

Mim
Cười
Wr

NỮ
Phụ
trùng
Sinh

Mục lục

- [Chương 1: Trùng Sinh](#)
- [Chương 2: Anh Hai](#)
- [Chương 3: Mỹ Nam](#)
- [Chương 4: Tự Đầu](#)
- [Chương 5: Lưới](#)
- [Chương 6: Giao Dịch](#)
- [Chương 7: Thay Đổi](#)
- [Chương 8: Nữ Chính](#)
- [Chương 9: Hữu Tình](#)
- [Chương 10: Phiền Toái](#)
- [Chương 11: Bắt](#)
- [Chương 12: Thói Quen](#)
- [Chương 13: Ở Cùng Nhau](#)
- [Chương 14: Gặp Lại](#)
- [Chương 15: Anh Hùng](#)
- [Chương 16: Cứu Mỹ Nhân](#)
- [Chương 17: Truy Hỏi](#)
- [Chương 18: Bắt Gặp](#)
- [Chương 19: Phát Hiện](#)
- [Chương 20: Sau Đó](#)
- [Chương 21: Không Mời](#)
- [Chương 22: Người Tới](#)
- [Chương 23: Gian Phu](#)
- [Chương 24: Nam Phụ](#)
- [Chương 25: Lại Chạm Mặt](#)
- [Chương 26: Đuổi Người](#)
- [Chương 27: Hãm Hại](#)
- [Chương 28: Nhớ Lại](#)
- [Chương 29: Đón Người](#)

Chương 30: Bức Thiết
Chương 31: Bận Học
Chương 32: Xui Xẻo
Chương 33: Uy Hiếp
Chương 34: Dây Dừa
Chương 35: Sắc Lang
Chương 36: Mất Mặt
Chương 37: Kết Giao
Chương 38: Nam Phụ
Chương 39: Theo Dõi
Chương 40: Gặp Lại
Chương 41: Bị Bệnh
Chương 42: Trút Giận
Chương 43: Mang Thai
Chương 44: Trao Đổi
Chương 45: Máy Bay
Chương 46: Nguyên Nhân
Chương 47: Sinh Con
Chương 48: Đề Phòng
Chương 49: Kinh Ngạc
Chương 50: Là Cô
Chương 51: Kẻ Thù
Chương 52: Gia Giáo
Chương 53: Cửa Tôi
Chương 54: Hòa Bàn
Chương 55
Chương 56: Đuổi Đi
Chương 57: Bất Bình
Chương 58: Phán Phán
Chương 59: Thanh Danh
Chương 60: Bưu Ca
Chương 61: Hạ Thuốc

Chương 62: Giáo Huấn
Chương 63: Đánh Nhau
Chương 64: Nam Phụ
Chương 65: Muốn Chết
Chương 66: Phế Đi
Chương 67: Bồi Thường Tiền
Chương 68: Giới Thiệu
Chương 69+68: Tân Gia
Chương 70: Thân Phận
Chương 71: Thịnh Tội
Chương 72: Tức Giận Hôn Mê
Chương 73: Trên Đường Đi Gặp
Chương 74: Ủng Hộ Giúp Đỡ
Chương 75: Đến Rồi
Chương 76: Chối Từ
Chương 77: Nhắc Nhớ
Chương 78: Thẳng Thắn
Chương 79: Cứu Người
Chương 80: Vận Khí
Chương 81: Hôn Lễ
Chương 82: Soi Mối
Chương 83: Bạn Bè
Chương 84: Người Quan Trọng
Chương 85: Đáp Trả
Chương 86: Báo Thù
Chương 87: Biểu Muội
Chương 88: Lan Gia
Chương 89: Lập Kế Hoạch
Chương 90: Cờ Bạc
Chương 91: Quỳ Xin
Chương 92: Quan Hệ
Chương 93: Không Chết

Chương 94: Thích
Chương 95: Cùng Chơi
Chương 96: Liễu Yên
Chương 97: Chát Ván
Chương 98: Tay Cầm
Chương 99: Bối Móc
Chương 100: Chê Cười
Chương 101: Vạch Trần
Chương 102: Ghen Ghét
Chương 103: Cha Mẹ Chồng
Chương 104: Ngoài Ý Muốn
Chương 105: Chơi Cùng
Chương 106: Liễu Yên
Chương 107: Chát Ván
Chương 108: Nhược Điểm
Chương 109: Gây Hiềm Khích
Chương 110: Chuyện Cười
Chương 111: Vạch Trần
Chương 112: Ghen Ghét
Chương 113: Ba Mẹ Chồng
Chương 114: Ngoài Ý Muốn
Chương 115: Nhắc Nhớ
Chương 116: Tính Toán
Chương 117: Đối Họ
Chương 118: Gây Hấn
Chương 119: Nghĩa Khí
Chương 120: Trút Giận
Chương 121: Hiến Thận
Chương 122: Tự Tiến Cữ
Chương 123: Bất Đắc Dĩ
Chương 124: Đại Nghĩa
Chương 125: Anh Hùng

[Chương 126: Cứu Mỹ Nhân](#)
[Chương 127: Thay Đổi](#)
[Chương 128: Bể Mặt](#)
[Chương 129: Nuôi Tàn Phế](#)
[Chương 130: Vô Vọng](#)
[Chương 131: Tai Ương](#)
[Chương 132: Long Minh](#)
[Chương 133: Tìm Chết](#)
[Chương 134: Nghĩ Cách Cứu Viện](#)
[Chương 135: Chân Tình](#)
[Chương 136: Làm Chủ](#)
[Chương 137: Mầm Mống Oán Hận](#)
[Chương 138: Gây Chuyện](#)
[Chương 139: Ngu Xuân](#)
[Chương 140: Sắp Xếp](#)
[Chương 141: Cách Chơi](#)
[Chương 142: Thổ Huyết](#)
[Chương 143: Cường Thế](#)
[Chương 144: Bộc Phát](#)
[Chương 145: Hoài Nghi](#)
[Chương 146: Vai Phụ](#)
[Chương 147: Chuyện Xưa](#)
[Chương 148: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 149: Bắt Cóc](#)
[Chương 150: Sống Chết](#)
[Chương 151: Ác Mộng](#)
[Chương 152: Đoán Trúng](#)
[Chương 153: Tin Tức](#)
[Chương 154: Xăng Bậy](#)
[Chương 155: Oán Độc](#)
[Chương 156: Báo Thù](#)
[Chương 157: Hóa Đen](#)

[Chương 158: Hợp Tác](#)
[Chương 159: Suy Luận](#)
[Chương 160: Đối Phó](#)
[Chương 161: Tính Kế](#)
[Chương 162: Kịch Tình](#)
[Chương 163: Đụng Mặt](#)
[Chương 164: Yêu Cầu](#)
[Chương 165: Kinh Hi \(Kinh Ngạc + Vui Mừng\)](#)
[Chương 166: Tâm Tư](#)
[Chương 167: Hôn Lễ \(1\)](#)
[Chương 168: Hôn Lễ \(2\)](#)
[Chương 157](#)
[Chương 170: Nam Tước](#)
[Chương 171: Quảng Cáo](#)
[Chương 172: Buồn Bực](#)
[Chương 173: Lừa Lớn](#)
[Chương 174: Cảnh Cáo](#)
[Chương 175: Tin Tức](#)
[Chương 176: Ý Kiến](#)
[Chương 177: Lại Mang Thai](#)
[Chương 178: Náo Loạn](#)
[Chương 179: Độc Nhất](#)
[Chương 180: Phụ Nữ Có Chồng](#)
[Chương 181: Tranh Đấu](#)
[Chương 182: Phụ Nữ](#)
[Chương 183: Sự Thật](#)
[Chương 184: Sóng Gió](#)
[Chương 185: Nữ Phụ Trùng Sinh](#)
[Chương 186: Thù Lớn](#)
[Chương 187: Quả Báo](#)
[Chương 188: Đối Lập](#)
[Chương 189: Dạy Dỗ](#)

Chương 190: Hội Trường
Chương 191: Đại Diện
Chương 192: Thân Thích
Chương 193: Ba Ninh
Chương 194: Cái Chết
Chương 195: Bồi Thường
Chương 196: Mai Phục
Chương 197: Đánh Người
Chương 198: Bị Tông
Chương 199: Mầm Tai Hoạ
Chương 200: Lại Nữa
Chương 201: Phía Sau Màn
Chương 191
Chương 203: Giật Mình
Chương 204: Ván Cờ Thua
Chương 205: Được Cứu Giúp
Chương 206: Kết Thúc
Chương 207: Ngoại Truyện 1
Chương 208: Ngoại Truyện 2: Lâm Ý

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trùng Sinh

Trong căn phòng màu tím nhạt tràn ngập hơi thở thiếu nữ, một cô gái lúc này đang nằm trên chiếc giường tròn lớn, mặt mũi trắng bệch ôm lấy chăn mền. Cái trán trắng nõn lấm tấm mồ hôi, mái tóc dài như tơ dính trên mặt, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô. Hai chân thon dài thẳng tắp gắt gao quấn lấy chăn, hai tay nắm chặt như muốn bắt được cái gì đó làm điểm tựa.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng, lúc này Ninh Vân Hoan mới thoát khỏi cơn ác mộng, cặp mắt to tròn như hạnh nhân lập tức lạng lẽ mở ra.

"Hoan Hoan, rời giường. Anh hai con khó mới trở về một lần, bây giờ đang ở dưới lầu!" Mẹ Ninh Vân Hoan đứng ở bên ngoài, cách một cánh cửa nói chuyện với con gái.

Nghe được hai chữ "anh hai", đồng tử Ninh Vân Hoan gắt gao rụt lại, trên mặt lộ ra sợ hãi, phức tạp và cả thống hận!

Thế hệ này của Ninh gia có một trai một gái, anh Ninh Vân Hoan là Ninh Vân Thành. Hai người vốn quan hệ không gần gũi lắm, cũng không phải có nhiều bất hoà gì, nhưng hơn một năm nay, Ninh Vân Hoan lại đối với người anh này của cô lạnh nhạt vài phần. Tình huống này trong mắt Ninh ba Ninh mẹ là không tốt nên mới có chuyện Ninh mẹ sáng sớm lại đi gõ cửa phòng con gái, hi vọng anh em hai người hoà hảo như lúc ban đầu.

Chỉ là khi Ninh Vân Hoan nghe được tên của Ninh Vân Thành, thần sắc phức tạp trong mắt không hề che giấu được. Ninh gia bắt đầu phát triển từ ông nội Ninh, nguyên là diễn viên, đến nay sớm trở thành một công ty đại diện có quy mô, trên danh nghĩa là quản lí một số người mẫu và diễn viên, ở thủ đô tuy không giàu có như nhiều người nhưng cũng tốt hơn nhiều so với người bình thường. Mà vì Ninh gia chỉ có một nữ nhi là Ninh Vân Hoan nên cô nhận được ngàn vạn cưng chiều, cưng chiều tới mức cô không biết rõ sự đời.

Nếu cứ bình thản như vậy mà sống hết đời thì không sao, đáng tiếc Ninh Vân Thành lại gặp đúng khắc tinh của đời hắn, làm hết thấy đều đổ vỡ.

Năng lực kinh doanh của Ninh ba cũng không tốt lắm, Ninh Vân Thành mới du học Anh về hai năm trước, nay trên danh nghĩa là trợ lí tổng giám đốc công ty gia đình, nhưng hãn phong lưu thành bản tính, cơ hồ những người mẫu diễn viên trong công ty có liên quan tới hãn hãn đều rõ như lòng bàn tay, nhưng công ty có việc gì Ninh Vân Thành đều không để trong lòng nửa điểm. Nếu chỉ có thế, Ninh gia cùng lắm không kinh doanh nữa, đóng cửa làm nhà giàu ăn không ngồi rồi, nhưng Ninh Vân Thành lại gặp trúng người phụ nữ kia, cuối cùng vì cô ta mà không chỉ lừa Ninh Vân Hoan từ bỏ quyền thừa kế, còn hại chết Ninh ba, đưa Ninh gia vào tay cô ả. Tất cả chỉ mong người phụ nữ đó nở nụ cười đối với hãn!

Vào thế giới này đã hơn hai mươi năm, Ninh Vân Hoan đã nhớ không rõ bao nhiêu năm trước, cô đọc một cuốn tiểu thuyết sắc tình liền trọng sinh thành nữ phụ trong truyện, đời trước vì thay đổi kết cục bi thảm của nữ phụ, cô đã bỏ ra không ít cố gắng, đè nén tính cách của mình, làm tính cách chính mình với nữ phụ hoàn toàn khác biệt, cuối cùng không đoán được mình đã tính toán kĩ càng vậy nhưng lại rơi vào kết cục chẳng khác trong sách là bao.

Nửa năm trước Ninh Vân Hoan mang theo tuyệt vọng tình lại, không biết thế nào lại trở về năm cô mười tám tuổi. Lúc đầu, cô luôn nghĩ mình đang nằm mơ, mãi đến gần đây mới thấy chân thực một chút. Chỉ là đối với Ninh Vân thành, Ninh Vân Hoan không muốn chủ động cải thiện quan hệ như đời trước để bị lừa gạt một nửa quyền thừa kế đến tay người phụ nữ kia, còn bị chính người "anh hai" này vu oan, hiện tại nghĩ lại Ninh Vân Hoan còn thấy rõ ràng trước mắt.

Ngoài cửa Ninh mẹ gõ một hồi, cho rằng con gái còn đang ngủ, âm thanh liền nhỏ dần.

Ninh Vân Hoan lúc này cũng không ngủ được nữa, cô sợ ngủ lại mơ thấy đời trước. Nằm trên giường một lúc, sau đó thở dài một tiếng, Ninh Vân Hoan liền đứng lên mở rèm cửa sổ màu tím ra. Thời tiết tháng tám mát mẻ, bên ngoài mặt trời vừa lúc, ấm áp chiếu lên người cô, nếu là người khác chỉ sợ sẽ thấy nóng nhưng Ninh Vân Hoan lại rất thích loại cảm giác ấm áp này.

Cuối đời trước, cô đều nằm trên bàn giải phẫu trong căn phòng thí nghiệm địa ngục kia, đến tận khi chết cũng là chết ở nơi âm u, nên đối với ánh sáng cô luôn quý trọng hơn người thường, là rất yêu thích đi!

Rời giường rửa mặt chải đầu, thu thập xong, hai cha con Ninh Vân Thành đã không còn ở nhà, chỉ còn Ninh mẹ đang ngồi đọc tạp chí ở phòng khách. Thấy con gái xuống, Ninh mẹ mới thở dài một tiếng: "Con nha đầu này, sao lại ngủ nướng tới giờ, mẹ gõ cửa cũng không nghe, anh hai con khó mới về một chuyến, con cũng không gặp được."

Ninh Vân Thành phong lưu thành tính, trái ngược hoàn toàn với tính nghiêm túc của Ninh ba nên ông rất không quen bộ dáng con cà lơ phất phơ, không thích hẳn chơi bời với nghệ sĩ trong công ty. Mỗi lần gặp hẳn, Ninh ba đều phải mắng một hồi. Chính vì thế, cuối cùng Ninh Vân Thành

dứt khoát vì tiêu dao khoái hoạt mà dọn ra ở trong căn biệt thự khác của Ninh gia ở Lam Sơn, thuận tiện cho việc ăn chơi lêu lổng của hẳn.

"Mẹ à, muốn thấy anh hai, mỗi ngày chỉ cần xem báo là thấy được." Ninh Vân Thành tuy gia thế không được coi là gì so với nhiều người khác ở thủ đô, nhưng hẳn luôn có quan hệ cùng với các minh tinh, bộ dạng không tính là kém, còn có vài bằng hữu xưng Ngũ công tử, được các báo lá cải săn đón, chỉ cần lật tờ báo giải trí là có thể thấy tin tức hẳn ôm nữ minh tinh này kia, đây cũng là điều mà Ninh ba không thích nhất.

Ninh mẹ nghe được lời nói lơ đễnh của con gái liền có chút bất đắc dĩ.

Không biết là có chuyện gì xảy ra, Ninh Vân Hoan cùng Ninh Vân Thành không giống như anh em ruột, trước khi Ninh Vân Thành du học nước ngoài còn tốt một chút, nhưng sau khi du học trở về, anh em hai người ngày càng bất hoà. Đây chính là hai đứa bé do bà sinh ra, trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Ninh mẹ thật không muốn xem hai đứa bé cứ như vậy lạnh nhạt với nhau, bà nghĩ nghĩ, đứng dậy: "Hoan Hoan, con cùng mẹ ra ngoài đi dạo rồi thuận tiện đi công ty ba con xem chút."

Là con gái của Ninh mẹ ở hai đời, sao Ninh Vân Hoan lại không hiểu rõ ý tưởng trong lòng bà, liền vội vàng lắc đầu: "Mẹ à, con đã có hẹn cùng Phó Viện rồi." Nếu là không có chuyện đời trước, Ninh Vân Hoan có thể đã tiếp nhận ý tốt của mẹ mình, nhưng bởi vì có khúc mắc nên cô vừa nghe đến phải gặp mặt Ninh Vân Thành là trong lòng liền nảy sinh ra mâu thuẫn.

"Mấy ngày nữa là khai giảng rồi, con nghĩ nên đến đại học để nhìn xem trước." Phó Viện và Ninh Vân Hoan là bạn bè từ rất lâu rồi, tính cách hai người không khác nhau lắm, im lặng, dịu dàng nhu thuận, gia thế hai nhà cũng tương đương nhau, Phó gia lập nghiệp dựa vào bán bách hoá, tới nay cũng coi như có chút dư giả, hai nhà cũng có chút qua lại, hơn nữa tuổi của Phó Viện và Ninh Vân Hoan không chênh lệch lắm, bởi vậy từ tiểu học

tới bây giờ, quan hệ hai người vẫn rất tốt, thậm chí sau khi tốt nghiệp trung học còn cùng nhau chọn chung một trường đại học.

Vừa nghe Ninh Vân Hoan có hẹn cùng Phó Viện, Ninh mẹ cũng biết cô bé đó, trong lòng cũng cảm thấy vừa lòng vì con gái có thể qua lại cùng một người bạn nhu thuận như vậy, liền gật gật đầu đồng ý.

Ninh Vân Hoan liền thở phào nhẹ nhõm, cô thật sợ sẽ bị Ninh mẹ ép cô phải cải thiện quan hệ với Ninh Vân Thành, giờ thấy bà đáp ứng yêu cầu của mình, không khỏi thả lỏng chút. Chỉ là nghĩ đến qua hai ngày nữa mình sẽ khai giảng, cô không khỏi có chút phiền não đứng lên.

Lúc trước người Ninh Vân Thành yêu chính là một cô gái chung trường với Ninh Vân Hoan, lớn hơn cô hai tuổi. Vì quan hệ với Ninh Vân Hoan mà hai người quen biết, mới đưa đến kết cục bi thảm nửa đời sau của Ninh Vân Hoan cô.

Kết cục của Ninh Vân Hoan đời trước không thay đổi là bao, trời xui quỉ khiến Ninh Vân Thành vì có quan hệ với cô, trong lúc vô ý lại chiếm được lần đầu tiên của nữ chính, làm cô tắt hết hy vọng, không cố gắng thay đổi số phận nữa.

Nếu trở về ở thời điểm sớm hơn, không chừng Ninh Vân Hoan sẽ không chọn trường đại học này. Trước chọn trường này vì cô được nuông chiều từ bé, Ninh ba luyện tiếc để cô học ở xa, không ngờ trọng sinh lần nữa, lại nhớ tới hào hứng lúc đầu của mình. Tân sinh viên nhập học vốn phải trải qua một tuần quân huấn, Ninh ba sợ con gái chịu khổ, liền trợ cấp tiền cho trường, thuận tiện thay con gái xin nghỉ bệnh, làm dập tắt sự mong chờ của Ninh Vân Hoan, khiến cô phải thành thật ngồi trong nhà đọc sách.

Thời kì phản nghịch cô cũng đã trải qua ở đời trước nên lúc này bình tĩnh là điều tự nhiên. Thời tiết mùa thu nắng còn rất gắt, quân huấn vừa xong, Phó Viện liền gọi điện thoại rủ cô đi ra ngoài dạo phố, ngắm lại ở nhà

hoài vừa buồn vừa không rõ mọi chuyện, không bằng đi ra ngoài một chút, cô liền đồng ý.

Vừa thay quần áo xuống lầu, liền nghe được tiếng xe từ bên ngoài.

Biệt thự Ninh gia nằm một mình trên khu đất, đất xung quanh đều là thuộc sở hữu của Ninh gia, trừ phi là người Ninh gia trở về, nếu không, xe nhà khác trở về thì âm thanh cũng không lớn như thế. Ninh mẹ đã đi ra ngoài với bạn, Ninh ba luôn nghiêm túc, bây giờ chắc đang ở công ty, người lái xe về không phải là Ninh Vân Thành đi?

Trong lòng suy nghĩ, Ninh Vân Hoan day thái dương mới đi ra cửa, liền thấy một đầu tóc dài mềm mại, túm tuý tiện sau đầu bởi một cái thun nhỏ, lộ ra cái trán rộng lớn, lúc này Ninh Vân Thành mới bước từ trên xe xuống. Mặt trời nóng nực, hắn mặc một thân áo tơ tằm màu xám, một cái quần dài màu trắng, nhìn cả người thập phần thon dài, thấy Ninh Vân Hoan nhu thuận đi ra, hắn cau mày:

"Muốn đi đâu vậy?" Ninh Vân Thành lớn hơn Ninh Vân Hoan bảy tuổi, năm nay vừa tròn hai mươi lăm, mái tóc dài không những không làm hắn trở nên nữ tính, ngược lại làm lộ ra vài phần lãng tử, trước ngực mấy nút áo không cài lại, ần ần có thể thấy bộ ngực rắn chắc, nếu mấy cô gái khác mà nhìn thấy bộ dáng này của hắn, có thể sẽ cảm thấy bối rối.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Anh Hai

Nhưng Ninh Vân Hoan đời trước đã bị hấn làm cho phải chịu không ít cực khổ, hơn nữa cô còn là em gái ruột của hấn, nên đối với vẻ ngoài của Ninh Vân Thành, nửa điểm cô cũng không để ý. Nhìn hấn tựa vào cửa xe cầm nước uống, cô bình tĩnh nói:

"Đi dạo phố."

"Anh đưa cô đi." Nghe Ninh Vân Hoan trả lời, Ninh Vân Thành cũng không hỏi nhiều, đi vài bước đem cửa ghế phụ mở ra, hướng Ninh Vân Hoan hất cằm: "Lên xe."

"Chính em đi là được rồi." Ninh Vân Hoan không lên xe, ngược lại lui về phía sau hai bước. Cô và Ninh Vân Thành không phải anh em tốt gì, cũng không muốn diễn anh em tình thâm gì cả, quá nhiệt tình đi!

Đời trước vì lo cho kết cục của mình, Ninh Vân Hoan luôn muốn cải thiện quan hệ với người anh hai này, không ngờ cuối cùng cái Ninh Vân Thành trả lại cô chỉ làm cô muốn hung hăng tát hấn một bạt tai. Mí mắt Ninh Vân Hoan hạ xuống, giấu lãnh ý bên trong lại.

Chân mày Ninh Vân Thành nhíu lại, hấn luôn không hiểu đưa em gái có chút im lặng này của mình, bộ dạng người Ninh gia đều không kém, đưa em này cũng vậy, thậm chí còn không kém những ngôi sao nhỏ trong công ty, chân dài eo thon, dáng người cũng có lồi có lõm, chỉ là tính cách lại làm hấn cực kì không thích. Bình thường nghiêm trang thì thôi, lại còn kiêu ngạo mười phần, giống với Ninh ba, làm người nghiêm túc không hay nói

giữn, cùng hẳn thích ra ngoài chơi bởi quả thực khác biệt một trời một vực, bởi vậy dù hẳn có một em gái, bạn bè của hẳn lại không ai biết đến.

"Bên này hầu như không có xe, ba mẹ cũng đã đi ra ngoài rồi, trời nắng vậy cô chỉ đi bằng hai chân mà đi ra ngoài sao?" Ninh Vân Thành có chút không kiên nhẫn, vỗ vỗ cửa xe, ý bảo Ninh Vân Hoan bước lại.

Ngẫm lại hẳn nói cũng đúng, tuy không thích Ninh Vân Thành cũng không nên làm khổ chính mình. Ninh Vân Hoan suy tư một chút, rồi mới thu mắt đi qua hướng Ninh Vân Thành: "Vậy làm phiền anh."

Vốn nghĩ đến tính cách Ninh Vân Hoan bị hẳn nói như vậy sẽ nổi giận không đi nữa, thậm chí có khả năng gọi điện thoại mách Ninh ba, ai ngờ cô lại đồng ý. Ninh Vân Thành kéo kéo khoe miệng, trong lòng hiện lên hai chữ "quái thai", thấy cô ngồi trong xe, hẳn mới đóng cửa lại, bản thân cũng ngồi lên.

Hai anh em không nói chuyện, Ninh Vân Hoan bình thường đều lạnh nhạt như vậy, Ninh Vân Thành lại tò mò vì sao cô không hỏi hẳn về nhà để làm gì. Trong trí nhớ trước đây Ninh Vân Hoan cũng im lặng, im lặng giống như không tồn tại, hẳn vừa nghĩ, vừa quay qua nhìn cô, đúng lúc Ninh Vân Hoan buông mắt xuống, nửa mặt xinh đẹp, so với nghệ sĩ của công ty còn hoàn mỹ hơn, đáng tiếc lại không nói một tiếng, nhìn vài lần, Ninh Vân Thành cũng tự thấy mất mặt, liền chuyển tâm lái xe.

Cửa trung tâm mua sắm thủ đô, Phó Viện đã đứng chờ ở bên kia, đến khi Ninh Vân Hoan mở miệng bảo Ninh Vân Thành dừng lại ngay cửa, mặt Ninh Vân Thành bình tĩnh, không nói tiếng nào xuống mở cửa xe cho Ninh Vân Hoan, hẳn nhìn cô cười cười: "Đi dạo phố? Đủ tiền không?" Vừa nói, hẳn liền lấy bóp da sau xe ra, ném cho Ninh Vân Hoan.

Hành động của hẳn ngoài dự liệu của Ninh Vân Hoan, do dự một chút mới lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Em không muốn mua gì hết." Nói xong, cô

liền xuống xe, Ninh Vân Thành lần đầu đưa tiền bị phụ nữ từ chối, hơn nữa lại là em gái hẳn, sắc mặt liền có chút khó coi, hừ lạnh một tiếng, liền lái xe rời đi.

Ninh Vân Hoan đứng bên đường, khoé miệng hơi giật, sau đó mới chuẩn bị bước tới cửa trung tâm, Phó Viện đứng cạnh lúc này mới chạy tới tò mò hỏi: "Hoan Hoan, người đó là anh hai cậu hả?"

Là bạn bè nhiều năm, Phó Viện đương nhiên biết bạn tốt mình và anh hai có quan hệ không thân thiết như vậy, không ngờ Ninh Vân Thành còn có thể đưa cô ấy đến đây, có chút ngoài ý muốn: "Không nghĩ anh hai cậu vẫn thương cậu đó thôi, còn đưa cậu ra ngoài, tớ mà nói phải ra ngoài, em trai tớ chỉ lo chơi à." Phó Viện là trưởng nữ trong nhà, Phó gia coi như có chút tiền bạc, nếu thừa kế gia nghiệp đương nhiên là con trai nhỏ nhà họ Phó.

Phó gia trọng nam khinh nữ, thân phận Phó Viện ở Phó gia thực sự xấu hổ, cô lớn hơn Ninh Vân Hoan ba tháng, nay mới vừa mười tám mà Phó mẹ_ Khả phu nhân đã bắt đầu thay cô xem xét đối tượng đám hỏi, hy vọng có thể giúp nâng Phó gia lên một bước, vì vậy mà gần đây Phó Viện đều rất áp lực, cô luôn yên tĩnh, cũng không thích dạo phố, nhưng vì chuyện tìm kiếm đối tượng, bất đắc dĩ liền rủ Ninh Vân Hoan ra ngoài đi dạo.

Nghe lời nói Phó Viện, Ninh Vân Hoan cũng không biết trả lời thế nào, liền cười cười không nói. Thực ra tính Ninh Vân Hoan có chút kiêu căng tùy hứng, nhưng vì thay đổi vận mệnh, cô luôn phải giả trang chính mình thành có chút ngạo khí nhưng lại không tùy hứng, đôi lúc lại cực kì im lặng, Phó Viện cũng biết tính cách của cô, nên chỉ cười cho qua.

Hai người tuy là bạn tốt vài năm, nhưng lúc bình thường cũng không nói gì nhiều, thời tiết lúc này nóng nực, hai người vào trung tâm đi lòng vòng vài vòng, Ninh Vân Hoan nghĩ cũng sắp tới sinh nhật Ninh mẹ, cô

nghĩ nên mua tặng bà một món đồ trang sức làm quà, Ninh gia tuy không phải nhà đại phú quý, nhưng Ninh ba luôn rất dung túng con gái, tiền tiêu vặt hàng tháng của cô đều nhiều, đời trước vì muốn tạo ấn tượng cho người khác, cô đem toàn bộ tiền tiêu vặt để nhận nuôi mười đứa trẻ, tài trợ tới cùng không ngờ thanh danh không có, ngược lại càng lớn đám trẻ càng đòi hỏi nhiều, gây ra mâu thuẫn, liền hãm hại thanh danh cô, nói cô chỉ là mua chuộc danh tiếng, cuối cùng phá vỡ quan hệ hai bên.

Nghĩ đến những đứa trẻ lấy oán trả ơn đời trước, Ninh Vân Hoan không ngốc mà làm lại việc như vậy, nên tiền tiêu vặt của cô mấy tháng sau khi trọng sinh đều không có thất thoát mà nhiều hơn, nay cũng tới hơn năm vạn, nếu muốn mua vật phẩm xa xỉ là tất nhiên không đủ, nên chỉ có thể mua đồ trang sức bình thường tặng Ninh mẹ vậy.

Đời trước hay đời này, Ninh mẹ đối với Ninh Vân Hoan đều rất yêu thương, dù sao Ninh gia cũng chỉ có một đứa con gái, sau này với hoàn cảnh Ninh gia, chỉ sợ người Ninh Vân Hoan gả cũng phải môn đăng hộ đối, tình cảm mẹ con vẫn không đổi, bởi vậy lúc này Ninh Vân Hoan đương nhiên để sinh nhật Ninh mẹ trong lòng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mỹ Nam

"Hoan Hoan, cậu muốn mua gì sao?" Phó Viện tuy bình thường im lặng, nhưng mua sắm là bản tính của con gái, lúc này nhìn thấy trung tâm thương mại rực rỡ muôn màu nên đã sớm hoa mắt, vừa lôi kéo Ninh Vân Hoan đi vừa hỏi.

"Tháng sau sinh nhật mẹ tớ, tớ muốn tặng bà một chiếc vòng cổ." Ninh Vân Hoan vừa nói vừa nhìn các cửa hàng xung quanh.

Phó Viện vừa nghe là sinh nhật của Ninh phu nhân mắt liền sáng lên: "Sinh nhật bác Ninh sao? Tớ cũng phải chọn quà cho bác mới được!" Phó Viện thường im lặng nhu thuận, bây giờ người nhà giàu đều thích những người có tính hồn nhiên thiện lương như cô, Phó gia cũng vì vậy mà dạy dỗ cô thành như vậy. Quá khứ sở dĩ Ninh Vân Hoan cùng Phó Viện là bạn tốt đó là bởi vì Ninh Vân Hoan muốn thay đổi kết cục bi thảm đời trước cho nên mới cố ý làm cho mình trở nên thật hoàn mỹ, nói một cách thông tục chính là trở thành thánh mẫu, hai loại tính cách tương tự nhau tự nhiên có thể trở thành bạn bè, sắp tới sinh nhật mẹ cô, Phó Viện muốn tặng lễ vật cho bà cô cũng không thấy ngoài ý muốn.

Vòng vo nửa ngày, cuối cùng Ninh Vân Hoan lại nhìn trúng một cửa hàng ở bên phải cửa trung tâm thương mại. Đó là một chiếc vòng cổ bạch kim đúc khuôn, và đôi hoa tai có đính khoảng hai hay ba carat kim cương hình giọt sương trên lá sen, đơn giản mà lại hào phóng, hơn nữa lượng kim cương cũng không nhỏ đem đến sự quý phái tao nhã.

"Thật đẹp!" Phó Viện cũng theo đến bên này xem, kim cương cách một lớp thủy tinh sáng lên có chút chói mắt, cùng với chiếc vòng cổ bạch kim nhất thời lại càng thích hợp, đơn giản mà không tầm thường.

"Tiểu thư, đây xem như đồ quý giá của cửa hàng, ở trong còn có các món đồ tốt khác nữa, hai vị muốn vào xem sao?" Vừa ghé vào xem, trong cửa hàng đã có một nhân viên lanh lợi ra giới thiệu: "Này, điều trụy* lộ ra hình thức đơn giản mà không mất đi vẻ quý khí, kim cương ở giữa chừng....." Người nhân viên vừa nói không ngừng vừa dùng ánh mắt đánh giá hai người Ninh Vân Hoan và Phó Viện, thấy cách ăn mặc của hai người tuy không phải quần áo hàng hiệu nhưng cũng không phải bình thường, bởi vậy càng lộ ra nhiệt tình hơn.

*điều trụy: ai biết chỉ ta cái này là cái gì với :pray:

Vốn Ninh Vân Hoan đã có chút động tâm, lúc này lại nghe nhân viên cửa hàng giới thiệu, ánh mắt liền dừng lại ở chiếc vòng cổ, gật gật đầu, cùng Phó Viện bước vào cửa hàng.

Không còn sự phản chiếu của ánh sáng bên ngoài, cách một lớp thủy tinh, Ninh Vân Hoan càng phát hiện điều trụy kia thật hoàn mỹ, cô đứng ở quầy sau, nhân viên cửa hàng cầm cái chìa khoá đem cửa thủy tinh mở ra, cẩn thận đem vòng cổ cùng hoa tai lên.

Bởi vì trang sức này rất quý giá, nếu không phải Ninh Vân Hoan có thể là khách quý thì cửa thủy tinh này cũng không dễ dàng gì được mở ra. Động tác của nhân viên cửa hàng rất cẩn thận, liên quan đến vật phẩm quý giá, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc.

"Kim cương trọng lượng ròng....." Một bên cầm cái này lên, nhân viên có chút phát run, kim cương này đạt tới mấy carat, ít nhất cả trăm vạn, nếu làm hỏng, tiền lương của cô cũng không đủ trả, bởi vậy mỗi câu nói đều trịnh trọng nói ra. Ninh Vân Hoan vốn liếc mắt một cái đã nhìn trúng cái

này, kỳ thật nhân viên cửa hàng không cần nói cô cũng thích, chỉ là nói đến giá tiền, cô có chút hối hận lúc này không lấy tiền Ninh Vân Thành đưa mà lại trả lại.

Ninh Vân Thành là con trai lớn Ninh gia, Ninh ba tuy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhưng đối với con mình ông cũng không tiếc, tiền tiêu vặt của cô mới mấy tháng mà đã có năm sáu vạn, trên tay Ninh Vân Thành tuyệt đối phải có khoảng trăm vạn.

Dù sao hẳn cũng nợ cô nhiều, cho dù cầm tiền của hẳn cũng chỉ là chút tiền lời mà thôi, sớm biết vậy vừa rồi sẽ không vì thể diện tự tôn gì đó mà không nhận lấy tiền của hẳn rồi. Ninh Vân Hoan âm thầm hối hận, nguyên đang xem chiếc vòng cổ kia lại hối hận đứng lên, khoé mắt trong lúc vô ý nhìn thoáng qua bên ngoài lớp thủy tinh.

Cửa hàng trang sức này nằm ở một bên cửa trung tâm thương mại, xuyên qua mấy lớp thủy tinh, cô mơ hồ nhìn thấy một thân hình cao lớn đứng ở ngoài, nhìn có chút quen mắt. Ninh Vân Hoan nhịn không được nhú mày nhìn thêm vài lần, cô đời trước bởi vì một lòng muốn thay đổi kết cục nữ phụ, liền giả trang thành bạch liên hoa cả đời, nhu thuận im lặng, ít tiếp xúc với người khác giới, theo lý mà nói bóng dáng ấy chỉ vừa nhìn qua là biết thân thể bất phàm, đáng lẽ cô không quen biết mới đúng. Cô đem mắt để sát mặt thủy tinh, muốn nhìn rõ người kia là ai.

Dường như nhận ra có người nhìn mình, bóng dáng cực cao đẹp lập tức quay đầu qua, lộ ra khuôn mặt tuấn tú như được điêu khắc.

Mái tóc được chải gọn gàng che đi cái trán, lộ ra vẻ thành thực, mắt kính không chỉ giấu bớt khí thế sắc bén mà còn tăng vẻ tao nhã, đôi môi nhếch lên, chiếc cằm khéo léo, khí chất mừi phần là mỹ nam tử, lại hào hoa phong nhã.

Có những người chỉ cần không nói gì hết cũng thể hiện được hết khí thế của mình! Vốn đang nhìn kim cương, Ninh Vân Hoan lúc này cũng không tự chủ bị người đàn ông đó hấp dẫn, chỉ là vừa xem một chút, sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, lưng bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh, hai chân cũng không tự chủ được run run.

"Hoan Hoan, tớ thấy cái này thật xinh đẹp." Phó Viện lúc này đang bị kim cương hấp dẫn, cô rất thích đôi hoa tai hình lá sen này, lúc này Ninh Vân Hoan muốn tặng cái này cho bác Ninh làm quà sinh nhật nhưng giờ cô lại muốn nó, trong lòng bắt đầu suy nghĩ lí do thuyết phục Ninh Vân Hoan không chọn nó nữa.

Chính là nói xong những lời này, Ninh Vân Hoan không hề phản ứng lại nửa điểm, Phó Viện có chút buồn bực ngẩng đầu nhìn cô một cái, theo tầm mắt cô nhìn ra bên ngoài, một bên đụng vào người Ninh Vân Hoan: "Hoan Hoan, cậu làm sao vậy?"

Bên ngoài, ánh mắt hờ hững của người đàn ông như cảm giác được sự khác thường của Ninh Vân Hoan, khoé miệng lộ ra ý cười nghiền ngẫm, đáng lẽ không tính đi vào, nhưng lúc này lại xoay người hướng vào trung tâm thương mại.

Cửa tự động mở ra, lộ ra người đàn ông tuấn mỹ tao nhã, một thân áo sơ mi sọc xanh, chiếc quần đen ôm lấy đôi chân dài, đang tiến vào bên trong trung tâm.

Phó viện vừa liếc mắt một cái, ánh mắt liền bị đình trệ, trên mặt tự nhiên ửng hồng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tự Đầu

Người đàn ông này vừa nhìn là biết bất phàm, không cần đề cập tới khuôn mặt tuấn mỹ kia, khí chất trác tuyệt của hắn đã đủ để người ta không xem nhẹ. Dáng người hắn cực cao, chỉ sợ ngoài mét chín. Hắn càng bước lại gần càng làm người ta cảm nhận được khí thế sắc bén bức người.

"Hoan Hoan, cậu biết người này sao?" Phó Viện chỉ cảm thấy trái tim mình điên cuồng nhảy lên, miệng khô lưỡi khô đặng vào Ninh Vân Hoan.

Lúc này cô không chú ý tới hơi sức của mình, lập tức đụng mạnh vào hông Ninh Vân Hoan, nhất thời làm Ninh Vân Hoan đau, theo bản năng liền kinh hô một tiếng. Cũng phải cảm tạ cú va chạm này của Phó Viện mà lập tức đem Ninh Vân Hoan bưng tỉnh lại.

"Không biết." Ninh Vân Hoan suýt nữa đứng lên hét, vừa thấy người đàn ông này là cô muốn tìm chỗ trốn. Đời trước khi cô kìm nén bản tính của mình, giả trang thuần khiết lương thiện, thậm chí vì thay đổi kết cục, một lòng chờ Ninh mẹ xem xét đối tượng để gả gởi cả đời, nhưng cô không dự đoán được cuối cùng giả trang hai mươi năm lại vẫn rơi vào kết cục bi thảm như vậy.

Nguyên bản là nữ chính thiện lương thuần khiết đầu tiên vô ý có quan hệ với Ninh Vân Thành, sau khi Ninh Vân Thành hưởng qua tư vị cô ta liền tiếp tục quay lại thành lãng tử như lúc đầu, tuy nữ chính dung mạo không tốt lắm, nhưng cô ta có bàn tay vàng của tác giả, ban cho bề ngoài không đẹp nhưng lại có dáng người câu mạng, chỉ cần ai có quan hệ cùng cô ta đều không thể quên được tư vị của thân thể hoàn mỹ ấy!

Lúc trước Ninh Vân Hoan chỉ xem qua một quyển sắc tình, mà nữ chính tuy chỉ có một nhưng nam nhân vĩ đại là ùn ùn, đủ loại mỹ nam đều vì nữ chính mà sống, cả đời trước Ninh Vân Hoan đã được chứng kiến kết quả này.

Chỉ có một người khác biệt, chính là người đàn ông trước mắt này!

Người khác không biết hắn là ai, thậm chí nhiều người không xứng biết tên của hắn, nhưng Ninh Vân Hoan lại biết, nhưng nếu có lựa chọn, cô tình nguyện không biết người này là ai!

Lan Lăng Yến, đứa con thứ chín của Lan gia, cũng là người cầm quyền duy nhất ở Lan thị, sở dĩ nói là duy nhất, đó là bởi vì những người thừa kế khác đều đã bị hắn thu thập sạch sẽ. Lan gia nguyên bản là ** thế gia, thế lực không biết lớn như thế nào, nhưng đời trước, khi Ninh Vân Hoan bị làm hại bởi nguyên nhân này nên mới ma xui quỷ khiến biết được thế lực kia lớn tới mức cô không thể tưởng tượng nổi.

Mẹ hắn vốn xuất thân từ bộ tộc Lâm thị, tuy nói ở thủ đô khả năng bộ tộc Lâm thị không xuất hiện, nhưng Ninh Vân Hoan đoán hắn là có chút thế lực trong quân đội, dù sao đời trước cô cũng bị một chiếc xe quân dụng bắt đi, chết cũng không ai cứu ra. Có thể làm như vậy, rốt cục Lâm gia có bao nhiêu năng lực, Ninh Vân Hoan cũng không biết.

Lúc trước Ninh Vân Hoan từng vô tình gặp cứu thiếu Lan gia này một lần, bất quá chỉ thấy một lúc, nhưng chỉ nhìn thoáng qua như vậy lại đủ để cô nhớ kỹ cho tới bây giờ, dáng người cùng khuôn mặt đó, gấu gao khắc trong lòng cô!

Đương nhiên, không phải vì ấn tượng đó mà cô mê người đàn ông có phong thái trác tuyệt này, mà bởi vì cô đang rất sợ. Ninh Vân Hoan được xem như gián tiếp chết trên tay người đàn ông này, hơn nữa kiểu chết này không phải thống khoái gì, mà có thể nói là sống không bằng chết!

Không biết như thế nào, lúc trước trong truyện sắc tình kia, Lan Lăng Yến không hề xuất hiện nhưng luôn xuất hiện ở đời trước, hơn nữa cũng không quỳ gối dưới chân nữ chính, cho dù nữ chính người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, làm bao người thuộc tầng lớp thượng lưu mê luyến. Vậy mà nữ chính lại điên cuồng yêu thích Lan Lăng Yến, cuối cùng thậm chí vì muốn hấn chú ý mà làm ra những chuyện khiến Ninh Vân Hoan oán hận không thôi.

Lan gia có một sở nghiên cứu, nghe nói do chính vị cửu thiếu này đầu tư xây dựng, có thể mở được cả một sở nghiên cứu, chi phí tài chính tự nhiên không hề nhỏ. Mà vị cửu thiếu này thủ đoạn ngoan độc, đối tượng nghiên cứu đương nhiên không phải chuột bạch bình thường, cụ thể thì Ninh Vân Hoan cũng không biết, nhưng đời trước cô cuối cùng là vì nữ chính muốn lấy lòng vị cửu thiếu, muốn lọt vào mắt xanh của hắn, mà quyến rũ Ninh Vân Thành, khiến hắn đem người em gái ruột thịt hết giá trị lợi dụng này tới sở nghiên cứu kia.

Ninh Vân Hoan sống ở hai đời, ý chí tất nhiên không kém so với người bình thường, cũng vì vậy, cô phải nếm không ít đau khổ, giờ thấy Lan Lăng Yến, đáy lòng sinh ra sợ hãi nhất thời đều hiện lên khuôn mặt, sắc mặt xanh mét, theo bản năng rơi mồ hôi lạnh trốn đi.

"Hoan Hoan, cậu biết anh ta sao? Có biết anh ta là ai không?" Phó Viện lúc này không chú ý tới sắc mặt khó coi của Ninh Vân Hoan, mặt ửng đỏ nhìn chăm chăm bóng dáng đang tới kia, trong mắt lộ ra sắc xuân nhọn nhọn.

"Tớ không biết." phản ứng đầu tiên của Ninh Vân Hoan là tìm chỗ trốn, chỉ là quầy của cửa hàng bán trang sức khó có chỗ giấu người, thế này cô mới phản ứng lại, chạy nhanh ra ngoài.

Nếu nói bởi vì đời trước, bây giờ cô đối với Ninh Vân Thành là hận thì đối với Lan Lăng Yến chính là sợ hãi.

Chỉ là người nợ thân hình cao lớn, chân cũng dài, khoảng cách cửa hàng này với cửa trong tâm thương mại cũng không xa, hần mới bước vài bước đã tới quầy chuyên doanh ngoại. Ninh Vân Hoan sợ run cả người, trong lúc hoảng sợ cực độ liền muốn chạy ra cửa trước.

Lan Lăng Yến tới gần, lẳng lặng đứng ngoài cửa, đôi mắt sắc bén như chim ưng được giấu sau chiếc kính mắt, thản nhiên nhìn chăm chăm thần sắc kích động của Ninh Vân Hoan, khoé miệng nhẹ nhàng gọi lên một tia cười nhỏ.

Như trò chơi mèo vờn chuột, trên mặt hần lộ ra thần sắc nghiên ngẫm cùng chút châm chọc.

Trong trí nhớ hần thực sự không biết cô gái này, nhưng cô lại sợ hần! Loại cảm giác này không bình thường chút nào, nếu là chuyện hần nắm trong tay, không biết Lan Lăng Yến cũng không sợ, bởi vì hần có thể an bài đầu vào đấy, nếu là vượt ra tầm tay hần, sẽ từ không biết mà trở nên không tồn tại!

Không thể không nắm trong tay hần, nếu không sẽ bị huỷ diệt!

Cúi đầu, Lan Lăng Yến hạ mắt xuống, chặn hơn phân nửa mắt kính, cũng che lại cặp mắt thon dài đang xé lên nghiệm nghị hàn ý.

Nhàn nhạt đứng ở ngoài cửa hàng trang sức, giống như một thợ săn, bắt đầu chờ con mồi chui đầu vô lưới.

Ninh Vân Hoan tông cửa xông xa, quá mức bối rối, cô thấy Lan Lăng Yến đứng ngoài cửa liền khùng hoảng, theo bản năng chạy ra ngoài, không ngờ đã sớm bị thợ săn chặn đầu trước.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lưới

Xác định trong trí nhớ hẳn không nhận thức cô gái bối rối này, nhưng khi cô nhìn thấy hẳn thần sắc thật sự quá mức dị thường, làm cho Lan Lăng Yến không để ý không được. Bộ dạng hẳn cực kỳ tuần tú, bình thường phụ nữ nhìn thấy hẳn cho dù là có sợ cũng không nên sợ thành bộ dáng giống cô gái này, thật sự quá mức sợ hãi, thần sắc trốn tránh trong mắt không thể nói được. Dù bình thường Lan Lăng Yến thủ đoạn ác độc, nhưng những người thấy mặt này của hẳn hoặc là đều phải chết, hoặc phải là người bên cạnh hẳn. Vậy mà cô gái này vừa liếc mắt nhìn hẳn một cái đã tìm cách chạy trốn, không khỏi làm hẳn nảy sinh hứng thú.

"Muốn đi đâu?" Một giọng nói có chút dịu dàng vang lên, mang theo chút ý cười, hai cánh tay cứng rắn không cho phép người ta cự tuyệt gắt gao ôm Ninh Vân Hoan lại, cách lớp quần áo mỏng đều có thể cảm nhận được nhiệt độ của đối phương. Lan Lăng Yến chỉ nhẹ nhàng đã có thể nhắc người cô lên, chỉ còn mũi chân là chạm được mặt đất.

Vừa nghe âm thanh của người nói, Ninh Vân Hoan quả thực phát điên, cô sợ tới mức trái tim đều nhanh chóng lạnh lẽo, liều mạng từ chối đứng lên. Chủ nhân cánh tay dường như biết cô muốn dẫy dựa, một tay liền ôm lấy thắt lưng của cô, tay kia dễ dàng đặt sau đầu cô, đem mặt Ninh Vân Hoan gắt gao tựa trước ngực, thản nhiên nhìn vào cửa hàng một cái, lúc này mới ôm Ninh Vân Hoan rời đi.

Phó Viện thấy Lan Lăng Yến, trong mắt suýt nữa trào ra cuộn sóng, không nói đến diện mạo tuần mỹ của Lan Lăng Yến, chỉ cần khí thế này thì đứa ngốc cũng nhận ra được đây tuyệt đối là người bất phàm, mới vừa rời

Ninh Vân Hoan nói không biết người này mà bây giờ hai người còn ôm nhau thân mật như thế! Trong lòng Phó Viện trào dâng sự đố kỵ và oán hận, ý niệm muốn quen biết người này ngập trong đầu, hô một tiếng, theo bản năng liền chạy ra ngoài cửa: "Em, Em là Phó Viện, em là bạn của Hoan Hoan, rất vui được gặp anh....."

Nhìn cô gái với khuôn mặt đỏ hồng, ánh mắt lộ ra vẻ khao khát, khoe miệng Lan Lăng Yến cong lên, ánh mắt thâm thúy, hẳn để ý khi người này gọi cái tên Hoan Hoan thì cô gái trong ngực liền run lên.

Một bên đem người trong ngực ôm cao chút, một bên nhẹ nhàng cúi đầu chôn ở cổ cô. Trên người cô gái có hương thơm thanh nhiên đặc biệt, hẳn bình thường luôn yêu sạch sẽ, nhưng giờ lại không muốn buông người trong ngực ra, mà ngược lại ôm cô chặt hơn chút nữa. Thấy người nào đó càng run lợi hại hơn, Lan Lăng Yến cười cười, tiếp tục xoay người bước đi.

Hai người thân mật như vậy làm Phó Viện có chút đỏ mắt, không cam lòng muốn đuổi theo, vừa rồi mỹ nam không ngó tới cô cũng không lưu lại tên mà rời đi, tuy Ninh Vân Hoan xinh đẹp nhưng cô cũng không kém gì, dựa vào đâu mà một người được ôm còn một người ngay cả hẳn tên gì cũng không biết!

Chính là Phó Viện vừa động, vài người áo đen đã ngay ngăn chặn trước mặt, trên mặt đều lộ ra sát khí. Phó Viện thấy vậy, sợ tới mức hai chân nhũn ra, làm sao còn dám đuổi theo. Mà người vừa trước mặt bao nhiêu người đem Ninh Vân Hoan đi, Lan Lăng Yến, lúc này đã ở sau cửa lớn trung tâm thương mại, ngay cả bóng cũng không rõ nữa.

"Bên, bên đường bắt người, là, là, là phạm pháp." Ninh Vân Hoan lúc này bị kinh sợ, không để ý tới vẻ mặt ghen ghét của Phó Viện, lui thành một đoàn, nước mắt cũng trào ra. Đời này cô không muốn gặp lại nữ chính, bây giờ nữ chính cũng có thể từ từ mà hưởng thụ cuộc sống của chính mình

đi, nhưng Ninh Vân Hoan không nghĩ ra mình thế nào lại gặp phải tên sát tinh này!

"A?" dù Lan Lăng Yển có hưng trí với cô gái nhỏ này, nhưng thấy dáng vẻ cô như hận không thể lui tới góc khuất nào đó cũng có chút khó chịu. Tuy rằng trong lòng bất mãn nhưng trên mặt hẳn lại không biểu hiện gì cả, hướng cô ngoéo một cái đã thấy cô sợ đến mức cả người run run, chưa nói sắc mặt thay đổi sang trắng xanh mà răng nanh cũng va chạm đến mức kêu "khanh khách".

Với bộ dạng tốt của Lan Lăng Yển, bình thường hẳn đã thấy nhiều phụ nữ nhìn hẳn với ánh mắt ái mộ cùng kính sợ, nhưng lần đầu nhìn thấy ánh mắt của Ninh Vân Hoan, làm hẳn thấy có chút mới mẻ và thú vị. Hẳn rất ngạc nhiên, không phải vì cô gái này quá mức sâu sắc, thông minh, mà vì đôi mắt của cô thực rất đơn thuần. Mặc kệ như thế nào, đều làm cho hẳn cảm thấy hứng thú.

"Tôi, tôi, tôi không tốt....." Nước mắt Ninh Vân Hoan đều đã chảy ra, cô muốn nói thân thể của mình không tốt, không thể chống đỡ thí nghiệm của hẳn, nhưng nhớ lại, cô không còn như lúc trước nữa, theo lý mà nói cô không thể biết Lan Lăng Yển có sở thí nghiệm, bởi vậy lời nói đến bên miệng liền nuốt xuống, liều mạng lắc đầu, đem đôi chân lui lại thành một đoàn.

"Em có chỗ nào không tốt? Nói tôi nghe." Lan Lăng Yển vươn tay đến chỗ cô, tay hẳn thon dài, trắng nõn, khớp xương rõ ràng, là một đôi tay thích hợp chơi đàn dương cầm. Nhưng Ninh Vân Hoan chỉ biết đôi tay này làm người ta sứt đầu mẻ trán, làm sao thấy được vẻ tao nhã của hẳn, giống như thấy được vết máu loang lổ trên tay Lan Lăng Yển, lại càng thêm sợ hãi.

"Ân?" Miệng hẳn khẽ nhấc lên, càng lộ ra vẻ sắc bén, Ninh Vân Hoan run một cái, theo bản năng đưa tay cho hẳn. Giống như nắm được cái chân

con cún con, Lan Lăng Yến nở nụ cười, hơi dùng sức liền kéo cô, khiến Ninh Vân Hoan giật mình, không tự chủ được bị hấn trực tiếp kéo vào lòng. Bất chấp cú va chạm này khiến mình choáng váng, Ninh Vân Hoan vẫn mở miệng giải thích: "Thực xin lỗi."

Cô thực sự rất sợ Lan Lăng Yến vì trong trí nhớ đời trước, theo ấn tượng của cô, Lan Lăng Yến là người không dễ chọc vào. Ninh Vân Hoan từng mang tâm tư trả thù nữ chính, cũng có ý niệm trả thù cả Ninh Vân Thành, nhưng với Lan Lăng Yến, cô chỉ muốn tránh thôi.

Đời trước, người đàn ông âm ngoan này sớm đã khắc sâu trong tâm trí của cô, lúc này dù không phải lỗi của mình nhưng Ninh Vân Hoan liền nhận sai trước. Không biết như thế nào, cô có dự cảm, nếu mình không nhận sai, chỉ sợ kết cục đón chờ cô sẽ không tốt đẹp gì cả. Nếu chọc đại gia này mất hứng, rất có khả năng là kết cục của cô so với đời trước còn tệ hơn.

Thấy cô như muốn dập đầu nhận sai, Lan Lăng Yến không biết nên khóc hay cười, khoé miệng liền vênh lên.

Đúng là rất thức thời!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Giao Dịch

Trên xe, hai người đàn ông áo đen đã ngồi xuống, lúc mở cửa xe vô tình họ đã thấy tình huống của hai người Ninh Vân Hoan và Lan Lăng Yến phía sau, nhất thời không nhịn được mở lớn miệng, lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Ninh Vân Hoan đưa lưng về phía hai người này nên chỉ cảm giác có người vào xe, chiếc xe này đã được nâng cấp, người lên xe cũng không gây nửa điểm chấn động. Cô theo bản năng muốn xoay người nhìn, nhưng Lan Lăng Yến lại đem cô ôm chặt hơn, liếc thoáng qua hai người phía trước, ở giữa xe liền xuất hiện một lớp cách trở.

"Tôi đã nhận sai rồi." Tuy không nghe được âm thanh phía sau, nhưng Ninh Vân Hoan lại thấy da gà đều đứng lên, cô bị Lan Lăng Yến gắt gao ôm trước ngực, lúc này không những không có tâm tình xấu hổ cùng kích động, mà ngược lại toàn thân càng cảm thấy lạnh hơn. Lan Lăng Yến, người này chỉ cần không làm chuyện gì cũng đã lưu lại cho cô ấn tượng quá sâu sắc ở đời trước.

"Hoan Hoan? Tôi không biết tôi đã làm gì mà em có thể sợ tôi thành dạng này, có thể nói tôi nghe không?" Ánh mắt Lan Lăng Yến không chút để ý nhìn gương mặt thay đổi của Ninh Vân Hoan, tay cũng không ngừng nghịch mái tóc dài tán trên vai của cô.

Diện mạo Ninh Vân Hoan có thể coi là mỹ nữ, dáng người cũng đẹp, nhưng Lan Lăng Yến cũng đã gặp qua nhiều người đẹp hơn cô, hơn nữa lúc này cô đang sợ hãi, căn bản nhìn không có mỹ cảm gì cả. Nhưng không biết

như thế nào, thấy bộ dáng kinh hách của cô, sát ý trong lòng Lan Lăng Yến dần dần giảm xuống, thay vào đó là hứng thú chậm rãi tăng lên.

"Không, không có, tôi có mắt không thấy thái sơn, tôi....." Ninh Vân Hoan không biết mình như thế nào chọc phải vị sát thần này, nhìn ý lạnh trong mắt hắn, bắt đầu cố gắng nghĩ đến biện pháp gì có thể giúp mình thoát thân.

Xem bộ dáng cô cau mày cố nghĩ biện pháp, ý cười của Lan Lăng Yến càng sâu, hắn bắt đầu cảm thấy có chút chờ mong, không biết cô có thể nói ra cái gì.

Bị Lan cửu thiếu không sợ trời không sợ đất mang đi, Ninh Vân Hoan chính là có gan cũng không dám đứng lên tạo phản. Thấy bộ dạng nhát gan của cô, lúc đầu Lan Lăng Yến chỉ muốn hỏi cô xong sẽ đưa cô trở về, nhưng giờ lại thay đổi chủ ý.

"Sợ tôi như vậy sao? Không bằng chúng ta làm giao dịch, như thế nào?" Lời nói của hắn có chút không để ý, vẻ mặt lạnh nhạt, chính là ôm chặt Ninh Vân Hoan không buông, lời nói còn áy náy sát vành tai cô, thấy cô gái nhỏ sợ tới sắc mặt trắng bệch, thân hình muốn nhũn ra, ý cười bên khoé miệng liền sâu thêm chút, có ý thăm dò cô: "Em theo giúp tôi một lần, sau này tôi sẽ không tìm em gây phiền toái."

"Giúp" trong miệng hắn đương nhiên không phải đơn giản là giúp bình thường, Ninh Vân Hoan nghe hắn nói, cô liền không để ý tới nửa câu đầu, chỉ chú ý tới nửa câu sau: "Anh, ý anh là về sau, cũng không tìm tôi nữa? Tuyệt đối không gặp lại tôi sao?"

Những lời này là kết quả do chính Ninh Vân Hoan suy luận, Lan Lăng Yến tự nhiên không có đáp ứng, hắn không thường cùng người khác giới tiếp xúc, từ khi hắn sống tới giờ chỉ có nữ nhân tiếp cận hắn, nhưng cũng phải xem tâm trạng đại gia hắn tốt hay không. Bây giờ khó mới có hứng thú

với một người, ánh mắt của cô rất lớn, khi nhìn hẳn đều tỏ ra sợ hãi dị thường, đôi mắt hạnh nhân phản chiếu hình bóng của hẳn, và chỉ có mình hẳn, hẳn thực sự thích loại cảm giác này, nên tạm thời sẽ không buông tha cô. Huống chi cô sợ hẳn là một điều rất quý dị, rốt cuộc vì cái gì, Lan Lăng yển muốn tìm ra. Hẳn luôn thích nắm giữ mọi thứ trong tay, loại cảm giác không biết rõ như thế này thật sự không tốt.

Thấy hẳn không nói lời nào, Ninh Vân Hoan tự cho rằng hẳn đã đáp ứng yêu cầu của mình.

Nói thật, từ khi vào thế giới này, sau hai đời làm người, cô đều giữ mình trong sạch. Ninh gia dạy dỗ con gái quy củ nghiêm khắc, Ninh mẹ ngoài mặt không nói, kỳ thật đối với con gái không chống đối phản nghịch, không quan hệ nam nữ bậy bạ rất là vừa lòng. Dù sao Ninh gia gia thế không hiển hách, nếu muốn con gái gả vào gia đình tốt, Ninh Vân Hoan trong sạch cũng coi như dễ dàng hơn.

Nếu bây giờ thất thân, tuy trong tình huống này khiến người ta có chút khó chịu, nhưng nếu có thể bởi vậy mà được Lan Lăng Yển đồng ý không tìm cô gây phiền toái nữa, thậm chí sau này gặp gỡ nữ chính có thân thể thiên phú dị bẩm cũng chưa cho cô một con đường sống, như vậy giao dịch này khiến Ninh Vân Hoan cảm thấy cực kỳ đáng giá. Cô rất sợ mình phải rơi vào kết cục của nữ phụ, lại càng sợ mình rơi vào kết cục giống đời trước hơn. Nhân vật nữ chính luôn luôn tỏa sáng, đời trước cô đều thấy qua, nếu cô chuẩn bị giống đời trước thì cô chính là con ngọc, nhưng nếu có thể được Lan Lăng Yển cam đoan ngáng chân nữ chính một chút, cô vẫn rất thích ý.

Nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan nhất thời ác độc nghĩ, nhắm mắt nói: "Tôi đáp ứng anh!" Cô có thể đáp ứng, làm cho Lan Lăng Yển có chút ngoài ý muốn, cảm thấy có chút đần độn vô vị.

Vốn hăn chỉ muốn đùa cô mà thôi, thật vất vả mới tìm được một điều thú vị, không đoán được cuối cùng kết quả vẫn vậy. Bất quá diện mạo Ninh Vân Hoan không kém, mà quá khứ hăn cũng chưa từng thân cận nữ sắc, nếu là bắt đầu từ cô, xem ra cũng không tệ chỗ nào đi!

Ôm ý niệm như vậy trong đầu, Lan Lăng Yến cũng không mở miệng nói là chính mình chỉ đùa, xem cô một bộ dáng bất an không yên, tâm tình không tốt vì cô dễ dàng đáp ứng giao dịch vừa rồi mới vui đi chút.

Ninh Vân Hoan bị hăn ôm quí dị cả một đường, thẳng tới một trang viên thuộc một khu phố phồn hoa. Tắm rửa xong, cô có chút co quắp, bất an ngồi, cũng không có đánh giá xung quanh, dù sao cô cũng mặc kệ đây là đâu, sau này cũng không trở lại nữa, phòng này là cái dạng gì, cô một chút cũng không quan tâm, chính là nghĩ đến những chuyện sắp xảy ra, cô lại tự khuyến khích chính mình, trong lòng thấy thực sự không yên chút nào.

Lan Lăng Yến thay quần áo xong, vào phòng liền thấy cô ngoan ngoãn mặc một thân áo ngủ ngồi bên giường, vẻ mặt đờ đẫn. Bộ dáng im lặng của cô làm hăn rất vui, bởi vậy thay bởi sự lạnh nhạt lúc đầu giờ ngược lại sinh vài tia hứng trí.

Nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ, Ninh Vân Hoan bắt đầu có chút khẩn trương, mãi đến khi áo ngủ của cô bị người nào đó cởi ra, lộ ra thân hình lung linh được che bởi lớp nội y, cô bên này vừa hít một ngụm khí lạnh, liền bị một thân hình có chút lạnh băng đè ép, mang theo một cỗ làm người ta hít thở không thông. Cô theo bản năng liền ngẩng đầu, trên mặt lộ ra sợ hãi cùng thần sắc không yên.

"Quên đi." Người đàn ông vừa thấy biểu tình của cô, nhất thời liền có chút nhàm chán, muốn đứng dậy. Chính là thấy Ninh Vân Hoan thở dài một hơi nhẹ nhõm, liền thay đổi chủ ý, đem cô đè xuống.

Từ nhẫn nại tới lúc thân thể bị xé rách đau đớn, sắc mặt Lan Lăng Yên vốn có chút lạnh lùng mới dần dần thay đổi. Trong mắt hắc bắt đầu nhiễm hơi thở của dục vọng, loại cảm giác giao hợp nam nữ này thật sự có thể làm người ta mê muội. Cô gái dưới thân mang theo lực hấp dẫn vô hình, sự tình giống như ngày càng thú vị, bộ dạng lạnh nhạt của hắc bắt đầu hoàn toàn biến mất.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thay Đổi

Lan Lăng Yến dần trở nên xúc động, chính là không thể tự khống chế thân thể mình khiến hần có chút không thích. Cả người Ninh Vân Hoan kịch liệt đau đớn, cô thấy ánh mắt hần hơi mị lên, mang theo một tia lệ khí, chỉ là trong nháy mắt, hần đã đưa môi lại gần.

Ninh Vân Hoan không đoán được Lan Lăng Yến lại hôn cô, vốn nghĩ chỉ là một giao dịch định mệnh mà thôi, hơi thở hần có chút dồn dập, không giống mọi khi luôn lạnh nhạt bình tĩnh, động tác cũng có chút thô bạo, Ninh Vân Hoan chỉ cảm thấy trên môi mình một trận đau đớn đến chết lặng, một tia máu cũng đã rỉ ra. Theo sự thô bạo của hần, động tác ngày càng trở nên dồn dập, Ninh Vân Hoan chỉ cảm thấy cả người vừa trướng vừa đau, miệng liền phát ra âm thanh rên rỉ, lực đạo Lan Lăng Yến ngày càng nặng, cô chỉ có thể miễn cưỡng vươn tay ôm sát cổ hần, lúc này cô mới thấy chính mình như giữa cơn hồng thủy bắt được một khúc gỗ cứu mạng. Mưa gió dữ dội đi qua, Lan Lăng Yến mới chậm rãi từ trong thân thể Ninh Vân Hoan lui ra. Cô gái lúc này còn vẻ mặt sợ hãi giờ đã không còn tinh lực để mà sợ hãi, cả người mệt mỏi nằm trên giường. Lan Lăng Yến nghĩ đến cảm giác vừa rồi, nếu trước kia không chạm qua nữ nhân thì chưa biết, giờ hưởng qua tư vị hần lại có cảm giác xúc động không muốn nhận.

Nhưng tốt xấu gì hần cũng có nghị lực kinh người, liền đem Ninh Vân Hoan đang xụi lơ trên giường kéo lên, nhẹ nhàng hôn một ngụm, mới ôm bế cô lên. Nguyên bản chiếc ga giường trắng tinh nay có thêm vết đỏ sẫm, hỗn loạn thành một đoàn, minh chứng cho sự nhiệt tình vừa xảy ra. Lan Lăng Yến mắc bệnh yêu sạch sẽ, nhưng lúc này nhìn thấy dấu vết chói mắt

kia lại không thấy phiền lòng, ngược lại nhịn không được kéo khoé miệng một cái. Đem Ninh Vân Hoan nửa sống nửa chết đi tắm rửa, đến khi xong chiếc giường cũng đã có người dọn dẹp sạch sẽ. Tuy trước giờ chưa có kinh nghiệm cùng ngủ với người khác, nhưng nhìn người trong lòng thân thể mềm mại, Lan Lăng Yến do dự một chút, vẫn là đem Ninh Vân Hoan ôm vào ngực.

Chuyện Ninh Vân Hoan cả đêm không về nhà thế nhưng không ai biết, Ninh mẹ suốt đêm cùng mấy người bạn tốt chơi mạt chược, Ninh ba luôn nghiêm túc, hơn nữa một lòng nhào vào công việc, đi sớm về khuya, đợi cho Ninh Vân Hoan cả người đau nhức từ một chiếc xe đi xuống, trong nhà căn bản là không ai phát hiện ra.

Lúc này bên ngoài, cửa lớn Ninh gia đóng chặt, Ninh Vân Hoan cả người cứng nhắc, bị Lan Lăng Yến thần sắc lạnh nhạt ôm trong ngực. Thần sắc của hắn quá mức nhẹ nhàng, coi người trong lòng như là một cái đầu gỗ, ngược lại Ninh Vân Hoan có chút phẫn nộ. Không biết có phải vì đã cùng Lan Lăng Yến có mối quan hệ ái muội hay bởi vì hứa hẹn của hắn, lúc này sợ hãi của cô với hắn đã giảm xuống không ít.

"Đi xuống đi." Người đàn ông trong trẻo lạnh lùng vừa mở miệng, vừa không chút để ý nhét vào tay Ninh Vân Hoan thứ hôm qua cô cầm theo. Nói xong, hắn liền ôm lấy mặt Ninh Vân Hoan, nhẹ nhàng đem đôi môi lạnh lẽo của mình đặt lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô, một phen cắn mút, đến lúc Ninh Vân Hoan thở hồng hộc mới buông ra.

Thấy môi cô bị hôn có chút sưng đỏ, toàn thân đều có dấu ấn của mình mới vừa lòng vỗ đầu cô: "Ngoan."

Khoé miệng Ninh Vân Hoan giật giật, thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc nghe Lan Lăng Yến nói có thể đi rồi, cô liền khẩn cấp từ ngoài cửa xe nhảy xuống. Chính là cả người cô đang bủn rủn, chiếc xe này còn là xe đã độ qua, một chút sức lực của cô không thể mở ra được.

Lan Lăng Yến nhìn không được liền cười, thấy cô gái nhỏ mặt đỏ bừng mới bấm nút nào đó, cửa xe liền phát ra một tiếng vang nhỏ rồi mở ra. Ninh Vân Hoan quần bách theo bản năng sẽ chạy ra ngoài, chỉ là hai chân còn chưa chạm đất, một cỗ bunn rùn liền đánh úp lại, khiến cô suýt đặt mông xuống đất. Phía sau Lan Lăng Yến đỡ lấy cô, Ninh Vân Hoan thật vất vả mới đứng vững, sau đó nhẹ giọng nói câu cảm ơn. Kỳ thật nếu không phải vì Lan Lăng Yến, cô cũng sẽ không vô dụng như bây giờ, hôm qua chưa nói là lần đầu tiên của cô, quan trọng là đêm qua Lan Lăng Yến ngủ thật không thành thật, nửa đêm Ninh Vân Hoan mệt mỏi tỉnh, chưa kịp nhận thức gì đã bị hấn một cước đá xuống giường. Đáp án hấn đưa ra chính là hấn không có thói quen có người bên cạnh, cảnh giác quá mức nên phản ứng theo bản năng mà thôi!

Lúc Ninh Vân Hoan nghe được lý do ấy, suýt nữa không kiềm chế được mà cào hấn mấy cái.

Cứ như vậy sáng nay Ninh Vân Hoan vừa đứng lên, trên người liền đau tới đòi mạng, nếu không phải vì muốn nhanh chạy khỏi ác ma này, cô căn bản sẽ không dậy sớm như vậy!

Về nhà tắm rửa một lúc, hôm qua ngủ quá muộn, hơn nữa cả người đều khó chịu nên Ninh Vân Hoan vừa đặt người xuống giường liền ngủ thiếp đi. Đang ngủ say, điện thoại đặt ở đầu giường liều mạng đổ chuông. Ninh Vân Hoan cả mắt cũng không mở ra được, đầu kia đã vang đến tiếng hét chói tai của Phó Viện: "Ninh Vân Hoan! Hôm qua người đàn ông đó là ai? Cậu cùng anh ta có quan hệ gì? ANh ta không phải bạn trai cậu chứ? Tại sao cậu không thừa nhận? Vì sao anh ta lại ôm cậu, ngay cả tên tớ cũng chưa hỏi?" [LN: oimeoi, con mẹ Phó Viện này thiệt "bạn tốt" hết xúc mà ~_~]

Vừa thấy có người nghe máy, đầu kia tựa như pháo bắn mà hỏi liên tiếp. Hôm qua mới trải qua vận động mạnh, giờ còn phải nghe chất vấn, tính tình Ninh Vân Hoan lúc này cũng có chút không nhịn được. Cô và Phó

Viện tuy được gọi là bạn tốt, nhưng cũng không tốt tới mức có thể nói với nhau những chuyện thế này, hơn nữa hôm qua mới thất thân, tâm tình Ninh Vân Hoan thực sự không vui vẻ, hơn nữa khẩu khí Phó Viện cũng không tốt gì, Ninh Vân Hoan không chút suy nghĩ nói:

"Tớ không biết, cậu muốn biết anh ta là ai thì tự mình đến hỏi đi, tớ muốn đi ngủ, hôm nay đừng làm phiền tớ!" Một hơi nói xong cô liền tắt điện thoại, chính là chưa đặt xuống thì điện thoại di động liền điên cuồng vang lên, Ninh Vân Hoan trong lòng phát hoả, cầm điện thoại tắt nguồn, ném qua một bên ngủ tiếp.

Ngày hôm sau chính là ngày nhập học, nghĩ đến tình cảnh đời trước, lại liên tưởng mình sẽ phải cùng nữ chính học chung một trường, sắc mặt Ninh Vân Hoan liền khó coi. Nhưng có một số việc trốn tránh mãi cũng không được, đời trước vì chứng minh mình không phải mệnh của nữ phụ, cô không ngừng học theo tâm địa thánh mẫu của nữ chính, lại cố gắng lấy lòng cô ta, muốn cùng cô ta làm bạn tốt, tránh bị hào quang của cô ta thiêu cháy, thế nhưng cũng không thể thoát được kết cục của một nữ phụ!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nữ Chính

Cả đời này Ninh Vân Hoan cũng sẽ không làm lại những chuyện ngốc nghếch như trước nữa, Lan Lăng Yến đã nói không muốn lấy mạng của cô, điều này có nghĩa cô sẽ không rơi vào kết cục như đời trước, trở thành vật thí nghiệm thê thảm. Vậy tốt nhất cô và nữ chính không nên có quen biết gì, nếu không cô sẽ làm những chuyện ngáng chân nữ chính theo đúng nghĩa một nữ phụ cần làm!

Nghĩ như vậy, Ninh Vân Hoan mới cảm thấy trong lòng thoải mái một chút.

Ninh Vân Hoan học khoa điện ảnh của đại học đế đô, lúc trước vì muốn lấy lòng nữ chính, muốn tiếp cận cô ta, cùng cô ta trở thành bạn bè nên Ninh Vân Hoan mới ghi danh vào khoa này, Ninh gia cũng có liên quan đến làng giải trí, nên đối với chuyện này cũng không có dị nghị gì. Lúc này, khi hội sinh viên chào đón tân sinh viên có một bóng dáng hơi gầy yếu đang đứng trong đám người, nhiệt tình nghênh đón các sinh viên năm nhất.

Rất nhiều người được cô ta đón tiếp bằng giọng nói mềm mại đều tỏ ra vẻ cảm kích. Thân là nữ chính ngôn tình sắc, bề ngoài cô ta chỉ là nhìn thanh tú, dáng người gầy yếu nhưng rất uyển chuyển, bề ngoài dù nhìn không ra nhưng một khi thoát hết quần áo liền...

Nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan không nhịn được mà cười lạnh.

“Hoan nghênh học muội đã gia nhập vào đại gia đình của chúng ta.” Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên bên tai Ninh Vân Hoan, theo tiếng nói là

một bàn tay nhỏ bé trắng trẻo đưa qua, muốn nhận lấy túi xách của Ninh Vân Hoan cầm đi. Theo bản năng, Ninh Vân Hoan lùi lại hai bước, ngược mặt lên thấy lúc này đây, vì sự cự tuyệt của cô mà nữ chính có vẻ lúng túng, luống cuống xoắn chặt hai tay, dè dặt hỏi: “Học muội, chị cầm giúp em.”

Không hổ là nữ chính, lúc nói chuyện luôn tỏ ra nhu mì mềm mại khiến xung quanh đã có không ít người nhìn cô. Nhớ lại quá khứ, cô ta cũng hay dùng ánh mắt che chở nhìn người khác, làm cho cô cũng không tự giác bị rơi vào ánh hào quang ôn nhu của nữ chính.

Nhưng Ninh Vân Hoan là ai chứ, kiếp trước bị người phụ nữ này hãm hại chỉ còn lại bộ tro cốt, lúc này làm gì còn chút thiện cảm nào để mà cảm động, chỉ mấp máy miệng, lắc đầu cự tuyệt: “Không cần, tôi tự mình cầm.”

Nữ chính cảm thấy được sự kháng cự của cô lập tức hai tay xoắn lên, trong đôi mắt mơ hồ lấp lánh hơi nước.

“Doanh Tích, đi thôi! Cô ta không cảm kích thì thôi, để ý nhiều làm gì, cũng không phải không có tay, sao chúng ta phải giúp cô ta cầm túi xách chứ, tưởng mình là đại tiểu thư chắc!” Nữ sinh tóc ngắn đeo kính đứng kế bên có chút đau lòng cho nữ chính, muốn kéo cô ta đi nhưng không hiểu sao nữ chính không đi, ngược lại cứ đứng im hưởng Ninh Vân Hoan đưa tay, cười nói: “Chị là Cố Doanh Tích, là sinh viên năm ba, sau này có chỗ nào không hiểu cứ gọi cho chị. Hoặc em cho chị số điện thoại đi, khi nào rảnh rồi có thể hẹn gặp mặt nha.”

Quả nhiên là nữ chính, một trong những kỹ năng cần thiết là giọng nói mềm mại, tuy dung mạo chỉ thanh tú nhưng khi nói chuyện mang đến cho người ta cảm giác thoải mái, chỉ với một bộ đồng phục trung học bình thường, cái áo trắng rộng thùng thình cùng một cái quần bò đã có thể làm lộ ra thân hình với đường cong mềm mại đáng yêu.

Khuôn mặt cô ta lộ ra vẻ hồn nhiên, tựa như học sinh trung học, một đôi mắt to dường như vô tội, tuy dung mạo không đẹp như Ninh Vân Hoan, nhưng sự hồn nhiên trẻ con là điểm mấu chốt hấp dẫn đàn ông.

Kiếp trước Ninh Vân Hoan biết rõ điều này, diện mạo Cố Doanh Tích khiến cho từng người đàn ông có quan hệ với cô ta đều xem cô ta như thiên sứ mà đối xử, nếu ai xem cô ta không vừa mắt thì người đó chính là kẻ tiểu nhân độc ác, nên bị đày xuống mười tám tầng địa ngục! Chỉ cần cùng cô ta nói chuyện lớn tiếng một chút cũng nên bị thiên đao vạn quả.

Kiếp trước Ninh Vân Hoan biết rõ điều này, diện mạo Cố Doanh Tích khiến cho từng người đàn ông có quan hệ với cô ta đều xem cô ta như thiên sứ mà đối xử, nếu ai xem cô ta không vừa mắt thì người đó chính là kẻ tiểu nhân độc ác, nên bị đày xuống mười tám tầng địa ngục! Chỉ cần cùng cô ta nói chuyện lớn tiếng một chút cũng nên bị thiên đao vạn quả.

Bất đắc dĩ Ninh Vân Hoan lại là nữ phụ, ngay cả vị hôn phu cũng bị kéo vào Cố Doanh Tích, vì cô ta mà chống lại cô, cuối cùng Cố doanh Tích làm bộ chính mình không muốn làm tổn thương bạn bè, đem người đàn ông đó trả lại cho cô nhưng sau đó lại luyến tiếc, khóc rống trong lòng hẫng, khiến hẫng nghĩ chính cô hại nữ thần của hẫng khóc, là người nên bị nhốt đánh xuống địa ngục. Bởi vậy cuối cùng Ninh Vân Hoan chờ đợi mãi mà vẫn không có ngoại lệ, chỉ cần một khi cùng nữ chính đối lập, nữ phụ chắc chắn sẽ gặp cái chết!

Đời trước Ninh Vân Hoan vì thay đổi kết cục này mà lấy lòng Cố Doanh Tích, cũng không dự đoán được tuy không giống như trong truyện nhưng cũng bị chết thê thảm!

Nay lại gặp Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan nghĩ đến đời trước mình một lòng đi theo nữ chính, không muốn bị những người đàn ông của cô ta hại chết, vậy mà vì theo đuổi người đàn ông kia, cô ta liền đưa cô đến cho người khác, còn khóc sụt sùi nói: “Hoan Hoan, em luôn yêu thương chị,

luôn luôn che chở chị, nên lần này em cũng sẽ giúp chị phải không? Chị thích Cửu thiếu của Yến gia, chị bây giờ đang bị bọn họ cuốn lấy, sống không bằng chết, chỉ cần Cửu thiếu cứu chị là sẽ được, em coi như vì chị mà hãy giúp chị lần cuối đi!”

Nghĩ tới lúc đó chính mình nào tàn, cùng cô ta làm bạn bè, Ninh Vân Hoan nhin không được muốn tự sát mình hai trăm cái! Ngay lúc đó không biết cô bị điên cái gì mà lại có thể cùng người như cô ta làm bạn, kiếp trước lúc cô ta bị Ninh Vân Thành cưỡng bức, cô còn an ủi cô ta đừng đau khổ. Khi đó cô như con ngốc bị lừa, Cố Doanh Tích nói mặc dù xung quanh cô ta có nhiều đàn ông nhưng cô ta vẫn giữ mình trong sạch, nếu như mà có quan hệ với nhiều người chắc sống không bằng chết nên Ninh Vân Hoan mới đồng tình với cô ta, thật không ngờ mãi đến lúc cô bị Ninh Vân Thành lừa mất một nửa quyền thừa kế công ty, còn bị chết thê thảm, cô mới biết mình mới là người đáng được đồng tình nhất.

Nghĩ tới nghĩ lui, sắc mặt Ninh Vân Hoan ngày càng khó coi, nghe xong lời của Cố Doanh Tích liền không cần suy nghĩ mà chuẩn bị vòng qua cô ta để đi lên phía trước.

Cũng không biết Cố Doanh Tích bị chạm dây thần kinh nào, cô đã cố ý tránh ra mà cô ta vẫn còn níu kéo cô: “Học muội, em tên gì? em còn chưa nói chị biết tên em.”

Cô chính là không muốn nói tên cho cô ta biết đó! Cố Doanh Tích vừa đi vừa kéo, Ninh Vân Hoan lại né ra, sợ cô ta đuổi kịp, cô nhanh chóng kéo túi xách chạy thật nhanh.

Một hồi đau đầu mỗi khi nghĩ kẻ thù của mình chính là nữ chính, Ninh Vân Hoan chỉ muốn đời này cuộc sống của cô trôi qua thật tốt. So ra cô thật may mắn, sau khi sống trở lại có nhiều kinh nghiệm hơn người khác, có cơ hội làm lại từ đầu, biết rõ mọi sự tình, cô ngày càng cảm thấy mình được ưu ái, nếu bây giờ dành cả đời để báo thù thì thật không đáng. Nếu Cố

Doanh Tích thông minh thì cả đời này không nên dây dưa gì với cô, nếu như vậy thì cô sẽ coi những chuyện xảy ra ở đời trước chỉ là một cơn ác mộng. Còn nếu như cô ta không biết tốt xấu, còn muốn làm như đời trước thì đừng trách Ninh Vân Hoan cô không khách khí.

Coi như cô ta có là nữ chính thì bây giờ cô ta ngoài sáng còn cô mới ở trong tối, tùy thời lúc nào cũng có thể thu thập cô ta.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hữu Tình

Vừa vào năm nhất, ban trung có rất nhiều gương mặt Ninh Vân Hoan vừa thấy quen vừa thấy lạ, những người này cô đã gặp vài năm ở đời trước nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy họ từ khi sống lại, cô nhớ rõ lớp học từng có hai người diện mạo xinh đẹp, may mắn được vào vòng giải trí. Đời này cô chỉ toàn tâm đọc qua sách vở, dù sao Ninh ba vẫn rõ ràng, cô thuộc người nắm chặt chính mình, nếu tính cách hai người bạn học này không sai, cô muốn giới thiệu họ đến công ty nhà mình, dù sao thì nước phù sa không lưu ngoại nhân điền. (*Những thứ tốt không nên để rơi vào tay người ngoài)

Trong lòng đã quyết định, Ninh Vân Hoan mới tiến vào cửa lớp, Phó Viện vừa thấy cô đã nổi giận đùng đùng hướng phía cô đi tới:

“Hoan Hoan, hôm qua sao cậu cúp điện thoại của tớ, còn khoá máy nữa?” Giọng nói của cô ta mang theo tức giận cùng hận ý, như chỉ trích Ninh Vân Hoan phải xin lỗi cô ta là điều đương nhiên.

Ninh Vân Hoan có chút ngạc nhiên, cho dù là bạn bè cũng không thể không có chút bí mật nào cả, huống hồ hôm qua cô vừa mới trải qua chuyện không mấy dễ chịu, sự xuất hiện của Lan Lăng Yến làm cô thấy bối rối, cùng với việc trải qua lần đầu tiên khiến cô sợ hãi và lo lắng, sáng nay còn gặp phải nữ chính, giờ lại bị người ta tức giận. Ninh Vân Hoan có chút không kiên nhẫn nói: “A? Có thể là hết pin.”

Cô trả lời thản nhiên làm cho Phó Viện có chút không hài lòng, lúc này muốn mở miệng nhưng lại hướng bàn Ninh Vân Hoan ngồi xuống nói:

“Hết pin thì hết pin, nhưng người hôm qua rốt cuộc là ai? Hai người có quan hệ gì? Tớ thấy anh ta ôm cậu thật thân mật, Hoan Hoan, không phải bạn tốt đều chia sẻ mọi việc cho nhau sao? Sao cậu có bạn trai mà không nói tớ biết? Bác trai và bác gái có biết chuyện không?”

“Ba mẹ tớ có biết hay không thì có liên quan gì?” Ninh Vân Hoan không kiên nhẫn nói, vừa muốn đứng dậy, di động mới mở hồi sáng lại vang lên. Cô tạm dừng tranh cãi với Phó Viện, lấy di động trong túi ra, thấy một dãy số xa lạ, không nghĩ ngợi gì tiếp: “Xin chào!”

Bên kia im lặng một lúc, Ninh Vân Hoan nghĩ đối phương gọi nhầm, đang định tắt máy thì một giọng nam lạnh nhạt thanh nhã vang lên: “Tôi ở ngoài cửa, bây giờ em đi ra đi.”

Không biết vì sao dù không thấy người nhưng nghe thấy giọng nói này Ninh Vân Hoan liền run sợ theo bản năng. Nhớ tới hôm qua mới gặp người đó, môi liền gương lên, không mở miệng. Đầu dây bên kia sau khi nói xong, như đã hạ xong mệnh lệnh liền muốn cúp điện thoại.

Ninh Vân Hoan á khẩu không nói được, trong lòng buồn bực muốn chết, hận không thể ném điện thoại vào sọt rác.

Hôm qua cô cứ nghĩ cô và Lan Lăng Yến cả đời này cũng không qua lại với nhau nữa, không biết sao Lan Lăng Yến lại biết số điện thoại của cô, bây giờ cô cũng không dám hỏi vấn đề này, cũng không dám không đi.

Phó Viện thấy cô sắp đi, liền đứng dậy, ngay cả túi cũng không thèm lấy, cầm tay cô cuống quýt hỏi: “Hoan Hoan, có phải bạn trai gọi không? Cùng nhau đi ăn cơm thôi, tớ còn chưa thấy anh ta đâu, cậu bảo anh ta mời tớ ăn bữa cơm đi.” Ninh Vân Hoan đang vội vã muốn đi, không muốn cùng Phó Viện nói nhiều, lạnh nhạt bị cô ta lôi kéo, vốn mùa hè nên cô chỉ mặc một bộ ngắn tay đơn giản, lúc này bị Phó Viện lôi kéo liền lộ ra một ánh

sáng bạc. Phó Viện liếc mắt liền nhận ra đây là cái vòng cổ hôm qua mà cô ta thích, vốn muốn thuyết phục Ninh Vân Hoan từ bỏ để cô ta mua.

Sau lại nghe nói chiếc vòng cổ này có giá hơn một trăm vạn, tuy nhà cô ta có chút tiền nhưng nếu muốn lấy trăm vạn ra mua một cái vòng cổ thì khẳng định không có khả năng. Dù sao cũng chỉ là trang sức mà thôi, nhưng cô ta thật không ngờ nó lại nằm trên cổ Ninh Vân Hoan!

Mọi người đều là bạn bè, dựa vào cái gì, Phó Viện cô nhìn trúng mà Ninh Vân Hoan lại có được.

Trong lúc nhất thời, lòng Phó Viện trào ra ghen tị, theo bản năng muốn lật ra coi.

Vừa mới bị Phó Viện kéo suýt nữa té, Ninh Vân Hoan nghĩ cái áo này may mà co dẫn tốt, nếu không bị một cái bám của cô ta là xong rồi. Thấy không ổn, cô liền lùi về sau hai bước, che kín cổ áo, có chút cảnh giác nói:

“Cậu làm gì?”

“Hoan Hoan, cậu còn nói anh ta không phải bạn trai cậu, ngay cả cái vòng cổ hôm qua anh ta đều tặng cho cậu!” Gia thế Phó gia và Ninh gia không khác nhau lắm, tuy Ninh gia cưng chiều con gái hơn nhà mình, nhưng khẳng định không vô duyên vô cớ có khả năng lấy nhiều tiền như vậy mua vòng cổ cho Ninh Vân Hoan. Mà Ninh Vân Hoan có bao nhiêu tiền, không ai rõ hơn Phó Viện cô. Trước đây Ninh Vân Hoan giúp đỡ không ít người khốn cùng, tiền tiêu vật hầu như đã bỏ ra hết, không có khả năng còn tiền mua vòng cổ, tuyệt đối là người đàn ông tuần mỹ ngày hôm qua mua cho cô ta!

Trong lòng Ninh Vân Hoan tuy sợ Lan Lăng Yến nhưng bây giờ anh ta không ở đây, nghe thấy Phó Viện khẩu khí chua lè làm cho cô thấy không thoải mái, nhấp miệng cười: “Tớ có khi nào nói anh ta không phải bạn trai tớ?” Kỳ thật cô cũng không biết cái vòng cổ này khi nào lại ở trên

người mình, nhưng Ninh Vân Hoan không phải là cô gái mười tám tuổi không biết sự đời, cô biết cái này không phải chỉ có mấy vạn liền mua được, lúc đấy cũng tính không mua, không đoán được vẫn rơi vào tay mình.

Tuy không thấy tận mắt nhưng hôm qua người Ninh Vân Hoan tiếp cận chỉ có Lan Lăng Yến, không cần đoán cũng biết cái này là do anh ta mua, trong lúc nhất thời có chút ngẩn người.

Nghĩ đến chuyện hôm qua, lại kỳ lạ có một cái vòng cổ, cô có chút hồ hoàng, giọng nói càng không kiên nhẫn.

“Tớ hỏi cậu vài lần cậu cũng không có thừa nhận.” Không biết như thế nào, nghĩ đến người đàn ông hôm qua đã có người yêu trong lòng Phó Viện liền sinh ra tia ghen tỵ, dù người đó có là Ninh Vân Hoan cũng vậy. Diện mạo người đàn ông đó đừng nói không kém mà còn có thể tùy ý tặng vòng cổ hơn trăm vạn, chuyện mà cả chính ba cô ta cũng không làm được, trong lòng cô ta có chút chua, không tự chủ được nói: “Cậu không phải đã cùng anh ta xảy ra quan hệ nên anh ta mới đưa cái này phải không?”

Mặc kệ Phó Viện có phải bạn tốt của cô không, nhưng có thể nói ra câu này, Ninh Vân Hoan thật không thể tưởng tượng nổi. Đời trước mặc dù khi tốt nghiệp đại học Phó Viện liền kết hôn nên hai người ít lui tới, nhưng trong đại học hai người vẫn thường xuyên hẹn nhau đi dạo phố ăn cơm, cô cũng thấy chưa bao giờ cô ta nói chuyện chanh chua như bây giờ.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Phiên Toái

Nghĩ bên ngoài còn đang có người chờ, Ninh Vân Hoan nhú mào: “Đây là chuyện của tớ.” Cô quả thật đã làm chuyện kia, bởi vậy mặc kệ lời này của Phó Viện là vô tâm hay cố ý đều như châm đâm vào lòng cô. Ninh Vân Hoan hạ mí mắt, nói hẹn gặp lại với Phó Viện rồi không để cô ta kịp giải thích, trực tiếp xoay người ra sân trường.

Việc học ở đại học thoải mái hơn nhiều, hơn nữa chỉ là ngày báo danh, Ninh Vân Hoan cũng không nghĩ phải lặp lại như thời trung học nhằm chán, trực tiếp đi ra sân trường.

Ngoài cổng đã có không ít chiếc xe xa hoa, đây là trường đại học để đô cao nhất giới quý tộc, người có thể vào trường này không phải giàu có cũng là người có thành tích đứng số một số hai cả nước, trừ bộ phận học sinh học tập tinh anh, có một bộ phận nhỏ là giai cấp đặc quyền, bởi vậy những chiếc xe ở đây rất khó thấy ở các nơi khác.

Ninh Vân Hoan ra tới cổng trường, cách đó không xa, nhiều người đều hướng ánh mắt tới cô. Trong ban trung năm nhất, Ninh Vân Hoan miễn cưỡng coi là xuất chúng một chút, thân là nữ phụ tiêu chuẩn, tuy không có hào quang của nữ chính nhưng diện mạo của cô so với vẻ thanh tú của nữ chính thì tinh lệ hơn rất nhiều.

Tuy không phải là tuyệt sắc, nhưng ở nơi sinh viên đều tự cho rằng trang điểm là xinh đẹp thì cô cũng là nổi bật. Có vài người thấy tình cảnh bên này cũng không tự chủ hướng Ninh Vân Hoan đi tới.

Một vài người đàn ông đi xuống xe, ánh mắt lộ ra vẻ hứng thú, muốn lại gần chỗ cô.

Mà ở trong đám xe, một chiếc xe màu đen bình thường, chỉ là trên thế giới chắc không có mấy người biết đặc thù của dấu hiệu cánh thiên sứ, giá trị chết người, có một người mặc âu phục đen xuống mở cửa xe.

Cửa kính chậm rãi mở ra, lộ ra một người đàn ông lạnh nhạt với khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt xéch lợi hại xuyên qua mắt kính hướng Ninh Vân Hoan nhìn.

Chỉ vừa bị ánh mắt này chiếu tới, Ninh Vân Hoan không tự chủ sợ run cả người, như là bị người ta nhìn thấu lỗ lằm của mình. Cô có chút sợ hãi, do dự nửa ngày, người đàn ông mặc áo đen kia đã tiêu sái đến bên người cô, cung kính nói:

“Ninh tiểu thư, mời.” Người đàn ông này biểu tình lạnh nhạt, chỉ nói đúng một câu rồi kiên nhẫn nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan.

Hôm qua rõ ràng đã nói về sau không bao giờ gặp lại nữa, giao tiếp cùng với Lan Lăng Yến trong lòng Ninh Vân Hoan thật sự sợ hãi, do dự mãi, cô liếc mắt thấy bên cửa kính xe, lông mi người kia hơi cau lại, Ninh Vân Hoan biết hẳn không quá bình tĩnh nữa. Tuy nói cách quá xa nhưng không biết vì sao cô có cảm giác nếu mình không ngoan ngoãn nghe lời, hậu quả sẽ rất thâm trọng, liền hướng phía xe đi tới.

Người đàn ông áo đen thấy cô đi qua mới đi theo sau, hướng ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo những người muốn lại gần.

Vừa mới rời gần xe, cửa xe đã mở ra, một cánh tay vươn ra ôm lấy thắt lưng Ninh Vân Hoan, trực tiếp lôi cô vào ngực.

Hôm qua chuyện thân mật hai người đều đã làm qua, bây giờ nếu cô đẩy hẳn ra, làm ra vẻ mặt không khuất phục thì không biết có quá chậm

không. Sau một lúc lâu rồi rằm, phía sau xe vẫn cách một lớp thủy tinh như cũ, Ninh Vân Hoan thấy rõ hai người đàn ông mặc áo đen phía trước, chỉ là không biết người ta có thể thấy cô hay không, nhưng cô nghĩ chắc hai người kia không nghe được lời nói của mình nên từ chối một chút, vừa định động, Lan Lăng Yến liền thản nhiên nhìn cô.

“Ngày hôm qua không trả lời điện thoại.” Như biết Ninh Vân Hoan muốn nói gì, đầu tiên Lan Lăng Yến thản nhiên nhìn cô một cái, thấy cô muốn lui đến một bên, nhưng cảm giác ôm người con gái mềm mại trong lòng cũng rất tốt, làm cho người luôn cảnh giác, không dễ dàng thân cận ai như hần cũng không thấy phản cảm, bởi vậy không thèm nhìn sự phản kháng mỏng manh của cô, tiếp tục đem cô ôm vào lòng.

“Điện thoại tôi hôm qua hết pin.” Không có khả năng đối phó hần giống Phó Viện được, Ninh Vân Hoan theo bản năng cố gắng nói dối, lập tức nghĩ sao mình lại sợ hần đến thế chứ, trong lòng thoáng buồn bực, cô từ chối vòng ôm của hần, giãy dụa mà không thoát. Lan Lăng Yến không cần dùng bộ dáng lạnh nhạt cũng có thể thấy hần rất nguy hiểm. Ninh Vân Hoan thấy hần không buông ra, cũng không dám động nữa, thân thể cứng ngắc, cẩn thận nói:

“Lan tiên sinh, tôi, chúng ta ngày đó không phải nói rõ rồi sao? Còn chiếc vòng cổ này...”

Âm thanh của cô có chút rỏ rúng, nghe kĩ còn có thể phát hiện trong giọng nói mang theo chút âm rung, như tiểu bạch thỏ muốn tùy thời cơ chạy trốn. Lan Lăng Yến đột nhiên cười khẽ.

Hần cũng không phải người hay cau có, thậm chí rất nhiều khi mặt hần lộ ý cười tao nhã, bất quá số lần lộ ra tươi cười rất ít vì tâm tình tốt mà là vì phát hiện ra cái gì đó thú vị.

Lúc này Lan Lăng Yến cũng đang cảm thấy thú vị, dự cảm của hần quả nhiên là đúng. Hôm qua tuy rằng hần bắt cô đi, thậm chí hai người còn thân mật đến trình độ đó nhưng Lan Lăng Yến nhớ rõ, hần không hề nói cho cô tên họ của mình. Ở thủ đô này, không phải nhân vật đặc biệt chỉ sợ cũng không biết hần là ai, mà Ninh gia là một công ty nhỏ, làm sao cô có thể biết được họ của hần.

Nghĩ vậy, ý cười trên khoé miệng Lan Lăng Yến càng có thâm ý, hướng cô gật gật đầu: “Đâu có cái gì?”

Ninh Vân Hoan nướng mày, khoé miệng không nhịn được run rẩy: “... ..”

Ngày hôm qua làm chuyện gì, sao cô có thể không xấu hổ mà nói ra? Lan Lăng Yến nhìn đâu giống người có nội tâm xấu xa, Ninh Vân Hoan đang do dự không biết có nên nhắc nhở hần một chút không thì Lan Lăng Yến hướng cô cười nói tiếp: “Bất qua tôi nhớ rõ hôm qua là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi đã thất lễ quên giới thiệu chính mình.” Thanh âm hần nhẹ nhàng, nửa điểm lãnh ý cũng không có, thậm chí trên gương mặt tuấn mỹ còn mang theo nét cười ôn nhu như gió xuân mà Ninh Vân Hoan lại tự dưng cảm thấy cả người phát lạnh.

Cô nghĩ tới, quả thật hai người chưa gặp qua, hôm nay trong tình thế cấp bách cô thế nhưng lại gọi họ của hần ra, mà theo lý thuyết đáng lẽ cô không nên biết hần họ gì, là ai! Ninh Vân Hoan biết mình đã làm chuyện ngu ngốc, rất sợ hần lại hỏi gì nữa liền không dám nhiều lời, cũng không dám nói lại chuyện hôm qua và chiếc vòng cổ. Cô ngoan ngoãn lui thành một đoàn, không phát ra tiếng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bắt

Một đường không nói gì, đối với sự nhu thuận của cô Lan Lăng Yến thật vừa lòng, nhưng tại sao cô lại biết hấn, còn sợ hấn thành như vậy, một ngày nào đó hấn nhất định phải biết!

Lại một lần nữa bị mang về trang viên lần trước, không cần Lan Lăng Yến nói, Ninh Vân Hoan cũng biết hấn muốn làm gì.

“Không phải hôm qua đã nói là chỉ có một lần sao?” Lúc này Ninh Vân Hoan cũng bất chấp sự sợ hãi, vội vàng chống cự. Cô có dự cảm nếu mình cứ giả ngốc thì chuyện này chỉ sợ sẽ tiếp diễn không ngừng.

Lan Lăng Yến không để ý, đem áo của cô lật lên, lộ ra một đoạn eo trắng nõn tinh tế: “Nâng tay lên.”

Đại ma vương đã phân phó, cô vốn sợ hấn nên theo bản năng đưa tay lên. Lan Lăng Yến dễ dàng cởi áo cô ra, ném qua một bên, thuận thế đem ả cô xuống giường. Ninh Vân Hoan hồi phục tinh thần, vội vàng giãy dụa: “Lan tiên sinh....”

Bất kể cô kêu cái gì, quần lót mỏng manh trên người bị ngón tay nhẹ nhàng đặt lên, dễ dàng thoát ly trận doanh tìm nơi nương tựa trên tay quân địch. Hai tay Ninh Vân Hoan bị ấn lên trên đỉnh đầu, nửa người trên bị giữ chặt, lộ ra đường cong duyên dáng.

Lúc này dưới thân cô mặc váy ngắn, hấn chỉ cần dùng ít sức, hướng lên trên bắt đầu đùa bỡn. Sắc mặt Ninh Vân Hoan đỏ bừng, từ chối một chút, căn bản không có chút sức mẻ gì. Cô cảm thấy một bàn tay dễ dàng

đem váy cùng quần lót cô hạ xuống, vừa khấn trương mà cũng không vội vã tiến vào, cô thở dốc hai tiếng, một đạo hô hấp ấm áp đã ở gần, môi bị đầu lưỡi chế trụ, thân thể căng thẳng, hần đã xông vào.

Hôm qua vừa mới trải qua lần đầu tiên, tuy nói bây giờ có trải qua bước dạo đầu, thân thể Ninh Vân Hoan cũng không có kháng cự nhưng vẫn có đau nhức không thoải mái, cô giãy dụa, người giáo hoạt kia đã nhanh chóng giữ thắt lưng của cô, liên tục cử động.

“Đau.” Không phải loại đau xé rách giống như lần trước, ngược lại có chút trướng khó chịu, chân mày cô nhíu lại. Lan Lăng Yến theo bản năng khẽ hôn mi tâm của cô, mềm mại cọ xát, nhưng động tác vẫn không hề có chút ý tứ lưu tình. Mắt kính đã sớm không biết bị hần ném tới chỗ nào, đôi mắt xéch hẹp dài lộ ra, bớt đi phần lãnh ý như bình thường, mà lây dính chút cứng cõi.

Dục vọng như mãnh thú, quá khứ chỉ có chút qua lại, không biết tư vị nên Lan Lăng Yến có thể nhẫn nại. Nhưng giờ đã hưởng qua tư vị kia, rốt cuộc nhẫn nại không được, mà kỳ quái là hần đối với người con gái này cũng không phải muốn như vậy, giống như có chút thích sạch sẽ, hần không muốn đối một người khác, mà cũng không thể làm với người khác được. Tính cách hần trước giờ đều như vậy, hần không muốn uỷ khuất chính mình nếu cô đã rơi vào tay hần, mà hương vị của cô cũng không tệ lắm. Hần muốn người còn cô muốn giao dịch, trừ bỏ một lần kia, sau này còn phải làm theo quy củ của hần.

Đến lúc kết thúc cả người Ninh Vân Hoan vừa chua xót vừa đau, sắc mặt ửng hồng, bất chấp cả việc sợ hần, vội vàng cẩn thận đem chân khép lại, ôm ngực ngồi dậy.

“Không phải đã nói...” Ăn cũng đã bị ăn qua, lúc này nói có vẻ chậm, nhưng tránh cho chuyện như vậy còn phát sinh, Ninh Vân Hoan quyết định trước đem sự tình nói cho rõ ràng, cô hoài nghi có phải hôm trước cô nhìn

Lan Cửu này khi đang rất sợ hãi nên chưa nói rõ ràng hay không. Vừa mở miệng, Ninh Vân Hoan đã bị người nào đó bế lên, theo bản năng đưa cánh tay trần lên ôm cổ hăn. Lan Lăng Yến cúi đầu, hơi thở nhẹ nhàng phất vào mặt cô, mang theo cảm giác lạnh lẽo, làm cô không tự chủ được sợ run người.

Bị đặt vào bồn tắm, Lan Lăng Yến giống như đối đãi với món đồ chơi yêu thích, cẩn thận giúp cô tắm rửa. Ninh Vân Hoan nhìn ánh mắt hăn, chỉ sợ hăn lại muốn, nhưng bất ngờ là hăn chỉ cường ngạnh nhìn, thấy cô đã có chút sưng đỏ, liền không làm cái gì cả, sau khi tắm xong đem cô bế ra ngoài.

Bên ngoài, chăn ga đều đã được thay mới, chiếc chăn mang theo một hơi thở thiên nhiên xanh mát. Ninh Vân Hoan chỉ mặc một chiếc quần lót bị người ta gắt gao ôm trong ngực, vẻ mặt xấu hổ. Cô đã phải cực lực yêu cầu mới được mặc chiếc quần lót này vào. Lan Lăng Yến không biết là thật hay giả nói, con gái không lẽ ngủ thoải thân cũng phải mặc quần lót nữa.

Không phải là người quá quen thuộc nhưng đã trải qua cả chuyện thân mật, thân thể Ninh Vân Hoan rất mệt mỏi. Bất quá không biết có phải vì nguyên nhân hôm qua ngủ quá nhiều không mà lúc này cả người mệt hoảng, trong cơ thể còn nóng rực đến phát đau mà Ninh Vân Hoan lại ngủ không được.

“Ngủ một chút đi, buổi chiều em không có giờ học, cùng tôi ra ngoài.”

Ánh mắt Lan Lăng Yến khép một nửa, thần sắc lười biếng mà nguy hiểm, hăn là thời điểm hăn thả lỏng đề phòng, lộ ra gương mặt tuần mỹ mang theo chút ý cười vô ý.

Ninh Vân Hoan theo bản năng gật đầu, cái loại tính cách cả đời nhu thuận nghe lời này như đã khắc sâu vào trong người cô, sau khi cô đáp ứng mới hồi phục tinh thần, có chút sợ hãi hỏi: “Sao anh biết tôi không có giờ

học?” Giờ học ở đại học cũng không nhiều nhưng Ninh Vân Hoan không nghĩ muốn ở chung với Lan Lăng Yến, người này thật sự rất nguy hiểm, hơn nữa nhìn không ra vui buồn gì, cô không muốn ngày nào đó rơi vào kết cục như đời trước.

Nghĩ vậy, trong lòng không khỏi có chút hốt hoảng, theo bản năng thân thể liền từ chối hai vai. Cảm giác được sự kháng cự của cô, người con gái da thịt non mịn trong lòng vừa động, hậu quả thật không thể đo lường. Lan Lăng Yến lập tức mở mắt, đôi mắt hẹp dài lộ ra một đạo nguy hiểm: “Tôi có thời khoá biểu của em, tin tưởng tôi, rồi em sẽ thấy.”

Vừa nói tay hấn vừa ấn vào lưng Ninh Vân Hoan.

Động tác này mang theo mười phần uy hiếp, dũng khí vừa có của Ninh Vân Hoan lập tức bị thổi tan, cô không dám cử động, thành thật ở trong lòng Lan Lăng Yến. Kinh hãi hơn nữa ngày, cô đột nhiên nhớ tới cô mới là người bị hại, người bá đạo này cũng không nên không phân rõ phải trái như vậy, thời khoá biểu của cô, hấn dựa vào cái gì lấy đi! Ninh Vân Hoan cũng không nghĩ đến làm sao Lan Lăng Yến lấy được, trong lòng hấn bóng ma quá sâu, có gì mà hấn không dám làm hay không làm được đâu.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, nếu hấn lấy được thời khoá biểu của cô, tương lai cô sẽ tuyệt đối không có ngày tốt đẹp!

Nghĩ này nọ, một mặt lo lắng trong lòng, không biết vì quá mệt mỏi hay vì khí thế cường đại trong lời nói của Lan Lăng Yến doạ nên không bao lâu Ninh Vân Hoan liền cảm thấy buồn ngủ, chậm rãi nhắm mắt.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thói Quen

Nhìn người con gái như con mèo nhỏ nhu thuận nằm trong lòng, khi bị hắt ôm càng lộ ra vẻ đáng thương, Lan Lăng Yến trời sinh trong lòng có chút lạnh lẽo cũng bắt đầu dần sinh ra một loại cảm xúc trìu mến, loại cảm giác này thật xa lạ, nhưng hắt cũng không bài xích nó, cho dù biết trong lòng cô tồn tại một loại bản năng sợ hãi với hắt, hắt cũng không để ý, dù sao một ngày nào đó, cô sẽ biết hắt không tổn thương tới cô, sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh hắt.

Ánh mắt Lan Lăng Yến từ lạnh thấu xương trở nên nhu hoà, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tính cảnh giác của hắt luôn luôn cực cao, vả lại còn có thói quen ngủ một mình nên khi Ninh Vân Hoan đang ngủ, có một lực mạnh đánh úp tới, “Đùng” một tiếng, có người đem cô đá xuống giường!

Vốn cả người đau đớn, người vừa đá cô xuống lúc này đang toả ra hơi thở nguy hiểm, ánh mắt sương mù ngòì bên giường, dáng người cao lớn gầy yếu chỉ khi tiếp xúc mới thấy rắn chắc, mái tóc hỗn độn, hiển nhiên còn chưa tỉnh hắt.

Lúc này cho dù là Phât Tổ cũng không nhẫn nhịn được!

Tuy Ninh Vân Hoan sợ hắt, nhưng hai lần cùng hắt xảy ra quan hệ, hai lần ngủ bên người hắt, cô đều chưa kịp bị ác mộng làm tỉnh thì đã bị người đá tỉnh, thật sự không thể nhẫn nại!

Môi giật giật, vừa muốn mở miệng, thấy hơi thở nguy hiểm trên người Lan Lăng Yến dần mất đi theo ánh mắt thanh tỉnh của hã, lời nói đến bên miệng lại không có can đảm nuốt trở lại.

“.....” Người vừa mới một cước đá cô xuống giường lúc này về mặt bình tĩnh lạnh nhạt, lại đem cô ấn xuống giường, một lần nữa ôm cô ngủ.

Ninh Vân Hoan nhẫn nại không được, cô không muốn bị đá xuống lần nữa, bởi vậy từ chối đứng lên: “Tôi không ngủ, tôi muốn đứng lên.”

Lan Lăng Yến trầm mặc một lát, ngay khi Ninh Vân Hoan lo sợ nghĩ hã tức giận thì hã lại nhẹ nhàng nói: “Tôi đã có tiến bộ, hôm trước đem em đá xuống giường tới năm thước, hôm nay chỉ có ba thước.”

“.....”

Khoé miệng Ninh Vân Hoan co rút, cái trán “Phách” một tiếng, thầm hô một hơi, trong đầu cô như có vạn con ngựa chạy qua như điên, nhưng trên mặt vẫn lộ ra một tia cười run rẩy:

“Tôi cũng không mệt mỏi vậy, không bằng tôi đi trước.” Vừa lấy tư thế suất đi ra ngoài, cô lại cảm thấy lạnh lẽo, sàn nhà đều làm từ gỗ, khi bị té cũng không bị đau, chỉ là có chút choáng váng hoa mắt mà thôi nhưng Lan Lăng Yến đoán địa phương đó ít nhất cũng đã xanh tím một đoàn! Ninh Vân Hoan có cảm giác lúc này bắp đùi đau đến chết lặng. Cô vừa định nhẹ nhàng đi thì Lan Lăng Yến đã nhận ra hành động của cô, đem chân cô nâng lên, một bên xoa nhẹ.

Hành động này làm Ninh Vân Hoan lắp bắp kinh hãi, thật sự là quá mực thụ sủng nhược kinh*, thế nhưng đau đớn trên đùi cô đều giảm nhẹ vài phần. Cô đem toàn lực chú ý tập trung đến lòng bàn tay Lan Lăng Yến ở trên đùi.

(*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo)

Trong lúc nhất thời, hai người đều trầm mặc không nói gì, đợi sau khi nằm một lúc đứng lên, Ninh Vân Hoan thấy dưới chân đều nhẹ nhàng.

Nhân buổi chiều không có môn học, cả thời khoá biểu đều bị Lan Cửu lấy, đại gia hãn không có ban ân cho cô rời đi, Ninh Vân Hoan đành mang theo kinh hãi đảm chiến cùng hãn lên xe.

“Buổi tối em thích gì để tôi đưa lại đây.” Lan Lăng Yển thay cô gạt mấy sợi tóc dính trên mặt, mái tóc dài tới thắt lưng của cô không có kết cấu, bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái rất được lòng hãn, cột thành tóc đuôi ngựa lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn. Cái miệng phấn phấn nộn nộn, như nước quả đào mật, mang theo màu hồng nhạt trơn bóng, hãn nhớ tới cảm giác lần đầu tiên thân cận, liền dùng tay giữ sau cổ cô, ngón tay cái nhẹ nhàng xoa, lúc này mới kéo cô lại gần, môi đã sớm hôn xuống.

Không biết hiện tại đang là tình huống gì, Ninh Vân Hoan vất vả mới chờ được hãn buông ra, đỏ mặt nghiêm nghị, ý đồ giảng đạo lý cùng hãn: “Lan tiên sinh, anh là nam tử hán đại trượng phu, hôm trước chúng ta đã nói không gặp lại, hơn nữa cũng không cần làm cái gì như thế này.”

Lan Lăng Yển thản nhiên nhìn chằm chằm cô, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt xếch hơi nheo lại, mang lại cảm giác nguy hiểm. Ninh Vân Hoan mới nói hai câu, nhìn thấy ánh mắt này của hãn, giọng nói liền dần dần nhỏ xuống, thân mình không tự chủ được run nhẹ.

“Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ.” Bây giờ là lần đầu tiên hãn gặp được đồ yêu thích của mình, hơn nữa còn rất thích làm chuyện đó với cô, chưa tính thay đổi người khác nên ước định đầu tiên dĩ nhiên trở thành không còn hiệu lực.

“Huống chi trước đây tôi đã khi nào đáp ứng một lần là để em đi?” Lan Lăng Yến nói đến điều này, ánh mắt có chút lãnh khốc. Bị ánh mắt lợi hại nhìn, Ninh Vân Hoan không tự chủ từ có chút lo lắng chuyển sang chột dạ.

Thấy cô gấp đến độ cả mặt đều có chút đỏ lên, cũng không nói ra tiếng, Lan Lăng Yến lúc này mới vừa lòng, vươn tay xoa xoa đầu cô, cảm thụ được sự mềm mại của sợi tóc, không nói tiếng nào.

Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút sốt ruột, nhưng thấy hấn dựa vào chiếc ghế da phía sau, ánh mắt híp lại, bộ dáng không nói cũng không để ý tới người khác, cô liền im lặng.

Cô an tĩnh lại nhưng không nhìn thấy ánh mắt nào đó vốn dĩ đang nhắm đột nhiên mở một chút, khoé miệng cũng lộ ra vẻ tươi cười, bàn tay đang phủ trên người cô cũng ôn nhu vài phần.

Ban ngày vận động một lần, buổi chiều Lan Lăng Yến đưa cô đến công ty Lan gia ngay người! Lan gia vốn đều có tiếng tăm trong hắc đạo trong và ngoài nước, khoảng hơn hai mươi năm nay mới bắt đầu dần dần tẩy trắng, nắm giữ số tài sản khổng lồ, cơ hồ có thể so sánh đứng đầu cả quốc gia. Trong đó đều bao gồm ăn, mặc, ở, đi lại, mỗi ngành sản xuất đều đứng đầu.

Mấy năm nay Lan Lăng Yến có khả năng còn rơi lại vài người thừa kế, đều không phải là người lớn tuổi có thể nắm trong tay nên hấn không thể nhàn hạ được. Toàn bộ thời gian buổi chiều Ninh Vân Hoan bị hấn nhốt tại văn phòng, nhìn hấn xử lý công việc, mà cô một bên ôm một cái máy tính bảng lên mạng, thỉnh thoảng còn có người đưa cho cô chút đồ ăn vặt hoa quả, giống như hầu hạ hoàng thái hậu.

Theo lý mà nói, cuộc sống như vậy hấn là cứ nhàn nhã không sai, nhưng bởi vì khí tràng (ta không biết cái này nghĩa gì hết) của Lan Lăng

Yến quá cường đại, chỉ cần hấn ngồi bên cạnh không nói một lời cũng mang đến cho Ninh Vân Hoan áp lực tâm lý rất lớn. Cô rất sợ Lan Lăng Yến, nhất là khi cô tự cho rằng đã cùng hấn đàm phán thoả thuận điều kiện, chính mình đã được an toàn, nhưng kỳ thật chỉ là cô nằm mơ mà thôi.

Cùng có quan hệ với người như vậy làm cho lòng Ninh Vân Hoan có chút bất an không yên.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ở Cùng Nhau

Vài lần Ninh Vân Hoan đều muốn chuồn đi ra, nhưng mỗi lần cô vừa sinh ra ý niệm trong đầu, người vốn đang bận rộn công sự Lan Lăng Yến lại tựa tiểu phi tiểu* nhìn lại. Bên trong không có người ngoài, hẳn lấy chiếc mắt kính xuống, đôi mắt xếch dài nhỏ liền lộ ra. Hẳn có một mái tóc đen mềm mại, có vài sợi tóc rủ xuống che đi lông mày, khi ngẩng lạnh thấu xương làm cho người ta hoảng sợ. (*: cười như không cười)

Bị ánh mắt hẳn nhìn thấy, Ninh Vân Hoan đành phải nhịn nửa ngày, đợi đến khi sắc trời đã đen, Lan Lăng Yến mới ngừng công việc trong tay, đứng dậy đi về hướng Ninh Vân Hoan đang nhìn cửa sổ ngăn người.

Toà nhà chính ở thủ đô của Lan thị nằm ngay vị trí trung tâm phần hoa, các toà nhà lớn đều thuộc Lan thị, đừng nói cái khác, chỉ giá trị toà nhà này đã là thiên văn chi số, cả trăm Tô gia cũng không bằng một phần mười giá trị, mà Ninh Vân Hoan đoán, đây so với tổng tài sản Lan thị cũng không đáng kể.

“Nghĩ gì vậy?”

Đang phát ngốc, một đạo âm thanh trong trẻo lạnh lùng chọt vang lên, Ninh Vân Hoan theo bản năng nói: “Nghĩ anh....” Cô vốn muốn nói nghĩ khi nào Lan Lăng Yến đáp ứng giao dịch của cô, từ nay về sau hai người không qua lại với nhau. Nhưng khi cô quay đầu, thấy người luôn mang vẻ mặt thản nhiên lúc này lại rút đi lệ khí trong mắt, bịt kín một tầng nhu sắc, miệng nhếch lên, hiển nhiên tâm tình không tệ.

Lúc này ngay cả đũa ngọc cũng biết nếu còn nói ra những lời nói không tất yếu phía sau chỉ có chết!

Tâm tình Lan Lăng Yến quả nhiên tốt, hơn nữa nghe thấy cô nói nghĩ tới hẳn, cho dù biết còn lời ở phía sau nhưng nghe được từ này từ trong miệng cô hẳn đã rất cao hứng.

Kiểm chế kích động rồi đi ăn cơm, Ninh Vân Hoan yếu ớt đưa ra ý niệm về nhà đều bị Lan Lăng Yến không để ý, trực tiếp mang cô về địa phương của hẳn. Buổi sáng ngày hôm sau Ninh Vân Hoan có giờ học, Lan Lăng Yến đưa cô đến trường, lúc này trong lòng Ninh Vân Hoan mới nhẹ nhàng thở ra.

Ngày hôm qua nửa đêm cô lại bị hẳn đá xuống giường một lần, như hẳn nói, đã có tiến bộ, ít ra khi bị đá nửa người cô còn giãy dựa ghé vào bên giường, không bay ra ngoài như trước nữa. Người này thật sự có lắm thói quen khi ngủ, cùng biểu hiện vân đạm phong khinh* bên ngoài của hẳn thật không hợp! (*: ý chỉ tính tình lạnh nhạt)

Trải qua hai ngày ở chung, đời trước Ninh Vân Hoan có sợ hãi với hẳn nhưng giờ không biết có phải do hai người đã có chút quan hệ thân mật hay không, bây giờ tuy cô vẫn còn sợ hãi nhưng không còn giống lần đầu sợ tới mức cả người run rẩy.

Vì khẩn cấp chạy đi học, điếm tâm Ninh Vân Hoan cũng chưa ăn, cô cũng không dám thúc giục Lan Lăng Yến, nhìn hẳn chậm rãi ăn uống này nọ, động tác tao nhã cầm khăn lau miệng, mãi đến khi cô có chút lo lắng hẳn mới kéo cô ra ngoài. Bên ngoài trang viên đã sớm có xe chờ, lái xe hôm nay vẫn như trước, là hai người đàn ông áo đen vạm vỡ. Diện mạo những người này đều như hung thần ác sát, Ninh Vân Hoan vốn sợ Lan Lăng Yến, chỉ biết họ là vệ sĩ bên người hẳn, nhưng cô cũng không chú ý có phải hai người hôm trước không.

Trên xe, Lan Lăng Yến đưa cho cô một chiếc túi da cà sấu màu hồng phấn, bên trong đã chuẩn bị tốt điện thoại di động và một chùm chìa khoá xa lạ. Ninh Vân Hoan chỉ nhìn động tác của hắn, cũng không để trong lòng. Hôm nay cô quyết định sau khi học xong phải chạy nhanh về nhà, cô không tin Lan Lăng Yến lại chạy đến nhà cô được. Vừa tính toán xong, Lan Lăng Yến tựa tiểu phi tiểu đã đưa tay: “Lời tôi vừa nói em nhớ kỹ không?”

Nói cái gì? Ninh Vân Hoan nhướn mày, có chút nghi hoặc nhìn hắn.

Vừa rồi cô một lòng nghĩ có thể về nhà, không cần bán thân thể, còn thuận tiện né tránh người mà cô sợ hãi, đang cao hứng nên căn bản cô không chú ý tới hắn nói gì.

Lan Lăng Yến thấy vậy cũng không tức giận, cười khẽ hai tiếng, ánh mắt đã có chút lãnh khốc: “Cái này là chìa khoá trang viên, nếu em tan học sớm, tôi không ở đây, em trực tiếp về hoặc gọi điện thoại cho tôi, tôi cho người đón em.”

“Cái gì?” Biểu tình cười ngây ngô của Ninh Vân Hoan vẫn còn trên mặt, có chút không hiểu ý tứ của hắn, từng chữ cô nghe đều hiểu, nhưng đây rốt cuộc là ý gì?

“Tôi trực tiếp về nhà là được rồi, không cần phiền toái anh.” Cô còn đang suy nghĩ muốn khách khí, ý cười trên mặt Lan Lăng Yến càng sâu: “Về trang viên bên kia.” Ngữ khí hắn cũng không nặng, nhưng sự kiên định trong đó Ninh Vân Hoan có thể nghe ra.

Khi hai người ý kiến bất đồng, người có ý chí kiên định luôn thắng.

Nhưng Ninh Vân Hoan không muốn, cô giãy dụa: “Tôi không được, tôi muốn về nhà, ba mẹ tôi sẽ tức giận, tối hôm qua tôi đã không về rồi, tôi.....”

“Hừ.” Lan Lăng Yến đưa tay để tại môi cô, làm lời chưa nói của cô nuốt lại trong bụng. Hắn tháo mắt kính xuống, lộ ra ánh mắt thâm thúy, như mang theo lốc xoáy, có một lực hấp dẫn thần bí: “Có hai lựa chọn. Một là nói thẳng em học đại học muốn ở bên ngoài, sau đó ở cùng tôi, lựa chọn thứ hai, tôi tin rằng em sẽ không muốn nghe.”

Nói xong lời này, hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, thanh âm trầm thấp mang theo một tia gợi cảm, hai má Ninh Vân Hoan đỏ ửng, lập tức hiểu ý trong lời nói của hắn, lại hơi có chút trở nên trắng, cô hiểu ý tứ của Lan Lăng Yến, về sau cô và hắn phải ở chung.

Tuy rằng đã ở chung với hắn được vài ngày, cũng hiểu được hắn không phải người lúc nào cũng hung tợn, tuy có chút lạnh lùng, hai ngày qua trừ bỏ việc ôm cô ở ngoài và việc đá cô xuống giường, hắn cũng chưa làm qua chuyện gì thật sự thương tổn, không giống người hoàn toàn không phân rõ phải trái! Nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan mang theo một tia hi vọng:

“Tôi.....” Cô vừa mở miệng, Lan Lăng Yến liền nhìn cô một cái, Ninh Vân Hoan lại không dám nói nữa, chỉ đành yên lặng cúi đầu cắn móng tay, trong lòng rơi lệ.

Khí thế người này quá cường đại, căn bản nữ phụ nhỏ bé yếu ớt như cô không phản kháng được.

Một đường về mặt cầu xin, sau khi đến trường học, Ninh Vân Hoan chưa kịp vội vã xuống xe, Lan Lăng Yến mỉm cười kêu cô lại, đem cô hôn đến đỏ bừng thớ hồng hộc, chờ vết đỏ ửng biến mất mới buông cô ra.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Gặp Lại

Xuống xe, Ninh Vân Hoan liền cảm thấy trong lòng có chút hốt hoảng, cô cau mày bắt đầu nhớ lại cuộc sống mấy ngày nay, quả thực như nằm mơ, cũng không biết kết quả cuối cùng là tốt hay xấu. Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là nếu cô đã cùng với Lan Lăng Yến đến mức này, còn bán thân cho hắn, sau này nữ chính coi trọng hắn, còn muốn đưa cô cho hắn, nể tình quan hệ mà hắn cũng sẽ không đối với cô như đời trước đi?

Không biết đây coi là bất hạnh hay may mắn đây!

Vừa mới bị Lan Lăng Yến ăn gắt gao, nhớ tới nữ chính, vẻ mặt Ninh Vân Hoan đang có chút hốt hoảng thì cảm thấy trước mặt có người đánh tới. Chỉ nghe “Ồi” một tiếng, giọng có chút quen tai, trên người liền đụng phải một đoàn mềm nhũn gì đó. Ninh Vân Hoan rùng mình một cái, vừa mới nghĩ tới mà bây giờ vị nữ chính này đã đặt mông té lăn trên đất, khoe mắt phỉm lệ, miệng hô đau.

Cố Doanh Tích một tay ôm ngực, hai má hơi hồng, mới vừa rồi không cần phải nói Ninh Vân Hoan cũng thấy được, bộ ngực đầy đặn sau lớp quần áo của nữ chính.

Ý niệm đầu tiên của Ninh Vân Hoan là quả nhiên miêu tả của tiểu thuyết không gạt người, sau đó lại là cảm giác mềm mại vừa rồi, lông tơ phía sau lập tức dựng lên, lui về sau mấy bước, hướng Cố Doanh Tích nói: “Học tử, cô không sao chứ?”

“Cư nhiên là em.” Mới đầu Cố Doanh Tích còn hai mắt phấm lệ, ngã sấp đặt mông xuống đất, người được xưng là mềm mại đáng yêu làm cho các nam nhân không muốn buông tay, mông thịt lại nhiều, lúc này hiển nhiên cũng có chút ăn không tiêu, sắc mặt tái nhợt chút khó coi, thỉnh thoảng còn đưa tay ra xoa xoa. Khoé mắt Ninh Vân Hoan khẽ nhìn qua, quả thật rất nhiều thịt, khi Cố Doanh Tích xoa cô còn có thể thấy rõ mông của nữ chính hai bên đều dao động.

Lúc này thật ra đại bộ phận nội dung tiểu thuyết Ninh Vân Hoan đều đã quên, nhưng thấy hành động của Cố Doanh Tích, đầu cô tự nhiên chui ra một đoạn: Ninh Vân Thành bóp nhẹ bầu vú đầy đặn của cô vài cái, ôn hương nhuyễn ngọc* đầy tay khiến hấn giống như Trư Bát Giới được ăn cả mâm quả nhân sinh, lỗ chân lông cả người đều thoải mái. (*: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp)

Nghĩ như vậy, trong lòng Ninh Vân Hoan đột nhiên nổi lên một trận ác hàn, không khỏi sợ run cả người, nhanh chóng đem ánh mắt hướng tới cái mông nở hoa của Cố Doanh Tích.

“Chị không sao.” Trên mặt Cố Doanh Tích loại bỏ vẻ tươi cười, cô ta đưa tay về phía Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan biết là cô ta cố ý thể hiện thiện ý muốn cấp cho cô một bậc thang xuống, chứng minh cô ta cũng không chỉ vì bị cô đụng ngã mà tức giận.

Hành động nhỏ bé này nếu đối với cô gái hồn nhiên không biết gì thì thật dễ dàng gây hảo cảm, nhưng đối với người đã nếm qua đau khổ đời trước như Ninh Vân Hoan mà nói thì căn bản không có tác dụng gì. Ninh Vân Hoan làm như không thấy hành động của Cố Doanh Tích, lộ ra bộ dáng lạnh lùng, liếc cái xem thường nói: “Học tử nếu cô không sao thì tôi đi trước.”

Tình huống này so với tưởng tượng của Cố Doanh Tích là hoàn toàn khác, thấy cô thật sự rời đi, Cố Doanh Tích nhất thời có chút sốt ruột, vội vàng đưa tay đánh loạn ở không trung, làm bộ như sờ sờ tóc mình, thế này mới chạy nhanh theo Ninh Vân Hoan nói: “Học muội, từ từ đã, gặp lại chính là có duyên, lần trước chị còn chưa biết tên của em nữa, lần này gặp lại phải giới thiệu một chút. Chị là sinh viên năm ba Cố Doanh Tích, em và chị cùng chung một khoa, về sau nếu em có gì không hiểu có thể tới hỏi chị....” Cố Doanh Tích là người dịu dàng, rất được các sinh viên nam chung lớp thương tiếc, có thể trong lớp có người thấy cô ta không vừa mắt, bởi vậy không thiếu người ngáng chân cô ta.

Mà Cố Doanh Tích cũng vì lí do này mà bài xích với các nữ đồng học, đối với nữ nhân đều có một tia đề phòng. Nhưng không biết thế nào cô ta thấy Ninh Vân Hoan liền có chút thích, nhịn không được muốn gần gũi, nên mới nhiều lần đuổi theo Ninh Vân Hoan muốn cùng Ninh Vân Hoan làm bạn bè, mà Ninh Vân Hoan không để ý tới cô ta khiến cô ta có chút tức giận.

“Không cần.” Ninh Vân Hoan lui về phía sau, biểu tình lạnh nhạt, cô không muốn lặp lại những việc ngu xuẩn trước kia, cùng làm bạn với nữ chính yêu cầu phải có kỹ thuật cao, cô không muốn làm gì cả, chỉ muốn yêu lấy chính bản thân mình mà thôi.

Cố Doanh Tích không đoán được mình đã nói như vậy mà Ninh Vân Hoan vẫn không để ý đến cô ta, tính cách cô ta dịu dàng, tuy nói xuất thân cũng không cao, tại nơi toàn phú nhị đại và quan nhị đại* này thì cô ta cũng không thu hút, nhưng thành tích học tập của cô ta có thể nói là không kém, lúc trước như có thần phù hộ, lấy được điểm thi cao, hơn nữa tuy bộ dáng cô ta không phải đặc biệt đẹp nhưng cũng thanh tú, bộ đồ này làm cho cô ta trông như một ngôi sao xinh đẹp, hào phóng, bởi vậy ở trường đại học này, Cố Doanh Tích ần ần có biệt danh là tiểu mỹ nhân, có một vài nam sinh thích. (*: chỉ những cậu ấm, cô chiêu con nhà giàu, quan lớn)

Cô ta còn chưa bao giờ nếm qua tư vị mặt nhiệt tình bị người lạnh nhạt, nhất thời trong lòng có chút bi thương, sắc mặt ảm đạm, có chút ai oán nói:

“Học muội, tại sao em không để ý đến chị? Chị làm gì sai khiến em không thích chị sao?” Giọng nói cô ta mang theo nét ưu thương, như người con gái si tình vừa bị người yêu vứt bỏ làm cho Ninh Vân Hoan run cả người.

Đời trước, lúc nào cô cũng đi cùng Cố Doanh Tích thì không cảm thấy cô ta có chỗ nào không bình thường cả, thậm chí còn thật tâm đem cô ta trở thành bạn tốt, mỗi lần thấy cô ta khó chịu đều nào tàn quay qua an ủi, bây giờ lại phát hiện đầu óc Cố Doanh Tích này thật không giống người bình thường. Không để ý tới cô ta nghĩa là cô ta làm gì sai sao? Không lẽ Cố Doanh Tích không nghĩ rằng người ta không muốn làm bạn với cô ta sao? Hay cô ta nghĩ cô ta người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, chỉ cần cô ta muốn làm bạn với người nào thì người đó phải hô lớn là tạ long ân Thái Hậu, thuận tiện quỳ xuống liếm chân cho cô ta sao?

Nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan hừ lạnh một tiếng, cô nhớ lại chính mình đời trước, một lần nữa nhịn xuống xúc động muốn tát chính mình, lạnh lùng nói: “Cô không làm sai cái gì cả.”

Loại tình huống này như tình cảnh chia tay náo loạn! Ninh Vân Hoan nhíu mày, lại lui về sau: “Nếu học tỷ không có việc gì, tôi còn phải vào học, đi trước.”

“Từ từ!” Cố Doanh Tích xoa xoa nước mắt, đáng thương hề hề đuổi theo: “Em còn chưa nói em tên gì nữa, về sau chị có thể đi tìm em, trường học này chị rất quen thuộc.....”

Có thể quen thuộc bằng người đã gặp người ở đây bốn năm như cô sao! Ninh Vân Hoan lạnh nhạt lắc đầu, Cố Doanh Tích đã muốn đưa tay đặt

trên cổ tay cô, bộ dáng kiên trì lôi kéo cô, không nên làm cho cô nói ra tên trên điện thoại.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Anh Hùng

Cố Doanh Tích dấy dứa làm trong lòng Ninh Vân Hoan sinh ra cảm giác giống như bị kẻ háo sắc trêu chọc, cô nhớ tới bộ dáng như cái đuôi đi theo cô ta của mình đời trước, không chịu nổi nhìn xem thường, có chút cảm giác căm lạng hỏi ông trời.

Thật vất vả thoát khỏi Cố Doanh Tích, vừa học xong tiết, Ninh Vân Hoan đang nghĩ vụng trộm chạy nhanh về nhà thì điện thoại liền reo, giọng nói có chút lạnh nhạt của Lan Lăng Yến ở bên kia điện thoại vang lên: “Tôi ở ngoài cổng!”

Một câu suýt nữa làm cho nước mắt Ninh Vân Hoan phun ra hết, không biết cô đã tạo cái nghiệt gì nữa, thật vất vả mới được sống lại, cô cũng không muốn báo thù gì cả, chỉ thầm nghĩ muốn tránh xa đám người đó một chút, người ta không tới trêu chọc cô thì cô cũng không cần phải tốn sức trả thù, nhưng không hiểu sao lại gặp phải pho tượng sát thần này.

Hắn đã cố tình gọi đến, Ninh Vân Hoan không có gan cự tuyệt!

Kiên trì đi về phía cổng, cả một đường Ninh Vân Hoan đều nghĩ phải làm sao bây giờ. Vừa ra đến cổng, chưa nhìn thấy xe Lan Lăng Yến cô đã nghe thấy tiếng thét vui vẻ chói tai cách đó không xa: “Học muội!”

Giọng nói có chút thê lương, lúc này không phải giữa trưa, người ra vào trường không nhiều, ngoài cổng hơi vắng vẻ, bảo vệ đang ngồi trong phòng nghe tiếng gọi to cũng nhin không được ló đầu ra khỏi cửa sổ xem

xét, nhưng vừa nhìn rõ tình huống trước mặt lại nhanh chóng rút cổ trở về, làm như không có nhìn thấy.

Theo hướng phát ra âm thanh, Ninh Vân Hoan thấy Cố Doanh Tích lúc này đang bị một người đàn ông dáng người thấp, có chút béo nắm lấy tay, giờ đang giẫy dụa muốn chạy về phía cô.

Không biết có phải nữ chính chuyên rước tai họa hay không, Ninh Vân Hoan không muốn quan tâm, dù sao Cố Doanh Tích là nữ chính trong thị văn, từ nhỏ đã thu ong hút bướm, đủ loại mỹ nam, một đời trước Cố Doanh Tích từng vì thế mà vô cùng đau khổ, Ninh Vân Hoan còn ngốc nghếch cảm thông cho cô ta. Cuối cùng mới biết người nên được thông cảm không phải là Cố Doanh Tích mà chính là cô.

Biết nữ chính và nữ phụ là không giống nhau, nữ chính xảy ra chuyện, tự nhiên sẽ có nam chính tới cứu cô ta, nhưng nếu cô, một nữ phụ xảy ra chuyện thì chính là chết, ngay cả cơ hội ngóc đầu lên cũng không có, bởi vì thiếu một nữ phụ thì còn rất nhiều nữ phụ khác lại tiếp tục do nữ chính mà ngọt ngọt!

Dù sao mình có mặc kệ thì cũng có nam chính nam phụ đến cứu, bởi vậy Ninh Vân Hoan nghe thấy Cố Doanh Tích gọi, cô cũng nhìn thoáng qua bên đấy nhưng lại coi như không, tiếp tục quay đầu rời đi.

Người đàn ông cầm lấy tay Cố Doanh Tích nhìn giống như một con heo, là sinh viên năm tư, với thành tích của hắn đương nhiên không thể đến trường này, phải dựa vào hậu thuẫn. Kiếp trước Ninh Vân Hoan chỉ biết tên người này là Lí Vũ Khoan, ba hắn là thị trưởng ở đây, rất có quyền thế. Lí Vũ Khoan lại là con trai duy nhất của thị trưởng, từ nhỏ đã được chiều chuộng, vô cùng tham hoa háo sắc, rất nhiều nữ sinh nghèo có chút nhan sắc cũng từng chịu thiệt với hắn.

Có lẽ vì ba hấn là thị trưởng nên không ai dám tìm hấn gây phiền toái, điều này càng khiến tiếng xấu của hấn ở đại học thủ đô càng lan xa, vừa rồi bảo vệ hiến nhiên cũng nhận ra hấn, bởi vậy mới làm như không thấy gì rụt đầu trở lại. Dù sao sau khi hấn chơi đùa phụ nữ đều lấy tiền ra bồi thường, đời trước Lí Vũ Khoan làm đủ chuyện nhưng chưa gặp vấn đề gì, đáng tiếc cuối cùng hấn lại chọc tới vị nữ chính mà hấn không nên dây vào.

Ninh Vân Hoan là một nữ phụ bí mật, tất nhiên thời gian ở bên cạnh nữ chính khá lâu, nhưng Lí Vũ Khoan này ngay cả làm người phối hợp diễn cũng không được tính, nhiều nhất chỉ là vật hi sinh mà thôi!

Hấn vô cùng háo sắc nhưng vẻ ngoài không tuấn tú lịch sự, lại dám chọc tới nữ chính, sau bị mấy người đàn ông cường đại của nữ chính xử lí, ngay cả ba hấn cũng bị cắt chức.

Biết rõ điều này, Ninh Vân Hoan đương nhiên muốn xoay người đi, phía sau lại truyền tới tiếng gọi to: “Học muội, học muội, em mau cứu chị.” Cô ta nói đến đây, lại như lương tâm không cho phép, bởi vậy lúc lâu sau lại hô to: “Học muội, em không cần qua đây, không cần lo cho chị, a.....” Nói xong câu này Cố Doanh Tích như vô cùng đau khổ chảy nước mắt.

Ninh Vân Hoan cố nén cảm giác xúc động muốn tát cô ta hai phát, cơn tức trong lòng xông lên, Cố Doanh Tích biểu hiện ra thiện lương độ lượng nhưng tiếng kêu vừa nãy đã khiến ánh mắt mọi người đều nhìn qua đây.

Giọng nói cô ta vô cùng thê lương, lúc này ngoài cổng trường không có nhiều người nhưng vẫn khiến nhiều cửa kính hạ xuống, quay đầu lại xem.

“Người đẹp, em tên gì? Hôm nay dù thiên vương lão tử đến cũng không thể nào cứu được em. Em có biết ba anh là ai không? Em đi theo anh sẽ không ít chỗ tốt.” Vật hi sinh không biết mình đang bước vào đường chết, trêu đùa Cố Doanh Tích một câu, lại duỗi tay sờ mặt cô ta, lúc này

mới quay đầu nhìn Ninh Vân Hoan, ánh mắt lộ vẻ kinh diễm: “Em kia về ngoài rất được, mau ngoan ngoãn lại đây cho anh!”

Cố Doanh Tích bị Lí Vũ Khoan ôm chặt trong ngực, đôi mắt ngập nước, dáng vẻ kia thực khiến người ta thương tiếc.

Mà lúc này vật hi sinh kia kéo một cô gái còn chưa đủ, còn háo sắc đi về phía Ninh Vân Hoan. Ông trời, đây là không làm gì cũng xảy ra chuyện sao!

Quả nhiên gặp mặt nữ chính không có cái gì tốt cả, Ninh Vân Hoan thầm mắng trong lòng một câu, tai giả vờ không nghe thấy, chân bắt đầu bước nhanh hơn. Ninh gia chỉ là một nhà kinh doanh bình thường, mặc dù có chút tiền nhưng ở nơi thủ đô này lại không coi là cái gì. Từ xưa đến nay còn có tục ngữ ‘dân không cùng quan đầu’, dùng vào lúc này là rất đúng. Ninh gia tuy có chút quan hệ nhưng không thể ngang hàng với thị trường, người ta là thị trường của thủ đô một quốc gia đó!

Vừa thấy Ninh Vân Hoan muốn chạy, Cố Doanh Tích sốt ruột, theo bản năng kêu lên: “Học muội, em từ từ, Lí học trưởng, anh đuổi theo em ấy đi.....” Nói xong câu đó cô ta mới tỉnh táo lại, che chặt miệng, nước mắt ngập trong hốc mắt, cuống quít im lặng.

Nhưng lời cô ta vừa nói đã truyền đến tai Ninh Vân Hoan, quả nhiên giống đời trước, bề ngoài thiện lương nhưng trong lòng lại luôn ích kỉ tư lợi. Cô cười lạnh hai tiếng, chạy trốn nhanh hơn, phía sau đuổi cũng nhanh hơn. Không nói đến hai chân cô bủn rủn, chỗ xanh tím trên chân còn bắt đầu đau, nghe tiếng bước chân ngày càng gần, Ninh Vân Hoan có chút sốt ruột, bảo vệ vừa nãy thấy Cố Doanh Tích bị bắt cũng không lên tiếng, giờ đối với cô cũng sẽ như vậy.

Trong lòng mắng Cố Doanh Tích xối xả, hai chân cứng ngắc của Ninh Vân Hoan chạy vài bước, đầu liền đập vào một lồng ngực cứng rắn, bị

người nào đó vươn hai tay ôm vào lòng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cứu Mỹ Nhân

Thân hình cứng rắn mà ấm áp mang theo hơi thở thơm mát, lỗ tai Ninh Vân Hoan áp vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập “thình thịch” trầm ổn vang lên, cô thấy buông lỏng, thân thể phản ứng nhanh hơn so với đầu óc, theo bản năng đã đem cánh tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của hắn.

“Biến!” Âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên, người trong ngực hơi chấn động, một cỗ sát ý lạnh lẽo toát ra.

Đứng gần hắn nhất nên Ninh Vân Hoan cảm nhận được sát ý rõ ràng, không tự chủ được sợ run cả người, cánh tay cô liền buông lỏng. Không đợi cô kịp buông, hắn đã dùng sức ôm chặt cô vào lòng, cả người Ninh Vân Hoan đều mang hơi thở của hắn, lông tơ dựng đứng phía sau cũng đã giảm hơn nửa.

“Lan Cửu thiếu....” Giọng nói Lí Vũ Khoan vang lên, run run: “Tôi không biết, tôi không biết cô ấy là.....”

Nếu ánh mắt Lan Lăng Yến có thể giết người thì tên tiểu tử này đã sớm trúng đạn ngã lã. Tính cách Lan Lăng Yến luôn là bề ngoài thì vân đạm phong khinh nhưng sau lưng lại âm thầm giết người không đèn mạng. Mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn, hắn không cần phải tức giận nên rất ít khi hắn phải ném qua mùi lửa giận đùng đùng như thế này.

Vừa thấy tên họ Lí dám vươn tay, suýt đụng vào người phụ nữ của mình, trong lòng Lan Lăng Yến liền có một cơn giận vô danh bùng lên. Đôi mắt xếch dài nhỏ nheo lại, loé lên ánh sáng hung dữ nguy hiểm.

“Cho cậu một phút đồng hồ biến mất trước mắt tôi.” Lan Lăng Yến vừa nói vừa bắt đầu một tay ôm Ninh Vân Hoan, tay kia nâng lên, lộ ra chiếc đồng hồ, bắt đầu tính thời gian.

Lúc này tuy mặt ngoài Lan Lăng Yến bình tĩnh, còn có thể nói chuyện cùng Lí Vũ Khoan nhưng kỳ thật trong lòng hẳn đã muốn lấy đao ra chém chết tên đó: “Một, hai,…”

Vừa mới đếm hai số, ngay cả tiếng cầu xin tha thứ cũng không dám vang lên, Ninh Vân Hoan liền nghe được tiếng bước chân dồn dập, quả thực so với bộ dáng muốn chạy trốn lúc này của cô còn nhanh hơn. Không lâu sau đã nghe thấy tiếng động cơ ô tô khởi động, khoé miệng Lan Lăng Yến nhếch lên giống như ác ma: “Mười, chạy thực sự quá chậm!”

“……” Đếm tới mười mà người cũng đã không thấy thì sao lại chậm? Ninh Vân Hoan giãy dụa, suy nghĩ muốn quay đầu nhìn xem. Cô nhẹ nhàng cử động, Lan Lăng Yến thả lỏng cô một chút, đương nhiên thả lỏng ở đây cũng chỉ có thể ở trong phạm vi vòng tay hẳn mà thôi.

Quả thật không thấy Lí Vũ Khoan nhưng hẳn lại để lại một cái tai hoạ!

“Học muội, vị này là ai vậy? Cảm ơn anh đã cứu em!” Một giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên, lúc này khuôn mặt Cố Doanh Tích ửng đỏ, trong mắt còn có sót lại hơi nước khiến đôi mắt trông mềm mại đến tận xương, còn lấp lánh ánh sáng vô cùng hấp dẫn.

Không hổ là nữ chính, tuy dung mạo không xinh đẹp nhưng lại có đôi mắt hấp dẫn lòng người.

“Xin chào, em là Cố Doanh Tích, vừa rồi xin cảm ơn anh cứu em nhưng em còn chưa biết tên anh, anh có thể cho em cơ hội mời anh ăn cơm để biểu đạt lòng biết ơn của em không?” Như là đã thu thập lại hết sợ hãi trong lòng, trên mặt Cố Doanh Tích lộ ra thần sắc kiên cường miễn cưỡng:

“Em vừa mới đều nghĩ đến...” Nói đến đây, trong mắt lại ươn ướt chút, đúng vẻ khiếp sợ khiến cho người ta cảm thấy đằm đằm đáng yêu.

Đời trước Ninh Vân Hoan và nữ chính là bạn bè, vừa thấy ánh mắt này của cô ta, làm sao cô không biết cô ta đã động lòng. Đời trước sau khi nữ chính gặp đủ loại mỹ nam, cuối cùng vẫn một lòng thích Lan Lăng Yển, thậm chí vì hấn mà hãm hại cô. Cố Doanh Tích đời trước có thể thích người đàn ông như Lan Lăng Yển, nên Ninh Vân Hoan có trọng sinh thì cô ta vẫn sẽ lại thích người đàn ông như vậy.

Đã sớm biết mọi chuyện, nhưng không biết nguyên nhân có phải do cô đã "cùng giường" với hấn mấy lần hay không, mà trong lòng Ninh Vân Hoan có chút không thoải mái. Cảm giác không thoải mái này rất xa lạ nên chính cô cũng không ý thức được. Tựa vào lòng Lan Lăng Yển, tuy không nói gì nhưng sắc mặt cô đã có chút khó coi.

Lan Lăng Yển căn bản không để ý tới nữ chính đang đứng một bên kia, ngược lại không biết lúc nào đã cầm lấy khăn tay từ một người vệ sĩ sau lưng đưa đến, thay Ninh Vân Hoan lau mồ hôi trên trán: “Lần sau nếu gặp tình huống như thế này thì không cần chạy.” Hấn không có ở đây giúp cô thì cũng sẽ phái người tới. Nghĩ tới tình cảnh vừa rồi, lửa giận vừa mới áp chế trong Lan Lăng Yển lại bốc lên, trong lòng lại đem tên Lí Vũ Khoan vừa chạy trốn chém mấy nhát mới đưa Ninh Vân Hoan đi.

Đứng một bên, sắc mặt Cố Doanh Tích nhất thời cứng lại, cô ta không phải chưa từng chủ động đưa ra thiện ý rồi bị từ chối, trước đó khi cô ta muốn kết bạn với Ninh Vân Hoan cũng từng bị như vậy, nhưng Ninh Vân Hoan là con gái! Duyên của Cố Doanh Tích với con gái không được tốt lắm, nhưng nhân duyên của cô ta với đàn ông lại không kém chút nào, dù là kẻ mắt cao hơn người đi nữa thì cũng không có khả năng lạnh nhạt với cô ta như vậy.

“Từ từ!” Không biết sao cô ta vừa nhìn thấy người đàn ông này thì rất có hảo cảm, bởi vậy áp chế sự e lệ trong lòng, đuổi theo hướng Lan Lăng Yến, một bên đưa tay ngăn cản hẳn rời đi, một bên sắc mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Anh còn chưa nói tên cho em biết....” Cô ta dừng một chút, lại giơ lên đôi mắt lấp lánh như thủy tinh nói: “Anh họ Lan sao? Em vừa mới nghe, nghe....”

Khi Cố Doanh Tích nói, trên mặt lộ ra vẻ hồn nhiên vô tư, dung mạo cô ta không đẹp nhưng ánh mắt lại trong sáng, có cảm giác như cô gái trung học ngây thơ, làm cho người ta có xúc động muốn hung hăng chà đạp. Cô ta nghiêng đầu, phát ra thần thái hồn nhiên khả ái, ngại ngùng nói: “Em có thể gọi anh là anh Lan Cửu không?”

Khoé miệng Lan Lăng Yến mang theo một tia cười vô ý, càng làm cho sắc mặt Cố Doanh Tích hồng hơn, cô ta theo bản năng không nhìn Ninh Vân Hoan đang bị ôm trong ngực Lan Cửu, chỉ ngây ngốc nhìn hẳn: “Cao quá....” Nói đến đây, hai tay cô ta thẹn thùng vịn vịn, ánh mắt Ninh Vân Hoan nhìn từ chân cô ta lên, thấy đôi chân cô ta theo bản năng tách ra, đầu gối chụm lại tạo thành hình chữ “V”, nhất thời khoé miệng cô run rẩy.

Ninh Vân Hoan còn có thể nhìn Cố Doanh Tích một chút chứ Lan Lăng Yến ngay cả khoé mắt cũng không thèm liếc. Cố Doanh Tích đang muốn nói thì hai vệ sĩ bên người Lan Lăng Yến đã không kiên nhẫn đẩy cô ta ra.

Cửu thiếu Lan gia không phải ai cũng có tư cách gọi là “anh”!

Có lẽ vẻ mặt hai người áo đen đã dọa đến Cố Doanh Tích, tuy cô ta vẫn còn bộ dáng muốn đuổi theo nhưng cũng không dám bước tiếp nữa, ngược lại ánh mắt cứ nhìn chăm chú vào Lan Cửu, đến khi hẳn lên xe rời đi vẫn còn lưu luyến.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Truy Hỏi

Trong xe một mảnh im lặng, chiếc xe đã được cải tiến nên một chút tiếng động đều không có, xung quanh yên lặng, tĩnh đến mức quý dị. Phía sau không gian rộng rãi chỉ có Ninh Vân Hoan và Lan Lăng Yến trầm mặc ngồi.

Nghĩ tới ánh mắt của nữ chính vừa rồi, Ninh Vân Hoan đã cùng cô ta làm bạn mấy năm, sao còn có thể không biết tính cách cô ta, cô ta không phải người dễ dàng chịu thua, bề ngoài nhìn như nhu nhược nhưng bên trong lại cố chấp, đây cũng là điều đặc biệt làm cho bọn thiếu gia công tử đã quen với việc được nhiều phụ nữ xinh đẹp vây quanh cảm thấy hứng thú với cô ta.

Trong lòng Ninh Vân Hoan có chút không thoải mái, luôn có cảm giác rằng thứ gì của mình cũng bị nữ chính mơ ước, nhưng Lan Lăng Yến không phải là thứ gì cả, cũng chẳng phải của cô. Loại cảm giác này thật khó hiểu. Cô mấp máy miệng, tuy trong lòng không ngừng nói mình phải bình tĩnh nhưng bao nhiêu khó chịu đều hiện lên trên mặt. Lan Lăng Yến cúi đầu xem bộ dáng thay đổi biểu tình của cô, rốt cục không chịu nổi, vươn tay sờ sờ mặt cô nói:

“Bị doạ sao?”

Giọng nói hằn trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuy có ý cười nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được một loại âm hàn nguy hiểm. Ninh Vân Hoan ngần ngừ nhìn ý cười trên mặt hằn, đầu tiên chưa hiểu ý tứ trong lời nói của hằn, đợi đến khi biết hằn hỏi cái gì mới im lặng lắc lắc đầu.

“Em yên tâm, thời gian Lý gia ở thủ đô không lâu nữa đâu.” Vẻ mặt hần bình thản, giọng nói không chút để ý nhưng trong lời nói cũng thấy được rằng Lý gia sắp hết thời.

Ninh Vân Hoan sợ run người, khoé miệng run rẩy, tuy biết rằng trước mặt hần cô nên ít nói, giả trang nhu thuận một ít nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Không phải anh đồng ý cho hần ta một con đường sống sao?”

Lúc này đã nói trong một phút nếu biến mất sẽ bỏ qua cho người ta, Lý Vũ Khoan chạy nhanh hơn thỏ, Lan Lăng Yến chưa đếm tới mười đã không thấy bóng dáng hần đâu, theo lý mà nói thì Lan Lăng Yến nhìn không giống người nói mà không giữ lời....

Lan Lăng Yến nghe thấy lời nói của Ninh Vân Hoan, nhú mày nhìn cô một cái, khoé mắt tà tà, biểu tình gợi cảm mê người: “Hoan Hoan, tôi chỉ nói là để hần biến mất trước mặt tôi chứ có nói sẽ tha cho hần một lần sao?” Nói đến người này, khoé miệng Lan Lăng Yến nhếch lên, lộ ra tà khí: “Huống chi con người tôi thích nhất việc tính sổ sau, không phải em rất rõ sao? Hừm?” Khi nói đến những chữ sau, thanh âm trầm thấp lên cao, đặc biệt hấp dẫn. Không biết thế nào, khuôn mặt Ninh Vân Hoan liền hơi đỏ hồng, không dám nhìn hần, theo bản năng quay đầu đi.

Đợi đến khi cô tỉnh táo lại, cô mới nhớ ra ý tứ của Lan Lăng Yến! Con người gian trá phức hắc này thích nhất là tính kế người khác trong lòng, lúc ấy Lý Vũ Khoan nghĩ rằng có thể đào thoát trong một phút là tương đương với được bỏ qua, ai ngờ đại gia này căn bản không có ý đó! Nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan không khỏi kéo kéo tóc, cô cũng đã từng ném trái qua chuyện này. Lúc trước, lần đầu tiên xảy ra quan hệ với hần, cô cũng giống Lý Vũ Khoan, cuối cùng cũng như Tôn Ngộ Không không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Tổ.

Tuy rằng một lòng muốn cách xa nhân vật nguy hiểm nhưng Ninh Vân Hoan sống hai đời, thực có ít người trời sinh đã tâm cơ hơn người khác

nhieu, khí thế cũng mạnh hơn hẳn người khác, ý chí cũng hơn hẳn, thủ đoạn cũng làm người ta không biết làm sao, đương nhiên nên nghe theo người đó. Buổi tối này cô vẫn không thể trở về, lại bị buộc ra ngoài lều lống cùng Lan Lăng Yến. Đời trước cô nhu thuận nhiều năm, chưa từng phóng túng, không ngờ trọng sinh trở về, một lòng thay đổi kết cục của mình giờ lại biến thành bộ dáng này. Cô không dám tưởng tượng nếu biết hiện tại cô đang làm cái gì thì sắc mặt Ninh mẹ sẽ khó coi tới mức nào. Ninh Vân Hoan đành phải gọi điện về nhà nói muốn thuê một căn phòng gần trường để ở, sau này ít về, để lần sau có bị người ta bắt đi đêm không về cũng không lo, đỡ bị Ninh ba Ninh mẹ hoài nghi.

Đối với quyết định của Ninh Vân Hoan, Ninh ba cũng không có ý kiến gì, tuy ông cũng không nỡ xa con gái nhưng ông là người nghiêm túc, luôn lấy công việc làm trọng nên phần lớn thời gian đều ở công ty, chỉ muốn cô mỗi tuần trở về nhà hai ngày, còn lại cũng không hỏi nhiều, dù sao con cái ra ngoài sống mới trưởng thành được.

Ninh mẹ cũng không nỡ nhưng chính bà bình thường cũng đi xã giao rất nhiều, thường cùng vài người bạn hẹn chơi mạt chược, dạo phố mua sắm, con gái lại không thích đi cùng nên bà cũng không có thời gian ở cùng con. Vậy nên tuy vẫn có chút lo lắng với việc ở bên ngoài của con nhưng cuối cùng cũng không nói gì cả.

Mà lúc này đứa con gái mà hai vợ chồng Ninh gia đang lo lắng đã sớm bị kẻ mặt người dạ thú ăn sạch!

Ngày hôm sau, khi Ninh Vân Hoan nghĩ đến chuyện xảy ra hôm qua, vốn nghĩ nữ chính sẽ đến đây đưa truy hỏi Lan Lăng Yến rốt cuộc là ai nhưng không ngờ khi cô được Lan Lăng Yến đưa đến trường, Cố Doanh Tích không hề tìm đến phòng học của cô, ngược lại, giống như trong trường căn bản không hề có người này.

Vừa xong tiết tự học, Phó Viện vốn đã tìm Ninh Vân Hoan nhiều ngày, khó khăn lắm mới học cùng tiết với cô, nhân lúc tan học đi qua chặn cô lại.

“Hoan Hoan, gần đây cậu đi đâu vậy?” Giọng nói rất bất mãn, sắc mặt Phó Viện cũng chẳng đẹp gì cả: “Mấy ngày cậu không về nhà, thời gian này cậu đi đâu vậy? Cậu đi đêm không về như vậy hai bác có biết không?”

Có lẽ do giác quan thứ sáu trời sinh của phụ nữ, Phó Viện cảm giác được có thể Ninh Vân Hoan ở cùng người cực phẩm dễ nhìn kia. Nghĩ như vậy, Phó Viện suýt nữa tức điên. Cô ta cũng không phải có ý xấu, nhưng bạn bè vốn ngang hàng với mình giờ lại vượt mặt mình, hơn nữa càng lúc càng mạnh, trong lòng cô ta bắt đầu không thoải mái.

Bị giọng điệu chất vấn của cô ta bức, sắc mặt Ninh Vân Hoan liền trầm xuống: “Tớ đi chỗ nào thì sao? Tớ đã nói với ba mẹ rồi.” Nói xong lời này, Ninh Vân Hoan xoay người muốn rời đi, Phó Viện liền chạy nhanh cản cô lại. Thấy biểu tình của cô có chút khó coi, vội vàng cản chặt rằng, miễn cưỡng tươi cười nói: “Hoan Hoan, sao cậu lại nói vậy, chúng ta không phải bạn bè sao? Bạn bè vốn nên thân thiết với nhau. Đúng rồi, người dễ nhìn lần trước có phải bạn cậu không, cậu còn chưa nói cho tớ biết đấy, nếu là bạn trai cậu, hẳn là ai vậy? Hay là giới thiệu cho tớ biết đi.” Phó Viện giống như đùa giỡn đụng vào Ninh Vân Hoan, nhưng biểu tình gấp gáp xấu hổ hoàn toàn đem lời nói vui đùa của cô ta huỷ sạch sẽ.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bắt Gặp

“Không phải tớ đã sớm nói với cậu rồi sao?” Ninh Vân Hoan nghe được lời nói của Phó Viện trong lòng liền có chút không vui, trên mặt lại cười nói: “Trước đây cậu đã hỏi qua tớ rồi.” Cô không phải cô gái mười tám tuổi không hiểu sự đời, đương nhiên nhìn ra Phó Viện lúc này đã động tâm. Nhưng kẻ ăn tươi nuốt sống người khác như Lan Lăng Yến sao dễ dàng để người ta tính toán. Tâm tư Phó Viện đơn giản, chỉ sợ nếu chủ động tìm đến sẽ chết lúc nào không biết, cô làm như bây giờ là đang giúp cô ta. Hai ngày trước khi Phó Viện ngăn cô để hỏi Lan Lăng Yến là ai, cô đã nói là bạn trai của mình. Vốn trong lòng Phó Viện còn tồn tại tâm tư nên bây giờ nghe được Ninh Vân Hoan thừa nhận, trong lòng cô ta không biết là có tư vị gì, nhịn không được chua ngoa: “Cậu đã hỏi rõ ràng xem hã là ai chưa? Đừng nhìn vẻ ngoài đẹp đẽ của hã, có lẽ hã chỉ coi trọng tiền của cậu mà thôi.”

Khẩu khí không giấu được sự ghen tuông, mà ghen tị chính là tội!

Ninh Vân Hoan cười cười, trước đó chỉ dựa vào việc Lan Lăng Yến tặng cô chiếc vòng cổ là Phó Viện đáng lẽ nên biết được hã không phải người bình thường, không phải là tên mặt trắng dựa vào tiền của phụ nữ chứ! Cũng may không để Lan Lăng Yến nghe được, nếu không Phó Viện chết như thế nào cũng không ai biết!

Giờ cô ta ghen tị nên ăn nói lung tung, Ninh Vân Hoan cũng không quan tâm đến. Đời trước, vì cô luôn giả trang thành người hồn nhiên nhu thuận nên tính tình Phó Viện không có gì để nói, gia thế hai người lại tương

đương, tất nhiên sẽ trở thành bạn bè. Nếu nói về giao tình hoặc hiểu biết, cô còn hiểu Cố Doanh Tích hơn Phó Viện rất nhiều.

Vốn tưởng rằng sau khi trọng sinh cô có thể không làm bạn với nữ chính nhưng vẫn có thể làm bạn với Phó Viện, lại không ngờ kết quả lại là như vậy.

Đời trước trải qua nhiều chuyện nên Ninh Vân Hoan đã rõ ràng hơn, người như Phó Viện cô không nên tiếp tục qua lại.

“Hai bác biết chuyện đó sao?” Phó Viện thấy Ninh Vân Hoan không để ý tới cô ta, cơn tức trong lòng bùng lên, nhịn không được chạy vài bước ngăn Ninh Vân Hoan lại, giọng điệu bèn nhọn: “Hoan Hoan, là bạn bè nên tớ mới nói với cậu, cậu bây giờ tuổi còn chưa lớn, kết giao bạn trai....”

“Mẹ tớ cũng chưa quản tớ như vậy!” Ninh Vân Hoan cau mày. Phó Viện nghe ra sự khó chịu trong lời nói của Ninh Vân Hoan, trong lòng vừa chua xót vừa hận nhưng bên ngoài lại cười nói: “Tớ cũng chỉ quan tâm cậu thôi mà....”

“Vậy tớ thật sự phải cảm ơn sự quan tâm của cậu rồi.” Nói xong lời này, Ninh Vân Hoan không để Phó Viện lại giữ chặt cô, cầm sách vở gì đó chạy nhanh ra cửa phòng học.

Buổi chiều nửa ngày không có tiết học, Lan Lăng Yến lại gọi điện thoại nói mười phút sau hãy đợi cô ngoài cổng. Hãy nói mười phút thì sẽ là đúng mười phút, thời gian dư thừa Ninh Vân Hoan đơn giản là đi lòng vòng quanh trường.

Đời trước, cô vì thay đổi vận mệnh nữ phụ của mình mà một lòng nịnh bợ, lấy lòng nữ chính, tốn rất nhiều thời gian làm những chuyện vô nghĩa. Trường học này cô học bốn năm nhưng chưa bao giờ dành một phút ra để thưởng thức phong cảnh.

Nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan không khỏi tự cười chính mình ngốc nghếch, lãng phí quá nhiều.

Đại học thủ đô là đại học tốt nhất Trung Quốc, bên trong toàn là những cảnh tuyệt đẹp, hơn nữa bởi vì đã có nhiều năm nên có không ít kiến trúc cổ vật, được bảo tồn hoàn hảo. Đời trước cô thế mà lại bỏ lỡ điều này, suốt ngày đi theo nữ chính.

Phía trước chính là thư viện, là nơi cách xa phòng học nhất. Tuy bên này cũng có người nhưng vì đây là thời điểm giữa trưa, rất nhiều người đang ở căn tin hoặc phòng ngủ. Hơn nữa, buổi trưa rất nóng nên nơi này rất vắng vẻ, nửa bóng người cũng không có. Trong bụi cây rậm rạp lại truyền đến những tiếng động lạ khiến nơi yên tĩnh này tăng thêm vài phần kỳ dị.

Ninh Vân Hoan không dám đi xa, tuy rằng ở chung với Lan Lăng Yến vài ngày, hẳn chưa từng lộ ra vẻ mặt quá âm ngoan trước cô nhưng Ninh Vân Hoan biết tính cách của hẳn, cũng không giống với biểu hiện tao nhã ôn nhu bên ngoài. Hẳn đã nói mười phút sau, tính thời gian đi qua đi lại cũng không sai biệt lắm.

“Umm...a...” Đang chuẩn bị xoay người đi, trong bụi cây đột nhiên truyền đến tiếng rên rỉ như thống khổ mà lại như sung sướng. Nhờ Lan Lăng Yến ban tặng, Ninh Vân Hoan không phải nghe cái gì cũng không hiểu, vừa nghe âm thanh yêu kiều này, sắc mặt cô có chút đỏ lên, sau đó vì hiếu kỳ trong lòng, không nhịn được đi lên.

Bên này là bụi cây rậm rạp, phía sau lại không có người, quả nhiên là nơi tuyệt vời để hẹn hò. Phía trước bụi cây là một bụi hoa sắc vi rậm rạp, âm thanh kia là từ trong này truyền ra.

Đây lại đúng là thời điểm hoa sắc vi nở rộ, hương thơm phức nhã thoang thoang bay vào mũi, giảm bớt không ít phiền muộn do thời tiết nóng bức gây ra. Ninh Vân Hoan cẩn thận nhắc chân đi qua, khoảng chừng hai

mười bước, cô trốn phía sau bụi hoa sắc vi, cẩn thận đẩy lá nhìn vào bên trong.

Trên nền cỏ xanh, một bóng người mảnh khảnh bị một thân thể cao gầy đè lên, hai chân mở rộng, người kia đang không ngừng ra vào giữa hai chân cô gái. Ninh Vân Hoan vừa liếc mắt một cái, mặt cũng đen lại, cô hận không thể đấm mù hai mắt mình. Không nghĩ sẽ bắt gặp cảnh này, mấu chốt là vị trí của hai người này có chút đặc biệt!

Cô vừa xoay người muốn bỏ chạy, cô gái bị đè phía dưới đã không nhẫn nại được, run run rên rỉ: “Không được, đau...”

“Tiểu lừa gạt, chỉ đau thôi sao?” Đoạn đối thoại tiêu biểu trong thị trấn văn khi nam chính nữ chính phát sinh quan hệ vang lên, trong lòng Ninh Vân Hoan nhớ tới một câu, khóe miệng co giật, tiếp theo mới phát hiện có chút không thích hợp. Thanh âm của cô gái kia vô cùng quen tai. Lúc này khi rên rỉ kiều mỵ cô nghe không ra nhưng giờ mở miệng kêu đau, cô lại nghe rõ ràng.

Hai đời nhờ Cố Doanh Tích ban tặng, số người cô quen biết trong các sinh viên chỉ đếm trong mười đầu ngón tay, mà người có thể làm cô thấy quen thuộc thì dù cảnh tượng này không tốt đẹp gì nhưng cô vẫn muốn lưu lại nhìn xem rốt cuộc là ai.

Chừng hai phút sau, người con gái kia không nhịn được kêu lên đau đớn, như có chút thương tiếc, người đàn ông bế cô ta lên, xoay một cái, hướng về phía sau. Người mà sắc mặt đang đỏ bừng, ánh mắt mê ly kia Ninh Vân Hoan đã nhìn rõ. Cư nhiên lại là Cố Doanh Tích!

Điều này thật sự làm Ninh Vân Hoan rất kinh ngạc, người đang quan hệ với người khác lại là Cố Doanh Tích! Nhưng theo lý mà nói lúc này cô ta phải đang hưởng thụ cuộc sống độc thân sao? Đúng là rất kinh ngạc nhưng Ninh Vân Hoan cũng không để ý lắm, cô nhớ lại đời trước...

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Phát Hiện

Trong thời gian Cố Doanh Tích học năm ba đại học không có cùng với bất kì ai có quan hệ, dù sao thì diện mạo của cô ta chỉ được xem như thanh tú mà thôi, ở trong trường đại học để đô toàn tuần nam mỹ nữ mà nói, cô ta cũng chỉ là một con vịt con xấu xí mà thôi, thậm chí kiếp trước còn có người nói cô ta như vậy nữa, khi đó Ninh Vân Hoan thân là bạn thân của cô ta, có không ít lần đều đứng ra giúp cô ta nói chuyện. Cũng bởi vì Ninh Vân Hoan hết lòng hết dạ với cô ta như thế, mới làm cho nữ chủ cùng Ninh Vân Hoan nhanh chóng trở thành bạn bè.

Điều kiện gia đình Cố Doanh Tích cũng không tốt, có thể nói cô ta có đủ tiêu chuẩn của một nữ chủ “chim sẻ”. Cô ta có một người mẹ thân thể không tốt, đang cần thay thận, nhưng lại có một đứa em trai nuôi cùng hai đứa em gái đang còn đi học, bởi vậy cô ta rất cần tiền, sau này quan hệ của Ninh Vân Hoan cùng cô ta tốt hơn, thấy hoàn cảnh của cô ta đáng thương, nên vào năm đại học thứ tư của Cố Doanh Tích đã mang cô ta vào công ty nhà mình.

Đến lúc này liền giống như dẫn hổ về nhà, đầu tiên không biết tại sao Ninh Vân Thành trong lúc vô ý đã cướp đi lần đầu tiên của cô ta, từ đó về sau mở ra cuộc sống khổ sở của Ninh Vân Hoan, bởi vì sự tình đó đối với Ninh Vân Hoan là bước ngoặt lớn trong cuộc đời của cô, cho nên cô nhớ rất rõ ràng sự tình lần đầu tiên của Cố Doanh Tích.

Nhưng hiện tại lại xảy ra chuyện gì? Mặc kệ là thịt vắn hay là kiếp trước, lần đầu tiên của Cố Doanh Tích không phải đều thuộc về Ninh Vân Thành sao, cũng bởi vì vậy nên Ninh Vân Hoan mới trở thành vật hy sinh

nữ phụ số một trong cuốn tiểu thuyết này. Nhưng vì sao kiếp này cùng kiếp trước lại khác nhau? Chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân cô trọng sinh lần nữa, không những cô cùng Lan Lăng Yến trong lúc vô tình đã xảy ra quan hệ không bình thường, cũng làm cho lần đầu tiên của Cố Doanh Tích xảy ra thay đổi?

Nghĩ như vậy, Ninh Vân Hoan khẽ thở dài một tiếng, vừa chuẩn bị quay đầu lại nhìn xem người người đàn ông đoạt đi quyền lợi lần đầu tiên của Ninh Vân Thành là ai, thì bất ngờ có một bàn tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng của cô, nhẹ nhàng kéo cô vào trong lồng ngực người nọ.

Ban đầu cô còn muốn giãy dụa, nhưng khi cảm nhận được lồng ngực cứng rắn quen thuộc phía sau, tiếng kinh hô của Ninh Vân Hoan vừa đến bên miệng liền bị cô cắn môi nuốt xuống.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, tiếng hít thở hơi lớn đó đã làm cho thân thể của nam nhân bên trong đột nhiên cứng đờ lại, tiếp theo là một giọng nữ thét lên:

“Không cần, không cần chạm vào nơi đó, rất đau.....”

Nhìn xem cảnh này làm cho người ta xấu hổ, nhưng Ninh Vân Hoan không có từ bỏ ý định đẩy bụi hoa trước mặt mình ra xem, thì Lan Lăng Yến đã đem thân thể cô xoay lại, một tay khác ôm lấy mặt cô vùi trong lòng hân.

Từ bên trong bụi hoa không ngừng truyền đến tiếng kêu thống khổ của phụ nữ, còn có tiếng thở dốc ngày càng lớn của đàn ông truyền ra: “Tiểu lừa gạt, chỉ có đau thôi sao?”

Ninh Vân Hoan không nhịn được cả người run rẩy, cảm giác thật buồn nôn, sau một hồi kịch liệt thở dốc, Cố Doanh Tích phát ra tiếng thở gấp giống như sắp chết, lúc này bên trong mới dần dần yên tĩnh lại. Những chuyện này tất cả chỉ phát sinh trong thời gian ngắn mà thôi, đằng sau bụi

hoa người đàn ông đang kéo cô gái xụi lơ xuống dưới vào trong ngực mình, giúp cô ta che đi phần nửa cảnh xuân lộ ra bên ngoài, thanh âm cùng ánh mắt như độc xà bắn thẳng tới chỗ Ninh Vân Hoan đang đứng, trong mắt toát ra vẻ tàn nhẫn.

Xuyên qua những khe hở của lá cây, Lan Lăng Yến thấy được ánh mắt hung ác của hắn ta, nhưng hắn chỉ mỉm cười, một tay ôm lấy người trong lòng, không cho cô giãy dụa mở mắt ra nhìn cảnh tượng xấu hổ phía trước, lấy tay gạt những bông hoa bên cạnh qua một chút, hướng người đàn ông hung dữ bên trong cười cười, một bên đem bàn tay vừa mới gạt những bông hoa kia ra làm một cái động tác bóp cò súng, một con mắt híp lại, một ánh mắt khác thì lộ ra tươi cười, nhắm ngay đầu người đàn ông kia điểm một cái, miệng nhẹ giọng nói: “Bùm!”

Thanh âm cùng động tác bóp súng của hắn làm giống như thật, tuy rằng trên mặt còn mang theo ý cười yếu ớt, nhưng sát khí dày đặc lại không ngừng từ trên người hắn tỏa ra. Vừa mới trải qua một cuộc hoan ái kịch liệt, chính mình vẫn còn đang kích động chưa lấy lại tinh thần. Thì lại thấy động tác cùng thanh âm như có như không của người đàn ông kia, thân thể không tự chủ được mà run rẩy, bị dọa cho sắc mặt nhất thời trắng bệch. Thân thể theo bản năng lăn một vòng né tránh viên đạn cũng kéo theo Cổ Doanh Tích đang bị hắn ta ôm trong ngực.

“Ha ha.” Lan Lăng Yến phát ra một tiếng cười khê, lúc này mới ngất xuống một đóa hoa hồng, nhẹ nhàng mà đem gai nhọn có thể làm bị thương ngất hết xuống, sau đó cài nó lên tai người trong lòng, mạnh mẽ ôm cô nghênh ngang rời khỏi đó!

Vừa mới trải qua kinh sợ quá độ, lúc này người đàn ông té trên mặt đất thật lâu vẫn không có đứng lên, hắn là bị dọa sợ, rõ ràng người kia chỉ làm một động tác muốn dùng súng bắn nổ đầu hắn, căn bản không phải là thật, hắn ta chỉ dùng vài động tác tay mà thôi, nhưng hắn lại cảm thấy giống như trong nháy mắt đó bản thân bị người đàn ông xa lạ bắn chết, sau

lượng mồ hôi lạnh lập tức chảy ra, vừa mới cùng tiểu yêu tinh này vận động kịch liệt cũng không làm cho hắn cảm thấy mệt mỏi, nhưng lúc này lại bị người đàn ông xa lạ đó dọa sợ, hắn cảm thấy cả người như nhũn ra, trong lúc nhất thời không thể nào đứng lên được.

Ở đế đô khi nào thì đã xuất hiện một người xa lạ như vậy, có thể thấy được hắn ta có thân phận không tầm thường, hơn nữa cô gái vừa mới đứng bên ngoài nhìn lên bị hắn ta ôm vào trong ngực là ai? Người thần bí kia vừa rồi không có đối với hắn lộ ra ý khinh bỉ, nhưng thái độ khinh thị lại quá rõ ràng, chỉ cần nhìn từng cái nhấc chân nhấc tay của hắn ta là có thể hiểu, hắn ta tâm trạng khó chịu suy nghĩ một lúc, vốn dĩ bởi vì vừa mới cùng Cố Doanh Tích mây mưa một lần nên tâm trạng có chút sung sướng, nhưng bởi vì sự xuất hiện của Lan Lăng Yến mà biến mất.

Một đường đi thẳng tới cổng trường, Ninh Vân Hoan ngoan ngoãn im lặng không nói để mặc cho Lan Lăng Yến ôm mình, vừa mới bị hắn bắt tại trận bản thân nhìn lên người ta hèn hò, lúc này cô vừa xấu hổ vừa lo lắng, nên mặc hắn một đường ôm cô đến cổng trường, cửa xe mở liền tóa ra một trận khí lạnh, lúc này cô mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

“Nhìn đủ chưa?” Lần đầu tiên Lan Lăng Yến nhìn thấy bộ dáng cô mềm mại như vậy, trong lòng vừa lòng, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện ra, đầu tiên hắn thay cô sửa sang lại mái tóc có chút hỗn loạn, lại nhìn thấy ánh mắt đảo loạn của cô, hắn không biết mình nên khóc hay cười: “Không phải em nói mười phút sau đi ra sao?”

“Em chỉ muốn đi dạo quanh trường học một chút thôi.” Ninh Vân Hoan chột dạ giải thích một câu, thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn xem sắc mặt của Lan Lăng Yến, cô cũng không biết bây giờ hắn đang nghĩ cái gì, nên theo bản năng muốn ngồi cách xa hắn một chút: “Em không nghĩ tới lại nhìn thấy cảnh đó, bởi vì người kia.....”

“Là cô gái ngày hôm qua.” Lan Lăng Yến kéo cô vào trong lòng mình, đưa tay sờ cổ cô, sau đó đưa tay cầm lấy điện thoại ở bên cạnh phân phó một câu: “Đem nhiệt độ chỉnh lên một chút.”

Vừa mới ở bên ngoài thời tiết quá nóng, mà không khí trong xe bây giờ có thể nói là quá lạnh, trên người Ninh Vân Hoan đang đổ mồ hôi, vừa lạnh vừa nóng như vậy rất dễ làm cô cảm lạnh. Trong lòng suy nghĩ lần sau sẽ để ở trong xe một cái mền, để lần sau nếu lạnh cô có thể đắp, Lan Lăng Yến không có chú ý tới sắc mặt ngày càng khó chịu của Ninh Vân Hoan: “Anh còn nhớ rõ cô ta?”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sau Đó

Bản thân Ninh Vân Hoan cũng không nhận ra sắc mặt mình lúc này khó coi đến mức nào, chỉ vừa nghĩ đến chuyện kiếp trước Lan Lăng Yến là miếng thịt béo mà Cố Doanh Tích muốn ăn, trong lòng lập tức cảm thấy khó chịu vô cùng: "Hừ, quả nhiên vẫn là nhớ cô ta." Những lời này Ninh Vân Hoan nói cực kì nhỏ, lúc này trong lòng cô cảm thấy cực kì mất hứng, nhưng dù giọng cô rất nhỏ, vẫn không thoát khỏi tai của Lan Lăng Yến.

Mặc dù không có kinh nghiệm gì về chuyện nam nữ, nhưng Lan Lăng Yến cũng không ngốc chút nào, anh nhìn ra được Ninh Vân Hoan đang mất hứng, vừa nghĩ thì đã biết cô không thoải mái vì chuyện gì, chỉ sợ chính cô cũng không có nhận ra đâu.

"Tôi không dùng thứ mà người khác đã dùng rồi." Lan Lăng Yến nhìn bộ dạng hằm hừ của cô, nhin không được bật cười nói: "Cả những thứ mà người ta chưa dùng, tôi chưa chắc đã để ý đến."

Anh không phải kẻ không có khẩu vị nha, không phải bất cứ người phụ nữ nào anh cũng để trong lòng được. Cô gái ngày hôm qua kia anh nhớ được cũng là vì cô ta trông có vẻ quen biết Ninh Vân Hoan nên mới khiến anh phân thần nhìn qua mấy cái mà thôi. Có điều những lời này anh không nói ra miệng, nhưng ý tứ ẩn sau lời nói đó, rằng chuyện anh thân mật với Ninh Vân Hoan như vậy cũng không phải chuyện tùy ý lại khiến Ninh Vân Hoan nghe ra được, mặt mày cô bất giác giãn ra, khóe miệng cũng cong lên trong vô thức:

"Cô ta lại không phải thứ." Mặc dù miệng nói như thế, nhưng kì thực trong lòng Ninh Vân Hoan, Cố Doanh Tích đúng là không phải loại người tốt đẹp gì, nhất là cô ta ở kiếp trước!

Ngoại trừ lúc trên giường, hai người bọn họ vẫn là lần đầu tiên nói chuyện ôn hòa như vậy, Lan Lăng Yến mỉm cười, ôm cô chặt hơn một chút.

"Sao anh cũng tới?" Nói đến đây, Ninh Vân Hoan vẫn thấy hơi xấu hổ, sắc mặt ửng đỏ: "Em vốn muốn ra đi ngoài, nhưng nửa đường lại nghe thấy tiếng động lạ, chỉ là cảm thấy giọng nói kia hơi quen tai nên chạy ra xem."

Lan Lăng Yến nhìn bộ dạng lấp bắp giải thích của cô, ý cười trên khóe miệng càng sâu, nhưng chuyện vì sao anh lại tới thì anh vẫn không nói. Khi nếm thử mùi vị của Ninh Vân Hoan rồi, lần đầu tiên đã cảm thấy không tệ lắm, Lan Lăng Yến cũng đã cất tư liệu về thân phận của cô vào trong kho dữ liệu của mình, chỉ cần tìm kiếm một chút thì không cần biết cô ở chỗ nào chỉ cần là trong phạm vi mạng lưới dữ liệu tìm kiếm của anh thì anh đều có thể tìm được cô rất đơn giản. Đây là thứ mà anh mới nghiên cứu được trong phòng thí nghiệm mấy năm trước, có thể nói nó đã vượt qua trình độ khoa học kỹ thuật của toàn bộ địa cầu này một khoảng cách tương đối xa, hiện nay chỉ có một mình anh sở hữu thủ đoạn này thôi.

Đương nhiên, Lan Lăng Yến sẽ không nói mấy chuyện này cho cô, vốn dĩ cô gái này đã rất sợ anh rồi, cứ nhìn thấy anh là muốn chạy trốn thế này, anh lại không phải đồ ngốc, nói với cô để cho cô sau này chạy xa thêm một chút sao?

Mặc dù nói bằng bản lĩnh của Ninh gia, về cơ bản cô gái này không có khả năng có thể chạy trốn khỏi lòng bàn tay của anh. Nhưng mọi chuyện đều không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, Lan Lăng Yến tự tin nhưng không tự đại, huống chi tính cách của anh vốn là vậy, phải bày mưu tính kế chu toàn mọi chuyện, nắm giữ tất cả trong lòng bàn tay, anh không ngại đánh

cược, nhưng cũng sẽ không đem chuyện mà ngay cả chính anh cũng thấy kì lạ để đi đánh cược với 0,1% cơ hội kia.

Ninh Vân Hoan yên lặng tựa đầu trong ngực Lan Lăng Yển, cô không nói gì, nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ không biết người đàn ông đang hẹn hò với Cố Doanh Tích hôm nay là ai. Lan Lăng Yển đoán được cô đang nghĩ gì, lại chẳng nói chẳng rằng, hai người cứ yên lặng như vậy dựa vào nhau, ô tô nhanh chóng chạy về phía trang viên mà Lan Lăng Yển tạm thời dừng chân.

Trang viên của anh ta không nằm ở ngoại ô Bắc Kinh mà nằm giữa thành thị phồn hoa, chiếm diện tích khoảng vài trăm mẫu, mảnh đất này không phải một khu vực nhỏ giống nơi Ninh gia đặt biệt thự mà cả mảnh đất đều thuộc về Lan Lăng Yển. Có lẽ cả một vùng rộng lớn này chỉ để cho một mình anh ở. Trước kia Ninh Vân Hoan cứ đến đây lại tìm cách chạy trốn, còn chưa từng đánh giá chỗ này. Chính là trong hai ngày nay cô chấp nhận số mệnh, biết rõ tình hình là khi bản thân Lan Lăng Yển còn chưa muốn buông tay, cô sẽ không thể rời đi thì cô mới bắt đầu cân nhắc đánh giá thoáng qua một chút mảnh trang viên mà sau này mình sẽ phải ở lại này.

Toàn bộ trang viên, ngoại trừ biệt thự mà Lan Lăng Yển đang ở thì chỗ ở của mấy người giúp việc ở cách biệt thự khoảng trên dưới một trăm mét. Bên ngoài biệt thự, cách đó không xa là một cái hồ, phong cảnh khi đứng trên lầu nhìn xuống rất đẹp.

Bởi vì không phải khu nhà ở mật độ dày đặc do đám thương nhân bất động sản xây dựng mà cả mảnh đất này đều thuộc đất đai sở hữu tư nhân của Lan Lăng Yển, cho nên trang viên trông giống như một thế ngoại đào nguyên giữa phố xá sầm uất, rất có cảm giác yên lặng mật nhiên, Ninh Vân Hoan cực kì thích chỗ này, chỉ tiếc nơi này lại thuộc về Lan Lăng Yển.

Người đàn ông lúc này từng bị Ninh Vân Hoan nhìn coi lúc này vẫn còn đang ôm chặt thân thể Cố Doanh Tích chưa kịp hoàn hồn, nhiệt độ dần dần cao lên, anh ta mới phục hồi tinh thần lại. Trước tiên lay tỉnh Cố Doanh Tích đang chết ngất trong ngực mình, ra hiệu cho cô ta tự mặc quần áo vào, sau đó người đàn ông này mới mặt mũi âm trầm mặc quần áo vào, sau khi bước ra khỏi bụi hoa tường vi rậm rạp này mới bắt đầu đi thăm dò thân phận của Ninh Vân Hoan.

Ninh gia vốn không phải gia đình giàu có khó tìm hiểu gì, tuy nói có chút tiền, hơn hẳn so với người bình thường, nhưng so với người có gia thế như hắn ta thì chỉ tính là con muỗi mà thôi. Hắn ta rất dễ dàng liền có thể tra được thân phận của Ninh Vân Hoan, thế nhưng đến khi tra người đàn ông đã dọa hắn ta mất hồn mất vía kia thì cho dù hắn ta có dùng hết mọi cách cũng không tra ra được thân phận của Lan Lăng Yến.

Cũng chính là bởi vì như thế, trong lòng hắn ta thật sự rất bất an, nghĩ đến khoảnh khắc khi Lan Lăng Yến làm hiệu bóp cò súng kia, hắn ta thực sự có ảo giác bị người đàn ông này bắn vỡ đầu. Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến ánh mắt giống như cười mà không phải cười của Lan Lăng Yến, hắn ta đều bị dọa đến mức toát ra một thân mồ hôi lạnh. Tra không ra thân phận của người này, cũng có nghĩa là bản thân hắn ta nếu thực sự chọc phải người này, có khả năng sẽ rơi vào kết cục là cái chết, hắn ta vốn không nghi ngờ gì về khả năng của Lan Lăng Yến, thực sự hắn ta sẽ bị giết bởi Lan Lăng Yến.

Nghĩ đến những chuyện này, người đàn ông này vừa cảm thấy sợ hãi trong lòng, thì sự mê mẩn đang lẽ phải xuất hiện sau khi có được thân thể của Cố Doanh Tích, rồi sau đó dần dần say mê cô ta cũng theo đó mà nhạt dần.

Hôm trước Ninh Vân Hoan còn đang suy nghĩ không biết người đàn ông đoạt mất vị trí nam xứng số một, có được lần đầu tiên của Cố Doanh Tích là ai thì không ngờ ngày hôm sau đã có người tìm tới cửa.

Giảng viên khoa biểu diễn còn đang ra sức diễn thuyết trên bục giảng, nhưng sau 12 giờ, ánh mặt trời đã chiếu vào trong phòng học, đám sinh viên trong phòng ai nấy đều lười biếng, chống cằm dựa vào bàn, trong rừng cây rậm rạp ngoài cửa sổ truyền đến từng tiếng chim hót và những đợt tiếng ve kêu râm ran, bầu không khí hài hòa ấy không hiểu sao đột nhiên bị đánh vỡ, như cục đá rơi vào trong mặt nước bình tĩnh.

"Mau nhìn kìa, đó không phải là Tạ Trác Doãn sao?" Không biết là ai nhẹ giọng kinh hô một cái, rất nhiều kẻ đang biếng nhác mơ màng ngủ lập tức hưng phấn như đứng lên, tất cả đều quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngay cả nữ giảng viên đang đứng trên bục giảng lúc ấy cũng nhịn không được mà quay đầu lại, nhìn về phía bóng người ánh lên cửa kính trong suốt kia, trên mặt rất nhiều sinh viên nữ hiện lên vẻ khát vọng như ảo mộng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Không Mời

Tạ Trác Doãn là sinh viên năm thứ tư của đại học Đế Đô, cũng là hội trưởng hội sinh viên, đại học Đế Đô không giống với đại học mà Ninh Vân Hoan biết trước khi xuyên qua, bởi vì đại học Đế Đô này có thân phận đặc thù, ngôi trường này thực ra ngoại trừ một phần thuộc về chính phủ châu Á còn lại là thuộc sở hữu chung của rất nhiều thế lực quyền thế khác, những người này ngoài việc lập lên hội học sinh còn có tồn tại một hội đồng quản trị.

Đương nhiên, bởi vì hội đồng quản trị mặc dù có một chút quyền lợi, đa phần trường học vẫn thuộc về quốc gia, cho nên những thành viên hội đồng quản trị này ngoài những thời điểm trong trường có hoạt động thì không mấy khi xuất hiện, cũng ít khi nhúng tay vào công việc của trường, tác dụng lớn nhất của bọn họ không phải là ở phương diện phát triển của trường mà chỉ đảm nhiệm một cái hư danh là giảng viên, thực ra nghĩa vụ chủ yếu chỉ là đóng góp tiền cho trường, đây chính là nguyên nhân giúp cho ngôi trường này vẫn chiêu mộ nhân tài ưu tú của toàn bộ Trung Hoa bằng cách đưa ra học bổng cao vời vợi, nhưng trường học vẫn có thể duy trì cực kì ổn định.

Những thành viên hội đồng quản trị này mặc dù không có quyền lợi thực tế, nhưng vì họ bỏ vốn, hơn nữa còn bỏ rất nhiều vốn nên danh vọng của bọn họ trong suy nghĩ của các sinh viên tại đại học Đế Đô là cực kì cao, những người tốt nghiệp từ đại học Đế Đô này ra đều tự giác coi các thành viên hội đồng quản trị như ân nhân, khen ngợi không ngớt miệng.

Không cần biết trong lòng những người này nghĩ như thế nào, rõ ràng những thành viên hội đồng quản trị này có vị trí vô cùng vinh dự trong lòng sinh viên ở đây, hơn nữa những sinh viên tốt nghiệp từ đại học Đố Đô sau này ra trường dù thế nào cũng phải gọi những thành viên hội đồng quản trị này một tiếng ân sư, bởi vậy, thanh thế của những người thuộc hội đồng quản trị là không phải phú hào bình thường có thể sánh được. Thanh danh kia không phải đạt được một cách dễ dàng, ngay cả khi có kẻ muốn đắc tội với bọn họ cũng phải cân nhắc đến cả hậu quả khi đắc tội với toàn bộ sinh viên Đố Đô. Dù sao đại học Đố Đô có căn cơ nhiều năm, không chỉ là những sinh viên đang theo học, ngay cả những người đã tốt nghiệp hôm nay cũng đã có địa vị không nhỏ trong tất cả các ngành nghề, hậu quả của việc khiến cho nhiều người tức giận, không có mấy người có thể gánh chịu nổi, bởi vậy, rất nhiều kẻ có tiền vất óc muốn chui vào trong hội đồng quản trị.

Mà cha của Tạ Trác Doãn này chính là một thành viên trong hội đồng quản trị của trường - Tạ Húc, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho thanh danh của Tạ Trác Doãn trong đại học Đố Đô vô cùng hiển hách.

Đương nhiên, nếu không phải vì anh ta vốn dĩ đẹp trai, lại còn là một nhân vật phong vân trong trường thì chỉ sợ thanh danh của anh ta cũng sẽ không vang dội như thế. Dù sao, số người có quyền thế trong đại học Đố Đô cũng không phải là ít, thanh danh một thành viên hội đồng quản trị trên danh nghĩa nghe có vẻ êm tai, có điều rốt cục cũng không có thực quyền gì, nếu chỉ dựa vào địa vị và quyền thế thì có không biết bao nhiêu người có thể đứng ngang hàng với Tạ Trác Doãn, anh ta xuất chúng như vậy, chung quy cũng vì tướng mạo và khả năng tán gái của anh ta.

Tạ Trác Doãn cao trên dưới 1m80, dáng người rắn rỏi, bộ dạng cũng đẹp trai, bên khóe miệng luôn dẫn theo ý cười xấu xa, ánh mắt có phần âm trầm, lúc này đang dựa người vào cây cột đối diện cửa sổ thủy tinh của

phòng học, hai tay bỏ túi, khiến toàn thân anh ta toát lên một cảm giác phóng túng không bị trói buộc.

Trai không xấu, gái không yêu, Tạ Trác Doãn ở đại học Đế Đô bốn năm, thực ra thanh danh cũng không tốt, nói khó nghe thì tốc độ đổi bạn gái của anh ta so ra cũng ngang với tốc độ thay quần áo của các cô gái ưa chưng diện. Toàn bộ đại học Đế Đô có hơn mười vạn sinh viên, trong đó số sinh viên nữ chiếm quá nửa. Vậy mà nhưng cô nàng xinh đẹp nhất, có thể gọi là hoa hậu giảng đường cơ hồ đều đã từng qua tay anh ta.

Điều này cũng khiến cho rất nhiều cô gái bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài của Tạ Trác Doãn lại biết rõ tính tình của anh ta mà vẫn cam tâm tình nguyện đắm đầu vào. Dù sao Tạ Trác Doãn ngoại hình không tệ, gia thế lại rất cao, ở trong đại học Đế Đô mặc dù không phải là cao cấp nhất nhưng cũng phải là hạng nhất, có thể kết giao với anh ta là một việc vô cùng có thể diện. Huống chi đối tượng kết giao của anh ta mỗi lần đều là tiểu mỹ nhân tuyệt đỉnh cả, trong lòng những sinh viên nữ ở đây cơ hồ đều đạt thành nhận thức chung: Chỉ cần có thể làm bạn gái của Tạ Trác Doãn, liền chứng tỏ nhan sắc của cô ta đã được công nhận, có thể đứng trên rất nhiều cô gái khác.

Cũng bởi vì chút hư vinh này mà rất nhiều cô gái biết rõ Tạ Trác Doãn là một đồng lửa những vẫn cam nguyện làm thiêu thân lao vào.

Lúc này mọi người lại thấy Tạ Trác Doãn xuất hiện trước cửa phòng học của mình, trên mặt rất nhiều sinh viên nam đều lộ vẻ ghen ghét và hâm mộ, mà cơ hồ đại đa số sinh viên nữ đều mặt mũi đỏ ửng, trong mắt lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

"Được rồi!" Nữ giảng viên trên bục giảng cũng có phần không yên lòng. Không một ai là không mơ mộng được bay lên ngọn cây, so với rất nhiều người có gia thế bình thường mà nói, Tạ Trác Doãn giống như ngọn cây trên bầu trời, vẫn có rất nhiều người mơ mộng trở thành chim sẻ có thể

nhận được chút trân trọng của anh ta, có thể khiến tim anh ta dừng chân, trở thành nguyên nhân khiến anh ta thay đổi, lãng tử quay đầu.

"Tạ Trác Doãn vì sao lại đến đây?" Có người hỏi một câu, lập tức nhận được bảy tám lời đáp lại, bàn tán:

"Nghe nói hai ngày trước anh ta vừa mới chia tay với Vương Mỹ Nhân năm hai." Tạ Trác Doãn bởi vì chơi đùa với quá nhiều phụ nữ, không tránh được có người thay anh ta sắp xếp một bảng xếp hạng các hoa hậu giảng đường khóa trước mà anh ta từng qua lại dựa theo trình độ có mối nối cũ của anh ta. Vương Mỹ Nhân này chính là tân hoan (bạn gái mới) mà anh ta mới qua lại nửa tháng trước, không ngờ chưa đến nửa tháng, hai người họ đã chia tay rồi.

Ninh Vân Hoan vừa ngẩng đầu lên liếc một cái, liền cau mày quay mặt đi. Cô không hề có hứng thú nồng đậm với Tạ Trác Doãn như mấy cô gái này, đó là bởi vì ở kiếp trước cô đã từng gặp Tạ Trác Doãn nhiều lần lắm rồi.

Tạ Trác Doãn là người đàn ông thứ hai của Cố Doanh Tích, lãng tử không phải không thể quay đầu, chỉ là bởi vì những người anh ta từng gặp gỡ không phải nữ nhân vật chính mà thôi. Sau khi gặp được nữ chính, Tạ Trác Doãn mặc dù biết nữ chính không phải lần đầu tiên, vẫn cứ vừa hận vừa giận lại yêu cô ta đến không thể tự giữ, từ lúc mới đầu cực kì thích vừa hoan ái vừa ngược đãi cô ta, đến sau này khắp nơi che chở, biến thành trung khuyến nam (đàn ông trung thành tận tụy với bạn gái, ví như con chó trung thành. Ặc!)

Có thể nói, kiếp trước bởi vì Ninh Vân Hoan là bạn tốt của nữ chính nên tận mắt chứng kiến tràng kịch ngược luyến cầu huyết này!

Hơn nữa cũng bởi Tạ Trác Doãn ngay từ đầu đã hành hạ ngược đãi nữ chính mới khiến cho mỗi lần quay về Cố Doanh Tích lại khóc lóc kể lể với

Ninh Vân Hoan, đấy mới là nguyên nhân Ninh Vân Hoan đồng tình với nữ chính, tin tưởng cô ta không muốn dây dưa với mấy người đàn ông này.

Theo lý mà nói, Tạ Trác Doãn bây giờ đã là năm tư đại học, không nói đến chương trình học không nặng, lại có quan hệ của cha anh ta, mặc dù không thể nói là có khả năng khống chế mọi chuyện trong đại học Đế Đô thì việc để con trai không cần đến trường đi học vẫn cứ là chuyện dễ dàng. Kiếp trước Tạ Trác Doãn chính là từ học kỳ này không còn đến trường nữa, địa vị của nhà họ Tạ ở thủ đô Bắc Kinh cũng hết sức quan trọng, mà ở nhà họ Tạ anh ta lại là con trai trưởng, lúc này hẳn là phải vào công ty của nhà họ Tạ để quản lý chuyện làm ăn mới đúng, không biết vì sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Lúc Ninh Vân Hoán cúi thấp đầu suy nghĩ gì đó, chợt cảm thấy có một ánh mắt rơi vào trên người cô, trong lòng cô theo bản năng sinh ra một loại dự cảm bất an, trong lúc vô thức liền đưa điện thoại ra, đánh một loạt chữ, đợi đến lúc cô phục hồi lại tinh thần thì tin nhắn báo gửi tin thành công đã xuất hiện trên màn hình.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Người Tới

"Anh rất nhanh sẽ tới." Không bao lâu sau, một tiếng bíp báo hiệu có tin nhắn gửi đến vang lên, Ninh Vân Hoan duỗi ngón tay ra gầy gầy màn hình điện thoại di động, Lan Lăng Yến vừa gửi tin nhắn tới liền được cô mở ra luôn. Lúc này cô mới phát hiện bản thân mình trong lúc vô ý thức đã đem chuyện Tạ Trác Doãn đi tới bên ngoài phòng học của mình nói ra, vô ý thức nhắn tin cho Lan Lăng Yến!

Khi phục hồi lại tinh thần Ninh Vân Hoan quả thực không có nổi điên, cô như thế nào lại đột nhiên vô ý thức gửi tin nhắn cho Lan Lăng yến? Cô cảm thấy Tạ Trác Doãn là người rất nguy hiểm, nguyên nhân bởi vì kiếp trước chú ý Cổ Doanh Tích, thật ra thì cô cũng coi như đã từng quen biết với Tạ Trác Doãn, tài sản của Tạ gia vốn cũng không sạch sẽ gì, nghe nói cũng từ hắc đạo tẩy trắng, đương nhiên không thể so sánh được với tổ chức Lan thị đã tồn tại từ trăm năm trở lên được, có thể là Tạ gia cũng rất nguy hiểm. Ninh Vân Hoan sống hai đời, tuy không có tài năng gì đặc biệt, thế nhưng mà cảm giác đối diện với nguy hiểm lại giống như bản năng nhạy cảm của cơ thể vậy, cô cảm thấy Tạ Trác Doãn không có ý tốt, thậm chí trong lòng cô còn mơ hồ nổi lên một dự cảm bất an, có thể là do cô ở cùng với Lan Lăng Yến một thời gian nên bây giờ đối với uy hiếp của Tạ Trác Doãn cũng không cảm thấy lo lắng lắm?

So sánh với Tạ Trác Doãn mà nói, kỳ thật Lan Lăng Yến mới là người nguy hiểm nhất, căn bản Tạ Trác Doãn không có cùng một cấp bậc với Lan Lăng Yến, hành động của chính mình bây giờ không khác dẫn hổ vào nhà là bao, khuôn mặt Ninh Vân Hoan dờ dẩn, hận không thể đập cho mình một phát, nhưng tin nhắn đã gửi đi, cũng không thể thu hồi lại được, chính cô

bây giờ cũng không biết kỳ thật trong lòng mình đang có cảm giác gì nữa, không giống như ngày đầu tiên sợ hãi, cho dù cô biết rõ Lan Lăng Yến rất nguy hiểm, cũng không biết có phải là do đã cùng hắn xảy ra quan hệ thân mật hay không, kỳ thật trong lòng cô đã dần dần sinh ra cảm giác bất đồng với hắn, cho nên lúc cảm thấy không an toàn, cô chưa gửi tin cho cha Ninh, cũng chưa gọi điện thoại cho Ninh phu nhân, ngược lại trong đầu nghĩ đến trước tiên lại là hắn!

Nghĩ thông suốt những điều này, hàm răng của Ninh Vân Hoan không tự chủ được mà bắt đầu 'Khanh khách' va vào nhau, chuyện này thật sự quá nguy hiểm, cô cùng với Lan Lăng Yến mới ở chung chưa được bao lâu, cũng đã rơi đến nước này. Lúc này phía sau lưng của Ninh Vân Hoan đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, cũng may mà đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, mới đem tâm tư của cô từ trên người của Tạ Trác Doãn kéo trở lại, cũng không có chú ý tới ánh mắt ngoan lệ của Tạ Trác Doãn rơi xuống trên người mình, mang theo khát máu muốn giết người.

Trái lại với sự sợ hãi của Ninh Vân Hoan, là tâm trạng vui sướng của Lan Lăng Yến, thậm chí hắn còn làm rơi công tác trong tay xuống. Người đàn ông hôm qua ở bên ngoài sân trường cùng người phụ nữ tên Cố Doanh Tích kia đã hợp (là làm chuyện ấy ngoài trời đó), hắn ta không biết Lan Lăng Yến, nhưng thật ra thì ở bên trong máy của Lan Lăng Yến đã sớm có tư liệu của hắn ta, thời điểm hôm qua nhìn thấy hắn ta, cũng đã sớm nhận ra hắn ta là ai.

Hiển nhiên hắn ta đã tra ra Ninh Vân Hoan, chỉ là không nghĩ tới chính mình còn chưa có ra tay, hắn ta cũng đã không chịu được mà đưa tới cửa, Lan Lăng Yến không biết mình có nên cảm ơn hắn ta đã giúp mình một tay hay không, đây là lần đầu tiên cô gái nhỏ nhà mình gửi tin nhắn cho hắn xin giúp đỡ, cần phải cười Tạ Trác Doãn kia ếch ngồi đáy giếng, không biết sống chết! Lấy tay đẩy gọng kính, xuyên qua thấu kính phản xạ

lại ánh sáng mặt trời chói mắt, che lại đôi mắt xéch đang lóe lên ánh lên tia lạnh lẽo.

Trong phòng học các sinh viên đã sớm thả hồn lên trời rồi, nữ giảng viên kia cảm thấy mình có nói gì cũng không có hiệu quả, nên dứt khoát thuận theo lòng người, sau khi nói một câu mọi người tự học, liền thu dọn đồ đạc của mình đi ra ngoài. Khi đi ngang qua người Tạ Trác Doãn thì dừng lại, chỉ là cách cửa sổ, mọi người trong phòng học đều không nghe được hai người họ đang nói chuyện gì, chỉ là mọi người nhìn thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tạ Trác Doãn mặc dù đang cười nhưng lại mang theo vẻ không kiên nhẫn, lúc này nữ giảng viên kia mới chậm rãi cầm theo đồ của mình rời đi.

Đợi giáo sư vừa đi, trong phòng học lập tức ồn ào hẳn lên, bạn cùng bàn của Ninh Vân Hoan liền hưởng về phía cửa cười nói với cô: "Có phải Tạ học trưởng rất đẹp trai đúng không?"

Cô gái này có đôi má tròn trịa, khuôn mặt dài trắng nõn giống như hai cái bánh bao nhỏ, lúc nói đến Tạ Trác Doãn thì khuôn mặt đỏ bừng, một bộ dáng cấp bách như muốn nói bạn thấy mình nói có đúng không, Ninh Vân Hoan bị có gái đó trêu chọc nở nụ cười.

Tuy nói cô cảm thấy Tạ Trác Doãn chỉ sợ là không có ý tốt đến đây, nhưng không biết như thế nào, chỉ là có dự cảm như vậy thôi. Sống hai kiếp, cái mà cô có được không phải là bàn tay vàng của nữ chủ, mà là loại cảm giác giống như bản năng gặp nguy hiểm mà thôi, mặc dù lúc này Ninh Vân Hoan có chút lo lắng, bất quá khi nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của người bạn cùng bàn này, lại nghĩ tới chính mình vừa mới gửi tin cho Lan Lăng Yến, tuy nói sau khi gửi xong cô đã rất hối hận, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy an tâm hơn.

"Học muội Ninh Vân Hoan." Ở bên ngoài, sau khi Tạ Trác Doãn đuổi nữ giảng viên kia đi, hẳn ta một tay chọc vào túi, một tay gõ lên cửa kính

thủy tinh bên ngoài phòng học, một đôi mắt hoa đào đây tà khí nói: "Không biết có thể mời em ra ngoài nói chuyện một lát không."

Giả vờ giả vịt! Ninh Vân Hoan cau mày, tất cả bạn học đều theo ánh mắt của Tạ Trác Doãn dừng lại trên người Ninh Vân Hoan.

Mặc dù tướng mạo của cô đối với các bạn cùng lớp tuy nói là xinh đẹp, dáng người cũng uyển chuyển, nhưng so với tất cả các bạn học cùng lớp có bộ dạng không tệ mà nói, cô cũng không dám nói bộ dạng của mình xinh đẹp nhất, dù sao về sau mọi người trong lớp đều sẽ tiến vào trong giới giải trí mà nói, họ cũng hơn hẳn Ninh Vân Hoan rất nhiều. Nhưng mà dưới tình huống như vậy, người mà Tạ Trác Doãn gọi không phải ai khác ngoài Ninh Vân Hoan, làm cho tất cả bạn học nữ trong lớp đều cảm thấy không phục, tự nhiên ánh mắt của họ nhìn cô cũng trở lên phức tạp hơn.

Một tiếng gọi này của Tạ Trác Doãn, chỉ sợ hơn 80% ánh mắt các bạn trong lớp nhìn về phía cô đều có chút không tốt. Ninh Vân Hoan cúi đầu xuống thật thấp, làm bộ như không nghe thấy tiếng gọi của Tạ Trác Doãn ở bên ngoài, không biết như thế nào, cô có cảm giác, cố cảm thấy giọng nói này có chút quen tai, nhưng lại hết lần này tới lần khác lại không biết được là mình đã nghe qua ở đâu, hay là bởi vì nguyên nhân ở kiếp trước cô cùng với Cố Doanh Tích có quan hệ bạn bè nên bây giờ mới khiến cho cô cảm thấy giọng nói của Tạ Trác Doãn có chút quen tai.

Trong khoảng thời gian này, không khí trong phòng học lập tức trở nên yên tĩnh. Rất nhiều người đều không thể tin được nhìn chằm chằm vào cái người đang cúi thấp đầu làm bộ như không có nghe thấy tiếng gọi của Tạ Trác Doãn, rất nhiều người đều bắt đầu bàn tán xôn xao:

"Ninh Vân Hoan là ai vậy? Tại sao Tạ học trưởng gọi cô ta, mà cô ta lại dám có gan không trả lời học trưởng?"

Bởi vì thời gian nhập học chưa được bao lâu, cho nên những người này đều không biết đến tột cùng trong lớp có bao nhiêu bạn học, nhưng ánh mắt của Tạ Trác Doãn lại chăm chăm về phía Ninh Vân Hoan đang ngồi, hơn nữa chủ yếu nhất là, lúc này Phó Viện lại đang đi về phía Ninh Vân Hoan, một bộ rất sợ người khác không biết mà lớn tiếng nói: "Hoan Hoan, có người gọi bạn kìa!"

Lúc này ánh mắt của tất cả bạn học trong lớp đều đổ dồn về phía Ninh Vân Hoan đang cúi thấp đầu, không có người nào nghĩ rằng Ninh Vân Hoan không nghe thấy tiếng gọi của Tạ Trác Doãn, dù sao tất cả bạn học đều nghe thấy rõ ràng giọng nói của Tạ Trác Doãn, tất cả mọi người đều cảm thấy Ninh Vân Hoan đang cố ý giả ngu, còn có một giọng nữ chua chát vang lên:

"Bộ dạng lớn lên cũng không có gì đặc biệt, làm sao mà lần này Tạ học trưởng lại coi trọng cô ta được? Chẳng lẽ là ăn thịt cá đã ngán rồi, nên bây giờ muốn ăn chút ít dưa muối hay sao?" Có người nghe được lời nói này tất nhiên đều theo sau phụ họa một câu, nhưng cũng có không ít bạn học nam đứng ra bênh vực cô: "Dưa muối cái gì, các cậu không ăn được nho thì liền nói nho xanh."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Gian Phu

Tuy rằng Ninh Vân Hoan không xinh đẹp đến mức tuyệt thế, nhưng cô cũng được xem như là mỹ nhân hiếm thấy rồi. Cũng chỉ có ở hệ diễn viên điện ảnh và truyền hình thì người ta mới có thể chứng kiến nhiều mỹ nữ như vậy, nếu mỗi người trong bọn họ thuộc các hệ khác, chắc chắn sẽ là một hoa hậu giáng đường của hệ đó.

Bạn học cùng lớp lập tức người một lời ta một câu mà cãi nhau om xòm. Ninh Vân Hoan giống như đờn độc không có tham dự vào. Ở bên ngoài, Tạ Trác Doãn lại có chút không kiên nhẫn mà gõ cửa sổ, trong mắt hắn ta lộ ra vẻ tàn nhẫn nói: "Ninh học muội, tôi khuyên cô nên thức thời mà mau lăn ra đây!" Giọng nói của hắn ta mang theo sự lạnh lẽo, trên khuôn mặt tuấn tú càng hiện lên vẻ tà khí, điều này làm cho không ít nữ đồng học bụm mặt lại rồi thét lên.

Lần này Ninh Vân Hoan vốn còn muốn giả không nghe thấy, ai ngờ người con gái mang khuôn mặt tươi cười rất ngọt ngào ngồi ở bên cạnh cô lại nhẹ nhàng đẩy cô một cái rồi nói: "A, Tạ học trưởng đang gọi bạn kìa?"

Bị cô ta đẩy một cái như vậy, đôi lông mày của Ninh Vân Hoan nhíu lại, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào cô ta rồi nói: "Cô đụng vào tôi rồi đấy!"

Cô đã không còn là thánh mẫu thiện lương giả bộ nén giận với khuôn mặt bánh bao đó như ở kiếp trước nữa rồi, vì vậy lúc này có bức tức gì thì cô liền trực tiếp nói ra. Cô gái mặt tròn kia ngẩn người, tiếp theo sắc mặt cũng đỏ bừng lên, lúng túng lắc đầu, muốn nói xin lỗi nhưng cũng không

thể nói ra khỏi miệng, trong ánh mắt lộ ra một tia nổi giận. Hai người trong này không vui nói hai câu, còn Tạ Trác Doãn ở bên ngoài lại có chút không kiên nhẫn, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện đầy vẻ chán ghét. Hắn ta đã đứng ở đó nửa ngày, lúc này mới hít vào thở ra một hơi thật sâu, không cách nào tiếp tục nhìn được, trực tiếp đẩy cửa phòng học ra mà đi vào.

"Ninh Vân Hoan, có phải cô giả bộ không nghe thấy hay không? Hay vẫn là cố ý muốn dùng một chiêu này để hấp dẫn sự chú ý của tôi?" Lúc này Tạ Trác Doãn không còn một chút kiên nhẫn nào nữa, trong suy nghĩ của hắn ta, loại con gái giống như Ninh Vân Hoan hắn đã gặp nhiều rồi, cũng sử dụng chiêu lật mềm buộc chặt, thật là khiến người khác mất hết hứng thú. Hắn ta lạnh nhạt đánh giá Ninh Vân Hoan, vươn tay ra liền nắm lấy cánh tay kéo cô đứng lên, mặt mũi tràn đầy vẻ xem thường nói: "Người giống như cô, chính là dùng thủ đoạn khiến tôi chướng mắt, bớt những trò đùa nghịch bịp bợm với tôi đi, tôi có việc muốn nói với cô!"

Các học sinh vừa rồi vốn ghen ghét Ninh Vân Hoan, nhưng sau khi chứng kiến cảnh này, thì trong mắt bọn họ lập tức đều lộ ra vẻ kích động, toàn bộ ánh mắt đều dừng lại trên người Ninh Vân Hoan, trong đầu bọn họ không biết có bao nhiêu ý nghĩ lung tung.

"Hoan Hoan, tại sao bạn lại đắc tội với Tạ học trưởng vậy? Bồi thường một chút cho anh ấy không phải là ổn rồi sao!" Thanh âm ôn nhu của Phó Viện ở bên cạnh vang lên, thanh âm nũng nịu đó dẫn tới cái nhìn của Tạ Trác Doãn, hắn ta theo bản năng quay đầu nhìn cô ả một cái. Nhưng sau khi hắn ta vừa nhìn thấy Phó Viện dù có chút tư sắc, bất quá cũng chỉ có như vậy, rất nhanh liền quay đầu lại.

"Buông ra!" Chân mày Ninh Vân Hoan cau lại, cơn đau từ cánh tay truyền đến làm cho cô thở ra hai ngụm khí lạnh, lực đạo Tạ Trác Doãn nắm lấy tay cô rất mạnh, lúc này cô có cảm giác cánh tay của mình như bị hắn ta nắm đến trầy da. Cô vùng vẫy hai cái, còn chưa mở miệng nói tiếp thì cửa

phòng học mở ra, thanh âm Lan Lăng Yến lãnh đạm liền vang lên: "Hãy nghe lời tôi nói! Nếu như tôi là cậu, tôi sẽ lập tức buông cô ấy ra đây."

Ở ngoài phòng học lúc này, chẳng biết từ lúc nào càng có thêm nhiều người đứng cạnh cánh cửa, đám đồng học nữ vừa mới bị Tạ Trác Doãn hấp dẫn khi nhìn thấy Lan Lăng Yến, trong ánh mắt bọn họ lập tức lộ ra sắc thái kinh diễm.

Nếu luận mỗi về trình độ "soái ca", hai người có lẽ cân sức ngang tài nhau, chẳng qua là cái vẻ anh tuấn kia của mỗi người lại không giống nhau. Lan Lăng Yến trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà Tạ Trác Doãn lại là tà khí. Thế nhưng chẳng biết tại sao, lúc này loại khí chất tà khí hồn nhiên thiên thành (tự nhiên hình thành) ấy lại giảm xuống, lại lộ ra chút tầm thường vô cùng. Coi như bình thường hai người này không cần phải làm gì, thì đã lập tức hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu người, tuy nhiên Lan Lăng Yến có lẽ thật sự trời sinh đã có khí chất ưu nhã cao cao tại thượng như vậy, còn Tạ Trác Duãn ngày thường nhìn cũng xem như có ngoại hình cà lơ cà phất, nhưng khi đứng ở phía đối lập, thì cái dáng vẻ của hắn ta lại giống như có chút giống với làm ra vẻ mà thôi.

Đôi mắt Tạ Trác Doãn thoáng cái co rụt lại, không biết tại sao, khi nghe giọng nói của Lan Lăng Yến, hắn ta liền nhớ lại cảnh ngày hôm qua khi Lan Lăng Yến làm một cái thủ thế chấp hai ngón tạo hình súng mà bắn bạo đầu hắn, phản ứng của thân thể nhanh hơn so với lý trí, do đó hắn ta theo bản năng nới lỏng bàn tay ra.

"Đến đây!" Lan Lăng Yến với ánh mắt lạnh như băng dấu dưới đôi mắt kính, vừa gọi vừa vẫy vẫy tay về phía Ninh Vân Hoan.

Ninh Vân Hoan không chút để ý đến việc thu dọn đồ đạc của mình mà lướt qua Tạ Trác Doãn đang còn ngây ngốc mà hướng về phía Lan Lăng Yến chạy tới. Mới chạy được hai bước, cô nghĩ lại thì không cam lòng, chỗ dựa của mình đã đến, chính mình tốt xấu gì cũng bị Lan Lăng "ăn" sạch sẽ,

cho nên dùng tình hình bây giờ để nhờ hấn trả thù Tạ Trác Doãn cũng được! Nghĩ như vậy, Ninh Vân Hoan lại cảm thấy đau đớn ở cánh tay, nên cô xoay người hung hăng đá một cước vào bắp chân Tạ Trác Duãn.

"Ái...iiiiii" Tạ Trác Doãn theo bản năng kêu rên một tiếng. Trên chân Ninh Vân Hoan mang một đôi giày cao gót hình cá, vì gót giày có đế rất cao, vả lại vì nó có hình giống như miệng cá, nên tự nhiên mũi giày cũng rất nhọn. Tuy nó đi liền một bộ với quần áo, nhưng nó vẫn để lộ ra hai gót chân xinh đẹp, nhưng nếu đá vào trên thân người, vẫn như cũ khiến cho Tạ Trác Doãn đau đến mức nhú máu lại. Bất quá cũng nhờ cử động này của Ninh Vân Hoan, lúc này hấn ta mới hồi phục thần trí.

Luôn luôn mang tiếng là con cưng của trời, Tạ Trác Doãn cảm giác được người kia cũng không có làm ra hành động gì đặc biệt, hấn chỉ cần nói mấy câu, cùng với một động tác hư giả vào ngày hôm qua mà đã khiến mình sợ tới mức mặt mũi không còn chút máu như vậy rồi. Trong lòng Tạ Trác Doãn âm trầm, hấn ta cảm giác được ánh mắt của mọi người xung quanh đều đổ dồn lên người Lan Lăng Yến, đây là lần tiên hấn ta bị vũ nhục như vậy, trong lòng vừa có chút sợ hãi đồng thời cũng sinh ra một ý nghĩ độc ác.

"Hôm qua chưa kịp giới thiệu, xin giới thiệu qua một chút, tôi là Tạ Trác Doãn." Tạ Trác Doãn rất nhanh bình ổn lại tâm tình của mình, hấn ta nhin xuống sự ác độc ở trong lòng, rất nhanh khôi phục bộ dáng phong độ nhẹ nhàng như thường ngày, cũng là muốn dẫn tới hảo cảm của một số người, mong vẫn hồi một chút hình tượng thất thổ của mình vừa rồi.

Hấn cố nén đau đớn ở bắp chân, đầu tiên là đứng thẳng, cảm giác được cơn đau chỗ chân phải, lúc này hấn ta mới đi tới trước mặt Lan Lăng Yến. Khi chứng kiến Ninh Vân Hoan trực tiếp nhào vào trong lòng ngực của hấn, trên khóe miệng Tạ Trác Doãn lộ ra một tia cười lạnh, hấn ta nghĩ rằng, tốt nhất người này có một chút bổn sự, nếu không chỉ bằng việc hấn đã vũ nhục mình, chỉ đơn giản chinh hấn thì không được, điều đó không đủ

để hẳn ta phát tiết được mối hận trong lòng. Còn về phần Ninh Vân Hoan, vốn dĩ chỉ cần dùng gia thế của hẳn ta cũng chường mắt với cái công ty giải trí cỡ nhỏ như Ninh gia, quả thực so ra thì cô ta còn kém hơn những cô gái tiểu đả tiểu nháo xếp hàng tiếp hẳn ta ấy chứ. Ninh Vân Hoan mặc dù có chút tư sắc, nhưng còn chưa có đẹp đến mức để cho hẳn ta coi trọng vài phần.

Nhưng nếu như cô ta và người đàn ông xa lạ này có quan hệ, dựa vào cách kẻ này đã vũ nhục gã, cũng đã đủ để hẳn ta sinh ra hứng thú với cô!

Lan Lăng Yến bỏ qua những lời bàn tán ở bên cạnh, ánh mắt của hẳn ta chỉ dừng lại trên cánh tay trần của Ninh Vân Hoan, chỗ ấy giờ đây đã in hình dấu tay, nó đỏ lên như tơ máu và có chút phát xanh. Làn da của cô gái nhỏ này mềm mại non nớt, chỉ cần bầu nhẹ một cái cũng đã lưu lại dấu vết, không ai rõ ràng điếm này hơn Lan Lăng Yến.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nam Phụ

Nhìn vết bầm do gã đàn ông khác gây ra trên thân thể người phụ nữ của mình, trong nội tâm Lan Lăng Yến nổi lên sát ý không thể khống chế, hần tự tay nhẹ nhàng khẽ vuốt qua nơi đó, cảm giác được thân thể Ninh Vân Hoan hơi hơi rụt lại, ánh mắt hần càng thêm băng lạnh. Lúc mà Tạ Trác Duẫn tự cho là phong độ nhẹ nhàng thò tay tới muốn cùng hần bắt tay, Lan Lăng Yến cũng dời mắt từ trên cánh tay Ninh Vân Hoan mà chuyển qua nhìn Tạ Trác Duẫn. Lan Lăng Yến cao khoảng hơn một mét chín, còn Tạ Trác Duẫn tuy rằng cũng cao, bất quá lại thấp hơn hần gần một cái đầu, lúc này hần ừ trên cao nhìn xuống gã, trong lòng Tạ Trác Duẫn vô hình trung cũng nổi lên cảm giác khí thế của gã không bằng người đàn ông trước mặt này.

Hần vừa định lui về phía sau một bước, nhưng cũng vì khoảng cách rất gần mà gã thấy rõ đôi mắt xếch hẹp dài của Lan Lăng Yến ở dưới cặp kính râm kia. Lúc này hần đang cúi thấp đầu nhìn gã, ánh mắt phát ra từ hai con mắt vốn nhỏ dài nhìn như thể là hai lưỡi kiếm sắc bén, dù khóe mắt hơi bị ngăn trở, nhưng sát ý và vẻ mĩa mai chất chứa trong đó lại không hề bị che giấu mà phô bày ra.

"Mày đáng chết!" Tạ Trác Duẫn bị ánh mắt này dọa sợ, gã còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại thì lại nghe được lời này của Lan Lăng Yến. Trong dĩ vãng của gã, lúc mà gã vốn luôn giả trang thành bộ dáng bức người cao cao tại thượng khi bắt chuyện với một ai đó, cũng nhìn thấy bộ dáng sợ hãi tới mức toàn thân run rẩy của đối phương, thì gã cảm thấy đó là đạo lý hiển nhiên, bởi vì gã căn bản không để kẻ đó ở trong mắt!

Nhưng hôm nay gã lại bị đổi vai trở thành lọ người run sợ kia, còn Lan Lăng Yến lại biến thành gã, nhân vật cao cao tại thượng. Điều này khiến gã phải ngây dại thoáng qua, và điều làm gã càng thêm hổ thẹn chính là, sau khi nghe những lời này của Lan Lăng Yến, gã quả thực là bị dọa sợ đấy!

"Mày có biết tao là ai hay không ? Đừng có kiêu ngạo quá mức như vậy!" Tạ Trác Duẫn không tự giác giảm thấp giọng nói xuống một chút, miễn cưỡng lui về sau hai bước, lúc này gã mới ngâng cao đầu nhìn chăm chăm vào Lan Lăng Yến.

Lan Lăng Yến trước tiên kéo Ninh Vân Hoan ôm vào trong ngực, rồi mới cười mà như không phải cười nhìn về Tạ Trác Duẫn, kẻ đang cố ra vẻ trấn định. Sau đó hắn cũng lui ra sau hai bước, chỉ là bước tiến của hắn không có một chút bối rối như Tạ Trác Duẫn , mà lại mang theo dáng vẻ thong dong, hắn nói: "Con ếch ngồi ở đáy giếng luôn luôn tự cho là mình có thể một tay che trời." Tạ Trác Duẫn trở nên kiêu ngạo, chỉ là do hắn ngu ngốc mà thôi!

"Mày nên cảm tạ sự ngu ngốc của mày, cho nên bây giờ mày mới có cơ hội nói chuyện với tao, nhưng mày cũng đã chọc giận tao rồi đó!" Lan Lăng Yến cười cười nhìn gã, lúc này hắn mới lôi kéo Ninh Vân Hoan một lần nữa mà nghênh ngang rời đi trước khuôn mặt xanh mét của Tạ Trác Duẫn.

Ninh Vân Hoan nghe những lời này của hắn thì liền hiểu. Lan Lăng Yến là ai? Rất nhiều người ngay cả thân phận của hắn cũng không có tư cách để biết. Ở đại học Đế đô, Tạ Trác Duẫn có thanh danh hiển hách, trong Bắc kinh cũng nổi danh là công tử con nhà giàu có. Những cũng chỉ như vậy, không hơn, một khi đi ra khu vực Hoa Hạ, nhiều người cũng không nhất định biết rõ gã là ai. Còn Ninh Vân Hoan mặc dù không hiểu rõ lắm về Lan Lăng Yến, nhưng từ những gì đã biết ở kiếp trước, từ việc hắn là chủ phòng thí nghiệm kia, cùng với thế lực trong quân đội, mới chỉ lộ ra

một góc của băng sơn như vậy, thì đã mạnh hơn Tạ Trác Duẫn không biết bao nhiêu lần rồi.

Ít nhất một khi đi ra ngoài Hoa Hạ, Tạ Trác Duẫn chẳng qua chỉ là một con sâu, mà Lan Lăng Yến có thể xưng là rồng.

Dù sao ở kiếp trước, Lan Lăng Yến là người mà nữ chính nhìn trúng. Khi ấy, nữ chính đã bị vô số đàn ông có địa vị quyền thế và tài phú cùng dùng chung. Vì muốn thoát khỏi tình huống đó mà ả mới cầu cứu Lan Lăng Yến, từ chuyện đó cũng đủ để chứng minh Lan Lăng Yến có đủ bốn sự đối kháng với những tên đàn ông kia. Cho nên hai từ “Kiêu ngạo” theo như lời của Tạ Trác Duẫn vừa nói, nhưng thật ra là sự kiêu ngạo xuất phát từ trong nội tâm của hắn!

Một người như vậy, không biết như thế nào dĩ nhiên cùng mình có một chân quan hệ, trong kiếp trước của Ninh Vân Hoan, đến khi chết cô cũng không thấy nữ chính có thể thuận lợi bắt được phương tâm của hắn. Bỏ qua hào quang của nữ chính, hành hạ nữ chính chết đi sống lại, nữ chính vẫn như cũ chờ đợi kwu luyện hắn như tình yêu đầu của ả. Thế mà kiếp này, hết lần này tới lần khác cô lại gặp tình cảnh bị chính hắn abcxyz! (Dịch: Tự hiểu nhá^^)

Nội tâm Ninh Vân Hoan cảm thán, chuyện hôm nay khiến cho nàng có một loại cảm giác tiểu nhân đặc chí. Trong kiếp trước, Tạ Trác Duẫn vì nữ chính đã không ít lần chèn ép cô, thậm chí vì muốn biến tài sản Ninh gia biến thành tài sản riêng của nữ chính, sau đó gã còn tự mình ra tay hù dọa cô. Nhớ tới hoàn cảnh bản thân ở kiếp trước bất lực trước loại cường quyền này, mà hôm nay lại sự tình lại đối lập, nhìn bộ dáng Tạ Trác Duẫn bị Lan Lăng Yến hành hạ đến nỗi không dám thở mạnh, rốt cuộc Ninh Vân Hoan nếm trải mùi vị có bóng mát của đại thụ che sau lưng là như thế nào!

"Lúc hắn bắt lấy tay em, vì sao em không né?" Nhận thuốc mỡ từ một đại hán ăn mặc trang phục quân trang, Lan Lăng Yến vừa bôi thuốc lên

cánh tay của cô, vừa gặng hỏi với ngữ khí bình thản.

"Hừm, lúc đó tôi là muốn tát gã một cái, bắt quá lại sợ hấn quay lại tính số!" Ninh Vân Hoan ngoan ngoãn ngồi yên không động, bất luận vì cái gì Lan Lăng Yến thay nàng thoa thuốc mỡ tốt rồi, nhìn hấn đem thuốc mỡ lần lượt trở về một lần nữa đem thủy tinh cách trở được đưa lên, cô mím môi, nhỏ giọng đáp.

Lời này của cô là nói ra suy nghĩ thật trong lòng , Lan Lăng Yến không biết nên khóc hay nên cười, hấn nói: "Em muốn làm gì thì cứ làm cái đó, mặc kệ bất cứ chuyện gì xảy ra, chỉ cần em muốn, em không cần cần nhắc đến hậu quả của nó!" Lan Lăng Yến rất kiêu ngạo, nhưng hấn có tiền vốn để kiêu ngạo. Khi Ninh Vân Hoan nghe những lời này, nhìn vào ánh mắt trong veo nhưng mang vẻ không vui kia, không biết vì sao, trong nội tâm cô cũng thoáng hoảng hốt, cô cũng không dám nói về đề tài này nữa mà theo bản năng cúi đầu mở cửa xe đi ra.

Chứng kiến động tác này của cô thì nụ cười trên mặt Lan Lăng Yến cũng dừng lại một chút, nửa ngày sau hấn mới kéo cô vào trong ngực, hai người lúc này đều không nói gì.

Mà ngay lúc đó, sau khi hai người Lan Lăng Yến rời đi một hồi lâu, kẻ bị bỏ lại ở cửa phòng học là Tạ Trác Duẫn mới thanh tỉnh lại. Khi gã lấy lại tinh thần thì phát giác trên người mình đã thấm ra không ít mồ hôi lạnh, áo sơ mi hơi mỏng dán sát trên thân thể làm gã cực kỳ không thoải mái, gã vừa thẹn quá hoá giận vừa kèm theo một tia sợ hãi. Càng nghĩ thì gã càng nổi giận, gã không chút nghĩ ngợi liền bấm một dãy số điện thoại: "Lập tức đến văn phòng hội trưởng hội học sinh chờ ta!" Đầu bên kia truyền đến giọng nói mảnh mai và tiếng khóc cầu khẩn của nữ, loại giọng điệu mảnh mai này làm cho nội tâm gã sinh ra sự thoả mãn âu đằm, lúc này gã mới ném sự tình không vui trước đó sang một bên.

Bởi vì sự xuất hiện của Tạ Trác Duẫn, Ninh Vân Hoan hôm nay cũng trở nên nổi tiếng, có thể nghĩ ra ngày mai cô đến trường sẽ có bao nhiêu náo nhiệt. Dù sao những thứ nên học thì cô đã học ở kiếp trước rồi, hơn nữa Ninh gia cũng không phải là nhà không có tiền. Cô chuẩn bị “cúp cua” vài này, đợi đến lúc danh tiếng đã được dẹp yên rồi đi học lại. Đối với quyết định này của cô, thì Lan Lăng Yển đương nhiên sẽ không phản đối vì lợi ích của hã, nhưng hã cũng không thể cao hứng được, bởi vì tuy Ninh Vân Hoan không tới trường học, nhưng nàng lại bảo phải về nhà đi gặp cha mẹ.

Lan Lăng Yển là muốn cứng rắn lưu cô lại, hã cũng biết nếu hã nói ra, Ninh Vân Hoan coi như không tình nguyện cũng nhất định sẽ nghe lời mình đấy. Có lẽ nhìn ánh mắt cầu khẩn trong đôi mắt nhỏ thần kỳ ấy, ý muốn cự tuyệt nhưng không dám nói nên lời. Bất quá tuy rằng hã đã đáp ứng , nhưng khi nghĩ đến chuyện sau này, hã là đại gia buôn bán cũng không để mình lỗ vốn, cho nên hã ra thêm một điều kiện: "Lần này em trở về cũng được, bất quá sau này một tháng chỉ có thể về hai ngày mà thôi đấy!"

Ninh Vân Hoan chỉ sợ hã không đồng ý thôi, khi nghe được lời đáp ứng của hã, cô không khỏi có chút do dự. Ban đầu, Ninh phụ và Ninh phu nhân đã nhắc cô rằng một tuần phải trở về nhà hai lần, còn cái tên Lan Lăng Yển này thoáng cái chém nàng đúng hai ngày luôn. Cô vẫn có chút không tình nguyện, Lan Lăng Yển đành nở nụ cười, sờ lên đầu cô mà nói: "Không muốn về cũng được, vậy thì đừng trở về nữa!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lại Chạm Mặt

Giọng nói của Lan Lăng Yến cũng không lạnh lùng như trước, nhưng thân thể Ninh Vân Hoan vẫn không tự chủ mà run lên. Cô dường như đã quên người trước mắt mình là ai, còn dám nói điều kiện với hắn. Tuy rằng cô rất muốn trở về nhà, nhưng so sánh với Lan Lăng Yến thì cha Ninh và mẹ Ninh dễ nói chuyện hơn nhiều. Bởi vậy, tuy Ninh Vân Hoan không quá cam tâm tình nguyện nhưng vẫn cắn răng gật đầu mà đồng ý ký kết cái hiệp ước không công bằng này. Cũng may là cô đã đồng ý, lúc này Lan Lăng Yến mới nhịn xuống sự hồi hận sắp xông lên não, gật gật đầu ý bảo cô có thể thu dọn đồ đạc mà rời khỏi đây.

Hiện tại Ninh Vân Hoan trở về cũng tốt, vừa vặn hắn cũng có chuyện khác muốn làm. Lá gan của tên nhóc Tạ gia kia cũng không nhỏ, hắn ta đã dám chặn người của mình lại thì hôm nay thuận tiện cũng nên cho cái tên Tạ Trác Doãn đó một “hố” ra trò, xem như là có qua có lại vậy!

Sau khi đã thu dọn xong đồ đạc của mình, lúc mà Ninh Vân Hoan đeo một cái ba lô nhỏ trên lưng đi xuống lầu thì bóng dáng Lan Lăng Yến đã sớm không thấy đâu. Vì vậy mà Ninh Vân Hoan nhẹ nhàng thở ra một hơi, cô thật sự sợ hãi một lát nữa sẽ đổi ý, nhưng mà Lan Lăng Yến không ở đây, cô lo lắng mình có nên đi thẳng một mạch ra ngoài hay không? Tòa trang viên này của Lan gia tuy nằm ở trung tâm thành phố nhưng diện tích của nó lại không hề nhỏ. Nếu như không có xe đưa đón, ít nhất phải mất nửa tiếng đi bộ mới ra ngoài được. Thời tiết giờ này rất nóng nực, nếu đi thẳng một mạch ra ngoài sẽ ăn không ít đau khổ, nhưng nếu đi tìm Lan Lăng Yến để mượn xe đưa cô về thì cô lại có chút sợ hãi.

Khi cô còn đang do dự thì có một người đàn ông mặc áo vest màu đen đi vào từ bên ngoài cửa, anh ta tiến lại gần cô rồi nhẹ gật đầu chào, sau đó anh ta trầm giọng nói: “Ninh tiểu thư, xe đã chờ sẵn ở bên ngoài rồi!”

Ninh Vân Hoan vốn đang sợ hãi chuyện mình phải đi tìm Lan Lăng Yến mượn xe thì có bị hãm giữ lại hay không, nhưng cô lại không ngờ được người ta căn bản không có ý định lưu mình lại, trong lòng Ninh Vân Hoan bỗng chốc có chút mất mát, ậm ừ gật đầu, cô nhịn xuống ý tưởng trong lòng mà tranh thủ lên xe.

Xe dừng lại ở bên ngoài biệt thự tư nhân của Ninh gia, Ninh Vân Hoan không muốn để người tài xế này đưa cô đến tận cửa mà đeo balô nhảy xuống xe. Trước khi về đây thì cô cũng không có gọi điện báo trước cho cha mẹ biết, lúc này trong nhà chắc không có ai ở nhà, cô dự định tranh thủ tắm rửa một lát. Trong vài ngày ở chung với Lan Lăng Yến, không có buổi tối nào mà cô được ngủ thoải mái cả, nếu không bị hãm náo loạn thì cũng bị hãm “vùi dập”, mà ban ngày khi đến trường thì lúc nào cũng lo lắng đề phòng và sợ gặp phải ngôi sao chổi Cố Doanh Tích kia. Lúc này vất vả lắm mới về tới nhà, cô cũng thở dài một hơi, đi được nửa khắc đồng hồ (khoảng mười lăm phút), khi đến trước cửa biệt thự Ninh gia thì cô cảm thấy bầu không khí hôm nay yên tĩnh đến kỳ lạ.

Tình huống như vậy thì có chút quỷ dị. Tuy Ninh gia không phải gia đình đại phú đại quý gì, nhưng dẫu sao trong nhà cũng có mười hai người giúp việc, ngoại trừ người chuyên quét dọn vệ sinh bên ngoài, còn cần có người nấu cơm giặt quần áo. Nếu trong nhà lúc này yên tĩnh cũng thôi đi, đằng này cả khuôn viên bên ngoài đến nửa bóng người cũng không có, sự yên tĩnh này có chút kỳ quái. Ninh Vân Hoan lau mồ hôi trên trán, lúc đi đến cửa phòng khách thì cô nghe thấy một âm thanh ám muội mập mờ ‘Ân...a’ truyền tới, tiếp theo là một giọng nam trầm chọc vang lên:

“Bảo bối, em thật mềm mại a, anh thật sự muốn ở trong này mãi luôn?”

“Ninh đại thiếu thích vậy à? Người ta mới nhìn trúng một đôi hoa tai ở cửa hàng...” Ninh Vân Thành vừa nói xong thì một giọng nói nũng nịu liền vang lên.

“Đó là đương nhiên, nếu em thích thì cứ mua đi, trực tiếp tính cho anh là được!” Ninh Vân Thành đã quen với chốn trăng hoa như thế này, biết rõ đạo lý không thể tay không chơi gái, nên hẳn liền vui vẻ đồng ý, khiến người kia càng hứng tình ươm nhận lời.

Ninh Vân Hoan cảm như hén mà đứng ở ngoài cửa, cửa sổ lớn sát đất, rèm bên trong cũng không bị kéo che lại, vì thế mà cô có thể chứng kiến rõ ràng tình cảnh thân thể trần truồng quyến rũ của một người nữ đang nằm ngửa trên ghế salon, mắt cá chân của cô ta còn vướng một cái quần lót viền tơ màu tím nhạt, lúc này hai chân cô ta đang kẹp ngang hông Ninh Vân Thành, mặt mũi tràn đầy vẻ ửng hồng gợi tình.

May mắn lúc này Ninh Vân Thành còn mặc quần áo, cái quần cộc bị kéo xuống một chút, nếu không để Ninh Vân Hoan chứng kiến thì cũng khó đảm bảo được rằng cô có lấy nước lạnh tạt cho hẳn một gáo hay không nữa?

Không biết có phải là do đặc ân về khoản nhục dục (quan hệ xác thịt) hay không(*), mà nữ chính giống như là tên trộm có bàn tay vàng, những tên đàn ông qua tay cô ta đều là lưu luyến không rời mà bảo vệ cô ta. Còn cô là con gái khổ sở tám đời chỉ có thể đứng ngoài xem xét tràng cảnh quan hệ của cô ả vì nhục thể của cô khác biệt với ả ta hay sao? Lúc trước nhìn Cố Doanh Tích chơi trò dã ngoại với kẻ nào đó trước mặt mọi người, giờ lại nhìn thấy cái cảnh này của Ninh Vân Thành, khoe miệng Ninh Vân Hoan nhìn được không co rúm lại, trong nội tâm cô nghĩ đến sau này Ninh Vân Thành mà biết được mục tiêu của hẳn đã sớm bị người khác ăn trước thì vẻ mặt y lúc đó sẽ như thế nào nhỉ?

(*) Ý nói về tư chất cơ thể, trong tiên hiệp người ta hay gọi là “trời sinh mị cốt” đó.

Ở Đế đô này tuy thân phận của Ninh Vân Thành không cao, nhưng y lại tâm cao khí ngạo, chơi gái cũng không giống với người khác. Kiếp trước, lý do mà Cố Doanh Tích có thể mê hoặc y đến mức thần hồn điên đảo, ngoại trừ chuyện nữ chính Cố Doanh Tích có cơ thể thiên phú dị bẩm ra, chủ yếu là vì Ninh Vân Thành là người đàn ông đầu tiên của Cố Doanh Tích. Hôm nay người đàn ông đầu tiên của Cố Doanh Tích đã là người khác, không biết khi Ninh Vân Thành và cô ả Cố Doanh Tích kia có một chân với nhau (làm tình nhân) có thể bởi vì chuyện này mà tức ghen tức đến chết hay không đây?

Khi nội tâm Ninh Vân Hoan đang còn thống khoái, thì khước mắt người nữ đang say mê trong nhục dục và kêu khàn cả giọng kia lơ đãng thấy được thân ảnh Ninh Vân Hoan ngoài cửa sổ, cho nên ả giật mình kêu lên một tiếng, theo bản năng đẩy thân thể Ninh Vân Thành đang nằm úp sấp trên người mình ra.

Có lẽ đang ở lúc sắp tới đích, Ninh Vân Thành không ngờ người nữ kia bỗng dưng nổi điên, thánng cái bị cô ta đẩy ngã lão đảo. Vốn hai người đang nằm trên mặt đệm salon, chỗ cũng không rộng, thân thể Ninh Vân Thành vừa bị cô ta đẩy thì cũng ngã ngửa ra sau, cái mông từ trên salon rơi xuống đất. Khó khăn lắm mới chống tay ổn định lại cơ thể, chẳng qua là cái cây gậy mới ở trong thân thể người nữ kia thoáng cái lộ ra rõ mồn một. May mắn là Ninh Vân Hoan đã có dự đoán trước nên từ lúc người đàn bà kia thét chói tai đã quay người đi chỗ khác, nếu không nhìn thấy một màn này thì còn không bằng tự chọc mù hai mắt.

“Bên ngoài có người...” Người nữ kia giật mình cả kinh mà kêu lên một tiếng, một lát sau thì tiếng mắng chửi của Ninh Vân Thành vang lên. Có lẽ vì chuyện tốt bị phá hỏng giữa chừng nên hấn rất tức giận, thanh âm cài dây thắt lưng truyền đến rõ rang vào tai Ninh Vân Hoan, đột nhiên

trong nội tâm cô nảy ra một ý niệm, Ninh Vân Thành ở bên trong đã kéo quần lên, cô lại không ngại ngùng mà quay phắt người lại, Ninh Vân Thành ở bên trong càng mắng lớn hơn:

“Sao mà đột nhiên trở về làm cái gì?”

Lúc này người nữ kia vội vàng mặc lại quần áo, chuyện tốt bị người khác phá hỏng, dù da mặt có dày như thế nào thì cũng cũng cảm thấy xấu hổ, hơn nữa thần sắc lúc này của Ninh Vân Hoan rất tinh táo, càng khiến cho người ta cảm thấy cổ quái.

“Thành, cô gái này là ai?” Ninh Vân Hoan điều chỉnh biểu lộ trên mặt một chút, thoát cái vọt vào trong, không chút nghĩ ngợi liền đẩy người phụ nữ quần áo không chỉnh tề mà quát mắng: “Mày dám câu dẫn người đàn ông của bà à!”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đuổi Người

Biển cổ này vừa đến, Ninh Vân Thành lập tức sợ ngây người, cô gái kia hơi sững sốt, nhưng cũng không cam lòng yếu thế, lúc này ngay cả váy cô ta còn chưa mặc, khí thế quanh thân liền kém hơn, lắp bắp nói: “Tôi, tôi là bạn gái của anh ấy, cô là ai?”

Kì thật Ninh Vân Hoan đã sớm nhìn ra cô gái này chính là nghệ sĩ trong công ty nhà mình, vốn công ty giải trí Ninh gia cũng không lớn, cô lại không nhúng tay vào việc làm ăn của nhà mình, vì vậy cũng không quá rõ ràng công ty Ninh gia có người nào, nhưng cô gái này thì cô lại nhớ rõ ràng, bởi vì kiếp trước cô ta muốn có địa vị cao hơn, nên đã câu dẫn Ninh Vân Thành, chỉ tiếc sau khi Ninh Vân Thành có chút mập mờ với Cổ Doanh Tích, rất nhanh hẳn liền đá cô ta, sau này Cổ Doanh Tích tiến vào công ty nhà mình, cô ta tiến hành trả đũa Cổ Doanh Tích, kết quả bị đám người Tạ Trác Doãn đang theo đuổi Cổ Doanh Tích thu thập, là dạng người ngay cả vật hi sinh cũng không hơn.

Kiếp trước Ninh Vân Hoan cũng không gặp được cô ta mấy lần, chỉ vì cô ta là người phụ nữ đầu tiên gặp xui xẻo trước Cổ Doanh Tích, lại vì quan hệ giữa cô với Ninh Vân Thành, bởi vậy Ninh Vân Hoan mới nhớ cô ta trong lòng.

Nhìn cô ta mặc quần áo, vẻ mặt không tình nguyện rời đi, Ninh Vân Hoan cười lạnh hai tiếng nói: “Còn không đi?” Cô vốn định kéo cánh tay Ninh Vân Thành rồi đuổi người phụ nữ này đi, nhưng nghĩ đến vừa rồi Ninh Vân Thành cùng cô ta làm chuyện đó, nhất thời lại thấy ghê tởm trong

lòng, cũng không đến ôm hân, ngược lại xoa thắt lưng cười lạnh với nữ nhân kia:

“Còn muốn nghĩ cái gì vậy, tôi nói cho cô biết, một phần cũng không có, nếu cô không đi, thì tôi đi, sau đó tôi sẽ nói với chú Ninh hủy mọi hoạt động của cô!” Người phụ nữ này thuộc loại tiểu ngôi sao cấp hai cấp ba, tuy nói không nổi tiếng bằng người khác, nhưng cũng được diễn một ít kịch truyền hình nên còn có cơ hội tỏa sáng, chỉ khi nào cô ta không có hoạt động thì ngay cả cơ hội lộ diện cũng không có.

Cô ả này làm ngôi sao vốn là vì tiền, vì cuộc sống tốt hơn mà thôi, bao gồm việc câu dẫn Ninh Vân Thành cũng là lí do đó, nhưng bị Ninh Vân Hoan uy hiếp như vậy, cô ta vẫn là có chút sợ hãi.

Nhưng người phụ nữ này vẫn không cam lòng, hàm hừ liếc mắt nhìn Ninh Vân Thành, hy vọng hân nói giúp mình vài câu. Lại không nghĩ đến Ninh Vân Thành sớm đã bị thái độ của Ninh Vân Hoan dọa sợ, lúc này tức giận nhìn ả, ngay cả dư quang nơi khóe mắt cũng không thêm liếc qua, nhất thời khiến cô ta vừa tức vừa thẹn, cuống quít mặc quần áo làm bộ phải rời khỏi, ai ngờ Ninh Vân Thành ngay cả đuổi theo cô ta một chút cũng không, cô ta chỉ còn cách ôm một cục tức bỏ đi, miệng hùng hùng hổ hổ nói Ninh Vân Thành chơi mà không trả tiền.

“Mày bị điên hay sao mà lại can dự vào chuyện của tao?” Ninh Vân Thành suýt nữa thì nổi điên, chuyện tốt bị người ta cản trở đã làm hân không vừa lòng, không ngờ Ninh Vân Hoan còn đuổi bạn gái hân, mắt Ninh Vân Thành đỏ ngầu, ngay cả ý muốn bóp chết cô cũng có.

Ninh Vân Hoan cũng không sợ hân, bản thân cầm ví đi vào phòng bếp lấy nước uống, lại lấy một quả táo sạch bên trong tủ lạnh căn. Ninh Vân Thành thấy cô không để ý tới mình, trong lòng càng tức giận, càng muốn đem cô bóp chết, đi được vài bước hân mới phản ứng chính mình đang làm

cái gì, liền đi đến trước mặt ngăn cản cô, hơi buồn bực gãi mái tóc đang dính đầy mồ hôi của hẳn, hỏi:“Mày đột nhiên trở về làm gì?”

“Đây là nhà của tôi, sao anh lại hỏi tôi đột nhiên trở về làm gì?” Ninh Vân Hoan nhìn hẳn cười lạnh, trong trí nhớ của cô thì đây là lần đầu tiên hẳn lộ ra vẻ mặt như vậy, nghĩ đến chuyện ở kiếp trước, cô không khỏi thâm sắc khoái, vẻ lạnh nhạt trên mặt lại thêm vài phần:”Coi như anh ở bên ngoài lêu lổng, nhưng lại dám mang nữ nhân về nhà, anh nói, nếu tôi kể chuyện này cho ba, còn nói anh chơi nghệ sĩ của công ty, anh đoán ba ba sẽ làm gì?”

Ba Ninh chắc chắn sẽ khóa thẻ tín dụng của hẳn, không chừng dưới sự giận dữ còn có thể cưỡng chế không cho phép hẳn tự ý ra vào công ty thực tập.....

Không cần nghĩ Ninh Vân Thành cũng đoán được phản ứng của ba Ninh, nhất thời sắc mặt cứng lại.

Ninh Vân Thành và Ninh Vân Hoan không thân thiết nhau, thứ nhất là vì hai anh em chênh lệch tuổi quá lớn, thứ hai bởi vì tính hẳn yêu thích phong lưu hưởng ngoại, mà đứa em này lúc nhỏ luôn nhu thuận, tính cách kia làm cho hẳn rất không thích, sở thích hai người lại khác biệt, hoàn toàn không có điểm chung, cũng không biết vì sao trước đây Ninh Vân Hoan còn đi theo lấy lòng hẳn, nhưng sau lần hẳn từ nước Anh trở về, Ninh Vân Hoan lại hơi lãnh đạm với hẳn, lúc đầu Ninh Vân Thành còn sợ cô làm phiền, bởi vậy một mình dọn đến khu biệt thự Lam Sơn ở, cũng không đoán được cô giống như trở thành một người khác, không nói đến chuyện cô không hề quần quít lấy hẳn, khi đối mặt với hẳn luôn lạnh lùng thản nhiên, thậm chí lúc này còn dám uy hiếp hẳn.

Trước đây Ninh Vân Hoan sẽ không làm những chuyện như thế này, cô ta rốt cuộc là bị cái gì, sao lại biến thành bộ dáng này? Tuy Ninh Vân Thành không thích cô quần quít mình, nhưng hiện tại thấy cô không khách

khí với mình, trong lòng cũng khó chịu, sắc mặt âm trầm dị thường, không nói gì nhìn chăm chăm cô.

Ninh Vân Hoan căn bản không sợ hãi, việc ngu xuẩn như lấy lòng hãnh kiếp trước cô đã làm, chỉ là dù cô có làm như thế nào, vẫn không thể khiến hãnh thích mình, giờ đây cô đã sớm biết kết quả, nên cần gì phải đi làm chuyện điên rồ này?

“Chớ khôn không cản đường người, tránh ra!” Ninh Vân Hoan không kiên nhẫn khoát tay áo về phía hãnh, Ninh Vân Thành không đoán được cô sẽ nói như vậy, nhất thời sắc mặt xanh mét.

“Ngoài việc méc ba, cô còn có thể làm gì?” Nhìn thấy thái độ của cô đối với mình chuyển biến quá lớn, dĩ vãng đứa em gái này còn quẫn quít lấy lòng hãnh, nhưng bây giờ thái độ của cô đối với chính mình lại thay đổi hoàn toàn, trong lòng Ninh Vân Thành có chút khó chịu, nhin không được chằm chọc cô một câu.

Vốn nghĩ với tính cách hướng nội của cô thì sẽ tức giận đến phát khóc, ai ngờ cô chỉ cười lạnh hai tiếng, xem thường nói:“Tôi chỉ biết méc ba đấy, thế nào?” Nói xong lời này, Ninh Vân Hoan không chút khách khí đẩy Ninh Vân Thành ra, nghĩ thấy trên người có thứ gì đó, liền đi vào phòng bếp rửa tay, sau đó đi ngang qua Ninh Vân Thành thấy sắc mặt xanh mét của hãnh thì vui vẻ lên lâu.

Buổi tối khi ba mẹ Ninh trở về, nhìn thấy con gái ở nhà đều rất vui mừng, Ninh Vân Thành không có mặt ở nhà, đoán chừng thời điểm Ninh Vân Hoan lên lầu tắm rửa nghỉ ngơi đã đi rồi, Ninh Vân Hoan căn bản không để hãnh ở trong lòng, làm sao quan tâm hãnh đi chỗ nào, liền cùng ba mẹ nói chuyện. Tuy Ninh phu nhân có hẹn vài vị phu nhân khác đi chơi mát chược, nhưng khó có được cơ hội gặp con gái, bà cũng rất cao hứng, bởi vậy liền gọi điện thoại cho mấy vị phu nhân kia hủy bàn mát chược tối nay, rồi kéo Ninh Vân Hoan lại đánh giá tỉ mỉ một phen.

“Thật là có chút gầy, con ở bên ngoài ăn uống không quen sao? Con chuyển ra ngoài, ba con liền lo lắng con ngủ không quen giường sẽ mất ngủ.” Ninh phu nhân vừa nói vừa kéo tay Ninh Vân Hoan, cẩn thận cầm một hồi, cảm giác tay con gái vẫn được bảo dưỡng mềm mại không có thô ráp, liền vừa lòng gật gật đầu. Ba Ninh ở một bên không nói gì, nhưng xem vẻ mặt của ông cũng hơi lo lắng, Ninh Vân Hoan liền cười khổ, cô không phải là ngủ không tốt, ngược lại là bị người ta bắt ngủ cùng mới không ngủ được, nhưng loại lời nói này cô sao dám với ba Ninh mẹ Ninh?

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hãm Hại

Đối diện với đôi vợ chồng đã là cha mẹ của mình hai kiếp, nói Ninh Vân Hoan không có cảm tình là giả, mặc dù kiếp trước Ninh Vân Thành có lỗi với cô, nhưng thật ra cha Ninh đối xử với cô cũng không tệ, tuy Ninh phu nhân có ý gả con gái vào nhà giàu có, song đây cũng chỉ là suy nghĩ bình thường của một người mẹ, mà quan trọng nhất là, Ninh Vân Hoan cũng không có phản đối ý tưởng đó của bà, ngược lại vì tránh bản thân có kết cục bi thảm giống nữ phụ mà cô luôn cảm thấy sẽ ứng vào mình, mới làm cho Ninh phu nhân có suy nghĩ như vậy, nếu cô phản đối, cha Ninh khẳng định sẽ không ép cô lấy người cô không thích.

“Mẹ yên tâm đi, con cũng đã lớn rồi, tất nhiên phải biết tự chăm sóc bản thân, ngược lại sao con không thấy anh hai đâu vậy?” Ninh Vân Hoan tạm thời trấn an Ninh phu nhân một câu, sau đó làm như không chút để ý nhắc tới Ninh Vân Thành: “Lúc chiều con vẫn còn thấy anh hai ở nhà mà?”

Vừa nghe lời này, quả nhiên Ninh phu nhân không hỏi về chuyện học tập ở trường của Ninh Vân Hoan nữa, chân mày của bà nhíu lại, sắc mặt cha Ninh cũng có chút khó coi, ông lạnh lùng nói: “Hắn đã trở về?”

“Chẳng lẽ ba ba không biết sao?” Mặc dù lúc chiều Ninh Vân Hoan uy hiếp Ninh Vân Thành bằng việc mách với cha Ninh, nhưng cũng không cam đoan hắn sẽ không mang phụ nữ về nhà làm chuyện mờ ám nữa, đối với ai cô cũng có thể lưu lại cho họ một con đường sống, cũng là để chừa cho bản thân một đường sống, nhưng đối với Ninh Vân Thành thì cô chỉ hận không thể bỏ thêm đá xuống giếng, làm sao có thể bao che cho hắn, bởi

vậy cô hơi dừng một chút, sắc mặt đỏ bừng nói: “Buổi chiều, buổi chiều lúc con trở về nhìn thấy anh hai, dẫn theo một người phụ nữ, ở trên sô pha.....”

Biểu cảm muốn nói lại thôi của cô làm cha Ninh lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói đó của cô, đầu tiên là ngẩn người, sau đó sắc mặt xanh trắng đan xen, lồng ngực không nhịn được phập phồng, vẻ mặt Ninh phu nhân cũng thập phần khó coi, hai vợ chồng đều biết tính cách Ninh Vân Thành, bởi vậy cũng không nói những lời răn dạy nào với Ninh Vân Hoan, cha Ninh tức đến chết, vội vàng hét lớn: “Gọi điện thoại cho thằng súc sinh kia! Suốt ngày lêu lổng ở bên ngoài thì thôi, đấng này còn dám dẫn gái về nhà, kêu hản ngay lập tức cút về đây cho ta!”

“Trước tiên ông bớt giận đi đã.” Ninh phu nhân cũng cảm thấy đau đầu, tính tình phong lưu của đứa con trai này mãi không đổi, lại không có ý muốn kết hôn, bất quá rốt cuộc vẫn là con do mình sinh, cha Ninh tức giận, dĩ nhiên bà cũng không thể giống Ninh Vân Hoan đổ thêm dầu vào lửa, trước tiên an ủi trượng phu vài câu, sau đó mới đứng dậy đi gọi điện thoại.

Ninh Vân Hoan đã sớm tính đến tình huống như vậy, chạy nhanh đến bên người cha Ninh giúp ông bóp vai: “Ba ba, có thể anh hai cũng không cố ý đâu, con thấy cô gái kia hình như là người của công ty nhà mình, cũng không biết con có nhớ lắm hay không, chắc hẳn là muốn bàn chuyện công việc với anh hai thôi!” Ninh Vân Hoan không chút do dự thêm mắm thêm muối vài câu, cha Ninh đang tức giận lại nổi trận lôi đình, một bên tự an ủi mình vẫn còn một cô con gái ngoan, một bên nhịn không được nhìn Ninh phu nhân vừa nổi được điện thoại, lập tức liền tiến lên cướp lấy, sau đó là một trận mắng tưới tã!

Tuy bây giờ không tận mắt thấy dáng vẻ của Ninh Vân Thành, nhưng Ninh Vân Hoan cũng biết vẻ mặt của hản chắc hẳn rất khó coi, vừa nghĩ đến việc hản không được thoải mái, trong lòng Ninh Vân Hoan mới hơi thoải mái một chút! Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, tương lai cô sẽ không ngừng làm cho Ninh Vân Thành gặp khó khăn, chỉ cần cô nắm được cơ hội,

cô nhất định sẽ khiến Ninh Vân Thành không sống tốt, lấy đó để trừ đi mỗi hận trong lòng cô! Mà nếu Ninh Vân Thành còn muốn lừa gạt cô như kiếp trước, vậy thì thật xin lỗi, cô cần phải mượn tay của người khác để trị hần!

Vừa cơm nước xong, cô đã nhìn thấy Ninh Vân Thành lén lút cúi mặt đi vào, dáng người cao lớn lúc này lại gù gù, thoát nhìn trông rất thấp kém. Ninh Vân Thành cao chừng 1m82, hơn nữa dáng người hần gầy yếu, nhìn qua còn cao hơn một ít so với chiều cao thực tế, nguyên bản bộ dạng cũng coi như phong lưu tuấn lãng, nhưng Ninh Vân Hoan đã nhìn quen Lan Lăng Yển, Lan Cửu so với hần còn cao hơn một cái đầu, dung mạo cũng đẹp hơn hần nhiều, hiện tại nhìn Ninh Vân Thành như thế nào cũng cảm thấy hần rất nhỏ mọn, nhất là lúc này thấy sắc mặt lạnh lùng của hần, đang trợn mắt oán hận nhìn mình, Ninh Vân Hoan càng thêm vui sướng khi người khác gặp họa, lộ ra một nụ cười lạnh, sau đó mới thôi nhìn hần.

“Nghịch tử! Mày có phải muốn làm cho ba mày tức chết không!” Cha Ninh không chút nghĩ ngợi liền cầm một cái gì đó trong tay ném về phía Ninh Vân Thành, tiếng giải thích của Ninh Vân Thành hòa cùng âm thanh rơi trên đất của đồ vật rơi xuống đất truyền đến, lúc Ninh Vân Hoan đang muốn ra xem một chút náo nhiệt, thì di động của cô để ở trên bàn lại rung lên.

Khúc dương cầm nhẹ nhàng mà trong sáng vang lên, cha Ninh hơi ngừng một chút, Ninh Vân Thành không tự chủ thở nhẹ ra một hơi.

Lúc này có thể gọi điện thoại cho Ninh Vân Hoan, trừ Lan Lăng Yển cũng chẳng có ai khác, gần đây Phó Viện vì chuyện cô đưa bạn trai đến nên còn canh cánh trong lòng, vẫn chưa liên lạc với cô, mà ngày thường biết số điện thoại của cô cũng chỉ có cô gái này, nên giờ trừ Lan Lăng Yển ra thì Ninh Vân Hoan đúng là không nghĩ ra người nào khác.

Mới vừa rồi còn vui sướng khi người khác gặp họa, nhưng vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, Ninh Vân Hoan cứng đờ người, cha

Ninh liếc nhìn cô một cái, nhận ra di động này cũng không thuộc loại trong nhà, nhưng gần đây con gái đi ra ngoài, đổi một chiếc di động mới cũng không có gì là lạ, chỉ là thấy cô đang ngồi ngơ ngác, liền nói ra một câu: “Hoan Hoan, di động của con kêu kìa.” Nói xong, ông đã đứng lên như muốn đi lấy đưa cho con gái, nhưng Ninh Vân Hoan nào dám để cho ông xem, vội vàng chạy nhanh đến cầm lấy di động.

“Mày thay đổi điện thoại lúc nào vậy?” Ninh Vân Thành vừa mới bị dạy dỗ như bắt được cọng cỏ cứu mạng, ánh mắt như dao lóe về phía Ninh Vân Hoan, như muốn dẫn tai họa lên người cô: “Lần trước tao đưa mày đi dạo phố nhìn thấy điện thoại của mày hình như không phải cái này đi, vì sao gần đây mày lại ở bên ngoài, có phải đã có bạn trai rồi hay không?”

Vừa nghe lời này, Ninh Vân Hoan nhin không được muốn nhảy lên tặng cho hắn một quả đấm vào mặt! Cha Ninh biểu tình có chút khó coi, nhưng không giống như suy nghĩ của Ninh Vân Thành sẽ mở miệng giáo huấn cô, ngược lại vẻ mặt hòa hoãn nói: “Hoan Hoan là người hiểu chuyện, nhưng phải nhớ kỹ, con gái rời nhà dễ bị chịu thiệt, ba ba không phản đối chuyện con có bạn trai, miễn là con tự bảo vệ được mình.” Ông nói lời này, tuy ngữ khí cũng không quá ôn hòa, nhưng cha Ninh luôn luôn là người nghiêm túc, có thể nói được như vậy là đã thấy được sự quan tâm của ông đối với con gái.

Ninh Vân Hoan cảm thấy chua xót, gật gật đầu, trong hốc mắt có chút đắng chát, thật ra Ninh Vân Thành không phục, dựa vào cái gì mà cũng là một cha một mẹ sinh ra, nhưng thái độ đối với mình lúc nào cũng hung tàn như vậy, hắn vừa định mở miệng, cha Ninh đã cau mày muốn trút hết giận lên người hắn: “Tuổi của người cũng đã không còn nhỏ, khi nào thì mới thu hồi được tâm tư, suốt ngày chỉ biết lêu lổng với đàn bà.....”

Thừa dịp Ninh Vân Thành bị mắng đến mức không thể ngóc đầu dậy, Ninh Vân Hoan nắm chặt di động vẫn đang kêu chạy nhanh lên lầu.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nhớ Lại

"Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?" Giọng nói lạnh lùng của Lan Lăng Yến từ bên kia đầu điện thoại truyền đến, dù cách xa đến thế, dù chỉ dùng điện thoại để trò chuyện, nhưng cái khí thế cường đại của hần vẫn không hề suy giảm đi chút nào, ngược lại, vì không được tận mắt nhìn thấy vẻ mặt của hần lúc này, nên càng làm cho người ta thêm quẫn bách, giống như trời sinh hần đã là một quý tộc cao cao tại thượng, những người đứng ở trước mặt hần không khác gì những kẻ nô lệ không thể ngóc đầu lên nổi, cho nên nói thói quen này không phải tự nhiên mà có, Ninh Vân Hoan vừa nghe thấy giọng nói của hần, cho dù không nhìn thấy người, cũng đã theo phản xạ, nhanh chóng xoay người, trên mặt nở ra nụ cười nhỉnh nọt:

"Vừa mới ở dưới lầu ăn cơm, điện thoại không có để ở bên cạnh."

Đầu dây bên kia im lặng nghe cô nhu thuận trả lời, hiển nhiên là không hài lòng với câu trả lời này nên trầm mặc đến hai giây, khi Ninh Vân Hoan đang cảm thấy có chút lo sợ, thì đầu bên kia bỗng lên tiếng: "Không phải là em cố ý để điện thoại ra xa đó chứ." Chỉ một câu nói thôi đã khiến tim của Ninh Vân Hoan đập loạn hai nhịp, khắp người lạnh run một trận, nửa ngày sau hần mới nói tiếp: "Hôm nay tính một ngày, hoặc là sau mười hai giờ em đi ra, hoặc là sáng sớm ngày mai anh tới đón em."

Đây là giọng điệu không hài lòng khi mình trở về nhà mẹ đẻ đây mà, Ninh Vân Hoan cảm thấy Lan Lăng Yến thật đúng là một kẻ tùy hứng, nhưng cô cũng hiểu rõ người này tính tình vui buồn thất thường, bình thường cho dù có nhìn thấy hần cũng không thể nào nhìn thấy được trong lòng hần đang suy nghĩ điều gì, huống chi lúc này còn đang nghe điện

thoại, ngay cả sắc mặt của hắn cô đều không thấy được, tất cả đều chỉ là đoán mò mà thôi, Ninh Vân Hoan cảm thấy trong lòng thấp thỏm không yên, theo bản năng cất giọng đáp trả: "Đừng như vậy, em vừa mới trở về, buổi chiều vừa trông thấy anh hai, em liền mắng hắn, kết quả lại bị hắn mắng ngược trở lại, nói em đã có bạn trai. . ." Ngoài miệng Ninh Vân Hoan trả lời vui vẻ, nhưng thật ra cô không dám phản bác lại ý kiến của Đại Ma Vương, chỉ có thể dốc sức liều mạng nói chuyện, muốn Lan Lăng Yển không kịp mở miệng phản đối, cũng không để cho hắn đề cập lại vấn đề muốn cô trở về, miệng cô không ngừng nói còn trong lòng thì không ngừng gào thét: Đến cùng là mình đang nói cái gì a!

Ở bên kia, Lan Lăng Yển đã sớm nhìn ra được ý đồ của cô, khoe môi lạnh lùng khê cong lên, vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy cô nhắc đến hai chữ “bạn trai”, dừng lại một chút, trên khuôn mặt lạnh lùng dần dần biến mất thay vào đó là một nụ cười hài lòng, hắn không có mở miệng, chỉ im lặng cầm điện thoại lắng nghe Ninh Vân Hoan đang không ngừng nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên, cô cùng với hắn nói nhiều đến như vậy, tuy rằng rất sợ hắn, nhưng cô vẫn không ngừng nói, trong lòng có chút khẩn trương nên giọng của cô lại có chút nũng nịu giống như là đang làm nũng với hắn. Không biết có phải bởi vì không nhìn thấy cô, cũng không nhìn thấy được sự sợ hãi của cô nên trong lòng Lan Lăng Yển cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, hắn chưa từng nhẫn nại cầm điện thoại ngồi nghe người ta làm nhảm liên tục này giờ như lúc này, thứ cảm giác này thật sự rất mới lạ, tuy rằng có chút bất mãn về chuyện cô về “nhà mẹ đẻ” trong vài ngày nhưng có thể bởi vì lần đầu được nghe cô lái nhái nên cảm giác khó chịu không thoải mái của hắn bị đè ép xuống, không phải như những lần trước phát tiết đi ra.

Một mực ngồi nói chuyện đến khi miệng đắng lưỡi khô, cũng không biết tại sao mình có thể nói suốt những điều vô nghĩa như vậy, điểm quan trọng chính là người ta cũng không hề cắt đứt câu chuyện, Ninh Vân Hoan

cẩn thận từng li từng tí tiến vào phòng của mình rồi nhẹ nhàng chốt cửa, khi đặt mình lên giường cô mới thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận cất giọng hỏi:

"Này, Lan Cửu, anh còn có ở đó không?" Cả buổi không nghe thấy giọng nói của hẳn, Ninh Vân Hoan thầm đoán có phải hẳn đã ném điện thoại qua một bên để mình cô ngồi nói nhảm một mình hay không, đưa điện thoại ra khỏi tai rồi nhìn lên màn hình, trên màn hình hiển thị cô cùng Lan Lăng Yển trò chuyện đã được hơn 20' rồi, Ninh Vân Hoan kinh hãi, sao cô có thể giữ Lan Lăng Yển trò chuyện lâu đến như vậy được? Nghĩ đến lúc này hầu như đều là một mình cô nói...cũng không hề nghe thấy tiếng hẳn trả lời, cô lơ mơ nhận ra được lúc này cô còn đi nói xấu Ninh Vân Thành nữa, về sau. . .

Về sau, hình như càng nói cô càng tức giận, nói xấu Ninh Vân Thành thêm không ít lần nữa, quả nhiên là đi nói xấu người khác nên mãi mà không nói hết chuyện mà, thế mà cô lại dám cùng Lan Lăng Yên nói chuyện điện thoại đến nửa tiếng đồng hồ!

Sắc mặt của Ninh Vân Hoan lúc này đặc biệt cổ quái, cầm điện thoại trong tay, cẩn thận từng li từng tí dò hỏi, cô dám khẳng định Lan Lăng Yển đã sớm ném điện thoại qua một bên rồi, bởi vậy khi cô đang chuẩn bị cúp điện thoại, thì giọng nói lạnh lùng của Lan Lăng Yển bỗng vang lên:

"Thì ra, ở trong lòng em luôn gọi anh như vậy?" Ngữ điệu chậm rãi, không chút lớn tiếng hay phập phồng, bây giờ tuy không nhìn thấy hẳn, nhưng Ninh Vân Hoan vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của hẳn khi nói những lời này, mang theo vẻ lạnh lùng cao quý cùng bộ dáng xa cách ngàn dặm, khiến cho người ta chỉ dám đứng nhìn từ xa không dám tiến lại gần, cô ngăn người, trong đầu ngưng lại ba giây để suy nghĩ lại ý nghĩa câu nói của Lan Lăng Yển, sau đó cô mới giật mình hét lên.

Cô vừa mới nói gì? Lúc này cô lại dám gọi Lan Lăng Yển là Lan Cửu, vì nhất thời nói quá nhiều, cô đã buông lỏng cảnh giác với hẳn.

Điện thoại thu lại tiếng hét chói tai của cô, Lan Lăng Yến nhin cười, thật là đáng tiếc, hăn lại không thể tận mắt trông thấy được vẻ mặt của cô lúc này, một tay cầm điện thoại, tay kia thì hơi hơi nắm thành quyền, lưỡi nhac đặt ở trên trán, rồi mới cất giọng: "Anh nhớ rõ anh chưa từng nói với em ở trong nhà anh đứng thứ chín thì phải."

Đúng là hăn chưa từng nói qua, Ninh Vân Hoan lại cứng ngắc, cô hít thở một hơi thật sâu, nửa ngày sau mới dám nói: "Em có chút lạ giường."

"Cô gái ngoan!" Lan Lăng Yên rất hài lòng khi thấy cô thức thời, cả buổi nghe cô nói làm nhảm gân xanh trên trán hăn cũng muốn nhảy ra ngoài, nếu không phải đây là lần đầu tiên Ninh Vân Hoan thả lỏng khoảng cách nói chuyện với hăn làm hăn rất thích, nếu không nếu để hăn tiếp tục nghe những lời nói vô nghĩa như vậy, hăn thật sự sẽ sinh ra cảm giác muốn giết người! Nhưng nửa giờ trôi qua thật đúng không lãng phí, Lan Lăng Yến mỉm cười, đem điện thoại quăng lên trên bàn, lúc này hăn mới xuống nhà sai người đi chuẩn bị xe để đi gặp cô gái nửa ngày nay hăn vẫn chưa được trông thấy.

Thấy con gái trở về chưa được nửa ngày đã vội vàng thu dọn hành lí, cha Ninh cảm thấy rất buồn, nhưng ông vốn là người rất giỏi che dấu cảm xúc của mình, vì vậy nên dù thật tâm không muốn con gái mới vừa trở về còn chưa kịp ngủ lại một đêm đã đi nhưng ông cũng chỉ khẽ nhíu mày, mở miệng hỏi:

"Mới vừa trở về, chưa được một đêm mà đã muốn đi rồi?" Giọng nói tuy có chút nghiêm khắc nhưng Ninh Vân Hoan đâu còn là một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, làm sao lại không nghe ra được lời nói quan tâm trong đó của cha Ninh, cô tươi cười, ôm túi, đi đến trước mặt cha Ninh mẹ Ninh hôn một cái, lúc này cô nén lại cảm xúc trong lòng, giả bộ như không đếm xỉa tới: "Con vừa mới nhận được điện thoại, có một bạn học trong trường đang muốn tìm con, ba ba, lần sau con sẽ giành nhiều thời gian về nhà hơn"

"Là đi hẹn hò với bạn trai đúng không?" Đứng ở bên cạnh, trông thấy Ninh Vân Hoan đang dỗ dành cha Ninh cùng mẹ Ninh, trong lòng Ninh Vân Thành nổi lên tức giận nên giọng điệu có chút quái gỡ nói: "Mày dùng những lời này để dỗ ai, những chiêu này vài năm trước anh mày đây đã dùng hết rồi".

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đón Người

Tốt lắm! Hãn dám đến trêu chọc cô, hiện tại đã có một Lan Cửu đè ép ở trong lòng Ninh Vân Hoan, cho nên cô không có chủ động đi tìm Ninh Vân Thành gây phiền phức. Nhưng mà hiện tại là hãn ta tự mình đưa đến cửa, chính mình bây giờ không có biện pháp gây khó dễ cho Lan Lăng Yến, nhưng đối với Ninh Vân Thành, cô sẽ không khách khí, đương nhiên phải tiện thể xử lý hãn. Con mắt của Ninh Vân Hoan xoay tròn, quay đầu giả bộ ngoãn ngoãn cười với cha Ninh:

“Ba ba, con nghĩ hiện tại anh hai không có đi học, với lại không phải anh hai đang làm ở trong công ty sao, con lo lắng ba mẹ bình thường ở nhà sẽ rất buồn chán, không bằng để cho anh hai dọn về đây ở đi, lúc đó cũng có thể thay con hiếu thuận với hai người, cũng thuận tiện cho ba bất cứ lúc nào cũng có thể chỉ bảo chuyện công ty cho anh hai!”

Vừa nghe xong lời này sắc mặt của Ninh Vân Thành lập tức thay đổi, suýt chút nữa thì nháy dựng lên nhưng cuối cùng vẫn không kiềm chế được mà thốt ra một câu: “Ai muốn thay mày tận hiếu chứ!”

Hãn không mở miệng cha Ninh còn không nỡ làm khổ con trai, suy cho cùng mặc dù ông đối với con trai chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng kỳ thật ở trong lòng ông rất là thương yêu đứa con trai này không thua gì mẹ Ninh, nhưng mà vừa nghe thấy con trai hiện tại không nghĩ muốn tận hiếu với cha mẹ, ngay cả Phật tổ nghe xong lời này cũng muốn nổi giận, vì vậy cha Ninh cũng không ngoại lệ, ông cười lạnh hai tiếng, vỗ bàn nói: “Liên quyết định như vậy đi! Mày cũng đã trưởng thành rồi, cũng không thể suốt ngày lêu lổng ở bên ngoài, rồi gây ra phiền toái rắc rối, đánh

mất hết thể diện của ba mày, suốt ngày chỉ biết cùng một đám bạn không ra gì ăn chơi đàn đúm. Xem công ty giống như kỹ viện mà ra vào, mày không biết xấu hổ sao, tao không phải đều đã nói với mày rồi sao, con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, hiện tại mày ngay cả súc sinh cũng không bằng, hiện tại mày liền thành thật thu dọn đồ đạc chuyển về đây ngay, nếu không đừng có trách tao thu hồi lại thẻ tín dụng của mày, đến lúc đó làm cho mày không có chỗ để ở!”

Ninh Vân Hoan mang theo tâm trạng vui sướng khi người khác gặp họa nhìn Ninh Vân Thành bị cha Ninh mắng xối xả, bây giờ trong lòng Ninh Vân Hoan thật sự rất thoải mái, cha Ninh mắng xong, khi quay đầu lại nhìn con gái thì sắc mặt lập tức thay đổi:

“Hoan Hoan, tiền của con có đủ dùng không, thẻ tín dụng của ba vẫn còn ở chỗ con, không cần phải để ý đến tiền, con muốn ăn cái gì thì mua đi không cần phải làm khổ bản thân.....”

Mẹ Ninh cũng rất thương con gái, bà cũng nghĩ muốn đưa cho nó, bất quá cha Ninh mở miệng nói làm bà căn bản không có cơ hội chen vào, đành phải tranh thủ dặn dò con gái hai câu, rồi vui vẻ kéo con trai đang có vẻ mặt đau khổ nghiêng răng nghiêng lợi qua một bên.

Lúc gần đi còn hăm hại được Ninh Vân Thành một phen, Ninh Vân Hoan thật sự rất cao hứng, đối với Ninh Vân Thành mà nói, cùng một người bảo thủ như cha Ninh ở cùng một chỗ, hẳn khẳng định là không chịu nổi, có thể đoán được hẳn sẽ chịu nhiều đau khổ khi về nhà! Cái này tất cả đều là hẳn ta xứng đáng phải nhận!

Khi Lan Lăng Yến tới đón cô, liền nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ tươi cười của cô.

Bên dưới ánh đèn đường lờ mờ, không biết cô gái chờ ở bên ngoài khu biệt thự đã bao lâu lúc này đang cúi đầu, nở nụ cười vui vẻ, bình thường về

mặt cô có chút sợ hãi nhưng hôm nay bị ánh đèn đường chiếu xuống lại lộ ra khuôn mặt dịu dàng nhu hòa, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười vui vẻ, cái cằm nhỏ nhắn cúi xuống càng làm tăng thêm vẻ xinh đẹp của cô.

Lan Lăng Yến trong lòng căng thẳng, dừng xe lại trước mặt cô.

Nếu không phải cửa kính xe hạ xuống lộ ra nửa khuôn mặt của Lan Lăng Yến, chỉ sợ Ninh Vân Hoan cũng không biết hẳn đã tới. Lan Cửu hình như luôn luôn đổi xe, lần này là hẳn tự mình lái xe tới, xe thể thao lưu loát vẽ một đường cong kiêu ngạo trên đường, khác hẳn với hình tượng lạnh lùng bình tĩnh mọi khi của hẳn, lần đầu tiên chứng kiến hẳn tự mình lái xe, Ninh Vân Hoan sửng sốt một chút, nhìn thấy mặt của hẳn cô lại vô ý thức cúi xuống nhìn thương hiệu của chiếc xe, kiểu dáng chiếc xe hình bầu dục, màu đỏ, chỉ là khi nhìn thấy vài chữ cái tiếng Anh chói mắt, Ninh Vân Hoan lại nhịn không được thở dài trong lòng, tuy rằng xuất thân từ Ninh gia, gia đình xem như cũng có chút tài sản, dấu hiệu đặc thù của xe Bugatti này thì cô biết, nhưng mà kiểu dáng của chiếc xe này thì lần đầu cô nhìn thấy, vừa nhìn liền biết giá trị của nó không hề nhỏ, sợ rằng ít nhất phải hơn mấy ngàn vạn.

“Tâm trạng của em rất tốt?” Lan Cửu không có xuống xe, chẳng qua là ra hiệu cô tự mình đi lên. Đây là lần đầu tiên Ninh Vân Hoan nhìn thấy xe thể thao sang trọng như vậy, cửa xe được mở ra một góc 45 độ, khi đi vào cô có chút cẩn thận, chỉ sợ cái túi trong tay vô ý làm xước một chỗ nào đó trên chiếc xe thì Lan Lăng Yến sẽ bắt cô bồi thường, sau khi nghe được một tiếng cười khẽ của hẳn thì Ninh Vân Hoan mới ngồi xuống bên cạnh hẳn, mặt có chút nóng lên hỏi: “Tại sao anh lại đích thân qua đây đón em vậy?”

Ban đầu Lan gia chính là một tổ chức hắc đạo, chắc chắn kẻ địch từ trước tới nay đều không hề ít, bình thường khi Lan Lăng Yến đi ra bên ngoài đều mang theo mấy đại hán bảo vệ, những người đó thân thủ bất

phàm, bình thường Lan Lăng Yến xuất ngoại thì đều đi theo bên cạnh, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hãn một mình lái xe ra ngoài.

“Không phải nói anh là bạn trai của em sao, đúng lúc anh tới mang em đi ra bên ngoài chơi, thế nào, em có muốn đi chỗ nào hay không?” Khi Lan Lăng Yến nói ra lời này, mang theo nụ cười như có như không, rõ ràng đang lười biếng chống tay lên trên tay lái, gương mặt hơi nghiêng qua một bên kết hợp với đôi mắt xếch nhìn chăm chăm vào Ninh Vân Hoan.

Thật ra hãn cũng chỉ là nhất thời xúc động mà thôi, lần đầu tiên nghe cô nói đến bạn trai, liền không kiềm chế được mà lấy xe chạy tới đây, chiếc xe này cùng với tính cách của hãn không hợp nhau, căn bản ngày thường hãn không bao giờ đi, nhưng khi nghĩ đến độ tuổi bây giờ của Ninh Vân Hoan, hãn nghĩ cô hãn là sẽ thích người khác nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, bởi vậy đầu óc nóng lên liền tự mình lái xe ra ngoài. Nhưng mà hành động ngốc nghếch này hãn sẽ không bao giờ nói cho cô biết, bởi vậy tránh nặng tìm nhẹ, đặt ra câu hỏi khác nhằm phân tán sự chú ý của cô.

Ninh Vân Hoan ngẩn ngơ luôn rồi, mãi cho đến một lúc sau mới phản ứng được đây là hãn đang nói với cô, cô nhớ vừa rồi vì muốn ở lại Ninh gia một đêm mà đã nói rất nhiều chuyện với Lan Lăng Yến, nhất thời trên mặt một mảnh hồng hồng, há miệng thở dốc không nói ra lời, nói nửa ngày, kết quả vẫn không tránh khỏi vận mệnh bị hãn bắt trở về, đây là chuyện đau lòng cỡ nào a?

Nay còn bị hãn dùng lời nói của mình làm cho cô xấu hổ không thôi, sắc mặt của Ninh Vân Hoan dần dần từ trắng chuyển sang xanh, rất muốn học hỏi những nữ chính trong tiểu thuyết bình thường gặp phải loại hoàn cảnh xấu hổ này thì đều nhào vào trong ngực nam chính làm nũng cùng cầu xin tha thứ, nhưng mà cô lại không dám a, cô không dám chắc sau khi mình làm ra hành động như vậy với Lan Lăng Yến, Lan Lăng Yến có thể dịu dàng an ủi cô hay không, hay là thiên lôi va chạm vào địa hỏa, có vẻ về sau có khả năng xảy ra hơn, nhưng mà cô cũng không có nghĩ đến, nếu cô thực

sự làm như vậy, không biết chừng hấn sẽ cho người kiểm tra não bộ của cô mất, dù sao thì bên dưới hấn vẫn còn có một sở nghiên cứu, nhân tài bên trong cũng rất nhiều, trải qua kiếp trước nên bây giờ Ninh Vân Hoan hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai!

Nghĩ như vậy, sắc mặt Ninh Vân Hoan hơi thay đổi, cúi đầu xuống không nói lời nào.

Cô lại lộ ra vẻ mặt sợ hãi với hấn! Sắc mặt Lan Lăng Yển càng ngày càng đen, nhìn chăm chăm vào Ninh Vân Hoan một lúc lâu, trong ngực tràn đầy khó chịu, con mèo nhỏ này vẫn còn sợ hấn, hơn nữa biết rõ hấn họ Lan, trong nhà đứng thứ chín, vì cái gì mà cô gái nhỏ này lại sợ chính mình như vậy, một ngày nào đó, hấn nhất định sẽ tìm ra nguyên nhân!

Thần sắc của Lan Lăng Yển càng ngày càng lạnh xuống, không muốn nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của cô, liền đem cô kéo vào trong lòng mình hung hăng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn kia của cô, triền miên quấn lấy đầu lưỡi cô, cảm giác được cô muốn né tránh, lại càng mút vào không buông, cuối cùng cảm thấy cô không còn dưỡng khí nữa, lúc này hấn mới buông tha cho đôi môi kia mà đem cằm đặt lên cổ cô! Hận không thể đem cô gái nhỏ này nuốt xuống bụng, như vậy cô sẽ không còn sợ mình nữa, cũng sẽ vĩnh viễn thuộc về mình! Hơi thở của Lan Lăng Yển mang theo một tia nguy hiểm, nghĩ đến vẻ mặt vừa rồi của cô, liền ở cái cổ trắng nõn mềm mại cắn xuống một ngụm, cảm giác được thân thể trong lòng đột nhiên cứng đờ, miệng phát ra tiếng kêu đau rất nhỏ, hô hấp cũng dồn dập hơn, người hấn trừng phạt không phải là Ninh Vân Hoan, mà là chính hấn!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bức Thiết

Hắn nghĩ muốn ngay lập tức ăn cô, nhưng nhìn thấy bộ dạng xấu hổ kia của cô, Lan Lăng Yến đành phải nhẫn nhịn chịu đựng cảm giác muốn đem cô một ngụm ăn sạch, tất cả oán hận của hắn đều hóa thành một nụ hôn nồng nhiệt, rất vừa lòng khi nhìn thấy đôi má của cô hiện lên chút ửng đỏ, cả người đều lây nhiễm hơi thở của chính mình, vừa nhìn đều biết sau này chắc chắn sẽ thuộc về mình, lúc này hắn mới khởi động xe, rất nhanh chạy về phía trang viên!

Vốn muốn mang cô đi dạo một lúc, nhưng mà hắn lại không ngờ tới chỉ có một nụ hôn mà đã khiến cho hắn không nhịn được muốn ăn cô, so sánh với việc mang cô đi dạo phố bồi dưỡng tình cảm còn không bằng mang cô về nhà một ngụm ăn sạch.

Cũng có thể là do phong cảnh tối nay rất đẹp, hoặc là hôm nay không khí rất tốt, ban đầu Lan Lăng Yến tính trở về trang viên sau đó cùng cô làm tiếp chuyện vừa rồi, nhưng mà cuối cùng cũng không nhịn được dừng xe lại, xe đã đi được nửa đường, nhìn thấy con mèo nhỏ bình thường nhanh nhẹn hoạt bát bây giờ đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình, vẻ mặt của hắn liền tối tăm lại, liền tìm một chỗ hẻo lánh cây cối âm u dày đặc dừng xe lại.

“Làm sao vậy?” Ninh Vân Hoan cảm giác được xe dừng lại, đoán chừng là do cô rất tin tưởng vẻ bề ngoài vân đạm phong khinh của Lan Lăng Yến, nên lúc này cô mới không cảm giác được có gì đó không thích hợp. Chỉ là ngửa đầu hỏi một câu, liền bị Lan Lăng Yến đưa tay ra cài dây an toàn càng chặt hơn, cả người bị hơi thở của Lan Lăng Yến bao phủ, thân

thể của hắn liền che hết ánh sáng trước mặt cô, bốn phía chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu, Lan Lăng Yến nhẹ nhàng lấy tay ôm lấy eo của cô, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Lúc này Ninh Vân Hoan dù có gốc đến đâu đi nữa thì cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp rồi, thân thể cô theo bản năng lùi lại phía sau, nhưng không biết Lan Lăng Yến đột nhiên nhấn vào một cái nút nào đó, cô chỉ kịp kinh hô một tiếng, chỗ ngồi liền ngửa ra phía sau, thân thể của hắn đã cởi đi dây an toàn, cả người liền đè về phía cô, làm cho trái tim của cô siết thật chặt, ngay cả hô hấp đều muốn ngừng lại.

“Em nhỏ giọng một chút.” Thanh âm vân đạm phong khinh của hắn nhẹ nhàng ở bên tai Ninh Vân Hoan vang lên, lập tức một đôi môi lạnh như băng áp lên môi cô, đầu lưỡi liên tục xoay chuyển trên môi, cô cảm thấy có chút ngứa, vừa định tránh đi, thắt lưng lại bị người bấm một cái, thừa dịp thời gian cô kinh hô, đầu lưỡi của hắn liền nhanh chóng đi vào trong miệng cô đảo loạn, đem nàng gấn bó nhất nhất đảo qua, làm Ninh Vân Hoan nhin không được cả người sinh ra chiến tíc đến.

“Anh muốn làm gì?” Giọng nói của cô có chút yếu ớt, dây an toàn nhanh chóng bị siết chặt lại, làm cho cô muốn tránh cũng không được, đột nhiên có một bàn tay từ dưới váy ngấn lần mò về phía đùi cô, một chân nửa quỳ trên ghế da, thân thể cúi về phía trước. Lập tức hai má Ninh Vân Hoan trở nên đỏ bừng, lúc này cô sao có thể không hiểu được ý đồ của hắn cơ chứ, có lẽ do hai ngày trước mới nhìn thấy Cố Doanh Tích làm chuyện đó ngoài trời, cho nên bây giờ trong lòng cô vẫn luôn bị ám ảnh bởi chuyện đó, cũng rất sợ phong thủy luân chuyển, có một ngày chính mình cũng bị người khác nhìn lén, bởi vậy cô liền cố gắng giãy dụa mong thoát khỏi hắn.

Nhưng mà sự thật bi kịch a, cô chỉ vừa động đậy một chút, hai tay liền bị hắn tóm lấy giữ lại trên đầu, đôi môi bị hắn ngậm lấy, ngay cả thời gian thở dốc cũng không có, liền bị bắt tiếp nhận, vì vậy những lời muốn nói cũng không thể nào nói ra khỏi miệng được, ngược lại cô cảm thấy có

người ở trên thân thể mình tiếp tục đốt lửa, liền bị Lan Lăng Yến đè ép. Trên người đột nhiên có vật nặng đè lên, cô chậm rãi dùng sức đẩy thân thể phía trên ra, trong lòng Ninh Vân Hoan vừa thẹn vừa giận, đôi chân dài nhỏ quăn quýt trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe, căn bản không thể duỗi thẳng ra được.

“Đây là ở bên ngoài.....” Hai má Ninh Vân Hoan đỏ bừng, theo động tác của Lan Lăng Yến, bên trong thân thể cô giống như bị người phóng hỏa, cả người không những khó chịu mà còn cảm thấy có chút khô nóng, thân thể liền mềm nhũn, hơi thở của Lan Lăng Yến vây quanh cô, làm cho cô cảm thấy vừa thẹn thùng vừa ủy khuất.

Hai chân thon dài đều muốn bị kéo căng ra vì sự ra vào của hân, nhưng vì không gian nhỏ hẹp trong xe mà không thể làm được, Lan Lăng Yến càng ngày càng dùng sức, khiến cho cả người Ninh Vân Hoan đung vào chiếc ghế phía sau, phát ra thanh âm rất nhỏ, làm cho mặt Ninh Vân Hoan đỏ bừng giống như muốn chảy ra máu.

Không biết có phải do lúc chiều phá hỏng chuyện tốt của Ninh Vân Thành nên bây giờ cô mới bị báo ứng hay không, cô khó chịu phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, cảm giác đau đớn trong thân thể lại mang theo một tia khoái cảm khiến cho cô có cảm giác muốn chạy trốn, nhưng mà cố tình hết lần này tới lần khác phía sau lưng bị người giữ lại, cô căn bản không có cách nào trốn được.

“Anh cũng không biết hiện tại mình đang làm cái gì nữa.” Trước giờ khả năng kiềm chế của Lan Lăng Yến rất tốt, ngày trước trong cuộc chiến tranh giành chức vị gia chủ, hân có thể nhẫn nại đến cuối cùng và trở thành người thừa kế duy nhất cũng là do đó, nhưng lại không ngờ được trưa hôm nay không nhìn thấy cô, lúc này vừa thấy liền có chút không kiềm chế được, loại cảm giác mọi thứ không chịu sự khống chế của mình khiến hân cảm thấy khó chịu, thế nhưng khi cảm giác này đến, cho dù hân có suy nghĩ

nhieu đi chẳng nữa cũng vô dụng, như vậy bây giờ không bằng cứ thuận theo suy nghĩ trong lòng đi.

Lúc này Ninh Vân Hoan cũng đã không nghe rõ hẳn đang nói cái gì, thân thể trở nên giống như không phải của cô, trong lòng cảm thấy thẹn thùng, lại lo lắng bị người khác nhìn thấy, cũng không biết có phải là do cô quá khẩn trương hay không mà dưới thân càng bị kích thích, cô thể nhưng cùng Lan Lăng Yến làm ra loại sự tình này, lần đầu thân thể liền mềm nhũn giống như một vũng nước, hai chân không tự giác mà ma sát với nhau, đối lấy chính là sự đối đãi càng ngày càng kịch liệt.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bạn Học

Sau khi trở lại trang viên, Ninh Vân Hoan thật lâu không dám ngẩng đầu lên, trong lúc đó hình như cô và Lan Lăng Yến có cái gì đó không giống với trước kia, nhưng cố tình là thay đổi ở đâu, cô lại không thể nói rõ được.

Thật vất vả cô mới xin phép được hai ngày nghỉ để tránh đầu sóng ngọn gió, kết quả là bây giờ bị ăn không còn một mảnh, Ninh Vân Hoan bắt đầu cân nhắc tới việc giữa đi học bị người khác chỉ trích nói xấu và ở nhà bị Lan Lăng Yến giống như hổ đói vồ mồi bất cứ lúc nào cũng có thể bị ăn sạch sẽ thì lựa chọn nào tốt hơn. Cuối cùng hai ngày sau cô cũng không nhận được nữa, buổi tối căn bản cô không thể ngủ an ổn, ban ngày thì muốn ngủ bù lại cả ngày, sau đó buổi tối lại tiếp tục bị ăn, loại cuộc sống lặp đi lặp lại như vậy thật sự rất khó chịu, còn không bằng như trước kia, ít nhất vì để cho ban ngày cô có thể có chút tinh thần, buổi tối Lan Lăng Yến còn có thể khắc chế một chút, nhiều nhất là làm một hai lần sẽ dừng lại, không giống với hiện tại, sau chuyện đó hẳn liền không cố kỵ gì nữa mà muốn cô, bất kể là ban ngày hay giữa trưa, mặc kệ là lúc nào đều không buông tha cho cô.

Nghĩ như vậy, Ninh Vân Hoan cảm thấy mình vẫn nên đi học thì tốt hơn. Thời điểm buổi chiều hai người đang nằm trên giường, thì bàn tay của Lan Lăng Yến không chịu an phận mà lần mò trên người cô, Ninh Vân Hoan thấy vậy liền bình tĩnh đưa tay của mình ra giữ chặt lấy bàn tay không an phận kia của hắn, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên: “Ngày mai em muốn đi học.”

Đã xin nghỉ nhiều ngày như vậy rồi, dù sao thì cũng không thể trốn tránh mãi như vậy được, khách quan mà nói thì Lan Lăng Yến còn đáng sợ hơn mấy sinh viên ở trường nhiều lắm. Nghe được lời này của Ninh Vân Hoan, Lan Lăng Yến trầm mặc một lúc lâu, Ninh Vân Hoan còn tưởng rằng hẳn không muốn cho cô đi ra ngoài, nhưng mà ngoài dự liệu của cô, hẳn thế nhưng lại gật đầu đồng ý, bất quá lúc này đây Ninh Vân Hoan vẫn không tránh thoát được bàn tay của hẳn, thế là một trận hoan ái mới lại bắt đầu, Ninh Vân Hoan giống như cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng mà cô nghĩ đi lại nghĩ lại vẫn không biết là ở chỗ nào, hơn nữa bây giờ thân thể của cô cực kỳ mệt mỏi, cuối cùng liền đem điểm nghỉ hoặc ấy ném ra sau đầu.

Tuy rằng cô đã né tránh vài ngày, nhưng giống như nửa điểm hiệu quả cũng không có, Ninh Vân Hoan vừa đến trường học liền bị mọi người nhìn chăm chăm, sau khi cô vào phòng học thì có rất nhiều ánh mắt kỳ quái nhìn về phía cô, giống như hai ngày vừa rồi cô nghỉ học đã xảy ra chuyện gì đó, có vẻ như chuyện xảy ra này cũng không phải bình thường.

Mặc dù trong lòng cô có nhiều điểm nghỉ hoặc, nhưng trên mặt vẫn là một bộ dạng bình tĩnh, cô làm như không có nhìn thấy ánh mắt tò mò của người khác, bình tĩnh đi đến vị trí của mình ngồi xuống. Ngồi ở bên cạnh cô như cũ là một nữ sinh có nụ cười khẽ rất đáng yêu, thân hình cũng rất tốt, khi nữ sinh đó nhìn thấy Ninh Vân Hoan ngồi bên cạnh mình, cô nàng liền không biết sợ là gì nhích tới gần chỗ Ninh Vân Hoan ngồi, cả thân mình đều có xu hướng dựa vào người của cô nói: “Mấy ngày nay bạn nghỉ học đã xin phép giáo sư chưa? Đã xảy ra chuyện gì sao? Ngày đó Tạ đại thiếu gia tìm bạn có chuyện gì vậy?”

Những lời này không riêng gì nữ sinh kia muốn biết, mà cũng là câu hỏi mà tất cả các sinh viên khác trong lớp muốn biết, vì vậy khi nghe thấy câu hỏi này của nữ sinh kia, tất cả mọi người trong lớp đều dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

Ninh Vân Hoan cau mày, quay đầu nhìn cô gái kia một cái, thấy trong ánh mắt đó lóe lên tia bất quái, liền bình tĩnh lên tiếng nói: “Mình với bạn rất thân sao?”

Cô gái ngồi bên cạnh kia không nghĩ tới Ninh Vân Hoan lại lạnh nhạt khó nói chuyện như vậy, cô gái liền bĩu môi, cũng không có vì nguyên nhân này mà tức giận, ngược lại còn chớp mắt vài cái ra vẻ mờ ám nhìn cô cười cười: “Nói vậy thôi, mình tên là Trần Viên Viên, mình với bạn ngồi chung với nhau, có thể nói đây là duyên phận a, chúng ta kết bạn với nhau nha! Bạn có thể cho mình hỏi một chút không ~”

Cô gái kia nói xong, lại duỗi khuỷu tay đụng vào người Ninh Vân Hoan hai cái: “Hai ngày gần đây Tạ đại thiếu gia đều qua đây tìm bạn đấy, không biết có phải anh ấy coi trọng bạn không nữa? Có phải hai người các cậu đang trong quá trình làm quen không, vì sao bạn không chịu đi gặp anh ấy, có phải là hai người đang cãi nhau không? Còn có a, anh chàng đẹp trai mấy hôm trước dẫn cậu đi là ai vậy?”

Ninh Vân Hoan không tự chủ được mà kéo ghế cách xa cô gái kia, cô cũng không muốn trả lời vấn đề này của cô gái kia, hai người bọn họ cũng không thân thiết đến mức đó, mà nếu có là bạn thân thì đôi khi nói chuyện cũng phải có giới hạn, cho dù có là bạn thân thì không phải chuyện bí mật gì cô cũng nói, dựa vào cái gì mà cô gái kia vừa hỏi thì cô phải trả lời cô ta chứ.

Thấy cô không nói lời nào, cô gái tự xưng là Trần Viên Viên kia có chút không phục muốn ngồi xích lại gần cô, những lời vừa rồi của cô cũng đã nói rõ thái độ lạnh nhạt của mình với chuyện đó rồi, cô đã lựa chọn bỏ qua chính là không muốn để ý tới cô ta rồi, thế mà cô chỉ mới lơ đãng một tí mà cô gái này đã sáp lại gần mình, da mặt cũng dày, Ninh Vân Hoan tức giận mím cười, Trần Viên Viên vừa thấy cô nở nụ cười, ngược lại khuôn mặt tươi cười nói với cô:

“Bạn nói đi, mình đảm bảo sẽ không nói cho người khác biết đâu.” Khi Trần Viên Viên nói lời này ánh mắt còn lóe lên tia sáng, rõ ràng đây là loại người nghĩ một đằng nói một nẻo, kiếp trước Ninh Vân Hoan đã gặp không ít loại người trước mặt người khác thì làm ra vẻ giữ bí mật nhưng sau lưng người ta thì lại nói xấu đủ điều, cho nên cô làm sao sẽ tin tưởng lời nói của cô gái này chứ, khóe miệng khẽ nhếch lên, cô làm như không có nghe thấy.

Vốn nghĩ chỉ cần mình không để ý đến cái cô gái nhiều chuyện này là được, nhưng cũng không nghĩ tới cô gái này vẫn không chịu buông tha cho cô, suốt một tiết học này Trần Viên Viên đều lải nhải ồn ào bên tai cô không dứt, còn không ngừng lắc qua lắc lại hỏi cô và Tạ Trác Doãn có phải là một đôi hay không, bây giờ Ninh Vân Hoan chỉ cảm thấy bên người giống như có một con ruồi vo ve bay qua bay lại trước mặt mình, cuối cùng cô thật sự không thể nhẫn nại được nữa, liền quay đầu cau mày nhìn cô gái kia: “Mình đã nói, mình với bạn không có quen biết.”

“Bạn cùng với Tạ đại thiếu gia có chuyện gì không thể nói sao? Cũng không phải là chuyện gì lớn, ngày nào anh ấy cũng đến lớp học tìm bạn, nói hai người các bạn không có chuyện gì, ai sẽ tin chứ.” Cô gái này vừa nói xong, còn tự bổ sung thêm một câu: “Hoặc là giữa cậu và Tạ đại thiếu gia trong lúc vô tình đã xảy ra ân oán với nhau, thật ra anh ấy cũng không có nhìn chúng bạn, mà là muốn tìm bạn báo thù? Chỉ là anh chàng đẹp trai ngày đó rất cuộc ai a?”

Ninh Vân Hoan không thể chịu được nữa, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn đến lúc tan học, lúc này Trần Viên Viên còn lôi kéo cô nói luyên thuyên không ngừng, đúng lúc cô không thể nhẫn nại được định đứng lên thu dọn đồ đạc rời khỏi, thì Phó Viện đã sớm tức giận ở một bên cuối cùng cũng không chịu nổi mà chen vào, một tay bắt lấy thân mình vừa mới đứng lên của Ninh Vân Hoan kéo trở lại vị trí, sau đó lớn tiếng nói: “Hoan Hoan, bạn đừng để ý đến cô ta! Ngày đó Trần Viên Viên này ỷ vào việc cô ta ngồi ở

bên cạnh bạn, đã đem tin tức của bạn bán cho người khác đó, còn nói cái gì mà bạn với Tạ Trác Doãn đang quen nhau, nhưng mà ở sau lưng người ta bắt cá hai tay bị phát hiện, còn thu tiền các bạn trong lớp nữa chứ, không những vậy cô ta còn tự cho là đúng bán tin tức của bạn, mình với bạn quen biết nhau từ hồi tiểu học đến bây giờ, cùng nhau lớn lên, làm sao mình không biết bạn với Tạ Trác Doãn căn bản mới gặp nhau lần đầu tiên chứ.”

Phó Viện giả vờ như là thay Ninh Vân Hoan giải thích, nhưng mà giọng nói của ả lại không nhỏ chút nào, cứ như vậy làm ồn, liền dẫn tới biểu tình của rất nhiều người tự cho là mình đã đoán trúng sự việc lần này. Sắc mặt Ninh Vân Hoan lập tức trở nên xanh mét, đứng phắt dậy, không thèm để ý đến Phó Viện bụng dạ khó lường đứng ở đó, chỉ là nhìn chăm chăm vào Trần Viên Viên nói:“Lời nói của cô thật vô căn cứ, thế mà còn dám đem tin tức của tôi bán cho người khác?”

Giọng nói của cô có chút lạnh lùng vang lên, trong mắt một mảnh âm u, cùng Lan Lăng Yến ở chung đã lâu, không biết có phải là do bị hấn áp bức quá lâu mà bây giờ cô đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, vẻ mặt lúc này của cô thoát nhìn có chút dọa người, Trần Viên Viên thấy ánh mắt đó liền ngây người một lúc lâu, lúc này sắc mặt lập tức từ xanh ngắt chuyển sang trắng bệch, ấp a ấp úng nói:“Mình, mình.....”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Xui Xẻo

“Từ nay về sau tôi không muốn nghe thấy cậu nhắc đến chuyện này nữa, nếu tôi mà nghe thấy người khác bàn tán về chuyện này, tôi đều sẽ tìm cậu tính sổ, tôi cũng sẽ kiện cậu tội phi báng. Còn có, khi muốn vu oan cho người khác thì nhất định phải có chứng cứ xác thực, nếu không thì đừng có ăn nói lung tung, làm tôi còn tưởng rằng cậu có cha mẹ sinh ra nhưng không có cha mẹ dạy dỗ đó!” Ninh Vân Hoan nhớ rõ người tên Trần Viên Viên này, kiếp trước cô gái này ở đại học Đế Đô cũng có thể xem như là một cô bé lọ lem, nửa năm sau đó cha mẹ cô ta bị người phát hiện nghiện thuốc phiện, bởi vì chuyện này đối với danh tiếng của đại học Đế Đô có ảnh hưởng không tốt, bởi vậy sau khi sự việc này xảy ra, Trần Viên Viên liền bị buộc phải nghỉ học, nên Ninh Vân Hoan cũng không ấn tượng lắm với cô gái này.

Nhưng bởi vì sự kiện này được xem như một chuyện xấu hiếm có của đại học Đế Đô, vì vậy nên lúc ấy đã được lưu truyền rất lâu trong trường học, cùng là bạn học cùng lớp, nên Ninh Vân Hoan mới nhớ kỹ chuyện này.

Lúc này nghe được lời nói của Ninh Vân Hoan, sắc mặt Trần Viên Viên lập tức từ trắng chuyển sang xanh, mí mắt không kiềm chế được mà nháy lên một cái, một lúc lâu sau mới hừ lạnh một tiếng, không còn mang theo bộ dạng tươi cười giả dối như vừa rồi nữa, cũng không thèm nói thêm câu nào nữa liền mang bộ dạng tức giận đi về chỗ ngồi của mình.

Ninh Vân Hoan cũng không thèm quản cô ta có mất hứng hay không, kiếp trước bởi vì cô không muốn bản thân nhận lấy kết cục của một nữ phụ,

cho nên mới ở khắp nơi tạo cho mình một vỏ bọc thánh mẫu, cuộc sống lúc đó thập phần không vui vẻ gì. Một lần nữa được sống lại, cô tự nhiên sẽ không có khả năng giống như kiếp trước, chỉ vì một chút hư danh không đáng giá mà phải nén giận, thật ra thì cuối cùng thanh danh đó cũng không mang lại được lợi ích tốt đẹp gì cho cô, có lẽ một phần nguyên nhân cũng do cô là một nữ phụ, cuối cùng làm người thiện lương thì bị người khác nghi ngờ là giả vờ yếu đuối.

“Hoan Hoan, cậu nên làm vậy!” Phó Viện đứng một bên thấy cô giáo huấn Trần Viên Viên, trong lòng rất là vui mừng, gần đây Ninh Vân Hoan là nhân vật đứng đầu trong trường học, Tạ Trác Doãn không biết vì sao lại liên tục đến lớp tìm cô, không chỉ những người trong hệ học cùng với cô, mà ngay cả những bạn học thuộc hệ khác cũng bắt đầu tò mò về Ninh Vân Hoan, tại tình huống như vậy Phó Viện hận không thể ngay lập tức nói ra mình và Ninh Vân Hoan là bạn thân, dẫn đến sự chú ý của mọi người, nhưng Trần Viên Viên này lại ỷ vào việc cô ta ngồi bên cạnh Ninh Vân Hoan, dám đem tin tức của Ninh Vân Hoan bán cho rất nhiều người.

Mấy đồng tiền này Phó Viện cũng không để ở trong mắt, máu chốt vấn đề là cô ta không muốn Trần Viên Viên kia cướp đi vị trí trung tâm của mình, hưởng chi hiện tại tuổi của cô ta cũng không còn nhỏ nữa, Phó gia muốn cô ta phải lợi dụng thật tốt thời gian đi học này để có thể tìm được một người bạn trai có quyền có thế.

Nhưng Phó Viện vừa mới tiến vào đại học Đế Đô không lâu, nên vẫn chưa có cơ hội được tỏa sáng, khiến mọi người chú ý đến mình, nay thật vất vả mới có được một cơ hội do Tạ Trác Doãn đem tới, cho dù có nói cái gì thì Phó Viện cũng phải bắt được cơ hội lần này, lúc này lợi dụng việc Ninh Vân Hoan đả kích Trần Viên Viên, Phó Viện chỉ sợ người khác không biết mình có quan hệ với Ninh Vân Hoan, vội vàng cao giọng nói:

“Hoan Hoan, cũng đã lâu rồi mình không đi thăm dì a, mình nghĩ hay là tối nay mình đến nhà cậu ăn cơm tiện thể hỏi thăm sức khỏe cô chú luôn,

được không.” Cô ta vừa nói, vừa đặc ý nhìn các bạn học trong lớp.

Nhưng mà Ninh Vân Hoan lại không muốn phối hợp với cô ta, lắc lắc đầu nói:“Tôi đã nói với mẹ là tạm thời sẽ không về nhà.”

Tuy rằng ngày thường Phó Viện cũng có thể nói là quen biết Ninh phu nhân, nhưng mà nếu nói đến nhớ thì lại không đến mức đó, Ninh Vân Hoan nhếch khóe miệng lên nói:“Tôi có hẹn với người khác rồi, xin phép đi trước.”

Vừa nghe lời này, rất nhiều người liền chạy lại hỏi Ninh Vân Hoan:“Ninh Vân Hoan, không phải người hẹn với bạn là Tạ công tử chứ?”

“Tôi không biết ai là Tạ công tử cả.” Ninh Vân Hoan cười cười, nâng chân bước ra ngoài, Phó Viện không nghĩ tới Ninh Vân Hoan sẽ không cho mình mặt mũi như vậy, tức giận đến mức ngón tay vặn vẹo, rất nhiều bạn học trong lớp nhìn cô ta bằng ánh mắt kỳ quái cùng chế nhạo, sắc mặt Phó Viện khó coi trừng mắt nhìn bóng dáng Ninh Vân Hoan đã khuất sau cánh cửa, không tình nguyện quay đầu lại cười nói với mọi người:“Bạn ấy đã đi rồi, mọi người cũng đừng tụm năm tụm ba ở đây nữa.”

“Bạn ấy nói không biết Tạ công tử, thế thì vì cái gì mà Tạ công tử cứ ba lần bốn lượt đến tìm cô ta?” Rất nhiều bạn học đều không thèm để ý đến lời nói của Phó Viện, ngược lại ghé đầu chụm năm chụm ba lại bàn tán:“Hay là, cô ta muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt!”

.....

Lúc này Ninh Vân Hoan đã đem chuyện xảy ra trong lớp học ném ra sau đầu, vừa ra khỏi lớp học thì nhận được điện thoại của Lan Lăng Yến, nói là có việc gấp phải ở lại chốc lát, nên hẳn sẽ phái xe tới đây đón cô, đại khái là mười lăm phút sau sẽ đến, cô đành phải tìm một chỗ nào đó ngồi xuống chờ một lúc, chờ tài xế đến sẽ gọi điện cho cô.

Nhớ lần trước cô tùy tiện chạy lung tung liền bắt gặp được xuân cung đồ sống, nên lúc này Ninh Vân Hoan cũng không dám chạy lung tung nữa, sau khi ra khỏi lớp học liền tìm một chỗ mát mẻ ngồi chờ, nơi này không quá vắng vẻ, nhưng cũng không phải là chỗ náo nhiệt nhất, bốn phía xung quanh chỉ có một ít người ngồi, cô cũng không muốn quan sát xung quanh, càng không phải là tới đây tìm người nói chuyện.

Cô không tin chính mình có thể xui xẻo như vậy, tùy tiện ngồi xuống một chỗ cũng có thể rước lấy phiền toái, ở một chỗ có nhiều người qua lại như vậy, cảm thấy sẽ không có chuyện gì xảy ra, lúc này Ninh Vân Hoan mới dám ngồi xuống.

Vừa lấy điện thoại nhả bóng ra, đây là một chiếc điện thoại cùng loại với cái kiếp trước của cô, nó trí tuệ và năng lực gần giống với con người, nhưng lại không thể so sánh với chiếc điện thoại mà Ninh Vân Hoan đã từng sử dụng trước khi xuyên vào quyển sách này được, không chỉ có rất nhiều công năng, hơn nữa tốc độ mạng lại rất nhanh, cô cầm điện thoại chuẩn bị chơi game để giết thời gian, vừa mới ngồi được một tí, phía sau bụi cỏ đột nhiên truyền đến một giọng nói hết sức kỳ quái.

Lỗi tai Ninh Vân Hoan vừa nghe thấy giọng nói này, cả người lập tức cứng đờ, không thể nào?

“Không cần chạm vào đó, ưm, nhẹ một chút a~.....” Một thanh âm quen thuộc truyền lại, Ninh Vân Hoan không cần nghĩ cũng biết đó là ai!

Không thể nào, dù sao thì lần trước cũng là ở nơi vắng vẻ ít người lui tới, nhưng bây giờ ở chỗ có nhiều người qua lại này mà cũng có thể bắt gặp được, rốt cuộc là nữ chủ đã đói khát đến mức nào rồi? Ninh Vân Hoan không biết bản thân mình sống hai đời có quá thất bại rồi hay không, hay vẫn là do số phận của nữ phụ, đại học Đế Đô rộng lớn như vậy, nếu muốn đi thăm quan hết ngôi trường này thì cô phải mất ba bốn ngày mới đi hết

được, địa phương vắng vẻ ít người cũng không thiếu, nhưng vì sao mỗi lần cô đều xui xẻo đụng phải chuyện này vậy.

“Bảo bối, em thật chặt, thả lỏng một chút nào! Em luyện tiếc không muốn anh đi ra ngoài sao!” Một thanh âm nghiến răng nghiến lợi kèm theo là tiếng thở hổn hển của người đàn ông vang lên, cùng với một trận tiếng thét chói tai của Cố Doanh Tích, ngoài này cũng không tính là nhiều người, nhưng mà nữ chủ lại kêu lớn tiếng như vậy, nhưng mà cách đó không xa đều đang có người ngồi trên ghế trò chuyện, nữ chủ kêu lớn như vậy chẳng lẽ không sợ người khác nghe thấy sao?

“Muốn hỏng rồi, ô ô.....” Tiếp theo là tiếng khóc của nữ chủ, giọng người đàn ông kia thở dốc càng nhanh, không đến một lát sau cả hai người đồng thời đều kêu lên, Ninh Vân Hoan rất sợ chính mình nhìn nhiều sẽ đau mắt, nên cúi đầu nhanh chóng cầm lấy đồ của mình rồi chạy đi.

Cô cũng đã rất cẩn thận khi đứng lên, xác định bản thân sẽ không đập trúng cành cây khô nào đó mà xảy ra tình huống cấu huyết như trong tiểu thuyết được, nhưng không ngờ tới bọn họ vừa mới làm xong lại đột nhiên im lặng, bất chợt giọng nói của người đàn ông vang lên, quát to một tiếng: “Là ai?”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, kèm theo là tiếng thét chói tai của Cố Doanh Tích còn mang theo nước nỡ, người bên trong an ủi cô ta hai câu, một bộ áo sơmi được mở hai cúc trên, lộ ra lồng ngực rắn chắc, vẻ mặt hung ác nham hiểm. Tạ Trác Doãn vừa đứng lên, lộ ra nửa thân trên để trần vừa bị bụi cây che khuất.

“Là cô?” Tạ Trác Doãn đã nhìn thấy Ninh Vân Hoan còn chưa kịp chạy trốn khỏi đó, hắn ta cau mày, trên mặt lộ ra thần sắc dữ tợn.

Cô thật sự rất là xui xẻo mà!!!!!!! Trong lòng vui mừng vì chuẩn bị thoát khỏi đó thế nhưng lại không ngờ tới vẫn bị hắn ta bắt lại... Thế nhưng

cô thật sự muốn cầm khăn tay mà khóc a, vì sao hôm nay mình lại xui đến thế cơ chứ? A a a, thế này thì quan hệ giữa họ sẽ rơi vào ngõ cụt mất ...

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Uy Hiếp

Lúc này cũng đã bị bắt gặp rồi, Ninh Vân Hoan cũng không nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa, ở bên cạnh có nhiều người như vậy, cô không tin Tạ Trác Doãn dám làm gì cô, cho dù lòng dạ người này có độc ác đi chăng nữa, nhưng chỉ cần cô làm lớn chuyện này lên thì Tạ Trác Doãn cũng không còn mặt mũi nào mà ở trong trường học nữa, vì đề phòng chó cùng rứt giậu, Ninh Vân Hoan vẫn phải lui về sau hai bước, để tránh bị hấn khê vươn tay ra liền bắt được mình, cũng nhìn thấy thứ không nên nhìn làm cho cô cảm thấy ghê tởm, lúc này cô mới nhú mày mở miệng nói: “Là tôi.”

Trong lòng nghi ngờ không biết Tạ Trác Doãn có bị hư thận không, như thế nào mà sớm không xong muộn không xong, đúng lúc cô vừa ngồi thì hai người liền xong việc, nhanh như vậy, khẳng định là do thận bị sử dụng quá độ mà không chịu nổi! Cô yên lặng ở trong lòng nguyên rửa hấn ta, cũng coi như đã hiểu được lần trước bản thân đụng tới người đàn ông đầu tiên của Cố Doanh Tích là ai, khó trách Tạ Trác Doãn đột nhiên đến lớp học tìm mình, đoán chừng hấn ta đã biết người nhìn lên lần trước là mình rồi.

“Có phải cô thăm mến tôi? Nên bây giờ đi theo dõi tôi không?” Sắc mặt Tạ Trác Doãn lập tức trở nên khó coi, đôi mắt hiện lên vẻ ngoan độc, dè thấp thanh âm hướng Ninh Vân Hoan hét lên một tiếng.

Vừa nghe xong lời này, Ninh Vân Hoan thiếu chút nữa không nhịn được mà ói ra, ánh mắt của cô từ trên xuống dưới đánh giá Tạ Trác Doãn vài lần, lúc này mới tức giận mở miệng: “Anh hoài nghi tôi thích loại người

như anh sao? Thứ mà người khác đã dùng qua, tôi đây nhìn còn chường mắt chứ nói gì đến việc thích anh!”

Lúc này cô mang những lời mà Lan Lăng Yến đã từng nói với cô ra, ban đầu sắc mặt của Tạ Trác Doãn còn kiêu ngạo, ngay khi nghe xong lời này của Ninh Vân Hoan, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, bộ dáng này có vẻ như tức giận không nhẹ.

“Ninh gia của cô bất quá chỉ là một cái công ty nhỏ mà thôi, cô có tin tôi dám bóp chết cô như bóp chết một con kiến không? Sự việc hôm nay tốt nhất là cô không nên nói ra bên ngoài, thời điểm lần sau tôi đang làm việc, không muốn lại nhìn thấy cô nữa, nếu không thì.....” Tạ Trác Doãn nói đến đây, hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng hiện lên sát khí.

Không ai hiểu rõ sự độc ác của Tạ Trác Doãn hơn Ninh Vân Hoan, kiếp trước cô cũng đã hiểu rõ việc này, vốn là trước kia cô còn có chút sợ hãi, nhưng sau khi gặp được Lan Lăng Yến, nhìn thấy Tạ Trác Doãn lại cảm thấy giống như một tên lính quèn vậy, cơ hồ ngay cả mí mắt cô cũng không thèm giật lấy một cái, nếu mang ra so sánh với Lan Lăng Yến, sự độc ác của Tạ Trác Doãn chỉ là ngoài mặt mà thôi, dù sao tục ngữ có câu, chó sủa là chó không cắn người, đạo lý này lúc nào cũng đúng.

“Anh cũng không nên làm tôi sợ, lá gan của tôi rất nhỏ, nếu để tôi sợ hãi không chừng sẽ khóc lớn lên đó.” Ninh Vân Hoan nâng cằm lên nói, một bên lắc lắc di động trong tay trước mặt Tạ Trác Doãn, sau khi nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Tạ Trác Doãn, cô mới cười lạnh hai tiếng, nói một tiếng thật xui xẻo, lúc này mới xoay người rời đi!

“Đáng chết!” Ánh mắt Tạ Trác Doãn nheo lại, ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm bóng lưng đã đi xa của Ninh Vân Hoan một hồi lâu, một lúc sau oán hận nắm chặt nắm đấm, một bên Cố Doanh Tích bị thoát sạch sẽ đang ngồi dưới đất, đùi khó có thể khép lại, giữa đùi là một mảnh hỗn độn, hai chân vẫn còn đang run nhè nhẹ, thân thể trắng lóa lóa hiện ra ngoài, đôi

mắt to tròn mang theo vẻ hoảng sợ, nhất là sau khi làm tình xong, đặc biệt chọc người yêu thích.

Nhìn thấy cô ta như một con cừu nhỏ lộ ra thần sắc sợ hãi, Tạ Trác Doãn chỉ cảm thấy vừa mới bị Ninh Vân Hoan chọc giận trong nháy mắt biến thành dục hỏa khó nhịn, ngay lập tức lại đè Cổ Doanh Tích trên bãi cỏ, bản thân cũng theo đó áp sát vào cô ta, bãi cỏ vừa mới bình yên một tí liền tiếp nhận một vòng đại chiến mới, tiếng kêu khẽ của phái nữ vang lên như tiếng mèo kêu, mang theo tiếng khóc nỉ non tạo nên bầu không khí ái muội.

Ninh Vân Hoan không biết bản thân vừa đi thì hai người đó lại bắt đầu một vòng dã chiến mới, lúc này cô chỉ cảm thấy bản thân thật xui xẻo, tìm đại một chỗ ngồi xuống cũng có thể gặp phải xuân cung đồ sống, nếu Tạ Trác Doãn đồng ý làm nhiều thêm mấy lần cho cô xem, chỉ sợ cô không nhịn được mà ói ra mất!

Đợi đến lúc Lan Lăng Yến phái xe tới, bản thân hẳn cũng không có trên xe, bởi vì nguyên nhân buổi sáng, Ninh Vân Hoan cũng không còn tâm trạng đi học nữa nên quyết định cúp học luôn, dù sao thì kiếp trước cô cũng là một học sinh ba tốt, nên cái gì cần học cũng đã học qua rồi, cho dù không đi học thì cô cũng không sợ bị rớt, nếu gặp phải giáo sư điểm danh thì đến lúc đó tất cả mọi chuyện đều giao cho Lan Lăng Yến giải quyết là được rồi, nghĩ như vậy, buổi chiều cô mới yên tâm thoải mái ở trong trang viên ngủ bù.

Thời gian gần đây cô không có một giấc nào ngủ ngon cả, nhưng lần này vừa ngủ liền ngủ thẳng tới chiều tối, ngay cả ác mộng cũng không gặp, đang lúc cô ngủ say, trên mặt đột nhiên có cảm giác ngứa nhẹ nhàng, cô xoay mặt vài lần, cũng đem mặt mình vùi vào trong gối, nhưng cái cảm giác ngứa ngứa kia vẫn không chịu hết, ngược lại trên lưng cũng khó chịu nữa, trong mơ màng cảm thấy bên cạnh mình đột nhiên lún xuống, cô cũng không biết hai chân của mình bị người kéo mở ra, giống như có cái gì đó lạnh lẽo chen vào trong thân thể cô, làm cô có chút không thoải mái nhú

mày, hừ nhẹ hai tiếng, sau một hồi đụng chạm, thân thể giống như bị một vật nặng nào đó đè lên, thân thể bị người mạnh mẽ chen vào truyền đến cảm giác đau đớn, trên người càng ngày càng bị đè xuống, làm cho cô thở gấp vài lần, lúc này cô mới không tình nguyện mà mở đôi mắt ra.

“Em chịu tỉnh rồi sao?” Lan Lăng Yến vừa về đến nhà liền nhìn thấy bộ dáng ngủ say của con mèo nhỏ này, bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu kia, lại không hề phòng bị ngủ ở trên giường của hắn, rõ ràng là một bộ như ngủ trên giường của cô vậy, làm cho hắn không thể nhẫn nại được, thừa dịp cô đang ngủ liền đi vào, xem bộ dáng cô còn mơ mơ màng màng, giống như cảm thấy khó chịu, chân mày đều nhíu lại, hai tay của hắn bắt lấy tay cô kéo lên đỉnh đầu, lúc này mới bắt đầu xông vào trong.

Đang ngủ say thì bị người ép buộc làm cho tỉnh lại, cả người Ninh Vân Hoan mềm nhũn, tiếng rên rỉ nhỏ bé, thanh âm nhẹ nhàng tiến vào lòng người, làm cho ánh mắt Lan Lăng Yến nhìn cô càng thêm mềm mại, nụ hôn như mưa rơi trên hai hàng lông mày cùng đôi mắt của cô.

Ăn no nê xong, đến khi Lan Lăng Yến cảm thấy thỏa mãn mới từ trong cơ thể cô đi ra, hài lòng nhìn thấy bộ dáng cô yếu ớt nằm trên giường, ôm lấy cô đi tắm, sau đó cầm lấy một bộ quần áo ngủ ở trên giường cẩn thận mặc vào cho cô, lúc này Lan Lăng Yến mới quay lại tẩy rửa cho bản thân, khi đi ra liền nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của cô, hai má đều đỏ ửng, nhìn thập phần đáng yêu.

“Tại sao buổi chiều này em không đi học?” Lan Lăng Yến xoa xoa tóc, đem khăn tắm ném tới trên chiếc ghế sofa gần đó, lúc này mới đi lên giường ôm cô vào lòng, đưa tay vuốt ve eo của cô.

“Em không muốn đi, buổi sáng hôm nay em đến trường gặp phải Cố Doanh Tích.” Cả người Ninh Vân Hoan mềm nhũn không có một chút khí lực, cũng mặc hắn ôm mình.

Vị trí Lan Lăng Yến ôm cô rất kỳ diệu, làm cho cô cảm thấy bản thân có thể té xuống bất cứ lúc nào, bởi vậy không khỏi đưa tay ôm lấy cổ hăn, thân mật tựa vào trước ngực hăn, phòng ngừa hăn chen lấn mà làm mình bị té xuống giường, người thợ săn cảm giác được động tác của cô, lập tức làm cho vị trí cô đang nằm bị thu hẹp lại, cảm giác được cô chui vào lòng mình càng sâu, lúc này Lan Lăng Yến mới vừa lòng hôn lên đôi môi nhỏ bé của cô gái trong lòng.

“Chính là người phụ nữ ngày đó.” Ninh Vân Hoan giải thích qua với hăn, lại bổ sung thêm một câu như sợ hăn không biết Cố Doanh Tích là ai: “Chính là người mà lần trước chúng ta gặp phải ở trên bãi cỏ bên ngoài thư viện trường học đó, hôm nay lại nhìn thấy, thì ra người kia là Tạ Trác Doãn, khó trách ngày đó hăn ta lại đến lớp tìm em.”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Dây Dưa

Dịch & biên: NguyệtNhi

Ninh Vân Hoan vừa nói xong, Lan Lăng Yến liền cảm thấy hết chỗ nói rồi, hẳn cũng không biết bảo bối trong lòng mình gặp phải vận khí gì nữa, loại chuyện xấu hổ như thế này mà lại bị cô nhiều lần bắt gặp được, nghĩ đến việc lần trước mình ở trong trường học của cô nhìn thấy cảnh tượng, Lan Lăng Yến liền chán ghét nhíu mày: “Em tránh xa cô ta một chút, miễn cho cô ta lây những thứ không sạch sẽ lên mình.” Lời này tuy đã nói xong, nhưng Lan Lăng Yến vẫn cảm thấy thập phần phiền chán, hẳn nghĩ tốt nhất thì mình vẫn nên sớm xử lý cô ta, nếu cô ta cùng với Ninh Vân Hoan đã không có quan hệ gì, vậy thì đừng để cô ta xuất hiện trước mắt mình là được.

Cô có thể nghe ra Lan Lăng Yến không có ấn tượng tốt gì với Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan không biết tại sao mình lại cảm thấy vui vẻ, thế nên cô càng nhích lại gần Lan Lăng Yến hơn, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, sau đó liền không nói chuyện này nữa.

Cô gái nhỏ trong lòng yên tĩnh giống như con mèo con ngủ say, Lan Lăng Yến vừa lòng vuốt ve lưng của cô, Ninh Vân Hoan cũng không gầy, bất quá là do khung xương nhỏ nhắn hơn thôi, trên người không nhìn ra được một chút thịt dư thừa nào, lúc chạm vào cảm xúc vô cùng tốt, bộ quần áo làm bằng tơ lụa trên người như có như không, càng có thể cảm nhận được cảm giác mềm mại của người trong lòng. Đối với loại hình thức ở chung ấm áp này Lan Lăng Yến một tí kinh nghiệm cũng không có, thân thể cứng ngắc một hồi lâu, nghĩ muốn nói chuyện với cô, nhưng lại không

biết phải mở miệng như thế nào, mãi một lúc lâu sau mới nghĩ tới một vấn đề:

“Người của Lý gia đều đã bị điều đến Nam Lĩnh rồi.”

Vốn đã chưa tỉnh ngủ, lại thêm bị người làm phiền, lúc này cả người Ninh Vân Hoan đều cảm thấy mệt mỏi, đôi mắt vẫn còn có chút buồn ngủ, trong phòng lại vang lên giọng nói của Lan Lăng Yến, cô mờ mịt mở to mắt hỏi: “Người Lý gia? Là người Lý gia nào?”

"Là người lần trước đã bắt em Lý Vũ Khoan đó, từ nay về sau gã đó sẽ không xuất hiện trước mặt em lần nữa đâu." Giọng điệu Lan Lăng Yến lạnh như băng, nhưng không biết vì sao, Ninh Vân Hoan cảm thấy trong giọng nói của hắn giống như còn mang theo một chút chờ đợi cô trả lời. Nếu không phải hôm nay Lan Lăng Yến nhắc tới người Lý gia, thì cô ngay cả Lý Vũ Khoan là ai cũng không biết, dù sao thì cũng chỉ là vật hy sinh nam phụ mà thôi, sớm muộn gì thì gã ta cũng xuống sào, cô căn bản không đem chuyện đó để ở trong lòng, nhưng lúc này nghe được lời nói của Lan Lăng Yến, Ninh Vân Hoan cảm thấy hơi do dự, nên cô quyết định mở miệng thăm dò hắn: “VẬY em cảm ơn anh.”

Lan Lăng Yến đã sớm chờ lời này của cô từ lâu, hài lòng đem người trong lòng ôm càng chặt hơn, khoe miệng nhếch lên một chút tươi cười, một đôi mắt lạnh lùng thường ngày lúc này lại mang theo ánh sáng nóng bỏng, giọng điệu thập phần chắc chắn trả lời cô: “VẬY LỄ VẬT CẢM ƠN ANH MUỐN TỰ MÌNH LẤY.”

Cô vốn không nghĩ tới sẽ đưa lễ vật cảm ơn hắn, nhưng nghe được lời nói của Lan Lăng Yến, Ninh Vân Hoan nhin không được liếc mắt xem thường hắn, nhưng cũng không thay đổi được kết cục của mình, thế là đành phó mặc cho hắn.

Chuyện thị trưởng ở thủ đô đột nhiên bị điều tới Nam Lĩnh rất nhanh liền truyền ra bên ngoài, ở mặt ngoài khi nghe tới việc từ thành phố này chuyển sang thành phố khác công tác thì cũng không có gì khác nhau, nhưng mà có ai lại không biết, Nam Lĩnh chính là một huyện nhỏ xa xôi, mà thủ đô lại là trung tâm hành chính lớn nhất của toàn bộ đất nước Trung Quốc, rõ ràng người của Lý gia bị người ta ám hại sau lưng!

Đằng sau chuyện này đều có rất nhiều người âm thầm điều tra xem vị Lý thị trưởng kia rốt cuộc đã đắc tội với người nào không nên đắc tội, nhưng sau một hồi âm ỉ náo loạn mà vẫn không tìm được người khả nghi, chuyện này liền cứ như vậy kết thúc.

Đối với chuyện này, tuy rằng Ninh Vân Hoan là nguyên nhân gây nên, nhưng mà bây giờ cô chỉ là một sinh viên, cuộc sống mỗi ngày tự nhiên cùng với giới chính trị hoàn toàn không liên quan gì đến nhau, thời gian gần đây cô cũng không có rảnh để nghe mấy chuyện linh tinh của Lý gia, mà gần đây cô giống như là bị quỷ đeo bám, mỗi ngày phiền đều phiền toái không dứt!

Vừa học xong tiết thứ nhất, nghỉ ngơi nửa tiếng thì còn có một tiết học tự do, trong lúc nghỉ ngơi Ninh Vân Hoan liền đi WC, vừa mới từ bên trong đi ra, liền bắt gặp một cô gái đang khóc trước cửa nhà WC, hai mắt sưng đỏ giống như quả hạch đào, mí mắt như là đã sớm chờ ở bên ngoài, khi nhìn thấy Ninh Vân Hoan mở cửa, liền ủy khuất nhỏ giọng hô một câu: “Ninh học muội.”

“Rốt cuộc thì chị muốn đeo bám tôi đến khi nào hả?” Ninh Vân Hoan có chút tức giận hỏi, cho dù là ai thì khi vừa từ toilet đi ra liền gặp phải người đứng ở cửa chờ mình thì tâm trạng cũng không vui vẻ gì, rõ ràng cô mới là người bị theo dõi, vì cái gì mà biểu hiện của Cố Doanh Tích lại giống như cô đang ăn hiếp bắt nạt cô ta vậy hả!

“Ninh học muội, chị, chị.....” Cố Doanh Tích bị cô quát có chút hoảng sợ, bả vai run run, hai chân không tự chủ được mà mở rộng ra, đầu gối đụng vào nhau, một đôi tay nhỏ bé trắng nõn đặt trước ngực đan vào nhau, gần đây Tạ Trác Doãn không ngừng đòi hỏi cô ta, nên bây giờ trên cổ vẫn còn vài dấu hôn ngân đỏ chót lộ ra, mà trên người Cố Doanh Tích cũng so với trước kia nhiều hơn vài phần hương vị phụ nữ, thoát nhìn không giống phía trước thanh sáp bộ dáng.

“Có chuyện gì thì chị nói thẳng đi!” Cô cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng giả bộ đáng thương của cô ta đâu, vừa nhìn liền cảm thấy khó chịu

Kiếp trước Cố Doanh Tích luôn luôn bày ra bộ dáng này trước mặt mọi người, giống như bị người khác bắt nạt rất thâm, nhưng thật ra là cô ta bị mấy người đàn ông kia mạnh mẽ chiếm đoạt dẫn tới bản thân cảm thấy khổ sở, cố tình kiếp trước vì muốn thay đổi kết cục của một nữ phụ mà Ninh Vân Hoan mặt dày mày dạn ở bên cạnh Cố Doanh Tích làm một người hầu bé nhỏ, tình bạn của hai người tiến triển rất tốt, Cố Doanh Tích thường xuyên ở trước mặt cô khóc lóc kể lể, chỉ cần cảnh này bị mấy người đàn ông của cô ta thấy được, tất cả bọn họ liền cho rằng là Ninh Vân Hoan bắt nạt Tích nhi của họ, cũng không ít lần tìm Ninh Vân Hoan gây phiền toái, lần đầu tiên Ninh Vân Hoan bị đánh ở kiếp trước, cũng là do Cố Doanh Tích giả bộ đáng thương ở trước mặt cô, sau đó thì bị Ninh Vân Thành nhìn thấy, nghĩ là do cô bắt nạt cô ta, thế là không chút nghĩ ngợi liền cho Ninh Vân Hoan một bạt tai!

Nghĩ đến đủ loại chuyện trong quá khứ, sắc mặt Ninh Vân Hoan thập phần khó coi, tuy nói cô có thể trọng sinh lại lần nữa, hơn nữa bây giờ vẫn chưa tới lúc Ninh Vân Thành trở mặt với Ninh Vân Hoan, nhưng lần đó bị người bạt tai, loại sỉ nhục này Ninh Vân Hoan vẫn để ở trong lòng, lúc này lại nhớ tới, thử hỏi làm sao mà cô có thể cho Cố Doanh Tích sắc mặt tốt được.

Kiếp trước cô bị Ninh Vân Thành tát một cái tát, lúc đó Cố Doanh Tích lại đang ngã vào trong lòng Ninh Vân Thành, cũng mang bộ dáng yếu đuối như bây giờ nói: Không phải, không phải như vậy, anh hiểu lầm rồi.

Cô ta càng nói như vậy, càng làm cho Ninh Vân Thành đối với cô ta nảy sinh cảm giác thương tiếc, càng xuống tay nặng hơn với Ninh Vân Hoan, vốn đã muốn thu tay lại, nhưng lại bị hành động của Cố Doanh Tích làm cho bùng cháy, lúc ấy là lần đầu tiên Ninh Vân Hoan bị đánh, cả người đều mê mông, đây cũng là nguyên nhân khiến cho kiếp trước cô bắt đầu nản lòng thoái chí với Ninh Vân Thành.

“Ninh học muội, chị cùng với Tạ học trưởng, chị, chị có nỗi khổ riêng, em có thể nghe chị giải thích được không, ô ô.....” Lời nói của Cố Doanh Tích còn chưa, liền bắt đầu đau lòng khóc nức lên: “Mẹ của chị, mẹ của chị.....”

Cô ta làm như mình đáng thương lắm vậy, khi nói chuyện mà cứ như hát như khóc, còn có gương mặt khiến người khác nhìn vào liền đồng tình với mình, nhưng nó lại làm cho Ninh Vân Hoan nghĩ muốn đánh cô ta, vừa nghe cô ta khóc lóc kể lể thì cứ tưởng là có chuyện gì quan trọng lắm, nhưng cuối cùng chỉ là chuyện đào hoa của cô ta mà thôi, đối với tình huống trong nhà của Cố Doanh Tích, căn bản Ninh Vân Hoan không muốn nghe, mặt cô đen lại vài phần nói: “Chuyện của chị cùng Tạ Trác Doãn thì có liên quan gì tới tôi? Về sau mong chị tránh xa tôi ra, hơn nữa cũng nhờ chị chuyển lời tới họ Tạ kia, bảo hẳn ta cách xa tôi một chút!”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sắc Lang

“Học muội, không biết chị đã làm sai cái gì, tại sao em cứ muốn đổi đầu với chị?” Cố Doanh Tích nghe cô nói như vậy, trong mắt vốn đã đọng lại hơi nước lập tức hóa thành nước mắt ào ào chảy xuống, vốn đã mang hào quang nữ chủ bây giờ gương mặt khi khóc lại như hoa lê đá vũ, vừa nhìn liền làm cho người ta có cảm giác muốn bảo vệ.

Ninh Vân Hoan không biết nên nói gì, cô ngẩng đầu lên, bộ dáng có chút khó hiểu hỏi lại: “Rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì? Tại sao ngay cả đi WC cũng đều bị người rình coi vậy?”

“Không có, chị không có.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Doanh Tích lập tức đỏ bừng lên, cô ta liều mạng lắc đầu phủ nhận, một đôi tay bất an nắm lấy tà váy của mình, một bên lại vịn vịn hai chân lại, làm thành tư thế muốn té úp xuống dưới: “Chị không phải muốn rình coi em, học muội, chị, chị.....” Thật ra Cố Doanh Tích muốn nói Ninh Vân Hoan đưa những tấm ảnh chụp được trước kia cho cô ta, nhưng nghĩ lại cô ta và Tạ Trác Doãn ở trên bãi cỏ trong trường làm ra loại chuyện đó, Cố Doanh Tích ngại ngùng không dám mở miệng nói ra, vì vậy sắc mặt càng đỏ bừng hơn, lắp ba lắp bắp không nói ra được lời nào.

“Nếu chị không có việc gì muốn nói với tôi, vậy thì về sau làm ơn đừng có bám theo tôi nữa.” Ninh Vân Hoan nói xong lời này, khóe mắt run rẩy chuẩn bị đi ra ngoài, ai ngờ ở bên ngoài nhà WC nữ có người vô tình đứng ngoài nghe thấy hết cuộc nói chuyện giữa hai người, khi Tạ Trác Doãn nghe thấy tiếng khóc nức nở của người trong lòng liền nhin không được mà đẩy cửa bước vào trong, vừa vào liền trợn mắt trừng Ninh Vân

Hoan: “Tại sao lại có người phụ nữ ác độc như cô chứ? Doanh nhi bé nhỏ của tôi chịu nói chuyện với cô đã là vinh hạnh rất lớn đối với cô rồi, cô nên cẩn thận đừng có chọc giận tôi, đến lúc đó cho dù có là Ninh gia đi chăng nữa thì cũng không cứu được cô đâu!”

Bóng dáng cao lớn của Tạ Trác Doãn xuất hiện trong nhà WC nữ, lúc này trên người hắn ta mặc một chiếc áo sơ mi làm từ tơ tằm màu đồng, bên dưới là quần tay thẳng tắp, lúc này một tay hắn ta chống hông, tay còn lại chỉ vào mũi Ninh Vân Hoan mắng, nhìn qua rất khí phách, nhưng Ninh Vân Hoan vừa nghe thấy hắn ta uy hiếp mình thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Nếu nói kiếp trước khi Ninh Vân Thành bắt cô từ bỏ quyền thừa kế của mình, thì Tạ Trác Doãn chính là ác mộng trong cuộc đời cô, là một nam chủ lãnh khốc, hắn ta luôn đe dọa Ninh Vân Hoan không được bắt nạt Cố Doanh Tích.

Nay cô có được cơ hội sống lại lần nữa, khi nhìn thấy hắn ta còn muốn uy hiếp mình, Ninh Vân Hoan nhin không được nở nụ cười.

Cô chỉ cười mà không nói làm cho Tạ Trác Doãn không biết phải nói gì, liền nhớ tới mấy hôm trước đụng phải người đàn ông làm cho hắn ta cảm giác được nguy hiểm, sau khi trở về liền điều động người điều tra lai lịch của người đàn ông đó, cũng dùng đến mạng lưới quan hệ của hắn ta, nhưng không thể nào tra ra người đàn ông thần bí kia là ai, vốn trong lòng đang có chút sợ hãi, nhưng đối với thiên chi kiêu tử có cuộc sống thuận buồm xuôi gió từ nhỏ đến lớn như hắn ta mà nói, lại bị người dọa sợ, hơn nữa người ta hiện tại cũng không có xuất hiện trước mặt mình, thế mà hắn ta lại gặp ác mộng vài ngày liền, việc này thật sự quá mất mặt rồi!

Tuy rằng không có người nhìn thấy được nội tâm quần bách của mình, nhưng trong lòng Tạ Trác Doãn vẫn rõ ràng, cơn giận của hắn ta bây giờ không có chỗ phát tiết, chỉ có thể dồn hết tất cả lên người con mồi Cố

Doanh Tích mà hẳn ta mới phát hiện gần đây, mãi cho đến khi Cố Doanh Tích khóc lóc cầu xin hẳn buông tha cho cô ta, mới làm cho cơn tức giận trong lòng Tạ Trác Doãn biến mất đôi chút, nhưng lúc này vừa nhìn thấy Ninh Vân Hoan, lần đầu tiên khi hẳn ta nhìn thấy Lan Lăng Yến là sợ hãi, lần thứ hai gặp lại thì bản thân hẳn bị Lan Lăng Yến nhục nhã trước mặt bao nhiêu người, làm cho cơn giận của Tạ Trác Doãn lập tức bùng phát.

Hơn nữa hẳn vừa nghe thấy Ninh Vân Hoan dọa Cố Doanh Tích phát khóc, cơn giận trong lòng Tạ Trác Doãn càng ngày càng lớn, thẹn quá hóa giận, sắc mặt hẳn càng lạnh như băng, trong mắt lộ ra một tia sát khí, đưa ra ba ngón tay nói với Ninh Vân Hoan:

“Tôi cho cô ba giây, cô lập tức quỳ xuống xin lỗi Doanh Nhi cho tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho Ninh gia của cô đâu!”

Từ nhỏ Tạ Trác Doãn đã bị Tạ gia nuông chiều lớn lên, Tạ gia cũng không phải là gia đình bình thường, mà là gia tộc cực kỳ giàu có ở trong Hoa Hạ, của cải giàu có không phải một công ty nhỏ như Ninh gia có thể so sánh được, hơn nữa cha của Tạ Trác Doãn lại là đồng sự trưởng ở đại học đế đô, mọi người đều kính nể Tạ Trác Doãn vài phần, nhất là những cô gái theo đuổi hẳn ta, lại càng dưỡng thành tính cách cao ngạo, lúc này gặp phải người khi dễ người phụ nữ của mình, trong lòng hẳn thập phần khó chịu:

“Không ai có thể bắt bạt người phụ nữ của tôi!” Chỉ có mình hẳn mới được khi dễ Cố Doanh Tích, cô gái này đừng nghĩ tới việc bắt nạt người phụ nữ của hẳn, nếu không thì cứ lấy mạng của mình mà bồi tội đi!

“Đừng, Doãn ca, không, không phải như vậy.....” Nghe thấy Tạ Trác Doãn nói muốn làm cho Ninh Vân Hoan quỳ xuống xin lỗi mình, Cố Doanh Tích lập tức có chút lo lắng, hai hàng nước mắt lập tức chảy xuống, ‘Bùm’ một tiếng thật mạnh liền quỳ xuống, bò đến chỗ Tạ Trác Doãn nói: “Chuyện này không liên quan đến học muội.....”

Hai người này động một chút là quỳ, quỳ tới quỳ lui bộ họ không biết mệt sao? Không lẽ xem kịch truyền hình nhiều quá rồi! Chỉ cần mở miệng ra là muốn cô quỳ xuống sao, đây là loại chuyện gì không biết? Khóe mắt Ninh Vân Hoan nhin không được mà run rẩy, Tạ Trác Doãn thấy người trong lòng quỳ xuống liền đau lòng đỡ cô ta đứng lên, đem cô ta ôm thật chặt trong ngực mình: “Doanh Nhi lúc nào cũng lương thiện như vậy, nếu hôm nay không làm cho loại người này quỳ xuống xin lỗi, thì cũng phải để cho em tát một cái chứ, như vậy mới công bằng với em!”

Cái gì? Hẳn ta muốn cô quỳ xuống xin lỗi, còn muốn cô nhận một cái tát? Những ký ức không tốt của kiếp trước dần hiện lên trong đầu cô, cả đời cô cố gắng lấy lòng Ninh Vân Thành, cũng không nghĩ tới Ninh Vân Thành vì người phụ nữ như Cố Doanh Tích mà không nể tình anh em giữa hai người, cũng mặc kệ cô như thế nào lấy lòng Ninh Vân Thành, thậm chí ngay cả cổ phần của cô ở công ty cũng bởi vì quá tin tưởng Ninh Vân Thành mà bị hăn lừa đi, cuối cùng vì Cố Doanh Tích mà Ninh Vân Thành còn tát cô một bạt tai, bây giờ Tạ Trác Doãn lại nói ra lời này, làm cho cơn giận trong lòng Ninh Vân Hoan lập tức bùng phát, cũng xếp Ninh Vân Thành và Tạ Trác Doãn vào loại tra nam.

Thật đúng là thù mới cộng thêm hận cũ, càng nhìn càng phát giận!

Ninh Vân Hoan không chút nghĩ ngợi liền cầm lấy huân hươg trong nhà WC lập tức ném về phía Tạ Trác Doãn, sau đó cô lập tức la lớn lên: “Cứu mạng a! Ở đây có biến thái, có sắc lang xông vào nhà WC nữ, cứu mạng a!”

Tạ Trác Doãn đang nhìn thấy bên môi cô Ninh Vân Hoan hiện lên ý cười, liền cảm giác có chút không ổn, cũng không chờ hăn kịp phản ứng lại, huân hươg kia lập tức đập vào trên mặt hăn, trong chốc lát khói bụi liền bay thẳng vào mặt hăn, còn có một ít bay vào miệng cùng mắt hăn, nhất thời Tạ Trác Doãn hét to một tiếng, cũng bất chấp bản thân đang ôm Cố Doanh Tích, theo bản năng đưa tay lên che mặt mình!

Vốn đang mềm yếu tựa vào trong lòng Tạ Trác Doãn, nhất thời bị người buông ra, Cố Doanh Tích liền không kịp phòng bị mà té xuống mặt đất, cú té này cũng không nhẹ nhàng chút nào, làm cho mặt mũi cô ta trắng bệch.

Mà khi Ninh Vân Hoan vừa mới la toáng lên, vốn vì muốn trút giận cho người trong lòng nên Tạ Trác Doãn đã đem cửa nhà WC đóng lại, lúc này bị người tập kích bất ngờ nên chưa kịp phản ứng lại, nhiều người nghe thấy hai từ 'sắc lang' và 'biến thái' liền không ngừng chạy tới nhà WC nữ!

“Quần lót lộ ra ngoài kia.” Sau khi cười nhạo Cố Doanh Tích một câu, Ninh Vân Hoan mới không nhanh không chậm sửa sang lại quần áo của mình qua gương, lúc này mới liếc mắt nhìn lại Cố Doanh Tích một cái, giơ lên cằm, chuẩn bị đi ra ngoài.

Cô nghĩ muốn đá Tạ Trác Doãn một cái, nhưng nghĩ lại vẫn là quên đi, dù sao bây giờ không có Lan Lăng Yến bên cạnh cô, vạn nhất cô chạy không kịp bị Tạ Trác Doãn bắt lại thì mất nhiều hơn được, đợi đến lần sau báo thù cũng không muộn, dù sao hôm nay Tạ Trác Doãn muốn cô quỳ xuống xin lỗi cô đã nhớ kỹ trong lòng rồi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Mất Mặt

“Tại sao em có thể độc ác như vậy hả?” Giọng nói lúc này của Cố Doanh Tích mang theo tiếng khóc nức nở, cũng không phải bộ dáng giả vờ như lúc đầu nữa: “Sao em lại độc ác như vậy? Chị không nghĩ tới em lại là loại người như vậy, em làm cho chị quá thật vọng rồi! Không những chụp lén ảnh của chị không chịu trả lại, em còn làm anh Doãn bị thương, từ nay về sau, chúng ta không còn là bạn bè nữa, chị sẽ không tha thứ cho em, không bao giờ tha thứ cho em!”

Kiếp trước Ninh Vân Hoan ở trước mặt Cố Doanh Tích luôn mang bộ dáng người hầu nhỏ, nên không cảm thấy nữ chủ có bao nhiêu nã tàn, ngược lại bởi vì có vàng sáng của nữ chính nên bộ dáng yếu đuối đó của cô ta luôn giành được thiện cảm của người khác giới. Cũng không biết vì sao, hay là vì đã giải quyết được mối nguy hiểm nhất của kiếp trước. Bây giờ cô nhìn thấy bộ dáng này của Tạ Trác Doãn chẳng khác nào một con hổ giấy cả, cũng không còn mang lại cho cô cảm giác âm hiểm độc ác như kiếp trước, bản thân mình bây giờ đã là người của Lan Lăng Yến rồi thì cũng không cần thiết phải sợ hãi ta như kiếp trước nữa, hơn nữa cô cảm thấy lời nói của nữ chủ rất vô lý, làm cho cô không còn lời nào để nói, ban đầu Ninh Vân Hoan nghĩ đến chuyện kiếp trước của hai người nên mới nói với cô ta hai câu, nhưng nghĩ lại nếu mình cùng cô ta mới gặp mặt đã cãi nhau một trận, không khỏi có chút làm cho người ta cảm thấy cô cố tình gây sự.

Cô nghĩ như vậy, đột nhiên nghịch ngợm nở nụ cười, thừa dịp tầm nhìn của Tạ Trác Doãn còn chưa có khôi phục lại, cô liền dùng sức đá xuống đầu gối của hắn một cái, liền nhìn thấy cả người hắn lão đảo hướng về phía trước, không tự chủ được mà gục xuống phía trước, cô liền tốt bụng

đi lại đằng sau đẩy lưng hấn một cái, làm cho hấn cả người hấn đổ ập vào người Cố Doanh Tích!

'Oành' một thanh âm trầm đục vang lên, Tạ Trác Doãn lập tức đè lên người Cố Doanh Tích, trực tiếp đem cô ta áp dưới người hấn, Cố Doanh Tích bị đầu Tạ Trác Doãn đánh tới kêu 'Ong' một tiếng, không đợi cô ta kịp mở miệng kêu đau, Ninh Vân Hoan liền bước ra ngoài.

Sau khi đi được mấy bước, cô liền hướng về phía nhà vệ sinh nữ rống to: “Ở đây có sắc lang a! Lại còn không biết xấu hổ làm chuyện ấy trong nhà vệ sinh nữ nữa chứ!”

“Thật không biết xấu hổ mà, còn dám mang điện thoại vào đây sử dụng!”

“Cậu ta thật càn rỡ mà, khẳng định trước đây đã không ít lần nhìn trộm người khác!”

“Mọi người, đánh hấn!”

Sau khi mọi người anh đánh tôi đá thì Ninh Vân Hoan đã thừa dịp đó mà rời đi.

Hôm nay trước chỉ xử lý hai người này như vậy thôi, không hiểu sao lại làm cho cô vô cùng thoải mái, khóa học tiếp theo cũng không thèm chuẩn bị, cũng không nghĩ ngợi gì liền lấy điện thoại ra gọi cho Lan Lăng Yến: “Em nghĩ muốn cúp học.”

Giọng nói của cô cực kỳ nhẹ nhàng, khi Lan Lăng Yến nhận được điện thoại của cô, khóe miệng nhin không được mà giương lên, nghe cô ở đầu bên kia vui vẻ kể lại chuyện bản thân đã chinh Tạ Trác Doãn như thế nào, mà sắc mặt của anh cũng theo đó càng trở nên dịu dàng hơn, anh mơ hồ có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Ninh Vân Hoan lúc này như thế nào, đáng tiếc là anh không được tận mắt nhìn thấy vẻ mặt đó của cô.

Lan Lăng Yến biết bởi vì hôm nay cô rất vui vẻ, cho nên mới theo bản năng gọi điện thoại cho anh, hơn nữa giọng nói lúc này của cô không hề mang theo một tia phòng bị nào, chờ đến khi khôi phục lại tinh thần, cô nhất định sẽ lui vào trong vỏ bọc của mình!

Nếu như chính tên tiểu tử Tạ gia và thu thập cái người phụ nữ vừa thấy đàn ông liền dính lại kia có thể làm cho cô vui vẻ như vậy, có lẽ có thể để cô chơi đùa nhiều hơn vài lần. Cũng nên cảm ơn tiểu tử Tạ gia kia, để cho anh tìm được một cái việc vui, Lan Lăng Yến nghĩ như vậy, đôi mắt phượng xéch lên nhin không được hơi nheo lại.

Thời gian cơ hồ chưa đến nửa ngày, tin tức Tạ Trác Doãn là một tên biến thái, chuyên rình trộm các nữ sinh đã lan truyền khắp đại học ĐẾ ĐÔ! Đây là kết quả cho việc cao ngạo của hắn từ trước tới nay, hắn ta vốn đã nổi tiếng trong giới thượng lưu và trong trường học, thay đổi bạn gái như thay áo, có thể nói hắn ta rất đào hoa. Nhưng cũng vì thế, những chuyện xấu của hắn cũng được lan truyền rất nhanh, thậm chí bởi vì bộ dáng cao cao tại thượng trước kia của hắn mà đã có không ít năm sinh trong trường ghét, trải qua chuyện lần này, thanh danh của hắn đã sớm lan rộng khắp toàn trường, ngày hôm sau khi Ninh Vân Hoan đi học, liền thấy Phó Viện mang vẻ mặt thần bí kéo cánh tay cô lại: “Hoan Hoan, bạn có biết không? Tạ Trác Doãn là một tên biến thái chuyên rình coi nhà vệ sinh đó! Nhìn bộ dạng trước kia của anh ta cũng không đến nỗi nào, nhưng không ngờ anh ta lại làm ra loại chuyện vô sỉ như vậy, trước kia không ít lần mình đã đi vệ sinh ở đó, không biết có bị anh ta chụp ảnh không nữa, thật đúng là dọa chết người mà!”

Phó Viện vừa nói xong, còn làm bộ bản thân bị hoảng sợ quá mức mà vuốt vuốt ngực, trong mắt còn hiện lên vẻ khinh thường và miệt thị sâu sắc: “Bất quá loại người như vậy tại sao lại tới tìm cậu, Hoan Hoan, trước kia cậu đã làm chuyện gì mà mình không biết vậy, như thế nào lại cùng loại người như vậy quen biết?”

Danh tiếng lúc trước của Tạ Trác Doãn rất tốt, Phó Viện luôn ước gì mình có thể có quan hệ gì đó với Tạ Trác Doãn, còn mang chuyện Tạ Trác Doãn đến tìm cô ra nói xấu, hiện tại danh tiếng Tạ Trác Doãn xấu đi, nàng đã nghĩ đem chính mình cùng hắn kéo đến cùng nơi, nghĩ đến người khác đều là gốc tử đâu, tùy vào nàng đến bài bố?

Ninh Vân Hoan cảm thấy bản thân cô rảnh rỗi nên suy nghĩ quá nhiều chuyện vợ vẫn rồi, tuy rằng diện mạo của Phó Viện cũng được xem là xinh đẹp, nhưng mà ở khoa điện ảnh mỹ nữ như mây mà nói thì Phó Viện căn bản không có khả năng được người khác chú ý tới, mặc kệ là gia thế hay diện mạo, chỉ cần Tạ Trác Doãn mở miệng thì sẽ có rất nhiều cô gái xinh đẹp hơn Phó Viện nguyện ý làm bạn gái của hắn, Phó Viện cố ý ở trước mặt cô nói những lời này, không phải là muốn cô nói ra mấy lời làm cho Tạ Trác Doãn chú ý sao?

“Cho dù anh ta có như thế nào thì cũng là con trai trưởng của Tạ đồng sự, địa vị của Tạ gia không phải một Phó gia như mấy người có thể so sánh được, Phó Viện, vì chúng ta là bạn bè, cho nên mình mới nhắc nhở cậu một tiếng, nếu như hai cô chú biết được cậu dám nói về con trai trưởng của Tạ gia như vậy.” Ninh Vân Hoan học theo giọng điệu trước đây của Phó Viện, dùng nó để châm chọc lại Phó Viện, nhất thời sắc mặt Phó Viện trở nên cực kỳ khó coi, cũng không mở miệng nói câu nào nữa.

Chuyện mất mặt của Tạ Trác Doãn mọi người cũng chỉ dám nói sau lưng hắn, dù sao thì chỉ cần không nói trước mặt Tạ Trác Doãn là được, nhưng nếu Phó Viện cứ đi rêu rao chuyện này, chỉ sợ đến lúc đó Tạ gia biết được nhất định sẽ không tha cho Phó Viện.

Mà trước kia Tạ Trác Doãn cũng đã từng nói qua, hắn ta mặc dù không thể trêu vào Lan Lăng Yến, nhưng nếu muốn đối phó với hai gia đình trung lưu như Phó gia và Ninh gia, chỉ bằng vào quyền thế và tiền tài của Tạ gia thì rất dễ dàng xóa sổ bọn họ, nếu để cho chú Phó biết được Phó Viện đã đắc tội với Tạ gia, thì chắc chắn cậu ta sẽ bị lột một lớp da!

Thấy sắc mặt Phó Viện ngày càng khó coi, lúc này Ninh Vân Hoan mượn cớ mình còn phải học bài, một tay đẩy Phó Viện sang bên cạnh, chính mình thì kiểm chỗ ngồi xuống.

Kiếp trước gặp loại chuyện này cô chỉ biết nhin xuống, cả đời ủy khuất chính mình, cuối cùng cũng không có kết quả tốt gì, nay cô muốn nói gì thì nói, cảm giác tự do làm việc mình thích thật tốt, cũng không cần lại phải ủy khuất chính mình, đây quả thực là chuyện mà cô luôn muốn làm nhưng không có cơ hội làm.

“Hoan Hoan, những gì mình nói chỉ vì muốn tốt cho cậu, tại sao cậu lại nói với mình như vậy?” Giọng nói của Phó Viện có chút sắc bén bức người, ban đầu chỉ muốn lại đây xem náo nhiệt, cũng như nhắc nhở Ninh Vân Hoan đừng quên bản thân mình là ai, cũng đừng mơ tưởng đến việc có thể trèo cao, dù sao hình ảnh lúc trước Ninh Vân Hoan nắm tay một người đàn ông đẹp trai vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu Phó Viện, làm cho cậu ta nhớ mãi không quên, một bên Tạ Trác Doãn không ngừng đến lớp học tìm cô, xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà hai người còn là bạn thân của nhau, Phó Viện không muốn Ninh Vân Hoan hơn mình, có chỗ tốt mà không chịu chia sẻ với bạn bè chút nào, bất quá hôm nay Phó Viện chỉ nói vài câu, cũng không nghĩ đến cuối cùng người chịu nhục lại là mình, lúc này Phó Viện cực kỳ tức giận, trước kia Ninh Vân Hoan là bạn thân của cô ta, bây giờ có chuyện nhờ vả lại không chịu giúp, làm cho cô ta cảm thấy trong lòng không thoải mái.

“Mình nói chuyện với cậu như thế nào? Cậu có phải thật sự muốn tốt cho mình hay không, trong lòng cậu là người rõ ràng nhất, đừng bảo sao mình không nhắc nhở cậu, chẳng lẽ không phải tất cả chỉ vì muốn tốt cho cậu sao?” Ninh Vân Hoan nghe được giọng điệu muốn dạy dỗ mình của Phó Viện, sắc mặt cô cũng lập tức trở nên khó coi: “Còn nữa sắp tới tiết rồi, cậu làm ơn nhường đường một chút. Cậu đang cản đường mình đó!”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Kết Giao

Phó Viện thật sự bị lời nói của Ninh Vân Hoan làm cho tức chết, lồng ngực không ngừng phập phồng lên xuống, cũng may là bộ dạng dịu dàng thiện lương của cô ta đã ăn sâu vào trong xương tủy, cho nên cô ta biết bản thân mình lúc này không thể ở trong lớp học cãi nhau với Ninh Vân Hoan được, dù sao thì cô ta cũng rất coi trọng thể diện của mình, cho nên cục tức này chỉ có thể nuốt xuống mà không dám nói. Sau khi Phó Viện tránh qua một bên nhường đường cho Ninh Vân Hoan, ánh mắt của cô ta không ngừng hiện lên hận ý.

Khóa học đang tốt đẹp nhất thời bị Phó Viện phá hỏng, Ninh Vân Hoan cũng không còn tâm trí nào ngồi nghe giảng bài nữa, thật vất vả chờ đợi giáo sư ở trên bục giảng nói xong, cô nhanh chóng thu dọn sách vở, rồi quay đầu lại nhìn Phó Viện đứng cách đó không xa, bộ dáng của Phó Viện như là muốn cô ở lại từ từ hãy đi, Ninh Vân Hoan chỉ có thể suy đoán là cô ta muốn giải thích chuyện kia với mình rồi sau đó cùng mình làm hòa, mà tính cách của Phó Viện như thế nào thì cô đã sớm nhận ra rồi, cho nên cô tự nhiên không muốn lại tiếp tục qua lại với cô ta nữa, vì vậy không đợi Phó Viện nói xong, liền chạy nhanh đi thu dọn sách vở rời khỏi phòng học.

Lúc khóa học kết thúc, giáo sư vừa bước ra khỏi phòng học thì cô liền nhận được điện thoại của Lan Lăng Yến, người này quả nhiên đã đem thời khóa biểu của cô ghi nhớ trong lòng, còn có cả thời gian từng tiết nữa, ngay cả thời gian để cô ngủ gật cũng không có. Ninh Vân Hoan chạy thật nhanh trên hành lang, khi đến sân trường liền thả chậm tốc độ lại, vừa ra liền nhìn thấy xe của Lan Lăng Yến đã sớm đứng chờ ngoài cổng. Người đàn ông

này mặc kệ là ăn mặc hay đi lại, đều mang theo một dấu ấn cá nhân cực kỳ rõ ràng của anh, lúc này mặc dù chỉ là một chiếc xe, nhưng cũng đã làm cho Ninh Vân Hoan thấy được sự sang trọng của nó.

Cô vội vàng chạy qua chỗ anh, quả nhiên cô vừa tới thì cửa xe liền mở ra, một cỗ hơi thở mát lạnh liền ập tới, lúc này ngược lại làm cho Ninh Vân Hoan cảm thấy thật thoải mái, cũng tùy ý để Lan Lăng Yến nửa ôm nửa kéo cô vào trong xe.

“Tại sao em lại chạy nhanh như vậy hả?” Lòng mày của anh hơi nhíu lại, bình thường trên mặt anh luôn mang một cái kính để che dấu đi ánh mắt sắc bén của mình, nhưng không biết bây giờ đã vớt đi đâu rồi, đôi mắt xéch bình thường luôn bình tĩnh bây giờ lại mang theo chút gợn sóng, làm cho ánh mắt của anh càng trở nên sắc bén hơn.

Tuy rằng giọng nói của anh có chút lạnh nhạt, nhưng động tác trên tay lại thể hiện sự quan tâm của anh dành cho cô, đưa ly sữa ấm cho cô, cũng khoác lên người cô một tấm chăn mỏng. Lúc Ninh Vân Hoan chạy ra đây, là lúc ánh nắng mặt trời chiếu xuống gay gắt nhất, một đường chạy tới đây làm cho cả người cô dính đầy mồ hôi, bởi vậy liền giãy dụa ra khỏi cái ôm của anh, cũng không muốn anh bao bọc lấy mình như cái kén: “Em không cần, làm như vậy nóng lắm.”

Lan Lăng Yến nghe được câu trả lời liền nâng ánh mắt lên nhìn cô, bộ dáng tươi cười nhưng không phải cười hỏi lại cô: “Thật sự không cần sao?”

“Em cần.” Bị anh nhìn như vậy, tuy nói ánh mắt lúc này của anh rất là bình tĩnh, cũng không giống như là đang tức giận, nhưng Ninh Vân Hoan biết rõ anh càng như vậy thì càng nguy hiểm, cũng làm cho cô nổi hết cả da gà, vì vậy cô liền biết điều mặc kệ anh lấy chăn bao bọc mình lại, cũng có chút được sung mà sợ nhận lấy ly sữa nóng mà anh đưa tới uống hai ngụm. Không biết bên trong có bỏ thêm cái gì hay không hay nguyên bản vốn là vậy, mà lại mang theo vị cỏ xanh ngon ngọt, độ ấm cũng vừa phải, vừa vụn

sẽ không bị phỏng, cũng không quá nóng hay quá lạnh làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, vốn Ninh Vân Hoan chỉ là vì làm cho anh bớt giận nên mới nhận lấy ly sữa, ai ngờ sau khi uống qua hương vị cũng không tệ lắm, liền cầm luôn ở trên tay không chịu trả lại cho anh.

“Buổi chiều em còn có tiết, sau khi ăn cơm xong anh sẽ kêu Lâm Cửu đưa em đi học.” Lan Lăng Yến ở một bên đưa tay thay cô vén lên mấy sợi tóc mái rủ xuống, một tay thì chỉ người đàn ông cao to ngồi phía trước đang lái xe, khuôn mặt tuấn tú đang trưng ra đột nhiên dừng lại một chút, sắc mặt có chút khó chịu, khóe mắt liếc nhìn Ninh Vân tràn đầy sự nguy hiểm nói: “Khi nào nhớ anh, liền gọi điện cho anh”

“A, em không nghĩ sẽ làm vậy đâu.” Ninh Vân Hoan lắc lắc cái đầu nhỏ nhắn của mình, cũng không hiểu được ý tứ trong câu nói kia của Lan Lăng Yến là gì, vốn trong xe đã mở điều hòa mát nhưng bây giờ lại bị một hơi thở lạnh lẽo quét qua, làm cho Ninh Vân Hoan không tự chủ được mà run rẩy cả người, nhìn thấy sắc mặt của Lan Cửu có chút không tốt, cô mới nhớ lại xem bản thân mình vừa rồi đã nói những gì, lập tức quyết đoán bỏ ly sữa qua một bên, thật cẩn thận vươn đôi tay nhỏ cầm lấy bàn tay anh đang thay mình vén tóc nói: “Em muốn nói, là buổi chiều nay em không muốn đi học, em nghĩ muốn ở cùng một chỗ với anh, xin anh đó, cho em một cơ hội đi!”

Tuy rằng anh đã sớm biết cô gái này là một người rất thức thời, không những thay đổi phản ứng trong chốc lát, mà còn rất biết lấy lòng người khác nữa, ban đầu trong lòng Lan Lăng Yến có chút giận cô nhưng khi nghe cô nói vậy thì nhất thời cảm thấy vui vẻ hẳn lên, đưa lên cánh tay không bị cô cầm nhẹ nhàng xoa đầu cô nói: “Được rồi!”

Ninh Vân Hoan yên lặng rơi lệ ở trong lòng, trên mặt lại trưng ra nụ cười lấy lòng anh, cũng có chút lo sợ bất an. Trước mắt cô vẫn không thể nào xác định được một người nguy hiểm như Lan Lăng Yến có để ý đến mối quan hệ giữa hai người hay không, cũng không biết đến tột cùng là

phúc hay là họa, tuy nói bây giờ nhìn qua giống như không có việc gì, nhưng nhìn bộ dáng này của Lan Lăng Yến thì có lẽ hai ba ngày nữa cũng sẽ không dễ dàng gì buông tha cho cô.

Hơn nữa hai người ở chung càng lâu, Ninh Vân Hoan lại càng cảm thấy sợ hãi, ở kiếp trước cô đã sớm lãnh giáo qua sự đáng sợ của Lan Lăng Yến rồi, đến bây giờ nó vẫn còn ăn sâu vào trong tâm trí cô, tuy nói hai người bây giờ đã trải qua tiếp xúc da thịt, nhưng mà cô vẫn cảm thấy sợ anh. Cô đã từng chứng kiến qua bộ dáng vui đùa nói ra câu giết người của Lan Lăng Yến, tính cách của người này làm cho người ta khó mà nắm bắt được, anh cũng không giống như lời mà Cố Doanh Tích đã nói trong nguyên bản, cũng không phải là người đàn ông đẹp trai lạnh lùng nhưng lại là phế vật, càng nhìn lại càng thấy anh giống như một người đàn ông khi cười lên sẽ làm rung động trái tim thiếu nữ, nhưng anh chính là người như vậy, có thể so với người đàn ông lạnh như băng khủng bố hơn!

Thật giống như chó bình thường sẽ không cắn người, lúc trước khi Ninh Vân Hoan xem cuốn tiểu thuyết thịt văn này, thì người đàn ông lạnh lùng bên cạnh Cố Doanh Tích tuy rằng mang bộ dáng lạnh như băng nhưng vấn đề là người ta chưa từng giết một người nào cả! Kiếp trước Ninh Vân Hoan ở bên cạnh nữ chủ làm bạn tốt, đã sớm nhận ra được điểm này.

Nhưng mà khi Lan Lăng Yến xuất hiện, bộ dáng phong độ đầy cao quý, kết hợp với sự lạnh lùng vốn có của anh, làm cho người ta dễ dàng liền nghĩ đến anh là một đứa trẻ được gia đình dạy dỗ rất tốt, lại là người đàn ông dịu dàng cẩn thận! Nhưng mà tất cả đều đã sai lầm!

Khi Lan Lăng Yến động thủ giết người thì trên môi luôn mang theo một nụ cười, hơn nữa anh còn có thể làm cho người ta sống không bằng chết! Suy cho cùng thì anh là người rất nguy hiểm, hiện tại Ninh Vân Hoan lại cùng anh xảy ra loại quan hệ này, sau này nếu mà muốn bứt ra khi, thì nên làm thế nào bây giờ?

Ánh mắt của cô không ngừng hiện lên sự sợ hãi, Lan Lăng Yến đưa tay nhẹ nhàng ôm cả người cô dán sát vào trong ngực mình, cảm giác được cơ thể cô đang run rẩy, tuy nói cô đã hết sức nhẫn nại, nhưng mà vẫn bị Lan Lăng Yến phát hiện ra, cô hình như rất sợ anh? Lúc trước sau lần đầu tiên anh thấy mặt cô, Lan Lăng Yến cũng đã cho người điều tra qua cô, tư liệu bây giờ vẫn còn ở trong tay anh, cô gái này từ nhỏ đến lớn đều rất ngoan ngoãn nghe lời cha mẹ, cũng không gây thù chuốc oán với ai bao giờ, luôn an phận thủ thường ở trong nhà, nhìn qua thật chẳng giống một tiểu thư được gia đình nuông chiều từ nhỏ, cho dù là cô gái trong một gia đình bình thường thì cũng sẽ có lúc bộc phát tính tình, mà Ninh gia lại đem cô nuông chiều lớn lên, nhưng mà cô lại chưa một lần nào quậy phá cái gì, sạch sẽ đơn thuần giống như một tờ giấy trắng vậy.

Hơn nữa bộ dáng của cô lại giống như là đã từng quen biết anh vậy, nhưng mà lấy thân phận địa vị bây giờ của Ninh gia, theo lý mà nói thì cô hẳn là không nên biết anh mới đúng.

Hoặc có khả năng là do cô thông minh cũng suy đoán ra được thân phận anh hơn cô, cảm thấy anh là một người rất nguy hiểm, nhưng như vậy lại càng đáng ngờ hơn, cô biết anh họ Lan, cũng biết anh đứng thứ chín trong nhà, điều này thật sự không có khả năng xảy ra được!

Anh cũng từng ở trong lòng cân nhắc qua vài khả năng có thể xảy ra, nhưng Lan Lăng Yến đều cảm thấy còn có điểm đáng ngờ, bất quá cũng may là anh có đủ sự kiên nhẫn, chậm rãi bồi cô chơi, cũng coi như là bồi dưỡng tình cảm nam nữ mà thôi, nguyên nhân trong đó như thế nào, cuối cùng cũng sẽ có một ngày anh biết được!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nam Phụ

Ninh Vân Hoan hoàn toàn không biết câu nói bạn trai lúc đầu cô thuận miệng nói lại làm cho Lan Lăng Yến để tâm, lúc này cô vẫn đang dựa người vào Lan Lăng Yến, ánh mắt đảo qua đảo lại xung quanh.

Khí thế của Lan Lăng Yến không cần tới từ ngữ phụ trợ nào, chỉ cần anh im lặng ngồi ở một chỗ thôi, cũng đã làm cho người ta sinh ra cảm giác bị đè nén, không dám nói chuyện với anh, cô lại bị anh ôm chặt trong lòng không thể động đậy được, cũng làm cho không khí trong xe thật là lạnh lẽo và buồn tẻ, Ninh Vân Hoan ngay cả dùng khí nhìn anh cũng không có, trong xe có ti vi màn hình tinh thể lỏng cùng các loại thiết bị hiện đại nhất, nếu như cô muốn xem, có thể giống như ở nhà ngồi xem vậy, không bị ảnh hưởng bởi bất kì âm thanh nào, hơn nữa còn nghe được vô cùng rõ ràng, nhưng lúc này cô lại không muốn xem, Ninh Vân Hoan ngồi ở trên người anh rõ ràng cảm thấy rất nhàm chán, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Chiếc xe này đã được cải tiến đặc biệt, cửa kính thủy tinh không hề đơn giản như bình thường, nhưng trước mắt Ninh Vân Hoan chỉ phát hiện ra cửa kính thủy tinh này chỉ có người từ bên trong nhìn ra ngoài mà người bên ngoài lại không thể nhìn thấy được bên trong, hơn nữa từ khoảng cách rất xa ở bên kia đường cũng có thể nhìn rõ.

Cô chỉ là nhàm chán nên mới cúi đầu nhìn ra ngoài cửa kính, nhưng không ngờ tới cô lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở bên ngoài, Ninh Vân Hoan vội vã đứng lên, ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Nhưng chiếc xe ngày càng chạy nhanh, trong lúc nhất thời cô không nhìn rõ bóng dáng vừa sang đường kia cho lắm, có lẽ bởi vì quá lo lắng, Ninh Vân Hoan lại ngồi lại trên người Lan Lăng Yển, nửa người trên lại ghé vào bên trái cửa xe, tròng mắt gần như áp lên mặt kính, ngoái đầu để nhìn ra bên ngoài.

Lan Lăng Yển cau mày, không biết bên ngoài có gì hay mà cô lại chú ý như vậy, trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn lạnh lùng nhấn nút ở bên cạnh, trầm giọng nói: "Lái xe chậm một chút!" lời nói truyền từ khoang sau xe truyền lên, tài xế trầm giọng đáp: "Vâng."

Quả nhiên tốc độ xe chậm lại, Lan Lăng Yển ôm lấy thắt lưng của Ninh Vân Hoan, đem cô ôm trở lại trên đùi của mình, Ninh Vân Hoan có chút gấp gáp nói: "Đợi chút, để em nhìn một chút đã." Hình như vừa rồi cô nhìn thấy bóng dáng của nữ chủ, người ở bên cạnh nữ chủ hình như là một người đàn ông, nhưng nhìn dáng người của hắn, không giống Tạ Trác Doãn có thân hình cao gầy, mặc dù chỉ nhìn thoáng qua không rõ ràng lắm, nhưng nhìn cách ăn mặc và trang điểm hình như cũng không giống Tạ Trác Doãn cho lắm, quần áo mà người đàn ông kia mặc rất phổ biến.

Vài ngày trước ở trong toilet chính thức kết cừ hận với đôi câu nam nữ kia, lúc đó nữ chủ phần nộ nói sẽ không bỏ qua cho cô, mặc kệ lời nói của Cố Doanh Tích là thật hay giả thì Ninh Vân Hoan vẫn để trong lòng, lúc này vừa nhìn thấy bóng dáng của Cố Doanh Tích, không biết tại sao, trong lòng cô có một ý nghĩ nếu nhìn thấy rõ người đàn ông kia là ai sẽ có lợi đối với mình.

"Ngồi yên!" Lan Lăng Yển nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp của cô, càng không vui đối với cái thứ ở bên ngoài đã hấp dẫn ánh mắt của cô, chân mày cau lại, trong đôi mắt xẹt qua một ánh nhìn sắc bén, lúc này vừa gặt gao ôm chặt lấy cô, vừa ấn lên màn hình tinh thể lỏng cho nó sáng lên. Sau khi nhập vào một dãy mật mã, anh nhích lại gần màn hình, màn hình tinh thể lỏng sáng lên màu xanh da trời, ở giữa có hình ảnh khôn mặt nhu nhỏ của

Lan Lăng Yến, sau khi quét mã, giọng nữ của máy móc lạnh lùng vang lên: "Tập nhìn, ổn định..."

Sau khi liên tiếp hô lên ba lần, màn hình tinh thể lỏng vang lên hai tiếng tí tí, đột nhiên xảy ra biến hóa, khung cảnh đường cái ở bên ngoài đột nhiên được thu nhỏ, hiển thị trong màn hình tinh thể lỏng.

Lan Lăng Yến không chút hoang mang giơ tay ôm lấy cô, đầu ngón tay ấn ấn vài cái, giống như là tìm bản đồ trên máy tính vậy, nhấn vào đâu cũng có thể phóng to và thu nhỏ, chỉ cần điểm này thôi đã hơn xa bản đồ phóng to rồi.

Lúc này Ninh Vân Hoan đã phát hiện ra dụng ý của anh, cũng không từ chối, ngược lại có chút kinh hãi nhìn màn hình tinh thể lỏng, cô chỉ nhìn thấy Lan Lăng Yến ấn ấn vài cái trên màn hình, không cần mất nhiều sức, các loại kiến trúc và dãy phố đã bị Lan Lăng Yến lướt qua, rất nhanh sau đó, cô nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc trên một con đường.

"Em muốn nhìn cô ta?" Lan Lăng Yến tìm được người, lúc này lại đổi thành cười lạnh, vừa dơ ra hai ngón tay ấn vào bóng dáng của hai người trên màn hình, liền nghe thấy giọng nói máy móc vang lên, trên thân của hai người đó đột nhiên hiện lên một vạch sáng đỏ, đầu ngón tay anh ấn nhẹ một cái, khung cảnh liền được phóng to ra. Không biết màn hình tinh thể lỏng này được làm như thế nào, rõ ràng là phóng to ra như vậy nhưng vẫn xem được hình ảnh một cách rõ ràng, hình như cô còn nhìn thấy rõ lông mày ở trên mặt của hai người kia vậy, thật không biết Lan Lăng Yến đã làm như thế nào! Nhưng lúc này Ninh Vân Hoan không có tâm trạng để suy nghĩ vấn đề này, ánh mắt của cô rơi vào màn hình tinh thể lỏng, ánh mắt có chút phức tạp.

Thật sự là Cố Doanh Tích! Hơn nữa người đàn ông đứng bên cạnh cô ta Ninh Vân Hoan đã nhận ra được đó là ai.

"Vậy mà lại là hắn?" Ninh Vân Hoan ngơ ngác nhìn người đàn ông có khuôn mặt tươi cười ở bên trong màn hình, dựa theo sự biến đổi nét mặt của người đàn ông, trên màn hình tinh thể lỏng cũng hiện rõ biểu tình của hắn.

Một người đàn ông khoảng 40 tuổi, tao nhã lịch sự, đeo một gọng kính màu vàng, người đàn ông có khuôn mặt gầy gò trắng nõn quay đầu lại nói gì đó với Cố Doanh Tích, trên khuôn mặt hai người liền hiện ra chút lo lắng, đáng tiếc là cách hơi xa nên không nghe rõ bọn họ nói gì.

"Em quen những người này?" Lan Lăng Yến mặt không đổi sắc hỏi cô, lông mày cau lại, trong lòng có chút nghi ngờ. Theo như anh điều tra được, cuộc sống trước kia của Ninh Vân Hoan đơn giản như một trang giấy trắng, theo lý mà nói thì cô không thể nhận ra người đàn ông trên màn hình là ai mới phải, nhưng rõ ràng nhìn dáng vẻ này của cô thì có quen biết người đàn ông kia, xuất hiện người đàn ông xa lạ, hơn nữa giọng nói của cô còn có chút kỳ lạ, ánh mắt Lan Lăng Yến lóe lên một tia nguy hiểm, lại nhìn qua người đàn ông trên màn hình một cái, cũng không biết là anh ẩn chỗ nào trên màn hình, không lâu sau trên màn hình liền hiện ra dòng chữ đã gửi thành công, trong đầu Ninh Vân Hoàn vẫn còn suy nghĩ lung tung, suy nghĩ sớm đã bay đến trên người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi kia.

Khuôn mặt của người đàn ông vừa hiện lên trên màn hình, Ninh Vân Hoan liền nhận ra ông ta, ông ta là Tống Thanh Vân, là người có tuổi lớn nhất trong dàn hậu cung của Cố Doanh Tích ở kiếp trước, hơn nữa quyền thế của ông ta cũng thấp hơn các nam nhân khác, nhưng lại là người đàn ông Cố Doanh Tích yêu thích và ý lại nhất.

Ông ta lớn hơn Cố Doanh Tích khoảng 20 tuổi, vốn dĩ chỉ là một giáo viên trung học phổ thông bình thường, nửa đời trước ở kiếp trước của Tống Thanh Vân cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, kết hôn với Đoạn Linh là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên của ông ta, tình cảm của hai

vợ chồng cũng rất tốt, đến nay con trai của họ cũng đã 23 tuổi rồi, theo lý mà nói đây chính là một gia đình ba người hạnh phúc.

Nhưng loại hạnh phúc này đã bị phá hủy sau khi Đoạn Linh xui xẻo tám đời mới gặp phải Cố Doanh Tích, bắt đầu đi lên con đường bị quỷ ám. Khi Ninh Vân Hoan vẫn chưa xuyên không vào cuốn tiểu thuyết thị trấn này, em gái của Cố Doanh Tích là Cố Doanh Ngọc vốn dĩ có yêu đương qua lại với con trai của Tống Thanh Vân, Cố Doanh Ngọc ở trong truyện là nữ phụ đáng thương bị tác giả cho chết từ sớm để dọn đường cho nữ chủ, Cố Doanh Tích vì mối quan hệ của em gái mà quen biết người nhà họ Tống, sau đó bắt đầu một màn ngược luyến tình thâm.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Theo Dõi

Trong truyện miêu tả, ngay từ lần đầu tiên gặp Cố Doanh Tích, trái tim yên lặng hơn 20 năm của Tống Văn Thanh đột nhiên sống dậy, bắt đầu đập thình thịch, gần như ngay lần đầu gặp mặt ấy hẳn đã yêu người con gái trong sáng như nước này, mà Ninh Văn Hoan ở đời trước cũng nhìn thấy những lúc Tống Văn Thanh yêu thầm Cố Doanh Tích, cầu mà không được, chỉ lặng lẽ ở phía sau bảo vệ cô ta, từ khi nhìn thấy con trai của hẳn công khai theo đuổi người người trong lòng mình, Tống Văn Thanh thầm mến cô ta liền cảm thấy tim đau như dao cắt, cuối cùng khi bộ mặt xấu xa đằng sau vẻ bề ngoài tốt bụng của hẳn bị phát hiện, hẳn vẫn luyến tiếc không muốn buông tha Cố Doanh Tích.

Cố Doanh Tích trong truyện thương xót tấm chân tình của Tống Văn Thanh dành cho mình, lại cảm động vì hẳn yên lặng chăm sóc mình, dưới tình huống luôn bị những thanh niên trẻ tuổi vừa mạnh mẽ vừa bá đạo chiếm hữu, sự dịu dàng của Tống Văn Thanh lại có vẻ đặc biệt đáng quý, mà tình hình ở kiếp trước cũng giống như trong truyện, Cố Doanh Tích có một tình yêu không thể nói ra với người đàn ông trung niên kia, mấy người đàn ông yêu cô ta không nhẫn tâm nhìn cô ta khó xử, mới có một quyết định vô cùng cầu huyết, cho phép cha con Tống Văn Thanh cùng hưởng dụng Cố Doanh Tích với bọn họ.

Nhưng những truyện này, rõ ràng không xảy ra sớm vào thời điểm hiện tại như vậy.

Ninh Văn Hoan ở kiếp trước thân là người suốt ngày đi theo Cố Doanh Tích, biết rất rõ chuyện của cô ta, biết hoàn cảnh gia đình của cô ta,

lúc này đúng là thời điểm mẹ của Cố Doanh Tích là Cố Nhân bị bệnh nghiêm trọng, đã không có tiền trong tay, lại còn phải nuôi ba đứa em hai nữ một nam đi học. Ninh Vân Hoan ở kiếp trước luôn đồng tình với cô ta, đã từng lấy mấy chục vạn đi chữa bệnh cho Cố Nhân, sau đó vì trả nợ, Cố Doanh Tích luôn miệng nói tay làm hàm nhai nên xin Ninh Vân Hoan giúp đỡ, giúp cô ta đến làm thêm ở công ty nhà họ Ninh, từ đó dụ dỗ Ninh Vân Thành, không những quên đi sự giúp đỡ ban đầu của Ninh Vân Hoan, còn quên luôn những lời nói muốn báo ân của cô ta, sau cùng cô ta không những lấy đi mấy chục vạn kia, mà còn lấy nhiều hơn, lấy đi tất cả.

Nghĩ đến những chuyện lúc trước, sắc mặt của Ninh Vân Hoan vô cùng khó chịu, mặc kệ tại sao Cố Doanh Tích lại dụ dỗ Tống Vân Thanh vào lúc này, những chuyện này đều không liên quan đến cô, nhưng vợ của Tống Vân Thanh lại là người đáng thương, không những bị Cố Doanh Tích dụ dỗ cướp đi con trai, bị người chồng thanh mai trúc mã của mình bỏ đi theo người đàn bà khác thì đã đành, còn bị tên Tống Vân Thanh "dụ dàng" kia đặt bẫy trước khi bỏ đi, tài sản tích lũy mấy chục năm gửi ở ngân hàng và một số khoản đầu tư đều bị ông ta lấy đi, làm cho Đoàn Linh đến tuổi trung niên lại chịu cảnh tay trắng bị đuổi ra khỏi nhà.

Ninh Vân Hoan ở đời trước cũng đồng tình với Đoàn Linh, nhưng không lâu sau đó cô cũng bị Cố Doanh Tích hại cho thâm, cuối cùng còn chết trên bàn thử nghiệm, nên không biết kết quả sau cùng của Đoàn Linh như thế nào, hiện nay cô có thể tưởng tượng ra, cả con trai ruột và chồng mình đều bị một người đàn bà mê hoặc như trúng tà, không chỉ đau khổ về mặt tinh thần, còn bị Tống Vân Thanh cướp hết tài sản làm cho bà khốn khổ tận cùng. Nếu như Ninh Vân Hoan không phải bị chết gián tiếp dưới tay của Cố Doanh Tích, cô và bà ấy thật khó phân biệt xem ai thâm hại hơn ai.

Kẻ không biết xấu hổ, lại còn ngụy trang thành người bị hại, thật làm cho những người bị hại chân chính gặp xui xẻo lớn.

Đối với bộ mặt thật sự của Cố Doanh Tích, không ai rõ ràng hơn một người trùng sinh sống lại một đời còn chịu đủ nhục nhã do Cố Doanh Tích gây ra như Ninh Vân Hoan.

Điều làm Ninh Vân Hoan không ngờ tới là lần trùng sinh này, cô lại gặp mặt Tống Vân Thanh sớm hơn diễn biến trong truyện, đến nay bản thân mình đã thoát khỏi kẻ tai họa Cố Doanh Tích kia, lại có dư sức để đối phó Cố Doanh Tích, thuận tiện giúp Đoàn Linh một chút, gây thêm chút cản trở trên con đường thu phục đủ loại mỹ nam của Cố Doanh Tích, cũng không uổng công kiếp trước cô đóng vai nữ phụ chân chính.

Ninh Vân Hoan nghĩ đến đây không nhịn được nở nụ cười. Ánh mắt của Lan Lăng Yến nhìn cô chăm chú như nghĩ tới điều gì, nhìn thấy cô lúc thì nhíu mày lúc thì lại cười ra tiếng, sắc mặt có chút mơ hồ, làm cho anh có loại cảm giác không thể nắm bắt.

Nghĩ đến số lần anh gặp người phụ nữ trong màn ảnh kia không nhiều, nhưng trí nhớ của Lan Lăng Yến vô cùng tốt, ngay cả những chi tiết nhỏ mà người bên cạnh bỏ qua anh cũng nhớ rõ, tuy không biết tại sao Ninh Vân Hoan lại đặc biệt chú ý người phụ nữ kia, nhưng cô ta có thể dễ dàng thu hút sự chú ý của cô, thậm chí có thể làm cho cô ngồi ngay bên cạnh anh lại không để ý đến anh, chỉ cần người phụ nữ kia vừa xuất hiện thì sự chú ý của cô đều dồn vào cô ta, Lan Lăng Yến hí hóp mắt, người phụ nữ đó tên Cố Doanh Tích sao? Anh đã nhớ kỹ rồi.

Bởi vì đúng lúc nhìn thấy Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan lại không có tâm trạng ăn cơm trưa, Lan Lăng Yến càng thêm chán ghét Cố Doanh Tích, suy nghĩ một lát liền cho người lái xe quay lại, đi theo hướng tới chỗ của Cố Doanh Tích.

Mà cũng trong lúc đó, Cố Doanh Tích mặt mày đỏ bừng, không biết bản thân mình bị hai người Ninh Vân Hoan và Lan Lăng Yến thầm đâm cô ta vài nhát dao ở trong lòng, lúc này cô ta cả người mềm nhũn dựa vào

trong lòng Tống Vân Thanh. Gần đây không biết Tạ Trác Doãn xảy ra chuyện gì, đối xử với cô ta vô cùng tàn bạo, mỗi lúc mất hứng đều gọi cô ta qua, ra sức ép buộc cô ta, hôm nay Cố Doanh Tích vốn không muốn chịu sự tra tấn của hắn, thật vất vả chờ hắn phóng túng thỏa thích tha cho mình rời đi, vốn dĩ cả người bủn rủn chân tay vì kích tình, lại thêm lo lắng cho bệnh tình của mẹ, lúc Cố Doanh Tích qua đường suýt nữa thì bị xe của Tống Vân Thanh đâm vào.

Sự cố này vốn là lỗi của cô ta, ai bảo cô ta qua đường mà không nhìn đèn xanh đèn đỏ, nhưng Cố Doanh Tích trời sinh đã có loại khí chất điềm đạm đáng yêu, làm cho dung mạo vốn chỉ thanh tú của cô ta lại có sức hấp dẫn đối với đàn ông. Tống Vân Thanh không những không trách cô ta, mà còn càng thêm bảo vệ cô ta, trước tiên đưa cô ta tới bệnh viện để kiểm tra, sau đó nói muốn xin lỗi cô ta mời cô ta đi ăn cơm.

Tống Vân Thanh 40 tuổi, đang ở độ tuổi có sức hút đàn ông nhất, hẳn hào hoa phong nhã, có phong độ của người trí thức, loại sức hút của người đàn ông thành thực làm cho Cố Doanh Tích sinh ra hảo cảm, lại thêm Tống Vân Thanh luôn suy nghĩ cho cô ta, vốn dĩ là do cô ta sai, ông ta không những không trách mà còn làm cho Cố Doanh Tích có loại cảm giác được ông ta nâng niu trân trọng.

Từ nhỏ cô ta đã không có cha, được Cố Nhàn nuôi tới lớn, từ nhỏ Cố Doanh Tích rất muốn có một người cha, sự thành thực và ồ trọng của Tống Vân Thanh lúc này, còn có sự chăm sóc tận tình của ông ta, làm cho ánh mắt của Cố Doanh Tích lúc này có chút mê man.

Ngay bên đường là một nhà hàng chuyên nhập nguyên liệu của Nhật, vô cùng nổi tiếng ở đế đô, Tống Vân Thanh vừa ôm vừa kéo Cố Doanh Tích đi vào, Lan Lăng Yến cũng kéo Ninh Vân Hoan xuống xe theo, hai người vệ sĩ cao lớn liền lái xe đi nơi khác, Ninh Vân Hoan dơ tay ra nắm chặt quần áo của Lan Lăng Yến, nhìn nữ chủ ở đằng trước có chút rối rắm.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Gặp Lại

“Tại sao chúng ta lại vào đây?” Trong lòng Ninh Vân Hoan đột nhiên nảy sinh một cảm giác bất an, cho tới bây giờ Lan Cửu đều làm cho người ta cảm giác nhìn không thấu, lúc này Cố Doanh Tích lại vừa bước vào nhà hàng này, Ninh Vân Hoan cũng không nghĩ sẽ đi vào trong đó, nhưng cố tình cánh tay cô lại bị người ta mạnh mẽ nắm chặt không chịu buông, cuối cùng vẫn là bị anh kéo vào trong nhà hàng.

Lan Lăng Yến người này bề ngoài thoát nhìn thì vân đạm phong khinh, nhưng trên thực tế lại người lạnh lùng khó tiếp cận, trên người mặc một bộ quần áo màu xanh khiến cho khí chất của anh càng thêm u lãnh, nhưng mà toàn thân trên dưới vẫn không thể nào che đậy được khí chất của anh, rõ ràng chỉ là cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm, anh đi vào lại giống như nhà của mình vậy, cái loại cảm giác như đây là việc đương nhiên, Ninh Vân Hoan cảm thấy mình không nên bị anh lôi kéo vào trong này, mà phải là được anh ôm eo dẫn theo vào đây.

Vừa mới tiến vào đại sảnh nhà hàng, liền đã có người đưa ánh mắt về phía hai người họ, cũng có một người đàn ông mặc tây trang thẳng tắp nhanh chóng đi qua chỗ họ.

“Không phải em muốn nhìn thấy cô ta sao?” Khóe miệng Lan Lăng Yến khẽ nhếch lên một cách trào phúng, trong đôi mắt xếch lại không mang theo một tia tình cảm nào, mâu quang lạnh lẽo dọa người nói: “Hoan Hoan, anh đang giúp em.”

Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút xấu hổ, lại nghe thấy anh nói muốn giúp cô, biểu tình có chút phức tạp, cũng không đợi cô mở miệng, Lan Lăng Yến đã lôi kéo cô đi nhanh vào bên trong, hướng người đàn ông trung niên vừa tới phân phó một câu: “Sắp xếp cho người phụ nữ kia ở bên cạnh phòng tôi.” Người đàn ông trung niên kia đáp ứng rồi một tiếng, Lan Lăng Yến nhìn ông ta một cái, lúc này mới lôi kéo Ninh Vân Hoan trực tiếp lướt qua sân khấu đi lên trên lầu.

Đại sảnh của nhà hàng Nhật này ước chừng cao khoảng mười mét, ở giữa có treo một chùm đèn thủy tinh thật lớn, lầu hai bên trên mới là nơi dùng cơm chính thức của nhà hàng.

Lúc này hai người Tống Thanh Vân đang thân mật dựa sát vào nhau đứng ở quầy tiếp tân, giống như đang cùng nhân viên tiếp tân nói cái gì đó. Rõ ràng Lan Lăng Yến nói muốn dẫn chính mình vụng trộm đi theo cô ta, nhưng như thế nào bây giờ lại tiêu sái kiêu ngạo đi qua? Mà để cho tròng mắt Ninh Vân Hoan suýt chút nữa rơi xuống dưới, là Lan Lăng Yến kiêu ngạo như vậy, cố tình khi Cố Doanh Tích nhìn thấy anh, ánh mắt nửa điểm cũng không có dừng lại trên người cô!

Mà cô vẫn còn đang bị Lan Lăng Yến lôi kéo bên người anh, hơn nữa nữ chủ, không phải trước đó cô nói hận tôi sao, muốn tìm tôi báo thù sao? Nhưng vì sao bây giờ rõ ràng là tôi đang đứng trước mặt cô, cách cô gần như vậy, nhưng tại sao dư quang nơi khóe mắt của cô ta lại chưa từng lướt qua cô!

Trong suy nghĩ của Lan Lăng Yến vốn không có mấy từ trốn tránh lén lút, anh cho dù có dùng âm mưu quỷ kế cũng đều là quang minh chính đại làm, ở trước mặt anh, cho tới bây giờ cũng chỉ có người khác lén lút làm mấy chuyện đó thôi.

Ninh Vân Hoan có chút không biết nói gì, mà lúc này khi Cố Doanh Tích vừa nhìn thấy Lan Lăng Yến, ánh mắt lập tức liền sáng lên. Một khắc

trước cô ta còn đang ở trong lòng Tống Thanh Vân, một bộ dáng mềm mại không xương, đôi tay nhỏ bé khẽ cầm lấy vạt áo của người đàn ông, nhưng mà lúc vừa thấy Lan Lăng Yến bước vào, cô ta theo bản năng đem Tống Thanh Vân bên cạnh mình đẩy ra, đôi tay nhỏ bé kia vốn không có sức lực khoát lên trên cánh tay người đàn ông, lại có thể lập tức mạnh mẽ đẩy Tống Thanh Vân lão đảo đứng không vững, ánh mắt lập tức liền sáng lên, thậm chí hai má rất nhanh liền hiện lên hai rạng mây đỏ ửng, trong mắt còn hiện lên sương mù.

“Lan, Lan Cứu ca.” Cố Doanh Tích không thể tin được hai mắt mình, thế nhưng nam thần trong mộng đang xuất hiện trước mặt cô ta!

Thời điểm lần trước Lí Vũ Khoan suýt chút nữa mạnh mẽ lôi kéo cô ta đi, là người đàn ông giống như thiên thần hạ phàm này đã cứu cô ta, anh thậm chí cũng chưa có làm gì, chỉ là dùng giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái cùng Lí Vũ Khoan nói vài câu, liền dọa cho Lí Vũ Khoan sợ bỏ chạy! Hơn nữa từ đó về sau, Lí Vũ Khoan cũng không có còn đến tìm cô ta nữa, lại một đoạn thời gian sau đó thì cả gia đình của Lí Vũ Khoan bị điều đến Nam Lĩnh, trong lòng Cố Doanh Tích không ngừng ảo tưởng, có phải hay không Lan Cứu ca vì chính mình, cho nên mới giáo huấn Lí Vũ Khoan!

Nhưng lần trước tuy rằng cô ta biết anh họ Lan, nhưng mà tên của anh chính mình chưa có biết, mà cô ta cũng có giới thiệu qua về mình, nhưng cô ta lại không có đưa số điện thoại của mình cho anh, bởi vậy anh mới không có tìm được chính mình! Nhất định là như vậy rồi! Mỗi tối Cố Doanh Tích đều mơ thấy sự việc đã xảy ra hôm đó, suýt chút nữa thì đã khóc ngất đi, nhiều lần cô ta đều vụng trộm trốn ở trong nhà vệ sinh nhìn gương mà khóc, khóc đến nổi mà cả người ngã trên bồn cầu, ruột gan đều phát đau.

Mà càng làm cho Cố Doanh Tích đau lòng muốn chết đó chính là lần trước sau khi cô ta được Lan Lăng Yến cứu, thế nhưng anh ấy lại không có mang theo cô ta rời đi, mà lại làm cho cô ta lọt vào trong tay Tạ Trác Doãn,

nghe tới một lần kia Tạ Trác Doãn mạnh mẽ chiếm giữ thân thể của cô ta, Cố Doanh Tích nhìn không được liền khóc lên:

“Lan Cửu ca, em, anh biết không, em.....” Cố Doanh Tích nói năng có chút lộn xộn, cô ta nghĩ tới việc sự trong sạch của bản thân đã bị Tạ Trác Doãn cướp đi, cô ta nhìn không được muốn khóc lên. Vì cái gì sau khi Lan Cửu ca cứu cô ta, lại không có mang cô ta đi, mà lại làm cho cô ta rơi vào trong tay Tạ Trác Doãn, Cố Doanh Tích biết bản thân bây giờ không nên khóc, nhưng mà cô ta nhìn không được, khi mà cô ta nhìn thấy Lan Lăng Yến liền theo bản năng cảm thấy bản thân mình bị ủy khuất.

Cô ta nghĩ muốn nói cho Lan Lăng Yến biết bản thân đã vì anh mà chịu bao nhiêu đau khổ, nhưng cô ta theo bản năng lại không dám nói, cũng không biết như thế nào, tuy rằng Cố Doanh Tích muốn dùng chuyện này để làm cho anh thương tiếc chính mình, nhưng mà cô ta lại cảm thấy nếu Lan Cửu ca biết bản thân đã mất đi lần đầu tiên, không biết anh ấy có khinh thường chính mình hay không, bởi vậy lời nói đã đến miệng, Cố Doanh Tích lại nuốt trở về, ngược lại cúi thấp đầu xuống khẽ cắn môi, nước mắt giống như hạt châu thi nhau chảy xuống dưới.

Trên trán Ninh Vân Hoan nhìn không được mà chảy xuống vài đường hắc tuyết, giọng nói của Cố Doanh Tích mang theo một tia ai oán, ánh mắt đầy vẻ yêu thương, cô nếu không phải biết Lan Lăng Yến căn bản chưa thấy qua cô ta mấy lần, trên thực tế thì anh cũng đã gặp qua cô ta một lần, chính là lần trước ở ngoài cửa xe trong lúc vô ý cứu cô cũng thuận tiện thay Cố Doanh Tích giải quyết một cái phiền toái lớn, lúc này đoán chừng vẻ mặt của Cố Doanh Tích thật giống như là Lan Lăng Yến đã làm chuyện gì có lỗi với cô ta vậy.

Đối mặt với vẻ mặt và giọng điệu của Cố Doanh Tích, cũng là người mà cô ta cứ luôn miệng kêu Lan Cửu ca, thì thái độ của Lan Lăng Yến rất là bình tĩnh, việc này ngược lại nằm ngoài dự đoán của Ninh Vân Hoan,

anh ngay cả liếc cũng không thèm liếc Cố Doanh Tích một cái, ngược lại quay đầu nhìn Ninh Vân Hoan, cau mày nói:

“Thật giống như trước đây em đã từng gọi anh như vậy.”

Giọng nói của anh trong trẻo nhưng lạnh lùng, sắc mặt lại thập phần bình tĩnh, lời kéo cánh tay Ninh Vân Hoan rời đi, ngay cả cước bộ cũng chưa từng dừng lại quá, căn bản là không có đem Cố Doanh Tích để ở trong mắt, tình cảnh như vậy làm cho Cố Doanh Tích đang ở phía sau mỗi mắt chờ mong trong lòng kịch liệt co rút đau đớn.

Vì cái gì, vì cái gì mà ngay cả một ánh mắt ấy cũng không thèm nhìn mình? Nước mắt của Cố Doanh Tích giống như hạt châu bị đứt dây liên tục chảy xuống, mặc dù là khóc nhưng lại xinh đẹp vạn phần. Trên mặt Tống Thanh Vân mang theo một loại cảm giác chua xót mà đau lòng, nước mắt tựa như hạt châu không ngừng rơi xuống, sâu đó lại dần dần thấm vào trong quần áo của hắn, so với khi Cố Doanh Tích cười lộ lên thì khi khóc cô ấy cũng mang theo một loại cảm giác làm cho người ta muốn che chở bảo bọc, Tống Thanh Vân đứng ở một bên đã sớm quên việc mà Cố Doanh Tích đã làm với hắn trước đó, bản thân hận không thể lập tức đem người ôm vào trong ngực, thật tốt chừng chiều cô ấy, vượt lên nếp nhăn nơi khóe mắt của cô ấy.

Lan Lăng Yến cũng không thấy được ánh mắt si ngốc nhìn mình phía sau lưng, ngược lại ánh mắt có chút nham hiểm độc ác, một cỗ sát ý nhanh chóng hiện lên trong mắt anh, hai hàng lông mày trên trán lộ ra chút sát ý sắc bén, một đôi mắt xếch làm cho người ta có cảm giác lạnh thấu xương, trong lòng càng kiên định ý muốn giải quyết người phụ nữ kia thật sớm, khi cúi đầu xuống thì sự tàn nhẫn trong mắt anh lập tức được che giấu, biến thành bộ dáng ôn nhu dịu dàng: “Trước đây em đã từng gọi anh là Lan Cửu đúng không?”

Nhớ tới lần trước trong lúc vô ý nghe được Ninh Vân Hoan kêu một tiếng Lan Cửu, lúc này ánh mắt Lan Lăng Yến liền híp lại, trong mắt xẹt qua một tia hung ác nham hiểm.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bị Bệnh

Vừa rồi Cố Doanh Tích kêu đến khàn cả giọng nhưng cũng không có ai đáp lại lời nói của cô ta, ngược lại người ta căn bản còn không có đem cô ta để vào trong mắt, giống như Cố Doanh Tích là không khí vậy, ngay cả Lan Lăng Yến cũng xem nhẹ sự tồn tại của cô ta, vẻ mặt của anh khi lướt qua chỗ cô ta đang đứng rất là lạnh nhạt. Cố Doanh Tích bị người đàn ông trong lòng cứ như thế không thèm liếc nhìn bản thân lấy một cái, cô ta có cảm giác bản thân giống như đang đứng trước mặt công chúng vậy, lần đầu tiên bị Tạ Trác Doãn lột sạch đồ đê trên cỏ thì khi đó trong lòng cô ta luôn cảm thấy xấu hổ và sợ hãi, sắc mặt lúc đầu vốn đỏ bừng vì gặp được người đàn ông trong lòng, nhưng đến cuối cùng lại trở nên trắng bệch, khóe miệng còn không ngừng giật giật, bộ dáng không thể nào tin được, trong mắt lộ rõ sự đau đớn, cả người không ngừng run rẩy, thân thể cứng ngắt được Tống Thanh Vân ôm vào trong lòng, lúc này mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng người.

“Anh, vì cái gì mà anh lại đối xử với em như vậy.....”

Lúc này Lan Lăng Yến mới thản nhiên quay đầu lại nhìn cô ta một cái, trong mắt không có phiền chán, cũng không có thương tiếc, chỗ khác thường chính là anh quá bình tĩnh hay có thể nói là quá lạnh lùng, hai người bọn họ cũng không thân thuộc đến mức cô ta có thể gọi anh như vậy, bộ dáng giống như cùng anh có quan hệ vậy, lại nghĩ đến lần trước gặp phải tên nhóc Tạ gia kia cùng với cô ta mây mưa trên cỏ, ánh mắt anh nhìn Cố Doanh Tích giống như nhìn một thứ gì đó rất dơ bẩn vậy.

“.....” Ninh Vân Hoan bị anh lôi kéo đi lên lầu, lúc cô quay đầu lại nhìn, rõ ràng cô đã nhìn thấy được ánh mắt không chút do dự hay quyến luyến của Lan Lăng Yển, nước mắt trên mặt Cố Doanh Tích không ngừng chảy xuống, một bên nhào vào trong lòng Tống Thanh Vân, không ngừng khóc thút thít. Mới vừa rồi cô ta vẫn còn mang bộ dáng si tình, vừa quay đầu lại thì đã thấy nhào vào lòng người đàn ông khác rồi, tuy nói đây là bản tính của Cố Doanh Tích, nhưng mà Ninh Vân Hoan vẫn không nhận được cảm giác khinh bỉ trong lòng.

Giống như là mới lần đầu Cố Doanh Tích nhìn thấy cô vậy, ánh mắt mở lớn, nước mắt trong suốt không ngừng chảy ra từ trong hốc mắt, có một loại cảm giác bị người khác làm nhục.

“Thế nhưng lại là em, dĩ nhiên lại là em!” Giọng nói cô ta mang theo chút đau đớn, biểu cảm trên mặt có chút vặn vẹo nói: “Học muội, học muội, vì cái gì, vì cái gì mà em khắp nơi muốn đối đầu với chị? Vì cái gì mà em lại giành người yêu của chị!”

Là ai giành người yêu với cô ta a, trước mặt mình mà cô ta còn muốn thông đồng với người đàn ông của mình, không những thế còn muốn ác nhân cáo trạng trước nữa chứ.

Kiếp trước Ninh Vân Hoan vì muốn tránh khỏi kết cục trong cuốn tiểu thuyết, cũng không muốn tranh giành nam nhân với nữ chủ, nên cô đã luôn an phận sống qua ngày, thậm chí khi Ninh gia chọn cho cô một mối hôn sự, cô cũng đều đáp ứng, vốn nghĩ vậy có thể tránh thoát khỏi hào quang nữ chủ, có thể an toàn sống hết cuộc đời.

Ai ngờ rằng khi Cố Doanh Tích ở bên cạnh những người đàn ông của cô ta giống như phát điên vậy, không ngừng tìm cô khóc lóc kể lể, cuối cùng khi người đàn ông đó đến tìm cô vừa vặn gặp phải Cố Doanh Tích, hẳn ta giống như bị trúng tà liền quay qua thích Cố Doanh Tích, cửa hôn nhân này cũng cứ như vậy mà bỏ qua. Mà bởi vì diện mạo của Ninh Vân

Hoan cũng không đến nỗi nào, hơn nữa tính cách của cô dưới áp lực mà tự bản thân đưa ra đã trở nên ngoan ngoãn hiểu chuyện, những người từng gặp qua cô đều khen Ninh phu nhân dạy dỗ con gái rất tốt.

Nguyên nhân ở đây có lẽ là do mọi thứ cô có đều tốt hơn Cố Doanh Tích, cho nên người đàn ông kia mặc dù không quá suất sắc nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ hôn sự giữa hai người họ, làm cho cô ở trong cái vòng luẩn quẩn của giới thương nhân thượng lưu trở thành một trò cười lớn. Cũng kể từ đó, Ninh Vân Hoan rất ít khi đi ra ngoài, Ninh phu nhân cũng bị người ta cười nhạo, những bạn bè tốt trước đây của bà cũng vì thế mà trở mặt.

Bọn họ đều ở sau lưng chê cười Ninh gia, chỉ bởi vì lúc trước khi tâm trạng Cố Doanh Tích không tốt đều tìm chính mình phát tiết!

Ninh Vân Hoan nghĩ đến những việc xảy ra trong kiếp trước, hai mắt đều muốn bốc lửa, bây giờ lại nghe thấy Cố Doanh Tích nói mình cướp đi người đàn ông của cô ta, lại thêm thù mới hận cũ cộng lại, cô không nghĩ ngợi gì nhiều liền ôm lấy cánh tay của Lan Lăng Yến, một bên gỡ giày cao gót màu vàng nhạt trên chân xuống, sau đó đi tới chỗ Cố Doanh Tích đang đứng: “Cô bị bệnh hả!” “Chẳng lẽ chị nói sai sao? Anh Doãn em cũng muốn cướp, bây giờ ngay cả Lan Cửu mà em cũng không chịu buông tha cho anh ấy, rốt cuộc thì chị đã làm sai chuyện gì, tại sao em lại đối xử với chị như vậy!” Khuôn mặt của Cố Doanh Tích vì tức mà đỏ bừng lên, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cực kỳ tức giận hét lên.

Lan Lăng Yến đưa tay ôm lấy thắt lưng của Ninh Vân Hoan, xem trên chân cô thiếu mất một chiếc giày, chỉ đơn giản đem cô bế lên, lúc này mới quay đầu lại liếc mắt nhìn Cố Doanh Tích một cái: “Tại sao cô không tới bệnh viện để trị bệnh đi?”

Khi Cố Doanh Tích ở trước mặt cô nói chuyện với Lan Lăng Yến, thì trên mặt cô ta cũng đã sớm lộ ra bộ dáng say lòng người, căn bản giống

như không có nghe thấy Lan Lăng Yến đang nói cái gì.

Mà sau khi nói xong lời này, Lan Lăng Yến cũng không thèm liếc mắt nhìn Cố Doanh Tích một cái nào nữa, cũng không thèm để ý tới phản ứng của cô gái nhỏ trong lòng mình, trực tiếp ôm Ninh Vân Hoan đi lên lầu, mãi một lúc lâu sau, bên dưới mới truyền đến tiếng hét chói tai của Cố Doanh Tích cùng với những lời giải thích của cô ta, không những vậy còn muốn đuổi theo Lan Lăng Yến lên trên lầu, nhưng có lẽ là bị người cản lại, sau khi không nhìn thấy bóng dáng của Lan Lăng Yến, lúc này Tống Thanh Vân mới như người chết sống lại, bất mãn vì hành động vừa rồi của người trong lòng, cũng muốn tìm quản lý nhà hàng bồi thường, hai bên không ngừng tranh cãi ở đại sảnh, mãi cho đến khi hai người bọn họ đi lên lầu hai, thì mới không nghe thấy thanh âm bên dưới nữa, hiệu quả cách âm của nhà hàng đúng là không chê vào đâu được.

“Em muốn xuống dưới.” Mới vừa thấy Cố Doanh Tích xuất hiện, Ninh Vân Hoan liền theo bản năng tập trung tất cả tình thần lên trên người cô ta, bây giờ không thấy được cô ta, cả người cô mới thả lỏng xuống đôi chút, mà cô vừa thả lỏng liền cảm thấy thân thể mình bị Lan Lăng Yến ôm sát vào trong lòng anh, cũng không biết có phải là do vẫn chưa ăn cơm hay không, lúc này vị giác của cô có chút không thoải mái cho nên mới cau mày nhỏ giọng nói ra yêu cầu của mình.

Lan Lăng Yến nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt của cô, lúc này mới đồng ý thả cô xuống dưới, chỉ là khi nhìn thấy một chân không mang giày của cô, mới vừa rồi chiếc giày bị cô cầm để đánh Cố Doanh Tích, nên lúc này khi đứng dưới đất có chút không vững, anh đưa tay giữ lấy eo của cô, để tránh cho cô không bị té ngã.

Ninh Vân Hoan dứt khoát tháo luôn chiếc giày còn lại trên chân xuống, chân trần đi trên đất, thảm trải sàn màu đỏ thẫm của khách sạn càng tôn lên đôi chân trắng nõn nhỏ nhắn của cô. Mười ngón chân mượt mà đáng yêu, cô cũng không có sử dụng mấy loại sơn móng, những ngón chân

trắng nõn hồng hồng, vừa nhìn liền khiến cho hai mắt Lan Lăng Yến khê ngừng trọng.

“Ăn cơm trước đi, sau đó sẽ cho em xem trò hay.” Lan Lăng Yến nhìn con mèo nhỏ đi được hai bước, lại giữa đường bị anh nhảy ra kéo vào trong lòng, anh rất nhanh đã đi đến gian phòng quen thuộc của mình, sau đó đưa mắt ý bảo cô đẩy cửa ra.

Tuy nói vừa rồi cô chỉ muốn đi theo Cố Doanh Tích vào trong, nhưng mà nhà hàng Nhật này thật ra cũng là một nơi rất nổi tiếng ở đế đô, lầu này chủ yếu dành cho khách hàng ăn uống, lầu dưới là sảnh dành cho các hội nghị, cũng là nơi phục vụ những buổi trà chiều cho khách, mà bắt đầu từ lầu hai mới là nơi chính thức là dùng cơm địa.

Kiếp trước Ninh Vân Hoan nhờ phúc của Cố Doanh Tích nên đã từng được vào nơi này, nhưng nghe nói muốn ăn cơm ở nơi này thì phải đặt chỗ trước, mà chỗ ở đây chưa bao giờ trống, nếu không phải là người có quyền thế, thì cho dù có vào được nhà hàng này cũng không có khả năng lên lầu hai dùng cơm được, đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa rồi Tống Thanh Vân dẫn Cố Doanh Tích tiến vào vẫn chưa tìm bàn ngồi xuống, nói nửa ngày trời mà nhân viên phục vụ quyết không cho họ đi lên lầu hai.

Tuy nói Lan Lăng Yến kéo Ninh Vân Hoan đến đây dùng cơm, nhưng mà cô nhớ rõ ràng trước đó Lan Lăng Yến không có hẹn trước, nếu anh ấy đã nói muốn cô đẩy cửa, Ninh Vân Hoan do dự một chút, sau đó đưa tay đẩy cánh cửa, quả nhiên cánh cửa rất dễ dàng liền mở ra.

Đây là một gian phòng rộng khoảng năm mươi mét vuông, bên ngoài là nơi dành cho khách hàng đi toilet và đổi giày, đẩy ra hai tấm bình phong ngăn cách, bên trong đã sớm chuẩn bị hai bộ kimônô đặt trong hộp để cho khách hàng nếu muốn tắm rửa có thể sử dụng. Cách bày trí trong phòng làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, trong không khí còn

mang theo mùi hương của chanh, không phải là mấy loại hương liệu nồng nặc mùi, loại hương tự nhiên này làm cho người ta có cảm giác bình an.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Trút Giận

Điều đáng chú ý là khung cửa sổ sát đất, cao khoảng một mét sáu, xuyên qua khung cửa có thể nhìn thấy dòng người đông đúc đang đi lại dưới đường phố, ánh nắng sau buổi trưa nhạt chiếu lên thủy tinh, làm cho người ta cảm thấy thư giãn và thoải mái.

Vốn dĩ nên tắm một cái, gột rửa những mệt mỏi trong người rồi mới ngồi xuống ăn cơm là tốt nhất, nhưng vào thời khắc này, không biết Ninh Vân Hoan đang nghĩ gì, động một chút cũng không động, cô híp mắt dựa vào lòng Lan Lăng Yến, được ánh nắng chiếu vào, cô có một loại xúc động muốn nằm ngủ ở nơi này một lát.

"Trước tiên ăn cơm ở đây đã, đợi lát nữa ra ngoài đi dạo?" Lan Lăng Yến nhìn thấy cô gái trong lòng giống như con mèo lười biếng, theo bản năng nhẹ giọng dỗ cô.

Vừa rồi vốn dĩ muốn đưa cô ra ngoài đi dạo, nhưng nửa đường không kiếm chỗ được, đem người ta ăn mất, bây giờ vừa đúng lúc mặt trời sau trưa chiếu xuống, dù sao thì buổi chiều cô cũng cúp tiết, hình như sau khi anh về nước ba tháng qua đều rất bận rộn, cũng không có thời gian thư giãn, vừa đúng lúc chiều nay đi cùng cô, dù sao những người yêu nhau trong thời gian gặp gỡ, hình như không có ai giống hai người họ cả.

Ninh Vân Hoan không muốn đi, nhưng không biết làm gì để cự tuyệt lời đề nghị của Lan Lăng Yến, chỉ có thể buồn bực gật gật đầu.

Đang lúc hai người im lặng không nói gì, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chuông gõ cửa, cũng không biết Lan Lăng Yến ẩn vào đâu, trong phòng đột nhiên vang lên giọng nói cung kính của một người đàn ông: "Chủ tử, đồ đã lấy được rồi."

Trong thời đại này mà vẫn có người gọi là chủ tử vốn đã làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc, nhưng trong những ngày gần đây Ninh Vân Hoan ở cùng Lan Lăng Yến không biết đã nghe qua bao nhiêu lần, nghe nhiều rồi cũng không cảm thấy kỳ quái nữa. Lan Lăng Yến bảo người bên ngoài đi vào, lát sau vang lên tiếng mở khóa, sau đó cửa bị đẩy ra, một người cao lớn cường tráng ra kéo cửa, thấp giọng cung kính hô một tiếng, lúc này cánh cửa mới hoàn toàn mở ra.

Người đàn ông vạm vỡ hình như cầm trong tay chiếc máy tính, đưa tới cho Lan Lăng Yến, thấy Lan Lăng Yến gật đầu rồi mới lui ra ngoài. Bọn họ ở trong căn phòng mở cửa đối diện, để có thể vừa dễ dàng bảo vệ Lan Lăng Yến, vừa không quá rầy hứng thú của anh.

Người đàn ông vạm vỡ vừa đi, liền vang lên tiếng khóa cửa, lúc này Lan Lăng Yến mới vẫy tay gọi Ninh Vân Hoan tới, còn anh ở bên này mở máy tính lên. Anh dơ ngón tay thon dài gạt gạt mấy cái trên màn hình, không lâu sau đột nhiên có thanh âm vang lên.

"Hu hu, tôi rất cuộc làm gì sai, tại sao anh ấy lại đối xử với tôi như vậy..." tiếng khóc của Cố Doanh Tích vang lên trong không trung, Ninh Vân Hoan vừa nghe thấy tiếng khóc của cô ta, đã dựng hết tóc gáy, thần thái lờ mờ uể oải vừa rồi cũng mất tăm mất tích, biểu tình có chút cảnh giác: "Tại sao cô ta..."

Bình thường Lan Lăng Yến không có cơ hội lấy lòng người khác, lúc này trong lòng có chút cứng nhắc, nhưng không lộ ra bên ngoài, nhướn mày nói: "Không phải em muốn gặp cô ta sao, anh cho người cài một vài thiết bị lên người cô ta..."

Cố Doanh Tích ở trong máy tính khóc thút tha thút thít, giọng nói của Tống Thanh Vân cũng vang lên theo, dịu dàng động viên cô ta: "Doanh Nhi đừng khóc, trên đời này luôn có người đứng ra lấy lại công đạo, trừng phạt cô gái làm bộ làm tịch kia." Ông ta nói tới đây thì dừng một chút, sắc mặt của Ninh Vân Hoan xanh mét, tên đàn ông cận bã kia lại vừa thương tiếc vừa đau lòng gian nan nói tiếp: "Rồi sẽ có một ngày, người trong lòng của em sẽ biết được những điểm tốt của em."

Tống Thanh Vân dỗ dành xong, Cố Doanh Tích lại càng khóc to hơn nữa, khuôn mặt của Tống Thanh Vân trên màn hình ngày càng dựa sát vào , sau cùng chỉ nhìn thấy cằm của ông ta, Cố Doanh Tích thở gấp hai tiếng, hình như mơ hồ kêu lên: "đừng..."

Mặc dù Lan Lăng Yến liệu sự như thần cũng không thể ngờ tới Cố Doanh Tích này mới hai ngày trước còn phóng đảng với người khác trong vườn trường, lúc này vừa mới gặp người đàn ông trung niên kia lần đầu, cũng có thể phát triển tới bước cuối cùng. Trên màn hình truyền ra tiếng hôn hít và tiếng thở gấp của người đàn ông, trong đó còn có lẫn tiếng thút thít và tiếng cầu xin yếu ớt của Cố Doanh Tích, tiếng nức nở của cô ta không những không làm cho người đàn ông đung chạm vào cô ta dừng tay, ngược lại làm cho Tống Thanh Vân càng thêm kích động, hình ảnh ở trên màn hình nhoáng lên một cái, hình như Cố Doanh Tích bị người ta đè dưới thân.

Biểu tình của Ninh Vân Hoan trở nên cứng ngắc, cô biết rằng Cố Doanh Tích là nữ chủ, xác thực là lúc đầu đọc truyện, cô thấy cuốn thịnh văn kia luôn triển khai theo hướng lấy cảnh h của Cố Doanh Tích và các nam chủ làm chủ đạo, nhưng có thể dừng để cô mọi lúc mọi nơi chứng kiến luân cung đồ sống động của Cố Doanh Tích có được không?

Theo lý mà nói chiếc máy tính này là do Lan Lăng Yến mang tới, việc này hẳn là không liên quan đến cô, nhưng Ninh Vân Hoan nghĩ đến hai lần cô bắt gặp chuyện tốt của Cố Doanh Tích, trong lòng bất giác hoài nghi có

phải bởi vì nguyên nhân cô ở cùng một chỗ với Lan Lăng Yến, mới có thể lần thứ hai xem truyền hình trực tiếp của Cố Doanh Tích, hơn nữa còn là các nam chủ khác nhau...

Đang trong thời khắc then chốt, đột nhiên nghe thấy tiếng còi hú "Wu Wu" của xe cảnh sát, hình như là từ trong màn hình máy tính truyền tới, sau một lát, trong màn hình máy tính hình như truyền ra giọng nói kinh hoàng của Tống Thanh Vân: "Các người là ai? Các người muốn làm gì?"

"Hừ, buôn bán mại dâm còn có thể buôn bán ở trên xe ô tô, chẳng trách bên kia không bắt được các người! Cô gái nhỏ này tuổi tác không lớn, có gì khó khăn đến mức phải làm cái nghề này chứ!" giọng nói vang dội của người đàn ông vang lên, sau khi nói xong, không để cho hai người kia kịp thời phản kháng đã cao giọng nói: "Đem đôi nam nữ này giải về đồn, lần lượt gọi điện cho người thân của bọn họ!"

Sau khi nói xong, thanh âm trong màn hình truyền ra mới dần dần trở nên ồn ào.

Một ngón tay thon dài không vội không vàng nhấn tắt màn truyền hình trực tiếp kia, trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Đầu tiên hai má của Ninh Vân Hoan có chút đỏ ửng, nhưng sau khi nghe thấy Cố Doanh Tích và Tống Thanh Vân bị cảnh sát đưa đi, biểu tình của cô trở nên cứng ngắc, cả người giống như hóa đá, ập a ập úng nói: "Đây, đây, đây, đây là xảy ra chuyện gì vậy?"

Biểu tình của Lan Lăng Yến lạnh nhạt, nhưng tích cách lại thích phá hư: "Vừa rồi khi gần thiết bị lên người cô ta, anh cho người gọi điện thoại tới cục cảnh sát, nói cô ta đang làm chút buôn bán." Làm buôn bán gì, vừa rồi Ninh Vân Hoan đã biết rõ thông qua lời nói của người cảnh sát kia rồi, đơn giản chính là bán thân, Lan Lăng Yến lại có thể chinh cô ta như vậy, xác thực vô cùng tàn nhẫn và chuẩn xác, gần như Ninh Vân Hoan không

cần đặc biệt đến xem cũng có thể khẳng định, tin tức Cố Doanh Tích bán thân không đến nửa ngày sẽ lan truyền khắp trường học.

Đối với loại con gái chuyên làm bộ làm tịch như cô ta, cứ như vậy hủy đi danh tiếng của cô ta, đoán chừng có thể làm cho cô ta sống không bằng chết. Không biết tại sao, đối với tin tức này, Ninh Vân Hoan lại có chút vui sướng khi người gặp họa. Lan Lăn Yến thay cô trút giận như vậy, thật sự làm cho cô cảm thấy thoải mái trong lòng, nhưng lại không biết nên cảm ơn anh như thế nào.

May mắn bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, có lẽ là người đưa thức ăn lên, cô thở phào một hơi.

Theo tiếng gọi của Lan Lăn Yến, quả nhiên thấy hai người đàn ông vạm vỡ bưng đồ tiến vào, xuyên thấu qua tấm bình phong mỏng manh, mơ hồ có thể nhìn thấy những thiếu nữ mặc áo ki-mô-nô đứng ở ngoài cửa, lúc này tay họ trống rỗng đang im lặng đứng ở một bên.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Mang Thai

Hai chiếc đĩa sứ bày trên bàn, lại đặt thêm nhiều món ăn khác nhau nữa, nhìn qua đã thấy vô cùng đẹp mắt, theo thói quen dùng cơm kiểu Nhật, rất nhiều đồ ăn đều chia mỗi người một phần, những miếng gỏi vô cùng mỏng nhìn óng ánh trong suốt, nước sốt được đựng trong một chiếc đĩa hình vuông, bên cạnh là sò biển tươi ngon, mấy miếng sushi tinh xảo được xếp vô cùng đẹp mắt, vốn dĩ hương vị của hải sản đã vô cùng tươi ngon, vừa nhìn mấy món ăn này đã làm cho người ta thấy thèm ăn, nhưng không biết vì sao, nhìn thấy một bàn lớn đồ ăn như vậy, trong lòng Ninh Vân Hoan đột nhiên nảy lên một cái, trong ngực dâng lên cuồn cuộn, suýt chút nữa thì nôn ra.

Sắc mặt của cô có chút trắng bệch, nửa người trên bất giác ngửa ra sau, trước tiên nhìn một chút, sau đó vẫn là không nhìn được nữa, xoay người nôn khan hai tiếng.

"Sao lại thế này?" Ninh Vân Hoan có chút buồn rầu, bình thường cô rất thích ăn hải sản, trước kia ở nhà họ Ninh, ba Ninh mẹ Ninh biết cô thích ăn cũng thường mua về nhà, vừa nhìn chỗ hải sản này đã biết không phải gỏi cá và sò biển bình thường, hơn nữa còn tươi ngon hơn, chắc chắn là vận chuyển từ Nhật Bản sang, giá trị xa xỉ, dù nhà họ Ninh có cho cô tiền tiêu vặt nhiều hơn nữa, cô cũng không thể thường xuyên ăn uống tùy tâm sở dục như vậy, đặc biệt là còn đi ăn ở một nơi như thế này, khó khăn lắm mới có một cơ hội ăn uống không cần lo lắng gì, đột nhiên cô lại buồn nôn!

"Về trước đã." Lan Lăng Yến cau mày, biểu tình có chút lạnh lùng nghiêm nghị, đưa tay kéo cô lên.

Vốn dĩ hai người đã hẹn nhau buổi chiều đi dạo phố nhưng vì việc này tất nhiên là không thể đi nữa, Lan Lăng Yến kéo Ninh Vân Hoan trở về, không biết tìm ở đâu ra một người mặc chiếc áo Tôn Trung Sơn màu xám, một ông lão có mái tóc trắng dài chải ra sau, sau khi bắt mạch cho cô, liền nói cô mang thai rồi!

Ninh Vân Hoan trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy đầu mình bị nổ tung giống như bị thiên lôi đánh trúng vậy, liền cảm thấy không được tốt cho lắm.

Lúc ông lão mặt mày nghiêm túc nói ra việc cô đã mang thai, cô liền cảm thấy giống như đang nghe một câu truyện cười liền cười ra tiếng, nhưng sau khi cười xong lại biến thành cứng ngắc, cười xấu hổ, thẳng đến lúc Lan Lăng Yến cho người ghi lại một loạt những việc cần chú ý trong thời kỳ mang thai, cùng với các loại đồ ăn, lại tự mình đi tiễn vài bước, tiễn ông lão xuống tầng dưới, lúc trở về thấy biểu tình của cô vẫn dữ nguyên chưa hề thay đổi.

Anh nhớ lại hình như từ lúc bắt đầu quen cô gái này, vẫn chưa nhìn thấy biểu tình ngốc nghếch như thế này của cô, Lan Lăng Yến đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, vuốt ve cái trán của cô.

"Không được lộn xộn." Thời tiết vô cùng nóng, bị ngón tay thon dài và lòng bàn tay có vết chai mỏng của Lan Lăng Yến đụng vào trán, Ninh Vân Hoan toàn thân nổi da gà, nói: "Em cảm thấy em cần phải đi bệnh viện kiểm tra kỹ lưỡng!" Cô nhấn mạnh hai từ "kỹ lưỡng", thể hiện rõ cô không vừa lòng với việc ông lão vừa rồi chỉ bắt mạch một chút liền kết luận cô mang thai.

Biểu tình của Lan Lăng Yến lập tức trở nên âm trầm, khóe miệng nhếch lên một đường cong sắc bén, ánh mắt cũng có chút lạnh khốc: "Lẽ nào em không muốn sinh con cho anh?"

Dũng khí vừa rồi, dưới khí thế bức người của Lan Lăng Yến, liền giống như sương mù sáng sớm dần dần tan biến, phản ứng bản năng của Ninh Vân Hoan nhanh hơn so với tư duy, đại não vẫn chưa kịp phản ứng, vẻ mặt liền trịnh trọng nói: "Đương nhiên là không phải!"

"Vậy em còn có vấn đề gì nữa?" ánh mắt Lan Lăng Yến soi mói, liếc mắt nhìn cô gái nhỏ đang phẫn nộ nhưng không dám nói, lúc này mới giải thích: "Ông Đường là bậc thầy y học, việc nhỏ này của em, đối với ông ấy mà nói chỉ là đại tài tiểu dụng, sẽ không chẩn đoán sai."

Lúc này Ninh Vân Hoan muốn đập đầu vào tường, cô để ý vấn đề đó sao? Cô đang để ý vấn đề đó sao?

Cô nhịn không được dơ tay nắm nắm váy, sau cùng vẫn là không nhịn được: "Bây giờ em mới 18 tuổi." Lần đầu tiên cô nói chuyện to tiếng với Lan Lăng Yến như vậy, nhưng lúc này cô không để ý được nhiều như vậy. Cô không muốn làm mẹ sớm như vậy, đời trước cô chết đi còn chưa kịp kết hôn sinh con, nhưng cũng đừng để cô mới trùng sinh được một năm đã có bầu chứ! Hơn nữa lần trước về nhà, ba Ninh mẹ Ninh đã dạy dỗ qua, nhưng bây giờ nếu nhà họ Ninh biết cô mang thai, "Ba em sẽ mạng chết em mất..." nghĩ đến đây, cuối cùng Ninh Vân Hoan không nhịn được có chút oán giận Lan Lăng Yến.

Nhìn thấy đôi mắt to tròn của cô trừng lên, vẻ mặt khẩn trương có chút tái đi, khóe miệng Lan Lăng Yến không nhịn được vênh lên, anh vẫn là vô cùng thích Ninh Vân Hoan, nhà họ Lan dù muốn liên hôn, nhưng trong gia tộc có một đám phế vật, ba Lan luyện tiếc không muốn ép anh, hơn nữa dựa vào tính cách cường thế của anh, người thân bên nhà mẹ đẻ dù có ý muốn liên hôn cũng không có cách nào ép được anh, vấn đề này ngay từ lúc anh quyết định muốn Ninh Vân Hoan đã nghĩ qua, anh định đợi đến khi cô kết thúc học kỳ được nghỉ hè rồi mới đưa cô ra nước ngoài, không ngờ cô mang thai sớm như vậy, nhưng cũng chỉ là đẩy nhanh thực hiện kế hoạch trước thôi, đối với Lan Lăng Yến mà nói cũng không sao, bởi vậy

anh vỗ vỗ đầu Ninh Vân Hoan, khó có lúc thấy được nhu tình trong mắt anh:

"Sẽ không." Nói xong lời này, Lan Lăng Yển lại có chút vui vẻ nói: "Buổi chiều anh sẽ cho người đến Ninh gia."

Ninh Vân Hoan vừa nghe thấy Lan Lăng Yển nói như vậy liền có chút hốt hoảng, giọng nói càng run hơn: "Anh, anh đi Ninh gia làm gì?"

"Lấy giấy chứng nhận." Lan Lăng Yển dơ tay kéo cô vào lòng, nghĩ đến lời nói của ông Đường khi anh tiễn ông xuống lầu dưới có nhắc đến ba tháng đầu tốt nhất là không nên làm loạn, biểu tình liền có chút cứng nhắc: "Trước tiên cứ lấy giấy chứng nhận đã rồi nói sau."

Chứng nhận gì? Ninh Vân Hoan ngơ ngác một lúc, mới tỉnh ngộ ra ý tứ của Lan Lăng Yển nhắc tới chứng nhận gì, suýt nữa thì bị sặc nước miếng: "Chứng nhận? Chứng nhận gì?"

Biểu tình của Lan Lăng Yển lạnh lùng nhìn cô một lúc lâu, trong mắt lộ ra biểu tình bất đắc dĩ đối với dáng vẻ ngốc nghếch của cô, sau đó lại trở nên âm u: "Giấy chứng nhận kết hôn!"

"Chứng nhận kết, kết hôn?" Quả nhiên là đoán trúng rồi, suýt chút nữa thì Ninh Vân Hoan thét chói tai, cô nhin không được cào cào mái tóc của mình, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Nam thần của nữ chủ bị cô bắt gặp trước thì cũng thôi đi, hai người có một mối quan hệ không thể nói rõ thì cũng thôi đi! Nhưng tại sao bây giờ cô lại mang thai? Hơn nữa Lan Lăng Yển còn muốn cưới cô? Cái này có phải sai lệch quá rồi không? Cuối câu truyện không phải là anh cũng bị hào quang nữ chủ đả động đến sao, sau khi loại bỏ các nam phụ khác, không phải hai người sẽ tương thân tương ái bên nhau hay sao? Bây giờ muốn kết hôn với cô là sao? Nhất định là cô đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ!

Nhìn thấy khuôn mặt hoảng hốt của cô gái nhỏ, tất nhiên là Lan Lăng Yến đã nhận ra trong mắt mắt cô có chút bài xích đối với việc kết hôn này. Trong lòng Lan Lăng Yến nở nụ cười, mặt ngoài lại bất động thanh sắc, đã tiến vào trái tim anh, là người của anh rồi, trong bụng còn mang thai đứa con của anh, bây giờ lại bày ra bộ dáng không muốn gả cho anh, sao có thể tùy ý cô cơ chứ?

"Chiều nay anh cho người về nhà lấy đồ trước, em chỉ cần ký tên là được!" Vốn dĩ trong lòng cô còn muốn làm việc này một cách từ từ, nhưng sau khi nghe xong Lan Lăng Yến nói, hình như cô không phải làm bất cứ việc gì ngoài ký tên, liền có chút hoảng hốt: "Em, em vẫn chưa đủ tuổi!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Trao Đổi

Edit: NguyetNhi

Năm nay Ninh Vân Hoan mới chỉ có mười tám tuổi, tuy rằng quy định của pháp luật Hoa Hạ đối với cô không mấy quan hệ, nhưng mà trong điều luật quy định về hôn nhân, con gái không đủ hai mươi một tuổi thì không thể kết hôn được.

Lan Lăng Yến vừa nghe thấy lý do này của cô, liền cười lạnh một tiếng nói: “Em cảm thấy anh không có bản lĩnh sửa đổi tên tuổi trong hộ tịch của em sao?”. Anh nói đến đây, liền thấy được vẻ mặt giống như bị sét đánh của Ninh Vân Hoan, cũng thay cô vén lại tóc mai, không nhanh không chậm nói tiếp tư: “Hoặc là chúng ta đi qua Ý, rồi đăng ký ở bên đó.” Anh giống như đang đưa ra cho cô hai lựa chọn, Ninh Vân Hoan liên tiếp bị anh đá kích làm cho đầu óc cô có chút bối rối, lại nghe được có thể lựa chọn, cô không nghĩ ngợi gì liền nói luôn: “Em chọn đi Ý.”

Không có người phụ nữ nào đồng ý việc tuổi của mình tự nhiên lớn hơn cả, những người phụ nữ có đầu óc đều không muốn bị người ta nói bản thân già trước tuổi sau khi Ninh Vân Hoan nói xong liền nhận được cái gật đầu vừa lòng quá của Lan Lăng Yến: “Nếu em đã quyết định như vậy, thì ngày mai chúng ta sẽ khởi hành, anh đi chuẩn bị trước, anh cũng đã dặn phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho em rồi, bây giờ em ngoan ngoãn ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy là có thể ăn rồi.” Anh nói xong rồi đứng lên, sau đó bóng dáng cao lớn chậm rãi rời khỏi phòng, mãi một lúc lâu sau Ninh Vân Hoan mới nghĩ tới, vì cái gì mà cô còn phải đưa ra lựa chọn? Rõ ràng cô có

thể kiên quyết yêu cầu anh tạm thời không kết hôn, nhưng cuối cùng cô lại bị Lăng Yến vòng vo một hồi, liền theo ý kiến của anh mà đưa ra lựa chọn?

Lan Lăng Yến thật sự rất giao hoạt, người này cũng rất am hiểu việc đùa giỡn lòng người, làm cho người ta rơi vào trong cái bẫy mà anh đã sắp đặt trước cho con mồi, đến nỗi bị ăn sạch sẽ mà còn không biết!

Đoán chừng ý tưởng đi Ý cũng là của anh, bất quá là ép chính miệng cô nói ra mà thôi, tuy rằng cô không biết anh đi Ý vì cái gì, nhưng mà lúc này mặt của Ninh Vân Hoan đều đã muốn cứng đờ, chờ sau khi Lan Lăng Yến đi được một lúc lâu, lúc này cô mới không nhịn được mà khóc thét lên một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên bụng của mình.

Mấy ngày nay sau khi biết mình đã mang thai, một khi Ninh Vân Hoan đã nôn liên cảm thấy cả người có chút khó chịu, tuy cô không biết Lan Lăng Yến đã phân phó người làm nấu những gì, nhưng sau khi cô ăn xong sẽ không ói ra, nhưng càng ngày cô càng bắt đầu có dấu hiệu thân mình uế oải, cả ngày chỉ muốn nằm trên giường ngủ một giấc, cho nên cô tự nhiên sẽ không tới trường, nếu cứ tiếp tục như vậy, khẳng định các học sinh trong trường sẽ đoán ra được điều gì đó.

Lan Lăng Yến thay cô làm thủ tục trao đổi du học sinh một năm bên nước Anh, đứa bé trong bụng Ninh Vân Hoan đã được hơn một tháng rồi, chỉ cần đợi hơn nửa năm nữa thì sẽ sinh, hơn nữa cho dù thêm cả thời gian ở cũ, thì trong vòng một năm này cũng đã đủ cho cô sinh đứa nhỏ!

Khi nhận lấy thủ tục, khóe miệng Ninh Vân Hoan nhịn không được mà run rẩy, cô không tin Lan Lăng Yến trước đó không có chuẩn bị trước, nhìn cách anh làm việc mạnh mẽ vang dội như vậy, làm cho trong lòng Ninh Vân Hoan sinh ra một loại cảm giác lo lắng, cô rất sợ nửa đời sau của mình chạy không thoát khỏi hoàn cảnh như hiện tại.

Dựa vào cái cố trao đổi du học sinh, Lan Lăng Yến dễ dàng lấy được tư liệu của Ninh Vân Hoan ở trường, tất cả mọi thứ đều ở trong tay anh, cũng vì thế mà tâm trạng hiện tại của Lan Cửu rất tốt, phát tay một cái liền để cho cô đi, rốt cuộc anh cũng đồng ý cho cô một ngày nghỉ hít thở không khí, cũng cho người đưa cô trở về Ninh gia.

Sau khi trở lại ngôi nhà quen thuộc, Ninh Vân Hoan vui đến nỗi chảy cả nước mắt, không biết có phải là do ngày hôm qua cô gọi điện về báo trước hay không, thế mà hôm nay mẹ cô lại ở nhà, ngay cả người luôn chăm chỉ như ba, hôm này cũng không đến công ty mà ở nhà, còn có cả tên chướng mắt cô Ninh Vân Thành cũng đang cà lơ phát phơ nằm ngủ trên ghế sofa, đầu tiên họ nghe thấy tiếng mở khóa của bảo mẫu từ bên ngoài, tiếp theo liền nhìn thấy Ninh Vân Hoan cầm theo đồ đạc bước vào trong biệt thự, Ninh Vân Thành nhin không được mở miệng châm chọc cô một câu: “Ai u, nhìn xem là ai đã trở lại đây? Thế nhưng lại là người có tiền đồ sáng lạn được sang nước Anh làm du học sinh trao đổi a!”

Lúc trước Ninh Vân Thành cũng ở bên Anh lấy được bằng thạc sĩ, nhưng đối với loại người nhị thể tổ như hần mà nói, chỉ cần công ty nhà mình vẫn còn, ba Ninh vẫn còn sống, thì hần đầu cần phải lo lắng đến vấn đề ăn uống hàng ngày, hần căn bản không cần cố gắng đọc sách, bất quá lúc trước đi qua Anh cũng chỉ là kiếm cho mình cái bằng cấp mà thôi, lúc đầu tiên đặt chân đến Anh thì hần còn cần phiên dịch viên, nhưng mà sau thời gian ngây người sáu năm ở bên Anh, hần trừ bỏ nhận biết được một ít nhạc ngoại mà mình yêu thích, thì thu hoạch lớn nhất của hần chính là trình độ nói tiếng Anh lưu loát.

Từ sau lần bị Ninh Vân Hoan hãm hại trước đây, ba Ninh liền thu hồi tất cả thẻ tín dụng của hần lại, bây giờ hần ở công ty giống như một con chó vậy, cuối tháng thì nhận được hai ba vạn tiền lương giống như nhân viên bình thường vậy, số tiền đó còn không đủ để cho hần ra ngoài tìm nữ nhân chơi, thật đúng là mất hết mặt mũi của hần, cũng làm cho trong lòng

hắn sinh ra cảm giác bất mãn. Chỉ là quyền quản lý kinh tế lại nằm trong tay ba Ninh, mấy ngày nay bị đàn áp khiến tâm trạng hắn trở nên không tốt, lúc này nhìn thấy Ninh Vân Hoan, có thể nói là thù mới hận cũ cùng nhau cộng lại:

“Có phải có người nào đó nhìn trúng mày hay không ** cho nên mới đưa mày qua Anh? Mày ngay cả tiếng Anh cũng không biết nói, như thế nào có thể đi Anh du học?” (Câu này được nói bằng tiếng Anh nha mọi người) Ninh Vân Thành nói đến người này, liền nhin không được nở nụ cười, trong miệng nhanh chóng phun ra một câu, cũng chăm chọc nhìn Ninh Vân Hoan :“Chắc mày hiểu anh đây đang nói gì chứ nhỉ?”

Ninh Vân Hoan không phải đũa ngọc, hơn nữa nếu tính kỹ thì cô thế nhưng đã sống hai kiếp, học hai lần đại học, tuy rằng tiếng Anh cũng không đến nỗi nào, nhưng cũng có thể nghe hiểu được một ít, cơ bản mà nói thì không có vấn đề gì, nhưng mà lúc này nghe được Ninh Vân Thành nói, cô một chữ cũng không hiểu được, trong lòng đoán câu nói này của hắn nhất định không hay ho gì, vốn hôm nay cô trở về nhưng tâm trạng lại không được tốt, lúc này Ninh Vân Thành lại tự mình đưa lên cửa, nếu cô không thu thập hắn thì rất xin lỗi chính mình. Tuy rằng Ninh Vân Thành chỉ là thuận miệng nói bậy, nhưng lại nói trúng hoàn toàn, trong lòng Ninh Vân Hoan tự nhiên càng thêm khó chịu.

“Anh hai, lúc trước anh đi qua Anh không phải cũng mời phiên dịch viên sao, vì cái gì mà em lại không được? Huống chi anh hai ở nước Anh ngây người nhiều năm như vậy, tại sao chỉ biết nói vài câu như thế này?” Ninh Vân Hoan cho hắn một ánh mắt xem thường, trên mặt cũng không để lộ khó chịu trong lòng, ngược lại tươi cười nói cùng Ninh Vân Thành hai câu.

Ninh Vân Thành biết con bé kia từ sau khi chính mình trở về liền cùng hắn đối đầu, lúc này nghe cô nói chuyện, hắn cảm thấy có chút không thích hợp cho lắm, Ninh Vân Hoan giả bộ cúi đầu giống như bị người ta bắt nạt,

giọng nói nhỏ nhẹ vang lên: “Bản thân trước đây không phải du học sinh trao đổi, nên bây giờ đi ghen ghét người khác.”

Lời nói của cô làm cho Ninh Vân Thành còn chưa kịp tức giận, thì ba Ninh đã tức giận trước rồi, gần đây ông đều đem đứa con này quản lý chặt chẽ bên người, cho nên ông mới cảm giác được cuộc sống trước kia của Ninh Vân Thành có bao nhiêu xa hoa lãng phí, nó suốt ngày nghĩ biện pháp đòi tiền từ ông, không được thì lại náo loạn công ty, đại bộ phận nữ minh tinh trong công ty mơ hồ đều có quan hệ với nó! Cái thằng khốn kiếp này, con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, thế mà nó hết lần này tới lần khác đều chọn người trong công ty mà xuống tay, ba Ninh sớm đã bị hấn làm cho tức chết, lúc này lại thấy con gái vất vả lắm mới có thể trở về một chuyến, đứa con trai này lại mở miệng châm chọc, trong lòng ông càng thêm khó chịu, trên mặt đen sì quát:

“Mày không nói thì không ai bảo mày câm đâu, em gái mày vất vả lắm mới trở về một chuyến, nay còn muốn ra nước ngoài một năm, mày không muốn nhìn thấy nó, nhưng tao muốn!” Lúc này ba Ninh càng xem càng không vừa mắt đứa con trai này của mình, nhin không được tiện tay cầm lấy cái chén gần đó đập hấn: “Đồ phá gia chi tử, chính mình cũng không tốt lành gì, còn dám nói người khác, mày trước tiên coi lại bản thân mày đi rồi hãy nói người khác!”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Máy Bay

Gần đây trong tay Ninh Vân Thành không có tiền, cho nên hẳn cũng không dám chống đối lại ba Ninh như trước kia nữa, chỉ dám ngồi né qua một bên, cũng không dám cãi lại lời của ba Ninh, nhưng trong lòng lại cực kỳ tức giận.

Rõ ràng hôm nay ba Ninh nói Ninh Vân Hoan trở về, cũng bảo hẳn không cần phải đến công ty, mà bây giờ trên người hẳn lại không có tiền, ngay cả xe cũng đều bị ông ấy tịch thu, muốn đi chỗ nào đó cũng không xong, vậy nên hẳn đành ở nhà chứ biết đi đâu nữa? Mà càng nghĩ hẳn càng giận, vì vậy mà nhìn Ninh Vân Hoan càng ngày càng không vừa mắt, trong lòng nghĩ đến mình quả nhiên cùng con bé này có bất tự không hợp nhau, trước kia cùng lắm là chỉ nhìn nhau không vừa mắt mà thôi, nhưng theo sự trưởng thành của Ninh Vân Hoan, sự đáng ghét đó cũng càng ngày càng tăng, hai anh em họ càng ngày càng không hợp nhau!

“Đúng vậy Vân Thành, em gái con thật vất vả mới trở về được một chuyến, con nói ít lại vài câu đi.” Ninh phu nhân là người luôn thương yêu con cái, sau khi nhìn thấy sắc mặt con gái nhỏ có chút tái nhợt, liền để chuyện của con trai qua một bên mà đi tới hỏi han sức khỏe con gái, trong nháy mắt Ninh Vân Thành có cảm giác bản thân hình như là được nhặt về từ trong đồng rác vậy, cha mẹ ruột không thương, sắc mặt hẳn cũng lập tức trở nên đen sì.

Một lúc sau đã triệt để đả kích tình thần của Ninh Vân Thành, lúc này trong lòng Ninh Vân Hoan mới cảm thấy thoải mái hơn chút ít, cả người cô lười biếng dựa vào lòng Ninh phu nhân không nhúc nhích.

Sau khi mang thai cô liền cảm thấy bản thân rất hay mệt mỏi, cũng đặc biệt thích ngủ, nay thời tiết lại nóng, vừa nãy trong lúc trên đường trở về đây cô suýt chút nữa đã ngủ quên trên xe, cho nên lúc này cả người đều mang theo bộ dáng lờ lững. Cô vẫn còn cảm thấy vận mệnh của bản thân có chút gì đó mờ mịt, mặc kệ là trong sách miêu tả hay là từ kinh nghiệm của kiếp trước, Ninh Vân Hoan cảm thấy bản thân sẽ không có khả năng ra nước ngoài, nhưng hôm nay cô lại cùng với đại boss Lan Lăng Yến có quan hệ, không nói đến việc bây giờ hai người bọn họ muốn kết hôn, bây giờ ngay cả đứa nhỏ cô cũng đã có với anh!

Nay xem ra có thể nhờ vào phân lượng mối quan hệ giữa họ, về sau khi Cố Doanh Tích còn muốn hại cô, thì khẳng định Lan Lăng Yến sẽ không để cho cô trở lại trong phòng thí nghiệm ấy, nghĩ đến đây, Ninh Vân Hoan thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ban ngày ở nhà họ Ninh gây người, cuối cùng buổi chiều Ninh Vân Hoan lấy cớ nói mình cần chuẩn bị thêm một số thứ trước khi xuất ngoại, sau đó cô liền nhanh chóng rời khỏi nhà họ Ninh, về mặt ba Ninh không nỡ để con gái đi, trước khi cô đi còn nhét vào tay cô một tấm thẻ, mãi đến khi Ninh Vân Hoan ngồi ngay ngắn ở trong xe mà Lan Lăng Yến đến đón cô, lúc này cô mới đưa tay vào trong túi xách lấy tấm thẻ kia ra xem.

Đây là một tấm thẻ màu vàng, không cần nói cũng biết số tiền bên trong khẳng định cũng sẽ không ít, lại nghĩ đến lúc ba Ninh đưa cô ra cửa, bộ dáng muốn giữ cô lại của ông nhưng không dám nói ra khỏi miệng, hai mắt nhịn không được mà muốn khóc, trong lòng Ninh Vân Hoan cảm thấy đau xót, khịt khịt cái mũi vài cái, suýt nữa cô đã khóc mất rồi.

“Em khóc cái gì?” Hô hấp của Lan Lăng Yến đều đều, một bên lấy khăn giấy đưa cho cô: “Cũng không phải là đi rồi không trở lại.” Khi nói chuyện với cô, hai hàng lông mày của anh khẽ cau lại, một bộ như đây là lẽ đương nhiên, nhưng về mặt lại trong trẻo lạnh lùng, sau một lúc lâu im

lặng, Ninh Vân Hoan đưa tay nhận lấy khăn giấy anh đưa tới lau mặt, cô cũng không tiếp tục khóc nữa.

Cô đang mang thai đứa nhỏ, trong lúc bản thân mình còn có chút tình tình mê mê, thì Lan Lăng Yến đã sớm chuẩn bị xong hết mọi chuyện.

Kiếp trước khi chứng kiến cái cảnh Tạ Trác Doãn cùng với anh trai Ninh Vân Thành của mình và cả đám người kia không tiếc tiền thuê máy bay xa hoa chỉ vì muốn làm cho Cố Doanh Tích cảm thấy vui vẻ, có thể nói là vì nụ cười của người đẹp mà họ nguyện ý bỏ ra ngàn vàng, cô cũng không muốn nghĩ đến phải sống thêm một kiếp như vậy nữa. Ninh Vân Hoan cảm thấy bản thân bây giờ cũng đã rất tốt rồi, cô cũng rất hưởng thụ cảm giác tốt đẹp đang có, bên trong khu vườn của trang viên Lan gia đã sớm đậu một chiếc máy bay ở đó, không biết đã chuẩn bị cất cánh từ khi nào, cánh quạt hai bên đang không ngừng phát ra tiếng động, làm cho chiếc váy dài mà Ninh Vân Hoan đang mặc bay phất phơ trong gió, vì không đi tất, cho nên cô đành phải gặt gao đưa tay ra ôm lấy hai chân, hai chân không dám bước về phía trước.

Bên dưới máy bay đều đã có người chờ sẵn, khi nhìn thấy Lan Lăng Yến đi tới, đều cung kính cúi thấp đầu xuống, Lan Lăng Yến cau mày nhìn bộ dáng chật vật của Ninh Vân Hoan, đưa tay kéo cô vào trong lòng che chở, mặt khác sai bước đi lên máy bay.

Khi bước vào trong khoang, làm cho Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút bất ngờ đó là chiếc máy bay này không giống với bình thường, bên trong cũng không phải là để mấy hàng ghế chật kín như bình thường, ngược lại nó được thiết kế như một căn hộ cao cấp, phía trước là phòng khách, bên trong có một chiếc sofa dài làm bằng da khiến cho nó trở nên ấm áp hơn, ánh sáng dịu nhẹ làm cho người ta cảm thấy thoải mái, có một loại cảm giác như đang ở trong nhà. Bên trong ngoài tủ lạnh ra còn có phòng bếp, thậm chí ngay cả đầu bếp phụ trách cũng đều ở đây, còn có phía sau là

phòng ngủ nghỉ, đoán chừng cũng rộng hơn ba mét, hành lý của hai người cũng đã sớm được sắp xếp ngay ngắn vào trong tủ.

Xét theo phương diện nào thì cũng không cảm thấy nó giống máy bay, ngược lại giống như là một căn phòng nhỏ tinh xảo di động.

“Tạm thời em đừng ngủ.” Lan Lăng Yến đem tay áo vén lên, thân hình thon dài của anh ở trong máy bay mang theo mười phần lực áp bách, nửa người trên mặc một chiếc áo kẻ ca rô, cổ áo mở rộng thành hình chữ V, lộ ra lồng ngực săn chắc, bên dưới anh mặc một chiếc quần màu trắng, nó càng tôn lên đôi chân thon dài cùng sự cao lớn của anh.

Anh rất ít khi bày ra bộ dáng này trước mặt cô, tuy rằng bình thường cũng không được coi là thập phần trí thức, nhưng một khi chú ý kỹ, lại cảm thấy từ trên người anh toát ra một loại khí chất vương giả cao quý, thấy anh đem tay áo kéo lên, trái tim Ninh Vân Hoan nhin không được mà đập nhanh hơn hai nhịp, cũng nhìn anh nhiều hơn vài lần.

“Lộ trình lần này của chúng ta có lẽ phải mất hơn mười mấy giờ đồng hồ, trước tiên em ngồi chơi một lát, sau đó ăn một ít rồi đi ngủ tiếp, tỉnh lại là tới nơi rồi.” Lan Lăng Yến nhìn thấy ánh mắt có chút ngây ngốc của cô thì bật cười, bàn tay đưa ra sờ cánh tay đã có chút lạnh của cô, sau đó từ trong ngăn tủ lấy ra một cái khăn quàng cổ màu hồng nhạt khoác lên vai cô.

Trên máy bay luôn mở điều hòa, nhưng xét theo thời tiết của Hoa Hạ mà nói thì hiện tại bên ngoài rất nóng, lấy tính cách của Ninh Vân Hoan thì khẳng định một lát nữa cô sẽ bất tri bất giác làm rơi áo khoác trên người xuống, vừa nóng vừa lạnh sẽ rất dễ bị cảm lạnh, chẳng bằng dùng cái khăn quàng này để tránh gió, khoác lên người vừa không mất đi mỹ quan mà cũng sẽ không quá nóng, nếu mà cô vẫn cảm thấy lạnh, thì chiếc khăn lụa này vẫn còn có thể quấn thêm vài vòng nữa.

Quả nhiên anh vừa mới choàng lên, Ninh Vân Hoan không những không đem nó cởi xuống mà ngược lại cô còn cầm nó quấn thật chặt một mình, Lan Lăng Yến nhìn thoáng qua cô, lúc này mới vừa lòng cúi đầu xuống.

Trên máy bay cũng mang theo rất nhiều loại rượu quý, nhưng mà hiện tại Ninh Vân Hoan ngoại trừ uống nước trái cây, thì cũng chỉ có thể uống sữa mà thôi, một người mặc quần áo màu trắng của đầu bếp tới hỏi bọn họ muốn dùng gì, sau đó liền đi tới phòng bếp nhỏ thu xếp.

“Anh muốn em chơi cái gì đây?” Mọi người đi rồi, cô lại bị anh hạ lệnh cưỡng chế không cho cô đi ngủ, Ninh Vân Hoan chỉ đành phải ngáp một cái, cả người lười biếng bị Lan Lăng Yến lôi kéo ra bên ngoài, bên cạnh phòng khách có một căn phòng nhỏ, bên trong có mấy cái tủ kính thủy tinh đựng sách, có đủ loại sách trong tủ, thậm chí có một ngăn tủ nhỏ xếp đầy các cuốn tiểu thuyết ngôn tình!

Ninh Vân Hoan thật sự hoảng sợ rồi, còn chưa kịp đem nghi vấn trong lòng hỏi Lan Lăng Yến, thì anh đã cúi đầu xuống nhìn cô, chiếc cằm thon gọn của anh gác lên đỉnh đầu cô: “Em xem, có thích không? Đây đều là vì em mà chuẩn bị đó.” Trên máy bay mặc dù cũng có máy tính để cô chơi, nhưng mà hiện tại cô đang mang thai, Lan Lăng Yến tự nhiên sẽ không để cho cô tiếp xúc quá nhiều với mấy thứ làm ảnh hưởng đến sức khỏe của cô và đứa trẻ trong bụng, bởi vậy anh liền cho người chuẩn bị mấy quyển tiểu thuyết mà con gái thích xem.

Vừa nghe lời này của anh, Ninh Vân Hoan thật sự muốn ngốc luôn, cô còn nghĩ rằng Lan Lăng Yến muốn xem mấy thứ này, ai ngờ là anh chuẩn bị cho cô, khóe miệng Ninh Vân Hoan khẽ co rút, chẳng lẽ anh thấy cô vẫn còn là thiếu nữ thích mơ mộng, vẫn còn trong thời kỳ thích đọc các loại tiểu thuyết? Nếu không phải lúc trước cô đọc tiểu thuyết h văn, thì cũng sẽ không xui xẻo đến mức xuyên vào nhân vật nữ phụ trong quyển sách đó,

cũng bắt đầu từ kiếp trước, cô đã thề rằng sẽ không bao giờ đụng vào tiêu thuyết nữa!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nguyên Nhân

“Không thích?” Lan Lăng Yến thật vất vả mới nghĩ ra cách mua tiểu thuyết để cô đọc trong lúc rảnh rỗi, anh cũng đã hỏi qua vài người, những cô gái trong độ tuổi này, kiểu người yên tĩnh như cô không phải sẽ rất thích đọc tiểu thuyết sao?

Ninh Vân Hoan cũng không biết phải nói với anh như thế nào về việc mình không thích đọc tiểu thuyết này nữa, cô đành phải nhanh chóng xoay người ôm lấy cánh tay anh làm nũng: “Tiểu thuyết có cái gì hay đâu chứ, câu chuyện bên trong đều là giả, nam chính trong truyện thì luôn luôn là người lợi hại, anh có lợi hại như vậy sao?” Lúc trước Ninh Vân Hoan đọc qua cuốn tiểu thuyết thịt văn này thì các nam nhân trong truyện ở trước mặt Lan Lăng Yến còn không phải đều bị khuất phục sao, thời gian cô đọc tiểu thuyết còn không bằng ngồi nghe anh kể chuyện trước đây cho cô nghe!

Đoán chừng lời này cô chỉ dùng để lấy lòng Lan Lăng Yến mà thôi, nghĩ lại lời cô nói thì anh cảm thấy rất hợp lý, cuối cùng cũng không bắt cô đọc mấy cuốn tiểu thuyết kia nữa, ngược lại hai người ngồi trên sofa nói chuyện phiếm.

Vốn ban đầu Ninh Vân Hoan chút sợ anh, nhưng không biết có phải là do đang mang thai hay không mà lá gan của cô càng ngày càng lớn, tuy rằng lúc này cô vẫn cảm thấy Lan Lăng Yến rất đáng sợ, nhưng cũng không còn cái cảm giác sợ hãi giống như trước đây nữa, ngược lại hai tay đánh lên bàn tay đang lộn xộn ở eo mình. Hai tay cấu nhẹ lên bàn tay không an phận kia, mười ngón tay của anh có mấy vết sẹo, Ninh Vân Hoan đoán rằng từ nhỏ anh nhất định đã học qua cái gì đó mới khiến cho đôi tay trở nên như

bây giờ, nếu không dựa vào xuất thân của anh, thì làm gì sẽ đến mức chịu khổ như vậy.

Nghĩ đến việc anh luyện gì đó, không khỏi làm cho cô nhớ tới việc anh đã từng dùng một phát súng giả bắn người kia, tuy giả nhưng mà cảm giác lại như thật, cả người cô nhin không được mà run rẩy, cơ thể theo bản năng tìm nơi ấm áp dựa vào.

“Em sao vậy?” Lan Lăng Yến rất thích loại cảm giác hai người dựa vào nhau này, cho dù là không nói cái gì, anh cũng cảm thấy thực vừa lòng. Khi anh cảm giác được cơ thể Ninh Vân Hoan run rẩy, anh nhanh chóng quay người lại lấy chiếc khăn để bên cạnh quần lên người cho cô, chạm vào cơ thể cô cũng không có lạnh lắm, nhưng cô lại vẫn không lên tiếng.

Bình thường khi Ninh Vân Hoan cùng anh ở cạnh nhau nếu không phải là làm chuyện thân mật thì chính là hai người đều yên lặng ngồi chung với nhau, nhưng hiện tại cô cảm thấy chẳng phải sợ Lan Lăng Yến, hơn nữa hai ngày nay anh lại không hề giống như lúc trước mỗi ngày đều dính lấy cô, điều này làm cho cô cảm thấy có chút xấu hổ, rõ ràng không biết nói gì: “Lan.....” Thốt lên được một chữ này, lại nghĩ lần trước anh nói ngay cả Cổ Doanh Tích đều kêu anh là Cửu ca mà chính mình lại chưa bao giờ gọi ra một tiếng đó, ánh mắt Ninh Vân Hoan lơ mơ nói một câu: “Em còn nghĩ rằng chúng ta sẽ mua vé máy bay đi Anh quốc.”

Lan Lăng Yến tự nhiên là nghe được câu nói muốn nói mà thôi kia của cô, nhưng mà anh biết đạo lý dục tốc bất đạt, nói gì chứ lòng kiên nhẫn thì anh có thừa, bởi vậy lúc này anh làm bộ như không có nghe thấy lời nói của cô, anh cũng sẽ không ép cô nói: “Chúng ta như vậy, sẽ không có khả năng đi máy bay bên ngoài được.” Người như anh, tính mạng đều rất là đáng giá, hơn nữa thế lực của Lan gia không chỉ ngừng lại ở nước ngoài mà ngay cả trong tối cũng có một bộ phận thế lực không nhỏ, từ nhỏ khi Lan Lăng Yến bắt đầu tiến hành khảo nghiệm, anh cũng đã dành thời gian để xây dựng lên một thế lực ở Ý cho riêng mình, đây cũng là một khóa huấn

luyện dành cho từng con cháu của nhà họ Lan trong quá trình trưởng thành phải làm, từ nhỏ liền bắt đầu xây dựng thế lực riêng cho mình, thẳng cho đến khi trưởng thành, lúc đó thì thế hệ anh em nhà họ Lan mới bắt đầu chém giết lẫn nhau, người sống cuối cùng tự nhiên là người thắng, nếu chẳng may chết đi thì thế lực trong tay sẽ bị người khác xâm xé.

Cũng bởi vì phương pháp huấn luyện độc ác này của nhà họ Lan, mới có thể đảm bảo được mỗi một thế hệ gia chủ Lan gia đều không phải là người vô dụng. Ở một địa phương như Lan gia, người vô dụng như vậy căn bản cũng không có tư cách làm môi cho cá mập, cũng sẽ chẳng có khả năng sống tới khi trưởng thành được!

Mà bởi vì những nguyên nhân đó, cũng làm cho các thành viên trong nhà họ Lan xem nhau như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, khi còn chưa có xác định được gia chủ đời tiếp theo, thì trong lúc đó các anh em trong nhà đều tìm đủ mọi cách để giết hại lẫn nhau, người có thể sống đến cuối cùng không nghi ngờ gì sẽ trở thành vua, đã chết liền không xứng đáng. Mà sau khi xác lập được gia chủ đời kế tiếp, tự nhiên có thể đi đến bước này, thì tất nhiên người đắc tội cũng sẽ không ít, cũng vì để phòng ngừa sau lưng có cừu nhân ám toán, bởi vậy vô luận Lan Lăng Yến đi đâu, bên người đều có bảo vệ theo sau, hơn nữa xe của anh đều thuộc loại phiến bản giới hạn độc quyền, mỗi một lần về nước hay là xuất ngoại, đều là đi máy bay riêng của chính mình, Ninh Vân Hoan chỉ biết là anh có không ít xe, nhưng lại không biết loại máy bay như vậy, anh đồng dạng cũng có được hơn hai mươi cái, giống như thổ khôn luôn có ba hang.

Tuy nói mọi thứ đều đã trải qua mấy năm, đến bây giờ cơ hồ đã không còn người nào có khả năng đối phó với Lan Lăng Yến, bất quá sự cảnh giác này đã thành thói quen muốn khắc sâu vào trong xương, bởi vì đã có không ít anh em đồng lứa chết trong tay anh, không thì cũng đã bị phế, nhưng thói quen đã ngấm sâu vào trong xương khiến anh không thể không đề phòng.

Bất quá những lời này Lan Lăng Yến sẽ không nói cho Ninh Vân Hoan nghe, cô gái nhỏ này rất đơn thuần, trong thế giới của cô đoán chừng ngay cả tưởng tượng cũng không có khả năng nghĩ đến một màn máu tanh như vậy, bởi vậy anh chỉ nói với cô một câu, néo néo đôi tay của cô, cũng không tiếp tục nói nữa.

Bởi vì một câu nói nửa vời của anh, nhưng thật ra lại làm cho Ninh Vân Hoan nhớ tới khi Cố Doanh Tích ở kiếp trước cũng bởi vì mấy người đàn ông yêu cô ta thường xuyên dùng máy bay tư nhân dẫn cô ta ra nước ngoài, làm cho cô cảm thấy thật khó chịu: “Trước kia Cố.....” Khi cô nói đến người này, suýt chút nữa thì đã lỡ miệng nói ra, cô ngay lập tức làm như không có việc gì nói: “Trước kia em đọc tiểu thuyết thì bình thường khi nam nhân vật chính mang nữ nhân vật chính đi ra ngoài, họ đi đâu đều sử dụng máy bay tư nhân để đi!” Đừng nói là ra nước ngoài, liền ngay cả ở trong nước hay là các nơi ở quá xa thủ đô thì họ đều sử dụng máy bay tư nhân, trước kia mấy người Tạ Trác Doãn bọn họ chỉ cần phất tay một cái liền là máy bay tư nhân, bình thường Cố Doanh Tích đều cảm thấy vừa mừng vừa sợ, không có người phụ nữ nào không thích được hưởng thụ cảm giác hư vinh cả, mà sau khi họ lên máy bay, tự nhiên sẽ xảy ra một trận nhiều nam **.

Vừa nghe lời này, Lan Lăng Yến thế nhưng nở nụ cười, “Người hiện tại là nói, chúng ta hai cái là nhân vật chính?” Hắn vừa nói, một bên môi ở nàng thái dương ấn hạ khẽ hôn, cố gắng là hai người đầu một hồi ở phi cơ thượng, Lan Lăng Yến cũng không giống bình thường thiếu ngôn, ngược lại lôi kéo Ninh Vân Hoan nói chuyện, hẳn lời này âm rơi xuống, Ninh Vân Hoan nhin không được liền khước miệng rút trừu: “.....”

Lan Cửu là nhân vật chính, Ninh Vân Hoan thừa nhận điều đó, nhưng mà cô thấy bản thân mình lại luôn bị nữ chủ để ý, lúc này nữ nhân vật chính là Cố Doanh Tích sẽ cố gắng hết sức để buộc chặt những người đàn ông bên cạnh cô ta lại.

“Hình như em từng nghe mấy bạn học trong trường nói trong nhà Tạ Trác Doãn còn có một chiếc máy bay tư nhân.” Ninh Vân Hoan có chút xấu hổ nói, cũng nhanh chóng bỏ qua vấn đề trong lúc vô ý mình đã nhắc tới mấy chuyện nữ chủ nữ phụ, ngược lại xấu hổ tìm một cái đề tài khác tiếp tục nói, Lan Lăng Yến cũng không để ý đến việc cô đột nhiên đổi chủ đề nói chuyện giữa hai người, vốn anh chỉ muốn làm cho cô vui vẻ, nếu mà cô đã không muốn nói thì thôi, không muốn nói thì anh cũng sẽ không ép buộc cô. Lúc này nghe cô nói trong nhà tên nhóc họ Tạ kia có máy bay, về mặt Lan Lăng Yến không thay đổi trả lời cô: “Ở đế đô có máy bay cũng có rất nhiều người, chính là có máy bay đi chẳng nữa thì cũng không đồng nghĩa với việc có thể thường xuyên sử dụng nó.” Anh nói xong liền nhìn thấy bộ dạng khó hiểu của Ninh Vân Hoan, nghĩ lại thì với gia thế của nhà họ Ninh, nếu nói muốn mua một chiếc máy bay kém cõi nhất thì cũng không có khả năng mua nổi, theo điều tra của anh thì tính cách của cha vợ giống như không phải cái loại thích di động bên ngoài, cũng khó trách cô không biết, bởi vậy anh liền giải thích cô nghe:

“Nếu không phải quốc hàng chờ có cố định hàng đạo , mỗi hồi chính mình phải đi, nhu trước lấy được phi hành tư cách.” Không phải tùy tiện chiếc máy bay nào cũng đều có thể được bay trên bầu trời, còn phải dùng tiền để mua đường bay, đó chỉ là một chuyến bay trong nước chưa kể đến những thứ phát sinh khác, đều đã phải sử dụng hơn mấy chục vạn đồng, càng miễn bàn đến việc xuất ngoại, chi phí tiêu phí đảm bảo cực kỳ cao, một lần thì không nói làm gì nhưng nếu nhiều hơn, có lẽ trăm vạn cũng không đủ cho họ xài.

Hơn nữa nếu không phải có quan hệ, chính là cầm tiền cũng không nhất định có thể hoàn thành. Bởi vậy thật ra mua máy bay thì rất là dễ dàng, nhưng nếu muốn lái nó bay đi thì thật không dễ chút nào, càng miễn bàn đến máy bay tư nhân, hàng năm cũng đều phải trả chi phí thuê phi công, đây cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều người có máy bay nhưng lại không thể thường xuyên sử dụng được.

Ninh Vân Hoan nghe được câu nói của anh, cô cũng lập tức hiểu được, vì cái gì mà bản thân ở kiếp trước lại bị Ninh Vân Thành dùng mọi thủ đoạn lừa hết tài sản cô.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sinh Con

Lúc này, sắc mặt của Ninh Vân Hoan đỏ bừng, hai tay nắm thật chặt thành đấm. Nếu như bây giờ Ninh Vân Thành đứng trước mặt cô, cô nhất định sẽ cho anh ta một cái tát! Chỉ vì thỏa mãn niềm vui của Cố Doanh Tích, anh ta sẽ thỉnh thoảng đưa cô ta ra nước ngoài chơi bằng máy bay riêng của mình. Ăn sung mặc sướng, tiêu dao khoái hoạt. Theo như những gì mà Lan Lăng Yến nói, mỗi lần dùng máy bay riêng, bay qua bay lại sẽ tốn rất nhiều tiền bạc, thêm vào việc sau khi đám người đó qua nước ngoài thì giống như một bước lên trời, coi Cố Doanh Tích như một nữ vương mà phục vụ, thử hỏi có cái nào mà không lãng phí tiền bạc chứ?

Mà Tạ Trác Doãn lại là con trai trưởng của nhà họ Tạ, nhà họ Tạ cũng rất giàu có, thế nhưng cũng không chịu được cái kiêu một tháng tiêu đến mấy ngàn, thậm chí mấy triệu bạc. Cho dù nhà họ Tạ có của cải giàu sang, phát triển qua vài chục năm, núi vàng núi bạc hẳn phải vơi bớt hơn phân nửa! Huống hồ, tuy đám phú nhị đại đó thích Cố Doanh Tích, vì cô ta mà vợ vét sạch của cải trong nhà, nhưng bọn họ cũng chưa được thừa kế sản nghiệp của gia đình trong kiếp trước! Đến bây giờ Ninh Vân Hoan mới hiểu. Để duy trì cuộc sống xa hoa của Cố Doanh Tích, để lấy lòng một người phụ nữ như cô ta, tất cả bọn đàn ông vây quanh đều nghĩ cách để kiếm thật nhiều tiền. Khó trách tên đàn ông cặn bã như Tống Thanh Vân muốn chiếm hết của hồi môn của vợ mình, không để lại cho người vợ thanh mai trúc mã một đồng nào. Khó trách Ninh Vân Thành muốn tước bỏ quyền thừa kế của cô. Hóa ra, nguyên nhân của tất cả sự việc chỉ là để cung cấp cho Cố Doanh Tích một cuộc sống xa hoa như nữ vương!

Đáy lòng Ninh Vân Hoan trở nên lạnh lẽo. Cô cảm thấy kiếp trước mình sống không hề đáng giá chút nào. Cái gọi là chị em tốt, dịu dàng lương thiện – Cố Doanh Tích lại là con sâu hút máu trên cơ thể người khác. Những tên đàn ông vì cô ta thì không cần bàn tới. Ninh Vân Thành lại dám lừa gạt khiến cô từ bỏ quyền thừa kế, khiến ba cô tức chết, sau cùng lại vì một người phụ nữ như Cố Doanh Tích, cung cấp tiền bạc cho cô ta sống tốt, thỏa mãn niềm vui của cô ta! Rốt cuộc thì anh ta có nghĩ tới cô em gái này hay không? Anh ta lấy lòng Cố Doanh Tích, vậy anh ta đặt người thân ở vị trí nào? Còn cả Cố Doanh Tích không biết tốt xấu kia nữa. Cô ta ăn của cô, dùng đồ của cô, nói chuyện với cô rất có khí khái, vậy mà cuối cùng lại hại cô chết thê thảm!

"Em sao vậy?" Lan Lăng Yến hơi cau mày, ánh mắt lại như sóng êm biển lặng. Tuy rằng chỉ thuận miệng hỏi, nhưng anh lại quan sát toàn bộ vẻ mặt của Ninh Vân Hoan, sau đó băng quơ ném ra một câu: "Chẳng lẽ em lo anh không nuôi nổi em sao?"

"Đương nhiên là không rồi." Lúc này, Ninh Vân Hoan rất kích động, cả người không ngừng run rẩy. Sau khi biết rõ chân tướng kiếp trước, cô nhất thời không chịu nổi, thậm chí cô còn có ý nghĩ muốn lấy dao đâm vào đám cầu nam nữ kia.

Lan Lăng Yến nhìn ra được vẻ mặt của cô có gì đó không bình thường. Anh chợt nhớ tới việc cô nhắc đến nhà họ Tạ, ánh mắt lập tức trở nên nguy hiểm, hai mắt hơi nheo lại nói: "Em lo nhà họ Tạ sẽ tìm em gây phiền phức sao?" Ninh Vân Hoan phá hỏng chuyện tốt của Tạ Trác Doãn hai lần. Tên nhóc họ Tạ kia chẳng làm được tích sự gì, chỉ giỏi ở chỗ chơi đùa phụ nữ. Lan Lăng Yến không coi trọng hẳn ta một chút nào, nhưng điều đó không có nghĩa Tạ Trác Doãn sẽ không làm hại nhà họ Ninh.

Việc Ninh Vân Hoan mang thai là ngoài ý muốn, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự sắp xếp của anh. Nghĩ đến việc không lâu nữa họ sẽ tới

Ý, lúc đó anh có thể nghe được tin tức của nhà họ Tạ rồi. Lan Lăng Yến nắm tay Ninh Vân Hoan, khóe miệng lộ ra nụ cười xen lẫn sự giận dữ.

Ngồi trên máy bay hơn mười mấy tiếng đồng hồ, có thể là do chân tướng kiếp trước quá kích thích, lại thêm việc bản thân đang mang thai khiến cho Ninh Vân Hoan cảm giác rất là buồn ngủ, hai người ăn một chút, sau đó đọc sách và xem TV về cách chăm sóc trẻ con rồi ngủ một giấc. Sau khi tỉnh lại, máy bay đã sắp hạ cánh.

Lúc máy bay cất cánh và hạ cánh thường khiến hành khách khó chịu, đối với phụ nữ mang thai thì còn đáng sợ hơn. Cảm thấy đầu óc choáng váng, Ninh Vân Hoan nhịn không được mà chạy vào nhà vệ sinh, nôn ra một hồi. Sau khi cô súc miệng xong xuôi, máy bay cũng vừa hạ cánh. Trước đó, bởi vì máy bay điều chỉnh sai giờ, hiện tại, ở Ý vẫn là ban ngày. Máy bay hạ xuống một vòng, còn đang chạy tà tà ở sân bay, đã có thể nghe được tiếng sóng biển vang đến từ bốn phía. Từ trên máy bay nhìn ra, là bầu trời xanh mây trắng, bờ biển xa xa tựa như nối nhau ở phía chân trời, tạo nên một vùng xanh lam mượt mắt.

Xem ra, nơi này không giống sân bay ở Ý mà giống như đang ở trên một hòn đảo. Bên ngoài đã sớm có xe hơi đợi họ, nhìn thấy máy bay hạ xuống liền chạy đến bên này để đón.

"Sau khi trở về, em nghỉ ngơi trước đi." Ánh mắt anh thoáng nhìn qua phía xa. Lúc này, Lan Lăng Yến mới mím cười nói với cô. Hiện tại sắc mặt Ninh Vân Hoan có chút tái nhợt. Anh sửa lại mái tóc bị gió biển thổi đến mức rối bời của cô: "Nếu như tên nhóc đó không có mặt, em không cần phải quản, anh sẽ thu thập hẳn cho em." Tuy nói năm đó, một vài anh em họ của nhà họ Lan đã bị anh hạ độc thủ, chết đi không ít, gia huấn của nhà cũng có nói rằng được phép tùy ý chọn người để cạnh tranh, hỗ trợ. Mỗi lão hồ đều là những người được bảo vệ, sau lưng cũng tránh không được việc có vài người âm thầm giúp huyết mạch con cháu chính thống của mình

được duy trì. Vì thế, tuy rằng nhiều người bị loại trừ, nhưng huyết mạch vẫn được tiếp nối.

Nhà họ Lan lấy việc buôn bán trong bóng tối để lập nghiệp. Đám đàn ông, trừ bỏ việc tranh quyền đoạt lợi, thì thú vui yêu thích nhất của họ chính là nuôi dưỡng phụ nữ, sinh hạ con cháu đời đời. Qua mấy trăm năm, con cháu đạt đến số lượng khổng lồ, giết mãi mà không hết!

Ninh Vân Hoan không biết ý anh là gì. Cô nhìn ra khoảng không bao la, bất giác mím chặt môi.

Mãi cho đến khi ở lại nhà họ Lan năm tháng, Ninh Vân Hoan mới hiểu ý của Lan Lăng Yến khi anh thốt ra câu nói với cô ở sân bay có nghĩa là gì.

Chuyến đi đến Ý này của cô là để đăng ký kết hôn, mà nguyên nhân chính Lan Lăng Yến đưa cô qua Ý là để ghi tên cô vào gia phả, chính thức đặt cô vào vị trí chính thất. Người nhà họ Lan cũng chẳng phải người tốt lành gì, qua mấy trăm năm truyền thừa, thế lực to lớn đến mức khó tưởng tượng, thậm chí còn có phong tục kỳ dị được truyền từ đời tổ tông truyền xuống.

Mỗi người đàn ông họ Lan chỉ có một người vợ chính duy nhất. Tuy bên ngoài họ cũng có không ít người phụ nữ khác, nhưng cùng lắm cũng chỉ là đồ chơi mà thôi, một thứ đồ chơi dùng để sinh con trai, nếu bọn họ có dã tâm thì phải tự dựa vào chính mình mà tranh đoạt, còn nếu không thì đành phải an phận làm vợ thứ. Đương nhiên, có dã tâm cũng tốt. Con cháu nhà họ Lan vốn đã quen tranh đoạt, dù là giành nhau dưới ánh sáng hay trong bóng tối đều được cổ vũ. Nếu như thất bại, nhà họ Lan sẽ không thềm dòm ngó đến nữa.

Đúng là một gia tộc máu lạnh, có thể sống sót ở nơi đây cũng có nghĩa là người cười cuối cùng. Khó trách, trong ấn tượng của cô, Lan Cửu là một người hung tàn như vậy.

Vốn dĩ cô cho rằng mình ở lại nơi đó sẽ phải dè dặt cẩn thận, nhưng nào ngờ sự việc lại vượt ngoài dự liệu của cô, tất cả người trong nhà đều sợ Lan Lăng Yến. Tuy rằng ngẫu nhiên cũng khó tránh có kẻ để lộ một chút ác ý và ý muốn giết người, nhưng hạng người ấy, chỉ cần qua ngày hôm sau, cô tuyệt đối không còn nhìn thấy kẻ đó nữa.

Mấy tháng qua đi, không hề có một chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh trên người Ninh Vân Hoan, ngược lại, cô được bảo vệ cực kỳ tốt. Đại bản doanh của nhà họ Lan nằm trên một hòn đảo tư nhân, phong cảnh tuyệt đẹp không nói, thậm chí còn an toàn đến mười phần, phương tiện đầy đủ. Trừ bỏ việc Ninh Vân Hoan không thể thường xuyên ra ngoài do mang thai, ở đây so với thành phố Hoa Hạ còn tự tại hơn được vài phần.

Cô vốn cho rằng không thể gặp cha mẹ của Lan Lăng Yến, trái lại được nói chuyện qua điện thoại một lần. Trong ấn tượng, đối với cha chồng và mẹ chồng, thông qua giọng nói, cô cảm nhận được một khí thế bức người từ họ. Tuy không tận mắt nhìn thấy bọn họ, nhưng cảm giác bức bách ấy lại xuyên qua âm thanh mà truyền đến. Lan Lăng Yến từng nói, trước khi cô sinh con, có lẽ tạm thời sẽ không gặp được hai người họ. Cũng vì vậy, tuy nói hai người đã đăng ký kết hôn, nhưng vẫn chưa cử hành hôn lễ. Ninh Vân Hoan biết mình đã không trốn khỏi Lan Lăng Yến được nữa. Cô giống như bị ép vậy, kết hôn một cách bất đắc dĩ, ít nhất cô cũng hy vọng ba mẹ mình có thể tham gia hôn lễ của cô, nhưng lại bởi vì ba mẹ Lan Lăng Yến không ở trên đảo mà đành trì hoãn hôn lễ.

Tám tháng trôi qua thật nhanh. Ngày ngày trôi qua vô cùng nhàn nhã. Ninh Vân Hoan thậm chí còn cảm thấy nếu không có kiếp trước, không có trách nhiệm, không có cuộc sống của nữ chủ ảnh hưởng thì cô sẽ có một cuộc sống tốt đẹp đến nhường nào, có lẽ cũng sắp đến lúc đưa con trong bụng cô chào đời rồi.

Trên đảo có đầy đủ hệ thống chữa bệnh, thậm chí tất cả những kỹ thuật khoa học và y học hiện đại ngày nay, cô sinh con không thành vấn đề.

Mấy tháng nay, việc theo dõi và chăm sóc sức khỏe của Ninh Vân Hoan đều do Doanh Dưỡng Sư phụ trách, đảm bảo sức khỏe của cô luôn tốt để sinh con bình an.

Thời cơ chín muồi, toàn bộ nước chảy tự nhiên thành sông. Chỉ trong vòng một năm rưỡi, Ninh Vân Hoan hoàn thành quá trình yêu đương, kết hôn đến sống chết. Tuy nói lúc sinh con, thân thể cô rất khỏe, tuổi trẻ lại chưa từng chịu khổ cực gì, nhưng thời gian ở cữ lại khiến cô muốn nổi điên. Không biết Lan Lăng Yến nghe từ đâu mà lại bắt cô ở cữ hai tháng liền. Nhà họ Lan cũng không hoàn toàn là máu lạnh, ở nhiều phương diện vẫn xem trọng truyền thống. Hai tháng nằm ngáy ngốc ở trên giường, Ninh Vân Hoan cảm thấy khổ không chịu nổi.

Mới được ra tháng vài ngày, Ninh Vân Hoan đã chạy vài vòng quanh tòa nhà, mệt đến mức toàn thân đổ mồ hôi, ngay cả đọc sách cô cũng không để ý. Trước đó hai ngày, cô bị Lan Cửu ép nằm đến đủ rồi, không dễ dàng mới được ra tháng, trừ bỏ lúc ngủ, cô không muốn dính lấy anh chút nào.

Sáng sớm, nữ giúp việc đã chuẩn bị đồ để đưa đến phòng, Lan Lăng Yến sớm đã ra ngoài. Tuy nói về Ý, nhưng anh cũng không có việc gì để làm. Nhà cửa của họ Lan, không phải ai cũng có tư cách qua lại, thêm vào việc mọi người cũng không hòa thuận, tính ra hơn nửa năm qua, Ninh Vân Hoan nhìn thấy người nhà họ Lan nhiều lần, nhưng cô chưa từng cùng họ ngồi ăn cơm lần nào.

Mỗi ngày, Ninh Vân Hoan đều ăn uống theo thực đơn mà Doanh Dưỡng Sư tỉ mỉ phối chế, mỗi bữa ăn đều khác nhau, hương vị ngon hơn tất cả những gì mà cô từng nếm qua. Hai tháng ở cữ, ăn đồ dinh dưỡng nhiều, cơ thể cô có biểu hiện khá rõ. Khuôn mặt càng lúc càng trắng ra, tựa như có gì trượt qua sẽ để lại vết xước. Da thịt được dưỡng đến mịn màng, cảm giác tốt ời là tốt. Lúc còn ở cữ, mỗi tối Lan Lăng Yến đều kéo cô ngủ cùng, có thể nhìn ra là ngủ mà không mặc quần áo.

Dáng người cũng sớm được dưỡng trở lại, sách dạy nấu ăn của nhà họ Lan có thể giúp cơ thể người ta khỏe mạnh an khang, phối hợp với rất nhiều thứ dinh dưỡng mà lại không khiến cơ thể trở nên mập mạp, thêm vào việc Ninh Vân Hoan sinh con lúc tuổi còn trẻ, trừ bỏ lúc sinh thì phải dùng sức, ngoài ra không còn gì khác. Một khi điều trị hậu sản, thân thể càng tốt hơn so với lúc trước, dáng người cũng thót tha hơn những ngày còn là thiếu nữ.

Khuya ngày hôm trước, cô và Lan Lăng Yến đã nói chuyện với nhau về việc trở về Hoa Hạ. Ở nước ngoài đã gần một năm, mang thai, sinh con rồi ở cũ, tính ra đã mười một tháng tròn. Vốn dĩ thời gian trao đổi bên Anh chỉ có một năm, sau khi trở về nghỉ ngơi, cô còn hai ngày điều dưỡng nữa thì học kỳ mới bắt đầu.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đề Phòng

Nán lại Ý hai tháng, trước mắt chỉ còn nửa tháng nữa là khai giảng, cả gia đình mới bắt đầu thu dọn hành lý trở về nước. Ninh Vân Hoan được trở về cố hương, tâm tình vốn có chút thả lỏng, giờ đây lại trở nên căng thẳng.

Kiếp trước, cô ở thành phố cũ, chịu biết bao nỗi thống khổ, bây giờ trở về, so với lúc trước cẩn thận lại càng không giống.

Lần này, một nhà bọn họ không trở lại trang viên nhỏ của Lan Lăng Yến mà đến một chỗ khác ở ngoại thành phía đông. Nơi đó còn rộng hơn trang viên trong thành phố. Phía đông ngôi biệt thự bao trùm cả một khu rừng rậm thuộc quyền sở hữu tư nhân. Lần này, một nhà ba người Lan Lăng Yến trở về, đồng thời mang theo cả nữ đầu bếp và bà vú chăm sóc trẻ con, quản gia theo giúp việc.

Bởi vì bị sai giờ, còn chưa điều chỉnh lại, hai người trở về trước hai ngày. Ninh Vân Hoan không vội về nhà mà tiếp tục tĩnh dưỡng, nhìn khí sắc đã trở lại như xưa mới an tâm gọi điện thoại về nhà.

Dễ dàng liền đem bánh bao nhỏ Lan Ý đang ngủ trong lòng cô đưa qua cho bà vú, ai ngờ vừa mới giải quyết xong đứa nhỏ liền nhìn thấy vẻ mặt đen sì của Lan Lăng Yến đang đứng một bên. “Bây giờ chúng ta đã là vợ chồng, con cũng đã sinh rồi, sao em vẫn chưa đưa anh về nhà ra mắt ba mẹ?” Lan Lăng Yến nghĩ vậy, vẻ mặt liền rất khó coi, ánh mắt có hơi lãnh khốc. Thấy vậy, Ninh Vân Hoan hơi cúi đầu, hồi lâu sau mới lấy cố chỉnh lại váy nói: “Ba mẹ em vẫn chưa biết. Em muốn về trước rồi nói chuyện

với ba mẹ sau.” Nói đến đây, Ninh Vân Hoan lo lắng vô cùng, giọng nói càng lúc càng thấp.

Lúc trước, cô luôn dùng cớ ra ngoài đi học để trốn đi chơi. Bây giờ kết hôn rồi, sinh con cũng đã sinh, nghĩ như vậy, cô liền cảm thấy chột dạ. Không biết sau khi cô nói cho ba biết thì ba sẽ nghĩ gì nữa, càng không cần nói đến việc đưa con về cho ba gặp.

Cả đời Lan Lăng Yến xuôi chèo mát mái, vài năm nay, không biết có nhiều phụ nữ theo dõi anh, vậy mà người phụ nữ anh yêu nhất lại không dám đưa anh về ra mắt, trong lòng anh buồn bực là chuyện hiển nhiên. Bất quá, cũng không biết có phải là anh nhìn thấy sự lo lắng lẫn van nài trong mắt Ninh Vân Hoan hay không, một người luôn hành sự theo ý mình, đối với cô gái trước mắt luôn hung dữ vô cùng, giờ phút này lại mềm lòng, trên mặt cũng chẳng lộ ra chút nào là không đồng ý. Anh im lặng một hồi rồi lạnh lùng nói.

"Em phải cẩn thận người nhà họ Cố." Nói xong, Lan Lăng Yến đưa con trai cho bà vú. Anh đã đồng ý với Ninh Vân Hoan rồi, không muốn ép buộc cô nữa.

Ninh Vân Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy không biết vì sao anh lại đột nhiên nhắc tới người nhà họ Cố, nhưng thấy anh không yêu cầu cùng mình trở về nhà họ Ninh nữa, trong lòng cô liền cảm kích không ngừng. Cô nhón chân, hôn lên môi anh. Hai người đã ở chung với nhau một năm với tư cách vợ chồng, Ninh Vân Hoan dù sợ anh, ánh mắt cô nhìn anh đã khác lúc trước. Lan Lăng Yến là người xảo quyệt, bình thường không thấy cô chủ động như vậy, bây giờ chớp được thời cơ, anh không thể để vụt mất, vội vàng kéo cô qua, thừa dịp cô đang hôn mà vén áo cô lên, vùi mặt vào ngực cô. Cảm thấy cả người cô run rẩy, muốn vùng vẫy cũng không dám, anh vô cùng thỏa mãn; nhưng nếu càng được lại càng muốn thêm, anh đành kiềm chế sự kích thích của bản thân, buông cô ra.

"Nhớ về sớm một chút." Giọng nói của Lan Lăng Yên có hơi khàn. Anh cài nút áo lại cho cô, sau đó nhìn không được mà mút eo nhỏ của cô một cái, để lại dấu vết. Nghe tiếng kêu vì đau của cô, cảm thấy vừa lòng, anh mới bế cô sang một bên, để cô nằm lên khuỷu tay mình.

Lúc trước, Ninh Vân Hoan mang thai vào mùa hạ, ở nước ngoài dưỡng thai gần tám tháng, lại thêm ở cữ cùng với điều dưỡng thân thể, tổng cộng gần một năm, bây giờ trở về vẫn là vào mùa hạ, thân thể cô sau hậu sản khôi phục rất được, trên người đã bớt đi sự ngây ngô của thiếu nữ, thêm vào vài phần xinh đẹp xen lẫn nét đẹp con gái tuổi trẻ, trông rất mê người. Lan Lăng Yên nhìn cô mặc váy, dáng vẻ giả vờ giả vịt giống như lúc trước khi quen biết cô. Cả người cô mặc áo bông màu sáng rất thoải mái, nước da trắng nõn như ngọc càng được nổi bật lên.

Anh vừa mới nhẹ nhàng khắc chút dấu vết vào bụng cô, lúc này cô còn phối đồ đẹp mê người. Lan Lăng Yên nhìn thoáng qua, sau đó thay cô kéo váy xuống, ánh mắt có hơi tối tăm dạn dò cô một câu: "Nhớ về sớm." Lại ra vẻ cường điệu rồi. Nhìn dáng vẻ của anh như vậy, tai của Ninh Vân Hoan nóng hết cả lên. Cô há miệng, thở dốc, vốn muốn nói mình đã không gặp ba mẹ một năm, cô định về ăn cơm chiều, nhưng rồi nhìn dáng vẻ của Lan Lăng, giống như cô không nghe theo thì anh sẽ không cho cô đi, Ninh Vân Hoan đỏ ửng hai gò má, nhỏ giọng gật đầu vâng dạ.

Hai gò má cô phúng phính, da thịt sáng long lanh, giống như cây đào mật ngon lành, cảm hơi đầy đà một chút, trên khuôn mặt nổi bật lên đôi mắt đen bóng. Cô là người ngọc mà anh muốn nâng niu cả đời, trong mắt anh hiện lên sự thỏa mãn tràn đầy trong tim.

"Cẩn thận với người phụ nữ họ Cố." Hai người đang tình nồng ý đậm, Lan Lăng Yên chột cau mày, nhắc nhở cô thêm một lần nữa. Anh vừa ôm cô ngồi dậy vừa cười lạnh, "Người phụ nữ đó cực kỳ bất thường!"

Nói đến đây, Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút kỳ quái. Cô đã nghe anh nhắc đến người phụ nữ họ Cố kia hai lần. Trong ấn tượng và ký ức của cô, trừ bỏ nữ chủ thì không còn ai khác mang họ Cố. Lan Lăng Yến không biết phải nói làm sao. Ninh Vân Hoan cảm thấy khó hiểu, bất chấp thẹn thùng mà hỏi anh, “Là người nào họ Cố?”

Lan Lăng Yến lộ vẻ chán ghét, đôi mắt phượng hẹp dài trở nên sắc bén, “Chính là người mà lúc trước em nhìn không vừa mắt ấy.” Trong một năm này, Lan Lăng Yến đã âm thầm kêu người ra tay hai lần. Tuy không ở trong nước, anh cũng có tay chân ở Hoa Hạ. Cũng không biết nguyên do vì sao, một người phụ nữ bình thường, không nhà không cửa, không có sở trường gì hết lại trốn thoát được, mạng lớn như vậy!

Việc này rất hiếm khi xảy ra. Lan Lăng Yến không ra mặt để đối phó với cô ta, Ninh Vân Hoan đang mang thai, anh sẽ không vì một người phụ nữ khác mà bỏ rơi cô, vì vậy mà càng không rõ vì sao Cố Doanh Tích lại quái dị như vậy. Giống như lúc trước, anh phái người để bắt người của cô ta, mỗi lần đều thất bại, thậm chí, những người đó còn có hảo cảm với cô ta hơn! Điều này làm Lan Lăng Yến có chút giật mình. Hai tốp mà anh phái đi đều có tay trong ở đó, một khi có kẻ nào sinh ra hảo cảm với Cố Doanh Tích, lập tức xử lý kẻ đó.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Kinh Ngạc

Thủ hạ dưới trướng Lan Lăng Yển gần như tất cả đều là những người tinh nhuệ, có thể cùng anh sát cánh hơn hai mươi năm tranh giành vị trí ngày hôm nay, lòng trung thành của những người này thì không cần nói tới nữa, năng lực cũng không phải bàn cãi, từ trước tới nay anh đều không lưu giữ những kẻ phế vật.

Những đệ tử tinh anh trước đây của Lan gia đều không có mấy người thoát khỏi kế hoạch của anh, khỏi cần đề cập tới người không có bản lĩnh như Cố Doanh Tích, nhưng cô ta không chỉ thoát khỏi sự bố trí sắp xếp của anh, còn có thể cảm hóa những thủ hạ của anh, mặc dù những người đó cuối cùng đều bị Lan Lăng Yển xử lý, nhưng lại làm cho Lan Lăng Yển ngày càng sinh ra sát ý mãnh liệt hơn nữa đối với Cố Doanh Tích, người phụ nữ này thực sự là quá tà môn, không những có thể quyến rũ đàn ông, mà còn có bản lĩnh làm cho những người được đích thân anh phái đi phản bội lại anh, thật sự là có chút khó hiểu.

Vừa mới về nước, hai ngày trước Lan Lăng Yển vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc Ninh Vân Hoan và con trai Lan Ý nên không thể tự mình đi xem rốt cuộc Cố Doanh Tích này có những thủ đoạn gì, anh lại nghĩ đến bộ dáng lúc trước Ninh Vân Hoan hình như có khúc mắc gì đó với Cố Doanh Tích, lại thêm tin tức mới có ngày hôm nay, tất nhiên là muốn cô cẩn thận chút.

Sau khi dặn dò xong Lan Lăng Yển vẫn cảm thấy có chút không yên lòng, môi mân thành một đường thẳng nghiêm túc: "Hay là anh cho người đi theo em."

Sau khi biết người Lan Lăng Yến nhắc tới là Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan mới thả lỏng, đời này mặc dù vừa mới bắt đầu cô đã quyết tâm không dính líu gì với người có tâm tư vụn vẹo như nữ chủ, nhưng nếu như nữ chủ muốn dây dưa với cô, cô cũng không ngại ngáng chân Cố Doanh Tích vài lần, nữ chủ hiện nay không hổ danh là nữ chủ, ngay cả Lan Lăng Yến cũng để ý cô ta như vậy.

Biết được hành động trút giận sau lưng thay cô trong một năm qua của Lan Lăng Yến, trong lòng Ninh Vân Hoan càng cảm thấy ngọt ngào, vôi vàng ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, thực sự là cô không dám coi nhẹ vòng hào quang của nữ chủ, đặc biệt là những người đàn ông bên cạnh nữ chủ, người nào đụng phải Cố Doanh Tích đều như bị trúng tà vậy, người người đều nguyện ý vì cô ta mà vứt bỏ gia đình và người thân, có vài người lợi hại lại càng thêm tâm ngoan thủ lạt, một năm nay Ninh Vân Hoan không nhìn chăm chăm Cố Doanh Tích, cũng không biết bên cạnh cô ta xuất hiện thêm bao nhiêu người rồi, dù sao thì kịch tình cũng không giống với những gì Ninh Vân Hoan thấy trong tiểu thuyết và trong kiếp trước, nói không chừng mấy nam chủ tàn bạo âm ngoan đã xuất hiện rồi.

Cuộc sống hiện nay của Ninh Vân Hoan không giống với những ngày ở kiếp trước, kiếp trước cô trải qua không được tốt, cho nên kiếp này vô cùng trân trọng mạng sống, nghe thấy Lan Lăng Yến phái người đi bảo vệ cô, cũng không cự tuyệt nữa, cô biết rằng có những lúc vì mấy người này đi theo mà cảm thấy không thuận tiện, nhưng còn tốt hơn đợi đến khi mình xảy ra chuyện rồi mới gọi người tới cứu, dù sao cô cũng không phải là nữ chủ, vừa xảy ra chuyện liền có nam chủ tới cứu.

Thấy Ninh Vân Hoan ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng Lan Lăng Yến cảm thấy vừa lòng, đối với việc cô muốn rời đi cũng cảm thấy thoải mái hơn chút, lúc này mới thoải mái để cô rời đi.

Lan Lăng Yến chuẩn bị tốt một ít đồ đạc ở bên Anh đưa cho Ninh Vân Hoan làm quà tặng cho ba Ninh mẹ Ninh, bản thân mình lại chuẩn bị đem

con trai tới công ty, thuận tiện đưa cô tới Ninh gia, xe chạy một đường hướng tới Ninh gia, Ninh Vân Hoan nhìn thấy khung cảnh bên ngoài vừa thân quen vừa xa lạ, trong lòng không khỏi sinh ra một chút cảm khái.

Lần này cô ra nước ngoài trở về, dường như không có gì thay đổi, nhưng thật ra dường như mọi vật đều thay đổi, không biết ba Ninh mẹ Ninh thế nào, hơn một năm không gặp, thời điểm sinh sống ở kiếp trước, cô cũng không xa cách ba Ninh mẹ Ninh lâu như vậy. Bánh bao nhỏ im lặng nằm ngủ trong lòng Lan Lăng Yến, vì nguyên nhân muốn ôm con, hiện tại Lan Lăng Yến rất ít khi mặc âu phục trang nghiêm, ngoài việc phòng tránh sự bất tiện khi ôm con trai, cũng miễn cho con trai cảm thấy không thoải mái.

Anh học theo Ninh Vân Hoan mặc quần áo vải bông, người vốn dĩ lạnh lùng tuấn nhã, ôm con trai cũng không làm anh mất đi một chút khí chất lạnh lùng nào, ngược lại làm cho người khác không dám nhìn Lan Ý đang ngủ trong lòng anh ở khoảng cách gần.

Càng ngày càng tới gần Ninh gia, vốn dĩ Lan Lăng Yến muốn đưa cô vào, nhưng những người bảo vệ trong khu biệt thự đều nhận ra Ninh Vân Hoan, nếu cứ mở cửa đi xuống như vậy, cô cũng không cần một mình đơn độc trở về nữa, cho nên cô kiên quyết không muốn anh tiễn, đến đầu ngõ bên ngoài cách tiểu khu khoảng 10 mét, cô ra hiệu ý muốn bảo anh dừng lại cho cô xuống xe ở đây.

"Em ở lại Ninh gia, trước giờ cơm tối anh tới đón em." Lan Lăng Yến nói đến đây, biểu tình có chút cứng nhắc, giống như đang giải thích: "Lan Ý lâu không nhìn thấy em, cũng sẽ nhớ em."

Biểu tình của anh giống như là suy nghĩ vì con trai vậy, làm cho Ninh Vân Hoan không nhịn được cười. Lan Ý bây giờ mới có mấy tháng tuổi, một ngày từ sáng tới tối trừ ăn ra chính là ngủ, ngay cả thời gian chơi đùa cũng không lâu, tiểu tử này có chút biết nhận thức người, ngoài bảo mẫu trong nhà ra, chỉ cho phép ba mẹ ôm mình, nếu Ninh Vân Hoan không ở

trong nhà có lẽ cậu nhóc sẽ khóc lên, nhưng có Lan Lăng Yến ở nhà, cậu nhóc muốn khóc cũng không khóc nổi.

Ninh Vân Hoan cúi đầu hôn một cái lên trán con trai đang ngủ say, nhìn thấy biểu tình của Lan Lăng Yến có chút lạnh lùng, lại ngẩng đầu hôn một cái lên mặt anh, nhìn thấy khoe miệng của anh cong lên, lúc này mới xách đồ mau chóng xuống xe.

Lan Lăng Yến của hiện tại đã không còn băng lãnh, cao cao tại thượng giống như lần đầu tiên gặp cô nữa, giống như thay đổi hoàn toàn thành một người khác, ở trước mặt cô bắt đầu có hi vọng ái ố (vui, buồn, tức giận), Ninh Vân Hoan cũng càng ngày càng không sợ anh nữa, thậm chí nghĩ tới dáng vẻ vừa nãy của anh, còn cười ra tiếng, vốn dĩ đồ cầm trên tay có chút nặng, lúc này lại không cảm thấy nặng như vậy.

"Ninh tiểu thư." Người bảo vệ đứng ở bên ngoài tiểu khu nhìn thấy bóng dáng đi từ xa tới trước tiên cúi đầu chào, sau đó mới thấy rõ là Ninh Vân Hoan cho nên mở miệng chào hỏi. Mặc dù trong ngoài khu biệt thự này có tận vài chục nhà, nhưng những người ở đây đều có chút của cải, cho nên bảo vệ ở đây gần như nhớ rõ từng người của từng nhà, để tránh trường hợp có người lạ tiến vào tiểu khu, lúc này bảo vệ nhận ra Ninh Vân Hoan, cánh cửa điện tử kia tất nhiên cũng được những người bảo vệ ở trong phòng bảo vệ điều khiển mở ra, để Ninh Vân Hoan đi vào trong.

Mặc dù lúc trước có gọi điện cho ba mẹ nói mình về nước, nhưng Ninh Vân Hoan không nói hiện tại mình đã ở trong nước rồi, ý muốn tặng cho ba mẹ một niềm vui bất ngờ, do đó Ninh Vân Hoan muốn chuẩn bị đồ đạc mang về nhà, tắm rửa một cái rồi ở nhà chờ ba mẹ.

Ba Ninh sinh sống có quy luật, nếu chiếu theo thường lệ, chắc chắn là mẹ Ninh cũng đi đánh bài ở bên ngoài, nhưng đến giờ cơm tối, hai vợ chồng nhất định sẽ cùng nhau ăn cơm tại nhà, bởi vì muốn nhìn thấy ánh mắt vui mừng kinh ngạc của ba mẹ, mặc dù Ninh Vân Hoan phải xách hai

túi đồ, cũng không muốn gọi điện cho người giúp việc trong nhà ra đón, ngược lại tự mình đi chậm chậm xách vào tiểu khu.

Đi bộ khoảng 20 phút, thời tiết lúc này lại nóng, Ninh Vân Hoan đi bộ tới mức cả người đầy mồ hôi, không dễ gì mới nhìn thấy căn biệt thự quen thuộc của Ninh gia, khóe miệng bất giác mỉm cười.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Là Cô

Chỉ trải qua khoảng thời gian trong một năm, nhưng khi Ninh Vân Hoan đi đến gần nhà lại phát hiện dường như Ninh gia có chút thay đổi, bên ngoài biệt thự kiểu dáng Tây Âu là một màu trắng thuần với những song cửa sắt, nay lại thấy những bụi tường vi leo lên cánh cửa sắt đó, nhìn từ xa, làm cho người ta cảm giác giống như đèn viên, ba Ninh là một người nghiêm cẩn, không thích nhất chính là những thứ mang tính lãng mạn như thế này, ông cho rằng chúng không được trang trọng cho lắm.

Khi Ninh Vân Hoan nhìn thấy cửa sắt bám đầy hoa này thì ngẩn ngơ, lúc này mới cau mày đi tới, cánh cửa sắt được khóa từ bên trong, cô lấy chìa khóa ra mở cửa đi vào, vườn hoa ở bên ngoài nhà phân chia thành hai bên, một bên trồng đủ các loại hoa hồng, bây giờ đang vào thời kỳ nở rộ, một làn hương thanh u truyền vào khoang mũi, làm cho tinh thần con người phấn chấn lên.

Mà một bên còn lại là một bãi cỏ, trên bãi cỏ bày một bộ bàn ghế, bên cạnh là một cái xích đu, khác biệt hoàn toàn so với phong cách trang trọng trước đây, nếu không phải vừa rồi Ninh Vân Hoan lấy chìa khóa ra mở cửa, thì có lẽ bây giờ cô đã nghĩ mình đi nhầm đường rồi, cô sẽ nghĩ thực ra ba Ninh đã bán biệt thự này cho người khác rồi.

Bên trong biệt thự còn bất ngờ hơn so với bên ngoài, lúc này không phải không có ai, ngược lại bên trong lại truyền ra thanh âm trò chuyện, trong đó có tiếng cười vui vẻ vang lên, vậy mà lại là tiếng cười của ba Ninh.

Ninh Vân Hoan cau mày, nghĩ rằng mình trở về vừa đúng lúc trong nhà có khách tới chơi.

Nhưng Ninh gia không phải đại gia đình gì, bình thường nếu đi xã giao thì chỉ cần một mình ba Ninh ra ngoài là đủ rồi, dù sao trước kia Ninh Vân Hoan cũng rất nghe lời, mà Ninh Vân Thành lại bị ba Ninh ghét bỏ đuổi ra bên ngoài lang thang, cho nên trong ấn tượng của Ninh Vân Hoan, ngoài những phu nhân có quan hệ tốt với mẹ Ninh sẽ đem con cái đến nhà mình chơi, hình như trong nhà ít khi có khách tới, nhưng nếu như là bạn của mẹ Ninh, ba Ninh không đến mức không đến công ty mà ở lại nhà chứ, trừ khi, những phu nhân này đến làm mối cho Ninh Vân Thành?

Trong nháy mắt, trong đầu của Ninh Vân Hoan hiện ra một ý nghĩ cổ quái, càng nghĩ lại càng cảm thấy chính là việc này. Nếu ba Ninh muốn xây dựng gia đình cho Ninh Vân Thành, thì cũng được xem như việc quan trọng, ba Ninh cũng muốn tận mắt xem con dâu là người như thế nào, mà việc riêng tư như vậy chỉ thích hợp nói chuyện ở nhà.

Tuổi của Ninh Vân Thành cũng không còn nhỏ nữa, hẳn ta lớn hơn Ninh Vân Hoan 8 tuổi, đến nay đã 27 tuổi rồi, theo lý mà nói mẹ Ninh cảm thấy gấp gáp muốn con trai lập gia đình là đúng, chính là bây giờ gặp mặt thân cận, đính hôn trước nửa năm rồi mới kết hôn, người Ninh gia đều như vậy, có chút quy củ, lễ kết hôn mặc dù không long trọng như những nhà đại phú đại quý khác, nhưng ít nhất cũng phải chuẩn bị trong nửa năm, nếu cứ như vậy thì hiện tại Ninh Vân Thành sẽ thân cận trước, hai tám hai chín tuổi sẽ kết hôn, khả năng mẹ Ninh thay Ninh Vân Thành thu xếp chuyện này là vô cùng lớn.

Con người Ninh Vân Thành thật sự làm người ta chán ghét, cô thật sự muốn xem xem đối tượng kết hôn của hẳn là người như thế nào, tốt nhất là người hung dữ, sau này dạy dỗ hẳn ta, quản hẳn ta chặt chẽ mới tốt!

Nghĩ như vậy, trong lòng Ninh Vân Hoan cảm thấy vui vẻ, không phát ra tiếng động, nhẹ nhàng đi tới cửa, bên trong biệt thự truyền ra tiếng cười sang sảng của ba Ninh, cùng với tiếng nói chuyện của mẹ Ninh, cũng không phải là nói chuyện ám muội gì, cho nên cửa mở, rèm cửa sổ sát đất cũng kéo lên, hình như có vài người ngồi trong phòng, mẹ Ninh đang ngồi trên sofa, bên cạnh là ba bốn người có vẻ ngượng ngùng, lúc này cả khuôn mặt của mẹ Ninh đều hiện lên ý cười, đúng lúc đối diện với con gái bên ngoài cửa sổ sát đất, bà ngẩn người, một lúc sau mới có phản ứng.

Trong ấn tượng của Ninh Vân Hoan, cô chưa từng thấy ba Ninh tươi cười vui vẻ như vậy, khóe miệng cô bất giác hàm chứa ý cười, nhìn thấy phản ứng của mẹ Ninh khi nhìn thấy mình, vẻ mặt vô cùng kích động, bà ngừng cười ngây ngốc nhìn cô, đã một năm mẹ Ninh không gặp con gái, lúc này kích động đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, cúi người một cái liền ngồi bất động, lúc nhìn thấy hành động của Ninh Vân Hoan, bà cũng không nói thành lời, ba Ninh ngồi quay lưng về phía Ninh Vân Hoan, cho nên không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, ngồi bên cạnh ông là Ninh Vân Thành, một năm không gặp, không ngờ mối quan hệ giữa hai cha con liền chuyển biến tốt đẹp như vậy, trong lòng Ninh Vân Hoan cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không khỏi nhìn tới mức rớt quai hàm.

Hình như có một bóng người khác đứng lúc ngồi trong góc nên bị che khuất, chỉ nhìn thấy nửa thân dưới, hình như mặc một chiếc váy vừa dài tới đầu gối, chỉ nhìn thấy đôi chân thon dài mảnh khảnh, chỉ nhìn thấy đôi chân này thôi, trong lòng Ninh Vân Hoan thầm mắng Ninh Vân Thành đúng là vận cứt chó.

"Khó có dịp Tích nhi cùng người thân đều đến đây, đúng lúc ăn cơm tối ở đây luôn." Ba Ninh vui vẻ cười to mấy tiếng, cũng không biết những người trong phòng chọc cười ông như thế nào mà ông lại vui vẻ mở lời giữ khách ở lại, Ninh Vân Hoan cau mày, trong lòng sinh ra một dự cảm không lành, bên này mẹ Ninh thấy con gái ở ngoài cửa nhưng lại không thấy cô

tiến vào, không để ý Ninh Vân Hoan dơ tay ra hiệu với bà, liền cười vui vẻ nói với ba Ninh: "Trường Nam, ông xem người đến bên ngoài là ai này?"

Trường Nam trong lời nói của bà là tên của ba Ninh, lúc này vừa nghe thấy câu nói của mẹ Ninh, ba Ninh lập tức quay đầu lại, Ninh Vân Thành ở bên cạnh cũng quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Ninh Vân Hoan đang kéo đồ đạc đứng ở bên ngoài, có lẽ là quá mức kích động, nhất thời ba Ninh vẫn chưa lấy lại được tinh thần, ánh mắt phát sáng, đấm đấm ngực nói không nên lời.

Vẫn là mẹ Ninh thấu hiểu tâm ý của ba Ninh, hơn nữa bà cũng thực sự nhớ con gái, đến nay đột nhiên thấy con gái trở về, hơn nữa còn xuất hiện ngay ngoài cửa, thật sự là vô cùng kinh hỉ, cho nên bà vội vàng vẫy tay với con gái: "Hoan Hoan, mau vào đi con!"

Đây vốn dĩ là nhà mình, lại thấy được vẻ mặt kinh hỉ của ba Ninh, Ninh Vân Hoan không tiếp tục đứng bên ngoài nữa mà tiến vào, kéo đồ vào trong nhà, ba Ninh vội đập lưng Ninh Vân Thành: "Còn không mau giúp em gái con chuyển đồ vào!" Lúc này ông đã định thần lại, thực ra ông vui mừng quá đỗi, ánh mắt cứ nhìn theo con gái, trong miệng lại lẩm bẩm có phải ở bên Anh ăn uống không tốt, làm cho con gái của ông gầy như vậy, đúng lúc Ninh Vân Hoan cũng muốn kéo ba Ninh làm nũng một phen, nên không hề khách khí ném hết đồ đạc cho Ninh Vân Thành, vừa mới bước vào nhà cô đã đối mặt với ánh mắt của người phụ nữ không thấy mặt hồi này, lúc này, khuôn mặt của hai người đều đại biến.

"Sao lại là cô?" Hai người trằm miệng một lời hô lên, hai chân Cổ Doanh Tích mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào trên nền nhà.

Ninh Vân Hoan không ngờ rằng mình vừa mới về nước, còn chưa kịp nghe ngóng thông tin của nữ chủ, hôm nay lúc trở về còn nghe Lan Lăng Yến dặn dò mình cẩn thận nữ chủ, nhưng cô không nghĩ tới, còn chưa đến trường, đã đụng phải nữ chủ ở đây rồi, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét.

Cố Doanh Tích cũng không ngờ mình sẽ gặp Ninh Vân Hoan ở đây, cô ta nghĩ lại những chuyện xảy ra trước đây, sắc mặt có chút trắng bệch, thân mình lay động vài cái, trong mắt hiện ra vẻ bối rối.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Kẻ Thù

"Hoan Hoan, con quen Tích nhi sao?" ba Ninh vốn dĩ muốn giới thiệu con gái với người ta, nhưng nhìn sắc mặt của con gái có chút không đúng, liền hỏi một câu. Trong mắt mẹ Ninh cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, chỉ có Ninh Vân Thành nhìn thấy bộ dáng của người trong lòng đang sợ hãi tới mức mặt trắng bệch, không khỏi đau lòng, hung hăng đem đồ đạc ở trong tay quăng mạnh xuống nền nhà, vang lên một tiếng "loảng xoảng", đồ đạc bị đập bể, rượu nho Ninh Vân Hoan đặc biệt mua cho ba Ninh bị rơi vỡ dưới nền, cùng với những đồ đạc ở bên trong đều vương vãi khắp nền nhà. Ninh Vân Thành lại không thèm quản những điều đó, khuôn mặt cảnh giác nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan, hần đi tới bên cạnh Cố Doanh Tích, dơ tay ra ôm lấy eo nhỏ của cô ta, lúc này mới bày ra vẻ chán ghét nói:

"Mày lại muốn làm gì?"

Ninh Vân Hoan nhìn thấy dáng vẻ này của hần ta trong lòng liền cảm thấy ghê tởm, nghĩ tới kiếp trước hần ta lừa gạt lấy đi quyền thừa kế của mình, cho tới ngày hôm nay thấy hần ta và Cố Doanh Tích ở cùng một chỗ, quả nhiên là chó không thể sửa được thói quen ăn phân mà, cho dù là trùng sinh một đời, Ninh Vân Thành vẫn theo thứ tự mà sống cùng Cố Doanh Tích, tình cảnh trước mắt trùng lặp với các loại tình huống mà Ninh Vân Hoan đã trải qua ở kiếp trước, làm cho biểu tình của cô ngày càng khó coi, hừ lạnh nói:

"Tôi cũng muốn hỏi anh đang làm gì đây? Quà tôi mua cho ba mẹ, anh có tư cách gì mà đập bể?"

Khi nghe thấy Ninh Vân Hoan gọi ba Ninh và mẹ Ninh là ba mẹ, sắc mặt của Cố Doanh Tích càng trắng bệch, giống như một tờ giấy trắng vậy, thân thể không ngừng run cầm cập, cả người dựa vào trong lòng Ninh Vân Thành, hô hấp khó khăn, làm cho Ninh Vân Thành đối với cô ta càng thêm yêu thương, càng nhìn Ninh Vân Hoan càng thấy không thuận mắt: "Mày điên đủ chưa, mày có biết mày dọa cô ấy sợ rồi hay không? Mày muốn vừa trở về liền gây chuyện thì mày cú đi cho tao!"

Mỗi lần đều là như vậy, chỉ cần Cố Doanh Tích lộ ra thần thái đáng thương như vậy, cho dù giống như vừa rồi bản thân mình cái gì cũng chưa làm, chỉ là từ ngoài cửa đi vào nhà mà thôi, mấy người đàn ông bên cạnh Cố Doanh Tích đã dùng các loại lí do đến xử lí mình rồi, nghĩ đến hơn hai mươi năm ngăn ngủ ở đời trước, ánh mắt của Ninh Vân Hoan đã hiện lên tơ máu, hận không thể xông lên phía trước tát cho Ninh Vân Thành vài cái.

"Đây là nhà tôi, không phải nhà của một mình Ninh Vân Thành anh, anh muốn đuổi tôi đi, cũng không nhìn lại xem anh dựa vào đâu mà đòi đuổi." Ninh Vân Hoan hừ lạnh một tiếng, lúc này hít sâu một hơi, trước tiên áp chế lửa giận trong lòng, lúc này mới đi tới chỗ ghế sofa, cứ thế ngồi xuống.

Nhìn thấy Ninh Vân Hoan vừa trở về là hai anh em lại cãi nhau, mẹ Ninh không khỏi cảm thán đúng là oan nghiệt kiếp trước mà, miệng lại mở lời khuyên lơn: "Vân Thành, em gái con vừa mới trở về, nó đã ra nước ngoài hơn một năm, con là anh, con nhường em gái một chút đi."

Mẹ Ninh vẫn luôn chiều con trai, nhưng hôm nay lại nói ra những lời giúp đỡ cho con gái, Ninh Vân Thành lại có cảm giác đúng là mệnh của Ninh Vân Hoan luôn tương khắc với mình, gân cổ sung huyết đỏ bừng chỉ vào Ninh Vân Hoan nói: "Mẹ, có nó thì không có con! Nếu nó muốn ức hiếp Tiểu Tích nhi, con liền lấy mạng của nó!"

"Con nói linh tinh gì đó!" ba Ninh vừa nghe thấy lời nói kia, liền giận dữ, vỗ mạnh lên bàn, vốn dĩ ấn tượng của ông đối với Cố Doanh Tích rất tốt, Cố Doanh Tích là nghệ sĩ mới của công ty, vào công ty được hơn nửa năm, vừa mới tiến vào công ty, Ninh Vân Thành liền ức hiếp người ta (lên giường đó), ba Ninh mặc dù là thương nhân, nhưng vẫn luôn đối xử tốt với mọi người, đối với việc này, đương nhiên là cảm thấy con trai mình không đúng, lại thêm Cố Doanh Tích là một cô gái ngoan ngoãn hiếu chuyện, mặc dù xuất thân hơi thấp, nhưng nhân phẩm tốt, lại có thể quản tốt con trai, dịu dàng hiền lành, quan trọng nhất là sau khi Ninh Vân Thành có được cô ta, không đi trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, cũng không hạ thủ với bất kỳ nghệ sĩ nào trong công ty nữa.

Điểm này làm cho ba Ninh cảm thấy hài lòng, hơn nữa cô gái này cũng rất hiếu thuận, cho nên càng nhìn Cố Doanh Tích ông càng thấy thuận mắt. Hôm nay là ngày đầu tiên Ninh Vân Thành chính thức mang cô ta về nhà, ba Ninh muốn thể hiện sự tôn trọng đối với thông gia, cho nên mới đặc biệt nghỉ phép ở nhà tiếp đón khách.

Đến bây giờ không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy, người phụ nữ trung niên lạ mặt kia đột nhiên có chút nhút nhát đứng lên, đứng bên cạnh con gái của bà ta, hai cô gái tầm mười lăm mười sáu tuổi cũng đứng ở hai bên người phụ nữ trung niên, lôi kéo cánh tay bà ta, vẻ mặt vừa hiếu kỳ vừa bất mãn nhìn chằm chằm Ninh Vân Hoan.

Trong đó có duy nhất một thiếu niên là không nhẫn nại được, lúc này đã nhảy dựng lên: "Cô là ai? Tại sao lại đối xử với chị tôi như vậy?" Cậu thiếu niên này khoảng mười bốn mười lăm tuổi, thoạt nhìn tính tình có chút nóng nảy, một mái tóc ngắn màu đỏ có chút ngổ ngược, đỏ tới kỳ lạ, trên tai có bấm bảy tám cái đinh tai, tướng mạo mặc dù có chút non nớt, nhưng đã lộ rõ sự hung ác, vừa nghe thấy hắn ta gọi Cố Doanh Tích là chị, Ninh Vân Hoan liền rõ ràng những người xa lạ này là ai.

Người phụ nữ trung niên kia là mẹ ruột của Cố Doanh Tích, tên Cố Nhàn, mà hai cô gái kia là em gái của Cố Doanh Tích, cậu thiếu niên này trong truyện là cô nhi được Cố Nhàn thu dưỡng, sau này cũng trở thành người nổi danh bậc nhất ở Đế Đô, từ nhỏ đã yêu thầm chị gái, ở trong mắt trong lòng cậu ta thì chị gái giống như tiên trên trời, cậu ta ngấm ngấm vì Cố Doanh Tích làm không ít chuyện, Ninh Vân Hoan ở kiếp trước nếu như không phải rơi vào tay của Lan Lăng Yến rồi bị chết trên bàn nghiên cứu, thì sẽ có kết cục giống như Ninh Vân Hoan ở trong truyện, chính là bị thiếu niên tên Cố Thiếu Đào này phái vài anh em thuộc hạ của cậu ta, luân gian Ninh Vân Hoan cho đến chết.

Nhìn tới cố nhân này, mặc dù ở kiếp trước Ninh Vân Hoan không chết trong tay của cậu ta, nhưng vẫn nhớ tới cặp mắt như sói đó, sở dĩ ngay từ đầu không nhận ra cậu ta, là bởi vì bây giờ Cố Thiếu Đào ăn mặc trang điểm giống như thiếu niên bình thường, mà cậu ta ở kiếp trước có khuôn mặt âm trầm, suốt ngày mặc âu phục thắt cà vạt, là loại mặt người dạ thú.

"Tôi đối xử với chị cậu như thế nào? Tôi vào nhà còn chưa nói một câu nào." Ninh Vân Hoan cũng không có ấn tượng tốt đẹp với cậu thiếu niên Cố Thiếu Đào này, lúc này vừa liếc mắt nhìn hắn ta một cái liền quyết định trở về sẽ cáo trạng với Lan Lăng Yến.

Cố Thiếu Đào kia ngẩn ngơ, mặc dù nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của Cố Doanh Tích, nhưng lúc này nghe lời nói của Ninh Vân Hoan cũng cảm thấy có đạo lý, rõ ràng là sau khi Ninh Vân Hoan tiến vào biệt thự, ngay cả nửa ngón tay của Cố Doanh Tích cũng chưa chạm vào, dưới tình thế cấp bách cậu ta liền theo thói quen đứng về phía chị gái mình, nhưng vừa bị Ninh Vân Hoan phản bác, cậu ta liền hậm hực không nói ra lời.

"Ninh tiểu thư, không biết Doanh Tích của chúng tôi đắc tội cô ở chỗ nào? Cô đại nhân đại lượng, cầu xin cô không cần so đo với nó." Cố Nhàn sững sờ, nhìn thấy con trai không nói nên lời, hốt ha hốt hoảng liền muốn

quỳ xuống dưới, làm cho thiếu niên vừa rồi đang không biết làm sao liền nhìn Ninh Vân Hoan với ánh mắt âm tàn, đừng nói là cậu ta, ngay cả Ninh Vân Thành cũng nhìn Ninh Vân Hoan với dáng vẻ như có thù giết cha.

Không nghĩ đến con gái trở về vốn là việc vui mừng, nhưng không biết tại sao, lại nháo thành như vậy, mặc dù ba Ninh có hảo cảm đối với Cố Doanh Tích, nhưng dù có hảo cảm hơn nữa cũng không thể vượt qua con gái của mình, lúc này nhìn thấy người nhà họ Cố tỏ ra yếu thế, nhưng khi nhìn thấy Cố Nhàn kia vừa đứng dậy liền quỳ gối trước con gái của mình, lấy thân phận trưởng bối mà nói đây không phải là gây khó dễ cho Ninh Vân Hoan sao, trong lòng ba Ninh liền cảm thấy không thoải mái, nhưng cố nén lại, không để lộ ra ngoài một chút ý nghĩ nào:

"Có chuyện gì, bà Cố đứng dậy rồi hãy nói." Ông cũng không gọi thông gia nữa, vẻ mặt của Cố Nhàn liền trắng bệch, biểu tình có chút ảm ức đứng lên.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Gia Giáo

"Hoan Hoan, giữa con và Cố tiểu thư có mâu thuẫn sao? Nếu như không nói ra rõ ràng, sau này cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa." Một câu nói của ba Ninh đã giải vây cho Ninh Vân Hoan, mặc dù Ninh Vân Hoan không thèm để ý màn diễn xuất của Cố Nhàn, nhưng cô rất cảm động trước tấm lòng bảo vệ con gái của ba Ninh, cô vẫn chưa kịp nói gì, Ninh Vân Thành đã lớn tiếng quát: " Có thể có mâu thuẫn gì? Tích nhi mềm yếu như vậy, vừa nhìn đã biết ai ức hiếp ai rồi, nếu như hôm nay ba không đuổi nó ra khỏi cửa, con cũng không trở về nữa!"

"Vậy anh mau rút đi!" vừa nghe thấy lời nói của hấn, ba Ninh vẫn chưa kịp nói lời nào, Ninh Vân Hoan đã phẫn nộ, vốn dĩ cô đã thấy Cố Doanh Tích này không thuận mắt, lúc này thù cũ hận mới kết hợp lại, vừa đúng lúc tính sổ với đôi câu nam nữ này.

"Ba, giữa con và Cố tiểu thư có thể có mâu thuẫn gì chứ, nhưng sợ rằng Tạ công tử ở trường con có mâu thuẫn với Cố tiểu thư đây." cô vừa dứt lời, mọi người ngẩn ngơ, sắc mặt của Cố Doanh Tích lại trắng thêm vài phần, vốn dĩ cô ta đã có năm sáu phần tư sắc, lại hay bày ra bộ dáng diễm đạm đáng yêu, cặp mắt xấu hổ hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ hiển nhiên càng thêm động lòng người, miễn cưỡng làm cho dung mạo thanh tú của cô ta nâng lên đến tám chín phần, đặc biệt là tư thái làm cho người ta yêu thích này, làm cho đầu óc Ninh Vân Thành như bị úng nước, nghĩ cũng không nghĩ gì liền xông lên trước muốn tát Ninh Vân Hoan.

"Mày còn nói linh tinh nữa tao liền đánh mày!" biểu tình của Ninh Vân Thành vô cùng âm lãnh, nhưng hấn ta không nói lời này còn tốt, vừa

mới mở miệng, Ninh Vân Hoan liền nghĩ tới cảm giác khuất nhục khi bị Ninh Vân Thành đánh ở kiếp trước, trong lòng liền bùng lên lửa giận:

"Tôi nói linh tinh? Ba, hôm nay mọi người làm gì vậy? Cố tiểu thư là bạn học cùng trường của con, cô ta không phải là bạn gái của Tạ công tử sao? Trước đây con còn hai lần nhìn thấy bọn họ ở trên sân cỏ của trường học, cô ta cùng vị Tạ công tử kia..." Ninh Vân Hoan nói đến đây, dừng một chút, nhìn sắc mặt của Cố Doanh Tích không còn chút huyết sắc nào, mấp máy miệng không nói, để cho mọi người tự tưởng tượng.

Sắc mặt ba Ninh trở nên xanh mét, lời chưa nói của con gái, ông không cần hỏi rõ ràng cũng đã đoán ra rồi, vừa nghĩ đến Cố Doanh Tích ở trước mặt mình khéo léo động lòng người, ở trường học kết giao bạn trai thì thôi đi, nhưng nếu như cùng người khác làm chuyện đó trên sân cỏ, hơn nữa còn bị con gái bắt gặp tận hai lần, một lần bắt gặp coi như trùng hợp, hai lần liền không phải trùng hợp nữa, hơn nữa đây chỉ là số lần bị con gái của ông bắt gặp, nếu như nhiều lần, chẳng phải là người khác cũng sẽ bắt gặp càng nhiều sao? Nghĩ tới đây, trong lòng ba Ninh có chút không thoải mái.

"Cố tiểu thư, con gái tôi nói thật sao?" ba Ninh trừng mắt liếc Ninh Vân Thành một cái, lúc này mới lạnh mặt, hỏi Cố Doanh Tích một câu. Ba Ninh không phải người có tư tưởng bảo thủ ngoan cố, nhưng không phóng khoáng đến mức độ đó, mặc dù ông không nghĩ rằng sau khi Cố Doanh Tích gả vào nhà mình sẽ ở trong nhà cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, nhưng cũng không hi vọng con dâu tương lai là loại đàn bà phóng đảng, cho nên khi nghe thấy lời nói của con gái, hảo cảm đối với Cố Doanh Tích liền bay mất sạch sẽ, cũng không nhiệt tình gọi tên cô ta nữa, ngược lại ánh mắt chuyển động, không thèm để ý đến cô ta nữa.

"Con, con...." Từ lúc nhìn thấy Ninh Vân Hoan, Cố Doanh Tích đã biết mình xui xẻo, đặc biệt là khi nghe Ninh Vân Hoan nhắc tới chuyện của cô ta với Tạ Trác Doãn, trong lòng liền cảm thấy có chút hổ thẹn, lại có

chút oán hận, hai mắt đăm lẹ nhìn vào Ninh Vân Hoan, khóc đến mức ruột gan đứt ra từng khúc: "Ninh, Ninh tiểu thư, sao em lại đối xử với chị như vậy?" Ngữ điệu của cô ta bi ai đau xót, làm cho Ninh Vân Thành vốn đang mang vẻ mặt hoài nghi lại trở nên thương tiếc cô ta, ánh mắt hung dữ nhìn Ninh Vân Hoan.

"Rốt cuộc là chị đã gây nên chuyện gì, tại sao em lại đối xử với chị như vậy?" Cố Doanh Tích nghĩ tới từ khi quen biết Ninh Vân Hoan cho tới nay, liền cảm thấy Ninh Vân Hoan khắp nơi đối nghịch với mình, vừa mới bắt đầu Ninh Vân Hoan đã chụp ảnh cô ta với Doãn ca đến uy hiếp cô ta thì thôi, sau đó thậm chí còn cướp đi Lan Cửu của cô ta, làm cho lần trước không dễ gì mới gặp Lan Cửu, Lan Cửu lại vì Ninh Vân Hoan ngay cả liếc cũng không thèm liếc mắt nhìn mình một cái, nghĩ tới Lan Cửu, Cố Doanh Tích vốn dĩ có mấy phần lý trí liền trở thành hư ảo, vành mắt đỏ lên: "Sao em lại đối xử với chị như vậy? Em hại Doãn ca thì thôi đi, lại còn cướp đi Lan Cửu ca, lẽ nào bây giờ ngay cả Vân Thành, em cũng muốn cướp đi sao?"

Cố Doanh Tích nói đến đây, lồng ngực phập phồng, suýt nữa khóc ngất ở trong lòng Ninh Vân Thành. Mặc dù Ninh Vân Thành cảm thấy lời nói của cô ta có chỗ không đúng, không biết Doãn ca, Lan Cửu ca kia là ai, nhưng hiện tại nhìn thấy giai nhân trong ngực, tất nhiên là ôm chặt cô ta, đau lòng trấn an Cố Doanh Tích mà hôn hai cái lên trán của cô ta, nhẹ giọng dỗ dành.

Tình cảnh này làm cho Cố Thiếu Đào đứng ở một bên nhìn thấy, trong mắt lộ ra vẻ ghen ghét, nhưng sau đó lại bị cậu ta dấu đi, ngược lại quay đầu chỉ vào Ninh Vân Hoan mắng to: "Cô có gia giáo không vậy! Rốt cuộc cô đã làm gì chị tôi? Nếu như cô dám hại chị tôi, tôi liền liều mạng với cô!"

Vốn dĩ là một buổi cha mẹ hai bên gặp mặt nói chuyện vô cùng êm đẹp, không ngờ bởi vì sự trở về của con gái mà nháo ra sự tình này, không cần nói tới sắc mặt của ba Ninh, ngay cả mẹ Ninh cũng thấy người nhà họ

Cố không thuận mắt, vốn dĩ ấn tượng của bà đối với Cố Doanh Tích rất tốt, nhưng so sánh với con gái của mình tất nhiên liền thấy Cố Doanh Tích cũng chẳng là cái thá gì, lại thêm dáng vẻ khóc lóc sướt mướt của Cố Doanh Tích, vẫn chưa vào cửa đã làm cho con trai và con gái huyên náo tới mức không thể hòa giải, nếu như cưới cô ta vào nhà, còn không làm cho cái nhà này ngày ngày không yên sao?

Nay vừa nhìn thấy cậu thiếu niên ăn mặc trang điểm không thuận mắt kia dám lên tiếng uy hiếp con gái mình, sắc mặt mẹ Ninh lập tức trầm xuống:

"Ninh gia chúng tôi có gia giáo hay không không tới lượt cậu nói, nếu như cậu có gia giáo, ba mẹ cậu nên dạy cậu hiểu rõ đạo lý làm khách ở nhà người ta như thế nào mới phải!"

Sắc mặt mẹ Ninh trầm xuống, nói Cố Thiếu Đào, làm cho sắc mặt cậu ta đỏ bừng, dường như có chút ảo não, lại có chút xấu hổ tức giận. Ninh Vân Hoan biết không cha không mẹ vốn là cái gai trong lòng của Cố Thiếu Đào, khi cô đọc qua tiểu thuyết, miêu tả về Cố Thiếu Đào thường nói về suy nghĩ của cậu ta: Cậu ta không biết bao nhiêu lần ảo tưởng rằng ba mẹ mình là đại doanh nhân nổi tiếng, hoặc là quan chức cấp cao, lúc đầu chỉ là bất đắc dĩ mới để cậu ta ở cửa cô nhi viện.

Cậu ta hi vọng ba mẹ vẫn nhớ tới cậu ta, có thể đến tìm cậu ta, đến lúc đó cậu ta cao cao tại thượng, nhất định có thể báo đáp mẹ Cố Nhàn có công nuôi dưỡng cậu ta, cũng có năng lực chăm sóc tốt cho chị Doanh Tích, càng có thể đúng tình hợp lẽ ôm Cố Doanh Tích vào trong lòng, từ đó về sau trở nên cường thế vô song, chăm sóc cô ta, cùng nhau trải qua cuộc sống tốt đẹp mà ấm áp.

Mặc dù những ý nghĩ này của cậu ta không để cho người nhà họ Cố biết, ngay cả Cố Doanh Tích người trong lòng của Cố Thiếu Đào cũng không biết những suy nghĩ này của cậu ta, nhưng Ninh Vân Hoan lại biết

một cách rõ ràng, lời nói của mẹ Ninh chính là đâm thẳng vào miệng vết thương của cậu ta.

Bất quá lúc này Ninh Vân Hoan không hề đồng tình với cậu ta, ngược lại lại cảm thấy có chút thống khoái. Cố Thiếu Đào bị nói tới mức đau lòng và oán hận như vậy, người nhà họ Cố chưa kịp đứng ra nói giúp cậu ta, Ninh Vân Thành đã đứng ra nói:

"Mẹ, sao mẹ lại nói Thiếu Đào như vậy? Mẹ làm vậy Doanh Tích biết làm như thế nào?"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Của Tôi

Con dâu còn chưa cưới qua cửa, mình mới chỉ nói em trai của Cố Doanh Tích vài câu, còn không phải là chủ động muốn nói những lời này, mà Ninh Vân Thành đã có phản ứng lớn như vậy, nếu như sau này nó thực sự cưới Cố Doanh Tích vào nhà, vậy mình không phải là mẹ chồng của cô ta sao, còn muốn bà nịnh nọt con dâu coi thành phật tổ mà cúng bái sao? Sắc mặt của mẹ Ninh vô cùng khó coi, mặc dù bà luôn yêu thương con trai, nhưng lúc này nhìn thấy Ninh Vân Thành chỉ vì Cố Thiếu Đào mà chỉ trích mình, không khỏi cảm thấy trái tim băng giá, Ninh Vân Hoan nhìn thấy như vậy, không khỏi ôm lấy bả vai của bà, mẹ Ninh mới được an ủi vỗ vỗ bàn tay của con gái.

"Hừ! Tai của mày có phải bị điếc hay không vậy, không nghe thấy người ta vừa nói em gái mày sao?" ba Ninh cũng có chút thất vọng đối với đứa con trai này, lòng dạ hẳn luôn hướng ra bên ngoài thì không nói, nhưng cũng không nên bất công như vậy, mặc dù ông không có giận chó đánh mèo lên người Cố Doanh Tích như mẹ Ninh, nhưng ấn tượng của ông đối với cô ta cũng không thể nào tốt lên được, ngay cả nhìn con trai cũng không có sắc mặt tốt: "Nếu như mày không nói, cũng không ai bảo mày bị câm đâu."

"Con chỉ là bệnh vực đạo lý không bệnh vực người thân thôi!" vừa rồi Ninh Vân Thành theo bản năng nói lời hay giúp nhà họ Cố, quay lại liền nhìn thấy sắc mặt khó coi của mẹ Ninh, trong lòng cũng có chút cảm thấy hối hận, nhưng vừa nghĩ tới ba mẹ đều đứng về phía Ninh Vân Hoan, mà không đứng về phía đứa con trai là mình, trong lòng không khỏi có chút

chua sót, lại nói: "Nó vốn dĩ không có gia giáo, người ta cũng đâu có nói sai!"

Ba Ninh vừa nghe thấy lời này đã giận tím mặt, cầm ly trà ở bên cạnh ném vào Ninh Vân Thành: "Mày cút đi cho tao."

Nhìn thấy đồ vật ném tới, mặc dù Ninh Vân Thành có lòng muốn trốn, nhưng trong lòng hẳn còn ôm Cố Doanh Tích, cho nên tránh né có chút chậm chạp, trong tiếng kinh hô và sắc mặt trắng bệch của nữ chủ, Cố Thiếu Đào cùng đôi chị em của Cố Doanh Tích không chút nghĩ ngợi liền chặn trước mặt Cố Doanh Tích, nước trà bắn tung tóe lên ba anh chị em kia, mà hai người Cố Doanh Tích và Ninh Vân Thành ngay cả một chút bọt trà cũng không dính vào.

Ném đồ đạc, lại nhìn thấy khách nhân chật vật, cơn tức trong lòng ba Ninh cũng vơi bớt đi vài phần, cũng cảm thấy có chút thất lễ, đang muốn mở miệng, Ninh Vân Hoan hiểu rõ tính cách của ba mình, rất sợ ông sẽ thay đổi ấn tượng với người nhà họ Cố, cô chưa bao giờ xem thường bản lĩnh của Cố Doanh Tích, một khi có dính líu với cô ta, hoặc là bị thuyết phục trở thành chó săn tâm phúc của cô ta, hoặc là trở thành vai diễn ác độc bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục.

"Tôi dù không có gia giáo đi nữa, cũng không thể giữa ban ngày ban mặt, ngay trong trường học đông người như vậy, lại dám cùng người khác làm chuyện kia, hơn nữa không chỉ một hai lần, rõ ràng là vì tiền mà bán thân, bất kể đối phương là ai, chỉ cần có tiền là có thể bán." Ninh Vân Hoan liếc mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của Cố Doanh Tích, chính là trong tình cảnh như thế này, cô ta cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, chỉ biết khóc sụt sùi mang bộ dáng đáng thương như vậy, người khác nghĩ cũng không nghĩ đây là lỗi lầm của cô ta, là tội lỗi của cô ta.

Trước không nói tới cảm giác khổ sở bị người khác oan uổng, ngay cả khi đã trải qua một đời, nhớ tới làm cho lòng cô không những không vơi

bớt đi, ngược lại Ninh Vân Hoan càng cảm thấy ghê tởm hơn nữa, nhìn Cố Doanh Tích, đem chuyện cô ta muốn che giấu nói hết ra. Mặc dù chuyện xấu của Cố Doanh Tích là nhờ một tay Lan Lăng Cửu sắp đặt, nhưng cô ta ngủ với chồng của người khác, có một chân với Tống Thanh Vân là sự thật không cần tranh cãi, lúc đó cô ta còn đang qua lại với Tạ Trác Doãn nữa chứ, hạng đàn bà như vậy, Ninh Vân Thành nhìn trúng thì thôi đi, cũng đừng mang sự thối tha đó tới Ninh gia, gia nghiệp của Ninh gia khó khăn lắm mới được truyền từ đời ông nội của Ninh Vân Hoan xuống tới đời của ba, nếu như gia nghiệp này rơi vào tay của Cố Doanh Tích, ba Ninh sẽ giống như kiếp trước, rõ ràng là vì tức giận mà chết.

"Cái gì?" ba Ninh vừa nghe lời nói này, giọng điệu lại thay đổi, gân xanh trên trán ần ần hiện ra: "Ninh Vân Thành, những gì Hoan Hoan nói, có phải thật không?" ba Ninh thật sự là vô cùng tức giận, trong lòng có một loại cảm giác đau đớn, ánh mắt đỏ ửng nhìn chằm chằm Ninh Vân Thành, hai tay có chút run run, mặc dù không có động tác, nhưng có thể tưởng tượng ra nếu như Ninh Vân Thành dám đáp lại một câu, hôm nay ba Ninh nhất định sẽ đánh chết hắn ta.

Sắc mặt của mẹ Ninh cũng trở nên tối đen, bà vốn bởi vì có liên quan tới con gái, nên đối với người nhà họ Cố có chút không vui, hiện tại lại nghe con gái nói Cố Doanh Tích là loại người như vậy, dù bà có yêu thương con trai tới mức nào đi chăng nữa cũng không thể để hắn ta tự mình làm loạn như vậy được: "Vân Thành, những lời của em gái con có phải sự thật không? Con mau giải thích với ba con đi!" mẹ Ninh nói tới đây, hung hăng trừng Cố Doanh Tích một cái, nhìn đến mức làm cho cô ta rụt lại như thu nhỏ lại một nửa, vốn dĩ Ninh Vân Thành có chút nghi ngờ, nhìn thấy hành động của Cố Doanh Tích, lại đem người trong lòng ôm chặt hơn nữa.

"Ba mẹ, nó ngậm máu phun người, Tích nhi làm sao lại làm ra những chuyện đó kia chứ, người đàn ông đầu tiên của cô ấy là con!" Đối với việc này, Ninh Vân Thành trong lòng hiểu rõ mười, lần đầu tiên hắn nhìn

thấy Cố Doanh Tích ở trong công ty, cũng không để cô ta trong lòng, cho dù công ty Ninh gia có chút nhỏ, nhưng dù sao cũng có vài nữ nghệ sỹ dung mạo xinh đẹp, quen ăn đại tiệc rồi, hẳn làm sao có thể để ý loại dưa cải cháo trắng như Cố Doanh Tích chứ, nhưng có một lần vô tình phát hiện ra vóc dáng của cô ta, Ninh Vân Thành vốn không nghĩ bỏ qua, hẳn vẫn luôn muốn thứ gì đã được thứ đó, lại thêm dáng vẻ diễm đạm đáng yêu của Cố Doanh Tích làm cho đàn ông đều có một loại xúc động muốn cưỡng bức cô ta, cho nên không biết tại sao, lúc đó hẳn lại cưỡng bức thành công Cố Doanh Tích đang khóc lóc sụt sướt.

Khi tiến vào trong thân thể của cô ta, cái loại cảm giác chật hẹp và tiếng kêu đau không ngừng của cô ta cùng với hành động đánh đánh bản thân mình, tất cả đều chứng minh sự thật đó là lần đầu tiên của cô ta, cũng bởi vì nếm qua tư vị của cô ta, mặc dù vẻ ngoài của cô ta không ra sao, nhưng lại có thể làm cho người ta một khi đã nếm thử liền không thể khống chế thân thể của mình, vừa mới bắt đầu Ninh Vân Thành không thể rời khỏi cơ thể của cô ta, sau khi thử qua các loại mỹ sắc, không dễ gì mới bắt gặp một cực phẩm như vậy, tất nhiên Ninh Vân Thành sẽ không bỏ qua cô ta, lại thêm ba Ninh không thích hẳn câu tam đáp tứ với những nghệ sỹ trong công ty, hẳn không tiện xuống tay với người khác, chỉ có thể chạm vào Cố Doanh Tích, cứ như vậy, lại làm cho hẳn ta dần dần nảy sinh tình cảm với Cố Doanh Tích.

Sau khi ở cùng cô ta, hẳn ta phát hiện Cố Doanh Tích thiện lương lại ôn nhu, luôn suy nghĩ cho hẳn ta, chính là cho dù có bị người khác ức hiếp cũng không tức giận, Ninh Vân Thành của trước đây làm sao gặp qua người phụ nữ dịu dàng ngoan ngoãn như vậy chứ, hơn nữa hẳn lại có cảm giác thỏa mãn và thành tựu khi có được lần đầu tiên của Cố Doanh Tích, tất nhiên là cảm giác đối với Cố Doanh Tích không giống với những người phụ nữ trước đây, thậm chí còn nguyện ý vì cô ta mà lãng tử quay đầu, chân chính xem cô ta là người phụ nữ sẽ sống cùng mình trong nửa đời còn lại, mang về nhà ra mắt ba Ninh mẹ Ninh.

"Là anh?" Ninh Vân Hoan nhìn thấy vẻ mặt nắm chắc của Ninh Vân Thành, nhin không được cười ra tiếng: "Anh xác định là anh sao? Anh nên hỏi lại người phụ nữ ở bên cạnh anh cho rõ ràng, tôi nhớ hình như tôi còn chụp được tấm ảnh trong trường học cô ta qua lại với đàn ông lúc trước kia."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hòa Bàn

Cố Doanh Tích lúc đầu tưởng Ninh Vân Hoan chụp ảnh của cô ta và Tạ Trác Doãn, cho nên liền bám riết lấy cô mấy ngày liền, cuối cùng cũng vì việc này mà nói lời âm ngoan với cô, lúc này vừa đúng lúc dùng chuyện đó hù dọa Cố Doanh Tích một chút, quả nhiên, Ninh Vân Hoan nhìn thấy sắc mặt cô ta càng trắng bệch hơn, trong đôi mắt xẹt qua các loại biểu tình như không cam tâm và oán hận.

Có thể lúc đầu tác giả viết về cô ta đều là đơn thuần thiện lương, không am hiểu giấu diếm tâm tình, lại thêm dáng vẻ bạch liên hoa phụ trợ, cho nên sắc mặt của cô ta lúc này đều bị mọi người nhìn thấy rõ ràng, cô ta không hề nghĩ rằng Ninh Vân Hoan đang lừa cô ta, dưới biểu tình có chút kinh ngạc và ngoài ý muốn của mọi người, Cố Doanh Tích bụm mặt, hai chân mềm nhũn quỳ xuống đất khóc lên:

"Tại sao, tại sao em lại bức bách chị như vậy, em tha cho chị không được sao? Tại sao cứ muốn bức bách chị như vậy, Doãn ca bây giờ không còn là người thừa kế của gia tộc nữa rồi, anh ấy còn chưa đủ thảm hại sao? Tại sao em vẫn muốn làm như vậy?"

Lúc này Cố Doanh Tích bị Ninh Vân Hoan vạch trần trước mặt mọi người, trong lòng khó tránh khỏi có chút hoảng loạn và sợ hãi, lần đầu tiên của cô ta xem như là bị Tạ Trác Doãn cưỡng bạo đoạt mất, nhưng hư tình ban đầu sau lại biến thành tình thâm, đặc biệt là một năm nay Tạ gia gặp phải vài sự cố, Tạ Trác Doãn vốn là trưởng tử có quyền thừa kế, đến nay trở thành vị thiếu gia chỉ được chia một chút tiền lãi, ăn tạp đợi chết.

Bạn bè trước đây đều xa lánh hẳn, tại thời điểm này, trong lòng Cố thánh mẫu đối với hẳn ta chỉ có thương tiếc mà không sợ hãi hẳn giống như trước đây.

Mặc dù sau khi đến công ty của Ninh gia, cô ta lại có quan hệ không thể nói rõ với Ninh Vân Thành, cô ta cũng thích Ninh Vân Thành, người đàn ông luôn si tình đối với cô ta, nhưng trải qua sự so sánh, đương nhiên lòng của cô ta sẽ hướng về Tạ Trác Doãn nhiều hơn một chút, nhưng cô ta lại luyện tiếc cảm giác được công khai quan hệ với Ninh Vân Thành.

Mặc dù Cố Doanh Tích đều không từ bỏ hai người đàn ông, nhưng không biết tại sao, cô ta dám làm như vậy nhưng lại không dám nói ra, mặc dù cô ta tự nhận mình không thẹn với lương tâm, dù sao tất cả mọi chuyện cũng là do cô ta tự nguyện, nhưng cô ta cũng biết đây không phải sự tích vinh quang gì, cho nên cũng không dám nhắc tới, cho đến hôm nay bị Ninh Vân Hoan vạch trần, cô ta ngoài cảm giác có chút xấu hổ và sợ hãi, lại ẩn ẩn có loại cảm giác được giải thoát.

"Cô nói lời này là có ý gì?" Ninh Vân Hoan nhìn thần sắc đầy oán hận của cô ta, bất động thanh sắc hỏi một câu.

Chuyện cho tới bây giờ, Cố Doanh Tích cảm thấy dù sao mình cũng đụng phải Ninh Vân Hoan rồi, trong tay Ninh Vân Hoan lại có tấm ảnh của mình cùng Tạ Trác Doãn, tránh cũng không tránh được nữa, lại thêm tính cách cô ta thiện lương, không am hiểu giấu diếm, làm cho cô ta dứt khoát không dám nghĩ tới việc dấu diếm Ninh Vân Thành nữa, trong lòng chỉ hi vọng Ninh Vân Thành sẽ không vì chuyện này mà ruồng bỏ cô ta, nghe thấy câu hỏi của Ninh Vân Hoan, Cố Doanh Tích oán hận nói:

"Đều tại em, tại em lúc trước nguyên rủa Doãn ca, mới làm cho anh ấy biến thành bộ dáng như hiện tại!" Cố Doanh Tích nghĩ cũng không nghĩ, liền trách móc Ninh Vân Hoan: "Doãn ca một đời mưa thuận gió hòa, chính bởi vì gặp phải em nên mới bắt đầu trở nên xui xẻo."

Ba Ninh nghe tới đây, càng phát hiện có điểm không đúng, ông cảm thấy cô gái này không chỉ đơn thuần kết giao với con trai ông như vậy, thậm chí hình như còn có cảm tình với người ngoài nữa, sắc mặt của ông cứng ngắc hỏi con gái:

"Hoan Hoan, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Đến bây giờ, Ninh Vân Hoan tất nhiên là không giấu diếm, dứt khoát đem chuyện sau khi mình vào trường học, tất cả những việc đã phát sinh đều kể qua một lượt: "Ba, vốn dĩ Cố Doanh Tích là một học tử trong trường của chúng con, tại sao con lại biết chị ta ư? Bắt đầu nói từ Lý thị trưởng vốn bị điều đi từ hơn một năm trước."

Sự kiện cả nhà Lý Vũ Khoan bị điều động đi quá oanh động, bình thường trở thành thị trưởng đế đô của Trung Quốc, vốn dĩ theo lý mà nói, với tư cách là thị trưởng của thủ đô của một quốc gia, nên là tiền đề vô lượng mới đúng, nhưng vị kia của Lý gia lại không được điều vào trung tâm của quyền lực mà lại bị điều đi xa, kể từ khi thành lập Trung Quốc tới nay, đây là việc vô cùng hiếm có, có thể nói là chưa từng có tiền lệ, Ninh Vân Hoan nhắc tới Lý gia, không chỉ người Ninh gia nghĩ tới mà ngay cả mẹ con nhà họ Cố cũng nghĩ tới.

"Lúc đầu vị học tử Cố Doanh Tích này bị Lý công tử kéo lên xe, ngược lại cô ta vẫn còn tốt, cố ý kêu vài tiếng làm cho vị Lý công tử kia bỏ qua cô ta quay ra đuổi theo con." Trước tiên nói hết nghiệt duyên của hai người ra, biểu tình của ba Ninh mẹ Ninh đều vô cùng khó coi nhìn chăm chăm Cố Doanh Tích, Cố Doanh Tích lại hấp hé miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, một bên chân nhỏ không tự chủ được tách ra, nhưng hai đầu gối lại chạm nhau, hai tay không ngừng vịn néo, thấp giọng nói: "Em, không phải cuối cùng em cũng không có chuyện gì sao?"

Ninh Vân Hoan nhắc lại chuyện này, Cố Doanh Tích ngược lại lại nghĩ tới Lan Cửu ca, trong lòng không khỏi say sưa ngây ngất, cô ta từng

lợi dụng Tạ Trác Doãn lúc chưa thất thế tra rõ thân phận của Lan Cửu ca, nhưng không có tin tức gì, trong một năm nay cô ta chưa từng gặp mặt Lan Cửu ca, mà hai lần gặp trước đó, hình như anh đều đi cùng Ninh Vân Hoan.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Doanh Tích sinh ra cảm giác chua xót, vốn dĩ Ninh Vân Hoan nhắc tới chuyện Lý Vũ Khoan làm Cố Doanh Tích có chút cảm thấy mình không đúng, nhưng vừa nghĩ tới Lan Cửu ca, trong lòng không tránh khỏi hận Ninh Vân Hoan dường như muốn quyến rũ nam thân của cô ta, tất nhiên là phần áy náy kia liền theo gió mà bay.

Vừa nghe thấy câu nói nhỏ của Cố Doanh Tích, người nhà họ Cố có chút xấu hổ, trên mặt Cố Thiếu Đào cũng hiện ra thần sắc kinh ngạc và không dám tin, trong mắt trong lòng Cố Thiếu Đào, chị Cố Doanh Tích ôn nhu thiện lương không khác gì sự tồn tại của tiên nữ vậy, cô ta không có tỳ vết và khuyết điểm, cô ta là người thuần khiết không giả dối, lúc cậu ta nói chuyện với Cố Doanh Tích luôn có cảm giác đang khinh nhờn cô ta vậy, nhưng hôm nay cậu ta lại nghe thấy, cô ta không những không thuần khiết như trong tưởng tượng của mình, cô ta còn lần lượt có quan hệ thể xác với những người đàn ông khác nhau, thậm chí, thậm chí cậu ta còn nghe thấy Ninh Vân Hoan nói, nói cô ta, nói cô ta...

Lời nói ở phía sau, Cố Thiếu Đào ngại không dám nói ra, khuôn mặt cậu ta sung huyết đỏ bừng, cũng không dám nhìn Cố Doanh Tích, trong lòng có một loại cảm giác thất vọng và phẫn nộ, Cố Doanh Tích cứ mãi là nữ thần của cậu ta không tốt sao, tại sao phải ngủ cùng với những người đàn ông khác, lẽ nào còn có người khác yêu cô ta hơn cậu sao? Tại sao cô ta không trân trọng cậu cơ chứ!

Vốn dĩ ban đầu Ninh Vân Thành cũng có chút khiếp sợ, hình như Cố Doanh Tích thừa nhận chuyện quan hệ với Tạ Trác Doãn, nhưng hẳn ta quá yêu thích Cố Doanh Tích, đó chính là người phụ nữ duy nhất trên cuộc đời này hẳn ta yêu không thể kiềm chế được mình, đến nay cho dù người phụ

này không hoàn mỹ như trong tưởng tượng của hắn, nhưng hắn muốn bỏ cũng không bỏ được, huống chi trong lòng hắn ần ần có chút không tin.

Lần đầu tiên muốn cô ta, cảm giác chật hẹp kia không thể làm giả được, hắn hoài nghi chứng cứ nằm trong tay Ninh Vân Hoan, cố ý nói ra những lời này áp chế Cố Doanh Tích nhằm đả thương hắn! Mục đích của Ninh Vân Hoan chính là muốn chia rẽ tình yêu sâu đậm của mình và Tích nhi.

Ninh Vân Thành luyến tiếc Cố Doanh Tích, liền đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu Ninh Vân Hoan, vừa ôm Cố Doanh Tích đứng lên, vừa chỉ vào mặt Ninh Vân Hoan mắng to:

"Có phải mày muốn náo loạn cái nhà này tới mức chó gà không yên có phải không? Hơn nữa không phải sau cùng mày cũng không có chuyện gì đó sao? Cho dù bị Lý công tử lôi đi thì sao? Có bị mất miếng thịt nào sao!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Câu nói này của Ninh Vân Thành vốn muốn nói ra để trút giận cho người trong lòng, trong lòng hẫng nghĩ như thế nào liền bật thốt ra như vậy, nói xong liền phát hiện sắc mặt của ba Ninh âm trầm đến đáng sợ, mới phát hiện ra hình như mình nói sai gì đó. Lúc này mẹ Ninh tức giận tới mức cả người phát run, lần đầu tiên học theo dáng vẻ của ba Ninh, cầm lấy ly trà ném con trai:

"Mày cút đi cho tao! Mày nói cái gì, có người anh nào như mày nói em gái mình như vậy không? Vì loại đàn bà này, ngay cả lời như vậy mà mày cũng dám nói ra, nói không chừng có ngày mày phát rồ mà lấy mạng của tao và ba mày cũng nên!"

Mẹ Ninh vô ý nói ra câu nói này mà không biết nó chính là sự thật, lúc này bà vô cùng tức giận, mặc dù lúc ly trà đập lên thân thể con trai bà, nhìn thấy nó dơ tay ra cản, hình như xương cổ tay bị ly trà đập trúng, ly trà rơi xuống đất vỡ tan, nó theo bản năng lắc lắc cổ tay, trên mặt hiện lên thần sắc đau đớn, mẹ Ninh mặc dù cảm thấy có chút đau lòng, nhưng nghĩ đến lời nói vừa rồi của Ninh Vân Thành, phần nộ lại vượt lên tất thảy, càng nhìn người nhà họ Cố càng cảm thấy buồn bực, vội vàng muốn đuổi người đi:

"Gia đình tôi không dám kết thân với loại như các người, hôm nay coi như mấy người đi sai đường vào nhầm nhà, con gái tôi khó khăn lắm mới từ nước ngoài trở về, tôi cũng không tiễn nữa!"

Vừa nghe thấy lời này, Ninh Vân Thành nhất thời khẩn trương, cũng không thềm để ý cổ tay đau đớn đến nỗi hẫng phải kêu lên, vội vàng mở

miệng nói: "Mẹ, như vậy sao được?"

"Sao lại không được?" Mẹ Ninh nhìn đứa con trai của mình, giận đến mức chỉ muốn tát cho nó một cái, bà sợ nếu chồng mình nói chuyện sẽ gay go hơn, làm cho tình phụ tử không thể hòa dịu, cũng sợ ba Ninh tức giận không tốt cho sức khỏe, dù sao cũng lớn tuổi rồi, bởi vậy bà nhanh chóng phát tay nói:

"Nếu anh có bản lĩnh, anh tự cưới cô ta đi, đừng có tìm chúng tôi!" mẹ Ninh nói xong, trong lòng có chút hối hận, nghĩ trong lòng có phải mình đối xử với con trai quá hung ác hay không, từ nhỏ tới lớn bà cũng chưa dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Ninh Vân Thành bao giờ, bà đang đợi con trai nhượng bộ, bà cũng thuận thế xuống đài, ai ngờ Ninh Vân Thành từ nhỏ đã được chiều chuộng quen rồi, lúc này không nhìn thấy tấm lòng của mẹ Ninh, chỉ thấy những người có khả năng là mẹ vợ tương lai của mình mang khuôn mặt trách cứ hằn, bởi vậy then quá hóa giận, vung tay đỡ Cố Doanh Tích đi ra ngoài:

"Đi thì đi! Mẹ xem như chưa từng có đứa con trai này đi, đến lúc đó đừng tìm con trở về!"

Thái độ của hằn như vậy, làm cho mẹ Ninh tức đến mức suýt ngã ngựa, vốn dĩ muốn dỗ dành con trai, nhưng lúc này nhìn thấy hằn tâm địa sắt đá chỉ vì một người phụ nữ mà từ bỏ mẹ của mình, trong lòng tất nhiên là thấy không vui, cũng bỏ đi ý nghĩ muốn gọi hằn quay lại, tức giận tới mức tùy ý Ninh Vân Thành kéo Cố Doanh Tích đi ra ngoài.

Mặc dù bà tức giận con trai của mình, nhưng trong lòng mẹ Ninh hận nhất chính là Cố Doanh Tích, ai có thể ngờ được Cố Doanh Tích mặc dù đã có Ninh Vân Thành ở bên cạnh, nhưng trong lòng cô ta đối với sự trở lại của Ninh Vân Hoan, đem tất cả những chuyện tốt của cô ta nói ra làm cho cô ta vô cùng không thoải mái, cô ta cảm thấy mình chẳng làm gì cả, lại bị Ninh Vân Hoan bức tới đường cùng, lúc này vừa tức giận vừa oán hận cảm

thấy mình vô cùng ủy khuất, giãy dụa thoát khỏi cánh tay của Ninh Vân Thành, quay đầu lại nói với Ninh Vân Hoan:

"Tại sao? Em đã có được Lan Cửu ca, chị hi vọng em đừng cướp đi Doãn ca của chị nữa."

Trước mặt ba Ninh mẹ Ninh, còn có cả Ninh Vân Thành, lời nói này của Cố Doanh Tích làm tất cả mọi người câm nín, sắc mặt Cố Nhàn vô cùng xấu hổ, hận không thể bóp cổ con gái, ba Ninh không đợi bà ta mở miệng, ông xanh mặt nói:

"Nếu cô đã có công tử nhà họ Tạ, thì cũng đừng có quẩn quýt không buông Ninh Vân Thành nhà chúng tôi nữa!"

Lời nói của ba Ninh vừa nói ra, Cố Doanh Tích giống như bị sét đánh, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó giống như là thất hồn lạc phách, cắn chặt môi, đôi mắt hàm chứa nước mắt, thân mình lung la lung lay, lúc này mới ai oán thiết tha nhìn Ninh Vân Thành, bờ môi run run, sau một lúc lâu cũng không nói nên lời.

"Em yên tâm!" Ninh Vân Thành bị người trong lòng nhìn một cái như vậy, thân mình liền chấn động: "Ai cũng không thể ngăn cách chúng ta, kể cả ông trời cũng không thể!"

Ninh Vân Hoan ở một bên không tự chủ được vuốt vuốt một tầng da gà rớt xuống đất, trong khi cô cảm thấy ghê tởm không nói nên lời, Cố Doanh Tích lại đánh cho cô một kích trí mạng, cô ta "bùm" một tiếng quỳ xuống, giống y hệt vừa rồi mẹ cô ta Cố Nhàn cũng quỳ như vậy, quỳ trước mặt ba Ninh, dùng đầu gối di chuyển giống như dùng bàn chân di chuyển mà bước đi vài bước, lúc này mới khóc lên nói: "Cầu xin bác, cầu xin bác thành toàn cho chúng con."

Vừa rồi còn nói muốn Doãn ca gì đó, đến nay lại nói ba Ninh thành toàn cho cô ta với Ninh Vân Thành, Ninh Vân Hoan liền cảm thấy thế giới

này điên đảo rồi, không biết là do thế giới quan của cô quá cứng nhắc, hay là do nữ chủ cho rằng buồn nôn mới là đúng đắn, cô ta cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất tình thánh sao, muốn trái ôm phải ấp thì thôi đi, nay còn trực tiếp nói ra thành lời nữa chứ.

Sắc mặt của ba Ninh cũng vô cùng khó coi, giống như ăn phải ruồi bọ vậy, ghê tởm tới mức trừng mắt nhìn mà không nói được lời nào, Ninh Vân Thành lại có một bộ dáng vô cùng áy náy đối với một mảnh tình thâm của cô ta, hai người nhìn nhau một hồi, không nhìn được đều có bộ dáng nghẹn ngào.

Tình cảnh như vậy không chỉ làm Ninh Vân Hoan không thể tiếp tục nhìn, ngay cả ba Ninh mẹ Ninh cũng tức giận công tâm, ba Ninh tuổi tác đã cao, một mình chống đỡ công ty nên sức khỏe vốn không tốt lắm, lúc này Ninh Vân Hoan không muốn chỉ vì Cổ Doanh Tích mà làm cho ba mình đổ bệnh, thời gian cô ở cùng nữ chủ ở kiếp trước vô cùng dài, đã sớm đối với loại cảm giác ghê tởm này luyện ra một thân kháng thể rồi, bởi vậy lúc này cô cố gắng kiềm chế sự chán ghét, mặt lạnh đuổi người:

"Các người đã tình thâm ý trọng như vậy, anh liền nhanh chóng mang cái loại bát vương gia đội nón xanh này đi đi (chắc là người chuyên ngoại tình)." Cô vốn dĩ đã nhìn Ninh Vân Thành không thuận mắt rồi, nhân cơ hội này đuổi hẳn ta đi, miễn cho đến khi mình rời đi, Ninh Vân Thành lại quay lại dỗ dành mẹ Ninh làm cho bà mềm lòng, tạo chỗ trống cho Cổ Doanh Tích kia chui vào Ninh gia.

Đời trước mặc dù cô đã chết, nhưng một đời trùng sinh này, ai cũng không thể cướp đi những thứ của cô, đời trước Ninh Vân Thành lừa mất quyền thừa kế của cô, đời này Ninh Vân Hoan cũng muốn Ninh Vân Thành ném thử tư vị tuyệt vọng của hai bàn tay trắng.

"Chậm đã!" Ba Ninh đợi con gái mở miệng đuổi người xong, lúc này mới lạnh lùng nói: "Cố tiểu thư, phiền cô thu dọn những đồ của cô đi đi."

biểu tình của Ninh Vân Hoan có chút cứng ngắc, không ngờ trước đây Cố Doanh Tích lại có bộ dáng giống như sống trong chính ngôi nhà của cô ta như vậy, trong lòng cô vô cùng tức giận hành vi công rắn cắn gà nhà của Ninh Vân Thành, cũng buồn bực bản thân mình một năm nay kết hôn sinh con mà quên đi năng lực độc hại của nữ chủ có bao nhiêu cường đại, làm cho cô ta thừa cơ lấn tới.

May mà cô trở lại không quá muộn, chỉ cần có cô ở đây, Cố Doanh Tích dù có năm mơ cũng đừng mong lấy được một đồng một hào của Ninh gia!

Lời nói của ba Ninh thốt ra, Cố Doanh Tích mới làm ra bộ dáng bị vũ nhục, khóc ngã vào lòng Cố Thiếu Đào ở bên cạnh, Ninh Vân Thành xanh mặt, hừ lạnh, vẻ mặt không vui bước lên lầu.

"Người nhà họ Ninh, vũ nhục hôm nay các người mang tới cho chúng tôi, tôi sẽ nhớ kỹ!" ánh mắt Cố Thiếu Đào lướt qua một vòng quanh người ba Ninh, lúc này mới lạnh giọng nói: "Chị tôi hôm nay bị các người đuổi đi, rồi sẽ có một ngày, tôi sẽ làm cho tất cả các người cút ra từ chính căn nhà này!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đuổi Đi

Ninh Vân Hoan vừa nghe thấy lời này liền cảm thấy không được tốt, nếu là kiếp trước cậu ta đã là người nổi danh bậc nhất, Cố Thiếu Đào tâm ngoan thủ lạt đến nói với cô những lời này, chỉ sợ cô cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Nhưng hôm nay cậu ta vẫn hai bàn tay trắng, là Cố Thiếu Đào phỏng chừng trên người ngay cả hai trăm đồng cùng móc không ra nói với cô những lời này, Ninh Vân Hoan không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại nhịn không được muốn cười ra tiếng, cô thấy ba Ninh mẹ Ninh tức tới mức lồng ngực phập phồng, liền vỗ lưng thay cho ba mẹ, lúc này mới quay đầu nhìn vào Cố Thiếu Đào:

"Đây là nhà tôi, có thể để chị cậu ở lại đây một thời gian đã là tốt lắm rồi, sao nào, còn muốn ý ở đây không chịu đi sao? Tôi xem cậu đúng là khẩu khí lớn, muốn đuổi chúng tôi ra khỏi nhà của chúng tôi, đúng là bệnh thần kinh!" bề ngoài Ninh Vân Hoan có vẻ lơ đãng, nhưng thực ra trong lòng cô đã quyết định không thể không quản Cố Thiếu Đào, không thể để cậu ta có cơ hội phát triển như một đời trước được.

Phải ở trước thời điểm cậu ta chưa nổi dậy, phế cậu ta đi, làm cho cậu ta cứ tự mơ giấc mộng cao sang quyền quý, lại làm cho cậu ta cả đời chỉ có thể làm tên côn đồ nhỏ, để cho cậu ta trả giá đối với hành vi nông cuồng tự đại của mình ngày hôm nay.

"Thiếu Đào, không cần nói nữa, thôi bỏ đi, dù sao bác Ninh đối với chị cũng không tệ..." Nói đến hai chữ không tệ, ngữ điệu của Cố Doanh

Tích có chút u oán, nước mắt trong mắt long lanh cuồn cuộn, lại không rớt xuống dưới, thanh âm mềm nhũn, hữu khí vô lực, làm cho Cố Thiếu Đào nghe thấy không khỏi đau lòng, ánh mắt cậu ta chỉ nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt nhu nhược lúc nào cũng có thể ngắt đi của Cố Doanh Tích, cũng không nhớ tới sự oán hận và không cam lòng đối với quan hệ nam nữ của Cố Doanh Tích lúc vừa rồi.

Đang trong thời điểm này, Ninh Vân Thành xách vài túi đồ to cùng với một chiếc va li to ngoại cỡ xuống dưới, nhìn thấy bầu không khí quỷ dị ở phía dưới, nhất thời lạnh giọng nói: "Tích nhi, có phải nó lại ức hiếp em không?"

Câu nói này làm cho mẹ Ninh cũng cảm thấy đứa con trai của mình có chút không có đầu óc, cau mày nói, "Vân Thành, Hoan Hoan là em gái con mà, đánh gãy xương cốt còn liền gân, sao con lúc nào cũng giúp người ngoài vậy?"

"Để nó cút đi!" ba Ninh tức tới mức toàn thân run rẩy, oán giận phất phất tay, Ninh Vân Thành thấy ba mẹ đều chỉ trích mình, lại phát hiện ra ba Ninh mẹ Ninh bất công, bởi vậy một chút hối hận trong lòng liền bị đè xuống, lạnh giọng nói: "Nơi này không lưu con, ắt có chỗ lưu con, đến lúc đó ba mẹ hai người đừng có gọi con trở về, có nó liền không có con."

Lời nói này lại làm cho ba Ninh tức tới mức lão đảo, ngay cả mẹ Ninh cũng thấy lời nói này của Ninh Vân Thành không đúng, bởi vậy không lên tiếng, chỉ nhìn theo con trai mang người nhà họ Cố rời đi, thở dài một tiếng.

Buông xuống mi mắt, Ninh Vân Hoan dấu đi lãnh ý cũng hận ý trong mắt, sau khi đứng im lặng một lúc liền quay đầu nhanh chóng đỡ ba Ninh ngồi xuống, một bên mẹ Ninh vội vàng lấy thuốc hạ huyết áp cho chồng uống, nghĩ tới chuyện vừa rồi của con trai, khuôn mặt u sầu:

"Náo loạn thành ra chuyện gì đây không biết!"

Phu thê hai người tinh táo lại, lại tưởng tận hỏi Ninh Vân Hoan về mọi chuyện của Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan đem bản tính của Cố Doanh Tích ra kể một lượt, nghe nói cô gái họ Cố này ngay cả cha chồng tương lai của em gái mình cũng quyến rũ, ba Ninh ghê tởm tới mức buồn nôn, lúc này mẹ Ninh cũng sinh ra sự cảnh giác, Cố Doanh Tích này có bản lĩnh làm ba chồng nhà thông gia tương lai cũng quyến rũ tới, con trai mình cũng bị cô ta làm cho thần hồn điên đảo, khó tránh khỏi một ngày bởi vì quan hệ giữa cô ta và con trai mà xuống tay với chồng mình.

Ba Ninh mặc dù tuổi tác có hơi lớn, nhưng Cố Doanh Tích kia lại là loại người cứ thấy đàn ông là chủ động quyến rũ, không thể không phòng bị!

Nhìn thấy biểu tình của ba mẹ, Ninh Vân Hoan biết trong lòng họ thực sự phòng bị Cố Doanh Tích rồi, chỉ cần có phòng bị là tốt rồi, sau này ba Ninh mẹ Ninh sẽ không đến nỗi bị Cố Doanh Tích làm cho cảm động nữa, hơn nữa có lớp phòng bị này, dù Ninh Vân Thành có vì Cố Doanh Tích mà đối kháng với ba mẹ đi nữa, cho dù sẽ nhận được sự bao dung của ba Ninh mẹ Ninh giống như đời trước, ba mẹ cũng không thể đối với hắn ta ngày càng yêu thích được.

Trong thiên hạ này không có tình cảm nào là không thể chặt đứt, đời trước Ninh Vân Thành đối xử với cô như thế nào, cô đều hoàn trả lại đầy đủ, cảm tình cũng có thể kinh doanh, kể cả là cha mẹ cũng có thời điểm bị hắn làm cho đau thấu tim can, đây chỉ là mở đầu mà thôi, thời gian sau này còn dài.

Ở Ninh gia ngày người nửa ngày, ba Ninh hôm nay bị chọc tức, tuy rằng luyến tiếc con gái, nhưng suy nghĩ vì sức khỏe, vẫn bị mẹ Ninh khuyên về phòng nghỉ ngơi trước, Ninh Vân Hoan cũng mượn cớ có việc ở trường, liền rời đi trong ánh mắt luyến tiếc của mẹ Ninh.

Hôm nay tiêu trừ được tâm bệnh, khi rời khỏi biệt thự, khuôn mặt của Ninh Vân Hoan đầy ý cười. Lan Lăng Yển đã sớm đợi cô ở đầu ngõ ngoài tiểu khu, cũng không biết đến bao lâu rồi, lúc Ninh Vân Hoan nhìn thấy anh mới nghĩ tới những lời Cố Doanh Tích nói cuối cùng trước khi rời đi, cô ta suýt nữa thì nói ra chuyện của Lan Cửu, may mà ba Ninh vì chuyện Cố Doanh Tích một chân đạp mấy cái thuyền mà coi nhẹ chuyện của mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ninh Vân Hoan mắng Cố Doanh Tích máu chảy đầu rơi, lúc này mới để cho Lan Lăng Yển kéo lên xe.

Con trai Lan Ý lúc này cũng tỉnh ngủ, mở to đôi mắt nhìn Ninh Vân Hoan vừa mới lên xe, cậu nhóc này mặc dù chỉ biết trương ra cái miệng không có chiếc răng nào a a kêu vài tiếng, lúc nhìn thấy mẹ bước lên xe, cậu nhóc mặc dù không biết nói chuyện, nhưng vẫn làm cho người ta nhận ra cậu nhóc muốn được mẹ ôm vào trong lòng.

Đứa nhỏ này không thích khóc, từ lúc sinh ra đã ngoan ngoãn, cũng không giày vò người khác, nhìn qua đã thấy mềm mại đáng yêu, bộ dáng trắng nõn, nhưng cũng có chút giống Lan Lăng Yển, vừa rồi ngồi trong lòng Lan Lăng Yển còn có bộ dáng yên tĩnh, Ninh Vân Hoan nhìn thấy trong lòng liền mềm nhũn, lúc này nhìn thấy cậu nhóc dướn người qua, đang định đón lấy con, thần sắc Lan Lăng Yển lại lạnh lùng, kéo vách ngăn ở giữa xe xuống, ném Lan Ý đang dơ tay ra muốn mẹ ôm vào trong lòng bà vú đang ngồi ở phía trước...

Vách ngăn thủy tinh ở giữa xe được kéo lên, ngăn chặn biểu tình bĩu môi của Tiểu Lan Ý, Ninh Vân Hoan da đầu tê dại bị Lan Lăng Yển ôm vào trong lòng.

"Chơi vui không?" Lan Lăng Yển thay cô vuốt vuốt mái tóc dính mồ hôi, anh đã dừng ở đây được một lúc rồi, hơn nữa cũng phải người nhìn chăm chăm Cố Doanh Tích ở bên kia, tất nhiên cũng biết Cố Doanh Tích đã ở cùng một chỗ với Ninh Vân Thành, cũng biết chuyện Ninh Vân Thành

mang Cố Doanh Tích về nhà ra mắt, đến nay nhìn thấy sắc mặt vui vẻ của Ninh Vân Hoan, lại nghĩ tới thuộc hạ báo lại tình cảnh chật vật của người nhà họ Cố, tất nhiên là biết Ninh Vân Hoan đã chiếm được thắng lợi.

"Sao anh lại biết?" đích thật là tâm tình của Ninh Vân Hoan không tồi, hôm nay mặc dù không gây ra thương tích mang tính thực chất cho Cố Doanh Tích, nhưng ít nhất cũng thành công làm cho ba Ninh mẹ Ninh không thích cô ta, chuyện sau này từ từ tính, rồi sẽ có một ngày báo thù cho chính mình.

Đầu tiên cô kinh ngạc nhìn Lan Lăng Yến, hai người tốt xấu gì cũng làm vợ chồng một năm rồi, lại có một đứa con, nghĩ tới lời nói của Lan Lăng Yến vừa rồi, trong lòng đột nhiên nghĩ tới một ý niệm lớn mật: "Anh đã sớm biết Cố Doanh Tích đến nhà em rồi?" Cô vừa nghĩ tới đây, mí mắt đều nháy lên: "Anh đã sớm biết cô ta ở cùng Ninh Vân Thành rồi!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bất Bình

Lan Lăng Yến không thừa nhận, đương nhiên cũng không có phủ nhận, chỉ thay cô bưng nước ấm tới, muốn đút cho cô uống, nhìn thấy cô tự mình nhận lấy, không khỏi có chút tiếc nuối rũ mắt xuống, khóe miệng lộ ra ý cười nhợt nhạt, lại làm cho gương mặt tuấn mỹ của anh có chút âm hàn: "Anh đã sớm nhắc nhở em."

Ninh Vân Hoan lúc này mới nghĩ tới lúc sáng sớm anh nói với cô phải cẩn thận người nhà họ Cố, nhưng lúc đó có ai lại nghĩ đến phương diện này cơ chứ? Ai biết được mặc dù đời này Cố Doanh Tích có một chân với Tạ Trác Doãn trước, sau cùng kịch tình lại chuyển về phần mở đầu cơ chứ, ai ngờ cô ta không cần đến sự giúp đỡ của cô cũng có bản lĩnh tiến vào công ty nhà họ Ninh, chỉ trong một năm ngắn ngủi đã nắm chắc Ninh Vân Thành trong lòng bàn tay, còn có bản lĩnh làm cho Ninh Vân Thành mang cô ta về ra mắt ba mẹ!

"Lúc đó em không biết!" Ninh Vân Hoan có chút ảo não, biết rõ Lan Lăng Yến cố tình làm như vậy, nhưng người ta rõ ràng đã nhắc nhở cô, rõ ràng là cô không hiểu còn có thể trách ai?

Đã sớm biết tính cách như hồ ly của Lan Lăng Yến, anh không vui vì lúc sáng cô cự tuyệt không để anh cùng về nhà ba mẹ, không nghĩ tới anh lại đợi ở đây. Ninh Vân Hoan buồn bực muốn chết, may mà hôm nay cô trở về, không thì ba Ninh mẹ Ninh thật sự bị Cố Doanh Tích mê hoặc rồi, đến lúc đó dù cô trở về cũng muộn rồi, không chừng ba mẹ còn sinh ra tâm tư bất mãn với cô nữa.

"VẬY BÂY GIỜ EM ĐÃ BIẾT RỒI." Lan Lăng Yến thản nhiên nhìn cô một cái, nghe ra trong lời nói của anh có chút buồn bực, nhưng cũng không có ý muốn nhận sai vào lúc này. Thứ nhất là Lan đại gia anh từ trước tới nay chưa bao giờ nhận sai, cũng không biết sai là cái gì, thứ hai anh hiểu suy nghĩ của Ninh Vân Hoan, đơn giản là sợ ba Ninh mẹ Ninh bị người phụ nữ họ Cố kia mê hoặc xoay chuyển mà thôi, nhưng những việc này anh vốn không định để nó xảy ra, cho dù tháng này Ninh Vân Hoan không trở về, cho dù hôm nay cô không trở về nhà mẹ đẻ, Ninh gia cũng sẽ xảy ra một số sự cố làm cho ba Ninh mẹ Ninh sinh ra ác cảm đối với Cố Doanh Tích.

Nhưng sắp xếp của anh còn ở phía sau, chỉ là chưa kịp xảy ra thôi. Vốn dĩ anh chuẩn bị xử lý vào ngày hôm nay, nhưng Ninh Vân Hoan không để cho anh đến nhà mẹ vợ, tất nhiên Lan Lăng Yến chỉ nhắc nhở vài câu, rồi không nói tiếp nữa, lúc này nhìn thấy Ninh Vân Hoan tức giận, Lan Lăng Yến cũng không nói chuyện, chỉ mở rộng cánh tay gác ở sau ghế dựa, mặc dù không đụng vào cô, nhưng lại bao vây cô trong lòng của anh, không phát ra tiếng.

Ninh Vân Hoan cũng biết vừa rồi mình có chút tức giận, nhưng Lan Lăng Yến cũng không mở miệng dỗ cô hai câu! Trong lòng Ninh Vân Hoan buồn bực muốn chết, cô hiểu rõ tính cách của Lan Lăng Yến, nhưng lúc này cũng không biết anh có tức giận hay không, nghĩ tới chỗ đáng sợ của anh, mặc dù trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, nhưng cũng không giống như trước đây chỉ biết sợ hãi toàn thân run rẩy nữa, ngược lại bởi vì thói quen trong một năm nay, cô theo bản năng dựa gần vào, dơ tay đặt lên ngực anh, cắn cắn môi, mặc dù không nói lời nào, nhưng tư thái yếu thế đã thể hiện rõ.

Chờ con mồi mà anh yêu thương nhưng nhớ tự mình sa lưới, lúc này Lan Lăng Yến mới thu tay lại ôm lấy cô, thản nhiên liếc nhìn cô một cái: "Biết lỗi của mình chưa?"

"Biết rồi." Ninh Vân Hoan thật tâm nhận sai, vốn dĩ Lan Lăng Yến không có nghĩa vụ phải giúp đỡ cô, hai người bắt đầu ở bên nhau cũng không phải bắt đầu từ câu chuyện tình yêu như trong truyền thuyết, anh có thể làm được như vậy, phái người giám sát Cố Doanh Tích, còn cung cấp thông tin cho cô, thậm chí sau lưng cô còn làm nhiều chuyện khác, như vậy đã là rất tốt rồi, với tính cách lãnh mạc của Lan Lăng Yến, có thể giúp đỡ cô tới mức này, thực sự Ninh Vân Hoan đã cảm thấy vô cùng cảm động.

Nhưng loại ánh mắt này của Lan Lăng Yến dường như hàm chứa rất nhiều điều, Ninh Vân Hoan không biết tại sao, cũng không dám nhìn tiếp nữa, liền cúi đầu xuống, nhưng trái tim lại đập nhanh vài nhịp.

Từ nội dung không thể nghịch chuyển của vở kịch, sau khi Cố Doanh Tích mất đi lần đầu tiên mà vẫn ở cùng với Ninh Vân Thành, điều này làm cho Ninh Vân Hoan sinh ra cảnh giác đối với những sự việc sẽ xảy ra trong tương lai. Ngay cả sự tương ngộ giữa Cố Doanh Tích và Ninh Vân Thành đều là sự việc đã sớm định sẵn, kết cục của mình ở trong truyện và kết cục của mình ở đời trước đều thể hiện rõ cuối cùng cô không thể thoát khỏi cái chết, bước tiến của cô sau khi trùng sinh một đời hoàn toàn không giống với trước đây, nhưng cô cũng không thể yên tâm quá sớm.

Còn vài ngày nữa là khai giảng rồi, một lần nữa Ninh Vân Hoan trở lại trường học, hơn một năm không gặp, rất nhiều bạn học trong lớp đều trở nên lạ lẫm. Phó Viện ở trong trường học cũng thay đổi không ít, lúc Ninh Vân Hoan vừa xuất hiện đã nhìn thấy cô ta, mặc dù hiện nay một số bạn nữ trong lớp đều ký hợp đồng với một số công ty điện ảnh, rất nhiều người đã học được cách trang điểm, so với một năm trước đúng là điểm quang tứ phía, nhưng Phó Viện làm sao cũng không thể nghĩ tới, Ninh Vân Hoan cư nhiên thay đổi lớn đến như vậy!

Một năm không gặp, cô không những không xấu đi chút nào, ngược lại lại có một loại sức quyến rũ không thể miêu tả rõ ràng, vô cùng hấp dẫn người khác, Phó Viện vừa nghĩ tới Ninh Vân Hoan được trường học gửi tới

Anh trở thành sinh viên trao đổi, liền ghen tỵ tới mức hai mắt xám ngoét. Danh ngạch trao đổi sinh viên mỗi năm của các trường đại học ở Đế Đô cũng chỉ có ba người mà thôi, có thể học tại Đại học Đế Đô không chỉ là những người có tiền, mọi người sẽ không để ý sức hấp dẫn của việc có thể đi Anh quốc hay không, nhưng mọi người lại để ý đến sự quang vinh này.

Lúc đầu Phó Viện vốn dĩ có chút ghen tỵ Ninh Vân Hoan, sau khi biết cô chiếm được danh ngạch, lại càng ghen tỵ với cô hơn, lúc này nhìn thấy Ninh Vân Hoan trở về, Phó Viện liền thoát khỏi cánh tay của cô gái vốn đi cùng mình, đi tới chỗ Ninh Vân Hoan:

"Hoan Hoan, cuối cùng cậu cũng trở về rồi, mình nhớ cậu chết đi được! Một năm nay cậu ở nước Anh có tốt không? Cậu biết không, trong một năm này xảy ra rất nhiều chuyện lớn đó!" Cô gái vốn dĩ đứng bên cạnh Phó Viện có dáng vẻ thanh thuần như nước, bị Phó Viện giãy tay ra rồi đi cũng không tức giận, ngược lại có chút hiếu kỳ nhìn về phía bên này.

Dường như rất sợ Ninh Vân Hoan chạy đi mất vậy, Phó Viện kia dường như treo cả thân mình lên người cô vậy, thân thể thiếu nữ mềm mại giống như thân rắn, một năm nay Ninh Vân Hoan chỉ quen bị Lan Lăng Yến ôm, lúc này bị Phó Viện vô sỉ ôm lấy, có chút không quen rùng mình một cái, liền giãy dụa thoát ra khỏi người Phó Viện.

"Cũng không tệ lắm." Ninh Vân Hoan nhìn thấy rõ sự đổ kỵ và không cam lòng ở trong mắt của Phó Viện, đối với lời nói nhớ mình mà cô ta nói tất nhiên là cô sẽ không để trong lòng, ngược lại nhẹ nhàng cau mày, biểu tình có chút lạnh nhạt.

Nhìn thấy dáng vẻ này của cô, Phó Viện oán hận nắm tay lại, cô ta không cam tâm, Ninh Vân Hoan vốn dĩ chỉ có gia thế ngang bằng với cô ta, xuất thân tương đương nhau, mà hai người ngay cả tính cách cũng có điểm tương đồng, nhưng kể từ khi lên đại học, Ninh Vân Hoan trước tiên là cách xa cô ta, sau đó ngay cả Tạ Trác Doãn nổi tiếng trong trường học cũng ba

lần bôn lượt đến tìm cô, lại thêm xuất thân của hai người giống nhau, trong nhà đều có con trai, ba mẹ của Phó Viện càng coi trọng con trai, nhưng ba mẹ của Ninh Vân Hoan lại rất yêu thương cô, vốn dĩ những suy nghĩ này đều bị Phó Viện giấu diếm đi, nhưng thấy Ninh Vân Hoan so với mình lại có cuộc sống ngày càng thoải mái hơn, thậm chí được trường học cử sang nước Anh làm sinh viên trao đổi, Phó Viện muốn nhịn cũng không thể nhịn được nữa:

"Hoan Hoan, sao một năm rồi không gặp, cậu lại lạnh nhạt với mình như vậy?" Nói đến đây, Phó Viện liền rộ ra thần sắc bị tổn thương: "Lẽ nào chúng ta không phải bạn tốt sao? Có phải cậu đi Anh về nên ghét bỏ mình rồi có đúng hay không?" Lúc cô ta nói những lời này, một vài bạn học vốn dĩ đang xem sách ở trong lớp liền hướng về bên này mà nhìn.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Phán Phán

Ninh Vân Hoan trước đây có thể xem là nhân vật nổi bật bậc nhất trong lớp, nếu không phải là sau này bởi vì xuất ngoại cho nên mọi người mới dần quên đi cô, thì không chừng lúc này cô đã là một trong những nhân vật nổi danh Đế Đô rồi, nhưng lúc này cô trở về, lại thêm lời nói của Phó Viện, làm cho những bạn học này nghĩ lại những chuyện xảy ra trong một năm qua, đều tò mò nhìn chăm chăm phía bên này.

"Mình vốn dĩ có việc muốn nói với cậu, nhưng có lẽ là cậu đã biết rồi! Tạ công tử hiện nay đã không còn là người kế thừa nhà họ Tạ nữa rồi, cậu đã biết chưa?" Phó Viện nói tới đây, có chút vui sướng khi người gặp họa, năm đó người nổi tiếng như Tạ Trác Doãn tới tìm Ninh Vân Hoan làm cho cô ta cảm thấy chua xót ghen tỵ, nhưng sau đó đi kèm với sự xui xẻo của Tạ Trác Doãn, cô ta giống như tìm thấy điểm cân bằng, lúc này nói ra là cố tình muốn kích thích Ninh Vân Hoan, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của cô ngay cả một chút phản ứng cũng không có, liền cắn cắn môi, cố ý nói lớn tiếng:

"Hoan Hoan, cậu biết không? Những người ở huyện Bình Sơn Thành Giang Tân cũng tới, nửa tháng trước đã tới rồi, nói là do cậu không gửi tiền tới đó, những học sinh ở đó còn đang đợi tiền cậu gửi để đóng học phí đi học, một năm nay cậu đều không gửi tiền tới đó, họ cho rằng cậu xảy ra chuyện gì, đặc biệt vội vàng tới đây tìm cậu, sau khi đến Đế Đô không tìm thấy cậu đâu, suýt nữa lưu lạc đầu đường bị người khi dễ, may mà họ gặp được mình."

Lúc Phó Viện nói tới đây, cả khuôn mặt đặc ý, Ninh Vân Hoan thực sự không ngờ có người lên Đế Đô tìm mình, lúc này mới dừng lại động tác

sửa sang sách vở trong tay mà ngẩng đầu lên nhìn cô ta một cái, người vừa rời tay trong tay với Phó Viện lúc này mới bước tới, có chút hiếu kỳ hỏi:

"Viện Viện, người huyện Bình Sơn nào vậy?" Cô gái này là tiểu thư Lý gia năm nay mới chuyển từ nước ngoài về đại học Đế Đô, tính cách ôn nhu thiện lương, Phó Viện rất nhanh đã kết bạn với Lý tiểu thư này, giao tình của hai người vô cùng thâm sâu, lúc này Phó Viện khơi mào ra truyện kia, không thấy Ninh Vân Hoan đáp lời đang cảm thấy phiền chán, lại thấy Lý Phán Phán kia chủ động mở lời, trong lòng Phó Viện vui vẻ, hất hất cằm, chỉ vào Ninh Vân Hoan nói:

"Phán Phán, đây là bạn tốt trước kia của mình Ninh Vân Hoan, cậu gọi cậu ấy Hoan Hoan là được, mặc dù gia đình nhà Hoan Hoan có tiền, nhưng cậu ấy là người tốt lắm, lúc đầu để dành tất cả tiền tiết kiệm được, giúp đỡ mười đứa trẻ có hoàn cảnh khó khăn tại huyện Bình Sơn, cho mấy đứa nhỏ được đi học được ăn cơm, những người đó đều vô cùng sùng bái cậu ấy, nhưng năm ngoái Hoan Hoan được trường học cử đi nước ngoài làm sinh viên trao đổi, có lẽ là cậu ấy quá bận, cho nên quên không gửi tiền cho những đứa trẻ đáng thương kia, do đó bọn nhỏ không có tiền đi học, cho nên mới lên thủ đô tìm cậu ấy, nhưng Hoan Hoan vẫn chưa trở về nước, gia đình của mấy học sinh kia vốn dĩ đã rất nghèo khó, nghe nói ngay cả kinh phí lên thủ đô cũng là đi vay mới có, họ không tìm thấy người, trong tay lại không có tiền, suýt nữa thì lưu lạc đầu đường xó chợ bị người ta đánh đập, may mắn mình bắt gặp được họ!"

Phía sau câu chuyện cô ta may mắn bắt gặp được những người đó không kể hết ra, nhưng mọi người đều có thể suy đoán ra, khẳng định là những người kia may mắn gặp được cô ta, Phó Viện sẽ lấy tiền ra cứu bọn họ chứ sao.

Thiếu nữ thuần khiết tên Lý Phán Phán kia nghe tới đây, đầu tiên là có chút kính phục nhìn Phó Viện, sau đó mới cau mày nhìn Ninh Vân Hoan nói:

"Vốn dĩ làm từ thiện là chuyện tốt, trước đây cô đều làm rất tốt, tại sao sau này lại không thể tiếp tục kiên trì cơ chứ?"

Ninh Vân Hoan biết cô gái này, là cháu gái của một vị tướng trong quân đội ở thủ đô, con cháu Lý gia rất nhiều, nhưng lại không có con gái, cả nhà đều mong muốn có một đứa con gái phấn điêu ngọc mài, bởi vậy đợi rất lâu, trước khi Lý Phán Phán được sinh ra, cả Lý gia đều mong đợi cô gái này, sau khi siêu âm xác nhận đúng là con gái, một trong những vị tướng quân khai quốc đầu tiên đã đặt tên cho cô ta gọi là Phán Phán.

Cũng bởi vì gia thế nhà họ Lý không tầm thường, tại thủ đô được coi như một nhân vật nổi danh vang dội, con cháu trong gia tộc đều có mặt ở khắp mọi nơi đảm nhiệm chức vụ, cho nên thế lực trong nhà rất lớn, đứa con gái duy nhất Lý Phán Phán ở trong nhà rất được sủng ái, không chỉ có ba mẹ cô ta thích cô ta, ngay cả cô dì chú bác anh em họ hàng đều xem cô ta như bảo bối, đều rất sủng ái cô ta, điều này mọi người ở thủ đô đều biết.

Có điều vị đại tiểu thư này được gia đình bảo vệ rất tốt, tính cách thiên chân hồn nhiên, ở đời trước, vốn dĩ cô ta là một trong những sinh viên trao đổi được cử sang Anh, mãi đến sau khi tốt nghiệp mới trở về cưới thanh mai trúc mã của cô ta là một người họ Tần, gia đình chồng của cô ta cũng có thế lực ngang bằng, nhưng chồng của cô ta sau khi gặp được Cố Doanh Tích, liền nhất kiến chung tình, từ đó đối xử lạnh nhạt với cô ta.

Có thể nói cô ta cũng là một trong những nạn nhân của Cố Doanh Tích, nhưng do thân phận lai lịch của nạn nhân này vô cùng cường đại, do đó ở đời trước, trước khi Ninh Vân Hoan chết đi thì Lý Phán Phán này tuy sống không được hạnh phúc cho lắm, nhưng cũng không giống như những người phụ nữ khác bị Cố Doanh Tích hại cho thâm, sau cùng rơi vào kết cục thâm.

Trước khi Ninh Vân Hoan chết, mặc dù trong lòng cô ta không vui vẻ, nhưng vẫn sống trong cảm y ngọc thực, chỉ là thiếu đi sự yêu thương của

người chồng mà thôi. Nhưng theo kịch tình mà nói, loại gia đình như Lý gia, một khi đối đầu với nữ chủ, chính là sau này có phát triển thế lực thế nào đi chăng nữa, gia thế có thâm căn cố đế đến thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ bị nữ chủ nhổ cả gốc lên mà thôi.

Thực ra trước đây Ninh Vân Hoan có ấn tượng rất tốt đối với Lý Phán Phán, sau khi người chồng ở kiếp trước của cô ta bị cướp đi mất, cô ta cũng không hề oán hận, cũng không bị biến thành người xấu xa tính cách vụn vẹo, ngược lại cô ta vẫn luôn đơn thuần thiện lương như cũ, e rằng cho đến cuối cùng cô ta cũng không hạ độc thủ với Cố Doanh Tích, là một người thuần khiết hiếm có.

Nhưng lúc này Ninh Vân Hoan nghe thấy cô ta chỉ trích mình, trong lòng không thể vui vẻ nổi.

Đại tiểu thư Lý gia được mọi người sủng ái từ nhỏ tới lớn, từ trước tới nay cô ta chưa từng tiếp xúc, cửa từng cọ xát với mọi việc trong cuộc sống, cho nên luôn cho rằng thế giới này vô cùng chân thiện mỹ, lại thêm thói quen ai ai cũng sủng ái cô ta, cô ta liền cho rằng tất cả mọi người trên thế giới này đều phải ưu ái cô ta như vậy, bộ dáng chỉ trích người khác như điều đương nhiên, cũng không quản người ta có bao dung cô ta như người nhà của cô ta hay không.

"Lý tiểu thư, tôi là người như thế nào cũng không cần cô đến chỉ trích." Lời nói không khách sáo này của Ninh Vân Hoan làm cho sắc mặt Lý Phán Phán trở nên đỏ bừng, cô gái nhỏ có chút không biết làm sao mà nắn nắn những ngón tay, ánh mắt khiếp sợ, nhìn giống như có chút tức giận, nhưng lại không biết nên làm như thế nào để phản bác, bộ dáng giống như một chú thỏ đơn thuần, biểu tình có chút giống với Cố Doanh Tích.

Nhưng đó là tính cách thật sự của cô ta, tính cách này do người nhà chiều chuộng mà thành, chứ không phải giả vờ như Cố Doanh Tích, cho nên Ninh Vân Hoan nhìn thấy dáng vẻ này của cô ta, cũng không cảm thấy

phiền chán như trước nữa, nhưng cũng không thể vui vẻ lên được, nói xong liền không thèm để ý hai người họ nữa, nhưng ánh mắt của Phó Viện lại sáng lên, giống như là bắt được nhược điểm của Ninh Vân Hoan vậy, vội vàng lớn tiếng nói:

"Hoan Hoan, sao cậu lại như vậy, Phán Phán cũng là có lòng tốt, sao cậu lại nói với Phán Phán như vậy cơ chứ!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thanh Danh

Vừa nghe thấy lời nói này của Phó Viện, Lý Phán Phán liền cảm kích nhìn cô ta gật gật đầu, lại hít hít mũi, giọng nói lúc này có chút run rẩy: "Đúng, làm việc tốt cần phải kiên trì, không thể bỏ dở giữa chừng, ông nội có dạy mình, ông nói làm việc mà bỏ dở giữa chừng không thể làm được việc lớn..." Ninh Vân Hoan vừa nghe thấy lời nói của cô ta, liền cười lạnh một tiếng: "Đó là ông nội của cô, cũng không phải ông nội của tôi." Cô liếc mắt xem thường, nhìn thấy sắc mặt Lý Phán Phán trở nên trắng bệch, lúc này mới nói: "Không có chuyện gì thì phiền các người tránh xa ra một chút, sắp đến giờ vào lớp rồi."

Phó Viện có chút gấp gáp, vội vàng lôi kéo Ninh Vân Hoan nói: "Hoan Hoan, cậu đừng tùy hứng như vậy, cậu có biết ông nội của Phán Phán là ai không?" Cô ta dùng sức lôi kéo Ninh Vân Hoan, không biết là cố tình hay vô ý, làm cho Ninh Vân Hoan cảm thấy cánh tay có chút đau đớn, Ninh Vân Hoan liền có chút tức giận, không khách khí đẩy cô ta một cái, làm cho Phó Viện lão đảo một cái, cái móng đập vào cạnh bàn cứng rắn, làm cho sắc mặt cô ta đau đớn đến trắng bệch, phải chống tay vào bàn mới đứng vững, lúc này Ninh Vân Hoan mới lạnh giọng nói: "Cậu làm đau tôi rồi đấy, hơn nữa tôi không quan tâm ông nội cô ta là ai, ba mẹ tôi chưa bao giờ dạy giỗ tôi như vậy."

Lý Phán Phán giúp đỡ bạn tốt suýt nữa bị ngã sắp xuống, sau khi giúp đỡ Phó Viện đứng vững, có chút không dám tin nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan, hiển nhiên là trong cuộc sống của Lý Phán Phán, những người gặp qua cô ta đều chưa bao giờ dám nói với cô ta những lời như vậy, kinh ngạc một lúc lâu mới lúng túng nói: "Cậu không phải là người tốt..."

"Đúng, tôi không phải là người tốt, không dám làm phiền Lý đại tiểu thư cô đến dạy dỗ." Ninh Vân Hoan cau mày, không khách khí nói thẳng một câu. Hiện nay chuyện của nữ chủ còn chưa đủ làm cô thấy phiền hay sao, nay lại thêm hai người này, mặc dù nhà họ Lý có thế lực lớn ở Trung Quốc, nhưng Ninh Vân Hoan mơ hồ có thể đoán được, thế lực của Lâm gia ở thủ đô còn ẩn dấu không để lộ ra, đó không phải là nhà ngoại của Lan Lăng Yến sao, nếu như chỉ vì việc nhỏ này mà Lý gia làm khó cô, cô cũng không ngại đẩy hết việc này lên người Lan Lăng Yến.

Sống hai kiếp, nếu như vẫn phải sống nhẫn nhịn như vậy, còn muốn cô nuốt giận vào trong lòng, thấy người ta liền ra vẻ đáng thương, như vậy còn không bằng để cô chết sớm hơn một chút.

Cánh môi của Lý Phán Phán run run. Giống như là muốn khóc, hít hít cái mũi, rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

Những bạn học ở xung quanh biết thân phận của cô ta, lại nhìn thấy nhân vật phong vân của năm đó Ninh Vân Hoan vừa mới trở về liền đặc biệt với vị đại tiểu thư này, trong lòng liền có cảm giác vui sướng khi người gặp họa, đoán rằng Ninh Vân Hoan chắc chắn không biết thân phận và địa vị của Lý gia cho nên mới dám nói với đại tiểu thư Lý gia những lời này, bởi vậy để lấy lòng Lý Phán Phán, tất cả liền cố ý nói Ninh Vân Hoan: "Hơn một năm không gặp, sao vẫn là loại đức hạnh này vậy ? Cô muốn làm con cháu Lý gia, người ta còn không thèm đâu. Giả bộ cho ai xem chứ!"

"Đúng vậy! Ai biết được cô ta có giả bộ làm người thiện lương tốt bụng hay không. Nói không chừng sau lưng chúng ta còn làm bao nhiêu chuyện gian ác ấy chứ. Đúng là làm người ta buồn cười chết mất!"

"Đúng vậy!"

"..."

"..."

Vài người bạn học ở xung quanh đều lên tiếng phụ họa theo, Phó Viện vừa mới bị đẩy có chút xấu mặt đang có chút oán hận, lúc này nhìn thấy tất cả bạn học đều đứng về phía mình, không khỏi có chút đắc ý. Xoa xoa lên cái mũi bị đau, nói: "Không tìm thấy Hoan Hoan, mình giúp đỡ họ là vì tốt cho cậu. Mấy em học sinh đó đã trở về, nhưng trước khi đi có để lại địa chỉ và số tài khoản, họ sợ cậu quên mất ấy mà!"

Cô ta không nhắc tới những kẻ vong ân phụ nghĩa đó thì thôi, lúc này nghe thấy Phó Viện nhắc lại, trong lòng Ninh Vân Hoan liền sinh ra một ngọn lửa giận dữ, cười lạnh nói: "Tôi quên không gửi tiền, nếu cậu đã có lòng tốt như vậy, không bằng giúp người thì giúp đến cùng, tiền phạt thì tiền tới tây thiên đi, những việc từ thiện như thế này, sau này tôi nhường cho cậu đi làm hết đó, chúng ta không phải bạn tốt sao?"

Như vậy sao được! Phó Viện suýt nữa hét ra tiếng, mấy đứa trẻ nghèo đó một tháng một đứa dùng bao nhiêu tiền cơ chứ. Tiền ăn, tiền mặc, tiền sinh hoạt, theo như mức sống hiện nay, một người một tháng 500 tệ còn không đủ, mười mấy người một tháng liền mất mấy ngàn, hơn nữa còn có tiền học phí hàng năm cùng với tiền quần áo đồ dùng, những người này lúc nào cũng nói phải học thêm môn gì môn gì nữa chứ, còn nói là để học tập tốt hơn, sau này trở lại báo đáp Ninh Vân Hoan, ngoài ra mỗi tháng còn phải đưa dư ra một ngàn đồng, lại nuôi thêm mấy đứa nhỏ nữa, giống như một đại gia đình vậy, nuôi mấy đứa nhỏ kia, cũng phải cho những người nghèo trong huyện không ít tiền, mấy chục đứa nhỏ trong một tháng ít nhất phải tiêu tốn mất một hai vạn nhân dân tệ, hơn nữa dựa theo tính cách trước đây của Ninh Vân Hoan, những đồ người ta không cần Ninh Vân Hoan còn mua thêm đồ dùng học tập và đồ ăn đến cho họ, những đồ này cũng không rẻ, tính toán một chút một tháng ít nhất phải tiêu tốn hơn ba vạn tệ (khoảng 45 triệu VND).

Tiền tiêu vặt hàng tháng của Phó Viện cũng khoảng ba vạn tệ, hiện tại còn không đủ cho cô ta ăn uống trang điểm, nếu thích đồ gì có giá cả xa xỉ

cũng phải để dành tiền mới có thể mua được, tiền của ba mẹ đều để lại cho em trai, cô ta cảm thấy tiền của mình còn không đủ tiêu, sao có thể đi giúp đỡ người khác cơ chứ, vừa nghe thấy Ninh Vân Hoan muốn giao lại cục diện rối rắm này cho cô ta, sắc mặt cô ta liền thay đổi ngay lập tức, trong lòng mắng chửi vài lần, trên mặt mới miễn cưỡng lộ ra chút ý cười: "Hoan Hoan, sao cậu lại nói như vậy? Những người đó đều là người, cũng không phải là đồ vật, sao có thể chuyển đến chuyển đi chứ?"

"Họ là người, lẽ nào tôi không phải là người ư? Tôi đi Anh hơn một năm, ở nước ngoài không cần ăn không cần mặc không cần dùng sao? Nếu lúc đó tôi gửi tiền giúp đỡ bọn họ, không biết có ai đến giúp tôi trả sinh hoạt phí đây?" Mặc dù trên danh nghĩa là sinh viên trao đổi tới nước Anh học tập thì không cần chi trả các loại phí học tập, nhưng khi đến Anh du học, vừa mới đến đều không thể trong một khoảng thời gian ngắn theo kịp tiến độ học tập ở bên đó, mỗi lần kiểm tra, nếu như bị ảnh hưởng làm bài không tốt mà phải thi lại, liền phải bỏ tiền ra để xin thi lại, đây chính là một khoản tiền lớn, nếu như sau vài lần không thể thi qua, những sinh viên trao đổi này liền bị trục xuất về nước.

Cho nên trên danh nghĩa khi nghe thấy sinh viên trao đổi liền cảm thấy vô cùng vinh dự, nhưng những sinh viên này ở nước ngoài đều rất gian khổ, lúc này Ninh Vân Hoan không khách khí nói Phó Viện vài câu, Phó Viện không ngờ tính cách của Ninh Vân Hoan hoàn toàn không giống trước đây, cô ta cũng biết những lời nói thống khoái vừa rồi đều sai rồi, lúc này bị Ninh Vân Hoan hỏi vặn lại, cô ta nghĩ cũng không nghĩ liền đáp: "Vậy, vậy cậu có thể bảo chú Ninh đưa tiền cho ..."

"Tiền của ba tôi từ trên trời rơi xuống sao? Hiện nay ông đã lớn tuổi, giống như những người ở tuổi này, người ta đã về hưu nghỉ dưỡng rồi, ông ấy vẫn còn làm việc, nhà họ Phó của cậu cũng có tiền, sao không lấy tiền của ba cậu đi giúp đỡ những học sinh nghèo khó kia cơ chứ?" Ninh Vân Hoan nhìn Phó Viện rồi cười lạnh một tiếng, tại sao trước đây cô không

phát hiện Phó Viện lại là một người như vậy cơ chứ, nếu sớm biết như vậy đã không qua lại với cô ta rồi, đúng là kẻ chỉ biết làm bộ làm tịch.

"Đúng vậy, Viện Viện, sao cậu không xin chú Phó ít tiền trợ giúp cho bọn họ?" Lý Phán Phán có chút hồn nhiên nhìn Phó Viện một cái, cảm thấy có chút kinh ngạc khó hiểu.

Sắc mặt Phó Viện liền thay đổi, nếu ba cô ta biết cô ta làm những chuyện này còn không được ai biết tới, không thể mang đến lợi ích hay điểm tốt gì cho Phó Thị, lại tiêu hết nguyên một tháng tiền tiêu vặt của cô ta, còn không mắng cô ta tới chết hay sao! Nhưng lời nói như vậy cô ta làm sao dám nói với người không hiểu sự đời như Lý Phán Phán cơ chứ, lúc này nhìn thấy Lý Phán Phán ngu dốt hỏi mình vấn đề này, trong lòng liền mắng Lý Phán Phán tới mức đầu rơi máu chảy, cũng không dám nói gì, sợ Lý Phán Phán nghi ngờ mình, liền hàm hồ nói hai câu, lúc này mới thúc dục Lý Phán Phán trở về chỗ ngồi chuẩn bị vào lớp.

Ninh Vân Hoan lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, không nói lời nào.

Ở trong trường học nửa ngày, cô cũng nghe ra một vài tin tức, trong một năm qua xác thực là xảy ra không ít chuyện, không biết Tạ Trác Doãn đắc tội với ai, bị người ta chửi mắng mấy lần, sau khi hẵn ta tốt nghiệp tiến vào công ty Tạ Thị, liền gặp phải không ít phiền phức, làm cho Tạ gia bị tổn thất mấy lần, có một lần vì đắc tội công tử Nhiếp gia ở thủ đô, sau khi hai người đánh nhau một trận, Tạ Trác Doãn liền bị hạ lệnh cưỡng chế ở trong nhà suy nghĩ, ba Tạ vài lần đến Nhiếp gia bồi tội, từ đó về sau, ba Tạ đích thân phát biểu nói rõ, tuyên bố loại bỏ vị trí kế thừa của đứa con trai này, tập trung bồi dưỡng đứa con trai thứ hai của mình.

Ngoài chuyện của Tạ Trác Doãn, còn có hai chuyện khác làm người ta phải chú ý hơn nữa. Một là ba mẹ của Trần Viện Viện buôn bán chất độc bị nghiêm cấm, bị đại học Đế Đô gièm pha, mà Trần Viện Viện cũng bị cho thôi học. Việc này Ninh Vân Hoan đã sớm biết, đến nay không biết nghe

người ta nhắc tới bao nhiêu lần rồi, mà một chuyện khác, chính là chuyện có liên quan tới đàn chị năm tư Cổ Doanh Tích rồi.

Năm nay Cổ Doanh Tích đã học kỳ hai năm tư rồi, nhưng trong một năm trước, trong trường học lại rộ lên chuyện cô ta buôn bán mại dâm, đây là một vụ bê bối hiếm có ở đại học Đế Đô, sinh viên ở đại học Đế Đô ngoài những người có bối cảnh gia đình không tầm thường, chính là những người có thành tích học tập tốt, bình thường những người này ở sau lưng cũng làm không ít chuyện xấu, nhưng trong môi trường như thế này những người như vậy cũng không ít, nhưng người ta đều che đậy rất kín, vẻ bề ngoài lúc nào cũng gọn gàng tốt đẹp. Mà những người có thành tích học tập tốt đều tâm cao khí ngạo, không thích nhìn những hành vi tác oai tác quái của những vị đại tiểu thư đại thiếu gia kia, cho nên hình thành hai phái khác nhau.

Mà Cổ Doanh Tích miễn cưỡng được xem là loại người có cốt khí, nhưng lại để xảy ra chuyện cô ta bán mình lấy tiền, tất nhiên là gây nên xôn xao làm mọi người chú ý, không chỉ những người có tiền nhìn cô ta không thuận mắt, ngay cả những người không có gia cảnh tốt nhưng có thành tích tốt cũng cảm thấy cô ta là một sự sỉ nhục, cho nên việc này huyền não rất lớn ở đại học Đế Đô.

Nhưng tính cách của nữ chủ lại kiên trì bền bỉ, dưới vô số áp lực, cho dù mọi người đều mắng cô ta, nhưng cô ta vẫn kiên trì như cũ rằng bản thân mình bị oan, những người biết nội tình đều biết cô ta bị bắt vào đồn cảnh sát khi đang thực hiện giao dịch với một người đàn ông trung niên, vậy mà cô ta vẫn còn giảo biện như vậy, tất nhiên mọi người lại càng cảm thấy cô ta không thuận mắt, nói xấu sau lưng cô ta rất nhiều. Nhưng Cổ Doanh Tích vẫn ương ngạnh sinh tồn giống như cỏ dại, cô ta không những không bị lật đổ bởi những lời đồn đãi kia, ngược lại dựa vào sự ngoan cố và tính kiên trì của cô ta, gian nan vượt qua kỳ một năm tư, đến kỳ hai, dưới danh nghĩa học tập, liền rời khỏi trường, tiến vào công ty Ninh gia.

Sau khi biết được nghiệt duyên của gia đình mình với Cố Doanh Tích, trong lòng Ninh Vân Hoan không khỏi cảm thán, đương nhiên, vì Cố Doanh Tích có nghị lực như vậy, cho nên những người ở đại học Đế Đô đối với cô ta có chê nhưng cũng có khen, có người thổi phồng nghị lực của cô ta ngoan cường bất diệt, cho rằng cho dù cô ta có bán thân thì cũng vì có nỗi khổ riêng, sau khi nghe ngóng được gia cảnh của cô ta, có người còn nói rằng cô ta là một cô bé lọ lem tốt bụng, cũng có người nói rằng cô ta là tấm gương sinh tồn trong nghịch cảnh.

Đương nhiên, có người khen cô ta, cũng có người mắng cô ta, cho rằng cô ta là kẻ mặt dày hơn cả tường thành, dưới tình hình khen chê không đồng nhất, đương nhiên thanh danh của Cố Doanh Tích tại đại học Đế Đô vẫn rất tốt.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Bưu Ca

Những điều đó Ninh Vân Hoan không cần đặc biệt đi dò hỏi bởi không ít người đều biết chuyện này rồi kể lại, cô thật sự không ngờ kiếp này Cố Doanh Tích lại xảy ra biến hóa lớn như vậy, ở kiếp trước cô ta một chân đạp mấy thuyền mà vẫn đứng vững, không giống kiếp này, chỉ mới xuất hiện ba nam chính, lại bị bức tới bước đường ngày hôm nay.

Những chuyện của nữ chủ ở kiếp này đã có sự thay đổi rất lớn so với kiếp trước, mặc dù những thay đổi này đối với nữ chủ đều bất lợi, nhưng từ trước tới nay Ninh Vân Hoan đều không dám coi thường hào quang của nữ chủ, bởi vì đều ghi nhớ mọi việc trong lòng, nên lúc này cũng không nói gì, thu dọn đồ xong liền bước ra cổng trường.

Lan Lăng Yến đã ôm con đợi ở ngoài trường học, lúc này Lan Ý vừa nhìn thấy mẹ, mở rộng hai tay hướng về phía cô, không đợi Ninh Vân Hoan ôm con trai, Lan Lăng Yến đã dơ hai tay bế cậu nhóc lên cao một chút, trực tiếp đưa cho bảo mẫu ngồi ở ghế trước của xe ô tô.

"Đói bụng không?" Lan Lăng Yến nhìn thấy sắc mặt của Ninh Vân Hoan có chút trắng bệch, ánh mắt liền nhìn chăm chăm một lúc lâu không hề chuyển động, cuối cùng mím môi, vẫn là rút giấy trong chiếc hộp ở bên cạnh muốn lau mồ hôi cho cô, nhưng vẫn chưa kịp lau mồ hôi thì cô đã dơ tay ra nhận lấy, ánh mắt Lan Lăng Yến có chút tối tăm, vất chân lên nói: "Em nói đi, có chuyện gì vậy?"

"Trong trường học đều nói tới chuyện của Cố Doanh Tích." Còn có chuyện mấy học sinh đợc cô trợ giúp đều đến thủ đô rồi, Ninh Vân Hoan

nghĩ về những chuyện ở kiếp trước, liền có một loại dự cảm, e rằng từ nay về sau cuộc sống của cô sẽ ngày càng phức tạp muôn màu muôn vẻ, trong lòng không khỏi than vãn: "Sớm biết như vậy không bằng ở nước ngoài thêm một thời gian nữa." Vừa trở về đã gặp Cố Doanh Tích, lại thêm vô số chuyện phiền phức, nghỉ ngơi một năm lại quay lại trường học, Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút không quen, lúc này ngược lại lại nghĩ tới cuộc sống lúc ở trên hòn đảo nhỏ của Ý.

"Nếu như em thích, kỳ nghỉ lại đi tới đó là được." Sắc mặt của Lan Lăng Yến có chút lạnh nhạt, biểu tình không chút dao động, lúc anh ở cùng với Ninh Vân Hoan, đều không đeo mắt kính, trong đôi mắt hẹp dài hiện ra chút ý cười: "Tối nay chúng ta ra ngoài chơi." Anh nói hết lời này liền dơ tay ra kéo Ninh Vân Hoan vào trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng cọ cọ trên đỉnh đầu của cô, biểu tình có chút nguy hiểm.

Ninh Vân Hoan hiểu rõ tính cách của anh, cũng biết rằng có hỏi thêm nữa anh cũng không nói gì, bởi vậy chỉ mấp máy môi, liền không hỏi nữa.

Đến tối bà vú đỡ Lan Ý đi ngủ, sau khi quản gia mang đến hai chiếc hộp, Lan Lăng Yến tự mình cầm lấy một cái trong đó rồi đi thay quần áo, ra hiệu ý bảo Ninh Vân Hoan cũng thay đồ.

Trong hộp là một bộ váy màu vàng, nửa trên từ thắt lưng trở lên thiết kế những nếp gấp xếp lên nhau, bên dưới chỉ dài đến đầu gối, là tầng tầng lớp lớp lụa mỏng, màu sắc này quá nổi bật. Ninh Vân Hoan có chút buồn bực khó hiểu nhìn anh một cái, lại nhìn thấy Lan Lăng Yến đã cởi quần áo ra rồi, bắt đầu thay quần áo ở trong hộp.

Động tác mặc quần áo của anh cũng là một loại mỹ cảm, trên bụng lộ ra cơ bắp vừa đẹp vừa cân đối làm Ninh Vân Hoan nhìn đến ngẩn người.

"Sao vậy?" Lan Lăng Yến cau mày. Nhìn thấy cô cầm chiếc váy trên tay mà không hề cử động, liền tiến tới cầm lấy đồ ở trong tay của cô, cau

mày lạnh giọng nói: "Dơ tay."

Một mệnh lệnh một động tác, Lan Lăng Yến dễ dàng cởi đồ của cô ra, lại giúp cô mặc váy vào, Ninh Vân Hoan bị anh ép buộc như vậy mới lấy lại tinh thần, cởi chiếc váy ngắn của mình ra, lúc này mới lấy đôi tất lưới ở trong hộp ra mặc vào. Có chút hiếu kỳ hỏi: "Chúng ta mặc như thế này để đi đâu vậy?" Lan Lăng Yến mặc một bộ quần áo màu xanh thẫm, cổ áo chữ v cũng là màu xanh thẫm, bộ quần áo này dường như mở rộng tới tận bụng, làm cho cơ ngực rắn chắc ở bên trong ẩn ẩn lộ ra.

Anh mặc bộ quần áo này trông có vẻ gầy, dáng người cao dong, hơn nữa màu xanh thẫm làm cho lãnh ý trên người anh càng phối hợp ăn ý với khuôn mặt tuấn tú, có loại mỹ cảm u buồn lạnh nhạt.

Từ trước tới nay Lan Lăng Yến chưa từng mặc loại quần áo lộ da thịt như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên ăn mặc như vậy, Ninh Vân Hoan kinh ngạc, có chút hiếu kỳ, bộ quần áo này vừa nhìn là biết không phải mặc để đi tới những nơi trang trọng, hơn nữa chiếc váy mà cô mặc cũng vô cùng hoa lệ chói mắt, cũng không quá thích hợp với những nơi trang trọng, cô đang muốn đưa ra câu hỏi, Lan Lăng Yến đã bày ra bộ dáng không muốn giải thích rồi.

Lan Lăng Yến khoanh tay, đứng ở bên cạnh nhìn thấy cô thu thập thỏa đáng, lúc này mới kéo cô xuống lầu.

Xe chạy thẳng tới phía trước một Hội sở không ngừng lóe ra ánh đèn nê ông mới dừng lại, Lan Lăng Yến kéo Ninh Vân Hoan đi vào trong, cách ăn mặc trang điểm của hai vợ chồng hoàn toàn không giống ngày thường làm cho mọi người ở xung quanh đều kinh diễm, ngoài tài xế lái xe là ở lại trên xe, hai người đàn ông vạm vỡ khác đã đi theo phía sau Lan Lăng Yến, trước tiên sảnh đã có người mặc âu phục thắt cà vạt đứng đợi ở đó, lúc nhìn thấy Lan Lăng Yến đi đến, ánh mắt sáng lên đến chào đón, vẫn chưa kịp

mở miệng nói chuyện, Lan Lăng Yến đã cau mày, người đó liền im miệng ngay lập tức.

Ninh Vân Hoan cũng biết nơi này, đây là nơi tiêu tiền nổi tiếng ở kinh đô, tên gọi là “Quan lại quyền quý”, nghe có vẻ vô cùng dung tục, nhưng thực ra những người đến đây, nếu không phải là người giàu có thì cũng là người phú quý, có thể nói là xứng với cái tên, chỉ cần người nghĩ ra, tất cả những chò đó ở đây đều có, tiến vào một nơi như thế này, nếu như không có trên trăm vạn, e rằng không thể bước vào cửa.

Hơn nữa người đàn ông trung niên nhanh nhẹn vừa mới đến đón Lan Lăng Yến cô cũng biết, người đó là Bưu thúc, ở kiếp trước là người dìu dắt Cố Thiệu Đào, sau đó bởi vì sinh ra hảo cảm đối với Cố Doanh Tích nên đã vô cùng "chiếu cố" cô.

Nhìn thấy người này, thân thể Ninh Vân Hoan không tự chủ được rụt rụt lại, ánh mắt chớp chớp. Cô không biết hôm nay Lan Lăng Yến mang cô tới đây làm gì, mặc dù người tới đây cũng có phụ nữ, nhưng ngoại trừ những người phục vụ, thì những người phụ nữ quyền quý tới đây đa phần là tới tìm đàn ông.

Ở Hội sở Quan lại quyền quý này chỉ cần người có tiền, liền không có chuyện gì không làm được, chỉ sợ người nghĩ không ra mà thôi. Bên trong sắc đẹp như mây, không chỉ có các loại phụ nữ, mà còn có các loại đàn ông có thể thỏa mãn nhu cầu của các sắc nữ. Ninh Vân Hoan không tin Lan Lăng Yến mang cô tới đây để tìm đàn ông, trong lòng cô có chút nghi hoặc, vẫn chưa kịp mở miệng, Lan Lăng Yến đã cúi thấp đầu xuống, nhẹ giọng nói khẽ ở bên tai cô: "Cố Doanh Tích làm việc ở đây, không phải em muốn trút giận sao?"

Náo loạn lớn như vậy, lúc này Ninh Vân Hoan nghe thấy lời này của anh, mới hiểu rõ, anh mang cô đến đây là muốn trút giận thay cô!

Trong nháy mắt không biết trong lòng có tư vị gì, cúi đầu xuống không nói ra lời, hình như sau khi nói xong lời này Lan Lăng Yến cũng không có ý nghĩ muốn nghe câu trả lời của cô, liền nắm tay của cô kéo vào trong.

Bưư thúc kia cung kính đi ở bên cạnh Lan Lăng Yến, Ninh Vân Hoan quay đầu liếc nhìn hắ ta một cái, lúc gặp người này ở kiếp trước, Ninh Vân Hoan đều có cảm giác hắ ta là một nhân vật cao cao tại thượng không thể chạm đến, lai lịch của hắ ta không rõ ràng, nghe nói là người có bối cảnh thâm sâu, bề ngoài tao nhã lịch sự, nhưng kỳ thực là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, dường như hắ ta có qua lại với cả hai bên hắc đạo và bạch đạo, là người có quan hệ tốt với những nhân vật thường xuyên xuất hiện trên báo chí và truyền hình vẫn hay tới Quan lại quyền quý từ trước tới nay. Hội sở này là do hắ ta quản lý, ở kiếp trước không biết có bao nhiêu người tới nịnh bợ Bưư thúc này, nhưng Ninh Vân hoan không ngờ, còn có thể nhìn thấy dáng vẻ khép nép kính cẩn của người này.

Mà cũng vì Cố Doanh Tích có quan hệ với hắ ta, cho nên ở kiếp trước cô ta trải qua rất tốt, Cố Doanh Tích có rất nhiều đàn ông cấp cao, nhưng với lai lịch thâm sâu của Bưư thúc này nên gia tộc của những người đó cũng không hề lên tiếng.

"Chủ tử, đã sắp xếp ghế lô rồi, nữ phục vụ tên Cố Doanh Tích mà ngài nói cũng đang đợi ở trong phòng bao của ngài rồi." Bưư thúc này chỉ nhìn Ninh Vân Hoan một cái, liền cảm thấy ánh mắt của Lan Lăng Yến dường như đang nhìn hắ ta, nhất thời liền cảm thấy cả người đổ mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu xuống, ngay cả lưng cũng cong xuống.

Hắ ta thật sự không thể hiểu nổi tại sao người kế thừa vị trí gia chủ cao cao tại thượng của Lan Thị lại nhìn trúng nha đầu Cố Doanh Tích kia, hai ngày nay vì phòng ngừa Lan Lăng Yến dò hỏi thân phận của Cố Doanh Tích, hắ ta liền tra một lượt thân phận của Cố Doanh Tích từ đầu tới cuối, tất nhiên biết rõ cô ta chỉ là thân phận bình dân, ngoài việc có một quá khứ

không bình thường ra, hẳn ta thực sự nhìn không ra chỗ đặc biệt của Cố Doanh Tích đáng để Lan Lăng Yến chú ý tới.

Trong vài ngày hẳn ta sử dụng lực lượng thuộc hạ của mình, liệt kê tất cả mọi việc từ nhỏ tới lớn của Cố Doanh Tích, ngay cả việc cô ta đi toilet có chút hơi đặc biệt cũng liệt kê ra, ngay cả những bí mật mà ngay cả Cố Doanh Tích cũng không biết, hẳn đều cho người điều tra một lượt, nhưng không phát hiện ra cô ta có bất kỳ liên quan gì tới chủ tử.

Mặc dù trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng dù Bưu thúc là người đi theo bên cạnh Lan Lăng Yến từ khi anh còn nhỏ tới giờ cũng không dám hỏi, chỉ là nói lại một lượt những việc Lan Lăng Yến giao cho hẳn ta, đem nghi vấn chôn sâu dưới đáy lòng.

"Được rồi, chú đi làm việc của chú đi." Lan Lăng Yến không có ý tứ muốn giữ hẳn ta ở lại bên cạnh, chỉ tùy ý phất tay, kéo tay Ninh Vân Hoan đi lên tầng. Bưu thúc nhìn chăm chăm bàn tay đang giao nhau của hai người, lúc này mới cúi đầu xuống.

Tin tức chủ tử bí mật kết hôn đã sớm truyền ra, tin tức này do một người bạn có nhiều năm giao tình với hẳn ta trong Lan gia truyền ra, hòn đảo nhỏ của gia tộc bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, những người ở đó đều là những người vô cùng trung thành, bình thường đừng nói là lộ tin tức ra ngoài, ngay cả một con muỗi muốn tự do bay ra cũng là một điều không tưởng, tin tức lúc trước của bạn cũ Bưu thúc còn có chút không tin, người như Lan Lăng Yến tâm địa lãnh huyết nhường nào, không có ai rõ ràng chuyện này bằng những người trong dòng chính như bọn họ cả, nhưng những gì nhìn thấy vào lúc này, tin tức kia thế nhưng lại là thật.

*****Mình cũng không hiểu tại sao tiêu đề là Bưu ca nhưng bên dưới lúc thì viết là Bưu ca lúc lại viết là Bưu thúc, chắc Bưu ca là tên gọi của chú này mà giang hồ người ta thường gọi, dù sao chú này cũng ở tuổi trung niên rồi, nên mình sửa luôn thành Bưu thúc.

Còn ở chương 57, lúc Ninh Vân Hoan bị Lan Lăng Yển nhìn bằng ánh mắt chứa nhiều ẩn ý, Ninh Vân Hoan liền cúi đầu xuống nhìn con trai, nhịp tim tăng tốc bla bla...mà rõ ràng ở bên trên đã viết Lan Lăng Yển đã đưa con trai cho bảo mẫu ngồi ở ghế trên ôm, mà giữa xe cũng có vách ngăn rồi.... nên mình đã bỏ đi câu cúi đầu nhìn con trai của tác giả. Ngay cả mình cũng cảm thấy tác giả viết truyện có nhiều chỗ không được mạch lạc cho lắm....Mọi người đọc thấy chỗ nào không hợp lý thì nhắc mình sửa lại nhé, hoặc nếu sai chính tả mn bỏ qua nhé

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hạ Thuốc

Bên trong phòng bao đã sớm chuẩn bị đầy đủ các loại rượu, hiệu quả cách âm rất tốt, lúc mấy người đi vào phòng bao, những bóng dáng tinh tế vốn luôn đặt tay ở bụng liền cúi nhẹ đầu lập tức cúi chào, giọng nói ngọt ngào: "Hoan nghênh các vị."

Đối với đối thủ lâu năm của mình, Ninh Vân Hoan vô cùng mãn cảm, cô ngay lập tức liền nghe ra giọng nói của Cố Doanh Tích.

Mặc dù vừa rồi Bưu thúc đã sớm nói Cố Doanh Tích đang đợi ở trong phòng bao, nhưng lúc này thật sự nhìn thấy người, Ninh Vân Hoan vẫn có chút không dám tin vào mắt mình.

Đây là nữ chủ băng thanh ngọc khiết gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn sao? Cô ta mặc một bộ đồ tỳ nữ viền lá sen với hai màu đen trắng xen lẫn nhau, bên dưới là tất chân xuyên thấu, bên trên có đeo chiếc tạp dề hình gấu trúc đáng yêu, cả người từ trên xuống dưới chỉ mặc bấy nhiêu, bộ váy kia chỉ dài vừa qua hông, ngay cả đường cong vãnh cao của cái hông cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một, bên trong không mặc đồ gì, ả ả có thể nhìn thấy chút bóng râm của u cổc và những đường cong lồi lõm ở giữa hai cái hông vãnh cao.

Mà tóc của Cố Doanh Tích kết thành hai bím tóc thả trước ngực, trên đầu đội chiếc khăn trùm có cùng màu sắc với chiếc váy viền lá sen, làm cho Cố Doanh Tích vừa có vẻ dụ hoặc vừa có vẻ thanh thuần.

Theo quy củ của Hội sở Quan lại quyền quý, tỳ nữ ở đây thường không lên sàn diễn, nếu có người đặt riêng thì không nói, ở trên địa bàn của Bưu thúc, tuyệt đối không có người nào dám động tay động chân với tỳ nữ, đây là một quy tắc bất thành văn! Tỳ nữ ở đây ăn mặc dù hoặc như vậy, nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, đặc biệt là bộ đồ dù hoặc kia, đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ cũng nhìn không chớp mắt.

Nhưng Ninh Vân Hoan nhìn thấy Cố Doanh Tích ăn mặc thành bộ dáng này, liền nở nụ cười. Cố Doanh Tích vẫn luôn thích giả vờ giả vịt, đặc biệt là cô ta khi ở kiếp trước, phỏng chừng vì nguyên nhân có quan hệ với nhiều đàn ông, mặc kệ cô ta bên trong phóng đảng như thế nào, nhưng bên ngoài lại là băng thanh ngọc khiết như thiếu nữ vô cùng thuần khiết, loại bản năng ngụy trang bên ngoài dường như bẩm sinh cô ta đã có, luôn có năng lực giả vờ điềm đạm đáng yêu. Làm rất nhiều đàn ông mới thân mật với cô ta lần đầu tiên đều cho rằng mình là người đàn ông đầu tiên của cô ta, đặc biệt là trước đây cô đã chứng kiến Ninh Vân Thành biểu diễn vai công tử coi tiền như rác, Ninh Vân Hoan nhìn thấy dáng vẻ này của cô ta, càng nhìn càng cảm thấy buồn cười.

Cô cũng thực sự cười ra tiếng, nhưng Cố Doanh Tích căn bản không đặt ánh mắt trên người cô, ngay từ ánh mắt đầu tiên khi người đó bước vào cửa, Cố Doanh Tích đã bị chinh phục bởi người đàn ông có khí chất thanh lãnh, vóc dáng kiên đĩnh kia.

"Lan Cừ ca?" Tiếng thét chói tai bất thành linh của Cố Doanh Tích lại lẫn át hết tiếng cười khẽ của Ninh Vân Hoan vừa mới phát ra, cô ta kích động tới mức sắc mặt đỏ bừng, cắn cắn môi, một bộ dáng hồn nhiên vô tội, bộ dáng giống như hận không thể ngay lập tức nhào vào lòng Lan Lăng Yến vậy.

Bộ dáng này thực sự là vô cùng đói khát, Ninh Vân Hoan theo bản năng liền muốn che trước người Lan Lăng Yến. Con rùa khốn kiếp Ninh Vân Thành kia nguyện ý đem Cố Doanh Tích trở thành bảo bối thì thôi đi,

nhưng cô không thể dễ dàng tha thứ chuyện Lan Lăng Yến bị Cố Doanh Tích lây dính vào, nhưng Cố Doanh Tích căn bản không đặt sự chú ý vào Ninh Vân Hoan, cho dù cô một người lớn như vậy đứng ngay trước mặt Cố Doanh Tích. Hai mắt cô ta vẫn dán chặt vào Lan Lăng Yến, ánh nước trong mắt trong lạnh đảo đến đảo đi, bộ dáng kia có thể nói muốn làm cho người ta yêu thích bao nhiêu liền làm cho người ta yêu thích bấy nhiêu.

"Lan Cửu ca, anh đến gặp em sao?" Dưới ánh đèn mờ nhạt trong phòng bao, vẻ mặt của Cố Doanh Tích càng thể hiện rõ vẻ dịu dàng nũng nịu, đôi tay vẫn vờ chiếc tạp dề trên người, thân thể không tự chủ được bày ra bộ dáng thướt tha dụ hoặc người nhất, ánh mắt Ninh Vân Hoan liền bốc hỏa. Lan Lăng Yến lại ra dấu cho người đàn ông vạm vỡ đứng ở phía sau, người đàn ông vạm vỡ đó liền mang tới một chiếc bình thủy tinh nhỏ có đựng chút gì đó, lúc này Lan Lăng Yến mới phát tay với Cố Doanh Tích: "Cho cô ăn chút đồ."

"Ừm!" Lần đầu tiên nghe thấy Lan Lăng Yến nói chuyện với mình, ánh mắt của Cố Doanh Tích lập tức sáng lên, giống như hai mặt trời nhỏ vậy, liên tục gật đầu, trên mặt cô ta hiện ra sắc đỏ làm người say mê, biểu tình có chút mê muội, giống như đang ở trong mộng.

Ninh Vân Hoan nhìn thấy dáng vẻ vừa nhìn thấy sắc đẹp liền mê muội của cô ta, mí mắt liền giật giật, lại nhìn thấy Lan Lăng Yến đi lên vài bước, cầm ly rượu đỏ trên bàn đổ đầy một ly, lại cầm lấy chiếc bình thủy tinh nhỏ kia, đổ vào trong bình, sau khi lắc lắc rượu cho đều, anh mới đưa tới cho Cố Doanh Tích: "Uống."

"Cho dù Lan Cửu ca cho em uống thuốc độc, em cũng nguyện ý uống! Huống chi, em tin tưởng Lan Cửu ca sẽ không làm như vậy với người ta, đúng không?" giọng nói của Cố Doanh Tích mại mại vô lực, trong mắt lộ ra vẻ mơ mộng, cô ta nghĩ rằng ngay từ lần đầu tiên gặp Lan Lăng Yến, cô ta đã thể hiện mình là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, trong lòng liền có chút phiền não, đến nay ông trời thấy còn thương, làm cho cô ta có thể gặp lại

Lan Cửu ca làm cô ta ngày nhớ đêm mong, cô ta hận không thể moi tim của mình ra cho anh xem, từ trước tới nay khi cô ta ở cùng Tạ Trác Doãn và những người đàn ông khác, mặc dù bề ngoài là cô ta bị ăn tới gấu gao, nhưng thực ra trong lòng Cố Doanh Tích có một loại cảm giác, cô ta theo bản năng lộ ra bộ dáng này, là đàn ông nhất định sẽ thích.

"Không phải." Khóe miệng Lan Lăng Yến nhếch lên, anh vẫn luôn là người tâm ngoan thủ lạt, mặc dù không có lòng thương tiếc đối với Cố Doanh Tích, lúc này cũng không vì lời nói của cô ta mà xúc động, nhưng cô ta thực sự làm cho người ta vô cùng chán ghét, anh cau mày, nhìn thấy bộ dáng thâm tình không hối hận của cô ta, lại nói một câu: "Uống!"

Lời của anh vừa dứt, trên người liền tỏa ra một luồng sát khí, Cố Doanh Tích bị dọa tới mức khuôn mặt trắng bệch, nghĩ cũng không nghĩ liền rót rượu uống "ừng ực" vài tiếng, uống từng ngụm từng ngụm lớn.

Biểu tình lúc Lan Lăng Yến cho người ta uống, mặt mày âm tàn dọa người, không chỉ có Cố Doanh Tích bị dọa, chỉ sợ nếu trong tay Ninh Vân Hoan mà có ly rượu cũng sẽ bưng lên uống.

Lúc này Cố Doanh Tích hai ba ngụm đã uống hết, sắc mặt có chút trắng: "Vừa rồi em, thuốc kia..." đại não bị sắc đẹp mê hoặc của cô ta lúc này mới hồi phục có chút thanh tỉnh, Cố Doanh Tích chính là người sau khi uống rượu càng thanh tỉnh hơn so với lúc chưa uống rượu, điểm này Ninh Vân Hoan vô cùng rõ ràng, kiếp trước nhờ đặc điểm này mà cô ta được những người đàn ông kia xem là thiên phú dị bẩm, bộ dáng có chút tự hào vì cô ta, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan không nghĩ tới, sau khi cô ta uống rượu say lại có chút đầu óc hơn lúc là thanh tỉnh. (biết rõ rồi sao còn "không nghĩ tới" là sao hả trời)

Những thứ lai lịch không rõ ràng mà cô ta cũng dám uống, lẽ nào chỉ vì cô ta là nữ chủ, liền vô địch không thể nào chết hay sao? Ninh Vân Hoan cười lạnh đi tới ngồi xuống ghế sofa, vừa rồi cô còn cảm thấy Cố Doanh

Tích có chút đầu óc, không ngờ chỉ trong chớp mắt, Cố Doanh Tích đã cười hì hì: "Ca ca cho người ta uống gì vậy? Người ta cảm thấy thân thể thật nóng." Giọng nói của cô ta lúc này có chút hồn nhiên, thần thái cô cùng ngây thơ, vừa kéo kéo áo, vừa dơ tay ra làm quạt, quạt quạt hai má đang đỏ bừng của cô ta.

"Chỉ cần Lan Cửu ca nói một tiếng, cũng không cần dùng thuốc." Cố Doanh Tích đi làm ở Hội sở Quan lại quyền quý đã lâu, vô cùng quen với những thủ đoạn này, không ít khách nhân mặc dù nói không động tay động chân với tỷ nữ ở trong Hội sở, nhưng lừa người ta uống một chút thuốc làm cho người ta đồng ý đi theo thì có, việc này chỉ cần không phải là miễn cưỡng, Hội sở sẽ không quản, lúc này cô ta tự nhiên nghĩ ra Lan Lăng Yến cho cô ta uống loại thuốc làm cho phụ nữ trở nên phóng đãng.

Vừa nghĩ tới Lan Lăng Yến cho cô ta uống loại thuốc này, là có mục đích gì, không cần nói ra cũng đã rõ ràng, Cố Doanh Tích nghĩ tới Lan Cửu ca mà cô ta mơ tưởng đã lâu lại làm loại chuyện này với cô ta, cũng muốn cô ta, liền kích động tới mức nước mắt chảy ròng. Trong lòng cô ta không ngừng suy nghĩ: Lan Cửu ca, anh nào có biết, cho dù anh không dùng thuốc, chỉ cần cười với em một cái, em sẽ không tính toán gì liền ở bên cạnh anh, cho dù cùng Ninh Vân Hoan nhìn có chút không thuận mắt kia cùng nhau hầu hạ anh, em cũng nguyện ý!

Cô ta muốn Lan Lăng Yến muốn tới mức đau tim, làm sao có thể cự tuyệt hoan hảo cùng anh cơ chứ, lúc này hình như thuốc đã chậm chậm phát huy tác dụng, cả người Cố Doanh Tích nóng bừng, nói không ra lời.

Nghe thấy lời thổ lộ chân chính của Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan suýt nữa ghê tởm tới chết, cô cũng không mở miệng nói lời nào, Lan Lăng Yến lại chỉ vào Cố Doanh Tích đang không ngừng tự xé rách quần áo của mình, trong miệng thì thào kêu nóng hiện ra vài phần kiêu mị, nói: "Xem chừng cô ta, đợi đến khi thuốc hoàn toàn phát huy tác dụng đem vứt cô ta ra bên ngoài."

Anh đã sớm chuẩn bị đại lễ cho Cố Doanh Tích ở bên ngoài. Lan Lăng Yến nghĩ tới đây, khoe miệng nhếch lên một độ cong nhỏ.

Nhìn thấy Cố Doanh Tích đang không ngừng kêu nóng, thân mình ưỡn ẹo như rắn nước bị hai người áo đen xách lên, thân mình cô ta không ngừng giãy dụa, thỉnh thoảng quay đầu thè lưỡi ra liếm hai người ở bên cạnh mình, hai người kia đều là người Lan Lăng Yến đặc biệt huấn luyện, người ngay lần đầu tiên gặp Cố Doanh Tích đã bị quyến rũ mà động tâm hoàn toàn không thể so sánh với lòng trung thành của họ đối với Lan Lăng Yến. Lúc này họ còn không biết vị trí của Cố Doanh Tích trong lòng chủ tử của mình sao, vì vậy nhìn thấy cô ta liếm, liền ghê tởm tới mức một đánh cho cô ta một quyền.

"Đi thôi, trò hay bắt đầu rồi." Lan Lăng Yến cười lạnh nhìn Cố Doanh Tích đang nóng như lửa, thân thể cô ta không ngừng chà xát lên thân thể hai người đàn ông vạm vỡ kia, biểu tình cũng là một bộ dáng khát vọng, nhưng trong mắt lại lộ ra một chút gấp gáp, chỉ biết là cô ta vẫn còn duy trì được sự thanh tỉnh.

"A, ưm....Lan ca ca, anh, anh đưa em đi đâu vậy?" Trong lòng cô ta hiểu rõ, nhưng thân thể giống như một ngọn đuốc bị thiêu đốt, chỉ nhìn Lan Lăng Yến, Cố Doanh Tích liền cảm thấy chiếc quần lót chữ T mỏng manh kia càng dính sát vào chỗ mềm mại của cô ta, dường như có một dòng thủy chiều nóng bỏng chảy ra ngoài, thân thể hư không trực tiếp bao phủ lấy cô ta.

Lúc này mục đích của Lan Lăng Yến đã đạt được, làm sao có thể kiên nhẫn nói chuyện với cô ta, căn bản không thèm để ý tới cô ta, kéo tay Ninh Vân Hoan đi ra ngoài. Ánh mắt của Cố Doanh Tích nhất thời mở to, giống như bây giờ mới nhìn thấy người ở bên cạnh anh, nhất thời liền ngậm chặt tiếng ngậm ở trong miệng, kêu lên the thé: "Ninh Vân Hoan, lại là em! Tại sao lúc nào em cũng đối đầu với chị, em đưa ra chủ ý gì cho Lan Cửu ca làm anh ấy hại chị như vậy, Lan Cửu ca, anh cứu em với.... .."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Giáo Huấn

Đúng là kẻ thù gặp mặt liền đỏ mắt gay gắt, Ninh Vân Hoan hóa trang thành như thế này e rằng ba Ninh mẹ Ninh vừa nhìn chưa chắc đã nhận ra ngay, nhưng Cố Doanh Tích vừa nhìn đã nhận ra.

Hơn nữa vừa rồi một người lớn như vậy đứng trong phòng bao nửa ngày, cô ta một chút cũng không phát hiện ra, đến bây giờ mới nhìn thấy, Cố Doanh Tích chuyên chú nhìn Lan Lăng Yến tới mức độ nào cơ chứ? Huống chi cũng không phải cô tự mình hạ thuốc, sau khi Lan Lăng Yến hạ thuốc xong, Cố Doanh Tích cam tâm tình nguyện uống, cái này không thể đổ hết lên đầu cô đi?

Ninh Vân Hoan có chút không biết nói gì nhìn cô ta một cái, cũng không đáp lời, dù sao Cố Doanh Tích vừa nhìn chính là bộ dáng gặp xui xẻo lớn, Lan Lăng Yến cho cô ta uống khẳng định không phải xuân dược thông thường, trong phòng thí nghiệm của anh còn có thứ cổ quái kỳ lạ gì không có sao? Kiếp trước coi như cô đã tự mình thử qua, kiếp này Cố Doanh Tích cũng nên thử qua mới phải.

Ở cửa sau của Quan lại quyền quý, Bưu thúc đã dẫn khoảng mười tên côn đồ tóc xanh tóc đỏ đang đứng ở bên ngoài, lạnh giọng phân phó: "Sau khi chơi xong nhớ kín miệng, nếu không các người cũng biết hậu quả rồi đấy!"

Mấy tên côn đồ có thân hình gầy tới mức quý dị vôi vàng cúi đầu liên tục đáp ứng, khoảng mười phút sau, Cố Doanh Tích bị hai người đàn ông vạm vỡ kéo ra, đẩy vào trong lòng đám côn đồ.

"A, các người muốn làm gì?" Cố Doanh Tích bị đẩy vào trong lòng những người này, ngay lập tức có bảy tám cánh tay đã sờ soạng cô ta, dùng sức nhào nặn cơ thể cô ta, cô ta lập tức bị dọa tới mức hoa dung thất sắc, thân thể không tự chủ được mà run rẩy, miệng thất thanh hét chói tai. Nhưng cùng với cảm giác đau đớn và nhục nhã cùng dâng lên, cô ta còn cảm thấy chó chút khoái cảm.

"Làm." Một tên côn đồ trên đũa nói một câu, miệng liền ngậm lấy môi của Cố Doanh Tích mà mút, đồng thời có mấy cánh tay không ngừng sờ loạn trên thân thể cô ta, vẻ mặt của Cố Doanh Tích có chút phát điên, hét lên muốn khóc, nhưng đang muốn khóc lên tiếng, một tên miệng hôi tới mức làm người hôn mê liền ngậm lấy miệng của cô ta, không biết thay đổi bao nhiêu người, môi cô ta đã bị sưng đỏ, lại không thể nói ra được câu nào.

Trong miệng Cố Doanh Tích phát ra thanh âm ô ô, hạ thân đột nhiên căng thẳng, hình như có ngón tay đi vào, cơ thể cô ta vô cùng cứng ngắc, toàn thân run rẩy, trong lòng cảm thấy vô cùng nhục nhã, nhưng thân thể không thể chống lại loại khoái cảm này, gắt gao níu lấy dị vật, trong mũi phát ra tiếng hít thở động lòng người.

"Vì sao, vì sao đối xử với tôi như vậy?" Thân thể Cố Doanh Tích cảm thấy thoải mái tới mức không muốn đồ vật trong cơ thể mình rời đi, lấy ngón tay giữ chặt lại, nhưng trong lòng lại vô cùng đau khổ. Một loại đau đớn nhấn chìm cô ta, nước mắt "ào ào" chảy xuống: "Anh đã tàn nhẫn như vậy, đối xử với em như vậy, em cũng không cần thủ tiết vì anh nữa. Anh nhẫn tâm nhìn những kẻ dơ bẩn này chạm vào em, vậy em để bọn chúng chạm vào cho anh xem, để cho anh phải hối hận!" Cố Doanh Tích đột nhiên đẩy khuôn mặt ở phía trước ra, miệng dùng sức hét lên hai câu, lại thở gấp hai tiếng, sau đó miệng lại bị người ta bịt chặt.

Trong xe cách đó không xa Ninh Vân Hoan nghe thấy liền cạ lờ, quay đầu nhìn khuôn mặt băng lãnh của Lan Lăng Yến một cái: "Anh thật

nhân tâm?"

Lời này vừa nói xong, cánh tay vốn đang ôm eo cô liền ôm chặt hơn, ý tứ cảnh cáo rõ ràng, anh dùng sức làm eo của cô cảm thấy đau, Ninh Vân Hoan vội vàng xin tha, ngoan ngoãn đưa mặt lại gần để cho anh hôn một hồi, lúc này mới thở gấp dựa vào trước ngực anh, đôi mắt vẫn nhìn ra bên ngoài.

Lúc này Cố Doanh Tích bị bao bọc trong một đám đàn ông, quần áo sắp bị xé hết rồi, tất chân đã sớm bị xé rách lung tung, tiếng hôn môi và tiếng nuốt vội vàng của đám đàn ông truyền vào trong xe.

"... .." Trong lòng Ninh Vân Hoan sinh ra một loại tư vị không thể nói rõ, lúc hai người dựa sát vào nhau không nói chuyện, Bưu thúc đứng ở bên cạnh xe lại quay đầu cúi người xuống thấp giọng nói: "Chủ tử, cô ta chỉ là một cô gái bình thường, sao phải làm như vậy?" Bưu thúc nghe thấy tiếng kêu khóc thê lương của Cố Doanh Tích cách đây không xa, trong lòng không nhịn được, ma xui quỷ khiến cầu tình thay cho Cố Doanh Tích. Theo như điều tra của hắn ta, Cố Doanh Tích chỉ là một cô gái mềm yếu và có chút không hiểu sự đời mà thôi, mặc dù nhân duyên với đàn ông có nhiều một chút, nhưng thực ra những điều đó không phải do cô ta tự mình tìm tới, chỉ là âm kém dương sai mà thôi, cũng không thể trách tội cô ta được.

Không biết tại sao Cố Doanh Tích lại đắc tội Lan Lăng Yến, nhưng trong điều tra của Bưu thúc, hình như Cố Doanh Tích không có điểm nào đắc tội anh, chỉ là có quan hệ với hai người ở bên cạnh phu nhân mà thôi.

Nghĩ tới đây, Bưu thúc theo bản năng muốn ngẩng đầu nhìn Ninh Vân Hoan đang dựa vào người Lan Lăng Yến ở trên xe, ai ngờ ngẩng đầu lên vẫn chưa nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô gái ở trong xe, chỉ nhìn thấy hai ánh hàn quang lóe lên, giống như ánh mắt nguy hiểm của loài báo, hắn ta

vội vàng cúi đầu, nghĩ tới tình tình và thủ đoạn của Lan Lăng Yển, nhất thời cảm thấy sau lưng lạnh toát.

"Có một số chuyện, không cần chú quan tâm, chú cũng không cần hỏi nhiều. Lan Bưu, chú ở bên cạnh tôi bao nhiêu năm rồi, ngẫm lại xem kết cục của những người đi trước, lần này tôi nể tình ông nội, tôi coi như chưa nghe thấy lời nói vừa rồi của chú." Lan Lăng Yển ôn hòa cười, ánh mắt dừng lại một lúc trên người Bưu thúc, lúc này mới dời mắt đi.

Vừa rồi lúc bị Lan Lăng Yển nhìn chăm chăm, Lan Bưu cảm thấy giống như bị một con mãnh thú nhìn chăm chăm vậy, hẳn ta không hề nghi ngờ, nếu như vừa rồi nói thêm hai câu nữa, xung quanh liền có vài khẩu súng bắn trúng đầu và trái tim hẳn ta rồi.

Lan Lăng Yển là người Lan gia có thể bình yên sống từ nhỏ cho tới nay, đồng thời sau cùng còn đi tới địa vị ngày hôm nay tuyệt đối không phải người thiện tâm, hẳn ta vừa rồi giống như là trúng tà vậy, tự nhiên lại chủ động nói giúp Cố Doanh Tích. Lan Bưu nghĩ tới tình cảnh trước đây, liền cảm thấy mình giống như bị điên vậy, mấy đời nhà hẳn ta may mắn được hầu hạ từ đời ông nội của Lan Lăng Yển, đặc biệt được cho phép mang họ Lan, có thể nói là những người đáng tin cậy nhất trong Lan gia.

Nhưng thân phận như vậy cuối cùng chỉ vì thay Cố Doanh Tích cầu tình, mà bị hủy đi hơn nửa! Ý tứ trong lời nói của Lan Lăng Yển là lần này anh sẽ cho hẳn ta cơ hội, sau này sẽ không cho thêm cơ hội nào nữa, đồng thời sau khi sử dụng cơ hội này, tình nghĩa mấy đời nhà Lan Bưu tại Lan gia liền không đáng nhắc tới nữa, Lan Bưu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, kết quả của việc mấy đời phấn đấu, lại chỉ vì một câu nói của mình mà thành công giã tràng!

Hẳn ta hiểu tính cách của Lan Lăng Yển, nói một không hai, tuyệt đối không có cơ hội thay đổi, tại sao vừa rồi hẳn ta lại nói giúp Cố Doanh Tích cơ chứ? Nếu như người trong nhà biết được tình hình, còn không biết sẽ tức

giận như thế nào! Ba của Lan Bưu cũng hầu hạ ở bên người ba của Lan Lăng Yến, vốn dĩ hẳn ta là người Lan Lăng Yến cảm thấy đáng tin nhất, nhưng chỉ vì Cố Doanh Tích mà cái gì cũng không còn, sau này hẳn ta không những không thể tiến vào trung tâm quyền lực của Lan Thị, thậm chí còn không bằng bây giờ, vừa nghĩ tới điều này, trong lòng hẳn ta không tự chủ được sinh ra sát tâm với Cố Doanh Tích.

"Từ từ chơi đùa đi, nếu một lần chơi tới chết thì thật vô vị." Hai tay của Lan Lăng Yến giao nhau đặt dưới cằm của chính mình, ánh mắt nhìn vào tình cảnh ở cách đó không xa, cũng không biết nói lời này cho ai nghe.

Ngay lúc Cố Doanh Tích đang gào thét không ngừng, cô ta đang bị người ta ấn xuống đất, liền vang lên một loạt tiếng bước chân, hình như có người tới.

Bởi vì chỗ này vẫn thuộc phạm vi của Hội sở Quan lại quyền quý, theo lý mà nói không có ai dám gây sự ở đây, lại thêm cửa sau có chút vắng vẻ, đáng lẽ không có ai tới mới đúng, nhưng lúc này lại có người tới, Lan Bưu vừa nghĩ tới hậu quả vừa rồi mình mở miệng nói thay cho Cố Doanh Tích, theo bản năng vội vàng chặn ở trước xe, hi vọng biểu hiện của mình có thể làm cho Lan Lăng Yến cho thêm một cơ hội.

"Doanh Nhi, Doanh Nhi!" Một giọng nói tê tâm liệt phế vang lên, phối hợp với tiếng bước chân cuồn cuộn, hai bóng người kéo dài dưới ánh đèn vội vàng chạy tới bên này, Cố Doanh Tích vốn bị ấn xuống trong một đám người ngay cả mặt cũng không nhìn thấy, nhưng nữ chủ không hổ là nữ chủ, dù như vậy vẫn bị người nhận ra.

Ninh Vân Hoan vừa nhìn đã nhận ra người chạy tới đầu tiên với ánh mắt đỏ bừng là Ninh Vân Thành, người phía sau thân hình cao gầy, vẻ mặt nghèo túng vừa đúng là Tạ Trác Doãn, nhưng do một năm không gặp, cả người Tạ Trác Doãn nhìn vô cùng nghèo túng, khuôn mặt râu ria, nhìn có

vẻ già đi ít nhất năm tuổi so với quý công tử luôn hăng hái trước đây, cho nên nhất thời cô không dám khẳng định.

"A! Mấy tên cận bã các người, mau chút!" Ninh Vân Thành giống như phát điên xông lên, vừa xông lên vừa điên cuồng gọi tên của Cố Doanh Tích: "Tích nhi, Tích nhi, em không sao chứ?"

Ninh Vân Hoan nghe tới đây liền nhịn không được, giẫy dụa từ trên người Lan Lăng Yến ngồi thẳng lên, lúc này mới ngẩng đầu lên nói với anh: "Anh ta kêu như vậy, lẽ nào không sợ người khác tới sao? e sợ người ta không biết ở đây có một người phụ nữ bị phi lễ sao?" Ninh Vân Thành dường như không thể chấp nhận một hạt cát trong mắt, không thể khoan dung Cố Doanh Tích có một chút sai lầm nào hay sao? Lần trước cô vẫn chưa nói gì đã làm hấn ta phát hỏa lớn như vậy, đến nay Cố Doanh Tích đã bị người ta biến thành như vậy, chỉ kém không làm tới bước cuối cùng, hấn ta kêu lên như vậy, sau này để người ta biết được, Cố Doanh Tích còn dám xuất hiện ở bên ngoài sao?

Lan Lăng Yến nghe tới đây, không nhịn được cười, khước miệng Lan Bưu co rút, đây là lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay hấn ta nghe thấy Ninh Vân Hoan mở miệng nói truyện, vốn dĩ vừa rồi thấy hai người đàn ông chạy tới không sợ hiện trường nhiều người, có tình có nghĩa nguyện ý cứu người mình yêu, không chạy trốn một cách uất ức, nhưng Ninh Vân Hoan nói như vậy, hấn ta cảm thấy hai người đàn ông kia bị ngốc rồi.

Nhưng theo điều tra, người đàn ông đó không phải anh trai của cô sao?

Ninh Vân Thành là người đầu tiên xông tới, muốn cướp miếng thịt béo trong miệng của người khác, những tên côn đồ kia tất nhiên là cảm thấy không vui, liền dơ nắm đấm hướng tới khuôn mặt của hấn ta. Trên người Cố Doanh Tích có găng thiết bị truyền âm thanh, người trong xe nghe thấy rõ ràng âm thanh của nắm đấm đánh vào mặt có bao nhiêu lớn, mặc dù bình

thường Ninh Vân Thành có bộ dáng ngoài người trong chó, nhưng hãn ta căn bản không biết đánh nhau, nếu một hai người còn được, dựa vào ưu thế có vóc dáng cao lớn của hãn còn có thể ngăn cản được, nhưng nhiều người như thế này, chỉ là một người đánh hãn một quyền hãn cũng không chịu được, rất nhanh Ninh Vân Thành đã bị đánh cho kêu rên.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đánh Nhau

Tạ Trác Doãn tất nhiên không thể đứng nhìn Ninh Vân Thành bị đánh, suy cho cùng nếu Ninh Vân Thành bị đánh ngã, chỉ dựa vào sức lực của một mình hắn thì không thể đánh thắng những người này được! Tạ Trác Doãn hận tới mức nhỏ máu, nếu như hắn vẫn là công tử Tạ gia của ngày trước, thì làm sao có người dám đối xử với hắn như vậy cơ chứ, hắn đã sớm làm cho những người này không thấy được mặt trời của ngày mai rồi! Trong lòng hắn căm phẫn nghĩ, nhưng cũng nhanh chóng gia nhập vào trận đánh.

Hai người bị đánh tới mức thảm bại, nhưng dựa vào ý chí muốn cứu người trong lòng, cuối cùng bọn họ vẫn loạng choạng mang Cố Doanh Tích từ trong đám người ra ngoài. Lúc này toàn thân Cố Doanh Tích gần như lộ ra hết, hai người Tạ Trác Doãn vừa mới ôm cô ta, trong lòng cô ta đã sớm không nhận được, lúc này liền ôm lấy họ.

"Tích nhi, em không sao chứ?" Ninh Vân Thành lo lắng hỏi thăm người trong lòng, lấy môi mình bịt lại môi của Cố Doanh Tích, mặc dù miệng nhỏ của cô ta có hương vị của người đàn ông khác, Ninh Vân Thành cũng hận tới mức cắn răng, chỉ muốn hương vị của mình rửa sạch đi hương vị của những người đàn ông khác trên miệng của cô ta, hai người hôn nhau một hồi, liền biến thành thờ dốt.

"Trước tiên không thể ở lại đây, lát nữa sẽ có người tới." Tạ Trác Doãn nhìn thấy liền nuốt nuốt nước bọt, nhìn thấy hình ảnh hai người vô cùng thân thiết, trong lòng có chút chua xót, nhưng vẫn lý trí nói một câu.

Nhưng lý trí của hắn cũng bay biến mất khi nhìn thấy tay của Cố Doanh Tích đặt ở chỗ bụng dưới của hắn, vội vàng cúi người xuống, hôn lên thân thể của người trong lòng.

Vừa rồi Cố Doanh Tích ở đây suýt bị người cường bạo, đến nay mặc dù đám người kia chạy đi mất, nhưng ba người họ cũng không trở về, ba người này cứ nhiên lại tìm một nơi hắc ám để làm chuyện kia.

Không chỉ có Ninh Vân Hoan cạn lời, Lan Bưu vừa mới nói chuyện thay Cố Doanh Tích cũng có biểu tình như ăn phải ruồi bọ, ghê tởm tới mức buồn nôn.

Ngay tại thời điểm cao trào của ba người kia, đột nhiên máy truyền âm truyền tới tiếng hét của Cố Doanh Tích: "A, bụng em đau quá!"

Khóe miệng Lan Lăng Yến lộ ra tươi cười ác liệt, vuốt ve mái tóc của Ninh Vân Hoan: "Phát tác rồi."

Lời nói của anh lúc đầu Ninh Vân Hoan còn chưa hiểu, chỉ cho rằng anh đang nói về xuân dục, nhưng sau đó mới hiểu Lan Lăng Yến muốn ám chỉ điều gì! Anh cho Cố Doanh Tích uống, không chỉ là loại thuốc làm cho phụ nữ mất đi lý trí, mà còn là thuốc bài tiết!

Trong tiếng hô kinh ngạc của hai người Tạ Trác Doãn và Ninh Vân Thành, Cố Doanh Tích nhịn không được bài tiết ra cả thân thể của hai người.

Cả một đêm này trong lòng Cố Doanh Tích bị một ngọn lửa thiêu đốt đến phát điên, vừa mới lên đạn, trong bụng cô ta liền truyền tới cảm giác đau đớn mãnh liệt, phía sau không chịu được, phía trước cũng không chịu được, loại cảm giác này làm người ta sống không bằng chết, cô ta đã vài lần muốn lấy dao cắt cổ tay của mình, nhưng hai người đàn ông ở bên cạnh, làm sao có thể để cho cô ta tự tổn thương mình.

"Doanh nhi, anh xin em chịu đựng một chút!" giọng nói của Tạ Trác Doãn có chút thương xót giống như nhỏ ra máu. Vừa rồi hãn và Ninh Vân Thành còn bị một thân nhơ bẩn....không dễ gì mới nhẫn nhịn được sự ghê tởm muốn về nhà tắm rửa sạch sẽ, bây giờ nghĩ tới loại cảm giác kia, vẫn khó chịu muốn chết! Hãn có chút khiết phích, lần đầu tiên trong đời gặp phải chuyện này làm cho hãn nghĩ lại mà kinh, nhưng Tạ Trác Doãn vẫn có chút được an ủi, vì loại chuyện này không chỉ có một mình hãn gặp phải.

"Em không, em muốn chết, Doãn ca, anh đừng ngăn cản em." Cổ Doanh Tích khóc tới mức hoa lê đá vũ, một lúc sau đột nhiên thét lên: "Khẳng định là Ninh Vân Hoan, nhất định là cô ta hại em!"

Trong lúc nói chuyện, Ninh Vân Thành đã lau tóc đi từ trong phòng tắm ra, vừa nghe thấy Ninh Vân Hoan hại người trong lòng mình, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn, giọng nói âm trầm: "Thật sự là nó?"

"Nhất định là cô ta!" Lúc này Cổ Doanh Tích cố gắng nhẫn nhịn sự khó chịu trong cơ thể, nghĩ tới tình cảnh xấu hổ vừa rồi, cô ta nhịn không được muốn khóc, lúc này cô ta không nghĩ tới cô ta vừa mới bài tiết một cách dơ bẩn, sự khó chịu trên cơ thể đã làm cô ta cảm thấy đau đớn tột cùng, nhưng cho dù trong tình trạng như vậy, cô ta vẫn nhẫn nhịn không nói ra tên của Lan Lăng Yến, chính là sợ Tạ Trác Doãn và Ninh Vân Thành tìm anh báo thù!

Tâm ý của em đối với anh, Lan ca ca, rốt cuộc anh có hiểu không! ô ô ô, Tích nhi vĩnh viễn cũng không trách anh!

Lời bày tỏ trong lòng này tất nhiên hai người Ninh Vân Hoan và Lan Lăng Yến không nghe thấy, Cổ Doanh Tích lúc này chính là đi vệ sinh cũng không thể rời khỏi hai người đàn ông, quả nhiên là tình yêu chân thành mãi gần nhau, cho dù cô ta đi vệ sinh cũng cảm thấy cô ta đẹp.

Lần này Lan Lăng Yến chỉ muốn giáo huấn cô ta mà thôi, cũng không phải thực sự muốn lấy mạng của cô ta, cho nên Cố Doanh Tích mới không bị luân gian mà được hai người đàn ông tới cứu, anh cũng chỉ cảm thấy phần nộ khi có kẻ phá hư chuyện tốt của mình thôi, ngược lại đem lửa giận phát tiết lên người Tạ gia.

Mặc dù Ninh Vân Thành không đáng tin, nhưng xí nghiệp gia tộc của hẳn là do chính tay cha vợ gây dựng, tất nhiên không thể động vào, nếu không Ninh Vân Hoan sẽ làm âm lên với anh mất.... ..

Cũng bởi vì sự phẫn nộ của Lan Lăng Yến, mấy ngày sau mấy bộ phận có liên quan dưới danh nghĩa kiểm tra thuế, làm cho Tạ gia loạn tới mức gà bay chó sủa!

Chuyện Cố Doanh Tích bị xử lý vào ngày hôm đó, coi như là để giải tỏa sự phẫn nộ của Ninh Vân Hoan khi nhìn thấy cô ta bước vào nhà mình, cô muốn tìm một cơ hội về nhà thăm ba Ninh mẹ Ninh, tâm tư của Ninh Vân Hoan mới hoàn toàn đặt ở chỗ con trai, chỉ là ngẫm lại vẫn không thể bỏ qua cho Cố Doanh Tích được.

Cô biết rằng Cố Doanh Tích vẫn xuất hiện, mặc dù hai ngày trước bị dọa tới mức ở liền trong nhà mấy ngày, nhưng vừa nhắc tới những người đã quen xa hoa lãng phí, hiện tại Tạ Trác Doãn đã không còn là người thừa kế của Tạ gia, hơn nữa hiện tại Tạ gia còn bị kiểm tra thuế làm cho đau đầu nhức óc, căn bản không còn hơi sức đâu mà quản hẳn, mấy người quen tiêu tiền như nước tất nhiên là không đủ tiền tiêu, Cố Doanh Tích tất nhiên không thể lại làm công chúa nhỏ được đàn ông sủng ái như trước đây, cô ta còn cần tiền khám bệnh cho Cố Nhàn, còn có em trai em gái phải nuôi, công ty của ba Ninh lại không cần cô ta, cô ta chỉ có thể nghĩ biện pháp khác để kiếm tiền, cho nên Cố Doanh Tích lại xuất hiện trong Hội sở Quan lại quyền quý.

Người thiếu tiền như vậy, cô ta không thể cứ trốn mãi trong nhà được, mặc dù bị dọa tới hồng người rồi, nhưng một đồng tiền có thể làm khó anh hùng hảo hán, cuối cùng cũng có một ngày cô tại sẽ trở lại, hơn nữa ngày đó cô ta còn nhận ra mình, cho nên mấy ngày này Ninh Vân Hoan đặc biệt cảnh giác, nghĩ tới những người đàn ông của cô ta ở kiếp trước có bản lãnh xuất quỷ nhập thần, lại càng cảm thấy căng thẳng.

Đối với những lo lắng của cô Lan Lăng Yến nhìn thấy trong mắt ghi nhớ trong lòng, liền cử hai bảo tiêu đi theo cô, để tránh rêu rao, lúc đi học thì hai người này đợi ở ngoài trường, dù sao trong trường học cũng có gián điệp của Lan Lăng Yến, chỉ cần cô không đi linh tinh, sẽ không có nguy hiểm gì, mà cô gái này còn sợ chết hơn người khác nhiều, Lan Lăng Yến căn bản không lo cô sẽ đi linh tinh.

Vừa về nước đi học, mất một năm không đụng tới sách vở, nhưng dựa vào trí nhớ của kiếp trước, cũng không đến mức quá khó khăn, tiết học này của Ninh Vân Hoan là tiết học tự chọn, giáo viên là một người có kiến thức uyên bác, còn là khách mời quen thuộc của đại truyền hình, giảng bài vô cùng sinh động, trong lúc cô đang chăm chú nghe giảng, điện thoại cá sấu nhỏ màu hồng trong cặp lại vang lên tiếng rung.

Ninh Vân Hoan đưa tay vào túi lấy điện thoại ra, không chút để ý nhìn thoáng qua màn hình, sau khi nhìn thấy người gọi điện tới là mẹ Ninh, trong lòng liền căng thẳng.

Mẹ Ninh không dễ gì gọi điện thoại cho cô, nhưng một khi gọi điện thoại cho cô, thì chắc chắn là có chuyện xảy ra, Ninh Vân Hoan cảm thấy hoảng hốt, cũng không để ý giáo viên ở trên bục giảng giảng cái gì, vội vàng lấy tai nghe ra, vẫn chưa mở miệng nói chuyện, giọng nói hốt hoảng của mẹ Ninh đã truyền tới tai nghe: "Hoan Hoan, vừa rồi ba của con bị ngã, đã đưa vào bệnh viện rồi."

Tin tức này làm cho Ninh Vân Hoan hốt hoảng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi! Mặc dù sức khỏe của ba Ninh không phải là rất tốt, nhưng tuyệt đối không kém tới mức như vậy, vô duyên vô cớ, ông ấy làm sao có thể bị hôn mê được?

Ở kiếp trước ba Ninh đã bị Ninh Vân Thành chọc tức tới mức bị ngất mấy lần, nhưng kiếp này Ninh Vân Thành chỉ mới quen biết Cố Doanh Tích, hẳn là chưa tới mức không nể mặt mà tranh đoạt gia sản. Nhưng ở kiếp trước ba Ninh không mắc bệnh nặng gì, ngoài huyết áp có chút cao, bình thường chỉ cần cẩn thận một chút, hẳn là không xảy ra chuyện gì, bình thường ông đều uống thuốc, hẳn là không thể vô duyên vô cớ ngất đi!

Nghĩ tới ba Ninh, Ninh Vân Hoan nhất thời cảm thấy căng thẳng, vội vàng thu dọn đồ đạc, nhẹ giọng nói: "Mẹ, mẹ đừng hốt hoảng, ba nhất định không có chuyện gì, sao đột nhiên ba lại ngất cơ chứ?"

Mẹ Ninh nghe thấy lời an ủi của con gái, lúc này mới khóc ra tiếng, nhưng khi Ninh Vân Hoan hỏi tại sao ba ngất đi, bà lại không nói rõ ràng: "Trước tiên con đừng hỏi những chuyện đó, con đến bệnh viện đã rồi nói." Ninh Vân Hoan tất nhiên là đáp ứng, động tác tiếp điện thoại của cô làm sắc mặt của giáo viên có chút khó coi, lúc này Ninh Vân Hoan nào có tâm trạng để ý đến những điều đó, vội vàng thu dọn đồ đạc đứng dậy muốn rời đi.

"Bạn học, vẫn chưa tan học!" Vị giáo viên kia cau mày, dơ tay ra gọi Ninh Vân Hoan một tiếng, những bạn học ở xung quanh đều nhìn về phái cô, Ninh Vân Hoan xách đồ của mình liền rời đi, bất chấp tiếng nói tức giận của giáo viên truyền tới từ phía sau.

Trên đường nói chuyện với mẹ Ninh được vài câu, lúc Ninh Vân Hoan giữu lấy tai nghe hình như có nhìn thấy một bóng người đứng ở trước mặt mình, Ninh Vân Hoan muốn tránh đi, nhưng người đó lại đứng chặn ở trước mặt cô.

Lúc này đang vội, cũng không biết sức khỏe của ba Ninh như thế nào, Ninh Vân Hoan tránh đi muốn đi tiếp, nhưng không ngờ người kia cũng đi theo phương hướng của cô, dường như vẫn muốn chặn đường đi của cô, Ninh Vân Hoan không kịp thu bước chân, nhất thời hai người liền đâm vào nhau, hai người đều kêu lên một tiếng "ôì", đều ngã ngối đặt mông xuống đất.

"Là cô?" Lúc nghe thấy tiếng "ôì" kia, trong lòng Ninh Vân Hoan liền cảm thấy lạnh lẽo, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là Cố Doanh Tích đang dơ tay lên bịt mắt, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm vào cô.

Thánh mẫu bạch liên hoa đến nay đã học được cách oán hận người khác rồi, nếu như không phải không hợp lúc, Ninh Vân Hoan thật muốn cười lạnh hai tiếng, nhưng hiện nay ba Ninh vẫn ở trong bệnh viện không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi mẹ Ninh cũng không nói ra rõ ràng, cô chẳng muốn phí tâm để ý Cố Doanh Tích, cho nên đứng dậy liền muốn rời đi.

"Sao vậy, sau khi đâm vào người ta ngay cả câu xin lỗi cũng không nói liền muốn đi hay sao?" Cố Doanh Tích hít sâu một hơi, giọng nói có chút đề cao hơn, cũng vội vàng đứng từ dưới đất lên, cản lại Ninh Vân Hoan: "Chuyện lần trước cô hạ thuốc đối với tôi, cô cho rằng tôi quên chuyện đó rồi sao?"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Nam Phụ

Cố Doanh Tích vừa nói, nước mắt liền long la long lanh chuyển động, biểu tình có chút oán hận, không giống bộ dáng ôn hòa thân thiết như trước đây, ngược lại còn hít hít mũi: "Sao cô lại muốn hại tôi thành ra như vậy? Tạm thời không nhắc tới Doãn ca, tôi cũng có thể chia tay với Ninh Vân Thành, nhưng sao cô lại tranh giành anh ấy với tôi?"

Bây giờ còn không biết là ai đang tranh giành của ai sao! Ninh Vân Hoan cảm thấy kiếp trước mình đúng là bị mù, loại nữ chủ giống như xà tinh thế này, sao cô lại cảm thấy ả ta đáng thương không ai giúp cơ chứ? Nếu như không phải cô biết rõ giữa ả ta và Lan Lăng Yến chưa từng xảy ra quan hệ gì, trong một năm qua rõ ràng là anh ấy đưa mình ra nước ngoài căn bản không ở trong thủ đô, nghe giọng điệu của Cố Doanh Tích sợ rằng cô còn nghĩ đúng là mình đang cướp đàn ông của ả ta cũng nên!

"Bây giờ tôi đang có chút chuyện, không rảnh tán gẫu với cô, cô mau tránh ra!" Ninh Vân Hoan cảnh cáo một câu, lúc này mới quay người muốn rời đi, Cố Doanh Tích không thêm suy nghĩ gì liền kéo cánh tay cô giữ lại: "Trước tiên cô phải đáp ứng với tôi, rời khỏi Lan ca ca, nếu không cô đừng hòng làm tôi buông tay ra!"

Ninh Vân Hoan nghe thấy ngữ điệu ả ta gọi Lan Lăng Yến, thân thể liền run lên, cô là người vợ hợp pháp đã đăng ký kết hôn với Lan Lăng Yến còn chưa gọi anh thân mật như vậy, Cố Doanh Tích chẳng có quan hệ gì với anh, ngay cả tay cũng chưa từng nắm qua, ả ta đã chết mê chết mệt Lan Lăng Yến như vậy, lẽ nào ở kiếp trước ả ta thực sự nhất kiến chung tình đối với Lan Lăng Yến, mặt dày mày dạn theo đuổi anh, thậm chí còn vì anh mà

không tiếc giải tán cả hậu cung nam nhân của ả ta, lẽ nào kiếp này cũng diễn ra như vậy hay sao?

Trong lòng dâng lên một ngọn lửa giận dữ, Ninh Vân Hoan không nghĩ ngợi liền đánh một cái thật mạnh lên tay ả ta: "Bỏ tay ra!"

Cố Doanh Tích bị đau kinh hô lên một tiếng, theo bản năng thu tay lại, vừa rồi Ninh Vân Hoan đánh ả ta dùng lực rất mạnh, lúc này cánh tay ả ta đã đỏ ửng lên rồi, đau rát, nhưng ả ta lại có chút không cam tâm, nhìn thấy Ninh Vân Hoan muốn dời đi, lại giơ tay ra kéo lại:

"Cô đừng đi, cầu xin cô đừng đi!" Cố Doanh Tích vừa nói, Ninh Vân Hoan liền rời đi càng nhanh. Lúc này không biết lấy đâu ra sức, ả ta ngay lập tức đuổi kịp cô, hơn nữa còn thành công ngăn cản bước đi của cô.

Lúc này trong lòng Ninh Vân Hoan ngay cả ý nghĩ muốn đâm cho ả ta hai nhát dao cũng có, nhìn thấy ả ta ngăn cản mình, liền nhắc chân đạp cho ả ta một phát: "Cút ngay!"

"Có phải cô muốn đi gặp Lan ca ca hay không, tôi cũng muốn đi. Mặc dù ngày hôm đó anh ấy đối xử với tôi như vậy, nhưng tôi biết anh ấy không phải cố ý, tôi không trách anh ấy!" Cố Doanh Tích mím môi, khuôn mặt kiên cường.

Tính cách quật cường này của ả ta ở kiếp trước rất được đám đàn ông yêu thích, đều cho rằng mặc dù ả ta xuất thân không tốt, nhưng tính cách đó lại làm cho người ta yêu thích. Có điều hiện tại Ninh Vân Hoan nhìn thấy dáng vẻ này của ả, nhìn thế nào cũng thấy không thuận mắt.

"Có phải cô bị tâm thần hay không?" Lúc này Ninh Vân Hoan tức tới mức toàn thân run rẩy, nghĩ cũng không thèm nghĩ liền muốn lấy điện thoại ở trong túi xách ra gọi điện, nhìn thấy động tác này của cô, ánh mắt Cố Doanh Tích phát sáng, vội vàng nhào vào cô.

Không biết ả ta phát điên cái gì, Ninh Vân Hoan muốn lùi chân ra sau cũng không kịp nữa, liền bị ả ta nhào vào người, vì thế.... ..

Lần đầu tiên trong đời cô bị một người phụ nữ đè ngã xuống!

Bộ ngực cao vút mềm mại vừa vịn đè ở trên mặt của cô, đè ép tới mức làm cô suýt chút nữa thì hô hấp khó khăn cùng vào bệnh viện nằm giống ba Ninh luôn, lúc này cánh tay của cô bị nữ chủ liễu mạng đè xuống, căn bản không thể lấy ra.

"Các người làm gì ở đây?" Những bạn học đi qua ở xung quanh nhìn thấy hai mỹ nữ mỗi người một vẻ, chẳng nói được mấy câu liền đè nhau ra đất, nhất thời kinh ngạc tới mức không nói nên lời, có một vài người vây xung quanh thì không nói, thậm chí còn có người lấy điện thoại ra chụp ảnh đăng lên weibo.

Nếu như lúc này trên tay của Ninh Vân Hoan là một con dao, cô sẽ không do dự mà đâm thẳng vào bụng Cố Doanh Tích, cô tức muốn chết, sau khi cảm hận cũng không biết lấy sức ở đâu, mạnh mẽ đẩy Cố Doanh Tích ra, lớn tiếng nói:

"Cô phát điên cái gì? Cút đi!" Sau khi đẩy Cố Doanh Tích ra, ả ta nhất thời bị Ninh Vân Hoan đẩy một cái ngõi bệt trên đất, lúc này Ninh Vân Hoan còn chưa hết giận, hung hăng đạp một phát lên ngực ả ta, làm cho Cố Doanh Tích không hề có chút phòng bị nào ngã nhào ra sau, trong miệng phát ra tiếng kêu đau đớn.

"Rốt cuộc cô muốn làm gì? Chặn đường của tôi làm gì? Cô có biết tôi đang có chuyện gấp hay không?" Lúc này đáp Cố Doanh Tích một cước rồi Ninh Vân Hoan vẫn chưa cảm thấy hết giận, cúi đầu nhìn điện thoại của mình, trong lúc hai người xô xát với nhau ở trên đất, hình như bị Cố Doanh Tích dẫm lên một cái, màn hình bị vỡ nứt, chiếc túi xách màu hồng phấn cũng bị dẫm tới mức biến dạng, Ninh Vân Hoan vừa nhìn thấy tình trạng

này, tức giận xông lên, sợi dây mang tên lý trí trong đầu đột nhiên đứt phụt, không thèm nghĩ ngợi liền nhặt quyển sách bị rơi trên mặt đất của mình lên, đánh liên tiếp vào Cổ Doanh Tích:

"Cô muốn chết à!"

Kỳ thực cô đã muốn đánh Cổ Doanh Tích từ rất lâu rồi, ở kiếp trước lúc cô chịu muôn vàn đau khổ, ngay cả nằm mơ cũng muốn không chút cố kỵ hung hăng đánh ả ta một trận như hiện tại, không nghĩ tới kiếp trước còn tốt, vừa nghĩ tới, hai mắt của Ninh Vân Hoan liền đỏ lên, mạnh mẽ cầm đồ vật trong tay đập lên người Cổ Doanh Tích.

Cuốn sách trong tay Ninh Vân Hoan là một cuốn sách vô cùng dày, có lẽ nặng tới vài cân, cô lại dùng hết sức đánh lên người Cổ Doanh Tích, phát đầu tiên liền đánh vào đầu ả khi ả ta vẫn còn ngồi trên đất, đau tới mức làm Cổ Doanh Tích không kìm được mà hét lên, dơ tay ra ngăn cản, chỉ trong chốc lát đã bị đánh tới mức đầu tóc bù rù.

Trong trường học Cổ Doanh Tích chính là một nhân vật nổi tiếng, đến nay bị đánh đập như vậy, tất nhiên là thu hút sự chú ý của những sinh viên ở xung quanh, không ít người lấy điện thoại ra chụp ảnh, Ninh Vân Hoan càng đánh càng không thể trút hết giận, cuối cùng đuổi chân ra cắn hận đá ả ta.

"Á!" Cú đá này vừa vện đá vào bắp chân của Cổ Doanh Tích, đau tới mức ả ta chảy nước mắt không ngừng, gò má trái vừa mới bị sách đập vào, một mảng đỏ sẫm, mà má bên phải lại trắng bệch, điều này làm cho dấu ấn bên má trái của ả ta càng hiện ra rõ ràng.

"Cô muốn làm gì?" Ninh Vân Hoan đang muốn đánh ả ta một trận rồi mới thu thập đồ đạc của mình, đột nhiên vang lên một giọng nói phẫn nộ của đàn ông, hăn tự cho mình là nhân sĩ chính nghĩa, một tay bắt lấy cánh tay của Ninh Vân Hoan, sức lực vô cùng lớn, dường như bóp nát xương

cánh tay của Ninh Vân Hoan, làm cô đau đớn kêu lên một tiếng, không còn lực nắm giữ cuốn sách trong tay, cuốn sách liền rơi xuống đất, vừa đúng lúc đập vào mặt của Cố Doanh Tích khi ả ta khó khăn lắm mới giãy dựa mà ngồi dậy, đau tới mức làm ả ta đưa hay tay lên bụm mặt, khóc hu hu lên.

"Cô thật là ác độc!" Tên đàn ông đang nắm lấy cánh tay của cô liền dùng sức hơn nữa, giơ tay lên muốn đánh vào đầu cô.

Mặc dù Ninh Vân Hoan không quay đầu lại để nhìn, nhưng vẫn nhanh tay lẹ mắt cúi đầu tránh thoát cú đánh này, nhưng cánh tay bị người khác sống chết bóp chặt, đau nhức vô cùng, nhưng không thể giãy dựa để thoát ra.

Trong lòng cô hung hăng nguyên rủa, quả nhiên là nữ chủ, mình vẫn chưa đánh ả ta được mấy cái đã có kẻ tới làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi. Cố nén đau đớn, sắc mặt của Ninh Vân Hoan lúc này có chút trắng nhợt, lúc quay đầu lại nhìn, lại nhìn thấy một nắm đấm sắp đánh tới mặt mình, cô vội vàng cúi đầu chật vật né tránh, tiếng gió khi nắm đấm vụt qua ngay trên đỉnh đầu cô, mang theo từng đợt gió lay động, cứ tiếp tục giãy dựa như vậy, cánh tay càng đau hơn, giống như bị gãy vậy, phỏng chừng xương cốt bên trong đã bị gãy, cô nghe thấy tiếng "răng rắc" truyền tới từ xương cánh tay của mình, sắc mặt trắng bệch nói không ra lời.

"Buông tay ra!"

"Hừ!" Tên đàn ông kia cười lạnh một tiếng, cũng không thả Ninh Vân Hoan ra, ngược lại giơ bàn tay ra muốn tát cô: "Cảm giác bị người khác đánh như thế nào? Cô không phải rất ác độc sao, không phải rất vui vẻ đánh tát người ta trước mặt công chúng hay sao, tôi cũng muốn cho cô nếm thử cảm giác bị người khác đánh!"

Ninh Vân Hoan vừa nghe thấy lời nói này, suýt nữa thì bị tức chết, không chút nghĩ ngợi liền quay người cắn một phát trên tay của tên đàn ông

kia, cô vừa cắn là dùng hết sức để cắn, cảm thấy mùi máu tươi trong khoang miệng, tên đàn ông kia lại càng giữ chặt hơn không buông tay cô ra, tay còn lại giật lấy mái tóc dài của cô, trong tiếng kêu đau đớn của Ninh Vân Hoan, kéo khuôn mặt của cô lên đối diện với hắn ta.

Nhờ vậy cô mới nhìn thấy mặt của kẻ thù, trong lòng Ninh Vân Hoan không ngừng cười lạnh, thật đúng là nhà đã dột còn gặp bão lớn, Cố Doanh Tích đúng là tốt số, ba người đàn ông ở bên ả ta còn chưa đủ, đến nay lại thêm một nhân vật nữa chui ra từ trong hậu cung của ả ta.

"Sao nào, không phục?" Tên đàn ông kia nắm lấy mái tóc của cô, nhìn thấy dáng vẻ cười lạnh của Ninh Vân Hoan, ngay lập tức thả cánh tay của cô ra, dù sao thì vừa rồi hắn ta đã dùng sức làm cho cánh tay của Ninh Vân Hoan bị trật khớp, cho dù thả ra cô cũng không thể dùng sức được, lúc này hắn mới giơ tay đánh lên mặt cô vài cái, chỉ nghe thấy âm thanh "ba ba", nhìn thấy khuôn mặt trắng ngần của Ninh Vân Hoan bị đỏ lên, hắn ta mới cười lạnh một tiếng, néo cằm của cô nói: "Thế nào? Cảm giác bị người khác đánh có tốt không? Đây chỉ là một giáo huấn nho nhỏ cho cô thôi! Tôi chính là không quen nhìn cô ức hiếp người khác, hôm nay cô gặp phải tôi, xem như là cô may mắn!"

Hắn ta nói hết câu này, mới hung hăng đẩy Ninh Vân Hoan một cái, đẩy ngã cô xuống đất "oành" một tiếng, nhìn thấy bộ dáng vô cùng thảm hại của cô, hình như váy cũng bị sốc lên, nhìn thấy vả mép chiếc quần nhỏ ở trong váy, lúc này mới vỗ vỗ tay nói: "Bần! Lần sau đừng gặp phải tôi, nếu như lại để tôi nhìn thấy cô ức hiếp người khác, tôi sẽ lột sạch quần áo của cô cho mọi người trong trường chiêm ngưỡng!"

Lúc này Ninh Vân Hoan không còn để ý tới sự đau rát ở trên mặt, cô bình tĩnh đứng dậy đi tới chỗ điện thoại bị rớt, xung quanh truyền tới tiếng cười nhạo và giễu cợt của mọi người, không ít người cầm điện thoại chụp thẳng mặt cô, còn có người cố ý nói vào mặt cô:

"Ê, vén tóc lên chụp kiểu ảnh nào, không phải vừa rồi rất thích ỨC HIẾP người khác hay sao!"

Điện thoại đã bị Cố Doanh Tích đập hỏng từ lúc vừa nãy, lúc này căn bản không thể mở máy lên được, lúc Ninh Vân Hoan muốn nhịn đau để đứng lên, ai ngờ giọng nói của Phó Viện lại truyền tới từ trong đám người:

"A, Hoan Hoan, cậu bị làm sao vậy?" Lúc cô ta nói ra lời này, quay đầu nhìn người đàn ông kia một cái, lúc này mới có chút kinh ngạc: "Phán Phán, cậu xem kìa, đây không phải là vị hôn phu của cậu sao!"

Giọng nói của Lý Phán Phán cũng vang lên, "A, Tần đại ca, sao anh lại ở đây?"

Lúc này tên đàn ông vừa mới tát Ninh Vân Hoan mới khinh thường nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, vuốt vuốt đầu Lý Phán Phán: "Vừa mới đánh tiệt nhân ý thể ăn hiếp người khác! Phán Phán, không phải lần trước em bị cô ta ăn hiếp hay sao, lần này Tần đại ca thay em đánh lại, em có vui không?"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Muốn Chết

"Em không hề nói như vậy với Tần đại ca.... .." Giọng nói của Lý Phán Phán có chút nghi hoặc vang lên, vẻ mặt của Phó Viện lại có chút hoảng loạn, vội vàng cắt đứt lời nói của Lý Phán Phán: "A, Tần đại ca, sao anh lại đánh Hoan Hoan." Trong lời nói của cô ta lộ ra ý vui sướng khi người gặp họa, cố ý lớn giọng nói: "Sao Tần đại ca lại gọi cậu ấy là tiện nhân, em quen biết với cậu ấy mà, cậu ấy không phải là loại người như Tần đại ca nói đâu."

Người này chính là vị hôn phu của Lý Phán Phán, tên Tần Dật, sau này không ngừng thâm mến Cố Doanh Tích, sau đó gia nhập vào đội ngũ của Tạ Trác Doãn, trở thành một thành viên trong hậu cung của Cố Doanh Tích, Tần gia là thế gia về quân sự, trong quân đội là nhân vật có địa vị rất cao, thân là trưởng tử ở thế hệ này, ở thủ đô Tần Dật mang danh là Tần thái tử, hắn ta từ nhỏ đã tiến vào quân doanh luyện tập, dáng người cao lớn cường tráng, Ninh Vân Hoan vừa mới bị hấn ta tát vào mặt, lại bị hấn ta bẻ gãy cánh tay, vừa rồi còn không cảm thấy gì, vừa mới thả lỏng một chút, toàn thân liền cảm thấy đau đớn.

"Cô ta phạm tiện, không đáng đánh sao?" Tần Dật nhướn mày, cười cười hỏi Phó Viện một câu, Phó Viện mấp máy miệng, trên gương mặt hiện lên vết đỏ ửng, trong mắt dường như lộ ra thần sắc ham muốn và sùng bái, lúc này Lý Phán Phán lại không hề nhìn thấy người bạn tốt của cô ta đang liếc mắt đưa tình với vị hôn phu, ngược lại cô ta đi tới chỗ Ninh Vân Hoan, có chút thương hại nói: "Tần đại ca đã ra tay nhẹ nhàng rồi, nếu không bây giờ cô đã không thể ngồi ở đây được nữa, nhưng tại sao cô vẫn muốn làm những việc như vậy?" Lý Phán Phán vừa nói, vừa nhíu mi tán thành:

"Tần đại ca không thể vô duyên vô cớ đánh người, cô.... .."

"Có thể cho tôi mượn điện thoại không?" Ninh Vân Hoan chịu đựng sự đau rát ở trên mặt, hỏi Lý Phán Phán một câu, cô ta dừng một chút, không ngờ rằng Ninh Vân Hoan hỏi mượn điện thoại của cô ta, đang lúc cô ta muốn mở miệng, Phó Viện liền vội vàng hét lên: "Phán Phán, cậu cần thận một chút."

Lúc này cô ta vừa nhìn thấy Ninh Vân Hoan xui xẻo, trong lòng cô ta sáng khoái giống như giữa hè nóng bức ăn kem lạnh vậy, lúc này nghe thấy Ninh Vân Hoan mượn điện thoại, cố tình không muốn cô được như ý, ngược lại muốn càng nhiều người vây quanh càng tốt, muốn biến cô thành trò cười cho thiên hạ mới tốt.

Nhưng Lý Phán Phán là nhân vật cấp độ thánh mẫu, hào quang thánh mẫu của cô ta so với kẻ trong lòng đã sinh ra bóng ma như Cố Doanh Tích còn lớn hơn. Kiếp trước cô ta bị Cố Doanh Tích cướp chồng, đều không nhẫn tâm đi xử lý ả, với quyền lực của nhà họ Lý, lúc đó muốn xử lý Cố Doanh Tích cũng không phải chuyện không thể, nhưng cô ta lại nuốt giận vào trong, mặc dù bởi vì loại hành động này của cô ta nên sau cùng lúc Ninh Vân Hoan chết đi cô ta vẫn chưa hề gặp xui xẻo nào, nhưng cũng vì tính cách này của cô ta, lúc đối mặt với yêu cầu của Ninh Vân Hoan, cô ta sẽ không vì sự ngăn cản của Phó Viện mà cự tuyệt.

"Yên tâm đi Phó Viện, không sao đâu!" Cô ta cười với Phó Viện một cái, lúc này mới lấy điện thoại ở trong túi xách ra, đưa cho Ninh Vân Hoan.

Nhận lấy điện thoại, Ninh Vân Hoan mới thả lỏng một chút, nắm thật chặt, giống như đang nắm lấy cọng cỏ cứu mạng vậy. Tần Dật cũng không ngăn cản hành động thiện tâm của vị hôn thê, hẳn ta rất thích tính cách ôn nhu thiện lương của Lý Phán Phán, huống hồ lúc Phó Viện cáo trạng với hẳn ta, hẳn ta đã điều tra qua về Ninh Vân Hoan, cũng không phải là người có bối cảnh hùng hậu gì. Hẳn ta cũng không sợ cô gọi điện thoại cho người

nào, nếu như cô thật sự dám gọi, hẳn ta sẽ ở đây đợi, đến một người đánh một người, đến hai người đánh hai người, lại cho cô thêm một giáo huấn cả đời khó quên.

Ninh Vân Hoan tất nhiên cũng nhìn thấy nụ cười lạnh trên mặt Tần Dật, cô cũng cười lạnh theo một tiếng, sau khi hít sâu một cái liền vuốt màn hình điện thoại, ấn những con số trên màn hình điện thoại, gọi vào số của Lan Lăng Yển.

Đến giờ phút này cô mới nhận ra mình nhớ rõ số điện thoại của Lan Lăng Yển tới mức nào, trong điện thoại truyền tới âm thanh kết nối, Ninh Vân Hoan sợ anh không nhận điện thoại, đặc biệt gọi vào số máy riêng của anh, số điện thoại này chỉ có cô biết, cho nên sau khi nghe thấy âm thanh kết nối, chỉ kêu lên hai tiếng, giọng nói lạnh nhạt của Lan Lăng Yển đã vang lên ở đầu dây bên kia:

"Hoan Hoan."

"Ô.... .." Mặc dù Ninh Vân Hoan che miệng, nhưng vừa nghe thấy giọng nói của Lan Lăng Yển, cô liền cảm thấy ủy khuất, không nhịn được chảy nước mắt ra, Lan Lăng Yển ở đầu dây bên kia nhạy cảm nhận ra tiếng khóc của cô, giọng nói liền có chút âm trầm: "Em đang ở đâu!"

Ngay cả chuyện gì xảy ra anh cũng không hỏi, trực tiếp hỏi cô đang ở đâu, Ninh Vân Hoan nhìn nhìn xung quanh, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Ở cạnh sân bóng rổ trước viện khoa học khoảng 300m, ở đây có nhiều bụi hoa hồng." Điện thoại của Lan Lăng Yển nhanh chóng cúp máy, lúc này Ninh Vân Hoan mới hít hít mũi, sau khi xóa số điện thoại đi mới trả lại cho Lý Phán Phán, lúc này mới thân thiết cười với cô ta: "Cảm ơn!"

Lý Phán Phán gật đầu, nhận lấy điện thoại, mặc dù trước đây Ninh Vân Hoan từng không khách khí đối với cô ta, nhưng lúc này cô ta đã sớm

quên đi rồi, nhìn thấy cánh tay rũ xuống của Ninh Vân Hoan, có chút lo lắng hỏi:

"Cô vẫn tốt chứ? Có người đến đón cô hay chưa? Nếu như không có, để tôi đưa cô tới bệnh viện."

"Phán Phán, cậu thật là tốt bụng." Phó Viện lúc này sắp nghiền nát răng rồi, trong lòng mắng đồ ngu Lý Phán Phán này tới mức máu chảy đầu rơi: "Khẳng định là có người tới đón Hoan Hoan, cho dù Ninh đại ca không tới đón, Ninh bá phụ chắc chắn sẽ tới đón! Cậu cũng không phải quan tâm nữa, Tân đại ca đến trường là muốn tới đón cậu phải không? Chúng ta mau đi ra ngoài ăn cơm thôi!"

Cô ta không hề xấu hổ làm ra hành động xen vào buổi hẹn hò của người khác, ngược lại còn có bộ dáng như chuyện đương nhiên, Lý Phán Phán cũng không lộ ra thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên là tình cảnh này trước đây đã diễn ra nhiều lần rồi, cô ta chỉ lo lắng nhìn Ninh Vân Hoan, nhỏ giọng nói:

"Nhưng, nhưng cố ấy.... .."

"Được rồi đừng "nhưng" nữa." Phó Viện có chút khó chịu cắt đứt lời nói của cô ta, lúc này mới đi tới chỗ Tân Dật, thân mật kéo cánh tay của hắn: "Nhà hàng lần trước Tân đại ca dẫn chúng ta đi ăn thật ngon, hôm nay chúng ta lại đi tới chỗ đó đi."

Tân Dật gật đầu với cô ta, ánh mắt của hai người có chút không đúng, trong lòng Ninh Vân Hoan nghĩ tới hành động cho mình mượn điện thoại lúc vừa rồi của Lý Phán Phán, cho dù là thiên tính của cô ta hay là vì cái gì khác, nhưng trong lòng cô sẽ luôn nhớ mãi, sau này có cơ hội thì giúp cô ta một tay.

"Cô không sao chứ?" Lý Phán Phán hỏi một câu, lúc này mới nhìn tới Cố Doanh Tích ở bên cạnh, ả ta đang có chút không biết phải làm sao với

khuôn mặt đỏ ửng ngậy ngốc trước hành động anh hùng cứu mỹ nhân của Tần Dật lúc vừa rồi, Lý Phán Phán cắn môi, nhỏ giọng nói với Ninh Vân Hoan:

"Đều là bạn bè, vì sao cô lại đánh chị ta? Tôi nghe Tần đại ca nói bởi vì cô.... .."

"Cô vẫn là nắm cho chắc Tần đại ca của cô đi." Ninh Vân Hoan chịu đựng cánh tay đang đau đớn, nâng cằm chỉ vào phía sau cô ta: "Không chừng ngày nào đó bạn tốt của cô quyến rũ mất vị hôn phu của cô đấy."

Lý Phán Phán theo bản năng quay đầu nhìn một cái, sắc mặt liền có chút tái nhợt, lắc lắc đầu nói: "Không đâu, không có khả năng.... .."

"Cô muốn chết!"

Tần Dật nghe thấy lời nói của cô, trên khuôn mặt ngay lập tức liền lộ ra sự tàn bạo, nắm tay ấn vào nhau kêu "răng rắc", sau đó liền đi tới chỗ Ninh Vân Hoan.

Lý Phán Phán vừa muốn tiến lên khuyên nhủ, liền nghe thấy tiếng cười lạnh và giọng nói trầm thấp lộ ra chút sát ý vang lên: "Theo tôi thấy, người muốn chết là cậu mới đúng."

Lan Lăng Yến đi tới gần liền nhìn thấy một đám người vây quanh, bốn người bảo tiêu vất vả dẹp mọi người ra để lộ một con đường đi vào, nhìn thấy Ninh Vân Hoan ngồi trên mặt đất, đầu tóc có chút tán loạn, hai má sưng đỏ, ánh mắt còn có chút hồng hồng, cánh tay của cô có chút mất tự nhiên đặt ở trước ngực, Lan Lăng Yến vừa nhìn là biết cô bị người ta động vào rồi, cánh tay đó lộ ra một mảng xanh tím, hiện lên trên làn da trắng nõn của cô vô cùng nổi bật!

Anh vẫn luôn là người vui giận không lộ ra ngoài, tâm tình bình tĩnh tới mức cha của anh đã từng nói anh không giống con người, nhưng lúc này

nhìn thấy dáng vẻ bị thương của Ninh Vân Hoan, trong lòng liền dâng lên một dòng lệ khí, loại xúc động muốn giết người quanh quẩn trong lòng anh, ánh mắt của Lan Lăng Yến nhìn chăm chăm cánh tay của Ninh Vân Hoan, ánh mắt không hề dời đi, sau đó bước tới chỗ của cô.

Khi Cố Doanh Tích nhìn thấy anh đi về phía mình, ánh mắt cũng chẳng thèm nhìn về phía Tần Dật làm anh hùng cứu mỹ nhân lúc vừa rồi nữa, ngược lại hai đôi mắt đẹp hàm chứa tình yêu nhìn chăm chăm vào anh, nhưng Lan Lăng Yến ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc tới ả ta mà đi qua bên người ả, trực tiếp kéo Ninh Vân Hoan đang ngồi ở dưới đất lên, một phen kéo vào trong lòng, giọng điệu có chút âm trầm: "Là hản ta làm à?"

Vừa rồi anh nghe thấy giọng nói muốn giết chết Ninh Vân Hoan của Tần Dật, tất nhiên là nhận ra mục tiêu chỉ trong chốc lát, hơn nữa tình trạng cánh tay của Ninh Vân Hoan không phải người bình thường có thể gây ra, phải là người có sức lực vô cùng lớn mới có thể làm được chuyện này!

Càng nhìn gần, sát ý trong lòng anh càng dâng lên, đem lòng bàn tay có chút lạnh lẽo của mình nhẹ nhàng nắm bóp cánh tay của cô, sau khi nhận thấy Ninh Vân Hoan có chút run rẩy, lúc này mới thay cô vén tóc lên, cánh môi đụng vào chán của cô: "Yên tâm, chồng em sẽ thay em chút giận!"

Anh nhẹ giọng nói ở bên tai của cô, trong lòng Ninh Vân Hoan vốn dĩ căng thẳng, lúc này liền được thả lỏng, nước mắt cố kìm nén đã lâu chảy ra khỏi hốc mắt, cô dùng cánh tay không bị thương ôm lấy cổ anh, chôn mặt ở trước ngực anh khóc lên.

Cô không nghĩ tới, người mà kiếp trước cô vô cùng sợ hãi, nhưng kiếp này lại mang tới cho cô cảm giác an toàn như vậy, khi nghe thấy anh muốn thay mình trút giận, trong lòng Ninh Vân Hoan cảm thấy ngu vị tạt trần.

Trong lúc nguy hiểm, trong lúc bị úy khuất, người đầu tiên cô nghĩ tới là anh, cô vẫn luôn cho rằng mình sợ anh, vẫn luôn nghĩ làm sao để rút lui, nhưng không ngờ rằng, còn có một ngày cô sẽ thích anh như vậy.

"Khâu khí thật lớn." Tần Dật nhìn thấy Lan Lăng Yến, trong lòng liền cảm thấy không thoải mái, thân hình của hắn ta được xem như là cao lớn, nhưng Lan Lăng Yến so với hắn ta còn cao hơn nửa cái đầu, càng làm hắn ta cảm thấy không thoải mái là, trên người Lan Lăng Yến ần ần mang tới cho hắn cảm giác vị áp bách và cảm giác nguy hiểm.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Phế Đi

Lan Lăng Yến không dễ gì mới được cô gái nhỏ yêu thương nhưng nhớ, nhưng anh vẫn chưa thỏa mãn, liền có kẻ không thức thời tới phá đám. Anh buông Ninh Vân Hoan ra, để cô đứng đợi mình một lát, lại để cho mấy bảo tiêu đi cùng anh vây quanh bảo vệ Ninh Vân Hoan, lúc này mới cởi cúc chỗ cổ tay áo.

"Chủ tử." Một bảo tiêu mặc áo đen nhìn thấy động tác cởi cúc tay áo của anh, liền biết anh muốn tự mình xử lý, vội vàng kêu lên một tiếng.

Lúc có bọn họ ở bên cạnh, Lan Lăng Yến luôn không thích tự mình ra tay, trừ những lúc anh hưng trí, lúc này anh muốn tự mình trút giận thay Ninh Vân Hoan, mấy bảo tiêu còn không hiểu ý tứ của anh hay sao, sau khi kêu lên một câu, mấy người liền vây quanh bảo vệ Ninh Vân Hoan ở bên trong.

Lúc nhìn thấy Lan Lăng Yến xuất hiện, hai má của Phó Viện liền đỏ lên, cô ta vừa nhìn là nhận ra Lan Lăng Yến, trước đây cô ta có tìm Ninh Vân Hoan hỏi về thân phận của Lan Lăng Yến, hình như Ninh Vân Hoan cũng không nói gì, Phó Viện hỏi nhiều lần, cô ta đoán rằng Lan Lăng Yến là người có xuất thân bình thường, sau đó cũng không để tâm lắm.

Gần đây cô ta mới quen với Tần Dật, gia thế Tần gia bất phàm, hơn nữa quan trọng là tướng mạo của Tần Dật vô cùng mạnh mẽ, nếu như cô ta có thể mượn cơ hội làm quen, sau đó có quan hệ với hắn ta tốt một chút, nói không chừng sẽ đem tới lợi ích cho Phó gia cũng nên, làm cho ba mẹ

coi trọng cô ta một chút, trong lòng mang loại tâm tình này, ý nghĩ của cô ta đối với Lan Lăng Yến tất nhiên cũng nhạt đi.

Mặc dù vẫn thường nghĩ tới khuôn mặt đẹp trai tuấn tú thanh nhã của anh, nhưng vừa nghĩ tới có thể anh là người không tiền không thế, điểm nào cũng không thể so sánh với Tần Dật, một chút tâm tư này cũng bay biến luôn.

Nhưng cho dù cô ta không mang tâm tình đối với Lan Lăng Yến như trước đây, nhưng lúc này nhìn thấy soái ca vẫn thấy cảnh đẹp ý vui, vì vậy ánh mắt liền lộ ra sự say mê, càng nhìn càng làm cho Tần Dật cảm thấy không thoải mái, ngay cả ánh mắt của hắn khi nhìn Phó Viện cũng có chút bất thiện.

"Lan ca ca.... .." Cố Doanh Tích đã đứng ở bên cạnh khóc rất lâu, hai mắt đầm lệ đầy sương mù, khi nhìn thấy Lan Lăng Yến xuất hiện, giọng nói liền có chút nghẹn ngào: "Anh đến cứu em sao.... .."

Vừa rồi ả ta còn cảm thấy kinh diễm đối với Tần Dật vừa ra tay cứu giúp ả ta, nhưng Lan Lăng Yến vừa xuất hiện, ánh mắt của ả ta liền không thể rời đi, một khi nam thần xuất hiện, những người đàn ông ở xung quanh tự nhiên liền trở thành cặn bã chỉ đáng làm nền, cho dù là Tần Dật vừa rồi còn oai phong lẫm liệt cũng bị ngó lơ, lúc này hắn ta không thể làm thức tỉnh một chút hứng thú nào của ả ta nữa, hai mắt ả ta chỉ dừng lại trên người Lan Lăng Yến.

Vừa nghe thấy Cố Doanh Tích gọi mình, lúc này Lan Lăng Yến mới nhìn thấy ả, không cần nghĩ cũng biết ả ta xuất hiện cùng lúc với Ninh Vân Hoan, hai người đều ngồi trên đất, chuyện xảy ra lúc vừa rồi tuyệt đối có liên quan tới người phụ nữ họ Cố này, anh hối hận tại sao trước đây không một lần hành động chinh chết họ Cố này cho xong, để cho ả ta vui sướng sống tới giờ, đến nỗi làm hại người của anh.

"Trông chừng cả cô ta nữa, lát nữa nói sau." Vì sợ Cố Doanh Tích thừa dịp chạy thoát, Lan Lăng Yến liền chỉ vào ả ta phân phó một câu.

Mấy người bảo tiêu gật đầu một cái, Cố Doanh Tích lại cho rằng anh muốn giữ ả ta ở lại bên người, bởi vậy khuôn mặt liền lộ ra đờ ửng ngất ngây, ánh mắt say đắm, si ngốc nói: "Sao em lại đi cơ chứ? Chỉ cần anh ở đây, anh muốn em ở đâu, em sẽ ở đó."

Lan Lăng Yến không để ý tới lời nói lái nhại của ả ta, xắn tay áo lên liền đi tới chỗ Tần Dật.

"Đợi chút nữa đánh vỡ mặt anh ra cũng đừng trách tôi!" Tần Dật vừa nhìn thấy anh đi tới, vẻ mặt liền trở nên âm trầm, cười lạnh hai tiếng : "Tôi ra tay sẽ không hạ thủ lưu tình, anh đã muốn tự chịu ngược, tôi sẽ thành toàn cho anh."

Lười không muốn mở miệng nói chuyện với loại người như hãn ta, Lan Lăng Yến trực tiếp đá một phát vào hãn ta. Tần Dật cười âm hiểm, giơ cánh tay phải ra đỡ, lực cánh tay của hãn ta đã luyện tới đỉnh cao, đó chính là thành quả luyện tập mười mấy năm trong quân đội, giơ tay như vậy không chỉ ngăn cản được cú đánh của nhiều người không làm mình bị thương, ngược lại còn làm cho người khác bị lực đạo ở cánh tay của hãn làm cho chấn thương.

Hãn ta không ngờ Lan Lăng Yến chỉ là cái gỏi thêu hoa (chỉ được đáng vẻ bên ngoài), bề ngoài chỉ như ra vẻ, vừa ra tay liền biết là kẻ tầm thường.

Trên mặt Tần Dật lộ ra thần sắc chế nhạo, đang muốn mở miệng nói hai câu, đột nhiên nhìn thấy sát ý âm hàn lóe lên trong mắt Lan Lăng Yến, một cước nặng nề đạp lên khuỷu tay của hãn, sự chế giễu trên khuôn mặt của Tần Dật còn chưa kịp rút đi, đã nghe thấy tiếng xương cốt giòn vỡ ra "răng

rắc", hẳn ta chỉ cảm thấy khừ tay phải truyền tới cảm giác đau đớn, sắc mặt liền trở nên trắng bệch.

Một cước của Lan Lăng Yến liền đạp vào cánh tay của hẳn, anh biết rõ sức lực của mình, khừ tay của Tần Dật nhất định đã bị vỡ xương, anh mượn lực đá vào khừ tay của Tần Dật, một chân khác cũng giơ lên, cả người bay lên, sau khi quay người một cái, lại đá trúng đầu Tần Dật! Tần Dật chỉ nghe thấy tiếng gió vụt qua, sau đó một cái chân liền đá vào bên tai, lỗ tai liền bị ong ong, hẳn ta liền cảm thấy có chút váng đầu, cả người cũng lúi lại phía sau bảy tám bước, lúc này thân thể mới quay hai vòng, không đứng vững ngồi bệt xuống đất, trong cổ họng liền trào lên vị gỉ sắt, trong lỗ tai hình như cũng chảy ra một dòng chảy nóng bỏng.

"Vừa rồi dùng tay nào đụng vào cô ấy?" Lan Lăng Yến vững vàng tiếp đất, lại đi tới chỗ Tần Dật đang cách anh khoảng bốn năm mét, hai tay đan vào nhau, vừa rồi anh đá Tần Dật hai cái, làm cho đầu tóc hẳn ta cũng rối lên, trên mặt vẫn còn đeo kính, bộ dáng hào hoa phong nhã, ai có thể nghĩ tới vừa rồi hẳn ta đã ra tay độc ác như thế nào.

"Không nói nên lời sao?" Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, dừng lại bên người Tần Dật, nhìn thấy bộ dáng thờ hốt hốt của hẳn ta, một chân đạp vào cánh tay trái đang ôm đầu của hẳn ta cho nó rơi xuống dưới chân anh, Lan Lăng Yến nhẹ nhàng nhảy lên, một chân khác hung hăng dẫm lên khừ tay của hẳn.

Âm thanh "răng rắc" lại vang lên, khuôn mặt của Tần Dật vốn đã trắng bệch lại kêu rên lên một tiếng, trên trán chảy xuống những giọt mồ hôi to như hạt đậu tương.

"Chơi vui không?" Lan Lăng Yến đạp cho hẳn hai phát, nhìn thấy bộ dáng cắn môi chịu đựng đau đớn của hẳn, lại quay đầu nhìn Ninh Vân Hoan một cái, sát ý trong lòng không những không giảm đi, ngược lại ánh

mắt càng lạnh hơn, lại đá hấn ta một cái, đá tới mức làm Tần Dật nằm quần quai, mới đập một cước lên người hấn.

"Dừng, dừng tay." Lý Phán Phán vừa mới kinh ngạc đến ngậy người lúc này mới hồi phục lại, Phó Viện vừa nhìn thấy hành động của cô ta, liền sống chết giữ chặt cô ta, trong lòng hận không thể đánh chết nữ nhân ngu xuẩn này.

Lan Lăng Yến vừa lúc nghe thấy tiếng kêu của Lý Phán Phán, quay đầu sang nhìn, khuôn mặt của anh âm trầm tới đỉnh điểm, nhìn qua liền thấy khuôn mặt sắc nhọn như một thanh đao, đôi hàng mi vì hành động cúi đầu nghiêng đi của anh, như tô điểm thêm cho đôi mắt phượng, càng lộ thêm vài phần sát ý.

"Tìm thấy rồi, người phụ nữ của mày." Tần Dật đã dám đụng vào người của anh, tất nhiên là anh phải có qua có lại mới đúng, Lan Lăng Yến cũng không có cái loại quy tắc không đánh phụ nữ, trừ người phụ nữ của mình ra, tất cả những người phụ nữ khác trong mắt anh không hề có sự khác biệt.

"Đợi chút." Ninh Vân Hoan nhìn thấy ánh mắt của anh liền biết Lý Phán Phán tới số rồi, nghĩ tới hành động cho mình mượn điện thoại lúc vừa rồi, Ninh Vân Hoan nghĩ nghĩ, liền cắn môi nói: "Là cô ta mới đúng."

Ninh Vân Hoan chính là chỉ tay vào Phó Viện, vừa rồi Phó Viện không cho cô mượn điện thoại thì thôi đi, nhưng cô ta lại còn không để Lý Phán Phán cho cô mượn, người này thực sự là quá ác độc, lúc này tất nhiên tới phiên cô ta xui xẻo.

"Hoan Hoan, chúng ta là bạn mà." Phó Viện vừa nhìn thấy động tác của Ninh Vân Hoan, trong lòng liền có một loại xúc động muốn thổ huyết, Lan Lăng Yến đã đi tới cách cô ta không xa, nếu như là cô ta của trước đây chỉ ước gì có thể tới gần soái ca thêm một chút, nhưng sau khi nhìn thấy

anh chỉ đánh hai ba phát đã làm cho Tần Dật phải rên rỉ dưới đất, cô ta càng không phải là đối thủ của Lan Lăng Yến.

Lúc này trong lòng Phó Viện dâng lên sợ hãi, nhưng Lan Lăng Yến sẽ không vì cô ta sợ hãi mà nhẹ tay dù chỉ là một chút, một cước đạp vào ngực cô ta, làm cho Phó Viện trực tiếp bay ra xa, cả người nhẹ nhàng bay ra sau khoảng năm sáu mét, lúc cô ta rơi xuống đất, mới cảm thấy dường như cả lục phủ ngũ tạng đều thay đổi vị trí, cảm thấy đau đớn tột cùng.

"Mày, mày đừng có đắc ý." Không dễ gì Tần Dật mới run rẩy ngồi được dậy, hẳn ta không ngờ sẽ có ngày bị thua, trong quân đội hẳn có tố chất tốt, hơn nữa từ trước tới nay không dựa vào thế lực của gia tộc mà tự mình đi tới địa vị ngày hôm nay, hẳn ta từ nhỏ đã lăn lộn trong quân doanh cho tới nay, cũng khoảng mười mấy năm, nhưng hẳn ta lại không đánh lại Lan Lăng Yến, cục tức này hẳn làm sao có thể nuốt trôi.

Lan Lăng Yến cũng không thèm nhìn hẳn lấy một cái, vừa rồi anh đã ra độc chiêu đối với Tần Dật, đời này Tần Dật đừng mơ tưởng đôi tay của hẳn có thể nâng lên được đồ gì, dám động vào người của anh, đến nay còn lưu lại cái mạng cho hẳn, chỉ là để cho hẳn sống càng thêm đau khổ mà thôi.

Trong lúc anh xắn tay áo từ từ xử lý, những người trong trường đã biết được tin tức, một đám người vội vàng chạy tới đây.

Đi đầu tiên chính là hiệu trưởng trường Đại học Đế Đô, cùng đảm nhiệm vài chức vụ hội trưởng trong hội học thuật Trung Quốc, chính là Tô Doanh chức cao vọng trọng.

Tô Doanh này cũng xuất thân từ Tô gia, là thế gia vọng tộc ở thủ đô, không chỉ có tài hoa xuất chúng, cha của ông ta còn là nguyên thủ quốc gia ở nhiệm kỳ trước của Trung Quốc, cũng bởi vì ông ta có thân phận như vậy, nên mới có thể đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng trường Đại học Đế Đô khi

ông ta chỉ hơn 40 tuổi gần 50, có thể quản lý được các thiếu gia công chúa ở trong trường.

"Về lúc nào vậy?" Lúc Tô Doanh nhìn thấy Lan Lăng Yến, ánh mắt phát sáng, cũng không thèm nhìn tình trạng hỗn loạn xung quanh nữa, trực tiếp đi tới chỗ Lan Lăng Yến: "Vài ngày trước ông ngoại cậu còn nhắc với tôi, nếu như cậu trở về mà không đi thăm ông ấy, e rằng ông ấy sẽ nổi trận lôi đình."

"Vừa mới trở về được hai ngày." Sắc mặt Lan Lăng Yến có chút lạnh nhạt, không nhiệt tình cũng không nịnh bợ, như không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của những người ở xung quanh, giơ tay ra kéo Ninh Vân Hoan vào lòng.

Phó Viện đang quỳ trên đất nhìn thấy hiệu trưởng tới cũng sợ ngây người, những người ở Trung Quốc chẳng có ai không biết xuất thân của Tô hiệu trưởng, hiện nay nhìn thấy thái độ của ông đối với Lan Lăng Yến, ngay cả sắc mặt của Tần Dật đang ngồi dựa vào gốc cây cũng trở nên trắng bệch, ánh mắt của Phó Viện lại càng ngạc nhiên nghi ngờ hơn, nếu như Lan Lăng Yến thực sự là người có thân phận lai lịch, vậy trước đây mình bỏ qua anh ta thật sự là một sai lầm lớn? Càng đáng hận hơn là, hình như Ninh Vân Hoan đã nịnh bợ được anh rồi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Bồi Thường Tiền

"Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?" Tô Doanh tất nhiên là nhìn ra Lan Lăng Yến đang cảm thấy không thoải mái, không khỏi cười khổ hỏi một câu.

Tô Doanh có danh vọng vô cùng cao tại Đại học Đế Đô, rất nhiều sinh viên mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy hiệu trưởng, nhưng đây là lần đầu tiên họ chứng kiến đối phương có thái độ lạnh nhạt như vậy mà hiệu trưởng vẫn không phẩy tay bỏ đi, ngược lại còn có vẻ muốn lấy lòng người ta.

"Vợ tôi, bị cậu ta đánh!" Nói tới đây, cơn tức trong lòng Lan Lăng Yến lại bùng phát, quay đầu nhìn Tần Dật đang ngồi phịch trên đất, lại điên cuồng đánh đá, đánh tới lúc Tần Dật thổ huyết ngất đi mới thôi, lúc này mới miễn cưỡng giải tỏa được tức giận trong lòng.

Chuyện anh đánh trường tử nhà họ Tần không hề làm Tô Doanh cảm thấy kinh ngạc, nhưng lúc anh đề cập tới việc Ninh Vân Hoan là vợ của anh, Tô Doanh lại vô cùng kinh ngạc.

"Cái gì? Vợ của cậu? Ông nhà cậu đã biết chưa?" Sắc mặt của ông ta âm tình bất định, sau một lúc mới bình tĩnh lại, cười với Ninh Vân Hoan: "Bạn sinh viên này, hôm nay cô bị hoảng sợ, sau này trong trường nhất định sẽ cấm không để xảy ra đánh nhau nữa, các bạn sinh viên khác cũng đem ảnh vừa mới chụp xóa đi chứ."

Tô Doanh vừa mở miệng, Ninh Vân Hoan tất nhiên là gật đầu đáp ứng. Thanh danh của Tô hiệu trưởng trong trường rất tốt, có thể nói là một người công bằng chính nghĩa, nhưng bởi vì thân phận cao quý của ông, Ninh Vân Hoan của kiếp trước không có dịp gặp mặt với Tô hiệu trưởng này, cũng chưa từng nói chuyện với ông ở khoảng cách gần như vậy, lúc này bởi vì quan hệ với Lan Lăng Yến, ông ta không chỉ chủ động lấy lòng, mà còn có thái độ vô cùng chân thành tha thiết.

Ninh Vân Hoan nghĩ nghĩ, sau đó đáp lời hiệu trưởng: "Bố em bị bệnh, lúc nhận được điện thoại của mẹ liền chuẩn bị rời trường đến bệnh viện, vị học tử này liền chặn đường của em, nhất định không để em đi thăm bệnh, đồng thời còn đẩy ngã em xuống đất, không những đạp hỏng điện thoại của em, còn đạp hỏng cả túi sách, lúc đó em tức giận quá liền lấy sách đánh chị ta vài cái, nhưng vị Tần tiên sinh kia lại không phân rõ phải trái đến đánh em."

Lan Lăng Yến nghe thấy những chuyện Ninh Vân Hoan đã trải qua, tức giận trong lòng lại nổi lên. Quay đầu lại muốn đi tới chỗ Tần Dật, vừa rồi anh ra tay rất tàn nhẫn, hơn nữa còn chuyên đánh vào chỗ hiểm của hắn. Kiếp này Tần Dật mang danh thiên chi kiêu tử, chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, lúc này nhìn thấy anh đi tới, lại nhìn thấy sát ý trên khuôn mặt anh, hắn liền cảm thấy sợ hãi. Hắn vừa nghe thấy lời nói của Ninh Vân Hoan, biết bản thân mình hiểu lầm cô. Nhưng hắn không ngờ rằng Cố Doanh Tích vừa nhìn đã thấy đáng thương kia lại ngăn cản người khác, không cho người ta đi thăm bệnh đã đành, lại còn đạp hỏng hết đồ của người ta, chẳng trách Ninh Vân Hoan đánh ả ta.

"Hả?" Tô Doanh thấy mọi người xung quanh lộ ra thần sắc kinh ngạc, ánh mắt liền chuyển động, ông muốn làm một cuộc mua bán có lời với Lan Lăng Yến, bởi ông nhận ra thái độ của Lan Lăng Yến đối với cô gái này có chút đặc biệt. Bình thường không dễ tiếp xúc với Lan Lăng Yến, hôm nay

hiếm lắm mới có một cơ hội, tất nhiên ông ta sẽ nhân cơ hội này để làm thân với Lan Lăng Yến.

"Vậy bạn sinh viên này sao lại muốn chặn đường của người khác?"

Ninh Vân Hoan cười lạnh, nhìn khuôn mặt Cố Doanh Tích có chút úp mở ngập ngừng, liền lớn tiếng nói: "Có lẽ là chị ta đã qua lại với Tạ công tử được hai năm rồi, luyện tiệc tình cũ, lại tới quyến rũ anh trai tôi làm tình mới, ba tôi không đồng ý để anh trai qua lại với loại người như chị ta, do đó chị ta muốn làm ba tôi tức chết, nên không muốn cho tôi rời đi."

Lời nói này vừa mới cất lên, mọi người xung quanh liền ồ lên!

Cố Doanh Tích vậy mà lại dám quang minh chính đại một chân đạp hai thuyền, phải có tố chất tâm lý mạnh mẽ tới mức nào, phải mặt dày tới mức nào, phải đói khát tới mức nào mới làm ra được loại chuyện như vậy?

Cho dù xã hội hiện đại cởi mở, cũng không thể chấp nhận sự tồn tại của một con người như ả ta. Rất nhiều người khi nghe thấy tin tức này, liền vô cùng kích động, mỗi người tôi một câu anh một câu bàn luận về chuyện này, ý nghĩa đơn giản trong lời nói của họ chính là Cố Doanh Tích mặt dày, nhìn không ra ả ta là một người phóng đảng như vậy.

Sắc mặt của Cố Doanh Tích liền trắng như tờ giấy, không còn một chút huyết sắc nào, dưới con mắt của công chúng Ninh Vân Hoan lại tiết lộ mọi chuyện của ả ta, làm ả ta có loại cảm giác giống như bị lột sạch trần truồng trong trường học vậy, ả ta cảm thấy nhục nhã hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống, môi run run, nước mắt rơi xuống không tiếng động, nhưng lại không nói lời nào.

Tô Doanh bất mãn nhìn Cố Doanh Tích một cái, lại nhìn thấy Lan Lăng Yến cau mày không nói gì, liền biết hành động cố ý hợp tác với Ninh Vân Hoan được anh ngầm cho phép, trong lòng liền vui vẻ nở nụ cười.

"Vừa rồi người họ Tần kia cũng đã nói, nếu như tôi dám ỨC HIẾP CHỊ ta, hẳn sẽ đối phó với tôi." Ninh Vân Hoan cười lạnh liếc nhìn Tần Dật đang nằm trên mặt đất, sắc mặt của hắn vẫn còn trắng bệch, cô vẫy vẫy tay với Lan Lăng Yến, đợi đến khi anh lại gần mới nói nhỏ vài câu bên tai anh.

Nhìn thấy thái độ của Ninh Vân Hoan đối với Lan Lăng Yến, Tô Doanh kinh ngạc tới mức rớt cằm, sao ông lại không biết đưa cháu ngoại nhà họ Lâm vốn tâm ngoan thủ lạt lại có lúc ngoan ngoãn nghe lời như thế này, vẫy tay liền tới, nếu như lão gia tử của Lâm gia mà biết, e rằng lúc này sẽ thổ huyết thẳng thiên chết không nhắm mắt.

Nhìn thấy Lan Lăng Yến lại chuẩn bị đi tới chỗ Tần Dật, trong lòng Tô Doanh sinh ra một loại dự cảm không tốt, vội vàng nói: "Cậu, cậu muốn làm gì?"

Nể tình vừa rồi ông ta phối hợp với Ninh Vân Hoan, Lan Lăng Yến liền không quay đầu mà đáp: "Cởi quần áo thay cho cậu ta. Cậu ta đã thích khóa thân chạy rông như vậy, tôi liền để cho cậu ta chạy đủ, chưa đến sáng ngày mai, ai cũng đừng nghĩ tới chuyện thả cậu ta đi!"

Anh vẫn luôn là người nói là làm, đã nói như vậy thì nhất định sẽ làm được. Nhưng để cho một người đàn ông khóa thân trong trường học của mình, Tô Doanh liền đen mặt, sợ Lan Lăng Yến sẽ thật sự làm như vậy, liền vội vàng nói: "Ai, đừng, đừng làm vậy, đánh một hồi là được, nếu không mặc quần áo ở trong trường sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt."

Tần Dật cũng bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch, nếu như hắn đường đường là thái tử Tần gia, lại bị người ta lột hết quần áo bắt chạy trong trường, sau này làm sao còn mặt mũi đi gặp người khác nữa chứ? Hắn ta nghĩ tới đây, cũng không thèm để ý tới đau đớn trên cơ thể, cuống quýt lùi về phía sau vài bước, yết hầu có chút khô sấp: "Lúc trước tôi không biết nguyên nhân hậu quả, bây giờ tôi đã biết rồi, xin anh giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi một lần, sau này tôi nhất định sẽ báo đáp anh!"

Thủ hạ dưới trướng anh nhiều không đếm hết, không cần một kẻ phế vật như Tần Dật, Tô Doanh hiểu biết tính cách của anh, vội vàng nói: "Đúng vậy, cháu hãy nể mặt chú một lần đi." Không biết tại sao trường học của ông lại thu hút tên sát tinh này, nếu như nháo tới mức Tần Dật phải khóa thân chạy trong trường học, thì Đại học Đế Đô của ông liền trở thành trò cười cho toàn Trung Quốc mất, sau đó còn không phải là bị ba của ông đánh chết hay sao!

"Cũng được, nể mặt chú." Lan Lăng Yến bất ngờ gật đầu, nói với Tô Doanh: "Nể mặt chuyện chú vừa mới làm, lần này liền cho qua, nhưng lần sau đừng để tôi bắt gặp, nếu không chuyện này sẽ không kết thúc sớm như vậy đâu." Đến nay phong thủy luân chuyển, vừa rồi Tần Dật còn đặc ý vênh váo nói những lời này, không ngờ rằng hiện tại hắn lại trở thành kẻ bị người khác uy hiếp, tâm trạng lúc này của hắn ta như thế nào, không cần nói ra mọi người cũng đoán được, nhưng người đang ở dưới mái hiên phải cúi đầu, để tránh việc xảy ra xung đột với Lan Lăng Yến, tất nhiên là hắn ta không dám lên tiếng đáp lời.

Tiểu tử này không biết chui ra từ đâu, hắn ta vẫn chưa hỏi thăm được chi tiết về Lan Lăng Yến, cho nên hiện tại không dám tự tiện động thủ, đợi khi hắn ta nghe ngóng được thân phận của Lan Lăng Yến, đến lúc đó, thù hận của ngày hôm nay, sau này nhất định phải trả lại gấp trăm ngàn lần.

Nghĩ tới đây, Tần Dật âm ngoan liếc nhìn Ninh Vân Hoan một cái.

Tô Doanh cố gắng lắm mới làm cho Lan Lăng Yến cam tâm tình nguyện nợ ông một nhân tình, không ngờ lại sắp phải bồi thường một nhân tình khác, lúc này nhìn thấy Tần Dật vô cùng không thuận mắt, tức giận nói: "Gọi điện thoại cho nhà cậu, để bọn họ tới đón! Nếu như cậu đã không phải là sinh viên trong trường của tôi, sau này nếu không có chuyện gì, thì cậu ít tới đây thôi."

Ý trong lời nói chính là sau này Đại học Đế Đô không nguyện ý mở cổng cho người Tần gia đi vào, Tần Dật không hiểu tại sao Tô hiệu trưởng lại đứng cùng một chiến tuyến với Lan Lăng Yến, sắc mặt liền có chút tái mét, hẳn biết nếu cứ đi về như vậy, hẳn nhất định sẽ bị người nhà trách tội, lời nói này của Tô Doanh không chỉ thay mặt cho Đại học Đế Đô, còn thay mặt cho ý nghĩ của Tô gia nữa, sắc mặt Tần Dật liền xám như tro tàn, cũng cảm hận lây sang Cố Doanh Tích đang ngồi ngơ ngác trên đất!

Không để ý tới phế vật này của Tần gia nữa, ngón tay của Lan Lăng Yến nhẹ nhàng vỗ về lên gò má của Ninh Vân Hoan: "Đến bệnh viện, khám tay, thuận tiện đi thăm ba em luôn." Anh biết Ninh Vân Hoan nhất định sẽ lo lắng cho ba Ninh, nếu như không biết rõ tình trạng của ba Ninh, cô nhất định sẽ không đồng ý trở về nhà gọi thầy thuốc gia đình tới, cho nên Lan Lăng Yến chỉ có thể đưa ra đề nghị như vậy, Ninh Vân Hoan tất nhiên là đồng ý, nghĩ nghĩ vẫn là ngồi xổm xuống nói với Cố Doanh Tích: "Chị đập hỏng điện thoại của tôi, phải bồi thường bao nhiêu tiền đây?"

Ninh Vân Hoan ngẩng đầu lên nhìn Lan Lăng Yến hỏi ả ta một câu như vậy, mặc dù bề ngoài có chút nhếch nhác, nhưng trong mắt Lan Lăng Yến, anh luôn cảm thấy cô vô cùng đáng yêu: "Vô giá, nếu như em muốn một cái giá, vậy thì năm ngàn vạn đi." (Năm ngàn vạn NDT là khoảng 170 tỷ VND lận, OMG!)

Điện thoại là đồ đắt tiền nhất trên người Ninh Vân Hoan, đó là sản phẩm trong phòng thí nghiệm của Lan Lăng Yến làm ra, thực ra cũng không phải bị hỏng hoàn toàn, chỉ bởi vì trọng lực rơi trên mặt đất dẫn tới điện thoại tự động khóa máy để bảo vệ nó và truyền phát tín hiệu tới anh, cho nên khi điện thoại bị tắt đi, anh mới tới nhanh như vậy.

Nhưng lúc này Lan Lăng Yến nhìn ra Ninh Vân Hoan đang muốn uy hiếp Cố Doanh Tích, tất nhiên là vui vẻ phối hợp với cô, cho nên anh đưa ra một con số, cũng không thèm nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Cố

Doanh Tích, chỉ chăm chú nhìn Ninh Vân Hoan đang cuộn thành một khối nho nhỏ bên cạnh anh.

"Lại thêm túi sách. Đây là túi sách số lượng giới hạn, chị nhìn cho kỹ, tính chị giá 500 vạn thôi." Đây là túi sách da cá sấu được chế tác đặc biệt, trên thế giới chỉ có chiếc túi của cô là màu nhạt, là đồ có tiền cũng không mua nổi. Bây giờ bị Cố Doanh Tích đập hỏng, Ninh Vân Hoan tất nhiên là tức muốn chết: "Trước mặt các bạn học khác, chị nhớ kỹ cho tôi, tổng cộng chị nợ tôi năm ngàn năm trăm vạn." Nói xong lời này, Ninh Vân Hoan đứng lên muốn rời đi, Cố Doanh Tích không biết làm sao, giống như bị ngốc, giống như mất đi linh hồn vậy, cô nói lâu như vậy, ả ta chẳng có chút phản ứng nào, nói nhiều như vậy cô cũng cảm thấy lãng phí nước bọt.

"Sao anh lại nói cô ta là vợ anh? Tại sao, lẽ nào, lẽ nào anh không hiểu trái tim của em sao? Lần trước anh đối xử với em như vậy, em cũng không hề trách anh.... .." Giọng nói run rẩy, Cố Doanh Tích yếu ớt mở miệng, Ninh Vân Hoan liền biết lời nói vừa rồi của cô tất cả chỉ là đàn gảy tai trâu thôi, ả ta căn bản một chữ cũng không nghe lọt, nói không chừng từ sau khi Lan Lăng Yến gọi cô là vợ, tâm trạng của Cố Doanh Tích liền giữ vững ở trạng thái bị sét đánh, vẫn chưa kịp hồi hồn.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Giới Thiệu

"Chị nợ tôi năm ngàn năm trăm vạn, chị đừng có quyt nợ!" Ninh Vân Hoan nhấn mạnh lại cho Cố Doanh Tích nghe, rồi mới đứng lên.

Cố Doanh Tích lúc này mới có chút hốt hoảng, vội vàng nói: "Cái gì năm ngàn năm trăm vạn, tôi không rõ.... .."

"Điện thoại, còn có túi sách." Ninh Vân Hoan chỉ vào đồ, cười lạnh nói: "Chị định quyt nợ đấy à."

"Tôi không phải là người như vậy!" Cố Doanh Tích vội vàng lắc đầu, nước mắt liền chảy xuống má, theo động tác lắc đầu của ả mà những giọt nước mắt bay tung tóe: "Nhưng, nhưng dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà bắt tôi đền nhiều tiền như vậy.... .."

"Cô có ý kiến gì sao?" Lan Lăng Yến không muốn nói chuyện với Cố Doanh Tích, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêng ngả không đứng đắn của ả, Ninh Vân Hoan lại có ý muốn ả ta bồi thường tiền, cho nên anh cố gắng nhẫn nhịn không muốn đâm cho ả ta hai nhát dao, nhượng nhượng mà nói một câu như vậy.

Vừa nhìn thấy anh là cả người Cố Doanh Tích liền lâm vào tình trạng mơ hồ, vội vàng lắc đầu, Tô Doanh vừa nhìn thấy vậy, vội vàng cho người lấy giấy bút và con dấu tới, đưa cho Cố Doanh Tích ký tên vào trước, lại đóng dấu vân tay của ả lên, lúc này mới đưa giấy cho Ninh Vân Hoan, ý của ông chính là muốn cô thích viết thế nào thì viết thế ấy.

Làm xong những chuyện này, Lan Lăng Yến kéo Ninh Vân Hoan muốn rời đi: " Lan Hoảng và Lan Lộ, hai người đưa tên phế vật này về Tần gia, thuận tiện nói với lão già họ Tần, nếu như nuôi chó thì phải xích lại cho cẩn thận, phòng ngừa có ngày bị người ta bắt đi làm thịt."

Tô Doanh nghe thấy suýt nữa cắn đứt lưỡi: "Dù gì cũng là trợ thủ hàng đầu của Lý gia, mà Lý gia kia vẫn luôn tôn trọng ông ngoại của cháu, chí ít cũng phải nể mặt họ một chút chứ."

Lan Lăng Yến cũng không thèm nhìn ông, kéo Ninh Vân Hoan rời đi.

Những sinh viên ở xung quanh theo phản xạ tránh ra nhường một lối đi cho anh, rất nhiều bạn học nam nhẹ giọng lẩm bẩm: "Quá kiêu ngạo, quá cừ.... .."

Đánh đập thái tử của Tần gia, còn đưa người ta về nhà để lăng mạ người ta, hành động như vậy làm rất nhiều nam sinh sinh ra cảm giác sùng bái đối với Lan Lăng Yến, mà các nữ sinh lại đổ kỵ và ghen tỵ với Ninh Vân Hoan.

Lý Phán Phán che miệng, nhìn Tần Dật đang co quắp thành một khối ở dưới tàng cây, có chút lo sợ nói: "Đợi chút.... .."

Nể tình cô ta vừa mới cho mình mượn điện thoại, Ninh Vân Hoan nghĩ tới những chuyện mình trải qua ở kiếp trước và những chuyện vừa mới xảy ra, không nhịn được mở lời nói một câu nhắc nhở cô gái đơn thuần này: "Lý Phán Phán, cô vẫn nên cẩn thận đối với bạn khuê phòng của cô một chút, hình như tôi nhìn thấy Phó Viện cùng vị hôn phu của cô ngấm ngấm gặp mặt sau lưng cô."

Thực ra cô không chính mắt nhìn thấy chuyện này, nhưng Ninh Vân Hoan nhìn thấy dáng vẻ mặt qua mày lại của Phó Viện và Tần Dật lúc vừa rồi, đoán rằng cho dù bây giờ bọn họ chưa có gian tình gì, nhưng sau này nhất định sẽ thông đồng cấu kết với nhau, mà cho dù bây giờ Tần Dật chưa

qua lại với Phó Viện, hẳn ta sớm muộn gì cũng sẽ ở cùng một chỗ với Cố Doanh Tích thôi, từ việc Cố Doanh Tích quyến rũ đàn ông bị lệch quỹ đạo vốn có, nhưng cuối cùng cũng gian díu với Ninh Vân Thành, nên cô biết những chuyện kiểu này, không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra.

Ninh Vân Hoan vẫn là có chút hảo cảm đối với cô gái đơn thuần nhà họ Lý, cho nên nhắc nhở cô ta một câu, nhìn vẻ mặt của cô ta có chút đỡ dẫn ngớ ra, lúc này mới quay người rời đi cùng Lan Lăng Yến.

Lan Lăng Yến đưa cô tới xe, vừa mới lên xe, hai bảo tiêu đã trở về ngồi ở trước xe đưa thuốc cao cho Lan Lăng Yến, Lan Lăng Yến mở nắp lấy một chút thuốc bôi lên khuôn mặt đỏ tấy của cô, nhìn thấy dáng vẻ đỡ tay của cô, khoe môi mím thành một đường, biểu tình có chút nghiêm khắc:

"Nhịn một chút!" Nói xong lời này, Lan Lăng Yến một tay đỡ cánh tay mềm nhũn bị rũ xuống của cô, dùng sức nâng lên trên, Ninh Vân Hoan chỉ nghe thấy tiếng xương cốt kêu khẽ, liền cảm thấy đau đớn kịch liệt, cả người chảy mồ hôi lạnh ngã vào lòng Lan Lăng Yến, cắn môi kêu rên lên một tiếng.

"Tần gia." Tay Lan Lăng Yến nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay của cô, vẻ mặt âm trầm nói ra hai từ Tần gia, lúc này mới nhắm mắt cúi đầu đặt cằm lên đỉnh đầu của cô, không nói gì nữa.

Sau khi gọi điện hỏi rõ bệnh viện mà ba Ninh đang nằm, xe liền chạy thẳng tới đó.

Bởi vì sự việc hỗn loạn ở trường lúc vừa rồi, lúc đến bệnh viện đã là hơn ba tiếng sau, vốn Ninh Vân Hoan muốn đi thăm ba trước, nhưng Lan Lăng Yến làm sao có thể theo ý cô được, trực tiếp đưa cô đi bó bột tay trước rồi nói. Mặc dù xương cổ tay của cô đã được anh chỉnh lại đúng vị trí, nhưng dù sao vẫn là bị thương tới xương cốt, phải nẹp cố định một thời gian, tránh việc lưu lại di chứng.

Thái độ của anh rất kiên quyết, Ninh Vân Hoan chỉ có thể chấp nhận. Người khám tay cho cô lại là ông Đường lần trước bắt mạch cho cô, Ninh Vân Hoan nghĩ tới thái độ của Lan Lăng Yến khi anh gọi đi vài cuộc điện thoại lúc trên xe, liền cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Không được đụng tới miệng vết thương trong hai ngày, phải cố định lại xương, để tránh sau này dễ bị trật khớp tay." Ông Đường lấy thanh nẹp tự tay bao lại cánh tay cho cô, thời tiết rất nóng nên cũng không bọc quá dày, chỉ là sau khi cố định xong liền lấy băng vải làm dây đỡ trước ngực cho cô, lúc này mới vừa ý cắt đứt băng gạc : "Được rồi."

Lan Lăng Yến gật đầu, dặn dò người ở phía sau: "Mấy người ở lại viết lại những điều cần kiêng kị, Ông Đường, ông cũng kê thêm vài đơn thuốc kết hợp với đồ ăn cho cô ấy."

Ông Đường tất nhiên là đồng ý, cười nói: "Đó là điều tất nhiên, lần trước hai người xuất ngoại, bây giờ có lẽ là sinh con rồi chứ? Lần trước tháng tuổi của thai nhi hơi nhỏ, cũng không bắt mạch ra là nam hay nữ, ông ngoại của cậu lại tỏ ra bí mật, thế nào cũng không nói ra."

Lan Lăng Yến chỉ nhếch khóe miệng lên một chút, lộ ra đường cong nhẹ khi cười, không phát ra tiếng, Ông Đường cũng không có biện pháp đối với anh, cười cười lắc đầu, cũng không hỏi nữa. Nhưng ngược lại Ninh Vân Hoan lại đỏ mặt ngượng ngùng, có chút không dám ngẩng đầu lên.

Sau khi thu thập hết đồ, mấy người mới đi thẳng tới phòng bệnh của ba Ninh.

Tòa bệnh viện này là bệnh viện lớn nhất ở thủ đô, phòng bệnh của ba Ninh ngay gần phòng lễ tân, thang máy đi lên tầng 17 rẽ vào là tới, ba Ninh ở phòng đơn, lúc này mẹ Ninh đang cúi người thu dọn đồ đạc, người nằm trên giường lại đối mặt với cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ở ngoài cửa không nhìn thấy khuôn mặt của ông.

"Ba." Ninh Vân Hoan gõ cửa, hai người ở trong phòng mới đồng loạt quay đầu lại, mẹ Ninh nhìn thấy con gái tới, vội vàng đặt đồ trong tay xuống vẫy tay với cô, Ninh Vân Hoan chỉ dùng một tay nên không tiện mở cửa, Lan Lăng Yến giơ tay ra mở cửa thay cô, ý muốn cùng đi vào với cô. Ninh Vân Hoan nghĩ tới vừa rồi người ta đã giúp đỡ mình, lúc này mà qua cầu rút ván trở mặt cũng quá nhanh đi, lại thêm tính cách của Lan Cửu một khi đã xác định chuyện gì, không phải cô cứ cự tuyệt là được, vì thế bất đắc dĩ chấp nhận ý tứ mở cửa thay của anh.

Ba Ninh nhìn thấy người đàn ông ở bên cạnh con gái, khuôn mặt liền thể hiện rõ sự kinh ngạc, ngay cả mẹ Ninh cũng có chút ngớ ra, vội vàng đứng dậy đi tới cửa, cười gượng nói:

"Hoan Hoan, đây là.... .."

Cô sợ để Lan Lăng Yến tự giới thiệu anh sẽ tiết lộ quan hệ của hai người, nên Ninh Vân Hoan vội vàng nói: "Ba, mẹ, đây là bạn trai của con, Lan Lăng Yến."

Cảm nhận thấy ánh mắt của Lan Lăng Yến khi anh cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô, Ninh Vân Hoan cảm thấy căng thẳng, ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt cầu khẩn, nhìn thấy Lan Lăng Yến không mở miệng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Bạn trai?" Mẹ Ninh có chút kinh ngạc nhìn con gái, bà không ngờ rằng đứa con gái ngoan hiền nghe lời trong mắt bà đã có bạn trai, ba Ninh liền nghĩ ngay tới Lan Cửu ca mà lần trước Cố Doanh Tích nhắc tới, sắc mặt có chút khó coi: "Tay của con làm sao vậy?"

Vừa rồi Ninh Vân Hoan dẫn bạn trai tới, mẹ Ninh chỉ lo kinh ngạc nhìn anh, quên mất chuyện hỏi thăm về cánh tay của cô, lúc này nghe thấy ba Ninh mở miệng, mới vội vàng tiến lên, xem xét cánh tay bị nẹp lại của cô, cũng không dám đụng vào, chỉ lo lắng hỏi:

"Đúng vậy, tay của con bị làm sao vậy?"

"Không sao ạ, chỉ bị ngã một cái, vừa rồi đã đi khám rồi. Đúng rồi ba, lần này ba bị làm sao mà phải nhập viện thế ạ?" Ninh Vân Hoan không nhắc tới chuyện tay bị thương nữa, chính là sợ ba Ninh sẽ bị tức chết khi nghe thấy cô bị người khác đánh, thấy ba không hỏi về Lan Lăng Yển, ngược lại lại hỏi về cánh tay của mình, cô biết ba quan tâm mình, trong lòng liền cảm thấy ấm áp, lúc này mới đi tới chỗ ba Ninh, ngồi trên chiếc ghế dựa đặt ở cạnh giường.

"Còn không phải vì anh trai của con." Mẹ Ninh nói tới đây, tức giận vô cùng, nhưng nhìn thấy Lan Lăng Yển ở bên cạnh, kiềm chế không mở miệng mắng nhiếc, lại cười nói: "Lan tiên sinh mời ngồi, để cậu chê cười rồi."

Mẹ Ninh mặc dù có chút cảm thấy bất ngờ đối với việc con gái tự mình quen biết bạn trai, nhưng cũng không quá tức giận về chuyện này, bà và ba Ninh đều không phải là người cổ hủ, trong lòng mặc dù hi vọng Ninh Vân Hoan có thể gả vào gia đình danh giá, nhưng chủ yếu vẫn phải xem xét thái độ của cô, nếu như cô thích, cho dù đối phương có kém một chút, cho dù Ninh gia không quá giàu có, nhưng tốt xấu gì cũng có chút tiền, có thể cho con gái một nửa số tiền, cũng đủ để cô sống bình thản qua ngày.

Cho nên lúc này mẹ Ninh mới có sắc mặt tốt, thái độ cũng khách khí, nhưng ngữ điệu cũng không quá thân thiết. Biểu tình của Lan Lăng Yển không hề thay đổi, dù sao bây giờ Ninh Vân Hoan cũng là người của anh, giấy chứng nhận kết hôn cũng lấy rồi, con cũng sinh rồi, muốn chạy cũng không thoát, theo điều tra thì mẹ vợ cũng không phải người phụ nữ chanh chua vô lý, muốn để ba mẹ vợ chấp nhận cũng không phải chuyện khó.

"Ninh Vân Thành? Anh ta làm sao?" Lúc này Ninh Vân Hoan cũng không để ý tới chuyện dẫn Lan Lăng Yển tới trước mặt ba mẹ nữa, ngược lại khi nghe thấy cái tên Ninh Vân Thành, liền có chút kinh ngạc: "Con vừa

rời trường lúc này còn chạm mặt Cố Doanh Tích, chính chị ta lôi kéo giữ con ở lại một lúc, nếu không thì con đã tới sớm rồi."

Vì sợ ba Ninh và mẹ Ninh sẽ bị Ninh Vân Thành dỗ ngọt mà chấp nhận Cố Doanh Tích, lúc này Ninh Vân Hoan tất nhiên là nhân cơ hội lại tố cáo Cố Doanh Tích, quả nhiên ba Ninh nghe xong liền thay đổi sắc mặt, người trang nghiêm nghiêm túc như ông, không dễ gì làm ra hành động thất lễ với người khác, nhưng lúc này nghe thấy cái tên Cố Doanh Tích, trên mặt liền lộ rõ vẻ chán ghét: "Có phải cô ta đẩy con hay không? Tên súc sinh Ninh Vân Thành, người tốt tìm đâu chẳng thấy, lại cố tình muốn cô ta."

"Được rồi được rồi, huyết áp của ông vừa mới ổn định, đừng tức giận nữa." mẹ Ninh nhìn thấy bộ dáng mặt đỏ tía tai của chồng, vội vàng khuyên hai câu: "Có chuyện gì từ từ nói, nếu như tức giận mà sinh bệnh, tôi biết làm sao đây?"

Ninh gia do ba Ninh chống đỡ, nếu như ông ngã xuống, cả nhà liền gặp họa theo.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 69+68: Tần Gia

Nghe thấy lời khuyên của mẹ Ninh, ba Ninh mới ho khan hai tiếng, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng khó coi: "Nó trở về muốn đòi tiền, nói rằng mẹ của cô gái họ Cố kia cần phải làm phẫu thuật, cần 50 vạn, nó trở về tìm ba xin 200 vạn."

Ninh gia mặc dù có chút tiền của, 200 vạn cũng không phải không có, nhưng ba Ninh vừa nghĩ tới Ninh Vân Thành lấy tiền cho người phụ nữ tên Cố Nhân, trong lòng liền không tình nguyện.

"Ba con nói cho nó tiền để nó cắt đứt quan hệ với Cố Doanh Tích, nhưng nó không những không đáp ứng, ngược lại còn làm ba con tức tới mức sinh bệnh, nó lại phải xông chạy đi mất." Mẹ Ninh nói con trai như đang nói kẻ điên bị mất lương tâm vậy, trong lòng bà không tránh khỏi có chút thương tâm, hai vợ chồng họ vẫn luôn yêu quý đứa con trai này, mặc dù bình thường ba Ninh hay mắng nhiếc Ninh Vân Thành, nhưng nó vẫn là đứa con trai mà ông yêu quý nhất, Ninh Vân Thành muốn bao nhiêu tiền, ba Ninh có từ chối bao giờ đâu. Chỉ sợ tiền cho nó không đủ dùng, chỉ có cho thêm chứ không cho ít, mặc dù mỗi lần Ninh Vân Thành trở về ông đều mắng mỏ, nhưng ông chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, không thể giay dỗ nó trở thành người tài mà thôi, cũng không phải vì chán ghét nó mà mắng nó. Mấy ngày nay ba Ninh bị Cố Doanh Tích làm cho tức giận, vẫn luôn nghỉ ngơi ở nhà, vốn dĩ việc con trai trở về, trong lòng ông cũng vui vẻ, chỉ là không thể hiện ra ngoài mặt thôi. Nhưng lần trở về này Ninh Vân Thành lại mắng ba Ninh, làm ông tức tới mức bị bất tỉnh nhân sự, vừa nhìn thấy ba Ninh ngất đi ngã xuống đất, Ninh Vân Thành hoảng loạn nhưng lại quay người bỏ chạy, cũng không nói với người giúp việc một câu.

May là gần đây Ninh Vân Thành chuyển ra ngoài ở, mẹ Ninh nhớ con trai, nghe thấy người làm gọi điện thoại nói con trai trở về, bà liền vội vàng trở về nhà, nhờ đó mới phát hiện ra ba Ninh bị ngất trên mặt đất, bà vội vàng gọi người đưa ông tới bệnh viện, chỉ cần tới bệnh viện muộn một chút thôi thì sẽ xảy ra chuyện.

"Ai." Ba Ninh lắc đầu, sắc mặt có chút khó coi, ông khoát khoát tay, ý bảo mẹ Ninh không cần nói lại chuyện này nữa, lúc này ông mới lộ ra vẻ tươi cười, vẫy tay với Lan Lăng Yến:

"Lan tiên sinh năm nay bao nhiêu tuổi rồi, không biết hiện tại làm gì? Trong nhà còn có những ai? Hoan Hoan tuổi nhỏ không hiểu chuyện, cũng không biết đưa cậu về nhà gặp mặt, làm cậu chê cười rồi."

Lần trước con trai và Cố Doanh Tích kết giao, ba Ninh không hỏi thăm về gia thế nhân phẩm của Cố Doanh Tích liền cho phép Ninh Vân Thành dẫn người về ra mắt, ông bị sai sót một lần đã rút ra được kinh nghiệm rồi, mở miệng nói chuyện liền hỏi về gia thế nhân phẩm của Lan Lăng Yến.

"Gia đình tôi cũng không có quy tắc gì, gả con gái chứ không phải bán con gái, không để ý gia đình đối phương có bao nhiêu tiền, chỉ là hi vọng đối phương nhân phẩm đôn chính, có thể đối xử tốt với con gái của chúng tôi." Mẹ Ninh cũng cười nói tiếp một câu, lúc nói tới nhân phẩm đôn chính, Ninh Vân Hoan có chút không nhịn được cười ra tiếng. Lan gia chính là gia tộc làm không ít chuyện không đôn chính, những chuyện làm ăn trong bóng tối đều xuất phát từ Lan gia, nếu như Lan Lăng Yến là thanh niên tốt nhân phẩm đôn chính, thì có lẽ mọi người trên thế giới này không ai là người xấu cả.

Nói chuyện về nhân phẩm với thủ lĩnh hắc đạo hàng đầu thế giới, không phải là đang kể chuyện cười hay sao.

Lan Lăng Yến chậm rãi quay đầu liếc mắt nhìn Ninh Vân Hoan một cái, làm cho cô cả người cứng ngắc, lúc này mới hơi cúi đầu nói với ba Ninh: "Vốn dĩ con nên gọi hai tiếng ba vợ mẹ vợ, nhưng hiện tại con vẫn chưa tổ chức hôn lễ với Hoan Hoan, là con thất lễ, mong hai người lượng thứ."

Lời này vừa nói ra, ba Ninh bị tắc nghẹn, lần đầu tiên trong đời trừng mắt nhìn con gái, nhìn thấy dáng vẻ có chút chột dạ của cô, ông vốn cho rằng cô chỉ giấu diếm chuyện kết giao với bạn trai, không ngờ hai người này còn đi kết hôn luôn rồi, nhưng hiện tại nhìn thấy cánh tay băng bó của cô, ba Ninh cũng không nhẫn tâm mở miệng mắng mỏ, thở dài nói:

"Cậu chính là Lan tiên sinh lần trước cô gái họ Cố nhắc tới sao? Nghe nói cậu xếp thứ chín, trong nhà chắc là còn nhiều anh chị em khác phải không?" Ba Ninh nghĩ tới Lan Cửu ca mà lần trước Cố Doanh Tích nhắc tới, có chút sợ cậu thanh niên này sẽ bị Cố Doanh Tích quyến rũ cướp đi mất.

Có tiền án về đứa con trai nào tàn của ông đặt ngay trước mắt, sau khi Ninh Vân Thành bị Cố Doanh Tích mê hoặc tới mức thần hồn điên đảo, ba Ninh không dám coi thường năng lực của Cố Doanh Tích nữa, đối với hành vi mặt dày của ả mà Ninh Vân Hoan nói tới, ông vô cùng tán thành quan điểm này, lại nhìn thấy bề ngoài Lan Lăng Yến vô cùng xuất sắc, phong thái lỗi lạc, thực ra trong lòng ông cũng cảm thấy hài lòng, nhưng không tránh khỏi có chút lo lắng.

"Ba yên tâm, anh ấy vốn không quen biết Cố Doanh Tích, tất cả là do Cố Doanh Tích kia mặt dày tự nhận." Ninh Vân Hoan thay Lan Lăng Yến nói lời hay ý đẹp, bởi vì cô sợ ba Ninh sẽ hỏi chuyện về anh chị em trong Lan gia.

Mấy anh chị em trong Lan gia không phải bị anh giết chết thì cũng bị anh làm cho tàn phế, nếu nói ra sẽ dọa ba Ninh nhảy dựng lên mất thôi.

Cô cướp lời nói thay như vậy làm ba Ninh có chút không thoải mái vì con gái lại mở miệng nói hộ người đàn ông khác, nhưng cô vừa nói tới chuyện Cố Doanh Tích mặt dày, lại nhận được sự nhất trí của ba Ninh mẹ Ninh, đều không hện mà cùng gật đầu.

Hai người ba Ninh mẹ Ninh đều không phải người cay nghiệt, hơn nữa còn có thể nói là người hiền hậu, đến nay lại có thái độ như vậy đối với Cố Doanh Tích, có thể biết được Cố Doanh Tích đã làm bao nhiêu chuyện mất mặt.

"Ba, lần này Ninh Vân Thành tìm ba lấy tiền nhưng không lấy được đồng nào, ba định làm thế nào?" Ninh Vân Hoan ngồi bên cạnh Lan Cửu, vô thức kéo cánh tay của anh, có chút lo lắng hỏi.

Nói tới vấn đề này, ba Ninh và mẹ Ninh cùng liếc nhìn nhau, đều có chút khó xử.

Mặc dù Ninh Vân Thành hỗn láo, nhưng dù sao vẫn là con trai ruột của họ, cũng không phải là con rơi nhặt ở bên đường, hiện nay tuổi tác của nó cũng không còn nhỏ nữa, đánh cũng không đánh được, mắng nó nó cũng không nghe, còn có thể làm gì nó đây?

"Ai, thật là oan nghiệt." Mẹ Ninh than thở một câu, sầu lo tới mức bạc đầu.

"Nên làm theo cách của con, ba, ba nên cắt đứt tiền tiêu vặt cũng như các loại thẻ cho anh ta." Ninh Vân Hoan đã sớm không vừa mắt đối với Ninh Vân Thành, nghĩ tới những chuyện ở kiếp trước, trong lòng cười lạnh hai tiếng, liền bày kế cho ba Ninh: "Nếu không, anh ta có bao nhiêu tiền còn không phải đi hiếu kính Cố Doanh Tích hết hay sao, con thấy người nhà họ Cố đều không phải loại người biết báo ơn, tiền đó vứt xuống nước còn nghe thấy chút âm thanh vọng lại, vứt cho bọn họ còn không bằng vứt cho chó ăn."

Vì một người Cố Doanh Tích, cô chẳng có chút hảo cảm nào đối với tất cả những người ở Cố gia. Về mặt ba Ninh có chút thay đổi, mẹ Ninh lại có chút lo lắng: "Nhưng anh trai con dù sao cũng là đàn ông, nếu như trong người không có chút tiền, sợ rằng không tốt lắm?"

Đã sớm đoán ra mẹ Ninh sẽ nói như vậy, đến nay nghe thấy lời nói của bà, Ninh Vân Hoan tự tin nói: "Chắc chắn Ninh Vân Thành sẽ không quen với cuộc sống không có chút tiền nào, mẹ, tới lúc đó anh ta không có tiền, không phải đứng lúc trở về bên cạnh ba mẹ hay sao, không phải sẽ tách khỏi Cố Doanh Tích hay sao?"

Lời nói này hoàn toàn thuyết phục mẹ Ninh, làm mẹ Ninh không chút do dự gật đầu tán thành.

Bà chỉ sợ con trai bị người phụ nữ họ Cố mê hoặc tới mức thần hồn điên đảo,

nếu hiện tại có biện pháp làm hai người họ tách ra, cũng không nghĩ tới chuyện con trai sẽ phải chịu khổ nữa, việc cấp bách là phải làm cho Ninh Vân Thành tỉnh ngộ. Hai vợ chồng ngầm trao đổi ánh mắt đồng ý, Ninh Vân Hoan liền biết lời mình nói ra đã nhận được sự đồng ý của ba mẹ. Thực ra cô biết chắc rằng Ninh Vân Thành sẽ không vì chuyện không có tiền mà rời bỏ Cố Doanh Tích, dù sao thì ở kiếp trước hẳn ta có thể vì Cố Doanh Tích mà vứt bỏ ba mẹ và em gái, kiếp này hẳn ta sẽ không buông tay sớm như vậy, lại thêm tính cách của Ninh Vân Thành, nếu ba Ninh cắt đứt con đường tài lộ của hẳn sẽ chỉ làm hẳn hận ông hơn thôi.

Không sợ hẳn ta oán hận, chỉ sợ hẳn ta bình tĩnh mới không có biện pháp đối phó với hẳn, chỉ cần hẳn ta hận ba Ninh, ngày rộng tháng dài cứ tiếp tục náo loạn như vậy, cho dù cảm tình bằng sắt cũng bị hao mòn, thời gian kéo dài, ba Ninh mẹ Ninh sẽ càng thất vọng về hẳn, đó chính là lúc cô ra tay xử lý hẳn ta!

Giải quyết xong chuyện của Ninh Vân Thành, sắc mặt ba Ninh tốt lên rất nhiều, lúc này mới có tâm trạng trò chuyện cùng Lan Lăng Yển. Không nói chuyện còn tốt, ba Ninh vừa nói chuyện với Lan Lăng Yển liền phát hiện ra cậu thanh niên này không khoe mẽ giống như những người thanh niên khác mà ông đã từng gặp qua, trên người anh luôn có một loại khí thế rất đặc biệt, cũng không giống những người có gia cảnh bình thường, mặc dù ông chưa từng nghe nói ở thủ đô có gia tộc quyền quý nào họ Lan, nhưng phong thái của Lan Lăng Yển không phải là giả bộ.

Ba Ninh tự nhận mình có con mắt biết nhìn người, càng trò chuyện với Lan Lăng Yển, càng không dám xem thường anh. Sau khi hai người trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ, ba Ninh mở miệng gọi Lan Lăng Yển đóng miệng cũng gọi Lan Lăng Yển, thái độ vô cùng thân thiết, hơn nữa còn có bộ dáng vô cùng hài lòng đối với anh, chỉ kém không gọi anh một câu con rể tốt, nhìn thấy ánh mắt của Lan Lăng Yển luôn như có như không nhìn về phía Ninh Vân Hoan, ba Ninh hoàn toàn yên tâm, đến khi mẹ Ninh tiễn hai người rời khỏi bệnh viện, lúc mẹ Ninh quay lại rót nước cho ông, ông vui vẻ nói một câu:

"Con rể này, không phải hạng bình thường."

Mẹ Ninh cảm thấy nghi hoặc hỏi lại ông, nhưng ông lại không nói gì thêm.

Lúc Lan Lăng Yển và Ninh Vân Hoan về nhà, thì ở một nơi khác Lý Phán Phán ôm cánh tay mềm nhũn của Tần Dật mà khóc hết nước mắt, Phó Viện bởi vì có quan hệ thân mật với Lý Phán Phán thiện lương nên cũng có mặt ở Tần gia, Tần gia mời tất cả quân y chuyên phục vụ trong quân đội không khám bệnh ở bên ngoài tới, chỉ kém không chuyển cả bệnh viện tới nhà mình thôi, lúc này những chuyên gia có danh tiếng hàng đầu trong nước đang vây quanh Tần Dật, sắc mặt mọi người đều khó coi:

"Tần lão tướng quân, Tần thiếu tướng bị người ta dùng sức lực vô cùng lớn gây nên thương tích, tay phải vẫn còn tốt, chỉ cần nối lại xương, làm phẫu thuật xong sẽ không có trở ngại gì quá lớn, nhưng tay trái của cậu ấy, cho dù làm phẫu thuật loại bỏ xương bị vỡ vụn, nhưng e rằng sau này không thể dùng sức được nữa."

Lúc này cả tai và mũi của Tần Dật đều chảy ra máu, mẹ của Tần Dật vừa khóc vừa cầm khăn ẩm lau mặt lau tai cho hãn ta, máu tươi trong tai và mũi của hãn ta không ngừng chảy ra, nghe thấy lời nói của bác sĩ, bà ta liền nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Là ai làm bị thương Dật Nhi của chúng ta, tôi muốn hãn lấy mạng ra bồi thường!"

"Được rồi, chuyện đã tới nước này, còn không phải do con trai của bà gây nên hay sao!" Vừa nói xong lời này, ba của Tần Dật là Tần Chính liền tức giận nói: "Người là do Tô gia đích thân đưa về, nói nó thật có tiền đồ, ngày hôm nay vì một đứa con gái không hề quen biết mà ra tay, đáng bị người ta đánh thành như vậy!" Thực ra lúc này Tần Chính nhìn thấy con trai sống dở chết dở nằm trên giường cũng cảm thấy bế tắc, đây là đứa con trai ông đặt nhiều kỳ vọng, là đứa con trai sẽ tiếp nối sự nghiệp của ông trong quân đội, nếu như cánh tay không thể dùng sức, sau này không phải sẽ trở thành phế nhân hay sao? Ông vừa nghĩ tới đây, trong lòng liền nổi giận, hận không thể ngay lập tức đuổi cả Tần Dật và giường của hãn ta ra xa, mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mỉm cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thân Phận

Bị chồng mắng, mẹ của Tần Dật dù có tức tới đỏ mắt cũng không dám mở miệng nữa, mặc dù bà ta cũng xuất thân từ thế gia quân sự, nhưng vẫn còn kém xa so với gia tộc toàn cấp tướng như Tần gia, lúc này chồng bà ta đã mở lời, bà ta liền không dám tranh cãi, ngược lại quay đầu nhìn Lý Phán Phán, trong lòng lại tức giận, quay đầu lạnh lùng chỉ vào cô ta nói:

"Phán Phán, cháu nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải là Dật Nhi đi đón cháu hay sao!"

Lý Phán Phán vừa ngẩng đầu liền thấy thím Chu vốn đối xử với cô ta vô cùng ôn nhu thân thiết nay lại trở thành bộ dáng dữ tợn như vậy, liền bị dọa tới mức nhảy dựng lên: "Thím Chu, mặc dù Tần đại ca tới đón cháu, nhưng lúc cháu nhìn thấy anh ấy, anh ấy đang trút giận thay một cô gái ở trong trường, có một bạn học cùng lớp với cháu tên là Ninh Vân Hoan xảy ra xung đột với cô gái kia, Tần đại ca thấy chướng mắt, liền ngăn chặn Ninh Vân Hoan, bẻ gãy cánh tay của cậu ấy, lại đánh cậu ấy vài cái bạt tai, người đánh Tần đại ca hình như là bạn trai của Ninh Vân Hoan."

Kể lại những chuyện đã xảy ra, Lý Phán Phán cũng không hề thêm mắm dặm muối, cô ta vẫn luôn là người đơn thuần thiện lương, thực ra cô ta có chút không thích Tần Dật ra tay bẻ gãy cánh tay của Ninh Vân Hoan, cho nên mới đồng tình với Ninh Vân Hoan mà cho cô mượn điện thoại, nhưng cô ta không ngờ rằng bạn trai của Ninh Vân Hoan vừa tới liền đánh trọng thương vị hôn phu của mình, đến nay phải nằm bệt trên giường.... ..

"Cái gì?" Mặc dù lúc người của Tô Doanh đưa Tần Dật về nhà có nói qua những chuyện đã xảy ra, Tần lão gia đứng ở một bên nghe thấy cháu trai mình muốn bênh vực kẻ yếu nhưng lại bẻ gãy cánh tay của một cô gái khác, cho nên mới bị bạn trai của người ta đánh cho thành ra như thế này, nhất thời liền cảm thấy giận dữ, cố gắng kìm nén sự phẫn nộ ở trong lòng: "Vậy hai người đó tranh chấp cái gì?"

Lúc này ông lão chỉ mong đạo lý sẽ đứng về phía Tần gia, đến lúc đó cháu trai của ông dù sao cũng được mang danh là người dũng cảm làm việc nghĩa, nhưng ai ngờ Lý Phán Phán nghe thấy ông lão hỏi như vậy liền thành thực trả lời:

"Là bởi vì cô gái kia vừa qua lại với công tử Tần gia, vừa qua lại với anh trai của Ninh Vân Hoan, ba mẹ của Ninh Vân Hoan không thích cô ta nên ngăn cản không cho cô ta qua lại với con trai của họ, hôm nay cô gái kia lại ngăn cản Ninh Vân Hoan, không cho cậu ấy đi thăm ba đang ở trong bệnh viện, hai người tranh chấp qua lại, cô gái kia liền đập hỏng điện thoại và túi sách của Ninh Vân Hoan. Chẳng qua là Ninh Vân Hoan tức giận đánh cô ta hai cái, phỏng chừng Tần đại ca không rõ nguyên nhân sự việc, nên mới ra mặt giúp cô ta, đánh Ninh Vân Hoan bị thương."

Vừa nghe thấy lời nói này, người Tần gia liền không biết nói gì cho phải, ngay cả những chuyên gia đứng ở xung quanh cũng co rút khóe miệng.

Tần đại thiếu gia thật là có bản lĩnh, thương hương tiếc ngọc tới mức không phân biệt rõ ràng, cô gái họ Ninh muốn đánh kẻ mặt dày gây sự là chuyện bình thường, nhưng hẳn ta thấy vậy liền xông lên vì trút giận thay cho cô gái bị đánh mà bẻ gãy cánh tay của người khác, còn tát người ta vài cái, chẳng trách bạn trai của người ta không bỏ qua cho hẳn.

"Nhưng ba à, cho dù có thâm thù đại hận đi chẳng nữa, cũng không nên ra tay nặng như vậy!" Mặc dù Chu Tố Tố hiểu rõ ý tứ trong lời nói của

Lý Phán Phán, nhưng vừa nhìn thấy con trai nằm hấp hối trên giường bệnh, lòng đau như dao cắt, cắn môi có chút không phục:

"Con thấy chúng ta không nên bỏ qua cô gái họ Ninh kia!"

"Hồ đồ!" Tàn lão gia vừa nghe thấy lời nói của Chu Tố Tố, liền trợn mắt nhìn bà ta: "Do Tàn Dật tài nghệ không bằng người ta, còn có thể trách ai? Đánh người không đánh vào mặt, nó còn cố tình tát vào mặt người ta, nó còn không đáng bị đánh hay sao?" Thực ra ông lão nhìn thấy đứa cháu vô cùng có tiền đồ của mình bị đánh thành như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn còn một câu ông chưa kịp nói ra, thì Lý Phán Phán đã nói:

"Tàn đại ca còn nói nếu như Ninh Vân Hoan lại đánh cô gái kia thêm một lần nữa, thì sẽ lột hết quần áo của cậu ấy, để cậu ấy chạy vòng trong trường.... .."

Sau khi mọi người yên tĩnh một lát, Tàn lão gia nhìn thấy các bác sỹ uy tín hàng đầu lộ ra vẻ kinh ngạc, trong lòng liền luống cuống, cười lạnh nói: "Nó thật đúng là có "bản lĩnh"."

Trước đây cháu trai của ông không phải là người nông nổi như vậy, sao lần này lại không xử lý mọi việc như bình thường cơ chứ: "Cô gái có liên quan tới Tạ gia, điều tra xem có phải cô ta có quan hệ với Tàn Dật hay không." Tàn lão gia nói xong lời này, mới nhìn tới Lý Phán Phán, lại vội vàng dỗ ngọt cô ta: "Phán Phán, ông tin cháu trai của ông không phải loại người như vậy, nhưng Tàn gia gia vẫn phải điều tra một chút, nhất định phải cho cháu một câu trả lời thích đáng."

Lý Phán Phán không nói gì, cô ta chỉ là người thiện lương thôi, cũng không phải con cóc, sao lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của Tàn lão gia cơ chứ, nhưng cô ta chỉ mím môi, Phó Viện ở phía sau cũng giống Lý

Phán Phán đều bị người của Tô Doanh đưa tới Tần gia, nghe thấy lời nói này của Tần lão gia tiền vô cùng tức giận.

Cô ta cũng bị thương, Lan Lăng Yến đập cho cô ta một cái, nhưng người Tần gia chỉ biết chữa trị cho Tần Dật, căn bản là chẳng có ai để ý tới cô ta, lúc này ngực của cô ta đau muốn chết, lại thấy Tần lão gia, người cô ta vẫn muôn muốn nịnh hót nhưng chưa có dịp gặp mặt, ông ta chỉ biết quan tâm an ủi Lý Phán Phán thôi, cô ta không hài lòng liền tức giận nói:

"Phán Phán, nếu lúc đó cậu không cho Ninh Vân Hoan mượn điện thoại thì đã không xảy ra chuyện này!" Cô ta ôm ngực, nhìn thấy mọi người sau khi nghe thấy lời nói của cô ta liền chuyển mắt qua nhìn mình, lúc này mới cố gắng ưỡn ngực lên: "Lúc đó Ninh Vân Hoan bị đánh cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ bị gãy một cánh tay mà thôi, nếu như lúc đó cậu không cho cô ta mượn điện thoại, cô ta liền không thể gọi người đàn ông kia tới, chúng tớ cũng không bị đánh."

Vừa nghe thấy lời nói này, sắc mặt Chu Tố Tố liền thay đổi: "Lý Phán Phán, sao mày dám ăn cây táo, rào cây sung cơ chứ?"

Tần Chính cũng có chút bất mãn, nhưng có Tần lão gia ở đây, ông ta không nói gì, chỉ là vẻ mặt khó coi xem như tán thành lời nói của Chu Tố Tố.

"Cô câm miệng cho tôi nhờ!" Tần lão gia cảm hận trợn mắt nhìn con dâu một cái, lúc này mới miễn cưỡng lộ ra chút tươi cười: "Phán Phán, cháu đừng nghe Thím Chu của cháu nói bậy, nó chỉ là lo lắng cho thương thế của Tần Dật nên mới nói như vậy." Ông nhìn thấy thần sắc bi thương trên khuôn mặt Lý Phán Phán, liền vội vàng an ủi: "Người tới, còn không mau đưa Phán Phán tiểu thư ra ngoài nghỉ ngơi, cả ngày mệt mỏi, còn chưa chợp mắt được chút nào! Dẫn cả cô gái này đi nữa." Tần lão gia lạnh lùng liếc nhìn Phó Viện một cái, nhìn tới mức làm cho khuôn mặt cô ta trở nên trắng bệch, mới rời đi ánh mắt.

Lý Phán Phán đang cảm thấy mất mát đau lòng và Phó Viện đang cảm thấy sợ hãi run rẩy được người làm dẫn đi, lúc này Chu Tố Tố mới bất mãn nói: "Ba, sao ba lại nói giúp nó, rõ ràng là nó hại Dật Nhi thành ra như vậy!"

"Cô còn không câm miệng!" Tần lão gia lạnh lùng nhìn bà ta một cái, trước đây ông cảm thấy người con dâu này vừa nhanh nhẹn vừa biết nhìn sắc mặt của người khác, mặc dù gia thế không bằng Tần gia, nhưng lấy về một đứa con dâu gia thế thấp mới có thể áp chế được nó, nhưng không ngờ rằng đầu óc của cô con dâu này đơn giản như vậy, nếu sớm biết như thế này, nếu như tìm cho con trai một người môn đăng hộ đối, người ta nghe xong lời nói của ông, nhất định sẽ hiểu được ý tứ ở trong đó.

Trong lòng Tần lão gia thất vọng, nhìn thấy Chu Tố Tố câm miệng, lúc này đầu óc mới dễ chịu một chút, gọi ba người con trai, Chu Tố Tố và những người khác tới, nhẹ giọng nói:

"Người là do bạn trai của cô gái họ Ninh kia đánh, nhưng người đưa Dật Nhi trở về là ai?"

Tần Chính là con trai trưởng của Tần lão gia, ông ta là người Tần lão gia đặc biệt bồi dưỡng từ nhỏ tới lớn, ông ta vừa nghe thấy lời nói của Tần lão gia, liền có chút do dự: "Lẽ nào, ba nghi ngờ bạn trai của cô gái họ Ninh kia có quan hệ với Tô gia?"

Ông ta vừa nói dứt lời, những người biết rõ về gia thế của Tô Thăng liền biến sắc.

"Không chỉ có vậy, không những không thua kém Tô gia, mà còn có vị trí cao hơn Tô gia nữa." Tần lão gia nói tới đây, tâm can liền có chút run rẩy. Trong con mắt của nhiều người thì Tần gia chính là một đại gia tộc, dù sao Tần lão gia cũng là tướng quân khai quốc, lập được không ít chiến công, đến nay ba đứa con trai của ông, con cả vào quân đội, con thứ theo

nghe kinh doanh, con út làm chính trị, có thể nói là ba trụ cột vững chắc, nhưng đối với một vài trung tâm quyền lực mà nói, gia tộc của bọn họ vẫn chưa phải là gia tộc mạnh nhất, chưa chắc đã được người ta xem trọng.

"Nếu là như vậy, e rằng chúng ta chỉ có thể bỏ qua, nếu không người ta sẽ càng gây thêm khó khăn cho chúng ta thôi. Đã đến nước này, vợ lão đại, cô thật sự dám tùy ý khiến trách con dâu tương lai của cô hay sao? Lý Phán Phán là cháu gái duy nhất của Lý lão tướng quân, nhận được sự yêu thương sâu sắc từ Lý gia, danh vọng của Lý lão tướng quân còn cao hơn tôi, cô không biết rằng, cho dù là tôi cũng phải dỗ dành nó, nếu như chuyện cô mắng nó ngày hôm nay, sau khi trở về liền cáo trạng, tôi sẽ phải tới nhà họ Lý bồi tội! Sau này cô thành thật một chút cho tôi, trong khi chưa nghe ngóng rõ ràng thông tin về bạn trai của cô gái họ Ninh kia, tôi không cho phép cô ra tay, biết chưa?"

Đã bị người ta cảnh cáo tới mức này, cho dù Chu Tố Tố có không cam tâm tới đâu, cũng chỉ có thể nuốt giận vào trong, bà ta đã sống được nửa đời người, người khác chỉ nhìn thấy bà ta phong quang vô hạn, nhưng quay đầu lại, hai chị em dâu khác trong nhà đều có thân phận cao hơn bà ta, bà ta không thể ngẩng đầu lên được, vốn dĩ còn nghĩ rằng nếu cưới về một cô con dâu cao môn quý nữa có thể làm cho bà ta nở mày nở mặt, nhưng hôm nay nghe thấy lời nói của Tần lão gia, bà ta vốn là mẹ chồng mà còn phải cúi người bồi tội với con dâu, trong lòng bà ta liền cảm thấy khó chịu, đối với người con dâu vốn rất vừa ý, nay lại sinh ra bất mãn.

"Không chỉ như vậy, Tần Cố, con đi chuẩn bị một vài lễ vật, trước tiên đến Tô gia hỏi thăm tin tức, đến lúc đó mới quyết định mang lễ vật lớn tới mức nào đến nhà người ta."

Tần lão gia dặn dò như vậy, mấy người con liền đồng ý.

Cũng bởi vì như vậy, lúc Lan Lăng Yến dẫn Ninh Vân Hoan về nhà, vẫn chưa kịp tắm rửa, liền nhận được tin tức Tần lão gia đích thân mang

quà tới bồi tội!

"Quả nhiên Tần gia rất thức thời, vậy mà lại tới nhanh như vậy." Lan Lăng Yến cười lạnh, quay đầu nhìn Ninh Vân Hoan một cái, nâng sợi tóc mềm mại rơi xuống trước ngực của cô lên: "Đã hết giận chưa? Nếu chưa hết giận thì để lão ta đợi ở bên ngoài, nếu hết giận rồi, chúng ta đi tắm trước rồi mới ra xem ông lão đưa tới đồ gì, có đáng được tha thứ hay không."

Quyền lực quả nhiên là thứ tốt! Trước đây Ninh Vân Hoan nào dám nghĩ tới những nhân vật cao cao tại thượng sẽ đích thân tới bồi tội với cô cơ chứ, nếu đổi thành địa vị vốn có của Ninh gia, e rằng bị đánh cũng chỉ biết nuốt giận vào trong, lần này vẫn là được hưởng ké nhờ Lan Lăng Yến. Cô nghĩ tới Lý Phán Phán, mặc dù không có hảo cảm gì đối với Tần Dật, nhưng nể tình cô gái thiện lương kia, cô thở dài một hơi: "Vậy thì bỏ qua đi, nghe nói tuổi tác của Tần lão gia cũng không nhỏ." Ông lão đã về hưu, ít nhất cũng phải bảy tám mươi tuổi, còn đích thân tới đây, cô cũng không muốn làm khó ông lão thêm nữa, Lan Lăng Yến chiều theo ý muốn của cô, gật đầu nói:

"Chỉ cần em vui vẻ là được."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thịnh Tội

Nói xong lời vừa rồi, Lan Lăng Yến mới cười lạnh gọi quản gia dẫn người Tần gia đi vào, còn anh thì dẫn Ninh Vân Hoan lên lầu đi tắm.

Đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, nhưng Tần lão gia ngay cả nửa câu oán giận cũng không dám nói, lão nghĩ tới tin tức mà ba đứa con của lão nghe ngóng được từ Tô gia, liền cảm thấy có chút buồn bực không yên.

Trung Quốc được xây dựng hai trăm năm, nhưng có một gia tộc hiển hách tồn tại từ thời khai quốc vẫn luôn sống ẩn dật tại kinh đô, địa vị của gia tộc kia cao tới đâu, chỉ cần xem ngay cả nguyên thủ quốc gia cũng phải tán tụng họ là biết ngay, mà Lan Lăng Yến lại chính là cháu ngoại duy nhất của lão gia cố quái Lâm gia.

Chỉ cần vị Lâm gia kia ra mặt, đừng nói là Tần lão gia, ngay cả Lý lão gia có gặp ông ấy thì cũng phải cung kính gọi một tiếng nguyên soái!

Sau khi Trung Quốc hòa bình, ông là người duy nhất được phong là nguyên soái, đến nay chỉ cần là người Trung Quốc thì không ai không biết tên của ông, Lâm gia có ba đời làm nguyên thủ quốc gia, ông là đời cuối cùng làm nguyên thủ, sau đó không bắt buộc con cái của mình phải kế nhiệm, ngược lại lại trọng dụng Tô lão gia, sau khi ông vinh quang nghỉ hưu, mới được phong chức danh nguyên soái. Có thể nói toàn thể Tô gia luôn cảm kích ông, cho dù thế nào đi chăng nữa cũng đứng về phía Lâm gia, cho đến ngày hôm nay Tô lão gia đã về hưu rồi, nhưng vẫn có thể nhận ra Tô gia luôn nghe theo ý muốn của Lâm gia.

Một câu nói của Lâm lão gia, có thể thay đổi kết quả bầu cử, danh vọng như vậy không phải ai cũng có thể so sánh được với ông, hơn nữa cả đời ông chỉ có một đứa con gái, nghe nói con gái độc nhất của ông gả cho một người nước ngoài, rất nhiều người không biết con gái độc nhất của ông gả cho ai, nhưng nếu đã đạt tới địa vị như Tần lão gia thì vẫn có thể nghe ngóng được, con gái độc nhất của ông gả tới một gia tộc hắc đạo ở nước ngoài, không hề thua kém Lâm gia.

Lúc này Tần lão gia cảm thấy vô cùng vui mừng vì tính cách chính trực của lão, không vì cháu trai mà mất đi lý trí, dùng tư quyền để báo thù, vừa mới bắt đầu không có hành động thiếu suy nghĩ, nếu không thì chỉ cần vị Lâm gia kia không vui, con đường làm quan của Tần gia cũng đến hồi kết.

Cho nên trong khoảng thời gian chờ đợi gần một tiếng đồng hồ, người Tần gia không dám nói ra nửa câu oán hận, đợi đến khi Lan Lăng Yến xuất hiện với mái tóc ướt đầm, chỉ mặc áo tắm, bọn họ không chỉ không chút bất mãn, ngược lại trong lòng lại thở phào một tiếng, may mà Lan Lăng Yến vẫn đồng ý gặp bọn họ.

Lúc nhìn thấy Ninh Vân Hoan với một tay bị băng bó, Tần lão gia hận không thể đánh chết cháu trai của lão, nó mang tới một đại phiền phức cho Tần gia, nhìn thấy Lan Lăng Yến được Lâm lão gia kia yêu thương sủng ái còn hơn cả cháu đích tôn đang nửa ôm nửa đỡ Ninh Vân Hoan đi xuống lầu, trong lòng người Tần gia càng mắng Tần Dật tới mức máu chảy đầu rơi. (Mình edit tới đâu mới đọc tới đó nên không biết Lâm lão gia này chỉ có độc nhất một cô con gái không có con khác, hay là độc nhất một cô con gái còn lại là con trai hết, mình nghĩ chắc là trường hợp sau đó)

"Chuyện ngày hôm nay, đều là lỗi của Tần gia không biết dạy dỗ con cháu, may mà Lan tiên sinh không tính toán với nó." Khi nhìn thấy hai vợ chồng xuống lầu, Tần lão gia liền vội vàng đứng lên, lão nhận ra rằng đây không chỉ là mối nguy cơ của Tần gia, nói không chừng cũng có thể là một

cơ hội. Dựa vào địa vị của Tần gia trước đây, sẽ không có cơ hội quen biết với gia tộc nửa lui ẩn như Lâm gia, nếu lần này lão chân thành nhận sai, nói không chừng còn có thể có được một cơ hội hiếm có.

Quản gia Lan Tự vội vàng đưa cho Lan Lăng Yến ly hoa quả tươi mới đã xay nhuyễn, anh tự nhấp một ngụm rồi mới đưa cho Ninh Vân Hoan ở bên cạnh, lúc này mới cười nói:

"À? Nhận lỗi với tôi? Tôi còn tưởng rằng các người tới đây chút giận cho Tần Dật ấy chứ." Anh mở rộng khừu tay đặt trên sô pha, mặc dù cánh tay vẫn chưa đụng vào Ninh Vân Hoan, nhưng lại khóa cô trong vòng hơi thở của anh.

Mọi người nhìn thấy động tác không hề cố kỵ uống một ngụm nước ép hoa quả rồi mới đưa cho Ninh Vân Hoan lúc vừa rồi, nhận ra hai người vô cùng thân mật, tất nhiên có thể nhận ra anh để ý tới cô gái bị băng bó tay tới mức nào, tất cả mọi người Tần gia đều đứng cúi thấp đầu, lúc này Tần lão gia nghe thấy lời nói của anh, vội vàng nhận lỗi vài lần.

"Được rồi, tôi cũng không nói nhiều với các người nữa, thù của tôi tôi đã tự mình hồi báo rồi, nhưng khuôn mặt của vợ tôi lại không dễ dàng khôi phục như vậy." Lan Lăng Yến nói, lại nghĩ tới khuôn mặt đỏ hồng của cô lúc trước, giờ tay ra vuốt ve khuôn mặt của cô.

Làn da của cô trong suốt sáng long lanh, được bảo dưỡng vô cùng tốt. Lan gia lại có cả một Spa tư nhân không thiếu thứ gì, bình thường cũng thường xuyên bảo dưỡng, làn da của cô vốn vô cùng non mịn, sức lực của Tần Dật cũng không nhỏ, lúc trước nhìn vô cùng sừng đỏ, bây giờ sau khi tắm rửa qua, trên khuôn mặt cô dường như có thể thấy màu xanh tím, anh lại nổi giận, trong lòng lại đâm Tần Dật vài nhát dao, hận không thể đạp chết hần nhảy trước mắt anh.

Tần lão gia nhìn thấy động tác của anh, tất nhiên có thể nhìn thấy vết xanh tím trên mặt Ninh Vân Hoan, trong lòng lại mắng đứa cháu trai không biết phân rõ phải trái đã động thủ đánh người, đánh người không đánh vào mặt, nó không chỉ ra tay nặng, hơn nữa còn đánh lên mặt của người ta, còn đe dọa muốn cởi quần áo của người ta, bắt người ta chạy vòng vòng trong trường, nó đúng là có mắt như mù, ngay cả tai cũng bị nghễnh ngãng bị điếc. Lão nghe thấy tiếng vợ mà Lan Lăng Yến gọi, trong lòng không khỏi kêu khổ, chỉ mong Lan Lăng Yến không biết những chuyện phía sau, ai ngờ Lan Lăng Yến lại nói tiếp:

"Tôi nghe nói hẳn ta còn nảy sinh chủ ý muốn vợ tôi nhục nhã chạy trong trường học."

"Nghịch tử không hiểu chuyện, không biết trời cao đất dày, xin ngài đừng so đo tính toán với nó, Lan phu nhân, tôi biết lần này là Tần gia có lỗi với cô, nếu như sau này cô gặp phải khó khăn mà cần tới Tần gia, chúng tôi nhất định sẽ không từ chối." Mặc dù Tần lão gia này có chút mưu tính, nhưng tính cách của lão cũng được xem như chính trực, Ninh Vân Hoan có chút hảo cảm đối với lão, thấy lão đã nói tới mức này, cô tất nhiên cũng không truy cứu nữa.

Sau đó người Tần gia đưa tới một chiếc thẻ ngân hàng, nói là tiền bồi thường an ủi cho Ninh Vân Hoan, lại ngồi một lúc, cả nhà Tần gia mới trở về.

Đợi đến khi người rời đi hết, Lan Lăng Yến mới cười khẽ giơ ngón cái ra vuốt ve khuôn mặt cô: "Còn đau không?" Thấy Ninh Vân Hoan lắc đầu, mới cười lạnh nói: "Để Tần gia bồi thường cho em 100 triệu, thật là tiện nghi cho bọn họ!" (Vâng! Chỉ có khoảng 340 tỷ VND thôi ạ)

Không ngờ anh sẽ nói trong thẻ có 100 triệu, Ninh Vân Hoan bị dọa giật mình, Lan Lăng Yến nhìn thấy dáng vẻ này của cô, nặn nặn cánh tay cô: "Có gì kỳ quái cơ chứ? Đồ của anh không chỉ đáng giá con số này, dăm

hông đồ rồi còn không bồi thường gấp đôi, Tần Dật còn dám sống trên đời này sao?"

Lời này cũng quá kiêu ngạo rồi, Ninh Vân Hoan mím môi, không dám tin rằng chỉ trong chốc lát cô đã trở thành phú bà bạc triệu, cẩn thận cầm lấy tấm thẻ, giống như đang cầm bảo vật vậy, biểu tình có chút ngốc nghếch.

"Thật đúng là dễ thỏa mãn!" Mặc dù nói như vậy, nhưng Lan Lăng Yến nhìn thấy dáng vẻ này của cô, lại không nhịn được cười ra tiếng.

Mặc dù người Tần gia đến bồi tội đối với Ninh Vân Hoan, nhưng sau lưng lại hận Cố Doanh Tích tới chết, mẹ của Tần Dật- Chu Tố Tố đã sớm coi Cố Doanh Tích là cái gia trong mắt, cái rắm trong thịt, sau khi biết được ả ta là loại con gái kiếm tiền dựa vào việc bán thân, trong lòng bà ta càng điên cuồng, càng không cam lòng trước tiền đồ vốn vô cùng rộng mở của con trai, chỉ vì loại người mặt dày này, nay không những bị gãy tay, hơn nữa tiền đồ trong quân đội sau này cũng bị hủy diệt, chỉ có thể chuyển sang làm về dân sự, vừa nghĩ tới đây, trong lòng bà ta liền bốc hỏa tức giận, mặc dù Chu Tố Tố còn có hai đứa con trai khác, nhưng hai đứa con này cũng không có uy tín gì trong quân đội, không có tiền đồ bằng đứa con trai cả này.

Hiện nay con đường trong quân đội đã bị cắt đứt, bà ta làm sao có thể cam tâm, hơn nữa của cải cả đời kinh doanh của ba chồng và chồng bà ta phải chấp tay dâng lên cho người khác, bà ta hận tới mức chỉ muốn chết đi cho xong, tất nhiên trong lòng bà ta càng hận Cố Doanh Tích, đã mấy lần tìm người tới đối phó ả ta.

Nhưng không biết có phải là do nữ chủ trời sinh đã mang theo một loại ánh sáng, mỗi lần Cố Doanh Tích không những tránh thoát được, thậm chí còn quen biết một người khó lường ra tay cứu mạng ả ta, làm cho Chu Tố Tố tức muốn chết.

Ninh Vân Hoan tất nhiên không biết hành vi gián tiếp thay cô loại trừ kẻ địch Cố Doanh Tích của Chu Tố Tố, Lan Lăng Yến cũng không muốn những chuyện hắc ám này làm bẩn lỗ tai của cô, cho nên cô không hỏi thì anh cũng không chủ động nói ra, để cho Ninh Vân Hoan dưỡng thương ở nhà vài ngày.

Cô đã xin nghỉ ở trường học, Tô Doanh là hiệu trưởng, liền trực tiếp cho cô nghỉ hết kỳ này chỉ cần tới thi, để cô an tâm nghỉ ngơi ở nhà không cần tới trường nữa. Ninh Vân Hoan ngoại trừ việc ở nhà chăm sóc con trai, thời gian còn lại đều đi tới bệnh viện thăm ba Ninh.

Lần này vào bệnh viện, ba Ninh được kiểm tra không chỉ bị mắc bệnh cao huyết áp, còn kiểm tra ra trong não của ông có hai mạch máu có chút bất thường, nếu như lại tức giận lần nữa, mạch máu sẽ bị vỡ ra, e rằng không giữ được tính mạng.

Mẹ Ninh vừa nghe thấy tin tức này liền sợ hãi, tất nhiên là muốn ba Ninh ở lại bệnh viện theo dõi, đối với việc có làm phẫu thuật hay không, ba Ninh lại có chút lo lắng, bác sĩ cũng nói, chỉ cần để ý, không được tức giận, bồi bổ cơ thể là được, theo lý mà nói việc này không phải trở ngại gì quá lớn, nhưng nếu ba Ninh tức giận, mạch máu vỡ ra, kết quả tất nhiên rất dọa người.

Nếu ba Ninh làm phẫu thuật, phẫu thuật cũng có chút nguy hiểm, đặc biệt là phải mở sọ ra, ít nhiều cũng lưu lại chút di chứng, nói không chừng vốn dĩ hiện tại sức khỏe của ông rất tốt, vừa mở sọ ra, ngược lại lại làm cho sức khỏe kém đi, hơn nữa chỉ cần không cẩn thận một chút, dễ dẫn tới tình trạng bị liệt nửa người.

Cho nên sau khi bệnh viện kiểm tra xong cho rằng mặc dù hai mạch máu này rất nguy hiểm, nhưng không phải là trí mạng, không cần làm phẫu thuật, chỉ cần tuân thủ trị liệu là được, tất nhiên là ba Ninh vẫn phải ở trong bệnh viện một khoảng thời gian nữa.

Mỗi ngày Ninh Vân Hoan đều tới thăm ba, vẫn không hề bắt gặp Ninh Vân Thành, vết thương trên cánh tay của cô đã dưỡng thương được hơn 20 ngày, đã không còn đau nữa, cử động một chút cũng được coi là linh hoạt.

Dù sao buổi chiều cũng không bận gì, Lan Lăng Yến biết cô muốn đi thăm ba vợ, cho nên đưa con trai và một đám bảo mẫu tới công ty của Lan gia ở trong nước trước. Mặc dù Lan Lăng Yến là thủ lĩnh của phe phản diện, nhưng những năm này cũng có kinh doanh rửa tiền, vốn sau khi Trung Quốc thành lập, năng lực quốc gia cũng không nhỏ, hơn nữa ở đây còn có ô dù, nên có một phần tài sản của Lan gia đầu tư ở đây, cho dù Lan Lăng Yến đi cùng vợ trở về Trung Quốc, cũng không thể ngày ngày nhàn nhả ở trong nhà.

Bên cạnh không có người, quản gia đã chuẩn bị tốt vài món canh, lái xe đưa Ninh Vân Hoan tới bệnh viện, ai ngờ Ninh Vân Hoan đi tới ngoài phòng bệnh, lại nhìn thấy có rất nhiều bệnh nhân cùng tầng với ba Ninh vây lại ở cửa phòng bệnh, nghehnh cố nhìn vào trong.

Xảy ra chuyện gì vậy? Ninh Vân Hoan căng thẳng, vừa có phản ứng liền nghĩ tới ba Ninh xảy ra chuyện rồi, cô vội vàng xách đồ chạy tới phòng bệnh của ba Ninh.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tức Giận Hôn Mê

Gần đây ngày nào Ninh Vân Hoan cũng tới bệnh viện, những bệnh nhân ở xung quanh nhìn nhiều cũng thấy quen mặt, nhìn thấy Ninh Vân Hoan tới, bất giác tránh ra nhường đường cho cô, càng chạy tới gần, cửa phòng bệnh cũng không đóng lại, bên trong truyền ra tiếng gào thét rung trời của Ninh Vân Thành:

"Ba, sao ông lại đối xử với tôi như vậy? Không đưa tiền cho tôi thì thôi, nhưng tại sao ngay cả cho tôi vay ông cũng không đồng ý? Tôi vay nhiều lắm sao, chỉ là hai ngàn vạn mà thôi, lẽ nào ông không thể đáp ứng hay sao? Công ty Ninh gia ngay cả hai ngàn vạn cũng không có sao? Cũng đâu phải là bị phá sản!" Ninh Vân Thành vừa nói tới đây, giọng nói càng ngày càng căm phẫn, ba Ninh nằm trên giường bệnh tức tới mức cả khuôn mặt trở đỏ, ho khan, chỉ vào Ninh Vân Thành không nói được một chữ nào.

"Được rồi Vân Thành, con vừa đến liền đối xử với ba con như vậy hay sao?" Mẹ Ninh nhìn thấy con trai làm chồng bà tức giận không nhẹ, rất sợ nguy hiểm tới tính mạng của ông, vội vàng thay ba Ninh vuốt lưng, rồi mới nói: "Con biết không, hiện tại ba con đã.... .."

"Bình thường đều không sao, tôi vay chút tiền liền không thoải mái, khẳng định là giả vờ!" Ninh Vân Thành vừa nghe thấy lời nói của mẹ Ninh, không thèm nghĩ ngợi liền mở miệng. Nửa tháng trước Cố Doanh Tích khóc lóc trở về, hăn và Tạ Trác Doãn đều đoán ả bị người khác ức hiếp, nhưng dù dễ thế nào ả cũng không nói ra, sau cùng hăn và Tạ Trác Doãn cũng không có biện pháp, chỉ có thể cùng lôi ả ta lên giường dùng cách này

bức ép ả ta nói ra, sau đó mới biết ả thiếu nợ người khác năm ngàn năm trăm vạn.

Ả nói là vì ả đập hỏng điện thoại và túi sách của người khác! Lúc đó Ninh Vân Thành nghĩ rằng người trong lòng mình bị người khác chinh ác, làm gì có loại điện thoại túi sách nào đáng giá năm ngàn năm trăm vạn? Hơn nữa gần đây có rất nhiều người tới tìm Cố Doanh Tích gây phiền toái, nếu như không phải hấn và Tạ Trác Doãn thay phiên nhau không kể ngày đêm canh giữ ở bên cạnh ả, e rằng ả ta đã sớm xảy ra chuyện, những chuyện này càng làm Ninh Vân Thành hoài nghi ả ta bị người ta chinh ác.

Năm ngàn năm trăm vạn mặc dù nhiều, nhưng nếu so với tính mạng của Cố Doanh Tích, cũng không đáng gì, vì vậy hấn cùng Tạ Trác Doãn cùng nhau bàn bạc, muốn trả tiền thay cho người trong lòng, tránh cho có người ngày ngày tới tìm ả ta gây phiền toái, dù sao thì mình thương dễ tránh, nhưng ám tiền khó phòng.

Thân phận hiện tại của Tạ Trác Doãn không thể so sánh với trước đây. Hấn ta dựa vào tiền hoa hồng được chia dưới danh nghĩa đại thiếu gia Tạ gia, một năm được nhiều nhất hai ba trăm triệu (không hiểu sao nhiều tiền như vậy, tại chương trước nói tài sản gần cả đời phần đầu của Tần gia mới có 100 triệu thôi, hoa hồng đã 300 triệu, không biết lương chính thức khi làm việc là bao nhiêu nữa, tác giả chém ghê quá, cứ như kiểu tiền ấy mà, cũng chỉ là một con số thôi, trước sau xung đột quá), nhưng lúc trước hấn đút lót vài người trong công ty, cho nên trong hai năm nay hấn luôn phải vớt tiền vào cái động không đáy đó, trên người cũng không có bao nhiêu tiền, nhưng hấn ta chủ động gánh chịu trả nợ thay Cố Doanh Tích hai ngàn năm trăm vạn, Ninh Vân Thành không muốn bị hấn ta coi thường, cho nên cũng mạnh miệng nói, đáp ứng thay Cố Doanh Tích trả hai ngàn vạn (cộng lại vẫn chưa đủ 5500 vạn mà, không hiểu).

Nhưng gần đây hấn bị ba Ninh chặt đứt tài chính, trong tay ngay cả mười vạn cũng không có. Mặc dù hấn đi Anh du học vài năm, đến nay tuổi

tác cũng không còn nhỏ, nhưng trước đây Ninh Vân Thành quen tiêu xài, trong tay không có tài khoản tiết kiệm, dù sao thì trước đây chỉ cần hăn giơ tay ra đòi tiền ba Ninh, làm gì có chuyện thiếu tiền đâu? Lại thêm hăn là một đại thiếu gia, cũng không đi làm, ngay cả chức vụ trong công ty nhà mình cũng chỉ là treo lên cho có, trước đây chưa từng chân chính làm việc, đến nay không có tiền, hăn suy đi tính lại, cũng chỉ còn cách trở về nhà lấy tiền chỗ ba Ninh.

Mặc dù Ninh gia có chút tiền, nhưng ba Ninh vừa nghe thấy hăn cần hai ngàn vạn, trong lòng liền nghi ngờ mục đích Ninh Vân Thành đòi tiền, cho nên không đáp ứng. Nghe thấy giọng nói vô cùng kích động của Ninh Vân Thành, ba Ninh nghĩ tới chuyện bác sĩ nhắc ông không được tức giận, cố gắng áp chế tức giận trong lòng: "Mày cần khoản tiền này làm gì? Mày có biết rằng mặc dù ba mẹ có thể cho mày hai ngàn vạn, nhưng muốn lấy đi, cũng phải quay vòng vốn một thời gian.... .."

"Ba, ông chỉ cần nói ông có cho hay không, dù sao sau này ông và mẹ chết đi, số tiền này cũng thuộc về tôi, tại sao bây giờ không thể lấy ra cho tôi? Lẽ nào các người không biết hiện tại tôi đang cần tiền gấp hay sao?"

Một câu nói làm ba Ninh suýt chút nữa tức giận tới mức ngã ngửa, gân xanh trên trán không ngừng nảy lên, sắc mặt mẹ Ninh cũng có chút khó coi, Ninh Vân Thành lại nói tiếp: "Tôi thật sự rất cần, các người tâm ngoan thủ lạt như vậy, bình thường cắt tiền của tôi thì thôi đi, đến nay ngay cả vay tiền cũng không cho tôi vay, có phải sợ tôi không trả nổi có phải hay không? Có phải là các người muốn bức chết tôi mới vui lòng? Các người có tin tôi lập tức nhảy từ tầng lầu này xuống dưới hay không!"

Nghe tới đây, người bên ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ, Ninh Vân Hoan rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, sau khi gạt tay làm mọi người tránh ra, không thèm nghĩ ngợi liền cầm lấy bình giữ nhiệt đập vào đầu Ninh Vân Thành:

"Anh có cần mặt mũi nữa hay không, có phải anh có ý đồ tới đây muốn làm ba tức chết." Kiếp trước Ninh Vân Thành cũng mượn tiền ba Ninh cho Cố Doanh Tích, sau khi thấy ba Ninh không đồng ý, mới tìm cách đánh chủ ý lên cô, kiếp trước Ninh Vân Hoan vì hấn mà gặp hết xui xẻo này tới xui xẻo khác, cuối cùng hấn cùng với những tên đàn ông khác cùng nhau hưởng thụ Cố Doanh Tích, lại đem tâm huyết mấy đời của Ninh gia tặng cho Cố Doanh Tích, rõ ràng là hấn ta làm ba Ninh tức giận ngất xỉu phải nhập viện nhưng hấn không thèm cứu giúp mà bỏ đi, đến nay Ninh Vân Hoan nghe thấy chuyện hấn vay tiền, trong lòng căng thẳng, hình như là nghĩ tới cuộc sống xui xẻo ở kiếp trước, trên tay cũng dùng sức lớn hơn.

"Mày bị điên rồi à?" Ninh Vân Thành bị trúng vài phát, hộp giữ nhiệt này bên trong đựng đầy canh nóng, trọng lượng cũng không nhẹ, đập vào đầu người khác thực sự rất đau, nhất thời hấn bị Ninh Vân Hoan đánh vào đầu, lại thêm sức lực to lớn khi con người tức giận, cho nên hấn vùng vẫy một lúc, mới bắt được tay của Ninh Vân Hoan, ném canh xuống đất: "Mày muốn làm gì?"

"Mày mới muốn làm gì ấy!" Ba Ninh nhìn thấy cánh tay của con gái bị Ninh Vân Thành vịn chặt, nghĩ tới xương tay của con gái bị thương vừa mới tốt lên, nhất thời không thể ngồi yên, tức tới mức thở dốc, vội vàng kêu mẹ Ninh: "Nhanh, nhanh ngăn nó, buông tay ra."

Có lẽ là quá kích động, nhất thời ông cảm thấy hô hấp khó khăn, dọa mẹ Ninh sợ hãi, vội vàng ấn chuông ở bên cạnh, sau đó mới mặt lạnh hướng tới chỗ con trai: "Còn không buông tay của em gái ra, nhìn xem ba của anh đã tức giận tới mức nào rồi."

"Sớm không bệnh, muộn không bệnh, sao tôi vừa nói muốn vay tiền liền bị bệnh rồi?" Hấn nói vậy cố ý ám chỉ ba Ninh giả bệnh, sắc mặt mẹ Ninh liền trở nên xanh mét, sau đó lại đỏ bừng mặt mũi, nước mắt cũng sắp chảy ra.

"Anh cầm miện cho tôi!" Lúc này Ninh Vân Hoan chỉ hận sao bình giữ nhiệt của cô lại có chất lượng tốt như vậy, nếu không vừa rồi nước canh nóng đổ lên đầu hẳn là tốt rồi, làm hẳn bị bỏng kêu oa oa mới tốt!

Mọi người liền loạn thành một khối, những người ở bên ngoài cũng bắt đầu chỉ trỏ vào trong, sắc mặt Ninh Vân Thành trở nên xanh trắng, đến khi nhìn thấy biểu tình hoảng hốt của Ninh Vân Hoan, cùng với bộ dáng không ngừng thờ đốc của ba Ninh, mới bất mãn nói:

"Không phải là bị bệnh thật đó chứ!"

"Mày cầm miện cho tao!" Lúc này mẹ Ninh không thể nhẫn nhịn được nữa, đi tới chỗ con trai, tát cho hẳn một cái vang dội.

Ninh Vân Thành bị đánh tới mức lệch mặt sang một bên, mẹ Ninh dùng lực vô cùng lớn, ngay cả chân hẳn cũng phải loạn choạng vài bước, lưng dựa vào tường mới ổn định được cơ thể.

"Nếu như ba của mày có mệnh hệ gì, mày cũng đừng gọi tao là mẹ nữa, mày cứ việc đi gọi Cố Doanh Tích của mày là mẹ đi!" Mọi người đều nói có vợ quên mẹ, hiện nay Ninh Vân Thành vẫn chưa chính thức cưới Cố Doanh Tích vào cửa đã điên thành như vậy, nếu như thật sự cưới ả ta vào cửa, còn không phải làm cho Ninh gia trở nên long trời lở đất hay sao?

Ninh Vân Thành thấy ba Ninh không giống như giả vờ, lúc này mới hoảng sợ, lại nghe thấy lời nói của mẹ Ninh, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hừ lạnh một tiếng xem như muốn rời đi, nhưng những y tá ở bên ngoài nghe thấy tiếng chuông liền gọi các bác sĩ gấp gáp vào phòng, Ninh Vân Thành bị chen vào, dưới tình huống nhiều người như vậy hẳn ta cũng ngại không dám rời đi.

"Đã nói rồi, Ninh tiên sinh không thể tức giận, sao lại để ông ấy tức giận thành như thế này?" Một vị bác sĩ trung y tuổi tác có vẻ lớn, đeo gọng kính vàng, khuôn mặt có chút nghiêm khắc cau mày, có chút tức giận khiến

trách hai câu: "Các người sợ tính mạng của ông ấy quá dài hay sao, bị làm khổ chưa đủ à?"

"Ai biết có phải giả vờ hay không, chỉ là không muốn cho tôi vay tiền mà thôi." Ninh Vân Thành nghe thấy bác sĩ nói, thực ra trong lòng cũng có chút hoài nghi, nhưng ngoài miệng vẫn không muốn nhận thua, nhỏ tiếng nói thăm một câu.

Lời này bị ba Ninh đang thờ gập nằm ở trên giường nghe thấy, hai mắt trợn trắng, nhất thời không nhin được, khóe miệng sùi bọt, ngất đi.

Các bác sĩ nhìn thấy tình hình như vậy, ngay cả huyết áp cũng không dám đo, trực tiếp móc ống khám lên cổ của mình: "Mau đưa vào phòng phẫu thuật."

Mẹ Ninh vừa lo lắng vừa sợ hãi, nhìn thấy con trai ở bên cạnh liền tức giận đánh một cái, không chút nghĩ ngợi liền tát hẳn ta một bạt tai: "Nếu như ba của mày có mệnh hệ gì, tao sẽ không bỏ qua cho mày!"

Đến lúc này, Ninh Vân Thành cũng có chút hốt hoảng, sợ ba Ninh ngã không dậy nổi, cho nên bị mẹ Ninh đánh cũng không dám lên tiếng, chỉ là đi theo cùng đẩy giường bệnh ra khỏi phòng bệnh tới phòng phẫu thuật. May mà ba Ninh ngất đi trong bệnh viện, trong não của ông bị vỡ một mạch máu, muốn cứu kịp thời, không thể trì hoãn dù chỉ một chút, cho nên phẫu thuật tiến hành khá thuận lợi, không lưu lại di chứng gì, nhưng từ nay về sau chắc chắn phải bảo dưỡng cơ thể thật tốt, không thể tức giận dù chỉ một chút.

Trái qua chuyện lần này, trong lòng mẹ Ninh cũng sinh ra sự ngăn cách đối với con trai, hôm nay hẳn ta có thể vì một Cố Doanh Tích vẫn chưa chính thức cưới vào cửa mà làm ra loại chuyện này, làm chồng của ba tức tới mức suýt mất mạng, thì trong tương lai cũng sẽ có ngày nó làm ra loại chuyện bất hiếu đối với bà.

Nghĩ tới trước đây bà sủng ái con trai vô bờ, không để hẳn ta chịu khổ chịu thiệt một chút nào, mẹ Ninh nhịn không được chảy nước mắt, đợi đến khi ba Ninh phẫu thuật xong ra khỏi phòng phẫu thuật, nhìn thấy Ninh Vân Thành thở phào nhẹ nhõm, bà muốn nói lại thôi, nhìn thấy bộ dáng muốn rời đi của hẳn ta, bà lau nước mắt nói: "Nếu như mà có chuyện thì mà đi trước đi."

"Mẹ, Tích Nhi cô ấy vẫn đang đi làm, nếu như con tới muộn, buổi tối tan làm về cô ấy sẽ gặp nguy hiểm." Ninh Vân Thành cũng không phải không lo lắng cho ba Ninh, chỉ là nghĩ tới lần trước Cố Doanh Tích bị rớt xuân được ở Hội sở Quan lại quyền quý, cuối cùng bị mấy tên lưu manh chiếm tiện nghi, trong lòng liền lo lắng ả ta lại bị thương, dù sao thì hiện tại ba Ninh đã không có chuyện gì nữa, hẳn ta tất nhiên là chuẩn bị đi đón Cố Doanh Tích rồi, nếu như hẳn không tới, lại làm cho tâm hồn thiếu nữ của người trong lòng bị tên khốn Tạ Trác Doãn cướp đi mất.

*****Dạo này mình hơi lảm nhảm, bất hợp lý là lại mở ngoặc nói này nói nọ, thực ra mình cũng không thích bình luận vào, vì sợ làm ảnh hưởng tới độc giả, nhưng không nói ra lại sợ mn nghĩ mình edit sai, trước sau không logic. Sau này mình sẽ cố không nói chen vào nữa, hihi!~ ~ ~ ~

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Trên Đường Đi Gặp

"Mày cút đi ngay!" Vừa nghe thấy cái tên Cố Doanh Tích, trong lòng mẹ Ninh liền cảm thấy vô cùng ghê tởm, hét lên với con trai, nhìn thấy ánh mắt Ninh Vân Thành né tránh muốn mở miệng nói chuyện, lại càng tức giận: "Mày cũng đừng tìm tao xin tiền nữa, một đồng tiền tao cũng không có." Thực ra trong lòng bà vẫn hi vọng Ninh Vân Thành sẽ nhận sai, ai ngờ Ninh Vân Thành vừa nghe thấy lời mẹ Ninh nói, vô cùng bất mãn đối với bộ dáng tuyệt tình của bà, cho nên hừ lạnh một tiếng, tính tình cậu ấm lại phát tác rồi, vung tay rời đi.

Mẹ Ninh tức tới mức không ngừng thở dốc, Ninh Vân Hoan giúp bà thuận khí, nhỏ giọng khuyên bà vài câu, mẹ Ninh mới kéo tay cô nói: "Đến nay mới nhận ra, không phụ ba con thương con, đợi ông ấy tỉnh lại, con hãy thương lượng với ông ấy, anh trai con vì một người phụ nữ mà không nhận người thân, mặc dù gia nghiệp nhà họ Ninh ta không lớn, nhưng không thể để anh trai con dễ dàng đem tặng vào tay của người phụ nữ họ Cố, ba con ở sau lưng không ít lần khen Lăng Yến tốt, từng đề cập qua với mẹ muốn để Lăng Yến quản lý công ty thay ba con, còn chuyện của anh con, con không cần nhắc tới nữa."

Đối với lời nói này của ba Ninh, trước đây bà cảm thấy không công bằng, nhưng hôm nay bà nhận ra lời nói của chồng bà mới là đúng đắn.

Ninh Vân Hoan nghe thấy vậy, trong lòng không ngừng nhảy nhót.

Nói thật, thực ra gia nghiệp nhà họ Ninh cũng không lớn, nếu đổi theo giá thị trường cùng lắm cũng chỉ đáng khoảng một trăm triệu, công ty giải

trí nhỏ của Ninh gia chỉ thuộc về nhà họ Ninh, cũng không có cổ đông gì, có thể nói công ty Ninh gia đều nhất nhất nghe lời ba Ninh, chỉ cần ông ra quyết định, chẳng ai có tư cách tới hoa tay múa chân cả.

Nếu ba Ninh đã nói tặng cho Ninh Vân Hoan, nếu như ông thật sự quyết định như vậy, ngoài Ninh Vân Thành ra thì không có trở ngại nào, hiện nay trên tay Ninh Vân Hoan có có tấm thẻ trị giá hơn 100 triệu nữa cơ, lần trước khi Tân gia tới bồi thường cho cô, đã từng tặng cô một tấm thẻ, lúc đó Lan Lăng Yến nói bên trong ít nhất cũng có hơn 100 triệu, sau đó Ninh Vân Hoan cũng có kiểm tra qua, xác thực không chỉ có 100 triệu thôi, hiện nay cô có thể được xem như người có tiền rồi. Cô không thiếu tiền tiêu xài, thực ra công ty Ninh gia chuyển đến tay cô cũng không có tác dụng gì.

Nhưng kiếp trước Ninh Vân Thành lừa mất quyền thừa kế một nửa tài sản nhà họ Ninh của cô, nếu như hiện tại ba Ninh có ý định tặng Ninh gia cho cô, tất nhiên cô sẽ không cự tuyệt, vừa đúng lúc nhân cơ hội này, cô cũng muốn Ninh Vân Thành nếm thử một chút, cảm giác bị người thân tính kế như thế nào, muốn để hẳn ta thử xem, cảm giác không còn gì, ngay cả tia hi vọng cuối cùng cũng mất đi!

Bởi vì nguyên nhân này, sau khi mẹ Ninh nói ra ba Ninh có ý giao lại Ninh gia cho Lan Lăng Yến quản lý, Ninh Vân Hoan cũng không cự tuyệt.

Đi ra khỏi bệnh viện thì trời đã tối, lúc cô rời đi, do tác dụng của thuốc mê mà ba Ninh vẫn chưa tỉnh. Bầu trời tối đen bắt đầu rơi xuống những hạt mưa nhỏ, vừa ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, không khí tươi mát thanh lạnh ập tới, làm cô không tự chủ được rụt bả vai.

Thời tiết ở thủ đô luôn làm cho người ta không thể dự đoán được, buổi chiều vẫn còn nắng cao chói lọi, lúc này mới qua một thời gian đã mưa rồi, cũng không biết tài xế chở cô tới đang đợi ở đâu, Ninh Vân Hoan vừa mới lấy điện thoại từ trong túi ra, cuộc gọi của Lan Lăng Yến liền gọi tới.

"Em đang ở đâu?" Giống như anh biết Ninh Vân Hoan đã đi ra ngoài bệnh viện rồi vậy, Lan Lăng Yển cũng không hỏi những lời vô nghĩa, giọng nói của anh vốn trong trẻo lạnh lùng, nhưng dưới tình cảnh hiện tại, Ninh Vân Hoan nghe thấy giọng nói này trong lòng liền cảm thấy ấm áp, sau khi nói cho anh biết vị trí mà cô đang đứng, liền ngoan ngoãn đứng chờ anh tới.

Lúc Lan Lăng Yển tới đón cô, nhìn thấy trước cửa sáng trưng của bệnh viện, mọi người đều tránh mưa đứng trong sảnh bệnh viện, chỉ có một mình cô đứng đó ôm vai, chiếc váy bị gió thổi tung bay, chiếc bóng của cô kéo dài trên bậc thang, hình như chỉ trong một giây đó, chiếc bóng ấy trực tiếp đổ vào lòng anh.

Nghe thấy tiếng xe, Ninh Vân Hoan theo bản năng quay đầu nhìn, không đợi xe dừng lại đã đi tới đó, đợi cô vừa tới bên cửa xe, Lan Lăng Yển đang bật ô muốn qua đón cô, thì thấy cô đã tới rồi, đành phải kéo cô lên xe, may là trên xe lúc nào cũng có trà hoa quả nóng và khăn lông. Lúc này anh đưa trà hoa quả cho cô, nhìn thấy cô cẩn thận uống từng ngụm, anh mới lấy khăn lông lau tóc thay cô:

"Ba vợ không sao chứ?" Chuyện ba Ninh bị chọc tức phải làm phẫu thuật anh đã biết, lúc này liền hỏi cô một câu.

Ninh Vân Hoan cũng không hỏi tại sao anh biết ba Ninh làm phẫu thuật, cô biết Lan Lăng Yển có cách của riêng anh, chỉ nghe thấy anh hỏi một câu liền đáp một câu: "Lúc em rời đi ba vẫn chưa tỉnh, là bị Ninh Vân Thành làm cho tức giận." Nói xong, lại kể lại chuyện buổi chiều cho anh nghe, cánh tay bị Ninh Vân Thành vịn mơ hồ cảm thấy đau, vừa rồi cô chỉ là chuyện động cánh tay một chút, mắt sắc của Lan Lăng Yển đã nhìn thấy rồi, cau mày nói:

"Có cần anh tìm người giáo huấn anh ta một chút hay không?" Lần trước Tần Dật dám làm Ninh Vân Hoan bị thương, cuối cùng không chỉ bị

anh đánh cho nửa sống nửa chết, Tần gia còn phải tự mình tới cửa thỉnh tội, nhất định Ninh Vân Thành đã động vào tay của cô, tuy cô không nói, nhưng Lan Lăng Yển cũng có thể nhận ra, cho nên hỏi cô một câu như vậy, thấy cô không nói gì, trong lòng anh đã ra quyết định.

Khi hai người Lan Lăng Yển đang thân mật trò chuyện với nhau, thì Ninh Vân Thành đã bị Lan Lăng Yển ghi nhớ trong lòng không hề hay biết chuyện gì mà chuẩn bị cùng Tạ Trác Doãn đi đón Cố Doanh Tích về nhà.

Trận mưa mới bắt đầu chỉ là mưa nhỏ lất phất sau đó càng mưa càng to, từ khi Tạ Trác Doãn gây ra chuyện, hẳn đã sớm bị Tạ gia chán ghét mà từ bỏ, mặc dù hiện nay dưới danh nghĩa hẳn vẫn có nhà có xe, nhưng cũng chỉ có thể dùng tạm, nhà thì có thể ở, nhưng xe không có xăng thì hẳn không dám lái đi, tất cả tài khoản của Ninh Vân Thành cũng bị ba Ninh đình chỉ, cho nên lúc này hai quý công tử trước đây chỉ có thể cùng đi bộ với Cố Doanh Tích.

Cố Doanh Tích vốn cũng không phải người ghét nghèo yêu giàu, lúc này thấy hai người yêu mặc gió mưa tới đón ả, trong lòng vô cùng cảm kích, lại thêm nguyên nhân có lẽ gần đây ả gặp Lan Lăng Yển liền mất hồn lạc phách, thấy hai người đàn ông không hề tức giận ả ta, ả liền cảm thấy có chút áy náy, không chỉ không coi thường oán hận bọn hắn không có xe, ngược lại còn an ủi chăm sóc tâm hồn bị tổn thương của hai người đàn ông, người khéo hiểu lòng người như ả, tất nhiên là làm cho Ninh Vân Thành và Tạ Trác Doãn càng thêm yêu sâu đậm hơn.

Mấy người đang đi bộ về nhà, đột nhiên Cố Doanh Tích phát hiện ra bên đường có tiếng nước nổ, tiếng kêu này không giống mèo, cũng không giống thanh âm giọt nước rớt xuống đất tạo thành, trong thời tiết tầm tối, ả cùng trao đổi ánh mắt với hai người đàn ông, Cố Doanh Tích nói:

"Bên đó xảy ra chuyện gì vậy?"

Mưa ở ngoài trời ngày càng lớn, hai người Tạ Trác Doãn lo lắng chặn mưa cho Cố Doanh Tích, lúc này hai người đều bị ướt không ít, hận không thể sớm về phòng tắm rửa thay quần áo, lúc này nghe thấy Cố Doanh Tích hỏi, cùng trao đổi ánh mắt, lúc này mới miễn cưỡng khuyên ả:

"Tích Nhi, thôi bỏ đi, quan tâm những chuyện đó làm gì, mưa lớn như vậy, việc hai người bọn anh bị ướt hết không đáng lo ngại, nhưng thân thể em yếu ớt, nếu như bị thấm nước mưa, thì biết làm sao." Cố Doanh Tích tất nhiên là cảm động tới mức mắt đẹp long lanh, ánh mắt chớp chớp: "Vân Thành, nhưng thấy người gặp nạn mà không giúp, vậy chúng ta có gì khác cầm thú cơ chứ?"

"Em thiện lương như vậy, đáng tiếc người khác còn cố tình không buông tha em." Ninh Vân Thành vừa nhìn thấy người trong lòng hiểu lý lẽ như vậy, trong lòng liền cảm thấy tê dại, nghĩ tới ngày hôm nay trở về nhà vay tiền còn chưa có tiến triển, cả người liền cảm thấy nặng trĩu.

"Ô ô." Bởi vì mấy người đi tới gần, âm thanh ở bên này cũng nghe rõ ràng hơn, hình như có vài người ngủ ở ven đường đang nhỏ giọng khóc.

Trời mưa to, lúc này trời cũng tối rồi, nghĩ tới có người khóc ở ven đường, trong lòng Cố Doanh Tích liền cảm thấy đồng tình, vội vàng cầm ô đi tới, quả nhiên nhìn thấy mấy thiếu niên thiếu nữ quần áo toàn thân ướt đẫm, chen chúc lẫn nhau, toàn thân bị lạnh tới mức run rẩy đang tụm lại thành đoàn tránh ở sau cái cột bên cạnh một cửa hàng ven đường.

"Các em sao vậy, có cần giúp đỡ không?" Lúc Lưu Tấn Quân đang đợi người mà bị lạnh tới mức răng run cầm cập, một giọng nói ôn nhu vang lên, giống như tiếng nói của thiên thần vậy, vốn dĩ đêm lạnh lẽo mà đen tối, giống như chỉ trong một giây liền nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp. Hẳn chính là đầu lĩnh của bốn đứa trẻ còn lại, tuổi cũng không nhỏ nữa, hiểu được một chút chuyện nhân tình, cho nên lúc nghe thấy có người hỏi thăm liền đứng lên:

"Vốn dĩ chúng tôi lên thủ đô tìm người, nhưng hiện nay không tìm thấy người, trong người chúng tôi cũng không có tiền." Lưu Tấn Quân cắn chặt răng, nhìn Cố Doanh Tích được bảo vệ giữa hai người đàn ông, ánh mắt liền phát sáng trong nháy mắt, sau đó mới nhỏ giọng kể lại chuyện của mình.

Thiếu niên Lưu Tấn Quân giới thiệu về mình một chút, lại lòi mấy đứa trẻ có chút nhát gan ở phía sau lên, năm người này không lớn tuổi, Lưu Tấn Quân lớn nhất mới có 17 tuổi mà thôi, năm nay mới tốt nghiệp trung học, mấy người bọn họ đều tới từ vùng núi nổi tiếng nghèo khó của Trung Quốc, rất muộn mới được đi học, sau khi giới thiệu bản thân xong, Cố Doanh Tích liền cảm thấy thương tiếc.

"Thật đáng thương, sao người các em tìm kiếm không lưu lại số điện thoại?" Cố Doanh Tích nhìn một thiếu niên 14 tuổi, tóc đã ượt tới mức dán hết vào da đầu, sắc mặt thiếu niên trắng bệch, nhìn mềm mềm mại mại, ả ta không có sức chống cự đối với những người gặp nạn, lúc này nhìn thấy bộ dáng đáng thương của thiếu niên, trong lòng liền cảm thấy mềm nhũn.

"Không có." Lưu Tấn Quân lắc đầu, cắn răng nói: "Lúc đầu cũng không để lại số điện thoại, chỉ nói là ở thủ đô." Bọn họ đều là những đứa trẻ được người khác trợ giúp, đại khái bắt đầu từ khi trước 10 tuổi, mỗi năm liền có một khoản tiền chuyển vào tài khoản của bọn họ, giải quyết vấn đề học tập và những vấn đề trong cuộc sống của bọn họ, liên tục trong mười năm không hề ngắt quãng, ngoài việc biết tên của người ta cũng như địa chỉ ở thủ đô ra, trước đây bọn họ chưa từng hỏi qua số điện thoại người trợ giúp bọn họ là bao nhiêu.

"Hai tháng trước chúng tôi đã tới thủ đô rồi, nhưng vẫn chưa tìm được người, may mắn gặp được một chị gái tốt bụng." Thiếu niên nhỏ tuổi nhất thấy Cố Doanh Tích nhìn mình, bất giác liền nói: "Cho chúng tôi tiền trở về, nếu không chúng tôi.... .."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Ủng Hộ Giúp Đỡ

"Đúng vậy, đến nay trường học đã bắt đầu khai giảng rồi, nhưng vẫn luôn không nhận được tiền, nghe nói người trợ giúp chúng tôi cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không biết tại sao lại không gửi tiền cho chúng tôi nữa. Tôi muốn đi học, không muốn về nhà gả cho người ta." Một cô bé nói, lại có chút tức giận: "Bất kể như thế nào, cho dù không gửi tiền cũng phải nói với chúng tôi một tiếng chứ, đến nay ngay cả một lời cũng không nói liền trốn mất không thấy người đâu, là có ý gì đây? Chẳng lẽ đùa chúng tôi rất vui hay sao? Những người thành phố này liền coi thường chúng tôi!" (Ôi, thói đời!!!)

Lời nói của thiếu nữ nhận được sự đồng tình của các thiếu niên, mấy người liền nhịn không được gật đầu, trầm mặc một lúc, chỉ có Lưu Tấn Quân vừa mới giới thiệu bản thân mình là còn bình tĩnh, miễn cưỡng cười cười, nhìn thiếu nữ kia một cái, thiếu nữ mới cúi đầu vê áo của mình, không lên tiếng nữa.

"Các em được người trợ giúp sao?" Cố Doanh Tích nghe tới đây, trong lòng càng thương tiếc, nhưng Ninh Vân Thành và Tạ Trác Doãn đứng bên cạnh lại trao đổi ánh mắt với nhau, hai người đều có chút lo lắng.

Bình thường quan hệ của hai người vẫn luôn là tình địch, hai bên đều nhìn đối phương không thuận mắt, nhưng đối với loại chuyện này có chút tâm linh tương thông, mặc dù người trong lòng thiện lương làm chuyện tốt, làm cho bọn họ càng thêm yêu thương ả, nhưng hiện nay bản thân bọn họ đang ở trong tình huống nào? Trên người Tạ Trác Doãn không có nhiều tiền, hiện nay người Tạ gia đã sớm ghét bỏ hẳn rồi, hết tiền quay về tìm ba

mẹ, không những phải xem sắc mặt của người ta, còn phải xem tâm trạng của ba mẹ ra sao, nếu như gặp lúc tâm trạng của họ không tốt, mắng hăm một trận còn quá nhẹ nhàng, còn có khả năng bị mắng thậm tệ nhưng tiền còn không lấy được.

Ninh Vân Thành thì càng không cần nhắc tới, chiều hôm nay còn vấp phải đình, làm ba Ninh tức đến bệnh, lúc trở về cũng không lấy được tiền.

Mặc dù mấy người này đáng thương, nhưng vừa nhìn liền biết không phải một số tiền nhỏ có thể giải quyết vấn đề, người trợ giúp bọn họ khẳng định cũng cảm thấy ăn không tiêu, nên mới tuyệt đường trợ giúp bọn họ, nhưng Cố Doanh Tích thiện lương, vừa gặp tình huống này, khẳng định sẽ giúp bọn chúng. Nhưng với tình trạng hiện nay của ba người, mấy nghìn thì có, nếu muốn giúp những đứa trẻ này đi học, khẳng định không thể lấy ra một khoản tiền lớn như vậy được, hơn nữa Cố Doanh Tích còn mang món nợ 5 ngàn 500 vạn trong người, nếu như còn phải giúp đỡ người ta, Tạ Trác Doãn và Ninh Vân Thành thực sự lực bất tòng tâm.

Ai ngờ hai người không thể ngăn cản, ngay lúc Ninh Vân Thành chưa kịp mở miệng, Cố Doanh Tích đã đồng tình nói:

"Các em thật đáng thương quá, đêm nay không bằng tới nhà chị trước, rồi từ từ tính sau thôi."

Mấy người thanh thiếu niên tất nhiên là đồng ý, để bọn họ ở bên đường vừa lạnh vừa đói, số tiền trong người đừng nói là mua vé tàu hỏa trở về, chỉ riêng chuyện ngày mai bọn họ ăn gì để no bụng cũng là cả một vấn đề rồi. Lúc bọn họ lên thủ đô vì sợ người trợ giúp bọn họ thấy bọn họ có cuộc sống tốt đẹp, nên đặc biệt mặc trang phục cũ rách nhất, cũng không mang theo nhiều tiền, chính là muốn người khác đồng tình. Đến nay rơi vào bước đường này, có người mời bọn họ về ở đồng thời cho bọn họ ăn đương nhiên là tốt nhất.

Mấy người thiếu niên này đều xuất thân từ nông thôn, bình thường cũng không có chuyện gì học hặc với nhau, đối với những việc đối nhân xử thế đương nhiên có nhiều khiếm khuyết, lại thêm vấn đề tuổi tác, cho nên không nhìn ra khuôn mặt miễn cưỡng của hai người Ninh Vân Thành và Tạ Trác Doãn.

Trong đó Lưu Tấn Quân lớn hơn vài tuổi hiểu chuyện cũng không ít, hẳn ta cũng thấy rõ hai người Tạ Trác Doãn không tình nguyện, nhưng lúc này cũng không để ý nhiều, đến thủ đô hẳn vẫn muốn tìm một nơi để đợi, lại từ từ đi tìm người trợ giúp bọn họ, lần trước gặp Phó Viện tiểu thư hình như là sinh viên trường đại học Đế Đô, nghe nói hình như cô ta có quen biết với người trợ giúp bọn họ, nếu đã chuẩn bị tới tìm người, đồng thời thuyết phục người trợ giúp tiếp tục trợ giúp bọn họ, lần này không phải nhiệm vụ có thể hoàn thành trong ngày một ngày hai.

Trong đầu hẳn có tính toán, với tình hình trong nhà nếu người trợ giúp không trợ giúp tiền nữa, bản thân hẳn liền không thể tiếp tục đi học, bên dưới còn mấy đứa em trai em gái, bên trên còn có anh trai, trước đây tiền mà người trợ giúp gửi tới đa phần là đưa cho anh trai lấy vợ, nếu như hiện nay hẳn không thể lấy được sự trợ giúp giống như trước đây, phỏng chừng người trong nhà không đồng ý để hẳn tiếp tục đi học.

Lưu Tấn Quân mới 17 tuổi, hẳn vừa mới tốt nghiệp trung học cơ sở, hẳn không muốn ở lại nơi suốt ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, cũng làm người cả đời làm ruộng giống như anh trai hẳn, cuối cùng lúc đến tuổi thì ba mẹ làm chủ cưới cho một cô vợ. Hẳn đi vào thủ đô, nhìn thấy đô thị phồn hoa, không chỉ có những tòa nhà hai bên đường giống như trong tivi mà hẳn đã xem, hơn nữa ngay cả gạch đường cũng tốt hơn sàn nhà của gia đình giàu có nhất trong thôn.

Nơi đây mới là nơi hẳn nên sống, hẳn không muốn trở về quê hương, lần này hẳn định thuyết phục người trợ giúp bọn họ, làm cho cô lưu hẳn lại

tìm một trường học ở thủ đô, sau này cưới một cô vợ thành phố, không cần trở về nơi nghèo đói nữa!

Trong lòng đã có chủ ý, Lưu Tân Quân tất nhiên càng không thể cam lòng trở về, cho nên dù nhận ra sự bất mãn của hai người Tạ Trác Doãn, hãn vẫn giả bộ giống như không nhìn thấy, tùy ý cười nói cùng mấy đứa trẻ trong thôn nói lời cảm ơn Cố Doanh Tích.

Hãn nhìn thấy khuôn mặt Cố Doanh Tích cười ôn nhu, trong lòng không ngừng say đắm, sau này hãn muốn lấy vợ, chính là muốn lấy một cô gái thiện lương, lại xinh đẹp, hơn nữa tấm lòng tốt, còn ôn nhu như Cố Doanh Tích vậy, so với những cô dâu trong thôn không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Hơn nữa không biết tại sao, giống như ông trời ban ơn vậy, lần đầu tiên hãn nhìn thấy Cố Doanh Tích liền đặc biệt có hảo cảm đối với ả, rất thích người như ả, có thể ở cùng ả cùng nhau giải quyết vấn đề ăn ở, lại có thể lừa gần rơm để đoạt được giai nhân, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, mặc dù hiện tại hãn còn phải dựa vào ả, nhưng Lưu Tấn Quân vô cùng tự tin, chỉ cần cho hãn một cơ hội phát triển, sau này hãn nhất định trở thành người tài, xây dựng căn cứ tại thủ đô phồn hoa này, sau này nhất định có thể báo đáp cô gái thiện lương giống như thiên sứ này.

"Đúng rồi, người trợ giúp các em tên là gì? Tạ Trác Doãn và Ninh Vân Thành đều là người có bản lĩnh, nếu như bọn họ có thể giúp được gì, chị sẽ bảo bọn họ giúp."

Cố Doanh Tích vừa xác định mình có thể cứu giúp người khác, không tự chủ liền cười lộ lên, hai má lúm đồng tiền hiện ra, dáng vẻ vừa ôn nhu thiện lương vừa xinh đẹp đáng yêu, làm cho Lưu Tấn Quân càng say mê, trong lòng ngọt ngào nói: "Cô ấy tên là Ninh Vân Hoan."

Vốn dĩ Cố Doanh Tích tùy tiện đáp ứng giúp đỡ người ta còn không nói, sau cùng còn kéo theo hai người Tạ Trác Doãn cũng phải giúp đỡ, làm người ta phải than thở, nhưng nghe thấy cái tên Lưu Tấn Quân nói ra, ba người liền nhìn nhau, nhất thời có chút sợ ngậy người, thậm chí Ninh Vân Thành còn lớn tiếng nói:

"Mày nói cái gì?"

"Tên là Ninh Vân Hoan." Lưu Tấn Quân nói xong lời này, lại nhìn thấy sắc mặt Ninh Vân Thành có chút cổ quái, lúc này mới cau mày, hiếu kỳ nói: "Lẽ nào các người quen biết cô ấy ư?"

"Nếu như quen biết thì tốt quá." Thiếu nữ vừa mới nói chuyện lúc nãy nhin không được hoan hô, nói: "Ninh Vân Hoan là người trợ giúp chúng tôi rất lâu rồi, cô ấy là người tốt, nếu các người quen biết cô ấy, sau này giúp chúng tôi, cô ấy biết rồi nhất định sẽ trả lại tiền cho chúng tôi!"

"Nhưng không phải lần trước Phó Viện tiểu thư nói cô ấy không ở trong nước hay sao?" Thiếu niên 14 tuổi hiếu kỳ đáp một câu, mấy đứa trẻ lại trầm mặc.

Ninh Vân Thành vừa nghe thấy tên Ninh Vân Hoan, theo bản năng liền cảm thấy trong lòng không thoải mái, mặt lạnh nói: "Nó đã về rồi, chính là đoạn thời gian trước mới trở về, không nghĩ tới các người tới tìm nó."

"Tốt rồi Vân Thành, thì ra người được chúng ta giúp đỡ lại là người được em gái anh trợ giúp, lần này dễ tìm người rồi." Lúc Cố Doanh Tích nghe thấy người trợ giúp là Ninh Vân Hoan, cả người lạng đi ba bốn giây, ả vì chuyện của Lan Lăng Yến, trong lòng liền cảm thấy khó chịu đối với Ninh Vân Hoan, nhưng lần này chuyện Ninh Vân Hoan làm không phải chuyện xấu, vốn dĩ ả ta luôn cảm thấy phản cảm theo bản năng, nhưng Cố

Doanh Tích vẫn cố kìm nén sự phản cảm này, ngược lại cười với Ninh Vân Thành: "Vân Thành, anh gọi điện cho cô ấy đi."

Sau khi nghe thấy đám trẻ con này do Ninh Vân Hoan trợ giúp, ả liền không muốn thiết lập quan hệ với đám trẻ này, chuyện Lan Lăng Yến ả vẫn chưa thể buông xuống, hơn nữa lần trước Ninh Vân Hoan đánh ả ta ở trong trường, mặc dù nhờ quan hệ của Lan Lăng Yến, sự tình cũng không tiết lộ ra ngoài, nhưng trong trường học lại tuyên truyền khắp nơi, ai cũng cười nhạo ả ta, cho dù tố chất tâm lí của Cố Doanh Tích có tốt hơn nữa, dưới tình huống người người đều mắng ả ta một chân đạp hai thuyền, ả ta không thể quay lại trường để chịu mắng được.

Lại nói chuyện của ả ta không nháo lên mạng, thực ra trong lòng ả ta lại cảm thấy có chút oán hận, mặc dù bảo vệ được thể diện của ả, nhưng cho dù Cố Doanh Tích có tự mình đối người tới mức nào, cũng có thể mơ hồ đoán ra Lan Lăng Yến làm như vậy không phải vì ả ta, hơn nữa còn hoàn toàn vì nghĩ cho danh tiếng của Ninh Vân Hoan nên mới làm vậy.

Vừa nghĩ tới đây, ả liền cảm thấy tim đau như dao cắt, đối với việc làm bao nhiêu chuyện tốt đi chăng nữa cũng không làm tâm tình của ả tốt lên được.

"Anh không biết số điện thoại của nó." Sắc mặt Ninh Vân Thành có chút cứng nhắc, quan hệ của hắn với Ninh Vân Hoan vẫn luôn không tốt đẹp, cho dù ngay cả trước khi cô chưa sang Anh, đứa em gái này giống như con sên luôn làm phiền hắn, hắn ta cảm thấy phiền phức, tất nhiên là không tự chủ động liên hệ với cô. Đợi đến khi cô từ Anh trở về, sợ cô lại làm phiền hắn, thậm chí cho dù Ninh Vân Thành chuyển tới biệt thự ở núi Lam Sơn, tránh cô tránh tới mức này, càng không thể chủ động liên hệ với cô.

Rồi sau đó em gái này như bị trúng tà, không giống như trước đây cứ dính vào hắn nữa, ngược lại thái độ đối với hắn trở nên vô cùng ác liệt, Ninh Vân Thành phiền chán cô còn không kịp, làm sao có thể cho cô số

điện thoại, cho nên lúc này nghe thấy người trong lòng muốn hẳn gọi điện cho Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Thành liền có chút bị làm khó.

Cố Doanh Tích nghe thấy lời nói này của hẳn, biểu tình vô cùng thất vọng: "Vậy sao?"

Tạ Trác Doãn không nỡ nhìn bộ dáng này của ả, liền quay đầu lạnh lùng nói với Ninh Vân Thành: "Không có biện pháp nào hay sao?"

Ninh Vân Thành đau lòng nhìn bộ dáng thất vọng của Cố Doanh Tích, liền cầm lấy điện thoại ra: "Anh gọi điện hỏi ba anh trước đã." Hẳn nói tới đây, cầm điện thoại gọi tới một dãy số, nhưng kêu vài tiếng tút tút, đầu bên kia lại không có người nhận.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Đến Rồi

Mấy người lúc này có chút bất đắc dĩ, Cố Doanh Tích chỉ có thể nói: "Nếu nhất thời không tìm thấy người, các em ở tạm chỗ của chị trước, bây giờ đúng thời điểm vào học, Ninh Vân Hoan sẽ trở lại trường, ngày mai chị mang các em tới tìm cô ấy." Mọi người thiếu niên tất nhiên là gật đầu đáp ứng.

Dẫn người trở về, Cố Doanh Tích vẫn có chút hồn bay phách lạc, lúc ả nghe thấy tên của Ninh Vân Hoan, khó tránh khỏi làm bản thân ả nghĩ tới người làm ả thương nhớ, nhưng ngay cả một ánh mắt ả cũng không thềm dành cho ả. Biểu tình thất lạc mất mát của ả rơi vào trong mắt của hai người Tạ Trác Doãn, bọn hắn nghĩ: Ninh Vân Hoan tuy làm chuyện tốt như vậy, nhưng Cố Doanh Tích lại có tấm lòng thiện lương, chỉ bởi vì không có tiền cứu những đứa trẻ này mà cảm thấy khó chịu.

Trong mắt hai người đàn ông, Cố Doanh Tích luôn vô cùng hoàn mỹ, làm sao có thể nghĩ tới ả nghĩ tới người đàn ông khác ngay trước mắt hai người, cho nên đều đổ ả ta. Ninh Vân Thành nói:

"Tích Nhi, em yên tâm, anh có một nửa công ty Ninh gia, nếu không anh tặng tất cả của anh cho em, đến lúc đó chúng ta cũng nhận nuôi mấy trăm đứa trẻ, cho chúng đi học, nuôi dưỡng chúng trưởng thành, làm cho chúng đến kiếp sau vẫn nhớ ơn huệ của chúng ta."

Lời nói kiểu này Tạ Trác Doãn lại không biết mở miệng ra nói như thế nào, bây giờ hắn đã bị tước bỏ quyền thừa kế Tạ gia, nếu như hắn có được Tạ gia, đừng nói là nuôi dưỡng mấy trăm đứa trẻ, ngay cả việc mỗi năm

xây một trăm trường học cũng không thành vấn đề, nhưng đáng tiếc hẳn không còn vinh quang như trước đây, tất nhiên không dám hứa hẹn bừa, thấy Ninh Vân Thành dỗ Cổ Doanh Tích một câu làm cho ả lệ nóng tràn ra, trong lòng không khỏi có chút chua xót, lại nghĩ tới cuộc sống thiếu gia Tạ gia phong quang vô hạn trước đây.

Lúc này Ninh Vân Thành còn dám mạnh miệng, hẳn không biết rằng hiện nay ba Ninh mẹ Ninh đã có ý định không cho hẳn một chút tài sản nào của công ty Ninh gia, lúc này hẳn thật sự hi vọng mình có một khoản tiền lớn, hẳn nguyện ý lấy số tiền đó đến dỗ dành người trong lòng cười một cái, chỉ cần Cổ Doanh Tích cười, tất cả mọi thứ trên thế giới này đều không thể sánh bằng nụ cười ấy.

Về đến nhà sắp xếp cho mấy đứa trẻ, Cổ Doanh Tích tắm xong tất nhiên phải cho hai người đàn ông đói khát cả ngày ăn no. Ban ngày chỉ cần không phải ở trong nhà, hai người đàn ông có thể tận tình dỗ dành ả, chính là có thể quỳ rạp trên mặt đất giả chó kêu để cho ả vui, nhưng một khi về đến nhà, chính là thiên hạ của hai người đàn ông.

Bây giờ bọn họ đang ở trong biệt thự ở núi Lam Sơn của Ninh gia, sau khi vào nhà sắp xếp cho mấy đứa trẻ ở tầng một, Cổ Doanh Tích khó khăn lắm mới có thể tranh thủ vào phòng tắm một mình, sau khi tắm rửa xong đi ra, liền bị hai người đàn ông ôm vào trong lòng.

Một đêm phóng túng, sáng sớm tỉnh dậy nếu như không phải nhớ tới lời đáp ứng mấy đứa trẻ ngày hôm qua, Cổ Doanh Tích căn bản không thể rời giường nổi, hai chân của ả lúc này còn run rẩy, toàn thân đau nhức, mỗi một bước đi liền làm cho luồng nhiệt lưu trong cơ thể tràn ra, đợi đến khi ả tắm xong rồi xuống tầng, mấy đứa trẻ đã sớm thu xếp xong, đang có chút nhấp nhồm ngồi trên ghế sofa, hiếu kỳ nhìn trái ngó phải.

Tuổi Lưu Tấn Quân có chút lớn, đã qua thời kỳ xúc động của thiếu niên, hẳn nhìn thấy vết tích rõ ràng trên cổ Cổ Doanh Tích, nhất thời ghen

ty tới mức phát điên, nhưng hẩn nhẩn nhìn kìm xuống, mấy đứa trẻ không biết dùng phần lớn đồ đạc trong phòng bếp, nhưng biết sử dụng nồi cơm điện, đã vo gạo nấu chín cơm rồi, lúc này đang ngồi đợi Cố Doanh Tích, Cố Doanh Tích nhìn thấy tất nhiên là cảm thấy áy náy, vội vàng ăn hai bát cơm, lúc này mới dọn bát đĩa đi, để cho Ninh Vân Thành ở trên tầng thu dọn các thứ xong thì lái xe đưa bọn họ tới trường.

Cũng bởi vì trong lúc vô tình Cố Doanh Tích làm chuyện tốt, làm cho sáng sớm Ninh Vân Hoan đi vào trường, liền gặp phải một kinh hi.

Tiếng chuông vào lớp đã vang lên hai lần, tiết học hôm nay của Ninh Vân Hoan chính là tiết học của vị giáo sư khó tính lần trước. Lần trước mặc dù nhờ quan hệ của Tô Doanh, nên chuyện cô trốn tiết được đè ép xuống, đối với việc cúp tiết Ninh Vân Hoan vẫn còn cảm thấy không sao, nhưng vừa nhìn thấy Cố Doanh Tích dẫn một đám thiếu niên đợi chặn cô ở trước cổng trường học, cô liền cảm thấy có chút khó chịu.

Không biết có phải do nữ chính nữ phụ cả đời cùng yêu cùng giết hay không, lần trước Cố Doanh Tích gây ra chuyện có Tần Dật và người Tần gia chịu tội thay, lần này ả lại còn dám tới nữa. Trong lòng Ninh Vân Hoan dâng lên từng đợt phiền chán, ánh mắt nhìn Cố Doanh Tích ngày càng bất thiện.

"Chị lại muốn làm gì?" Lời của cô vừa mới nói xong, Ninh Vân Thành liền cảm thấy trướng mắt trước thái độ của cô đối với người trong lòng, lạnh lùng hừ một tiếng: "Mày kêu cái gì? Kêu cái gì mà kêu? Tích Nhi tới là có chuyện, cô ấy vì dọn dẹp hậu quả cho mày mà tới, làm việc đã không biết đầu đuôi, còn phiền người khác tới giúp mày dọn dẹp hậu quả, còn dùng loại thái độ này đối xử với người giúp đỡ mày, mày có cần thể diện nữa hay không?"

Ninh Vân Hoan nghe thấy vậy, nhin không được cười ra tiếng: "Lúc anh nói người khác cần thể diện, có đi soi gương qua không vậy?"

Những sinh viên ở xung quanh tốp năm tốp ba chạy vào trong trường học, nhìn thấy trò khôi hài ở bên này, rất nhiều người nhận ra hai nhân vật nữ chính lần trước, có vài người thậm chí còn dừng lại lấy điện thoại ra chụp vài tấm ảnh, mấy người thiếu niên chưa từng gặp phải trường hợp này, đều co rút đứng ở một bên, tùy ý Ninh Vân Thành và Ninh Vân Hoan đấu võ mồm, không dám lên tiếng.

Nhưng ánh mắt của Lưu Tấn Quân lại phát sáng, hẳn không ngờ tới người trợ giúp bọn hắn lại là một thiếu nữ trẻ trung mà xinh đẹp như vậy, những thứ cô mặc trên người hình như đều không phải đồ tầm thường, quan trọng là khí chất của cô, so sánh với những người ở trong thôn thì không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần, càng không cần so sánh với chị dâu ngày ngày làm ruộng của hắn.

Người trợ giúp này không những xinh đẹp, hơn nữa quan trọng là cô ấy còn rất trẻ, trẻ như vậy e rằng chỉ khoảng 17, 18 tuổi, so với Cố Doanh Tích làm hắn tâm động ngày hôm qua còn trẻ hơn mấy tuổi, trên người cô có một loại khí chất tự nhiên hào phóng mà Cố Doanh Tích không thể có được, tuổi của hắn tương đương với cô, cô lại có tiền trợ giúp nhiều người như vậy, khẳng định gia cảnh không tồi, biệt thự ngày hôm qua bọn họ ở, nghe nói là biệt thự nhà họ Ninh, hơn nữa người họ Ninh kia lại là anh trai cô, khẳng định gia cảnh của cô vô cùng tốt.

Nếu như hắn có thể qua lại với cô, sau đó có thể cưới cô, như vậy thì tiền đồ của hắn nhất định vô cùng sáng lạn, nếu như mang cô về quê, không biết những người trong thôn sẽ hâm mộ đổ kị hắn như thế nào đây.

Mặc dù hắn cũng thích Cố Doanh Tích, nhưng Cố Doanh Tích không biết tiết chế, không biết tối hôm qua đã làm chuyện gì với hai người đàn ông, trên cổ còn có dấu hôn, mặc dù Lưu Tấn Quân không có bằng chứng chứng minh Cố Doanh Tích đã ngủ cùng với hai người đàn ông, nhưng bất kể ả ngủ với một người hay hai người, trong thôn nếu phụ nữ chưa đính hôn, chưa bày rượu hỉ ra mời mọi người mà đã ở cùng với đàn ông, chính

là loại không biết tiết chế, nói khó nghe chính là loại đàn bà dâm dăng, chơi đùa thì được, nếu thật sự kết hôn, không thể lấy loại người như ả được.

Tiếng chuông vào lớp lại vang lên một lần nữa, khẳng định là không kịp vào lớp nữa, mấy người trước mặt đi tới, Ninh Vân Hoan liếc mắt một cái là nhận ra Lưu Tấn Quân ở trong đám người rồi.

Kiếp trước Lưu Tấn Quân chính là người cầm đầu mười mấy đứa trẻ được cô trợ giúp, mùa đông mùa hạ trợ cấp không ngừng nghỉ, mỗi năm đều quyên góp hơn 50 vạn, cô quyên góp trong vòng 15 năm, quyên góp tiền chính là niềm vui trong cuộc sống của cô, số tiền này cũng đủ cho cô sống thoải mái trong một thời gian dài, nhưng cô bỏ tiền ra không phải nuôi dưỡng ra một đám trẻ biết ơn báo đáp, ngược lại lại nuôi ra những con sói độc ác quay lại cắn chính cô.

Mà những đứa trẻ ghé đói này đều tôn Lưu Tấn Quân làm thủ lĩnh, kiếp trước Ninh Vân Hoan bỏ ra không ít tâm huyết, thậm chí cô còn thay những học sinh này nghĩ tới các loại phương diện khác nhau, nhưng sau khi Lưu Tấn Quân tốt nghiệp trung học phổ thông liền thi đỗ vào đại học Đé Đô, nói là tới báo ân cô, nhưng trong lúc vô ý nhìn thấy cô, cũng đồng thời nhìn thấy Cố Doanh Tích vẫn luôn không rời ở bên cạnh Ninh Vân Hoan, theo như định luật của thịt vắn, chỉ cần là người hơi có chút tiền đồ, lại là nam phụ có thể nói vài câu dài dài trong tiểu thuyết, đều không ngoại lệ bất kỳ ai mà yêu Cố Doanh Tích.

Giống như bị tẩu hỏa nhập ma, sau khi Lưu Tấn Quân nhìn thấy Cố Doanh Tích liền trở thành quân thần dưới váy ả ta, cho dù biết bên cạnh Cố Doanh Tích có không ít đàn ông, cho dù biết hẳn ta không thể tới gần ả ta, cũng cam nguyện làm chó săn cho ả, làm việc cho ả, cũng giống như Ninh Vân Hoan của kiếp trước, cũng cho rằng Cố Doanh Tích bị mấy người đàn ông bức ép chiếm hữu, vô cùng đồng tình thương tiếc ả, cho nên sự thương hại đối với Cố Doanh Tích ngày càng nhiều hơn, cho tới lúc vì chuyện tài sản nhà họ Ninh mà quan hệ giữa Ninh Vân Hoan và Cố Doanh Tích xuất

hiện vết nứt, hẳn không hề do dự mà từ bỏ Ninh Vân Hoan - người giúp đỡ hẳn mười mấy năm, mang đến cuộc sống giàu có hạnh phúc cho hẳn, giúp đỡ hẳn đến cùng, quay đầu liền đứng về phía của Cố Doanh Tích.

Hẳn cho rằng người đàn ông đầu tiên của Cố Doanh Tích là Ninh Vân Thành, cho rằng tất cả những việc này Ninh Vân Hoan đều biết nhưng giả vờ không biết, bao gồm cả việc Ninh Vân Hoan thương hại Cố Doanh Tích, cho ả ta vay tiền đồng thời tiến cử ả vào công ty Ninh gia là vì có mưu đồ bất chính, hẳn vì nguyên nhân về Ninh Vân Thành, mà quên hết tất cả những ơn huệ trước đây của Ninh Vân Hoan, dẫn theo mười mấy đứa trẻ nghèo được Ninh Vân Hoan trợ giúp từ nhỏ, tại thời điểm Ninh Vân Thành làm ba Ninh tức chết, liền che dấu nguyên nhân cái chết cũng như thông tin về cái chết của ba Ninh, đồng thời hợp tác với Ninh Vân Thành lừa gạt Ninh Vân Hoan, làm cho cô không những mất đi quyền thừa kế công ty Ninh gia vào tay Ninh Vân Thành, đến cuối cùng ngay cả những di vật ba Ninh để lại cho cô cũng bị chúng dấu đi không cho cô biết.

Bởi vì Ninh Vân Hoan quá tin tưởng những người này, kiếp trước sau khi Lưu Tấn Quân vào đại học Đế Đô, liền theo đuổi cô đủ nửa năm, người thanh niên đi ra từ khu vực rừng núi nghèo đói, làm sao mới bắt đầu Ninh Vân Hoan đã hoài nghi hẳn ta cho được? Hơn nữa Lưu Tấn Quân này, Ninh Vân Hoan vẫn luôn đặc biệt trợ giúp hẳn từ lúc hẳn 17 tuổi cho tới tận nay, về sau tuy chưa từng gặp mặt hẳn, nhưng tình nghĩa mười mấy năm trong đó, phàm là người biết ân nghĩa, đều không thể làm ra hành vi phản bội cô như vậy.

Chính vì lí do đó, cô vẫn luôn không dám nghĩ tới mấy đứa trẻ được cô trợ giúp cuối cùng lại đánh cho cô một kích trí mạng như vậy, ba Ninh chết vài hôm rồi cô mới biết được tin tức, trong thời gian đó cô bị một tên đàn ông của Cố Doanh Tích vừa đâm vừa xoa giữ lại nước Anh, đợi khi biết tin tức mà quay về, mọi việc đều kết thúc rồi, di chúc trước khi chết của ba Ninh đã được những người đàn ông thần thông quảng đại của Cố

Doanh Tích lo liệu đâu vào đấy, những gì Ninh Vân Hoan có được, ngoại trừ quần áo mặc trên người, ngay cả một lọ dầu gội đầu cũng không thể mang đi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Chối Từ

Nghĩ tới cảm giác của bản thân sau khi ba Ninh mất, cùng với việc cái chết cô độc của bản thân cô, kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay, đôi mắt Ninh Vân Hoan bất giác đỏ ửng, mặc dù đàn ông của Cố Doanh Tích không phải loại tốt đẹp gì, nhưng so sánh, người cô hận nhất không phải những tên đàn ông đó, mà là Lưu Tấn Quân.

Một người luôn miệng nói báo ân cùng thật tâm yêu cô, trong thời gian nửa năm theo đuổi cô, bằng mọi cách thể hiện ra sự chân thành và chất phác của hẳn, mặc dù cuối cùng Ninh Vân Hoan cũng không thích hẳn, nhưng cô đã từng chân thành đối xử cũng như tín nhiệm hẳn như vậy, ai có thể nghĩ tới, cuối cùng còn đâm sau lưng cô một nhát dao, đây chính là cách báo ân của hẳn?

Lại nghĩ tới những kẻ phản bội sau lưng cô, Cố Doanh Tích giả vờ tốt bụng lấy ra 50 vạn, nói là tiền mua chuộc mấy người Lưu Tấn Quân, Ninh Vân Hoan liền tức tới mức thổ huyết.

Một năm cô quyên góp không chỉ có 50 vạn, nhưng loại đàn bà mặt dày Cố Doanh Tích lại lấy tiền của Ninh gia, đến mua quyền sở hữu những kẻ vong ân phụ nghĩa này, cô mua những người này lúc nào? Nếu như những người này muốn tiến vào công ty Ninh gia, nếu như xem mục đích mượn Ninh gia để kiếm tiền của bọn họ là bán thân, vậy thì cô cũng không còn lời nào để nói với những kẻ vô liêm sỉ này, điều làm người ta tức giận nhất, chính là biện pháp dùng 50 vạn để mua những người này của Cố Doanh Tích, mới làm cho Ninh Vân Hoan ở kiếp trước chán ghét ả đến

thấu xương, dần dần cách xa ả ta, nhưng ai ngờ cuối cùng lại đổi lấy cái chết của chính bản thân cô.

Các loại chuyện giống như những thước phim đang được chiếu trong đầu cô, biểu tình của Ninh Vân Hoan ngày càng lạnh nhạt, cô nắm chặt túi xách, giống như chỉ cần có điện thoại ở bên cạnh, cô có thể thời thời khắc khắc đều có thể tìm thấy Lan Lăng Yến vậy.

"Ninh học muội, ân oán giữa chị và em thì không cần nhắc tới nữa, nhưng những đứa trẻ này là vô tội, tại sao em không thể cứu chúng chứ?" Cố Doanh Tích nhìn thấy Ninh Vân Thành bị Ninh Vân Hoan làm cho xanh mặt, giống như trấn an vỗ vỗ lưng hẳn, lúc này mới cau mày, có chút không vui mở miệng.

"Từ lúc nào chị có tư cách nói chuyện với tôi vậy? Chị thiếu tiền tôi, lúc nào mới có thể trả?" Tức giận dâng tới tận cổ, lúc này nhìn thấy Cố Doanh Tích muốn tiếp cận mình, Ninh Vân Hoan làm sao có thể bỏ qua cho ả: "Dựa theo lãi suất ngân hàng, nếu tháng này chưa trả hết số tiền đó, chị phải trả thêm tiền lãi, lãi cộng thêm lãi, nếu như chị không trả hết, tôi đến thu lại nhà chị."

Kinh diễm trong mắt Lưu Tấn Quân ngay lập tức biến mất sạch sẽ khi nghe thấy lời nói này của Ninh Vân Hoan.

Hắn không nghĩ tới người mà hẳn vẫn luôn cho rằng vô cùng thiện lương, ngay tại thời khắc nhìn thấy cô, liền làm mất đi ấn tượng trong lòng hẳn. Mặc dù Ninh Vân Hoan trợ giúp hẳn 10 năm, nhưng hiện nay nhìn thấy dáng vẻ này của cô, vừa hung dữ vừa tàn nhẫn, ánh mắt hung dữ nói chuyện với Cố Doanh Tích, vừa nhìn liền thấy không phải người tốt, người như vậy lại là người tốt Ninh Vân Hoan trong truyền thuyết hay sao?

Nếu so sánh thì mặc dù Cố Doanh Tích có chút không biết tiết chế, nhưng ả là người thiện lương, đối với người qua đường cũng có thể thiện

lương giúp đỡ, nếu so sánh với Ninh Vân Hoan, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần! Nếu như lấy về một thiên kim đại tiểu thư như vậy, cho dù có tiền cũng không tiêu nổi! Nghĩ tới đây, Lưu Tấn Quân liền loại bỏ suy nghĩ vừa rồi muốn theo đuổi cô, ngược lại trong mắt liền lộ ra sự phiền chán.

Loại phụ nữ như vậy, sau khi cưới vào nhà cũng không biết giữ thể diện cho hẳn, nếu như mang về quê, mọi người nhìn thấy một người phụ nữ đê đầu cưới cổ hẳn, không những không cung kính với mẹ chồng, hầu hạ chồng, ngược lại nếu tính cách vẫn cứ điêu ngoa như vậy, mọi người không cười hẳn tới mức rụng răng mới là lạ!

"Cái gì mà thiếu tiền mà?" Ninh Vân Thành thấy biểu tình của Cố Doanh Tích có chút xấu hổ, thần sắc có chút bối rối, nhất thời nảy ra lòng nghi ngờ, hẳn chưa từng nghe thấy Cố Doanh Tích thiếu tiền Ninh Vân Hoan. Cố Doanh Tích chỉ thiếu tiền hai nơi, một là mẹ của ả Cố Nhàn mắc bệnh, mất tiền phẫu thuật và tiền mua thận, một cái khác là lần trước ả trở về chẳng biết tại sao lại nói nợ 5 ngàn 500 vạn.

Ninh Vân Thành nghĩ tới đây, trong đầu lóe sáng, biểu tình có chút hung ác: "Năm ngàn năm trăm vạn mà Tích Nhi thiếu, là của mà?" Ninh Vân Thành nghĩ tới đây, nhìn thấy bộ dáng cười lạnh của Ninh Vân Hoan, càng chắc chắn ý nghĩ trong đầu, nhất thời liền tức giận tới mức vầng đầu mắt hoa, hận không thể đánh cho cô một trận: "Mày có biết hay không, cô ấy trở về bị mày dọa cho sợ hãi biết nhường nào? Cô ấy là chị dâu của mày, sao mày dám chụp mũ bắt nạt cô ấy? Có phải mày bị điên rồi không? Chính bởi vì mày cố ý chĩnh ác Tích Nhi, làm cho tao mới trở về nhà vay tiền ba, suýt nữa làm ba sinh bệnh mà chết, mày còn có lương tâm nữa hay không? Mày ác độc như vậy, sao không đi chết đi!"

Khi biết được Cố Doanh Tích thiếu nợ Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Thành liền cảm thấy trong lòng giống như giải tỏa được tâm bệnh, ngọn núi đê lên hẳn liền được dời đi ngay lập tức, hẳn cho rằng Ninh Vân Hoan chỉ muốn chơi đùa Cố Doanh Tích thôi, nhưng bởi vì cô quá tùy hứng, cho nên

náo loạn thành như vậy, mới làm cho hắn làm ra chuyện nghiêm trọng kia, quay về tìm ba Ninh vay tiền, nói bừa một chút mới làm cho ba Ninh ngất đi.

Hôm qua sau khi trở về Ninh Vân Thành không dám gọi điện hỏi thăm tình hình của ba Ninh, nhưng thực ra trong lòng không hề cảm thấy áy náy, hắn chỉ là người không phải thần tiên, ít nhiều cũng có chút lương tâm, nhưng tối qua đã đem tất cả áy náy phát tiết trên thân của người trong lòng rồi.

Đến nay sau khi biết được nguyên nhân, Ninh Vân Thành liền biến chút ít áy náy thành phần nộ, ngay cả bệnh tình của ba Ninh trong mắt Ninh Vân thành cũng do Ninh Vân Hoan hại mà ra, nếu không phải do Ninh Vân Hoan hồ nháo, làm sao có thể dẫn tới sóng gió vay tiền của hắn cơ chứ, làm sao có thể để hắn trở về làm ba Ninh tức thành bộ dáng kia cơ chứ?

Sau khi nghĩ thông tất cả, trong lòng Ninh Vân Thành liền cảm thấy nhẹ nhõm, hắn cảm thấy dường như hắn đã có dũng khí gọi điện cho ba Ninh rồi, lại bắt đầu đau lòng Cố Doanh Tích bị hắn ép buộc lăn qua lăn lại suốt đêm qua, đều trách Ninh Vân Hoan gây áp lực cho hắn, nếu không sao hắn có thể không kiềm chế được mà đối xử với người trong lòng như vậy cơ chứ?

"Mày nhanh chóng xin lỗi Tích Nhi ngay, nếu không tao sẽ gọi điện cho ba ngay lập tức nói rõ sự độc ác của mày." Ninh Vân Thành cầm lấy điện thoại, khuôn mặt đầy uy hiếp.

Ninh Vân Hoan nghe thấy hắn nói như vậy, không nhịn được cười lạnh: "Chị dâu? Nếu nói như vậy, anh trai rẻ mặt của tôi có thể đánh mấy bàn mạt chược rồi (ý nói số lượng chồng của CDT đủ để đánh mấy bàn mạt chược, một bàn 4 người thì phải). Anh ít nói những lời này đi, ngày ba bị bệnh Cố Doanh Tích giống như phát điên đập hỏng điện thoại và túi xách của tôi, những thứ này đều do chị ta đồng ý bồi thường, cho dù anh náo tới

tận trời tôi cũng không sợ, tôi còn có dấu tay cùng ký tên do đích thân chị ta ký, nếu như không muốn trả tiền, 5 ngàn 500 vạn này đủ để chị ta lấy mạng ra gán nợ!"

Cố Doanh Tích vừa nghĩ tới ả phải lấy mạng ra gán nợ, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, tay nhỏ bé vô thức nắm lấy áo của Ninh Vân Thành, trốn sau lưng hắn, nhát gan lộ ra một cái đầu.

Nhìn thấy bộ dáng đau lòng của người trong lòng, Ninh Vân Thành vốn có chút hiếu kỳ tại sao Cố Doanh Tích lại ngăn cản và phá hỏng đồ đạc của Ninh Vân Hoan trong ngày ba Ninh bị bệnh, nhưng lúc này bị kích thích bởi bộ dáng giống như chuột nhỏ của Cố Doanh Tích, trong mắt trong lòng hắn chỉ có vẻ mặt làm hắn nhìn cả trăm lần cũng không chán cùng với động tác làm hắn yêu thích vô hạn.

"Chẳng qua chỉ là điện thoại và túi xách, tao bồi thường cho mày là được!" Ninh Vân Thành không thèm nghĩ ngợi, ưỡn ngực lên nói: "Đáng bao nhiêu tiền, mày đem cả số lẻ dư ra thêm vào cho tao!"

"Cũng được, điện thoại của tôi là độc nhất vô nhị trên thế giới, bạn trai tôi nói rồi, ít nhất cũng phải 5 ngàn vạn, còn về túi xách, xem chị ta cũng chẳng có bao nhiêu tiền, tôi tính 500 vạn thôi, đó là túi xách thủ công số lượng giới hạn, nhãn hiệu gì tôi nghĩ Cố Doanh Tích cũng biết rõ, những bạn học ngày hôm đó nhìn thấy không phải chỉ có một hai người, nếu anh đã nói thêm số lẻ vào, vậy thì trả tôi 6 ngàn vạn đi." Ninh Vân Hoan nhìn thấy Ninh Vân Thành coi tiền như rác, tất nhiên cũng không nỡ cự tuyệt, lập tức đáp ứng lời nói của hắn: "Nếu như anh vẫn cần thể diện, ngay bây giờ liền vào bên trong viết giấy chứng từ cho tôi."

"Túi xách gì của mày mà cần 500 vạn, mày cho là tao không biết gì à?" Trong lòng Ninh Vân Thành nghĩ rằng Ninh Vân Hoan cố ý dọa dẫm hắn thôi, sắc mặt liền khó coi, trước đây hắn cũng không phải chưa từng qua lại với bạn gái, bất kể là nữ minh tinh hay nữ người mẫu, mua túi xách

chỉ cần ba bốn vạn đã mua được túi sách hàng hiệu không tồi rồi, còn túi xách trị giá mấy chục vạn càng ít, Ninh Vân Hoan cứ nhiên nói với hẳn túi sách của cô đáng giá 500 vạn, hơn nữa một cái điện thoại đáng giá 5 ngàn vạn!

Ninh Vân Thành nói tới đây, không nhịn được cười: "Có phải mà muốn tiền tới mức phát điên rồi hay không?"

"Anh nói không sai, túi sách kia là túi sách thủ công hàng hiệu của Anh, chỉ cung cấp cho hoàng gia Anh, giống như túi sách được làm ra cho Ninh Vân Hoan, lại là màu hồng phấn độc nhất vô nhị, sau này không có sản phẩm thứ hai, đừng nói 500 vạn, cho dù bán ra với giá ngàn vạn cũng có người mua." Ninh Vân Hoan vốn muốn quay đầu nhìn xem ai nói giúp cô, lại nhìn thấy Lý Phán Phán đứng néo néo chiếc túi xách màu hồng phấn, mặc một chiếc váy thực nữ màu vàng nhạt viền lá sen đứng ở ngoài cổng trường học, đôi giày dưới chân cùng màu với chiếc túi xách, cả người nhìn tươi mát mà xinh đẹp.

Cô ta nhìn thấy Ninh Vân Hoan quay đầu lại nhìn, bất giác vuốt vuốt tóc, thản nhiên cười: "Đã vào lớp rồi, sao cậu vẫn chưa vào lớp học?"

Lý Phán Phán không vì chuyện lần trước Lan Lăng Yến đánh Tần Dật mà trở mặt với Ninh Vân Hoan, lại thêm hành động mượn điện thoại của cô ta, làm cho Ninh Vân Hoan đối với cô ta sinh ra chút hảo cảm, lúc này nghe thấy cô ta mở miệng hỏi, cũng cười theo: "Tôi có chút chuyện, không phải cậu cũng đang ở ngoài lớp học đó sao?"

"Tôi cũng có chuyện." Lý Phán Phán máy môi, hai cô gái cùng cười lên, khúc mắc cùng không vui trong lần đầu gặp mặt cũng tan biến theo.

"Những người này lại tới tìm cậu?" Lý Phán Phán phát hiện Ninh Vân Hoan không giống với ấn tượng lãnh khốc vô tình lần đầu tiên cô ta bắt gặp, cảm thấy cô tốt hơn rất nhiều: "Sao lại nói chuyện ngoài cổng trường?"

Không bằng để tôi mời khách, đến quán cà phê ngoài công trường ngồi một chút."

Tính cách cô ta thiện lương phóng khoáng, cũng bởi vì như vậy, Phó Viện ở bên cạnh cô ta chiếm được bao nhiêu lợi ích trong một thời gian dài cô ta cũng không phát hiện ra. Ninh Vân Hoan cảm thấy mình phải nhìn Lý Phán Phán bằng cặp mắt khác xưa, khi chưa kết bạn với cô ta liền cảm thấy người như vậy rất phiền phức, lại quá thiện lương, rất dễ làm những việc làm cho người khác cảm thấy trong lòng lo lắng, nhưng nếu như thật sự kết bạn với cô ta, giống như Phó Viện kia, ngược lại rất hạnh phúc.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Nhắc Nhớ

"Không cần đâu, chỉ là những người không quan trọng, rất nhanh liền rời đi thôi." Cô cũng không hỏi chuyện tại sao cô ta lại chơi chung với Phó Viện, Ninh Vân Hoan cười gật đầu, vốn cho rằng Lý Phán Phán sẽ quay người rời đi, ai ngờ cô ta lại cầm túi xách, đứng ở một bên muốn đợi Ninh Vân Hoan.

Hai người cũng không phải bạn thân khuê mật gì, tác phong của cô ta làm cho Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền không nghĩ tới nữa, chỉ quay đầu lại nói với Ninh Vân Thành:

"Có tiền không? Không có tiền còn giả bộ làm gì?"

Sắc mặt Ninh Vân Thành đỏ gay gắt, nhìn Lý Phán Phán vừa mới mở lời nói hộ Ninh Vân Hoan, biểu tình có chút bất thiện: "Ai biết được cô nói là thật hay giả?"

"Không có bản lĩnh trả tiền còn bày ra bộ mặt sưng xia cho ai xem? Tôi cảnh cáo chị Cố Doanh Tích, tôi cho chị thời gian một tuần để trả tiền, nếu không đừng trách tôi không khách khí với chị!" Ninh Vân Hoan uy hiếp Cố Doanh Tích một hồi, sau đó không thèm quản biểu tình của ả ta ra sao, đang muốn quay người rời đi, Cố Doanh Tích liền vội vàng tiến lên trước kéo cô lại: "Chuyện của chị thì thôi không nói tới nữa, nhưng mấy người thanh thiếu niên này em làm thế nào? Họ đang đợi tiền của em để đi học đó."

"Họ là ai? Có quan hệ gì tới tôi?" Ngoài dự liệu của mọi người, Ninh Vân Hoan mở miệng liền cự tuyệt không muốn cho tiền.

Lưu Tấn Quân đợi người nhất thời có chút gấp gáp, chuyện này hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của bọn họ. Lúc Ninh Vân Hoan gửi tiền cho bọn họ được hơn một năm, bọn họ đã từng dùng phương thức thông qua trường học để bày tỏ mức độ thiếu tiền của bọn họ, mấy đứa trẻ đồng thời ấn dấu vân tay lên, liệt kê một đồng đồ cần thiết cho trẻ em đi học, cô không để bọn chúng đợi lâu liền gửi tới, hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của mọi người, mười năm liên tiếp, Lưu Tấn Quân vô cùng khẳng định cô là người thiện lương hơn nữa đối với trẻ con có yêu cầu tất đáp ứng.

Nhưng ai ngờ tới, tới thủ đô trực tiếp gặp mặt ân nhân, ân nhân không những không hiền từ giống như trong tưởng tượng của bọn họ, ngược lại cô ấy còn rất trẻ và xinh đẹp, nhưng tính cách lại không được tốt, đến nay ngoài dự liệu của mọi người mà cự tuyệt không cho bọn họ tiền, Lưu Tấn Quân tới tìm người có chút lo lắng: "Chị Ninh, cầu xin chị. Chúng em vào kỳ học ngay rồi, bọn họ muốn đi học.... .."

"Có quan hệ gì với tôi?" Ninh Vân Hoan cười lạnh, bây giờ đừng nói là Lưu Tấn Quân có nói tới rách mồm rách mép cô cũng không cho tiền, cho dù Lưu Tấn Quân có quỳ trên đất cho tới chết, cô cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

"Nhưng, nhưng trước đây đều là chị gửi tiền cho chúng em." Lưu Tấn Quân nhìn thấy bộ dáng không có khả năng lấy tiền cho bọn họ, trong lòng liền hoảng hốt: "Chị không cho tiền, chúng em biết làm sao?"

"Không phải các người có cha mẹ hay sao? Hiện nay tôi không có tiền, ba tôi còn ở trong bệnh viện đấy, vừa làm phẫu thuật xong, không thể cho các người tiền được nữa. Bản thân tôi cũng phải đi học, cho nên đành phải xin lỗi, các người tự suy nghĩ biện pháp đi."

Lý Phán Phán đứng ở bên cạnh nghe thấy lời này, trên mặt liền lộ ra thần sắc đồng tình, đang định nói chuyện, Ninh Vân Hoan quay đầu nhìn cô ta một cái, miệng cô ta mấp máy, chưa kịp mở miệng, thiếu nữ duy nhất trong năm người kia liền nhịn không được hét lên:

"Chị làm sao không có tiền được? Tôi muốn đi học, tôi không muốn gả cho người ta." Lúc cô ta nói lời này, thần sắc có chút kích động, nước mắt liền chảy ra, Cố Doanh Tích thấy cô ta có chút thương tiếc, nhịn không được ôm cô ta dỗ dành, lúc này mới nhìn Ninh Vân Thành một cái.

"Sao mà lại nhẫn tâm như vậy?" Ninh Vân Thành nhìn thấy ánh mắt của Cố Doanh Tích, không thêm nghĩ ngợi liền nói với Ninh Vân Hoan : "Trước đây mà tùy hứng thì thôi đi, hiện nay liên quan tới tương lai của mấy đứa trẻ, sao mà có thể làm như vậy?"

"Sao tôi lại không thể?" Ninh Vân Hoan nghe thấy lời này liền muốn cười, ánh mắt lạnh lẽo: "Tôi cũng không phải cha mẹ của họ, trợ giúp bọn họ 10 năm, tiền trước đây coi như ném xuống sông xuống biển, tôi phải có nghĩa vụ phải nuôi dưỡng bọn họ cả đời hay sao? Hơn nữa tôi nuôi bọn họ 10 năm không nhận được một lời cảm ơn thì thôi, hiện nay bày ra bộ dáng tôi thiếu bọn họ cho ai xem vậy?"

"Hơn nữa anh không phải là người tốt hay sao? Trước đây tôi có thể yên góp tất cả tiền tích cóp, tôi nhớ rằng hình như tiền tiêu vặt của anh còn nhiều hơn tôi, anh đi Anh mấy năm ba cho anh không ít tiền, anh liền lấy tiền nuôi dưỡng Cố Doanh Tích đến trợ giúp bọn trẻ đi, coi như tiền trước đây tôi bỏ ra thay anh tích đức."

Ninh Vân Thành bị cô nói tới mức mặt lúc xanh lúc đỏ, một lúc sau mới cắn răng nói: "Mày nói linh tinh cái gì? Mày không biết đi tìm ba vay tiền hay sao?"

"Anh còn không vay được tiền từ ba, tôi có thể vay được hay sao?" Ninh Vân Hoan đâm thọc hẳn ta một câu, Ninh Vân Thành giống như bị mất đi lý trí, ánh mắt đỏ bừng, giống như muốn giơ tay ra đánh cô, động tĩnh bên cạnh cổng trường làm cho bảo vệ ở trong trường nghe thấy mà tới, khi nhìn thấy động tác của Ninh Vân Thành, liền cau mày, đến khi nhìn rõ người bị đánh là ai, cùng với Lý Phán Phán đứng bên cạnh, thân thể của người bảo vệ liền run lên, không chút do dự, quay đầu hô lên một tiếng, lúc này mới chạy tới chỗ Ninh Vân Thành:

"Anh muốn làm gì? Trong trường học cũng dám động tay động chân với sinh viên, không bắt anh vào đồn cảnh sát thì thật xin lỗi mọi người!" Bảo vệ vừa hô lên, vừa bắt lấy tay của Ninh Vân Thành, không đợi Ninh Vân Thành có cơ hội mở miệng, một loạt bảo vệ từ trong phòng bảo vệ xông tới đến phía sau, không bao lâu sau liền thu thập xong Ninh Vân Thành lôi hẳn ngoan ngoãn đi vào phòng bảo vệ.

"Ninh tiểu thư, cô không sao chứ?" Những bảo vệ này vẫn còn nhớ rõ tình cảnh lần trước hiệu trưởng Tô Doanh dẫn người tới nhưng lại vui vẻ chào hỏi cô gái này cùng bạn trai của cô ấy, đến hiệu trưởng còn đối xử ôn hòa với cô như vậy, bảo vệ làm sao dám coi thường, sau khi xử lý xong Ninh Vân Thành liền muốn thay cô trút giận, nhìn thấy bộ dáng không hề phản đối của Ninh Vân Hoan, trong lòng càng yên tâm, quyết định phải cố gắng trừng trị Ninh Vân Thành để lấy lòng cô gái họ Ninh không biết có xuất thân như thế nào này một phen, lúc này mới quay đầu chào hỏi Lý Phán Phán.

"Không, không phải vậy.... .." Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, miệng nhỏ của Cố Doanh Tích khẽ mở, chưa kịp phản đối, liền nhìn thấy Ninh Vân Thành bị đè cánh tay xuống, giống như tội phạm bị đưa đi, nhất thời kinh ngạc tới mức nói không ra lời, đợi đến khi ả ta phản ứng lại, cũng không biết Ninh Vân Thành bị lôi vào trong phòng làm gì rồi, ả ta đang định giải thích Ninh Vân Thành là anh trai Ninh Vân Hoan, hai anh

em họ chị nháo vui thôi, nhưng người bảo vệ kia lại không để cho Cố Doanh Tích mở miệng:

"Tôi nói này bạn học Cố, cô cũng đừng lại được rồi, một cô gái vẫn nên giữ mình trong sạch thì hơn, hôm nay qua lại với Tạ công tử, ngày mai không biết qua lại với vị thiếu gia nào, ngày kia chỉ cần là người có tiền cô liền bồi người ta, Đại học Đế Đô của chúng ta vẫn cần danh tiếng, Tô hiệu trưởng đã nói qua, Đại học Đế Đô không chào đón cô trở lại, nếu như lần sau tôi vẫn còn thấy cô tới đây, tôi sẽ trực tiếp đưa cô tới đồn cảnh sát!"

Cố Doanh Tích bị bảo vệ nói như vậy, nước mắt liền rớt xuống tí tách, ả ta là loại người điển hình, nếu như thích ả ta rồi, bất kể lúc đầu chán ghét ả ta hoặc nhìn ả ta không thuận mắt, cuối cùng cũng sẽ yêu thương ả ta sâu đậm không có biện pháp thoát ra.

Nhưng đồng thời, nếu như chán ghét ả, bất kể ả ta làm gì, đều không thể làm cho người ta yêu thích ả, người bảo vệ này rất rõ ràng là vô cùng không muốn tiếp chuyện ả ta, vừa nghe thấy ả khóc, biểu tình liền có chút phiền chán.

Ninh Vân Hoan thấy Ninh Vân Thành bị đưa đi, trong lòng liền vui vẻ, nói cảm ơn đối với những người bảo vệ liền muốn rời đi, nhưng Lưu Tấn Quân đợi người vất vả lắm mới gặp được cô lần đầu tiên lại có chút gấp gáp lo lắng, mấy người thanh thiếu niên không hẹn mà cùng nhau "phù phù" một tiếng liền quỳ xuống!!

Không chỉ Ninh Vân Hoan bị dọa tới mức nhảy dựng, ngay cả bảo vệ và Lý Phán Phán đứng ở bên cạnh cũng bị dọa theo.

Lúc này nước mắt của Lưu Tấn Quân sắp chảy ra rồi, cảm giác nhục nhã trong lòng, hãn quỳ trước trời trước đất cũng quỳ trước ba mẹ, nhưng chưa từng quỳ trước mặt một người phụ nữ, điều này đối với hãn là một sỉ nhục to lớn, cảm kích đối với Ninh Vân Hoan lúc trước đến bây giờ liền

biến thành oán hận, mấy người bị hấn kéo theo quỳ xuống, cùng kêu lên: "Ninh tiểu thư, cầu xin cô, giúp đỡ chúng tôi."

"Tôi cũng không có biện pháp nào." Ninh Vân Hoan không thèm liếc mắt nhìn mấy người này, quay đầu nhìn thấy thần sắc không nỡ của Lý Phán Phán, giống như muốn mở miệng nói chuyện, cô liền vội vàng lôi Lý Phán Phán đi về phía giảng đường, Lưu Tấn Quân ở phía sau vẫn chưa chết tâm muốn đuổi theo, nhưng lại bị bảo vệ gác cổng giữ lại, Lý Phán Phán bị Ninh Vân Hoan kéo đi vài bước, lúc này mới cau mày:

"Sao cậu lại không giúp đỡ bọn họ?" Quan hệ của cô ta và Tần gia rất tốt, biết rõ Tần gia tìm Ninh Vân Hoan xin lỗi, lấy cách làm người của Tần lão gia, khẳng định là bồi thường 5 ngàn 500 vạn của Cổ Doanh Tích trước rồi nói sau. Lý Phán Phán chỉ là làm người thiện lương, quá đơn thuần, nhưng không phải là ngốc, sao lại không nhìn ra Ninh Vân Hoan không muốn tiếp chuyện những người kia cơ chứ, nhưng cô ta mềm lòng, chung quy vẫn không thể tàn nhẫn với người khác, lần trước cho Ninh Vân Hoan mượn điện thoại cũng vì nguyên nhân này.

"Phải giúp như thế nào? Giúp ai? Cái cô họ Cổ kia sao?" Ninh Vân Hoan nghe thấy lời nói của Lý Phán Phán liền cười ra tiếng: "Người tên Cổ Doanh Tích kia không phải người tốt, cậu phải cẩn thận một chút, không chừng có ngày chị ta đào góc tường nhà cậu đấy."

Lý Phán Phán có chút không cho là đúng, nhưng nghe thấy lời này của Ninh Vân Hoan vẫn đáp lời cô: "Vậy cảm ơn lời nhắc nhở của cậu, nhưng tôi thấy chị ta cũng không phải người như vậy, có lẽ cậu nghĩ quá nhiều rồi."

Hiện nay Ninh Vân Thành vì loại phụ nữ này còn nguyện ý cùng Tạ Trác Doãn cùng nhau hưởng dụng ả ta, Lý Phán Phán còn nói ả ta không phải loại người như vậy, nếu như Cổ Doanh Tích không phải loại người như vậy, vậy thì trên đời này sẽ không tồn tại loại phụ nữ dâm đăng đó rồi!

Có điều cô cũng chỉ nhắc nhở Lý Phán Phán một chút, nếu cô ta không tin thì thôi.

Trên thực tế nếu không có chuyện Ninh Vân Hoan xuyên không đồng thời trùng sinh, nếu như cô đổi thành Lý Phán Phán, e rằng cô cũng không tin.

Vị hôn phu thanh mai trúc mã Tần Dật, cùng nhau lớn lên luôn có cảm tình rất tốt, hơn nữa kiếp trước Ninh Vân Hoan còn nghe nói Tần Dật được xem là người có tính cách chính nghĩa, Lý Phán Phán tin tưởng hẳn cũng không có gì kỳ quái, ngay cả cô cũng không tin tưởng Tần Dật sẽ phản bội Lý Phán Phán, nhưng có ngờ tới cái loại hào quang của nữ chính cơ chứ, đối với ả ta chỉ có không lấy được trái tim sắt đá, chứ không có chuyện không đào được góc tường nhà người ta, nguyên lý Ác-xi-mét nếu đổi thành quan hệ nam nữ, thì nó được ả ta thể hiện một cách hoàn mỹ.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thăng Thấn

"Cậu vẫn nên cẩn thận thì hơn, vào giờ rồi, tôi vào lớp đây." Ninh Vân Hoan gật đầu với cô ta, đang muốn đi vào giảng đường, bước chân của Lý Phán Phán đột nhiên dừng lại, cản cản môi: "Hoan Hoan, tôi có thể gọi cậu như vậy không? Lần trước cậu bắt gặp Phó Viện và Tần đại ca là thật sao?"

Ninh Vân Hoan dừng một chút, nếu như là ở kiếp trước thì chắc chắn cô sẽ không bắt nạt thiếu nữ đơn thuần thiện lương như vậy, nhưng ở kiếp này, nghĩ tới khuôn mặt của Lý Phán Phán lúc cho cô mượn điện thoại, Ninh Vân Hoan vẫn gật đầu: "Là thật."

Sau đó Lý Phán Phán không đi vào lớp học, nữ sinh bình thường luôn ngoan ngoãn lần đầu tiên cúp tiết, nhưng Ninh Vân Hoan làm sao để ý tới những thứ này, sau khi học xong thu dọn đồ đạc, ngồi trên xe Lan gia trở về, lúc đi ngang qua cổng trường, lại nhìn thấy vài bóng dáng quen thuộc đang đứng ở bãi đỗ xe gần cổng trường, không ngừng hướng phía bên này nhìn ngó, người đứng đầu Cố Doanh Tích vô cùng nổi bật, cô chỉ lướt qua một cái là nhận ra ngay.

Buổi chiều đi tới chỗ ba thăm ông, bởi vì ba Ninh làm phẫu thuật não bộ, cho nên tình dục rất muộn, buổi chiều Ninh Vân Hoan đi thăm ông vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn, vốn mẹ Ninh đang lấy khăn ướt thấm môi cho ba Ninh, nhìn thấy con gái tới, nhịn không được nắm lấy tay con gái mà chảy nước mắt.

"Anh trai con lại không biết làm ra chuyện gì, sáng sớm có điện thoại của cục cảnh sát gọi tới, nói là nó phạm tội gì đó, ba con ở đây nên mẹ

không thể rời đi, chỉ có thể gọi chị Hoàng giúp việc ở trong nhà đi xem sao, may mà bây giờ ba con không biết chuyện của nó, buổi trưa tỉnh lại một lúc, mẹ không dám nói với ông ấy, bác sĩ thêm thuốc cho ông ấy, cũng ngủ được một lúc rồi, nếu ông ấy biết chuyện anh con bị bắt vào đồn cảnh sát, làm mất mặt Ninh gia, còn không biết sẽ tức giận ra sao nữa.”

Ninh Vân Hoan nghe thấy chuyện của Ninh Vân Thành, nhin không được cười ra tiếng: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, thực ra chuyện này cũng có liên quan tới con." Cô nói xong, kể lại chuyện lần trước Cố Doanh Tích lôi kéo mình đồng thời còn làm hỏng cả điện thoại và túi xách cho mẹ Ninh nghe, lại nói về chuyện hôm nay Ninh Vân Thành biết chuyện nên tới đánh cô, bị bảo vệ trong trường bắt lại giao cho cục cảnh sát, nhìn thấy biểu tình cứng ngắc của mẹ Ninh, cô mới nói: "Lúc đó con bị muộn giờ vào lớp rồi, cho nên không kịp giải thích với anh ta, hơn nữa con không có số điện thoại của Ninh Vân Thành, con nghĩ anh ta gọi điện thoại cho mẹ nên không nói chuyện này cho anh ta nghe nữa."

"VẬY Lan, LẶNG YẾN RỐT CUỘC LÀ AI?" Ba Ninh nằm trên giường bệnh không biết đã tỉnh lại từ lúc nào đang cố cử động ngón tay hướng về phía con gái, hỏi con gái một câu.

Lời nói vừa rồi cũng không biết ba Ninh nghe được bao nhiêu, hôm qua ba Ninh còn bị Ninh Vân Thành chọc tức tới sinh bệnh, lúc này tâm trạng mẹ Ninh thấp thỏm lo lắng, cũng không nói nhiều lời với con gái, chỉ thay chông dịch dịch chẵn: "Ông quản những chuyện này làm gì, trước tiên chăm sóc thân thể cho tốt rồi hãy nói."

Ánh mắt ba Ninh có chút kiên quyết, lần trước ông gặp Lan Lặng Yến liền thấy anh không phải người tầm thường, vừa rồi nghe con gái nói anh có thể cho cô túi sách cùng điện thoại trị giá hơn 5 ngàn vạn, trong lòng có chút lo lắng, cố sức nói:

"Ba sợ, Hoan Hoan, bị cậu ta bắt nạt."

Một câu nói thôi nhưng ông phải cố hết sức mới nói ra hết lời, làm cho vành mắt Ninh Vân Hoan đỏ ửng, nắm lấy tay ông, gần như muốn khóc, trong lòng cảm thấy áy náy đối với việc cô giấu ba Ninh chuyện mình đã sinh con.

"Ba, ba yên tâm, anh ấy đối xử với con rất tốt, ba mẹ anh ấy đều ở nước ngoài, con vẫn chưa gặp mặt qua, nhưng hình như ông ngoại của anh ấy là người vô cùng quen thuộc với Tô hiệu trưởng." Ninh Vân Hoan vẫn chưa hoàn toàn biết được thân phận của Lan Lăng Yến lợi hại tới mức nào, lúc này chỉ có thể dựa vào thái độ lần trước Tô hiệu trưởng đối mặt với Lan Lăng Yến mà nhỏ giọng nói một câu.

Mẹ Ninh nghe thấy lời này vừa kinh ngạc vừa vui mừng, có thể làm người thân quen với Tô hiệu trưởng của trường Đại học Để Đô nổi tiếng, khẳng định không thể kém hơn gia thế Tô gia, Tô gia kia lại là nguyên thủ nhiệm của khóa trước, cho dù những người qua lại với Tô gia không có thân phận và bối cảnh bằng họ, nhưng có thể khẳng định gia cảnh của họ tốt hơn gia đình bình thường như Ninh gia, hơn nữa mặc dù con gái chưa nói ba của Lan Lăng Yến là ai, nhưng có thể quen biết người có lai lịch như vậy, khẳng định cũng là người có thân phận bối cảnh.

"Ừ, vậy thì tốt. Còn nghịch tử kia, không cần quan tâm tới nữa." Ba Ninh nhận được đáp án hài lòng, lại nhìn thấy vẻ mặt Ninh Vân Hoan không có một chút ủy khuất nào, lại nghĩ tới thái độ trầm tĩnh lần trước của Lan Lăng Yến khi anh tới bệnh viện cùng Ninh Vân Hoan, người như vậy hoặc là người tâm ngoan thủ lạt tới mức khôn khéo có thể ngụy trang, hoặc là người thật sự có tính cách tao nhã lễ độ, bất kể là loại người nào, ba Ninh luôn tin tưởng vào ánh mắt của con gái.

"Chỉ cần con cảm thấy tốt là được." Nói xong lời này, ba Ninh mới thở dốc hai tiếng, khép mắt, một lúc sau lại mở mắt ra: "Ba già rồi, đã thương lượng qua với mẹ con, muốn, muốn giao Ninh gia cho con, không bằng con đưa cho Lan Lăng Yến quản lý đi, anh trai con, tạm thời không nhắc tới

nữa, tránh cho nó tới tìm con gây phiền phức, Hoan Hoan, Lan Lăng Yến có nói với con bao giờ kết hôn chưa?"

Ba Ninh còn sợ con gái bị lừa, mặc dù Ninh Vân Hoan chưa từng nói qua những lời như thích Lan Lăng Yến, nhưng ba Ninh nhìn thấy ánh mắt con gái không thể giấu diếm được, cô không mở miệng nói, nhưng trong lòng không hề lạnh nhạt như bên ngoài, ông sợ con gái yêu Lan Lăng Yến rồi, mà Lan Lăng Yến lại có thân phận bất phàm, đến lúc đó lừa gạt tình cảm của con gái ông rồi không kết hôn thì không được, với thân phận địa vị của Ninh gia, căn bản không thể làm gì người ta được.

Làm cho ba Ninh đang ở trên giường bệnh rồi mà vẫn còn lo lắng chuyện của mình, trong lòng Ninh Vân Hoan cảm thấy ê ẩm, lúc này mới nhỏ giọng nói:

"Ba, con đã đăng ký kết hôn với anh ấy rồi, chỉ là chưa tổ chức lễ kết hôn thôi." Còn chuyện về tiểu Lan Ý, cô quyết định trước tiên không nói tới, tránh cho ba Ninh chịu kích thích quá lớn.

Vừa nghe thấy lời này, ánh mắt của ba Ninh đang bệnh ở trên giường bệnh liền phát sáng, mẹ Ninh đang muốn mở miệng nói chuyện thì đột nhiên sắc nước miếng của chính mình, lúc này không ngừng ho khan.

"Cũng tốt, cậu ta có trách nhiệm như vậy, là tốt rồi." Tư tưởng ba Ninh có chút truyền thống, hiện nay nhìn thấy con gái không bị thua thiệt, mặc dù hai người qua lại, nhưng Lan Lăng Yến có trách nhiệm như vậy, không ý vào thân phận địa vị của mình mà ức hiếp người khác, trong lòng ông cũng có thể nhẹ nhõm thở phào, mặc dù có chút bất mãn đối với việc con gái kết hôn nhưng không nói cho ông biết, nhưng ông chỉ trừng mắt nhìn cô hai cái, liền không nữa trách mắng cô: "Đợi ba khỏe lại, lại tổ chức lễ kết hôn." Nói xong lời này, ba Ninh đã mệt mỏi tới mức nhắm mắt lại, không lâu sau liền truyền tới tiếng ngáy nhỏ.

Mẹ Ninh cẩn thận đém chẵn cho ba Ninh, lúc này mới kéo con gái nói: "Quen biết lúc nào, sao lại kết hôn sớm như vậy?" Đối với chuyện này, mặc dù bà cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không hề tức giận, dù sao thì bà cũng từng trải qua thời tuổi trẻ, ít nhiều cũng có thể lí giải tâm lý của con gái, chỉ là hỏi Ninh Vân Hoan một câu, sau khi biết Ninh Vân Hoan tự có chừng mực, sau khi bà không hề cảm thấy có gì bất ổn, mới hài lòng.

Hai mẹ con trò chuyện cả buổi chiều, Lan Lăng Yến tới bệnh viện đón cô, lúc này đột nhiên mẹ Ninh mới nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt anh có nói rằng 'nên gọi hai người là ba vợ mẹ vợ mới đúng' là có ý gì.

Dung mạo của Lan Lăng Yến xuất sắc, khí chất cũng không tồi, lại thêm nhân phẩm và gia thế của anh bất phàm, lại đối tốt với con gái, mẹ Ninh tất nhiên là càng nhìn càng thấy hài lòng, đối với anh nhiệt tình hơn nhiều, gọi tên anh cũng không ngại ngừng trúc trắc như trước đây nữa, ngược lại tiễn hai người tới cửa phòng bệnh, đứng một lúc lâu mới trở vào.

"Em nói gì với mẹ vợ vậy?" Lan Lăng Yến sao lại không phát hiện ra mẹ Ninh có điểm kỳ quái cơ chứ, đợi đến khi thang máy đóng cửa mới cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh anh một cái, vuốt tóc cô, khuôn mặt mang một chút ý cười như có như không, nhẹ giọng hỏi.

"Làm sao anh biết?" Ninh Vân Hoan ngẩng đầu nhìn anh một cái, giơ tay ra kéo cánh tay anh nói: "Em nói với ba mẹ chúng ta đã kết hôn rồi."

Lan Lăng Yến nghe thấy cô nói như vậy, khóe miệng không tự chủ được cong lên, giơ tay ra ôm eo của cô, ôm cô thật chặt, hôn một cái thật mạnh trên trán của cô, mặc dù không nói lời nào, nhưng động tác của anh đã bày tỏ tâm tình của anh.

"Cô bé ngoan."

Từ khi Ninh Vân Hoan nói với ba mẹ chuyện cô hết hôn với Lan Lăng Yển, thì thời gian Lan Lăng Yển xuất hiện trước mặt ba mẹ ngày càng nhiều hơn, không giống như trước đây chỉ đợi Ninh Vân Hoan ở dưới tầng của bệnh viện. Sức khỏe của ba Ninh cũng ngày càng tốt hơn, nhưng ít nhiều cũng để lại chút di chứng, lúc đi lại bắt đầu phải dùng gậy chống, trên đầu cũng xuất hiện nhiều tóc bạc, nhưng may vì nguyên nhân con gái kết hôn, tinh thần của ba Ninh ngược lại lại rất tốt.

Nhưng ngược lại với tâm trạng tốt đẹp của ba Ninh, gần đây Ninh Vân Hoan càng phiền não hơn, mấy thanh thiếu niên lấy Lưu Tấn Quân làm thủ lĩnh giống như oan hồn bất diệt bắt đầu đeo bám cô, nếu như không có chuyện của kiếp trước, Ninh Vân Hoan chắc chắn không nói hai lời mà trợ giúp những thanh thiếu niên này, dù sao thì hiện nay trong tay cô cũng có tiền, hơn nữa nửa tháng trước ba Ninh đã chuyển nhượng công ty Ninh gia dưới danh nghĩa tên của cô rồi, chỉ còn lại một biệt thự Ninh gia đang ở là đặt dưới danh nghĩa của ba Ninh, hơn nữa còn có một biệt thự ở núi Lam Sơn là chưa phân ra thôi.

Mặc dù ba Ninh rất thất vọng về Ninh Vân Thành, nhưng dù sao cũng là cha con, không thể nói cắt đứt tình thân là có thể cắt đứt tình thân. Nhưng cho dù thiếu đi hai biệt thự, trên danh nghĩa trong tay Ninh Vân Hoan ngoài 110 triệu tiền mặt Tần gia bồi thường, còn có công ty Ninh gia, cô muốn trợ giúp những thanh thiếu niên thiếu nữ nghèo kia cũng không phải là không thể trợ giúp được.

Nhưng những chuyện của kiếp trước thực sự làm trái tim cô nguội lạnh, tiêu mất 50 vạn một năm, nuôi ra một đồng người ăn cây táo rào cây sung. Ban đầu Cố Doanh Tích chỉ cần dùng 50 vạn là có thể mua quyền sở hữu Lưu Tấn Quân rồi, danh tiếng của Ninh Vân Hoan tại Đại học Để Đô cũng đủ thối tha, ai gặp cô cũng châm chọc khiêu khích, ai ai cũng cho rằng Cố Doanh Tích thâm minh đại nghĩa, tất cả những người đó đều cho rằng Ninh Vân Hoan chỉ biết tính kế và lòng dạ độc ác, chỉ cần bỏ ra chút tiền

tiêu vật là có thể nuôi dưỡng ra một đám người chung thành làm việc cho cô!

Bây giờ nghĩ lại những lời nghị luận của mọi người ở kiếp trước, Ninh Vân Hoan không có khoa trương tới mức cười rụng răng thì thôi, bản thân cô mỗi năm mất 50 vạn, tổng cộng kiên trì trong 15 năm! Máy người trong Đại học Đế Đô chỉ cách một khoảng thời gian lại tổ chức hoạt động từ thiện, nhưng số tiền thực sự gửi tới tay những người nghèo đói, tính ra còn chẳng bằng số tiền của cô!

Nhưng những người đó vì hành vi giả nhân giả nghĩa của Cố Doanh Tích, ở sau lưng khắp nơi làm hại cô, mà tất cả những đau khổ đó không thoát khỏi sự trợ giúp đỡ thêm dầu vào lửa của Lưu Tấn Quân!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cứu Người

Lúc người ngoài thi nhau nghị luận về cô, đám người Lưu Tấn Quân còn phối hợp với lời nói của người khác, bày ra bộ dáng bọn họ luôn bị cô bức hại nhưng vẫn cố nén vì trọng tình trọng nghĩa, mặc dù hiện tại Ninh Vân Hoan đã trùng sinh, tất cả mọi chuyện vẫn chưa phát sinh, nhưng hiện nay nghĩ lại, vẫn cảm thấy ghê tởm tới mức buồn nôn.

Muốn cô lấy tiền đi nuôi dưỡng những con sói mắt trắng đó, Ninh Vân Hoan thà đem tiền vứt xuống sông còn hơn, ít nhất còn nghe thấy tiếng động khi tiền rơi xuống, sẽ không làm hại tới bản thân cô, nếu trợ giúp những kẻ vong ân phụ nghĩa kia, còn không bằng nuôi chó nó còn trung thành với cô hơn!

Cũng bởi vì vậy, đám người Lưu Tấn Quân đeo bám một thời gian, Ninh Vân Hoan không những không mềm lòng, ngược lại nhìn bọn họ động một chút là quỳ xuống xin tiền, trong lòng liền nhịn không được cơn tức cứ thế xông lên.

"Chính là mấy người kia, làm cho em phiền thành bộ dáng như thế này?" Lan Lăng Yến đã sớm nhìn thấy những dị thường gần đây của cô gái này, nhưng anh vẫn bất động thanh sắc, đợi Ninh Vân Hoan mở miệng nói với anh.

Cô đã thừa nhận anh là chồng của cô, đã sớm nói với ba Ninh mẹ Ninh chuyện hai người đã đăng ký kết hôn, nhưng cô vẫn luôn giấu diếm mọi chuyện trong lòng, không muốn nói ra với anh.

Lan Lăng Yến vẫn luôn đợi cô mở lời, nhưng cuối cùng nhìn thấy vẻ mặt của cô ngày càng phiền não, cô ấy vẫn cứ nhẫn nhịn, bản thân anh đành phải nhận thua, chủ động nói về chuyện này: "Nếu như em không thích, anh thay em giáo huấn bọn họ một chút."

Ngữ khí của anh đăm đăm, Ninh Vân Hoan nghe thấy anh muốn giáo huấn bọn họ, thần sắc liền biến đổi một chút: "Giáo huấn như thế nào?"

"Lần trước người phụ nữ họ Cố giữ em lại trường học, hại em bị tiểu tử Tần gia đụng vào, anh cho ả ta thời gian bảo dưỡng thân thể lâu như vậy, đến nay đã nghỉ ngơi tốt rồi, không phải nên lấy ả ta ra chút giận thay em hay sao?" Lan Lăng Yến nghiêng mặt nhìn cô, liền nhìn thấy lông mày anh tuấn của anh nhướng lên nhìn cô, khóe miệng như có như không hiện lên chút nếp nhăn trên mặt khi cười, ánh mắt sâu thẳm, nhìn vẻ mặt có chút xấu xa, nhưng vô cùng mê người.

Vừa nghe thấy Cố Doanh Tích gặp xui xẻo, Ninh Vân Hoan không nhịn được cười ra tiếng, không phải cô chưa từng nghĩ tới việc ngáng chân Cố Doanh Tích, chính là lần trước ba Ninh nhập viện bị ả ta ngăn cản cô đã cố ý đánh ả ta hai cái, mặc dù muốn trút giận một chút, nhưng thực tế cô muốn xem Cố Doanh Tích đến cùng được thưởng để ưu ái tới mức nào, cuối cùng cô cũng không đoán sai.

Ninh Vân Hoan vừa ra tay đánh ả ta không được mấy cái, liền có người đứng ra cứu ả rồi, quan trọng hơn là, kẻ cứu ả ta còn là một trong những nam nhân trong hậu cung của ả, Ninh Vân Hoan cũng được xem như gián tiếp tác thành quan hệ cho hai người kia, việc đó làm cho cô có chút do dự.

Nhưng lần này Lan Lăng Yến nói anh trút giận thay cô, không biết tại sao, Ninh Vân Hoan đọc đoạn đầu của cuốn tiểu thuyết, cũng không thấy xuất hiện nhân vật như anh, cũng có khả năng là cô chưa đọc hết cuốn tiểu

thuyết, cho nên không thấy được sự xuất hiện của Lan Lăng Yến. Nhưng có thể biết rằng, Cố Doanh Tích ở trước mặt anh luôn bị áp chế hoàn toàn.

"Cảm ơn anh." Ninh Vân Hoan nghĩ tới đây, tất nhiên là không cự tuyệt đề nghị của Lan Lăng Yến, nở nụ cười với anh, ngoan ngoãn tựa đầu trên bả vai của anh.

Lan Lăng Yến rất hài lòng đối với động tác của cô, trên mặt cũng cười khê: "Ngay cả ông xã cũng không gọi?"

Khuôn mặt Ninh Vân Hoan đỏ hồng, kéo cổ anh xuống hôn một cái lên mặt anh, lúc này Lan Lăng Yến mới không nói gì nữa.

Anh giống như một thợ săn đầy kiên nhẫn, giăng bẫy thật tốt rồi đợi cô từng bước từng bước sa vào lưới, trong mối quan hệ của hai người, nếu như anh đã chủ động tiến tới hai bước, thì sẽ không cho phép Ninh Vân Hoan bất động đứng yên một chỗ, sẽ có một ngày anh làm cho Ninh Vân Hoan cam tâm tình nguyện bị vây ở trong lòng anh.

Nếu đã mở miệng ra lấy lòng cô gái Ninh Vân Hoan, Lan Lăng Yến tất nhiên là ra tay có mức độ, lần trước sau khi Lan Bưu thay Cố Doanh Tích nói vài câu, vẫn luôn muốn lập công chuộc tội, lần này Lan Lăng Yến lại phân phó, trước tiên ông ta cho người bắt đám người Lưu Tấn Quân lại, mấy người này bất quá chỉ là người ngoại địa, cho dù mất tung tích vài ngày cũng không làm người ta chú ý tới, lại thêm bọn họ không quyền không tiền không thế, cho dù bị bắt đi cũng không có ai tới giúp bọn họ.

Mà hai ngày sau khi Ninh Vân Thành bị bắt tới đồn cảnh sát, Lan Lăng Yến đã đặc biệt chào hỏi người của cục cảnh sát, làm cho bọn họ chăm sóc Ninh Vân Thành thật tốt, làm cho Ninh Vân Thành không thể phân thân mà bị tam giam trong cục cảnh sát, cả người giống như dã thú, cho dù thương nhớ người trong lòng cũng không có biện pháp động tay động chân.

Tạ Trác Doãn cũng bị Tạ gia lấy danh nghĩa kiểm tra sổ sách mà lôi về nhà, không có hai người đàn ông ở bên cạnh, Cố Doanh Tích bắt đầu cảm thấy có chút không quen, lại càng thêm thương nhớ Lan Lăng Yến.

Một mặt oán hận anh làm chuyện lãnh huyết vô tình đối với ả, một bên luôn nghĩ tới thân hình cùng ngũ quan trác tuyệt của anh, nhiều đêm nghĩ tới dung mạo của anh, thân thể được hai người đàn ông chăm sóc hằng ngày vô cùng mãn cảm, càng nghĩ càng có chút không nhịn được, dưới tình hình đó, ả ta tất nhiên sẽ không phát hiện ra mấy người Lưu Tấn Quân mất tung tích, chỉ nghĩ bọn họ không tìm thấy Ninh Vân Hoan, bắt đả dĩ về quê rồi, thẳng đến ba ngày sau, có người nặc danh gửi tới cho ả một phong thư, Cố Doanh Tích mới biết mấy người thanh thiếu niên bị người bắt đi.

Ả ta không hề nghĩ tới tại sao mấy người chẳng thân thuộc gì với thủ đô lại bị người ta bắt đi, ả chỉ biết lo lắng, theo bản năng liền muốn tìm hai người Ninh Vân Thành giúp đỡ, nhưng trong thời khắc quan trọng này, bên cạnh ả ta lại không có lấy một người, lúc này Cố Doanh Tích mới nghĩ tới hai người đàn ông, nhưng ả ta không thể tiến vào Ninh gia, ba Ninh đã sớm dặn dò bảo vệ ở tiểu khu của biệt thự, người ta vừa nhìn thấy ả liền đuổi đi, mà nơi ở của Tạ gia càng cao cấp hơn, ba Tạ đã sớm tra rõ mọi chi tiết về ả ta, ông ta hận ánh mắt của con trai mình không tốt, đương nhiên càng chán ghét loại phụ nữ mặt dày như ả.

Cố Doanh Tích không tìm được người giúp đỡ, ả ta không thềm nghĩ ngợi gì liền quyết định đi cứu đám người Lưu Tấn Quân!

Mặc dù ả ta và đám người Lưu Tấn Quân chỉ là bè nước gặp nhau, nhưng bởi vì quan hệ giữa bọn họ với Ninh Vân Hoan, không biết tại sao, Cố Doanh Tích chính là không muốn thấy Ninh Vân Hoan ở trên đầu mình, Ninh Vân Hoan có thể trợ giúp những người này, mặc dù ả ta không có tiền, nhưng nếu ả ta có tiền, nhất định còn làm tốt hơn cô gái bội! Mặc dù ả ta không thể so sánh với Ninh Vân Hoan về mặt tiền bạc, nhưng ả ta có một trái tim thiện lương hơn Ninh Vân Hoan nhiều! Chỉ cần ả ta biểu hiện tốt,

Lan Cửu ca nhất định sẽ nhìn thấy, đến lúc đó, anh ấy mới có thể đưa ra sự lựa chọn chính xác nhất cho anh ấy. Quyết định xong tất cả, Cố Doanh Tích không thèm nghĩ ngợi gì liền mang trái tim đầy hào khí của ả, sau khi gọi điện cho người nhà, liền cầm lấy thư, gọi một chiếc taxi đi tới địa chỉ được ghi trong thư.

Mà lúc này trong một nhà xưởng cũ nát có mấy người Lưu Tấn Quân bị nhốt ở đây, Lan Bưu đã sớm sắp xếp người sau khi vào xử lý một gian phòng cho tốt để ông ta ngồi, nghe thấy tiếng rên rỉ hữu khí vô lực của mấy thanh thiếu niên ở bên ngoài.

Trừng phạt của Lan Lăng Yến đối với mấy thanh thiếu niên này cũng không phải là đánh mắng, những người này từ nhỏ đã sinh sống ở nông thôn, e rằng từ nhỏ tới lớn đều bị đánh, đơn giản là những đau đớn về thể xác không thể làm mấy người này sợ hãi, ngược lại còn khơi lên sự khuat nhục và phản nghịch của bọn chúng, Lan Lăng Yến từ nhỏ lớn lên ở Lan gia, biết rõ trừng phạt như thế nào mới là giết người không thấy máu, có lúc phải hành hạ những người này nhưng lại làm cho chúng không thấy đau về thể xác, phải phá hoại tâm lý của bọn chúng, làm cho chúng cả đời khiếp sợ, cũng giống như những thủ đoạn ban đầu anh sử dụng trên người những kẻ mang danh là anh em của anh vậy!

Mặc dù anh nói phải cho Cố Doanh Tích một giáo huấn, nhưng Lan Lăng Yến không kể chi tiết những chuyện này cho Ninh Vân Hoan nghe.

Cả cuộc đời anh sinh ra và lớn lên trong thế giới hắc ám, nhưng không hi vọng người anh thích cũng trở nên như vậy.

Mà lúc này, sau khi Cố Doanh Tích tới nhà xưởng, mới cảm thấy có chút hối hận, vừa rồi đầu óc nhất thời nóng lên nên mới quyết định đi cứu người, nhưng lúc này ả đơn thương độc mã, nhìn thấy nơi âm trầm không một bóng người, dù sao ả cũng chỉ là một cô gái, không tránh khỏi trong lòng dâng lên sợ hãi.

"Có ai không?"

Mấy người bị trói cùng một chỗ, không biết tại sao, sau khi bị bắt không ai tới xem bọn họ, cũng không ai nói gì, miệng mỗi người đều bị bịt lại, mắt bị bịt lại, vài ngày nay không được uống một giọt nước, không được ăn một hạt cơm nào, mà xung quanh lại yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy nhịp tim của mình làm cho đám người Lưu Tấn Quân sắp bị dọa tới mức vỡ mật, cảm giác đó giống như chúng bị nhốt một mình trong phòng tối, dường như thế giới chỉ có mình hẵn ngồi đợi chết vậy, thời gian trở nên vô cùng dài và gian nan, tính tình của mấy người cũng bạo phát, sau mấy ngày ngay cả vấn đề vệ sinh cũng không thể giải quyết làm bọn chúng hoàn toàn sụp đổ.

Tại thời điểm nghe thấy giọng nói của Cố Doanh Tích, nước mắt của mấy người rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà chảy ra, bọn họ không biết rốt cuộc bọn họ đắc tội với ai ở thủ đô, đến nỗi bị người ta bắt tới nơi quỷ quái này, tuy không đánh mắng bọn họ, nhưng không cho bọn họ ăn uống chút nào, lúc này Lưu Tấn Quân vô cùng đói khát và sợ hãi, nghe thấy giọng nói quen thuộc, cả người liền thả lỏng, trong lòng chỉ nghĩ hẵn được cứu rồi, mà không hề nghĩ rằng trong đó có cái gì gian trá.

"A, ả thế mà thật sự tới." Ở một gian phòng khác của nhà xưởng, mười mấy tên côn đồ rốt cuộc có thể đi ra, lúc nhìn thấy Cố Doanh Tích, ai ai cũng lộ ra khuôn mặt không có ý tốt: "Tiểu thư, lá gan của cô thật không nhỏ, một mình cũng dám tới, những người này là gì của cô, vì bọn họ ngay cả mạng cũng không cần."

Lúc nhìn thấy Cố Doanh Tích thực sự xuất hiện, Lan Bưu - người tự mình sắp đặt tất cả cũng cảm thấy giật mình, ông ta cho rằng Lan Lăng Yến bảo ông ta làm những chuyện này chủ yếu là muốn giáo huấn đám người Lưu Tấn Quân mà thôi, vốn dĩ ông ta nghĩ sự sắp xếp đơn giản thô thiển lộ liễu như vậy sẽ không có người mắc bẫy, nhưng không ngờ bây giờ Cố Doanh Tích lại xuất hiện ở đây, trong lòng có chút cảm nín: "Thật sự là ngu

xuân tới mức làm người ta thổ huyết, đơn thương độc mã mà cũng dám tới đây, rõ ràng biết có bẫy mà cũng không mang theo ai đi cùng, có phải trong não người phụ nữ này toàn rơm rạ không vậy?"

Lan Lăng Yến cũng có chút kinh ngạc, mặc dù biết Cố Doanh Tích chắc chắn sẽ mắc bẫy, nhưng tuồng kịch đơn giản đến không thể đơn giản hơn như thế này mà ả cũng có thể mắc phải, loại phụ nữ như vậy có thể sống tới ngày hôm nay, não giống như là không ở trong đầu vậy, thật sự làm cho anh có chút kinh ngạc, chỉ là loại phụ nữ như vậy, thế mà lại làm anh mất nửa ngày để sắp xếp, làm anh cảm thấy buồn nôn và phí công, vốn dĩ còn nghĩ ả ta có chút thủ đoạn, nếu không sao lần trước mấy thủ hạ của anh có thể mềm lòng với ả ta, ai ngờ ngay cả một phế vật ả ta cũng không bằng, loại phụ nữ như vậy có bản lĩnh gì làm những thủ hạ kia mềm lòng, dựa vào cái gì để Lan Bư nói chuyện thay ả ta?

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Vận Khí

Lan Lăng Yến sắc mặt băng lãnh, vô cùng không vui đối với việc lần trước Lan Bưu nói chuyện thay loại phụ nữ như vậy, trong lòng thất vọng liền để cho bọn họ tự ra tay mà không quan tâm kết quả ra sao nữa, trực tiếp ngắt cuộc điện thoại báo cáo của Lan Bưu. Chuyện tiếp theo anh không muốn xem, chỉ là loại phụ nữ cái gì cũng không có, rõ ràng là lãng phí thời gian của anh, sớm biết ả ta chỉ có loại bản lãnh này, còn không bằng chiều hôm nay đi hẹn hò với Ninh Vân Hoan.

Khi Cố Doanh Tích nhìn thấy những tên lưu manh trong nhà xưởng, trong lòng ngược lại thở phào nhẹ nhõm, ả ta trấn định nói: "Thả bọn họ ra, tôi lưu lại!"

Lời thoại cứu người kinh điển trong phim truyền hình được ả nói ra, lời nói trống không có chút kiên định và quyết đoán, nhưng chỉ trong một giây sau mấy tên côn đồ liền xông lên, vọng vào bên trong tiếng hô kinh hoàng của Cố Doanh Tích, cùng với tiếng khóc, trong đó còn truyền tới tiếng quần áo bị xé rách xen lẫn vào.

Không chỉ có Lan Lăng Yến câm nín, ngay cả đám người Lan Bưu cũng đối với loại đầu óc như Cố Doanh Tích không biết nói như thế nào nữa, ả ta cho rằng ả là siêu nhân? Sau khi biết loại chuyện này ngay cả một chút hành động muốn báo cảnh sát cũng không có, liền trực tiếp đơn thương độc mã tới đây! Mặc dù điện thoại của ả đã sớm bị Lan Lăng Yến giám sát, cho dù ả muốn báo cảnh sát cũng chưa chắc gọi được, nhưng ngay cả một chút hành động báo cảnh sát Cố Doanh Tích cũng không làm!

Đối với kết cục của Cố Doanh Tích, hiện tại Ninh Vân Hoan không biết, nhưng nếu như cô có biết đi chẳng nữa, cũng không đồng tình với ả một chút nào. Cái chết của cô ở kiếp trước mặc dù không phải kết cục của Ninh Vân Hoan ở trong sách, nhưng cũng có liên quan tới Cố Doanh Tích, nếu như cô không xuyên tới nơi này, sẽ không có kết cục như vậy, chẳng qua là gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Còn thực sự cho rằng chỉ cần dựa vào vòng hào quang của một người phụ nữ, là có thể đánh bại tất cả? Lần trước Ninh Vân Hoan đánh ả ta vài cái liền bị Tần Dật đánh lại rồi cứu ả ta ngay sau đó, nhưng bây giờ mọi chuyện xảy ra ở một nơi hẻo lánh, còn có ai có thể tới kịp để cứu ả ta?

Tình cảnh trong nhà xưởng, Lan Lăng Yến nhìn thấy vô vị tẻ nhạt, vốn dĩ chỉ muốn thử xem Cố Doanh Tích có thật sự mắc bẫy không, nhưng tuồng kịch vụng về đơn giản như vậy ả cũng có thể mắc phải, phế vật như vậy cũng xứng để thủ hạ của anh đồng tình, thay ả nói chuyện.

Cố Doanh Tích không biết nam thần trong lòng ả ta đánh giá ả ta như thế nào, chỉ là trong sự giãy dụa liều mạng nhưng không có chút hiệu quả nào, sắc mặt như tro tàn, đứt khoát liền buông bỏ không giãy dụa nữa. Một bóng người vóc dáng cao gầy lại trốn vào trong nhà xưởng, khi nghe thấy tiếng khóc và tiếng kêu gào của phụ nữ, ánh mắt hẩn ngưng trọng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Mấy tên côn đồ đang nhiệt tình phát tiết trên cơ thể của Cố Doanh Tích không phát hiện ra, bóng dáng kia sau khi nấp vào một góc của nhà xưởng, nhìn thấy tình cảnh khó coi ở trước mặt, đột nhiên truyền tới giọng nói già nua:

"Tiểu thiếu gia, rốt cuộc cậu trốn ở đâu rồi? Lão gia và phu nhân đang đợi cậu trở về đó!"

Giọng nói này từ xa truyền tới, mang theo một hồi âm thanh vọng lại, hai tên côn đồ trong đám côn đồ đang ở trong thân thể Cố Doanh Tích quay mặt nhìn nhau, đột nhiên gia tăng tốc độ, cảm giác đau khổ không bằng chết của Cố Doanh Tích đột nhiên được giải thoát.

Bóng dáng nấp trong bóng tối mới đi ra, mấy tên côn đồ đã sớm mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài, chỉ lưu lại đám người Lưu Tấn Quân đã sớm hôn mê bất tỉnh và Cố Doanh Tích toàn thân chặt vật.

"Thật đáng thương!" Trong nhà xưởng tối tăm hắc ám, sau khi nghe thấy giọng nói của bóng dáng cao gầy mới phát hiện ra là một người trẻ tuổi, có chút chán ghét nhắc chân đá đá Cố Doanh Tích toàn thân như nhớp, hỏi: "Cô còn sống không?"

Giọng nói của người bên ngoài càng ngày càng gần, một loạt bước chân hỗn loạn truyền tới, vài bóng người rọi đèn pin chiếu vào trong nhà xưởng.

Sau khi Lan Lăng Yến không còn chú ý những chuyện bên này, cũng không biết Cố Doanh Tích được người cứu đi rồi. Cái gì anh cũng đoán đúng, bao gồm bộ não đơn giản của Cố Doanh Tích cùng với những tư tưởng kỳ dị hình thành tính cách của ả, nhưng điều duy nhất anh không đoán được, chính là vận khí của Cố Doanh Tích tốt đến mức người bình thường không thể so sánh nổi!

Rõ ràng biết có nguy hiểm, nhưng thân là nữ chủ, vĩnh viễn sẽ không có ngày chết oan chết uổng, trong thời điểm nguy hiểm tới tính mạng của ả, vĩnh viễn sẽ có người xuất hiện cứu ả.

Nơi trước đây Lan Lăng Yến sinh sống chỉ tin bản thân chứ chưa bao giờ tin vào vận mệnh, anh không ngờ rằng Cố Doanh Tích lại à người như vậy, cho nên khi anh rời đi được nửa tiếng, khi Lan Bưu gọi điện rồi tới chỗ anh đưa cho anh chiếc đĩa thu hình, liền nói lại những chuyện xảy ra lúc

sau với anh: "Sau khi có người tới, liền dọa những tên côn đồ chạy mất, mang ả ta trở về rồi."

Tính mạng của một Cố Doanh Tích, Lan Lăng Yển không thèm để tâm, nhưng anh bắt đầu cảm thấy có chút không đúng, anh nhạy cảm phát hiện ra vận khí của Cố Doanh Tích không phải tốt bình thường. Sau mỗi lần ả ta gặp nạn đều có người tới cứu, Lan Lăng Yển ngay lập tức phát hiện ra anh đã xem nhẹ ả ta.

Ả ta có thể là một loại người trời sinh ngu ngốc, nhưng ả luôn được ông trời ưu ái, những thủ hạ của anh có lẽ không phải bị sự thông minh của ả mê hoặc mà phản bội anh, rất có thể là dưới tình trạng bất tri bất giác, nhờ vận khí vô cùng tốt của ả mà mềm lòng.

Ý thức được vấn đề này, trong mắt Lan Lăng Yển lộ ra chút hứng thú, gõ gõ lên bàn:

"Ông nói xem người cứu ả là ai?" Vốn dĩ chiều hôm nay anh định dẫn Ninh Vân Hoan và Lan Ý ra ngoài chơi, nhưng không ngờ mỗi khi sắp xếp thời gian hẹn hò đều có chuyện xảy ra, lúc này mấy người đều về tới khu biệt thự của Lan gia, Lan Lăng Yển có chuyện phải làm, có lẽ lúc này Ninh Vân Hoan đang chơi với con trai ở trên tầng, Lan Lăng Yển nghĩ như vậy nên lãnh ý bên khóe miệng mới thu lại chút, biểu tình trở nên có chút ôn hòa.

"Chủ tử, là nhị công tử của Mộ gia, Mộ Căn Ngôn."

Nói tới Mộ gia, không ai không biết hai vị công tử Mộ gia.

Mộ gia cũng là thế gia chính trị nổi tiếng ở Trung Quốc, từ đời ông cố nhà họ Mộ, đã bắt đầu bước trên con đường chính trị. Từ đó về sau, thế lực ngày càng phát triển, thời điểm huy hoàng nhất còn làm tới chức nghị sĩ quốc dân. Nếu như các thành phần tạo nên Trung Quốc dùng bản đồ phân

bổ thế lực đến xem, vậy thì vị trí cao nhất là nguyên thủ, bên dưới phân thành hai phái Văn Võ.

Bên Võ đương nhiên lấy thế lực trong quân đội làm đại biểu, hiện nay quyền lực mạnh nhất trong quân đội, có thể nói là ông ngoại của Lan Lăng Yến Lâm Mậu Sơn đứng đầu, cũng chính là Lâm gia đứng đầu bên Võ, đã rời khỏi chức vị nguyên thủ về nghỉ hưu, nhưng vẫn mang danh nguyên soái. Mà bên Văn có mười nghị sĩ hợp thành một tổ chức nhỏ, là mười đại gia tộc có thể ảnh hưởng tới quyết định của nguyên thủ.

Chín gia tộc trong đó không cần nhắc tới nữa, nhưng Mộ gia này, trong hai khóa tuyển chọn nghị sĩ đều có người đắc cử, đến nay ba của Mộ Căn Ngôn là Mộ Thiếu Hoa còn ngồi vững chắc, hơn nữa nếu không có gì ngoài dự liệu, đại công tử Mộ gia Mộ Căn Chi là ngôi sao sáng mới nổi của diễn đàn chính trị, rất có khả năng sau khi Mộ Thiếu Hoa nghỉ hưu, sẽ đem chức vị này truyền vào tay hắn, mà hắn cũng là một trong những người nhận được sự ca ngợi của nhân dân.

Mà ngoại trừ sự bất đồng về các phái, điều quan trọng nhất, là xã hội thượng lưu vẫn luôn thích thú đối với việc liên hôn với nhau, không ngoại lệ bất cứ ai, Mộ gia càng đặc biệt hơn một chút, đến thời Lâm Mậu Sơn, cô gái được cưới về chính là con gái Mộ gia!

Cũng có thể nói, mẹ ruột của mẹ ruột Lâm Mẫn của Lan Lăng Yến cũng mang họ Mộ, chính là bà ngoại của Lan Lăng Yến, là con gái của Mộ gia. Lan Lăng Yến ít nhiều cũng có quan hệ họ hàng với Mộ gia, vì nguyên nhân vợ chồng Lâm Mậu Sơn vẫn còn sống, quan hệ giữa Mộ gia và Lâm gia vẫn được xem như thân mật, cho nên khi nghe thấy người cứu Cố Doanh Tích còn là em họ trên danh nghĩa của anh, Lan Lăng Yến mới bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với chuyện này.

Danh tiếng của trưởng tử Mộ gia sáng chói, nhưng đồng thời, tiếng vang của Mộ gia nhị công tử không hề thua kém, nhưng so với mỹ danh

của huynh trưởng mà nói thì hẳn ta lại nổi tiếng về xấu danh.

Mọi người bên ngoài đều biết, bởi vì Mộ gia nhị công tử vì lúc nhỏ bị thương dẫn tới sốt cao, cho nên sau khi trưởng thành, tâm trí vẫn luôn dừng lại ở lứa trẻ bảy tuổi ngây thơ không biết gì, cùng với những câu chuyện về danh tiếng tốt đẹp truyền ra ngoài của đại công tử, thì những câu chuyện làm người ta cười nhạo của nhị công tử cũng truyền ra theo.

Cũng bởi vì lẽ đó, mọi người thường nói sau lưng rằng có phải ông trời cũng đố kỵ với Mộ gia hay không, sau nhiều đời liên tiếp xuất hiện nhân tài, mới cho bọn họ báo ứng như vậy, làm bọn họ thu liễm một chút.

Lời đồn này tất nhiên là Lan Lăng Yến cũng từng nghe qua, cũng bởi vì quan hệ thông gia giữa Mộ gia và Lâm gia, anh thậm chí còn biết nhiều hơn so với người bên ngoài. Nhưng cũng bởi vì quan hệ thông gia trên danh nghĩa của Mộ gia trước đây, thực ra cũng không qua lại gì với anh, đương nhiên anh cũng không đặc biệt đi tìm hiểu về nhị công tử làm gì, địa bàn chủ yếu của anh không chỉ khoanh vùng trong thủ đô nhỏ bé, cho nên lúc này Lan Lăng Yến nghe thấy Cố Doanh Tích được Mộ gia nhị công tử cứu đi rồi, ánh mắt của Lan Lăng Yến ngưng trọng, sự đa nghi trong thiên tính bản năng của anh làm anh đoán rằng có phải người nào đó trong Mộ gia đã quen biết với Cố Doanh Tích hay không.

"Tình hình của nhị công tử Mộ gia so với trong tin đồn có mấy phần giống nhau?" Anh giơ tay ra lấy một chiếc bút trong ống đựng bút đặt trên bàn, bắt đầu xoay tròn chiếc bút, cười hỏi: "Là cố tình hay là vô tình, có đi nghe ngóng cho rõ ràng hay chưa?"

Nếu như là cố tình, vậy Mộ gia chính là kẻ địch của anh, hoặc là biết được thân phận của anh, nên muốn thông qua anh để đối địch với Lâm gia, mặc dù hiện nay hai nhà Lâm Mộ kết duyên Tân Tán, nhưng những chuyện trở mặt nhau Lan Lăng Yến gặp nhiều rồi, ngay cả ba mẹ anh em tình thân cốt nhục còn có thể trở mặt thành thù, đây cũng chỉ là quan hệ thông gia mà

thôi, không ngoại trừ khả năng Mộ gia muốn xâm nhập vào quân đội, có dã tâm muốn một nửa quyền hành trong tay Lâm gia.

Nếu vị nhị công tử Mộ gia này chỉ vô tình, cũng phải xem hẵn ta gốc thật hay gốc giả, đến lúc đó lại tính toán sau.

Lan Bưu biết ông ta lại có một cơ hội tốt để lấy được sự coi trọng của Lan Lăng Yến, cho nên đã cho người đi điều tra rõ ràng rồi, lúc này Lan Lăng Yến hỏi, trong lòng ông ta đã sớm có đáp án rồi, một chút chần chờ cũng không có, liền trả lời anh:

"Mộ nhị công tử làm không ít trò cười, nhưng nếu để mọi người kể ra một vài chuyện cười của hẵn ta, ngược lại không ai có thể lấy ra một ví dụ nào, nếu chủ tử muốn hỏi ý kiến của tôi, tôi nghĩ danh tiếng ngu ngốc của Mộ nhị công tử, có khả năng là có người cố ý truyền ra ngoài." Nhưng kỳ quái là, Mộ nhị công tử có ý muốn giả vờ, nhưng không có ai biết, hẵn gần như giả ngốc mười mấy hai mươi năm, hình như tất cả mọi người đều cảm thấy hẵn ta là người ngốc, không ai hoài nghi thật giả, trong con mắt của Lan Bưu, e rằng cha con Mộ gia đối với danh tiếng bên ngoài của hẵn, nói không chừng đều xem thường Mộ Căn Ngôn.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hôn Lễ

Trong lòng Lan Lăng Yến có tính toán, tất nhiên là gật đầu, thân mình dựa ra sau, thân hình thon dài kéo dài ra vừa biếng nhác vừa nguy hiểm, lúc này mới cười nói: "Thôi, tránh thoát được lần này, sau này từ từ chờ đợi, tránh cho buồn chán, còn về phía Mộ gia thì." Lúc anh nói từ 'sau này', giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng sát ý trong đó ngày càng nồng đậm: "Tìm người giết chết hắn, thật sự không tốt, tôi nghĩ nếu Mộ Căn Chi biết em trai hắn giả ngọc, có lẽ sẽ rất vui mừng cho người giết chết em trai hắn đi." Ngụ ý của anh là muốn Lan gia nhận vụ này, bảo đảm nếu như Mộ Căn Ngôn có ý đồ gì với Lan gia liền giết chết hắn.

Mặc dù nhà ngoại Lâm gia có quan hệ thông gia với Mộ gia, nhưng nếu Mộ gia muốn nhắm vào anh, Lan Lăng Yến sẽ không lưu tình đối với Mộ Căn Ngôn, dù sao thì lúc trước anh cũng đã chém giết không ít anh em nhà bác ruột chú ruột, tình anh em đối với anh mà nói còn không bằng một ngón tay của Ninh Vân Hoan, nếu như Mộ Căn Ngôn thật sự rắc tâm, anh giết hắn ta cũng không chút nương tay.

Nội tình bên trong Lan Bưu tất nhiên biết rất rõ, gật gật đầu, lại nói thêm vài câu nữa mới đi ra ngoài.

Lúc ông ta ra khỏi phòng, mới dám lau đi những giọt mồ hôi lạnh trên trán, những thủ hạ dưới trướng Lan Lăng Yến gần như đều để một kiểu tóc giống anh, chẳng qua vì có liên quan tới thời niên thiếu của Lan Lăng Yến, mỗi khi gặp nguy hiểm ngay trước mắt nhưng vẫn phải cố trấn định, chính là sợ mồ hôi lạnh lộ ra sẽ làm lộ tâm tình khẩn trương của mình, thời gian lâu, anh liền quen với kiểu tóc dài, mà những người tâm phúc của anh lấy

Lan Bưu làm cánh tay đắc lực, cũng mang theo loại tính cách đó trong một thời gian dài, mặc dù Lan Lăng Yển ngày càng trưởng thành, tâm trí của anh ngày càng cứng rắn, chỉ cần anh không muốn thì sẽ không xuất hiện tình trạng đầu đầy mồ hôi lạnh như thời còn thiếu niên, nhưng kiểu tóc dài này vẫn được anh giữ tới bây giờ.

Phòng chừng là để kỷ niệm sự khó khăn cũng như nguy hiểm trong quá trình giết chết anh em trước đây, cũng nhắc nhở bản thân không nên sơ suất, cho đến ngày hôm nay, cũng may Lan Bưu bị ảnh hưởng bởi Lan Lăng Yển, giữ lại thói quen giống anh, nếu không sự lo lắng của ông ta ngày hôm nay, e rằng sẽ bị Lan Lăng Yển nhìn thấy, cũng có thể là anh nhận ra nhưng chỉ nhìn trong mắt mà không nói ra thôi.

Lúc trước nhất thời mềm lòng nói chuyện thay cô gái họ Cố kia, để rồi rơi vào kết cục tự ông ta lo lắng đề phòng như ngày hôm nay, ánh mắt của Lan Bưu vụt qua một tia sáng đỏ, đối với Cố Doanh Tích, lại càng thêm hận ả mấy phần.

Đợi Lan Bưu rời đi, Lan Lăng Yển mới đứng dậy đi lên tầng, Lan Ý đã sớm chơi tới mệt đang được bảo mẫu dỗ đi ngủ, Ninh Vân Hoan nằm trên giường cầm điều khiển, ánh mắt nhìn chăm chú vào ti vi. Trong phòng, rèm cửa sổ màu trắng ngà trong suốt đã được vén lên, ánh nắng chiếu vào trong phòng, làm trong phòng tràn ngập không khí êm dịu, cho dù thời tiết không mấy mát mẻ, nhưng trong phòng không bật điều hòa vẫn mát mẻ như thường, không biết có phải vì lí do có phụ nữ ở đây, cảm giác ấm áp hơn so với trước đây rất nhiều, ít đi một chút không khí lạnh lẽo và cảm giác không có người ở.

Lan Lăng Yển lặng yên không tiếng động đứng ở cửa một lúc lâu, chỉ nhìn dáng vẻ chăm chú của cô, gác cằm trên chiếc gối ôm, chốc lát lại cười tới mức mắt cong cong.

Một lúc sau Ninh Vân Hoan cảm thấy không khí trong phòng có chút thay đổi mới quay đầu lại nhìn thấy anh đang đứng dựa ở cửa, vội vàng xốc chân nhảy lên, ngay cả giày cũng không mang: "Làm việc xong rồi?"

Vốn không phải chuyện to tát gì, việc lớn chân chính anh sẽ không mang về nhà xử lí, những người Lan gia nuôi dưỡng cũng không phải ăn hại, mặc dù anh bận rộn, nhưng cũng không bận tới mức bình thường chân không chạm đất, hơn nữa hôm nay anh còn đặc biệt dành thời gian đi xem kịch vui với Ninh Vân Hoan, nếu như không phải lúc sau xuất hiện gốc rễ Mộ gia, Lan Bưu căn bản là sẽ không tới tìm anh.

"Không có chuyện gì, chương trình ti vi hay không?" Thay cô vuốt vuốt tóc, nghĩ tới gần đây sức khỏe ba Ninh tốt lên nhiều, các đường cong khuôn mặt vốn dĩ như điêu khắc của Lan Lăng Yến trở nên nhu hòa hơn một chút: "Anh đã gọi điện cho ba mẹ, đại khái là vào tháng sáu họ có thời gian, đến lúc đó vừa đúng lúc chúng ta tổ chức hôn lễ, em muốn tổ chức ở đâu?"

Mẹ của Lan Lăng Yến từ sau khi gả tới Lan gia, liền xuất giá tòng phu, từ bỏ tất cả nhà mẹ đẻ, chuyên tâm cùng chồng lăn lộn trong hắc đạo, bình thường Lan Lăng Yến ngoài quản lí những sản nghiệp bí mật do anh sáng lập ra, đại đa số là quản lí sản nghiệp rửa tiền của Lan gia, một vài chuyện bí mật, chỉ có những người theo anh từ nhỏ tới lớn mới biết, lòng trung thành của những người này đối với anh trong 20 năm qua, tất nhiên không cần nói tới nữa, không cần anh quá phí thời gian và tâm huyết.

Nhưng ba của Lan Lăng Yến chuyên quản lí Lan gia bất kể là sản nghiệp trong tối hay sản nghiệp ngoài sáng, mấy trăm năm truyền thừa của Lan gia, đến nay tất cả những gì trong tay Lan Lăng Yến hiện nay, cũng chỉ là một bộ phận nhỏ trong đó, cho dù thêm vào những thứ sau này anh bồi dưỡng ra, cũng không thể so sánh với mấy trăm năm tích góp của Lan gia, cho nên ba Lan rất bận, bận tới mức năm ngoái khi con trai ông đăng kí kết hôn ông vẫn bận rộn ở nước ngoài, cũng không có xuất hiện.

Mà Lan phu nhân luôn lấy chồng làm trọng cũng không xuất hiện, sau khi nghe thấy Lan Lăng Yến nói muốn tổ chức hôn lễ, lại nghe nói sắp phải gặp mặt ba mẹ chồng, nhất thời Ninh Vân Hoan liền cảm thấy lo lắng.

"Nhanh như vậy? Bây giờ em vẫn đi học, chưa tốt nghiệp mà." Bây giờ cô mới học năm hai đại học, cho dù chỉ cách năm ba có nửa học kỳ thôi, mặc dù với thân phận địa vị của Lan gia, nếu như con trai muốn kết hôn sẽ tổ chức hôn lễ mời rất nhiều khách, nhưng cũng không tới mức mọi người đều biết, Ninh Vân Hoan vẫn luôn cảm thấy bản thân cô vẫn chưa tốt nghiệp đã kết hôn là vô cùng kỳ quái, hơn nữa bây giờ ngay cả sự tồn tại của Lan Ý cô cũng sắp phải nói cho ba Ninh biết, vừa nghĩ tới ba Ninh biết cô đi Anh một năm thực ra không phải làm sinh viên trao đổi, mà là đi sinh con, Ninh Vân Hoan liền lo lắng tới mức nói không nên lời.

"Sợ cái gì? Lẽ nào em nghĩ sau khi chúng ta làm lễ kết hôn, anh sẽ không cho em đi học tiếp sao? Hay là không muốn mọi người biết, anh là chồng của em?" Lan Lăng Yến ngày càng tới gần, cũng ngày càng dựa gần Ninh Vân Hoan, tiếng hít thở của hai người giống như quanh quần bên chóp mũi của cả hai, Ninh Vân Hoan cẩn thận lùi bước, thẳng tới khi chân nhỏ chạm vào mép giường, cô mới ngửa người ra sau, cẩn thận quay đầu muốn mở miệng nói chuyện, ai ngờ vừa mới muốn cử động, người ở trước mặt hình như đã biết trước bước tiếp theo của cô, giơ hai tay ra nâng lên hai má của cô:

"Hoan Hoan, bây giờ em là vợ anh, chúng ta ngay cả con cũng có rồi, lẽ nào em vẫn không hiểu, cuộc đời này, chúng ta không có khả năng tách ra?" Khi Lan Lăng Yến nói chuyện, khuôn mặt cách cô càng ngày càng gần, giọng nói khi phát ra như mang theo tiếng nỉ non, như mang theo một chút khàn khàn gợi cảm: "Em sợ gì, nói cho anh biết, có được không?"

Cô cái gì cũng sợ, cô của kiếp trước chết trên tay Lan Lăng Yến, lời nói như vậy làm sao cô có thể nói ra khỏi miệng? Mặc dù hai người ở cùng nhau lâu như vậy, quan hệ thân mật như vậy, ngay cả con của hai người

cũng sinh rồi, theo lý mà nói bóng ma trước đây của cô gần như tiêu tan rồi, thậm chí lần trước ba Ninh trêu ghẹo cô, cô thật sự cho rằng mình có cảm giác đối với Lan Lăng Yến, cô cho rằng sự yêu thích đó có thể trung hòa sự sợ hãi của cô đối với Lan Lăng Yến, nhưng gần đây sau khi Lan Lăng Yến làm ra những hành động muốn tổ chức hôn lễ, cả người cô liền có chút kháng cự theo bản năng.

Sinh ra Lan Ý thì thôi, nhưng vừa mới bắt đầu cô ở bên cạnh anh chỉ vì muốn bảo vệ mạng sống mà thôi, sao đến cuối cùng, cô lại có quan hệ phức tạp không rõ như thế này với Lan Lăng Yến? Ngoài sự sợ hãi đối với Lan Lăng Yến, còn có sự lo ngại đối với Cố Doanh Tích, những việc phát sinh ở kiếp trước trừ cái chết của cô, gần như tất cả mọi chuyện đều diễn ra như cũ, mặc dù kiếp này trùng sinh cô không trở thành bạn bè với Cố Doanh Tích, cũng không có quan hệ tốt với ả như kiếp trước mà dẫn ả tới công ty Ninh gia, thậm chí lần đầu tiên của Cố Doanh Tích cũng không phải cho Ninh Vân Thành, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là Cố Doanh Tích gặp gỡ những người đàn ông đó.

Nếu như không phải Ninh Vân Hoan kịp trở về từ Anh, không cẩn thận đụng phải Cố Doanh Tích ở Ninh gia, nói không chừng ba Ninh mẹ Ninh vẫn giống như kiếp trước vô cùng yêu thích ả, thẳng tới khi bị Ninh Vân Thành làm cho tức chết mới phát hiện ra chân tướng.

Ninh Vân Hoan rất sợ, Cố Doanh Tích giống như kiếp trước xem trọng Lan Lăng Yến, mặc dù Lan Lăng Yến đến bây giờ vẫn không thích ả, nhưng vừa mới bắt đầu sau khi ả nhìn thấy anh đã thích anh ngay rồi, Ninh Vân Hoan sợ kết quả của cô xoay chuyển một vòng nhưng lại trở về điểm khởi đầu, nó cứ giống như bóng ma bao phủ tâm trí của cô, làm cô vô cùng bất an đối với tương lai.

"Nói cho anh biết." Môi của Lan Lăng Yến nhẹ nhàng dao động trên khuôn mặt trắng nõn của cô, không biết có phải do có chút lo lắng hay không, khuôn mặt của cô có chút lạnh, trên mặt cô cũng không thoa kem

mỹ phẩm nào, chỉ có một chút thoang thoảng mùi thơm của kem dưỡng, mùi hương này là mùi hoa quả do chính tay anh chọn, là loại anh thích nhất, nhưng lúc này người thấy lại làm cho ánh mắt của anh ngày càng u ám.

"Em có chút sợ, em thấy Cố Doanh Tích rất thích anh." Tư thế gần sát nhau của hai người đem tới cảm giác áp bức cho Ninh Vân Hoan, lại thêm Lan Lăng Yến dụ dỗ một cách nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, làm cô bất giác nói ra những suy nghĩ trong lòng, đợi đến khi hồi thần, cho dù Lan Lăng Yến dỗ cô cũng không nói nữa.

Mặc dù không biết tại sao chuyện này lại có liên quan tới Cố Doanh Tích, nhưng tìm thấy mục tiêu là tốt rồi, Lan Lăng Yến cũng không nói chuyện Cố Doanh Tích được Mộ gia nhậm công tử cứu đi rồi, chỉ nhìn cô không nói, đôi môi bịt chặt hô hấp cũng như những lo lắng của cô, mười ngón tay đan xen với mười ngón tay của cô, thuận thế đè ép thân thể cô xuống.

Ninh Vân Hoan biết tính cách của Lan Lăng Yến, nếu anh đã đề cập tới chuyện tổ chức hôn lễ, e rằng sẽ không để cho cô cự tuyệt nữa, lại thêm ba Ninh mẹ Ninh ở một bên vui vẻ và thúc giục, làm cho trong lòng cô không khỏi dâng lên sự lo lắng và buồn bực, liên lụy tới vài ngày tới lớp biểu tình khuôn mặt đều khó coi.

Lần trước sau khi Phó Viện bị Lan Lăng Yến đập cho một cái vẫn luôn ở nhà dưỡng thương, nhưng dưỡng thương được một tháng, hôm nay đột nhiên lại tới trường học. Cô ta không đi cùng Lý Phán Phán, phỏng chừng lần trước Ninh Vân Hoan nói lời bên tai Lý Phán Phán, ít nhiều cũng làm cô gái đơn giản kia sinh ra chút để ý, nhưng Phó Viện vì Ninh Vân Hoan bị đá một cước thì không nói, quan trọng là cô ta còn bị mất mặt!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Soi Mói

Trong Đại học Đế Đô trước mặt bao nhiêu người như vậy mà Phó Viện bị Lan Lăng Yến đá cho một cước bay ra xa, sau đó hiệu trưởng Tô Doanh cho người đưa cô ta về nhà, liền cáo trạng không rõ ràng với ba mẹ cô ta, nói cô ta gây chuyện ở trường, cho nên mấy ngày nay Phó phu nhân phòng cô ta như phòng trộm vậy, không ngừng giáo điều ở bên tai cô ta nói cô ta không nên gây chuyện ở trong trường học, cùng với việc cố gắng lấy lòng người Tần gia, những điều này làm Phó Viện vô cùng phiền chán.

Mặc dù việc lấy lòng Tần gia, không cần ba mẹ nói cô ta cũng tự đi làm, nhưng không biết tại sao, hình như Tần Dật không ở trong Tần gia, cô ta vốn dĩ muốn tìm Lý Phán Phán nghe ngóng tin tức, nhưng đồ ngu Lý Phán Phán kia không biết tại sao lại nghe lời Ninh Vân Hoan, hiện nay lại không cho cô ta đi vào Lý gia! Cô ta không qua nổi cửa Lý gia, Tần Dật căn bản không thể nhìn thấy cô ta, không dễ gì mới mua được tin tức từ trong miệng của một hạ nhân ở Tần gia, mới biết Tần Dật xuất ngoại trị thương rồi, lúc này cô ta mới trở lại trường.

Nhưng bên cạnh không có ngọn núi Tần Dật cho cô ta dựa vào, Tần Dật vừa rời đi, tương đương với việc lấy lòng gần một năm nay xem như lãng phí công sức, đêm đầu tiên của cô ta thậm chí đã dâng hiến cho Tần Dật, nhưng hiện nay hẫng lại rời đi rồi, nếu như ba mẹ cô ta biết cô ta không còn lần đầu tiên nữa, còn không biết sẽ giáo huấn cô ta như thế nào!

Mà tất cả những điều đó đều là Ninh Vân Hoan hại cô ta! Phó Viện càng nghĩ tới, trong lòng liền hận tới mức nhỏ máu, bao nhiêu lần năm mộng cô ta đem khuôn mặt của Ninh Vân Hoan đánh cho nở hoa, trước đây

còn bày ra bộ dáng giả nhân giả nghĩa, thực ra tất cả đều là lừa người! Cô ta là bạn của cô, quen biết cùng cô bao nhiêu năm như vậy, vậy mà cô vì lấy lòng Lý Phán Phán mà chỉ huy tên đàn ông đó đánh cô ta, làm cô ta mất mặt không nói, hơn nữa còn mất đi Tần Dật, tất cả đều trách Ninh Vân Hoan!

Nếu như không có tình bạn bao nhiêu năm với Ninh Vân Hoan, sợ rằng Phó Viện sẽ không hận như vậy, nhưng cũng bởi vì làm bạn bè bao nhiêu năm, Ninh Vân Hoan càng ngày càng tốt, trong lòng Phó Viện tất nhiên là càng thêm bất mãn.

Vốn dĩ trước khi đi học Phó Viện đã nghĩ thật tốt làm sao để chỉ trích Ninh Vân Hoan rồi, làm cho mọi người trong lớp đều cô lập cô, nhưng không ngờ rằng vừa mới tới trường học, cô ta nhìn thấy bộ dáng cau mày của Ninh Vân Hoan, trong lòng vui vẻ, nhất thời thay đổi quyết định vốn muốn chỉ trích cô, làm mọi người cô lập cô!

"Hoan Hoan, sao vậy? Lễ nào cậu chia tay với bạn trai rồi sao?" Phó Viện vừa mới vào cửa lớp, trong mắt liền chỉ thấy Ninh Vân Hoan, sau khi cố nhịn oán hận trong lòng, đi về phía Ninh Vân Hoan: "Có gì thì nói với mình đi, lớp chúng ta nhiều người như vậy, nói ra để mọi người suy nghĩ biện pháp cho cậu đi."

Lúc này Ninh Vân Hoan đang cảm thấy không vui, cô đã lâu không nhìn thấy Phó Viện, không ngờ cô ta vừa mới vào lớp đã xoi mói cô, sau khi cười lạnh một tiếng, ngay cả mắt cũng không chớp: "Cô đừng thương tốt rồi?"

Chuyện lần trước Phó Viện bị đá bay đi rất nhiều người chụp lại được, mặc dù hiệu trưởng Tô Doanh đã dặn dò không thể để lộ ảnh của Lan Lăng Yến ra ngoài, cũng không thể để lộ bộ dáng của thái tử gia Tần gia và Ninh Vân Hoan, nhưng ảnh của Phó Viện là không quan tâm, có người tốt bụng chụp lại ảnh cô ta bị Lan Lăng Yến đá bay, trực tiếp phát lên Weibo, gần

đây Phó Viện cũng trở thành người nổi danh của Đại học Đế Đô rồi, thậm chí có rất nhiều người bày tỏ sự thích thú đối với cảnh cô ta bị đá bay đó.

Người ta không dám chụp những người bản thân không thể trêu vào, đối với người duy nhất có thể trêu vào đó chính là Phó Viện cho nên mấy tấm ảnh chụp lại biểu tình của cô ta vô cùng rõ nét, ngay cả biểu tình dữ tợn khi cô ta bị đá bay cũng được chụp lại, cô ta là một cô gái bị người ta đá bay, người phát thiệp này trên Weibo cố tình nói không tỉ mỉ, ai cũng đoán rằng có phải Phó Viện chọc vào người ta, mới làm cho người ta cố ý làm cho cô ta khó xử như vậy, trước mặt công chúng mới đánh cô ta như vậy.

Việc này trở thành một trong những vấn đề hot của Đại học Đế Đô gần đây, danh tiếng vang xa mà Phó Viện luôn mong ước hôm nay đã trở thành hiện thực, nhưng đáng tiếc lại là xấu danh, cũng bởi vì vậy, lúc đó Lan Lăng Yến không thể giết người ngay trước mặt mọi người được, đối với Tần Dật cũng chỉ có thể đánh trọng thương hãn, đối với Phó Viện anh đã thu bớt lực rồi, nhiều nhất chỉ cần dưỡng thương nửa tháng là khỏi, cô ta lại trốn hơn một tháng mới dám xuất hiện, chính vì không có mặt mũi nào vào trường náo loạn.

"Mày.... .." Phó Viện không ngờ cô ta không hề châm chọc khiêu khích, đã bị Ninh Vân Hoan tát cho một cái vào mặt, lúc cô ta có chút tức giận hỗn hển, bên ngoài lại có hai bạn học kéo tay Lý Phán Phán đi vào.

Phó Viện nhìn thấy Lý Phán Phán thân thiết với người ở bên cạnh, sắc mặt liền trở nên khó coi. Trước đây khi Lý Phán Phán vừa mới về nước chuyển vào trong lớp này học, lúc đó mọi người cũng không quen nhau, cô ta ỷ vào chuyện cô ta ngồi cùng Lý Phán Phán nên gần quan được ban lộc có cơ hội bám lấy Lý Phán Phán, khi biết được thân phận của Lý Phán Phán, vội vàng nịnh hót người ta rồi thành công trở thành bạn bè.

Cũng bởi vì quan hệ lúc trước của cô ta với Lý Phán Phán vô cùng thân mật, cho nên trở thành đối tượng ghen tỵ tranh nhau muốn làm quen của mọi sinh viên trong lớp, có ai mà không đổ kị cô ta có thể bám được cành cao như vậy? Cô ta cùng ra cùng vào với Lý Phán Phán, điểm tốt của chuyện này không chỉ có địa vị của cô ta ở trong lớp được nâng lên, còn có thái độ của ba mẹ cô ta đối với cô ta cũng thân thiết hơn trước rất nhiều, bởi vì chuyện cô ta giao hảo tốt với Lý gia đại tiểu thư, mà nghe nói trên thương trường người ta cũng xem trọng ba Phó hơn một chút, thậm chí một vài quan chức trước đây rất khó đặt mối quan hệ, nhưng so với trước đây thì dễ nói chuyện hơn nhiều, càng quan trọng là, cô ta thông qua Lý Phán Phán, có thể mở mang kiến thức về xã hội thượng lưu mà trước đây cô ta chưa từng biết, cùng với việc quen biết với vị hôn phu của Lý Phán Phán là Tần Dật, hẳn cũng có xuất thân từ thế gia quân sự.

Đối với tình hình của chính bản thân cô ta, Phó Viện cô cũng rõ ràng, mặc dù cô ta là bạn tốt của Lý Phán Phán, mà danh nghĩa bạn tốt này cũng đem lại cho cô ta không ít lợi ích, nhưng bạn bè có tốt tới đâu cũng không thân mật bằng quan hệ vợ chồng, cô ta nhìn thấy thái tử gia Tần Dật cao cao tại thượng, vốn bản thân cô ta sẽ không có cơ hội gặp mặt, trong khi Lý Phán Phán không biết gì, cô ta càng ngày càng mượn danh nghĩa của Lý Phán Phán mà lưu lại số điện thoại của Tần Dật, cho tới nửa năm trước Phó Viện lần đầu tiên chủ động quyến rũ hẳn ta, từ lúc đó trở đi liền thành chuyện tốt.

Vốn dĩ cô ta còn nghĩ cô ta có khả năng thành công gả vào Tần gia, ai ngờ Tần Dật xảy ra chuyện, Lý Phán Phán cũng không thân thiết với cô ta nữa, thậm chí mới qua một tháng, bên cạnh Lý Phán Phán đã có bạn mới, Phó Viện chưa từng cảm thấy hoảng loạn như bây giờ, cô ta đã là người của Tần Dật rồi, nếu chỉ dựa vào bản lĩnh của Phó gia, căn bản không thể có dây mơ rễ má gì với Tần gia, cô ta biết mấy công tử thái tử gia của xã hội thượng lưu chỉ xem cô ta như một món đồ chơi mà thôi, nhưng cô ta không

cam lòng như vậy, cô ta còn muốn dựa vào Lý Phán Phán để vẫn hồi trái tim của Tần Dật.

Nghĩ tới đây, Phó Viện miễn cưỡng nở một nụ cười, cũng không còn để ý tới chuyện gây phiền phức cho Ninh Vân Hoan nữa, cho dù lúc này trong lòng cô ta hận Ninh Vân Hoan, cũng không dám tiến lên, ngược lại vội vàng đi tới chỗ Lý Phán Phán, muốn gạt bỏ cánh tay của một cô gái trong đó để nắm lấy tay của Lý Phán Phán, nhưng người ta cũng không phải đèn cạn dầu, khoắc tay Lý Phán Phán càng chặt, cô ta túm vài lần cũng không thể túm được tay của Lý Phán Phán, ngược lại còn làm cho Lý Phán Phán cau mày:

"Phó Viện, cô kéo đau tôi rồi." Lúc Lý Phán Phán nói lời này, biểu tình có chút băng lãnh, ánh mắt nhìn Phó Viện lần đầu tiên xa lạ như vậy, Lý Phán Phán làm người vẫn luôn thiện lương sẵn sàng, Phó Viện vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng này của Lý Phán Phán, nhất thời hoảng hốt, vội vàng cố nặn ra một nụ cười:

"Phán Phán, sao vậy? Lẽ nào chúng ta không phải bạn bè hay sao?"

"Bạn bè cái gì, cô làm những chuyện gì, lẽ nào trong lòng không có tính toán qua hay sao?" Lý Phán Phán vừa nói ra lời này, biểu tình càng lạnh hơn, cũng không để ý tới Phó Viện nữa, rút hai cánh tay trong lòng của hai cô gái ra, nhăn mũi hừ một tiếng, lúc này mới vẫy vẫy tay, đi tới chỗ Ninh Vân Hoan: "Hoan Hoan, sau khi tan học cùng nhau đi ăn cơm nhé?"

Ai chẳng muốn lấy lòng Lý gia đại tiểu thư, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô ta mời khách, Phó Viện ở một bên nghe thấy liền ngây ngẫn, sau đó nghĩ tới chuyện lần trước, nhất thời giận tím mặt, chỉ vào Ninh Vân Hoan lớn giọng nói:

"Phán Phán, lẽ nào cậu vì những lời nói nhảm của cô ta lần trước, cậu tiền tin người khác, chứ không chịu tin người bạn như mình hay sao?" Phó

Viện nói tới đây, trong lòng không khỏi có chút chột dạ, nhưng vẫn giận dữ, ngay cả ý muốn ăn tươi nuốt sống Ninh Vân Hoan cũng có, cố nén phần nộ không muốn luống cuống trước mặt mọi người, nhưng biểu tình vô cùng khó coi: "Chúng ta là bạn tốt, cậu lại đi tin lời của cái người bị Tần đại ca gọi là tiện nhân hay sao?"

"Cô nói năng cẩn thận đấy." Ninh Vân Hoan không ngờ Phó Viện sẽ xé rách mặt nạ trước mặt mọi người, từ lúc cô ta mở miệng nói chuyện, phỏng chừng chính là thẹn quá thành giận, vậy có thể rõ ràng, chuyện lần trước cô nói mò, vô cùng có khả năng là sự thật! Người ta coi cô ta là bạn bè, cô ta không chỉ lấy người ta làm đệm nhảy, hơn nữa còn ngấp nghé vị hôn phu của người ta, tâm giao khuê mật như vậy thực sự là mặt dày mày dạn.

Phó Viện vừa nhìn thấy Ninh Vân Hoan mở miệng, giống như tìm được nơi trút giận, thở hốt hển nói: "Sao nào? Lẽ nào tao nói sai ư? Mà chính là tiện nhân không cần mặt mũi, tự mình cướp đoạt bạn trai của người khác, lại cố tình tới vu hãm người khác, vậy mà tao từ nhỏ tới lớn luôn xem mày là bạn tốt, có người bạn tốt nào hãm hại tao như mày hay không?"

Chuyện lần trước Phó Viện bị đánh hoàn toàn có liên quan tới Ninh Vân Hoan, lúc này xem như thù cũ hận mới cùng gộp lại, biểu tình của Phó Viện càng ngày càng dữ tợn, cố nhịn xúc động muốn tiến lên đánh xé Ninh Vân Hoan, cười lạnh nói:

"Tự mày không cần mặt mũi còn cho rằng người khác giống mày, lúc trước Tạ Trác Doãn của Tạ gia còn qua lại với đàn chị năm tư Cổ Doanh Tích, mày còn dám chen vào giữa phá hoại, làm cho hai người chia tay, mày chính là loại người như vậy, liền cho rằng tất cả mọi người đều mặt dày như mày hay sao?"

"Mày còn muốn bị đánh!" Ninh Vân Hoan cầm sách trên tay đập lên mặt Phó Viện, vừa đúng đập vào mặt cô ta, Phó Viện ngơ ra một lúc, đang muốn xông lên, lại nghe thấy lời uy hiếp trong miệng Ninh Vân Hoan, nghĩ tới người lần trước được Cố Doanh Tích gọi là Lan Cửu ca đánh Tần Dật mà cô ta luôn coi là không gì không làm được trở thành bộ dáng tàn phế, nhưng bản thân anh lại không xảy ra chuyện gì, mà thái độ của Tô hiệu trưởng đối với anh còn vô cùng thân thiết, nghĩ rằng thân phận địa vị cũng không thấp, nếu như Ninh Vân Hoan thực sự cáo trạng, cô ta có bị đánh cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Bạn Bè

Nghĩ tới đây, Phó Viện cố kìm nén sự phẫn nộ, cô ta không muốn bị đánh trước mặt mọi người một lần nữa, nếu như lại bị đánh một lần nữa thì mặt mũi cô ta có thể bị vứt tới Thái Bình Dương luôn. Mặc dù không dám động thủ, nhưng nghĩ tới người họ Lan kia lớn lên rất đẹp trai, càng không phải loại thân phận mặt trắng nhỏ được Ninh Vân Hoan bao dưỡng như trong tưởng tượng của cô ta, tâm tình cô ta làm sao cũng không thể bình tĩnh được, hai mắt đỏ hồng.

"Phó Viện, cô đừng xem người khác là kẻ ngốc, cô làm chuyện gì, trong lòng tự biết." Lý Phán Phán tâm tính thiện lương, nói xong lời này, chỉ quay đầu áy náy nhìn Ninh Vân Hoan, lúc này mới nói tiếp: "Cô tự giải quyết cho tốt, sau này đừng tới tìm tôi nữa."

Chờ phiên tòa của hai người này chấm dứt, Ninh Vân Hoan nhìn thấy khuôn mặt của Phó Viện tức giận đỏ bừng, nước mắt đã bắt đầu chuyển động trong hốc mắt, lúc này mới cười lạnh nói: "Nếu lần sau cô còn ăn nói hồ đồ, cô có tin bạn trai tôi sẽ xé rách miệng của cô hay không! Chuyện hôm nay tôi sẽ nói lại với Tô hiệu trưởng, tôi không muốn học cùng lớp với loại người như cô, tôi tin rằng các bạn trong lớp cũng hiểu rõ mọi chuyện, không có khả năng tin lời của cô đâu!"

Lần trước thái độ của Tô Doanh đối với Lan Lăng Yến rõ ràng có chút thân thiết, lúc này Ninh Vân Hoan lấy danh nghĩa của ông ta ra dọa mọi người một trận, quả nhiên vài sinh viên muốn đứng xem kịch hay có chút sợ hãi, nói thầm vài câu, mới quay đầu đi không dám nhìn về phía bên này.

Sắc mặt Phó Viện trưởng đỏ, đột nhiên dậm chân: "Tôi hận các người, tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu!" Nói xong, xoay người che miệng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Ninh Vân Hoan căn bản là lười không thèm để ý loại người đó, sau khi học xong đang muốn thu thập đồ đạc, vị Lý gia đại tiểu thư kia quả nhiên xách túi xách đứng ở bên bàn của cô, ngay cả hai người trong lớp đi cùng cô ta cũng bị đuổi đi rồi, các bạn sinh viên trong lớp mặc dù nhìn thấy tình cảnh này có chút hiếu kỳ, nhưng mọi người thứ nhất là sợ hãi Lý Phán Phán, thứ hai là sợ bạn trai của Ninh Vân Hoan không biết có quan hệ gì với hiệu trưởng, cho nên dù có người hiếu kỳ đây là loại tình huống gì, nhưng không có ai dám ở lại.

Bị người ta nhìn chăm chăm, Ninh Vân Hoan cho dù có bình tĩnh thu dọn đồ đạc, lúc này cũng không thể nhìn được nữa, thở dài một hơi, đem túi xách đã sắp xếp tốt vứt lên bàn, cô cũng tự mình ngồi xuống, lúc này mới nói:

"Nói đi, rốt cuộc muốn nói chuyện gì với tôi?"

Ánh mắt Lý Phán Phán lóe sáng, mỉm cười ngọt ngào: "Nào có chuyện gì, chỉ là rất hiếu kỳ đối với cậu, muốn làm bạn với cậu được không?"

Ninh Vân Hoan nghe thấy lời này, liền cười ra tiếng: "Nhưng tôi lại không thấy vậy, nếu cậu không nói, tôi liền đi đây." Mặc dù lần trước Lý Phán Phán cho Ninh Vân Hoan mượn điện thoại cô vẫn ghi nhớ trong lòng, nhưng cô không có ý muốn trở thành bạn tốt tri âm tri kỷ của Lý Phán Phán. Dù sao thì một Phó Viện cũng đủ làm cô mất hết khẩu vị rồi, ý nghĩ muốn kết bạn cũng nhạt dần theo chuyện đó, dù sao thì hiện nay cô cũng có chồng có con, còn có ba mẹ ở bên, đó mới là quan trọng nhất.

"Được rồi, chuyện cậu nói là thật, tôi cho người điều tra rồi, Phó Viện thực sự giấu diếm ở sau lưng tôi qua lại với Tần Dật." Lý Phán Phán nhìn thấy Ninh Vân Hoan muốn rời đi, vội vàng giữ cô lại, vẻ mặt miễn cưỡng nọ nự cười, biểu tình lại trở nên có chút chua xót: "Tôi không ngờ rằng khó khăn lắm mới kết bạn được với một người, nhưng lại là người dụng tâm kín đáo, có phải tôi làm người rất thất bại hay không?"

Cô ta nói rồi nói, nước mắt liền chảy xuống: "Bảy tuổi tôi liền quen biết Tần Dật, từ nhỏ ở bên cạnh anh ấy, gia đình hai bên đã sớm nói đùa muốn chúng tôi định ra hôn sự, thậm chí người đàn ông đầu tiên của tôi cũng là anh ấy!" Lý Phán Phán nói tới đây, cuối cùng không nhịn được, khóc càng ngày càng lớn: "Nhưng tại sao anh ấy lại đối xử với tôi như vậy? Sau lưng tôi mắt qua mày lại với Phó Viện thì thôi, bọn họ vậy mà dám làm loại chuyện kia."

Ninh Vân Hoan nghe cô ta nói như vậy, trong lòng không tránh khỏi có chút đồng tình, thở dài một tiếng, lấy khăn giấy từ trong túi xách ra, lấy một tờ đưa cho cô ta, cũng không lên tiếng.

"Tôi vẫn luôn cho rằng anh ấy thích tôi nhất, nhưng không ngờ anh ấy lại làm như vậy, thỏ không ăn cỏ gần hang, dì Chu lại còn nói đàn ông đều như vậy, muốn tôi nhẫn nhịn, nói rằng phụ nữ bên ngoài của Tần Dật có nhiều hơn nữa, nhưng không có ai vượt qua tôi được." Cũng không biết trong lòng đè nén tới mức nào, Lý Phán Phán càng nói càng kích động, cuối cùng lấy giấy lau mặt, mới nói tiếp: "Sao cậu không tới an ủi tôi?"

"Tại sao tôi phải an ủi cậu? Chúng ta cũng không phải bạn bè." Lần đầu tiên gặp mặt, Lý Phán Phán còn giáo huấn cô một hồi, Ninh Vân Hoan xách túi muốn rời đi, hình như Lý Phán Phán cũng nghĩ tới lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhịn không được cười ra tiếng:

"Đúng vậy, không phải bạn bè, nhưng lúc tôi khóc cậu biết đưa giấy cho tôi, cậu cũng không muốn thứ gì của tôi. Bạn tốt của tôi không chỉ xem

trọng Lý gia ở phía sau tôi, ngay cả vị hôn phu của tôi cũng nhìn trúng, thật đúng là bạn tốt của tôi." Lý Phán Phán nói tới đây, giọng điệu có chút âm trầm.

Cô gái vốn dĩ đơn thuần thiện lương, không ngờ trong lòng cũng cất giấu nhiều chuyện như vậy, có điều những chuyện này không có quan hệ gì tới cô, mặc dù lần trước Ninh Vân Hoan ghi nhớ phần ân tình Lý Phán Phán cho mượn điện thoại, nhưng còn Tần Dật ở giữa, hai người muốn trở thành bạn bè có chút khó, hơn nữa cô thực sự vì Phó Viện mà không muốn kết bạn nữa, nhưng bởi vì giữa hai người còn có sự tồn tại của Phó Viện, ít nhiều cũng có chút liên hệ.

"Tôi phải đi rồi, cậu tự mình ngồi một lát, hay là muốn rời đi?" Trước khi đi học Lan Lăng Yến đã nói sẽ dẫn con trai tới đón cô, nói đã hẹn xong buổi chụp váy cưới, buổi chiều đưa cô đi chọn váy cưới, Ninh Vân Hoan tự mình phiền não tới mức to đầu rồi, làm sao còn tâm trạng đi an ủi Lý Phán Phán.

Ai ngờ cô trực tiếp như vậy lại làm Lý Phán Phán bật cười, lau nước mắt, lúc này mới nói: "Tôi không yếu đuối như vậy, Tần Dật nhiều nhất cũng chỉ chơi đùa với Phó Viện thôi, người anh ấy muốn lấy nhất định là tôi." Lời này không biết là nói cho người khác nghe hay là tự an ủi chính mình, nhưng chuyện tình cảm ai có thể hoa tay múa chân thay người khác chứ, đặc biệt là dưới hoàn cảnh bản thân còn ốc không mang nổi mình ốc, Ninh Vân Hoan càng không muốn nhiều lời, cho nên chỉ cười cười không nói gì.

"Thật sự không ăn cơm cùng tôi hay sao?" Đôi mắt của Lý Phán Phán có chút đỏ hồng, nhưng vẫn cười giơ tay ra với Ninh Vân Hoan: "Tôi vẫn muốn kết bạn với cậu."

"Người muốn ăn cơm với Lý đại tiểu thư phỏng chừng có thể xếp thành hàng dài tới tận cổng trường, tôi thì không cần đâu, bạn trai tôi đã tới

đón tôi rồi." Ninh Vân Hoan thấy Lý Phán Phán đã khôi phục sự bình tĩnh lúc trước, lúc này mới xách túi rời đi, Lý Phán Phán ở phía sau cười cười, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó: "Đợi chút Hoan Hoan, đúng rồi, mẹ chồng tương lai của tôi muốn tôi hỏi cậu, có hứng thú để bạn trai của cậu hợp tác với bà ấy, cùng nhau đối phó với học tử họ Cố hay không, tôi nghe bà ấy nói, hình như có tập đoàn tài chính nước ngoài đang giúp đỡ chị ta."

Vừa nghe thấy cái tên tập đoàn tài chính nước ngoài, Ninh Vân Hoan đột nhiên nghĩ tới một trong những nam nhân của Cố Doanh Tích trong tiểu thuyết, một quý tộc Anh có danh hiệu Nam tước, đồng thời kinh doanh một trang trại rượu nho quy mô lớn, trong tất cả những nam nhân của Cố Doanh Tích, hẳn là người đàn ông ngoại quốc duy nhất, ở kiếp trước Ninh Vân Hoan không có dịp nhìn thấy nam chủ có năng lực X mạnh nhất của Cố Doanh Tích, nhưng không biết hiện tại Lý Phán Phán nhắc tới, người cứu Cố Doanh Tích đồng thời luôn đối đầu với Tần gia, có phải là Nam tước nước Anh Bruce Green trong truyện hay không.

"Tập đoàn tài chính nước ngoài?" Nhìn thấy Ninh Vân Hoan xem như có hứng thú đối với vấn đề này, Lý Phán Phán cũng gật đầu, thực ra trong lòng cô ta không muốn mẹ của Tần Dật - Chu Tố Tố sẽ đối phó với một người vô tội như Cố Doanh Tích, dù sao theo những gì cô ta điều tra, Cố Doanh Tích chẳng qua chỉ là một người có xuất thân bình thường thậm chí còn có chút đáng thương, mặc dù giữa ả ta và Tạ Trác Doãn có chút quan hệ, nhưng đó cũng không phải do ả cam tâm tình nguyện, thậm chí lần đầu tiên của ả còn bị Tạ Trác Doãn cưỡng bức, sau đó mặc dù bị người đàn ông đó bám lấy, nhưng với thân phận lúc đó của ả, muốn cự tuyệt công tử Tạ gia cũng không dễ.

Trong nhà ả còn có một người mẹ mắc bệnh nặng phải đối thận, cùng với hai đứa em gái một đứa em trai, có thể nói Cố Doanh Tích hiện nay là người duy nhất trong gia đình có thể kiếm tiền, nếu như ả ta xảy ra chuyện gì, Cố gia sẽ gặp rắc rối, nhưng cô ta đã từng khuyên bảo Chu Tố Tố, Chu

Tố Tố căn bản không để ý tới cô ta, ngược lại toàn tâm toàn ý đối phó với Cố Doanh Tích, may mà người Anh quốc kia không phải máu lạnh, cứu Cố Doanh Tích một mạng, nếu không e rằng bây giờ Cố Doanh Tích đã sớm bị chết rồi.

"Hoan Hoan, nếu như có thể, cậu cũng giúp chị ta một chút đi, chị ta cũng không dễ dàng gì.... .." Lý Phán Phán nói tới đây, trên mặt lộ ra vẻ không nở, trong lòng Ninh Vân Hoan trầm xuống, cười cười, không đáp lại lời nói của cô ta, sau đó quay người rời đi.

Buổi chiều

Bởi vì còn để ý những chuyện kia, đối với việc chụp ảnh váy cưới Ninh Vân Hoan lại không quá kháng cự như trước đây, Lan Lăng Yến nhìn thấy vậy, chỉ bày ra bộ mặt như chưa nhìn thấy gì, sửa sang váy áo đã chọn lựa kỹ của cô, sau đó mới dẫn cô về công ty.

Nhân lúc Ninh Vân Hoan lơ đãng, Lan Lăng Yến đã làm rõ sự tình Lý gia đại tiểu thư tìm Ninh Vân Hoan, đương nhiên cũng rõ ràng vì sao biểu tình của cô có chút thất thường, mặc dù anh cảm thấy kỳ quái đối với mức độ để ý Cố Doanh Tích của Ninh Vân Hoan, nhưng khi Lan Cửu nghĩ tới bình thường anh luôn xuất hiện trước mặt cô gái này, đồng thời sớm chiều ở chung với cô khi cô mang thai và trong một khoảng thời gian dài chung sống, nhưng cho tới tận bây giờ tại sao không có người phụ nữ khác nào để cô phải chú ý tới mức như vậy?

Mặc dù việc so sánh với Cố Doanh Tích làm anh cảm thấy mất giá trị của bản thân, nhưng trong lòng anh ngày càng khó chịu, dẫn tới việc anh không thèm để ý Cố Doanh Tích có chút thay đổi, làm cho anh nhìn ngày càng không thuận mắt.

Lúc này Cố Doanh Tích - người được hai người Ninh Vân Hoan nghĩ tới, lại tâm như nước đọng được Mộ gia nhị công tử Mộ Căn Ngôn cứu về,

ả ta nghĩ tới cảm giác lúc bị những tên côn đồ kia cường bức chạm vào, đã mấy lần sinh ra ý nghĩ muốn chết đi, nhưng Mộ gia đã cứu ả ta, Mộ gia nhị công tử tính tình như trẻ con của Mộ gia hình như sinh ra hứng thú rất lớn đối với ả ta, Mộ gia xem ả ta là một thứ đồ chơi có thể dỗ dành Mộ nhị thiếu gia, tất nhiên không thể để ả ta chết đi, thời gian trôi qua từng ngày, Cố Doanh Tích hồi thần từ trong suy nghĩ bị ghét bỏ của ả, cảm xúc muốn tự tử của ả tất nhiên cũng nhạt dần.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Người Quan Trọng

Con kiến còn ham sống, họ Cố mặc dù cảm thấy ả bị bắn rồi, nhưng theo thời gian trôi đi, ả lại càng ngày càng luyện tiết không muốn chết đi, ả còn chưa gặp được Lan Lăng Yến, cho dù thân thể của ả bị bắn không còn xứng với anh nữa, nhưng ả muốn yên lặng ở phía sau nhìn anh, như vậy đã mãn nguyện rồi, thứ ả ta muốn cũng chỉ đơn giản như vậy thôi.

Lúc Cố Doanh Tích tự bi ai tự oán giận, Lan Lăng Yến lại không biết Mộ Căn Ngôn cứu Cố Doanh Tích là có ý gì, sau khi cho người đi thăm dò, cuối cùng cũng cho người thả Ninh Vân Thành ra một chút, Ninh Vân Thành bị người ta trông coi như trông coi phạm nhân trong suốt hai tháng, cả người đều có chút phát điên rồi, ngay sau khi thân thể được tự do, chuyện đầu tiên cần làm chính là đi tìm người trong lòng của hã.

Nhưng những ngày nay hã đều bị nhốt trong Ninh gia, tin tức về Cố Doanh Tích giống như bốc hơi trong nhân gian, hã không tìm thấy bóng dáng của Cố Doanh Tích ở Cố gia, ngay cả Tạ Trác Doãn cũng bị gọi về Tạ gia.

Trong lúc nhất thời giống như tin tức về Cố Doanh Tích bị người ta phong tỏa vậy, không tìm được người trong lòng, Ninh Vân Thành sắp phát điên rồi, người Cố gia cũng lo lắng, bắt đầu tìm kiếm Cố Doanh Tích khắp nơi, mấy người nghĩ mọi biện pháp, hợp lực cùng nhau dán thông báo, mà ở sau lưng, cũng có một thế lực nước ngoài đang ở trong bóng tối nghe ngóng tin tức của Cố Doanh Tích.

Đối với những chuyện này, Ninh Vân Hoan cũng không chú ý tới, gần đây sức khỏe ba Ninh tốt hơn nhiều, một buổi sáng Ninh Vân Hoan đã hoàn tất thủ tục xuất viện cho ba Ninh, ba Ninh liền nhanh chóng ngồi trên xe được Lan Lăng Yến phái tới đón trở về.

Ở trong bệnh viện một thời gian dài, ba Ninh bày tỏ ông sắp mất đi nửa cái mạng rồi, mặc dù bây giờ sức khỏe tốt hơn trước rất nhiều, sau khi phẫu thuật lưu lại chút di chứng, nhưng có thể nhặt về một cái mạng, ba Ninh đã cảm thấy rất vui mừng rồi, sau khi lên xe liền hỏi Ninh Vân Hoan về tin tức của Lan Lăng Yến, sau khi biết anh đang làm việc, cũng không cảm thấy vì anh không bớt chút thời gian tới đón ông mà cảm thấy không vui, ngược lại còn cười nói: “Nó là người có tâm, trên phương diện công việc cũng nghiêm túc có trách nhiệm, so với anh trai con, thực sự là tốt hơn gấp bội. Đến nay con kết hôn rồi, trong lòng ba cũng thở phào nhẹ nhõm, sau này lấy công ty làm đồ cưới cho con, có người quản lí, vừa lúng lúng ba nghỉ hưu đưa mẹ con đi du lịch khắp nơi.”

Trải qua lần bị bệnh này, ba Ninh cũng nghĩ thông rồi, hiện nay ông cũng lớn tuổi, trước đây thời gian ông ở bên cạnh vợ không nhiều, đến nay công ty được Lan Lăng Yến quản lí, người có năng lực dưới trướng anh cũng không ít, mặc dù tính cách ba Ninh nghiêm túc có trách nhiệm, nhưng ông lại không phải một người quản lí khôn khéo, công ty Ninh gia trong tay ông chẳng qua cũng chỉ giữ vững được thành tựu ban đầu thôi, mà không thể phát triển hơn nữa, còn không bằng nhân cơ hội này giao cho Lan Lăng Yến, còn ông thì vui vẻ ở bên cạnh vợ.

Vốn dĩ ông chỉ có một đôi trai gái, mặc dù trước đây ba Ninh cũng không phải không có ý muốn giao công ty Ninh gia cho con trai, nhưng hiện nay Ninh Vân Thành giống như trở thành một người khác vậy, lần này rõ ràng ba Ninh sắp mất mạng, nên suy nghĩ càng phóng khoáng hơn nhiều, vừa nói ra lời này, mẹ Ninh vừa cảm thấy kinh ngạc cũng cảm thấy vui mừng, người một nhà cười cười nói nói, rất nhanh liền về tới Ninh gia.

Mấy người xách đồ xuống xe, Ninh Vân Hoan vừa muốn đi mở cửa, ai ngờ cửa bên trong đột nhiên mở ra, đầu tiên là nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của Ninh Vân Thành, phía sau hẳn là ba người nam nữ vây quanh hẳn, còn có Cố Nhàn sắc mặt trắng bệch, khi nhìn thấy mấy người bên ngoài xuống xe đi vào, đầu tiên Ninh Vân Thành ngây ngẩn một lúc, sau đó lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, chỉ vào Ninh Vân Hoan nói:

“Mày còn đến đây làm gì, có phải mày bắt Tích Nhi đi rồi hay không?” Ninh Vân Thành nghĩ tới lúc trước hẳn bị bảo vệ trong trường bắt tới đồn cảnh sát, cũng bởi vì nguyên nhân hẳn tranh chấp với Ninh Vân Hoan, hẳn là anh trai ruột của cô, nhưng Ninh Vân Hoan lại trơ mắt nhìn hẳn bị bắt đi, căn bản không nói thay hẳn một lời nào, lúc hẳn bị cảnh sát trông giữ, lúc tinh thần hẳn có khuynh hướng bị bạo lực, người em gái này cũng không nói thay hẳn một câu nào!

Cũng chính bởi vì vậy mà hẳn bị giam giữ gần hai tháng, lúc đi ra đã không thấy Cố Doanh Tích rồi, lúc trước Ninh Vân Thành không nghĩ tới những điều này, nhưng hiện nay nhìn thấy Ninh Vân Hoan, hẳn liền nghĩ ngay ra tiền nhân hậu quả, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý nghĩ to gan: “Là mày, nhất định là mày!”

Hẳn nói tới đây, quay đầu lại nói với Cố Nhàn: “Dì Cố, khẳng định là nó đã giấu Tích Nhi đi rồi!”

Nước mắt Cố Nhàn chảy ra, vội đẩy hai cánh tay đỡ bà ta của hai cô con gái, lão đảo bước đi hai bước, "bụp" một tiếng quỳ xuống trước mặt Ninh Vân Hoan: “Ninh tiểu thư, con gái tôi không có chỗ nào đắc tội cô, cầu xin cô đại nhân đại lượng, tha cho con gái tôi, cô tha cho con gái tôi một lần đi, tôi dập đầu trước cô, tôi cầu xin cô.”

Mấy người nghe thấy lời này, đều ngây ngẩn, ba Ninh cau mày, liếc mắt nhìn con trai ở một bên, Ninh Vân Hoan hít sâu một hơi: “Bà Cố, đồ ăn còn thể ăn bữa, nhưng không thể nói bữa, con gái bà có đắc tội với tôi hay

không là một chuyện, nhưng bà dựa vào cái gì nói tôi bắt con gái của bà đi? không có bằng chứng gì bà đã dám nói như vậy, bà có tin tôi đi báo cảnh sát hay không.”

Cô không nói tới chuyện báo cảnh sát còn đỡ, vừa nói tới từ báo cảnh sát, Ninh Vân Thành liền bực phát, cào cào tóc, lớn tiếng nói: “Mày còn có thủ đoạn nào khác không? Ngoài báo cảnh sát ra, mày còn có thể làm gì? Mày nói mày không bắt cóc Tích Nhi, ai tin?”

Trên mặt người nhà họ Cố cũng lộ ra thần sắc không tin, ngay cả Cố Thiều Đào cũng lộ ra bộ mặt hoài nghi và phẫn nộ, càng không cần phải nói tới hai đứa em gái của Cố Doanh Tích nữa, lúc này chúng chỉ vào Ninh Vân Hoan nói: “Chính là cô làm, chị tôi chẳng đắc tội ai cả, chỉ có cô nhìn chị ấy không thuận mắt, không phải cô còn có thể là ai?” Cố Doanh Nặc lớn hơn một chút trong hai chị em lại nói tiếp: “Chị tôi bình thường là người thiện lương nhất, người ta ai mà không khen chị tôi tốt, cũng chỉ có cô nhìn chị ấy không thuận mắt, chính là cô làm.”

Cố Doanh Nặc này chính là bạn gái sau này của con trai Tống Thanh Vân - Tống Mặc Nhiên, nhưng mệnh cô ta không tốt, ở kiếp trước sau khi Ninh Vân Hoan biết tới nhân vật là cô ta, thì cô ta đã bị tai nạn xe chết đi rồi, lúc đó tới Cố gia để dự lễ tang của cô ta. Lần trước khi cô về nước cũng có gặp qua Cố Doanh Nặc, nhưng lúc đó cô không để tâm tới Cố Doanh Nặc, một người vốn dĩ chết đi ở trong sách cũng như ở trong kiếp trước, không có bất kỳ giao điểm nào với cô, nhưng không ngờ lúc này cô ta nói chuyện thay Cố Doanh Tích mà chẳng thềm phân biệt phải trái đúng sai, có thể nhìn ra cô ta rất có hảo cảm đối với chị gái cả, trong lòng Ninh Vân Hoan đột nhiên nảy ra một ý nghĩ cổ quái.

Nếu như kiếp này Cố Doanh Nặc không chết, cô ta không chỉ tận mắt chứng kiến chị gái ruột của cô ta ở cùng một chỗ với bạn trai mà cô ta yêu sâu sắc, mà ngay cả ba chồng tương lai của cô ta cũng đã sớm có một chân

với chị gái ruột rời, không biết trong lòng cô ta sẽ có cảm giác gì, nghĩ tới đây, Ninh Vân Hoan bắt đầu cười lên.

“Mày còn cười, mày đem Tích Nhi trả lại cho tao!” Ninh Vân Thành nhìn thấy em gái như vậy, liền vô cùng khẳng định chuyện này do cô làm, những ngày qua hẳn sống không được tốt, hai mắt toàn tia máu đỏ, mà khuôn mặt của hẳn vì mấy ngày nay bất kể ngày đêm đi tìm Cố Doanh Tích nên biến thành nứt nẻ, miệng khô khốc tới mức không thể kích động nói chuyện, nếu không sẽ nứt ra tơ máu, càng không cần nhắc tới quần áo như rau xanh khô héo cùng với sắc mặt khó coi.

Lần đầu tiên trong đời nhìn thấy bộ dáng nghèo khổ của con trai, mẹ Ninh lộ ra thần sắc không nở, dù sao cũng là cốt nhục tình thâm, cho dù trước đây có hận tới mức nào, nhưng sau khi nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của con trai, cuối cùng mẹ Ninh cũng mềm lòng.

Ninh Vân Hoan vừa thấy liền biết không tốt, sợ rằng chút nữa ba Ninh cũng đồng tình với Ninh Vân Thành, nên vội vàng nói:

“Ba sinh bệnh nằm viện anh không lo lắng gấp gáp, bị anh làm cho tức giận phải làm phẫu thuật anh cũng không tới thăm ba, đến nay chỉ vì người phụ nữ kia, anh lại trở thành bộ dáng như thế này!” Ninh Vân Hoan nói ra lời này, mẹ Ninh ngẩn người, cùng với chồng nhìn nhau, một chút không nở đối với con trai vừa rồi ngay lập tức biến thành oán hận. Đúng vậy, ba ruột của nó sinh bệnh nằm trong bệnh viện nó cũng không quan tâm, sau khi ba Ninh làm xong phẫu thuật, nó chỉ vì muốn đi đón người phụ nữ kia tan làm mà vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng phẫu thuật, mấy ngày nay càng không tới thăm ba Ninh một lần nào.

Cho dù lúc trước nó bị cảnh sát bắt đi, không tiện đi lại khắp nơi, nhưng sau khi nó được cảnh sát thả ra, chuyện đầu tiên nó làm không phải là tới đón ba Ninh xuất viện, mà là đi tìm người tình của nó!

Nghĩ tới đây, mẹ Ninh dù có thương con tới đâu, cũng nhìn không được mà lạnh lòng, nhìn con trai cũng không có sắc mặt tốt, nó càng mất hồn lạc phách, mẹ Ninh cũng cho rằng nó chỉ vì Cố Doanh Tích con tiểu tiện nhân kia nên mới thành ra như vậy, trong lòng ngày càng bất mãn!

“Cái gì mà người "phụ nữ kia"? Đó là chị gái tôi!” Cố Doanh Nặc không thể nhẫn nại được, mở miệng phản bác lời nói của Ninh Vân Hoan: “Ninh đại ca là anh rể tương lai của tôi, anh ấy không giúp tôi tìm chị gái, lẽ nào lại đứng một bên mà nhìn hay sao?”

“Cô phải nhìn cho rõ ràng, ba tôi nhưng là ở trong bệnh viện, chị gái cô rốt cuộc được gả tới nhà ai còn không biết đâu, chỉ là không tìm thấy cô ta, cũng không phải chết rồi, lẽ nào cô ta còn quan trọng hơn ba tôi?” Lời nói của Ninh Vân Hoan làm ba Ninh bất giác gật đầu, ánh mắt nhìn Ninh Vân Thành cũng vô cùng thất vọng, ông cũng nhìn ra đứa con trai này không đáng để dựa dẫm vào, nhưng không ngờ nó lại hồ đồ như vậy, ông tự mình nuôi nó hai mươi mấy năm, kết quả là còn không bằng một đứa con gái nó mới quen biết được một năm.

Cố Doanh Nặc bị một câu nói của Ninh Vân Hoan chặn đứng không nói được lời nào, trong lòng bất mãn đối với việc Ninh Vân Hoan dám coi thường chị gái của cô ta, nhưng cũng không dám nói ra rằng trong mắt cô ta mạng của ba Ninh chẳng quan trọng bằng chị gái cô ta, e rằng lúc này mà cô ta nói ra, người Ninh gia sẽ xé xác cô ta ra mất, cho nên có chút gấp gáp nhìn Ninh Vân Thành một cái, Ninh Vân Thành vội vàng nói: “Nặc Nặc, em ít nói chuyện với nó đi, làm cho nó sớm giao Tích Nhi ra!”

Đối với việc Cố Doanh Tích bị mất tích thực sự cũng có quan hệ tới Ninh Vân Hoan, nhưng cuối cùng nói tới chuyện Cố Doanh Tích ở trong tay ai, vẫn là không có liên quan gì tới cô, Ninh Vân Thành nghĩ cũng không thèm nghĩ liên khăng định chuyện này có liên quan tới cô, không phải trong tay hẳn có chứng cứ gì, mà đơn giản chỉ giống như kiếp trước, chỉ cần Cố Doanh Tích xảy ra bất kỳ chuyện gì, đàn ông của ả luôn nghĩ là

lỗi của người khác, vì điều đó, không biết Ninh Vân Hoan đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, may mà cô đã sớm không xem Ninh Vân Thành là anh trai, cho nên đối với sự chỉ trích không phân rõ phải trái của hắn cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cười lạnh: “Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi bắt cóc Cố Doanh Tích?”

Từ lúc bắt đầu edit truyện tới giờ, bao nhiêu nhân vật xuất hiện nhưng người thường thì ít mà não tàn thì nhiều.....

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Đáp Trả

"Tao không cần tận mắt nhìn thấy cũng biết! Lần trước mày muốn lừa Tích Nhi trả mày 5 ngàn 500 vạn, lòng dạ mày độc ác như vậy, lại nhìn Tích Nhi không thuận mắt từ lâu, không phải mày thì là ai?" Ninh Vân Thành càng nói, càng cảm thấy hẳn đoán đúng rồi: "Lại thêm mày còn uy hiếp Tích Nhi phải trả tiền cho mày trong một tuần, nếu không mày sẽ không bỏ qua cho cô ấy!" Nói tới đây, Ninh Vân Thành bừng tỉnh đại ngộ, lấy điện thoại ra muốn báo cảnh sát: "Chính là mày, chính là mày hại cô ấy, mày trả lại Tích Nhi cho tao, trả lại Tích Nhi cho tao!" Ninh Vân Thành vừa hét lên, vừa xông tới chỗ Ninh Vân Hoan, hai vệ sĩ đứng sau xách hành lý đã sớm nhìn thấy động tác của hắn, không hện mà cùng nhấc chân đạp vào hắn một cước.

Đối với việc Ninh Vân Thành là anh trai ruột của Ninh Vân Hoan, hai vệ sĩ cũng không vì điều đó mà nhẹ tay, chỉ là đá hắn ta ra xa một chút, cho nên hắn ta cũng không bị thương gì, chỉ nằm úp sấp một cái liền đứng dậy luôn, nghiêng rảnh nghiêng lợi nói: "Tao liều mạng với mày, tao muốn đồng quy vu tận với mày! Tích Nhi, em đợi anh, Vân Thành ca ca đến với em đây." Nói xong lời này, Ninh Vân Thành lệ rơi đầy mặt, khuôn mặt xám như tro tàn.

Đối với bộ dáng giống như ba mẹ bị chết của hắn, người Cố gia không chỉ bày ra sắc mặt khó coi, còn nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan với ánh mắt căm ghét, mà biểu tình của ba Ninh mẹ Ninh lại đen như đáy nồi.

Vất vả nuôi con trưởng thành, lại đưa nó sang Anh du học, những năm nay vì muốn đào tạo Ninh Vân Thành, ba Ninh đã bỏ ra bao nhiêu tâm

huyết, nhưng không ngờ nó lại vì một người phụ nữ mà muốn sống muốn chết, ngay cả ba mẹ cũng không quan tâm, có thể nhận ra trong lòng nó thực ra không hề có ba mẹ này.

Càng nghĩ, trong lòng ba Ninh càng cảm thấy phiền chán, chỉ vào Ninh Vân Thành: "Đưa chìa khóa nhà cho tao, nếu mày đã coi Cố Doanh Tích của mày còn quan trọng hơn cả tính mạng, vì cô ta mà không cần cả ba mẹ, tao cũng coi như chưa từng có đứa con trai như mày, sau này tao ở đây, mày cũng đừng tới nữa, biệt thự ở Lam Sơn tao cũng sẽ cho người tới đó thu hồi lại."

Ba Ninh vừa nói hết lời, Cố Nhàn theo bản năng liền kinh hô ra tiếng: "Như vậy sao được?"

"Tại sao không được?" Tự mình thu lại nhà của mình, còn cần người khác tới ý kiến này nọ hay sao, người Cố gia cũng không tự nhìn lại xem bọn họ dựa vào cái gì mà mở miệng! Ba Ninh giận quá thành cười, Cố Nhàn đã hốt ha hốt hoảng nói: "Vậy, vậy chúng tôi ở nơi nào?"

Cố gia vì nguyên nhân bà ta sinh bệnh, bác sĩ nói nếu như không mau chóng làm phẫu thuật, nếu thận suy kiệt sẽ dẫn tới nhiễm trùng đường tiểu, Cố gia vốn dĩ đã không có tiền, bà ta một mình nuôi lớn ba đứa con gái và một đứa con trai, nghèo rớt mồng tơi, tiền thuê phòng mà bọn họ ở trước đây đã không thể đúng hạn nộp cho chủ nhà, đặc biệt là trong tháng này, sau khi con gái bà ta mất tích, cả nhà liền hoảng loạn không biết làm sao, may mà lúc này Ninh Vân Thành được cục cảnh sát thả ra, hẳn mới đón người Cố gia tới biệt thự ở Lam Sơn. Đến nay nếu như ba Ninh thu hồi biệt thự đó, vậy bọn họ ở đâu?

Vừa nghĩ tới căn nhà tồi tàn trước đây, lại nghĩ tới biệt thự được trang hoàng nguy nga lộng lẫy ở núi Lam Sơn, Cố Nhàn cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên không muốn trở về căn nhà cũ kỹ mà cả nhà phải chen chúc nhau ở trong đó, hơn nữa bây giờ bà ta còn không có tiền thuê nhà,

cho nên nghe thấy ba Ninh nói như vậy, nước mắt liền không ngừng chảy xuống: "Ninh lão gia, cầu xin ông thương xót, cả nhà chúng tôi hiện nay không nơi để về, con gái tôi lại không biết bị Ninh tiểu thư giấu ở đâu rồi, nếu bây giờ ông đuổi chúng tôi đi, chúng tôi có thể đi đâu đây?"

Đến lúc này, Cố Nhân biết bà ta chỉ có thể đem chuyện Cố Doanh Tích mất tích sống chết cũng phải đổ lên người Ninh Vân Hoan, gọi lên sự đồng tình của ba Ninh: "Con gái số khổ của tôi, hiện nay sức khỏe của tôi lại không tốt, Ninh lão gia, ông liền đại nhân đại lượng, thu nhận và giúp đỡ chúng tôi đi!"

Ba Ninh vốn không phải người tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa còn là người phúc hậu, nếu như bình thường nhìn thấy tình trạng này của người ta, đừng nói là những người quen biết với ông, ngay cả những người không quen biết ông cũng giúp đỡ một tay, nhưng đối với người khác ông có thể giúp đỡ, đối với Cố gia, ngay cả một chút hảo cảm ông cũng không có, lại thêm Cố Nhân này nhìn có vẻ là người dụ dàng yếu đuối, nhưng mỗi một câu nói đều chỉ trích con gái ông hại người, ba Ninh làm sao không nghe ra, cả người vì tức giận mà run lên:

"Bà có quan hệ gì với tôi? Chiều nay các người phải dọn đi, nếu như bà còn ngậm máu phun người nữa, tôi sẽ không khách sáo với bà nữa đâu!"

Cố Nhân rụt rụt bả vai, lại quay đầu nhìn Ninh Vân Thành bằng ánh mắt đáng thương, Ninh Vân Thành bị mẹ vợ tương lai nhìn một cái, hào khí trong lòng liền dâng lên.

Hắn thật tâm yêu Cố Doanh Tích, nhưng hiện nay có khả năng Cố Doanh Tích không còn trên thế gian nữa, bị Ninh Vân Hoan hại chết rồi, hắn vẫn luôn muốn toàn tâm ở bên người hắn yêu, nhưng hiện nay người yêu còn để lại mẹ cùng em gái em trai của cô ấy trên trần thế, nếu như hắn cứ như vậy mà chết đi, bỏ lại đại gia đình Cố gia, cho dù hắn thật sự chết rồi cũng không còn mặt mũi nào gặp Cố Doanh Tích nữa.

Dù sao trước đây hẳn đã biết rõ, Tích Nhi của hẳn thiện lương tới mức nào, coi trọng người nhà tới mức nào, cho nên Ninh Vân Thành quyết định trước tiên sắp xếp thỏa đáng cho người Cố gia, hẳn lại thay Cố Doanh Tích báo thù xong, sau đó mới xuống dưới gặp mặt Cố Doanh Tích!

Không phân sang hèn cùng nhau xuống Hoàng tuyền, hai người không rời khỏi nhau, từ đó về sau sống dưới Địa phủ, một đời một kiếp một đôi người!

Nghĩ tới đây, biểu tình của Ninh Vân Thành ngày càng kiên định, nghiêm túc nói: "Ba, Tích Nhi là người vợ chưa qua cửa của con, Cố Nhàn tương đương với mẹ vợ của con vậy, đến nay Tích Nhi bị tiện nhân hại chết, con không thể không quan tâm dì Cố, từ nay về sau, bà ấy chính là mẹ vợ của con, con muốn xin ba nể mặt con, đối xử tốt với dì Cố, sau này, sau này nếu như con không còn nữa, con xin ba hãy chăm sóc cho Cố gia."

Lời nói của Ninh Vân Thành làm người Cố gia cảm động tới mức nước mắt rưng rưng, nhưng ba Ninh không những không cảm động, ngược lại còn bị tức tới mức không nói nên lời, miệng run run, cây gậy trong tay gõ xuống đất: "Vân Thành, ba hỏi con một lần cuối cùng, con có đồng ý cắt đứt quan hệ với cô gái họ Cố kia không? Số tuổi ba ăn còn nhiều hơn số gạo con ăn, con nghe ba một lần, cố gái họ Cố kia không thích hợp với con, trên đời này thiếu gì cô gái tốt, sao con không chọn một người thật tốt vào?" Lần đầu tiên lời ba Ninh nói với Ninh Vân Thành không phải là quát mắng, mà là lời khuyên chân thành thấm thía, hình như Ninh Vân Thành cũng bị cảm động, thâm tình gọi một tiếng: "Ba, con biết ba muốn tốt cho con."

Hẳn vừa dứt lời, tinh thần lại rung lên, giống như tìm được động lực để thuyết phục ba Ninh vậy: "Doanh Tích là cô gái tốt, chỉ là ba không hiểu cô ấy thôi, nếu như ba hiểu cô ấy.... .."

"Tôi không muốn hiểu cô ta." Ba Ninh thấy mình nói nhiều như vậy rồi mà Ninh Vân Thành vẫn khư khư kiên quyết theo ý hẳn, trong lòng liền dâng lên một nỗi tức giận không tên: "Nếu mày đã không nghe lời, tao cũng không nói nữa."

Ninh Vân Thành thấy ông không muốn nghe hẳn ta giải thích, cũng không khỏi có chút tức giận, hẳn ta đang muốn giải thích, lại nghĩ tới tính cách thiện lương ôn nhu của Cố Doanh Tích, liền lười chảng buồn giải thích nữa: "Nếu ba đã không muốn nghe, con cũng không nói nữa, dù sao thì chân lý trong lòng người, vài năm sau, sẽ có người nhận ra ai tốt ai xấu." Lời này của hẳn là nhìn Ninh Vân Hoan mà nói, hình như muốn ám chỉ người xấu đó chính là Ninh Vân Hoan, làm cho cô nhẹn không được nướng mày lên, không đợi cô mở lời, ba Ninh đã đuổi người:

"Các người đi đi, sức khỏe tôi không tốt, không tiện tiếp khách." Lúc này ông càng ngày càng thất vọng đối với con trai, nói xong lời này cũng không nhìn hẳn thêm nữa: "Chìa khóa của biệt thự Lam Sơn bên đó, chiều nay tôi cho người qua lấy, các người thu dọn đồ đạc cho tốt, tránh cho sau này muốn lấy đi cũng không được."

Không ngờ hẳn ta nói mất nửa ngày, nói bao nhiêu lời như vậy, ba Ninh vẫn muốn thu lại biệt thự, nhìn thấy ánh mắt sợ hãi hoang mang của Cố gia, Ninh Vân Thành bất giác ưỡn ngực nói:

"Ba, sao ba lại nhẫn tâm như vậy? Thân thể của mẹ kém như vậy, còn phải làm phẫu thuật.... .."

"Phi phi." Mẹ Ninh nghe thấy lời này liền vô cùng tức giận: "Vân Thành, có phải anh bị điên rồi hay không, mẹ của anh còn đứng ở đây, anh rủa sức khỏe của ai không tốt vậy?" Mẹ Ninh biết tiếng gọi mẹ kia là chỉ Cố Nhàn, nhưng mẹ Ninh nuốt không trôi cục tức này, Ninh Vân Thành còn chưa kết hôn với Cố Doanh Tích, đã nhanh chóng gọi mẹ của ả ta là mẹ rồi,

nếu như đợi đến lúc hai người này thật sự kết hôn, còn không biết sẽ vứt bỏ người mẹ ruột này tới chỗ nào?"

Lời vừa rồi của chồng không khuyên được, lúc này mẹ Ninh nhin không được tự mình khuyên con trai: "Con trai à, con ngoan, nghe lời mẹ, cuộc hôn nhân này đến cuối cùng Cố tiểu thư gả cho con hay gả cho ai khác còn chưa biết, con đứa trẻ này sao lại ngốc như vậy." Mẹ Ninh chỉ kém tới mức chưa nói Cố Doanh Tích ai cũng có thể lấy làm chồng mà thôi, nhưng ý trong lời nói cũng lộ ra ý nghĩ đó rồi, sắc mặt Cố Nhân khó coi, sắc mặt của hai chị em Cố Doanh Nặc cũng trắng đỏ, nói không ra lời.

Nhưng mẹ Ninh nói chính là sự thật, sau khi Cố doanh Tích ở cùng với Ninh Vân Thành, Ninh Vân Hoan nói ra chuyện ả ta và Tạ Trác Doãn, ả ta không những không làm rõ mối quan hệ đó, ngược lại hai người đàn ông còn cùng nhau ở cùng với ả ta cùng trôi qua những ngày làm người ta không thể chịu nổi, nói thật ra mẹ Ninh còn thấy ngại thay ả ta, nhưng bà không có cách nào với Ninh Vân Thành.

Ninh Vân Thành vui vẻ cam tâm tình nguyện làm con rùa đội nón xanh, cho dù bà có gặp như lửa đốt cũng vô dụng!

"Mẹ, mấy người đó không hiểu rõ Tích Nhi, lẽ nào ngay cả mẹ cũng không hiểu hay sao?" Ninh Vân Thành thấy mọi người cứ nói về vấn đề Cố Doanh Tích có nhiều hơn một người đàn ông, trong lòng không khỏi có chút không kiên nhẫn, vốn dĩ hẳn ta đã cảm thấy chua xót đối với sự tồn tại của Tạ Trác Doãn rồi, nhưng hai người ba Ninh thân là ba mẹ ruột sinh ra hẳn ta, không những không thông cảm cho tâm tình của người làm con như hẳn ta, ngược lại còn luôn sát muối lên vết thương của hẳn ta, không nhắc tới Tạ Trác Doãn nữa có được hay không? Biết rõ hẳn ta khó chịu đối với chuyện này rồi mà cứ nhắc đi nhắc lại, bản thân nhin đã đủ khổ rồi, bọn họ còn muốn nói tới những thứ đó!

Càng nghĩ như vậy, Ninh Vân Thành càng cảm thấy phiền chán, biểu tình cũng càng ngày càng khó coi: "Tôi chỉ hỏi các người, rốt cuộc biệt thự ở Lam Sơn có thể tặng cho mẹ vợ hay không? Sức khỏe mẹ vợ không tốt, còn mong ba sau này chăm sóc hơn nữa.... .."

"Mày.... .." ba Ninh tức tới mức toàn thân run rẩy, nói không ra lời, Ninh Vân Hoan thấy vậy, vội vàng vỗ lưng cho ông, lúc này mới mở miệng nói: "Ninh Vân Thành, có phải anh bị điên rồi hay không? Sức khỏe mẹ của Cố Doanh Tích không tốt, lẽ nào sức khỏe của ba rất tốt hay sao? Hơn nữa bà ta là cái gì của ba? Dựa vào cái gì bắt ba chăm sóc Cố gia? Có thể nuôi dưỡng anh trưởng thành tới ngày hôm nay không hề dễ dàng, anh không hiếu thuận thì thôi, phiền anh đừng có mang vác thêm mấy cái gánh nặng kiểu này lên lưng ba nữa!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Báo Thù

Cố Thiều Đào nghe thấy Ninh Vân Hoan nói hăn là gánh nặng, ánh mắt liền xám ngắt, nếu như không phải Cố Nhân đứng ở một bên sống chết kéo hăn lại, phỏng chừng hăn đã sớm nhịn không được nhảy dựng lên rồi, nhưng cho dù không mở miệng, ánh mắt của hăn cũng đủ âm trầm rồi, làm Ninh Vân Hoan có chút cảnh giác.

"Mày câm mồm, tao không nói chuyện với mày!" Bây giờ không thấy Cố Doanh Tích, Ninh Vân Thành vốn gấp như lửa đốt, căn bản không có tâm trạng khua môi múa mép với người khác, đến nay nhìn thấy Ninh Vân Hoan mở miệng, hăn hận tới mức con mắt đỏ bừng, nếu như không phải có hai bảo tiêu đứng ở bên cạnh cô, e rằng lúc này Ninh Vân Thành đã sớm xông lên đánh cho cô một trận rồi: "Chuyện về Tích Nhi, mày chưa xong với tao đâu, tốt nhất mày tự cầu phúc đừng để tao bắt được, nếu không tao sẽ lấy mạng mày để bù lại cho cô ấy!"

"Mày cút đi cho tao!" Ba Ninh nghe thấy lời này, cuối cùng không nhịn được nữa, nhắc cây gậy trong tay đánh tới chỗ hăn, lúc đầu Ninh Vân Thành còn nhịn không đánh trả, nhưng sau khi bị đánh hai cái, ba Ninh dùng sức rất lớn, đánh vào người hăn ta làm hăn ta đau không chịu nổi, cái thứ ba đánh xuống hăn ta tránh đi, gậy của ba Ninh nhất thời đánh lên mặt của hăn ta, làm trong lòng hăn ta dâng lên phần nộ, bắt lấy gậy, rồi dùng sức đẩy mạnh.

Ba Ninh vốn dĩ vừa mới làm xong phẫu thuật ở bệnh viện, sức khỏe còn yếu, mặc dù bên ngoài của Ninh Vân Thành có vẻ chật vật, nhưng dù sao cũng là một người trẻ tuổi thân thể cao lớn, đẩy một cái như vậy, ba

Ninh không thể chịu được, giữa người ngã về phía sau, may mà một vệ sĩ đứng ở một bên nhanh tay lẹ mắt đỡ được ông, ông mới không bị ngã trên mặt đất, nhưng chiếc mũ đội trên đầu lại bị rớt xuống, lộ ra vết sẹo sau đầu to bằng bàn tay.

Nhìn thấy ba Ninh bị Ninh Vân Thành đẩy ngã, Ninh Vân Hoan không thể nhịn được nữa: "Ninh Vân Thành, mày có biết ba vừa mới xuất viện hay không?"

"Ai bảo ông ta đánh anh trai tôi?" Cố Thiệu Đào đã nhẫn nhịn từ lâu, cuối cùng không nhịn được nữa, hắn đã sớm nhìn Ninh Vân Hoan không thuận mắt, kể từ khi quen biết cô, hắn đã bị cô làm nhục mấy lần, sẽ có một ngày hắn làm cho cô ti tiện như một con chó quý dưới chân hắn để cầu xin tha thứ!

Lúc này hắn thấy Ninh Vân Hoan nói chuyện, cười lạnh nói, cũng không quan tâm Cố Nhàn kéo hắn, dương cằm lên cười: "Già mà không chết đi cho rảnh, dám đánh anh trai tôi, bị đánh là đáng đời!" Anh trai trong miệng hắn là chỉ Ninh Vân Thành, Cố Thiệu Đào thầm mến Cố Doanh Tích, vẫn không thích Cố Doanh Tích tìm người đàn ông khác, bởi vì vừa rồi rất cảm động đối với hành động chăm sóc Cố gia của Ninh Vân Thành, nhưng vẫn không cam tâm tình nguyện gọi Ninh Vân Thành là anh rể, cho nên lúc này hắn mới gọi là anh trai.

Hắn nói thay Ninh Vân Thành, Cố Thiệu Đào lại nói tiếp: "Lão già, lão già rồi nên đi nằm đi, nếu không lão đi ra ngoài nhiều, cẩn thận gặp phải quỷ!" Hắn uy hiếp xong, lại vẫy vẫy ngón tay.

Cố Thiệu Đào gần đây đã bắt đầu du nhập với Nhuận ca - côn đồ đường phố trước đây, Nhuận ca này trước đây là kẻ trộm cắp lừa gạt chuyện gì cũng làm, được xem như lão đại của một con đường, Cố Thiệu Đào hô hấn ta là lão đại, mở miệng là khen, lại vô cùng nhẫn nhịn. Nghĩ tới

lần trước chị Doanh Tích phải chịu nhục ở Ninh gia, hẳn liền thề sẽ có một ngày báo thù.

Từ nhỏ hẳn đã không có thiên phú về đọc sách đi học, cho nên vừa tốt nghiệp trung học phổ thông liền không muốn đi học nữa, lần này hẳn giao du với Nhuận ca, nghe nói Nhuận ca quen biết đại nhân vật, nghe nói phía sau đại nhân vật kia còn có người chỉ đạo, sớm muộn cũng sẽ có ngày hẳn quen biết với đại nhân vật kia, đến lúc đó chỉ cần trong tay hẳn có tiền có người, hẳn sẽ làm cho tất cả người Ninh gia không được chết tử tế!

Nghĩ tới chị Cố Doanh Tích có khả năng bị Ninh Vân Hoan hại, lúc này hẳn muốn nhịn cũng không thể nhịn được nữa, cùng những kẻ bên ngoài giao du một thời gian, hẳn vừa mở miệng liền chửi tục: "Mày là cái loại ngàn người cười vạn người chê.... .."

Câu nói của Cố Thiệu Đào làm cô nghĩ tới kết cục của Ninh Vân Hoan trong tiểu thuyết (có ai nhớ kết cục của nhân vật NVH ở trong tiểu thuyết hay không, là bị luân gian tới chết đó), ánh mắt lạnh lẽo, phất tay với một vệ sĩ khác: "Miệng của hẳn không sạch sẽ, là cái thứ không được ba mẹ dạy dỗ, anh thay tôi dạy dỗ hẳn ta thế nào là lời một con người nên nói!"

Người vệ sĩ kia đáp lời, tiến lên xách Cố Thiệu Đào như xách một con gà, mặc hẳn giãy dụa như thế nào, cũng không thể giãy thoát cánh tay của vệ sĩ, lúc này vệ sĩ mới bắt tay vào việc, đấm vào mồm hẳn!"

"Ninh tiểu thư, cô hại con gái tôi, lẽ nào còn định hại con trai tôi nữa hay sao?" Cố Nhàn nhìn thấy động tác của Ninh Vân Hoan, nhất thời vừa cảm thấy kinh ngạc vừa cảm thấy phẫn nộ: "Vân Thành, chuyện này.... ..
...."

"Mẹ, mẹ yên tâm." Ninh Vân Thành nói tới đây, nhìn thấy Cố Thiệu Đào bị đánh tới mức khước miệng bị rách rướm máu, cả người không phát ra

nổi một tiếng kêu, chỉ nghe thấy tai ong ong, vội vàng tiến lên cứu hấn: "Mày buông tay ra ngay."

"Ngay cả anh ta cũng đánh." Cô muốn giáo huấn Ninh Vân Thành từ lâu rồi, Ninh Vân Hoan nghĩ tới kiếp trước hấn ta đánh cô một bạt tai, ánh mắt liền băng lãnh, nghĩ cũng không nghĩ liền nói: "Nêu anh ta đã muốn đồng cam cộng khổ, cũng đánh cho anh ta ù tai luôn."

Người vệ sĩ kia tất nhiên là đáp ứng, người đỡ ba Ninh cũng tiến lên giữ Ninh Vân Thành lại, hai người vệ sĩ đã sớm nhìn ra Ninh Vân Hoan không thích Ninh Vân Thành, lúc này vì muốn lấy lòng phu nhân, nghĩ cũng không nghĩ liền tát vào mặt Ninh Vân Thành!

"Bốp" một tiếng vang giòn, cổ áo của Ninh Vân Thành bị người ta xách lên, ngay cả mái tóc nửa dài nửa ngắn của hấn ta cũng bị vệ sĩ túm lấy, cái tát này không thể tránh được, nhất thời đánh cho hấn mắt nhìn thấy sao, gò má sưng đỏ, nhất thời ngay cả cảm giác đau đớn cũng không cảm thấy.

Hấn ta vốn dĩ cảm thấy áy náy đối với việc đẩy ba Ninh suýt ngã, ai ngờ Ninh Vân Hoan không nói hai lời đã cho người tát hấn ù tai.

Người ta nói đánh người không đánh vào mặt, Ninh Vân Thành còn là anh trai của Ninh Vân Hoan, mà hiện này cô lại cho người tát vào mặt hấn ta! Nhất thời mắt Ninh Vân Thành đỏ lên tơ máu, nếu này giờ hấn ta có thể nhúc nhích, e rằng chuyện đầu tiên hấn làm sẽ là xông lên trước liều mạng với Ninh Vân Hoan! Vốn dĩ có chút áy náy đối với ba Ninh, nhưng khi Ninh Vân Hoan cho người đánh hấn ta, áy náy trong lòng Ninh Vân Thành liền biến mất sạch sẽ.

Nhìn thấy Ninh Vân Thành bị đánh, nhìn thấy hấn ta không có cách nào giãy dụa, Ninh Vân Hoan không khỏi nghĩ tới khuất nhục của mình ở kiếp trước, kiếp trước cô cũng giống như Ninh Vân Thành bây giờ, lúc đó bị hấn ta tát, đến nay hồi báo lại trên người hấn ta, Ninh Vân Hoan chỉ cảm

thấy trong lòng sáng khoái tới mức khó có thể dùng lời để miêu tả, nhìn thấy hãn ta nhìn mình nhưng chỉ có thể bất lực, Ninh Vân Hoan mới cong cong khóe miệng, ý bảo hai người về sĩ dừng tay, lúc này mới lạnh lẽo nhìn Cố Thiếu Đào: "Học được cách ngoan ngoãn hay chưa?" Một chút bản lĩnh cũng không có mà cũng dám mở miệng cuồng vọng, nhưng Ninh Vân Hoan nghĩ tới kết cục của hãn ở trong truyện cùng với hào quang của hãn ở kiếp trước, trong lòng rất nhanh ra chủ ý, lúc này cũng không để vệ sỹ bức ép quá mức.

Một chiêu này là Lan Lăng Yến dạy cô, nếu như hận một người, ngàn vạn lần không thể ép hãn vào đường cùng ngay, ngược lại phải tra tấn người ta tới mức sống không bằng chết, vài lần chỉ cho hãn chút cơ hội sống, hãn liền không thể gượng nổi ý chí chiến đấu, chuyện kiểu này xảy ra nhiều lần, người này cũng tương đương với việc bị phế đi rồi! Đối mặt với người như Cố Thiếu Đào, chiêu này rất thích hợp với hãn.

Hiện nay Cố Thiếu Đào bị đánh tới mức miệng mũi đầy máu, răng cũng bị rụng hai cái, Ninh Vân Hoan cười cười bảo vệ sĩ thả hãn ra, lúc này mới nói với Ninh Vân Thành: "Ba bị anh đẩy suýt ngã, ông ấy không trách anh, nhưng tôi muốn dạy cho anh biết như thế nào là đạo làm con, chỉ dựa vào dáng vẻ này của anh, còn muốn nuôi dưỡng bà mẹ vợ rẻ mạt của anh, ngay cả bản thân anh anh còn không nuôi nổi, một kẻ phế vật, còn giả dạng tình thánh làm gì." Cô vỗ vỗ tay, bộ dáng có chút phiến chán: "Thả anh ta ra!"

Có lẽ vừa rồi quá sợ hãi, khi hai vệ sĩ thả Ninh Vân Thành ra, chân hãn ta mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt hoảng sợ, một câu cũng không nói ra nổi, so sánh với Cố Thiếu Đào, Cố Thiếu Đào bị thương nghiêm trọng hơn nhiều nhưng ngược lại hãn bình tĩnh hơn Ninh Vân Thành, nhưng hãn càng bình tĩnh, trong lòng Ninh Vân Hoan càng đề phòng hãn.

"Ba mẹ, hôm nay con xin cảm ơn công nuôi dưỡng của các người, nhưng các người nhìn nó sai người đánh con, lại không nói giúp con câu nào, trước đây con thiếu nợ các người, kiếp sau có cơ hội nhất định trả lại, nhưng con không thể ngờ ngẩn ở Ninh gia nữa, nếu các người đã có con gái thì không cần con trai như vậy, cũng xem như chưa từng sinh ra con đi!" Ninh Vân Thành bị đánh trước mặt mọi người, nếu như hẳn không phải một người đàn ông, ngại không dám khóc trước mặt mọi người, chỉ sợ lúc này nước mắt đã chảy dài rồi, hẳn ta cố nhẫn nhịn sự phẫn nộ trong lòng, cũng hận cả ba Ninh mẹ Ninh, "Các người không chăm sóc mẹ vợ giúp tôi, tôi cũng không trách các người, một nửa Ninh gia của tôi, tôi cũng không cần nữa, tôi muốn đổi thành tiền, ba chỉ cần đưa cho mẹ vợ tôi là được!"

Ngẩng mặt lên, Ninh Vân Thành vô cùng bình tĩnh nói ra những lời này.

Vốn dĩ có chút đau lòng hẳn ta, mẹ Ninh nhìn thấy hẳn ta bị đánh xong lại nói lời này, trong lòng liền lạnh xuống: "Vân Thành, chúng tôi nuôi anh hai mươi mấy năm, lẽ nào thực sự không bằng nha đầu họ Cố hay sao? Cô ta ruốt cuộc cho anh uống bùa mê thuốc lú gì, anh bị cô ta mê hoặc tới mức này? Công ơn sinh ra và nuôi dưỡng anh của Ninh gia, không nói quá lên, cũng không phải chỉ cần hai ba câu nói của anh có thể tính toán xong, cái gì mà kiếp sau đến báo đáp, tôi không tin! Nếu anh đã không nhận người mẹ như tôi, cũng không nhận ba, tôi cũng xem như chưa từng sinh ra đứa con trai như anh, trước đây anh dùng hết bao nhiêu tiền, anh liền nghĩ cách kiếm về trả tôi!"

"Ngoài ra tài sản Ninh gia không có phần của mày!" Ba Ninh cũng tức giận không nhẹ, lúc Ninh Vân Thành dám đánh trả ông đã lạnh tâm rồi, lúc này đợi mẹ Ninh nói xong, liền bổ sung tiếp: "Công ty Ninh gia tao đã tặng em gái mày làm quà cưới rồi, mày cũng đừng nảy sinh ra kiểu ý nghĩ lấy nó tặng cho người khác." Ba Ninh lúc này có chút vui mừng vì ông đã sớm làm theo dự đoán, may mà ông đã tặng công ty Ninh gia cho Lan Lăng

Yến, cũng may mắn vì sớm nhận ra đứa con trai này không đáng để ông dựa dẫm, hiện nay may mà chưa muộn, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng ông cố nén sự đau lòng này, đứng thẳng thắt lưng nói:

"Từ nay trở đi mày cũng đừng gọi tao là ba nữa, mày thích đi đâu thì đi, không cần quay về tìm tao nữa!" Ba Ninh nói tới đây, cuối cùng không nhịn được: "Hoan Hoan, cho người đuổi bọn họ đi, ba không muốn nhìn thấy họ nữa."

"Tôi không đi." Cố Nhàn vừa nghe thấy Ninh Vân Thành không có cách nào khác, hơn nữa hẳn ta vậy mà không thể lấy được một đồng tiền nào từ công ty Ninh gia, trong lòng không khỏi lạnh lùng, thở gấp hai tiếng, sắc mặt trắng xanh nói: "Tôi không đi, tôi muốn con gái tôi, các người giấu con gái tôi ở đâu, tôi muốn con gái tôi."

Ba Ninh còn muốn nói đạo lý với bà ta, Ninh Vân Hoan đã trực tiếp nói với người ta: "Không đi thì bà có thể đợi ngoài cổng tiểu khu, nếu như không phục, cứ việc gọi điện báo cảnh sát."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Biểu Muội

Cố Nhàn bị một vệ sĩ nhắc lên, không giẫy dựa được, Cố Doanh Nặc đã hét toáng lên, thiếu nữ ở bên cạnh cô ta không nhịn được run rẩy: "Thả mẹ tôi ra, sức khỏe mẹ tôi không tốt, nếu như xảy ra chuyện gì, các người đền nổi sao!"

Trong tiếng thét chói tai, người Cố gia không tình không nguyện bị đuổi đi, cả người Ninh Vân Thành liền ngơ ngẩn, kể từ khi ba Ninh nói tặng Ninh gia cho Ninh Vân Hoan làm đồ cưới, hẳn ta liền thất thần, đến khi bị đuổi ra khỏi biệt thự Ninh gia, mới lớn tiếng kêu lên: "Không được, ba, mẹ, sao các người lại đối xử với tôi như vậy, dựa vào cái gì mà tặng toàn bộ Ninh gia cho Ninh Vân Hoan, nó umm a" Lời nói phía sau của Ninh Vân Thành biến thành tiếng rên, hiển nhiên là bị người ta đánh, hai người vệ sĩ Lan Lăng Yến phái đi theo Ninh Vân Hoan cũng không phải hạng bình thường, cả người đầy sát khí, không giống như vệ sĩ bình thường, rời khỏi tầm mắt của ba Ninh, nếu như Ninh Vân Thành vẫn còn náo loạn, khẳng định sẽ phải chịu khổ, lúc này Ninh Vân Hoan cũng không giải vây giúp hẳn ta, chỉ giả vờ như chưa từng nghe thấy.

Mấy người này bị đuổi đi rồi, nhưng ba Ninh và mẹ Ninh vẫn rất tức giận, sau khi chị Vương giúp việc mang trà lên, ba Ninh liền bảo chị ta tới biệt thự Lam Sơn đổi khóa.

Biểu tình lúc này của ba Ninh vô cùng kiên quyết, hiển nhiên là bị Ninh Vân Thành đâm vào tận tim, lúc này cũng không thể quên đi dễ dàng như vậy, Ninh Vân Hoan cũng không khuyên, chỉ an ủi ba Ninh mấy câu, sau khi thu xếp ổn thỏa chuyện của ba mẹ, mới ra khỏi Ninh gia.

Lên xe rồi nhưng cô lại không có ý muốn trực tiếp trở về biệt thự trên núi, ngược lại suy nghĩ một chút liền nói với vệ sĩ: "Trực tiếp đưa tôi tới công ty Lan gia." Cô chuẩn bị đi tìm Lan Cửu để xin anh hai người tới trông coi Cố Thiếu Đào, cô sẽ không cho Cố Thiếu Đào một cơ hội nào để tới báo thù Ninh gia. Cho dù biết rằng chuyện của kiếp này rất có khả năng diễn ra y như kiếp trước, cho dù số mệnh của Cố Thiếu Đào định sẵn là người nổi bật, cô cũng muốn Cố Thiếu Đào không được sống yên ổn!

Hai người vệ sĩ tất nhiên là đáp ứng, mới sáng sớm Ninh Vân Hoan đã tới bệnh viện đón ba mẹ, lúc này lên xe liền chớp mắt một lúc, dường như cô vừa mới nhắm mắt lại thôi, một người vệ sĩ đã cung kính nói: "Phu nhân, đã tới rồi."

Ninh Vân Hoan nói lời cảm ơn, lúc xuống xe lấy một chiếc áo choàng khoác lên người, hiện nay đã là cuối tháng mười rồi, thời tiết ở thủ đô vốn dĩ mát mẻ, trước khi lên xe còn nhìn thấy thời tiết sáng sủa, nhưng chỉ trong chốc lát, gió đã nổi lên mang tới từng đợt mưa nhỏ, hai người vệ sĩ mở ô che trên đầu cô, Ninh Vân Hoan kéo chặt áo choàng chạy thẳng vào tòa nhà làm việc mà Lan Lăng Yến tạm thời mở ra, rất nhiều người ở bốn phía vốn đang nói chuyện với nhau bất giác nhìn qua.

Trong đại sảnh sáng ngời rộng lớn, ngoài mười người tiếp tân ở trong sảnh, cùng với những chiếc ghế sofa ở bên cạnh, có một vài người mặc âu phục thắt cà vạt đang nói chuyện với nhau, lúc mấy người Ninh Vân Hoan đi vào, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút bởi tiếng cánh cửa xoay bị mở, ngay bên cạnh cửa là bảo vệ, sau khi bảo vệ cúi đầu chào một cái, Ninh Vân Hoan không đợi cô gái mặc bộ váy đen đi tới, đã trực tiếp đi vào thang máy.

"Tiểu thư, xin chào tiểu thư." Người phụ nữ nở nụ cười trên khuôn mặt, trên người mặc áo vest nữ màu đen, bên dưới là váy chữ A ngắn màu bạc, lại vội vàng chạy tới chỗ cô, sau khi thấy hai người vệ sĩ ngăn cản cô

ta, sắc mặt liền có chút khó coi: "Tiểu thư, không biết cô muốn tìm ai? Có thể đăng ký một chút hay không?"

Trước đây Ninh Vân Hoan rất ít khi tới đây, mấy lần cô tới đây đều tới cùng Lan Lăng Yến, không ngờ lần đầu tiên cô tới đây một mình liền bị người ta giữ lại, cô ngỡ ngác một lúc, mới cười nói: "Tôi lên tầng 35 tìm người, vậy không cần phải đăng ký nữa chứ?"

Tòa nhà này tổng cộng có 36 tầng, trong đó tầng cao nhất tất nhiên là văn phòng của người đứng đầu công ty Lan gia, tầng 36 lại là nơi nghỉ ngơi của Lan Lăng Yến, bên trong thứ gì cũng có, giống như một biệt thự nhỏ xa hoa, Ninh Vân Hoan nói muốn lên tầng 35, người phụ nữ kia liền hiểu ý cô, nhưng biểu tình có chút khó xử:

"Không bằng tôi gọi điện thoại hỏi trước có được không? Hiện nay Lan tiên sinh đang có khách ở.... .."

Không đợi cô ta nói hết câu, người vệ sĩ kia đã không kiên nhẫn đẩy cô ta ra, Ninh Vân Hoan chỉ nhìn thấy cô ta loạng choạng lùi về sau vài bước như sắp ngã, cửa thang máy đã đóng lại rồi, người vệ sĩ kia lấy ra một chiếc thẻ quét ở trong thang máy một cái, thang máy mới khởi động đi lên.

"Chủ tử đã từng dặn dò, phu nhân muốn tới, trực tiếp đi lên là được." Giống như đang giải thích cho hành động lúc nãy của mình. Ninh Vân Hoan ngỡ ngác một chút, mới gật đầu không nói gì.

Rất nhanh liền tới tầng 35, những người làm việc trong tầng này đều là tinh anh trong tinh anh, mặc dù Ninh Vân Hoan chưa tới đây được mấy lần, nhưng lúc này mọi người vẫn nhận ra cô, tầng 35 vốn dĩ bận rộn không gì sánh bằng, nhất thời chỉ vì sự xuất hiện của Ninh Vân Hoan, mà yên tĩnh trong ba giây, Ninh Vân Hoan cau mày, một người phụ nữ yếu điệu chân đi gày cao gót vội vàng chạy tới:

"Ninh tiểu thư.... .."

"Lan tiên sinh đâu?" Nhất thời Ninh Vân Hoan cũng không biết xưng hô với Lan Lăng Yến như thế nào, chỉ là tùy tiện hỏi một câu, liền đi tới hướng phòng làm việc của Lan Lăng Yến, vốn cũng không phải lần đầu tiên tới đây, lại thêm vừa rồi vệ sĩ có nói nếu cô tới không cần thông báo, cô không đợi thư ký mở miệng, đã đi tới chỗ cửa phòng làm việc nửa trong suốt, người đẹp thư ký lúc này mồ hôi đầy đầu, đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nhìn thấy Ninh Vân Hoan đẩy cửa phòng ra rồi.

Vừa rồi người bên ngoài không nhìn thấy tình cảnh bên trong phòng làm việc, cửa thủy tinh kia mặc dù nhìn trong suốt, nhưng thực ra chỉ có bên trong nhìn ra được, mà bên ngoài không thể nhìn vào, hơn nữa còn là cái gì cũng không nhìn thấy được. Ninh Vân Hoan vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy phòng làm việc xa hoa, áo khoác của Lan Lăng Yến đã móc trên giá áo, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi tơ tằm màu xám bạc, lúc này cổ áo còn có chút xốc xếch, một thân thể mặc chiếc váy màu hồng bị anh ấn xuống bàn, đứng từ góc độ của Ninh Vân Hoan thì thấy anh giống như gấp gáp không thể chờ đợi được mà ấn tay lên ngực người ta.

Ninh Vân Hoan nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng liền dâng lên sự tức giận.

Tiểu thư thư ký vừa mới đi tới sắc mặt có chút xấu hổ, cô bình tĩnh đóng cửa lại, hai người vệ sĩ đứng canh ở ngoài cửa, cô nghĩ cũng không nghĩ liền đi tới gần bàn, kéo Lan Lăng Yến ra vài bước.

Lan Lăng Yến thuận theo lực kéo của cô, mới buông người bị anh ấn xuống bàn ra, người kia ho vài tiếng, mặt trướng đỏ lúc này mới đứng dậy, mái tóc dài ngang lưng nhuộm màu cà chua có chút rối loạn, cô ta chỉnh sửa lại tóc, khóe mắt còn vương nước mắt, biểu tình có chút oán hận nhìn chằm chằm Lan Lăng Yến.

"Cô ta là ai?" Ninh Vân Hoan kéo người ra, mới không vui hỏi một câu. Trước đây cô chỉ biết thân phận lai lịch của Lan Cửu không tầm

thường, sau khi cô ở cùng với Lan Lăng Yến đa phần đều nghĩ tới việc cô nên tránh né anh như thế nào, vẫn chưa từng nghĩ tới chuyện cô sẽ để ý tới anh sẽ thích anh, lúc này nhìn thấy anh cùng người khác lôi lôi kéo kéo, trong lòng Ninh Vân Hoan dần dần dâng lên một ngọn lửa tức giận, kéo Lan Lăng Yến một cái, cũng không thả anh ra, ngược lại ngẩng mặt lên vô cùng không vui hỏi anh.

Đối với việc Ninh Vân Hoan tức giận, trong lòng Lan Lăng Yến không chỉ không chán ghét, ngược lại còn có chút vui mừng, sát ý ở trong mắt cũng rút đi một chút, nhướn mày lên nhìn thiếu nữ đang ngồi trên bàn: "Nói với cô ấy, cô là ai."

"Anh họ, em chỉ là nói đùa với anh thôi, hung ác như vậy làm gì? Đợi đến khi cô trở về, em sẽ cáo trạng!" Người thiếu nữ kia nhuộm tóc đỏ hoe, làm nổi bật làn da tuyết trắng, cũng làm cho cô ta có chút trưởng thành, lúc này bĩu môi nói chuyện mới thể hiện ra một chút tính khí trẻ con.

Sau khi nghe thiếu nữ này gọi anh họ, trong lòng Ninh Vân Hoan mới thở phào một hơi.

Lan Lăng Yến cười lạnh hai tiếng, kéo Ninh Vân Hoan cùng anh ngồi xuống chiếc ghế băng da ở phía sau, lúc này mới nói: "Tùy tiện, lúc này cô có thể trở về rồi."

Thiếu nữ này vừa đến liền bày ra bộ dáng mỉa mai hoặc ngồi trên bàn, lúc đó Lan Lăng Yến không nói hai lời liền đứng dậy trực tiếp bóp cổ cô ta ấn xuống bàn, vừa rồi suýt chút nữa bị Lan Lăng Yến bóp chết, lúc này lại thấy Lan Lăng Yến không sợ sự uy hiếp của cô ta, vẻ mặt ngổ ngáo của cô ta nhất thời liền mềm xuống, trong miệng lẩm bậm vài câu, lúc này mới vượt vượt cổ nói: "Lâu rồi không gặp anh, vừa đến đã hung dữ với em như vậy."

"Không ai bảo cô tới." Lan Lăng Yến vừa nói, vừa vươn tay lấy bộ đàm ở trên bàn cho người vào đuổi thiếu nữ này đi, thiếu nữ kia vừa thấy không tốt, vội vàng chuyển động nhân cầu, khi nhìn thấy Ninh Vân Hoan ngồi ở trong lòng Lan Lăng Yến, biểu tình vụt sáng, lúc này mới nói:

"Anh họ, đây là ai, anh còn chưa giới thiệu với em đâu."

"Người của tôi, còn cô nghĩ cô là ai, tôi không cần phải giới thiệu với cô làm gì." Lan Lăng Yến không kiên nhẫn nói lời xã giao với cô ta, vốn dĩ Ninh Vân Hoan khó có lần chủ động tới tìm anh như thế này, lúc này anh đang vui vẻ, ai có thời gian ở đây tám chuyện với cô ta, anh đang muốn đuổi người, thiếu nữ lại mặt dày mày dạn không chịu đi, đồng thời giơ tay ra với Ninh Vân Hoan: "Tôi tên Lâm Xuyên, cô có quan hệ gì với anh họ tôi?"

Vừa nghe thấy người ta họ Lâm, Ninh Vân Hoan nghĩ tới lần trước cô vô tình nghe Lan Lăng Yến nói hình như bên ngoài của anh cũng là họ Lâm, lại thêm thiếu nữ này luôn mồm luôn miệng gọi anh là anh họ, Ninh Vân Hoan tất nhiên có thể dễ dàng đoán ra cô ta là ai, người 'cô' trong miệng của thiếu nữ lúc vừa rồi, hẳn là mẹ của Lan Lăng Yến đi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ninh Vân Hoan nhẹ nhàng thở phào, chỉ là nghe thấy giọng điệu của thiếu nữ này, cô có chút không thoải mái, nhưng vẫn giơ tay ra: "Tôi tên Ninh Vân Hoan, tôi là.... .."

Cô dừng một lát, Lan Lăng Yến liền ôm cô vào trong lòng: "Là vợ của tôi." Lan Lăng Yến vừa nói xong lời này, giọng nói kiên định, biểu tình lạnh nhạt, sự chần chừ của Ninh Vân Hoan lúc này làm cô cảm thấy có chút xấu hổ.

Mà lúc này người thiếu nữ tự xưng là Lâm Xuyên nghe thấy Lan Lăng Yến nói như vậy, liền cau mày lại, biểu tình có chút kích động hô lên: "Cái gì? Vợ của anh? Vậy chị Liễu Yên làm sao bây giờ?"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Lan Gia

"Cút!" Lan Lăng Yến không chút nghĩ ngợi liền cầm chén cà phê trên bàn ném về phía Lâm Xuyên, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo: " Lời nói kiểu này vì là lần đầu tiên nên tôi nể tình cô họ Lâm mà bỏ qua, nếu lần sau còn để tôi nghe thấy, tôi liền lấy mạng cô!"

Lâm Xuyên cả người bị dính cà phê, chỉ là lúc nghe thấy Lan Lăng Yến nói như vậy, cô ta lại quên không lau đi vết cà phê trên quần áo, cả người ngơ ngác, biểu tình phờ phạc, sắc mặt có chút khó coi: "Anh, anh, tôi sẽ nói với cô.... .."

"Cút đi, sau này tôi không hi vọng mấy người các người tự tiện tới đây, nếu còn tới đây, đừng trách tôi không khách khí!" Biểu tình của Lan Lăng Yến vô cùng khó chịu, lúc này mới gõ gõ lên bàn, vệ sĩ tới rất nhanh, trực tiếp đem thiếu nữ cả người chặt vật lạnh run lôi ra ngoài, có lẽ là quá mức kinh ngạc, lúc cô ta bị kéo ra cũng không kêu lên, một lát sau cửa lại bị đóng một lần nữa.

Trong phòng làm việc bị đổ đầy cà phê trên nền, Lan Lăng Yến liền dứt khoát nắm tay cô đi vào bên trong, bên trong có thang máy trực tiếp đi lên phòng nghỉ ngơi trên tầng chót, lúc hai người lên tầng trên mới nói chuyện, Lan Lăng Yến thay cô vén tóc, không chút để ý nói:

"Sao đột nhiên lại nghĩ tới tới đây tìm anh?" Dung mạo của anh rất tuấn tú, vừa rồi còn thấy anh tức giận, nhưng khuôn mặt lúc này của anh đã vân đạm phong khinh rồi, không nhìn thấy dù chỉ là một chút sự tàn nhẫn lúc vừa rồi, khóe miệng hàm chứa ý cười, làm cho cả người anh liền trở

nên dịu dàng mà ưu nhã, Ninh Vân Hoan nhìn anh mà ngỡ ngàng, vốn dĩ muốn mượn người của anh, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại nói:

"Liễu Yên là ai?" Thời gian cô quen biết Lan Lăng Yến không dài, cho dù tính cả thời gian sinh con thì hai người cũng chỉ ở cùng nhau chưa được hai năm, tới bây giờ cô mới phát hiện thực ra cô không hiểu biết chút nào về Lan Lăng Yến, người nhà của anh cô cũng chưa từng gặp mặt lần nào, mà chị Liễu Yên trong miệng em họ của anh vừa nói ra, cô căn bản không biết, vừa nghĩ tới đây, trong lòng Ninh Vân Hoan không khỏi có chút hốt hoảng, mặc dù đã cực lực kiềm chế, nhưng sắc mặt của cô vẫn để lộ ra mấy phần.

"Anh không quen cô ta." Lúc Lan Lăng Yến nói chuyện biểu tình của anh vô cùng thản nhiên, anh thực sự không biết Liễu Yên gì đó, người mà vừa rồi Lâm Xuyên nhắc tới anh căn bản không có ấn tượng gì, lúc này nói ra như vậy Ninh Vân Hoan lại có chút không tin, cuộc đời Lan Lăng Yến vốn chẳng bao giờ phải đi giải thích với người ta mà bây giờ lại nói nhiều thêm một câu: "Anh thực sự không biết cô ta."

Ninh Vân Hoan biết tính cách kiêu ngạo của anh, anh đã trịnh trọng nói tới hai lần, anh đã nói không quen người tên Liễu Yên thì nhất định có khả năng là như vậy, mặc dù lí trí biết như vậy, nhưng trong lòng Ninh Vân Hoan vẫn có chút không thoải mái:

"Rốt cuộc trước đây anh còn chuyện gì chưa nói với em, anh nói cho em biết đi, trong lòng em cũng thoải mái một chút." Lời này nói ra theo bản năng, nói xong Ninh Vân Hoan có chút hối hận, cô đang định giải thích, Lan Lăng Yến đã vuốt ve ấn đường của cô, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ như gió xuân: "Muốn hỏi anh trước đây đã từng thân cận với người nào?"

Ninh Vân Hoan mặc anh sờ tới sờ lui giữa ấn đường của cô, có chút lạnh lẽo có chút ngứa, theo bản năng liền muốn tránh mặt ra, nhưng lại

thích những động tác nhỏ thân mật như thế này của anh, cho nên cô nhin không quay mặt đi, nhưng ánh mắt lại nhìn xuống dưới:

"Em chỉ muốn hỏi một chút thôi."

"Không có." Lan Lăng Yến vừa nói, vừa nhin cười kéo cô ôm chặt vào lòng, nhìn thấy bộ dáng có chút mê muội không hiểu của cô, lại hôn nhẹ bên tai cô, dùng môi mút lấy vành tai trắng nõn mịn màng của cô, mới mập mờ nói: "Không có." Những người có xuất thân như anh, mặc dù hưởng thụ rất nhiều, nhưng đồng thời cũng phải bỏ ra không ít, ai có thể ở thời điểm không nắm chắc mọi thứ mà lại dám hưởng thụ mỹ sắc, đó không gọi tự đi tìm chết thì là cái gì? Nghĩ tới trước đây anh còn sử dụng qua mỹ nhân kế để loại bỏ không ít anh em họ háo sắc, bản thân anh đã dùng qua phương pháp này, tất nhiên cũng đề phòng người khác sẽ dùng phương pháp này tới đối phó anh.

Thời gian dài trôi qua, thứ nhất anh vô cùng soi mói bắt bẻ phụ nữ, thứ hai anh có bệnh khiết phích rất nghiêm trọng, động vào người anh nhìn không thuận mắt cũng đủ làm cho anh cảm thấy ghê tởm rồi, lại thêm trong lòng vô cùng phòng bị, anh không dễ dàng tiếp cận phụ nữ, gần như mỗi người trong Lan gia hoặc ít hoặc nhiều đều được tổ tiên di truyền một chút quái gở, có điều Lan Lăng Yến cũng không muốn nói nhiều về những chuyện này cho Ninh Vân Hoan, bờ môi dao động ở căn cổ của cô, cảm thấy trên làn da của cô lộ ra những nốt nhỏ xíu nổi lên vì lạnh, lại nhìn thấy biểu tình muốn đẩy anh ra nhưng lại có chút do dự của cô, làm cho anh cảm thấy càng thêm yêu cô, vốn dĩ không có tâm tư thật sự làm chuyện gì đó, nhưng lúc này người đẹp ở trong lòng, anh có chút không nhin được.

"Đừng, không phải ở trong nhà đâu." Ninh Vân Hoan phát giác ra ý đồ của anh, chỉ cảm thấy cả người cô giống như bị lửa thiêu đốt nóng bừng vậy, vội vàng đẩy anh một cái, nhưng Lan Lăng Yến là người cô có thể cự tuyệt hay sao, nuốt mất lời nói đã tới bên miệng của cô, vô cùng dễ dàng áp cô trên ghế sofa.

Đợi đến lúc anh mở rộng tấn công vào trong, Ninh Vân Hoan mới nghĩ tới hình như anh không làm biện pháp bảo vệ, chỉ là lúc này muốn nói cái gì cũng muộn rồi.

Từ trong phòng tắm đi ra, Lan Lăng Yến lại lấy chăn bọc cô vào, Ninh Vân Hoan lười biếng nằm trong lòng anh, mới nhớ tới nguyên nhân cô tới tìm anh: "Đúng rồi, em muốn mượn anh mấy người." Cô nói xong, liền kể lại chuyện hôm nay cô tới bệnh viện đón ba lúc trở về gặp phải cả nhà Cố gia và Ninh Vân Thành, cuối cùng mới nói: "Em cảm thấy Cố Thiếu Đào của Cố gia cũng không phải đèn cạn dầu, em muốn mượn anh hai người, sau đó chuyên môn giám sát cậu ta."

Lan Lăng Yến tùy ý để cô dựa vào anh, vừa lấy khăn lông lau tóc cho cô, nghe thấy lời này mới lười biếng mở miệng: "Được, ngày mai cho em." Anh ngừng một lát mới nói tiếp: "Ba mẹ anh trở về rồi."

Nói xong lời này, Lan Lăng Yến liền cảm thấy cô gái ở trong lòng anh có chút cứng nhắc, không nhịn được cười ra tiếng, nhưng anh vẫn giả vờ như chưa phát hiện ra mà lau tóc cho cô, cầm lấy máy sấy sấy khô tóc cho cô, Ninh Vân Hoan có chút thấp thỏm lo sợ nói: "VẬY HỌ, CÓ DỄ CHUNG SỐNG HAY KHÔNG?"

Cô nói xong lời này, động tác của Lan Lăng Yến dừng một chút: "DỄ chung sống? Sao phải chung sống với họ?" Lâm Mẫn mẹ của Lan Lăng Yến cùng với ba Lan, quan hệ của hai người rất tốt, nhưng quan hệ vợ chồng tốt không có nghĩa là quan hệ ba mẹ với con sẽ tốt, cho dù là ai sinh ra một đứa con trai rất có khả năng sẽ bị người khác giết chết bất cứ lúc nào, nếu như ba mẹ nào mà biết họ sẽ mất đi con trai, thì cũng sẽ không bồi dưỡng tình cảm nhiều với nó làm gì, dù sao khi đứa con trai yêu quý bị chết hoặc bị phế đi, e rằng ba mẹ sẽ không chịu nổi đả kích này.

Cách thức bồi dưỡng người thừa kế của Lan gia vô cùng hung tàn, bồi dưỡng một đám chủ nhân có đủ tư cách không tim không phổi, tình cảm

giữa người thân cũng không thâm sâu, đối với gia chủ hiện nay của Lan gia chính là ba của Lan Lăng Yển mà nói, cũng có đặc điểm giống như vậy.

Sớm sợ hãi con trai không đầu lại người khác, sẽ có ngày chết đi, để tránh đau lòng, tất nhiên sẽ không quá thân mật với con trai của mình, nếu không khi mất đi con, trong lòng gia chủ khó tránh khỏi sẽ sinh ra oán hận, nếu làm việc mà bất công hay thiên vị, dễ dàng đem tới nguy hại cho Lan gia, Lan Lăng Yển lớn lên dưới hoàn cảnh như vậy, quan hệ với ba mẹ cũng chỉ là phổ thông bình thường, gia chủ Lan gia có thể yêu vợ, yêu mỹ nhân, yêu quyền thế, nhưng duy nhất không thể yêu chính là con của mình.

Đối với Lan Lăng Yển mà nói, e rằng quan hệ giữa anh và ba mẹ, cũng chỉ là tiếng gọi khác với người thường thôi, nếu như xét về mức độ quan trọng, e rằng ba mẹ của anh còn không bằng một nửa của Ninh Vân Hoan.

"A?" Câu trả lời của Lan Lăng Yển nằm ngoài dự liệu của Ninh Vân Hoan, làm cô vừa cảm thấy có chút kinh ngạc, lại có chút không hiểu: "Không sống chung?"

"Đương nhiên, chỉ gặp mặt một chút." Anh cau mày, giống như đang nghĩ làm sao giải thích mối quan hệ này với cô: "Giống như gặp mặt bạn bè vậy."

Trên đời này e rằng sẽ không có cô gái nào coi chuyện gặp mặt ba mẹ chồng thành cuộc gặp gỡ bạn bè cả, Ninh Vân Hoan có chút câm nín, trong lòng nghĩ tới quan hệ cha con cổ quái của Lan gia, lúc cô sinh con mặc dù Lan Lăng Yển rất vui mừng, nhưng sự vui mừng đó hình như không phải là sự kiêu ngạo khi có thể hệ sau, hình như trong ấn tượng của cô, Lan Lăng Yển đối tốt với cô vĩnh viễn vượt xa đối với Lan Ý, tất cả các vấn đề ăn mặc ở đi lại của cô đa số đều do anh tự tay sắp xếp, nhưng những chuyện của con trai Lan Ý, bình thường anh đều giao cho bảo mẫu đi làm.

Trước đây cô cảm thấy có chút cổ quái, nhưng cũng không đi tìm hiểu kỹ, lúc này sau khi thấy thái độ của Lan Lăng Yến đối với ba mẹ anh, cô mới cảm thấy có chút không đúng.

Lan Lăng Yến đối xử với ba Ninh mẹ Ninh cũng không quá thân thiết lấy lòng, cô vốn nghĩ do tính cách lạnh nhạt của anh, nhưng hiện nay nghĩ lại, e rằng không phải thiên tính của anh như vậy, mà có lẽ căn bản là anh không hề cảm thấy những trường bối đó có gì đáng để anh kính trọng.

Vừa nghĩ tới đây, Ninh Vân Hoan có chút kinh ngạc tới mức thất thần, lúc nhìn Lan Lăng Yến, trong lòng cô đã có chút đau đầu, không giống với bộ dáng sợ hãi và ẩn ẩn có chút kháng cự như trước đây.

Lan Lăng Yến không biết tại sao biểu tình của cô thay đổi, nhưng tình hình nào có lợi đối với anh thì anh biết, cho nên theo bản năng cũng không nói về vấn đề này, sau khi sấy khô tóc cho Ninh Vân Hoan, nhìn thấy bộ dáng không cự quạ im lặng ôm eo anh của cô, trong lòng lại có chút sáng khoái.

Sau khi hai người đề cập tới ba mẹ, sau đó giống như là ngầm hiểu ý nhau, đều không nhắc tới chuyện này nữa.

Lan Lăng Yến cũng hành động vô cùng nhanh, Ninh Vân Hoan vừa mới đề cập tới chuyện muốn mượn người, không tới hai ngày anh đã chọn ra năm người giao cho Ninh Vân Hoan, buổi sáng lúc cô đang nghĩ năm người này trừ đi ba người theo dõi Cố Thiếu Đào, hai người còn lại sẽ giám sát Ninh Vân Thành, thì mẹ Ninh gọi điện tới, nói rằng lúc tối hôm qua ba Ninh ra ngoài đi bộ bị người ta đánh ở cổng tiểu khu, nếu không phải bảo vệ cổng tiểu khu nhìn thấy, e rằng không biết lúc này ba Ninh bị người ta bắt đi đâu rồi.

Ba Ninh vẫn luôn là người nhân hậu, căn bản không đặc tội ai, cho dù trong chuyện làm ăn ông cũng không đuổi tận giết tuyệt người ta, lúc này

Ninh Vân Hoan vừa nghe thất mẹ Ninh nói vậy, liền lo lắng, vội vàng phân phó năm người đi giám sát hai người Cố Thiếu Đào, bản thân cô liền vội vàng đi tới Ninh gia.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Lập Kế Hoạch

Hôm qua lúc ba Ninh bị người ta bắt đi thì có một bảo vệ của tiểu khu tên Tiểu Trương nhìn thấy, cậu ta đi tuần qua đó đúng lúc phát hiện ra ba Ninh bị người ta bắt đi, mặc dù ba Ninh bị đánh một quyền, nhưng may mà trên thân thể cũng không bị thương gì, chỉ là trong lòng bị đè nén khó chịu, tối hôm qua vì sắc trời đã tối ông sợ làm phiền tới con gái và con rể, nên không cho mẹ Ninh gọi điện tới, cho đến sáng hôm nay mẹ Ninh thấy sắc mặt của ông có chút không đúng, mới gọi điện cho con gái.

Sau khi về nhà, gọi bác sĩ tới đo huyết áp cho ba Ninh, lại kiểm tra xác định không có vết thương nào khác, Ninh Vân Hoan mới thở phào nhẹ nhõm, nhắc ghế ngồi gần ở trước mặt ba Ninh: "Ba, kẻ bắt cóc ba ngày hôm qua, ba có biết là ai không?" Gần đây sức khỏe ba Ninh không tốt, vừa mới xuất viện trở về được một ngày, theo lý thì nên ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, không có chuyện gì sao ông lại chạy bộ ở bên ngoài cơ chứ? Hơn nữa ba Ninh không đắc tội ai, người ta lại muốn đánh ông, Ninh Vân Hoan nghĩ cũng không thèm nghĩ liền biết chuyện này có liên quan tới Cố Doanh Tích, sắc mặt có chút khó coi: "Con nghĩ e rằng chuyện này do người Cố gia làm."

Ba Ninh nghe thấy vậy, trầm mặc không lên tiếng, ngược lại mẹ Ninh lại nổi giận: "Người Cố gia? Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Ba con có chỗ nào đắc tội bọn họ, lúc trước khi con còn ở Anh quốc, số tiền ba con cho người nhà họ Cố cũng đủ để mua một căn nhà nhỏ rồi!"

Những chuyện này Ninh Vân Hoan thực sự không biết, trước đây mẹ Ninh cũng không đề cập tới, lúc này nghe thấy vậy Ninh Vân Hoan tắc

nghe tức gần chết, nhưng nhìn thấy sắc mặt khó coi của ba Ninh, cuối cùng vẫn nuốt lời muốn nói vào trong, dịch góc chăn thay ông, không nói gì.

"Tôi hôm qua Vân Thành gọi điện thoại cho ba, cầu xin ba cho nó vay năm ngàn." Ba Ninh bình tĩnh nói, nhận lấy cốc nước và thuốc mẹ Ninh đưa tới, hai tay run rẩy làm cho nước trong cốc sánh ra giường, khi mẹ Ninh nghe thấy tên con trai, trong lòng liền dâng lên một dự cảm xấu. Đôi mắt ba Ninh đỏ ửng, cánh môi run rẩy: "Nó được chiều chuộng từ nhỏ tới lớn, không phải chịu khó khăn cực khổ gì, đến nay trên người nó ngay cả năm ngàn cũng không có phải tìm ba để vay, ba không nhẫn tâm nhìn nó như vậy, lúc đi ra ngoài liền thấy nó gọi ba tới đó, đưa con trai nhà họ Cổ dẫn vài người tới."

Nói tới đây, còn gì không rõ ràng nữa hay sao, mẹ Ninh giống như bị sét đánh trúng vậy, không nói nên lời, Ninh Vân Hoan thở nhẹ một hơi, nhìn thấy bộ dáng đau lòng của ba Ninh, cũng không nói nên lời.

Cô hận Ninh Vân Thành, hận không thể giết chết hắn ta, nhưng đối với ba Ninh mẹ Ninh mà nói, họ không còn kí ức bị Ninh Vân Thành làm cho đau lòng của kiếp trước, nên họ không thể hạ quyết tâm đối với Ninh Vân Thành.

Mặc dù ba Ninh giao toàn bộ công ty Ninh gia cho Ninh Vân Hoan, nhưng ông quản lí công ty bao nhiêu năm như vậy, cho dù công ty chính là một con gà mái đẻ trứng vàng, nhưng đừng quên con gà mái đẻ trứng vàng này đã đẻ bao nhiêu năm bao nhiêu vàng! Tài sản của ông không dưới năm ngàn vạn, lại thêm một biệt thự giá trị không dưới bốn ngàn vạn, cùng với biệt thự Lam Sơn trị giá khoảng hai ngàn vạn, lúc trước ba Ninh cũng không nói sẽ đem hết những thứ đó tặng cho Ninh Vân Hoan, ông đã không tặng những thứ đó giống như tặng công ty cho Ninh Vân Hoan, chắc chắn trong lòng ông muốn để lại cho Ninh Vân Thành.

Nếu như tất cả những thứ này cộng lại, cũng không ít hơn số tài sản mà ông tặng cho Ninh Vân Hoan, hơn nữa công ty không dễ quản lí, nghe thì thấy giá trị của công ty cao hơn một chút, nhưng vẫn phải quản lí phát triển hoặc ít nhất là duy trì, bên nào đáng giá hơn còn chưa biết đâu!

Mặc dù trong lòng Ninh Vân Hoan biết hết những điều này, cô cũng không nhẫn tâm nói ra làm cho ba Ninh đau lòng. Ba mẹ nào mà chẳng bất công, hơn nữa ba Ninh mẹ Ninh cũng không được xem là hoàn toàn bất công với Ninh Vân Hoan, ít nhất cũng làm được tới mức công bằng, cũng bởi vì vậy, nên Ninh Vân Hoan vẫn chưa nghĩ tới chuyện đuổi tận giết tuyệt Ninh Vân Thành, cho nên sau khi trùng sinh được hai năm, cô vẫn luôn nghĩ tới bản thân cô nên sống tốt cuộc sống mới của mình, xem mọi chuyện ở kiếp trước chỉ là ác mộng, hay là chọn cách báo thù, làm cho cả đời cô cảm thấy áy náy đối với sự quan tâm của ba mẹ.

"Vậy ba biết là do Ninh Vân Thành làm, ba chuẩn bị làm như thế nào?" Ba Ninh đã nói ra như vậy, Ninh Vân Hoan cũng biết rõ dự định của ông, tất nhiên biết rằng ông cũng không muốn Ninh Vân Thành bị thế nào, đúng như dự đoán, ba Ninh vẫy vẫy tay, sắc mặt xanh trắng:

"Để ba nghĩ đã, nhưng tiểu tử nhà họ Cố kia, cũng quá đáng quá mức." Trước đây Cố Doanh Tích có thông qua Ninh Vân Thành để xin ông tiền nộp học phí một lần cho Cố Thiếu Đào (một lần trả hết toàn bộ học phí đó), chỉ là sau đó cậu ta không đi học nữa, nhưng không thể phủ định phần tình cảm cho vay tiền của ba Ninh được, đến nay Cố Thiếu Đào làm như vậy cũng được xem như lấy oán trả ơn, dù tính cách ba Ninh có tốt hơn nữa, cũng không thể nhẫn nhịn được.

"Vâng, chuyện này giao cho con." Vốn dĩ Ninh Vân Hoan đã không muốn bỏ qua Cố Thiếu Đào, mặc dù hiện nay tuổi tác cậu ta không lớn, nhưng tính cách của cậu ta chính là âm tàn từ trong xương, người như vậy, nếu như cô bỏ qua cho cậu ta, sau này nhất định sẽ trở thành tai họa của chính cô! Kiếp này của Cố Doanh Tích, sau khi Ninh Vân Hoan nâng cao

để phòng ả, hướng phát triển của mọi chuyện đã sớm không còn giống như kiếp trước nữa, có thể là bởi vì cô ở cùng một chỗ với Lan Lăng Yến, chắc chắn kết cục của Ninh Vân Hoan sẽ không giống như kiếp trước bị chết trong tay của anh nữa, vậy thì cô phải cảnh giác với kết cục của Ninh Vân Hoan ở trong tiểu thuyết rồi.

Ninh Vân Hoan trong tiểu thuyết bị chết trong tay Cố Thiếu Đào, không có sự uy hiếp của Lan Lăng Yến, cô phải diệt sự tận gốc nỗi lo về sau là Cố Thiếu Đào này mới phải!

Trong căn nhà thuê tạm thời, vì sức khỏe không tốt nên Cố Nhàn chưa ăn cơm trời chưa tối đã vào phòng lên giường đi ngủ rồi, đứa con gái nhỏ nhất của Cố Nhàn Cố Doanh Ngữ đang trong thời kỳ quan trọng là học sinh lớp 12, cho nên lúc này cô ta cũng sớm vào phòng để ôn bài rồi, trong nhà chỉ còn Cố Doanh Nặc và Cố Thiếu Đào, còn có một kẻ sắc mặt khó coi, mặt mũi nhếch nhác đang liều mạng hút thuốc Ninh Vân Thành.

"Cái gì, Thiếu Đào, Em thật sự đánh bác Ninh hay sao?" Sau khi Cố Doanh Nặc nghe kể về chuyện mà hai người đã làm, vô cùng kinh ngạc: "Nhưng lúc trước bác Ninh.... .."

"Ông ta bất nhân, tôi cũng bất nghĩa, chị đừng nói nữa." Mặc dù Cố Thiếu Đào độc ác từ trong xương, nhưng dù sao tuổi của cậu ta vẫn còn nhỏ, cho nên lúc này cũng không thể kiên nhẫn được, lại thêm chuyện tìm người đánh ba Ninh là lần đầu tiên hắn làm, hơn nữa còn không thành công, cho nên trong lòng cũng có chút hốt hoảng, nghe thấy Cố Doanh Nặc nói như vậy, liền vỗ bàn nói: "Nặc Nặc, chị đi nấu chút cơm trước đi, em và Ninh đại ca còn chưa ăn cơm đâu, lần này không thể lấy tiền từ lão già họ Ninh, bệnh của mẹ, có lẽ không còn cách nào nữa."

Gần đây Cố Nhàn đã xuất hiện tình trạng đi tiểu ra máu, vốn dĩ người Cố gia nghĩ Cố Doanh Tích tìm được bạn trai có tiền thì bệnh của Cố Nhàn liền không thành vấn đề, nhưng ai ngờ cuối cùng Ninh Vân Thành cũng

không lấy được đồng nào. Hiện nay bệnh tình của Cố Nhàn ngày càng nghiêm trọng, nếu như vẫn không làm phẫu thuật, nếu cứ kéo dài như vậy e rằng sẽ xảy ra vấn đề, Cố Thiếu Đào thứ nhất là muốn báo đáp ân tình nuôi dưỡng mười mấy năm của Cố Nhàn, thứ hai là muốn trút giận thay Cố Doanh Tích, cho nên mới nhắm vào Ninh gia.

Lúc nghe thấy Cố Thiếu Đào gọi ba mình là lão già họ Ninh, Ninh Vân Thành cau mày, vốn dĩ trong lòng có chút bất mãn, nhưng ai ngờ Cố Thiếu Đào lại nhắc tới phí phẫu thuật của Cố Nhàn, phần nộ trong lòng giống như khinh khí cầu bị xì hết hơi, bị kim đâm cho hết sạch không khí rồi.

"Đúng vậy, hôm nay mẹ còn kêu đau, đã ngày càng nghiêm trọng rồi, chỉ là chị không định nói cho mọi người lo lắng." Cố Doanh Nặc cũng vô cùng lo lắng, vừa đứng dậy chuẩn bị đi nấu cơm, Ninh Vân Thành nghe thấy lời này nhin không được vò đầu bứt tóc, nói: "Nếu không, anh lại quay về vay tiền một lần nữa."

"Hôm qua không thể lấy được tiền từ chỗ lão già kia, chúng ta cũng đã đánh ông ta rồi, anh cảm thấy ông ta còn cho vay tiền nữa hay không?" Cố Thiếu Đào vừa nói, vừa âm tàn nghiêng đầu sang một bên nhổ một ngụm nước bọt khinh thường hừ một tiếng, lại lấy ngón tay cái lau miệng, khuôn mặt âm lãnh: "Ninh đại ca, em chuẩn bị bắt lão già họ Ninh trói lại, để Ninh Vân Hoan gửi tiền tới, đến lúc đó lại nhân cơ hội làm cô ta...." Nói tới đây, Cố Thiếu Đào dừng một lát, làm động tác cắt cổ: "Cũng là trút giận thay chị Doanh Tích của em!"

Vừa nghe thấy muốn trói ba của mình lại, Ninh Vân Thành cho dù có mất nhân tính hơn nữa cũng có chút do dự: "Ba anh tuổi tác đã lớn, sức khỏe ông ấy lại không tốt, tối qua anh đã...."

"Nam tử hán đại trượng phu, làm gì phải tính toán chi li!" Cố Thiếu Đào vừa nghe thấy lời nói của Ninh Vân Thành, trong lòng liền không

thoải mái: "Hơn nữa Ninh đại ca, ba của anh cũng không xem anh là con trai, ông ta có tiền đều cho con gái, anh ở đây lo lắng cho ông ta, ông ta có thể cho anh tiền để chữa bệnh cho mẹ em hay sao, có thể làm cho chị gái em an lòng hay sao?"

Người Cố gia đều cho rằng Cố Doanh Tích bị Ninh Vân Hoan hại chết rồi, lại thêm Cố Thiếu Đào có loại tình cảm không thể nói rõ với Cố Doanh Tích, cho nên sau khi nhắc tới Cố Doanh Tích, phần nộ trong lòng Cố Thiếu Đào liền dâng lên mạnh mẽ: "Được rồi được rồi, nhiều nhất cũng chỉ dọa ông ta một chút trút giận thay anh thôi, nếu Ninh đại ca không muốn làm tổn thương ông ta, em sẽ không làm hại ông ta."

"Vậy Ninh Vân Hoan.... .." Mặc dù Ninh Vân Thành không thích Ninh Vân Hoan, nhưng cả đời hắn ta vẫn chưa từng giết người, hơn nữa bây giờ bọn họ còn đang thảo luận để giết chết em gái hắn ta, mặc dù hắn ta hận Ninh Vân Hoan vì cô đã hại chết người trong lòng của hắn ta, nhưng giết người không đơn giản như giết chết một con gà, nhất thời hắn ta cũng không thể hạ quyết tâm.

Cố Thiếu Đào trong lòng mắng Ninh Vân Thành không giống đàn ông, ngoài miệng lại đáp ứng hắn ta: "Vậy không giết cô ta nữa, tặng cho anh em của em vui vẻ một chút, chúng ta đã không có tiền, lấy cái gì để nhờ người ta giúp đỡ cơ chứ? Đến lúc đó vừa đúng lúc lấy cô ta đến trả tiền công, chỉ là Ninh đại ca, nếu anh còn cự tuyệt nữa, có phải là không muốn báo thù cho chị gái em hay không?" Cố Thiếu Đào nói tới đây, giọng điệu có chút bất thiện, biểu tình âm hiểm, Ninh Vân Thành nhìn thấy trong lòng giật thót, cười gượng hai tiếng, lập tức đồng ý, nghĩ đến chỗ đáng giận của Ninh Vân Hoan, cũng không biết cô cho ba Ninh mẹ Ninh uống bùa mê thuốc lú gì, lại làm cho ba Ninh giao cả công ty cho cô, lại thêm cô đã hại chết người trong lòng hắn ta, tội ác không thể tha thứ, để cô chịu chút giáo huấn là điều nên làm, cho nên hắn ta gật đầu đáp ứng!

Thấy hẳn ta không còn bộ dáng bần khổ như trước nữa, Cố Thiếu Đào mới nở nụ cười, chỉ là trong lòng cậu ta lại nghĩ sau khi để cho các anh em chơi chán Ninh Vân Hoan xong, lại đưa cô đi gặp Diêm Vương luôn!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Cờ Bạc

Edit: NguyetNhi

Bên kia mấy người Cố Thiếu Đào đang thảo luận sự tình đều rơi hết vào tai của Ninh Vân Hoan ở bên này, cô không thể nào ngờ được một người như Ninh Vân Thành lại vì một người phụ nữ, thế nhưng ngay cả em gái của mình cũng đồng ý để cho người khác làm nhục chuyện này cũng có thể làm được. Mặc dù kiếp trước những chuyện Ninh Vân Thành làm với cô cũng không tốt đẹp gì, vì Cố Doanh Tích mà tự mình dồn em gái vào chỗ chết, nhưng kiếp này khi nghe được hắn ta đáp ứng Cố Thiếu Đào, trong lòng Ninh Vân Hoan cười lạnh một tiếng.

Đúng lúc cô còn đang có chút do dự, nhưng nhờ bọn họ mà cô đã hạ được quyết tâm! Không phải Cố Nhân đang cần tiền phẫu thuật sao, vậy thì cô liền đưa cho bọn họ, chỉ là hôm nay đưa đi, sau này cô muốn bọn họ trả lại gấp trăm ngàn lần!

Lan Lăng Yến biết cô muốn tự mình xử lý, vốn mấy người Cố Thiếu Đào ở trong mắt anh cũng chẳng có gì đáng lo ngại, nhiều nhất anh sẽ để cho mấy người ở phía sau bảo vệ cô, còn lại tất cả đều tùy Ninh Vân Hoan, chỉ cần cô vui vẻ là được.

Khi Cố Thiếu Đào đang chuẩn bị đối phó với Ninh Vân Hoan, thì bên cạnh cậu ta lại đột nhiên có thêm hai ba cái bằng hữu, vài người này vốn dĩ đều do Nhuận ca giới thiệu, đều là người một nhà cả, cho nên ở trong mắt Cố Thiếu Đào mấy người này đều rất đáng tin cậy, căn bản cậu ta cũng không có phòng bị họ, dưới những lời a dua xu nịnh của những người này,

rất nhanh cậu ta liền bắt đầu cùng họ xưng anh gọi em với bọn họ. Mà một khi đã nhận định là người của mình, Cố Thiếu Đào khó tránh khỏi việc dẫn họ về nhà mình chơi.

Khi biết trong nhà Cố Thiếu Đào đang gặp nạn, mẹ cậu ta đang rất cần tiền để phẫu thuật. Trong lúc đó có một người gọi là Lan Khoa cũng giật mình nói: “Cố huynh đệ, bình thường nhìn cậu không đến nỗi nào, nhưng lại không nghĩ đến trong nhà cậu lại gặp nhiều khó khăn như vậy. Nếu như cậu cần tiền gấp như vậy, biện pháp thì cũng không phải là không có? Nay nếu cậu cần anh em chúng tôi giúp thì cứ nói một tiếng, cũng đừng có khách khí.”

Khó được khi kết giao với đám anh em tốt như vậy, Cố Thiếu Đào tất nhiên là rất cao hứng. Sau một hồi uống rượu say, liền không tự chủ mà nói: “Mọi người yên tâm, trong lòng tôi tự nhiên đã có tính toán trước.” Nói xong, cậu liền đem kế hoạch chuẩn bị bắt cóc ba Ninh nói cho bọn họ nghe. Mà Lan Khoa vừa nghe thấy lời này, liền quay đầu lại cho mấy người anh em của mình một ánh mắt hiểu rõ, lúc này mới cười nói: “Nghe kế hoạch này của cậu có vẻ không tồi đâu. Nhưng mà Cố huynh đệ, cọc mua bán này cũng không tốt lắm nha. Nếu nói cậu muốn làm chuyện này, khả năng sẽ rất khó thực hiện được. Tôi nghe nói Ninh đại ca có một cô em gái, mà bạn trai của cô ta cũng không phải dạng chọc vào đâu. Nếu mấy người các cậu muốn trút giận, về sau lại làm cũng không muộn, hiện tại cậu đều đang thiếu tiền, chúng ta trước tiên kiếm tiền đã, rồi sau đó hãy trả thù cũng chưa muộn.”

Căn bản Cố Thiếu Đào cũng không quá nghi ngờ mấy người anh em này, vừa nghe bọn họ nói bắt cóc ba Ninh không dễ. Nhất thời liền cảm thấy có chút thất vọng.

Nhưng thật ra Ninh Vân Thành lại mặc danh kỳ diệu thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc này trong lòng hẳn cũng không ủng hộ chuyện Cố Thiếu Đào bắt cóc ba Ninh. Vì thế liền nhanh chóng gật đầu nói: “Tiền phẫu thuật của

mẹ Cố cũng không phải lấy ra một ít là có thể được.” Nguyên bản Cố Nhàn còn chưa có tìm được thận thích hợp để thay thế, nếu mà tìm ở Hắc phố, có khả năng sẽ tìm được, nhưng cái giá này sẽ không chỉ là mấy vạn khối liền đủ. Ít nhất phải lấy ra mấy chục vạn thậm chí lên đến cả trăm vạn.

Nếu là trước kia, Ninh Vân Thành tự nhiên sẽ không đem bằng đó tiền xem vào mắt. Nhưng nay không bằng xưa, trên người hắn hiện tại liền ngay cả năm ngàn đồng cũng không nhất định có thể lấy ra được, càng miễn bàn tới việc có thể lấy được mười vạn. Nghĩ như vậy, chỉ là Ninh Vân Thành cũng không nghĩ đến việc bắt cóc ba Ninh, nhưng khó tránh khỏi trong lòng sinh ra vài phần oán hận ông.

“Nếu nói như vậy, thì cũng chỉ còn một cách kiếm tiền nhanh mà thôi.” Tên Lan Khoa kia nói đến lời này, thoáng do dự trong chốc lát. Mà Cố Thiếu Đào vừa nghe thấy có cách kiếm tiền nhanh, ánh mắt đều sáng lên, vội vàng thúc giục nói: “Lan đại ca, anh mau nói đi, làm cách nào mới nhanh có tiền?”

Lan Khoa do dự trong chốc lát, mãi một lúc lâu sau mới chịu nói: “Đánh bạc.”

Nói xong lời này, hắn lại nói tiếp: “Trước kia tôi từng có một người anh em làm bảo vệ ở một sòng bạc. Nghe nói người ở đó mỗi một lần đổ đều phải ít nhất mấy chục vạn, Cố huynh đệ, nếu mà vận may tốt, chỉ cần đổ một lần, nói không chừng có thể kiếm đủ tiền phẫu thuật cho dì Cố.” Hắn chỉ nói nếu vận khí của Cố Thiếu Đào tốt thì sẽ có tiền, nhưng nếu chẳng may vận khí không tốt thì sẽ như thế nào. Mà Cố Thiếu Đào tự nhiên sẽ không suy nghĩ đến việc nếu vận khí của mình không tốt thì sẽ có kết cục như thế nào, ngược lại cậu ta lại bày ra vẻ mặt do dự, bộ dáng giống như người khác đang cầu xin cậu ta đồng ý vậy.

Tuy Ninh Vân Thành không phải là người thông minh, nhưng khi nghe đến bài bạc trong lòng hắn liền cảm thấy đây không phải chuyện tốt

đẹp gì, vừa định mở miệng khuyên bảo, liền bị Cố Thiếu Đào trừng mắt cảnh cáo hăn im lặng không cần nói: “Ninh đại ca, nếu chúng ta đã là anh em, vậy thì anh chắc chắn sẽ không ngăn cản em đúng không? Vì bệnh tình của mẹ, ngay cả giết người em cũng dám làm! Thử một lần có sao đâu, nếu có thể thắng được tiền, mẹ liền có thể hết bệnh, nếu chị Doanh Tích biết chuyện này, khẳng định trong lòng rất là vui vẻ!”

Nhắc tới người trong lòng, tự nhiên Ninh Vân Thành không còn lời nào để nói, sau một lúc lâu suy nghĩ, đột nhiên hăn cắn răng một cái nói: “Đi thì đi, chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!”

“Anh em tốt!” Cố Thiếu Đào cảm động nắm lấy tay Ninh Vân Thành, hai người trao đổi đạt thành thỏa thuận, mà đám người Lan Khoa đứng ở một bên lại thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhanh như vậy đã có thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tử phân phó, có thể thấy được sau này muốn làm phu nhân hết giận cũng không phải việc gì khó.

Ngay từ đầu Cố Thiếu Đào còn không dám lấy tiền đồ, ngược lại giống như ghé con mới sinh đứng ở sòng bạc học hỏi mọi người chơi, mà sòng bạc này chính là sản nghiệp lấy danh nghĩa tẩy trắng của Lan gia mở ra ở Hoa Hạ. Cũng là sòng bạc lớn nhất, xa hoa bậc nhất ở Đế Đô, ở đây tổng cộng có bảy tầng, mỗi tầng một khác, mà tiền đặt cược của một tầng so với một tầng càng lớn hơn, hơn nữa khách của mỗi một tầng đều có những thân phận cao quý khác nhau.

Khi hai người Cố Thiếu Đào đi vào sòng bạc nổi danh này, còn có chút không dám tin, đối với mấy anh em Lan Khoa lại càng thêm kính nể. Người ở lâu hai đồ tiền càng muốn lớn hơn lâu một, Cố Thiếu Đào cũng không dám đi lên, bởi vậy Ninh Vân Thành ý vào trước đây chính mình ở trong nhà còn có một cái công ty, trực tiếp theo một anh em của Lan Khoa đi vào thang máy, còn Cố Thiếu Đào lại thật cẩn thận ở đại sảnh xa hoa như hoàng cung của sòng bạc dạo vài vòng, nhìn đủ loại đánh cuộc, cùng với tiếng ồn ào chung quanh vang lên, làm cho đầu óc người ta quay cuồng,

không chỉ cả ngày không học hỏi được gì, ngược lại còn bị dọa cho không nhẹ.

Đều đã đến tình trạng này, đám người Lan Khoa tự nhiên sẽ không để cho cậu ta có cơ hội cự tuyệt, thế là lời ngon tiếng ngọt không ngừng rót bên tai, mọi người lại góp được năm vạn đưa cho Cố Thiếu Đào chơi, có thể xem như đã hoàn toàn đẩy Cố Thiếu Đào vào con đường không lối thoát. Trước tiên cậu ta đổi tiền thành xèng*, bởi vì trên tay chỉ có năm vạn, mà tại nơi tiền đặt cược đều hơn trăm ngàn vạn mà nói thì bằng ấy tiền chẳng đáng vào đâu cả, bởi vậy số tiền trên người Cố Thiếu Đào chỉ có thể đổi được năm xèng mà thôi.

* xèng: loại tiền chuyên dùng trong casino.

Cầm tiền trong tay cậu ta bắt đầu với bài chín lá trước, ở tất cả các loại bài bạc, thì bài chín lá có thể xem như dễ chơi nhất, chỉ cần so điểm bài ai lớn hơn là được, bắt đầu Cố Thiếu Đào liền chịu đựng sự châm chọc của người khác, đầu lòng ném một xèng xuống ô đặt cược, rất nhanh tiền ban đầu cậu ta bỏ vào lập tức thu về được năm vạn tương ứng với năm xèng!

Một khi đã nếm thử vui thú của bài bạc, tự nhiên Cố Thiếu Đào liền nhận thấy nó thật tốt đẹp, lá gan của cậu ta cũng bắt đầu lớn hơn, thử ném xuống ba xèng, lúc sau liền thu về tám xèng, càng về sau số tiền lại càng tăng lên, Cố Thiếu Đào thiếu chút nữa là đã phát điên rồi. Lần đầu tiên cậu ta tiếp xúc với bài bạc, thứ mà con người luôn cảm thấy trong mơ này, còn dễ kiếm tiền hơn cả việc chơi xổ số, thậm chí trong chớp mắt cậu ta đã nhìn thấy một chồng tiền xếp trước mặt mình.

Không biết xung quanh khi nào thì đã vây quanh một đám người, ở mỗi ván bài Cố Thiếu Đào thắng, trong nháy mắt mỗi người xung quanh đều phát ra tiếng hoan hô, trên mặt cũng lộ ra vẻ hâm mộ và ngạc nhiên.

Mà Cố Thiếu Đào lại thực hưởng thụ loại cảm giác được người ta vây quanh dùng ánh mắt hâm mộ, ghen tỵ nhìn cậu. Cậu ta bắt đầu cảm thấy thật lâng lâng, trên bàn đã muốn bày được mấy chục xèng, mà đám người Lan Khoa đứng sau lại trao đổi cho nhau một ánh mắt, thậm chí có người còn chạy lại khuyên cậu ta rời đi. Nhưng đang đắm chìm trong sự sung sướng, Cố Thiếu Đào làm sao sẽ đồng ý trong lúc vận may đang mỉm cười với mình mà rời đi được, cậu ta vừa mới nghe được một dân cờ bạc bên cạnh mình nói qua, nếu mà lúc này đổ thần đang ở bên cạnh mình, nếu không mượn cơ hội này thắng nhiều chút ít, nếu để đến khi vận may qua đi sẽ rất khó kiếm được tiền, có khi đến lúc đó muốn thắng cũng phải xem vận mệnh hôm đó của người như thế nào!

Cố Thiếu Đào vừa tìm được cảm giác bài bạc, trước mặt lại đang xếp một đồng tiền, giống như đang thỏa mãn mơ ước làm người giàu có của cậu ta. Bởi vậy lúc này đám người Lan Khoa muốn gọi cậu ta đi thì làm sao cậu ta chịu đi chứ, ngược lại còn đặc ý đặt tiền cược lớn hơn nữa.

Ban đầu chỉ mang tâm trạng thử nhưng càng về sau thắng được tiền lại càng lớn, mãi cho đến khi cậu ta đem toàn bộ tiền mình có đẩy ra đặt cược!

Lúc này có vẻ như thần may mắn không đứng về phía cậu ta, chỗ tiền kia toàn bộ đều đẩy ra ngoài, khi mà mỗi người đều đang chờ Cố Thiếu Đào thắng, cậu ta đặt một con số cũng không tính lớn lắm. Đối với lần này, tự nhiên Cố Thiếu Đào rất nắm chắc bản thân sẽ thắng, phía trước bài cậu ta đặt đều nhỏ như vậy, nhưng cố tình cậu ta lại rất may mắn đều thắng, cho nên lần này vẫn đặt nhỏ, bởi vì cậu ta nghĩ nhà cái chắc chắn sẽ nhỏ hơn mình. Bởi vậy lúc này liền đặt cược toàn bộ số tiền đang có, chỉ là Cố Thiếu Đào đang chuẩn bị cược một ván lớn, chỉ cần lần này thắng nữa là cậu ta đã có được trăm vạn, lúc đó liền có thể có tiền phẫu thuật cho mẹ, nhưng đến khi nhà cái cười cười mở bài ra, con số trong đó so với số Cố Thiếu Đào đặt trước đó muốn lớn hơn hai điểm!

Vừa nhìn thấy kết quả này, sắc mặt Cố Thiệu Đào lập tức thay đổi, theo bản năng đứng dậy nói: “Không có khả năng!”

Nguyên bản nhà cái đang tươi cười, vừa nhìn thấy biểu tình này của Cố Thiệu Đào, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng: “Người không thắng được nên muốn ăn vạ sao?” Khi nhà cái nói chuyện, nguyên bản bảo vệ đang tuần tra xung quanh liền nhanh chóng chạy lại vây quanh nơi này.

Bọn bảo vệ người người thân hình cao lớn, bộ dáng Cố Thiệu Đào gầy yếu lẫn trong đó, khi nhìn những người này trừng mắt nhìn mình, sắc mặt không khỏi thay đổi một chút, cố nén trong lòng bối rối, cậu ta vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, không biết các người có thể cho tôi mượn một ít tiền đồ một lần nữa hay không.”

Dân cờ bạc thua tiền vay sòng bạc cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng bản thân Cố Thiệu Đào vốn đã không có tiền, trong nhà lại không có tài sản gì. Bởi vậy khi cậu ta mở miệng vay tiền liền có chút chột dạ, cậu ta nghĩ đến nhà cái chắc sẽ không đồng ý, ai ngờ nhà cái lại cười lạnh hai tiếng, thế nhưng kêu người mang một đồng xèng lại đây. Cố Thiệu Đào vừa mới thua một ván, nghĩ đến số tiền mấy chục vạn vốn nên thuộc về mình, lại trong nháy mắt bị người thu trở về, trong lúc nhất thời sắc mặt không khỏi có chút xanh mét. Lần này cậu ta đặt cược, cũng không dám giống như lần trước ung dung thoải mái, dưới sự khẩn trương, trong lòng bàn tay, cả người đều bị mồ hôi tẩm ướt.

Ai có thể dự đoán được thần may mắn lúc này đây lại từ bỏ cậu ta, chính là lúc này Cố Thiệu Đào có cầu nguyện nửa ngày đi chẳng nữa, thì vẫn cứ thua như trước! Cậu ta không cam lòng, sau một lúc lâu ngậy ngốc nhìn mặt bàn, cắn chặt răng, lại hô một câu: “Lại lần nữa.”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Quỳ Xin

Ninh Vân Hoan ngồi trong phòng khách nhìn thấy sắc mặt Cố Thiếu Đào trắng bệch trong màn hình trên tường thì nhin không được bật cười. Khuôn mặt Cố Thiếu Đào trên màn hình vô cùng rõ nét, không chỉ là vẻ mặt ngay cả thần sắc hoảng sợ trong mắt hắn cũng thấy rõ.

“Trong lòng thấy thoải mái?”

Lan Lăng Yến tự hâm nóng sữa đưa cho cô. Còn anh cầm ly trái cây cùng ly với cô, sau đó mới ngồi bên cạnh cô. Hai người giống như xem phim, nhìn lúc đầu Cố Thiếu Đào hăng hái sau đó thì như tro tàn.

“Cứ như vậy sao có thể hả giận. Hắn còn muốn kiếm người vũ nhục em đó.”

Ninh Vân Hoan nói xong thì nhấp một hớp sữa, cô cười vui vẻ.

“Em sắp nghỉ học rồi, vừa vặn dùng bọn họ để giết thời gian.”

Lan Lăng Yến nhìn thấy bộ dáng tươi cười đáng yêu của cô nhin không được lau vết sữa còn dính trên môi cô, rồi đưa ngón tay vào miệng liếm, nhìn thấy mặt cô đỏ hồng, anh cười theo trêu chọc.

“Nghỉ, em muốn đi Italy không?”

Mùa đông ở Đế Đô vô cùng lạnh lẽo, chẳng bằng ra nước ngoài ở hai tháng nhưng Ninh Vân Hoan không đành lòng bỏ lại ba mẹ Ninh. Cô có chuyện cần phải làm, đó là nhắm vào Ninh Vân Thành. Nếu Ninh Vân

Thành gặp chuyện không may mà cô không có bên cạnh ba mẹ Ninh thì sợ có chuyện không tốt.

Nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan lắc đầu;

“Sau này còn nhiều thời gian, lần này chúng ta không đi được không?”

Hiếm khi cô làm nũng, hơn nữa cô nói sau này còn nhiều thời gian làm cho tâm tình Lan Lăng Yên bay lên, đương nhiên gật đầu. Anh vẽ đường môi cửa cô rồi cúi xuống mút mút nó. Lúc anh muốn tiến thêm một bước thì khước mắt Ninh Vân Hoan nhìn thấy hình ảnh Cố Thiệu Đào và Ninh Vân Thành bị bắt trong màn hình nên cô đẩy Lan Lăng Yên ra, chỉ vào màn hình nói:

“Anh xem!”

Vẻ mặt Lan Lăng Yên cứng đờ, lúc này anh càng nhìn Cố Thiệu Đào và Ninh Vân Thành không vừa mắt.

“Đúng vậy! Lan Khoa Đăng cho bọn họ mượn tiền chơi bị lỗ sao?”

Ninh Vân Hoan nghĩ đến mấy vạn Lan Khoa Đăng cho bọn họ mượn liền hỏi. Lan Lăng Yên thuận thế ôm cô vào lòng lắc đầu nói:

“Chỉ là tay trái bỏ vào tay phải thôi.”

Số tiền này sẽ quay lại trong tay bọn Lan Khoa Đăng, vì điều này họ mới hào phóng cho Cố Thiệu Đào mượn mấy vạn. Đến giờ hai bọn hăn đều thiếu tiền, nhìn đồng xèng trên bàn có thể thấy nợ ít nhất vài ngàn vạn trở lên.

Quả nhiên điện thoại di động Lan Lăng Yên vang lên. Người phụ trách trong sòng bạc đã báo cáo tình hình cho anh nghe. Trừ Cố Thiệu Đào chơi bài chín lá thì Ninh Vân Thành cũng vậy. Lúc hăn đang chơi vài trò nho

nhỏ liền có người cố ý hấp dẫn hăn chơi, vậy nên thua gần một ngàn vạn. Do Ninh Vân Thành còn lý trí nên thua không nhiều bằng Cố Thiếu Đào!

“Mỗi xèng màu xanh lá có giá trị mười vạn, còn màu lam có giá trị trăm vạn.”

Ngoài ra còn có mấy xèng màu đỏ, màu này đại biểu hơn năm trăm vạn. Điều này chứng tỏ Cố Thiếu Đào thua không ít. Chờ đợi hăn chính là cái hố sâu không đáy, rốt cuộc hăn chạy không thoát.

Cái bẫy này giăng ra cố ý nhằm vào hai người này, tạm thời không nhắc đến Ninh Vân Thành, Cố Thiếu Đào biết rõ nếu tiếp tục sợ càng thua vậy mà hăn vẫn đỏ mắt muốn chơi tiếp.

Ninh Vân Hoan nghe Lan Lăng Yến kể lại, cô nhện không được bật cười.

Lúc này Cố Thiếu Đào đã bị che lại, vẻ mặt Ninh Vân Thành cũng nhăn nhó. Một ngàn vạn đối với nhà họ Ninh không vấn đề gì nhưng lấy ra vẫn khiến cho hăn đau lòng. Cái xe trước kia của hăn cũng khoảng trăm vạn đó thôi. Hơn nữa cầu xin ba Ninh lâu như vậy, thêm vào đó hăn còn đắc tội ba Ninh, bây giờ quay về đòi một ngàn vạn, lúc này Ninh Vân Thành cảm thấy nóng nảy nhưng không tuyệt vọng. Còn Cố Thiếu Đào như rơi vào hầm băng.

Vừa rồi sòng bạc đã tính cho hăn nghe, hăn thua hơn bảy nghìn vạn! Hơn bảy nghìn vạn chứ không phải hơn bảy nghìn đồng, đừng nói hiện tại hăn không có nổi bảy trăm ngàn, ngay cả bảy trăm đồng hăn cũng không có!

“Hoặc trả tiền hoặc chém một tay trước, sau đó bán ra nước ngoài làm trai bao để trả tiền!”

Nhà cái vừa rồi còn đang tươi cười bây giờ sắc mặt lạnh như băng. Nói xong khiến cho sắc mặt Cố Thiểu Đào thay đổi liên tục. Dù nhìn qua màn hình Ninh Vân Hoan vẫn cảm giác được hấn sợ hãi.

Nghĩ đến kế hoạch của thiếu niên độc ác này, trên mặt Ninh Vân Hoan tràn đầy sự vui vẻ khinh bỉ.

Nháy mắt Cố Thiểu Đào gấn trên lưng núi nợ, số tiền kia đè nặng hấn thở không nổi. Trong lòng hấn liền hoảng loạn, một mặt sòng bạc uy hiếp chém tay hấn, một mặt sợ hãi bị bán ra nước ngoài làm trai bao. Cố Thiểu Đào nghĩ tất cả mọi biện pháp để thay đổi nhưng tất cả đều vô dụng.

Nghĩ đến cái này thiếu niên trước lòng dạ độc ác đánh chủ ý, Ninh Vân Hoan trên mặt liền tràn đầy mỉa mai vui vẻ.

Bây giờ bệnh của Cố Nhàn càng ngày càng nghiêm trọng. Lúc đầu đi tiểu ra máu về sau thì đau bụng quặn quại nhưng bà không biết tìm ai cứu mạng mới tốt. Hai người đàn ông của Cố Doanh Tích, Tạ Trác Doãn đã bị đưa về nhà họ Tạ, đừng nói gặp mặt hấn, ngay cả liên lạc được với hấn cũng khó. Đương nhiên Cố Nhàn không muốn chết, chết tử tế không bằng còn sống. Lúc không còn cách nào khác, bà đành phải đi tìm nhà họ Ninh.

Lúc Ninh Vân Hoan đến thăm ba Ninh thì Cố Nhàn đã quỳ hơn một giờ trước biệt thự nhà họ Ninh.

Xe cộ lui tới xung quanh đều phải ngừng lại, rất nhiều nghiệp chủ đều vây xem. Ở khu này toàn là người có tiền, bình thường đàn ông đều ra ngoài làm việc, chỉ còn các bà giống như mẹ Ninh ở nhà. Ngày thường các bà không chơi mạng chược thì hẹn bạn bè đi mua sắm. Hôm nay nhìn thấy trò khôi hài này nên rất nhiều người đều nhìn xem vậy nên ngăn cản các xe đi lại.

Ninh Vân Hoan tới liền thấy một đám đông, ở đây là tòa nhà tư nhân theo lý không thể xuất hiện tình trạng ùn tắc. Ngồi trên xe hơn năm phút, Ninh Vân Hoan nhịn không được gọi người ngồi trước.

“Phía trước xảy ra tai nạn xe cộ hay sao? Đi nhìn một chút coi cảnh sát giao thông tới chưa.”

Đây là đường một chiều, muốn ra ngoài thì phải đi đường vòng mới ra được, đường rộng như vậy mà không thông nên Ninh Vân Hoan muốn biết chuyện gì xảy ra.

Một vệ sĩ đáp ứng liền xuống xe, còn người kia cũng theo xuống xe đứng cảnh giác bên cạnh xe. Người thăm dò tình huống nhanh chóng quay lại báo cáo:

“Phu nhân, phía trước có người ngăn chặn, không xảy ra tai nạn xe cộ.”

Không chỉ có cảnh sát giao thông mà có cả cảnh sát. Ninh Vân Hoan nghe thấy tình huống này, bất đắc dĩ phải xuống xe. Cô đi khoảng hai phút thấy trước cửa tòa nhà có đám đông tụ tập, đã có cảnh sát giao thông và cảnh sát đến, bên ngoài có nhiều xe bị chặn lại. Còn bên trong tiểu khu yên tĩnh, căn bản không bị chặn lại, chỉ có những xe muốn vào tòa nhà đều phải đứng ngoài.

Đã đến đây, Ninh Vân Hoan lười ngồi xe, dứt khoát chuẩn bị đi vào tòa nhà. Lúc cô đến gần thì nghe thấy có mấy tiếng thở dài đồng tình của các mợ, các cô.

“Haizz! Đáng thương quá!”

Không biết tại sao, Ninh Vân Hoan có dự cảm xấu. Cô đi tới đám người đó, có người thấy cô đi đến liền nhiệt tình kể lại tình huống cho cô nghe.

“Ở đây có một phụ nữ bị bệnh nan y. Nghe nói con gái bà bị một gia đình trong tiểu khu này hại chết.”

Phần lớn mọi người trong tòa nhà này đều có tiền, không ai dám nói lai lịch tiền của mình hoàn toàn sạch sẽ, luôn có một hai nhà không thiếu mấy chuyện này. Nhưng nháo ra ngoài sáng như vậy cũng hấp dẫn không ít người chỉ trỏ.

Trong lòng Ninh Vân Hoan càng cảm thấy có điềm xấu, cô nhịn sự tức giận xuống. Một mặt ra lệnh cho một vệ sĩ tách ra một con đường để đi liền thấy Cố Nhàn dẫn hai đứa con gái quý giữa đám đông. Trước mặt họ có một mảnh vải trắng, trên đó có biên lai bệnh viện và danh sách, mặt khác còn có một đồng tiền có mệnh giá lớn, nhìn sơ quá chắc hơn một vạn.

Lúc này Cố Nhàn đang khóc hết hơi, ba mẹ con mặc một bộ quần áo trắng. Thoạt nhìn đáng thương, người chung quanh vẫn móc bóp rút tiền ra, Cố Nhàn lau nước mắt nói:

“Cám ơn ý tốt của mọi người, nhưng tôi cần không phải là tiền mà là một công đạo!”

Bà ta vừa nói xong thì Cố Doanh Nặc đã khóc rống tiếp lời:

“Nhà họ Ninh ỷ thế hiếp người, chết không tử tế!”

Cảnh sát bên cạnh khuyên bọn họ một lúc rồi, bây giờ nghe thấy họ nói như thế, không khỏi bất đắc dĩ cầm cây gậy lắc lắc nói:

“Nếu bọn họ làm việc xấu, các cô hãy trình bày với cảnh sát.”

“Ai không biết các người cùng một giuộc với bọn họ, chúng tôi không đi!”

Cố Doanh Ngữ nhỏ tuổi nhất ngược khuôn mặt nhỏ nhắn loang lổ nước mắt lên lắc đầu cãi lại, vẻ mặt cô ta đầy oán hận.

Trong lòng Ninh Vân Hoan nổi lên một ngọn lửa vô danh, bây giờ nhìn thấy tình cảnh giả vờ giả vịt của đám người nhà họ Cố quỳ ở chỗ này thu tiền, cô liền cười lạnh.

“Nếu các người không cần tiền, vậy thì mọi người thu tiền về hết đi!”

Cô vừa dứt lời, ba mẹ con nhà họ Cố ngẩng đầu lên. Bọn họ đều trợn mắt nhìn cô, Cố Doanh Nặc phục hồi tinh thần trước, liền nhảy lên đánh đến Ninh Vân Hoan.

“Mày trả mạng lại cho chị tao!”

Hai vệ sĩ bên cạnh bảo vệ an toàn cho Ninh Vân Hoan, nhìn thấy Cố Doanh Nặc như thế, họ không có tâm tư thương hương tiếc ngọc, mạnh mẽ quét hạ bàn của Cố Doanh Nặc khiến cô ta té nhào trên đất, ấp sấp vào tấm vải trắng ép mấy tờ tiền bay ra ngoài.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Quan Hệ

May mắn mọi người ở đây đều khá giả, hưởng chi mọi người quyên góp số tiền này nên không ai nhặt nhưng Cố Nhàn vẫn vội vàng lượm tiền về. Vừa rồi bà ta nói không cần lòng tốt của mọi người, chỉ cần lấy lại công đạo thôi mà bây giờ thấy hành động này của bà khiến mọi người nhú mày.

“Cô hại một đứa con gái của tôi rồi, chẳng lẽ hôm nay còn muốn hại thêm con gái của tôi sao? Rốt cuộc nhà họ Cố tôi có thù gì với các người, nhà họ Ninh có tiền, sao lại bắt nạt chúng tôi như thế?”

Đôi môi Cố Nhàn run rẩy, chưa nói hết lời mà nước mắt đã rơi xuống quần áo. Vì bà ta mặc một cái áo khoác màu vàng nên nước mắt loang thành một vùng lớn. Điều này khiến mọi người càng thêm đồng tình với bà ta.

“Tôi cũng muốn hỏi mấy người, rốt cuộc nhà họ Ninh có thù gì với các người? Vậy mà Cố Thiếu Đào muốn bắt cóc ba tôi, còn tìm mấy người xã hội đen đánh ba tôi. Có bảo vệ chứng kiến hết. Tất cả đều do bà dạy dỗ mà ra, bà đừng hòng trốn tránh. Chắc chắn bà đã xui khiến con trai bà làm, bà không thừa nhận hả?”

Sau khi cực kỳ tức giận Ninh Vân Hoan đã bình tĩnh trở lại, nhìn hai mắt Cố Nhàn trợn tròn, há mồm, cô nói tiếp:

“Nói tôi hại con gái bà? Không có bằng chứng, bà dựa vào cái gì nói lung tung? Bà nói Cố Doanh Tích chết, bà có chứng cứ sao? Chính mắt bà thấy tôi giết cô ta hả?”

Trong lòng Cố Nhàn hết hoảng, bà không biết Cố Thiếu Đào muốn bắt cóc ba Ninh, còn tìm người đánh ông. Bây giờ bị Ninh Vân Hoan vạch trần trước mặt mọi người, lại nghe thấy có nhân chứng nên Cố Nhàn không dám phản bác. Nhưng thấy ánh mắt mọi người xung quanh nhìn mình đều thay đổi thì tim bà đập càng nhanh, bà vội vàng bào chữa:

“Tôi không xúi con trai làm vậy. Con gái của tôi luôn nhu thuận, bình thường không đắc tội với ai, chỉ có cô nhìn nó không vừa mắt. Bây giờ không biết tung tích của nó, không phải do cô hại vậy thì ai? Huống chi nếu cô thực sự hại người, đương nhiên cô phải giấu thi thể của nó. Sao để tôi tìm được?”

“Con gái bà không đắc tội ai? Sao tôi nghe thấy ở trong trường, Cố Doanh Tích thấy có tiền liền chịu bán? Ai biết có phải do cô gái nào đó có bạn trai đi lại với Cố Doanh Tích vậy nên ghét cô ta, muốn giáo huấn cô ta?”

Ninh Vân Hoan cười mỉa mai, nhìn thấy thần sắc hoảng loạn của mẹ con nhà họ Cố, cô lại nói tiếp:

“Danh sách thuốc trị bệnh và phí tổn, là ai trả giúp bà? Không có ba tôi, người đã chết sớm! Con gái bà chân đạp hai thuyền, có đại công tử nhà họ Tạ còn chưa đủ, còn thông đồng với anh trai của tôi khiến cho anh vứt bỏ cha mẹ, thật đúng là bản lĩnh! Có thể thấy được bà dạy con trai con gái có tiền đồ như thế nào. Con trai là tên côn đồ, con gái thì phàm là đàn ông đều không thoát khỏi lòng bàn tay của cô ta.”

“Cô nói hươu nói vượn!”

Lúc này Cố Nhàn tức muốn ói máu, oán hận trừng mắt nhìn Ninh Vân Hoan, rốt cuộc không thể giả vờ bộ dáng đáng thương nữa, gương mặt dữ tợn la lên:

“Cô hại chết con gái tôi. Cô trả mạng lại cho nó!”

“Ai chứng kiến tôi giết con gái bà? Ai thấy được, phiền họ ra làm chứng.”

Ninh Vân Hoan cười khinh bỉ rồi chỉ vào một vị cảnh sát đang mặt mày bất đắc dĩ mà nói:

“Vừa vặn có cảnh sát ở đây, nếu bà không có chứng cứ thì đừng trách tôi tố cáo bà tội phi báng.”

“Anh cảnh sát, tôi tận mắt thấy cô ta giết chị gái tôi!”

Cố Doanh Nặc trầm mặc ở một bên bỗng nhiên lên tiếng. Cô ta xoa hai chân, mặt mày bình tĩnh thở dài một hơi, toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng xanh nói:

“Chính cô ta làm, nếu không phải cô ta thì kiếp sau tôi sẽ phải làm kỹ nữ hoặc súc vật!”

Cố Doanh Nặc nói xong thì Ninh Vân Hoan liền cười. Lần trước Cố Doanh Tích mất tích có liên quan đến cô nhưng cô biết Cố Doanh Tích có tới chín mạng. Bởi vì bình thường có chuyện gì xảy ra với Cố Doanh Tích, đó đều là cơ hội của cô ta, luôn luôn gặp dữ hóa lành. Bây giờ Cố Doanh Tích gặp nguy hiểm nói không chừng cô ta có thể gặp được một trợ lực mạnh mẽ và trung thành giúp đỡ. Người như cô ta, dù có đẩy cô ta xuống vách núi thì cô ta cũng có thể tìm thấy bảo tàng!

Trọng sinh một lần làm cho Ninh Vân Hoan sâu sắc cảm thán sự may mắn của Cố Doanh Tích. Kiếp trước cuộc đời Cố Doanh Tích đều thuận buồm xuôi gió, không gặp trắc trở gì. Từ khi Ninh Vân Hoan sống lại, cho dù không cố ý khiến Cố Doanh Tích ngọt ngào nhưng vô tình đã cải biến một số chuyện. Ngẫm lại chuyện từ trước đến nay, Cố Doanh Tích luôn có bản lĩnh hóa hiểm thành an. Bất kể nhà họ Tần đuổi giết Cố Doanh Tích như thế nào thì có một Nam tước ở nước ngoài xa xôi tới cứu cô ta. Hay lần này Lan Lăng Yến dạy dỗ Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan khẳng định nếu

không phải mấy nam phụ kia cứu Cố Doanh Tích thì cũng là thế lực to lớn nào đó cứu, cũng vô cùng thương yêu cô ta.

Nghiêm túc nhớ lại dàn hậu cung của Cố Doanh Tích, ngoại trừ Tạ Trác Doãn, Ninh Vân Thành, Tống Thanh Vân đã xuất hiện, còn lại đám nam phụ chưa có quan hệ thể xác với Cố Doanh Tích: một là Nam tước nước Anh kia đã xuất hiện thì có Cố Thiệu Đào, Lưu Tấn Quân cũng đã từ từ ra sân. Mấy người còn lại đó là: con trai Tống Thanh Vân và bốn người đàn ông chưa bao giờ thấy mặt!

Một người nổi danh công tử ngốc của nhà họ Mộ quyền thế ngật trời tại Đế Đô, đó là Mộ Căn Ngôn. Hai là hai anh em ruột, có thể lúc này còn đang ở nước ngoài chưa trở về. Cuối cùng là một bác sĩ giải phẫu nổi tiếng, nếu không có gì thay đổi thì hẳn đang làm phẫu thuật cho một vị chính khách nào đó ở nước ngoài.

Nếu chiếu theo lời phân tích của Ninh Vân Hoan về Cố Doanh Tích vậy thì lúc này người có khả năng cứu Cố Doanh Tích chắc chắn là nhị công tử ngốc của nhà họ Mộ.

Nhà họ Mộ là thế gia lâu đời, người ta luôn nắm giữ quyền lực trung tâm. Bình thường không nổi danh mà những gia tộc quyền thế chân chính đều lảng lảng làm giàu, giả trư ăn cạp. Nhà họ Mộ chính là như thế, nhưng thế hệ này nhà họ Mộ lại có danh tiếng cao. Nguyên nhân chủ yếu ngoại trừ Mộ Thiệu Hoa là nghị viên, quan trọng hẳn có hai đứa con trai nổi tiếng. Ngoại trừ con trai lớn là chính trị viên nổi tiếng thì đứa con thứ hai nổi tiếng vì ngu ngốc!

Nhưng Ninh Vân Hoan biết rõ, Mộ Căn Ngôn không ngốc, hẳn chính là người có dã tâm. Nhà họ Mộ không giống nhà họ Tần căn cơ không sâu. Người nhà họ Tần hy vọng nhiều con nhiều cháu, đưa con cháu đi ba đường chính, thương, quân để tạo thế chân vạc như vậy gia tộc sẽ từ từ phát triển. Còn nhà Lan Lăng Yến phức tạp hơn, nhà hẳn dùng chiến lược như nuôi cõ

trùng, dùng tất cả con cháu để bồi dưỡng ra một vương giả. Nhà họ Mộ chính là thế gia trăm năm, đại gia nghiệp chỉ cho phép một người thừa kế.

Mộ Căn Ngôn lại là con thứ nên chỉ có thể nhờ danh tiếng gia tộc để tự mình tạo dựng sự nghiệp. Hắn có thể dựa vào địa vị của nhà họ Mộ đi lên cao nhưng với thế gia điều này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Trong truyện, Mộ Căn Ngôn là người giỏi ẩn nhẫn lại có lòng dạ độc ác, hắn không cam lòng chỉ được một chút lợi nhuận, không cam chịu bởi vì sinh sau hai năm mà không đạt được mọi thứ của nhà họ Mộ.

Từ nhỏ hắn đã có tâm kế, hơn nữa vô cùng kiên nhẫn, vì kế hoạch đoạt được tất cả nhà họ Mộ, lúc hắn bảy tuổi đã mượn cớ trọng thương ngã bệnh biến thành kẻ ngốc!

Một kẻ ngốc thì không ai so đo và phòng bị hắn, một kẻ ngốc có thể lấy được vô hạn quan ái và đau lòng của cha mẹ, càng có thể lợi dụng những thứ này để ngụy trang để người khác khinh địch!

Huống chi thương thế của Mộ Căn Ngôn gián tiếp liên quan đến Mộ Căn Chi nên anh trai hắn lại càng bảo vệ hắn, căn bản không hoài nghi hắn.

Trong tiểu thuyết, Mộ Căn Ngôn lợi dụng thân phận ngốc để ngụy trang, từ từ nuôi dưỡng thế lực của chính mình. Lợi dụng thế lực này âm thầm thu góp tài sản khổng lồ. Cuối cùng một cú đẩy anh trai nổi tiếng lợi hại luôn bảo bọc yêu thương hắn xuống. Hắn phế anh trai của hắn, mặc dù trong đó có kế anh trai hắn được đưa ra nước ngoài áo cơm không lo cả đời nhưng theo Ninh Vân Hoan bất quá hắn nuôi nhốt anh trai hắn như một con heo. Cuộc sống như vậy đối với người từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành người thừa kế, lại vô cùng kiêu ngạo mà nói không thể nghi ngờ là một sự vũ nhục!

Kiếp trước Ninh Vân Hoan từng nhìn thấy Mộ Căn Chi tác phong nhanh nhẹn một lần. Đó là một người đàn ông vô cùng mị lực, tuổi trẻ đã ở

địa vị cao. Mặc dù xuất thân thế gia đại tộc nhưng chưa bao giờ có dáng vẻ cao cao tại thượng, có lẽ là giả vờ. Mà theo Ninh Vân Hoan, Mộ Cẩn Chi xứng đáng được xưng tụng là giai công tử vô hữu lễ, dịu dàng, tao nhã. Ninh Vân Hoan vì kiếp trước có quan hệ thân thiết với Cố Doanh Tích nên từng nói qua mấy câu với Mộ Cẩn Chi. Ngay lúc đó cô đã từng ảo tưởng tương lai mình phải gả người giống như Mộ Cẩn Chi, không ngờ đời trước chưa kịp lập gia đình đã chết.

Đừng nói gả cho người như Mộ Cẩn Chi, ngay sau khi sống lại đời này chỉ có thể gả cho khoác da dê Lan Lăng Yến.

“Cô hai nhà họ Cố đã nói muốn làm chứng.”

Ninh Vân Hoan nhớ đến chuyện cũ thì liếc nhanh Cố Doanh Nặc, cô không có lỗi với người nhà họ Cố. Thậm chí sau khi Cố Doanh Nặc chết đi ở kiếp trước, cô còn nể tình Cố Doanh Tích, xuất mấy vạn ra mua mộ phần cho Cố Doanh Nặc, mở tang lễ cho cô ta. Tuy Ninh Vân Hoan không muốn nhắc lại chuyện kiếp trước nhưng cô vẫn có lòng đồng tình với cô gái chết yếu này. Không biết có phải do Ninh Vân Hoan cũng từng chết oan uổng không vậy nên cô đối với Cố Doanh Nặc cũng chết trẻ có cảm giác đồng bệnh tương liên. Cô nghĩ mình chưa bao giờ làm gì có lỗi với cô gái này vậy mà giờ đây cô ta muốn giội nước bẩn lên người mình, Ninh Vân Hoan nở nụ cười lạnh:

“Cô bây giờ đã hơn mười tám đúng không? Chiếu theo pháp luật của Hoa Hạ, qua mười sáu tuổi cô phải chịu trách nhiệm lời nói của mình. Hôm nay cảnh sát vẫn còn ở đây, cô đã nghĩ kỹ chưa?”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Không Chết

Cố Doanh Nặc ngấn người, lại không tin lời của Ninh Vân Hoan, chỉ cảm thấy cô chỉ là đe dọa mình mà thôi, bởi vậy oán hận trừng mắt nhìn cô: “Lời của tôi nói, đương nhiên tôi tự mình chịu trách nhiệm, chị gái tôi hiện tại sống không thấy người, chết không thấy xác, cho dù cô không phải là tự mình động thủ thì cũng nhất định là cô tìm người giết chị ấy! Cô đáng chết!”

Ninh Vân Hoan không để ý đến cô ta, chỉ là lấy điện thoại ra bấm số của Lan Lăng Yến, cô tin tưởng với bản lãnh của Lan Lăng Yến, sau chuyện xử lý Cố Doanh Tích, cho dù ả được người cứu, có thể sau đó anh không nhắc đến Cố Doanh Tích nữa chứ, nhưng nhất định anh biết rõ hướng đi của ả ta, bởi vậy lúc này điện thoại kết nối, Ninh Vân Hoan cái gì cũng không nói, trực tiếp hỏi: “Tung tích hiện tại của Cố Doanh Tích, anh biết không?”

Cho dù hôm nay không có phát sinh chuyện liên quan đến nhà họ Cố, thì Ninh Vân Hoan cũng không có ý định để cho Cố Doanh Tích trốn ở đó, vừa nghĩ tới ả có thể là ở cùng một chỗ bồi dưỡng tình cảm với Mộ Căn Ngôn, cô liền nhớ lại chuyện ở đời trước, Cố Doanh Tích trốn đi làm cho cô có loại cảm giác là mình xuống tay với một con rùa đen rụt đầu.

Vốn là đối với việc Ninh Vân Hoan chủ động gọi điện thoại cho mình, trong lòng Lan Cửu có chút sáng khoái, nhưng thấy cô vừa mở miệng ông xã cũng không gọi, ngược lại liền nhắc tới tên của Cố Doanh Tích, trong lòng Lan Lăng Yến liền nổi lên một cỗ buồn bực, lại thêm phiền chán với Cố Doanh Tích, nhưng anh dừng một chút, vẫn trả lời: “Làm sao vậy?”

Anh không nói là biết rõ hay không, Ninh Vân Hoan liền có tính toán trong lòng, gấp rút nói: “Người nhà họ Cố chạy đến bên này náo loạn, nói là em giết Cố Doanh Tích.” Lan Lăng Yến vừa nghe lời nói của cô có chút tức giận, nhịn không được cong cong khóe miệng: “Em chờ một chút.” Anh nói xong, bên kia liền cúp máy.

Một lúc lâu sau, điện thoại trong ngực Cố Nhân vang lên, bà ta đang muốn nghe máy, Ninh Vân Hoan liền nghĩ đến cuộc gọi điện cho Lan Lăng Yến vừa rồi, nhanh chóng nói: “Bà đừng nghe máy vội, mở loa ngoài ra cho mọi người cùng nghe rồi nói.”

Sắc mặt Cố Nhân đỏ bừng, hừ một tiếng: “Tôi làm việc bình bình thản thản, cũng không giống như vài người trong lòng có quỷ. Mọi người cùng nghe, vừa vụn phân xử dùm tôi!” Cố Nhân nói xong, mới cầm điện thoại di động lên xem, trên màn hình hiện lên một chuỗi dấu sao, bà ta đang cảm thấy khó hiểu, Doanh Ngữ ở một bên trừng mắt nhìn Ninh Vân Hoan rồi nhận điện thoại.

“Alo mẹ.” Âm thanh của Cố Doanh Tích vang lên trong điện thoại, người nhà họ Cố nhất thời kinh đại, Cố Doanh Ngữ hỏi theo bản năng: “Chị, chị bây giờ là còn sống hay là đã chết?”

Ninh Vân Hoan nhìn không được bật cười, nói: “Tôi sống lâu như vậy. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy ma quỷ cũng có thể gọi điện thoại. Cô thường đi đêm có lẽ đã thấy nhiều đi?”

Cố Doanh Ngữ mặt đỏ bừng. Vừa nghe Ninh Vân Hoan mỉa mai mình, liền ngậm nước mắt nói: “Trên màn hình hiện ra một chuỗi dấu sao, tôi chưa từng gặp qua, vì sao không thể là ma quỷ gọi?”

Cô ta vừa nói lời này ra khỏi miệng. Không chỉ là Ninh Vân Hoan, mọi người đi theo cũng bật cười, người nhà họ Cố có chút nổi giận mà

quên cả Cố Doanh Tích còn đang không ngừng kêu “Alo” trong điện thoại, “Các người cười cái gì?”

“Cố tiểu thư, cô không biết những chuyện này không phải là lỗi của cô, nhưng cô nói không đúng mà còn nói lung tung.” Ninh Vân Hoan dừng một chút, liếc nhìn nhanh sắc mặt khó coi của đám nhà họ Cố: “Đó là một số người dùng mã số đặc thù, vì không muốn cho người khác biết rõ. Mới cố ý che đậy, bây giờ chị cô có thể gọi điện được cho cô, chứng minh cô ta đang làm khách ở trong một gia đình có địa vị đặc thù, mà không phải là bị tòi giết.”

Ninh Vân Hoan nói đến đây, quay đầu liếc nhìn sắc mặt cứng ngắc của đám cảnh sát: “Hôm nay xem như chứng minh tôi không có giết người. Nhưng người họ Cố đi oan uổng tôi lung tung, tôi chính là phải báo cảnh sát.” Ninh Vân Hoan vừa dứt lời, hai người cảnh sát kia do dự một chút, liền gật đầu nhẹ.

Tuy nói chuyện bây giờ rõ ràng, cô gái nhà họ Cố không phải là bị Ninh Vân Hoan hại chết, ngược lại hiện tại người ta có khả năng bỏ đờ được nhà quyền quý, theo lý mà nói bất kể chuyện như vậy thì phải báo cảnh sát, dù sao lỡ như chọc đến nhân vật lớn khó lường nào đó, thua thiệt chính là bọn họ, nhưng tình huống vừa rồi mấy người cảnh sát cũng thấy được, trước khi điện thoại người này tự xưng là Ninh cô nương, đầu bên kia mới gọi điện thoại đi đến, nếu không phải hậu trường của Ninh Vân Hoan còn cứng rắn hơn so với chủ nhân của số điện thoại này, vậy thì nhất định là trong lúc đó hai người có quan hệ, dù sao trước mắt xem ra mấy người này đều không thể chọc nổi, có điều nhà họ Cố gây chuyện trước lại ngấm máu phun người, bọn họ làm việc theo quy định, cùng lắm thì dẫn theo người nhà họ Cố về đồn cảnh sát cho ném mùi đau khổ là được.

Nghĩ được như vậy, vài người cảnh sát đều đáp một tiếng, lúc này mới lạnh mặt hét to: “Tốt lắm, mau đứng lên, hiện tại cũng chứng minh Ninh

tiểu thư này trong sạch, mấy người vừa mới nói, giờ tôi phải đem đám người các người trở về lấy khẩu cung, ghi mọi chuyện lại.”

Mọi người nhà họ Cố đều thấy được, đi vào Cục Cảnh Sát không phải là chuyện tốt lành gì, hơn nữa lúc trước Ninh Vân Thành đi vào Cục Cảnh Sát một chuyến, lúc trở lại cả người đều tiêu tụy, lúc này người họ Cố tự nhiên không dám đi, Cố Doanh Nặc mới vừa muốn mở miệng, Ninh Vân Hoan đã nói tiếp: “Cố Thiếu Đào sai người đánh ba tôi, việc này là bảo vệ tiểu khu tận mắt nhìn thấy, cũng có nhớ kỹ, tôi hoài nghi là do cô gái Cố này chỉ điểm, mục đích là vì muốn bắt cóc ba tôi lừa tiền!”

Chuyện một khi đã lên thì không còn đơn giản là gây chuyện nữa, vài người cảnh sát tự nhiên lại cảm thấy khó xử và đau đầu, trả lời một tiếng, Cố Doanh Nặc mới cuống quýt nói: “Chậm đã, chuyện của Cố Thiếu Đào chúng tôi cũng không biết rõ ràng lắm, anh ấy làm chuyện chúng tôi cũng không biết...” Cô ta vốn nghĩ chuyện này có thể là do Ninh Vân Hoan ngậm máu phun người nói lung tung, ai ngờ lúc này chỉ mới vừa mở miệng, một thiếu niên tóc đỏ chui trong đám người không dám tin nhìn cô ta một cái, óan hận cắn răng, xoay người bỏ chạy.

“Thiếu tình nghịch...” Trong lòng Cố Doanh Nặc hoảng hốt, gấp rút đuổi theo muốn giải thích: “Không phải là như vậy...”

“Cố tiểu thư, xin cô phối hợp một chút.” Cảnh sát trước mặt bực mình bắt cô ta lại, vừa rồi người họ Cố mắng cảnh sát coi như là đã đắc tội, lúc này còn không nhân cơ hội trả thù thì còn gì là đạo lý, kéo người lại, thấy bộ dáng gấp muốn khóc của cô ta, mới lạnh lùng nói: “Chúng tôi cũng chỉ là làm việc chung, nếu như các người thật sự là không làm gì cả, tự nhiên không cần sợ, giống như Ninh tiểu thư vừa rồi, không phải là liền rửa sạch tội danh sao?”

Bị cảnh sát này đâm một nhát, Cố Doanh Nặc mới hồi phục thần trí, cuống quýt chen lấn qua lấy điện thoại trong tay Cố Nhàn, nói: “Chị, chị

đang ở chỗ nào? Trong khoảng thời gian này chị đi đâu? Chị có biết bệnh của mẹ càng ngày càng nghiêm trọng không?”

Từ nhỏ Cố Doanh Tích đã chiều cố hai em gái, hơn nữa tính cách ả ôn nhu thiện lương, bởi vậy hai chị em Cố Doanh Nặc đều rất thích và kính trọng người chị lớn này, cũng không ngờ tới lúc mấu chốt, người chị này không chỉ là không đáng tin cậy, ngược lại là bỏ lại người nhà cái gì cũng không trông nom, chính mình lại đến nhà nhân vật lớn ở!

Mặc dù trong lòng Cố Doanh Nặc hết sức kính trọng và yêu thích Cố Doanh Tích, thế nhưng lúc này nói chuyện vẫn nhìn không được tuôn ra một chút oán khí.

Lúc này vừa bị cô ta hỏi, Cố Doanh Tích cũng là khổ mà không nói được. Nước mắt tràn ra, âm thanh nẹt mũi xuyên qua điện thoại truyền đến tai mọi người, nước mắt kia tí tách tí tách chảy, cảm giác đau thương xuyên qua điện thoại cũng có thể truyền đến trong lòng mọi người, Cố Doanh Tích nói như thế nào? Ầ vì Lưu Tấn Quân mà chờ mấy người bất lương, vì đi cứu bọn họ, kết quả, kết quả bị người ta thay phiên ô nhục, chuyện như vậy làm sao ả có thể mở miệng nói ra!

Vừa nghĩ tới việc thân thể mình không còn sạch sẽ, nước mắt Cố Doanh Tích liền chảy không ngừng. Khóc không ngừng.

Mẹ con họ Cố vốn đang có chút oán giận ả. Vừa nghe thấy ả khóc thành bộ dáng như vậy. Tâm đều lập tức mềm nhũn ra, Cố Nhân lấy điện thoại lại, ôn nhu an ủi: “Doanh Tích, ngoan đừng khóc. Mẹ ở chỗ này đây, có lời gì, chờ sau khi con trở về rồi nói tiếp.” Giọng an ủi của Cố Nhân làm cho Cố Doanh Tích tỉnh táo chút ít, nói bằng giọng mũi: “Mẹ, người yên tâm, con sẽ sớm trở lại.” Cố Nhân an ủi làm cho suy nghĩ rối ren giữa sống và chết trong lòng Cố Doanh Tích trấn định lại, dù sao chuyện cũng đã xảy ra, ả coi như là đi tìm đường chết cũng không đền bù được cái gì.

Chuyện bản như vậy chớ nói ra ngoài, coi như là bí mật trong nội tâm của ả là được. Nhị thiếu gia nhà họ Mộ - Mộ Căn Ngôn mặc dù cứu ả, có thể hẳn chỉ là một tên ngốc, mình nói qua với hẳn, chắc hẳn hẳn sẽ không nói ra, chuyện như vậy chỉ cần mình không nói. Về sau hẳn cũng không nói, nên cái gì mọi người cũng không biết!

Nghĩ tới những chuyện này, trong lòng Cố Doanh Tích mới thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Vân Hoan vẫn ở một bên xem biểu hiện của nhà họ Cố, thấy Cố Doanh Nặc lúc bắt đầu phản ứng phần nộ càng về sau càng bình tĩnh, khoe miệng lại nhin không được lộ ra vẻ tươi cười.

Không nghĩ tới ở kiếp trước Cố Doanh Tích là chị gái thần tiên của nhà họ Cố này cũng có thời điểm bị bắt mãi, nhà họ Cố vốn là đem Cố Doanh Tích làm thành thần tiên, mỗi người đối với ả đều vô cùng thích, cho ả là trung tâm vòng tròn mà quanh chuyển xung quanh. Nhưng hôm nay xem ra quan hệ của nhà họ Cố cũng không giống như trong tưởng tượng của cô là đoàn kết thành một khối, không có chỗ nào hở.

Chỉ cần có cơ hội, Ninh Vân Hoan nhất định sẽ làm cho sự bất mãn của nhà họ Cố với Cố Doanh Tích càng lúc càng lớn, trên thế giới nếu đã không có nữ chính không phá hư được tình yêu, vậy thì nhất định cũng không có nữ phụ không phá hư được tình thân, mặc dù cô là nữ phụ, nhưng đời trước cũng không biết lợi dụng thật tốt thân phận này của mình, ngược lại còn bắt đầu nịnh nọt Cố Doanh Tích làm tốt cho mối quan hệ của hai người chính là mình phải chết oan.

Cũng không ngờ tới ngược lại bị ả làm cho cô cửa nát nhà tan, đời này lại tới, cô cũng nên làm một nữ phụ đúng cách, kéo đẩy một chút phá hư chuyện tốt của nữ chính, làm cho ả cũng ném thừ mùi vị thống khổ bị người thân vứt bỏ! Cố Doanh Tích điện thoại tới, tự nhiên nhà họ Cố cũng không dám lại luôn mồm hô Ninh Vân Hoan giết ả, hơn nữa không viết vì

cái gì, một cú điện thoại của Cố Doanh Tích gọi tới, làm cho Cố Nhàn vừa rồi còn nửa sống nửa chết giống như thêm máu gà, trên mặt thậm chí còn hiện tia đỏ ửng, cặp mắt kia sáng ngời mà có tinh thần, ở đâu còn nhìn thấy mệt mỏi và nhu nhược trước đó. Cặp mắt hai chị em Cố Doanh Nặc còn mang theo ý cười. Cảnh sát muốn đem người mang đi, Cố Nhàn đang muốn cầm mảnh vải trắng dưới đất khẽ quấn tiền đem đi, Ninh Vân Hoan lại lớn tiếng nói:

“Bà Cố à, hiện tại con gái bà không có bị người hại chết, hôm nay bà lại tới đây bôi xấu danh tiếng ba tôi, còn ở chỗ này giả bộ làm cho người ta đồng tình mà đưa tiền, tôi nghĩ bà Cố không phải là kẻ ăn xin, không thể nào sẽ cần số tiền này đi?”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thích

Lời nói của Ninh Vân Hoan vừa ra khỏi miệng, cả người Cố Nhàn đều cứng lại, bà rất cần tiền, bệnh của bà cũng thường xuyên cần uống thuốc. Lúc còn trẻ bà không có công việc chính thức, dựa vào làm việc vặt mà nuôi lớn mấy đứa con trai con gái, đến già cũng không có bảo hiểm, đến thuốc uống cũng là do bản thân bỏ tiền hoàn toàn, khả năng số tiền này cũng được hai vạn, ít nhất cũng đủ cho bà sống tốt qua mấy tháng, bà cũng là người, cũng sợ chết, không có tinh thần thấy chết không sợ, lại không muốn liên lụy đến con gái, cho nên tự nhiên là không muốn trả tiền lại.

Nhưng Ninh Vân Hoan vừa nói như vậy, bên ngoài Cố Nhàn luôn thể hiện là người biết lễ nghĩa, lúc này bị cô nói ra, cũng đành phải đem miếng vải trắng mở ra lần nữa, còn chưa mở miệng nói chuyện, cũng đã có một người phụ nữ đi đến nhặt ba tờ tiền giá trị lớn trở về:

“Bà là đồ lừa gạt, tiền này tôi cũng không thể cho, chẳng thà quyền góp cho hội từ thiện, tôi lấy lại ba nghìn.” Người phụ nữ vừa nói dứt câu, liền tiếp có mấy người đi lên nhặt lại tiền, không quá một phút đồng hồ, tiền trên mặt đất đã được nhặt sạch sẽ, đừng nói đến một trăm đồng, mà ngay cả hóa đơn và biên lai của bệnh viện trước mặt Cố Nhàn cũng bị mọi người dẫm dầy dấu chân.

Ba mẹ con họ Cố tức giận đến xanh mét, toàn thân run rẩy. Ninh Vân Hoan lại cười nói: “Tôi chỉ là nói thật mà thôi, ba tôi đã trợ giúp các người nhiều rồi, dù không biết cảm ơn người cho thì thôi, cũng không thể lấy oán trả ơn!”

Lời của cô làm Cố Nhàn tức giận đến mức trắng bệch, Cố Doanh Nặc đỡ lấy Cố Nhàn, theo bản năng nguyên rủa: “Cô ác độc như vậy, nhất định chết không tử tế!”

“Tôi có chết tử tế hay không thì chưa biết, nhưng nếu như cô nguyên rủa linh nghiệm, thì trước mắt cô nên lo lắng cho mình đi, không biết khi nào chị gái cô sẽ bán đứng cô đây!” Ninh Vân Hoan nhớ đến Cố Doanh Nặc lúc chưa chết ở đời trước, đại khái là khoảng hai năm sau, đại khái năm sau cô ta cùng con trai của Tống Thanh Vân là Tống Mẫn Nhiên sẽ quen biết nhau, lúc này Cố Doanh Nặc không biết chính mình mới chân chính là chết không tử tế, ngược lại còn nguyên rủa người khác.

Nghĩ tới những thứ này, Ninh Vân Hoan cũng không tức giận với cô ta, ngược lại còn cười: “Đến lúc đó bà Cố dạy ra ba cô con gái, thế nhưng hết mất hai người là thiếu nữ trượng phu.” Ninh Vân Hoan nói nói, nở nụ cười, rốt cục mới không thèm nhìn ba mẹ con họ Cố nữa. Xoay người đi vào trong tiểu khu.

Để lại Cố Nhàn tức giận đến mức suýt hộc máu, Cố Doanh Nặc dù sao vẫn là cô thiếu nữ, sắc mặt lúc này cũng lên máu đỏ bừng, chịu không được xoay người nằm trong ngực Cố Nhàn riu rít khóc lên.

Xử lý xong chuyện nhà họ Cố, Ninh Vân Hoan về nhà xem ba Ninh, hiện tại thân thể ông không tốt, hơn nữa lần trước bị Ninh Vân Thành lừa gạt ra ngoài rồi Cố Thiếu Đào kêu người đánh ông đã tạo thành bóng ma tâm lý trong lòng ba Ninh, bởi vậy buổi sáng ông chỉ ở trong nhà đi lên đi xuống, cũng không bước ra khỏi tiểu khu. Đối với chuyện xảy ra ở bên ngoài cũng không biết rõ. Ninh Vân Hoan suy nghĩ một chút vẫn quyết định đem chuyện này nói cho ông biết.

Dù sao bây giờ cô không nói. Về sau lỡ như có người trong tiểu khu gặp ba Ninh không chừng cũng lỡ miệng nói ra, để tự mình nói còn tốt hơn

là nghe từ người khác, mình có thể ở một bên khuyên nhủ. Không chừng ba còn có thể bình tĩnh hơn một chút.

Ai ngờ ngoài dự liệu của cô, ba Ninh vô cùng yên tĩnh, cũng không có tức giận hay khó chịu gì: “Con nói, Vân Thành đúng là cùng với tên nhóc họ Cố kia thương lượng muốn bắt cóc ba đòi tiền?” Lúc ba Ninh nói những lời này, vẻ mặt hết sức trấn định, Ninh Vân Hoan ngẩn người, nhưng vẫn gật đầu nhẹ: “Đúng vậy ba, con mượn Lan Lăng Yến vài người, theo dõi bọn họ liên tục.”

Ba Ninh nghe thế, an tĩnh một hồi lâu, lúc này mới thở dài, không nói đến Ninh Vân Thành mà cầm quả trượng trên tay gõ gõ xuống đất: “Nếu đã cùng nó kết hôn, cũng đừng nói thẳng họ tên, miễn cho người ta nói Ninh gia chúng ta không có gia giáo.” Ba Ninh dạy dỗ con gái một câu xong mới miễn cưỡng vẫy tay với mẹ Ninh đang cười ở bên cạnh: “Tôi thấy biệt thự bên Lam Sơn hiện tại cũng để trống không có ai ở, Hoan Hoan cầm lấy đi, con lập gia đình, coi như đây là của hồi môn chúng ta cho con.”

Lúc này trong lòng ba Ninh hết sức thất vọng về Ninh Vân Thành, nhưng không hoàn toàn hết hy vọng với đứa con trai này, bởi vậy vẫn giữ lại một chút, không có nói muốn đem nhà ở và toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của mình cho con gái, nhưng mà vẫn đem biệt thự Lam Sơn cho Ninh Vân Hoan, chứng minh trong lòng ông vẫn không tinh táo giống như biểu hiện bên ngoài.

Ninh Vân Hoan cũng không biết khuyên ông như thế nào, đây vẫn chỉ là mới bắt đầu mà thôi, Ninh Vân Thành và Cố Doanh Tích đây đưa càng ngày càng sâu thì về sau còn có nhiều chuyện có thể xảy ra!

Chỉ là đời này Cố Doanh Tích đã không còn thuận buồm xuôi gió như đời trước, ngược lại bởi vì quan hệ của Lan Lăng Yến mà còn bị người làm ô nhục. Nghĩ được như vậy, Ninh Vân Hoan lại nhớ đến một sự kiện trong lúc đó.

Bây giờ Lan Lăng Yến dạy dỗ Cố Doanh Tích chủ yếu là vì cô, có thể treo ngược mỗi ở đó nhưng còn đám người Lưu Tấn Quân, căn bản mấy ngày này cô không có đem đám người kia để ở trong lòng, cũng không biết bọn họ đi đến nơi nào. Ninh Vân Hoan nghĩ đến chuyện như vậy, vừa ra khỏi nhà liền gọi điện cho Lan Lăng Yến: “Lúc ấy Cố Doanh Tích bị người cứu đi, vậy đám người Lưu Tấn Quân đi đâu vậy?”

Hôm nay Cố Doanh Tích còn sống, cũng gọi điện thoại tới, biểu hiện lúc đó có vẻ là che giấu, càng làm cho trong lòng Ninh Vân Hoan chắc chắn Cố Doanh Tích là được người cứu.

“Làm sao em biết được ả được cứu?” Âm thanh của Lan Lăng Yến xuyên qua điện thoại truyền vào tai Ninh Vân Hoan, mang theo một tia lười biếng và ôn nhu, tiếng hít thở thối tới ống nghe, hình thành một loại không khí mờ ám, lỗ tai Ninh Vân Hoan có chút nóng lên, cũng quên mất mình mới vừa hỏi cái gì.

Cảm giác được đầu bên kia im lặng, Lan Lăng Yến dám khẳng định bộ dáng hiện tại của cô có chút đáng yêu, tay chân luống cuống, nhin không được lại cười khẽ hai tiếng, chạm vào di động hôn một cái, lúc này mới nói thẳng: “Ả là được người cứu, hơn nữa bây giờ còn đang ở bên đó.”

Ninh Vân Hoan vừa nghe câu này, lại càng cảm thấy suy đoán của mình đúng liền nói theo bản năng: “Cứu ả có phải là người họ Mộ không?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng cô mới phát giác được có cái gì không đúng, nếu như mình đã đoán sai, có thể cô phải giải thích tại sao lại nói ra họ Mộ như vậy? Tại sao cô lại nghĩ Cố Doanh Tích sẽ có liên quan đến nhà họ Mộ? Mà nếu như cô đã đoán đúng, lại càng không giải thích tốt chuyện như vậy, trong tay cô có người của Lan Lăng Yến cho mượn, đương nhiên Lan Lăng Yến biết rõ ràng hiện tại cô không có tra động tĩnh của Cố Doanh Tích, huống chi coi như là cô tra động tĩnh của nhà họ Mộ, thì với địa vị của nhà họ Mộ lúc này, bản lãnh của cô cũng không thể tra ra rõ ràng, thì

làm sao cô sẽ biết là nhà họ Mộ ra tay cứu Cố Doanh Tích mà giải thích cho tốt.

Vẻ mặt Lan Lăng Yến ngưng tụ, cầm di động, trong mắt lộ ra vẻ dăm chiêu, cũng không tiếp tục đề tài này, anh là một thợ săn lão luyện, đối với chuyện gì có hứng thú luôn luôn không đem biểu hiện chân thật nói ra, anh có rất nhiều kiên nhẫn, từ từ có thể biết rõ ràng chuyện gì xảy ra. Nếu lúc này anh hỏi tới, Lan Lăng Yến khẳng định mình sẽ không biết được đáp án, ngược lại còn làm cho Ninh Vân Hoan bị dọa mà chạy mất.

Thật vất vả mới đem người mang vào trong ngực có chút hơi ấm, anh sẽ không làm loại chuyện đem người dọa trở về lại chỗ cũ, bởi vì liên giả bộ như không có nghe câu vừa rồi của Ninh Vân Hoan, trên mặt vui vẻ lại càng thêm chút ít u ám: “Là tên gốc nhà họ Mộ cứu ả, Mộ Căn Ngôn.”

Lấy được cái đáp án khẳng định, tảng đá trong lòng Ninh Vân Hoan rơi xuống dưới đất, lập tức nghĩ tới vừa rồi mình lỡ lời, trong lòng có chút lo sợ bất an, cô cũng không biết vừa rồi Lan Lăng Yến có nghe thấy hay không. Nếu như anh nghe được, khẳng định là giả bộ như không nghe thấy. Mặc kệ như thế nào, anh không hỏi tiếp tục, ngược lại làm cho hành vi của cô đủ thể diện, trong lòng Ninh Vân Hoan hiện ra vài tia cảm kích.

“Anh thấy tên nhóc họ Mộ kia còn có chút tâm tư, chuyện của họ Cố, em không cần lo, giao cho anh là được rồi!” Mặc dù Lan Lăng Yến thích bộ dáng sinh động của Ninh Vân Hoan lúc đùa giỡn Cố Doanh Tích, nhưng nghĩ đến lai lịch của Mộ Căn Ngôn mà mấy ngày nay anh tra ra được, lại cảm thấy người này quá nguy hiểm với Ninh Vân Hoan, không nên giao cho cô chơi.

Nói đến ảnh hưởng của Cố Doanh Tích đến Ninh Vân Hoan, vậy thì đó là một tâm ma, trong sách cô trốn không thoát loại dây dưa với Cố Doanh Tích. Đời trước cô lại chết ở trên tay Cố Doanh Tích, cả đời này cô

nghĩ muốn cách ly quan hệ với những người này, cũng không ngờ quay đi quay lại, cô vẫn bởi vì Lan Lăng Yển mà đụng tới Cố Doanh Tích.

“Chuyện của Mộ Căn Ngôn em biết anh sẽ giúp em, nhưng Cố Doanh Tích thì không được.” Tâm kết của cô, cần chính cô đến mở ra, ít nhất coi như là cô không cần Cố Doanh Tích tìm đến cái chết, nhưng tức giận của mình thì cần phải giải tỏa.

Lan Lăng Yển khẽ nhíu chân mày, vừa muốn mở miệng nói chuyện, âm thanh mềm mại của Ninh Vân Hoan từ đầu bên kia điện thoại truyền tới: “Anh nhất định sẽ bảo vệ em, em biết rõ, có đúng không ông xã?”

Vừa nghe đến những lời này, nghe đến cô gọi mình là cái gì, thoáng cái Lan Lăng Yển liền hết giận, thậm chí thời điểm đó anh không chú ý, trên mặt anh còn lộ ra vẻ vui vẻ mà nhu hòa, không vui trong lòng lập tức tản ra ngoài, toàn bộ chỉ còn là tràn đầy khoái trá, chính anh cũng không thể khống chế khóe miệng vênh lên, lời muốn nói ra đầy sự nịnh nọt và sủng ái:

“Mộ Căn Ngôn là kẻ giả ngu của nhà họ Mộ, tâm cơ hãn rất sâu, hơn nữa hãn còn có chút thế lực, có điều bảo vệ tốt cho Hoan Hoan chính là trách nhiệm của ông xã, em yên tâm chơi đi, trước khi em chơi đủ, chắc chắn ả ta sẽ không chết!” Về phần chơi đủ rồi Cố Doanh Tích có thể chết hay không, Lan Lăng Yển cũng không có nói rõ, đương nhiên Ninh Vân Hoan không có hiểu được.

Cô không ngờ chính là mình chỉ là nghe lời ba Ninh nói mà thuận miệng gọi anh một tiếng ông xã mà thôi, biểu hiện của anh lập tức ngoài dự liệu của Ninh Vân Hoan, không có ngờ tới Lan Lăng Yển lòng dạ độc ác không ai bì kịp trong con mắt cô cũng sẽ có một ngày dùng giọng nói như vậy để dụ dỗ cô. Cô biết mình có chút đặc biệt đối với Lan Lăng Yển, cô cũng có thể cảm giác được, mặc dù những ngày này cô vẫn luôn nhàn nhạt với Lan Lăng Yển, trong lòng còn cho là mình sợ anh. Đúng là nếu như

không phải là ý lại vào sự dung túng của anh, cô sẽ không thể nào ở trước mặt anh mà tự tại như vậy. Thậm chí, thời điểm có cảm giác nguy hiểm khi gặp Tần Dật, phản ứng đầu tiên chính là gọi điện cho anh!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cùng Chơi

Khóe miệng Ninh Vân Hoan khẽ cong, cô và Lan Lăng Yển quen biết nhau 2 năm, sau khi hai người đã kết hôn, sinh con lâu như vậy, mà giờ giống như cô mới phát hiện chuyện Lan Lăng Yển có thể thích cô là sự thật.

Cô không phải là nữ chính người gặp người thích, sau khi xuyên qua biết rõ nội dung câu chuyện cũng không mang đến cho cô bàn tay vàng, cũng không ngờ tới hóa ra ngạc nhiên là ở chỗ này đợi cô. Nếu quả thật Lan Lăng Yển thích cô, cô sẽ không phải chết, hiện tại cô có chuẩn bị, cũng sẽ không thể nào chết ở trên tay Cố Thiếu Đào hay là Cố Doanh Tích, chỉ cần Lan Lăng Yển không giết cô, cái gì cô cũng không nên sợ!

Nếu như Cố Doanh Tích muốn mạng của cô, vậy thì để Cố Doanh Tích chết trước là được!

“Em/Anh đang ở đâu?” Hai người không hẹn mà cùng hỏi ra, Lan Lăng Yển nhẹ giọng cười cười, lúc này mới nói: “Trước hết để cho người đưa em về nhà, chờ anh.”

Tâm tình Ninh Vân Hoan vui vẻ như thể bay bổng lên, đầu tiên là gạt đầu nhẹ, lập tức phát hiện căn bản anh không thể thấy được động tác của mình, lúc này mới nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng.

Tuy nói kiếp trước giết mình, cũng rất sợ hãi anh đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan lại tưởng tượng không được mình vì lý do gì mà không thích anh.

Người như Lan Lăng Yến không dễ động tâm, nhưng nếu anh đã động tâm thì khẳng định anh sẽ toàn tâm toàn ý không thay lòng, một người tâm chí kiên định như vậy, từ nhỏ lại lớn lên trong hoàn cảnh nhà họ Lan như vậy, anh muốn cái gì thì trong lòng cần phải rõ ràng. Ninh Vân Hoan vừa nghĩ đến cái anh muốn chính là mình lại nhin không được cong khóe miệng nở nụ cười.

Xe trực tiếp đi lại đường cũ, dọc trên đường đi, Ninh Vân Hoan cầm di động, muốn gọi điện cho Lan Lăng Yến rồi lại cố nén, không có ngờ có ngày cô cũng sẽ có tâm tư như cô gái nhỏ này, đang có chút ít mơ màng, xe rất mau đã đến giữa sườn núi trong trang viên.

Cả một đỉnh núi tất cả đều là thuộc về cá nhân Lan Lăng Yến, xe chạy thẳng một đường vào biệt thự. Xe mới vừa dừng ở bên ngoài, thấy sân cỏ lớn phía xa xa, nhìn qua cửa sổ xe, Ninh Vân Hoan liền thấy được có nhiều người đang ngồi ở bộ bàn ghế trước bãi cỏ.

Đi theo Lan Lăng Yến ở chỗ này mấy tháng. Bên này luôn không có tiếp khách, lại là tài sản cá nhân của Lan Lăng Yến, theo lý mà nói càng không có khả năng có người đến. Đoạn đường từ chân núi lên trên này được quản lý nghiêm ngặt, đừng nói là có người đi lên, ngay cả một con thú dữ cũng không có khả năng xuất hiện. Hai vệ sĩ mới vừa nhảy xuống, mở cửa xe liền nghe tiếng trẻ con khóc vang lên.

Ninh Vân Hoan thoáng liền nghe ra đây là tiếng khóc của Lan Ý, trong lòng căng thẳng, theo bản năng liền xuống xe chạy qua phía bãi cỏ.

“Mọi người xem. Mũi heo. Mũi heo.” Tiếng một cô gái cười ha ha truyền đến. Đứa bé khóc càng lớn tiếng, mấy người ngồi xung quanh cũng cười theo.

Bảo mẫu đưa tay muốn ôm đứa bé về lại bị vài người ngăn cản, Ninh Vân Hoan thở phì phò chạy tới gần, liền nhìn thấy Lâm Thiển đang ôm con

traì mình. Lúc này đang dùng sức đẩy cái mũi nhỏ tạo thành hình dáng mũi heo, chóp mũi thẳng bé đã đỏ bừng, cũng không biết đã bị chình bao lâu, khó trách lại khóc lớn tiếng như vậy.

Hôm nay thời tiết bên ngoài rất lạnh, theo lý thuyết Lan Ý đi ra ngoài thì bà vú cùng với đám bảo mẫu phải mặc cho nhóc một tầng áo lông dày mới phải, nhưng lúc này trên người nhóc không có gì cả, chỉ có khi ở trong phòng có điều hòa mới không mặc cả áo mỏng như vậy, lúc này sắc mặt nhóc đã tái nhợt.

Tới giờ Lan Ý cũng có chút nhận thức, bị người xa lại ôm liền giãy giụa, hơn nữa còn bị chình như vậy tự nhiên khóc càng lợi hại. Nhìn thấy mẹ đi tới, đôi bàn tay liền duỗi thẳng tới, trong miệng còn có chút hô không rõ ràng:

“Mẹ, mẹ...” Lúc này nhóc con đã được mười tháng. Đã có thể nói vài từ đơn giản, Ninh Vân Hoan thấy con trai vừa khóc vừa kêu như vậy không khỏi đau lòng, tiến lên muốn ôm nhóc. Lâm Thiển lại cười hì hì đem nhóc con ôm qua hướng bên cạnh, cười nói: “Ai nha, hẹp hòi như vậy làm gì...”

Ninh Vân Hoan đi đến gần thấy hai mắt và mũi con trai có chút sưng đỏ, không chút nghĩ ngợi liền giơ tay cho Lâm Thiển một cái bạt tai.

“Chát” một tiếng đánh giòn tan vang lên trên mặt Lâm Thiển, mọi người xung quanh vốn đang cười hì hì liền sợ ngây người. Lâm Thiển cũng ngây dại, đợi đến khi cô ta lấy lại tinh thần, lập tức nổi giận, vô ý thức làm cho nhóc con trong ngực đập mặt xuống đất: “Cái đồ không biết xấu hổ, dám đánh tôi!”

Chứng kiến động tác của cô ta, Ninh Vân Hoan giật mình. May mắn vệ sĩ sau lưng nhanh chóng nhảy tới tiếp nhận nhóc con đang chuẩn bị hôn mặt đất. Lan Ý không biết đây là đang đập nhóc xuống đất, ngược lại cho

rằng mẹ đang đùa giỡn với mình, còn nhếch môi nở nụ cười “hắc hắc”, lộ ra mấy cái răng nhỏ trắng như cơm đường.

“Mẹ, mẹ, mẹ...”

Ninh Vân Hoan thấy con trai không có việc gì, cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, không chút nghĩ ngợi liền tát thêm cho Lâm Thiến một cái.

Vừa rồi con trai còn ở trong ngực cô ta, vì sợ con trai mình sẽ bị ném ra, căn bản cô không có dùng bao nhiêu lực, cũng không ngờ cô ta lại sợ hãi làm con trai ngã xuống đất. Thứ đáng chết Lâm Thiến này lại đem con trai mình đập lên mặt đất, lần này con trai được người khác ôm lấy, không có ở trong tay cô ta, tự nhiên sẽ dùng hết sức lực, hung hăng tát lên mặt Lâm Thiến một cái.

Đây là cô nén giận ra lực ở tay, nên đương nhiên sức lực cũng không nhỏ, đánh cho Lâm Thiến mới đứng lên xoay hai vòng liền đặt mông xuống đất.

“Sao cô dám đánh tôi!” Lâm Thiến hứng trọn hai cái bạt tai lúc này mới hồi phục tinh thần lại, lập tức nổi giận vô cùng, bùm mặt, nghiêng người muốn ngồi dậy. Ninh Vân Hoan lại học hành vi cởi khuy tay áo của Lan Lăng Yến lúc đánh Tần Dật, vừa cởi áo khoát da dê ném xuống bãi cỏ bên cạnh, liền nhảy xuống ngồi ngang hông Lâm Thiến, không để cho cô ta có thể ngồi dậy, lúc này mới túm hết tóc của cô ta lên, tay dùng sức đẩy mũi cô ta lên:

“Như thế nào, mũi heo, thú vị sao?” Cô còn đang muốn dùng sức, đột nhiên mũi của Lâm Thiến “răng rắc” một tiếng, thế nhưng lại lệch sang một bên. Lâm Thiến hét một tiếng chói tai, cũng không biết khí lực ở đâu ra đẩy Ninh Vân Hoan ra, bùm lấy mặt, nước mắt không ngừng chảy ra.

Vừa rồi dùng bao nhiêu sức trong lòng Ninh Vân Hoan biết rõ, nhất định là dùng một chút sức, nhưng tuyệt đối không có bằng lúc Lâm Thiến

làm với con trai mình, cô còn chưa kịp làm gì thêm, mũi này liền bị lệch, nhất định là đã sửa mũi.

Nghĩ đến đây, tức giận trong lòng Ninh Vân Hoan càng tăng lên: “Như thế nào? Mũi heo thú vị sao?”

“Tiện nhân, tôi muốn giết cô!” đầu tóc Lâm Thiến tán loạn giống như bà điên kêu lên, vừa nỗ lực chống nửa người lên. Làm sao Ninh Vân Hoan cho cô ta như ý được, thoáng cái lại đẩy cô ta ngã trên đất, néo mặt cô ta hỏi: “Không dễ chơi? Cô còn chơi đùa con trai tôi như thế nào nữa, nói tôi nghe một chút, tôi dùng toàn bộ chơi với cô một lần!”

Ninh Vân Hoan xoay đầu nhìn con trai khóc đến mức khuôn mặt với chóp mũi sưng đỏ, mặc dù vừa rồi không có sờ tay nhóc con có bị lạnh hay không, nhưng cũng có thể biết được, hiện nay ngoài trời lạnh như vậy, con trai không biết ở bên ngoài bao lâu, nhất định là bị đông lạnh luôn rồi.

Vừa nghĩ như thế, cổ giận trong lòng lại dâng lên, hung hăng kéo tóc Lâm Thiến vừa mới bò lên, chuẩn bị tránh ra. Lâm Thiến lại hung hăng kéo mắt cá chân cô, làm cho cô lão đảo vài bước mới miễn cưỡng đứng vững không bị ngã nhào ra đất. Lâm Thiến đang muốn bổ nhào lên người cô, Ninh Vân Hoan theo bản năng tránh sang một bên, lúc này mới phân phó hai vệ sĩ: “Đem cô ta giữ lại, xem ra Lâm tiểu thư còn chưa có chơi đủ, hẳn là phải từ từ chơi đùa một chút!”

Cái này, Ninh Vân Hoan thật là tức điên rồi, thật vất vả mới đứng vững vàng được, đang sửa sang lại đầu tóc liền thấy Lâm Thiến bị một vệ sĩ chế trụ, gò má cô ta có chút sưng đỏ, đầu tóc tán loạn, mấu chốt là mũi còn bị lệch, mặt dính ít cỏ vụn, trong đầu lỗ mũi giống như có thấm chút máu, vẻ mặt cực kỳ vụn vẹo, hét to: “Buông ra! Cầu vật, các người biết rõ bác tôi là ai không? Tôi sẽ kêu bác tôi cho người ném các người xuống biển làm mồi cho cá mập!”

Đối với người của nhà họ Lan mà nói, Lâm Thiến cũng biết nói tên mình ra cũng là vô dụng, bởi vậy cố ý nhắc đến Lâm Mẫn. Nhưng những bảo vệ này vốn là tâm phúc, chỉ nghe lời của Lan Lăng Yển. Lúc này Lan Lăng Yển nếu đã đưa bọn họ cho Ninh Vân Hoan sai sử, đương nhiên là Ninh Vân Hoan nói cái gì thì bọn họ làm cái đó.

Đừng nói là lúc này Lâm Thiến nhắc đến tên Lâm Mẫn không được gì, mà chính là cha của Lan Lăng Yển, chủ của Lan gia tự mình đi đến, nếu không có mệnh lệnh của Lan Lăng Yển thì đối với bọn họ cũng chẳng là gì!

Ngược lại, bởi vì hành vi uy hiếp của Lâm Thiến, vệ sĩ đem hai tay cô ta bắt chéo sau lưng càng khóa chặt hơn nữa, làm cho xương cốt Lâm Thiến vang lên một tiếng rất nhỏ, vẻ mặt cô ta cũng càng khó coi.

Hành vi Lâm Thiến làm té con trai mình vừa rồi làm cho Ninh Vân Hoan hết sức phẫn nộ, cũng không xem mình sẽ làm ra hậu quả gì, dù sao phía sau còn có Lan Lăng Yển, anh nhất định sẽ đem nguy hiểm ngăn trở hết. Ninh Vân Hoan cũng không biết như thế nào, chính là tin tưởng anh, lúc này cũng không cần biết Lâm gia là cái gì, hung hăng vung cánh tay, lại tát Lâm Thiến thêm một cái, thẳng tay đánh cho đầu cô ta lắc qua lắc lại, hết lần này tới lần khác cả người bị người giữ lấy không giãy giụa được, đầu tóc màu đỏ rượu cũng theo động tác của cô ta mà bung ra tứ phía.

“Chơi thật thú vị sao?” Ninh Vân Hoan lắc lắc bàn tay, cảm thấy hơi đau. Lúc này mới quay đầu nhìn mấy cô gái còn đang cười xung quanh: “Buồn cười không? Tôi cảm thấy được chuyện này còn buồn cười hơn so với mũi heo.”

Vài tên thanh niên và mấy cô gái sớm đã bị hành động hung hãn của cô làm chấn kinh đến thần thờ, những người này lớn tuổi nhất cũng không qua hai mươi lăm tuổi. Nguyên một đám trên lỗ tai đều bấm bảy tám cái khuyên tai, trên mặt dùng vòng bạch kim xỏ qua, nhìn qua lỗ tai thập phần lóe sáng hơn nữa còn vô cùng đẹp đẽ.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Liễu Yên

Trong đó có một cô gái khoảng chừng mười mấy tuổi lại ăn mặc khác biệt với đám người dị thường kia, trên người cô ấy mặc một cái áo sơ mi màu kem bó eo, bên ngoài khoác một cái áo len hồng phấn rộng thùng thình, phía dưới là quần lụa mỏng cùng màu với áo, mang một đôi giày đơn giản cao đến mắt cá chân.

Mái tóc nhuộm màu chocola làm nổi bật gương mặt ngọt ngào và đáng yêu của cô gái, tóc mái cắt ngang trán vừa vện che hết chân mày, phía dưới lại là một đôi mắt to sáng ngời, trên mặt chỉ đánh lớp phấn mỏng, trang điểm nhẹ nhàng, ngồi giữa một đám thanh thiếu niên ăn mặc như côn đồ lại có vẻ đặc biệt xuất chúng.

Lúc này cô gái đang lấy tay che miệng, cò vẻ kinh ngạc đến ngây người. Chứng kiến Ninh Vân Hoan lại đánh Lâm Thiến một bạt tai, cô gái mới phản ứng lại bình thường, vội vàng kêu lên: “Dừng tay, cô muốn làm gì? Vừa rồi Thiến Thiến cũng không phải là cố ý, làm sao cô có thể tùy tiện đánh người như vậy?”

Âm thanh của cô gái tỏ vẻ khiếp sợ, gấp đến độ mặt đỏ bừng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái nhìn qua càng thêm chói lọi. Lúc này cô gái vừa mở miệng ra, đám thiếu niên thiếu nữ mới hồi phục tinh thần, cả đám dùng vẻ mặt không thiện cảm nhìn chằm chằm Ninh Vân Hoan: “Cô là ai? Dám chạy đến bên này, cô có biết đâu là khu vực của tư nhân? Cô đánh Lâm nhị tiểu thư, có phải không muốn sống nữa hay không?”

Đám người kia vừa nhìn là biết có xuất thân không tầm thường, nguyên một đám bị cưỡng chiều đến mức không biết trời cao đất rộng. Ninh Vân Hoan liếc mắt, nhìn không được bật cười lên: “Đây là nhà tôi! Lời này cũng phải là do tôi nói mới đúng, đây là nhà tôi, là ai mời các người tới? Chạy đến nhà tôi, còn dám dụng đến con trai tôi, xem ra các người mới đúng là không muốn sống!”

“Nhà của cô?” Cô gái vẻ mặt ôn nhu vừa nghe nói như thế, nhìn không được lên giọng một chút, trên mặt miễn cưỡng duy trì sự vui vẻ, nhưng nghe ra được địch ý ở trong giọng nói: “Chị gái này, đây chính là nơi tư nhân của họ Lan, có phải cô đi nhầm đường?”

Cô gái nói chuyện cũng không có vẻ mặt chanh chua. Nhưng ngữ điệu ôn nhu và lời cô gái nói ra làm mọi người chịu không được đều bật cười một tiếng.

Mặc dù lúc này Ninh Vân Hoan đã sinh con, có thể là bởi vì ngày thường cô dậy sớm, hơn nữa sinh con xong cũng điều dưỡng thân thể rất tốt, lúc này thoạt nhìn bề ngoài cũng chỉ khoảng 17, 18 tuổi. Nhìn cô gái này trang điểm trang nhã, mặc đồ cũng rất thực nữ, nhưng rõ ràng bộ dáng cũng khoảng chừng 20, Ninh Vân Hoan nhìn không được cũng cười theo:

“Chị gái? Cô à, nhìn bộ dáng của cô lớn hơn tôi vài tuổi, có phải cô không soi gương nên cho rằng còn nhỏ tuổi hơn tôi?”

Vốn là cô không muốn tranh cãi miệng lưỡi với những người này. Nhưng đám người này lại dám chạy đến nhà cô, khinh dễ con trai cô. Lúc này tự nhiên Ninh Vân Hoan sẽ không khách khí với những người này. Thấy cô gái kia bị mình nói một câu mà sắc mặt tái xanh, Ninh Vân Hoan nói tiếp: “Huống chi cô cũng biết đây là tài sản của nhà họ Lan, vậy mà nhà họ Lan có những người nào cũng không thăm dò rõ ràng, liền dám lấy khẩu khí mình là chủ nhân ở đây để giáo huấn tôi. Xin hỏi cô là ai?”

Nói xong lời này, Ninh Vân Hoan cũng không thèm nhìn sắc mặt đỏ bừng của cô gái, đảo mắt liếc qua cô gái một cái, quay đầu lại, vờ mặt khó coi nhìn chăm chăm bảo mẫu: “Các cô trông Lan Ý thế nào? Nếu như không trông được, cứ việc nói thẳng, tôi sẽ đề nghị Lan tiên sinh thay người.”

Bảo mẫu bị Ninh Vân Hoan nói như vậy xong cả người gấp đến độ sắp khóc, lúc này mới nói lắp bắp: “Phu nhân, không phải như thế, bọn họ là thân thích với lão phu nhân.”

Ninh Vân Hoan cười lạnh một tiếng. Cô không để ý thái độ của cô gái, chuyện này so với việc bị tát còn khó tiếp nhận hơn, chỉ là cô gái nhịn khó chịu trong lòng, đưa tay về phía Ninh Vân Hoan:

“Có thể vừa rồi chúng tôi đã làm sai, cũng không biết phu nhân là vị kia của nhà họ Lan...”

“Liều Yên. Không cần cũng cô ta nói chuyện, tiện nhân đó là anh họ tớ...” Lâm Thiến vừa rồi hai tay còn bị bắt chéo sau lưng thấy cô gái vươn tay ra với Ninh Vân Hoan liền hận đến cắn răng, hai mắt đỏ bừng, vừa mới mở miệng, đã nghe thấy tiếng xe ô tô ở xa xa. Mấy người đều theo bản năng quay đầu đi xem, chỗ Ninh Vân Hoan xuống xe vừa rồi đã có xe ngừng lại, có vệ sĩ mở cửa sau, một thân người mặt bộ quần áo tây trang cắt may màu vàng nhạt, một tay đặt trên cửa xe, một tay nhanh chóng mở cửa, Lan Lăng Yến xuống xe đi tới bên này.

Cô gái vừa đưa tay ra với Ninh Vân Hoan thoáng cái đỏ mặt, hai tay để trước eo thon, xoay người chạy về hướng Lan Lăng Yến.

Lan Lăng Yến mặc bộ tây trang màu trắng gạo uy vũ hiên ngang, thật ra màu của bộ đồ anh mặc trên người khá kén chọn người mặc, màu sắc đó không chỉ không làm cho ủy mị mà còn thể hiện đầy đủ khí chất nhã nhặn, nho nhã mà mạnh mẽ của anh.

Ninh Vân Hoan nhìn bộ dáng của cô gái kia, còn nghĩ đến hai chữ Liễu Yên mà Lâm Thiến vừa mới hô lên. Trong lòng lập tức nhớ đến lần trước cô đi tới công ty của Lan Lăng Yến, vừa lúc gặp Lâm Thiến đề cập qua Liễu Yên, trong lòng mơ hồ cũng có chút không thoải mái, nhưng cũng không có nói ra.

“Anh Lan Cửu.” Ngoài dự kiến của Ninh Vân Hoan, cô gái tên Liễu Yên này mặc dù vẻ mặt lúc gặp Lan Lăng Yến giống y đúc như Cố Doanh Tích, nhưng ánh mắt của cô ta cũng không có liên tục xoắn ở trên người Lan Lăng Yến, chỉ là chạy chậm vài bước, cách anh gần một chút mới nhỏ giọng gọi.

Căn bản bước chân của Lan Lăng Yến không có dừng lại, mà ngay cả ánh mắt cũng không có nhìn thoáng qua cô ta, rất nhanh liền đi qua.

Đôi bàn tay Liễu Yên vốn là xoắn lại ở trước eo trong lúc đó liền cứng đờ, Ninh Vân Hoan thấy sống lưng cô ta cũng cứng lại, nhưng rất nhanh liền thả lỏng. Lúc ngẩng đầu lên thì trên mặt là bộ dáng dụ dàng động lòng người, không có lấy nửa điểm bị người ta bỏ qua mà lúng túng và khó chịu, ngược lại còn cười ngọt ngào.

“Làm sao vậy?” Vốn là Lan Lăng Yến rất cao hứng khi lần đầu tiên nghe được Ninh Vân Hoan gọi anh là ông xã, không thể chờ đợi được liền bỏ công việc chạy về nhà, lại thấy trong nhà đột nhiên nhiều lên một đám người không nói, hơn nữa khuôn mặt hoàn hảo của bà xã có chút không tốt lắm.

“Lâm Thiến lấy con trai ra chơi trò mũi heo, đẩy đổ cả mũi của Lan Ý!” Ninh Vân Hoan nói đến đây, cổ tức giận trong lòng lại chui ra, lập tức hận không thể xoay người đánh Lâm Thiến thêm hai cái bạt tai, sắc mặt khó coi nói: “Em đánh cô ta mới dừng lại.”

Liễu Yên ở một bên nghe được Lan Lăng Yến chủ động nói chuyện với Ninh Vân Hoan, nụ cười trên mặt rất nhanh liền cứng đờ, hai tay để phía sau lưng, hung hăng nắm thành quyền, cho đến khi cảm giác đầu ngón tay nhéo vào trong thịt đau đớn, mới làm cho cô ta bình tĩnh lại.

Cô ta thở ra một hơi, cười nói với Lan Lăng Yến: “Anh Lan Cửu, chúng em cũng không biết đứa bé này là con trai của vị tiểu thư đây, tính cách của Thiến Thiến anh Cửu cũng nên biết, giống như một đứa bé, cô ấy cũng không phải cố ý...” Giọng nói cô ta ôn nhu giải thích thay Lâm Thiến, đang còn muốn nói chuyện lúc đó thì Lan Lăng Yến đã đưa tay ôm lấy Lan Ý từ trong tay vệ sĩ. Nụ cười trên mặt Liễu Yên cứng đờ, cô ta hít một ngụm khí lạnh, lúc này mới nói tiếp:

“Anh Cửu...”

“Cô ta còn làm cái gì?” Ngữ khí của Lan Lăng Yến giống như là không đếm xỉa tới, nhưng ánh mắt lại có tia nguy hiểm, căn bản anh không có đem những gì Liễu Yên nói nghe vào trong tai. Ninh Vân Hoan nhìn bộ dáng của Liễu Yên giống như là muốn khóc lên, mí mắt rũ xuống, trong lòng cười lạnh hai tiếng, lúc này mới nói: “Em không biết, khi trở về vừa vẹn thấy cô ta đang đẩy mũi Lan Ý.”

“Anh họ...” Lâm Thiến cũng hiểu cách làm người của Lan Lăng Yến, lúc này nghe giọng nói của anh, liền biết mình xong rồi, khẳng định không thể cáo trạng chuyện Ninh Vân Hoan đánh mình được. Cô ta chuẩn bị tìm cách thoát thân cho mình trước, sau đó lại đi tìm bác nói sau. Ý nghĩ này mới vừa nảy ra, Lâm Thiến liền không cáo trạng Ninh Vân Hoan nữa, chỉ giải thích: “Em lại không biết đứa nhỏ đó là con của anh họ, hơn nữa...” Thời điểm cô ta nói ra Lan Ý là con của Lan Lăng Yến, làm nụ cười của Liễu Yên ăn mặc thực nữ đứng bên cạnh lập tức đông cứng. Ninh Vân Hoan quan sát cô ta, thấy thân hình cô ta dường như run lên.

Hôm nay là tháng mười một, thời tiết ở Đế Đô vốn là lạnh, ở trong nhà buổi tối đều phải mở hệ thống sưởi, trên người Ninh Vân Hoan khoác áo lông còn cảm thấy tay muốn đông lạnh, cô ta chỉ mặc một cái áo sơ mi và áo khoát gió, nhìn như vậy thì đúng là đẹp thật, cũng khẳng định là lạnh, vừa rồi thấy sắc mặt cô ta là bộ dáng trắng thuần, làm cho người ta nhìn thấy liền lưu lại ấn tượng mảnh mai, Ninh Vân Hoan nhìn thấy màu da của cô ta giống như lớp phấn lót lại tự giác nổi da gà, cũng biết nhất định là cô ta bị lạnh.

“Không biết là con trai tôi? Vậy hiện tại tôi cũng không biết cô.” Lan Lăng Yển nhìn con trai khóc đến mức thở không ra hơi trong ngực, cau mày, đem áo choàng vải bông trên người bao bọc lấy đứa bé sau đó mới chuyển qua ôm trước ngực, vừa đưa tay đập lên, ánh mắt bén nhọn: “Đem biểu tiêu thư dẫn đi, chơi đùa với cô ta thật tốt một chút.”

Giọng nói anh trầm thấp, nhưng mà đem Lâm Thiển hù dọa, Liễu Yên kia vừa muốn nói chuyện, Lâm Thiển đã bị người ta che miệng mang đi.

“Chậm đã, đem giao cái chìa khóa ra đây.” Nếu muốn tiến vào biệt thự trên núi của nhà họ Lan, trên người ít nhất phải có một cái chìa khóa đặc thù mới có thể tiến đến chân núi, hơn nữa xem xét kỹ một chút, cái chìa khóa còn tương đương với một thân phận, trong ấn tượng của Lan Lăng Yển, anh và Ninh Vân Hoan có chìa khóa cũng không nói gì, nhưng anh không nghĩ ra được ngoại trừ cha mẹ của mình còn có ai có thể có chìa khóa.

Ánh mắt Lâm Thiển có chút bối rối, con người di chuyển, sắc mặt Lan Lăng Yển trầm xuống: “Giao ra đây, không nên ép tôi lục soát người cô.”

“Em...” Thời điểm Lâm Thiển đang có chút ít do dự, Lan Lăng Yển lại không rảnh ở chỗ này mò mẫm với cô ta, lạnh giọng quát lên: “Giao ra đây!”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chết Vần

Ánh mắt Lan Lăng Yến bén nhọn, một đôi mày kiếm chau lên, trong lòng Lâm Thiến hoảng hốt, liền khóc “Oa” lên một tiếng: “Chị Liễu Yên...”

Cô gái sắc mặt khó coi đứng bên cạnh miễn cưỡng cười cười, từ từ đưa tay ra sau gáy, ở chỗ nút áo phía sau đưa tay duỗi vào cổ, từ bên trong móc ra một cái vòng bạch kim, trên mặt treo một cái túi tinh xảo. Liễu Yên mở túi, mới từ từ lấy ra một đồ vật tạo hình tinh xảo, trông giống như điện thoại di động thu nhỏ, nắm chặt trong tay sau đó mới không cam lòng đưa cho Lan Lăng Yến:

“Anh Cứu...”

Lan Lăng Yến cũng không liếc cô ta dù chỉ là một cái, chán ghét nhìn Lâm Thiến một chút: “Đồ đạc của tôi, thế nhưng cũng dám tùy ý lấy đưa cho người khác, về sau cách xa tôi một chút, không cần phải xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi chém hai tay cô!”

Lúc này Lâm Thiến đã sớm bị dọa đến mặt không còn cắt máu. Cô ta biết rõ Lan Lăng Yến đối với em họ như cô luôn là sắc mặt không chút thay đổi, nhưng đối với một cô gái nhà quyền quý như cô ta mà nói, có một người anh họ dáng dấp tốt mà lại có xuất thân bất phàm như vậy lại là một việc rất có thể diện, cô ta rất muốn đến gần Lan Lăng Yến, nhưng anh vẫn luôn đối xử với người em họ này rất nhàn nhạt, không có ngờ tới một ngày anh cũng gần gũi với một người phụ nữ như vậy, trong lòng Lâm Thiến không thể diễn tả được là có mùi vị gì.

Cô ta biết rõ thân phận của Lan Lăng Yển, cũng hiểu anh chính là một người giết người không chớp mắt, trong lòng cô ta đối với việc Lan Lăng Yển ác như vậy không những không sợ hãi, ngược lại còn bởi vì thân phận của cô ta và anh là thân thích, còn thập phần mê muội anh tàn khốc như vậy, nhưng không ngờ, hiện tại anh lại có thể uy hiếp cô ta như vậy. Lâm Thiển biết rõ anh nói là sự thật, nếu như cô ta lại tiếp tục theo chọc anh nổi giận, nhất định anh nói được làm được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Thiển vừa khó xử lại vừa sợ hãi, rốt cục nhìn không được lại khóc lớn lên.

Liễu Yên đứng bên cạnh cảm thấy lúng túng, Lâm Thiển là chị em tốt của cô, sau khi biết rõ tâm tư của cô, Lâm Thiển một mực trợ giúp. Huống chi, chìa khóa nhà Lan Lăng Yển là do cô ấy lấy từ chỗ bác Lâm Mẫn, muốn làm quà tặng sinh nhật hai mươi tuổi cho cô.

Đối với Liễu Yên đây chính là một lễ vật vô cùng trân quý. Nhưng cô cầm trong tay chưa được vài ngày, cô lại phải giao ra!

Hôm nay khi đi tới, chứng kiến thái độ của nhà họ Lan đối với việc mình có cái chìa khóa, cái loại cảm giác đó làm người ta cảm thấy mê muội, cô không muốn mất đi. Nhưng ánh mắt Lan Lăng Yển giống như con chim ưng nhìn chăm chăm vào cô, làm cho hô hấp cô khó khăn, mặc dù hết sức không bỏ được, nhưng Liễu Yên không thể làm gì được, vẫn như cũ run tay đưa chìa khóa tới.

Lan Lăng Yển chán ghét nhú chân mày, ra hiệu cho vệ sĩ bên cạnh nhận lấy, sau đó ném xuống mặt đất. Dem con trai giao lại cho Ninh Vân Hoan, lúc này Lan Lăng Yển mới đưa tay qua vệ sĩ bên cạnh. Vệ sĩ sờ soạng bên eo lấy ra đồ vật màu đen tinh xảo đưa cho anh. Sau khi lấy chủy thủ ra, Lan Lăng Yển hung hăng đem chủy thủ đập lên cái chìa khóa dưới mặt đất.

Mặc dù bên ngoài chiếc chìa khóa làm bằng chế phẩm cứng tinh khiết, nhưng bị chủ thủ đập tới một lực mạnh, cũng đè mạnh xuống sân cỏ. Cũng không biết chủ thủ này làm bằng cái gì, mũi nhọn bên ngoài làm cho cái chìa khóa làm bằng chế phẩm cứng tinh khiết bị đâm thủng. Mặt mũi đám người Liễu Yên tái nhợt, lúc này Lan Lăng Yến mới cười lạnh, quăng cái vỏ chủ thủ lên trên bàn:

“Từ nay về sau ở chỗ này tôi nói lần cuối cùng cho mọi người, không còn cái chìa khóa khác, ngoại trừ chìa khóa trong tay tôi và phu nhân ra, ai còn có thể dễ dàng lên tới đây, vậy thì chính là trách nhiệm của các người!” Nói đến đây, Lan Lăng Yến mới nhìn quản gia Lan Tứ thật vất vả cho người bùng một mâm thức ăn đi qua đây: “Nếu ngay cả việc nhỏ như vậy cũng làm không được, tôi có thể đổi người làm quản gia.”

Sắc mặt Lan Tứ vô cùng khó coi, hẳn không biết mình chỉ là đi chuẩn bị đồ ăn trong thời gian ngắn như vậy, chuyện gì đã xảy ra, nhìn bộ dáng biểu tiểu thư bị người ấn xuống, còn mấy người khách sắc mặt lúng túng. Còn Ninh Vân Hoan lại thể hiện bộ dáng vô cùng lãnh đạm, càng đừng nói đến ông chủ còn đang phát hỏa. Lan Tứ suy nghĩ trong lòng một chút, liền đoán ra nhất định là Lâm Thiển làm cái gì đắc tội đến Ninh Vân Hoan, hẳn không chút nghĩ ngợi liền lập tức nhận sai, một mặt tìm người làm vườn chuẩn bị cấp ghép lại thảm cỏ bị biến dạng, mặt khác cho người đưa những người khách này xuống núi.

“Những người khác cho đi, họ Lâm giữ lại, cho người chơi thật tốt với cô ta, sau đó gửi lại nhà họ Lâm!”

Nói xong lời này, Lan Lăng Yến mới lạnh lùng liếc nhanh mọi người ở bên ngoài, xoay người để tay ở bên cạnh eo Ninh Vân Hoan, nửa ôm cô trở về phòng.

Bên ngoài lưu lại một đám người sắc mặt lúng túng, ánh mắt Liễu Yên đi theo bóng lưng anh hồi lâu, cuối cùng tiêu cự mới rơi trên người Ninh

Vân Hoan, từ từ dừng lại.

Lúc trở lại phòng, Lan Ý đã tựa vào trước ngực Ninh Vân Hoan mà ngủ thiếp đi, Lan Lăng Yến đem con trai giao cho bảo mẫu sắc mặt hoảng loạn bên cạnh: “Một lần cuối cùng, nếu như ngay mà việc này mà cô còn không thể làm xong, như vậy, cô còn có ý nghĩa gì?”

Hai bảo mẫu hoảng loạn gật đầu nhẹ, mặt khác cho người chiếu cố Lan Ý lại phải đảm bảo hết nửa này mới nhận lấy Lan Ý. Chờ những người này vừa đi, Lan Lăng Yến mới ôm chầm lấy Ninh Vân Hoan vẫn còn đang tức giận, cười nói: “Còn tức? Anh thấy em đúng là trút giận thật, sau đó không phải anh nói là không buồn tha cho cô ta sao?”

Mặc dù mũi của Lan Ý có chút sưng đỏ, nhưng qua vài ngày nhất định sẽ biến mất, lại nói đến Lâm Thiển thì còn thảm hơn nhiều, mũi giả bị làm méo, cái này phải phẫu thuật lại lần nữa mới được, nếu như xử lý không tốt, nói không chừng còn có thể để lại di chứng.

“Em không có tức giận, có điều ánh mắt Liễu Yên kia nhìn anh có cái gì đó không đúng, có phải trước kia anh cô phụ người ta đúng không?” Ninh Vân Hoan nghĩ đến ánh mắt Liễu Yên nhìn Lan Lăng Yến liền cảm thấy chua chát trong lòng. Thật lâu Lan Lăng Yến cũng chưa hiểu cô đang nói tới ai, đến khi Ninh Vân Hoan chỉ rõ ra là cô gái mặc áo len màu hồng, cùng với váy trắng, tóc quăn, anh mới biết được:

“Em nói là cô gái mà Lâm Thiển đưa chìa khóa?”

Ninh Vân Hoan gật đầu nhẹ, xem bộ dạng của Lan Lăng Yến khẳng định là không biết cô ta, trong lòng không khỏi có chút cao hứng, thần sắc trên mặt cũng dễ nhìn hơn chút. Thần sắc của Lan Lăng Yến lại nguy hiểm, nắm eo cô kéo người lại, thấy cô hét lên một tiếng rồi ngã vào trong lồng ngực mình, lúc này mới đưa tay ôm trọn lấy eo cô: “Em đề cập cô ta với anh làm chi? Bảo bối, anh cảm thấy có chút mất hứng rồi.”

Ninh Vân Hoan không nhịn được, rớt cuộc nở nụ cười, vừa cười vừa lăn lộn trong ngực anh cầu xin tha thứ, hai người náo loạn thành một khối. Thần sắc của Lan Lăng Yển lúc đầu nguy hiểm dần biến thành mỉm cười, cuối cùng thì ánh mắt có chút ôn nhu sủng ái, chẳng biết lúc nào mặt anh càng lúc càng gần, thân thể cũng đè ở trên người cô, hô hấp giống như bàn chải nhỏ nhẹ nhàng phớt qua mặt Ninh Vân Hoan, mang theo một hồi run rẩy và nhột nhẹ. Thân thể Ninh Vân Hoan có chút như nhũn ra, đưa tay chống đỡ ở trước ngực anh, kiểu tư thế này của hai người nhìn qua rất có không khí thân mật và ngọt ngào, Ninh Vân Hoan cảm giác khuôn mặt càng ngày càng nóng:

“Hôm nay em đánh Lâm Thiển, chỗ mẹ anh...” Tiếng nói chuyện cuối chưa kịp ra khỏi miệng đã bị Lan Lăng Yển nuốt trọn vô trong miệng, cuối cùng chỉ còn lại thờ khẽ.

Thời tiết bên ngoài vô cùng rét lạnh, dưới ánh đèn phòng hai người lại thân mật quấn lấy nhau, hai tay Ninh Vân Hoan bị Lan Lăng Yển giơ lên đỉnh đầu, thân thể hai người gắn kết chặt chẽ, đang lúc tình nồng như lửa, điện thoại bị ném trong đồng lộn xộn trên giường lại đúng lúc vang lên.

Trong bầu không khí như vậy, tiếng chuông vang lên có vẻ đặc biệt chói tai. Đang lúc Ninh Vân Hoan có chút choáng đầu muốn khóc lên, thân thể cô bị tách thành tư thế mê người, nghe được tiếng chuông, vừa muốn giãy giụa, Lan Lăng Yển đầu đầy mồ hôi đem cô đè xuống.

“Điện thoại di động.”

“Đừng quản nó.” Lan Lăng Yển chưa từ bỏ ý định lưu lại ấn ký trên người cô, Ninh Vân Hoan thờ hồn hển hai tiếng, âm thanh điện thoại di động kết thúc, không lâu sau lại vang lên.

Hai người cũng khó có khả năng lại tiếp tục như trước, ánh mắt Lan Lăng Yển nguy hiểm, vất vả đi ra khỏi thân thể Ninh Vân Hoan, lúc tách ra

hai người đều khẽ rên một tiếng. Ninh Vân Hoan là thờ phào nhẹ nhõm, toàn thân đều thả lỏng, còn vẻ mặt Lan Lăng Yến lại hết sức khó coi, từ đồng váy áo trên mặt đất nhặt lấy điện thoại, vẻ mặt càng thêm khó coi nghe máy: “Có việc?”

Đầu kia không biết nói gì đó, ánh mắt của Lan Lăng Yến càng khó chịu, sắc giọng nói: “Nhanh như vậy cô ta đã về cáo trạng? Bà là đang ám chỉ tôi, lần sau phải quan tâm cô ta lâu một chút?”

Lan Lăng Yến nói đến đây, dừng lại một chút, chờ lúc anh mở miệng lại đã nở nụ cười lạnh: “Cô ấy không rảnh, dù sao bà với ba tôi không lâu nữa sẽ đến Hoa Hạ đến lúc đó gặp nhau không phải là tốt hơn? Về phần chuyện Lâm Thiến, tôi cảm thấy không cần thiết phải lãng phí thời gian vào chuyện này.” Lan Lăng Yến ngừng chút, nhàn nhạt nói tiếp: “Nếu không có chuyện gì khác, tôi cúp máy trước.”

Giọng nói anh nhã nhặn lạnh nhạt, nhưng động tác lại rất nhanh cúp máy điện thoại quăng ra ghế sofa cách đó không xa, lúc này mới nhào tới giường một lần nữa, nhanh chóng đem Ninh Vân Hoan vừa nghĩ tránh được một kiếp chế ngự dưới thân.

Mặc dù không có nghe được Lan Lăng Yến chính miệng nói ra điện thoại của ai, nhưng nghĩ đến mình vừa mới đánh Lâm Thiến, hơn nữa ý trong lời nói Lan Lăng Yến làm Ninh Vân Hoan suy đoán có phải sau khi trở về Lâm Thiến liền cáo trạng, mà người gọi đến là mẹ chồng cáo lai lịch lớn mà mình chưa gặp không.

Những chuyện này Lan Lăng Yến không chủ động nói, cô cũng không đi hỏi, nếu là nói đến Lâm Thiến, tức giận cũng còn chưa tan đây! May mắn Lan Lăng Yến không có ý để cho cô đi nhận lỗi, ngược lại vợ chồng âu yếm cả nửa ngày, liền đem chuyện này quăng ra sau đầu, không đề cập đến.

Mà lúc này, Cố Doanh Tích cũng về đến nhà, cũng không biết ả nói với Mộ Cận Ngôn như thế nào, thế nhưng người nhà họ Mộ lại cho ả về nhà. Bệnh của Cố Nhàn càng ngày càng nghiêm trọng, mà Cố Doanh Tích ở nhà họ Mộ chiếu cố Mộ nhị thiếu gia, người nhà họ Mộ lại không thiếu tiền, tự nhiên sẽ cho ả hai mươi vạn cầm theo. Vấn đề tiền bạc của nhà họ Cố thoáng cái được giải quyết, Cố Nhàn cũng được mọi người đưa đến bệnh viện, tất cả mọi người đều bỏ tâm tư trên người Cố Nhàn, mà quên mất Cố Thiếu Đào đang sốt đầu mả trán.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Tay Cầm

Cố Thiếu Đào ở bên ngoài đánh bạc thiếu nợ mấy ngàn vạn, hết lần này tới lần khác hắn càng thua lại càng không cam lòng, sau đó muốn gỡ vốn, bởi vậy lại đánh cuộc vài lần, ngược lại có thua có thắng, chỉ là nói tóm lại thì thua nhiều hơn, lại ít thắng, tiền nợ tự nhiên cũng càng ngày càng nhiều, giống như quả cầu tuyết, hơn một tháng ngăn ngui lại nợ thêm hai ngàn vạn. Hắn không muốn bị người ta chém tay rồi lại bán đi làm con vẹt miễn phí kiếm tiền trả nợ, chỉ đành phải vắt hết óc muốn nghĩ ra biện pháp, nhưng hắn xuất thân chỉ là một cô nhi thấp hèn, lại ở nơi có bản lãnh, trong thời gian ngăn lại thua đến mấy ngàn vạn, bởi vậy buồn bực đến mức cả người tiêu tụy đi, hắn cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào.

Cũng còn may là chuyện hắn thiếu nợ bên ngoài số tiền lớn như vậy người nhà họ Cố cũng không biết, nếu không hắn thật không dám tưởng tượng nếu Cố Nhàn biết rõ những chuyện này, trong lòng sẽ nghĩ hắn như thế nào. Nhưng trong lòng Cố Thiếu Đào cũng không duy trì suy nghĩ như lúc trước về nhà họ Cố nữa, ngược lại cứ nhiên lại sinh ra tia không thoải mái. Thời điểm hắn đang nghĩ biện pháp vay tiền, Cố Doanh Nặc vẫn nghĩ đến việc muốn cùng hắn phải sạch quan hệ, rõ ràng chính hắn đi đánh lão già họ Ninh cũng là vì giúp Cố Doanh Tích hả giận, đúng là thời điểm mấu chốt, không phải ruột thịt thì quả nhiên là không phải ruột thịt, Cố Nhàn không nói tốt giúp cho hắn thì thôi, hơn nữa còn có suy nghĩ muốn đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người hắn.

Càng làm hắn thất vọng chính là thần tiên tỷ tỷ Cố Doanh Tích trong mắt hắn. Trong lúc nguy nan ả không chết cũng không nói, ngược lại còn đi trốn hưởng thanh phúc, nếu như chị Doanh Tích ở đây, chính hắn không

đến mức vì thay Cố Nhân gom đủ tiền phẫu thuật mà suy nghĩ đến bài bạc. Hôm nay hết thảy là do hăn đen đũi, nhưng người nhà họ Cố lại nhận được tiền Cố Doanh Tích cầm về, thoảng cái liền trở thành không có vấn đề gì, ngược lại chính là bản thân hăn, không biết nên vượt qua cửa ải khó khăn này như thế nào!

Nghĩ đến những thứ này, trong lòng Cố Thiếu Đào càng thêm oán hận, Cố Doanh Tích có thể cầm được tiền đi ra cũng không sớm cầm về, ngược lại, ngay thời điểm hăn đen đũi mới đem về, hiện tại đem về có ích lợi gì? Hơn nữa không biết có phải vì nguyên nhân lần trước Ninh Vân Hoan nói tiền của Cố Doanh Tích có lai lịch bất chính hay không, những ngày này hăn luôn cảm thấy tiền của Cố Doanh Tích giống như là ả bán mình có được, bởi vậy trong lòng cũng có chút cách xa Cố Doanh Tích. Mỗi ngày đều đi sớm về trễ, tránh né đám người họ Cố này.

Hiện tại Cố Nhân đã vào bệnh viện ở, con gái lớn đã trở lại bên cạnh, lại mang tiền về đủ cứu mạng của bà, tự nhiên Cố Nhân cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, trên mặt cũng nhiều thêm vài phần vui vẻ. Sáng sớm chứng kiến ba đưa con gái vây bên cạnh mình, bà không nhịn được nói với Cố Doanh Tích: “Con cũng đừng để ý quá, hai ngày nay chăm sóc mẹ đủ khổ cực rồi, thời gian này trông con gầy quá. Chờ mẹ phẫu thuật xong, sẽ hầm canh bồi bổ cho con.”

Hôm nay tính mạng mình an toàn, đương nhiên cả người Cố Nhân đều cảm thấy thỏa mái hơn rất nhiều, nếu không phải là hiện tại chưa tìm được thận phù hợp với bà, chỉ sợ lúc này bà đã cao hứng nhảy cẫng lên.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Cố Nhân, Cố Doanh Tích miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt tươi cười. Nay đã hơn hai tháng, ả trôi qua cực kỳ thống khổ, chuyện bị người lần lượt bạo hành làm cho lòng ả nặng trĩu. Hiện tại ả hối hận muốn chết, hối hận ngày đó không nên vì đám người Lưu Tấn Quân mà đơn thân mạo hiểm, ả càng hối hận chính mình hôm đó làm việc theo cảm xúc bất chấp hậu quả. Hôm nay chính mình đã gặp phải đả kích như

vậy, thân thể ả đã không còn sạch sẽ, về sau làm sao có thể gặp lại anh Lan Cửu?

Ả nghĩ đến những tình cảnh này, giống như những thứ buồn nôn kia vẫn còn vây quanh ả, trong lòng Cố Doanh Tích buồn nôn, nhin không được nôn khan hai tiếng, suýt nữa phun ra.

“Đây là thế nào?” Cố Nhân thấy bộ dáng trắng bệch của con gái, trong lòng hoảng hốt. Lập tức ngồi dậy, gấp rút kêu Cố Doanh Nặc vừa mới đến: “Doanh Nặc, mau gọt táo cho chị lớn đi, có phải buổi sáng không ăn gì cả nên dạ dày khó chịu?”

Trên mặt Cố Doanh Nặc lộ ra vẻ khó chịu, vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhưng thấy bộ dáng Cố Doanh Tích lại cúi người nôn khan hai cái, cũng luống cuống đi theo, để túi xách xuống, cầm lấy quả táo gọt cho Cố Doanh Tích.

Ngược lại Cố Doanh Ngữ nhỏ tuổi nhất lại không có suy nghĩ nhiều như vậy, năm nay cô ta mới vừa tốt nghiệp trung học, đúng là không giữ mồm giữ miệng được, chứng kiến bộ dạng này của Cố Doanh Tích, liền nghĩ tới bộ phim tối qua mới xem trên tivi, liền cười hì hì nói:

“Chị có phải mang thai không? Trên tivi người ta cũng diễn giống vậy.” Cô ta vừa dứt câu, dao trên tay Cố Doanh Nặc lệch một cái, lập tức đâm vào lòng bàn tay, trong miệng phát ra một tiếng “Ui”, hít vào một hơi, lúc này mới đưa tay vào trong miệng cầm máu, chịu đựng cảm giác đau nhức.

Mặt Cố Nhân cứng đờ, cử động của Cố Doanh Nặc làm bà hoàn hồn, sắc mặt thoáng cái cũng tỏa sáng: “Là thật sao Doanh Tích?”

Lúc này Cố Doanh Tích nào dám trả lời, hai tháng gần đây ả đều ngây ngốc ở nhà họ Mộ, cả ngày nghĩ đến chuyện mình bị người vũ nhục, cứ liên tục do dự chết hay không chết mà lơ mơ sống qua ngày, căn bản không chú

ý đến bạn tốt có tới hay không. Hiện tại bị Cố Doanh Ngữ nhắc nhở, ả mới phát hiện có thể là mình mang thai, tin tức này nhất thời làm ả thần thờ.

Ả bắt đầu hồi tưởng lại từng tình huống trước đó, khi đó Tạ Trác Doãn bị Tạ gia ép buộc trở về, còn Ninh Vân Thành là đúng đoạn thời gian bị cảnh sát giam giữ, căn bản không thể nào cùng với ả, mà sau khi hai người đàn ông rời khỏi, bạn tốt đã ghé qua, không thể nào mang thai được, sau khi bị đám người vũ nhục, căn bản ả cũng không có làm tiếp chuyện như vậy, Cố Doanh Tích vừa nghĩ tới kết quả kia, toàn thân lập tức run rẩy, đôi môi mấp má, nước mắt không ngăn được rơi xuống dưới.

“Đây là thế nào?” Cố Nhàn vừa nhìn thấy bộ dáng con gái, lập tức liền luống cuống, vội vàng kéo tay của con gái cười nói: “Đứa nhỏ này, khóc cái gì? Mang thai có thể là một chuyện tốt. Hiện tại tuổi Vân Thành cũng không nhỏ, cha mẹ của nó chắc cũng nghĩ đến việc có cháu rồi đi? Bây giờ con thay Ninh gia sinh ra đứa bé, chuyện trước kia chẳng phải là đã trôi qua sao? Mẹ không tin vợ chồng họ Ninh sau khi biết con mang thai còn muốn ghét bỏ con!”

Cố Doanh Tích nghe những lời này của Cố Nhàn mà không thể lắc đầu nổi, ả không biết mình nên nói chuyện đó với Cố Nhàn như thế nào, vốn đã quyết định chuyện bị vũ nhục vĩnh viễn giấu trong lòng, cũng không ngờ được thế nhưng lúc này lại có một cái chứng cứ, ả không nên bị người ta biết mình đã mang thai, càng không muốn bị người ta biết rõ ả từng bị một đám người như vậy chạm qua.

Nghĩ được như vậy, Cố Doanh Tích cuống quýt bắt tay Cố Nhàn, nói: “Mẹ, người đừng nói...”

“Đừng nói cái gì?” Đúng vào lúc này, Ninh Vân Thành lại cười mừng rỡ cầm một đồng điểm tâm đi vào phòng bệnh. Gần đây hấn gây kinh khủng, người họ Cố cũng chỉ nghĩ là vì hấn lo lắng tung tích của Cố Doanh Tích mới bị gây như vậy, có thể ở đây không ai biết nguyên nhân hấn gây

là do bị người ta đòi nợ, nhưng chỉ cần nhìn thấy người trong lòng, Ninh Vân Thành cảm giác lòng mình thoáng cái đã chữa khỏi, lúc này cũng chỉ là si ngốc nhìn ả. Trong lòng Ninh Vân Thành cảm thấy trong lòng đều là ngọt ngào.

Cố Nhàn không biết hoảng loạn trong lòng con gái, ngược lại nhìn thấy Ninh Vân Thành còn cao hứng nói: “Vân Thành à, Doanh Tích mang thai, có thể là con của con, con mang nó trở về nói chuyện với cha mẹ con một chút đi.”

Nghe một câu như thế, cảm giác đầu tiên trong lòng Ninh Vân Thành là mừng như điên, nhưng thấy vẻ miễn cưỡng trên mặt Cố Doanh Tích, thần sắc liền biến đổi: “Tích nhi, chẳng lẽ em không muốn sinh con cho anh?”

“Làm sao có thể như vậy được anh Vân Thành, làm sao em không muốn sinh con cho anh, nhưng...nhưng em có nỗi khổ tâm a!” Nước mắt Cố Doanh Tích yêu kiều tuôn ra, khóc đến hoa lê đá vũ.

Ninh Vân Thành nhìn thấy bộ dạng này của ả, cả lý trí cũng không còn, vội vàng vỗ lưng ả:

“Tích nhi ngoan, có nỗi khổ tâm gì mà không thể nói với Ninh đại ca sao? Chỉ cần em nói, do dù là độc dược, đối với anh cũng có thể là thuốc cứu mạng...”

“Ninh đại ca...”

“Tích nhi...”

...

Hai người thâm tình nhìn nhau, cũng ôm nhau thật chặt, Cố Nhàn được như ý nguyện, chủ động đem phòng bệnh nhường cho hai người trẻ

tuổi yêu nhau say đắm này.

Lúc này, Cố Thiểu Đào tay cầm một túi bánh bao và sữa đậu nành chẳng biết đứng trước cửa phòng bệnh từ lúc nào. Vốn là trong lòng Cố Thiểu Đào tối tăm chuẩn bị tới xem chị Doanh Tích như thế nào, thuận tiện đem cho ả một ít thức ăn, nhưng vừa đi tới cách đó không xa, hăn liền thấy hai chị em Cố Doanh Nặc đẩy Cố Nhàn đi ra, cũng nghe từ miệng ba người chuyện Doanh Tích mà hăn yêu sâu đậm đã mang thai con của Ninh Vân Thành.

Trong lòng hăn xuất hiện một cỗ lửa nóng, luôn có một loại xúc động muốn lấy cái gì đó nện vào người Cố Doanh Tích, hỏi ả một chút vì cái gì, vì cái gì có thể tiếp nhận hai người đàn ông cùng lúc lại không thể tiếp nhận thêm mình! Nếu người ta đưa tiền có thể để ả nguyện ý ngủ cùng, tại sao hăn lại không được?

Chính hăn coi ả như nữ thần, không dám khinh nhờn, nhưng ả lại có thể đối xử với hăn vô tình như vậy! Cố Thiểu Đào cảm giác hăn vì nhà họ Cố mà gánh trên lưng khoản nợ khổng lồ, căn bản nhà họ Cố không có một ai quan tâm đến hăn hiện tại có tốt hay không. Hăn không muốn làm cho người khác biết chuyện hăn đánh bạc mà thiếu nợ, nhưng vì cái gì mà hăn luôn thấy khó chịu?

Giờ phút này, trong lòng Cố Thiểu Đào tuôn ra một cỗ bất bình và oán hận, nắm chặt quả đấm, nhìn hai người ôm ấp nhau trong phòng, hình ảnh đó chói mắt vô cùng, khó chịu trong lòng hăn tại tăng thêm.

Mặc dù Cố Doanh Tích cảm động chân tâm của Ninh Vân Thành dành cho mình, nhưng ả là thật không muốn đứa bé ở trong bụng, có thể ả không dám đem lời này nói ra, nếu không Ninh Vân Thành nhất định hỏi ả đây là có chuyện gì. Nghĩ đến nếu Ninh Vân Thành biết ả mang thai con của người khác, trong lòng hăn nhất định sẽ mất hứng, lời nói Cố Doanh Tích đến miệng rồi lại nuốt xuống.

Trong lúc hai chị em nhà họ Cố đều ảo sầu suy tư, hai ngày này bên phía Ninh Vân Hoan cũng không tốt lành gì, Lan Ý con trai cô ngã bệnh!

Cũng không biết có phải là mấy ngày trước Lâm Thiển đẩy mũi đã hù dọa đến nhóc hay không, hoặc là trời lạnh mà cô ta lại đem Lan Ý ra chơi đùa ngoài vườn gặp phải gió lạnh, hai ngày này tiểu Lan Ý không chỉ là bị cảm mạo chảy nước mũi, mà còn liên tục sốt cao. Đây cũng là nguyên nhân Ninh Vân Hoan quyết định không tới trường mấy ngày cuối tháng, chỉ cần chuẩn bị bài tập tốt đem tới nộp là được, dù sao hiệu trưởng Tô Doanh là quen biết với Lan Lăng Yển, cô làm như vậy ở đại học Đố Đô cũng không ai dám đến làm khó cô, ngược lại Ninh Vân Hoan bắt đầu ở trong nhà chuyên tâm chăm sóc con trai.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Bối Móc

Gần đây Lan Ý bị cảm phải uống thuốc không ít, đây là lần đầu tiên nhóc bị cảm từ khi sinh ra, suốt ngày khóc đến gò má cũng đỏ bừng. Mỗi lần Ninh Vân Hoan quay lại nhìn thấy con trai đang cảm ống truyền nước biển liền đau lòng không thôi, hận không thể bị đau thay con, tự nhiên trong lòng càng thêm hận Lâm Thiến chết tiệt kia.

Buổi chiều Lan Ý cũng không chịu uống sữa, lúc này dù chỉ một ít nhóc cũng không chịu uống, vốn là khẩu vị tên nhóc này rất tốt, không biết có phải do bị cảm mạo hay không, gần đây nhóc lại bị đau bụng, cả ngày có vẻ mệt mỏi, Ninh Vân Hoan hận không thể khó chịu thay con trai, ngay cả Ninh gia cũng không có về.

Sáng sớm thừa lúc Lan Ý còn đang ngủ, Ninh Vân Hoan theo Lan Lăng Yến đi tới công ty, gần đây cô không có tới trường, thời gian bị chia làm hai nửa, một nửa cùng với người lớn, nửa còn lại là ở với người nhỏ. Buổi sáng đi theo Lan Lăng Yến tới công ty, ngồi một chút, cô đi dạo mấy cửa hàng xem quần áo, mua cho con trai vài đôi giày bé bé xinh xinh, lại gom được vài bộ quần áo mới chịu chuẩn bị đi về.

Vốn là những thứ này đều có chuyên gia đưa đến Lan gia, hơn nữa những thứ đem qua đều là tinh phẩm, nhưng phụ nữ thích đi dạo phố chính là thiên tính, coi như Ninh Vân Hoan biết rõ trong nhà cái gì cũng không thiếu, nhưng lúc này vẫn mua vài túi mới chịu lên xe.

Tới gần tháng mười một, bầu trời đã bắt đầu có mưa phùn, còn kèm theo bông tuyết, buổi trưa cũng đã lạnh đến không chịu nổi, Ninh Vân

Hoan chỉ muốn vội vàng về nhà với nhóc con. Lúc xe chạy đến dưới chân núi biệt thự của nhà họ Lan, có hai người mặc quần dài màu xanh đang đứng nói chuyện với một người khác, thấy có xe đi tới, hai cảnh vệ cúi chào, nhanh chóng mở thanh cản xe lên, đúng lúc xe đang đi qua, vốn là người nọ đang đứng bên cạnh nói chuyện đột nhiên chạy xe ra ngăn cản!

Người lái xe lập tức phanh gấp, thân thể Ninh Vân Hoan không tự chủ nhào tới đụng vào phía trước, may mắn phía sau xe này cực rộng, cô mới không bị đụng tới thủy tinh ở phía trước. Nhưng cũng bởi vì phía trước không có vật cản, cô phải đứng thật vững mới không bị lẳng xuống sàn xe, nhưng lúc này bởi vì đạp thắng gấp, chân phải truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, Ninh Vân Hoan thở sâu một hơi, suýt nữa là muốn mắng người.

Lái xe ngồi phía trước mắng một câu, lúc này mới vội vàng lấy micro nói ra phía sau: “Phu nhân, cô không có chuyện gì chứ?”

Ninh Vân Hoan đè lên điện thoại không dây, nhú mày nói: “Tôi bị trật chân.”

Nghe thế, tài xế rốt cục không nhịn được nữa. Nói xin lỗi với Ninh Vân Hoan, sau khi xin chỉ thị lập tức mở cửa xe đi xuống: “Có phải bà muốn chết? Nếu muốn thì để tôi thành toàn cho bà!”

Vừa rồi cửa xe đang đóng, xe này cách âm vô cùng tốt. Bên ngoài nói chuyện thế nhưng không nghe rõ, Ninh Vân Hoan hạ thấp kính cửa sổ xuống, lộ đầu ra phía ngoài, đã nhìn thấy người phụ nữ cản đường xe không vì lời nói của tài xế mà sợ hãi, ngược lại còn cười lạnh: “Người cho là tôi sợ? Tôi là vợ của Lan Lăng Yến, tôi muốn gặp nó.”

Trong thời tiết có chút sương mù mịt mờ, người phụ nữ đứng ở hơi xa, trời lại có chút mưa bụi nhỏ nên Ninh Vân Hoan không thấy rõ vẻ mặt, lúc người phụ nữ nói chuyện lại có làn khói trắng bay ra càng che lấy khuôn mặt.

Nhưng ba người đứng bên cạnh lại thấy rõ, ngoại trừ hai người phụ nữ trẻ tuổi hơn còn có một người khoảng tuổi trung niên mặc quần trang.

Một người thiếu nữ trong đó mặc dù đeo tai tràm hình con thỏ màu hồng phấn, và quần khăn quàng cổ che gần hết nửa khuôn mặt giống như là đeo khẩu trang, nhưng Ninh Vân Hoan vừa liếc qua liền nhận ra được, bất kể là thân hình hay ánh mắt lộ vẻ oán hận, càng làm cho Ninh Vân Hoan xác định, đây đúng là người mà cô hận – Lâm Thiến!

“Tôi lại muốn nhìn một chút. Đàn bà họ Ninh này có gì đặc biệt hơn người, dám đánh con gái của tôi, họ Lan là cái gì của cô ta, cho rằng đây là địa phương nào, thật coi nơi này là nước ngoài, tùy hã xử lý sao?” Người phụ nữ kia tức giận la lên với tài xế vài câu, đột nhiên Lâm Thiến đứng ở một bên chỉ về phía Ninh Vân Hoan nói: “Mẹ, cô ta ở đó.”

Đứng bên cạnh cô ta là một thiếu nữ lớn hơn khoảng hai ba tuổi, thần sắc có chút lạnh lùng, đang nhìn sang Ninh Vân Hoan, trên mặt lạnh lộ ra một tia vui vẻ, hướng Ninh Vân Hoan gật đầu nhẹ, thật không giống như vẻ mặt địch ý của Lâm Thiến.

Người phụ nữ vốn đang cản tài xế lại, nghe những lời này liền gấp rút vòng qua bên cạnh tài xế, vẻ mặt nghiêm khắc đánh giá Ninh Vân Hoan từ trên xuống dưới vài lần, lúc này mới cười lạnh:

“Chính là người như cô, cũng xứng đáng đánh con gái của tôi?”

Trên mặt Ninh Vân Hoan lộ ra vẻ vui vẻ, ôn hòa nói: “Đúng vậy, nếu phu nhân đã không giáo dục con gái tốt, tôi liền thay người dạy lại. Lại nói tới thì tôi cũng ngại ngày đó ra tay quá nhẹ, nếu không cũng không đến mức bây giờ cô ta còn dám đi đến.”

Thiếu nữ mặt lạnh như băng kia nhìn thấy Ninh Vân Hoan dám nói chuyện như vậy với mẹ mình, không khỏi nhú mày, trên mặt lộ ra nụ cười

ngoài ý muốn, quân nhân đứng bên cạnh cô cau mày, gấp rút sai bước đi qua bên này.

“Cô biết tôi là ai hay không? Nói chuyện với trưởng bối là ngồi ở trên xe như vậy?” Người phụ nữ này nghe thấy những lời của Ninh Vân Hoan, trong lòng giận tím tái, nhưng hoàn hảo là gia giáo lại làm cho bà ta cố nén phần nộ trong đầu, không đổi sắc mặt nói:

“Dựa theo những lời cô vừa nói, là bởi vì Ninh gia các người không có gia giáo, cho nên hiện tại tôi cũng nên thay thế cha mẹ cô, giáo huấn cô một hồi cho tốt?”

Ninh Vân Hoan gật đầu nhẹ, trên mặt cũng không vì những lời này mà thay đổi, ngược lại nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, chỉ cần bà có thể làm được.”

Người phụ nữ kia vừa nghe những lời này, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay qua muốn đánh cô, Ninh Vân Hoan buồn cười ngả ngửa người về phía sau, liền tránh một tát này, người phụ nữ kia không trấn định như vừa rồi nữa, ngược lại dùng sức nặng đập vào cửa xe: “Cô xuống cho tôi! Cái thứ gì, cũng dám nói với tôi là dạy dỗ con gái tôi, một cộng lông cô cũng không xứng đựng vào, còn dám đánh nó, gia giáo nhà họ Ninh các người chính là như vậy? Nếu là trước kia, ngay cả tư cách nói chuyện với tôi cô cũng không có, chỉ là dựa vào trẻ tuổi có phần nhan sắc, liền khinh cuồng thành bộ dáng này, cũng không sợ ngày nào đó từ trên trời rớt xuống, ngã chết cô!”

“Tốt lắm.” Người đàn ông trung niên cau mày, quay đầu liếc nhanh người phụ nữ, lúc này mới định đưa tay kéo bà cho tỉnh táo, người phụ nữ này lại không phục, giơ tay lên né tránh người đàn ông trung niên, cao giọng nói: “Lâm Sâm, một người không biết trời cao đất rộng là gì, dám đánh Thiến Thiến của chúng ta, anh xem thái độ hiện tại của cô ta đối với em, thật là bữa bãi. Lan gia có chút bản lĩnh, có thể đó là Lan gia, cái thứ này có thể ngồi được yên ổn hay không còn chưa biết liền bắt đầu càn rỡ

lên, em còn là trưởng bối đây, chính là Lan Lăng Yến ở đây, em cũng muốn hỏi rõ một chút Lâm Mẫn dạy con trai như thế nào!”

Ninh Vân hoan không nói hai lời liền cầm điện thoại di động lên bấm số Lan Lăng Yến, trực tiếp nói: “Ông xã, người nhà họ Lâm đến.” Không phải là cô muốn đem chuyện này giao cho Lan Lăng Yến làm, nhưng mà cần anh cho mình một thái độ.

Bên kia Lan Lăng Yến đang rất là khoái trá vì hai chữ ông xã vừa rồi, lại nói tới đây không phải là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, đúng là trừ những lúc hai người thân mật ra thì đây là lần thứ hai! Đầu tiên trầm mặc một hồi, đến lúc Ninh Vân Hoan có chút thiếu kiên nhẫn, Lan Lăng Yến mới có điểm sung sướng nói: “Tùy em chơi, chỉ là nhớ chú ý bản thân.” Anh nói đến đây, lại dặn dò thêm một câu: “Để cho hai người bọn Lang đi theo, không được tự ý rời đi.”

Hai người bọn Lang trong miệng anh nói chính là hai vệ sĩ vẫn liên tục đi theo Ninh Vân Hoan, trong lòng Ninh Vân Hoan đều hiểu, đáp một tiếng liền cúp điện thoại.

Nếu Lan Lăng Yến đã nói để cho mình tùy ý chơi, liền tỏ rõ coi như hiện tại mình có đắc tội với Lâm gia thì anh cũng có biện pháp giải quyết tốt hậu quả. Ninh Vân Hoan suy nghĩ rõ ràng, cùng lắm thì đắc tội với người họ Lâm xong giải thể công ty của Ninh gia, không ngây ngốc ở Hoa Hạ nữa, dẫn ba mẹ Ninh theo Lan Lăng Yến xuất ngoại, vừa lúc cô cũng không thích ở cái địa phương này nữa.

“Tốt lắm.” Người được gọi là Lâm Sâm kia có thể là cậu của Lan Lăng Yến đã bắt được người phụ nữ, lúc này mới nhú lông mày nói: “Có chuyện gì thì từ từ nói, nếu như là trách nhiệm của bọn họ, anh đương nhiên sẽ không thiên vị!”

Nói xong lời này, ánh mắt Lâm Sâm lạnh lùng nhìn qua Ninh Vân Hoan: “Ninh tiểu thư, tôi nói không sai chứ?”

Khí thế người đàn ông này cường đại, mặc một thân quân trang màu xanh biếc, ánh mắt dừng dừng, cũng làm cho trong lòng Ninh Vân Hoan sinh ra vài phần hảo cảm. Cô không thích nói đạo lý với người luôn luôn thiên vị, lúc này mặc dù trong giọng nói Lâm Sâm mang vài phần lãnh đạm, nhưng cũng may mắn nói đạo lý nhưng không lấy khí thế đè người, điểm này đem ra so sánh với người phụ nữ vẻ mặt khó coi bên cạnh càng thể hiện ra sự tinh táo của ông, càng làm cho Ninh Vân Hoan cười cười: “Vừa vện tôi cũng có sổ sách cần tính toán với Lâm tiểu thư.”

Ninh Vân Hoan nói xong lời này, lúc này mới lên tiếng chào cảnh vệ dưới chân núi: “Để xe bọn họ đi lên đi, có việc gì thì lên trên núi rồi nói, ông cũng không có vấn đề gì chứ?”

Lời nói ngoài dự tính của cô làm cho chân mày Lâm Sâm nhíu lên, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, gật đầu nhẹ, người phụ nữ bên cạnh lại không phục: “Cô còn có sổ sách muốn tính toán với con gái tôi?”

“Có việc thì lên rồi nói sau!” Lâm Sâm quay đầu lại lờm bà ta một cái, lúc này người phụ nữ mới ngừng miệng không lên tiếng.

Lang nói tiếng xin lỗi xong lại một lần nữa khởi động xe, Ninh Vân Hoan đóng kính cửa sổ lại, xe của bọn họ đi trước, không lâu sau trên kính chiếu hậu xuất hiện một chiếc xe con cũng theo lên.

Về đến nhà, trước tiên để người cầm đồ mua cho con trai lên trước, Lan Ý lúc này vừa mới tỉnh ngủ, đang khóc đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bảo mẫu ở bên cạnh nhỏ giọng báo cáo, sáng sớm nay nhóc đứng lên uống sữa thì liền phun ra hết, lúc này đang khóc gay gắt, may mắn là Ninh Vân Hoan đã trở lại.

Sáng sớm vẫn còn mệt mỏi như vậy, lúc người nhà họ Lâm đi vào vừa hay nhìn thấy Ninh Vân Hoan ôm Lan Ý thật chặt, đứa bé giãy giụa không ngừng, chân liên tục đạp đạp sai lệch vị trí, cuối cùng cũng đành phải mang tất vào chân.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Chê Cười

Đám người Lâm Sâm đi vào đúng lúc Lan Ý đang khóc gay gắt, nhìn trên trán đứa bé còn vài giọt máu nhỏ, đầu tóc cạo sạch sẽ, thân thể trắng mịn một lần nữa được chăn bông bọc lại, Ninh Vân Hoan thấy người nhà họ Lâm đi vào, vẻ mặt rét run: “Không biết Lâm phu nhân chứng kiến xong có cảm giác như thế nào?”

Mẹ của Lâm Thiến bị Ninh Vân Hoan hỏi, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó cười lạnh mấy tiếng trả lời: “Cô không có chăm sóc con trai cô thật tốt, hôm nay lại hỏi tôi? Cũng không phải do tôi sinh ra, chuyện liên quan gì tới tôi?”

Cho dù chuyện như vậy không đề cập tới Lâm Thiến, đầu gì cũng coi như Lan Ý có quan hệ với nhà họ Lâm, nói như vậy lại có vẻ quá lãnh đạm, Lâm Sâm nhú mày, đang muốn nhắc nhở vợ đôi câu. Lúc này Ninh Vân Hoan lại ôm con trai vỗ vỗ, vẫn là muốn giao nhóc cho bảo mẫu, nhưng cô vừa động, bàn tay nhỏ bé của Lan Ý cầm lấy quần áo cô lại khóc lên, cô cũng đành phải ngồi xuống lần nữa, cởi áo khoác giao cho bảo mẫu bên cạnh, lúc này mới ôm con trai thoải mái ngồi trên ghế sofa, nhìn qua lại cười lạnh:

“Lâm Thiến không thông qua sự đồng ý của tôi, liền tự mình ôm con trai tôi đi ra ngoài, nhóc cũng chưa tới một tuổi, bị chinh cho khóc suốt mướt, mũi đầy tới sưng lên.”

Người họ Lâm không tìm tới tận cửa còn tốt, một khi tìm đến thì lửa giận trong lòng Ninh Vân Hoan nhịn không được lại dâng lên: “Nếu như tôi

về trẻ, có phải con trai tôi sẽ bị cô ta chơi cho đủ? Coi con trai tôi là cái gì, món đồ chơi của cô ta sao?”

Âm thanh của Ninh Vân Hoan càng lúc càng lớn, người nhà họ Lâm ngẩn ngơ, La Từ theo bản năng quay đầu nhìn coi gái của mình, trong lòng cũng không khỏi có chút chột dạ, nhưng nghĩ đến mũi của Lâm Thiến, không thỏa mái trong lòng cũng đi lên:

“Cho dù con gái của tôi không hiểu chuyện, cô có cần phải ra tay nặng như vậy? Cô dám đánh nó cũng không nói, hơn nữa còn đẩy mũi nó sai lệch! Con gái của tôi, cô có tư cách gì mà đánh?”

“Tôi dùng sức còn chưa bằng một nửa cô ta đâu, tôi chỉ mới đẩy như vậy cô ta đã kêu đau, chẳng lẽ con trai tôi cũng không phải là người?” Ninh Vân Hoan càng nói càng giận, cố nén lửa giận trong lòng không có lớn tiếng mắng chửi, nhưng vẻ mặt lại hết sức khó coi:

“Hơn nữa, thời tiết bây giờ là như thế nào. Tôi không tin người lớn như Lâm Thiến còn không biết, người trưởng thành như cô ta ngây ngốc ở bên ngoài cũng không chịu nổi, con trai tôi lại bị cô ta ôm đi ra ngoài, buổi tối hôm đó liền sốt cao, bà thấy không, đứa bé còn nhỏ như vậy mà trên trán đầy là lỗ kim truyền nước biển! Các người cũng là cha mẹ, tôi cũng chỉ là bất bình thay con trai các người đã hung ác tìm tới cửa như vậy, hiện tại con trai tôi bị hại thành bộ dáng như vậy, Lâm phu nhân cảm thấy phải làm đến dạng nào nữa thì tôi mới được sinh khí đây?”

Chứng kiến thái độ lạnh như băng của Ninh Vân Hoan, cùng với Lan Ý bộ dạng đáng thương bị cô ôm vào trong ngực. La Từ thoáng cái không dám tin trọn tròn hai mắt, bà chỉ biết là con gái bị người đánh, hơn nữa còn bị đẩy sai lệch mũi, liền nhất thời sinh khí tìm tới Ninh Vân Hoan trút giận, muốn thay con gái đòi lại công đạo.

Nhưng chân tướng sự việc như thế nào thì Lâm Thiến lại nói không tỉ mỉ, lúc này người họ Lâm bị Ninh Vân Hoan chất vấn, sắc mặt có chút lúng túng. Về mặt Lâm Sâm nghiêm khắc, trừng mắt liếc nhanh Lâm Thiến đang đeo khẩu trang, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Cô nói là, Lâm Thiến mời người đến Lan gia, cũng ôm Lan Ý đi ra ngoài, trêu chọc đứa bé cho khóc, cùng với bị gió lạnh mà cảm mạo?”

Ninh Vân Hoan cho là ông không tin, đem đứa bé bế lên, đi vài bước tới trước mặt nhà họ Lâm. Nghiêng người để cho bọn họ xem: “Mũi Lan Ý còn có chút tím xanh, thấy rõ ràng chứ.”

May mắn là thời gian trôi qua chưa lâu, hơn nữa da đứa bé vốn là non mỏng, ngày đó sừng đỏ, lúc này liền đổi màu thành tím xanh. Người nhà họ Lâm thấy thật rõ ràng, lại nhìn cái trán Lan Ý đầy lỗ kim đo đỏ, Lâm Sâm không chút nghĩ ngợi liền cho Lâm Thiến một cái bạt tai.

Sức lực của ông, cũng không thể so sánh với Ninh Vân Hoan được, thân thể Lâm Thiến xoay hai vòng sau đó đụng vào khay trà trước mặt rồi té xuống đất.

May mắn khay trà kia làm bằng đá Đại Lý, căn bản bị cô ta đụng vẫn không nhúc nhích, đồ ăn ở trên cũng không bị rơi xuống, ngược lại là Lâm Thiến bị đụng, nhất định là rất đau, khẩu trang rớt ra, làm lộ khuôn mặt trắng bệch.

“Ba à...” Lâm Thiến sợ tới phát hoảng, theo bản năng bụm mặt hô một câu.

Hiện tại trên mặt cô ta vô cùng đặc sắc, ngoại trừ cái mũi lệch nghiêng qua một bên, còn có dấu bàn tay đỏ bầm hết sức rõ ràng, khóe miệng còn bị rách, giống như là có tia máu thấm ra.

“Nhận lỗi với chị dâu họ nhanh!” Lâm Sâm thở ra một hơi, nắm chặt quả đấm, lạnh lùng nói với con gái.

“Con không!” Lâm Thiến bị đánh ngay trước mặt Ninh Vân Hoan, trong lòng sớm hận Ninh Vân Hoan thấu xương. Hiện tại ngay đến cha mình muốn mình xin lỗi Ninh Vân Hoan, làm sao mà cô ta chịu được, lập tức lắc đầu, vẻ mặt quật cường nói: “Dựa vào cái gì mà muốn con xin lỗi? Ai biết chóp mũi con trai cô ta là như thế nào, con chỉ mới đây có vài cái, có thể biến thành bộ dáng này? Về phần bị cảm mạo, cô ta nói là ba tin sao?”

La Từ đứng ở một bên không lên tiếng, Lâm Sâm vừa nghe những lời của Lâm Thiến, lập tức giận dữ, lại giơ nắm đấm lên, Lâm Thiến bị hù dọa lập tức rụt người, bụm mặt lại, mới vừa muốn mở miệng nói chuyện, cô gái vẻ mặt lạnh lùng đứng bên cạnh cô ta gấp rút đứng dậy:

“Ba, người đã đánh Thiến Thiến rồi, khẳng định em nó cũng biết rõ sai rồi, nhưng chỉ bởi vì mặt mũi mới không chịu thôi.” Cô gái thay Lâm Thiến nói chuyện, lúc này mới ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu của Lâm Thiến, mỉm cười nói: “Thiến Thiến, em nói là sao?”

“Ai muốn cô làm bộ hảo tâm! Lâm Đan, cô rút ra xa một chút.” Lời nói của Lâm Thiến vừa nói ra khỏi miệng, lúc này không chỉ là Lâm Sâm nổi giận, mà ngay cả La Từ cũng có chút bất mãn đứng lên: “Thiến thiến, vì sao lại nói với chị con như vậy, đó là chị con muốn tốt cho con.”

“Ai biết trong lòng cô ta nghĩ như thế nào! Cô ta chính là hi vọng con bị ba đánh chết!” Lâm Thiến vừa nói xong, Lâm Sâm lập tức nhịn không được, một cước đá lên con gái. Lâm Thiến nhịn không được, lúc này bỏ người lên bỏ chạy, La Từ không yên tâm muốn đi xem, Lâm Sâm bởi vì cô ta bỏ chạy mà lại sinh khí, cũng đuổi theo, Lâm Đan ở phía sau hô đôi câu: “Baba, không cần phải đánh em ấy, nó chỉ là đứa trẻ không hiểu chuyện mà thôi.”

Một câu nói vừa xong, Lâm Thiến nhịn không được đáp lại một câu: “Mèo khóc chuột giả từ bi!” Tiếng nói vừa dứt, cơn tức của Lâm Sâm lớn

thêm, vẻ mặt cũng càng khó coi.

Lâm Đan sau khi nói xong, xoay người lộ ra nụ cười, đầu còn bộ dáng lo lắng trước đó, đi lại hướng Ninh Vân Hoan: “Như thế nào, trút giận đủ chưa?”

Vẻ mặt Ninh Vân Hoan thoáng chút không tự nhiên, vẻ mặt cô gái vừa rồi còn lạnh như băng lúc này lại lộ ra bộ dáng giao hoạt. Ninh Vân Hoan nhin không được, nghi ngờ hỏi: “Cô ta thật sự là em gái ruột của cô?”

“Ai cũng đều hỏi như vậy!” Lâm Đan khôi phục bộ dáng lãnh đạm trước đó. Ninh Vân Hoan nghe rõ ý tứ của cô ta, bật cười: “Khó trách cô ta không thích cô.”

“Nếu như nó yêu thích em, em sẽ thấy rất phức tạp.” Vẻ mặt Lâm Đan lạnh lùng nói, nhìn thấy Lan Ý thì hai con mắt phát sáng lên, “Có thể cho em ôm một cái không?”

Ninh Vân Hoan có chút không thích, nhưng còn chưa mở miệng cự tuyệt, Lâm Đan đã đưa tay ra ngoài, cô do dự một chút, liền đứng bên cạnh vệ sĩ. Cô không tin lời nói của Lâm Đan, nếu Lâm Đan muốn giúp Lâm Thiển hả giận thì không biết sẽ làm gì với con trai, chính mình đứng ở bên cạnh sợ phản ứng cũng không kịp. Bởi vậy lúc này mới do dự đưa đứa bé ra, ai ngờ đứa bé còn chưa qua tay, Lan Ý vốn đang nhắm mắt ngủ cảm giác được phải xa mẹ lại lần nữa tỉnh ngủ mở mắt ra. Trong miệng phát ra âm thanh chuẩn bị khóc, Lâm Đan bên cạnh duỗi tay ra, vẻ mặt lãnh đạm:

“Mau tới nào, có dì họ và mẹ ở chỗ này.”

Vừa nghe lời này, không chỉ là Ninh Vân Hoan mà ngay cả bảo mẫu và vệ sĩ bên cạnh cũng cứng ngắc lại. Lâm Đan lại không sao cả, đưa tay đến dứt khoát ôm cả Ninh Vân Hoan và Lan Ý vào trong ngực.

Bị cô ấy ôm như vậy, lòng tơ Ninh Vân Hoan đều đứng lên. Dựa vào ánh mắt cô cũng nhìn ra được Lâm Đan chắc là sẽ không có tâm tư xấu với con trai mình, cảm giác bị phụ nữ ôm cả đời này cô cũng không nghĩ đến, chỉ đành phải hy sinh giao con trai cho Lâm Đan, chính mình vội vàng lấy tay xoa xoa cánh tay đang nổi da gà, ngồi xuống một bên.

Đáng thương cho Lan Ý nhìn thấy mẹ không ôm mình mà là một dì nào đó lạ hoặc lập tức muốn khóc, nhưng con mắt Lâm Đan lại tỏa sáng, sờ lên khắp người nhóc, vốn người đưa bé mềm mại non nớt, bị Lâm Đan sờ sờ làm nước mắt trong hốc mắt bị hù dọa ép trở về, hai tay kháng cự vung lên, trong miệng kêu i i a a náo loạn cả lên.

“Thật đáng yêu, chị dâu họ tặng em đi.”

Con mắt Lâm Đan tỏa sáng, cái trán Ninh Vân Hoan nháy lên, cự tuyệt cô ấy: “Không được.”

“Ai...” Lâm Đan có chút tiếc nuối thở dài, lại chuyên cần sờ tay Lan Ý nhanh một chút. Nhắm thấy nhóc con chuẩn bị muốn khóc, lúc này Ninh Vân Hoan mới vội vàng nháy mắt với Lan Ý, mấy người vội vàng đem đứa bé bế lên dụ dỗ, Lan Ý mới nhếch miệng không khóc.

Tuy nói hiện tại người ôm nhóc không phải là Ninh Vân Hoan, nhưng này giờ thử với người lạ thì khẳng định người lạ vừa rồi ôm so với bảo mẫu thì thoải mái hơn một chút.

Trong lúc Lâm Đan có chút tiếc nuối, thì Lâm Sâm ôm con gái đi vào.

Nhìn ra được lúc này trong lòng Lâm Thiển đã hận Ninh Vân Hoan thấu xương, nhìn ánh mắt cô ta cũng mang theo tia máu màu đỏ, nhưng căn bản Ninh Vân Hoan không sợ cô ta, ngược lại là hướng về phía Lâm Thiển cười lạnh một tiếng. Về mặt La Từ có chút khó coi, lại trầm mặc không có lên tiếng, Lâm Sâm lạnh lùng nói:

“Nó làm chuyện sai lầm, đương nhiên phải bị phạt, nếu Ninh tiểu thư còn có chỗ nào không hài lòng, cần phải trút giận, tôi tuyệt đối sẽ không nhú mày một chút nào.”

Rốt cuộc Lâm Thiển là con gái của Lâm Sâm, tuy nói biết rõ con gái làm ông bị mất thể diện lớn như vậy, Lâm Sâm cũng đã tự tay đánh con gái, nhưng ông đánh xong nhất định tức giận cũng tiêu hơn phân nửa, lúc này trong đầu cũng có chút hối hận vì đã đánh con, có điều không thể không nghiêm mặt được, nhưng trong lòng nhất định là có chút mất hứng với Ninh Vân Hoan, dù sao một người ngoài với một người là con gái ruột thịt của mình, tâm người đều là nghiêng nghiêng một bên, bởi vậy lúc này nói chuyện cực kỳ lạnh nhạt kêu cô một tiếng Ninh tiểu thư.

Đối với thái độ của Lâm Sâm, Ninh Vân Hoan ngẩn người, sau liền nở nụ cười, cũng không để ý:

“Không có gì, dù sao hiện tại Lâm tiên sinh đã dạy dỗ qua, tôi đã không còn gì để nói, chỉ là hi vọng lắm sau Lâm phu nhân có điểm nào không thỏa mái không cần lại tới tìm tôi trút giận.”

Một câu nói làm sắc mặt La Từ càng khó coi, trong mắt lộ ra vẻ phiến chán.

Lâm Thiển đứng bên cạnh không nói gì, Lâm Sâm kêu con gái lớn ngồi trên sofa một tiếng, lúc này mới thản nhiên nói với Ninh Vân Hoan:

“Nếu Ninh tiểu thư đã trút giận xong, chuyện này xem như Lan gia và Lâm gia đã thương lượng xong, về sau Ninh tiểu thư không cần phải nhắc lại.”

Vốn là Ninh Vân Hoan vẫn còn ấn tượng tốt với một trưởng bối như Lâm Sâm, có điều lúc này nghe ra ý tứ trong lời nói của ông, trong lòng có chút không thoải mái, đứng lên: “Chuyện này cho tới bây giờ đều không phải là tôi nói, lời nói này của Lâm tiên sinh không phải rồi.”

Lan Ý bị cảm cô cũng không tìm tới cửa nhà họ Lâm để thu thập Lâm Thiển, mà người nhà họ Lâm cũng rất bao che khuyết điểm lại tìm tới cửa, hiện tại ý tứ của Lâm Sâm dĩ nhiên là nói cô nhất quyết không buông tha chuyện như vậy. Thần sắc Ninh Vân Hoan cũng lạnh xuống, đang muốn mời những người này đi về, Lâm Sâm đã lạnh mặt nói: “Đã như vậy thì quấy rầy rồi.” Nói xong lời này, Lâm Sâm liền dẫn vợ và con gái đi ra ngoài. Không lâu sau bên ngoài truyền đến âm thanh xe hơi, nhà họ Lâm lúc này mới đi.

Vốn là một ngày tốt lành lại bị đám người họ Lâm náo loạn, trong lòng Ninh Vân Hoan cũng phiền, dụ dỗ con trai mới truyền nước biển xong ngủ thêm chốc lát. Tranh thủ lúc Lan Ý ngủ, Ninh Vân Hoan nghĩ đến đã vài ngày cô không có về thăm ba Ninh, đang muốn xế chiều đi thăm ba Ninh một lúc thì Lan Lăng Yến đã trở lại, biết rõ Ninh Vân Hoan muốn đi thăm ba Ninh thì anh cũng đi cùng.

Tuy đã thừa nhận với ba Ninh là hai người đã đi đăng ký, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Lan Lăng Yến tới nhà ba vợ. Trước kia ở trong bệnh viện gặp mặt hiển nhiên là không đề cập tới. Anh muốn đi cùng, tất nhiên là Ninh Vân Hoan cũng không có cách nào khác với anh. Lúc lên xe Lan Lăng Yến cho người chuẩn bị chút đông trùng hạ thảo, xuống núi lấy đồ xong liền thẳng hướng đi đến Ninh gia.

Gần đây mỗi lần về nhà họ Ninh đều có chút chuyện không muốn xảy ra, cái này làm cho Ninh Vân Hoan có bóng ma với việc trở về nhà, rất sợ trên đường lại gặp đám người họ Cố.

Thật may là một đường đi đến tiểu khu đều yên lặng, xe đi vào trong, bảo vệ thấy Ninh Vân Hoan ngồi phía sau liền nhanh chóng mở cửa, xe thuận lợi đi vào nhà họ Ninh.

“Người nhà họ Lâm không làm khó em chứ?” Lúc xuống xe, Lan Lăng Yến ôm Ninh Vân Hoan từ trên xe đi xuống, cũng không đặt cô

xuống đất, ngược lại ôm về phía biệt thự Ninh gia. Vốn dĩ khoảng cách chỉ là hai ba bước, Ninh Vân Hoan giãy giụa muốn xuống, tay anh đặt trên hông cô vỗ một cái: “Đàng hoàng một chút! Lúc này anh đã gọi điện cho lão Đường, buổi tối ông ấy sẽ lên núi một chuyến.”

Mắt cá chân của Ninh Vân Hoan lúc này đã bị sưng phồng lên, lúc này dù sao cũng đã đến trước cửa nhà mình, cũng không còn vài bước. Lan Lăng Yến muốn ôm thì Ninh Vân Hoan cũng không có kiên trì phản đối, chỉ là sắc mặt có chút đỏ lên.

Bảo mẫu đứng ở trong phòng chứng kiến tình cảnh bên ngoài lan can, ý cười đầy mặt bước tới mở cửa, nhỏ giọng nhắc nhở Ninh Vân Hoan: “Tiểu thư, Đại thiếu gia đã trở lại.”

Vừa nghe đến Ninh Vân Thành, Ninh Vân Hoan tâm tình vốn đang tốt thoáng cái sắc mặt liền khó coi, cô gật đầu nhẹ không lên tiếng. Ninh phu nhân ở trong lòng lập tức đứng lên, nhìn thấy Lan Lăng Yến đang ôm con gái mà giật mình: “Làm sao vậy?”

“Trật chân, không có việc gì đâu mẹ.” Lúc này trời đang mưa lâm lâm, Lan Lăng Yến bước nhanh ôm Ninh Vân Hoan vào nhà, Ninh phu nhân đã kêu người chuẩn bị khăn nóng...

Ba Ninh ngồi trong phòng nhìn thấy hai vợ chồng đi tới, hài lòng gật đầu nhẹ, hai người Cố Doanh Tích và Ninh Vân Thành đang quỳ trước mặt ông. Không khí trong phòng lúc này đang ngưng lại, cũng không biết trước khi cô đến Ninh Vân Thành đang nói cái gì, ba Ninh cầm quả trứng, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Ánh mắt Cố Doanh Tích từ lúc Lan Lăng Yến đi vào liền dính vào trên người anh, đến khi nhìn thấy anh ôm Ninh Vân Hoan, sắc mặt lập tức trở nên trắng nhợt, thân thể khẽ run run hai cái. Ninh Vân Thành ở bên

cạnh nhìn thấy vô cùng đau lòng, ôm ả vào trong ngực mình, thấy Ninh Vân Hoan, giọng nói có phần không thân thiện: “Cô tới làm gì?”

Ninh Vân Hoan vừa nghe lời này liền cười, nhìn không được vồ vồ Lan Lăng Yến, ra hiệu cho anh đặt cô lên ghế sofa, lúc này mới nhận lấy chén nước Ninh phu nhân đưa tới uống một ngụm: “Cảm ơn mẹ.” Cảm ơn Ninh phu nhân xong, Ninh Vân Hoan mới nhìn đến Ninh Vân Thành đang dùng ánh mắt không thân thiện nhìn cô chăm chăm: “Ninh gia bây giờ cũng không phải là anh làm chủ, chỉ có anh mới có thể trở về, còn tôi thì không sao?”

Vừa nghe lời này, trong lòng Ninh Vân Thành liền nổi lên lửa giận, cười lạnh nói: “Cô lại muốn đùa giỡn cái gì?”

Nhìn bộ dạng căm thù của hẳn, Ninh Vân Hoan không nghĩ đến ý của hẳn, Ninh Vân Thành lại oán hận nói: “Có phải cô chê cười tôi không?”

Khó có dịp Ninh Vân Thành lại phát hỏa lớn như vậy, Ninh Vân Hoan lại thật là tò mò không biết hai người này trở về là làm cái gì, quay đầu liếc nhìn Ninh phu nhân một cái. Ninh phu nhân tự nhiên hiểu được tâm tư của con gái, nhìn Cố Doanh Tích đang quỳ trên mặt đất cười lạnh một tiếng, thấy ánh mắt ả luôn đảo quanh trên người con rể mình, lửa giận trong lòng Ninh phu nhân nổi lên cao hơn: “Cô đang nhìn cái gì?” Ninh phu nhân nhìn bộ dáng của Cố Doanh Tích thì trong lòng sẽ sinh khí, vốn là muốn nói chuyện khó nghe hơn một chút, nhưng thấy con rể ở chỗ này, sợ làm cho nó chê cười, bởi vậy cố nén phiền chán trong lòng, lạnh lùng nói:

“Vân Thành, con có chuyện gì không thể nói cùng với ba ba, không nên mang cô ta về nhà.”

“Mẹ!” Ninh Vân Thành bất mãn lên giọng, vẻ mặt có chút kích động: “Tích nhi thật sự mang thai con của con, chẳng lẽ tụi con không nên kết

hôn sao? Không phải mẹ hi vọng con mau có đứa bé, để cho mẹ và ba ôm cháu sao?”

Chính xác là Ninh phu nhân muốn có cháu nội, cũng hi vọng con trai mau kết hôn, mấu chốt chính là phụ nữ tốt nó không chọn, lại muốn tìm Cố Doanh Tích đến để chọc tức bọn họ!

“Nếu như con tìm những người phụ nữ khác thì mẹ với ba cái gì cũng không nói, cho dù gia thế kém một chút, chỉ cần phẩm chất tốt, cô gái biết giữ mình trong sạch thì mẹ đều đồng ý, duy chỉ có Cố tiểu thư thì con cũng không cần phải nghĩ tới!” Ba Ninh nghe nói như thế, khó có thể nhịn được, oán hận gõ quả trượng lên mặt đất: “Nếu mà quả thật thích nó, chính mà có bản lĩnh cưới nó thì tao không nói hai lời, nhưng nếu như muốn để tao lấy tiền cho mà và nó kết hôn thì mà đừng mơ tưởng! Mà bỏ được nó thì tao cũng không cần phải thế này!”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Vạch Trần

Về sau nếu những người bạn cũ kia biết con mình tìm một người con dâu như vậy, không cười tới rớt răng mới là lạ! Mặc dù ba Ninh là người khoan dung, thế nhưng cũng không khoan dung tới mức đồng ý cho con trai cưới một người con dâu để rồi lại bị nói, bị chiếm tiện nghi như vậy!

“Ba, con kính trọng người, mới mang theo Tích nhi đến cầu xin người, hiện tại cô ấy mang thai, chính là người không cho con chút mặt mũi nào thì cũng nên cho cháu người chút mặt mũi! Thời tiết hôm nay lạnh như vậy, Tích nhi để tỏ lòng kính ý với người, quỳ trên mặt đất lâu như vậy, làm sao người có thể ác tâm như vậy?” Chính xác chuyện này Ninh Vân Thành vì hôn sự của hần và Cố Doanh Tích mà đến, hần ở trong sòng bạc thua hơn một nghìn vạn, gần đây người của sòng bạc đuổi theo hần đòi nợ gay gắt, chính hần là không có bản lĩnh trả hết khoản nợ, lúc này liền muốn mượn đứa bé trong bụng Cố Doanh Tích trở lại báo tin cho ba Ninh, đồng thời mượn ông thêm chút tiền.

Ninh Vân Thành vừa nói dứt câu, ba Ninh còn chưa kịp mở miệng, Lan Lăng Yến duỗi tay ngồi bên cạnh Ninh Vân Hoan lại đột nhiên nói:

“Mấy tháng?”

Vừa nghe Lan Lăng Yến mở miệng hỏi, Cố Doanh Tích kích động toàn thân run cầm cập, hiện tại ả cảm giác thân thể mình đã ô uế, không thể với tới Lan Lăng Yến được, có thể không có được nhưng ả có tư cách len lén thích Lan Lăng Yến, nhiều nhất ả không hề cạnh tranh với Ninh Vân Hoan, từ đó yên lặng thích anh là được.

Dù sao yêu cũng là vô tội, ả đã yêu một cách hèn mọn như vậy, Cố Doanh Tích nghĩ tới những thứ này, suýt nữa nước mắt lại chảy ra, vội vàng hít mũi một cái, cắn răng nín âm thanh khóc sụi sụi lại.

Kể từ lúc yêu Lan Lăng Yến tới nay, anh rất ít khi nói chuyện cùng ả, mỗi lần anh không đếm xỉa đều làm cho tâm Cố Doanh Tích đau đớn!

Hôm nay, thật vất vả mới thấy anh nói chuyện với mình, hốc mắt Cố Doanh Tích lập tức đỏ lên, hít sâu hai cái, không đợi Ninh Vân Thành trả lời, liền không chút nghĩ ngợi nói: “Hai tháng...”

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, ngoại trừ Ninh Vân Thành vẻ mặt ngốc trệ lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ như bị sét đánh, ba Ninh trầm mặc hồi lâu, còn lại sắc mặt đều xanh mét!

“Hai tháng? Tôi nhớ rõ là lúc tôi làm phẫu thuật, Ninh Vân Thành là bị dẫn vào cục cảnh sát, bởi vì nó có khuynh hướng bạo lực làm đả thương người khác, cho nên bị trông giữ hai tháng?” Lúc này ba Ninh tức giận đến mức giọng nói cũng thay đổi, cả người suýt nữa nhảy dựng lên, tay run rẩy, chỉ vào Ninh Vân Thành nói: “Hai tháng mà không có ở cùng một chỗ với cô ta? Rốt cuộc đứa bé trong bụng cô ta là của ai?”

Càng nói thì ba Ninh càng thấy tức, cầm quả trứng trong tay đập lên người Ninh Vân Thành, “Mày nói!”

Ninh Vân Thành nghe Cố Doanh Tích nói đứa nhỏ trong bụng mới chỉ có hai tháng, hăn cũng đã có phản ứng. Lúc này cả người ngây dại ra, ba Ninh giơ quả trứng đánh tới hăn cũng quên tránh né, chỉ nghe tiếng “Bùm” giòn vang, quả trứng trực tiếp đập vào trên đầu hăn. Ninh Vân Thành hô đau, một dòng máu đỏ từ trên đầu hăn chảy xuống, dọc theo cằm tí tách tí tách rơi xuống đất.

“Vân Thành, Vân Thành, anh làm sao vậy?” Lúc này người vốn là bị sắc đẹp của Lan Lăng Yến mê hoặc, Cố Doanh Tích mới giống như là hồi

phục thần trí bình thường lại, thể lương hết lên, giống như chông chết, hai tay cầm lấy bả vai Ninh Vân Thành đung đưa!

Thời khắc mấu chốt, không biết sức lực của ả từ đâu đánh tới đung đưa làm đầu Ninh Vân Thành quay vòng vòng, máu trên trán cũng tuôn ra nhiều hơn.

Ba Ninh đánh Ninh Vân Thành xong thấy hấn cũng không trốn tránh, trong lòng liền có chút hối hận, chỉ là sợ lúc này mất hết mặt mũi. Ninh phu nhân đã sớm sợ đến ngậy người, ngược lại Ninh Vân Hoan đã phản ứng kịp, nhưng lúc này cô xem chuyện vui còn chưa kịp, sao mà gọi điện kêu bác sĩ cho Ninh Vân Thành được chứ, chỉ muốn dựa trong ngực Lan Lăng Yến xem kịch vui thôi!

“Vân Thành, anh không được có chuyện, anh không được bỏ lại em một mình a.” Lúc này Cố Doanh Tích đã khóc đến mức nước mắt không ngừng chảy xuống, hai môi tái nhợt không có chút máu, thoát nhìn yếu ớt và làm cho người ta thương xót. Không biết có phải do tiếng kêu thê thảm vừa rồi của Cố Doanh Tích gọi cho hoàn hồn hay không mà trên mặt Ninh Vân Thành có chút vắn vẹo, lộ ra vẻ thống khổ: “Tích nhi, vì cái gì, vì cái gì mà em phải bội anh? Chẳng lẽ có Tạ Trác Doãn và anh, em, em còn chưa đủ sao?”

“Không, không phải vậy!” Cố Doanh Tích khóc đến khản giọng, vốn là quyết định tốt muốn giấu vùi bí mật ở trong lòng, không có ngờ tới vì khinh địch mà đã bị khai ra, ả nên trách ai đây? Lan ca ca sao? Không, ả không cam lòng như vậy được, anh cũng chỉ là quan tâm đến ả mà thôi, cũng không phải là có chủ tâm như vậy với ả, anh cũng không phải cố ý!

Trong lòng Cố Doanh Tích viện cớ thay cho Lan Lăng Yến, lúc này, phát hiện rốt cuộc cũng không thể lừa gạt nổi nữa, ả hồn nhiên quyết định không úp mở chuyện này nữa.

“Vân Thành, em có lỗi với anh. Sau khi anh và anh Doãn xảy ra chuyện, đám người Lưu Tấn Quân bị bắt cóc, em, em vì cứu bọn họ, kết quả, kết quả bị người cho...” Cố Doanh Tích nói đến đây giống như là nhớ tới tình cảnh ác mộng ngày hôm đó, chịu không được té nhào vào trong ngực Ninh Vân Thành thất thanh khóc rống lên: “Em có lỗi với anh! Vân Thành, sau khi xảy ra chuyện, em thật sự đã nghĩ đến cái chết, nhưng em không thể chết được. Vân Thành, anh đánh em đi, anh mắng em đi, đều là lỗi của em. Hiện tại thân thể em đã ô uế, đã không xứng với anh, Vân Thành, van cầu anh buông tha cho em...”

Vẻ mặt Ninh Vân Thành từ lúc bắt đầu có vẻ khiếp sợ, kể đến hoảng hốt, cuối cùng biến thành kiên nghị cùng với thương tiếc, cũng bất chấp vết thương ở trên đầu, ôn nhu yêu thương ôm Cố Doanh Tích vào trong lòng:

“Ngốc cô nương, làm sao em có thể ngốc như vậy chứ? Em thiện lương như vậy, biết em chịu nhiều khổ cực như vậy, làm sao anh sẽ buông tha em được. Anh yêu em còn không kịp nữa đó, đây hết thảy không phải là lỗi của em, may mắn em không có chết, nếu không anh biết làm sao bây giờ?”

Tuy nói trong lòng không dám nghĩ đến hậu quả lỡ như mất đi người yêu, nhưng Ninh Vân Thành nghĩ tới người hãn yêu kia thuần khiết như vậy mà thân thể bị người khác chạm qua. Vốn là trước kia ôm thân thể mềm mại này vào trong ngực sẽ làm huyết mạch hãn căng phồng, lúc này lại cảm thấy không thoải mái, không phải bởi vì thương tiếc cho Cố Doanh Tích mà hãn áp chế cảm giác thô bạo ở trong lòng, hãn biết lúc này mình không thể phát giận, nếu không có thể Cố Doanh Tích sẽ đi tìm cái chết, Ninh Vân Thành nhịn cảm giác phần nộ muốn đẩy Cố Doanh Tích ra ở trong lòng, cũng không dám làm ra động tác nào gây tổn thương đến người yêu!

Hai tay hãn gặt gao nắm thành quả đấm, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu Cố Doanh Tích khóc thút thít làm cho hãn ngoại trừ yêu mến còn

có một tia khó chịu và tuyệt vọng.

Ba mẹ Ninh vốn đang có chút lo lắng tổn thương trên đầu con trai, vừa nghe đến Ninh Vân Thành không ngừng thổ lộ chân tâm, ba Ninh chẳng những không bị cảm động còn cảm thấy buồn nôn, nói không nên lời.

Không biết có phải là do ông già rồi theo không kịp tiết tấu thời đại hay không, còn con trai mình vừa gặp phải Cố cô nương này liền biến thành người thiếu não, ba Ninh cảm thấy đôi nam nữ ôm nhau sít sao ở trước mặt này không ngừng cho ông cảm thấy buồn nôn đến không chịu nổi, ông vội vã nháy mắt với Ninh phu nhân. Lúc này thật là không muốn mở miệng nói lời nào với Ninh Vân Thành!

Ông không muốn mở miệng nói chuyện với Ninh Vân Thành, nhưng Ninh Vân Thành lại có lời muốn nói: “Ba, Tích nhi bị khổ sở lớn như vậy, đứa nhỏ trong bụng cô ấy nhất định không thể lưu lại được!”

Mắt Ninh phu nhân sáng lên, đang cảm thấy từ khi quen biết Cố Doanh Tích, đây là lần đầu tiên con trai nói tiếng người. Ninh Vân Hoan ở bên cạnh lại cười lạnh, nhích tới gần bả vai Lan Lăng Yến, đưa tay vẽ lung tung dưới cổ anh, bên lỗ tai nhẹ giọng nói: “Nghe một chút, chuyện hay sắp tới.”

Quả nhiên, Ninh Vân Thành kiên định và quyết đoán nói: “Ba, trước người đưa con hai vạn, để con cùng với Tích nhi đi phá thai!”

Hắn nói đến đây, bất chấp sắc mặt ba mẹ Ninh tái xanh khó coi, liền nói tiếp: “Thân thể Tích nhi luôn luôn không tốt, nếu như làm phẫu thuật, nhất định là không thể làm đại ở bệnh viện nào cũng được. Bây giờ cô ấy còn chưa lập gia đình, làm chuyện như vậy nói chung phải đến bệnh viện chính quy mới đảm bảo, nếu không đụng vào thân thể, sau này sẽ không tốt, hai vạn cũng không biết có đủ hay không...”

Mặc dù chuyện đã xảy ra, lần đầu nghi ngờ người yêu có đứa nhỏ nhưng không ngờ lại không phải của hắn, đả kích như vậy đối với Ninh Vân Thành mà nói, không khác gì có người lấy dao khoét vào tim hắn, làm cho hắn trơ mắt nhìn Cố Doanh Tích mang nghiệt chủng của người đàn ông khác. Nhưng hắn lại không nhịn được, bởi vậy cũng bất chấp việc đứa bé đã hơi lớn, muốn phá bỏ thì sẽ tổn thương đến thân thể Cố Doanh Tích, cùng lắm thì tìm bác sĩ ở bệnh viện chính là được. Quan trọng nhất là quyết định phải lấy nghiệt chủng trong bụng Cố Doanh Tích ra.

“Trước kia anh tốn nhiều tiền vô bạn gái như vậy, còn cùng người ta đi phá thai. Kinh nghiệm của anh không phong phú sao?” Nhìn đùa giỡn này giờ, trong lòng Ninh Vân Hoan đã sớm cười đến đau cả bụng, nếu không phải sắc mặt của ba mẹ Ninh hết sức khó coi, chỉ sợ lúc này cô cũng đã bật cười lên: “Ở bên ngoài treo nhiều quảng cáo lắm, nhiều nhất khoảng mấy ngàn là làm xong, nghe nói học sinh còn có chiết khấu, mà học tử năm nay thi qua sao? Nếu như thi không qua, sang năm học lại, cũng vẫn còn là học sinh đi!”

Lời của Ninh Vân Hoan làm cho sắc mặt Cố Doanh Tích và Ninh Vân Thành xanh mét, đôi môi Cố Doanh Tích lại càng run rẩy, ánh mắt nhìn Ninh Vân Hoan giống như là nhìn kẻ thù giết cha. Nếu không phải là tính cách ả luôn luôn ôn nhu hiền thực, lúc này nghe được lời nói châm chọc khiêu khích của Ninh Vân Hoan, nhất là còn ở trước mặt người trong lòng ả, thì ả đã sớm nhịn không được.

Vốn là trước mặt Lan Lăng Yến nói ra là mình bị người ta cưỡng đoạt cũng đủ làm cho ả tuyệt vọng rồi, thậm chí lúc này ả không dám nhìn tới mặt Lan Lăng Yến, chỉ sợ chứng kiến thần sắc khiếp sợ và thất vọng trên mặt anh, có thể hết lần này đến lần khác Ninh Vân Hoan còn muốn thêm dầu vào lửa, Cố Doanh Tích rốt cục nhịn không được, khóc lên:

“Ninh tiểu thư, cô cũng là phụ nữ, tại sao có thể nói với tôi như vậy? Rốt cuộc tôi có lỗi gì với cô? Vì sao cô không thể thay tôi suy nghĩ? Tôi bị

người ta làm như vậy, là tôi nguyện ý à? Cô biết nhiều khó chịu, nhiều ủy khuất trong lòng tôi sao? Vì cái gì mà cô không thể thông cảm cho tôi, chẳng lẽ ở trước mặt Lan ca ca nói tôi như vậy, cô liền rất vui vẻ sao? Tôi chỉ muốn cùng cô cạnh tranh công bằng, vì cái gì mà ngay cả cơ hội cô cũng không cho tôi! Thậm chí hiện tại tôi cũng đã từ bỏ, tôi chỉ muốn yên lặng đứng từ xa mà nhìn anh ấy, cái gì cũng không muốn, làm sao cô còn muốn khó xử tôi...”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Ghen Ghét

Cố Doanh Tích vừa dứt tiếng nói, Ninh Vân Thành liền trợn mắt nhìn Ninh Vân Hoan: “Rốt cuộc Tích nhi làm hại gì đến mày? Trước mày hại cô ấy ký phiếu nợ hơn năm ngàn vạn thì coi như xong, hiện tại cô ấy không làm gì cả, làm sao mày còn muốn hãm hại cô ấy?”

“Ninh Vân Thành, mày nổi điên cái gì?” Ba Ninh suýt chút nữa muốn cầm quả trượng gõ lên đầu hấn một cái, Ninh Vân Thành lại bất mãn nói: “Tôi thật sự là bị đủ rồi! Sao các người có thể ích kỷ, vô tình, lạnh lùng như vậy? Tích nhi là người bị hại, huống chi cô ấy cũng không có làm chuyện gì, chỉ cần là người, đều có quyền thích người khác!”

Đối với việc người yêu vì cứu người mà bị cưỡng bạo, khẳng định trong lòng Ninh Vân Thành là thống khổ, không có người nguyện ý chia sẻ nỗi đau với người yêu, hấn cũng rất thống khổ! Hôm nay, người thống khổ nhất chính là hấn, nhưng hấn vẫn biết lúc này mình không thể nào biểu hiện ra ngoài, nếu không với tâm tư nhạy cảm và yếu ớt của Cố Doanh Tích, nhất định cô ấy sẽ nghĩ ngợi lung tung, nhất định sẽ khó chịu, thật vất vả cô ấy mới bước ra khỏi ý niệm tự sát ở trong đầu, Ninh Vân Thành không thể phơi bày nỗi thống khổ của cô ấy, vừa nghĩ tới việc chính mình có thể sẽ mất đi người yêu khả ái này, toàn thân hấn liền không tự chủ được rung mình một cái.

“Câm miệng!” Lan Lăng Yển lạnh lùng nhìn Ninh Vân Thành hét lên một tiếng. Ninh Vân Thành bị anh nhìn, toàn thân giống như bị người ta cởi sạch sau đó nhét vào trong tủ lạnh, theo bản năng sợ run cả người, lúc này ánh mắt mới lóe lên, quay mặt đi.

Vốn là trong lòng Cố Doanh Tích thích Lan Lăng Yển đã lâu rồi, nhưng cảm giác của ả đối với Ninh Vân Thành cũng không giống như vậy, Ninh Vân Thành là một công tử nhà giàu, hấn anh tuấn lại đẹp trai, thân hình cao lớn và vô cùng thâm tình sẵn sóc cho ả, chỉ cần là phụ nữ, nếu được hấn yêu nhất định sẽ hoàn toàn động tâm, thật ra ả cũng thích hư vinh, bởi vì có một người đàn ông như vậy theo đuổi, ả có thể kiêu ngạo, có thể tự hào. Trước kia ả cũng cho rằng Ninh Vân Thành không cũng không thua người khác, nhưng là bây giờ cùng Lan ca ca so sánh, Vân Thành cứ như vậy làm cho ả cảm thấy không vừa mắt?

Vốn là trước kia vẻ đẹp trai làm cho ả động tâm, hiện tại so với Lan Lăng Yển ưu nhã hoa lệ lại mang theo vài phần lạnh như băng, làm sao lại cảm thấy khó coi như vậy? Vốn là Ninh Vân Thành vóc người cao lớn rắn chắc, hiện tại so với Lan Lăng Yển, lại cảm thấy hấn thấp hơn rất nhiều. Hơn nữa mới vừa rồi Lan ca ca chỉ quát tháo một câu đã hù dọa Ninh Vân Thành không dám hé răng nửa lời, càng so sánh, Cố Doanh Tích càng cảm thấy Ninh Vân Thành so ra kém xa với Lan Lăng Yển ngồi im lặng không một lời nói mà khí thế cường đại làm người ta không có biện pháp xem nhẹ chỗ kia.

Một người ưu nhã lãnh đạm giống như vương giả, một người lại rộng to khàn cả giọng, cái nào càng có khí chất tao nhã, tự nhiên không cần Cố Doanh Tích nói, cũng đã vô cùng rõ ràng.

Nghĩ được như vậy, Cố Doanh Tích nhin bất mãn trong lòng xuống, càng cảm thấy Ninh Vân Thành đứng lên rộng to thật làm cho ả có chút đỏ mặt. Khách quan mà nói, âm thanh của Lan Lăng Yển dễ nghe làm cho thân thể ả không tự chủ được nổi lên run rẩy.

Vì cái gì, vì cái gì đều là phụ nữ, nhưng Ninh Vân Hoan lại được người đàn ông mà mình tâm niệm bảo hộ, mà chính mình cũng chỉ có người như Ninh Vân Thành và Tạ Trác Doãn? Vì cái gì mình không chiếm được người, Ninh Vân Hoan lại dễ dàng có được? Xuất thân của cô ta tốt

hơn mình, còn có ba yêu thương. Chính mình lại không có gì cả, vì cái gì cô ta không thể đem Lan ca ca nhường cho mình? Hiện tại cô ta hạnh phúc ngã vào trong ngực Lan ca ca, chính mình vì cứu những người mà cô ta nhìn không thuận mắt kia mới bị người lần lượt bạo hành, thậm chí hiện tại còn mang thai nghiệt chủng, đúng ra đây phải là những chuyện mà Ninh Vân Hoan phải nhận lấy mới phải!

Nếu như không phải mình thay cô ta đi cứu những đứa trẻ đáng thương kia, chính mình cũng sẽ không bị người ô nhục, nếu như không phải bởi vì cô ta, chính mình sẽ không có khả năng rơi vào hoàn cảnh bây giờ!

Cố Doanh Tích cả đời chưa từng hận ai, lúc này trong đầu bởi vì ghen ghét mà sinh ra cảm xúc oán hận, Ninh Vân Hoan không biết, Cố Doanh Tích biểu hiện thuần khiết ngu ngốc, không cho phép bản thân có chút biểu hiện ác độc nào ở đời trước lại có thể sinh ra oán hận và ghen ghét cô.

Rốt cuộc Ninh Vân Thành không được như ý nguyện lấy tiền phá thai cho Cố Doanh Tích, hãn hồn bay phách lạc cùng với Cố Doanh Tích về mặt hoảng hốt bị ba Ninh đuổi ra ngoài.

Trải qua chuyện lần này, ba Ninh không chỉ thất vọng với đứa con trai này, thậm chí ông còn hoài nghi có phải đứa con trai này của ông đầu óc có vấn đề hay không.

Ở nhà họ Ninh ăn cơm tối xong, hai người Ninh Vân Hoan mới trở về, sau khi lên xe, Ninh Vân Hoan vui mừng nói với Lan Lăng Yến: “Chuyện Cố Doanh Tích, là anh giúp em hả giận à?”

Trước Lan Lăng Yến từng nói qua với cô là muốn thay cô dạy dỗ đám người Lưu Tấn Quân. Từ lúc Cố Doanh Tích nói ra ả vì cứu đám người Lưu Tấn Quân mà bị người ta cưỡng bạo, Ninh Vân Hoan liền đoán được duyên cớ ở trong đó.

Lan Lăng Yến cũng không có phủ nhận, anh chỉ là đưa tay tới mắt cá chân bị thương của Ninh Vân Hoan. Anh dùng lực đạo vừa phải, cũng không quá mạnh làm cho người không chịu nổi, cũng không nhẹ đến mức như vuốt ve bình thường không có cảm giác, cái loại vuốt ve gân cốt đau đớn, vừa vẹn trong phạm vi chịu được của Ninh Vân Hoan.

Tay anh cầm lấy một chân, vẻ mặt nghiêm túc mà lãnh đạm, đột nhiên giờ khắc này, trong lòng Ninh Vân Hoan mềm nhũn ra.

Chỉ sợ cả đời này, cũng sẽ không có người đàn ông nào giống như anh, chính là cầm lấy chân đau của cô, thay cô xoa nắn vết thương, cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy, cũng không ngại cô phiền toái. Ngược lại nghĩ đến đủ loại chuyện trước kia, rất nhiều chuyện của cô đều do anh bỏ công sức, đoán chừng là làm nhiều lắm, cô cũng sớm có thói quen, như một chút động tác nhỏ giống như phù du không tiếng động, không ý thức mà toàn bộ đều hòa tan vào trong lòng cô, cô nghĩ, khả năng cả đời này cô cũng sẽ không quên.

Con trai Lan Ý bị bệnh cũng dần dần tốt lên, thân thể ba Ninh cũng đang khôi phục, thậm chí Ninh Vân Hoan còn nghe nói Cố Doanh Tích mới làm xong phẫu thuật. Ắ mang thai đã hơn hai tháng, thời gian này cũng không phải là thời gian phá thai tốt nhất, lúc này mà phá thai thì tổn thương đến thân thể ả là lớn nhất, hơn nữa ả lại không có tiền, nghe nói là Ninh Vân Thành tìm mấy người bạn gọi là kinh thành đại thiếu mượn.

Bây giờ so ra Ninh Vân Thành kém xa thời điểm tìm ba Ninh muốn lấy tiền liền có, lúc người ta cho hẳn mượn tiền nghe nói hẳn bị không ít chế nhạo, lễ năm mới sắp tới gần, hẳn lại bắt đầu đi tìm việc làm. Đại thiếu gia đi du học ở Anh về không học được bản lĩnh gì, ngược lại sống phóng túng, tìm phụ nữ học cái tinh túy, hôm nay muốn tìm việc tự nhiên là tìm không được cái gì tốt.

May mắn là hẳn còn nói lưu loát tiếng Anh, nếu là vững vàng thì làm người phiên dịch cũng được, đáng tiếc hẳn là đại thiếu gia, khi nào thì cầm lấy công việc chỉ có mấy ngàn tiền lương, vì vậy đối với những chuyện lật vật này tự nhiên chướng mắt, bây giờ còn ở trong trạng thái thất nghiệp.

Khách quan thì mặc dù Ninh Vân Hoan nhìn Cố Doanh Tích không vừa mắt, nhưng về việc này, Cố Doanh Tích còn mạnh hơn Ninh Vân Thành nhiều, ít nhất ả vẫn đi phục vụ cho mấy nhà quyền quý, không có tham vọng quá cao.

Gần đây không phải lo lắng con trai ngã bệnh, cũng không có nữ chính Cố Doanh Tích làm rối, quan hệ với Lan Lăng Yến như có như không một tầng lụa mỏng ở đây, Ninh Vân Hoan rất hài lòng với cuộc sống như vậy, bởi vậy mấy ngày này trên mặt cô luôn nở nụ cười.

Lan Lăng Yến cũng đem mọi chuyện cần thiết giao cho thuộc hạ, mấy ngày nay muốn ở bên cạnh cô thật tốt. Trên danh nghĩa anh có không ít sản nghiệp, như vậy không có nghĩ là mọi chuyện đều cần anh phải tự mình hỏi đến, thậm chí chuyện đến tay anh cũng không nhiều. Với tình hình Lan gia lúc này, thuộc hạ đều là người khó tìm, hơn nữa rất nhiều người đều là bồi dưỡng từ nhỏ, trung thành có thể tin cậy, tự nhiên toàn bộ thời gian Lan Lăng Yến đều rảnh để ở cùng bà xã.

Đây là năm thứ hai hai người cùng một chỗ đón tết, năm ngoái là hai người còn ở nước ngoài, tự nhiên không khí tết nguyên đán ở Hoa Hạ với ở nước ngoài là không giống nhau.

Lễ Giáng Sinh còn chưa tới, trong trang viên Lan gia cũng đã bật đèn màu cùng với cây thông. Tháng mười hai ở Đế Đô cũng đã bắt đầu có tuyết rơi, thời tiết lạnh nên Ninh Vân Hoan cũng không muốn ra khỏi cửa, Lan Lăng Yến cũng nguyện ý cùng cô ở nhà, dù sao cũng thời gian dài rồi hai người không bồi dưỡng tình cảm.

Buổi tối chờ Lan Ý tắm rửa xong được bảo mẫu dỗ đi ngủ, Ninh Vân Hoan ngồi ở trong phòng khách, nhìn qua cửa sổ trong suốt sát đất, từng bông tuyết rơi xuống, vốn là bên ngoài biệt thự có một bãi cỏ, lúc này đã bị bông tuyết che dấu lại. Dưới ánh đèn mờ mờ bên ngoài, mặt tuyết phản ra một quang cảnh ánh màu bạc.

Vừa rồi ngâm mình trong nước ấm, lúc này Ninh Vân Hoan lại lười biếng không nghĩ tới động đậy, Lan Lăng Yến đang muốn ôm cô, di động đặt ở trên bàn trà lại đột nhiên vang lên.

Đây là di động của Lan Lăng Yến, hơn nữa cái này còn là điện thoại tư nhân, biết được số điện thoại này bình thường đều là người thân của anh. Ninh Vân Hoan ngần ngừ, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Lan Lăng Yến đã cười lạnh một tiếng, trực tiếp cầm lấy di động dập máy.

Cũng không biết qua bao lâu, điện thoại bên cạnh sofa cũng vang lên, Ninh Vân Hoan nhìn về mặt âm trầm của Lan Lăng Yến, lúc này mới nói: “Anh không nhận sao?”

Vừa dứt lời, quản gia Lan Tứ đã cầm một cái điện thoại trong nhà đi đến: “Ông chủ, lão gia có chuyện tìm ngài.”

Lan Lăng Yến vừa nghe lời này, ngược lại nở nụ cười: “Nếu tôi đã không nghe, thì lại đi tiếp máy làm gì.”

Trong lời nói của anh có chút tức giận, mấy người trong sảnh cũng đã nghe ra, Lan Tứ trán đổ mồ hôi đầm đìa, có chút cười khổ liếc nhìn Ninh Vân Hoan, ông chỉ là thay người làm việc. Lan Lăng Yến là con trai của lão gia, anh không muốn nghe điện thoại thì lão gia có tức giận cũng không thể nào giết anh, nhưng ông lại khác, có lá gan dám không nghe điện thoại của chủ Lan gia? Hiện tại cũng không phải Lan Lăng Yến là chủ Lan gia, ông cũng chỉ là theo gà chó lên trời.

Kỳ thật Lan Lăng Yến cũng biết rõ Lan Tứ là không có biện pháp, trong lòng cũng tính món nợ này lên người gọi cuộc điện thoại, sắc mặt không thoải mái nhận điện thoại.

Đầu bên kia không biết nói gì đó, sau một lúc vẻ mặt Lan Lăng Yến càng khó coi, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó lôi kéo Ninh Vân Hoan đứng lên: “Bây giờ chúng ta đi ra ngoài một chuyến.”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Cha Mẹ Chồng

Bên ngoài tuyết còn đang rơi, sắc trời cũng gần tối, bây giờ có thể đi chỗ nào? Ninh Vân Hoan nghĩ đến cuộc điện thoại anh nghe vừa rồi, nghe Lan Tứ gọi là lão gia, trong lòng đoán được chỉ sợ chính là cha mẹ chồng mình còn chưa gặp đến, liền ngoan ngoãn đáp một tiếng rồi lên lầu thay quần áo.

Sau khi hai người chuẩn bị thỏa đáng xuống thì xe cũng đã khởi động sẵn, điều hòa trong xe cũng mới mở, lúc này ngồi lên ghế lạnh, Ninh Vân Hoan run cả người. Lan Lăng Yến phiền não đẩy mắt kính, nhưng vẫn phải ôm bà xã bị đông lạnh môi run cập cập vào trong lòng, lấy áo khoác của mình ở trên xe đắp lên người cô.

“Lúc này cha mẹ anh đã trực tiếp đến Lâm gia.” Ninh Vân Hoan không có hỏi anh cuộc nói chuyện vừa rồi. Chỉ là Lan Lăng Yến mà còn có thể dùng máy bay tư nhân tự do xuất nhập, thì đừng nói đến người đang đứng đầu Lan gia kia.

Vừa nghĩ tới mình chuẩn bị gặp vợ chồng Lâm Mẫn, Ninh Vân Hoan liền có chút khẩn trương, dưới tình huống như thế này cô luôn cảm thấy xe chạy quá mau.

Tuy nói ở Hoa Hạ Lâm gia có thân phận hiển hách, nhưng thật ra chỗ ở cũng giống như chỗ hiện tại của Lan Lăng Yến, cũng là một biệt thự ở trong núi.

Người ở bên ngoài đoán chừng cũng biết được tin tức, bởi vậy xe một đường chạy thẳng lên núi, mấy người canh gác cũng không có kiểm tra. Bởi vì là người Lâm gia ở chỗ này, thủ vệ đều được trang bị súng thật đạn thật, ánh mắt lạnh lạnh, lúc nhìn người về mặt như sát thủ, nếu không phải bên cạnh còn có một người về mặt còn âm lãnh hơn đám binh lính này là Lan Lăng Yến thì chỉ sợ lúc này Ninh Vân Hoan đã bị mấy binh lính này hù dọa thành chim cú.

Đời trước, cô bị một chiếc xe quân đội mang đi, cảnh này khiến cô nhìn thấy binh lính liền có bản năng sợ hãi, lúc này cả người toàn bộ núp trong ngực Lan Lăng Yến, về mặt có chút cứng nhắc.

“Làm sao vậy?” Lan Lăng Yến thấy cô bị hù dọa đến mức môi cũng run run, vừa vỗ vào sống lưng cô, vừa ôm người chặt thêm chút ít, thấy cuối cùng cô vẫn có chút sợ hãi, đôi môi liền nhẹ hôn lên trán cô, trấn an nói: “Còn có anh đây. Sợ cái gì?” Âm thanh của anh lúc này vô cùng dịu dàng, Ninh Vân Hoan nghe nhịp tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực anh, vốn đang sợ hãi cũng dần dần an định xuống, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy eo anh, nhắm hai mắt lại.

Lâm gia lúc này đã sớm ngồi đầy người, Lan Lăng Yến lôi kéo Ninh Vân Hoan xuống xe, rất xa liền chứng kiến trong biệt thự đèn bật sáng chói, bóng người rục rờ.

Phát triển mấy trăm năm, bất kể là nhánh phụ hay dòng chính Lâm gia thì nhân khẩu đều hết sức khả quan, chớ nói chi tới quan hệ thông gia, quan hệ với các gia tộc khác, nếu cộng lại số nhân khẩu chỉ sợ cũng là một con số khổng lồ. Chỉ tính ở dòng chính do Lâm Mậu Sơn đứng đầu, phía dưới có tổng cộng bốn người con trai, mà bốn người này lại tiếp tục khai chi tán diệp*. Hiện tại cháu nội lớn nhất của Lâm Mậu Sơn cũng đã có con trai, nhân khẩu dòng chính này tự nhiên cũng không ít được.

*Khai chi tán diệp: Tương tự như “Đâm chồi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông đường.

Lúc Ninh Vân Hoan bị Lan Lăng Yến lôi kéo vào nhà, đã sớm có người giúp việc đứng ở bên cạnh lấy áo khoác xuống cầm đi treo. Nhìn ra được là trước đó mọi người trong phòng vẫn còn cười nói, lúc hai người vừa tiến vào, mọi người trong phòng đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới lấy lại được nụ cười.

Đập vào mắt Ninh Vân Hoan đầu tiên là ba người đàn ông tuổi tác không giống nhau, ngoại trừ lớn tuổi nhất ánh mắt ôn hòa, đầu tóc bạc toàn bộ chải về phía sau gáy, lộ cái trán trơn bóng ra ngoài. Hai người đàn ông trung niên còn lại tuổi khoảng chừng hơn ba mươi, một người diện mạo nho nhã, trong tay cầm một cái tẩu thuốc, mặc một bộ tây trang màu trắng, hai chân bắt chéo, vẻ ngoài có vài phần tương tự Lan Lăng Yến. Lúc này như đang cười như không đề lên cái tẩu hít một hơi, phun ra vài vòng khói, nhìn Lan Lăng Yến cười cười:

“Xem như là đã mời được người tới.” Ngữ điệu lúc người đàn ông trung niên này nói chuyện làm cho người ta có cảm giác ôn nhu, giống như nghe lời nói của hắn có thể xóa đi phiền não trong lòng, mà người ngồi bên cạnh hắn cũng cười theo, phác thảo sơ lược người đàn ông này là ánh mắt bình thường giống như chim ưng, lúc nhìn người khác làm cho người ta cảm thấy không lạnh mà run, lúc này tiếng nói của người mặc tây trang màu trắng vừa dứt, liền cười theo:

“Anh Lan có người nối nghiệp, thật sự là đáng mừng.”

Người có thể xuất hiện ở chỗ Lan gia, ngoài trừ ba của Lan Lăng Yến thì thực sự là Ninh Vân Hoan không nghĩ ra được là còn những người nào.

Cái này có thể nói là nhân vật lớn trong hắc đạo về mặt đều nhìn không ra bộ dáng hung ác nham hiểm, ngược lại, nhìn qua còn bình thường

giống như mấy bác lớn tuổi có lực hấp dẫn mà thôi, mặc một thân tây trang màu trắng tao nhã, nhất cử nhất động đều tràn đầy ý cười ôn hòa, Ninh Vân Hoan hoảng hốt, cả người có chút mất tự nhiên. Có người khách ngồi ở dưới vẻ mặt lúc nói chuyện còn giống người trong hắc đạo hơn người đàn ông trung niên ánh mắt sắc bén kia.

“Ở đâu ra, đưa con kém cỏi này tính tình gàn bướng, làm sao có thể so sánh với Đại công tử của anh Mộ được.” Ba Lan mỉm cười, nói khách sáo với người đàn ông bên cạnh một câu, lúc này mới ngồi ngay ngắn: “Nếu đã đến, còn không qua đây.”

Người xung quanh nhường đường tạo thành một lối đi cho hai người Lan Lăng Yến, bên này mặc dù vây quanh Lâm Mậu Sơn rất nhiều người, điều là con cháu dòng chính của ông, nhưng có người nào mà không biết, ở trong Lâm gia con cháu dòng chính là cháu nội ruột thịt của Lâm Mậu Sơn còn không sánh bằng một đứa cháu ngoại được ông tin tưởng. Lúc mọi người nhìn thấy hai người Lan Lăng Yến, trên mặt lộ ra vẻ bất mãn cùng với ghen ghét, nhưng căn bản là Lan Lăng Yến lơ đãng, chỉ là lôi kéo tay của Ninh Vân Hoan, đi đến trước mặt mấy người mới ôn hòa chào hỏi:

“Ông ngoại, ba.” Anh dừng một chút, nhìn đến người đàn ông trung niên họ Mộ được ba Lan mời đến, cười cười: “Chú Mộ.”

Người đàn ông họ Mộ được mời đến đúng là cha của Mộ Căn Ngôn giả ngu – Mộ Thiệu Hoa, cũng là người đầu lĩnh trong nghị viện, lúc Lan Lăng Yến nhìn tới ông đang nở nụ cười, con mắt sáng loe loe, lúc này mới đứng lên nở nụ cười:

“Lăng Yến, xem như thật vất vả mới gặp cháu. Nghe nói thời gian trước em họ Căn Ngôn đắc tội với cháu phải không? Nó là đứa ngốc, nếu như đắc tội chỗ của cháu, cháu rộng lượng một chút đừng so đo với nó, giờ chú ở đây bồi tội với cháu.”

Mộ Căn Ngôn cứu người phụ nữ mà Lan Lăng Yến muốn ra tay, giấu diếm được người khác, nhưng đối với một số người lại không thể lừa gạt được, ba Lan kéo cái tẩu ra, cười ôn hòa đứng lên:

“Tiểu Cửu, nếu như nhìn cô ta không vừa mắt, cần gì dùng phương pháp như vậy? Dùng thủ đoạn như vậy đối phó với phụ nữ, không ngại ô uế tay con sao, lần sau có chuyện như vậy thì trực tiếp giao cho ba!” Mộ Thiệu Hoa bảo vệ đứa con trai ngốc của ông, nhưng ba Lan cũng không thể trở mặt nhìn con trai mình bị trường bối làm khó. Lúc này mặt mũi lại tràn đầy ôn hòa, vui vẻ, khi nói chuyện thì giọng nói lại có sát ý lạnh như băng:

“Chẳng qua là phụ nữ, cũng đáng cho con coi trọng như vậy, có tiền đồ!”

Ba Lan nói xong lời này, Mộ Thiệu Hoa ở bên cạnh sắc mặt chưa thay đổi, cũng đi theo cười cười, như bình thường phụ họa lời của ba Lan. Lâm Mậu Sơn nhìn thấy cũng không nói không rằng, Lan Lăng Yến chưa kịp mở lời, một giọng nữ lạnh buốt liền vang lên:

“Xác thực là có tiền đồ, thay phụ nữ làm việc lại làm ra bộ dáng này, không hổ là con trai ngoan của ta.” Một người phụ nữ mặc váy trắng ngắn bó sát người, bên ngoài lại khoác một cái áo da màu xanh ngọc, mái tóc dài gọn sóng, tay cầm ly rượu chẳng biết từ lúc nào đã tựa vào phía sau ghế sofa, trên mặt không trang điểm lại cố tình dùng son thật đậm, trên một gương mặt mộc trắng khuôn miệng nhỏ có vẻ đặc biệt đẹp đến chói mắt. Lúc này, chiếc áo màu xanh ngọc trông lạnh như băng không ngừng đem dung mạo của người phụ nữ đè xuống, ngược lại bị khí thế của cô lấn áp, càng hiện ra vẻ rục rờ.

Mặc dù hai đầu chân mày của Lan Lăng Yến giống ba Lan nhiều hơn chút, nhưng cái cằm nhọn và đôi môi lại cực kỳ giống người phụ nữ này, nhất là lúc hai người nhếch môi, nếu đem hai mắt che lại, chỉ sợ thật đúng là làm cho người nhận không ra ai là ai.

“Mẹ.” Bị người phụ nữ chế nhạo một phen, trên mặt Lan Lăng Yến cũng không có lấy nửa điểm tức giận, nhưng giọng nói có chút trầm xuống. Ninh Vân Hoan chung đụng với anh lâu như vậy, biết rõ anh nói chuyện như bây giờ là thật ra trong lòng đã mất hứng.

Lâm Mẫn đem ly rượu cầm trên tay nhét qua cho chồng, mới đi trên đôi giày cao gót đến chỗ Ninh Vân Hoan, trên người bà mang theo một mùi hương nhàn nhạt, không giống như là mùi nước hoa Ninh Vân Hoan thường hay nghe thấy, ngược lại hết sức đặc thù, loại hương vị này có cảm giác mềm mại đáng yêu, phối hợp với đôi môi đỏ mọng rực lửa của Lâm Mẫn lại càng thêm phần quyến rũ.

Bà là tiêu thư danh giá của Lâm gia, thế hệ Lâm Mậu Sơn chỉ có mình bà là con gái, tự nhiên là được cưng chiều đến tận trời, so sánh với mấy người con trai mà nói, trình độ được sủng ái của Lâm Mẫn ở Lâm gia hoàn toàn không khác với công chúa, trên người bà có vẻ thực nữ lại có vẻ đẹp diễm lệ quyến rũ đến cực hạn. Trong nháy mắt bị bà nhìn tới, Ninh Vân Hoan thấy áp lực như núi, cô hoàn toàn bại trận trước mẹ chồng vô cùng xinh đẹp này.

Vốn là cô cũng coi như là có dung mạo xinh đẹp, lúc này dưới sự xâm lược của Lâm Mẫn cực kỳ xinh đẹp này, bị đả kích tới mức không bằng đồng cặn bã. Coi như vóc người cô có lỗi có lỡ, thì mẹ chồng lại uyển chuyển vô cùng, thậm chí so với cô càng có vóc người mê người hơn, một ít lòng tin cô cũng không cầm lên nổi.

Ninh Vân Hoan bắt đầu hoài nghi, hàng năm đều nhìn thấy mẹ như vậy, vì cái gì mà Lan Lăng Yến còn có thể để ý đến cô?

Ánh mắt cô nhìn sang, Lan Lăng Yến liền hiểu đi đến, lập tức nhin cười, néo néo bàn tay nhỏ bé của cô. Sau đó mới hơi cảnh giác nhìn Lâm Mẫn đang chạy đến gần, vừa đem vợ kéo đến sau lưng, vừa thản nhiên nói:

“Mẹ, mẹ hù cô ấy rồi.”

Một câu nói có ý cảnh cáo và ngăn cản, Lâm Mẫn tự nhiên cũng nghe ra. Mặc dù quan hệ giữa bà và con trai không quá thân mật, nhưng không có nghĩ là bà không duy trì sự quan tâm đến con trai. Hôm nay thấy đồ mình không dễ dàng hưởng thụ lại bị người phụ nữ khác lấy được, Lâm Mẫn ngăn người, một cỗ phẫn nộ và bi thương liền bùng lên trong lòng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Ngoài Ý Muốn

Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng sắc mặt Lâm Mẫn lại càng lạnh như băng, tay vốn đang duỗi ra lại gấp vào vuốt vuốt tóc, bên khóe miệng chứa một tia lãnh đạm, vui vẻ:

“Tư sắc như vậy, con cũng có thể để ý? Khi nào thì mẹ dạy ra ánh mắt con kém như vậy?”

Lâm Mẫn hết lần này đến lần khác làm khó dễ, Ninh Vân Hoan nghe được, trong lòng bị đả kích lớn. Ba Lan ở một bên khẽ nhíu chân mày, chỉ là trong ánh mắt có chút điện mà thôi, sau đó lại biến thành bộ dáng lạnh nhạt như trước.

Lan Lăng Yến vô cùng bao che khuyết điểm, người mà hằng ngày anh đều nâng trong lòng bàn tay, ngậm trong miệng sợ tan, làm sao có thể để người khác tới làm lãng phí. Ánh mắt anh lạnh xuống, che chở Ninh Vân Hoan lùi về sau hai bước, nho nhã lễ độ nói:

“Xin hỏi mẹ một chút, chẳng biết người đã dạy ánh mắt của con lúc nào? Có lẽ là trong lúc mẹ ngủ mơ sao?”

Bộ dạng mắt xếch của anh và ba Lan rất giống nhau, như cười như không, đôi lông mày anh tuấn kia ép cực thấp xuống gần mắt, mang theo một loại cảm giác bén nhọn, Lâm Mẫn giống như nhìn thấy chồng lúc còn trẻ, ngẩn người, khẽ hoảng hốt trong chốc lát, bà nhớ tới năm đó chồng bà vẫn không thể hoàn toàn khống chế tâm tình lúc nổi giận, bộ dáng chính là như vậy.

So với chồng bà thì những gì Lan Lăng Yến làm được còn tốt hơn, thật ra sinh được một đứa con trai, không phải là không có thời điểm Lâm Mẫn cảm thấy kiêu ngạo, đúng là tình cảm của hai mẹ con luôn không thật là tốt, Lâm Mẫn từng nghĩ muốn tới gần con, cũng không ngờ không đợi được đến lúc bà có cách để đến gần, bên cạnh con đã có một người có thể làm cho nó bật cười.

Nhất thời trong lòng Lâm Mẫn cảm thấy không thoải mái, đợi đến lúc lấy lại tinh thần, nhớ lại con trai vì một người phụ nữ mà đối chọi gay gắt với bà, ánh mắt bà càng thêm u ám.

Rốt cuộc là đi theo ba Lan nhiều năm như vậy, không biết đã xông pha qua biết bao mưa gió, lúc này mặc dù trong lòng Lâm Mẫn giận dữ, nhưng vẻ mặt cũng không biểu hiện ra chút nào, chỉ coi như không nghe được ý mỉa mai trong lời nói của Lan Lăng Yến, lui về phía sau một bước, cười nói:

“Ninh tiểu thư, nghe nói tiểu Cửu đã cùng cô kết hôn. Đúng là không biết trước khi kết hôn, cha mẹ Ninh tiểu thư có dạy cô hay không? Hôn nhân đại sự, vẫn phải là nói một tiếng với cha mẹ.” Lâm Mẫn khẽ cười, ánh mắt rét run:

“Hoặc là cha mẹ Ninh tiểu thư đã biết, nhưng căn bản liền đồng ý Ninh tiểu thư làm như vậy?”

Vừa nghe lời này, trong lòng Ninh Vân Hoan cũng cảm thấy không cao hứng, lúc trước muốn kết hôn cũng không phải là do cô nghĩ, cô cũng là bị Lan Lăng Yến bức cho vội vã, hiện tại Lâm Mẫn lại lộ ra bộ dạng giống như nhà mình nhìn trúng gia thế của Lan Lăng Yến nên lập kế muốn gả cho anh. Sắc mặt Ninh Vân Hoan có chút khó coi, vừa muốn mở miệng thì ba Lan ngồi ở một bên tay cầm cái tẩu, tay cầm ly rượu mới đứng lên. Đưa tay nắm bả vai Lâm Mẫn, ánh mắt có chút rét run:

“Mẫn Mẫn, em uống rượu say.”

Bị chồng chơi chiêu như vậy, Lâm Mẫn dừng một chút, nở nụ cười: “Ông xã! Anh có biết hay không, vị Ninh tiểu thư này đúng là người có bản lĩnh, còn dám bạt tai Thiển Thiển của chúng ta, nếu không phải là Thiển Thiển gọi điện thoại nói cho em, em còn thật không biết ánh mắt con trai chỉ có như vậy mà thôi.”

Lan Lăng Yến mặt lạnh lùng kéo Ninh Vân Hoan, muốn xoay người đi: “Ánh mắt của con chỉ có như vậy, có thể thấy được ánh mắt của mẹ cũng không khác mấy.” Lâm Mẫn không có ánh mắt mới tìm được người chồng như vậy rồi lại sinh ra thêm một đứa con trai không có ánh mắt, Lan Lăng Yến đi một vòng lớn đâm Lâm Mẫn một hồi, Lâm Mẫn kịp phản ứng, sắc mặt lập tức khó coi. Lúc này đám người Lâm gia đang có chút lúng túng, bỗng nhiên một hồi xô xao, một tiếng kinh hô vang lên, đám người bị chen lấn ra, một bóng người cầm bình sữa lão đảo đánh tới, “phù phù” một tiếng liền đụng phải Ninh Vân Hoan. Toàn bộ sữa đổ lên người cô không nói, lại còn muốn đưa tay lên nắm lấy ngực Ninh Vân Hoan.

May mắn Lan Lăng Yến phản ứng nhanh hơn, một tay kéo Ninh Vân Hoan có chút ngậy người về bên cạnh mình, nhưng bóng người kia vẫn bắt lấy tay Ninh Vân Hoan như cũ, gom hết sức lực cắn một cái. Ninh Vân Hoan hít vào một hơi khí lạnh, còn chưa kịp đẩy hẳn ra thì bóng người cao lớn liền tự mình té ngã đặt mông lên mặt đất, giống như là vừa rồi Ninh Vân Hoan đẩy hẳn té, khóc lên:

“Sữa của tôi...”

Mộ Thiệu Hoa vốn đang đứng bên cạnh Lâm Mậu Sơn xem kịch vui giờ lại có chút ngồi không yên. Ninh Vân Hoan cũng nhận ra được người đàn ông đang té lăn dưới mặt đất kia, cái bộ dạng mắt mũi, dung mạo có chút xinh đẹp này không phải là người giả ngu ở đời trước Mộ Căn Ngôn thì còn là ai nữa?

Lúc này tay cô đã được bỏ ra, Lan Lăng Yến kéo tay cô nhìn vào lòng bàn tay, thấy một hàng dấu răng in trên đó đã có chút rớm máu, lập tức nắm chặt quả đấm muốn đi lên. Ba Lan vốn đang ngăn đón vợ, nhìn thấy tình huống này, liền ngậm cái tẩu vô trong miệng, đi nhanh tới trực tiếp chụp Lan Lăng Yến lại, tùy tiện kéo quần quít vào tay anh, sau đó lấy cái tẩu xuống cười:

“Làm sao vậy?”

“Sữa của tôi, trả sữa cho tôi.”

Ninh Vân Hoan chứng kiến bộ dáng nắm tay lúc này của hai cha con Lan Lăng Yến, mí mắt giựt giựt, một tay Lan Lăng Yến ôm lấy cô, một tay kia bị ba Lan vòng tay vào. Nếu mà phong thái nhẹ nhàng của ba Ninh đang lôi kéo một mỹ nữ thì đó là hình ảnh cực kỳ kích thích ánh mắt, mà kéo một người đàn ông còn có thể trấn định tự nhiên như vậy thì..., khoe miệng Ninh Vân Hoan co giật, đã nói không ra lời.

Hai cha con này cơ hồ cao bằng nhau, nhìn ra được dáng người Lan Lăng Yến giống như cha, hai người đàn ông đẹp trai không cùng độ tuổi ý nhị đứng cùng một chỗ, đột nhiên trong đầu Ninh Vân Hoan sinh ra ý niệm là mình có cần phải âm thầm rời đi hay không.

“A? Anh Mộ, đây là nhị công tử nhà anh sao?” Ba Lan cười cười, quay đầu gọi Mộ Thiệu Hoa tới.

Vốn là Mộ Thiệu Hoa chứng kiến con trai mình giống như bị Ninh Vân Hoan đẩy ngã xuống mà có chút nổi giận, giờ nhìn thấy ba Lan nở nụ cười, trong lòng có chút bất mãn lại có chút lúng túng.

Cả đời ông thuận buồm xuôi gió trên con đường chính trị, mà còn sinh ra đứa con lớn kiệt xuất không thua bản thân, có thể nói cả đời này nếu không phải có sự tồn tại của Mộ Căn Ngôn thì cuộc đời ông là hoàn mỹ, không có điểm nào. Cũng bởi vì năm đó Mộ Thiệu Hoa quá coi trọng

công việc mà bỏ qua con trai, cuối cùng khiến cho nó sau khi bị thương dẫn tới sốt cao không lùi mà đốt thành ngốc luôn, trong lòng ông vẫn luôn áy náy với đứa con trai này, cũng chính là bởi vì như thế, ông có con trai lớn và đứa nhỏ làm cho người ta đau lòng này là được, sau đó cũng không có sinh thêm.

Với địa vị của Mộ gia, theo lý mà nói không có ai dám không có mặt mà nhắc đến đứa con nhỏ ở trước mặt ông, có thể ba Lan không biết, ở nước ngoài ông cũng xem như là nhân vật có thể một tay che trời, về Hoa Hạ lại cưới Lâm gia đại tiểu thư, như Mộ gia chỉ có thể lực ở Hoa Hạ mà không có kéo gia tộc ra nước ngoài được, hẳn là ông nhìn không thuận mắt.

Bởi vậy khi người nói chuyện là ba Lan, Mộ Thiệu Hoa cũng không dám trở mặt, nhưng trong lòng lại có chút bất mãn với đứa con thứ hai mà ông nhắc tới, lại xem bộ dáng nó ngồi dưới đất khóc rống lên, Lâm gia tổ chức gia yến, mời tới đều là nhân vật có mặt mũi lớn, lúc này bị mọi người thấy cảnh con trai ngồi dưới đất, Mộ Thiệu Hoa chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, có chút không ngẩng đầu lên được.

Mặc dù ông có thể mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhưng trước mặt đứa con trai này lại không có biện pháp nào.

“Anh Mộ đúng là hổ phụ vô khuyến tử, con trai lớn thông minh nhanh nhẹn, con thứ lại thiên chân hồn nhiên như thế, làm cho người ta trù mến.” Ba Lan nói xong lời này, cười ha ha hai tiếng rồi đưa tay sờ sờ đầu Mộ Căn Ngôn đang ngồi dưới đất, bộ dạng đối đãi với đứa bé, da mặt Mộ Thiệu Hoa căng cứng.

“Anh Lan quá khen.” Lời này giống như là Mộ Thiệu Hoa nặn từ trong hàm răng đi ra, nói xong mới quay đầu quát khế vợ ông đứng đây từ lúc nào: “Còn không mau đưa nó đi, thật mất mặt, xấu hổ!”

Tuy nói Lâm gia và Mộ gia có quan hệ thông gia, nhưng con của mình làm xấu hổ như vậy, trong lòng Mộ phu nhân đương nhiên là mất hứng, bà cũng không bỏ được con trai, nhất là bà luôn luôn nâng con trai trong lòng bàn tay, có thể lại hận Ninh Vân Hoan, vừa rồi Mộ Cần Ngôn chính mình làm động tác ngã xuống đất, nhưng ai nhìn thấy cũng giống như Ninh Vân Hoan đẩy hẳn ngã xuống. Lúc Mộ phu nhân dụ dỗ kéo con trai lên, ánh mắt oán độc nhìn thoáng qua Ninh Vân Hoan.

Ninh Vân Hoan cảm thấy tay hơi đau, lúc này trong lòng cô có nhận thức hoàn toàn mới về ba Lan.

“Đợi chút đi, lát nữa ta đi cùng.” Ba Lan khẽ cong khóe miệng, trên mặt lộ ra vui vẻ mê người, gật đầu nhẹ với mọi người xung quanh, lúc này mới kéo con trai tới gần nhỏ giọng nói.

Sắc mặt Lan Lăng Yên đen nhánh, lúc này mới rút tay từ trong khủy tay ông ra, vừa lắc lắc tay vừa nén xúc động muốn xé ống tay áo: “Lâm gia không chỗ cho ba ở?”

“Ha ha ha, tiểu Cửu, con thật nghịch ngợm!” Ba Lan vỗ vỗ bả vai của Lan Lăng Yên, hào sảng cất tiếng cười to. Đôi mắt Lan Lăng Yên lạnh lùng nheo lại, môi mỏng mím thành đường thẳng: “Thật đa tạ ba khen ngợi.”

Tuy nói chuyện với ba Lan cũng không khoái trá, nhưng ba Lan đã nói như vậy với Lan Lăng Yên, hai người Ninh Vân Hoan tự nhiên cũng không có cách nào rời đi trong lúc này.

Lâm Mậu Sơn ngồi bất động đầu bên kia nhìn hai người đùa giỡn hồi lâu, sau đó cho người đến tìm Lan Lăng Yên đến nói chuyện cũ, mà vài người phụ nữ trong Lâm gia tuổi tác không giống nhau lại đến lôi kéo Ninh Vân Hoan đến chỗ khác của biệt thự chúc mừng hôn sự.

Bởi vì chuyện Lâm Thiển lúc trước, nên Ninh Vân Hoan đối với người của Lâm gia cũng có nhiều vướng mắc ở trong lòng, nhưng ngoài dự liệu,

chủ mẫu Lâm gia hiện tại Mộ Thạnh cũng không phải là một người khó chung đụng. Bà cũng không có vẻ đẹp bên ngoài sắc bén như con gái Lâm Mẫn, ngược lại là bộ dáng ôn nhu thân thiết. Mộ Thạnh năm nay sáu mươi tuổi, bà vốn là cô của Mộ Thiệu Hoa, năm đó dựa vào liên hôn giữa hai nhà mà gả đến Lâm gia. Hôm nay mặc dù tuổi đã lớn, sinh được mấy người con nhưng trên người bà lại có loại khí chất mà phụ nữ trẻ tuổi không có được, rất dễ làm cho người ta cảm thấy yêu mến.

“Đứa nhỏ này, đều do tiểu Cửu che dấu, liên tục không có mang tới cho chúng ta xem một chút, Lâm Thiển tính cách như đứa bé, nếu như nó có chỗ nào làm không đúng, con đến đây nói cho bà ngoại biết, bà giúp con xả giận.”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Chơi Cùng

Khóe miệng Ninh Vân Hoan cong lên, hình như cô ở cùng Lan Lăng Yến đã gần hai năm rồi, sau khi hai người kết hôn sinh con lâu như vậy, cô mới phát hiện ra sự thật là có thể Lan Lăng Yến thích cô.

Cô không có thể chất người gặp người yêu như nữ chủ, sau khi xuyên không biết rõ tình tiết câu chuyện nhưng cũng không đem lại cho cô đôi bàn tay vàng nào, nhưng không ngờ bất ngờ vẫn đợi cô. Nếu như Lan Lăng Yến thực sự thích cô, cô sẽ không chết, bây giờ cô đã có sự chuẩn bị, không thể chết trong tay Cố Thiếu Đào hay Cố Doanh Tích được, chỉ cần Lan Lăng Yến không giết cô, vậy cô chẳng còn gì phải sợ nữa.

Nếu như Cố Doanh Tích muốn lấy mạng cô, vậy Cố Doanh Tích cứ đi chết trước đi!

"Em/ Anh đang ở đâu?" Hai người không hẹ mà cùng hỏi một câu, Lan Lăng Yến cười khẽ ra tiếng, sau đó mới nói: "Trước tiên cho người tới đón em về nhà, đợi anh."

Trái tim của Ninh Vân Hoan dường như đang bay bổng, gật gật đầu, sau đó phát hiện ra anh không nhìn thấy được động tác của cô, mới nhỏ giọng đồng ý.

Mặc dù thích người giết mình ở kiếp trước, làm cho người vô cùng sợ anh cảm thấy không biết làm sao, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan không thể nghĩ ra tại sao cô lại không thể thích anh cơ chứ.

Người như Lan Lăng Yến không dễ dàng động tâm, nhưng nếu như anh đã động tâm, anh nhất định sẽ toàn tâm toàn ý không thay đổi, người có tâm trí kiên định như vậy, từ nhỏ sống trong môi trường như Lan gia, anh muốn gì trong lòng anh đều vô cùng rõ ràng, Ninh Vân Hoan vừa nghĩ tới người anh muốn là mình, nhịn không được cong cong khóe môi.

Xe chạy thẳng tới trang viên hai người đang ở, suốt đường đi Ninh Vân Hoan đều cầm điện thoại, muốn gọi điện cho Lan Lăng Yến nhưng lại nhịn, không ngờ rằng sẽ có một ngày cô mang tâm tình của một bé gái đang yêu như thế này, có chút khát khao mong đợi, chiếc xe nhanh chóng chạy về trang viên ở giữa sườn núi.

Tất cả ngọn núi này đều thuộc quyền sở hữu của Lan Lăng Yến, trên đường lái xe về biệt thự, xe vừa mới dừng lại, một vùng cỏ xanh mướt rộng lớn, qua kính xe Ninh Vân Hoan nhìn thấy mấy người đang ngồi trên ghế dựa ở bãi cỏ phía trước.

Cùng Lan Lăng Yến ở đây mấy tháng, nhưng chưa từng thấy khách đến chơi, ở đây lại là tài sản tư nhân của Lan Lăng Yến, theo lí mà nói càng không có những người lạ tới đây, đoạn đường từ dưới chân núi lên đỉnh núi đều gắn thiết bị theo dõi, đừng nói là con người có thể dễ dàng đi lên, ngay cả động vật hoang dã muốn đi lên núi cũng là cả một vấn đề, hai vệ sĩ vừa mới xuống xe, vừa mở cửa xe ra thì tiếng trẻ con khóc tới mức rung trời vang lên.

Ninh Vân Hoan nghe thấy là tiếng khóc của con trai Lan Ý, trong lòng căng thẳng, theo bản năng liền nhảy xuống xe chạy tới chỗ bãi cỏ.

"Mọi người xem, mũi heo, mũi heo." Tiếng cười sang sảng của một thiếu nữ truyền tới, cùng với tiếng khóc càng ngày càng to của trẻ con, mấy người ngồi xung quanh cũng cười theo.

Bảo mẫu muốn đưa tay ra đón đứa trẻ nhưng bị mấy người ngăn cản, Ninh Vân Hoan thở gấp chạy tới, liền nhìn thấy Lâm Xuyên lần trước đã gặp mặt đang ôm con trai cô, lúc này đang dùng sức đẩy mũi con trai cô thành hình dáng mũi heo, chóp mũi cậu bé đã đỏ lên rồi, cũng không biết vừa rồi bị ép xuống bao lâu rồi, chẳng trách khóc to như vậy.

Hiện nay thời tiết bên ngoài vốn lạnh, theo lí mà nói nếu Lan Ý ra ngoài sẽ được bà vú và bảo mẫu quấn cho một tấm mền quanh người mới đúng, nhưng lúc này trên người nó không có quần gì, chỉ có cái áo mỏng mặc trong nhà, lúc này sắc mặt có chút tái xanh.

Lan Ý là người luôn có thể nhận ra người quen nay lại bị người lạ ôm ấp không nói, còn bị những người này giày vò, tất nhiên sẽ khóc càng to, lúc nhìn thấy mẹ đi đến, đôi tay nhỏ bé hướng về phía cô, trong miệng còn bi bô nói:

"Mẹ, mẹ....." Cậu nhóc bây giờ được gần 10 tháng tuổi rồi, có thể nói ra mấy từ đơn giản, Ninh Vân Hoan nhìn thấy con trai khóc như vậy, không tránh khỏi đau lòng, tiến lên muốn ôm con, nhưng Lâm Xuyên lại cười hi hi ôm cậu nhóc tránh sang một bên, cười ha ha nói: "Ai ya, nhỏ mọn như vậy làm gì....."

Ninh Vân Hoan đi gần tới thấy đôi mắt sưng đỏ và cái mũi sưng đỏ của con trai, không thềm nghĩ ngợi liền tát cho Lâm Xuyên một cái!

"Ba" một tiếng giòn tan tát vào mặt Lâm Xuyên, mấy người xung quanh vốn cười ha ha cũng kinh ngạc ngơ ngác, Lâm Xuyên cũng vậy, đợi tới khi ả ta hồi thần, ả ta tức giận theo bản năng đem đứa trẻ trong lòng vút xuống đất: "Cái loại đồ chơi không cần mặt mũi như mày mà cũng dám đánh tao!"

Nhìn thấy động tác này của ả, trái tim Ninh Vân Hoan rơi lộp bộp, may mà vệ sĩ ở phía sau nhanh nhẹn chạy tới làm đệm lưng đỡ được cậu

bé, Lan Ý không biết ả ta muốn đập cậu xuống đất, mà nghĩ là mẹ trở về muốn chơi đùa với cậu bé như vậy, lúc này lại nhếch môi cười khúc khích, lộ ra mấy chiếc răng trắng như gạo."Mẹ, mẹ, mẹ....."

Ninh Vân Hoan thấy con trai không sao, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng không thèm nghĩ mà quăng cho Lâm Xuyên một cái tát nữa!

Vừa rồi tát ả ta, trong lòng ả ta còn ôm con trai mình, sợ làm con trai bị ngã nên căn bản là cô tát không dùng hết sức, nhưng không ngờ cô đánh nhẹ tay vì sợ con trai ngã, đồ đáng chết Lâm Xuyên này lại đem con trai cô đập xuống đất, lúc này Ninh Vân Hoan thấy có người đỡ con trai mình rồi, không còn ở trong tay ả nữa, tất nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình nữa, mạnh mẽ tát một cái lên mặt Lâm xuyên.

Cô tức giận ra tay, tất nhiên là lực tát không nhỏ, đánh tới mức làm cho Lâm Xuyên đang đứng vững trên mặt đất phả quay tròn mấy vòng, rồi ngã đập mông xuống đất.

"Mày dám đánh tao!" Lâm Xuyên bị tát hai cái, lúc này mới hồi thần, liền vô cùng tức giận, bùm mặt muốn đứng dậy, Ninh Vân Hoan lại học bộ dáng của Lan Lăng Yến lúc đánh Tần Dật, đem tay áo xắn lên, một bên cởi áo khoác nhưng ra vút trên nền cỏ, liền nhảy lên người Lâm Xuyên ngồi trên eo ả ta, làm cho ả ta không thể đứng dậy, lúc này mới giật tóc ả ta, tay dùng sức ấn mũi ả ta lên trên:

"Sao nào, mũi lợn, chơi vui không?" Đương lúc cô muốn dùng sức, đột nhiên chiếc mũi của Lâm Xuyên "răng rắc" một cái, thế là lệch hẳn sang một bên, Lâm Xuyên hét toáng lên, cũng không biết lấy đâu ra sức, đẩy Ninh Vân Hoan ra, bùm mặt chảy nước mắt.

Sức lực Ninh Vân Hoan dùng bao nhiêu, cô tất nhiên biết rõ, có dùng lực một chút, nhưng chắc chắn không mạnh tay như Lâm Xuyên đã đối xử

với con trai cô, cô vẫn còn chưa kịp dùng hết sức đâu, cái mũi kia liền lệch rồi, má ơi, khẳng định là mũi giả.

Nghĩ như vậy, cơn tức trong lòng Ninh Vân Hoan càng lớn: "Sao nào? Mũi lợn chơi sướng không?"

"Đệt, tao muốn giết mày!" đầu tóc Lâm Xuyên rối loạn, giống như một con mụ điên, vừa cố gắng chống nửa người trên đứng lên, Ninh Vân Hoan làm sao có thể để ả ta được như ý, ngay lập tức ấn ả ta xuống đất, bóp mặt ả ta hỏi: "Chơi không vui à? Vừa rồi mày chơi với con trai tao như thế nào, nói tao nghe xem, tao sẽ tận sức chơi với mày một lần!"

Ninh Vân Hoan quay đầu nhìn thấy cả khuôn mặt và mũi của con trai đều bị sưng đỏ, vừa rồi cô chưa kịp sờ tay con xem có bị lạnh hay không, nhưng nghĩ tới thời tiết bên ngoài lạnh như thế này, con trai vốn dĩ còn nhỏ lại ở bên ngoài lâu như vậy, khẳng định là bị đông cứng rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng càng tức giận, mạnh mẽ lôi kéo tóc Lâm Xuyên, lúc này mới đứng dậy, đang chuẩn bị rời đi, Lâm Xuyên lại ra sức kéo chân cô lại, làm cô lao đảo mấy bước mới đứng vững được, lúc Lâm Xuyên định bổ nhào vào người cô, Ninh Vân Hoan theo bản năng tránh sang bên, lúc này mới nói với hai người vệ sĩ: "Giữ ả ta lại cho tôi, xem ra Lâm tiểu thư vẫn chưa chơi chán, tôi chơi từ từ với cô là được!"

Lúc này, Ninh Vân Hoan thực sự tức giận cùng cực rồi, không dễ gì mới đứng vững được, bộ dáng có chút nhếch nhác, vừa vuốt lại tóc, vừa nhìn thấy Lâm Xuyên bị vệ sĩ bắt lại, lúc này mặt ả ta có chút sưng đỏ, đầu tóc rối bù, quan trọng là cái mũi còn lệch hẳn sang bên, trên mặt dính đầy cỏ, hình như trong lỗ mũi còn chảy ra chút tơ máu, nhìn biểu tình vô cùng vặn vẹo, la hét không ngừng: "Bỏ ra! Đồ chó đẻ, chúng mày có biết cô tao là ai không? Tao sẽ để cho chồng của cô tao ném hết chúng mày xuống biển cho cá mập ăn!"

Đối với người Lan gia mà nói, dù Lâm Xuyên có nói tên ông ngoại mình ra cũng vô dụng, cho nên ả đặc biệt nhắc tới Lâm Mẫn, nhưng những vệ sĩ này vốn là tâm phúc của Lan Lăng Yến, bọn họ chỉ nghe lời Lan Lăng Yến, bây giờ bọn họ được Lan Lăng Yến phân phó đi theo Ninh Vân Hoan, tất nhiên là Ninh Vân Hoan nói cái gì họ sẽ làm cái đó.

Đừng nói Lâm Xuyên nhắc tên Lâm Mẫn không có tác dụng, cho dù là tên của ba Lan Lăng Yến, gia chủ của Lan gia, chỉ cần Lan Lăng Yến không ra lệnh, họ cũng chẳng thèm quan tâm làm gì!

Ngược lại vì hành vi uy hiếp của Lâm Xuyên, làm cho hai vệ sĩ bắt chéo tay ả ta ra sau giữ ả ta càng chặt hơn, làm cho xương tay Lâm Xuyên bị vặn ra tiếng kêu, biểu tình của ả ta càng khó coi hơn.

Hành vi vứt con trai cô xuống đất của Lâm Xuyên làm cô vô cùng tức giận, cũng không thèm quan tâm chuyện cô làm sẽ có hậu quả gì, dù sao sau lưng cô còn có Lan Lăng Yến, anh chắc chắn sẽ bảo vệ cô, cũng không biết tại sao, Ninh Vân Hoan chính là rất tin tưởng anh, lúc này tức giận cũng không thèm nghĩ tới Lâm gia cái khi gì nữa, hung hăng dơ tay lên, tát cho Lâm Xuyên một cái, làm cho mặt cô ta lật sang một bên, dù sao cả người ả ta đã bị giữ chặt không thể giãy dụa, mái tóc màu rượu đỏ của ả cũng tán loạn theo.

"Chơi vui không?" Ninh Vân Hoan duỗi duỗi cánh tay có chút đau đớn của mình, lúc này mới quay đầu hỏi mấy thiếu niên thiếu nữ vốn đang cười ở xung quanh: "Buồn cười không? Tôi cảm thấy cái này còn buồn cười hơn so với mũi lợn đấy."

Mấy người thiếu nam thiếu nữ sớm bị hành động anh dũng của cô làm cho chấn kinh vẫn có chút chưa hồi thần, những người này xem người lớn tuổi nhất cũng chưa tới 25, mỗi người đều đeo bảy tám cái khuyên tai, đều là vòng tai bạch kim, nhìn thì thấy đôi tai rất sáng, hơn nữa còn vô cùng lòe loẹt.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Liễu Yên

Trong đó có một thiếu nữ chừng đôi mươi ăn mặc đặc biệt hoàn toàn khác với đám người kia, thiếu nữ mặc áo lót kiểu Lace không bầu* màu trắng ngà bên trong, bên ngoài là chiếc áo lông rộng thùng thình màu hồng nhạt, phía dưới mặc váy trắng ngà cùng màu và quần lụa mỏng, chân mang đôi giày màu nâu đơn giản.

Tóc thiếu nữ nhuộm màu chocolate khi ánh nắng chiếu vào làm nổi bật lên gương mặt ngọt ngào và có chút đáng yêu, tóc cắt ngang trước trán vừa đủ che đi đôi lông mày, phía dưới là đôi mắt to long lanh, trên mặt chỉ đánh một lớp phấn mỏng, nhẹ nhàng nổi bật, đứng trong đám côn đồ thiếu nam thiếu nữ, có vẻ đặc biệt xuất chúng.

Lúc này thiếu nữ kinh ngạc che miệng ngây người trong chốc lát, nhìn thấy Ninh Vân Hoan tát Lâm Xuyên một bạt tai, thiếu nữ mới phản ứng lại như bình thường, vội vàng la to: “Dừng tay, cô muốn làm gì? Vừa nãy Xuyên Xuyên cũng không phải cố ý, sao cô có thể tùy tiện đánh người như vậy?”

Thanh âm đáng yêu đầy sợ hãi, gấp đến độ sắc mặt đã đỏ bừng, khiến cho gương mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ trở nên vô cùng chói lọi, sau khi mở miệng, các thiếu nam thiếu nữ đang kinh ngạc đến ngây người đều khôi phục tinh táo, vẻ mặt không tốt nhìn chằm chằm Ninh Vân Hoan: “Cô là ai, dám chạy đến đây, cô có biết đây là khu vực tư nhân hay không? Cô dám đánh Lâm nhị tiểu thư, cô chắc là không muốn sống rồi hả?”

Đám người này vừa nhìn đã biết xuất thân xa xỉ, một đám được cưng chiều nên không biết trời cao đất rộng là gì, Ninh Vân Hoan quay đầu xem thường, nhin không được bật cười: “Đây là nhà tôi! Tôi mới là người nên nói lời này mới đúng chứ, đây là nhà tôi, ai mời các cô cậu đến đây? Chạy đến nhà tôi, còn dám chình con tôi, tôi nghĩ các người mới là không muốn sống rồi đó!”

“Nhà của cô?” Vẻ mặt cô gái kia lúc này còn dịu dàng nhưng nghe nói như thế, nhin không được cao giọng, tuy rằng miễn cưỡng duy trì ý cười trên khuôn mặt, nhưng lúc này trong giọng nói nghe ra một chút địch ý: “Chị gái này, đây chính là nơi ở tư nhân của Lan gia, chị không đi nhầm đường đó chứ?”

Cô gái này khi nói chuyện giọng nói nhỏ nhẹ thể hiện chút tức giận nhưng không hề có dáng vẻ chanh chua. Tuy ngữ điệu nhẹ nhàng nhưng cũng khiến vài người xung quanh theo đó ‘Phốc’ một tiếng nở nụ cười.

Tuy rằng Ninh Vân Hoan đã sinh con, có lẽ bởi vì có con sớm, hơn nữa sau khi sinh điều dưỡng tốt, nên lúc này thoạt nhìn cô cũng mới chỉ 17, 18 tuổi, nhìn cô gái kia mang đồ trang sức trang nhã, tuy rằng ăn mặc theo kiểu thực nữ, nhưng rõ ràng cũng đã chừng 20 tuổi. Ninh Vân Hoan nhin không được cũng cười theo:

“Chị gái? Cô nói tôi sao? Nhìn cô chắc cũng lớn hơn tôi vài tuổi, cô không soi gương hả, cho rằng cô nhỏ tuổi hơn tôi à?”

Cô vốn không muốn đấu võ mồm xem ai lợi hại hơn với những người này. Nhưng đám người này lại dám chạy đến nhà cô khi để con trai cô, Ninh Vân Hoan tất nhiên sẽ không khách khí đối với những loại người như vậy. Nhìn thấy cô gái kia đã bị mình nói đến sắc mặt liên tục thay đổi hết trắng lại xanh, Ninh Vân Hoan lại nói tiếp: “Huống hồ cô cũng biết đây là sản nghiệp Lan gia, ngay cả Lan gia có những ai cũng không tìm hiểu rõ

ràng, liền tưởng mình là chủ nhân mà giáo huấn người khác. Xin hỏi cô là ai vậy?”

Nói xong lời này, Ninh Vân Hoan cũng không còn nhìn thấy sắc mặt cô ta đỏ bừng như lúc nãy, lúc này ánh mắt khẽ liếc qua cô ta, nét mặt hơi khó coi quay đầu nhìn chăm chăm bảo mẫu: “Các cô trông Lan Ý kiểu gì vậy? Nếu không được, cứ việc nói thẳng, tôi sẽ đề nghị Lan tiên sinh đổi người khác.”

Bảo mẫu bị lời nói của Ninh Vân Hoan làm cho gấp đến độ sắp khóc, lắp bắp nói: “Phu nhân, không phải như thế, bọn họ là họ hàng của lão phu nhân.”

Ninh Vân Hoan cười lạnh. Cô không để ý đến thái độ của cô gái kia, hiện tại so với bị tát bạt tay còn làm cho cô gái kia khó chịu hơn, cô ta cố nén khó chịu trong lòng, đưa tay về phía Ninh Vân Hoan:

“Vừa rồi là chúng tôi sai, cũng không biết cô là vị phu nhân nào của Lan gia...”

“Liễu Yên, không cần nói chuyện với cô ta, tiện nhân kia là...” Vừa rồi hai tay Lâm Xuyên bị bắt chéo ra sau thấy cô gái kia chủ động vươn tay về phía Ninh Vân Hoan, hận đến cắn răng, hai mắt đỏ ngầu vừa mở miệng muốn nói thì nghe xa xa vang lên âm thanh của ô tô, mọi người đều theo bản năng quay đầu nhìn xem, xe ngừng lại chỗ xe của Ninh Vân Hoan đậu, vệ sĩ mở cửa sau, một người mặc tây trang vàng nhạt được cắt may tinh tế, Lan Lăng Yến một tay dứt túi quần, một tay nâng mắt kiếng xuống xe đi đến chỗ bọn họ.

Gương mặt cô gái vừa chủ động đưa tay về phía Ninh Vân Hoan bất giác đỏ lên, hai tay để ở eo thon khẽ xoắn, xoay người chạy đến chỗ Lan Lăng Yến.

Lan Lăng Yến mặc một thân tây trang màu nhạt khí vũ hiên ngang, vốn màu sắc mặc trên người anh không chỉ không thể hiện sự quê mùa, ngược lại màu sắc này khiến anh trở nên nho nhã đầy khí chất.

Ninh Vân Hoan nhìn dáng vẻ cô gái kia, mới vừa nãy nghe Lâm Xuyên gọi là Liễu Yên, nhớ lại lần trước cô đến công ty Lan Lăng Yến gặp Lâm Xuyên ả có nhắc đến Liễu Yên, trong lòng mơ hồ không thoải mái, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài.

“Lan Cừu ca.” Ngoài tưởng tượng của Ninh Vân Hoan, tuy rằng cô gái tên Liễu Yên này nhìn Lan Lăng Yến giống như cách Cố Doanh Tích nhìn anh, nhưng ánh mắt cô ta không nhìn chăm chăm Lan Lăng Yến, chỉ chạy chậm vài bước, cách anh một khoảng, sau mới cúi đầu nhỏ giọng gọi anh.

Bước chân Lan Lăng Yến không hề dừng lại, mà ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn cô ta, lập tức lướt nhanh qua người cô ta.

Đôi tay nhỏ bé của Liễu Yên để ngay thắt lưng đột nhiên cứng đờ, Ninh Vân Hoan nhìn thấy ngay cả lưng cô ta cũng đã cứng lại, nhưng rất nhanh thả lỏng, lúc này ngẩng đầu đều là dáng vẻ dịu dàng động lòng người, không có nửa điểm xấu hổ khó chịu khi bị người ta bỏ qua, ngược lại dáng vẻ cười đến thấu hiểu lòng người.

“Làm sao thế?” Lan Lăng Yến đang cao hứng vì lần đầu tiên nghe Ninh Vân Hoan gọi anh là ông xã, bỏ lại mọi việc khẩn cấp chạy về, về đến nhà nhìn thấy một đám người lạ hoắc, hơn nữa dáng vẻ bà xã mình hình như không dễ chịu.

“Lâm Xuyên néo mũi con em, làm mũi bé đỏ cả lên!” Ninh Vân Hoan nói đến đây, trong lòng lại muốn nổi giận, hận không thể tát Lâm Xuyên thêm hai bạt tay nữa, sắc mặt khó coi nói: “Em có đánh cô ta một chút.”

Liễu Yên đứng một bên nghe Lan Lăng Yển chủ động hỏi han Ninh Vân Hoan, ý cười trên mặt nhanh chóng bị kiềm hãm, hai tay để sau lưng, hung hăng nắm thành quyền, đến khi cảm giác đầu ngón tay đâm vào da thịt đau đớn, mới dần bình tĩnh lại.

Cô gái kia thở sâu một hơi, nhìn Lan Lăng Yển cười nói: “Chúng em không biết đứa bé này là con trai của tiểu thư đây, Cửu ca cũng biết tính cách của Xuyên Xuyên rồi đó, chỉ là một đứa bé thôi mà, cô ấy cũng không phải cố ý đâu...” Giọng nói cô ta dịu dàng, giải thích thay Lâm Xuyên, vẫn đang muốn nói tiếp, Lan Lăng Yển đã đưa tay ôm lấy đứa bé từ tay vệ sĩ, ý cười trên mặt Liễu Yên cứng đờ, cô ta nhanh chóng hít một ngụm khí lạnh, rồi nói tiếp:

“Cửu ca...”

“Nó còn làm gì nữa?” Giọng nói Lan Lăng Yển không chút để ý, nhưng ánh mắt dần trở nên nguy hiểm, anh hoàn toàn không để lời nói của Liễu Yên vào tai, Ninh Vân Hoan nhìn dáng vẻ Liễu Yên như muốn khóc đến nơi, mí mắt cúi xuống, trong lòng cười lạnh, nói: “Em không biết nữa, khi vừa trở về thì thấy Lan Ý đã bị người ta nhéo mũi đến mức như vậy rồi.”

“Anh họ...” Lâm Xuyên hiểu rõ tính cách của Lan Lăng Yển, hiện tại nghe giọng điệu của anh như vậy, biết bản thân xong rồi, chắc chắn không thể tố cáo việc Ninh Vân Hoan đã đánh mình cho anh biết, cô ả nên nghĩ biện pháp thoát thân trước đã, sau đó lại tìm bác giúp đỡ, ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lâm Xuyên cũng không nghĩ muốn tố cáo Ninh Vân Hoan, chỉ giải thích: “Em không biết đứa bé kia là con của anh họ, hơn nữa...” Lúc cô ta nói ra Lan Ý là con trai của Lan Lăng Yển, Liễu Yên ăn mặc vô cùng thực nữ đứng ở một bên bỗng tối lại, ý cười trên mặt chợt tắt, ánh mắt Ninh Vân Hoan dừng trên người cô ta, thấy cả người cô ta run rẩy.

Hôm nay đã vào tháng mười một, thời tiết trong thành phố khá lạnh, buổi tối trong nhà luôn phải mở hệ thống sưởi, trên người Ninh Vân Hoan mặc áo lông vẫn còn cảm thấy như muốn đông cứng rồi, mà cô ta chỉ mặc một bộ quần áo mỏng mà thôi, nhìn đúng là xinh đẹp thật, nhưng chắc chắn rất lạnh đó, vừa nhìn thấy sắc mặt của cô ta, mọi người đều ấn tượng đây là cô gái mảnh mai, nhưng Ninh Vân Hoan nhìn thấy phần lót của cô ta cũng bắt đầu tái xanh giống với màu da bên ngoài thì bỗng nổi da gà, chỉ biết cô ta nhất định rất lạnh.

“Không biết là con tôi? Hiện tại tôi cũng không biết cô là ai.” Lan Lăng Yến nhìn thấy con trai trong lòng mình khóc không ra hơi, cau mày, lấy áo khoác choàng lên người bé rồi mới ôm ở trước ngực, tay vỗ to, ánh mắt sắc bén: “Dẫn biểu tiêu thư đi, khiến nó vui vẻ một chút.”

Giọng điệu anh trầm thấp, khiến Lâm Xuyên bị dọa, Liễu Yên vừa muốn nói chuyện thì Lâm Xuyên đã bị người ta che miệng dẫn đi rồi.

“Khoan đã, giao chìa khóa ra đây.” Nếu muốn vào biệt thự trên núi của Lan gia, không những trên người có một cái chìa khóa đặc biệt, còn có thể tránh được kiểm tra, mà chiếc chìa khóa này còn tương đương cho thân phận, trong ấn tượng của Lan Lăng Yến, ngoài bản thân anh và Ninh Vân Hoan có chìa khóa, anh không nghĩ ra còn ai khác ngoài ba mẹ anh có loại chìa khóa này.

Ánh mắt Lâm Xuyên có chút hoảng loạn, mắt loạn chuyển, sắc mặt Lan Lăng Yến chìm xuống: “Giao ra đây, đừng trách tôi lục soát người cô.”

“Em...” Khi Lâm Xuyên đang do dự, Lan Lăng Yến không muốn ở đây chờ ả ta mò mẫm, lạnh giọng quát: “Giao ra đây!”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Chết Vắn

Ánh mắt Lan Lăng Yển Bén nhọn, mày kiếm chau lại, trong lòng Lâm Xuyên hoảng hốt ‘Oa’ một tiếng khóc lên: “Chị Liễu Yên...”

Sắc mặt cô gái kia có chút khó coi miễn cưỡng cười, đưa tay lên gáy mình, từ nút áo phía sau áo Lace, đưa tay vào cổ, lấy ra một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền đeo một cái túi nhỏ, Liễu Yên tháo sợi tơ ra, móc ra một vật tạo hình tinh xảo màu bạc giống như chiếc điện thoại thu nhỏ, nắm chặt trong tay không cam lòng đưa cho Lan Lăng Yển:

“Cứu ca...”

Lan Lăng Yển không thèm nhìn cô ta, chán ghét nhìn Lâm Xuyên: “Đồ của tôi mà cũng dám tùy tiện cho người khác, về sau rút xa một chút, không cần xuất hiện trước mặt tôi, nếu không đừng trách tôi chặt hai tay của cô!”

Lúc này Lâm Xuyên đã sợ tới mức mặt không còn chút máu, ả biết rõ Lan Lăng Yển đối với em họ là mình không cho sắc mặt tốt, nhưng đối với một cô gái sống trong phú quý mà nói, có một người anh họ xuất thân bất phàm như vậy là chuyện tự hào cỡ nào, ả rất muốn tới gần Lan Lăng Yển, nhưng thái độ của anh đối với người em họ này vẫn luôn lạnh nhạt, không ngờ cũng có lúc anh ở cùng một cô gái khác, trong lòng Lâm Xuyên không rõ là tư vị gì.

Ả biết thân phận Lan Lăng Yển, cũng biết anh giết người không chớp mắt, có thể trong lòng ả không chỉ không sợ hãi sự tàn nhẫn của anh, trái lại

vì bản thân là họ hàng của anh, mà vô cùng say mê sự tàn khốc này, nhưng không ngờ được anh lại uy hiếp mình, Lâm Xuyên biết anh nói thật, nếu như bản thân lại khiến anh nổi giận, khẳng định anh sẽ nói được làm được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Xuyên lại vô cùng sợ hãi, cuối cùng nhịn không được khóc càng to hơn.

Trong lòng Liễu Yên cảm thấy vô cùng lạnh lẽo và xấu hổ, Lâm Xuyên là chị em tốt của cô ta, sau khi biết tâm tư của cô ta, Lâm Xuyên luôn âm thầm giúp cô ta, lần này lại lấy chiếc chìa khóa từ chỗ bác Lâm Mẫn làm quà tặng sinh nhật hai mươi tuổi cho cô ta.

Đối với Liễu Yên, đây là quà tặng vô cùng có giá trị. Nhưng vật này cô ta giữ trên tay chưa được vài ngày, lại không đành lòng phải giao ra.

Hôm nay khi đến đây thái độ của người Lan gia khi thấy bản thân cô ta có chìa khóa, cảm giác này làm người ta vô cùng mê muội, cô ta không muốn đánh mất nó. Nhưng ánh mắt Lan Lăng Yến như chim ưng nhìn cô ta chăm chăm, làm cô ta cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, tuy vô cùng không muốn, nhưng Liễu Yên không biết làm sao, cánh tay khẽ run giao ra chìa khóa.

Lan Lăng Yến chán ghét cau mày, ra hiệu cho vệ sĩ cầm lấy chìa khóa, sau anh ném chìa khóa xuống đất, giao con trai cho Ninh Vân Hoan ở phía sau. Lan Lăng Yến vẫy tay ra hiệu cho vệ sĩ bên cạnh, vệ sĩ đưa một túi đen tinh xảo cho anh. Sau khi rút ra một cây chùy thủ, Lan Lăng Yến hung hăng ném chùy thủ về phía chiếc chìa khóa đang nằm trên đất.

Dù mặt ngoài chiếc chìa khóa là chế phẩm tinh khiết, nhưng với sự va đập của chùy thủ, lại chịu áp lực trên mặt cỏ. Cũng không biết chùy thủ làm từ vật liệu gì, mũi nhọn chạm vào tạo nên một vết tích trên chiếc khóa, lúc này trên mặt của đám người Liễu Yên tái nhợt, Lan Lăng Yến cười lạnh, bỏ chùy thủ vào bao da để trên bàn:

“Từ nay về sau, không còn chiếc chìa khóa này nữa, tôi nói với các chú lần cuối, trừ chiếc chìa khóa trong tay tôi và phu nhân, ai còn có thể vào đây dễ dàng như hôm nay, chính là trách nhiệm của nhóm các chú!” Lan Lăng Yến nhìn thấy quản gia Lan Tứ đang vất vả bưng mâm thức ăn nhỏ đi về phía này. “Nếu ngay cả việc nhỏ như vậy cũng không làm được, tôi nghĩ nên đổi quản gia khác được rồi.”

Sắc mặt Lan Tứ khó coi, ông không biết trong thời gian đi chuẩn bị thức ăn ngăn như vậy, đã có chuyện gì xảy ra rồi, nhưng xem dáng vẻ biểu tiểu thư bị người ta giữ chặt, hơn nữa sắc mặt của khách đều lúng túng. Vẻ mặt của Ninh Vân Hoan lại vô cùng lạnh nhạt, khỏi nói bây giờ chủ tử đang nổi giận, trong lòng Lan Tứ suy nghĩ một chút, lập tức đoán ra Lâm Xuyên đã làm chuyện gì đắc tội Ninh Vân Hoan rồi, không chút nghĩ ngợi ông liền nhận sai, một bên chuẩn bị tìm người cấy lại bãi cỏ, một bên suy nghĩ phải nhanh chóng đưa những vị khách này xuống núi thôi.

“Những người khác đi, họ Lâm ở lại, cho người chơi đùa với cô ta một chút, rồi trả lại cho Lâm gia đi!”

Nói xong, Lan Lăng Yến lạnh lùng nhìn mọi người bên ngoài, xoay người ôm eo Ninh Vân Hoan bên cạnh, ôm cô trở về phòng.

Để lại mọi người bên ngoài sắc mặt ai nấy đều xấu hổ, Liễu Yên nhìn theo bóng dáng anh hồi lâu, cuối cùng ánh mắt rơi xuống người Ninh Vân Hoan, chậm rãi động lại.

Trở lại phòng thì Lan Ý đã dựa vào lòng Ninh Vân Hoan ngủ từ lâu, Lan Lăng Yến ôm con trai giao cho bảo mẫu sắc mặt đang bối rối: “Lần cuối, nếu ngay cả việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, thì giữ các người có tác dụng gì?”

Hai bảo mẫu hoảng loạn gật đầu, một bên cam đoan sẽ chăm sóc tốt Lan Ý mới tiếp nhận Lan Ý, chờ những người này vừa đi khỏi, Lan Lăng

Yến ôm chầm lấy Ninh Vân Hoan đang tức giận, cười nói: “Còn giận hả? Anh thấy em còn muốn trút giận, không phải cuối cùng anh cũng không tha cho cô ta sao?”

Mặc dù mặt mũi Lan Ý có chút sưng đỏ, nhưng chăm sóc tốt vài ngày sẽ biến mất, lại nói Lâm Xuyên càng thảm hơn, mũi giả của ả bị bóp méo rồi, phải làm phẫu thuật thêm lần nữa mới ổn, nếu làm không tốt, không chừng sẽ để lại di chứng.

“Em cũng không còn giận, nhưng ánh mắt của Liễu Yên có chút không đúng, không phải trước kia anh phụ bạc người chứ?” Ninh Vân Hoan nghĩ đến ánh mắt của Liễu Yên nhìn Lan Lăng Yến, trong lòng có chút chua, Lan Lăng Yến suy nghĩ hồi lâu không biết cô đang nói đến ai, Ninh Vân Hoan miêu tả là cô gái mặc áo lông hồng phấn, váy ngắn màu trắng ngà, tóc xoăn, anh mới hiểu được:

“Em nói cô gái mà Lâm Xuyên đã đưa chìa khóa cho?”

Ninh Vân Hoan gật đầu, xem dáng vẻ Lan Lăng Yến khẳng định là không biết cô ta, trong lòng liền vui vẻ, thần sắc trên mặt cũng tốt lên, vẻ mặt Lan Lăng Yến có chút nguy hiểm, tay để bên hông cô kéo một cái, cô hét lên một tiếng rồi ngã vào lòng anh, tay anh nhanh chóng đặt trên lưng cô: “Sao em lại nhắc đến cô ta? Cưng à, em làm anh mất hứng quá!”

Không nhịn được, cuối cùng Ninh Vân Hoan cũng nở nụ cười, vừa cười vừa lăn lộn cầu xin anh tha thứ, hai người đùa giỡn âm ỉ, vẻ mặt Lan Lăng Yến từ nguy hiểm biến thành vẻ tươi cười, cuối cùng ánh mắt trở nên dịu dàng cứng chiều, chẳng biết từ lúc nào mặt anh càng ngày càng gần, cả người đều đè ở phía trên cô, hô hấp mềm nhẹ như sợi tơ nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, bị nhột đến cả người run rẩy, thân thể Ninh Vân Hoan có chút nhũn ra, hai tay để trước ngực anh, trong bầu không khí thân mật tư thế của hai người thoát nhìn vô cùng ngọt ngào, khuôn mặt Ninh Vân Hoan càng ngày càng nóng.

“Hôm nay em đánh Lâm Xuyên, chỗ mẹ anh...” Âm thanh nói chuyện của cô cuối cùng bị Lan Lăng Yến nuốt tại đôi môi, chỉ còn lại tiếng thở gấp.

Thời tiết bên ngoài u ám rét lạnh, trong phòng dưới ánh đèn hai người thân mật triền miên, hai tay Ninh Vân Hoan bị Lan Lăng Yến đặt ở đỉnh đầu, thân thể hai người chặt chẽ dính lấy nhau, trên giường quần áo hỗn độn tình ý như lửa đột nhiên có tiếng điện thoại vang lên.

Trong bầu không khí như vậy, tiếng nhạc vang lên nghe đặc biệt chói tai, đang lúc Ninh Vân Hoan có chút choáng váng đầu óc rất muốn khóc, thân thể bị anh tách ra thành tư thế mê người, nghe tiếng chuông vang lên lập tức giãy dụa, đầu Lan Lăng Yến đầy mồ hôi đè cô xuống.

“Di động kia.”

“Mặc kệ nó đi.” Lan Lăng Yến chưa từ bỏ ý định muốn lưu lại vài điểm trên người cô, Ninh Vân Hoan thở hỗn hển hai tiếng, âm thanh di động dừng lại nhưng không bao lâu lại tiếp tục vang lên.

Hai người không còn hứng như trước nữa, ánh mắt Lan Lăng Yến nguy hiểm vất vả lui ra khỏi cơ thể Ninh Vân Hoan, lúc tách ra hai người đều rên lên một tiếng, Ninh Vân Hoan thở dài nhẹ nhõm, cảm giác cả người đều thoải mái, biểu tình Lan Lăng Yến thì hết sức khó coi, lấy điện thoại ra từ trong đồng quần áo vẻ mặt khó chịu: “Chuyện gì?”

Đầu bên kia không biết nói gì, ánh mắt Lan Lăng Yến càng ngày càng lạnh, sẵn giọng: “Cô ta về cáo trạng nhanh như vậy à? Ngài đang ám chỉ con lần sau phải giam cô ta lâu hơn một chút sao?”

Lan Lăng Yến nói đến đây, dừng một chút, lúc anh mở miệng kèm theo nụ cười lạnh: “Cô ấy không rảnh, dù sao không lâu nữa ngài và cha sẽ đến Hoa Hạ, lúc đó gặp nhau không phải tốt hơn sao? Về phần Lâm Xuyên, con cảm thấy không cần thiết phải lãng phí thời giờ để nói chuyện này. Lan

Lăng Yển dừng một lát, nhàn nhạt nói: “Nếu không có việc gì khác, con gác máy đây.”

Giọng điệu anh nhã nhặn lịch sự, nhưng động tác cúp điện thoại rất nhanh sau đó tắt máy rồi ném điện thoại đến ghế sofa cách đó không xa, xong xuôi nhào lên giường lần nữa, đè lên người Ninh Vân Hoan vốn còn đang tưởng rằng bản thân có thể tránh được một kiếp.

Tuy rằng không nghe Lan Lăng Yển nói là ai gọi tới, nhưng vừa nghĩ lúc này bản thân đã đánh Lâm Xuyên, hơn nữa nghe cách nói chuyện của Lan Lăng Yển, Ninh Vân Hoan đoán phải chẳng là vị mẹ chồng lai lịch lớn mà cô chưa gặp mặt kia sau khi nghe Lâm Xuyên về cáo trạng mới gọi điện thoại đến.

Nhưng việc này Lan Lăng Yển không chủ động nói, cô cũng không muốn hỏi, nếu lại đề cập đến Lâm Xuyên, cô hiện tại vẫn còn tức giận đây này! May mắn Lan Lăng Yển cũng không có ý định bắt cô đi nhận lỗi, ngược lại hai vợ chồng âu yếm nửa ngày, lập tức đã ném chuyện này ra sau đầu rồi, không hề nhắc tới nữa.

Mà bây giờ Cố Doanh Tích cũng trở về nhà, cũng không biết ả ta nói gì với Mộ Cần Ngôn, người Mộ gia vậy mà thả cho ả ta trở về, bệnh Cố Nhàn càng ngày càng nghiêm trọng, mà nguyên nhân do Cố Doanh Tích ở Mộ gia chiếu cố vị nhị thiếu gia Mộ gia kia, người Mộ gia lại không thiếu tiền, đương nhiên bỏ ra hai mươi vạn, vấn đề tài chính của Cố gia hiển nhiên được giải quyết ổn thỏa, Cố Nhàn cũng được đưa vào bệnh viện, mọi người đều dồn hết tâm tư vào Cố Nhàn mà dần dần bỏ quên vị thiếu gia kia của Cố gia Cố Thiếu Đào sắp sút đầu mẻ trán đến nơi rồi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Nhược Điểm

Editor: Gà

Cố Thiếu Đào đánh bạc bên ngoài nợ mấy ngàn vạn, hẵn thua hết lần này đến lần khác nhưng lại không cam lòng, muốn gỡ vốn, cho nên lại đánh thêm vài ván, cũng có thua có thắng, nhưng nói tóm lại vẫn là thua nhiều thắng ít, đương nhiên càng ngày càng thiếu tiền, giống như quả cầu tuyết, trong một tháng ngăn ngủi lại nợ bên ngoài thêm hai ngàn vạn, hẵn không muốn bị người ta chém đứt tay rồi lại bị bán đi làm vẹt để kiếm tiền trả nợ, chỉ đành cố gắng vắt óc nghĩ ra biện pháp, nhưng hẵn là cô nhi xuất thân thấp hèn, làm sao có bản lĩnh trong thời gian ngắn như vậy kiếm được mấy ngàn vạn, lo lắng đến cả người tiều tụy, hẵn vẫn chưa thể nghĩ ra được biện pháp nào.

May mắn việc hẵn thiếu nợ bên ngoài người Cố gia còn chưa biết, hẵn thật không dám tưởng tượng nếu Cố Nhàn biết việc này không biết sẽ nghĩ hẵn như thế nào nữa. Nhưng Cố Thiếu Đào cũng không muốn bảo vệ người Cố gia như trước nữa, ngược lại sinh ra sự phiền chán, lúc hẵn đang suy nghĩ biện pháp vay tiền, thì lần trước Cố Doanh Nặc còn cố gắng phui sạch quan hệ với hẵn, rõ ràng hẵn đánh Ninh lão gia vì muốn trút giận thay Cố Doanh Tích, nhưng đến thời điểm quan trọng không phải ruột thịt quá nhiên là không phải ruột thịt, Cố Nhàn không nói tốt cho hẵn thì thôi, vậy mà còn muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu hẵn.

Càng làm hẵn thất vọng hơn là người chị như thần tiên kia của hẵn Cố Doanh Tích, ngay lúc nguy cấp chị ta không chết cũng không báo một tiếng, ngược lại lén đi hưởng hạnh phúc một mình, nếu biết chị Doanh Tích

còn sống, bản thân hẳn không cần vì kiếm tiền phẫu thuật cho Cố Nhàn mà liều mình đi đánh bạc, nay bản thân hẳn gặp xui xẻo lớn như vậy, nhưng người Cố gia sau khi nhận được tiền từ Cố Doanh Tích, lập tức trở nên không việc gì, ngược lại là hẳn, không biết làm thế nào để vượt qua được cửa ải khó khăn này đây.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Thiếu Đào vô cùng oán hận, Cố Doanh Tích lấy được tiền nhưng chị ta lại không nhanh đem về nhà, ngược lại lúc hẳn gặp xui xẻo thì mới trở về, hiện tại cầm về còn lợi ích gì nữa? Hơn nữa, không phải Ninh Vân Hoan nói tiền Cố Doanh Tích cầm về toàn là loại tiền lai lịch bất chính sao, hẳn cảm giác, giống như Cố Doanh Tích đang bán thân vậy, bởi vậy khi nhìn thấy Cố Doanh Tích trong lòng hẳn có chút xa cách. Mỗi ngày đi sớm về trễ, đều vì muốn tránh đám người Cố gia này.

Bây giờ Cố Nhàn vẫn còn đang nằm viện, con gái lớn của bà ta đã về, số tiền mang về cũng đủ cứu mạng bà ta rồi, trong lòng Cố Nhàn tự nhiên cũng thả lỏng, ý cười trên mặt cũng nhiều hơn, sáng sớm nhìn ba đứa con gái vây quanh mình thì bà ta liền không nhịn được nhìn Cố Doanh Tích nói: “Con cũng đừng chăm sóc mẹ nữa, hai ngày nay con cũng vất vả rồi, trong khoảng thời gian này mẹ thấy con cũng gầy đi nhiều quá. Chờ mẹ giải phẫu xong, về nấu canh tâm bổ cho con.”

Nay tính mạng bà ta đã an toàn, đương nhiên Cố Nhàn cảm thấy cả người khoan khoái, nếu không phải vì chưa tìm được thận thích hợp, chỉ sợ lúc này bà ta đã vui vẻ muốn nhảy dựng lên luôn rồi.

Nhìn thấy ý cười trên mặt Cố Nhàn, Cố Doanh Tích miễn cưỡng nặn ra nụ cười. Hơn hai tháng nay, ả ta cực kỳ thống khổ, chuyện bị người luân phiên cưỡng bức khiến lòng ả ta nặng trĩu, hiện tại ả ta hối hận muốn chết, ngày đó không nên vì đám người Lưu Tấn Quân mà một mình mạo hiểm, ả càng hối hận hôm đó xúc động làm việc không để ý hậu quả, nay bản thân gặp phải đả kích như vậy, thân thể ả ta đã không còn trong sạch, về sau làm sao có thể gặp mặt Cửu ca đây?

Ả nghĩ đến tình cảnh hôm đó, bọn người ghê tởm đó vây xung quanh ả, trong lòng Cố Doanh Tích buồn nôn, nhịn không được nôn khan hai tiếng, suýt nữa phun ra ngoài.

“Con làm sao vậy?” Cố Nhân thấy vẻ mặt con gái lớn trắng bệch, trong lòng hoảng hốt. Ngồi dậy, dặn dò Cố Doanh Nặc: “Nặc Nặc, gọt táo cho chị con đi, có phải buổi sáng chưa ăn gì hay không, dạ dày khó chịu, không tiêu được sao?”

Trên mặt Cố Doanh Nặc lộ ra vẻ khó xử, vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhưng thấy bộ dáng Cố Doanh Tích nôn khan, cũng hoảng lên, để cặp sách xuống, rửa sạch táo lập tức giúp Cố Doanh Tích gọt vỏ.

Cố Doanh Ngữ nhỏ tuổi nhất nên không nghĩ nhiều, năm nay vừa vặn tốt nghiệp sơ trung, nói chuyện không che đậy, nhìn cái dạng này của Cố Doanh Tích, nhớ tới đêm qua xem ti vi, cười hì hì liên tưởng:

“Chị mang thai hả? Trên ti vi người ta đều diễn như vậy đó.” Tiếng nói vừa dứt, dao trên tay Cố Doanh Nặc vẽ một đường, liền đâm vào lòng bàn tay ả, miệng kêu một tiếng, hít một ngụm khí lạnh, rồi mới đưa tay vào miệng, cố kiềm chế cảm giác đau nhức kịch liệt.

Mặt Cố Nhân tái đi, hành động của Cố Doanh Nặc làm bà ta hoàn hồn, sắc mặt có chút tỏa sáng: “Thật vậy sao Doanh Tích?”

Lúc này Cố Doanh Tích nào dám trả lời, hai tháng nay ả đều ở Mộ gia, cả ngày nghĩ bản thân bị người ta làm nhục, cuộc sống cứ tỉnh tỉnh mê mê, hoàn toàn không chú ý bạn tốt (bạn tốt này mỗi tháng đều đến một lần nha các nàng=]])) của mình có đến hay chưa, bây giờ nghe Cố Doanh Ngữ nhắc nhở, mới phát hiện bản thân có thể đã mang thai rồi, tin tức này nhất thời khiến ả thần thờ.

Ả bắt đầu hồi tưởng lại tình huống bị người luân phiên hãm hiếp, khi đó Tạ Trác Doãn bị ép trở về Tạ gia, Ninh Vân Thành còn đang ở cục cảnh

sát, hoàn toàn không có khả năng ở cùng một chỗ với ả, mà sau khi hai gã đàn ông kia rời khỏi, bạn tốt đã từng đến rồi, không thể mang thai trước đó được, mà sau lần bị làm nhục đó, ả ta không có làm chuyện kia, Cố Doanh Tích càng nghĩ đến kết quả kia, nhất thời cả người run run, môi trắng xanh, nước mắt rơi xuống không ngừng.

“Lại làm sao vậy?” Cố Nhàn nhìn thấy dáng vẻ của con gái, trong lòng hoảng hốt, vội vàng kéo tay con gái nói: “Con bé này, khóc cái gì? Mang thai là chuyện tốt, hiện tại tuổi Vân Thành không còn nhỏ, cha mẹ nó cũng già rồi, phải có cháu trai cháu gái chứ? Bây giờ con thay Ninh gia sinh đứa nhỏ, chuyện trước kia không phải đã trôi qua rồi sao? Mẹ không tin vợ chồng Ninh gia biết con mang thai còn ghét bỏ con!”

Cố Doanh Tích nghe Cố Nhàn nói lời này thì không ngừng lắc đầu, ả không dám nói cho Cố Nhàn biết chuyện này, vốn đã quyết định phải giấu chuyện ả bị người ta làm nhục trong lòng, lại không đoán được lại xảy ra chuyện này, ả không muốn người ta biết ả mang thai, lại càng không muốn bị người biết ả từng bị chạm qua như vậy.

Nghĩ vậy, Cố Doanh Tích cuống quýt bắt lấy cổ tay Cố Nhàn: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa...”

“Đừng nói cái gì?” Đúng lúc này, Ninh Vân Thành vui sướng ôm một đồng lớn điếm tâm vào phòng bệnh, gần đây hăn gầy vô cùng, người Cố gia nghĩ hăn vì lo lắng cho Cố Doanh Tích mới gầy như vậy, nhưng lại không ai biết hăn gầy đi vì có người truy đuổi, nhưng hăn chỉ muốn đến xem bóng dáng người trong lòng hăn, Ninh Vân Thành cảm thấy lòng mình lập tức được chữa khỏi, lúc này chỉ biết si ngốc nhìn ả, Ninh Vân Thành trong lòng mềm xuống.

Cố Nhàn không biết con gái bà ta đang bối rối, ngược lại nhìn Ninh Vân Thành cao hứng nói: “Vân Thành à, Doanh Tích mang thai rồi, là con của con đó, con dẫn con bé trở về nói với ba mẹ con một tiếng đi.”

Vừa nghe xong, đầu tiên trong lòng Ninh Vân Thành mừng như điên, nhưng nhìn đến sắc mặt miễn cưỡng của Cố Doanh Tích, thần sắc biến đổi: “Tích nhi, chẳng lẽ em không muốn sinh con cho anh sao?”

“Làm sao vậy được chứ, anh Vân Thành, làm sao em lại không muốn sinh con cho anh, nhưng, nhưng em có nỗi khổ mà.” Nước mắt Cố Doanh Tích trào ra, khóc như mưa.

Ninh Vân Thành vừa nhìn thấy dáng vẻ này của ả, cả người mất hết lý trí, vội vàng vỗ lưng ả.

“Tích nhi ngoan, có nỗi khổ gì không thể nói với anh sao? Chỉ cần em nói, dù là độc dược đối với anh cũng là thuốc cứu mạng hay là ...”

“Ninh ca...”

“Tích nhi...”

...

Hai người thâm tình nhìn nhau, gắt gao ôm nhau, đám người Cố Nhàn vừa lòng cười, chủ động nhường phòng bệnh lại cho đám thanh niên.

Lúc này ngoài phòng bệnh, Cố Thiếu Đào xách túi bánh bao sữa đậu nành đến, vốn trong lòng tràn đầy tối tăm chuẩn bị đến gặp chị Doanh Tích, thuận tiện mang ít đồ ăn cho ả, nhưng mới vừa đi tới cách đó không xa, hăn chợt nghe hai chị em Cố Doanh Nặc giúp Cố Nhàn đi ra ngoài, cũng nghe nói trong bụng chị Doanh Tích mà hăn yêu thương đang mang thai con của Ninh Vân Thành.

Trong lòng hăn bỗng xuất hiện một ngọn lửa không tên, có một loại xúc động muốn đập lên người Cố Doanh Tích, hỏi ả vì sao, vì sao cả hai nam nhân ả đều tiếp nhận rồi, cũng không muốn nhận luôn hăn! Nếu ả nguyện ý ngủ với người ta vì tiền, tại sao hăn lại không được chứ?

Hắn xem ả như nữ thần, không dám khinh nhờn, nhưng ả lại vô tình với hắn như vậy! Cố Thiếu Đào cảm thấy hắn gánh vác Cố gia trên lưng như thế, nhưng Cố gia lại hoàn toàn không có một người thật sự quan tâm tình trạng hiện giờ của hắn. Hắn không muốn khiến người khác phát hiện chuyện hắn mắc nợ, tại sao người khó chịu luôn là hắn vậy?

Giờ phút này trong lòng Cố Thiếu Đào tràn ra một nỗi bất bình và oán hận, cắn hận nắm chặt tay thành đấm, nhìn hai người bên trong ôm nhau thành một đoàn, hình ảnh kia chói mắt vô cùng, càng nhìn trong lòng hắn càng khó chịu, càng khó chấp nhận hơn thôi.

Tuy rằng Cố Doanh Tích cảm động tình cảm chân thành mà Ninh Vân Thành đối với ả, nhưng ả không muốn đứa nhỏ trong bụng này, không dám nói ra lời này, nếu không Ninh Vân Thành nhất định hỏi ả đã xảy ra chuyện gì, nghĩ nếu Ninh Vân Thành biết ả mang thai với người khác, trong lòng hắn chắc chắn không vui, lời vừa đến miệng Cố Doanh Tích lại nuốt xuống.

Lúc này bọn chị em nhà Cố gia đều lâm vào lo lắng, còn Ninh Vân Hoan cũng không có ngày lành, con trai Lan Ý của cô bị bệnh!

Cũng không biết mấy ngày trước Lâm Xuyên bóp mũi bé có dọa bé sợ hay không, hoặc là trời lạnh, ả lại ôm Lan Ý đến vườn chơi đùa, gió thổi lạnh, hai ngày nay tiểu Lan Ý không chỉ cảm mạo chảy mũi, bé còn bắt đầu sốt cao, đây cũng là nguyên nhân Ninh Vân Hoan quyết định không đến trường vào tháng mười, trước tiên làm xong bài tập được giao, dù sao hiệu trưởng Tô Doanh có quen biết Lan Lăng Yến, như vậy đại học Đế Đô cũng không ai dám làm cô khó xử, ngược lại Ninh Vân Hoan bắt đầu ở nhà lo chăm sóc cho con trai.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Gây Hiềm Khích

Gần đây Lan Ý bị sốt đến sữa cũng uống ít đi, đây là lần đầu tiên cậu nhóc bị sốt kể từ khi sinh ra tới nay, cả ngày khóc tới mức hai gò má đều sưng đỏ, mỗi lần Ninh Vân Hoan nhìn thấy chai nước biển được treo phía trên đầu con trai, tim đau như dao cắt, hận không thể chịu đau thay con, trong lòng tất nhiên càng hận đồ đáng chết Lâm Xuyên kia.

Buổi chiều Lan Ý không chịu uống sữa, trẻ con tầm tuổi này có thể ăn thêm một chút nước ép hoa quả và đồ ăn phụ rồi, khẩu vị của cậu nhóc này vốn rất tốt, nhưng không biết có phải là do bị sốt hay không, gần đây cậu nhóc lại bắt đầu đau bụng, cả ngày từ sáng tới tối luôn trong trạng thái bệnh tật, Ninh Vân Hoan thấy vậy hận không thể chịu thay con trai, hai ngày nay ngay cả Ninh gia cô cũng không về.

Sáng sớm nhân lúc Lan Ý đang ngủ, Ninh Vân Hoan tranh thủ đi tới công ty cùng Lan Lăng Yến, gần đây cô không tới trường, thời gian liền chia thành hai nửa, một nửa thời gian ở cùng đứa lớn, một nửa thời gian ở cùng đứa nhỏ, buổi sáng đến công ty cùng Lan Lăng Yến, ngồi một lát, cô lại đi siêu thị "mẹ và bé", mua cho con trai mấy đôi giày xinh đẹp, lại chọn thêm mấy bộ quần áo, rồi mới chuẩn bị đi về.

Những thứ này mỗi quý đều có người mang tới Lan gia, hơn nữa đều là đồ tốt, nhưng phụ nữ vốn thích dạo phố, mặc dù Ninh Vân Hoan biết trong nhà không thiếu những thứ này, nhưng vẫn mua vài thứ mới chịu lên xe.

Gần tới tháng 11, bầu trời bắt đầu ùn ùn kéo tới những đợt mưa phùn, trong mưa còn có những bông hoa tuyết, buổi trưa thời tiết lạnh cóng, Ninh Vân Hoan chỉ muốn nhanh chóng về nhà với con trai, xe chạy tới chân núi biệt thự Lan gia, cảnh vệ gác dưới chân núi lại đứng cùng một đám người ở đó, hai người mặc trang phục quân nhân màu xanh cùng áo khoác dài đang đứng đó nói chuyện với ai đó, nhìn thấy xe của cô chạy tới, hai cảnh vệ cúi người chào, hàng rào chắn xe cũng tự động nhấc lên, xe đang muốn chạy qua, một người trong đám người kia vốn đang nói chuyện lại chạy ra chặn trước xe!

Vệ sĩ lái xe bất ngờ thẳng gặp một cái, theo quán tính Ninh Vân Hoan ngã về phía trước, may mà đằng sau xe vô cùng rộng rãi, cô mới không đâm vào kính thủy tinh ở phía trước, nhưng cũng do phía trước không có đồ gì cản lại, vì muốn ngồi vững mà chân đập mạnh xuống nền xe, nhưng vì quá gấp, chân phải của cô bị đau, Ninh Vân Hoan hít sâu một hơi, suýt nữa nhịn không được mà mắng chửi.

Vệ sĩ ngồi phía trước chửi thề một câu, mới vội vàng lấy bộ đàm nói vọng ra sau: "Phu nhân, không sao chứ ạ?"

"Ninh Vân Hoan ấn bộ đàm, cau mày nói: "Tôi bị trẹo chân rồi."

Nghe thấy vậy, vệ sĩ cuối cùng không nhịn được nữa, sau khi xin lỗi Ninh Vân Hoan liền trực tiếp mở cửa đi ra: "Bà muốn chết à? Muốn chết tôi sẽ thành toàn cho bà?"

Vừa rời cửa xe bị đóng, cách âm kính thủy tinh trong xe rất tốt, bên ngoài nói gì bên trong cũng không nghe rõ, Ninh Vân Hoan ấn kính xe xuống thấp, nhò đầu ra ngoài nhìn, lại nhìn thấy người phụ nữ chắn xe không những không bị vệ sĩ dọa, ngược lại còn cười lạnh: "Anh cho rằng tôi sẽ bị dọa cho sợ hay sao? Tôi là vợ của Lan Lăng Yến, tôi muốn gặp cậu ta."

Người phụ nữ nói chuyện đứng xa trong mưa phùn, Ninh Vân Hoan không nhìn rõ biểu tình của bà ta, chỉ nhìn thấy lúc bà ta nói chuyện thì phun ra một chuỗi khói trắng, càng che kín khuôn mặt của bà ta.

Nhưng ba người đứng bên cạnh cô lại nhìn rõ, ngoài hai người phụ nữ trẻ tuổi, người còn lại là người đàn ông trung niên mặc trang phục quân nhân dáng đứng rất thẳng.

Trong đó có một thiếu nữ mặc dù đeo bịt tai con thỏ, khăn quàng cổ dày dặn che đi nửa khuôn mặt, giống như đeo khẩu trang, nhưng Ninh Vân Hoan liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra ả ta, bất kể là thân hình, hay ánh mắt oán độc của ả, càng làm cho Ninh Vân Hoan xác định, đó chính là kẻ cô hận bấy lâu nay Lâm Xuyên!

"Tôi lại muốn xem xem, người phụ nữ họ Ninh này có gì đặc biệt hơn người, dám đánh con gái tôi, họ Lan kia cũng dung túng cô ta, cho rằng đây là nơi nào, có thể tùy ý hãm giết như ở nước ngoài hay sao?" Người đàn bà đó tức giận ngăn chặn vệ sĩ hét mấy câu, Lâm Xuyên đứng ở bên cạnh đột nhiên chỉ tay vào Ninh Vân Hoan: "Mẹ, cô ta ở bên kia."

Đứng bên cạnh ả là thiếu nữ lớn hơn ả ta khoảng hai ba tuổi, thần sắc lạnh nhạt, khi nhìn thấy ánh mắt của Ninh Vân Hoan nhìn về hướng này, trên khuôn mặt cô ta lộ ra nụ cười lạnh nhạt, gật đầu với Ninh Vân Hoan, cũng không có địch ý rõ ràng như Lâm Xuyên đứng bên cạnh!

Người đàn bà vốn ngăn chặn vệ sĩ, nghe thấy lời này, vội vàng vòng qua vệ sĩ, nhìn thấy Ninh Vân Hoan thì đánh giá cô một vòng, rồi mới cười lạnh:

"Chính là loại phụ nữ như mày mà cũng xứng để đánh con tao hay sao?"

Trên mặt Ninh Vân Hoan lộ ra ý cười, ôn hòa nói: "Đúng đấy, phu nhân đã không muốn dạy dỗ con gái, tôi liền dạy thay bà vậy, kể ra thì tôi

còn tiếc là hôm đó ra tay còn quá nhẹ đấy, nếu không thì cô ta đã không dám vác mặt tới như bây giờ."

Thiếu nữ băng lãnh kia nhìn thấy Ninh Vân Hoan dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mẹ của mình, không khỏi nhướn lông mày, khuôn mặt lộ ra nụ cười có chút ngoài ý muốn, người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cô ta có chút chau mày, sai bước đi tới.

"Mày có biết tao là ai không? Nói chuyện với người lớn mà vẫn ngồi trên xe không thèm xuống?" Người đàn bà nghe thấy lời nói của Ninh Vân Hoan, thì giận tím mặt, nhưng gia giáo tốt lại ngăn bà ta không cho bà ta bùng nổ sự tức giận, không biến sắc nói:

"Nói theo cách của mày, có phải Ninh gia chúng mày không có gia giáo hay không, cho nên lúc này tao cũng nên thay mặt ba mẹ mày, dạy dỗ mày cho tốt?"

Ninh Vân Hoan gật gật đầu, cũng không vì lời nói của người đàn bà này mà trở mặt, cô vẫn nhẹ nhàng nói: "Đúng đấy, chỉ cần bà có thể làm được."

Người đàn bà kia nghe thấy vậy, không thèm nghĩ ngợi liền dơ tay đánh cô, Ninh Vân Hoan buồn cười lùi người về sau, liền tránh được một cái bạt tai, người đàn bà kia không thể bình tĩnh như vừa rồi, ngược lại còn dùng sức đánh mạnh lên cửa xe: "Mày xuống ngay cho tao! Cái thứ đồ gì, cũng dám nói tới chuyện dạy dỗ với tao, con gái tao, ngay cả một cái lông tơ mày cũng không xứng để chạm vào, mày còn dám đánh nó, gia giáo của Ninh gia nhà mày chính là như vậy sao? Nếu đổi lại là trước đây, ngay cả tư cách nói chuyện với tao mày cũng không có, chẳng qua là dựa vào tuổi trẻ có chút nhan sắc, liền ngông cuồng thành như vậy, cũng không sợ rằng một ngày nào đó rơi từ trên trời xuống, ngã chết mày!"

"Được rồi." Người đàn ông trung niên cau mày liếc bà ta một cái, lúc này mới dơ tay ra ngăn cản bà ta, người đàn bà lại không phục, tránh né bàn tay ngăn cản bà ta của người đàn ông, lớn tiếng nói: "Lâm Thâm, Cái đồ không biết trời cao đất dày này, dám đánh Xuyên Xuyên của chúng ta, anh nhìn xem thái độ của cô ta này, ngông cuồng như vậy, Lan gia có chút bản lĩnh, nhưng đó là Lan gia, cái loại đồ vật này có thể ngồi vững ở Lan gia hay không còn chưa chắc, đã bắt đầu điên cuồng như thế này, em còn là trưởng bối đây, cho dù Lan Lăng Yến ở đây, em cũng muốn hỏi xem Lâm Mẫn dạy con trai như thế nào vậy?"

Ninh Vân Hoan không nói hai lời lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Lan Lăng Yến: "Ông xã, người Lâm gia tới rồi." Không phải cô muốn đẩy chuyện này cho Lan Lăng Yến giải quyết, cái cô muốn biết là thái độ của Lan Lăng Yến đối với chuyện này.

Lan Lăng Yến vẫn còn vui vẻ về dư vị của hai từ 'ông xã', nói ra thì mặc dù đây không phải lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, nhưng ngoại trừ những lúc hai người thân mật ra, cô mới gọi anh như vậy được hai lần! Trầm mặc một lát, tại thời điểm Ninh Vân Hoan có chút không kiên nhẫn, Lan Lăng Yến mới vui vẻ nói: "Tùy em chơi đùa, chỉ là em phải chú ý cẩn thận bản thân mình." Nói tới đây, lại dặn dò thêm một câu: "Để hai người Lan Cách đi theo em, không được rời khỏi họ."

Hai người Lan Cách mà anh nhắc tới là hai vệ sĩ đang đi theo cô, trong lòng Ninh Vân Hoan có tính toán, đồng ý một tiếng rồi cúp điện thoại.

Nếu Lan Lăng Yến đã nói để cho cô tùy ý chơi đùa, thể hiện rõ cho dù cô có đắc tội Lâm gia thì anh cũng có biện pháp giải quyết, Ninh Vân Hoan cũng nghĩ rõ ràng, cùng lắm thì đắc tội Lâm gia không thể ở lại Trung Quốc thì cô sẽ bán công ty Ninh gia, dẫn ba Ninh mẹ Ninh và Lan Lăng Yến ra nước ngoài sống là được, vừa đúng lúc cô cũng không muốn sống ở đây nữa.

"Được rồi." Người tên Lâm Thâm có khả năng là cậu của Lan Lăng Yến, ông ta giữ người đàn bà kia lại, cau mày nói: "Có gì từ từ nói, nếu như là lỗi của bọn họ, tôi tất nhiên sẽ không thiên vị!"

Nói xong lời này, ánh mắt Lâm Thâm mới lạnh lùng nhìn Ninh Vân Hoan: "Ninh tiểu thư, tôi nói không sai chứ?"

Khí thế của người đàn ông mạnh mẽ, mặc bộ quần áo quân nhân màu xanh, ánh mắt đơan chính, cho dù Ninh Vân Hoan có bao nhiêu thành kiến với Lâm gia cũng có chút hảo cảm với ông ta. Cô vẫn luôn thích những người hiểu đạo lý, mặc dù giọng điệu của Lâm Thâm có chút lạnh nhạt, nhưng ông ta còn có chút biết nói đạo lý, không có kiểu vừa đến và cậy thế hiếp đáp người khác, so sánh với người đàn bà đang khó chịu bên cạnh, càng thể hiện rõ ông ta là người bình tĩnh, Ninh Vân Hoan cười cười: "Đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn tính sổ với Lâm tiểu thư đây."

Ninh Vân Hoan nói xong lời này, mới chào hỏi hai cảnh vệ gác dưới chân núi: "Cho xe của bọn họ lên đi, có chuyện gì lên núi rồi hãy nói, không có vấn đề gì chứ?"

Lời nói bất ngờ của cô làm cho Lâm Thâm nhướng mày, trên mặt lộ ra chút ý cười, gật đầu, người đàn bà bên cạnh lại không phục: "Mày còn muốn tính sổ với con gái tao hay sao?"

"Có chuyện gì đi lên rồi hãy nói!" Lâm Thâm quay đầu trừng mắt nhìn bà ta, người đàn bà mới câm miệng.

Lan Cách quay người xin lỗi rồi chạy xe lên núi, Ninh Vân Hoan ấn cửa sổ xe kéo lên, xe của cô chạy trước, không lâu sau, qua kính chiếu hậu nhìn thấy một chiếc xe đi theo sau.

Sau khi vào nhà cô đem đồ mua cho con trai đưa cho người khác cất đi, Lan Ý lúc này vừa mới tỉnh ngủ, đang khóc tới mức mặt mày sưng đỏ,

bảo mẫu ở một bên nhỏ giọng bầm báo, buổi sáng cậu nhóc vừa tỉnh dậy uống sữa bị nôn, lúc này khóc ghê gớm, may mà Ninh Vân Hoan trở về.

Buổi sáng còn phải truyền chút nước biển, người Lâm gia đi vào vừa đúng lúc nhìn Ninh Vân Hoan đang ôm chặt Lan Ý, đứa trẻ không ngừng ngo ngoạ, kim tiêm trên trán đâm vào mấy lần đều bị lệch, chỉ có thể đâm vào dưới chân.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Chuyện Cười

Đám người Lâm Thâm đi vào đúng lúc Lan Ý khóc không ngừng, nhìn thấy trên trán cậu bé vẫn còn vương vài giọt máu, tóc cạo sạch sẽ, một cái chân trắng ngần bị kim đâm vào lại được bọc bởi tấm mút, Ninh Vân Hoan nhìn thấy người Lâm gia đi vào, biểu tình lạnh lẽo: "Không biết Lâm phu nhân nhìn thấy tình cảnh này cảm thấy như thế nào?"

Diệp Từ mẹ của Lâm Xuyên bị Ninh Vân Hoan hỏi một câu, đầu tiên là ngơ ngác, sau đó cười lạnh nói: "Cô không chăm sóc tốt con trai cô, bây giờ lại hỏi tôi? Cũng không phải tôi sinh ra, có liên quan gì tới tôi?"

Cho dù chuyện này không liên quan tới Lâm Xuyên, dù sao thì Lan Ý cũng có quan hệ với Lâm gia, Diệp Từ nói như vậy cũng quá lạnh nhạt đi, Lâm Thâm cau mày, đang muốn nói hai câu, Ninh Vân Hoan ôm con trai vỗ vỗ, vốn muốn đưa cậu nhóc cho bảo mẫu, nhưng cô vừa động, Lan Ý lại nắm lấy áo cô mà khóc, cô cũng chỉ có thể ngồi xuống, cởi áo khoác đưa cho bảo mẫu, lúc này mới ôm con trai ngồi thoải mái trên ghế sofa, cười lạnh nhìn Diệp Từ:

"Lâm Xuyên chưa được sự đồng ý của tôi, đã tự tiện ôm con trai tôi ra ngoài, nó vẫn chưa được một tuổi, bị giày vò tới mức khóc thê thảm, mũi cũng bị đẩy cho sưng lên."

Người Lâm gia không tìm tới cửa còn tốt, vừa tìm tới cửa đã làm cho Ninh Vân Hoan tức giận không thể nhịn được: "Nếu như không phải tôi trở về kịp thời, có phải con trai tôi sẽ bị cô ta chơi cho đủ hay không? Các người cho rằng con trai tôi là gì, đồ chơi của cô ta à?"

Giọng nói của Ninh Vân Hoan ngày càng lớn, người Lâm gia ngỡ ngác, Diệp Từ theo bản năng quay đầu nhìn con gái một cái, trong lòng không khỏi có chút chột dạ, nhưng nghĩ tới cái mũi của Lâm Xuyên, trong lòng bà ta cũng không vui vẻ gì:

"Cho dù con gái tôi không hiểu chuyện, cô cũng không nên ra tay mạnh như vậy. Cô không những dám đánh nó, hơn nữa còn đẩy lệch cả mũi của nó! Con gái tôi, cô có tư cách gì mà đánh nó?"

"Tôi dùng sức còn không bằng một nửa cô ta đấy, tôi chỉ đẩy như vậy cô ta đã kêu đau, lẽ nào con trai tôi không phải là người hay sao?" Ninh Vân Hoan càng nói càng tức giận, nhẫn nhịn trong lòng không muốn mắng chửi to tiếng, nhưng biểu tình vô cùng khó coi:

"Hơn nữa bây giờ là mùa gì. Tôi không tin Lâm Xuyên lớn từng này lại không biết, cô ta là người trưởng thành mà còn không chịu được khi ở bên ngoài, con trai tôi bị cô ta ôm ra ngoài, tối hôm đó liền bị sốt cao, bà có nhìn thấy không, đứa trẻ nhỏ như vậy mà trên trán toàn là lỗ kim tiêm! Các người cùng là ba mẹ, tôi chỉ thay con tôi trút giận thôi mà các người đã hung hãn tìm tới tận cửa, con trai tôi bị hại thành như thế này, Lâm phu nhân cảm thấy tôi nên làm như thế nào mới có thể trút giận đây?"

Thấy thái độ lạnh như băng của Ninh Vân Hoan, cũng với bộ dáng đáng thương của Lan Ý, Diệp Từ có chút không dám tin tròng to hai mắt. Bà ta chỉ biết con gái bị đánh, hơn nữa còn bị đánh lệch cả mũi, nhất thời tức giận liền tìm Ninh Vân Hoan để trút giận, muốn lấy lại công bằng cho con gái.

Nhưng chân tướng sự việc như thế nào Lâm Xuyên lại không nói rõ, lúc này người Lâm gia bị Ninh Vân Hoan chất vấn, sắc mặt lúng túng xấu hổ, Lâm Thâm trừng mắt nhìn Lâm Xuyên kẻ đang chột dạ bịt kín mặt, sao đó mới từ từ mở miệng: "Ý cô là, Lâm Xuyên dẫn người tới Lan gia, đồng

thời ôm Lan Ý ra ngoài, chọc cậu bé cho tới khóc, bị dính gió dính lạnh mà bị sốt?"

Ninh Vân Hoan nghĩ rằng ông ta không tin, ôm con trai đứng dậy, tiến lên mấy bước tới trước mặt người Lâm gia, nghiêng mình cho bọn họ nhìn rõ: "Mũi của Lan Ý vẫn còn xanh tím, nhìn rõ chưa."

May mà thời gian trôi qua chưa lâu, lại thêm da trẻ con vốn mềm mỏng, sau khi bị sưng đỏ vào ngày hôm đó, hôm nay vẫn có thể nhìn thấy màu xanh tím. Lúc này người Lâm gia nhìn thấy rõ ràng, lại nhìn thấy trán Lan Ý có mấy nốt ta nốt nhỏ bị kim đâm vào, Lâm Thâm không thèm nghĩ ngợi gì tát cho Lâm Xuyên một cái.

Sức lực của ông ta rất lớn, Ninh Vân Hoan không thể so sánh với ông ta được, Lâm Xuyên bị đánh quay người hai vòng, rồi mới 'phù phù' một tiếng đâm vào góc bàn trà, cuối cùng ngã trên đất.

May mà bàn trà đó làm bằng đá cẩm thạch, bị ả ta đâm vào không di chuyển chút nào, đồ ở trên bàn cũng không bị rơi xuống đất, ngược lại Lâm Xuyên bị đâm vào nhất định là rất đau, bởi vì chiếc khăn quàng bị rơi xuống lộ ra khuôn mặt trắng bệch của ả.

"Ba.... .." Lâm Xuyên bị dọa điên mất rồi, bụm mặt theo bản năng hét lên.

Khuôn mặt của ả bây giờ vô cùng đặc sắc, ngòai cái mũi bị lệch sang bên, dấu tay trên mặt ả vô cùng rõ ràng, lúc này khóe miệng của ả bị rách ra, thấm ra chút tơ máu.

"Mau xin lỗi chị dâu họ của mày đi!" Lâm Thâm hít sâu, nắm tay lại, lạnh giọng nói với con gái.

"Con không!" Lúc này Lâm Xuyên bị đánh trước mặt Ninh Vân Hoan, trong lòng hận thù Ninh Vân Hoan, hận không thể ăn thịt uống máu của cô,

bây giờ lại nghe thấy ba của mình bảo ả xin lỗi Ninh Vân Hoan, ả ta làm sao có thể đồng ý, liền lắc đầu quật cường nói: "Dựa vào cái gì bắt con phải xin lỗi? Ai biết mũi con trai cô ta xảy ra chuyện gì, con chỉ là đẩy vài cái, có thể biến thành như vậy hay sao? Về việc bị sốt, cô ta nói ba liền tin hay sao?"

Diệp Từ đứng ở một bên không lên tiếng, Lâm Thâm nghe thấy lời nói của Lâm Xuyên, liền giận dữ, lại nắm chặt nắm đấm, Lâm Xuyên bị dọa tới mức bụm mặt co rúm người lại, đang muốn mở miệng nói chuyện, thiếu nữ mặt lạnh ngồi bên cạnh ả ta lại vội vàng đứng dậy:

"Ba, ba đã đánh Xuyên Xuyên rồi, em ấy nhất định biết lỗi rồi, chỉ là sợ mất mặt thôi." Thiếu nữ nói giúp Lâm Xuyên mấy câu, lúc này mới ngồi xổm xuống, vuốt vuốt tóc Lâm Xuyên, cười mỉm nói: "Xuyên Xuyên, em nói có phải không?"

"Ai cần chị giả bộ tốt bụng! Lâm Đan, chị rút ra đằng kia." Lâm Xuyên vừa mở miệng, càng làm cho Lâm Thâm tức giận, ngay cả Diệp Từ cũng có chút bất mãn: "Xuyên Xuyên, sao lại nói chuyện với chị của con như vậy, chị con chỉ muốn tốt cho con thôi."

"Ai biết trong lòng chị ta nghĩ như thế nào! Chị ta chỉ hi vọng con bị ba đánh chết thôi!" Lâm Xuyên nói xong, Lâm Thâm không thể nhẫn nhịn được nữa, lấy chân đạp cho ả ta một cái, Lâm Xuyên không chịu được, bò dậy bỏ chạy, Diệp Từ không yên tâm cũng chạy theo xem ả ta thế nào, Lâm Thâm nhìn thấy ả chạy thì càng tức giận, cũng đuổi theo sau, Lâm Đan ở phía sau hét lên hai câu: "Ba, đừng đánh em ấy, em ấy chỉ là con nít chưa hiểu chuyện."

Nói xong một câu, Lâm Xuyên nhẫn không được đáp trả: "Mèo khóc chuột giả từ bi!" Lời nói vừa dứt, cơn tức của Lâm Thâm càng lớn hơn nữa, biểu tình cũng khó coi.

Sau khi Lâm Đan nói xong, quay người lộ ra chút ý cười, làm gì còn lo lắng như lúc vừa rồi, cô ta đi tới chỗ Ninh Vân Hoan: "Thế nào, bây giờ xả giận hết chưa?"

Biểu tình Ninh Vân Hoan nhất thời có chút hỗn độn, thiếu nữ này vừa rồi còn mang khuôn mặt băng lãnh bây giờ lại lộ ra chút giao hoạt, Ninh Vân Hoan không nhận được, nghi ngờ hỏi: "Cô ta thực sự là em gái ruột của cô sao?"

"Ai cũng từng hỏi như vậy!" Lâm Đan lại quay về bộ dáng lạnh nhạt lúc ban đầu, sau khi Ninh Vân Hoan hiểu rõ câu nói của cô ta, liền cười lên: "Chẳng trách cô ta không thích cô."

"Nếu như nó mà thích tôi, tôi sẽ rất bối rối đấy." Lâm Đan lạnh nhạt đáp lại một câu, nhìn thấy Lan Ý ánh mắt cô ta cũng sáng lên, "Có thể cho tôi ôm chút được không?"

Ninh Vân Hoan không vui lòng lắm, nhưng chưa kịp mở miệng cự tuyệt, Lâm Đan đã giơ tay ra, cô do dự một chút, vệ sĩ đứng ngay bên cạnh, cô không tin nếu Lâm Đan muốn trút giận thay cho Lâm Xuyên mà làm hại con trai cô, cô đứng ngay bên cạnh lại không phản ứng kịp. Cho nên mới đem con giao cho cô ta, ai ngờ vẫn chưa kịp chuyển sang tay, Lan Ý cảm giác rời xa vòng tay của mẹ mà mở mắt ra, trong miệng lâu bầu muốn khóc, Lâm Đan ở bên cạnh giơ tay ra, biểu tình lạnh nhạt:

"Đến đây, dì họ cũng có sữa."

Nghe thấy vậy, không chỉ Ninh Vân Hoan cứng ngắc, mà bà vú và vệ sĩ đứng bên cạnh cũng cứng ngắc, nhưng Lâm Đan lại không quan tâm, giơ tay ra ôm cả Ninh Vân Hoan và Lan Ý vào lòng.

Bị cô ta làm ra hành động như vậy, lòng tư Ninh Vân Hoan đều dựng đứng hết lên, trong mắt cô cũng thấy Lâm Đan sẽ không làm hại tới con trai cô, cảm giác bị một người phụ nữ ôm cả đời cô cũng không muốn thử nữa,

chỉ có thể hi sinh con trai giao cho Lâm Đan, bản thân vội vàng chà xát cánh tay nổi đầy da gà, ngồi xuống một bên.

Lan Ý đáng thương bị dì ôm đi nhìn thấy mẹ không ôm mình nữa, liền khóc, nhưng ánh mắt Lâm Đan lại sáng lên, vuốt ve khắp người cậu nhóc, thân thể trẻ con vốn mềm mại, bị Lâm Đan sờ vuốt như vậy, dọa cho nước mắt trong hốc mắt của cậu nhóc trở về, hai tay quơ quơ, trong miệng y nha y nha kêu lên.

"Thật đáng yêu, tặng cho em đi chị dâu họ."

Ánh mắt Lâm Đan phát sáng, gân xanh Ninh Vân Hoan nảy lên, nhưng vẫn cự tuyệt cô ta: "Không được."

"Ai." Có chút tiếc nuối thờ dài, Lâm Đan càng thêm vuốt ve cánh tay của Lan Ý, mắt thấy cậu nhóc sắp khóc lên, Ninh Vân Hoan mới liếc mắt nhìn hai người ra hiệu, mấy người liền vội vàng ôm lấy cậu nhóc, đỡ dành cậu, lúc này Lan Ý mới bẹp bẹp môi không khóc nữa.

Mặc dù người ôm cậu nhóc bây giờ không phải Ninh Vân Hoan, nhưng so sánh với nữ quái vừa rồi, thì bà vú ôm vẫn thoải mái hơn chút.

Đang lúc Lâm Đan cảm thấy tiếc nuối, Lâm Thâm lôi con gái trở về.

Có thể nhìn ra lúc này Lâm Xuyên hận chết Ninh Vân Hoan rồi, ánh mắt nhìn cô cũng mang theo huyết tanh, Ninh Vân Hoan căn bản không sợ ả, ngược lại còn cười lạnh với Lâm Xuyên, biểu tình của Diệp Từ có chút khó coi, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng, Lâm Thâm lạnh giọng nói:

"Chuyện nó làm sai, tất nhiên phải chịu phạt, nếu Ninh tiểu thư còn có chỗ nào không hài lòng, cứ việc trút giận, tôi tuyệt đối không can thiệp."

Dù sao Lâm Xuyên cũng là con gái của Lâm Thâm, mặc dù con gái làm mất mặt ông ta, Lâm Thâm đã đích thân đánh ả, nhưng ông ta đánh

xong cũng với bớt sự tức giận hơn nửa rồi, lúc này trong lòng có chút hối hận vì đánh con gái, chỉ rìlè ngài mặt mũi nên không nói ra thôi, trong lòng chắc chắn có chút không vui đối với Ninh Vân Hoan, dù sao cũng là người ngoài, người kia lại là con gái ruột thịt, trái tim con người luôn thiên vị, cho nên lúc nói chuyện ông ta gọi cô là Ninh tiểu thư.

Đối với sự xa cách của Lâm Thâm, sau khi Ninh Vân Hoan ngấn người liền bật cười, cũng không để ý:

"Không sao, dù sao ngài Lâm đã dạy dỗ qua rồi, tôi cũng không có gì để nói, chỉ mong lần sau Lâm phu nhân có gì không thoải mái, đừng đến tìm tôi trút giận là được."

Một câu nói làm cho sắc mặt Diệp Từ khó coi, trong mắt càng lộ ra sự phiền chán.

Lâm Xuyên đứng bên cạnh không lên tiếng, Lâm Thâm chỉ là hít sâu một hơi, gọi con gái lớn đang ngồi trên ghế sofa, rồi lạnh nhạt nói với Ninh Vân Hoan:

"Nếu Ninh tiểu thư đã trút giận rồi, nể mặt Lâm gia và Lan gia, mong rằng sau này Ninh tiểu thư sẽ không nhắc lại."

Vốn dĩ ấn tượng của Ninh Vân Hoan về trường bối Lâm Thâm này không tồi, lúc này nghe ra ý nghĩ trong lời nói của ông ta, trong lòng liền có chút không thoải mái: "Người nhắc lại chuyện này từ trước tới nay đều không phải là tôi, lời này của ngài Lâm không nên nói với tôi mới phải."

Lan Ý bị sốt cô còn chưa kịp tới Lâm gia thu thập Lâm Xuyên, người Lâm gia lại bao che khuyết điểm mà tìm tới tận cửa, bây giờ ý của Lâm Thâm lại nói cô không chịu buông tha chuyện này, sắc mặt Ninh Vân Hoan cũng lạnh xuống, đang định mướn người Lâm gia về cho, Lâm Thâm đã mặt lạnh nói: "Nếu đã như vậy, chúng tôi không làm phiền nữa." Nói xong lời

này, Lâm Thâm mới dẫn vợ con rời đi, không lâu sau liền truyền tới tiếng động cơ, người Lâm gia rời đi rồi.

Một ngày vốn êm đẹp bị Lâm gia phá hỏng, trong lòng Ninh Vân Hoan cũng phiền muộn, dỗ dành con trai vừa mới truyền nước biển ngủ một lát, nhân lúc Lan Ý ngủ, Ninh Vân Hoan nghĩ tới đã mấy ngày cô không về thăm ba Ninh, đang định buổi chiều đi thăm ba Ninh, Lan Lăng Yến trở về, biết được Ninh Vân Hoan muốn về nhà thăm ba, anh cũng lên xe đi cùng cô luôn.

Mặc dù đã thừa nhận hai người kết hôn trước mặt ba Ninh, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Lan Lăng Yến về thăm cha vợ, mấy lần gặp mặt trước đây trong bệnh viện tất nhiên không tính, anh muốn đi cùng, Ninh Vân Hoan tất nhiên không có cách nào khác, lúc lên xe Lan Lăng Yến cho người chuẩn bị một ít thuốc như đông trùng hạ thảo, xuống núi lấy đồ xong hai người liền đi tới Ninh gia.

Gần đây mỗi lần về Ninh gia đều gặp chút chuyện, bây giờ đối với việc về Ninh gia, Ninh Vân Hoan có chút bị ám ảnh, sợ rằng trên đường lại gặp phải mấy người họ Cố.

May mà ngoài cửa tiểu khu vẫn yên tĩnh, sau khi xe tới cổng tiểu khu, cảnh vệ đi ra nhìn thấy là xe của Ninh Vân Hoan, lúc này mới mở cổng, chiếc xe thuận lời tiến về phía Ninh gia.

"Người Lâm gia có làm khó em không?" Lan Lăng Yến xuống xe liền đem Ninh Vân Hoan ôm xuống, cũng không đặt cô xuống đất, mà ôm cô tiến vào biệt thự Ninh gia, vốn chỉ mất hai ba bước là tới, Ninh Vân Hoan giãy dụa muốn xuống, anh liền dơ tay vỗ một cái lên hông của cô: "Yên lặng nào! Anh đã gọi điện cho ông Đường rồi, buổi tối ông ta sẽ lên núi một chuyến."

Chân của Ninh Vân Hoan bị trật khớp, bây giờ có chút sưng đỏ lên rồi, dù sao bây giờ cũng đến cửa Ninh gia rồi, cũng không mất bao lâu, Lan Lăng Yến muốn ôm cô cũng không phản đối nữa, chỉ là khuôn mặt cô đỏ hồng lên.

Bảo mẫu trong nhà nhìn thấy tình cảnh ngoài hành lang, khuôn mặt đầy ý cười đi ra mở cửa, lúc này mới nhỏ giọng nói với Ninh Vân Hoan: "Tiểu thư, đại thiếu gia trở về rồi."

Vừa nghe thấy tên của Ninh Vân Thành, tâm trạng vốn đang tốt đẹp của Ninh Vân Hoan liền trở nên khó coi, cô gật gật đầu không nói gì, Ninh phu nhân ở trong phòng lại đứng lên, sau khi nhìn thấy Lan Lăng Yến ôm con gái thì có chút kinh ngạc: "Làm sao vậy?"

"Trật chân ạ, không sao đâu mẹ." Lúc này ngoài trời mưa bụi bay bay, lúc Lan Lăng Yến ôm Ninh Vân Hoan tiến vào nhà, mẹ Ninh đã kêu người làm đi chuẩn bị khăn nóng mang tới.

Ba Ninh nhìn thấy hai vợ chồng đi tới, vừa lòng gật gật đầu, hai người Cố Doanh Tích và Ninh Vân Thành đang quỳ trước mặt ông, không khí trong phòng vô cùng cứng nhắc, cũng không biết trước khi cô tới Ninh Vân Thành đã nói gì, ba Ninh chống gậy, vẻ mặt có chút khó coi.

Ánh mắt của Cố Doanh Tích đã sớm dính chặt vào người Lan Lăng Yến rồi, lúc nhìn thấy rõ anh đang ôm Ninh Vân Hoan, sắc mặt ả ta liền trở nên trắng bệch, thân thể khẽ run rẩy, Ninh Vân Thành ở bên cạnh nhìn thấy vô cùng đau lòng đem ả ta ôm vào lòng, nhìn Ninh Vân Hoan nói bằng giọng chán ghét: "Mày đến đây làm gì?"

Ninh Vân Hoan nghe thấy liền bật cười, nhịn không được vỗ vỗ Lan Lăng Yến, ý muốn anh đem cô đặt trên ghế sofa, lúc này mới nhận lấy cốc nước nóng mẹ Ninh đưa cho, uống một ngụm: "Cảm ơn mẹ." Sau khi cảm ơn mẹ Ninh, Ninh Vân Hoan mới từ từ liếc tới Ninh Vân Thành đang

chán ghét nhìn cô: "Bây giờ anh vẫn chưa có quyền quyết định ở Ninh gia, chỉ có anh trở về, còn tôi không thể trở về được à?"

Nghe thấy vậy, trong lòng Ninh Vân Thành tức giận, cười lạnh nói: "Mày lại muốn như thế nào đây?"

Nhìn thấy dáng vẻ đối địch của hắn ta, Ninh Vân Hoan không thêm để ý tới, Ninh Vân Thành lại căm hận nói: "Có phải mày muốn đến để cười nhạo tao?"

Khó có dịp Ninh Vân Thành tức giận như vậy, lúc này Ninh Vân Hoan thật sự hiếu kì chuyện hai người này trở về làm gì, quay đầu nhìn Ninh phu nhân một cái, Ninh phu nhân tất nhiên là hiếu ý con gái, nhìn Cố Doanh Tích đang quỳ trên đất cười lạnh một cái, lại nhìn thấy ánh mắt ả ta cứ liếc trên người con rể, trong lòng Ninh phu nhân tức giận khủng khiếp: "Cô đang nhìn cái gì?" Ninh phu nhân nhìn thấy bộ dáng này của Cố Doanh Tích là tức giận, vốn muốn nói khó nghe một chút, nhưng thấy con rể ở đây, ngại không muốn anh chê cười, nên bà cố nhịn sự chán ghét, lạnh giọng nói:

"Vân Thành, có chuyện gì con không thể nói rõ với ba con được à, sao phải mang cô ta về nhà?"

"Mẹ!" Giọng nói bất mãn của Ninh Vân Thành vang lên, biểu tình có chút kích động: "Tích Nhi thực sự mang thai đứa con của con, lẽ nào chúng con không nên kết hôn hay sao? Không phải mẹ mong con sớm có con à, để cho ba mẹ ôm cháu hay sao?"

Mẹ Ninh thực sự muốn có cháu để ôm, cũng mong con trai sớm kết hôn, nhưng quan trọng là chọn người phụ nữ nào không chọn, sao cứ phải chọn Cố Doanh Tích tới để chọc tức bọn họ cơ chứ!

"Nếu như con tìm người phụ nữ khác mẹ với ba con đã chẳng nói gì, chẳng sợ gia thế kém cõi, chỉ cần nhân phẩm tốt, chỉ cần là cô gái giữ mình

trong sạch ba mẹ đều đồng ý, còn Cố Doanh Tích, con nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Ba Ninh nghe vậy, nhin không được , mạnh mẽ đập gậy xuống nền nhà: "Nếu như mà thực sự thích cô ta, tự mình có bản lĩnh lấy được cô ta, tao sẽ không nói hai lời, nhưng nếu muốn tao lấy tiền tổ chức đám cưới cho hai đứa chúng mà, mà đừng có mơ! Mà có thể chấp nhận được người này, tao thì không chấp nhận nổi!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Vạch Trần

Sau này mấy người bạn già của ông mà biết được ông tìm về loại con dâu như thế này, họ không cười rụng răng mới lạ! Mặc dù ba Ninh làm người rộng lượng, nhưng cũng không rộng lượng tới mức thay con trai cưới về một người con dâu rẻ mạt như vậy.

"Ba, con kính trọng ba, mới đem Tích Nhi trở về cầu xin ba, bây giờ cô ấy đang mang thai, cho dù ba không nể mặt con, cũng nên nể mặt cháu của ba chứ! Bây giờ thời tiết lạnh như vậy, Tích Nhi vì muốn bày tỏ lòng kính trọng đối với ba, quỳ ở đây lâu như vậy, sao ba lại nhẫn tâm như vậy?" Lâm này Ninh Vân Thành trở về là vì chuyện hôn sự của hắn và Cố Doanh Tích, đồng thời lần này hắn trở về cũng là muốn xin tiền từ ba Ninh, hắn ta thua hơn 1000 vạn tại sòng bạc, gần đây người trong sòng bạc tìm hắn đòi nợ, hắn ta không có bản lĩnh tự mình trả nợ, lúc này nghĩ tới nhân lúc Cố Doanh Tích mang thai con của mình mà báo tin cho ba Ninh, đồng thời lại tìm ông để mượn tiền.

Ninh Vân Thành vừa dứt lời, ba Ninh còn chưa kịp mở lời, Lan Lăng Yến vòng tay qua người Ninh Vân Hoan rồi nói:

"Mấy tháng rồi?"

Vừa nghe thấy Lan Lăng Yến mở miệng nói chuyện, Cố Doanh Tích kích động tới mức toàn thân run rẩy, ả ta cảm thấy thân thể ả ta bây giờ không còn trong sạch nữa, không xứng với Lan Lăng Yến nữa, nhưng không có nghĩa là ả ta không còn tư cách thăm lặt lất Lan Lăng Yến,

cùng lắm thì ả không tranh với Ninh Vân Hoan nữa, từ nay về sau thăm lặng thích anh là được.

Dù sao yêu là vô tội, tình yêu của ả ta đã hèn mọn như vậy, Cố Doanh Tích nghĩ như vậy, ánh mắt chứa lệ, vội vàng hít hít mũi cố gắng cắn chặt răng ngăn chặn tiếng khóc nức nở.

Từ khi yêu Lan Lăng Yến lâu như vậy cho đến nay, anh rất ít khi nói chuyện với ả, mỗi lần anh coi nhẹ ả ta đều làm cho Cố Doanh Tích đau lòng!

Đến nay khó khăn lắm anh mới nói chuyện cùng với ả, ánh mắt Cố Doanh Tích nhất thời đỏ ửng, hít sâu hai cái, không đợi Ninh Vân Thành trả lời, cũng không nghĩ ngợi gì mà đáp: "Hai tháng rồi.... .."

Lời này vừa nói ra, ngoài Ninh Vân Thành lộ ra vẻ mặt ngu dại giống như bị sét đánh trúng, ba Ninh trầm mặc một lát, đột nhiên sắc mặt tái mét!

"Hai tháng? Sao tôi lại nhớ lúc tôi làm phẫu thuật, bởi vì có xu hướng bạo lực mà Vân Thành bị đưa vào cục cảnh sát, cho nên bị quản trong đó hai tháng?" Lúc này ba Ninh tức tới mức biến đổi giọng điệu, tay run rẩy, chỉ vào Ninh Vân Thành: "Hai tháng đó mà có ở cùng ả ta hay không? Đứa trẻ trong bụng ả ta rốt cuộc là của ai?"

Càng nói ba Ninh càng tức, cây gậy trong tay đập vào đầu Ninh Vân Thành: "Mày nói đi!"

Khi nghe thấy cái thai trong bụng Cố Doanh Tích mới có hai tháng, Ninh Vân Thành liền ngơ ngác, lúc ba Ninh lấy gậy đánh tới, ngay cả tránh né hẳn ta cũng quên, chỉ nghe một tiếng 'cốp' vang lên, cây gậy liền trực tiếp đánh vào đầu hẳn ta, Ninh Vân Thành liền kêu đau, một vệt máu đỏ sẫm chảy dài xuống trán hẳn, chảy xuống cằm rồi rớt tí tách xuống đất.

"Vân Thành, Vân Thành, anh bị làm sao vậy?" Cố Doanh Tích vốn bị mỹ sắc của Lan Lăng Yến mê hoặc, lúc này mới hồi thần, hét lên thảm thiết, giống như quả phụ có chồng chết vậy, hai tay nắm lấy cánh tay của Ninh Vân Thành không ngừng lắc mạnh.

Thời khắc quan trọng, không biết ả lấy đâu ra sức lực mà lắc Ninh Vân Thành tới mức đầu óc quay mòng mòng, vết máu trên trán càng chảy mạnh hơn.

Sau khi ba Ninh đánh Ninh Vân Thành nhưng lại thấy hấn không né tránh, trong lòng có chút hối hận, nhưng lúc này còn ngại mặt mũi, mẹ Ninh bị dọa đờ người, Ninh Vân Hoan coi như phản ứng kịp, nhưng bây giờ cô muốn xem kịch còn không được, ngu gì mà gọi bác sĩ thay cho Ninh Vân Thành. Cô chỉ hứng thú bưng bưng dựa vào trong lòng Lan Lăng Yến xem kịch thôi!

"Vân Thành, anh đừng xảy ra chuyện gì, anh đừng bỏ lại một mình em." Cố Doanh Tích khóc tới mức nước chảy thành sông, đôi môi tái nhợt không chút huyết sắc mím chặt, nhìn có vẻ yếu đuối làm cho người ta yêu thương, không biết có phải nhờ tiếng hét thê lương lúc này của Cố Doanh Tích hay không, khuôn mặt tuấn lãng của Ninh Vân Thành có chút cau có, lộ ra vẻ đau đớn: "Tích Nhi, tại sao, tại sao em phản bội anh? Lẽ nào có Tạ Trác Doãn và anh, em, em còn cảm thấy chưa đủ hay sao?"

"Không, không phải vậy!" Lúc này Cố Doanh Tích khóc tới mức khàn cả giọng, vốn dĩ muốn cất dấu thật tốt bí mật này, không ngờ lại dễ dàng bị khơi ra như vậy, nhưng ả ta nên trách ai đây? Trách Lan ca ca? Không, ả ta sao nữ, anh chỉ là quan tâm đến ả thôi, anh không muốn đối xử với ả như vậy, anh ấy không cố ý!

Trong lòng Cố Doanh Tích mượn cố thay cho Lan Lăng Yến, sau khi mọi chuyện xảy ra không thể giấu mọi chuyện được nữa, ả ta hồn nhiên quyết định không dấu chuyện này nữa.

"Vân Thành, em xin lỗi anh, sau khi anh và Doãn ca xảy ra chuyện, đám người Lưu Tấn Quân bị bắt đi, em, em vì cứu bọn họ, kết quả, kết quả, kết quả bị người ta.... .." Cố Doanh Tích nói tới đây, giống như nghĩ tới ác mộng ngày hôm đó, nhịn không được nhào vào lòng Ninh Vân Thành khóc nức nở: "Em xin lỗi anh! Sau khi xảy ra chuyện, Vân Thành, em thực sự muốn chết, nhưng em không thể chết, Vân Thành, anh đánh em đi, anh mắng em đi, đều là lỗi của em, thân thể em đã bẩn rồi, đã không còn xứng với anh nữa, Vân Thành, cầu xin anh buông tha em.... .."

Biểu tình của Ninh Vân Thành lúc mới bắt đầu là kinh ngạc, sau đó là hoảng hốt, cuối cùng biến thành kiên nghị và thương tiếc, cũng không thèm quản vết rách trên đầu nữa, dịu dàng yêu thương ôm Cố Doanh Tích vào lòng:

"Cô gái ngốc, sao em lại ngốc như vậy? Em lương thiện như vậy, vì những người mới quen biết mà chịu thiệt như vậy, sao anh có thể bỏ em được, anh yêu em còn không kịp ấy chứ, tất cả không phải lỗi của em, may mà em không chết, nếu không anh biết làm sao?"

Mặc dù trong lòng không dám nghĩ tới kết quả khi mất đi người yêu, nhưng Ninh Vân Thành nghĩ tới thân thể thuần khiết mà trong trắng của ả đã bị người khác đụng vào, vốn dĩ trước đây ôm thân thể mềm mại này vào trong lòng là huyết mạch sôi sục, lúc này chỉ cảm thấy vô cùng không thoải mái, nếu không phải sự thương tiếc đối với Cố Doanh Tích áp chế được sự thô bạo trong lòng hấn, biết được bản thân hấn không thể tức giận, nếu không phải sợ hãi Cố Doanh Tích tự sát, hấn ta cũng sẽ không nhẫn nhịn sự phẫn nộ như hiện tại mà đẩy Cố Doanh Tích ra, đồng thời làm ra những chuyện tổn thương người trong lòng của hấn!

Hai tay của hấn nắm chặt thành quyền, lần đầu tiên trong đời nghe thấy tiếng khóc của Cố Doanh Tích, ngoài thương tiếc ra, hấn ta còn cảm thấy tuyệt vọng và khó chịu.

Vốn còn lo lắng cho vết thương trên đầu con trai, ba Ninh mẹ Ninh nghe thấy lời thật tâm bày tỏ của Ninh Vân Thành không những không cảm thấy cảm động, ngược lại ba Ninh còn cảm thấy dạ dày trào ngược, ghê tởm tới mức không nói nên lời.

Không biết có phải do ông già rồi nên không theo kịp tiết tấu của người trẻ tuổi hay không, hay là con trai ông cứ gặp phải cô gái họ Cố này liền biến thành não tàn, ba Ninh chỉ cảm thấy đôi nam nữ ôm nhau chặt chẽ trước mặt không chỉ không làm ông cảm thấy xúc động, ngược lại còn cảm thấy ghê tởm, ông vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Ninh phu nhân, lúc này thực sự là chẳng còn lời nào để nói với Ninh Vân Thành nữa!

Nhưng ông không muốn nói chuyện với Ninh Vân Thành, không có nghĩa là hẳn ta không có lời nào để nói: "Ba, Tích Nhi chịu khổ sở đau đớn như vậy, đứa trẻ trong bụng cô ấy khẳng định không thể giữ lại!"

Ánh mắt Ninh phu nhân sáng lên, đang cảm thấy kể từ sau khi quen biết Cố Doanh Tích, con trai bà lần đầu tiên nói tiếng người, Ninh Vân Hoan ở một bên lại cười lạnh, dựa vào cánh tay của Lan Lăng Yến, dơ tay ra kéo cổ của anh xuống nói khẽ vào tai: "Nghe xem, kịch hay tới rồi."

Quả nhiên, Ninh Vân Thành kiên định mà quyết đoán nói: "Ba, trước tiên ba đưa con hai vạn tệ, để con đưa Tích Nhi đi làm phẫu thuật!"

Hắn nói tới đây, bất chấp sắc mặt ba Ninh mẹ Ninh đã trở nên xanh trắng, tự hỏi tự đáp: "Sức khỏe Tích Nhi vẫn luôn không tốt, nếu như làm phẫu thuật, không thể làm ở bệnh viện bình thường được, bây giờ cô ấy còn chưa gả đi, làm chuyện này cần phải đến bệnh viện chính quy mới được, không thì sẽ làm hại tới thân thể, hai vạn cũng không biết có đủ không nữa.... .."

Mặc dù mọi chuyện đã xảy ra, lần đầu tiên người trong lòng mang thai lại không phải con của hắn, đả kích này đối với Ninh Vân Thành mà nói,

không khác gì việc lấy dao đâm vào tim hấn, nhưng để hấn mở to mắt mà nhìn nghiệt chủng ả ta mang thai với kẻ khác, hấn ta không thể nhìn được, cho nên lúc này cũng không quan tâm xem đứa trẻ thành hình rồi nếu bỏ đi sẽ tổn hại tới thân thể Cố Doanh Tích như thế nào, cùng lắm thì tìm bác sĩ và bệnh viện tốt một chút, chuyện quan trọng bây giờ là xóa sạch nghiệt chủng trong bụng Cố Doanh Tích trước đã!

"Trước đây anh quen bao nhiêu bạn gái, cùng người ta đi làm phẫu thuật, không phải anh có kinh nghiệm phong phú hay sao?" Xem kịch nửa ngày, trong lòng Ninh Vân Hoan đã sớm cười vỡ bụng rồi, nếu không phải sắc mặt hai người ba Ninh mẹ Ninh quá khó coi, e rằng cô đã sớm cười ra tiếng rồi: "Bên ngoài dán rất nhiều quảng cáo, nhiều nhất là 1000 đã có thể làm rồi, nghe nói sinh viên còn có chiết khấu nữa, Cố học tử năm nay tốt nghiệp chưa? Nếu như chưa tốt nghiệp, năm sau học lại, theo lí vẫn còn là sinh viên đấy!"

Lời nói của Ninh Vân Hoan làm sắc mặt Cố Doanh Tích và Ninh Vân Thành tái xanh, Cố Doanh Tích run rẩy khóe môi, ánh mắt nhìn Ninh Vân Hoan giống như nhìn kẻ thù giết cha vậy, nếu như không phải tính cách ả ta vẫn luôn ôn nhu hiền lành, lúc này nghe thấy lời nói châm chọc của Ninh Vân Hoan, đặc biệt là còn cười nhạo ả trước mặt người trong lòng, ả ta căn bản không thể nhẫn nhịn được nữa.

Vốn dĩ đứng trước mặt Lan Lăng Yến nói tới chuyện mình bị cưỡng bạo, đã đủ làm cho ả tuyệt vọng rồi, ả ta thậm chí còn không dám nhìn mặt Lan Lăng Yến, chính là sợ nhìn thấy vẻ kinh ngạc thất vọng trên khuôn mặt anh, nhưng Ninh Vân Hoan lại cứ thích thêm dầu vào lửa, Cố Doanh Tích cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa mà khóc nức lên:

"Ninh tiểu thư, cô cũng là phụ nữ, sao cô lại đối xử với tôi như vậy? Rốt cuộc tôi có lỗi với cô ở điểm nào? Tại sao cô lại không đặt mình vào hoàn cảnh của tôi mà suy nghĩ? Tôi bị người ta làm như vậy, là do tôi nguyện ý hay sao? Cô có biết trong lòng tôi khó chịu như thế nào không,

uất ức như thế nào không? Sao cô không thể thông cảm cho tôi, lẽ nào trước mặt Lan ca ca nói tôi như vậy, cô rất vui vẻ hay sao? Tôi chỉ muốn cạnh tranh công bằng với cô, tại sao ngay cả cơ hội đó cô cũng không cho tôi! Bây giờ tôi đã bỏ cuộc rồi, tôi chỉ muốn thăm lặng nhìn anh ấy, nhìn từ xa, không nghĩ ngợi thêm gì nữa, sao cô lại làm khó tôi như vậy.... .."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Ghen Ghét

Editor: Gà

Cố Doanh Tích vừa dứt lời, Ninh Vân Thành lập tức trợn mắt nhìn Ninh Vân Hoan: “Tóm lại Tích nhi xúc phạm gì tới mày rồi? Lúc trước mày hại cô ấy ký một khoản nợ hơn năm ngàn vạn thì thôi đi, bây giờ cô ấy không làm gì mày, sao mày lại còn muốn hãm hại cô ấy hả?”

“Ninh Vân Thành con không phải điên rồi chứ?” Suýt chút nữa mẹ Ninh không thể nhịn được mà đánh hấn thêm một gậy, Ninh Vân Thành bất mãn nói: “Tôi chịu đủ rồi! Sao các người có thể vô tình ích kỷ như vậy? Tích nhi chỉ là một người bị hại, huống chi cô ấy không làm gì sai cả, chỉ cần là con người, đều có quyền được thích người khác!”

Người trong lòng vì cứu người mà bị cưỡng hiếp, nhất định trong lòng Ninh Vân Thành rất thống khổ, không ai muốn chia sẻ người trong lòng mình với người khác, hấn rất thống khổ mà! Người khổ sở nhất hôm nay chính là hấn, nhưng hấn biết bản thân không thể biểu hiện ra ngoài, tâm hồn Cố Doanh Tích nhạy cảm yếu ớt, chắc chắn ả sẽ suy nghĩ lung tung, nhất định rất khó chịu, vất vả lắm ả mới nghĩ thông mà từ bỏ ý định tự sát, Ninh Vân Thành không nhẫn tâm lại làm ả đau khổ, vừa nghĩ đến hấn có thể sẽ mất đi cơ hội yêu thương cô gái động lòng người trước mắt này, hấn không tự chủ được khẽ rùng mình.

“Câm miệng!” Lan Lăng Yến lạnh lùng nhìn Ninh Vân Thành hét lớn, Ninh Vân Thành vừa nhìn thấy anh, giống như cả người bị người ta cởi sạch rồi nhét vào tủ lạnh, sợ run, ánh mắt né tránh, quay mặt đi.

Trong lòng Cố Doanh Tích vốn thích Lan Lăng Yến từ rất lâu, nhưng cảm giác của ả với Ninh Vân Thành không giống như vậy, Ninh Vân Thành là cậu ấm con nhà giàu, hãnh khô ngô tuấn tú, thân hình cao lớn, hơn nữa còn vô cùng sẵn sốc ả, chỉ cần là phụ nữ, ai có thể không động tâm khi được hãnh yêu, ả vừa tự hào vừa kiêu ngạo vì có một người đàn ông như vậy theo đuổi ả, trước kia ả luôn cho rằng Ninh Vân Thành không hề thua kém người khác, nhưng bây giờ so với Lan ca ca, sao ả có thể vừa mắt Vân Thành chứ?

Trước kia vẻ đẹp trai đã làm ả động tâm, bây giờ so với vẻ tao nhã hoa lệ khí chất có vài phần lạnh nhạt của Lan Lăng Yến, sao cảm thấy khó coi vậy chứ? Đáng người Ninh Vân Thành cao lớn rắn chắc, nhưng so với Lan Lăng Yến, lại thấy dường như thấp hơn rất nhiều. Hơn nữa không nói vừa này Lan ca ca mới chỉ khiển trách một câu, lại khiến Ninh Vân Thành sợ tới mức một câu cũng không dám nói, càng so sánh, Cố Doanh Tích càng cảm thấy Ninh Vân Thành quá kém với Lan Lăng Yến, người đàn ông ngồi ở kia dù không nói một câu nhưng không ai có thể xem nhẹ khí thế cường đại của anh.

Một người tao nhã lạnh nhạt như vương giả, hơn nữa còn khàn giọng quát lớn, đương nhiên không cần Cố Doanh Tích nói, cũng đã vô cùng rõ ràng rồi.

Nghĩ vậy, Cố Doanh Tích kiềm nén bất mãn trong lòng, càng cảm thấy Ninh Vân Thành rộng lớn thật sự làm ả có chút xấu hổ. Thanh âm của Lan Lăng Yến dễ nghe làm thân thể ả không tự chủ được trở nên run rẩy.

Vì sao? Vì sao đều là phụ nữ, nhưng Ninh Vân Hoan có người đàn ông mà ả luôn mơ ước nhưng không có được bảo vệ, mà bản thân lại chỉ có Ninh Vân Thành và Tạ Trác Doãn? Vì sao ả không có được, nhưng Ninh Vân Hoan lại dễ dàng có được như vậy? Cô có xuất thân tốt hơn ả, có ba yêu thương. Bản thân ả cái gì cũng không có, vì sao cô không nhường Lan ca ca cho ả? Hiện giờ, cô hạnh phúc dựa vào lòng Lan ca ca, bản thân ả vì

cứu người mà bị những người đó cưỡng hiếp, hiện tại trong bụng còn mang thai con hoang, chắc chắn mọi chuyện đều do Ninh Vân Hoan gây ra!

Nếu không phải ả thay cô đi cứu những đứa trẻ đáng thương đó, ả cũng sẽ không bị người ta làm nhục, nếu không phải do cô, bản thân ả có thể rơi vào hoàn cảnh như bây giờ ư!

Cả đời Cố Doanh Tích chưa từng hận ai, nhưng lúc này trong đầu vì ghen tị mà sinh ra cảm xúc oán hận, Ninh Vân Hoan cũng không biết. Kiếp trước Cố Doanh Tích thể hiện vẻ thuần khiết ngu ngốc, cũng không cho phép bản thân có chút biểu hiện ác độc nào, đời này lại oán hận và ghen tỵ với cô đến cùng cực.

Cuối cùng Ninh Vân Thành cũng không thể xin tiền giúp Cố Doanh Tích làm phẫu thuật, hấn hồn xiêu phách lạc cộng thêm dáng vẻ hoảng hốt của Cố Doanh Tích cả hai đều bị mẹ Ninh đuổi ra ngoài.

Trải qua chuyện này, mẹ Ninh đã hoàn toàn thất vọng với đứa con trai này rồi. Thậm chí bà còn hoài nghi đầu óc đứa con này có phải có vấn đề gì rồi hay không.

Ở Ninh gia ăn cơm chiều xong hai người Ninh Vân Hoan mới trở về, sau khi lên xe Ninh Vân Hoan nhìn Lan Lăng Yến nói: “Chuyện của Cố Doanh Tích, hẳn do anh muốn giúp em trút giận phải không?”

Lúc trước Lan Lăng Yến đã từng nói muốn giúp cô dạy dỗ đám người Lưu Tấn Quân, sau khi Cố Doanh Tích nói ả vì muốn cứu đám người Lưu Tấn Quân mà bị người khác cưỡng hiếp, Ninh Vân Hoan lập tức đoán được nguyên nhân bên trong.

Lan Lăng Yến cũng không phủ nhận, anh dùng tay xoa bóp mắt cá chân bị sưng của Ninh Vân Hoan. Anh dùng lực vừa phải, không đến nỗi khiến người khác không chịu được, cũng không nhẹ đến nỗi không có cảm

giác như vuốt ve bình thường, đây là loại giúp gân cốt giảm đau, ở mức Ninh Vân Hoan có thể chịu được.

Trong tay anh đang cầm chân cô, vẻ mặt lạnh nhạt, bỗng nhiên trong thời khắc này, trong lòng Ninh Vân Hoan mềm nhũn.

E rằng cả đời này, sẽ không có người đàn ông nào giống anh nữa, dù đang cầm chân cô nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp chỗ bị thương, nhưng sẽ không thể hiện vẻ mặt nghiêm túc thế này, lại càng không ngại phiền toái, ngược lại nghĩ đến những chuyện trước kia, anh đã vì mình làm nhiều chuyện, đoán chừng là rất nhiều rồi, cô cũng đã sớm quen với việc đó, những cử chỉ bình thường đơn giản mà thầm lặng, không biết từ lúc nào đã khiến lòng cô hoàn toàn tan chảy, cô nghĩ, bản thân sẽ không bao giờ có thể quên được cảm giác được anh nâng niu trong lòng bàn tay như vậy.

Con trai Lan Ý dần dần khỏe hơn, cơ thể mẹ Ninh cũng đang trong trạng thái khôi phục, nhưng kẻ thù lâu năm của cô cũng quá xui xẻo đi, Ninh Vân Hoan nghe nói Cố Doanh Tích vừa làm xong phẫu thuật. Ắ ta đã có thai hơn hai tháng, vốn hiện giờ không phải thời điểm tốt nhất để làm phẫu thuật, làm phẫu thuật lúc này sẽ gây cho ả thương tổn khá lớn, hơn nữa ả lại không có tiền, nghe nói do Ninh Vân Thành tìm nhóm kinh thành đại thiếu gì đó bạn bè trước kia của hấn mà mượn tiền.

Hiện giờ Ninh Vân Thành hoàn toàn sa sút so với lúc trước chỉ cần tìm mẹ Ninh đòi tiền là có, nghe nói hấn bị chế nhạo không ít khi tìm người ta vay tiền, sắp đến lễ mừng năm mới, hấn đang bắt đầu kiếm việc, đại thiếu gia đi Anh quốc vài năm mà cái gì cũng không học được, ngược lại sống phóng túng tìm nữ nhân học mấy chuyện kia, giờ muốn tìm việc đương nhiên không tìm được việc gì ra hồn.

May mắn tiếng Anh hấn khá lưu loát, nếu làm phiên dịch cũng tốt, đáng tiếc đại thiếu gia hấn sao lại có thể quan tâm đến công việc mà tiền

lương chỉ có mấy ngàn đồng như vậy chứ, vì thế hiển nhiên chương mắt công việc như thế, bây giờ vẫn còn đang trong trạng thái thất nghiệp.

Tuy rằng Ninh Vân Hoan không vừa mắt Cố Doanh Tích, nhưng đối với chuyện này, Cố Doanh Tích mạnh hơn Ninh Vân Thành nhiều, ít nhất ả vẫn làm công việc phục vụ chiêu đãi quan chức hiển hách, không có tham vọng quá cao.

Gần đây không còn lo lắng bệnh tình của con trai, cũng không bị nữ khách hàng Doanh Tích quấy rầy, quan hệ với Lan Lăng Yến tựa như có thêm một tầng lụa mỏng, Ninh Vân Hoan rất vừa lòng với cuộc sống như thế này, nên dạo gần đây trên mặt cô tràn đầy ý cười chưa từng biến mất.

Lan Lăng Yến cũng giao mọi chuyện cần thiết cho thuộc hạ, mấy ngày nay đều chuẩn bị tốt mọi thứ để chơi cùng cô. Mặc dù trên danh nghĩa của anh có không ít sản nghiệp, nhưng không phải mọi việc đều cần anh tự mình hỏi đến, thậm chí những việc qua tay anh cũng không nhiều lắm, Lan gia như hiện nay, thủ hạ là người thế nào chứ, hơn nữa rất nhiều người được bồi dưỡng từ nhỏ, đều đáng tin nhiệm, đương nhiên Lan Lăng Yến sẽ dành toàn bộ thời gian trống của mình cho bà xã.

Tết âm lịch năm nay hai người vẫn ở cùng nhau, năm ngoái khi hai người còn ở nước ngoài, không khí Tết Nguyên Đán ở nước ngoài không giống với Hoa Hạ.

Tuy lễ Giáng Sinh chưa đến, nhưng trong trang viên Lan gia đã trang trí đèn màu và cây thông Noel, tháng mười hai ở Đế Đô tuyết cũng bắt đầu rơi rồi, thời tiết lạnh nên Ninh Vân Hoan không muốn ra ngoài, Lan Lăng Yến cũng đồng ý ở nhà cùng cô, không kể hai người ở cùng nhau có thể bồi dưỡng tình cảm, hơn nữa nếu anh nổi hứng, ở nhà còn có thể tùy lúc hành sự!

Buổi tối sau khi Lan Ý được bảo mẫu tắm rửa rồi ôm đi ngủ, Ninh Vân Hoan ngồi trong phòng khách, nhìn mảng thủy tinh trong suốt ngoài cửa sổ rơi xuống đất thủy tinh, bông tuyết như lông ngỗng nhẹ đáp xuống, bãi cỏ xanh biếc ngoài biệt thự bị bông tuyết che phủ, dưới ánh đèn lờ mờ hiện ra một quang cảnh màu bạc.

Vừa tắm nước nóng xong, Ninh Vân Hoan lười biếng không muốn cử động, Lan Lăng Yến đang muốn ôm cô thì điện thoại trên bàn trà đột nhiên reo lên.

Là di động của Lan Lăng Yến, hơn nữa đây là số tư nhân của anh, người biết số này, bình thường đều tương đối thân thiết, Ninh Vân Hoan ngần người, chưa nói gì thì Lan Lăng Yến đã cười lạnh một tiếng, cầm di động trực tiếp tắt máy.

Qua một lúc, điện thoại bên cạnh sofa cũng vang lên, Ninh Vân Hoan thấy vẻ mặt Lan Lăng Yến âm trầm, hỏi: “Anh không bắt máy hả?”

Vừa dứt lời, quản gia Lan Tứ đã cầm một chiếc điện thoại vào trong: “Chủ tử, gia chủ có chuyện tìm ngài.”

Lan Lăng Yến vừa nghe lời này, ngược lại nở nụ cười: “Tôi chưa bắt mà ngược lại ông đã bắt máy rồi.”

Ai nấy trong sảnh đều nghe được sự tức giận trong lời nói của anh, trên trán Lan Tứ mồ hôi đầm đìa, cười khổ nhìn Ninh Vân Hoan, ông chỉ là quản gia thôi, Lan Lăng Yến là con trai của gia chủ, cho dù không nghe điện thoại của gia chủ thì ngài cũng sẽ không giết con trai mình, nhưng ông thì khác, nếu ông không nghe thì không phải chứng tỏ lá gan ông quá lớn rồi sao ngay cả điện thoại của gia chủ cũng không bắt? Hiện giờ dù Lan Lăng Yến đã trở thành gia chủ nhưng ông không thể chỉ dựa vào điều này được.

Thật ra Lan Lăng Yến biết Lan Tứ không có biện pháp nào khác, trong lòng cười lạnh chỉ đành nhận cuộc điện thoại này, sắc mặt không hề vui vẻ nhận điện thoại hừ một tiếng.

Không biết đầu bên kia nói gì, sau một lúc lâu vẻ mặt Lan Lăng Yến khó coi, trực tiếp cúp điện thoại rồi kéo Ninh Vân Hoan đứng lên: “Bây giờ chúng ta ra ngoài một chuyến.”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ba Mẹ Chồng

Editor: Gà

Bông tuyết bên ngoài vẫn còn bay, sắc trời lúc này cũng đã đen, bây giờ còn có thể đi đâu chứ? Ninh Vân Hoan nhớ đến cuộc điện thoại anh vừa nghe, lại nghe thấy Lan Tứ nói gia chủ, trong lòng đoán được e là ba mẹ chồng mà cô chưa gặp rồi, ngoan ngoãn lên tiếng lên lầu thay quần áo.

Hai người chuẩn bị xong thì xe dưới lầu cũng đã sớm nổ máy, điều hòa trong xe còn chưa mở được lâu, lúc này Ninh Vân Hoan lạnh đến run cả người, Lan Lăng Yến có chút buồn bực đẩy kính mắt trên mặt, ôm bà xã đang lạnh đến môi tái nhợt vào lòng, lấy áo khoác ngoài của anh khoác lên người cô.

“Ba mẹ muốn chúng ta đến thẳng Lâm gia.” Ninh Vân Hoan không hỏi anh sao không đi máy bay. Lan Lăng Yến chưa chính thức tiếp nhận người có thể xuất nhập máy bay tư nhân của Lan gia, không cần nói người hiện đang quản lý Lan gia chính là ba Lan.

Vừa nghĩ tới hai vợ chồng Lâm Mẫn mà bản thân chưa từng được gặp này, Ninh Vân Hoan có chút khẩn trương, cô có cảm giác, xe đến thật nhanh.

Tuy nói ở Hoa Hạ thân phận Lâm gia hiển hách, nhưng kỳ thật nơi ở cũng giống với Lan Lăng Yến là một biệt thự bên trong núi.

Người ở bên ngoài đã sớm biết tin, bởi vậy xe không bị kiểm tra mà đi thẳng một đường vào trong núi, vì ở đây là Lâm gia, thủ vệ đều là binh lính

đeo súng thật đạn thật, ánh mắt ai cũng lạnh lạnh, vẻ mặt đầy sát khí, nếu không phải vẻ mặt Lan Lăng Yến còn âm lãnh hơn những binh lính này, chỉ sợ bây giờ Ninh Vân Hoan đã bị những binh lính này hù chết rồi.

Kiếp trước cô bị một chiếc xe quân dụng mang đi, cảnh này khiến cô luôn sợ hãi binh lính, lúc này cả người đều nép trong lòng Lan Lăng Yến, biểu tình có chút cứng ngắc.

“Sao vậy?” Lan Lăng Yến thấy cô sợ tới mức đôi môi phát run, vừa vỗ lưng cô, vừa ôm cô chặt hơn, biết cô sợ hãi, nhẹ nhàng hôn trán cô, an ủi: “Còn có anh đây. Sợ gì chứ.” Giọng nói anh mềm nhẹ, Ninh Vân Hoan nghe tim anh đập mạnh mẽ có lực, sợ hãi trong lòng dần lắng xuống, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, nhắm mắt lại.

Người Lâm gia đã ngồi trong nhà, Lan Lăng Yến kéo Ninh Vân Hoan xuống xe lập tức nhìn thấy ngọn đèn lóa mắt ,bóng người rục rờ trong biệt thự từ xa.

Mấy trăm năm phát triển, số lượng người trong Lâm gia đều hết sức khả quan, không kể rất nhiều gia tộc khác nhau có quan hệ thông gia với Lâm gia, nhân số cộng lại thật sự khổng lồ. Hiện nay Lâm Mậu Sơn đứng đầu gia tộc. Dưới ông có bốn người con trai. Bốn vị này đều đã lập gia đình, bây giờ cháu trai lớn nhất của Lâm Mậu Sơn cũng đã có con rồi, đương nhiên nhân số không nhỏ.

Lan Lăng Yến dẫn Ninh Vân Hoan vào nhà, người hầu đã chờ sẵn giúp hai người treo áo khoác sang một bên. Mọi người trong phòng đang trò chuyện, thấy hai người đến thì tất cả đều ngẩn người, sau đó cười rộ lên.

Khiến Ninh Vân Hoan phải liếc nhìn là ba người đàn ông tuổi tác không giống nhau, ngoài ông lão lớn tuổi nhất, ánh mắt ôn hòa, đầu tóc bạc đều được vuốt ra phía sau, lộ ra cái trán trơn bóng, hai người đàn ông còn lại đều đã hơn ba mươi. Trong đó một người có mái tóc khá dài, gương mặt

nho nhã, tay cầm một tẩu thuốc, mặc tây trang màu trắng, chân bắt chéo, khuôn mặt khá giống Lan Lăng Yển. Lúc này cầm tẩu thuốc cười như không, hút một hơi, sau đó thở ra một vòng khói nở nụ cười nhìn Lan Lăng Yển:

“Xem như có thể mời con đến rồi.” Dáng vẻ người đàn ông này anh tuấn nhã nhặn khi nói chuyện khiến người khác có cảm giác dịu dàng đến kỳ lạ, dường như có thể vơi bớt phiền não, người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh cũng cười, chớp mũi người này thể hiện sự mưu lược, ánh mắt như chim ưng, khiến người ta không lạnh mà run, nghe người đàn ông mặc tây trang màu trắng vừa dứt lời, lập tức nở nụ cười:

“Lan thế huynh có người kế tục, thật sự đáng mừng.”

Người Lan gia xuất hiện ở đây, Ninh Vân Hoan nghi ngoại trừ ba của Lan Lăng Yển ra thì còn có thể là ai nữa chứ.

Người được xưng là đứng đầu hắc đạo này bây giờ nhìn vẻ mặt không hề có chút hung ác nham hiểm, ngược lại giống như một đại thúc có sức quyến rũ, mặc tây trang màu trắng, mọi cử chỉ đều tràn ngập ý cười ôn hòa, Ninh Vân Hoan hoảng hốt đầu có chút hỗn độn, nhưng người đàn ông đang nói chuyện có vẻ mặt lợi hại mới thật sự giống hắc đạo hơn.

“Đâu có, tính tình nó không tốt đâu, làm sao có thể so sánh với con trai lớn của Mộ huynh.” Ba Lan nói một câu khách sáo với người bên cạnh, sau đó ngồi ngay ngắn: “Nếu đã đến rồi, còn không lại đây.”

Mọi người nhường đường cho hai người Lan Lăng Yển, tuy rằng vây quanh Lâm Mậu Sơn đều là con cháu của ông, nhưng ai không biết, ở Lâm gia, thế hệ con cháu của Lâm gia cháu nội ruột của Lâm Mậu Sơn, vẫn không bằng người cháu ngoại mà ông tin tưởng, khi thấy hai người Lan Lăng Yển thì trên mặt ai cũng lộ ra vẻ bất mãn và ghen ghét, nhưng Lan

Lăng Yển hoàn toàn không quan tâm, nắm tay Ninh Vân Hoan, đến trước mặt bọn họ rồi ôn hòa nói:

“Ông ngoại, ba.” Hẩn dừng một chút, nhìn người đàn ông trung niên họ Mộ mà ba Lan đang tiếp đón cười cười: “Chú Mộ.”

Người mà anh chào hỏi là ba của tên giả ngu Mộ Căn Ngôn, Mộ Thiệu Hoa, hiện nay đang đứng đầu giới nghị sĩ, khi ông nhìn Lan Lăng Yển thì ánh mắt lóe lên, sau đó đứng lên nở nụ cười:

“Lăng Yển, không uổng công nhìn con lớn lên, nghe nói lúc trước em họ Căn Ngôn của con làm chuyện gì khiến con không vui phải không? Nó ngốc, nếu khiến con không vui, con rộng lượng một chút không nên so đo với nó, chú thay nó xin lỗi con vậy.”

Mộ Căn Ngôn cứu người phụ nữ mà Lan Lăng Yên muốn chinh, giấu được người khác, nhưng không thể gạt được một số người, ba Lan kéo tẩu thuốc ra, cười ôn hòa đứng lên:

“Tiểu Cửu, nếu không vừa mắt ả ta, cần gì dùng biện pháp như vậy? Sử dụng thủ đoạn với loại phụ nữ như thế, không sợ làm bẩn tay con sao, nếu lần sau còn có chuyện tương tự, trực tiếp giao cho ba đi!” Mộ Thiệu Hoa ra sức bảo vệ đứa con ngốc kia, ba Lan cũng không thể nhìn con mình bị trượng bối khiến cho khó xử, vẻ mặt ôn hòa không còn ý cười, giọng điệu nói chuyện chứa sát ý lạnh như băng:

“Chẳng qua chỉ là phụ nữ, cũng khiến con coi trọng như vậy à, thật có tiền đồ!”

Ba Lan vừa dứt lời, thần sắc Mộ Thiệu Hoa chưa hề thay đổi, cũng cười phụ họa theo lời của ba Lan, Lâm Mậu Sơn chỉ nhìn mà không nói, Lan Lăng Yển chưa nói gì thì một giọng nữ lạnh lẽo vang lên:

“Quả thật có tiền đồ, đáng vẻ tận lực giúp phụ nữ làm việc như vậy, mẹ thật sự sinh được một đứa con trai ngoan rồi.” Không biết từ lúc nào đã có một người phụ nữ mặc chiếc váy ngắn màu trắng bó sát người, bên ngoài mặc chiếc áo khoác da màu xanh ngọc, tóc dài gọn sóng bưng ly rượu tựa vào phía sau sofa, gương mặt không trang điểm nhưng lại sử dụng loại son môi rực rỡ, vẻ mặt thuần khiết, đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp lóa mắt, hiện tại sắc mặt lạnh như băng nhưng không hề làm mất vẻ xinh đẹp của bà, ngược lại càng tôn thêm khí thế của bà, tỏa sáng hơn.

Vàng trán Lan Lăng Yến khá giống ba Lan, cằm và môi lại giống hệt người phụ nữ này, nhất là khi hai người nhếch môi, khiến người khác dễ dàng nhận ra bọn họ có quan hệ như thế nào.

“Mẹ.” Bị người phụ nữ này chế nhạo, khuôn mặt Lan Lăng Yến không hề tức giận, nhưng giọng nói đã vô cùng trầm thấp, Ninh Vân Hoan sống chung với anh lâu như vậy, biết cách nói chuyện của anh lúc này chứng tỏ trong lòng đang rất không vui.

Lâm Mẫn đưa ly rượu cầm trên tay cho chồng, giẫm gót giày cực cao đến chỗ Ninh Vân Hoan, trên người bà có hương thơm thoang thoảng, không giống mùi nước hoa mà Ninh Vân Hoan thường ngửi thấy bên ngoài, ngược lại rất đặc biệt, hương vị này tựa như vô cùng mềm mại đáng yêu, rất hợp với đôi môi đỏ mọng của Lâm Mẫn, tràn đầy quyến rũ.

Bà là thiên chi kiêu nữ của Lâm gia, Lâm Mậu Sơn chỉ có một đứa con gái duy nhất này, đương nhiên vô cùng cưng chiều, so sánh với đám con trai, mức độ Lâm Mẫn được nâng niu ở Lâm gia, hoàn toàn không khác gì với công chúa, trên người bà tỏa ra vẻ thực nữ xinh đẹp quyến rũ thành thực, bị bà nhìn, lập tức Ninh Vân Hoan cảm thấy áp lực thật lớn, cô hoàn toàn bị thua trong tay bà mẹ chồng xinh đẹp này.

Nhan sắc cũng xem như xinh đẹp, bây giờ so sánh với Lâm Mẫn, bị đả kích ngay cả cận bã cũng không còn, đáng người cô xem như cũng có lỗi

có lỗim ... nhưng bà mẹ chồng này vô cùng uyển chuyển thậm chí đáng người hơn hẳn cô một bậc, một chút lòng tự tin của cô cũng không thể vực dậy nổi.

Ninh Vân Hoan bắt đầu hoài nghi, hàng năm nhìn người mẹ như vậy, vì sao Lan Lăng Yến còn có thể chú ý đến cô vậy?

Ánh mắt cô vừa nhìn qua, Lan Lăng Yến liền hiểu rõ, nhất thời nhin cười, néo bàn tay nhỏ bé của cô, sau đó cảnh giác nhìn Lâm Mẫn đến gần, vừa kéo bà xã ra phía sau, vừa thản nhiên nói:

“Mẹ, ngài dọa cô ấy rồi.”

Một câu cảnh cáo ngăn lại, đương nhiên Lâm Mẫn hiểu được. Tuy rằng bà với con trai không thân lắm, nhưng không chứng tỏ bà không muốn con trai quan tâm mình, bây giờ người phụ nữ khác đạt được điều mà bà chưa từng được hưởng thụ, Lâm Mẫn ngăn người, trong lòng tràn ngập phần nộ và bi thương.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Ngoài Ý Muốn

Tuy trong lòng khó chịu, nhưng sắc mặt Lâm Mẫn vẫn lạnh như băng, vươn tay vuốt tóc mình, khóe miệng thể hiện ý cười lạnh nhạt:

“Nhan sắc như vậy, con cũng để ý được sao? Ánh mắt của con kém như vậy từ lúc nào thế?”

Lâm Mẫn làm khó dễ, khiến trong lòng Ninh Vân Hoan bị đả kích lớn. Ba Lan hơi cau mày, trong đáy mắt có chút ánh sáng, nhưng dáng vẻ vẫn lạnh nhạt tao nhã.

Lan Lăng Yến luôn bao che khuyết điểm, ngày thường anh đều nâng niu cô trong lòng bàn tay, ngậm trong miệng sợ tan, sao có thể để người khác tới sỉ nhục như vậy, ánh mắt anh lạnh đi, che chở Ninh Vân Hoan lui về phía sau vài bước, lịch sự nói:

“Xin hỏi mẹ, không biết khi nào mẹ đã dạy con nên có ánh mắt như thế nào? Chắc là trong mơ rồi?”

Đôi mắt anh rất giống ba Lan, một đôi mắt xếch cười như không cười, lông mi anh tuấn nhíu chặt khiến ánh mắt càng thấp, tản ra sắc bén, Lâm Mẫn như thấy được hình ảnh chồng mình lúc còn trẻ, ngẩn người, hoảng hốt trong chốc lát, bà nhớ năm đó dáng vẻ chồng bà sẽ trở nên như thế khi không thể hoàn toàn khống chế được tức giận.

Lan Lăng Yến hơn hẳn so với lúc chồng bà còn trẻ, sinh ra một đứa con như vậy, không phải Lâm Mẫn không kiêu ngạo, nhưng tình cảm mẹ con giữa hai người không tốt lắm, Lâm Mẫn đã từng nghĩ muốn gần gũi

anh, nhưng không ngờ chưa đợi được lúc đến gần con trai, bên cạnh anh đã có một cô gái khác có thể làm cho anh cười.

Đột nhiên trong lòng Lâm Mẫn không thoải mái, đến lúc nhớ tới lý do con trai vì người phụ nữ này mà đối chọi gay gắt với bà, ánh mắt bà càng thêm u ám.

Cuối cùng đi theo ba Lan nhiều năm như vậy không biết xông qua bao nhiêu mưa gió, tuy trong lòng Lâm Mẫn giận dữ, nhưng không thể hiện ra ngoài, chỉ giả vờ không nghe thấy trong lời nói của Lan Lăng Yển có ý châm chọc, chỉ từng bước lui về phía sau, sâu kín cười:

“Ninh tiểu thư, nghe nói tiểu Cửu đã kết hôn với cô, nhưng không biết trước khi kết hôn, ba mẹ của Ninh tiểu thư có dạy cô biết rằng hôn nhân đại sự, nên có tiếng nói của ba mẹ hay không?” Lâm Mẫn khẽ cười, ánh mắt rét run:

“Hoặc là ba mẹ Ninh tiểu thư đã biết, nhưng hoàn toàn cũng đồng ý Ninh tiểu thư làm như thế?”

Vừa nghe xong, Ninh Vân Hoan có chút mất hứng, lúc trước không phải cô muốn kết hôn mà, cô bị Lan Lăng Yển bức ép, bây giờ đáng về Lâm Mẫn tựa như Lan Lăng Yển bị cô nhìn trúng, lập kế hoạch để kết hôn với anh vậy, sắc mặt Ninh Vân Hoan có chút khó coi, muốn nói chuyện. Ba Lan ngồi một bên tay cầm tẩu thuốc, một tay cầm ly rượu đứng lên, nắm lấy tay Lâm Mẫn, ánh mắt rét run:

“Mẫn Mẫn, em uống say rồi.”

Bị chồng nhắc nhở, Lâm Mẫn dừng một lát, đột nhiên nở nụ cười: “Ông xã, anh có biết vị Ninh tiểu thư này rất có bản lĩnh không, dám tát vào mặt Xuyên Xuyên, nếu Xuyên Xuyên không gọi điện thoại cho em, em thật sự không biết ánh mắt con trai mình lại tệ như vậy.”

Gương mặt Lan Lăng Yển âm lãnh, xoay người muốn kéo Ninh Vân Hoan rời khỏi: “Ánh mắt con chỉ có thể, có thể thấy được ánh mắt mẹ cũng không ra sao.” Lâm Mẫn không có mắt nhìn tìm được người chồng như vậy sinh ra anh ánh mắt cũng vậy thôi, Lan Lăng Yển đi một vòng lớn để châm chọc Lâm Mẫn, Lâm Mẫn không kịp phản ứng sắc mặt trở nên khó coi, lúc này người Lâm gia có chút xấu hổ. Đột nhiên có tiếng xôn xao, một tiếng kinh hô vang lên, đám người bị xô đẩy, một bóng người cầm ly sữa lao đảo bước tới, ‘phù’ một tiếng lập tức đụng vào Ninh Vân Hoan. Ninh Vân Hoan không chỉ bị dính sữa vào người, mà hẳn lại tiếp tục muốn nhắm vào ngực Ninh Vân Hoan.

May thay Lan Lăng Yển phản ứng nhanh, kéo Ninh Vân Hoan đang ngây người về phía mình, nhưng bóng người trước mắt đã bắt được tay Ninh Vân Hoan, dùng sức cản, Ninh Vân Hoan lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, còn chưa đẩy hẳn ra, bóng người cao lớn đó liền tự mình té ngã lăn quay, tựa như Ninh Vân Hoan đã đẩy ngã hẳn, hẳn khóc lên:

“Sữa của con...”

Lâm Mậu Sơn đứng bên cạnh xem kịch vui còn Mộ Thiệu Hoa đứng ngồi không yên, Ninh Vân Hoan nhìn người con trai té ngã trên đất, dáng vẻ anh tuấn bất phàm, gương mặt khá thanh tú, không phải Mộ Căn Ngôn giả ngu đời trước thì ai vào đây chứ?

Lúc này tay cô đã bắt đầu đau, Lan Lăng Yển đặt tay cô vào lòng bàn tay anh, nhìn thấy một loạt dấu răng, có chút rịn ra máu, lập tức nắm chặt quả đấm muốn xông lên, ba Lan vốn đang ngăn cản vợ nhìn thấy tình huống này, ngậm tẩu thuốc, bước nhanh đến chỗ Lan Lăng Yển phủ tay lên nắm đấm của anh, thuận tiện nắm cánh tay anh, lấy tẩu thuốc ra cười nói:

“Sao thế?” “Sữa của con, trả sữa lại cho con.”

Ninh Vân Hoan nhìn hai cha con Lan Lăng Yển tay trong tay, mí mắt hơi giật, một tay Lan Lăng Yển nắm tay cô, một tay bị ba Lan nắm lấy, nếu như ba Lan thật sự đang lôi kéo mỹ nữ, thì sẽ vô cùng đẹp mắt, khi kéo một người đàn ông mà ông cũng có thể trấn định tự nhiên như thế, khóe môi Ninh Vân Hoan run rẩy, nói không ra lời.

Nhìn hai cha con cao gần bằng nhau, dáng người Lan Lăng Yển khá giống ba Lan, tuổi tác cách biệt nhưng ở cùng một chỗ vẫn vô cùng soái, đột nhiên Ninh Vân Hoan âm thầm nghĩ hình như bản thân cô có vẻ không xứng với bọn họ.

“Ái chà, Mộ huynh à, đây là con trai thứ hai của anh phải không?” Ba Lan cười, quay đầu nhìn Mộ Thiệu Hoa.

Ngay từ đầu, nhìn con trai mình tựa như bị Ninh Vân Hoan đẩy ngã khiến Mộ Thiệu Hoa có chút nổi giận, nhưng nhìn thấy ba Lan nở nụ cười, lúc này trong lòng có bất mãn nhưng cũng có chút xấu hổ.

Cả đời ông ta đều thuận buồm xuôi gió trong giới chính trị, sinh ra đứa con trai lớn vô cùng kiệt xuất, có thể nói nếu Mộ Căn Ngôn không tồn tại, cả đời ông ta sẽ hoàn mỹ không có vết đen. Năm đó Mộ Thiệu Hoa nghĩ, vì ông ta quá mức coi trọng con đường quan lộ mà thiếu quan tâm đến đứa con thứ hai này, cuối cùng sau khi hấn bị thương sốt cao không lùi mà trở nên ngốc nghếch, trong lòng ông ta áy náy đối với đứa con trai này, cũng chính vì thế, sau khi ông ta có đứa con trai lớn kiệt xuất và đứa con thứ khiến người đau lòng này, thì không sinh thêm đứa nào nữa.

Theo địa vị Mộ gia, không ai dám có mắt không trông đụng đến con trai nhỏ của ông ta, nhưng ba Lan thì khác, ở nước ngoài ông một tay che trời, nếu không phải vì cưới Lâm tiểu thư của Lâm gia ở Hoa Hạ, thì Mộ gia chỉ có thể lực ở Hoa Hạ mà không có gia tộc ở nước ngoài như vậy, hấn ông sẽ không để Mộ gia vào mắt.

Vì người nói chuyện là ba Lan, Mộ Thiệu Hoa cũng không tiện trở mặt, nhưng trong lòng đã có hơi bất mãn khi ông nhắc đến đứa con thứ này, lại thấy đứa nhỏ này ngồi dưới đất khóc náo, Lâm gia tổ chức gia yến, mới đến rất nhiều nhân vật lớn, hiện giờ mọi người thấy con ông ta ngồi dưới đất, Mộ Thiệu Hoa chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, có chút không thể ngẩng đầu lên.

Mặc dù thủ đoạn ông ta có cao như thế nào, nhưng mà... ông ta không có biện pháp gì với đứa con trai trước mặt này.

“Mộ huynh, quả nhiên hồ phụ vô khuyến tử, con trai lớn thông minh kiệt xuất, con thứ lại hồn nhiên ngây thơ như thế, khiến người yêu thích mà.” Ba Lan vừa dứt lời, cười ha ha hai tiếng, đưa tay sờ đầu Mộ Căn Ngôn như đối đãi với một đứa con nít, thấy nét mặt Mộ Thiệu Hoa đã trở nên cứng ngắt.

“Lan thế huynh quá khen rồi.” Mộ Thiệu Hoa nghiêng răng nói ra lời này, nói xong quay đầu nhìn vợ đứng bên cạnh khẽ quát: “Còn không mau đến xem nó, thật mất mặt.”

Tuy nói Lâm gia và Mộ gia có quan hệ thông gia, nhưng con mình lớn lên như vậy, đương nhiên trong lòng Mộ phu nhân mất hứng, bà ta luyến tiếc tự trách, đặc biệt bà ta luôn nâng niu hãnh trong lòng bàn tay, nên sinh ra oán hận với Ninh Vân Hoan, khi Mộ Căn Ngôn vừa ngã xuống, ai cũng nghĩ do Ninh Vân Hoan đẩy hãnh ngã, Mộ phu nhân kéo nhi tử sang một bên nhẹ nhàng dỗ hãnh, ánh mắt oán độc nhìn thoáng qua Ninh Vân Hoan.

Ninh Vân Hoan cảm thấy tay hơi đau, hiện giờ trong lòng đã có cái nhìn khác về ba Lan.

“Chờ ba, lát nữa cùng đi.” Khóe miệng ba Lan khẽ cong, lộ ra ý cười vui vẻ, sau khi gật đầu với mọi người, rồi nhỏ giọng nói vào tai con trai.

Sắc mặt Lan Lăng Yến tối đen, lúc này mới rút khuỷu tay ra, lắc cánh tay, cố nén ý nghĩ xé bỏ ống tay áo: “Ở Lâm gia không có chỗ cho ba ở à?”

“Ha ha ha, tiểu Cửu, con thật nghịch ngợm!” Ba Lan vỗ bả vai Lan Lăng Yến, bỗng nhiên cất tiếng cười hào sảng, đôi mắt Lan Lăng Yến lạnh lùng, môi mỏng mím chặt thành đường thẳng: “Cảm ơn ngài đã khen.”

Tuy giọng điệu nói chuyện với ba Lan không vui vẻ gì, nhưng ba Lan đã muốn quay về cùng Lan Lăng Yến, nên hai người Ninh Vân Hoan không thể rời khỏi đây.

Ở bên kia Lâm Mậu Sơn đứng bất động hồi lâu đã đi qua tìm Lan Lăng Yến nói chuyện, mặt khác một người phụ nữ trung niên trong Lâm gia lôi kéo Ninh Vân Hoan đến một bên chúc mừng hôn lễ.

Trước kia vì chuyện của Lâm Xuyên, trong lòng Ninh Vân Hoan có chút mâu thuẫn với Lâm gia, nhưng ngoài dự đoán, chủ mẫu Lâm gia không khó nói chuyện. Dáng vẻ bà không sắc bén bức người như con gái Lâm Mẫn, ngược lại tính tình dịu dàng thân thiết, năm nay bà đã sáu mươi, bà là bác của Mộ Thiệu Hoa, năm đó gả vào Lâm gia do hai nhà Lâm Mộ cần liên hôn, tuy rằng hiện giờ khá lớn tuổi, nhưng trên người bà tỏa ra khí chất khiến người khác dễ dàng cảm mến.

“Con bé này, đều do tiểu Cửu giấu kỹ quá, vẫn không chịu dặt về cho chúng ta nhìn, tính cách của Lâm Xuyên còn trẻ con, nếu nó có chỗ nào không đúng, con cứ đến nói với bà ngoại, ta giúp con trút giận.”

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Nhắc Nhở

Editor: Gà

Mộ Minh Lệ kéo tay Ninh Vân Hoan vỗ nhẹ, nhìn thấy tay cô có dấu răng lập tức sắc mặt có chút khó coi nhìn thoáng qua Mộ phu nhân:

“Ta cảm thấy nên dạy dỗ lại Căn Ngôn thật cẩn thận, tuy rằng bây giờ nó không hiểu chuyện, nhưng cũng phải biết một ít quy củ, một đứa bé bảy tám tuổi cũng không gặp ai cũng cần như thế, con xem cánh tay này, cần thành dáng vẻ như thế còn gì nữa?”

Tiếng nói của Mộ Minh Lệ ở Mộ gia rất có phân lượng, hơn nữa bà lại gả cho người không tầm thường, người Mộ gia muốn bà dạy dỗ họ còn không kịp, sao dám đắc tội với bà chứ, tuy trong lòng Mộ phu nhân bất mãn tiểu bối như cô nhưng trước mặt lại bị vì trưởng bối này giáo huấn, đành phải cắn răng nhẫn nhịn xuống, nhỏ giọng nhận lỗi:

“Bác, quay về con sẽ dạy lại nó.”

“Dạy quy củ cho tốt vào, nếu không được, đưa đến chỗ Lâm Sâm đi, là chú họ, khẳng định nó sẽ dạy bảo Căn Ngôn tử tế, ta cảm thấy không có vấn đề gì, đều do các con nuông chiều, nâng niu nó quá nên mới xảy ra vấn đề này.” Trước tiên, Mộ Minh Lệ giáo huấn Mộ phu nhân hai câu, sau khi xả giận cho Ninh Vân Hoan xong, mới cười nói: “Con đừng so đo với nó, chuyện này, bà ngoại sẽ làm chủ cho con, hai ngày này đừng để miệng vết thương dính nước, ta cho người đến xem, chắc chắn sẽ không để lại sẹo.”

Ninh Vân Hoan liên tục gật đầu, nhìn vài người Lâm gia phía trước, nhưng hiện tại cũng không vì Mộ Minh Lệ nói hai ba câu liền sinh ra hảo cảm với bọn họ.

Người trong giới thượng lưu đều như thế, lời nói có thể lừa gạt mười phần, cô cũng không muốn dễ tin vào lòng người như vậy, nên nói chuyện luôn hết sức cẩn thận. Mộ Minh Lệ thấy thái độ cô như vậy cũng không để ý, nói vài câu, ngược lại như lơ đãng hỏi:

“Đúng rồi Hoan Hoan, ta nghe tiểu Cửu nói vì con mà nó có xung đột với họ Cố nào đó, lần trước còn đụng phải Căn Ngôn, đúng không?”

Thân phận Cố Doanh Tích như thế nào những người này sao không điều tra rõ ràng chứ, chẳng qua vì gốc tử nhà họ khó khăn lắm mới thích một cô gái, mà không phải là một món đồ chơi hoặc lấy cha mẹ ra làm trò chơi cho hãnh, hai vợ chồng Mộ Thiệu Hoa đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi.

“Đúng vậy.” Không biết vì sao Mộ Minh Lệ đột nhiên lại hỏi đến chuyện của Cố Doanh Tích. Nhưng Ninh Vân Hoan nghĩ vẫn nên thành thật trả lời, Mộ Minh Lệ dừng một lát rồi nói:

“Ta có thể hỏi vì sao cô ta lại đắc tội với con không?” Nói xong, Mộ Minh Lệ thấy dáng vẻ Ninh Vân Hoan kinh ngạc, lại nói: “Căn Ngôn nhà chúng ta từng cứu cô ta, con có biết, Căn Ngôn không giống những đứa nhỏ khác, nếu đã xảy ra chuyện gì, chú Mộ và dì Nhiếp của con nhất định sẽ vô cùng thương tâm.

Mộ Minh Lệ hoài nghi Cố Doanh Tích có dã tâm hay không, muốn cố ý tiếp cận Mộ Căn Ngôn.

Dù sao gia đình giống như bọn họ, không biết có bao nhiêu người chủ động bước lên lấy lòng cầu này cầu nọ. Tuy rằng trước mắt nhìn Cố Doanh Tích không giống cô gái có lòng như vậy. Nhưng gần đây ả ta vẫn tìm Mộ

gia vay hai mươi vạn. Điều này làm cho trong lòng Mộ phu nhân kinh ngạc, nếu chỉ là một số tiền con con cũng không sao cả, xem như bỏ tiền mua món đồ chơi cho con trai, nhưng nếu Cố Doanh Tích có tâm tư khác thì sao. Hơn nữa con của họ kính trọng ả như vậy, đến lúc đó Mộ gia lo sợ sẽ khiến Mộ Căn Ngôn bị thương.

Nghe rõ ý tứ của Mộ Minh Lệ, cũng rõ lý do bà đến nói chuyện với cô, trong lòng Ninh Vân Hoan khẽ động, nhịn không được nở nụ cười.

Đời trước quan hệ của Cố Doanh Tích và Mộ Căn Ngôn không phải là anh hùng cứu mỹ nhân, ngược lại vì ở yển hội, mọi người bí mật khi để Mộ gia nhậ công tử thì Cố Doanh Tích xem không vừa mắt, bảo vệ hãn như một đứa em trai. Ngược lại ả bị chinh đến vô cùng chật vật.

Trong một khắc đó, Mộ Căn Ngôn liền để ả trong lòng, lúc nào cũng chú ý đến ả, thậm chí sau này khi ả bị mấy người đàn ông khác ức hiếp, vì giúp ả mà không tiếc bại lộ thực lực của mình sớm như vậy. Cuối cùng có thể trở thành một trong số những người đàn ông của ả, tình cảm của Mộ Căn Ngôn đối với Cố Doanh Tích phức tạp nhất, mà người này cũng vô cùng khó chơi.

Đời này Ninh Vân Hoan không theo kịch bản kiếp trước, nguyên nhân Cố Doanh Tích gặp Mộ nhậ công tử lần đầu cũng bắt đầu thay đổi, rất nhiều việc dường như đã thay đổi. Đời trước, vì Cố Doanh Tích biết hai người Ninh Vân Thành và Tạ Trác Doãn nên mới có cơ hội đặt chân vào thế giới mà ả chưa từng bước vào, sau này biết thêm ba người nữa, được họ giới thiệu, rồi tiến vào xã hội thượng lưu, cuối cùng gặp được Mộ Căn Ngôn, vì Mộ Căn Ngôn có quan hệ với Lâm gia nên biết được Lan Lăng Yến, từ đó chỉ một lòng hướng về anh.

Nhưng mà lần này Cố Doanh Tích đã biết Lan Lăng Yến trước rồi, rồi sau đó vì có quan hệ với Lan Lăng Yến mà gặp Mộ Căn Ngôn, những người mấu chốt trong đó vẫn chưa xuất hiện.

Trừ hai anh em đang ở nước ngoài ra, mặt khác còn có một người Anh ở Brooklyn chỉ nghe tên hẵn mà chưa bao giờ thấy mặt, nhưng bây giờ Mộ Căn Ngôn khéo thế nào lại gặp Cố Doanh Tích trước.

Cho dù số mệnh đã định họ là tình yêu, Ninh Vân Hoan nghĩ, bản thân cô phải khiến hẵn thất bại, mặc kệ có thể tách tình yêu của Cố Doanh Tích và Mộ Căn Ngôn ra hay không, ít nhất cũng làm cho người Mộ gia biết rõ ngọn nguồn, không nên giống kiếp trước họ đều không hề phòng bị Mộ Căn Ngôn, cuối cùng khiến Mộ Căn Ngôn trở thành người chiến thắng cuối cùng của Mộ gia, không những tiếp thu toàn bộ Mộ gia, cuối cùng còn trở thành hậu thuẫn cường đại của Cố Doanh Tích.

Kiếp này nếu không làm bạn với Cố Doanh Tích, lại vì Lan Lăng Yến, Cố Doanh Tích chắc chắn sẽ hận cô, Ninh Vân Hoan cảm thấy bản thân nên làm một ít chuẩn bị trước đã.

Nghĩ vậy, cô dừng một hồi lâu, sắc mặt của đám người Mộ Minh Lệ đã dần ảm đạm, Ninh Vân Hoan mới thở dài nói:

“Đúng ra ba mẹ đã từng dạy không nói xấu sau lưng người khác, nhưng trường bối có chuyện, con cũng không dám không nói. Chuyện khác của vị Cố học tử này thì con không biết, nhưng đối với phương diện đàn ông, chị ta có phương pháp rất đặc biệt, không chỉ dụ dỗ anh hai con cam nguyện cùng sống cùng chết với chị ta, hơn nữa còn vô cùng cuồng dại chị ta. Con nghe Cửu ca từng nói, Mộ nhị công tử đã cứu chị ta, bản thân con vì Cửu ca, nên mới nhắc nhở Mộ phu nhân ngài một câu, trăm ngàn lần phải trông coi hai vị công tử thật cẩn thận.”

Ninh Vân Hoan nói đến đây, đưa vết thương trên tay lên môi khẽ thổi: “Con nghĩ vừa này Mộ nhị công tử biết con có thù oán với chị ta, nên mới đến trút giận thay chị ta.”

Nói xong, biểu tình Mộ phu nhân có chút xấu hổ, đồng thời vẻ mặt cũng hoài nghi, nhưng bà ta tin con trai bị ngốc, bất mãn khi Ninh Vân Hoan nhân cơ hội cáo trạng con mình, miễn cưỡng nở nụ cười:

“Chỉ sợ con suy nghĩ nhiều rồi? Tính cách Căn Ngôn của chúng ta từ nhỏ đã không tốt, sao có thể cố ý trút giận thay cô ta được?” Hơn nữa Cố Doanh Tích là thứ gì, có tư cách gì khiến con mình trút giận thay.

Khóe mắt nhìn thấy ở cửa hình vòm treo chúc mừng hôn lễ có một thanh niên thân hình cao lớn dựa lưng vào vách tường hút thuốc lá, bỗng nhiên Ninh Vân Hoan nở nụ cười, cố ý đề cao âm thanh, giả vờ giật mình:

“Cái gì? Mộ phu nhân nói như thế? Con nghĩ có người cố ý hãm hại sau lưng nhị công tử đó! Con thấy nhị công tử rất tốt mà, nói chuyện trật tự rõ ràng, ánh mắt thanh chính, vừa rồi không làm chuyện gì khác thường, do người bên ngoài hiểu lầm hãm, sau lưng nói vài câu, có thể tìm ra được vài người để làm chứng cho chuyện này không?”

Ninh Vân Hoan không trực tiếp nói Mộ Căn Ngôn giả ngu, dù sao qua nhiều năm như vậy, hãm chịu đựng lâu đến thế, bị người cười nhạo khi dễ nhiều năm, mặc kệ thủ đoạn giả ngu của Mộ Căn Ngôn như thế nào, tóm lại khả năng nhẫn nại của hãm thật sự kinh người. Người Mộ gia không hề nghi ngờ chuyện hãm bị ngốc, nếu cô nói trắng ra, không chỉ khiến Mộ Căn Ngôn càng thêm phòng bị với cô mà sau lưng còn muốn hạ độc thủ, chắc chắn người Mộ gia sẽ không tin tưởng lời cô nói, chỉ nghĩ cô cố ý cười nhạo Mộ Căn Ngôn mà thôi.

Đối với người thông minh, chỉ cần nói một chút là đủ, ngược lại nói nhiều quá cũng không tốt.

Hơn nữa Ninh Vân Hoan tin tưởng, lời nói vừa nãy của cô cố ý muốn Mộ Căn Chi nghe được, nếu anh ta thực sự có ý nghĩ như vậy, khẳng định sẽ hoài nghi rồi đi điều tra Mộ Căn Ngôn, bất kể như thế nào, chỉ cần anh ta

cố tình đi thăm dò, dù Mộ Cẩn Ngôn có cẩn thận đến đâu cũng sẽ lộ ra một ít dấu vết, chỉ cần anh ta có phòng bị, sẽ gắt gao nhìn chòng chọc Mộ Cẩn Ngôn, cả đời này Mộ Cẩn Chi sẽ không dễ sụp đổ, nếu Mộ Cẩn Ngôn muốn được như đời trước, cuối cùng còn tùy ý đến chinh cô, cũng không dễ dàng vậy đâu!

Nghĩ đến đời trước Mộ Cẩn Ngôn và Bruce Green giam lỏng cô ở nước ngoài không cho phép về nước, sau đó còn chế nhạo và uy hiếp, Ninh Vân Hoan lập tức nở nụ cười lạnh.

“Con nói cũng đúng.” Mộ phu nhân nhìn Ninh Vân Hoan thuận mắt hơn nhiều, bất kể ra sao, chuyện con thứ là kẻ ngốc luôn khiến mọi người cười nhạo Mộ gia, bà ta cũng rất hận khi người ta nhắc đến chuyện con thứ của mình, nhưng bây giờ Ninh Vân Hoan luôn nói con bà ta không ngốc, cũng giải thích rõ hành vi của Mộ Cẩn Ngôn khiến trong lòng Mộ phu nhân thoải mái không ít, ánh mắt cũng không giống như lúc nãy, nói chuyện với cô trở nên nhu hòa hơn một chút.

Ninh Vân Hoan cười cười, ngược lại cảm thấy mắt những người này đều mù hết rồi phải không, hay vì Mộ Cẩn Ngôn là nam chủ của cuốn thị trấn này, chuyện hăn giả ngu là nguy trang bình thường của hăn, mặc kệ hăn giả kém như thế nào, cũng không ai phát hiện được!

Một người bị cho là kẻ ngốc, nhưng chưa bao giờ chảy nước miếng lại chưa ăn bùn đất, càng không làm chuyện đần độn, quá lắm đôi lúc cố ý phản ứng chậm vài nhịp nói vài lời ngốc nghếch, như vậy có thể lừa hết mọi người luôn rồi ư! Những người khôn như khi này, đều bị Mộ Cẩn Ngôn lừa gạt, thậm chí Mộ Cẩn Chi được xưng là ngôi sao mới trên bầu trời chính trị cũng bị hăn giam lỏng ở nước ngoài hết nửa cuộc đời, kiếp trước đầu óc của những này đến cùng là bị sao vậy?

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Tính Toán

Editor: Gà

Hiện giờ Ninh Vân Hoan không biết nếu cô nói ra chuyện Mộ Căn Ngôn giả ngu, thì kết quả sẽ như thế nào, dù sao cũng mặc kệ, khẳng định đối với bản thân sẽ được lợi nhiều hơn hại, sau này sự tình phát triển như thế nào, Mộ Căn Ngôn đã tâm bưng bưng cuối cùng sẽ có kết cục ra sao, nói thật, cô vô cùng chờ mong có thể sớm nhìn thấy ngày đó.

Người Mộ gia có được tin tức của Cố Doanh Tích, sau khi xác định ả có phương pháp đối phó với đàn ông, mặc kệ người khác có tin hay không, nhưng liên quan đến con mình, Mộ phu nhân sẽ tin, cũng sẽ để ý chuyện này, Ninh Vân Hoan nói mấy câu nữa rồi nhìn ra cửa, bóng dáng Mộ Căn Chi đã không thấy đâu, cô nhoẻn miệng cười, lập tức giấu đi lãnh ý trong đáy mắt.

May mắn lấy chuyện của Cố Doanh Tích mở đầu, dần dần Ninh Vân Hoan cũng theo kịp nói được vài câu, phụ nữ ở đây ai cũng mạnh vì gạo bạo vì tiền (phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả), lúc này chị một câu tôi một câu khiến không khí nóng lên, ngay cả trong lòng Mộ phu nhân luôn lo lắng cho Mộ Căn Ngôn cũng giảm bớt, nói đùa vài câu, bầu không khí đang náo nhiệt, đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng vang ‘bùm bùm’, tựa như có người đập phải vật gì, khiến toàn bộ chén đĩa trên bàn đều rơi xuống đất bể nát.

Ý cười trên mặt Lâm lão phu nhân Mộ Minh Lệ đã có chút phai nhạt, nhưng không lộ ra vẻ giận dữ, ngược lại cười:

“Ta đích thân đi xem ai đến, động tĩnh lớn như vậy.”

Vài người cười theo hai tiếng, cùng đứng lên đi đến cửa, Ninh Vân Hoan đi theo phía sau liền nhìn thấy một bóng người mảnh khảnh đã bị ngã vào cái bàn trong đại sảnh, cả người vô cùng chật vật, dáng vẻ tựa như nhất thời không đứng lên nổi, bên cạnh còn có một người quen thuộc an ủi ả ta, không nói đến vẻ mặt xanh mét của hai vợ chồng Lâm Sâm đang đứng bên cạnh, tức giận nói không ra lời.

“Làm sao thế?” Mộ Minh Lệ vẫn chưa mở lời hỏi, vài người đàn ông chỗ Lâm Mậu Sơn đã đứng lên, cau mày nhìn về phía này, biểu tình Lâm Sâm có chút xấu hổ: “Ba, đừng để ý tới nó. Nhàn rồi không có gì làm mới gây ra náo loạn.”

“Gia gia, vì sao tối nay cả người ngoài cũng mời nhưng lại không mời chúng con? Chúng con vẫn còn mang họ Lâm mà!” Lâm Xuyên ôm mũi nhờ Liễu Yến bên cạnh đỡ nên miễn cưỡng đứng lên, tay Lâm Sâm vẫn còn nắm thành đấm, vừa nãy ả nhất định bị Lâm Sâm đánh rồi, Liễu Yến đang nhỏ nhẹ an ủi ả ta, Lâm Xuyên che mũi, vẻ mặt lớn lối.

Cháu trai cháu gái của Lâm Mậu Sơn không ít, vô cùng không hài lòng với đứa cháu gái luôn phản nghịch này, tính cách ông vốn bảo thủ nghiêm túc. Nếu tính cách Lâm Xuyên nghịch ngợm ít cổ quái một chút thì sẽ hoàn hảo. Đáng tiếc, hết lần này đến lần khác ả ta đều tỏ ra phản nghịch. Người Lâm gia muốn lấy lòng Lâm Mậu Sơn không ít, đương nhiên không thiếu cháu gái như Lâm Xuyên, càng nhìn cách ăn mặc không ra người ngợm của ả, càng xem càng chướng mắt. Lúc này lông mày đều nhíu lại:

“Nếu như mày không có việc gì, cần phải trở về học tập lại một cô gái chưa gả thì nên như thế nào, ăn mặc như du côn lưu manh ngoài đường, sao Lâm gia chúng ta lại dạy dỗ ra đứa như mày vậy chứ?”

Lâm Mậu Sơn nói một câu hơn cả Lâm Sâm nói mười câu, tiếng nói ông vừa dứt, không chỉ sắc mặt Lâm Xuyên trắng bệch, mà ngay cả sắc mặt của mẹ Lâm Xuyên, Diệp Từ cũng vô cùng khó coi. Lâm Sâm hít sâu một hơi, miễn cưỡng muốn qua tạ lỗi, Lâm Xuyên lại giương cằm lên: “Gia gia, dù sao người cũng đã nhìn con không vừa mắt. Con cũng không có gì để nói, hôm nay con đến đây chỉ muốn tìm anh họ thôi!”

À ta nói xong, kéo Liễu Yên đến chỗ Lan Lăng Yến, ánh mắt nhìn thoáng qua Ninh Vân Hoan: “Anh họ, phụ nữ như họ Ninh này anh cũng để ý. Chị Liễu Yên của em không hề kém cô ta, anh chấp nhận chị ấy đi!” Lâm Xuyên nói xong tự nở nụ cười. Nhìn ra được à ta đã đi làm phẫu thuật chỉnh mũi, hiện giờ khuôn mặt vẫn chưa hết sưng, ngay cả phần trang điểm cũng không che được vết xanh xanh tím tím trên mặt.

Mọi người vì lời này của à ta mà trở nên yên tĩnh, còn trong mắt Lâm Mậu Sơn hiện ra phiền chán, Lan Lăng Yến lại nở nụ cười lạnh:

“Loại người như vậy, cũng xứng giới thiệu với tôi ư, xem tôi là kẻ nhạt thứ đồ bỏ đi à, cái gì cũng muốn sao?”

Một câu không chỉ khiến sắc mặt Lâm Xuyên biến đổi, ngay cả cơ thể Liễu Yên cũng run lên.

“Chị Liễu Yên...”

“Cút.” Lan Lăng Yến thản nhiên nói một câu, người quen thuộc với anh đều biết hiện giờ Lan Lăng Yến đã có chút mất kiên nhẫn muốn đánh người, ba Lan đang muốn bước lên kiểm chế con trai lần nữa, thì Lan Lăng Yến đã tránh rất xa ông rồi.

“Tiểu Cửu...” Lâm Mẫn muốn giúp cháu gái nói một câu, tuy Lâm Xuyên giới thiệu phụ nữ cho con trai khiến lòng bà có chút khó chịu, vì Lâm Xuyên đoạt đi quyền lợi của bà thôi, sao Lâm Mẫn có thể dễ dàng để người khác tính toán trên đầu chồng và con trai bà như thế, nhưng không

biết vì sao, cháu gái của Lâm gia không ít, nhưng bà chỉ thân thiết với mỗi Lâm Xuyên, bà cũng thích Lâm Xuyên nhất, bây giờ thấy ả ta bị con trai trách mắng, đương nhiên Lâm Mẫn muốn ra mặt giúp ả ta.

“Mẹ, nếu ngài thích loại chuyện này, con không ngại giới thiệu quan lại quyền cho ba, Hoàn phi Yến gầy, mặc ông lựa chọn, thế nào?” Lan Lăng Yến đã cực lực khống chế rồi, không thể chịu được người khác huơ tay múa chân trước mặt anh, lúc này Lâm Mẫn cũng đã phạm vào kiêng kỵ của anh, ánh mắt anh bắt đầu lộ ra vài phần hung ác nham hiểm, như thế làm Lâm Mẫn đang tức giận cũng sợ chết khiếp, ngược lại ba Lan lại nở nụ cười.

“Con trai ngoan!”

Lâm Sâm trầm mặc không lên tiếng, hẳn biết ba mình vô cùng thích cháu ngoại Lan Lăng Yến này, chỉ sợ con cháu Lâm gia không ai được Lâm Mậu Sơn thương yêu như Lan Lăng Yến, con trai hẳn cũng không thể lướt qua Lan Lăng Yến rồi.

Tuy Lâm Sâm có lý trí, nhưng Diệp Từ lại không chịu nổi con gái mình bị người ta vũ nhục như vậy, bà ta vừa định mở miệng, khi thấy ánh mắt Lâm Mậu Sơn, trong lòng lập tức lạnh lẽo, không dám há mồm.

Thật phiền, hôm nay ngồi đây nửa ngày không bằng về nhà ôm bà xã chung một chỗ khiến người ta thoải mái hơn, Lan Lăng Yến không kiên nhẫn muốn cáo từ, thì ba Lan đã mở lời trước một bước:

“Thời gian không còn sớm, ba, hôm nay để Mẫn Mẫn ở lại với ngài và mẹ, con về trước cùng tiêu Cửu.”

Lâm Mẫn có chút không vui khi xa chồng, nhưng bà biết tính cách của chồng, môi khê giật, rốt cuộc không nói muốn ông ở lại hay là cùng ông rời khỏi, nhưng lại nhìn Lan Lăng Yến nói:

“Tiểu Cửu, lần trước con cho mẹ một cái chìa khóa, mẹ làm mất rồi, con cho mẹ cái khác đi.”

Lan Lăng Yến cười lạnh, nhìn cũng không nhìn Lâm Mẫn, không nói chuyện, nhưng biểu tình này khiến Lâm Mẫn lập tức hiểu rõ, nhất thời nổi trận lôi đình:

“Con có ý gì? Chẳng lẽ muốn con đưa cái chìa khóa mà khó như vậy sao?”

“Hết rồi.” Lan Lăng Yến cố gắng bình tĩnh, trực tiếp quay đầu, kéo Ninh Vân Hoan muốn đi khỏi, Lâm Mẫn tức giận đến hộc máu, nhưng nhìn thấy nụ hôn gió của chồng ngón tay kia để trên môi ông một lúc lâu, tuy trong mắt ba Lan mang ý cười, nhưng thật ra có ý muốn bà đừng nói nữa, cơn tức trong lòng Lâm Mẫn biến thành buồn bực trong lòng.

Hai vệ sĩ luôn ở trên xe không xuống, xe không ngừng nổ máy, lúc này không cần khởi động lần nữa, vì phía trước có hai vệ sĩ đang ngồi, ba Lan muốn ra phía sau ngồi, phía sau là hai hàng ghế bằng da sofa tựa như chỗ ngồi, tuy rằng ngồi ba người như vậy là đủ rồi, nhưng Lan Lăng Yến không muốn ngồi chung với ông:

“Ba, lần này trở về không lẽ không có người lái xe ư? Nếu tạm thời không có xe, không bằng ngài chọn một chiếc, xem như con tặng.”

“Ô ô, thật lạnh nhạt.” Ba Lan cười cười, lơ đãng lấy cái tẩu ra, nhìn Lan Lăng Yến nhướng mày, rồi thu lại: “Hình như ông ngoại con muốn trực tiếp giao Lâm gia cho con.”

Mấy đời trước Lâm gia nhân tài đông đúc, nhưng không biết có phải bởi vì thịnh cực tất suy hay không, sau Lâm Mậu Sơn không còn người kinh tài tuyệt đỉnh nữa, cũng vì như thế, Lâm gia không người nối nghiệp, Lâm Mậu Sơn cũng đành phải giao vài quyền lực to lớn cho người khác, vào trên tay Tô gia.

Thứ này giao ra thì dễ, nhưng lấy lại rất khó. Thế hệ Lâm gia, Lâm Sâm, Lâm Kỳ, Lâm Quân, tài trí của anh em họ cũng không phải bình thường, nhưng cũng không phải nhân tài, những người này sẽ có khiếm khuyết về phương diện khác, Lâm Sâm có dũng mà vô mưu, Lâm Kỳ có chút nhanh trí thông minh nhưng tính cách lại không quả quyết, hoàn toàn không kham nổi việc lớn, còn lại Lâm Quân không có dã tâm cũng không có bản lĩnh, có chí tiến thủ, nhưng không có chút thiên phú nào, người như vậy chỉ có thể làm thủ hạ, còn làm gia chủ, thì kém xa lắm.

Con cháu bên trong, Lâm Sâm chỉ có hai đứa con gái mà không có con trai, con những đứa cháu trai khác chỉ biết sống phóng túng bại hoại, thanh danh không có, chỉ có bản lĩnh chơi phụ nữ là không nhỏ, làm sao Lâm Mậu Sơn có thể nhẫn tâm giao toàn bộ Lâm gia cho những người này! Ông gả con gái cho một người sinh ra một đứa cháu ngoại khiến ông hài lòng nhưng khổ nỗi đứa cháu đó không mang họ Lâm, vài năm nay nhìn chằm chằm Lan Lăng Yến, không biết trong lòng ảo não bao nhiêu!

“Thế nào? Đứng ở góc độ của người nước ngoài mà nói, ta rất xem trọng, nếu lấy thân phận nước ngoài của ta, ta và con hợp tác, nội ứng ngoại hợp, con biết có bao nhiêu lợi ích không.” Ba Lan nói đến đây, lần đầu tiên kéo xuống mặt nạ hào hoa phong nhã, lộ ra vẻ mặt hung tàn thật sự.

“Con không có hứng thú, nhưng nay cơ thể ông ngoại vẫn rất tốt, con thấy chống thêm hai mươi năm nữa cũng không có vấn đề gì, nếu ông nguyện ý, con có thể đưa Lan Ý cho ông.” Lan Lăng Yến sớm không chịu nổi con trai rồi, từ nhỏ tình cảm của cha con anh cực kỳ mỏng, tuy cũng có chút cảm tình với con trai nhưng không sâu, tình cha con không quan trọng bằng tình vợ chồng, chỉ cần Lan Ý còn ở đây, tâm tư Ninh Vân Hoan luôn luôn xoay quanh thằng bé, nếu có thể ném con trai vào nhà ông ngoại, từ nay về sau anh mới là quan trọng, sau này anh tiếp nhận sự nghiệp của ba Lan, dùng danh nghĩa nước ngoài đầu tư vào Hoa Hạ rửa tiền, cha con hợp

tác như vậy, có thể nói là vô địch, còn có thể khuếch đại thế lực của Lan gia càng lớn mạnh, đối với anh trăm điều lợi mà không hề có hại.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Đổi Họ

Ba Lan ngần người, đột nhiên không nhin được cười:

"Trung Quốc có câu ngạn ngữ, tử hữu đạo bất tử bần đạo(hình như có nghĩa là người khác chết còn mình thì bất tử), con trai ta thật sự là vận dụng nhuần nhuyễn đạo lí này, không hổ là con trai ta!"

Ninh Vân Hoan ở bên cạnh nghe tới mức thổ huyết, ba Lan rõ ràng là lớn lên ở nước ngoài, lại cứ thích nói mấy câu văn cổ, thường được hiểu theo nhiều nghĩa khác nhau, nên lời ông nói ra làm cho người ta phải nghiên cứu kỹ càng.

Nghe thấy cha con hai người thảo luận về tương lai của Lan Ý, trong lòng Ninh Vân Hoan đổ mồ hôi lạnh, trong lòng cô không muốn rời xa con trai, nhưng cô không biết mình nên nói như thế nào nữa. Cô biết phương thức tuyển chọn người thừa kế của Lan gia, lúc trước Lan Lăng Yến cũng phải chịu như vậy, cô không dám chắc con trai cô sau này có phải đi trên con đường cũ đầy máu, mồ hôi và nguy hiểm như cha của nó hay không, gần như là dặt đầu bên eo vậy, nhưng Lan gia người ta mấy trăm năm nay đều như vậy, cùng lắm thì cô cũng chỉ có thể bất mãn rằng tại sao mình lại gả cho người như Lan Lăng Yến thôi, mà không có cách nào thay đổi quy định của Lan gia.

Cô rất sợ sau này con trai mình sẽ sống trong cảnh bom đạn, thường xuyên bị người khác đuổi giết, sống một cuộc sống lo lắng đề phòng. Nhưng cô cũng biết rõ, biết rõ con trai mình sẽ sống một cuộc sống như vậy, chỉ cần nó sinh ra tại Lan gia, chỉ cần nó mang họ Lan một ngày, cho

dù nó được Lan Lăng Yến bảo vệ lớn lên, nhưng đứa trẻ chưa từng trải qua sóng gió làm sao có thể ngồi vững trên chiếc ghế gia chủ Lan gia đây.

Ở một nơi như Lan gia, chỉ dựa vào thân phận thì không thể áp chế bọn yêu ma quỷ quái được.

Lan Lăng Yến có thể bảo vệ con trai một lúc, nhưng không thể bảo vệ nó cả đời được, nếu như Lan Ý có thể đi theo một con đường khác, mặc dù có thể cách xa cô một chút, nhưng chỉ cần nó an toàn, Ninh Vân Hoan không khỏi có chút kích động.

Hai cha con trò chuyện thương lượng, ba Lan chỉ muốn sát nhập thế lực của Lâm gia vào lòng bàn tay ông, cho dù chỉ là tạm thời, có khả năng dự định của Lâm Mậu Sơn không chỉ có vậy, có khả năng ông chỉ là muốn Lan Ý phát triển, để bù đắp lỗ hổng về nhân tài của Lâm gia hiện nay, thậm chí sau này ông ta sẽ đổi họ cho Lan Ý. Nhưng bất luận ra sao, chỉ cần Lâm gia còn nắm giữ cốt nhục của Lan gia một ngày, thì có thể mang tới nhiều thuận lợi để Lan gia phát triển tại Trung Quốc.

Đây cũng là lí do tại sao hôm nay ông ta để Lâm Mẫn ở lại với ba mẹ vợ quyền thế ngấp trời này, là nguyên nhân chủ yếu ông trở về gặp con trai, dù sao sức ảnh hưởng của Lâm gia tại Trung Quốc, đáng để ông ta đi một chuyến này.

Cha con hai người bàn xong chuyện chính, lúc này ba Lan mới vất chéo chân lên, lấy tay vẩy vẩy chút bụi không hề tồn tại trên bộ tây trang màu trắng, cười thờ ơ:

"Nói ra thì, cho đến nay ba vẫn chưa gặp Lan Ý lần nào. Đúng lúc cho cậu nhóc một món quà gặp mặt, sáng sớm mai ôm về Lâm gia, để mẹ con gặp mặt luôn." Thái độ vừa rồi của đứa con Lan Lăng Yến này làm cho ba Lan hiểu rõ, hai cha con nói chuyện đã quyết định tương lai của Lan Ý, mặc dù Ninh Vân Hoan biết con trai lớn lên ở Lâm gia an toàn hơn khi ở

Lan gia nhiều, nhưng nghĩ tới sau này con trai cô sẽ thuộc về Lâm gia mà không còn là của cô nữa, trong lòng liền đau đớn.

Sự trầm mặc và yên tĩnh của cô làm ba Lan rất hài lòng, mặc dù cô con dâu này có xuất thân không cao, nhưng được cái biết thân biết phận, cũng hiểu chuyện, điều này nghe có vẻ dễ, nhưng để làm được thì không dễ gì, ngay cả Lâm Mẫn trước khi đi lấy chồng, cũng không thể bình tĩnh khi nói đến những chuyện như thế này được.

Ba Lan hài lòng, buổi sáng ngày thứ hai khi Ninh Vân Hoan tỉnh dậy, Lan Lăng Yến liền lấy một phần văn kiện trong tủ ra đưa cho cô.

Bình thường vào thời điểm này Lan Lăng Yến đều tới công ty, khó có được một hôm ở nhà với cô như hôm nay, tối hôm qua nghĩ tới chuyện của con trai, Ninh Vân Hoan lăn qua lăn lại cả đêm không ngủ ngon giấc, cũng may Lan Lăng Yến không nói gì, cho tới khi trời sáng hửng anh mới mí mắt nhìn cô, tuy rằng thời tiết bên ngoài âm u, nhưng có thể thấy không còn sớm nữa.

"Mấy giờ rồi?" Giọng nói của cô có chút yếu ớt, đầu óc mê man, ngay cả cơ thể cũng có chút đau nhức.

Lan Lăng Yến hôn lên trán cô trước, sau đó mới đưa xấp văn kiện giày cộp cho cô: "Ba cho em, sắp 10 giờ rồi, đói bụng chưa?"

Ninh Vân Hoan nghe thấy ba Lan cho cô, mặc dù chưa nhìn thấy, nhưng có thể đoán ra ba Lan tặng đồ không nhỏ, chỉ là nghĩ tới Lan Ý, đôi mắt không khỏi có chút cay cay: "Con trai bị ốm đi chưa?"

Lan Lăng Yến gật đầu, giơ tay ra ôm cô vào lòng, lấy chiếc áo lông dài quý phi ở bên cạnh bọc lấy cô, lúc này mới bình tĩnh nói:

"Ôm đi rồi, Hoan Hoan, em phải biết, Lan Ý ở Lâm gia tốt hơn gấp trăm lần so với ở Lan gia, hơn nữa nó chỉ mang họ Lâm, không có nghĩ nó

không phải con trai em." Chỉ giống như đem con trai cho người lớn trong nhà nuôi thôi, không đồng nghĩa với việc nó không phải là con trai Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan biết anh nói có lí, nhưng trong lòng vẫn không thể chấp nhận: "Đều trách anh!"

Lúc đầu Lan Lăng Yến ép buộc cô ở cùng anh, cũng chưa từng nói qua về cách thức chọn người thừa kế tàn nhẫn của Lan gia, lúc Lan Lăng Yến thượng vị đã trải qua cừ tử nhất sinh, anh em của anh đại đa số đều chết dưới tay anh, nhưng ít nhiều cũng có cá lọt lưới, hoặc là đàn ông Lan gia tranh vị thất bại, những người này sinh con ra, liền trở thành người tranh giành thừa kế với đời sau của Lan Lăng Yến, nếu như Lan Ý mang họ Lan, mọi người tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nó, hơn nữa con cháu Lan gia vô cùng oán hận trước sự thành công của Lan Lăng Yến, không cần đoán Ninh Vân Hoan cũng biết, hai cha con Lan Lăng Yến đều nắm quyền thừa kế Lan gia, điều này cũng quá chói mắt rồi, rất dễ làm cho người ta chú ý vào Lan Ý.

Súng bắn chim đầu đàn, Lan Ý vừa sinh ra đã bị súng ngắm tứ phía. Lan Lăng Yến chỉ không thích con trai lấy đi quá nhiều sự chú ý của Ninh Vân Hoan, nhưng đồng thời, anh không chỉ muốn một chút lợi ích như vậy, Lan Ý đến Lâm gia, cho thấy sau này nó sẽ trở thành trợ thủ của Lan gia chứ không trở thành mối đe dọa của Lan gia, nó không mang họ Lan, liền đại biểu cho việc nó không có tư cách tranh đoạt quyền thừa kế Lan gia, rất nhiều con cháu Lan gia sẽ không coi nó là mối đe dọa, ngược lại vì Lâm gia, còn phải vui vẻ nịnh nó, mặc dù anh đã giết chết không ít anh em, gây thù chuốc oán với không ít người trong Lan gia, những người này nói không chừng sẽ ra tay với con của anh, nhưng chỉ cần Lan Ý không mang họ Lan, trên đời này cũng không có thù hận mãi mãi, chỉ có lợi ích mãi mãi thôi.

Ba Lan đưa ra ý kiến, vừa có thể đáp ứng nhu cầu của Lâm gia, từ đó buộc chặt Lâm gia vào Lan gia, hơn nữa cũng có thể hóa giải nguy hiểm

cho Lan Ý, nhất cử lưỡng tiện, moi mặt đều nghĩ tới!

Ninh Vân Hoan hiểu rõ những điều này, nhưng cũng không tránh khỏi thâm oán bản thân khi gả cho nhân vật nguy hiểm như Lan Lăng Yến, làm cho mấy ngày liên tiếp không để ý tới anh.

Mặc dù hôm đó ba Lan ôm con trai đi, nhưng lại để lại số tài sản khổng lồ, ông cho Ninh Vân Hoan 30% số tài sản của Lan gia ở Trung Quốc. Số tài sản này mặc dù chỉ là 30%, có lẽ không thể bằng được công ty Tạ gia, nhưng cũng không hề ít.

Mà số tiền này chỉ là số ít, quan trọng hơn là, ba Lan giao cho Ninh Vân Hoan nắm giữ đội ngũ năm người đầy thế lực !

Đây mới là quan trọng nhất! Đội ngũ này mặc dù nhân số không đông, chỉ có năm người mà thôi, nhưng những người này đều được huấn luyện từ nhỏ tại Lan gia, không chỉ tinh thông về các lĩnh vực cận chiến hay ám sát, quang trọng nhất là, những người này vô cùng trung thành, Lan Lăng Yến đã nói với cô, nếu như giao cho họ những nhiệm vụ mà chỉ có con đường chết, họ cũng chấp nhận không chút do dự!

So sánh thì mặc dù tiền tài nhiều, nhưng chỉ có đội ngũ ba Lan tặng cho cô mới là thứ được Lan gia coi trọng!

Cho dù Lâm Mẫn gả cho ba Lan nhiều năm như vậy, bà có thể ra lệnh cho một vài thủ hạ của ba Lan, nhưng một đội ngũ nhân tài thuộc quyền sở hữu riêng như vậy, ngay cả một người bà ta cũng không có, Ninh Vân Hoan không ngờ cô còn có thể dựa vào chuyện bán con trai, lại nhận được tiền tài, còn nhận được một kinh hỉ ngoài dự đoán.

Đến nay con trai bị ôm đi rồi, cho dù cô có buồn bực như thế nào cũng vô dụng, may mà con trai vẫn gọi cô là mẹ, cho nên trong lòng cô cũng không quá bi thương, người ba Lan tặng cho vừa đúng lúc cần dùng, đang lúc cô cảm thấy người trong tay mình quá ít, không thể dám sát Cố Doanh

Tích, lúc này ba Lan tặng người vừa đúng lúc giải quyết tình thế cấp bách của cô.

Nghỉ ngơi ở nhà hai ngày Ninh Vân Hoan liền đi tới Lâm gia thăm con trai, trước đây khi Lan Ý ở nhà cậu nhóc thường xuyên nghịch ngợm làm cho cô hận không thể hét mông nó, nhưng con trai hôm nay không giống con trai trước đây nữa. Ninh Vân Hoan nhớ cậu nhóc. Buổi sớm trời vừa sáng Ninh Vân Hoan đã xấp xếp đồ tới Lâm gia, hai ngày nay mưa đã ngớt, nhưng bắt đầu rơi hoa tuyết, bầu trời mù mịt, càng làm cho thời tiết lạnh hơn, vừa tắm rửa thay quần áo, chưa kịp xuống nhà ăn sáng, điện thoại trong phòng đã vang lên, quản gia Lan Tứ gọi tới, nói là người Lâm gia tới nhà.

Nghe thấy vậy, Ninh Vân Hoan không dám chậm trễ, vội vàng sấy khô tóc rồi chạy xuống tầng.

Quả nhiên lúc này người Lâm gia đang ngồi trong sảnh tiếp khách, mặc dù lần này có nhiều người Lâm gia tới, nhưng biệt thự trên núi này của Lan Lăng Yến vô cùng lớn, cho nên dù có mấy chục người ngồi, cũng không cảm thấy chật chội. Ninh Vân Hoan vừa xuống tầng liền nhìn thấy người được mọi người vây quanh, Lâm Mậu Sơn mặc bộ quần áo Tôn Trung Sơn màu xám bạc, tóc hớt ngược ra sau, đang ôm Lan Ý trong lòng mà đùa với cậu nhóc, cậu nhóc cười khanh khách, cũng coi như náo nhiệt.

Nhìn thấy Ninh Vân Hoan đi xuống, trong mắt Lâm Mẫn lộ ra phiền chán, hất cằm lên, lạnh giọng nói:

"Khách đều đến cả rồi, cô vẫn chưa thức dậy, Ninh gia dạy cô đãi khách như vậy hay sao?"

Ninh Vân Hoan cau mày, không biết tại sao, bản thân cô chẳng làm gì, bà mẹ chồng Lâm Mẫn này nhìn cô không thuận mắt như vậy, nếu như vì cô và Lan Lăng Yến hết hôn làm cho bà ta không vui, cũng không nên đem

tức giận trút hết lên người cô chứ, dù sao cô mới là người bị hại, nếu như Lâm Mẫn vì chuyện của Lâm Xuyên mà ghét cô, Ninh Vân Hoan cũng chẳng tốt đến nỗi mà đi xin lỗi, bây giờ cô vẫn còn ghét Lâm Xuyên đây này!

"Ông ngoại bà ngoại và ba mẹ tới đây, sao có thể coi như là khách được?"

Đứng trước mặt người Lâm gia, Ninh Vân Hoan cũng chẳng muốn cãi nhau với Lâm Mẫn làm gì, chỉ là tránh nặng tìm nhẹ mà nói một câu, trong mắt ba Lan liền lộ ra vẻ hài lòng, vẫn chưa mở miệng nói chuyện, Lâm Mẫn đã cười lên:

"Chúng tôi đến đây không được xem là khách à? Ngay cả một người mẹ như tôi mà còn không có được một cái chìa khóa, còn không được xem như khách hay sao?"

Lâm Mẫn nghĩ tới hai ngày trước bà ta tìm con trai muốn lấy thêm một chiếc chìa khóa nữa nhưng bị Lan Lăng Yến cự tuyệt thẳng thừng, trong lòng liền hận tới mức ngứa răng, liên lụy tới việc bà ta nhìn Ninh Vân Hoan không thuận mắt:

"Nhưng thôi không tính toán nữa, căn nhà nhỏ như thế này dù sao cũng không phải nơi định cư lâu dài."

Biệt thự này của Lan Lăng Yến không hề nhỏ, tổng cộng có ba tầng, nếu không muốn đi thang bộ thì cũng có thang máy, vợ chồng hai người ở với nhau còn rộng rãi chán, lúc này Lâm Mẫn lại ghét bỏ nó quá nhỏ, Ninh Vân Hoan cũng lười tranh luận với bà ta về những chuyện này, mà cười cười vẫy vẫy tay với con trai, không nói gì.

Thái độ này của cô cũng làm cho Lâm Mậu Sơn hài lòng, Lâm Mẫn làm chuyện gì cũng vụng động, lời nói vừa rồi cũng làm mất đi bối phận của mình, bây giờ Ninh Vân Hoan đã chính thức đăng ký kết hôn với Lan

Lăng Yển, đã trở thành con dâu của Lâm Mẫn, mà cho dù hai người này chưa kết hôn, nể mặt đứa nhỏ trong lòng ông, Lâm Mậu Sơn cũng đánh giá cao Ninh Vân Hoan một chút.

Lâm gia ngày nay không đồng đều, chỉ có mấy đứa nhỏ chẳng nào nhiệt gì. Ba đứa con trai của ông, trừ Lâm Thâm ra, hai đứa khác đều bị nuôi thành một lũ phế vật, có thể thấy con trai của chúng nó mà được sinh ra cũng không phải mặt hàng tốt đẹp gì, lúc này có thể nuôi dưỡng một đứa cháu trai ngoại cho Lâm gia, Lâm Mậu Sơn vô cùng hài lòng.

Cho dù ông ta biết ba Lan có toan tính, nhưng ông nguyện ý bị toan tính. Sức khỏe của ông hiện nay vẫn còn tốt, sống thêm hai mươi năm nữa cũng không thành vấn đề, Lâm Ý do ông đích thân dạy dỗ, không lo sau này không nên người, cho dù sau này có gì ngoài ý muốn xảy ra, nhưng Lâm Ý vẫn là hi vọng của Lâm Mậu Sơn. Ba Lan mang đến cho ông một hi vọng, cho dù tạm thời đưa tài nguyên của Lâm gia cho Lan gia thì có làm sao? Hơn nữa còn có Lâm Mậu Sơn, ông sẽ không để chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Cũng bởi vì Ninh Vân Hoan hiểu rõ đạo lý, bất kể gia thế như thế nào, nhưng được cái nghe lời hiếu thuận. Lâm Mậu Sơn vô cùng hài lòng về cô, hiện nay nhìn thấy con gái cố tình làm khó cô, không khỏi cau mày, nghiêm khắc nói:

"Mẫn Mẫn, con thất lễ quá rồi đấy!"

Từ nhỏ Lâm Mẫn đã là đứa con gái được Lâm Mậu Sơn sủng ái, trong mấy người con của Lâm gia thì bà ta được sủng lên tận trời, nhưng uy vọng của Lâm Mậu Sơn tại Lâm gia cực cao, ông vừa mở lời, cho dù Lâm Mẫn có bất mãn tới đâu, vẫn phải nghe lời ông, hừ lạnh một cái, không nói gì nữa.

"Ba, tòa nhà này của tiểu Cửu con đã xem qua rồi, phía sau xây dựng thành khu vườn tư nhân, bên phải còn có sân golf, mấy năm không trở về, không bằng chúng ta đi tham quan một phen?" Lúc này ba Lan cũng cười cười nhìn Lâm Mẫn một cái, mở miệng giải vây thay cho Ninh Vân Hoan: "Lâm Ý để Hoan Hoan trông, vừa vặn chúng ta có thể đi dạo khắp nơi."

Đối với người lớn tuổi mà nói, đặc biệt là người như Lâm Mậu Sơn, có cảnh đẹp nào mà chưa xem qua, tuổi càng lớn càng thích những đồ đẹp tự nhiên, hơn nữa còn có khu vườn tư nhân, ông cũng muốn đi xem sao, đặc biệt là vẻ mặt của con gái ông không vui chút nào, vừa đúng lúc dẫn bà ta đi, tránh cho để bà ta ở lại đối đầu với Ninh Vân Hoan.

Mọi người đều đồng ý, Mộ Minh Lệ cùng với con trai con gái Lâm gia đương nhiên không dám phản đối, đoàn người đều đi ra ngoài, Lâm Xuyên lẫn trong đám đông bùm mặt nửa ngày đột nhiên lớn tiếng kêu:

"Ba, con không muốn đi!" Một người mở miệng, làm cho sắc mặt mấy người thay đổi, những người trẻ tuổi cũng lần lượt mở mồm phản đối.

Lâm Mậu Sơn vô cùng không thích đưa cháu gái Lâm Xuyên này, ông ta là người bảo thủ, đối với loại con gái đầu tóc loạn xạ mặt mũi chỉnh sửa tới bời như ả ta thì vô cùng chướng mắt, hiện nay ả ta không muốn đi, ông cũng không muốn nhìn thấy cô cháu gái này, tất nhiên không thèm để ý tới.

Mấy người rời đi, người trẻ tuổi liền ở lại, Ninh Vân Hoan ôm con trai, Lâm Xuyên dẫn một đám người đặt mâm ngồi xuống sofa: "Có gì ăn ngon không? Đói chết mất!"

Ninh Vân Hoan cau mày, nhìn thấy đám thanh niên chi chút loạn lên, có người còn lấy thuốc lá ra hút, cô vội vàng ôm con trai lên tầng, lười không muốn để ý đám người này, dù sao dưới lầu cũng có quản gia Lan Tứ và mấy người khác, Lâm Xuyên cũng ghét cô, nhìn thấy cô rời đi, liền kéo

băng khẩu xuống, cười cô một cái khinh miệt, nhận lấy thuốc lá người khác đưa tới hút.

Người Lâm gia phải tới giữa trưa mới trở lại, lúc này đám người Lâm Xuyên đã không còn ở đây nữa, trong phòng khách còn lưu lại mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn kèm theo chút khói thuốc, Lâm Mẫn đi vào thì nhìn bốn phía, sau đó hỏi Ninh Vân Hoan:

"Máy đứa Xuyên Xuyên đâu?"

Ninh Vân Hoan cũng vừa mới xuống, căn bản không thấy đám người Lâm Xuyên, Lâm Mẫn hỏi như vậy, cô liền lắc đầu thành thật nói: "Không biết."

"Cô có tác dụng gì? Có mấy người thôi cũng không nhìn thấy." Lâm Mẫn vừa nghe thấy cô trả lời, khóe miệng giật giật, vẻ mặt chán ghét làm cho tất cả mọi người đều biết bà ta không hề thích Ninh Vân Hoan một chút nào.

Nghe thấy vậy ánh mắt Ninh Vân Hoan lạnh lẽo, cô cũng không phải người chăm sóc trẻ con của Lâm gia, người không thấy liền tới tìm cô, đám người Lâm Xuyên cũng không phải là mấy đứa trẻ bốn năm tuổi, bây giờ chạy đi đâu mất thì có liên quan gì tới cô, lẽ nào chân của bọn họ mọc trên người cô hay sao? Giọng điệu của Lâm Mẫn vô cùng hùng hồn, không biết có phải vừa rồi đi ra ngoài bị người khác nói cho rồi hay không, lúc này vừa về đã trút giận lên người cô, Ninh Vân Hoan đang muốn mở miệng, ba Lan đã kéo Lâm Mẫn ôm vào lòng:

"Mẫn Mẫn." Giọng nói trầm thấp, mặc dù khuôn mặt tươi cười, nhưng ánh mắt ông lại có chút cảnh cáo.

Nếu là ngày thường Lâm Mẫn sẽ bỏ qua, nhưng nghĩ tới vừa rồi đi ra ngoài, trừ hai người anh trai ra thì ba mẹ, chồng và Lâm Thâm đều khuyên

bà ta không được tính toán với Ninh Vân Hoan, trong lòng Lâm Mẫn giận dữ.

Từ nhỏ bà ta đã là thiên chi kiêu nữ, tính cách cũng vô cùng cực đoan, thích nhất đối đầu với người ta, bà ta không tin có người có năng lực hơn bà ta! Nếu như hai vợ chồng Lâm Mậu Sơn khiến trách bà ta thì thôi, nhưng cả chồng bà ta và người nhà đều khuyên bà ta không nên so đo với Ninh Vân Hoan, cơn tức của Lâm Mẫn càng không thể áp chế được, lúc này nhìn thấy khuôn mặt Ninh Vân Hoan có chút ý lạnh, trong lòng bà ta càng không thoải mái.

Bản thân bà ta sinh ra con trai, bây giờ muốn vào nhà của nó, còn cần ba Lan đích thân qua đây mở lời, người mẹ ruột như bà ta, ngay cả một cái chìa khóa cũng không có, hơn nữa Lan Lăng Yến tìm một cô con dâu gia thế thấp thì thôi không nhắc tới nữa, anh còn khắp nơi bảo vệ Ninh Vân Hoan chu đáo!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Gây Hấn

Lâm Mẫn mở miệng, không cần Lâm Mậu Sơn lại tới dạy dỗ bà ta, ngay cả Mộ Minh Lệ nhìn thấy cũng có chút chướng mắt, bà không hiểu nổi những năm nay con gái bà ở cùng ba Lan mà sao tính tình nóng nảy này không bớt đi một chút nào, lúc đầu khi còn ở nhà mẹ đẻ, vì là cô con gái duy nhất, thân phận địa vị rất cao, không bị dạy dỗ như con trai, bà cũng vô cùng sủng ái con gái, mọi người đều nịnh nọt nó, nhưng sau khi gả cho người ta mà tính cách vẫn như vậy, rõ ràng là Lan Lăng Yến có chút khó chịu đối với nó rồi, nó còn cố tình gây sự với Ninh Vân Hoan, ba Lan còn chưa nói gì cô con dâu này, Lâm Mẫn đã ba lần bốn lượt gây khó dễ.

Vẻ mặt ba Lan không biểu hiện gì, nhưng là một lão đại hắc đạo, vốn chẳng hiền lành gì, đừng nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của ông hiện tại, nếu thực sự chọc giận ba Lan, đến lúc đó cho dù Lâm Mẫn bị uất ức, Lâm gia ở xa không thể can thiệp vào thì bà ta biết làm như thế nào?

Nghĩ tới đây, Mộ Minh Lệ không khỏi có chút đau lòng, khuyên bảo con gái một câu:

"Mẫn Mẫn, lễ giáo của con dâu?"

Lâm Mẫn không biết tại sao, rõ ràng bà ta là con gái duy nhất của Lâm Mậu Sơn, mấy năm liền bà ta mới về nước một lần, lần này khó khăn lắm mới trở về nhà, ba Lan không có thời gian ở cùng bà ta thì thôi, không biết hai người ba mẹ của bà ta bàn bạc gì với ba Lan, sau cùng Lâm Mậu Sơn cũng chẳng có thời gian ở cùng bà ta, mà đi ôm con trai của Ninh Vân

Hoan, hơn nữa trong lời nói của ông còn có ý giao Lâm gia cho đứa trẻ đó nữa!

Dựa vào cái gì, bà ta mới là người mang họ Lâm, con trai bà ta còn chưa có được Lâm gia, dựa vào cái gì mà con trai của Ninh Vân Hoan có thể có được? Cô ta là cái thá gì?

Hiện nay không chỉ con trai bà ta về phe của cô, ngay cả ba mẹ bà ta cũng đối nghịch với bà ta, đồng nghĩa với việc muốn bà ta cúi đầu trước cô, cũng không nghĩ lại xem Ninh Vân Hoan dựa vào cái gì, nếu như không có Lan Lăng Yến để mắt tới cô, 100 Ninh Vân Hoan bà ta cũng không thềm để vào mắt!

Đang lúc Lâm Mẫn tức giận, Mộ Minh Lệ còn khuyên răn bà ta, Lâm Mẫn chỉ cảm thấy trăm chuyện không thuận, cười lạnh nói: "Mẹ, con chỉ là tìm Tiểu Cửu lấy chiếc chìa khóa, lẽ nào không được hay sao? Tiểu Cửu không cho con thì thôi, lẽ nào trong tay cô ta có chìa khóa cũng không biết đưa cho con hay sao?"

Nghĩ tới con trai bà ta ngay cả chìa khóa nhà cũng không cho bà ta, trong lòng Lâm Mẫn càng không vui, đặc biệt là trong tay Ninh Vân Hoan còn có chìa khóa, bà ta càng nghĩ càng không thoải mái, sắc mặt cũng ngày càng khó coi:

"Cũng không nhìn xem cô ta dựa vào cái gì mà đòi cầm, người mẹ ruột như con còn chưa có chìa khóa, cô ta càng không có tư cách!"

Ninh Vân Hoan nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Lâm Mẫn, trong lòng cũng chẳng vui vẻ gì.

Sau khi hai vợ chồng ba Lan quay về, mỗi lần gặp là Lâm Mẫn đều chán ghét cô, cho dù cô là một cái túi trút giận cũng không thể chịu được nữa, trực tiếp nói:

"Trong tay mẹ không có chìa khóa? Con nhớ rằng Lan Lăng Yến đã từng nói qua, anh ấy từng đưa cho mẹ một chiếc rồi."

"Tôi đã cho Xuyên Xuyên rồi." Lâm Mẫn vừa nói ra, ánh mắt ba Lan co giật hai cái, kẻ thù của Lan Lăng Yến không ít, cho dù đi lại cũng cần vệ sĩ bảo vệ, bên ngoài không biết còn có bao nhiêu người muốn lấy mạng nó, trong biệt thự mà nó ở, không biết những người ở đây được lựa chọn kĩ càng tới mức nào, chìa khóa biệt thự lại bị Lâm Mẫn dễ dàng đưa cho cháu gái như vậy, mặc dù trước mắt Lâm Xuyên không có vấn đề gì, nhưng ai biết được sau này ả ta có bị người khác thu mua hay không? Đừng nói là quan hệ anh em họ không thể dựa dẫm, trong mắt ba Lan thì ngay cả cha con với nhau còn có chút phòng bị nữa là, Lâm Mẫn lại tùy ý cho người khác chìa khóa, trong mắt ông thì việc làm của bà ta không khác gì xem sinh mệnh của con trai mình như một trò đùa, sắc mặt ông rất khó coi.

"Bắt cô ta trả lại!" Cho dù đứng trước mặt Lâm gia, ánh mắt của ba Lan vẫn hung ác nham hiểm: "Chìa khóa đó được đặc biệt chế tạo, nếu như muốn làm thêm chìa khóa khác, thì phải đổi toàn bộ hệ thống khóa!" Ngọn núi này nhìn thì thanh nhã, nhưng xung quanh có vô số tia hồng ngoại quét tới quét lui. Những thứ này đều là sản phẩm của phòng nghiên cứu, cho dù Lâm gia cũng không được phòng bị nghiêm ngặt như nơi này của Lan Lăng Yến, nếu như phải thay đổi toàn bộ lại từ đầu, hao hụt tiền tài không nói, quan trọng là vô cùng phiền phức, dễ bị người khác chui vào lỗ hổng!

Người Lâm gia có chút ngại ngùng, đặc biệt là Lâm Thâm cha của Lâm Xuyên, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc đáng sợ của ba Lan, trong lòng không khỏi mắng chửi Lâm Xuyên đồng thời cũng cảm thấy ba Lan chẳng nề mặt Lâm gia chút nào, lại thêm Lâm Mậu Sơn có ý giao Lâm gia cho Lâm Ý, chuyện tốt đều bị người Lan gia chiếm hết rồi, trong lòng người Lâm gia ít nhiều cũng có chút không vui, lúc này lại thấy ba Lan chỉ trích Lâm Mẫn, Lâm Thâm liền nghĩ có phải ba Lan mượn chuyện chìa khóa mà

làm khó hay không, nhìn thấy Lâm Ý được Lâm Mậu Sơn sủng ái, nên cố ý làm khó Lâm gia.

"Ba, Lâm Xuyên lấy chìa khóa làm quà sinh nhật tặng người khác, đã bị Lan Lăng Yến thu hồi lại rồi." Nhìn thấy khuôn mặt tức tối mức đỏ bừng của Lâm Mẫn, Ninh Vân Hoan ở một bên bất động thanh sắc nói một câu, câu nói này vừa nói ra, Lâm Mậu Sơn liền trừng mắt nhìn Lâm Mẫn, sau đó mới nhìn Lâm Thâm: "Lão đại, nha đầu Lâm Xuyên cần giáo dục một chút, một cô gái, cả ngày hỗn loạn với người khác còn ra thể thống gì. Bây giờ còn trang điểm nam không ra nam nữ không ra nữ, khuôn mặt vốn đang tốt đẹp tự nhiên đi chỉnh sửa làm gì, có phải nó cảm thấy sinh ra trong Lâm gia, thừa kế khuôn mặt của trường bối là chuyện mất mặt?"

Vốn dĩ Lâm Mậu Sơn cảm thấy những chuyện mà con gái và cháu gái ông ta làm có chút hồ đồ, nhân cơ hội chỉ muốn dạy dỗ một phen, nhưng ông ta càng nói lửa giận cháy càng lớn, nghĩ tới dáng vẻ hiện nay của Lâm Xuyên, trước đây Lâm Mậu Sơn không thèm để ý tới, hiện nay đã nhắc tới, tất nhiên liền nói cho đủ: "Cái tai lành lặn bị đục toàn là lỗ, đeo vòng vàng lớn vòng vàng nhỏ chói lóa, nó muốn cái gì? Nếu như cảm thấy ngày tháng trôi qua quá yên bình, thì đưa vào quân đội đi! Con gái Lâm gia không thể giúp gia đình nhà mình thì thôi, đừng có bôi đen gia đình dòng họ, lần sau mà để tôi nhìn thấy nó trang điểm ăn mặc như vậy, thì đừng xuất hiện trong cái nhà này nữa, đưa ra nước ngoài đi!"

Đưa ra nước ngoài đồng nghĩa với việc Lâm Xuyên bị kéo ra khỏi dòng chính Lâm gia, cho dù Lâm Xuyên là cháu gái ruột của Lâm Mậu Sơn, nhưng sau này ở Lâm gia sẽ không có phần của ả ta nữa, nhiều lắm cũng chỉ được chút của hồi môn, hình phạt này vô cùng nghiêm trọng, Diệp Từ mẹ của Lâm Xuyên liền trắng mặt, thân thể lắc lư hai cái, nước mắt chảy ra.

Lâm Đan ở một bên liếc nhìn Ninh Vân Hoan, mím môi, lúc này mới tiến lại gần Lâm Mậu Sơn: "Ông, em gái không hiểu chuyện, nhưng vẫn

mong ông cho nó một cơ hội."

So với cái cách trang điểm như lưu manh của Lâm Xuyên, nhìn Lâm Đan lại hào phóng tao nhã hơn nhiều, trên người cô ta có bóng dáng trầm ổn bình tĩnh của Mộ Minh Lệ, hơn nữa Lâm Đan cũng được xem như đứa trẻ xuất chúng trong thế hệ này, mặc dù lúc này cô ta nói chuyện, Lâm Mậu Sơn chẳng hề cho cô ta sắc mặt tốt, nhưng ít nhất cũng không ngắt lời cô ta, xem như chấp nhận lời khẩn cầu của cô ta.

Sau khi Ninh Vân Hoan nói ra chuyện Lâm Xuyên đem chìa khóa tặng đi như một món quà, Lâm Mẫn có chút xấu hổ, thấy Lâm Mậu Sơn phát tiết một hồi, lại nghĩ tới sắc mặt lúc nãy của chồng, trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng vẫn có chút không tin: "Đồ vật quan trọng như vậy, Xuyên Xuyên xin tôi lâu như vậy, sao có thể tặng cho người khác?"

"Là tặng cho một cô gái tên Liễu Yên, nếu mẹ không tin, tìm Lâm Xuyên hỏi một chút là biết." Ninh Vân Hoan như cười như không nói ra lời này, người Lâm gia nhất thời trầm mặc, nghĩ tới lần trước Lan Lăng Yến dẫn Ninh Vân Hoan tới Lâm gia, Lâm Xuyên có dẫn tới một cô gái nói là muốn giới thiệu cho Lan Lăng Yến, sắc mặt Lâm Mẫn đen kịt.

Ngay cả tên của đối phương Ninh Vân Hoan cũng đã nói ra, có thể thấy đây là sự thật.

Từ lúc Lâm Xuyên được sinh ra, không biết tại sao, nhà mẹ đẻ nhiều cháu gái như vậy, nhưng bà ta chỉ thích mỗi Lâm Xuyên. Sau khi con trai Lan Lăng Yến được sinh ra bà ta không dám tiếp cận, lo lắng sau này nếu con trai không còn thì bà ta sẽ đau lòng, nhưng đối với đứa cháu gái này mà nói, thì không có nhiều lo ngại như vậy, cho nên Lâm Mẫn vô cùng vừa ý với đứa cháu gái có tính cách tương đồng với bà ta, còn đem tình thương không thể mang tới cho con trai gửi gắm lên người mấy đứa cháu gái, trong đó bà ta đối tốt với Lâm Xuyên nhất, thậm chí quan hệ của bà ta với Lâm Xuyên còn thân mật hơn so với quan hệ của bà ta với Lan Lăng Yến.

Cũng vì lí do đó, Lâm Xuyên quần quýt lấy bà ta muốn có chìa khóa, mặc dù Lâm Mẫn dặn dò ả ta mấy câu, nhưng vẫn đem chìa khóa cho ả ta, nhưng không ngờ Lâm Xuyên lấy nó làm quà đi tặng.

Lâm Mẫn căm tức trừng mắt nhìn Diệp Từ, nhếch cằm lên hỏi: "Chị dâu, lai lịch về bạn của Lâm Xuyên như thế nào? Lâm gia chúng ta không phải ai cũng có thể dễ dàng làm thân đâu." Lúc bà ta nói chuyện, khóe mắt còn liếc về phía Ninh Vân Hoan.

Mặc dù bây giờ biết cháu gái bà ta làm sai, nhưng Lâm Mẫn nghĩ tới Lâm Xuyên, cũng không nỡ trách ả ta, mà đẩy hết mọi tội lỗi lên người được Lâm Xuyên tặng cho chìa khóa:

"Lấy đồ vật để dỗ ả ta, cẩn thận Xuyên Xuyên bị mắc mưu!"

Hiện nay ba Lan đứng về phía con trai, nhưng Diệp Từ không có ai làm hậu thuẫn, Lâm Mẫn tức giận liền đem nọi chuyện đẩy cho Diệp Từ, Diệp Từ cắn chặt răng, nhưng đối mặt với cô gái có thân phận địa vị cao hơn mình, chồng người ta cũng có thân phận địa vị cao hơn chồng mình, bà ta chẳng biết làm sao, chỉ có thể thừa nhận trở về sẽ dạy dỗ con gái thật tốt, cuối cùng vẫn đem tức giận này ghi hận trên người Ninh Vân Hoan.

Lời nói vừa rồi của Lâm Mẫn làm mọi người có chút xấu hổ, người Lâm gia cũng ngại ở lại ăn cơm, nhìn thấy con trai vừa tới một lúc đã phải rời đi, trong lòng Ninh Vân Hoan không vui, buổi trưa ba Lan đã gọi điện cho Lan Lăng Yến đi ăn cơm cùng ông, sẽ không trở về, Ninh Vân Hoan nghĩ nghĩ kể từ khi con trai bị ôm tới Lâm gia, cô vẫn chưa trở về Ninh gia, cho nên liền cho người chuẩn bị xe, đi tới Ninh gia.

Kể từ lần phẫu thuật trước, ba Ninh cũng vô cùng cẩn thận đối với sức khỏe của mình, cuộc sống càng quy luật hơn so với trước đây, 12 giờ hai vợ chồng ông đã sớm ăn cơm xong rồi, nhìn thấy con gái trở về thì vô cùng kinh ngạc, sau khi hỏi mới biết Ninh Vân Hoan vẫn chưa ăn cơm, Ninh phu

nhân liền cho người hâm nóng thức ăn, rồi kéo tay con gái ngồi xuống sofa nói chuyện, hai mẹ con đã lâu không gặp, lúc này liền nói chuyện không ngừng, ba Ninh cầm tách trà ngồi bên cạnh nghe, thỉnh thoảng cười, nhìn thì có vẻ như tâm tình không tệ, nhưng lông mày vẫn cau lại, thoạt nhìn bộ dáng tâm sự nặng nề.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Nghĩa Khí

"Ba, sao vậy, lẽ nào con về ba không vui hay sao?" Nói được mấy câu, Ninh Vân Hoan nhìn dáng vẻ mệt mỏi của ba Ninh, hai bên tóc trên thái dương lại có thêm nhiều tóc bạc, thấy ông không có ý chủ động nói ra, Ninh Vân Hoan nhịn không được phải mở miệng hỏi: "Hay là gần đây sức khỏe ba không tốt?"

Vừa nói tới vấn đề này, ba Ninh càng cau mày hơn, ngay cả mẹ Ninh cũng khó chịu, bộ dáng vô cùng mệt mỏi: "Bình thường ba con có chỗ nào không thoải mái đâu, chính là bị người ta cố ý làm cho không thoải mái! Chỉ là ba con mong con không phải lo lắng về những chuyện này, nên mới không nhắc tới."

Bây giờ ba Ninh đã nghỉ hưu, công ty đã giao cho Lan Lăng Yến quản lí, theo lí mà nói thì cuộc sống của ông và mẹ Ninh phải nhàn nhã vui vẻ mới đúng, cô đã kết hôn rồi, gần đây không có chuyện gì để cho ông phải lo lắng, điều duy nhất mà ông bận lòng, cũng chỉ có Ninh Vân Thành thôi.

Nghĩ tới đây, Ninh Vân Hoan cảm thấy phiền chán, gần đây ba mẹ của Lan Lăng Yến tới, ba Lan còn tốt, Lâm Mẫn lại không thích cô, cô cũng sắp quên mất phiền toái Ninh Vân Thành này rồi, lúc này trở về nhìn thấy bộ dáng của ba Ninh, nghĩ tới Ninh Vân Thành làm cô không khỏi nghĩ tới Cổ Doanh Tích, sắc mặt vô cùng khó coi.

Quả nhiên, mẹ Ninh than thở rồi nói: "Con gái Cổ gia đã bỏ đứa bé rồi, nhưng đứa bé cũng nhiều tháng rồi.... .." Mẹ Ninh kể lể, nước mắt cũng rớt xuống:

"Anh trai con không chịu thua kém, cũng không biết học ai, ở bên ngoài nợ hơn 9000 vạn tiền cờ bạc." Ba Ninh vốn đã dặn không nói chuyện này cho Ninh Vân Hoan biết, nhưng mẹ Ninh không nhịn được, từ sau khi Ninh Vân Thành trở về đòi tiền, món nợ hơn 9000 vạn giống như một ngọn núi nặng trĩu đè nặng trong lòng bà, làm bà sợ tới nỗi toàn thân run rẩy.

Sáng sớm hôm nay mẹ Ninh vốn dự định cùng đi dạo phố với ba Ninh, ai ngờ vừa mới chạy xe ra cổng tiểu khu đã có người ném phân người vào xe bọn họ, mặc dù phân chỉ dính vào xe, nhưng cũng dọa cho mẹ Ninh sợ chết khiếp, suýt nữa thì huyết áp tăng cao, nếu không phải bà mang thuốc theo bên mình, lúc này chắc là Ninh Vân Hoan sẽ phải gặp bọn họ trong bệnh viện mất.

Người đòi nợ ba lần bốn lượt tìm tới Ninh gia, nếu như đây không phải khu biệt thự được bảo vệ an toàn, e rằng bọn chúng đã mang sơn đỏ tới hắt hết lên nhà mình rồi cũng nên! Sau khi trải qua chuyện buổi sáng, mẹ Ninh vô cùng sợ hãi, mấy người kia luôn miệng nói nếu Ninh gia không trả nợ, liền chặt chân của Ninh Vân Thành, còn nói không để Ninh gia sống yên ổn, mẹ Ninh bị dọa sợ muốn chết, bà vô cùng hoang mang lo sợ, mặc dù lúc trước cố kìm nén không muốn lộ ra manh mối để con gái phát hiện ra. Nhưng hiện nay Ninh Vân Thành không ở đây, con gái Ninh Vân Hoan liền trở thành trụ cột tinh thần của mẹ Ninh. Nghe thấy cô chủ động nhắc tới chuyện này, mẹ Ninh tất nhiên không nhịn được nói ra rõ ràng.

Nghe thấy mẹ Ninh nói Ninh Vân Thành nợ hơn 9000 vạn, trong lòng Ninh Vân Hoan có chút quái dị.

Chuyện cho người khuyến khích hai người Ninh Vân Thành và Cố Thiệu Đào đánh bạc là do cô mượn người của Lan Lăng Yến để thực hiện, những cảnh mà ba Ninh mẹ Ninh gặp phải lúc này nói ra thì có liên quan tới cô, trong lòng cô vừa cảm thấy áy náy, vừa cảm thấy kì lạ.

Cô chính là người đứng sau màn, biết Ninh Vân Thành nợ tiền, nhưng không phải nợ hơn 9000 vạn, mà chỉ có hơn 1000 vạn thôi, hơn 9000 vạn này trừ đi 1000 vạn lúc đầu, thì vẫn còn hơn 8000 vạn nữa, Ninh Vân Thành không thua nhiều tiền tới như vậy, chỉ có Cố Thiếu Đào nợ hơn 7, 8 ngàn vạn thôi.

Nghĩ tới đây, Ninh Vân Hoan đoán rằng có lẽ Ninh Vân Thành gánh nợ thay cho Cố Thiếu Đào, cho nên bảy tám ngàn vạn Cố Thiếu Đào nợ đều tính lên đầu Ninh Vân Thành, còn hào phóng giúp đỡ người khác nữa cơ đấy!

Lần trước Cố Doanh Tích bị vạch trần chuyện mang thai không phải con của Ninh Vân Thành, không ngờ ả ta cũng có chút bản lĩnh. Dưới tình thế bất lợi với ả ta như vậy vẫn có thể dỗ ngọt Ninh Vân Thành nguyện chết vì ả, không chỉ yêu mình ả ta tới mức điên cuồng, yêu ai yêu cả đường đi lối về nên yêu thương luôn cả người nhà của Cố Doanh Tích, đoán ra được như vậy, Ninh Vân Hoan càng chắc chắn Ninh Vân Thành vì muốn lấy lòng Cố Doanh Tích mà gánh nợ thay cho Cố Thiếu Đào.

Thuộc hạ của Lan Lăng Yến không phải người thường, biện pháp ép trả nợ của bọn họ đủ để Cố Thiếu Đào phát điên, Cố gia chỉ là gia đình bình thường, cho dù giết Cố Thiếu Đào để đòi nợ, hẵn ta cũng chẳng chả nổi 100 vạn, hơn nữa tiền phẫu thuật của Cố Nhàn cũng là vay Mộ gia mới có được, ngay cả một đồng tiền Cố gia cũng chẳng có, hiện nay Cố Thiếu Đào nợ cờ bạc lên tới mấy ngàn vạn, Cố gia không thể giúp hẵn ta, bản thân hẵn cũng chẳng trả nổi, mà Cố Thiếu Đào cũng chẳng phải loại người coi thường cái chết, dưới tình cảnh như vậy, người Cố gia chỉ có thể đổ tất món nợ đó lên người Ninh Vân Thành, đây mới là lối thoát duy nhất của Cố gia!

Dù Ninh gia chẳng phải hào môn thế gia gì, nhưng so với Cố gia, ngày ngày trôi qua còn tốt hơn nhiều, mặc dù trong tay Ninh gia không có đủ khoản tiền mặt lên tới hơn 9000 vạn, nhưng bán công ty và bán hai biệt thự đi gom góp lại cũng đủ để trả nợ, phỏng chừng Ninh Vân Thành cũng nghĩ

như vậy, cho nên mới chủ động gánh nợ thay, có thể phân giải nỗi lo thay cho người trong lòng, thuận tiện còn lấy lòng được cả Cố gia!

Nhưng Ninh Vân Thành muốn làm anh hùng dõm cứu giúp người trong lòng, lại chẳng hề nghĩ tới Ninh gia vợ tội vô duyên vô cố phải gánh chịu một món nợ khổng lồ, cho dù ba Ninh táng gia bại sản lấy đủ số tiền kia, nhưng tại sao ông lại phải vì người Cố gia mà bị trắng tay như thế? Hơn nữa Ninh Vân Thành thực sự coi tất cả Ninh gia đều là của hãn ta hay sao, cho dù ba Ninh không thất vọng về hãn mà giao cả công ty cho hãn, nhưng hãn ta đừng quên, cô cũng có một nửa Ninh gia, hãn ta nguyện vì Cố Doanh Tích mà bỏ ra hơn 9000 vạn thì thôi, vẫn còn chưa hỏi qua cô có nguyện ý vì Cố Doanh Tích mà táng gia bại sản đâu!

Nhĩ tới kiếp trước, giữa người trong lòng và cha mẹ em gái ruột thịt, Ninh Vân Thành chẳng hề do dự mà chọn Cố Doanh Tích, cũng dùng hết mọi biện pháp để lừa gạt chiếm trọn Ninh gia, làm cho cô trắng tay, sau cùng bị chết thảm, ánh mắt Ninh Vân Hoan càng lạnh lẽo.

Gần đây ba Ninh mẹ Ninh đã bị dọa cho hồn vía lên mây rồi, được lắm Ninh Vân Thành, vì một Cố Doanh Tích mà dờ thủ đoạn như vậy.

Ninh Vân Hoan vì chuyện ba mẹ chồng trở về cùng với việc con trai bị ôm tới Lâm gia mà không chú ý tới Ninh gia, làm cho Ninh Vân Thành nắm được kẻ hở! May mà hôm nay cô trở về, ba Ninh vẫn chưa đưa tiền cho bọn chúng, không thì đúng là làm cô tính toán sai vụ này, dự định gì cũng thất bại hết, để cho hai người Ninh Vân Thành sống thoát!

Mặc dù tiền Ninh Vân Thành cầm đi cũng là tiền của Lan Lăng Yến, thực ra số tiền này cũng chỉ là tay trái chuyển sang tay phải cuối cùng vẫn vào tay Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan đoán rằng Lan Lăng Yến không nói nguyên nhân của chuyện này cho cô biết, có lẽ là vì nể mặt ba Ninh mẹ Ninh!

Hai vợ chồng Ninh gia vẫn chưa hoàn toàn chết tâm với con trai, nếu không lần này Ninh Vân Thành nợ tiền, mẹ Ninh sẽ không sợ hãi tới mức như thế này. Dù sao Ninh Vân Thành cũng là con trai duy nhất của họ, hơn nữa ba Ninh mẹ Ninh không giống Ninh Vân Hoan, có kí ức của kiếp trước, biết rằng Ninh Vân Thành sẽ vĩnh viễn không quay đầu, ngược lại còn đi theo Cố Doanh Tích càng đi càng xa, ba Ninh mẹ Ninh không biết những chuyện này, còn ôm hi vọng đối với Ninh Vân Thành, cho nên vẫn có khả năng trả nợ thay hắn ta.

Sau đó những chuyện như thế này có một lần thì sẽ có hai lần, lần này là Ninh Vân Hoan cùng Lan Lăng Yến đào hố để Ninh Vân Thành và Cố Thiếu Đào nhảy xuống, ba Ninh mẹ Ninh mà thay hắn ta trả nợ thì hắn ta sẽ không sao cả, nếu như lại có một này nào đó hắn ta bị người khác tính kế, nếu như ba Ninh mẹ Ninh lại thay hắn giải quyết, lại không thể bù đắp tổn thất, đây chính là một cái động không đáy, vĩnh viễn không thể lấp đầy nó!

Từ những chuyện của kiếp trước, Ninh Vân Hoan liền tin tưởng những điều này, lúc đầu nam nhân của Cố Doanh Tích vì ả ta mà tính kế với cả người thân, cầm một đồng tiền đến lấy lòng ả ta, loại cuộc sống xa xỉ tiêu tiền như nước, núi vàng cũng không đủ cho bọn chúng tiêu xài, ba Ninh mẹ Ninh quản lần một thì sẽ có lần hai, cho nên theo cái nhìn của Ninh Vân Hoan, lần này ba Ninh mẹ Ninh không nên giúp đỡ Ninh Vân Thành!

Hắn ta không phải thích làm anh hùng dõm hay sao? Hắn ta không phải thích sĩ diện hay sao? Hắn ta vui lòng lấy lòng người yêu, nguyện vì Cố Doanh Tích mà tính kế với cha mẹ, đây đúng là tình thâm như biển, nếu đã như vậy, Ninh Vân Hoan sẽ để hắn ta tự mình hưởng thụ!

Kiếp trước tình cảm của Cố Doanh Tích và nam nhân của ả bền chắc hơn vàng, kiếp này Ninh Vân Thành vẫn bị ả ta mê hoặc mù quáng, trước đây là do cô quá ngốc, lần này Ninh Vân Hoan muốn thử xem thứ tình cảm thâm sâu hơn biển của bọn chúng ra sao, không biết sau khi Ninh Vân Thành biết được hắn nợ nần chồng chất, mà hai người ba Ninh mẹ Ninh

không thay hẳn trả nợ, nhìn hẳn ta ngày ngày bị người đòi nợ tìm đến, còn tâm tình mà phong hoa tuyết nguyệt với Cố Doanh Tích nữa hay không, xem hẳn ta bị phiền phức, Cố Doanh Tích do hẳn và người khác cùng hưởng, còn có thể thâm tình tới đâu!

Nghĩ như vậy, Ninh Vân Hoan lạnh lùng cong môi, dựa vào người mẹ Ninh đang khóc không ngừng, rút giấy lau nước mắt cho bà:

"Mẹ, Ninh Vân Thành thua nhiều tiền như vậy, chúng ta phải làm sao?"

Nói tới vấn đề này, ba Ninh có chút xấu hổ, mẹ Ninh lau nước mắt, có chút ngại ngùng nói: "Dù sao vẫn là anh trai con, cũng không thể thấy chết mà không cứu, mấy người đòi nợ kia vô cùng hung hãn, mẹ cũng không muốn Vân Thành xảy ra chuyện gì. Ba con cũng công bằng một chút, dù sao công ty đã giao cho con, trong tay ông ấy có chút tiền, mẹ cũng có chút châu báu trang sức, lại bán biệt thự này đi, đập vào đó, hẳn là có thể được khoảng 10 ngàn vạn, đến lúc đó bảo toàn cái mạng của anh trai con.... .."

Đã sớm đoán được kết quả, lúc mẹ Ninh có chút xấu hổ nói ra, biểu tình của Ninh Vân Hoan thay đổi.

Dù sao Ninh Vân Thành cũng là con trai do ba Ninh mẹ Ninh đích thân sinh ra, cho dù họ có hận Ninh Vân Thành tới mức nào đi chăng nữa, nhưng thù với con trai có bao giờ là thù vĩnh viễn đâu, Ninh Vân Hoan đoán được như vậy, trong lòng càng thêm chán ghét Ninh Vân Thành. Ba mẹ nghĩ cho hẳn ta như vậy, nhưng hẳn ta chỉ để ý một mình Cố Doanh Tích, vì ả ta mà mất đi lí trí, cũng không biết có phải do hào quang nữ chủ trên người Cố Doanh Tích hay không, mới làm cho Ninh Vân Thành bị mê hoặc tới mức thần hồn điên đảo như thế này.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Trút Giận

"Hoan Hoan, con cũng đừng trách ba con, ông ấy cũng muốn mọi chuyện tốt đẹp thôi, dù sao đó cũng là anh trai con, hiện nay công ty giao cho con, chúng ta cũng không thể trơ mắt nhìn anh trai con bị hại, con, con có tha thứ cho ba mẹ hay không?" Mẹ Ninh nói tới đây, cũng cảm thấy có chút áy náy. Gần đây con trai hoàn toàn không giống trước đây mà dường như biến thành một người khác, bà cũng nhìn không thuận mắt, sau lưng không biết đã vụng trộm đau lòng bao nhiêu lần, nhưng rốt cuộc vẫn là con trai mình, nhìn thấy hấn ta rơi vào bước đường này, mẹ Ninh không nhẫn tâm.

Mấy người đòi nợ vô cùng hung dữ, ba Ninh mẹ Ninh đều tận mắt chứng kiến, cũng sợ nếu như họ không đưa tiền, đến lúc đó con trai sẽ bị chặt chân chặt tay, con trai đẻ của mình, mẹ Ninh đã để hấn chịu khổ bao giờ đâu, chỉ muốn dốc hết vốn liếng cứu nó, mẹ Ninh nghĩ tới cuộc sống sau này, nhịn không được khóc ra tiếng.

"Sau này còn không biết làm thế nào, nhưng mấu chốt vẫn phải giải quyết chuyện trước mắt đã."

Ninh Vân Hoan đưa bà một cái khăn giấy để bà lau nước mũi, lại nhìn ba Ninh ngồi bên cạnh trầm mặc không nói gì, giống như chỉ trong chốc lát ông đã già đi 10 tuổi vậy:"Ba, lần này ba trả thay Ninh Vân Thành, sau này ba làm thế nào?" Hai vợ chồng ba Ninh đã sớm phân chia tài sản cho con, hơn nữa không giữ lại chút tài sản cho mình, họ làm như vậy hoàn toàn không nghĩ tới bản thân mình, tiếc là vì một người như Ninh Vân Thành, thực sự không đáng giá.

"Ba với mẹ con thì không nhắc tới nữa, sống tiết kiệm một chút là được, lúc đó để lại chút tiền mua một căn nhà nhỏ, ba cũng quản lý công ty Ninh gia mấy chục năm, đến lúc đó đi tìm việc, dù sao vẫn có thể nuôi sống bản thân." Ba Ninh sớm đã tính toán xong, trả xong nợ, ông mặt dày đi tìm mấy người bạn cũ xin một công việc, làm một quản lý nho nhỏ, cũng có thể kiếm chút tiền, hai người sống tiết kiệm một chút vẫn đủ.

Mặc dù từ nhỏ ba Ninh không phải con nhà hào môn, nhưng Ninh gia cũng được xem như nhà giàu, từ nhỏ tới lớn chưa chịu khổ bao giờ, cũng chẳng thiếu tiền tiêu, càng không cần phải nói tới việc đi làm nhân viên cho người khác sai sử, trước đây ông vẫn ngời ngang hàng với những người bạn cũ, nếu như không còn gì nữa, lại còn phải làm nhân viên dưới trướng những người bạn cũ, từ nay về sau làm sao có thể đứng thẳng lưng lên được, không chỉ cuộc sống không tốt, còn mất đi tự tôn, cho dù như vậy ông cũng quyết định làm theo, Ninh Vân Hoan thở dài:

"Ba."

"Con yên tâm." Ba Ninh giống như sợ con gái không đồng ý, cũng sợ cô sẽ nghĩ ông bênh vực Ninh Vân Thành hơn, vội vàng giải thích: "Lần này ba giúp nó, anh trai con bị giáo huấn rồi, nhất định sẽ sợ. Ba cố ý đưa tiền chậm vài ngày để nó biết sợ, chỉ cần nó biết sợ, lần sau sẽ không đánh bạc nữa."

Ba Ninh nói tới đây, Ninh Vân Hoan không khỏi cười khổ: "Ba, sau này Ninh Vân Thành có đánh bạc hay không con không nhắc tới nữa, nhưng trước đây con đã nói với ba, con tìm người theo dõi Ninh Vân Thành và Cố Thiếu Đào, ba còn nhớ không?" Đã nói như vậy, Ninh Vân Hoan tất nhiên sẽ nói ra dự tính của Ninh Vân Thành. Cô không tin ba Ninh mẹ Ninh lo lắng hãi hùng mấy ngày nay, tấm lòng người ba hiền từ suy nghĩ vì Ninh Vân Thành, sau khi biết hẳn ta lừa gạt mình có nản lòng thoái chí đối với hẳn hay không!

"Nhớ" Nghe thấy lời nói của Ninh Vân Hoan, trong lòng ba Ninh đột nhiên cảm thấy có chút kì quái, thực ra họ đã sớm quên chuyện này rồi, nghe thấy Ninh Vân Hoan nhắc lại, hai vợ chồng muốn khuyên Ninh Vân Hoan hòa hợp mối quan hệ với Ninh Vân Thành, dù sao cũng là anh em ruột, không nên căm ghét nhau như vậy, ai ngờ lời nói tiếp theo của Ninh Vân Hoan làm ba Ninh tức chết.

"Ninh Vân Thành xác thực có thua tiền, nhưng ba mẹ có biết không, hẳn ta không thua tới 9000 vạn đâu, chỉ có hơn 1000 vạn thôi, ngược lại Cố Thiếu Đào mới là người thua tới bảy tám ngàn vạn."

Tay của ba Ninh bắt đầu run rẩy, khóe môi mẹ Ninh cũng vô cùng run rẩy, giống như có chút không hiểu rõ ý của cô: "Lời của con có ý gì?" Họ không tin con trai họ sẽ tính kế họ như vậy, cho nên lúc này mẹ Ninh không tin, hỏi thêm một câu.

"Hẳn là Ninh Vân Thành muốn lấy lòng Cố Doanh Tích, nên đem khoản nợ của Cố Thiếu Đào cột lên lưng mình, về nhà tìm hai người đòi tiền." Ninh Vân Hoan than thở một tiếng, vẫn là đem chuyện này nói ra thì tốt hơn, bây giờ nói ra mặc dù hai người ba Ninh mẹ Ninh bị đả kích, nhưng vẫn tốt hơn là khi họ bỏ ra tất cả mà vẫn chẳng hề biết gì, tốt hơn so với việc sau này mới bị vạch trần.

Chuyện này mà giấu đi đối với hai người họ cũng không phải chuyện tốt, ngược lại càng dung túng Ninh Vân Thành, nói ra chắc chắn làm ba Ninh mẹ Ninh khó chịu, nhưng họ cũng sẽ sinh ra phòng bị đối với Ninh Vân Thành, đây là lần đầu tiên Ninh Vân Thành tính kế họ, biết sớm một chút, sau này dù Ninh Vân Thành có làm ra những chuyện giống với kiếp trước đi chăng nữa, ba Ninh sẽ không bị hắn ta chọc cho tức chết.

"... .." Ba Ninh mẹ Ninh mờ mịt liếc nhìn nhau, sắc mặt mẹ Ninh trở nên xanh mét, đột nhiên khuôn mặt tức tới mức sừng đỏ, một

ngụm máu mắc ở cổ họng, làm cho bà suýt nữa thì phun ra, ngực bà phập phồng, đột nhiên trợn trừng mắt, ngã ra sau sô pha.

Ba Ninh mẹ Ninh vì hấn ta mà lo lắng hãi hùng, thậm chí còn nghĩ tới sau này sẽ mua một căn nhà nhỏ đủ sống, ba Ninh còn vì Ninh Vân Thành mà tiếp tục đi làm, về sau phải xem sắc mặt người khác mà làm việc, nhưng ai ngờ Ninh Vân Thành lại vì Cố Doanh Tích mà lừa gạt hai người!

Nghĩ tới tâm trạng của hai vợ chồng trong mấy ngày nay, Ninh Vân Thành căn bản chưa từng nghĩ thay cho họ, trong lòng hấn ta chỉ có Cố Doanh Tích, có thêm quan tâm ba mẹ gấp gáp sợ hãi như thế nào đâu! Khi biết sự thật này, mẹ Ninh nhất thời không chịu đựng nổi, trước mắt đen kịt, không biết chuyện gì nữa.

Ba Ninh vội vàng lại gần xem, Ninh Vân Hoan đã gọi điện cho Lan Lăng Yến: "Mẹ bị bị tức giận hôn mê rồi."

Đối với việc Ninh gia xảy ra chuyện, Lan Lăng Yến tất nhiên là biết rõ, nghe thấy Ninh Vân Hoan gọi tới, không nói hai lời liền gọi một cuộc điện thoại khác, Ninh Vân Hoan nghe thấy đầu bên kia giống như tiếng anh gọi điện cho bác sĩ, cũng không biết tình trạng hiện nay của mẹ Ninh thế nào rồi, hai cha con không dám di chuyển bà, sau khi cúp điện thoại khoảng 20 phút, bên ngoài liền có xe đỗ lại, mấy người khiêng đồ vào biệt thự Ninh gia.

Sau khi mấy người đàn ông trung niên mặc tây trang kiểm tra sơ bộ cho mẹ Ninh, mới nói: "Phu nhân, may mà người không di chuyển bà ấy, bước tiếp theo chúng tôi muốn mang Ninh lão phu nhân trở về để kiểm tra toàn diện." Tình trạng của mẹ Ninh giống như là bị trúng gió, bởi vì tuổi tác của bà đã cao, xem tình trạng nghiêm trọng tới đâu rồi mới quyết định có làm phẫu thuật hay không, lại thêm nhờ phát hiện sớm, chỉ cần sau này chăm sóc sức khỏe tốt, hấn là không lưu lại di chứng gì quá nghiêm trọng.

Ba Ninh nhanh chóng đi theo mẹ Ninh lên xe, Ninh Vân Hoan ngồi xe riêng đi theo sau, vừa đúng lúc Ninh Vân Hoan có chuyện muốn nói với Lan Lăng Yến, nên không ngồi cùng ba Ninh.

Sau khi lên xe để cho vệ sĩ lái xe chạy theo chiếc xe phía trước, Ninh Vân Hoan mới lấy điện thoại ra gọi cho Lan Lăng Yến, cô có chút tức giận nói:

"Có phải anh đã sớm biết chuyện Ninh Vân Thành trở về nhà tìm ba mẹ đòi tiền rồi hay không?"

Lan Lăng Yến xác thực có biết, anh cũng cố ý không muốn nói cho Ninh Vân Hoan, anh cũng không vì chuyện Ninh Vân Thành trở về tìm ba mẹ vợ đòi tiền mà ra mặt, ngược lại còn cho người ta đòi tiền ráo riết hơn, điều này càng làm cho ba Ninh mẹ Ninh kinh hoàng, Ninh Vân Hoan nghĩ tới mẹ Ninh vừa bị khiêng đi, đôi mắt có chút hơi nước, cắn chặt môi, mới nói:

"Anh biết rồi sao không nói với em?"

"Nói cho em chính là tùy ý để bọn họ trả tiền cho Ninh Vân Thành hay sao?" Giọng nói của Lan Lăng Yến vô cùng lạnh lẽo, anh nghe ra Ninh Vân Hoan sắp khóc tới nơi rồi, giọng nói lúc này có chút kìm nén, nhưng vẫn lạnh lùng phân tích:

"Nếu như bỏ qua lần này, sau này sẽ có vô số lần xảy ra chuyện vay tiền, nếu như không kịp thời khống chế cảnh tình ba mẹ, sau này sẽ càng rắc rối hơn." Anh vẫn luôn thích giải quyết mọi việc một cách nhanh chóng, chỉ nhìn kết quả không để ý quá trình, lúc này bức ba Ninh mẹ Ninh là cơ hội tốt nhất để bọn họ hoàn toàn chết tâm đối với Ninh Vân Thành, thậm chí ngay từ lúc anh giúp Ninh Vân Hoan tính kế hai người Ninh Vân Thành và Cố Thiệu Đào, cũng đã nghĩ tới ngày hôm nay.

Nhưng vợ anh quá mềm lòng, cô không thể nhẫn tâm đối với ba Ninh mẹ Ninh, nếu cô đã không nhẫn tâm, anh liền giấu cô làm thay cô, giải quyết vấn đề này, sau này ba Ninh sẽ không quản Ninh Vân Thành nữa, muốn thu thập hẳn càng dễ dàng hơn, cũng có thể làm cho Ninh Vân Hoan chơi vui vẻ không phải sao?

Lan Lăng Yến luôn không thích giải thích với người khác, nhưng lúc này nghe thấy giọng nói gần như sắp khóc của Ninh Vân Hoan, biểu tình của anh càng ngày càng lạnh lẽo: "Cổ ngữ có nói, đau dài không bằng đau ngắn! Bây giờ đau lòng, so với sau này đau khổ tới mức mất mạng tốt hơn nhiều, xem em chẳng có chút tiền đồ nào, không cho khóc!" Giọng nói của anh kèm theo sự uy hiếp, nhưng nói xong lại có chút mềm lòng: "Nếu em không thích, lần sau anh sẽ không giấu em nữa."

Anh vốn nghĩ những chuyện bẩn thỉu này để mình anh làm là được, cũng không muốn Ninh Vân Hoan phải khó xử, nhưng hiện nay cô biết rồi, Lan Lăng Yến cũng không muốn giấu cô, mặc dù đáp ứng cô sau này không giấu cô nữa, nhưng không bảo đảm những chuyện như thế này sau này sẽ không xảy ra.

Ninh Vân Hoan cũng nghe ra sự thỏa hiệp của anh đối với cô, người đàn ông cường thế như anh, cho dù là lúc gặp ba Lan và Lâm Mẫn, cũng không nhường nhịn chút nào, nhưng lúc cô trách cứ anh không hề tức giận, ngược lại còn giải thích cho cô hiểu, Ninh Vân Hoan không phải không biết tâm ý của anh, nhưng lúc này nghĩ tới mẹ Ninh, cô vẫn nói: "Nhưng mẹ em tức tới nổi phát bệnh rồi."

Cô biết Lan Lăng Yến nói có lí, lúc này mẹ Ninh bị bệnh còn tốt hơn so với cái chết của ba Ninh ở kiếp trước.

"Là vì tức giận Ninh Vân Thành đấy." Lan Lăng Yến cũng chẳng ngu mà ôm đồm mọi việc vào thân, loại thánh phụ giống như Ninh Vân Thành,

gia giáo của anh từ nhỏ tới giờ vẫn chưa từng dạy anh suy nghĩ vì người khác hào phóng thiện lương như hẳn ta!

Nghe thấy Lan Lăng Yến chẳng hề do dự mà đẩy hết tất cả lên đầu Ninh Vân Thành, cho dù Ninh Vân Hoan có trách anh làm việc không từ thủ đoạn tới mức nào, cũng phải bật cười: "Em không cần biết là ai làm tức giận, em chỉ hi vọng mẹ em không sao."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Hiến Thận

Vợ cười rồi, sự âm trầm của Lan Lăng Yến mới tiêu tán đi phần nào, cũng cười cùng với cô, giọng nói truyền qua điện thoại bớt đi sự lạnh lùng, thêm mấy phần ý cười:

"Em yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Người anh vừa phái đi đã gọi điện thoại cho anh, bệnh của mẹ Ninh thuộc loại trúng gió, mặc dù sẽ để lại ít di chứng, nhưng không phải trí mạng, lại thêm thời gian phát bệnh của bà rất ngắn, lúc phát bệnh thì dựa vào ghế sofa chứ không phải cúi đầu xuống đất, hai cha con Ninh Vân Hoan cũng không di chuyển bà sang vị trí khác, cho nên chỉ cần kiểm tra một chút, không có vấn đề gì khác, không phải làm phẫu thuật, chỉ cần chữa bệnh đông y, đợi sau khi bà tỉnh lại thì sẽ dần dần hồi phục sức khỏe.

Mặc dù mẹ vợ phát bệnh đột ngột, nhưng cũng không ngoài dự đoán của Lan Lăng Yến, dù sao lúc tính kế Ninh Vân Thành, anh liền nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay, đã sớm chuẩn bị rồi. Mặc dù sự bình tĩnh của anh không khỏi có chút máu lạnh, nhưng Lan Lăng Yến vốn đã như vậy, ngay cả Lan Ý anh cũng chẳng gần gũi là mấy, mặc dù có sự tôn kính nhất định với ba Ninh mẹ Ninh, cũng không thể cản trở anh, những chuyện này, vợ anh không cần thiết phải biết.

Sau khi Ninh Vân Thành về nhà đòi tiền, đối với chuyện của hắn ta Ninh Vân Hoan vô cùng để ý, cũng may mà có chuyện này, cho nên đối với sự chán ghét của Lâm Mẫn, Ninh Vân Hoan cũng không bị đè nén như trước nữa, ngay cả sự đau lòng khi con trai bị ôm mất cũng vui đi.

Sau cái ngày mẹ Ninh bị ngắt xiu, nhày hôm sau liền tỉnh, mặc dù bác sĩ nói không cần làm phẫu thuật, nhưng vẫn để lại di chứng, nói chuyện có chút không lưu loát, phản ứng cũng chậm hơn.

Nhìn thấy mẹ mình như vậy, Ninh Vân Hoan cảm thấy lo lắng. Gần đây Lan Lăng Yến trút giận thay cho mẹ vợ, càng bức Ninh Vân Thành chặt hơn, dưới tình huống như vậy, Ninh Vân Hoan vốn đang đợi tin tức Ninh Vân Thành trở về tìm ba mẹ đòi tiền, nhưng không ngờ Ninh Vân Thành không trở về, người mà cô phái đi giám sát Ninh Vân Thành lại mang về một tin tức khác.

Sau khi Cố Doanh Tích vay Mộ Căn Ngôn 20 vạn, dùng số tiền này làm phẫu thuật cho Cố Nhàn, ai ngờ có được 20 vạn rồi, nhưng người Cố gia đã quên không nghĩ tới vấn đề hiến thận!

Nếu như đợi người khác hiến tặng, cả đất nước Trung Quốc không biết có bao nhiêu người cũng đang đợi người khác hiến thận cho họ, đã xếp hàng từ lâu, nếu như xếp theo thứ tự trước sau, Cố Nhàn có đợi 5 năm cũng chưa chắc đã có. Hơn nữa bà ta đã lâm vào tình trạng nguy hiểm, đang trong thời kì đi tiểu ra máu, nếu như không hiến thận kịp thời, thì chỉ có thể tới chợ đen để mua thôi.

Nhưng Cố Doanh Tích đã tìm hiểu, muốn mua một quả thận ở chợ đen, ít nhất cũng phải có 30 đến 50 vạn. Theo mức độ cần thận gấp của Cố Nhàn, e rằng giá cả còn có thể cao hơn.

Cố Doanh Tích là cô con gái hiếu thuận, trong tay ả chỉ có 20 vạn vay từ Mộ Căn Ngôn, nhiều hơn một đồng cũng không có, bị bức bách như vậy, nữ chủ kiên cường bất khuất trở nên bất lực và đau khổ.

Đàn ông của ả ta có Tạ Trác Doãn bị bắt về Tạ gia, đã lâu rồi ả không gặp được hẳn, lúc ả ta đau khổ bất lực, Tạ Trác Doãn lại chẳng giúp được

gì, Cố Doanh Tích hoàn toàn xem Tạ Trác Doãn là một kẻ bội bạc, trong lòng đã chẳng có chút hi vọng nào về hắn ta nữa.

Mặc dù có thể vay tiền Mộ Cẩn Ngôn, nhưng ả cũng đã vay hắn ta 20 vạn rồi, vô duyên vô cớ, Mộ Cẩn Ngôn sao phải cho ả ta vay thêm tiền cơ chứ? Hơn nữa Mộ Cẩn Ngôn chỉ là một thằng đàn, trong tay hắn ta cũng chẳng có bao nhiêu tiền, Cố Doanh Tích không chắc hắn ta có cho ả vay thêm tiền nữa hay không, dù sao ả cũng đã vay quá nhiều rồi!

Dưới tình huống không biết nên làm như thế nào, ả ta chỉ có thể đánh chủ ý lên người Ninh Vân Thành.

Ninh gia có tiền, mặc dù ba Ninh mẹ Ninh không phải muôn phần giàu có, nhưng trong tay họ chắc chắn có mấy chục vạn, Cố Doanh Tích không muốn tìm người yêu để đòi tiền, tình cảm của ả và Ninh Vân Thành vô cùng thuần khiết, ả ta không muốn dùng tiền để sỉ nhục tình cảm giữa hai người bọn họ, nhưng thực sự là bất đắc dĩ, ả ta vẫn là tìm Ninh Vân Thành để nói chuyện.

Đối với việc Cố Doanh Tích mở mồm vay tiền, Ninh Vân Thành chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng, hắn ta chẳng hề cảm thấy người yêu xin tiền hắn thì có gì không đúng, cho dù Cố Doanh Tích muốn trái tim của hắn, hắn cũng nguyện ý móc trái tim cho ả!

Hắn hận bản thân, là hắn không có bản lĩnh, không thể chăm sóc tốt Cố Doanh Tích, không thể suy nghĩ mọi chuyện một cách chu toàn thay cho ả, ngược lại còn để ả phải tự mở mồm ra vay tiền!

Bản thân Ninh Vân Thành chẳng có một đồng, hắn ta chỉ có thể về nhà đòi tiền từ ba mẹ, cũng bởi vì biết như vậy, Ninh Vân Hoan đang phòng bị hắn, mẹ Ninh đã bị hắn làm cho tức tới mức hôn mê nhập viện, muốn hồi phục cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, cô không thể để Ninh Vân Thành tìm mẹ Ninh vào thời điểm này!

Lúc này cô không thể không than thở sức ảnh hưởng của Cố Doanh Tích đối với Ninh Vân Thành đúng là vô địch, lúc Cố Doanh Tích có người khác, thậm chí còn có cả cô can thiệp vào, Ninh Vân Thành vẫn bảo vệ không rời Cố Doanh Tích giống y như kiếp trước.

Ninh Vân Hoan cảm thán tình cảm nam nữ chủ đúng là kiên định không rời, Ninh Vân Thành cũng sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, gần đây người đòi nợ hằn cày mạnh tay bức ép, mà mẹ Ninh tránh không gặp mặt, ba Ninh lại tâm ngoan thủ lạt, nhìn thấy chết mà không cứu, hơn nữa ngay cả 10 vạn cũng chẳng muốn cho hần!

Không chỉ không cầm được tiền trả nợ thay Cô Thiếu Đào, ngay cả sự cầu xin của Cố Doanh Tích hần ta cũng bất lực, người cho vay tiền tìm hần ta bức ép, hần muốn về nhà xin tiền một lần nữa, nhưng bị bảo vệ ngăn lại nói ba Ninh không muốn gặp hần, làm cho Ninh Vân Thành tức giận ngập trời.

Lúc Ninh Vân Hoan rời bệnh viện về Ninh gia thăm ba Ninh, liền nhìn thấy cảnh Ninh Vân Thành mặt dày vô lại đứng ở ngoài cổng tiểu khu không chịu rời đi, hần ta hùng hù hỏ hỏ không ngừng gọi điện thoại cho ba Ninh, lúc trước Ninh Vân Hoan sợ ba Ninh sẽ mềm lòng với hần, cho nên nhờ Lan Lăng Yến che lại số điện thoại của Ninh Vân Thành mỗi khi hần gọi tới Ninh gia.

Cô nghĩ rằng Ninh Vân Thành không dám đổi số điện thoại, bây giờ hần nghèo như vậy, ngay cả bình thường cũng ăn uống tại Cố gia, số điện thoại của hần là do ba Ninh đăng ký cho, ít nhất hiện nay hần không cần trả cước phí, nếu như có ngày hần ta đổi số điện thoại khác, ngay cả cước phí điện thoại e rằng hần ta cũng không trả nổi!

Gọi lâu như vậy, sau khi Ninh Vân Thành thấy không thể liên lạc cho ba Ninh, không khỏi mắng nhiếc càng to tiếng:

"Ba, con là con trai ba, sao ba thấy chết lại không cứu? Ba đã độc ác như vậy, sao lúc đầu còn sinh ra con làm gì!" Sau khi nói xong lời này, hắn ta lại to tiếng chửi bới Ninh Vân Hoan.

Ngồi trong xe nghe một lúc lâu, không cần Ninh Vân Hoan chỉ đạo, vệ sĩ lái xe ngồi phía trước đã gọi điện cho Lan Lăng Yến, lúc Ninh Vân Thành mắng đã đời chuẩn bị về nhà, trên đường gặp phải người đòi nợ.

Lúc này Ninh Vân Thành làm gì có tiền, người của sòng bạc đánh hắn ta một trận, tuyên bố ngày hôm sau họ lại tới, Ninh Vân Thành thở phào một cái, vừa sợ vừa hoảng vừa đau nằm trên đường, rốt cuộc không nhịn được mà khóc ra tiếng.

Hắn ta vốn dĩ là một quý công tử nhiệt tình hăng hái, vốn nên cùng bạn bè sống một cuộc sống phong lưu trái ôm phải ấp, lúc gặp được chân mệnh thiên nữ của mình, hắn ta liền lãng tử quay đầu. Vốn nên bạc đầu tới già với Cố Doanh Tích, hắn ta không ít lần mơ tưởng về đám cưới của hắn với Cố Doanh Tích.

Nhưng không ngờ tất cả đều thay đổi, ba Ninh mẹ Ninh giống như bị trúng tà không thèm để ý tới hắn nữa, hắn ta là con trai đẻ của bọn họ cơ mà, nhưng họ lại nhẫn tâm như vậy! Tất cả đều do Ninh Vân Hoan hại hắn!

Nghĩ tới hơn một năm nay Ninh Vân Hoan không quản quýt lấy hắn như trước đây nữa, ngược lại còn ngáng chân hắn, Ninh Vân Thành càng hận cô hơn. Nếu như không có Ninh Vân Hoan, nếu như ba Ninh không thiên vị quá quắt như vậy, không đem công ty vốn thuộc về hắn tặng cho Ninh Vân Hoan, thì hiện nay hắn đã có công ty, có thể bán công ty đi rồi, đến lúc đó lấy tiền trả nợ sòng bạc, cũng không cần Cố Doanh Tích cầu xin vay tiền hắn, hắn liền có thể hoàn toàn phụ trách chữa bệnh cho mẹ Cố Nhàn rồi, cũng không bị ép tới bước đường này!

Lúc đầu Cố Thiếu Đào yêu cầu tìm người luân phiên cưỡng bức Ninh Vân Hoan sau đó giết, hắn còn niệm tình anh em, vốn muốn khuyên Cố Thiếu Đào giữ lại mạng cho cô (Vâng chỉ là giữ lại mạng thôi còn chuyện cưỡng hiếp thì cứ tự nhiên.....cmn chứ!), nhưng không ngờ cô lại độc ác như vậy, không chút lưu tình đối với anh trai ruột, sớm biết như vậy lúc đầu hắn ta sẽ không ngăn cản Cố Thiếu Đào nữa.

Nếu như Ninh Vân Hoan chết rồi, bản thân hắn làm sao có thể tới bước đường cùng như thế này, đến lúc đó ba Ninh mẹ Ninh chỉ có một đứa con trai duy nhất, công ty Ninh gia còn không rơi vào tay hắn hay sao, cũng không đến mức không một xu dính túi như ngày hôm nay!

Nghĩ như vậy, trong lòng Ninh Vân Thành vô cùng hối hận, cái suy nghĩ không có Ninh Vân Hoan hắn ta sẽ có tiền đã ăn nhập sâu vào tâm trí hắn, làm hắn ta ngày càng kích động.

Lúc này trong Cố gia Cố Doanh Tích đang nóng lòng chờ hắn chở về, hắn tìm ba Ninh xin tiền, hiện nay Cố Nhàn đang nằm viện, lúc đầu vay 20 vạn đã tiêu mất hai ba vạn rồi, nếu như vẫn không vay được tiền, số tiền kia chắc chắn không đủ tiêu, lúc này ả chỉ có thể đặt toàn bộ hi vọng lên người Ninh Vân Thành.

Nhưng sau một ngày chờ đợi, đến tối Ninh Vân Thành toàn thân đầy vết thương trở về, Cố Doanh Tích liền sụp đổ!

"Vân Thành, Vân Thành anh sao vậy? Sao lại trở thành bộ dáng như thế này?" Cố Doanh Tích nhìn thấy khóe miệng Ninh Vân Thành còn vương máu, liền khóc tu tu nói: "Là ai làm? Là ai làm?"

Ngoài hai đứa em gái Cố Doanh Nặc đang trông Cố Nhàn trong bệnh viện ra, trong nhà còn có Cố Thiếu Đào khuôn mặt u ám, nhìn thấy bộ dáng của Ninh Vân Thành, ánh mắt hắn ta lóe sáng, cũng đi tới.

"Không sao." Ninh Vân Thành kiên cường lau khước miệng bị dính máu, sắc mặt âm trầm nói: "Sẽ có một ngày, sẽ có được tất cả, em yên tâm đi!"

Cố Doanh Tích đương nhiên là tin tưởng người yêu, ả do dự một lát, vội vàng sai Cố Thiếu Đào đi lấy cồn và một số dụng cụ y tế để rửa vết thương cho Ninh Vân Thành, mặc dù lúc người yêu bị thương mà hỏi hẩn chuyện vay tiền có chút không tốt, nhưng tình trạng của mẹ ả ta vô cùng cấp bách, cho nên ả cần thận hỏi:

"Vân Thành, lần này anh trở về, gặp bác Ninh chưa? Hôm nay bác sĩ lại nói với em, nói tình trạng của mẹ cần làm phẫu thuật sớm.... .."

Vừa nhắc đến tiền, cho dù Ninh Vân Thành có kiên cường tới đâu cũng không nhịn nổi nữa, nhìn đôi mắt mờ lệ của người yêu, hẩn ta đau khổ như bị dao đâm xuyên tim vậy, mặc dù có chút áy náy, nhưng hẩn vẫn cắn chặt răng nói:

"Anh chưa gặp ba, bây giờ ông ta chỉ nghe lời Ninh Vân Hoan, ngày mai anh lại đi tìm ông ta!"

Cố Doanh Tích vừa nghe thấy không có tiền, nhất thời liền thất vọng, khuôn mặt tuyệt vọng, hay tay ôm lấy hai vai run rẩy khóc nức nở: "VẬY phải làm sao? Bệnh của mẹ ngày càng nghiêm trọng, bác sĩ nói nếu không hiến thận, bà, bà ấy không thể sống được bao lâu nữa.... .."

Ninh Vân Thành nghe thấy vậy, vô cùng vội vàng, hẩn muốn hại chết Ninh Vân Hoan, nhưng cũng cần phải có thời gian, không thể thực hiện trong thời gian ngắn được, tới bây giờ hẩn vẫn chưa gặp Ninh Vân Hoan, cũng không gặp được ba Ninh, làm sao để lừa cô ra ngoài, Ninh Vân Thành căn bản không có biện pháp!

Hẩn định sau khi khai giảng thì đến trường để chặn Ninh Vân Hoan, nhưng nghe thấy Cố Doanh Tích nói Cố Nhàn đang trong tình trạng nguy

kịch, Cố Nhân là mẹ vợ của hắn, nghĩ tới Cố Doanh Tích một lòng say mê hắn, lại nghĩ tới Cố Nhân nuôi Cố Doanh Tích lớn khôn, nước mắt của Cố Doanh Tích giống như chảy vào trong lòng hắn, nóng tới mức làm cho hắn toàn thân run rẩy, không thềm nghĩ ngợi liền nói:

"Tích Nhi, không cần nói nữa! Ngày mai anh sẽ đi xét nghiệm máu, anh, anh hiến thận cho mẹ Cố!"

Lời nói của Ninh Vân Thành làm cho Cố Doanh Tích và Cố Thiếu Đào toàn thân chấn động! Cố Doanh Tích căn bản không dám tin vào lỗ tai của ả, ả không ngờ, không ngờ rằng Ninh Vân Thành lại nguyện ý hiến thận cho mẹ của ả!

Ả không ngờ tình cảm của Ninh Vân Thành đối với ả lại sâu sắc tới như vậy!

Cố Thiếu Đào cũng chấn động, hắn biết Ninh Vân Thành yêu Cố Doanh Tích, nhưng không ngờ rằng tình yêu của Ninh Vân Thành dành cho Cố Doanh Tích lại sâu đậm tới mức nguyện ý hiến thận cho Cố Nhân!

Thiếu một quả thận đối với một người đàn ông có ý nghĩa gì, cho dù hắn ta không hiểu về chuyện kia, vẫn chưa thân mật cùng bạn gái, thì hắn ta cũng biết!

"Ninh đại ca, anh, anh thật sự muốn hiến thận cho mẹ em sao?"

Lời nói kinh ngạc của Cố Thiếu Đào, làm cho Ninh Vân Thành hồi thần, nhớ lại vừa nãy hắn kích động đã nói ra những gì, vốn đó chỉ là những lời nói kích động liền nói ra, nhưng dù sao cũng đã nói ra rồi, nhìn thấy khuôn mặt thẫm đẫm nước mắt của Cố Doanh Tích, Ninh Vân Thành liền cảm thấy tất cả đều đáng giá, cho nên sau khi Cố Thiếu Đào mở miệng hỏi, hắn ta kiên định đáp:

"Đúng vậy, tôi yêu Tích Nhi, chỉ cần cô ấy vui vẻ, cô ấy nguyện ý ở cùng tôi, tôi nguyện ý bỏ ra tất cả!"

Cố Doanh Tích khóc ngã vào lòng Ninh Vân Thành, ả của giờ khắc này hạnh phúc giống như một con chim nhỏ, nước mắt rơi không ngừng!

Đêm đó tất nhiên là hai người triền miên vô hạn! Sáng hôm sau Cố Doanh Tích toàn thân run rẩy tỉnh dậy, tối qua ả cuồng hoan với Ninh Vân Thành cho tới sáng, nghĩ tới sự dũng mãnh của Ninh Vân Thành tối qua, cánh hoa dưới hạ thân của Cố Doanh Tích căng thẳng, chảy ra một dòng nhiệt lưu, thân thể lại trở nên hư không!

Thân thể của ả đã được đàn ông dạy dỗ trở nên vô cùng mãn cảm, mặc dù trải qua cả một đêm điên cuồng đã làm ả ta cảm thấy mệt, nhưng thân thể mãn cảm nghĩ tới sự hưng phấn vào đêm hôm qua, lại không nhịn được!

Vân Thành thật tâm với ả, ả cũng vô cùng cảm kích trước tình yêu của Ninh Vân Thành dành cho ả, nhưng ả không thể để người yêu hi sinh vì ả như vậy! Chỉ cần hấn có lòng như vậy với ả, ả đã rất mãn nguyện rồi!

Gần đây vì chuyện vay tiền của Ninh Vân Thành, khuôn mặt hấn đã trở nên tiêu tụy, ả không thể ích kỷ như vậy! Nghĩ như vậy, ánh mắt Cố Doanh Tích kiên định, trong lòng liền có chủ ý!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Tự Tiến Cử

Hai ngày nay tâm trạng của mẹ Ninh rất tệ, gần đây đưa con trai bà yêu thương nhất lừa gạt bà, làm bà bị đả kích nặng nề. Thêm nữa bà vốn là người rất coi trọng mặt mũi, nhưng hiện tại nói chuyện cũng không dám nói liền mạch, ngay cả cơ thể cũng không thể khống chế được, đối với mẹ Ninh người đã trải qua nửa đời người mà nói, kết quả như vậy thực sự là đả kích nặng nề đối với bà, cho nên sau khi tỉnh lại tâm trạng bà rất tồi tệ.

Sáng sớm Ninh Vân Hoan tới bệnh viện thăm bà, lại ở cùng bà nửa ngày, tới trưa Lan Lăng Yến gọi điện tới hẹn cô đi ăn trưa, Ninh Vân Hoan cúp điện thoại, còn chưa kịp cất điện thoại vào túi đã có tiếng chuông vang lên.

Trên màn hình là một dãy số kí tự dấu sao, có kinh nghiệm về Cổ Doanh Tích lần trước, lại thêm dù sao Ninh Vân Hoan cũng biết một chút về thân phận địa vị của những người đặc biệt, nên cũng không cảm thấy kì lạ, chỉ đoán là không biết ai gọi điện cho cô đây, nhưng cô cũng không quá kinh ngạc, dù sao hiện nay con trai ở Lâm gia, có khả năng là Lâm gia gọi điện tới, cho nên cô liền nhận điện thoại.

Ngoài dự đoán, người gọi điện tới không phải người Lâm gia, nhưng lại có quan hệ với Lâm gia, là Mộ phu nhân có quan hệ thông gia với Lâm gia mà lần trước cô gặp tại Lâm gia.

"Ninh tiểu thư, tôi là Điền Ngọc Hình, là mẹ của Mộ Căn Ngôn, chúng ta đã gặp qua một lần, cháu còn nhớ không?" Vốn dĩ chỉ cần là người biết cái tên Điền Ngọc Hình này thì liền biết nó có ý nghĩa gì, nhưng nghĩ tới

xuất thân của Ninh Vân Hoan, Điền Ngọc Hình vẫn giải thích một câu, sau đó không nói thêm lời thừa thãi nào nữa, sau khi nói rõ thân phận của mình, liền đi vào chủ đề chính:

"Lần trước tôi có đề cập với cháu về một người họ Cố, Ninh tiểu thư chắc vẫn nhớ chứ? Lần trước tôi đã nghe Ninh tiểu thư nói qua, ả ta dường như có quan hệ với anh trai cháu."

Ninh Vân Hoan tất nhiên là nhớ Điền Ngọc Hình là ai rồi, bà là mẹ ruột của một trong những nam chủ, cũng là một nhân vật đã từng xuất hiện trong tiểu thuyết. Đương nhiên kết cục của bà ở trong truyện không tốt đẹp lắm, bà nhìn không thuận mắt Cố Doanh Tích một chân đạp mấy thuyền, cũng coi thường thân phận của ả, cho rằng ả ta không xứng với con trai bà, cho nên bà chia duyên rẽ thuy ngăn cách ả ta và Mộ Cẩn Ngôn, cũng dựa vào thân phận của mình mà làm khó dễ Cố Doanh Tích, đã mấy lần muốn tìm người xử lí ả ta.

Nhưng Cố Doanh Tích là nữ chủ, cái loại nữ chủ có thân phận bất tử, thủ đoạn của Điền Ngọc Hình tất nhiên không thành, ngược lại còn làm con trai của bà tức giận, bất kể là Mộ Cẩn Ngôn ở trong sách hay là Mộ Cẩn Ngôn mà cô gặp ở kiếp trước, hẳn đều là loại người tàn nhẫn âm hiểm độc ác không từ thủ đoạn.

Mộ Cẩn Ngôn của kiếp trước dưới sự che chở yêu thương muôn phần của anh trai, nhân cơ hội anh trai không phòng bị, có thể diệt trừ tận gốc anh trai mình, hoàn toàn không nghĩ tới tình anh em, cũng chẳng cảm kích gì đối với sự bao bọc của Mộ Cẩn Chi đối với hẳn khi hẳn ta giả ngốc, giam lỏng Mộ Cẩn Chi nửa năm, loại đàn ông không niệm tình anh em như hẳn, nhược điểm duy nhất chính là Cố Doanh Tích!

Dường như hẳn dành tất cả tình cảm của mình cho Cố Doanh Tích, dưới tình huống như vậy, có người dám gây phiền phức cho Cố Doanh Tích, hẳn ta tất nhiên sẽ tiêu diệt tận gốc. Cô vẫn nhớ kết cục của Điền

Ngọc Hình ở kiếp trước, bà chọc giận con trai Mộ Cẩn Ngôn, Mộ Cẩn Ngôn không chấp nhận chuyện mẹ ruột mình ức hiếp người yêu, cho nên liền giải quyết bà, làm giấy xác nhận Điền Ngọc Hình bị bệnh tâm thần, nói với bên ngoài rằng bà bị bệnh tâm thần, sau đó đưa bà vào nhốt trong một bệnh viện!

Nghe nói sau đó Điền Ngọc Hình bị điên, dù sao thì con trai cả bị chèn ép, chồng bị giam lỏng bị ép nghỉ hưu, bị bắt đem quyền hành giao cho Mộ Cẩn Ngôn, sau cùng bị đả kích nghiêm trọng không qua nổi, mà một người đang tốt đẹp như Điền Ngọc Hình từ một quý phu nhân trở thành một kẻ điên, thời gian dài qua đi, cho dù là một người bình thường mạnh mẽ tới đâu cũng sẽ phát điên, trước khi Ninh Vân Hoan bị đưa vào phòng thí nghiệm, từng nghe người khác cười nhạo Điền Ngọc Hình nuốt phải một hòn đá mà chết!

Cảnh ngộ của Điền Ngọc Hình ở kiếp trước không phải kết cục thảm nhất mà Ninh Vân Hoan chứng kiến, bởi vì người bị thảm hơn bà còn nhiều, ví dụ như cô là một trong những người xui xẻo khi gặp phải Cố Doanh Tích, kiếp trước người duy nhất xem như có quan hệ đối nghịch với Cố Doanh Tích, miễn cưỡng được xem như sống tốt, cũng chỉ có thánh mẫu Lý Phán Phán thôi.

Người khác không chết thì bị điên, nếu như còn sống cũng phải chịu sự dày vò đau khổ, mặc dù ở kiếp trước Lý Phán Phán còn sống, nhưng Ninh Vân Hoan thấy cô ta sống cũng chẳng tốt lắm.

Thế gia như Lý gia chỉ cần không quy thuận nữ chủ, sẽ trở thành hòn đá ngáng đường đáng bị diệt trừ, đặc biệt sau lưng Cố Doanh Tích còn có hậu thuẫn độc ác như Mộ Cẩn Ngôn, cho dù kiếp trước Ninh Vân Hoan chưa biết được kết cục của Lý gia, nhưng nghĩ một cái là biết.

Ninh Vân Hoan nghĩ tới Điền Ngọc Hình đột nhiên nghĩ tới những chuyện của kiếp trước, cả người cô liền ngơ ngác một lúc, cũng không biết

người kia nói cái gì trong điện thoại, cô bưng tỉnh lại, giọng nói có chút không kiên nhẫn và tức giận của Điền Ngọc Hình liền vang lên:

"Ninh tiểu thư, cháu có nghe thấy tôi nói hay không?" Lúc này trong lòng Điền Ngọc Hình vô cùng không vui, vốn sau khi gặp Ninh Vân Hoan ở Lâm gia vào lần trước, vì chuyện con trai bị cô đẩy ngã mà có chút bất mãn, mặc dù Ninh Vân Hoan đã nói rằng do Mộ Căn Ngôn tự mình ngã chứ không phải do cô đẩy, nhưng một bên là con trai, một bên là người ngoài, Điền Ngọc Hình đương nhiên không tin người ngoài rồi!

Trong con mắt của Điền Ngọc Hình, nếu như không phải Ninh Vân Hoan giả cho Lan Lăng Yến, nếu đổi lại là trước đây, đối với một người có xuất thân như Ninh Vân Hoan, không biết còn muốn kết thân với bà ta như thế nào đâu, bà ta căn bản chẳng thềm để vào mắt, nhưng lần này bà ta nể mặt Lâm gia, nếu không làm sao có thể tự mình gọi điện thoại cho cô được.

Mà đang lúc bà ta gọi điện cho cô, Ninh Vân Hoan còn thất thần, điều này làm cho Điền Ngọc Hình càng không thoải mái, ngay cả qua điện thoại cũng không muốn nói nhiều với cô, trực tiếp nói:

"Tôi hi vọng cháu có thể quản lý tốt Cổ Doanh Tích, sau này đừng để ả ta xuất hiện tại Mộ gia nữa, nếu không đừng trách tôi không nể mặt cô chồng!" Nói xong lời này, Điền Ngọc Hình nhanh chóng ngắt điện thoại.

Nghe thấy tiếng cúp máy đầu bên kia, Ninh Vân Hoan mới co giật khóe miệng, cô không biết tại sao Mộ phu nhân đột nhiên nổi hứng gọi điện thoại cho cô, mà Điền Ngọc Hình có nói cái gì mà cô quản lý cho tốt Cổ Doanh Tích, Ninh Vân Hoan liền quẳng chuyện này ra sau đầu.

Thông qua chuyện vừa rồi có thể đoán ra Điền Ngọc Hình giống như kiếp trước, bắt đầu chán ghét Cổ Doanh Tích rồi, không biết những lời nói lúc trước của cô làm bà ta nâng cao sự cảnh giác với Cổ Doanh Tích, hay là Cổ Doanh Tích đã làm chuyện gì khiến bà ta bất mãn đây, nhưng Điền

Ngọc Hình mở miệng ra là nói cô quản giáo Cố Doanh Tích cho tốt, lại làm cho Ninh Vân Hoan bật cười.

Cô không phải mẹ của Cố Doanh Tích, Mộ phu nhân lại cứ thích gọi điện thoại cho cô bảo cô quản lí tốt ả ta, giọng nói còn giống như là ban ơn cho cô vậy, giống như bán cho người ta một món hời vậy, cũng chẳng biết bà ta lấy đâu ra cái suy nghĩ rằng cô sẽ bảo vệ Cố Doanh Tích thế không biết!

Cuộc điện thoại này chẳng hề ảnh hưởng tới tâm trạng của cô, buổi trưa cùng ăn cơm với Lan Lăng Yến, Ninh Vân Hoan nghĩ lại vẫn cảm thấy có chút buồn cười, liền nhắc lại chuyện đó, cuối cùng mới nói:

"Cố Doanh Tích thì có quan hệ gì tới em, em phải quản ả ta sao?"

Lan Lăng Yến nhìn thấy cô trề môi, nhưng hai gò má lại đỏ hồng, lúc nói chuyện ánh mắt sáng long lanh, càng làm cho khuôn mặt cô trở nên đáng yêu thu hút, vừa nghe cô kể chuyện, vừa gấp thức ăn cô thích vào bát của cô, sau đó mới động đũa ăn, nhàn nhạt nói:

"Sáng sớm hôm nay Cố Doanh Tích đã tới Mộ gia."

Bởi vì câu nói này của Lan Lăng Yến, Ninh Vân Hoan vốn đang ăn uống vui vẻ, thì nhịn không được bị sặc, đồ ăn phun hết ra, đồ ăn trên bàn nhất thời trở nên hỗn độn, Lan Lăng Yến vừa giơ tay ấn chuông gọi phục vụ, vừa ngồi cạnh Ninh Vân Hoan, vỗ lưng và đưa nước cho cô, cau mày nói:

"Chuyện nhỏ này cũng đáng để em kinh ngạc như vậy sao!"

Mặc dù thân phận địa vị Mộ gia có chút hơn người, nhưng sau khi Mộ Căn Ngôn cứu Cố Doanh Tích, Cố Doanh Tích từng sống ở Mộ gia một khoảng thời gian, cho nên nếu ả ta muốn tiến vào nơi canh chừng căn mật như Mộ gia, cũng không phải chuyện quá khó.

Ninh Vân Hoan chính là không hiểu ở điểm này, nhưng ngay lập tức cũng hiểu được, sau khi ho khan thì cầm lấy cốc nước uống hết sạch, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn, lau lau nước mắt, đợi phục vụ tiến vào dọn dẹp, cô mới ho nhẹ hai cái:

"Cố Doanh Tích đến Mộ gia làm gì? Chẳng trách Mộ phu nhân lại gọi điện thoại cho em."

Lúc trước Điền Ngọc Hình không đầu không đuôi gọi điện thoại tới, Ninh Vân Hoan chỉ đoán rằng có lẽ Cố Doanh Tích đã làm ra chuyện gì đó, không ngờ, theo lời nói của Lan Lăng Yến, thì có lẽ ả ta thực sự đã làm chuyện gì đó.

"Ả ta tự tiện cử." Lan Lăng Yến co giật khóe miệng, nói tới đây, khó có khi nhìn thấy ánh mắt anh có chút co giật như lúc này, ánh mắt lạnh lẽo sâu thẳm: "Ả ta nói muốn Mộ gia phụ trách toàn bộ cuộc sống của Cố gia cùng với tiền phẫu thuật trị bệnh cho Cố Nhàn cùng tất cả những chuyện khác, ả ta liền đồng ý gả cho Mộ Căn Ngôn!"

Lúc Cố Doanh Tích tìm Mộ gia, Mộ Minh Lệ và chồng hai người cùng phu nhân của mấy người đồng nghiệp đang ngồi nói chuyện uống trà trong vườn hoa, Cố Doanh Tích vừa đến liền đề ra giao dịch này, làm cho Mộ gia trở thành trò cười trong giới chính trị!

Mộ gia nhị công tử Mộ Căn Ngôn xác thực giả ngọc, nhưng người ta hoàn toàn tin vào cái danh kẻ ngọc của hắn, cho dù mọi người đều biết rõ chuyện Mộ Căn Ngôn là kẻ đần, sau lưng cũng cười nhạo một vài lần, thậm chí có khả năng bắt nạt hắn, nhưng vì thân phận địa vị của Mộ gia, tuyệt đối không có người nào dám đem chuyện này nói trước mặt như vậy.

Trừ khi người đó là Lâm Mậu Sơn có thân phận địa vị cực cao, bất kể là về công hay tư đều có thể áp chế Mộ Thiếu Hoa, thì cho dù Mộ gia có bất mãn, cũng phải nuốt giận.

Nhưng Cố Doanh Tích là cái thá gì? Ắ ta chẳng thể so sánh với Lâm Mậu Sơn, cho dù so sánh với người hầu trong Lâm gia, trong hoàn cảnh vẫn chưa xuất hiện mấy nam chính cấp cao của ắ, thì ắ còn chẳng bằng họ, nhưng một người có thân phận địa vị thấp như vậy, đột nhiên chạy tới Mộ gia, bô bô miệng nói ông bà đưa tiền cho tôi, tôi gả cho con trai của các người!

Điều này không phải nói lên rằng trong lòng Cố Doanh Tích căn bản vô cùng coi thường Mộ Căn Ngôn hay sao, cho rằng hắn là kẻ ngu, ắ gả cho hắn ta là ắ bị thiệt! Điều này có khác gì chỉ thẳng vào mặt Mộ Căn Ngôn mắng hắn là kẻ ngu đồng thời còn tát vào mặt hắn!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Bất Đắc Dĩ

Hơn nữa Cố Doanh Tích còn là kẻ có thân phận địa vị cực thấp, nhưng người như vậy cũng không muốn gả không cho một kẻ ngu, mà phải dùng tiền để đổi thì Mộ gia mới có thể thay Mộ Căn Ngôn cưới ả ta vào cửa, trong con mắt của nhiều người, đây chính là sự thực!

Cũng bởi vì như vậy, sau khi mấy người phu nhân cùng uống trà với Mộ phu nhân chứng kiến chuyện này, suýt nữa cười như điên, chuyện này căn bản không thể che đậy được, mất thời gian nửa ngày, đã sớm truyền khắp giới chính trị rồi, trước đây người ta chỉ cười Mộ Thiếu Hoa một đời anh minh lại có một đứa con ngốc thôi.

Nhưng hiện nay người ta chê cười Mộ Căn Ngôn thực sự quá ngu đần, đứa con ngu đần này của Mộ gia, căn bản chẳng có ai muốn gả cho hẳn, Mộ phu nhân còn phải dùng tiền mới có thể cưới được con dâu cho con trai!

Tin tức này truyền rất nhanh, lại có người ở phía sau thúc đẩy chuyện này, đương nhiên làm cho tin đồn ngày càng khoa trương hơn, buổi sáng ba Lan còn đặc biệt dẫn Lâm Mẫn và thân thích tới 'an ủi' Mộ phu nhân một hồi, họ trực tiếp biết được tin tức này, Lan Lăng Yến đương nhiên cũng biết.

"Chẳng trách Mộ phu nhân lại gọi điện cho em." Ninh Vân Hoan nhin không được cười ra tiếng, may mà cô không ăn thêm đồ ăn nữa, không thì e rằng lại phun thêm lần nữa.

Cũng chẳng biết Cố Doanh Tích là loại động vật quý hiếm tới từ phương nào, cho rằng bản thân ả cao thượng như vậy, người Mộ gia sẽ phải nhớ mãi ân tình của ả ta sao?

"Có phải ả ta em ti vi nhiều quá hay không, thật sự cho rằng Mộ Căn Ngôn không lấy được vợ hay sao, chỉ có ả ta mới có thể xả thân chịu thiệt chắc?" Ninh Vân Hoan nói một hồi, nhin không được cười ra tiếng.

Gia tộc thế gia như Mộ gia, những gia tộc phú quý bình thường không thể so bì với địa vị của họ, còn không biết có bao nhiêu gia tộc địa vị thấp hơn muốn ôm đù Mộ gia đâu, cho dù Mộ Căn Ngôn có ngu đần tới mức nào, nhưng hẳn vẫn là nhị công tử chân chính con vợ cả, rất nhiều người muốn lấy lòng Mộ gia nguyện ý gả con gái đưa qua Mộ gia ấy chứ.

Chỉ cần Mộ phu nhân đồng ý, bà ta có thể lấy năm ba cô vợ cho Mộ Căn Ngôn ngu ngốc trái ôm phải ấp ấy chứ! Cũng chẳng biết Cố Doanh Tích lấy đâu ra mà tự tin gớm, cho rằng chẳng ai thèm lấy Mộ Căn Ngôn, chỉ có ả ta bằng lòng thôi. Bản thân ả ta cũng chẳng phải thứ đồ gì tốt đẹp, ả ta còn chưa làm rõ quan hệ với những người đàn ông xung quanh, vậy mà còn muốn gả vào Mộ gia.

Trong lòng người Mộ gia, không biết người ta cảm thấy như thế nào đây!

Ninh Vân Hoan cười đến đau cả bụng, Lan Lăng Yến nhìn thấy cô cười chảy cả nước mắt, cũng cong cong khóe môi ôm cô vào lòng, nhìn thấy cô cười lăn lộn ở trong lòng mình, không khỏi cúi người hôn nhẹ lên môi cô, vì muốn dỗ cho cô vui vẻ, lại nói:

"Hai nhà Mộ, Điền vô cùng tức giận, sau chuyện này e rằng chẳng có ai dám gả con gái cho Mộ Căn Ngôn rồi." Cho dù muốn lấy lòng Mộ gia, nhưng dựa trên danh nghĩa bán thân cầu vinh một cách rõ ràng như vậy, chỉ cần là người để ý mặt mũi, e rằng đều không vui vẻ gì, cho dù Mộ gia có

đem lại nhiều lợi ích hơn nữa, cũng khó mà thay con trai tìm một nhà môn đăng hộ đối. Cũng bởi vì như vậy, lúc Cố Doanh Tích tự tiến cử, Điền Ngọc Hình tức tới mức sắc mặt xanh mét, nhưng buổi sáng có nhiều người nhìn chăm chăm muốn cười nhạo bà ta, bà ta vẫn luôn nhẫn nhịn, sau này mới phát tác.

"Bà ta đã ghi hận Cố Doanh Tích, chắc sẽ có kịch hay để xem rồi."

Ninh Vân Hoan nghĩ tới Mộ phu nhân vô cùng tức giận, bởi vì từ lúc trưa bà ta gọi điện thoại cho cô cô đã nghe ra rồi, lúc này nghe thấy Cố Doanh Tích bị ghi thù rồi, nhịn không được cười ra tiếng, lúc này mới ôm bụng kêu đau.

Lan Lăng Yến buồn cười dơ tay ra xoa bụng thay cô, bên ngoài phục vụ mới mang món ăn lên một lần nữa.

Cười lâu như vậy, lại ăn no bụng, lúc bà xã rời đi, Lan Lăng Yến vỗ đầu cô nói: "Uy hiếp của Mộ gia, em không cần quan tâm, anh muốn xem xem bọn họ có thể làm gì!"

Ninh Vân Hoan tất nhiên đồng ý, Cố Doanh Tích chẳng có quan hệ gì tới cô, Mộ phu nhân muốn cô làm cho Cố Doanh Tích ngoan ngoãn thực sự là cố tình gây sự, không cần Lan Cửu nhắc nhở, cô cũng không để chuyện đó trong lòng, buổi chiều vốn muốn đi bệnh viện thăm mẹ Ninh, nhưng ai ngờ chuyện cô vốn không để tâm, lại cứ thích dính vào cô!

Lúc chuông điện thoại vang lên, chuỗi dấu sao trên màn hình không ngừng nhấp nháy, Ninh Vân Hoan vốn đang đứng ven đường đợi vệ sĩ Lan Cách chạy xe tới đón, lúc này có cuộc gọi đến, cô cau mày, sau đó mới nhận điện thoại:

"Xin chào."

"Ninh tiểu thư, cô có thể đến Mộ gia một chuyến hay không?" Giọng nói của Điền Ngọc Hình vang lên, giống như đè ép sự tức giận cùng cực, giọng nói có chút âm trầm: "Cố tiểu thư nói có quan hệ tốt với cháu, hi vọng cháu có thể tới đây đem ả ta về!"

Nghe thấy vậy, Ninh Vân Hoan thực sự cảm thấy kì quái.

Giữa cô và Cố Doanh Tích căn bản chẳng có quan hệ gì, nhưng dường như Điền Ngọc Hình vẫn luôn cho rằng cô phải quản chuyện của Cố Doanh Tích vậy, lần trước gọi điện tới bảo cô quản lí tốt Cố Doanh Tích, lần này lại yêu cầu cô tới Mộ gia một chuyến, Ninh Vân Hoan thấy Cố Doanh Tích xui xẻo thì cô mới vui vẻ, ai mà rảnh đi cứu ả ta khỏi hố lửa chứ?

"Xin lỗi Mộ phu nhân, e rằng bà nói sai rồi, tôi không có quan hệ gì với Cố Doanh Tích cả, lại càng không phải bạn tốt, chiều nay tôi bận, không thể đi đón ả ta được." Ninh Vân Hoan vốn mang tâm tình xem kịch vui, nhưng bị Điền Ngọc Hình gọi tới làm phiền, đang muốn trực tiếp nói tạm biệt, Điền Ngọc Hình lại lớn tiếng quát:

"Ninh tiểu thư! Cô đừng có rượu mừng không muốn uống lại muốn uống rượu phạt! Mọi người vốn là quan hệ thân thích, có gì từ từ nói, tôi nể mặt Lan Lăng Yến không thêm tính toán với cô, nếu cô còn không tới, Cố Doanh Tích đừng mong được trở về nữa!"

Cố Doanh Tích có trở về hay không thì có liên quan gì tới cô, khoe miệng Ninh Vân Hoan co rút: "Mộ phu nhân, tôi chẳng muốn uống rượu mừng cũng không muốn uống rượu phạt, tôi nói với bà rồi, Cố Doanh Tích chẳng có quan hệ gì với tôi cả, tâm trạng của bà tôi có thể hiểu, nể tình quan hệ thân thích của Mộ gia với chồng tôi, lời nói vừa rồi tôi coi như chưa từng nghe thấy, Cố Doanh Tích có về hay không, do bà quyết định."

Dem lời nói của Điền Ngọc Hình đáp trả lại cho bà ta, Ninh Vân Hoan không đợi Điền Ngọc Hình mở miệng, liền nói nhanh: "Tôi còn có chuyện,

xin lỗi không tiếp chuyện được." Nói xong lời này, Ninh Vân Hoan quyết đoán cúp luôn điện thoại!

Trong Mộ gia Điền Ngọc Hình tức tới mức khuôn mặt vặn vẹo, nghe thất tiếng tút tút trong điện thoại, sắc mặt xanh mét!

"Đáng giận, cái thứ đồ gì, dám cúp điện thoại của tôi!" Điền Ngọc Hình muốn bóp nát luôn chiếc điện thoại trong tay bà ta, biểu tình của bà ta vô cùng khó coi, Cố Doanh Tích ở một bên bị dọa cho toàn thân run rẩy, ngã ngối trên mặt đất run rẩy không nói gì.

Ả không biết xảy ra chuyện gì, ả vốn muốn hi sinh bản thân ả để cứu lấy tính mạng của mẹ, nhưng Mộ gia căn bản chẳng hiểu đạo lý gì cả, ngược lại còn bắt ả ta. Cố Doanh Tích bị biến cố thành linh xuất hiện này làm cho đầu óc mơ màng, ả đã thử gào thét, nhưng vô dụng. Mộ gia ý thể hiệp người, giam giữ trái phép ả ta, nhưng ả ta không có cách nào thoát khỏi.

"Ninh Vân Hoan căn bản không thừa nhận có quan hệ với cô, cũng không tới đón cô." Điền Ngọc Hình hít sâu một hơi, áp chế sự phẫn nộ, rất nhanh sau đó liền bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào Cố Doanh Tích: "Cố tiểu thư, nếu Ninh Vân Hoan không có quan hệ gì với cô, thì cô đừng trách tôi."

Loại phế thải này cũng dám tới đây làm mất mặt Mộ gia, lúc đầu tốt xấu gì Mộ Cẩm Ngôn cũng cứu mạng ả ta, Mộ gia còn cho ả ta 20 vạn để chữa bệnh cho mẹ của ả, nhưng không ngờ ả ta dám tới đây tính toán với Mộ gia, nếu không phải sợ con trai mình bị tổn thương mà bà ta cho người điều tra về Cố gia, e rằng bà ta đã cho rằng Cố Doanh Tích là do kẻ địch chính trị của chồng bà ta phái đến làm mất mặt Mộ gia!

Tiếc rằng người đàn bà họ Cố này quá ngu xuẩn, nhược điểm đầy rẫy, cũng chẳng có điểm nào nên hồn đáng để trở thành con cờ của bà ta, chỉ có duy nhất một khả năng là ả ta muốn chim sẻ biến thành phượng hoàng, muốn mượn con trai bà ta làm bàn đạp, muốn đặt chân vào Mộ gia!

“Không, không thể được.” Cố Doanh Tích cũng không phải kẻ ngu, sau khi ả biết ả không thể dựa vào sức mình để thoát thân, liền nghĩ ra một biện pháp, nhưng những người mà ả ta quen biết chẳng có ai có quyền lực cả, Ninh Vân Thành có chút tiền, nhưng hiện nay hẳn không gặp được ba Ninh, căn bản không thể giúp ả được.

Tạ Trác Doãn coi như có chút bản lĩnh, nhưng hẳn vừa về nhà liền mất tin tức, vốn dĩ Cố Doanh Tích được xem như quen biết với Mộ gia nhị công tử Mộ Căn Ngôn, nhưng Mộ phu nhân căn bản không để ả gặp Mộ Căn Ngôn, sau khi Điền Ngọc Hình nói không cho ả rời đi, Cố Doanh Tích thực sự chẳng nghĩ ra ai có thể giúp ả nữa.

Cố Nhàn mắc bệnh nằm trong bệnh viện, ả ta làm sao nhẫn tâm để mẹ mình rời khỏi giường bệnh tới Mộ gia để bị nhục nhã cơ chứ! Nghĩ tới nghĩ lui, Cố Doanh Tích chỉ có thể tìm Ninh Vân Hoan tới giúp ả.

Chỉ mong cô sẽ nể tình sự quen biết giữa hai người, lại thêm ả có quan hệ với Ninh Vân Thành, cô sẽ tới cứu ả thôi! Quan trọng nhất là, là ả ta nhớ Lan Cửu ca nhớ tới đau lòng, hi vọng lúc Ninh Vân Hoan tới, ả có thể nhân lúc gặp mặt Lan Cửu ca một lát, để giải tỏa nỗi đau khổ trong lòng!

Nghĩ tới sự độc tài của Mộ gia cùng với sự thâm mến của ả đối với Lan Lăng Yến, Cố Doanh Tích càng thêm đau lòng, ả ta từ trước tới này chưa từng làm hại người khác, không biết tại sao ông trời lại đối xử tàn nhẫn với ả như vậy!

Điền Ngọc Hình vô cùng phiền chán liếc nhìn Cố Doanh Tích đang khóc lóc, trong lòng hận không thể đâm cho ả ta nhát dao, " Tôi tự hỏi tôi đối xử với cô không tệ, không ngờ cô không những không cảm ơn, ngược lại còn hủy hoại danh tiếng của Căn Ngôn, tôi nói cho cô biết, trong hai ngày trả lại 20 vạn cho tôi, nếu không tôi sẽ trực tiếp đưa cô vào đồn cảnh sát!"

"Không, không, không!" Cố Doanh Tích vừa nghe thấy lời nói của Điền Ngọc Hinh, sắc mặt kinh sợ, liền quỳ trên mặt đất, dập đầu với Điền Ngọc Hinh nói: "Mộ phu nhân, cầu xin bà rủ lòng thương, đừng tàn nhẫn như vậy, tôi không hủy hoại danh tiếng của Cẩn Ngôn, tôi, tôi chỉ muốn chăm sóc anh ấy, tôi chỉ muốn báo ân thôi, phu nhân.... .."

"Câm miệng!" Ánh mắt Điền Ngọc Hinh nhìn ả ta lạnh lẽo, vừa nghĩ tới chuyện lúc sáng là bà ta lại giận sôi lên: "Cô là cái thứ đồ gì, cũng xứng để báo ân sao! Muốn gả cho con trai tôi, cũng không tự soi gương xem cô là cái thứ gì!"

Nước mắt của Cố Doanh Tích rớt xuống không ngừng, biểu tình yếu ớt làn da tái nhợt trong suốt: "Mộ phu nhân, tôi thực sự không có ý trèo cao bám vào Cẩn Ngôn, tôi thực sự chỉ muốn báo ân thôi, cầu xin bà tha cho tôi.... .."

Điền Ngọc Hinh cười lạnh, nói: "Cô không muốn trèo cao? Cô không muốn trèo cao, cô cảm thấy cô xứng với con trai tôi sao? Chẳng qua chỉ là loại tàn hoa bại liễu.... .."

Mấy từ tàn hoa bại liễu thực sự chọc trúng chỗ đau của Cố Doanh Tích, ả bị người ta luân phiên cưỡng bức, đó luôn và vết thương trong lòng ả, ả không biết tại sao, rõ ràng Mộ phu nhân biết ả khó chịu khi nhắc tới chuyện này, vậy mà bà ta cứ nói mãi, chỉ bởi vì ả bị mấy tên côn đồ làm nhục, cho nên thân thể ả bán thiu, không xứng với Lan Cửu ca, mỗi khi đêm khuya nằm mộng, rõ ràng trong lòng ả luôn nghĩ tới người đàn ông như nam thần, nghĩ tới là đau lòng, nhưng ả lại tự ti không dám đi nói chuyện với anh!

Ả đã đau khổ như vậy, Mộ phu nhân cũng là phụ nữ, sao lại nói ả ta như vậy cơ chứ?

Lần trước ở Ninh gia nói ra chuyện ả bị người khác đụng vào trước mặt Lan Lăng Yến, lúc đó trong lòng ả giống như bị dao đâm xuyên tim vậy, đau tới chết lặng, khó khăn lắm ả mới có thể giả vờ bình tĩnh như hiện tại, nhưng tại sao Mộ phu nhân lại không chịu bỏ qua?

Sau khi bị kích thích, Cố Doanh Tích rốt cuộc không nhịn được nữa, khóc nức nở:

"Tôi không phải trèo cao, tôi không có! Cẩn Ngôn, hẳn chỉ là một kẻ ngốc mà thôi.... .." ả nguyện ý gả cho Mộ Cẩn Ngôn, chỉ cần Điền Ngọc Hình nguyện ý giúp ả nuôi người nhà họ Cố, ả nguyện ý ở bên Mộ Cẩn Ngôn cả đời, vì sao tâm ý của ả lại bị người Mộ gia hiểu lầm như vậy?

"Mày câm miệng cho tao!" Điền Ngọc Hình tức tới mức phát điên, cũng không quan tâm thân phận địa vị của mình mà tát cho ả ta một cái, một giọng nam ôn tồn nho nhã đột nhiên vang lên:

"Mẹ, chuyện gì làm mẹ tức giận như vậy?"

Mộ Cẩn Chi kéo Mộ Cẩn Ngôn mang khuôn mặt ngây thơ bước vào, đúng lúc nhìn thấy bộ dáng giận dữ của Điền Ngọc Hình, không khỏi cười cười, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn em trai ngây thơ một cái: "Đây không phải là Cố tiểu thư luôn chơi đùa với Cẩn Ngôn hay sao?"

Thân thể Cố Doanh Tích đầu tiên là cứng ngắc, sau đó cúi đầu thấp xuống, nhìn từ góc độ của hai anh em Mộ Cẩn Chi, chỉ nhìn thấy ả căn môi, cằm nhọn hoắt, sắc mặt trắng bệch, tóc đuôi ngựa bị rối loạn, lộ ra cằm cổ trắng nõn, mặc dù không phải tuyệt sắc, nhưng lại có bộ dáng diễm đạm đáng yêu, tư thế quỳ xuống, càng làm cho cái mộng của ả cong tớn lên lộ ra sự mê người.

"Loại người không cần mặt mũi, muốn gả cho Cẩn Ngôn." Nhìn thấy con trai đi tới, sắc mặt của Điền Ngọc Hình mới dịu đi, nhưng lúc nhắc tới Cố Doanh Tích, biểu tình vẫn rất khó coi.

Mộ Cẩn Chi không nhịn được cười, lần trước ở Lâm gia y có nghe thấy cô vợ mới cưới của em họ Lan Lăng Yến nói không tin Cẩn Ngôn là kẻ ngốc, lúc đó Mộ Cẩn Chi bị dọa nhảy dựng lên, từ trước tới nay y chưa từng nghĩ rằng em trai mình giả ngốc, dù sao xuất thân từ thế gia như Mộ gia, nếu như không phải kẻ ngốc, ai lại nguyện ý đi giả trang làm gì?

Đây rõ ràng là một câu chuyện cười, với tài nguyên của Mộ gia, nếu như Mộ Cẩn Ngôn không phải kẻ ngốc, khẳng định sẽ có phần của hắn, nhưng từ sau khi hắn bị ngốc, Mộ Thiếu Hoa toàn tâm toàn ý bồi dưỡng y, thế lực của Mộ gia tạo dựng lợi thế cho y, cũng bởi vì vậy, Mộ Cẩn Chi luôn có loại tâm tình áy náy đối với em trai đồng thời vô cùng yêu thương hắn.

Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần là thứ Mộ Cẩn Ngôn thích, y đều cho, thậm chí nếu so sánh với sự yêu thương của ba mẹ đối với Cẩn Ngôn, y còn yêu thương hắn hơn.

Người em trai ngốc như vậy, em trai ngốc nhiều năm như vậy làm sao có thể là giả ngốc đây? Sao hắn lại giả ngốc mà vứt bỏ tài nguyên của Mộ gia? Nhân khẩu Mộ gia đơn giản, cũng chẳng có ai vì sự thanh tỉnh của hắn mà lấy mạng hắn, sao hắn phải giả ngốc?

Mộ Cẩn Chi vốn chỉ xem chuyện đó như chuyện cười, nhưng sau đó lại đột nhiên tỉnh ngộ.

Y chỉ nghĩ nếu Mộ Cẩn Ngôn là một người thông minh chứ không phải kẻ ngốc, hắn sẽ có được tài nguyên của Mộ gia giống như y, nhưng nếu Mộ Cẩn Ngôn không phải kẻ ngốc, thứ hắn muốn không chỉ là một nửa Mộ gia! Dù sao hắn chỉ là con thứ, cho dù sau này hắn đi theo con đường quan trường, Mộ Thiếu Hoa sẽ giúp hắn, nhưng sự giúp đỡ đó có hạn, không giống như y, bản thân là con trai trưởng, nếu sau này không có gì ngoài ý muốn, Mộ gia chắc chắn sẽ là của y.

Nếu như Mộ Cẩn Ngôn có dã tâm, nếu như thứ hấn muốn không chỉ là Mộ gia, nếu như hấn không phải kẻ ngốc thực sự, mà giống như vị Ninh tiểu thư kia nói chỉ là giả ngốc thôi, vậy bởi vì lí do lúc nhỏ bị thương rồi sinh bệnh rồi biến thành kẻ ngu, ba mẹ sẽ áy náy đối với hấn, cho nên càng yêu thương bảo vệ hấn hơn, cũng bởi vì đứa em chẳng có gì này, y sẽ không phòng bị hấn!

Quan trọng nhất là, nếu Mộ Cẩn Ngôn thực sự có dã tâm, hấn giả ngốc những 10 năm, loại tính cách như vậy, thực sự đáng sợ!

Nghĩ tới những thứ này, lúc đó Mộ Cẩn Chi bị dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Mặc dù y không muốn nghi ngờ em trai mình, nhưng nghĩ lại thì Mộ Cẩn Ngôn thực sự làm người khác phải nghi ngờ, người ngoài đều biết Mộ nhị công tử là kẻ ngốc, nhưng giống như Ninh Vân Hoan đã nói, nếu chỉ dựa vào những chuyện hấn đã làm mà khiến cho người khác nghĩ hấn là kẻ ngốc, thì căn bản không thể nói ra được.

Dường như chỉ bởi vì mọi người đều cho rằng Mộ Cẩn Ngôn là kẻ ngốc, cho nên nhiều năm nay đã trở thành thói quen, cho dù hấn chẳng làm chuyện ngu ngốc nào, mọi người vẫn cho rằng hấn là kẻ ngốc!

Mộ Cẩn Chi nghĩ ra trọng điểm này, trong lòng có chút phức tạp đối với đứa em trai này, không chỉ có chút nguội lạnh, mà còn có chút cảnh giác.

Y tự nhận mình không đối xử tệ bạc với Mộ Cẩn Ngôn, nếu em trai thực sự giả ngốc, vậy hai anh em vốn thân thiết, khẳng định sẽ đi tới kết cục không chết không ngừng. Mộ Cẩn Chi không cam tâm, y với Mộ Cẩn Ngôn là cùng cha cùng mẹ sinh ra, tình cảm rất tốt, y không tin em trai mình lại có suy nghĩ muốn gây bất lợi cho y.

Cho nên mấy ngày nay, y đều ngấm ngấm điều tra Mộ Căn Ngôn, cũng giám sát nhất cử nhất động của hắn, hiện nay mặc dù y có hoài nghi, nhưng chưa phát hiện ra sơ hở gì.

Lúc này Cố Doanh Tích tới Mộ gia, trong đầu Mộ Căn Chi liền nảy sinh ra một ý nghĩ, chỉ vào Cố Doanh Tích rồi cười nói với em trai:

“Căn Ngôn, vị Cố tiểu thư này nói muốn làm vợ em, em có thích không?”

Thân thể Cố Doanh Tích không sạch sẽ, hơn nữa xuất thân không cao, thông thường giới thượng lưu tìm những cô gái thân phận địa vị thấp để chơi đùa thì được, nhưng nếu thực sự kết hôn thì vô cùng hiếm có, câu chuyện về cô bé lọ lem chỉ là giả, rất nhiều công tử nhà giàu xuất thân cao quý cho dù thực sự yêu một cô gái bình thường, thì cũng sẽ không cưới người đó về.

Hôn nhân đại sự thời hiện đại, thực ra cũng chú trọng tới môn đăng hộ đối, càng là người có thân phận cao càng để ý điều này.

Mộ Căn Chi chính là người như vậy, người vợ sau này của y chỉ là người phụ nữ tăng thêm trợ giúp cho y, y không tin nếu Mộ Căn Ngôn tính toán gì đó sau lưng mọi người, lại đồng ý cưới một người phụ nữ như Cố Doanh Tích, chơi đùa thì được, nếu như cưới ả, sau này chắc chắn sẽ trở thành trò cười trong giới chính trị, Mộ Thiếu Hoa sẽ thất vọng về hắn, sẽ không cho hắn quyền quản lý Mộ gia.

"Vợ? Anh hai, vợ là cái gì, có thể ăn không?" trong mắt Mộ Căn Ngôn lướt qua sự sắc lạnh, sau đó dơ tay lên miệng mút, có chút nghi hoặc nói: "Có ngon như cơm mẹ Phùng nấu không?"

Mộ Căn Chi chỉ nghĩ tới nếu Mộ Căn Ngôn thực sự lấy Cố Doanh Tích thì Mộ Thiếu Hoa sẽ không để lại Mộ gia cho Mộ Căn Ngôn, nhưng y chưa từng nghĩ rằng Mộ Căn Ngôn có thể trực tiếp đá Mộ Thiếu Hoa ra

khỏi vị trí gia chủ. Y căn bản chẳng hề nghĩ tới chuyện đó, cho nên y đã sơ suất, cho nên mới nghĩ ra biện pháp dùng Cố Doanh Tích để thử Mộ Căn Ngôn.

Lúc này nghe thấy câu hỏi hồn nhiên của Mộ Căn Ngôn, Mộ Căn Chi thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

"Đương nhiên không phải, không phải em thích Cố tiểu thư hay sao? Giữ cô ta lại chơi cùng, ăn cùng cô ta, ngủ cùng cô ta."

"Đó chính là vợ sao?" Mộ Căn Ngôn có chút hiếu kỳ, sau đó vỗ tay nhảy nhót vui mừng:

"Vây cũng được, em muốn vợ, em muốn vợ!"

Biểu tình của hắn làm Mộ Căn Chi yên tâm, nói cho cùng, Mộ Căn Chi cũng không muốn nghi ngờ em trai mình, lúc này thấy bộ dáng hồn nhiên của hắn, đối với sự hoài nghi của mình mấy ngày nay, Mộ Căn Chi cảm thấy có chút hối hận, đang muốn mở miệng, Mộ phu nhân Điền Ngọc Hình sắc mặt xanh trắng:

"Linh tinh! Vợ cái gì mà vợ, cũng phải xem có xứng hay không nữa!"

Mộ Căn Ngôn vừa nghe thấy lời này, nhất thời bị dọa, gào khóc lên.

Điền Ngọc Hình tất nhiên không nỡ để con khóc, nên vội vàng dỗ hắn.

Ninh Vân Hoan căn bản không thể ngờ tới khó khăn lắm cô mới gieo trồng được sự nghi ngờ của Mộ Căn Chi đối với Mộ Căn Ngôn lại bị loại bỏ nhanh chóng như vậy, nếu như cô có thể đoán được kết cục này, cho dù có không muốn gặp Cố Doanh Tích tới đâu, cho dù hi vọng ả ta bị xui xẻo tới đâu, cô cũng nhất định phải tới Mộ gia!

Trong chuyện này, hào quang nữ chủ của Cố Doanh Tích lại phát huy tác dụng một lần nữa, làm ả ta đánh bậy đánh bạ lại làm cho Mộ Căn Chi hết nghi ngờ Mộ Căn Ngôn, cũng coi như bảo vệ Mộ Căn Ngôn một lần, làm cho Ninh Vân Hoan vốn muốn thay đổi tình tiết, lại bị ả ta đưa về đúng kịch bản.

Mộ gia cũng không giết chết Cố Doanh Tích, cho dù Điền Ngọc Hình có ghét Cố Doanh Tích tới đâu, nhưng lần này Cố Doanh Tích náo loạn lớn chuyện như vậy, làm Mộ gia trở thành trò cười cho thiên hạ, cho nên mặt ngoài không thể xử lí Cố Doanh Tích được, cho nên hai ngày sau Cố Doanh Tích được thả ra, ruốt cuộc vẫn phải thả người.

Nhưng Mộ gia bắt đầu đòi lại 20 vạn đã cho Cố Doanh Tích vay, vốn Điền Ngọc Hình chẳng thèm để ý tới 20 vạn này, xem như mua một món đồ chơi mới cho con trai thôi, chẳng hi vọng Cố Doanh Tích có thể trả lại.

Nhưng ai ngờ ả ta vì muốn thể hiện sự trong sạch và hồn nhiên của mình, cũng thể hiện ả không phải loại phụ nữ vô duyên vô cố lấy của người khác 20 vạn, cho nên ả vô cùng chí khí viết giấy nợ cho Mộ gia.

Mộ phu nhân có sẵn nhược điểm của ả, đương nhiên là đuổi theo Cố Doanh Tích đòi nợ, dồn ép Cố Doanh Tích không biết phải làm sao, đến bước đường cùng, mấy lần bị bức ép tới mức tự tử.

Bệnh của Cố Nhàn không thể kéo dài, lúc đầu vay Mộ gia 20 vạn vẫn còn 17, 18 vạn, không thể trả tiền vào lúc này được, vì tránh Mộ gia dùng sức ép buộc trả nợ, mặc dù Cố Doanh Tích không nỡ để người yêu hiến thân cho mẹ, nhưng lúc này thực sự bất đắc dĩ.

Sau khi Ninh Vân Thành kiểm tra sức khỏe, các phương diện coi như hợp với Cố Nhàn, nhóm máu của hai người giống nhau, bởi vậy mọi người vui mừng, rất nhanh sau đó, một quả thận của Ninh Vân Thành được chuyển sang người Cố Nhàn.

Lúc Ninh Vân Hoan biết được tin này, thực sự là cạn lời đối với Ninh Vân Thành!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Đại Nghĩa

Mọi người đều nói đầu óc có bệnh không đáng sợ, chỉ cần kiên trì chữa trị không bỏ cuộc, sẽ có ngày khỏi hẳn, y học hiện đại phát triển như vậy, ngay cả bệnh thần kinh, nếu kiên trì chữa trị thì cũng có thể chữa khỏi, nhưng trước đây nhìn thế nào cũng thấy Ninh Vân Thành là người bình thường đấy chứ, không ngờ Ninh Vân Hoan có thể chứng kiến, sẽ có ngày hẳn ta điên cuồng vì yêu như hôm nay!

Trong phòng phẫu thuật, ca phẫu thuật của Cố Nhàn tiến hành vô cùng thuận lợi, Cố Doanh Tích đợi bên ngoài phòng phẫu thuật của bà ta cả ngày, rồi mới tiến vào phòng bệnh của Ninh Vân Thành.

Ninh Vân Thành đã yên tâm được mười mấy tiếng đồng hồ rồi, đã sớm tỉnh lại, lúc này nhìn khuôn mặt hẳn có chút xanh xao, nhưng tinh thần vô cùng tốt, Cố Doanh Tích cầm lấy canh ở bên cạnh đút cho hẳn, Ninh Vân Thành liền bày ra khuôn mặt vui vẻ hạnh phúc.

"Vân Thành, anh chịu khổ rồi, anh yên tâm, anh đối tốt với em, em đều khắc ghi trong lòng, vĩnh viễn cũng không phụ lòng anh." Lúc này Cố Doanh Tích hận không thể móc cả trái tim cho Ninh Vân Thành, chỉ cảm thấy ông trời mang tới cho ả người đàn ông yêu thương ả sâu đậm như vậy, cho dù ả có chết cũng không hối tiếc.

Được người yêu thổ lộ, sắc mặt vốn có chút xanh xao của Ninh Vân Thành lộ ra sắc màu hạnh phúc, đang định mở miệng nói chuyện, một đoàn bác sĩ đi tuần tra đột nhiên đẩy cửa tiến vào, bị người ta cắt ngang những

lời muốn nói, sắc mặt Ninh Vân Thành vô cùng khó coi, Cố Doanh Tích cũng có chút xấu hổ, ngại ngần bưng bát canh đứng lên.

Biểu tình của mấy bác sĩ vô cùng khó coi, người dẫn đầu là một bác sĩ trung niên khoảng 40 tuổi, vẻ mặt nghiêm khắc nói: "Đánh rằm hay chưa?"

Cố Doanh Tích cứng đờ, chỉ cảm thấy nói chuyện đến những vấn đề này vô cùng ngại ngần, nhưng bác sĩ lại cứ đợi ả ta trả lời, ả thực sự không biết Ninh Vân Thành đã đánh rằm hay chưa, ả vừa mới từ phòng bệnh của Cố Nhàn tới đây không lâu mà, cho nên ả nhìn Ninh Vân Thành một cái, Ninh Vân Thành không nở để người yêu mất mặt, biểu tình có chút khó coi: "Chưa, sao vậy?"

"Nếu chưa đánh rằm, cậu vừa làm qua phẫu thuật, lẽ nào không ai nói với cậu, tốt nhất không nên ăn bất cứ thứ gì hay sao?" Y tá ở phía sau cắn hận liếc nhìn Cố Doanh Tích, tức giận nói: "Trước đây tôi đã dặn cô rồi Cố tiểu thư." Bác sĩ điều trị chính vô cùng khó chịu, bà ta phụ trách phòng bệnh của Ninh Vân Thành, tuần ta một lượt là có thể tan ca, nhưng không ngờ Ninh Vân Thành bên này lại xảy ra chuyện.

"Tôi, tôi.... .." Vành mắt của Cố Doanh Tích đã đỏ ửng lên, lúc trước ả chỉ quan tâm ca phẫu thuật của Cố Nhàn có thành công hay không thôi, ai thèm nghĩ tới Ninh Vân Thành cơ chứ, cô y tá này hình như thực sự có dặn qua ả ta, nhưng ả ta quên bég mất, lúc này bị người ta chỉ trích, Cố Doanh Tích đáng thương khóc lóc, "Đều là lỗi của em, Vân Thành, Vân Thành, anh không sao chứ?"

Giọng nói của ả có chút mê lương, mấy vị bác sĩ y tá vẻ mặt khó coi, mắt lạnh nhìn Cố Doanh Tích khóc lóc đáng thương đang sờ đầu Ninh Vân Thành, giống như muốn xem hấn có bị sốt hay không, sau đó ả lại sờ chân tay của hấn, mấy người đứng bên cạnh lời chẳng biết nói gì bây giờ.

"May mà cô chỉ cho hăn uống chút canh, chưa đánh rằm chưa được ăn đồ ăn, tránh bị dính ruột, đạo lí này Cố tiểu thư không biết hay sao?" Vị bác sĩ này nhìn mà chướng mắt, nhịn không được nói thêm một câu. Họ biết Cố Doanh Tích hiếu thuận với mẹ, sự hiếu thuận của Cố Doanh Tích nổi tiếng trong bệnh viện này, nhưng ả có hiếu thuận tới đâu cũng không được tự tiện làm loạn, vốn Ninh Vân Thành hiền thận làm phẫu thuật, sức khỏe sau này sẽ kém đi, lúc này phải điều dưỡng thân thể cho tốt, tránh xảy ra chuyện.

Bác sĩ vốn muốn tốt cho Ninh Vân Thành nên mới nói câu này, nhưng ông vừa nói xong, Ninh Vân Thành thấy người yêu bị khiển trách, cho nên có chút bất mãn, lạnh lùng dương cằm lên, ánh mắt lạnh lẽo:

"Những chuyện này tôi đều biết, không cần ông nhiều lời." Giọng nói lạnh lùng của hăn làm cho người ta chẳng biết nên nói lại như thế nào, bác sĩ kia tự tìm mất mặt, cũng lười chẳng muốn quản hăn nữa, cho người kiểm tra nhiệt độ cơ thể hăn, lại kiểm tra miệng vết thương, mấy người bác sĩ thảo luận mấy câu, cũng không nhìn hai người này nữa, nối đuôi nhau đi ra ngoài.

Mặc dù Ninh Vân Thành thiếu mất một quả thận, nhưng lại có được tình yêu của Cố Doanh Tích, vui vẻ giống như có được cả thế giới.

Lúc Ninh Vân Hoan biết được tin tức này, thực cạn lời chẳng biết nói Ninh Vân Thành như thế nào nữa, cô không biết có nên nói chuyện này cho ba Ninh mẹ Ninh biết hay không, gần đây mẹ Ninh đang phục hồi sức khỏe, tình trạng mới tốt lên một chút, nếu như bà biết đưa con trai bà cực khổ khó khăn nuôi hăn lớn khôn, bây giờ lại quyên một quả thận đi hiến kính mẹ vợ, không biết sẽ tức giận như thế nào nữa.

Bản khoản về chuyện sức khỏe của mẹ Ninh, cho nên biết chuyện Ninh Vân Thành quyên thận, Ninh Vân Hoan cũng không nói cho ba Ninh mẹ Ninh biết, nhưng Ninh Vân Thành lại chẳng bận tâm nhiều như vậy.

Gần đây người Mộ gia tâm ngoan thủ lạt ép Cố Doanh Tích trả nợ, mười mấy vạn còn lại cũng đem đi làm phẫu thuật cho Cố Nhàn, Cố gia làm gì có tiền nữa, Cố Doanh Tích bị ép tới mức khóc suốt ngày, Ninh Vân Thành nhìn thấy vậy, trong lòng đau đớn, nên không thêm để tâm tới chuyện hãn vừa mới làm phẫu thuật, lại trở về Ninh gia để đòi tiền.

Lần trước tới Ninh gia, là trước khi hãn chưa hiến thận, nhưng lúc đó ba Ninh đã không cho hãn vào biệt thự rồi, hiện nay Ninh Vân Thành vừa làm phẫu thuật xong, thân thể không tốt đương nhiên không thể xông vào được, nên hãn đợi ngoài cổng tiểu khu, hãn tin rằng hãn đợi ở đây suốt ngày, sẽ có một ngày có thể tóm được ba Ninh.

Cũng không biết vì nguyên nhân thân thể Ninh Vân Thành gầy yếu hay vì sắc mặt trắng bệch của hãn, bảo vệ Tiểu Trương lúc trước có cứu qua ba Ninh nhìn thấy hãn như vậy thì có chút đồng tình, sau khi hãn ngồi đó được hai ngày, rốt cuộc không nhìn được, liền trực tiếp gọi điện thoại tới Ninh gia.

Bởi vì Tiểu Trương này đã từng cứu ba Ninh từ trong tay Cố Thiếu Đào, ba Ninh muốn bày tỏ sự cảm ơn, đã đưa số điện thoại của mình cho cậu ta, lúc này nhìn thấy Tiểu Trương gọi điện tới, ba Ninh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ngày đó mặc dù Tiểu Trương này giúp ông một lần, nhưng ba Ninh không phải người thích nợ nhân tình của người khác, tất nhiên là cảm ơn cậu ta rồi, không nói tới cái khác, chính là chưa từng qua loa về chuyện tiền bạc, Tiểu Trương này cũng hiểu chuyện, cho dù hiện nay vẫn làm bảo vệ của tiểu khu, nhưng chưa từng chủ động tìm ông, lúc này đột nhiên gọi điện tới, ba Ninh có chút nghi ngờ nhận điện thoại.

"Tiểu Trương, có chuyện gì sao?" ba Ninh nói chuyện còn mang theo ý cười, ai ngờ bảo vệ vừa mở miệng, sắc mặt ông liền trở nên khó coi, "Cậu nói cái gì?"

Lúc này ba Ninh đang ở trong bệnh viện chăm sóc mẹ Ninh, thời gian gần đây, việc phục hồi của mẹ Ninh rất có hiệu quả, lúc bà nói chuyện không còn khó khăn như trước nữa, bây giờ bụng cốc nước cũng không run rẩy nữa, Ninh Vân Hoan ngồi ở bên cạnh giúp bà bưng nước lấy khăn lông, thấy mẹ Ninh nhận lấy nước để uống, liền lấy khăn lông lau trán cho bà, vừa thuận tiện cùng mẹ Ninh nghe ngóng chuyện bên này.

"Sức khỏe Vân Thành không tốt?" Lời nói của ba Ninh làm cho mẹ Ninh có chút phức tạp, mặc dù bà thất vọng về Ninh Vân Thành, nhưng khi nghe thấy sức khỏe con trai không tốt, bà nhịn không được quay đầu lại, vội vàng hoa tay múa chân muốn nói gì đó, chỉ là vừa mới bị trúng gió, nói chuyện không nhanh nhẹn như trước đây nữa, mặc dù thời gian gần đây có hồi phục, nhưng lúc gấp gáp thì một chữ cũng không nói nên lời.

Ninh Vân Hoan vội vỗ lưng cho bà, lại nhận lấy ly nước đặt lên bàn, lúc này mới an ủi mẹ Ninh: "Mẹ, mẹ đừng vội, từ từ nghe ba nói chuyện đã."

"Hắn ôm thắt lưng?" Ba Ninh nghe thấy vậy, cũng không biết con trai xảy ra chuyện gì, mặc dù chuyện Ninh Vân Thành lừa hai vợ chồng ông chỉ vì Cổ Doanh Tích làm ông vô cùng thất vọng, nhưng dù sao cũng là con trai của mình, nếu như hắn thực sự xảy ra chuyện, ba Ninh cũng không thể trở mặt nhìn, nếu thực sự mắc bệnh gì, vẫn là lấy tiền đi chữa trị cho hắn.

Nghĩ như vậy, ba Ninh có chút đứng ngồi không yên, nói vài câu rồi cúp điện thoại, đứng lên nói: "Hoan Hoan, con ở lại với mẹ con, ba trở về xem thế nào, anh trai con, Tiểu Trương nói hình như nó bị làm sao rồi, đợi mấy ngày rồi."

Trong thời gian mẹ Ninh nằm viện, ba Ninh gần như đều ở bệnh viện chăm sóc bà, trong nhà chỉ có bảo mẫu, cho nên không biết chuyện Ninh Vân Thành đứng ngoài tiểu khu đợi mấy ngày rồi, lúc này ba Ninh đoán

liệu có phải Ninh Vân Thành nợ tiền cờ bạc, người ta tìm hấn đánh đập, nghĩ tới chuyện hấn có thể bị đánh, ba Ninh liền gấp đến độ xoay quanh.

"Tôi, cũng muốn đi." mẹ Ninh nghe thấy lời nói của ba Ninh, vội vàng giơ tay chỉ chỉ vào mình, khó khăn mở miệng nói ra hai chữ, ba Ninh cũng biết bà lo lắng cho con trai, cũng không nói nhiều, trực tiếp gật đầu.

Bởi vì còn phải quay lại bệnh viện, cho nên Ninh Vân Hoan không thu dọn đồ gì, nhìn thấy hai vợ chồng ông đều muốn đi, cô liền mang đi một chai nước, lúc gần đi nghĩ thế nào lại mang thêm thuốc giảm huyết áp đi theo, cô e rằng chuyện Ninh Vân Thành hiến thận cho Cố Nhân không thể giấu được nữa, tình trạng của mẹ Ninh mới tốt hơn một chút, sức khỏe của ba Ninh cũng không tốt lắm, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô cũng phải chuẩn bị tốt.

Nghĩ như vậy, Ninh Vân Hoan lại lấy lí do sức khỏe mẹ Ninh không ổn định, tìm một bác sĩ đi cùng, xe liền chạy về Ninh gia.

Mẹ Ninh ngồi trong xe ôm ngực thở dốc, ban đầu ba Ninh nghe sức khỏe của Ninh Vân Thành không tốt liền lo lắng, nhưng bây giờ ngồi trên xe rồi lại bình tĩnh hơn nhiều, nhớ tới lần trước con gái nói có cho người theo dõi Ninh Vân Thành, vội vàng mở miệng hỏi:

"Hoan Hoan, lần trước con có nói cho người đi theo anh trai con, anh trai con gần đây có xảy ra chuyện gì không?"

Lúc này ba Ninh không kích động như vừa rồi, trong lòng bắt đầu nghi ngờ, sức khỏe của con trai ông như thế nào, trong lòng ông biết rõ, hấn là không mắc bệnh gì nghiêm trọng mới đúng, hơn nữa Ninh Vân Hoan cho người theo dõi nó, nếu như Ninh Vân Thành mắc bệnh gì, con gái khẳng định sẽ nói với ông, lúc này Ninh Vân Hoan không nói gì, ba Ninh liền có dự cảm không tốt.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Anh Hùng

Ninh Vân Hoan có chút do dự, chuyện Ninh Vân Thành hiển thân ghép cho Cố Nhàn không phải chuyện nhỏ, cô không dám nghĩ tới nếu ba Ninh mẹ Ninh mà biết chuyện thì sẽ phản ứng ra sao, mặc dù chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bị tiết lộ, nhưng ba Ninh hỏi vào lúc này, Ninh Vân Hoan lại không biết nên trả lời như thế nào.

Vừa nhìn biểu tình của con gái, không chỉ có ba Ninh có dự cảm xấu, ngay cả mẹ Ninh cũng có chút khó coi, cắn răng, ấp úng nói:

"Rốt cuộc, làm, sao, con nói đi, mẹ có thể chịu được." Trong lòng mẹ Ninh vô cùng bất an, bà vốn dĩ cho rằng Ninh Vân Thành lại trở về đòi tiền, cũng có khả năng khoản tiền Ninh Vân Thành cần rất nhiều.

Trong lòng ba Ninh cũng nghĩ như vậy, cho nên gật đầu nói: "Con nói đi, để ba mẹ còn biết đường mà tính." Hai vợ chồng ông bà không phải đứa trẻ, lần trước ba Ninh cùng mẹ Ninh bị tức giận tới mức sinh bệnh vì ông bà không ngờ rằng con trai sẽ biến thành một người như vậy, đến nay hẳn đã nợ gần 10 ngàn vạn, trong lòng ba Ninh đã có sự chuẩn bị, cho dù Ninh Vân Thành có nợ nhiều tiền hơn nữa ông cũng có thể bình tĩnh.

Nghe thấy lời nói của ba, Ninh Vân Hoan nghĩ ngợi, cũng không muốn giấu hai người nữa, cho nên kéo tay mẹ Ninh nói:

"Mẹ, nếu ba mẹ đã nói như vậy, con cũng không giấu hai người nữa, mẹ của Cố Doanh Tích Cố Nhàn cần đổi thận, ba mẹ có biết không?"

Nghe thấy vậy, ba Ninh mẹ Ninh nhìn nhau một cái, dự cảm xấu càng tăng lên, đoán rằng:

"Có phải Ninh Vân Thành vay lãi suất cao để trị bệnh cho bà ta hay không?"

Nếu chỉ là vay lãi suất cao còn tốt, chỉ cần là chuyện liên quan tới tiền bạc thì dễ giải quyết, Ninh Vân Hoan lắc lắc đầu, vẻ mặt có chút kì quái: "Anh ta cắt một quả thận cứu Cố Nhân rồi."

Lời này vừa nói ra, vừa rồi mẹ Ninh còn nói bà có thể chịu được, sau một lúc mới hiểu rõ mọi chuyện, đợi đến khi bà hồi thần, ngực bà liền đau đốn dữ dội, mặt sừng trướng đỏ bừng, mắt trợn ngược, suýt nữa thì đột quy.

May mà Ninh Vân Hoan có mang theo thuốc, lại có thêm bác sĩ ở trên xe, mặc dù chuyện xấu trong nhà lọt ra ngoài, nhưng lúc này may mà có bác sĩ ở đây, kiểm tra cho mẹ Ninh một phen, lại làm mấy biện pháp sơ cứu cấp tốc, mẹ Ninh chỉ là tức giận công tâm, sau một hồi liền tỉnh lại.

Lúc đầu ba Ninh còn im lặng một lúc, sau khi hồi thần rồi cuộc không nhìn được, chửi ầm lên:

"Cái tên ngu ngốc Ninh Vân Thành, có phải nó bị điên rồi hay không? Cố Doanh Tích là loại người trơ trẽn, mẹ của bản thân ả, sao ả không tự hiến thận mà cứu bà ta?" Nếu như lúc này Ninh Vân Thành ở trước mặt ba Ninh, e rằng ông sẽ xé xác hấn ra mất.

Cố nhân có câu, thân thể là cha mẹ ban cho, chuyện hiến thận lớn như vậy Ninh Vân Thành cũng không nói chuyện với ba mẹ đã làm rồi. Lúc này ba Ninh tim đau như dao cắt, mặc dù hận con trai lừa dối, lại lo lắng sức khỏe của hắn, nhưng mẹ Ninh đã thành thế này, khẳng định phải quay về bệnh viện, cũng không biết sức khỏe của mẹ Ninh có bị ảnh hưởng hay không, ông cắn răng nói:

"Cũng không cần đi nữa, nếu hấn đã có năng lực như vậy, ngay cả thận cũng có thể hiến cho người ta, ba nghĩ cũng chẳng có chuyện gì đâu, chúng ta trực tiếp trở về bệnh viện, sức khỏe của mẹ con quan trọng hơn!"

Ninh Vân Hoan đương nhiên đồng ý, trong lòng cô mẹ Ninh quan trọng hơn Ninh Vân Thành nhiều, lúc này nhìn thấy ba Ninh tức giận như vậy, gọi vệ sĩ lái xe quay lại, trở về bệnh viện.

Mà Ninh Vân Thành đợi ngoài cửa tiểu khu hơn nửa ngày không chịu được nữa, vết mổ của hấn vốn chưa lành, bị dày vò bao nhiêu ngày như vậy, cho dù có là người làm bằng sắt cũng không chịu được, hơn nữa hấn còn mất một quả thận, vết mổ chưa lành hấn, đứng lâu như vậy, cũng không chịu được, hấn chuẩn bị đi về.

Hấn không có đồng nào, lúc sắp đi vẫn là bảo vệ Tiểu Trương nhìn không nổi nữa, lấy 50 tệ ra cho hấn:

"Ninh thiếu gia, có phải sức khỏe cậu không tốt hay không, cầm lấy gọi xe đi về đi." Mấy ngày nay Ninh Vân Thành đều đợi ngoài cổng tiểu khu, mỗi ngày đều bước đi loạng choạng tới, lúc trở về lại chậm chậm đi về. Đây là khu biệt thự cao cấp, nếu như hấn muốn đi bộ ra bắt xe buýt, đi bộ ít nhất mất hơn nửa tiếng.

Đối với lòng tốt của bảo vệ, Ninh Vân Thành không những không cảm thấy vui vẻ, ngược lại còn cảm thấy bị sỉ nhục. Lúc trước hấn hăng hái hăm hở, đi lại đều đi bằng xe đắt tiền, vốn là chủ nhân cao cao tại thượng của tiểu khu này, đại thiếu gia Ninh gia, từ lúc nào hấn lại nghèo túng tới mức cần một bảo vệ gác cổng đồng tình cơ chứ?

Nghĩ tới bảo vệ Tiểu Trương trước đây ngày ngày nhìn thấy hấn đều phải chào hỏi, hiện nay lại ngăn cản hấn không cho hấn vào tiểu khu, còn lấy 50 tệ ra để sỉ nhục hấn, cho rằng hấn chưa nhìn thấy tiền bao giờ hay

sao, Ninh Vân Thành giận dữ, 'phi' một cái nhõ nước bọt xuống đất, trừng mắt xem thường:

"Bớt giả bộ đi, nếu mày thực sự là người thì nên cho tao đi vào, bây giờ lấy tiền ra định coi thường ai? Mày là cái thá gì, chẳng qua chỉ là tên gác cổng thôi, cũng dám đến cười nhạo tao hay sao!"

Tiểu Trương vốn thấy hãn thực sự đáng thương, lại gọi điện cho ba Ninh nhưng đợi mãi mà ông không tới, sức khỏe Ninh Vân Thành hình như không tốt, bộ dáng đi bộ đáng thương, nhìn thấy có xe taxi cũng không ngồi, nhìn thấy hãn mặc một cái áo lông cũng mặc mấy ngày rồi, bảo vệ Tiểu Trương đồng tình mới lấy cho hãn 50 tệ, không ngờ không những bị người ta ghét bỏ, còn bị sỉ nhục một trận, tức tới sùi bọt mép:

"VẬY anh mau mau đi đi! Tôi là cái thá gì, tôi thấy anh cũng chẳng là cái thá gì cả, Ninh tiên sinh đã dặn dò, nhìn thấy anh thì không cho vào tiểu khu!"

Một tháng lương thu nhập của cậu ta là hơn 5000 tệ, khi các chủ nhà ra ngoài bàn chuyện làm ăn nhiều nhất cũng chỉ cho cậu ta 100 đến 200 tệ, thỉnh thoảng được cho bao thuốc, một tháng tiền lương còn phải gửi về nhà cho ba mẹ dưỡng già, có thể bỏ ra 50 tệ đã là quá lắm rồi, là tiền hút thuốc của cậu ta trong mấy ngày, không ngờ Ninh Vân Thành không những không nhận, ngược lại còn sỉ nhục cậu ta!

Tiểu Trương nhìn Ninh Vân Thành càng không thuận mắt, lại nghĩ tới chuyện hãn ta lừa gạt ba Ninh ra ngoài đánh đập, ánh mắt càng lộ rõ sự khinh miệt, chẳng trách Ninh tiên sinh chẳng nhận con trai.

Ninh Vân Thành không ngờ rằng ngay cả một bảo vệ tiểu khu cũng dám sỉ nhục hãn, nhất thời tức giận xanh mặt, còn muốn nói với Tiểu Trương mấy câu, lại nhìn thấy cậu ta không kiên nhẫn tiến vào phòng bảo vệ rồi, trong phòng an ninh ấm áp, bên ngoài tuyết lạnh rơi, hãn đứng cả

một ngày sắc mặt xanh trắng, sau một lúc, Ninh Vân Thành mới run rẩy quay người rời đi.

Mỗi một bước chân đều đau đớn khó chịu, hơn nữa vết mổ cũng đau, những bông tuyết rơi xuống như con dao cắt qua da thịt vô cùng đau đớn, trạm xe buýt còn xa, Ninh Vân Thành nghĩ tới chuyện đi lại của hãn trước đây, không nhịn được rơi nước mắt, không lâu sau cả khuôn mặt liền đông cứng như băng.

Trong lòng hãn nghĩ ba Ninh đối xử tuyệt tình với hãn như vậy, càng nghĩ càng cảm thấy Ninh gia không phải người, càng hận tới nghiến răng nghiến lợi, thời khắc này, trong lòng Ninh Vân Thành càng lạnh lẽo, biểu tình cũng âm ngoan.

Cố Doanh Tích trợ trên trong miệng ba Ninh lúc này đang ở nhà đợi Ninh Vân Thành cầm tiền về, ca phẫu thuật của Cố Nhàn đã xong, mấy chục vạn đã tiêu hết, nhưng bệnh của Cố Nhàn không phải thay thận xong là khỏi, bà ta còn phải uống thuốc đắt tiền và ở lại để bác sĩ kiểm tra trong mấy ngày, mỗi ngày ở trong bệnh viện đều là tiền.

Mặc dù ả không nỡ để Ninh Vân Thành ôm vết mổ đi tìm ba Ninh lấy tiền, nhưng ả không còn cách nào nữa, chỉ mong bác Ninh nể mặt Ninh Vân Thành, cho hãn ta mấy vạn để bồi bổ, đến lúc đó mẹ của ả cũng có tiền để uống thuốc, cũng không cần phải uống loại thuốc rẻ tiền không có nhiều tác dụng nữa.

Nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây, Cố Doanh Tích chỉ cảm thấy ả yếu đuối dường như không chịu nổi nữa, ả chỉ là một cô gái bình thường, không biết tại sao ông trời lại dày vò ả như vậy.

Một gia sĩ nhục ả, người ả yêu chỉ có thể nhìn nhưng không thể có được, Vân Thành yêu ả vì mẹ của ả mà hiến thận, đến nay mẹ còn nằm trong bệnh viện, hai đứa em gái phải đi học, tất cả đều cần tiền.

Bạch mã hoàng tử trong sách luôn xuất hiện lúc cô bé lọ lem gặp khó khăn, mà trong lòng Cố Doanh Tích cũng có một giấc mộng cô bé lọ lem, tại sao không có bạch mã hoàng tử tới giải cứu ả cơ chứ?

Cố Doanh Tích càng nghĩ càng đau lòng, nhưng trước mặt Cố Nhàn phải cố gắng lên tinh thần, khó khăn lắm mới tới buổi tối, Ninh Vân Thành cuối cùng cũng trở về, nhưng không mang về tin tức như Cố Doanh Tích mong muốn, nhìn thấy Ninh Vân Thành bị đông lạnh tới mức sắc mặt trắng bệch, ánh mắt Cố Doanh Tích đều phát sáng lên, nhưng Ninh Vân Thành chỉ áy náy lắc đầu:

"Tích Nhi, anh chưa gặp ba của anh."

Nghe thấy hẳn chưa gặp ba Ninh, Cố Doanh Tích chỉ cảm thấy hi vọng cả một ngày đều trở thành công cốc, hôm nay bác sĩ tới giục ả đóng tiền mấy lần, ả vẫn luôn kéo dài, vốn đem toàn bộ hi vọng vào Ninh Vân Thành, nhưng thấy hẳn không có tiền, Cố Doanh Tích sắp khóc rồi, run rẩy nói:

"Vậy phải làm sao đây Vân Thành? Mẹ vừa mới đổi thận, sáng hôm nay còn sốt, bác sĩ nói có hiện tượng bài xích, cần uống thuốc, Vân Thành, Vân Thành, bác Ninh sao lại độc ác như vậy?"

Những lời này đúng là những gì mà Ninh Vân Thành nghĩ, ánh mắt hẳn âm lãnh, vừa ôm người yêu vào lòng an ủi (mặc cái áo mấy ngày không giặt dầm mưa dãi tuyết mà ôm người ta, bẩn khiếp

Trước đây nghe thấy lời nói kiểu này Cố Doanh Tích sẽ nghĩ chắc chắn Ninh Vân Thành có cách giúp ả, nhưng sau khi Ninh Vân Thành ba lần bốn lượt không lấy được tiền từ ba Ninh, lúc Cố Doanh Tích nghe thấy hẳn nói như vậy, trong lòng liền cảm thấy phiền chán, đẩy Ninh Vân Thành ra, nhìn thấy Ninh Vân Thành lão đảo ngã đụng vào giường bệnh, Cố Doanh Tích có chút hối hận, nhưng áp lực tiền bạc lại làm cho ả suy sụp:

"Mỗi lần anh đều nói có biện pháp, hết cách rồi! Em không muốn mẹ em chết, em cũng không muốn anh xảy ra chuyện gì, anh hiểu không Vân Thành!" Nói tới đây, trong lòng Cố Doanh Tích liền có chủ ý, cắn cắn môi, nước mắt tuôn như mưa, quay người chạy như bay.

Vết mổ của Ninh Vân Thành vừa bị nứt ra, đau đớn vô cùng, băng gạc băng bó bên trên đều ướt hết, nhưng nhìn thấy Cố Doanh Tích chạy đi, hấn vội vàng muốn đuổi theo, nhưng chạy được vài bước đã đau đớn vô cùng, liền không đuổi theo nữa, chỉ có thể đau khổ nhìn theo hướng Cố Doanh Tích rời đi, vươn tay ra lại rơi xuống.

Mà lúc này Cố Doanh Tích chạy ra khỏi cửa liền chặn một chiếc taxi lại, sau khi lên xe thì lau nước mắt, kiên cường nói: "Đi tới Quan lại quyền quý!"

Ả ta đã từng làm ở Quan lại quyền quý một thời gian, vẫn luôn làm nhân viên tạp vụ, ả vẫn luôn giữ mình trong sạch, mặc dù biết nhân viên phục vụ nếu bị khách nhìn trúng có thể phục vụ, nhưng ả vẫn luôn không muốn bán thân thể, nhưng hiện nay Cố Nhân bị bệnh cần tiền, Ninh Vân Thành cũng không lấy được tiền, Mộ gia còn tìm ả đòi 20 vạn, ả cũng hết cách!

Nghĩ tới gánh nặng trên vai, Cố Doanh Tích càng kiên định, nắm chặt tay, trước khi vào làm đổi quần áo, nghĩ nghĩ, hít sâu một hơi đem quần áo của mình kéo xuống một ít.

Mặc dù ả đã quyết định bán thân trả nợ, nhưng sau khi khách chọn ả, Cố Doanh Tích lại sợ hãi, sau khi thương lượng với một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi ả muốn một đêm hai vạn, Cố Doanh Tích đổi quần áo run rẩy chuẩn bị đi theo người ta, vừa ra khỏi hội sở Quan lại quyền quý, tên đó đã không kịp chờ mà sờ ngực ả.

Hơi thở của người đàn ông xa lạ làm Cố Doanh Tích ghê tởm, bộ ngực mềm mại bị người ta dùng sức nắm bóp, Cố Doanh Tích rất cuộc không nhìn được nữa, hét lên: "Tôi không muốn, tôi không muốn."

Tên đàn ông kia ngỡ ngác, không ngờ đã bàn xong chuyện tốt rồi mà Cố Doanh Tích còn nuốt lời, sau khi ngỡ ngác, Cố Doanh Tích dẩy dựa tát cho ông ta một cái, ông ta liền giật tím mặt.

"Mày có thể trơ trên hơn không, ngay cả tiền mày cũng lấy rồi, bây giờ còn giả bộ làm ngọc nữ thánh khiết cho ai xem!" Nói tới đây, tên đàn ông trung niên giật lấy tóc ả muốn đánh ả.

Ông ta là một nhân vật không lớn không nhỏ, bị Cố Doanh Tích tát cho một cái, không chỉ mặt mặt bên ngoài, trong lòng cũng mất hứng, đang muốn đánh Cố Doanh Tích một trận tự nhận mình xui xẻo muốn đi tìm người khác, cũng không biết bên cạnh có một kẻ tóc dài đứng từ bao giờ, trong miệng ngậm điếu thuốc, mùa đông lạnh lẽo chỉ mặc một cái áo khoác, bên trong chỉ mặc một cái áo ba lỗ, cùng quần bò màu đen giống áo khoác, hẳn đang cầm bật lửa châm thuốc.

"Phụ nữ không phải để đánh, mà để yêu thương." Giọng nói của tên đó trầm thấp, vừa nói chuyện vừa bật lửa châm thuốc, ánh lửa vừa bật lên đã vụt tắt, chiếu mờ mờ khuôn mặt hắc, nhìn không rõ diện mạo.

"Liên quan gì tới mày?" Lão kia nắm lấy tóc Cố Doanh Tích, nhìn thấy có người cắt ngang, không kiên nhẫn quay đầu lại lạnh lùng nhìn hắc.

Nam nhân tóc dài thân hình cao lớn nhếch mép cười, lộ ra hàm răng trắng, nghiêng đầu dập tắt điếu thuốc, mẫu thuốc bị vứt vào bãi cỏ, gã đàn ông cao lớn đó cởi áo ra, lộ ra thân thể cường tráng bên trong, cơ bắp cuồn cuộn, đem quần áo quăng cho Cố Doanh Tích, động tác này làm cơ tay hắc cong lên lộ ra sức mạnh.

"Cầm lấy!" Hắc nói xong, dấn vào mặt tên trung niên kia.

"Oành" một tiếng, lão già kia hét lên, tóm lấy Cố Doanh Tích ngã xuống đất.

Cố Doanh Tích nhìn thấy ả sắp ngã lên người lão già kia thì hoa dung thất sắc, có một sức mạnh kéo lấy cánh tay ả, nắm lấy tay ả làm ả bị đau, thân thể bị sức mạnh đó bắt được, mũi đột nhiên bị đau, ả ngã vào một lồng ngực vững chắc rộng lớn!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Cứu Mỹ Nhân

"Đau quá.... .." Cố Doanh Tích sờ sờ mũi, miệng yêu kiều hô lên một tiếng, không biết tiếng kêu này có ma lực gì, làm cho tên đàn ông ôm ả ta đột nhiên ôm chặt hơn, rất nhanh liền có phản ứng dựng lều.

Tên đàn ông tóc dài lộ ra hứng thú, vừa ôm chặt Cố Doanh Tích, eo thon mỏng cong, không ngờ dưới bộ quần áo không có gì đặc biệt ấy, lại là một thân thể cực phẩm, bộ ngực mềm mại của ả dán chặt lên bộ ngực cứng rắn để trần của hắn, càng làm cho hắn bị lửa nóng thiêu đốt.

Người phụ nữ này, hắn, muốn!

"Em tên gì?" Nghĩ như vậy, nam nhân vô cùng khí phách một tay ôm chặt lấy thắt lưng ả, một tay kia dơ lên nắm lấy cằm của ả, nâng khuôn mặt của ả lên.

Đôi mắt đẹp của Cố Doanh Tích giống như bị kinh hoàng và sợ hãi, đôi mắt dường như biết nói làm cho khuôn mặt vốn bình thường của ả sáng bừng lên, tên đàn ông kia không thềm nghĩ ngợi hôn thật mạnh lên môi Cố Doanh Tích, Cố Doanh Tích vừa giãy dụa, vừa kinh hoàng kêu lên:

"Anh muốn làm gì?"

Người đàn ông kiên định mà có lực bế ả lên, nói như đinh đóng cột:
"Em!"

Sắc mặt Cố Doanh Tích đỏ bừng, tên tóc dài kia mới cười nói: "Tôi cho em tiền, 10 vạn đủ không? Bao em một tháng!" Nói xong lời này, hắn

vác ả lên vai, đang muốn rời đi, một vệ sĩ từ trong Quan lại quyền quý chạy ra, lớn tiếng quát mắng: "Tên ngu đần nào lại vứt tàn thuốc vào bãi cỏ?"

Chỗ bụi cỏ kia còn sót mẫu thuốc lá, một vài cành lá bị đốt, thân thể tên đàn ông tóc dài cứng đờ, đứng đó có chút ngại ngùng, sau đó nghĩ tới thân phận địa vị của mình, nếu như bị người ta biết được hẳn tùy tiện vứt mẫu thuốc vào bãi cỏ mà bị người ta mắng, e rằng không tốt lắm, cho nên hẳn vắc Cố Doanh Tích chạy về phía xe của hẳn.

Mà Cố Doanh Tích đang không ngừng dấy dựa, khi nghe thấy tên đàn ông này cho mình 10 vạn, nhất thời cứng đờ, nghĩ tới bệnh của mẹ, còn có hai đứa em gái đang đi học, thân thể Cố Doanh Tích cứng ngắc, nước mắt chảy ra.

Bị đưa tới khách sạn, tên đàn ông kia vứt Cố Doanh Tích xuống rồi đi vào nhà tắm, đợi đến khi lại xuất hiện, hẳn chỉ quần một cái khăn tắm quanh eo, cơ ngực rắn chắc của hẳn làm cho Cố Doanh Tích đỏ mặt, tên đàn ông kéo khăn tắm xuống liền nhào vào Cố Doanh Tích, sau khi vuốt ve một lát liền trực tiếp đi vào.

"A, đau quá, đau quá, anh mau đi ra!" Sắc mặt Cố Doanh Tích trắng bệch, liền liều mạng giãy dựa, ả càng giãy dựa tên đàn ông kia càng khó chịu, trán toát mồ hôi lạnh, nhưng ánh mắt vô cùng nguy hiểm:

"Em cũng không phải lần đầu tiên? Là ai? Là ai làm?" Hẳn vừa nói, động tác càng cuồng dã hơn, làm cho Cố Doanh Tích giống như một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trong mưa rền gió dữ, thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc này Cố Doanh Tích làm sao dám nói trước đây ả có rất nhiều đàn ông, ánh mắt của tên đàn ông này nguy hiểm tới mức như muốn nuốt chửng ả vậy, ả nhìn không được sợ hãi khóc nức lên, mặc dù bị đối xử thô bạo như vậy, nhưng thân thể ả đã được Ninh Vân Thành và Tạ Trác Doãn dạy dỗ trở nên vô cùng miễn cảm, mặc dù lúc này tên đàn ông kia vô cùng thô bạo,

nhưng dần dần ả liền cảm thấy thoải mái, thân thể chảy ra một dòng chất lỏng, làm cho động tác của người đàn ông càng dễ dàng hơn.

"Tiểu yêu tinh!" Gã đàn ông nghiêng rặng nghiêng lợi mắng một câu, cũng không điều tra xem gã đàn ông trước đây của Cố Doanh Tích là ai nữa, bắt đầu điên cuồng vận động.

Sau một hồi lăn qua lăn lại, toàn thân Cố Doanh Tích đau nhức bị đàn ông ôm vào trong lòng. "Chuyện trước đây tôi không quan tâm nữa, nhưng sau này em chính là người phụ nữ của tôi, nhớ lấy, tôi tên Âu Dương Chấn Thiên!"

Nói xong lời này, Âu Dương Chấn Thiên lại đè Cố Doanh Tích xuống dưới thân.

Lúc này Ninh Vân Thành không biết người yêu Tích Nhi của hắn đã bị một gã đàn ông khác chiếm hữu rồi, hắn vẫn ở trong bệnh viện lo lắng đủ đường đợi Cố Doanh Tích trở về.

Cố Doanh Tích vô cùng hiếu thuận, hiện nay Cố Nhàn ở trong bệnh viện, nếu như không có chuyện gì, ả nhất định sẽ tới bệnh viện, nhưng hiện tại đã 12 giờ khuya, nhưng không thấy ả đâu, Ninh Vân Thành gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, lúc này Cố Nhàn nằm trên giường bệnh, vừa mới truyền nước biển xong, nhìn thấy con rể lo lắng cho con gái như vậy, trong lòng không khỏi hoan hỉ phấn chấn.

Ấn tượng của bà ta đối với Ninh Vân Thành cực tốt, dù sao thì Cố Nhàn tự nhận bà ta không phải một người yêu tiền tài, cũng không cần con gái phải gả cho gia đình phú quý gì, xuất thân như Ninh Vân Thành, lại đối xử thật tâm với Cố Doanh Tích như vậy, lần này sức khỏe bà ta không tốt, vậy mà Ninh Vân Thành lại nguyện ý hiến một quả thận cứu bà ta, làm cho cảm tình của Cố Nhàn đối với Ninh Vân Thành vô cùng tốt.

Lúc này lại nhìn thấy hần lo lắng cho con gái, Cố Nhàn không khỏi cười nói:

"Vân Thành, con đừng lo lắng, Tích Nhi không xảy ra chuyện gì đâu? Có thể là có chuyện gì đó kéo chân nó, khẳng định không có chuyện gì, một lát nữa, nó nhất định sẽ về."

Cố Nhàn an ủi con rể, bởi vì vừa làm phẫu thuật xong, cho nên cảm thấy mệt mỏi, nói chuyện với Ninh Vân Thành, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Ninh Vân Thành lại mở to mắt, thẳng đến khi trời sáng cũng không thấy Cố Doanh Tích trở về. Hần không nhin nổi nữa, kéo theo thân thể bệnh tật của hần tới Quan lại quyền quý gặp Cố Doanh Tích, nhưng những nơi như Quan lại quyền quý phải đợi đến buổi tối mới mở cửa, ban ngày vắng lặng không bóng người, chỉ có một bảo vệ canh bên ngoài, bên trong đang có người nói chuyện.

"Tôi muốn tìm Cố Doanh Tích." Ninh Vân Thành trực tiếp tiến vào đại sảnh, mở miệng nói chuyện trực tiếp với Lan Bưu đang dặn dò đám người Lan Hình, hần trực tiếp mở miệng nói: "Cô ấy đang ở đâu?"

Cả một đêm không thấy tung tích của người yêu, Ninh Vân Thành lo lắng muốn chết, mở miệng nói chuyện với giọng điệu không được tốt lắm.

Lan Bưu là nhân vật như thế nào, rất nhiều kẻ phú nhị đại trong thủ đô này nhìn thấy ông ta còn phải gọi một tiếng Bưu ca, phải nịnh nọt ông ta, lúc này Ninh Vân Thành lại dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ông ta.

Nói tới tên của Cố Doanh Tích, Lan Bưu nhớ tới cô gái bị chủ tử hạ lệnh trừng trị, ông ta vẫn luôn chú ý tới Cố Doanh Tích, biết tối qua ả nhận lời ra ngoài với khách, sau đó ả hối hận, được nhị công tử Âu Dương gia cứu đi rồi, tối hôm qua tên đàn ông trung niên kia đã quay lại cáo trạng với ông ta.

Mặc dù ông ta không sợ tên trung niên tối qua, nhưng dù sao chuyện này do Cố Doanh Tích sai, lúc này Lan Bưu còn đang tức, vừa đúng lúc Ninh Vân Thành xông tới!

"Cố Doanh Tích? Cậu là gì của ả ta?"

"Tôi là chồng cô ấy!" Ninh Vân Thành vừa nghe thấy Lan Bưu hỏi như vậy, nghĩ rằng Lan Bưu biết thân phận của hắn, cho nên ưỡn thẳng ngực, vội nói: "Cô ấy ở đâu? Có phải bị các người nhốt lại hay không?"

Lan Bưu biết Ninh Vân Thành là ai, lần trước Ninh Vân Thành bị chính ác là kiệt tác của Lan Lăng Yến, lần này thấy Ninh Vân Thành tự tìm tới cửa, chỉ là cố ý hỏi hắn như vậy, lúc này nghe thấy hắn thừa nhận quan hệ với Cố Doanh Tích, liếc mắt ra hiệu cho mấy vệ sĩ Lan Hình, mấy người đàn ông liền bao vây lấy Ninh Vân Thành.

"Các, các người định làm gì?" Ninh Vân Thành thấy vậy, trong lòng không khỏi sợ hãi, theo bản năng hét lên: "Các người đừng có làm xằng làm bậy!"

"Nói tới Cố Doanh Tích, tôi còn phải tìm cậu bồi thường 5 vạn đây, tối hôm qua ả đáp ứng ra ngoài với Ông chủ Lâm, chuyện bí mật chúng tôi không quản, nhưng đàm phán giao dịch tại Quan lại quyền quý, sau cùng ả ta bỏ chạy thì thôi, còn đánh người ta bị thương, tôi phải thay ả bồi thường 5 vạn, lúc này cậu giao tiền ra thì chuyện này coi như xong, nếu không đừng trách tôi tâm ngoan thủ lạt!"

Ninh Vân Thành nghe thấy Cố Doanh Tích vậy mà lại đáp ứng tiếp khách làm hắn kinh sợ, trong lòng hắn vô cùng đau khổ, lẽ nào hắn còn chưa đủ tốt với ả hay sao? Sao ả lại phản bội hắn? Chuyện trước đây của ả với Tạ Trác Doãn hắn đã nhẫn nại không tính toán rồi, hắn bỏ ra nhiều như vậy, sao ả lại làm như vậy?

Hắn âm tình bất định đứng một hồi, sau đó Ninh Vân Thành nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây, mỗi lần hắn trở về đều không gặp ba Ninh mẹ Ninh, còn chẳng có một đồng, Ninh Vân Thành mất đi một quả thận, thân thể cần tĩnh dưỡng cho khỏe, Cố Nhân coi như làm xong phẫu thuật, nhưng tiền thuốc thang vẫn tốn rất nhiều.

Người yêu của hắn vẫn luôn là cô gái hiếu thuận, nói không chừng vì bệnh của Cố Nhân và vì hắn, cho nên ả mới nghĩ ra biện pháp cực đoan này!

Trong lòng hắn giải thích thay cho hành động của Cố Doanh Tích, Ninh Vân Thành nghe thấy Lan Bưu nói sau đó Cố Doanh Tích hối hận không đi cùng ông chủ Lâm nữa, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy Cố Doanh Tích vừa hiếu thuận, vừa thủ tiết trung trinh với hắn, không thực sự làm chuyện đó.

Trong lòng hắn vừa đả vừa chát vừa yêu thương, càng yêu thương Cố Doanh Tích hơn, nhưng cũng càng hận Ninh gia hơn. Ba Ninh thấy chết không cứu, hắn nắm tay thành quyền, Ninh gia ngay cả chút tiền cũng không cho, nếu như không phải bọn họ nhỏ nhen kiệt si, Cố Doanh Tích sao phải nghĩ ra biện pháp làm hắn đau lòng như thế này cơ chứ!

Ninh Vân Thành nghĩ như vậy, trong lòng oán hận, vội nói: "5 vạn thì 5 vạn, tôi cho các người số điện thoại của ba tôi, các người trực tiếp tìm ông ta mà đòi!" Ninh Vân Thành nghĩ rằng những người đòi nợ này tìm tới tận cửa, hắn không tin ba Ninh lại không giao tiền, bản lãnh của những người đòi nợ này hắn đã được lĩnh giáo qua, ba Ninh nhất định không chịu được, sớm muộn cũng nộp tiền ra thôi!

Nói xong, hắn vội lấy điện thoại ra, ấn vào số điện thoại của ba Ninh, đây tới trước mặt Lan Bưu.

Đối với kẻ đê tiện như thế này, trong lòng Lan Bưu vô cùng coi thường, ông ta biết gần đây mẹ Ninh ở trong bệnh viện, ngay cả phu nhân cũng thường xuyên qua thăm, ông ta chẳng dám tìm ba Ninh gây phiền toái, nghĩ như vậy, trong lòng Lan Bưu xoay chuyển, cười đáp ứng:

"Được thì được, nhưng cậu phải viết giấy nợ cho tôi, không thì lấy gì chứng minh số tiền này là do cậu nợ?"

Vừa nghe thấy viết giấy nợ, Ninh Vân Thành có chút do dự, nhưng mấy vệ sĩ bao quanh hẳn vô cùng hung dữ, hẳn không dám phản bác, sau khi do dự hẳn vẫn bị Lan Bưu ép viết giấy nợ.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi Quan lại quyền quý, Ninh Vân Thành mệt mỏi cả ngày trở về Cố gia, cửa lớn đang mở, tiếng khóc "hu hu" truyền tới, sắc mặt hẳn thay đổi, theo tiếng khóc tìm đến căn phòng của Cố Thiếu Đào, vừa đẩy cửa ra, vừa đúng lúc nhìn thấy Cố Doanh Tích bị Cố Thiếu Đào đè trên giường, thân thể hai người sớm đã kết hợp với nhau!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Thay Đổi

"Các người đang làm gì?" Vốn cho rằng tối qua Cố Doanh Tích không bán thân, Ninh Vân Thành còn lo lắng trở về, ai ngờ về đến nhà lại chứng kiến một màn không thể chịu nổi như thế này, Ninh Vân Thành chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lòng buồn bực, cảm thấy ghê tởm không nói nên lời.

"Vân Thành, ô ô.... .." Cố Doanh Tích toàn thân đau nhức, khó khăn lắm mới đẩy được Cố Thiếu Đào ở trên thân ra, hai chân ả ta run rẩy căn bản không thể khép lại, dịch nóng chảy ra từng bãi từng bãi, tình cảnh này làm Ninh Vân Thành nhìn tới tức đỏ mắt, không dám nhìn khuôn mặt mông lung đầy nước mắt của Cố Doanh Tích nữa, chỉ hung hăng đánh cho Cố Thiếu Đào một cái!

"Mày làm cái gì, mày là đồ súc sinh, cô ấy là chị mày cơ mà?" Ninh Vân Thành liếc mắt nhìn thấy bộ ngực xanh tím của Cố Doanh Tích, vòng eo bị người khác đụng vào trở nên xanh tím, giữa hai chân là một vùng sưng đỏ đầy dịch, chặt vật không chịu nổi, hấn nhìn thấy tình cảnh này vừa tức giận cùng cực, vừa cảm thấy ghê tởm muốn chết.

Lúc Cố Thiếu Đào nhìn thấy Ninh Vân Thành, bị hấn đánh cho một cái, cậu ta vuốt mặt, "phi" một tiếng: "Anh Ninh, tôi nể mặt anh, nhận cái tát này, dù sao chị ta cũng không phải chị ruột tôi, mà cho dù có là chị ruột thì có làm sao, dù sao chị ta chỉ cần là đàn ông thì đều cho ngủ, sợ cái gì?"

Sáng sớm Cố Thiếu Đào nấu cháo định mang tới bệnh viện cho Cố Nhàn, lúc đó Cố Doanh Tích được Âu Dương Chấn Thiên muốn cả đêm,

hai chân ả run rẩy được Âu Dương Chấn Thiên lái xe đưa về, ả ta mặc trên người bộ quần áo mới toanh do Âu Dương Chấn Thiên mua cho, nhưng không thể che lấp được những dấu hôn dày đặc trên cổ và bộ dáng xuân sắc mệt mỏi của ả.

Nhìn thấy vậy, lại nghĩ tới Cố Doanh Tích cả đêm không về, nhìn thấy bộ dáng ả ta được người khác mạnh mẽ yêu thương, sợi dây lí trí trong đầu Cố Thiệu Đào liền đứt đoạn!

Không ai biết cậu ta yêu Cố Doanh Tích bao nhiêu năm rồi, Cố Doanh Tích trong lòng cậu ta giống như tiên nữ thánh mẫu chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể tùy ý đến gần đụng chạm, bình thường cậu ta chỉ cần nhìn thấy Cố Doanh Tích cau mày thôi đã vô cùng đau lòng rồi, bởi vì cậu ta là kẻ được Cố gia nuôi dưỡng, cậu ta vẫn không dám tới gần Cố Doanh Tích, cậu ta yêu ả tới mức trái tim sắp tan nát rồi!

Cậu ta vì muốn lấy lòng ả, vì muốn ả không phải lo lắng, vì muốn trả tiền phẫu thuật thay cho Cố Nhàn, cậu ta đã đi đánh bạc, nợ hơn 8 ngàn vạn, nhưng người Cố gia chẳng có ai lo lắng cho cậu ta, thậm chí ngay cả Cố Doanh Tích cũng không biết chuyện cậu ta thiếu nợ!

Ả ta còn mang thai con hoang của kẻ khác, sự kích thích đẩy Cố Thiệu Đào càng lên càng cao, nhưng cậu ta vẫn luôn nhẫn nhịn, lúc trước khi Cố Doanh Tích bị người ta luân phiên cưỡng hiếp, trong lòng hằn ả ả có chút khoái cảm, đó chính là kết quả của sự trợ trên của ả, đáng đời!

Sau khi nghe thấy Cố Doanh Tích mang thai, hấn có chút không kiềm chế được, nhưng không ngờ Ninh Vân Thành lại phát giác ra cậu ta có chút khác lạ, sau khi nói chuyện hồi lâu với cậu ta, nhận lấy khoản nợ của cậu ta, Cố Thiệu Đào nể mặt tấm chân tình của Ninh Vân Thành giành cho Cố Doanh Tích, lại nghĩ tới cậu ta đã yêu thầm Cố Doanh Tích bao nhiêu năm, hận ý đối với ả mới bị áp chế xuống.

Không ngờ mới sáng sớm đã thấy ả ta phóng đăng với tên đàn ông khác, cậu ta rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa.

Cậu ta biết, Ninh Vân Thành vừa làm phẫu thuật, vết mổ vẫn chưa khép lại hoàn toàn, một tháng này không thể đụng vào Cố Doanh Tích được, lại nhìn thấy vẻ xuân sắc trên khuôn mặt ả, khẳng định là kết quả của cả đêm phong lưu, khẳng định không phải Ninh Vân Thành làm, tất cả những bằng chứng này chứng minh Cố Doanh Tích có kẻ khác ở bên ngoài, hơn nữa nhìn thấy dáng vẻ bị người ta đụng qua của ả, khẳng định không chỉ một lần, nói không chừng không chỉ có một người thôi đâu!

Trong lòng vừa đổ kị vừa hận, Cố Thiệu Đào giống như phát điên, vút bình giữ nhiệt đựng cháo đi, đẩy Cố Doanh Tích vào trong phòng cậu ta, tiên nữ trong lòng cậu ta nay đã bị rơi xuống trần gian rồi, không còn là thứ hãnh chỉ có thể ngược nhìn mà không thể đụng vào nữa, Cố Doanh Tích bị người ta làm cả đêm, hai chân đã sớm mềm nhũn, dễ dàng để cậu ta xông vào!

Trong thân thể ả dường như còn lưu lại chứng cứ của tên đàn ông khác, làm cho cậu ta đi vào vô cùng thuận lợi, mặc dù cảm giác đó tuyệt vời không thể tả, nhưng trong lòng Cố Thiệu Đào lại càng hận, cho nên mới sáng sớm cũng chẳng thèm quản Cố Nhân, trực tiếp lôi Cố Doanh Tích lên giường.

Thằng tới khi Ninh Vân Thành trở về, nếu không có lẽ cậu ta sẽ làm Cố Doanh Tích cả ngày mất!

"Thiệu Đào, Thiệu Đào, sao em lại đối xử với chị như vậy?" Trong lòng Cố Doanh Tích vô cùng đau khổ, thân thể của ả càng ngày càng bần rồi, ả không phải không rõ ràng, đến nay ngay cả em trai cũng đụng vào ả, một thân thể dơ bẩn như thế này, không biết tại sao bọn họ đều thích như vậy, Cố Doanh Tích vô cùng đau lòng, cũng không dám nhìn sắc mặt khó

coi của Ninh Vân Thành, nghĩ tới tối qua ở cùng Âu Dương Chấn Thiên một đêm, ả cúi đầu thấp, tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, sau cùng im bật.

"Tích Nhi, những gì Thiếu Đào nói không phải là thật." Ninh Vân Thành không ngờ hẳn chỉ đơn giản yêu một người, cuối cùng lại gặp phải nhiều rắc rối như vậy, hẳn biết Cố Thiếu Đào thích Cố Doanh Tích, nhưng hẳn không ngờ Cố Thiếu Đào sẽ động thủ, nhưng nếu tối qua Cố Doanh Tích thực sự ở cùng tên đàn ông khác.... ..

Nghĩ như vậy, sắc mặt Ninh Vân Thành xanh trắng, hẳn nghĩ tới tình cảm của hẳn dành cho Cố Doanh Tích sâu đậm như vậy, nhưng không ngờ ả lại báo đáp hẳn như vậy, bị người ta luân phiên cưỡng hiếp rồi có thai thì thôi, cùng Tạ Trác Doãn hưởng thụ ả ta, ngay cả một người không đủ hoàn mỹ như ả mà hẳn cũng muốn, nhưng tại sao ả đã có được hẳn, lại không ngừng quyến rũ những tên đàn ông khác?

Vết mổ bên hông của Ninh Vân Thành ần ần đau đớn, suýt nữa phun ra một ngụm máu, lúc này trời đất quay cuồng, cả người ghê tởm tới mức hai chân mềm nhũn, liền ngã ngồi trên đất.

"Ninh ca, tôi biết anh là người tốt, nhưng hiện nay ả đã không phải chị gái tôi nữa, đã là người phụ nữ của tôi rồi, vậy ả ta, tôi cũng muốn một phần, Ninh ca anh tiếp nhận cũng tốt, không tiếp nhận cũng chẳng sao, tôi sẽ không buông tha ả!" Sau khi cậu ta nếm thử tư vị của Cố Doanh Tích, làm sao có thể từ bỏ, lúc này chỉ hận không thể chết trong thân thể ả ta, Cố Thiếu Đào cũng không quan tâm tới chuyện Ninh Vân Thành gánh nợ cờ bạc thay cậu ta nữa, đối với loại phụ nữ như Cố Doanh Tích, cậu ta vĩnh viễn không thể buông tay!

Trước đây cậu ta không dám nghĩ tới chuyện này, dù sao thì Ninh Vân Thành cũng là phú nhị đại, càng không cần nói tới Tạ Trác Doãn lúc đầu còn có tiền hơn Ninh Vân Thành, cậu ta không dám mơ tưởng, nhưng hiện nay Tạ Trác Doãn không thấy tung tích, Ninh Vân Thành đã sớm không

còn cao cao tại thượng như trước nữa, tất nhiên cậu ta cũng muốn được chia cho một chén canh.

Mặc dù Ninh Vân Thành không muốn chia sẻ Cố Doanh Tích với người khác, nhưng đến bước này, hẳn không muốn Cố Thiệu Đào tham gia vào cũng không được nữa, Cố Doanh Tích đã bị cậu ta đụng vào rồi, Cố Thiệu Đào chắc chắn cũng không buông tha ả, cho nên Ninh Vân Thành cũng chỉ có thể nhẫn nại trước sự gia nhập của Cố Thiệu Đào, nhưng trong lòng lại dần dần sinh ra oán hận đối với Cố Doanh Tích.

Sự oán hận này giống như một mầm cây, từ từ mọc lên ở trong lòng Ninh Vân Thành, hẳn không còn yêu đơn thuần Cố Doanh Tích nữa, ngược lại có chút phức tạp.

Lúc tin tức truyền tới tai Ninh Vân Hoan, cô không khỏi cảm thán, kiếp trước Cố Thiệu Đào chỉ là yêu thầm Cố Doanh Tích một đời, phụ nữ bên cạnh cậu ta vô số, ai ai cũng có điểm giống Cố Doanh Tích, bất kể bên cạnh Cố Doanh Tích có bao nhiêu đàn ông, cậu ta vĩnh viễn chỉ đứng ở xa nhìn, lại không dám đụng vào ả, vĩnh viễn xem ả là tiên nữ.

Những thứ không có được vĩnh viễn là thứ đồ tốt nhất, trước đây Cố Thiệu Đào nguyện ý làm con chó trung thành của Cố Doanh Tích, cả đời làm trâu làm ngựa cho ả, Cố Thiệu Đào lại là tiểu nhân chính gốc, cậu ta tàn nhẫn vô tình không cần mặt mũi không cần mạng chỉ vì Cố Doanh Tích, không biết khi có được ả ta rồi cậu ta có còn yêu thích như trước đây nữa hay không!

Thời gian trôi nhanh đã sắp tới năm mới, không biết tại sao Lâm Mẫn và ba Lan vốn chẳng thể ở lâu tại một nơi được, nhưng lúc này không những không rời đi, mà còn ở lại.

Đêm 30 tết Lâm gia tổ chức tiệc, ý của Lâm Mẫn và ba Lan là muốn Lan Lăng Yến tới, mặc dù Ninh Vân Hoan nhớ con trai, nhưng mẹ Ninh vừa xuất viện, Ninh Vân Thành lại không ở bên, đang lúc ba Ninh mẹ Ninh buồn bã, cho nên Ninh Vân Hoan định đi tới Lâm gia cùng Lan Lăng Yến trước, sau đó liền tới Ninh gia ở một đêm, ngày hôm sau Lan Lăng Yến lại đến đón cô.

Lan Lăng Yến không có ý kiến gì đối với ý muốn của cô, chỉ là nhịu nhịu mày, lúc hai vợ chồng tới Lâm gia, không chỉ dòng chính và các nhánh của Lâm gia tụ tập ở đó, còn có Mộ gia và các gia tộc có quan hệ thông gia với Lâm gia.

Ngọn núi đã được người ta thu dọn sắp xếp, treo đèn lồng đỏ, bầu không khí vui mừng náo nhiệt.

Xe của hai vợ chồng vừa dừng lại, liền thu hút sự chú ý của mọi người, Lâm Mẫn đang được đám đông vây quanh, bà ta mặc dù có chút kiêu căng, nhưng chỉ thể hiện trước mặt những người có thân phận địa vị thấp như Ninh Vân Hoan thôi, thực tế thì Lâm Mẫn là người rất có thủ đoạn, khách của buổi tiệc ngày hôm nay ngoài những người lớn tuổi vây quanh Lâm Mộ Sơn ra, những người giống như Mộ phu nhân Điền Ngọc Hinh đều vây quanh bà ta, lấy bà ta làm trung tâm.

Lâm Mẫn nhìn thấy con dâu và con trai tới, cau mày không nói gì, Lâm Mộ Sơn lại khoác một cái áo Tôn Trung Sơn màu xám bạc, ôm lấy chiếc áo màu đen đang ngồi trên chiếc ghế thái sư làm từ gỗ lim, trong lòng ôm Lâm Ý được trang điểm như Phúc Tinh, Mộ Thiếu Hoa và ba Lan đang ngồi vây quanh nói chuyện với ông.

Vẫn là Lan Ý nhìn thấy Ninh Vân Hoan trước, hiện nay cậu nhóc đã được một tuổi rồi, nhận ra người, còn biết nói những từ đơn giản, nhìn thấy Ninh Vân Hoan liền không nhịn được đập đập hai chân nhỏ, vui vẻ vỗ tay:

"Mẹ, mẹ, mẹ."

Ninh Vân Hoan nghe thấy, không khỏi chột dạ liếc nhìn Lan Lăng Yến một cái, hiện nay con trai biết gọi mẹ, biết gọi ông, còn biết nói những từ đơn giản như ăn cơm, nhưng duy nhất không biết gọi ba.

Lan Lăng Yến nhìn thấy ánh mắt của cô, nhưng cũng không để ý, không nói gì chỉ nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan.

"Tiểu Cửu tới rồi." Nghe thấy tiếng của Lan Ý, mọi người mới có phản ứng, ba Lan cười cười vẫy tay kêu con trai tới, không biết Lâm Mẫn đã chạy ra khỏi đám quý phu nhân từ lúc nào, đứng sau ba Lan cười lạnh:

"Nó đã sớm tới rồi, nhưng chỉ biết đi cùng với con dâu, nhìn thấy em cũng chẳng qua chào hỏi trước một tiếng."

Lâm Mẫn nói tới đây, ánh mắt âm lãnh nhìn Ninh Vân Hoan.

Lan Lăng Yến bất động thanh sắc đứng trước mặt Ninh Vân Hoan, sau đó mới hí mắt: "Nếu mẹ đã sớm nhìn thấy tôi, sao lại không gọi tôi trước?"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Bể Mặt

Không biết tại sao những Lâm Mẫn luôn nhìn Ninh Vân Hoan không thuận mắt, Lan Lăng Yến thấy mẹ tận lực hướng mũi nhọn vào Ninh Vân Hoan, trong lòng không khỏi bất mãn, quan hệ giữa anh và Lâm Mẫn không thân thiết, kể từ sau khi có nhận thức anh đã không ở bên bồi dưỡng tình cảm mẹ con với bà ta, cho dù là quan hệ huyết thống gần nhất, cũng không mấy thân thiết.

Cho dù là huyết thống trời sinh, nhưng nếu không bồi đắp tình cảm thì huyết thống cũng không là gì.

So sánh thì ba Lan và Lan Lăng Yến cũng không thân thiết, nhưng ít nhất hai người còn có quan hệ về lợi ích, có thể duy trì tình cảm cha con ở mặt ngoài, nhưng nếu thực sự tới lúc người chết ta sống, phỏng chừng cha con hai người sẽ không nương tay.

Lúc này Lâm Mẫn bị tức chết rồi, con trai bà ta mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày sinh ra lại ăn cấy tảo rào cây sung, đến ai là người thân cũng không phân biệt được, Ninh Vân Hoan cùng ngủ với anh trên một chiếc giường, nhưng dù sao thì anh cũng do bà ta sinh ra, đến nay chỉ vì người khác mà đối nghịch với bà ta, quả nhiên giống như chị dâu họ Điền Ngọc Hình nói, con trai cưới vợ liền bỏ rơi mẹ.

"Được rồi Mẫn Mẫn, cũng không sợ anh họ chê cười hay sao!" Lâm Mậu Sơn giống như cảnh cáo nhìn con gái một cái, ông mở miệng, Lâm Mẫn dù bất mãn hơn nữa, cũng phải nhẫn nhịn, Mộ Thiếu Hoa ở bên cạnh nghe thấy liền cười:

"Sao dưỡng lại nói vậy, con cùng lớn lên với Mẫn Mẫn, sao lại không biết tính cách em nó cơ chứ, lúc này người lớn chúng ta nói chuyện, không bằng cho đám trẻ đi chơi thôi." Mộ Thiếu Hoa bán cho Lâm Mậu Sơn một cái nhân tình, tách hai người Lâm Mẫn và Ninh Vân Hoan, Lâm Mậu Sơn cũng hài lòng đối với chuyện này: "Đi đi, Tiểu Cửu vẫn là lần đầu tiên dẫn vợ con về, vợ Tiểu Cửu đi tìm bà ngoại, đòi một bao lì xì thật lớn đi!"

Ninh Vân Hoan cười đáp lời, đám người Điền Ngọc Hình đi tới cùng Lâm Mẫn lộ ra sự bất mãn, nhưng không dám lộ rõ sự bất mãn trước mặt Lâm Mậu Sơn, cho nên đều nắm tay thành quyền không dám nói gì.

Vườn hoa bên ngoài không chỉ có Lâm Xuyên và người Lâm gia, còn có hai đứa con trai Mộ gia và một vài người là mặt, đều là những người Ninh Vân Hoan chưa gặp qua, có lẽ là người quen có quan hệ thông gia với Lâm gia.

"Ai yô, nhìn xem ai đến này, còn không phải bạn gà rừng bay lên cành cao của chúng ta hay sao?" Lâm Xuyên nhìn thấy Ninh Vân Hoan, ánh mắt phát sáng, vội vàng chỉ vào Ninh Vân Hoan cười đùa với đám người Liễu Yên: "Chị Liễu Yên, nhìn xem đây là cái thứ đồ gì, anh họ em còn xem như châu báu, cái quái gì, ngay cả một ngón chân của chị cũng không bằng."

Vừa nhìn thấy Ninh Vân Hoan là Lâm Xuyên đã tức điên, sau khi ở Lan gia ả dẫn anh em họ đi về liền bị Lâm Thâm đánh một trận, Lâm Thâm còn nói với ả, Lâm Mậu Sơn nói nếu như ả còn hồ nháo không hiểu chuyện, sau này ả sẽ không được mang họ Lâm nữa, tự cút ra nước ngoài!

Dù gì thì Lâm Xuyên còn là cháu gái ruột thịt của Lâm Mậu Sơn, nhưng ông lại uy hiếp ả như vậy. Lâm Xuyên không chịu nổi, nhưng ả không dám đi tìm Lâm Mậu Sơn gây phiền phức, chỉ nghĩ tới lần trước tới Lan gia, mà đối với những chuyện ả ra ngoài lêu lổng nhuộm tóc các loại mặc dù Lâm Thâm cũng không vui, nhưng từ trước tới nay chưa từng nghiêm khắc như vậy.

Ai ngờ sao lại trùng hợp lối mức tới Lan gia gặp Ninh Vân Hoan xong trở về liền bị mắng, trong lòng Lâm Xuyên đương nhiên cho rằng do Ninh Vân Hoan cáo trạng, nên càng hận cô hơn, lúc này nhìn thấy Ninh Vân Hoan, đúng là kẻ thù gặp nhau nhìn đỏ con mắt, nếu không phải sợ đánh nhau sẽ làm mất mặt Lâm Mộ Sơn, Lâm Xuyên đã sớm nhảy lên cào mặt Ninh Vân Hoan rồi.

"Tôi là gà rừng, cô là cái gì? Cho rằng mình là phượng hoàng sao?" Ninh Vân Hoan cười lên, đối với loại người như Lâm Xuyên cô chẳng thèm tiếp chuyện, ả ta đã sớm nhìn cô không thuận mắt, còn muốn nhét phụ nữ cho Lan Lăng Yến, đừng nói Lâm Xuyên chướng mắt cô, cô cũng chướng mắt Lâm Xuyên đấy.

"Mày muốn chết!" Lâm Xuyên nghe thấy cô châm chọc ả, sắc mặt liền trở nên âm trầm, đứng dậy, đang định không quan tâm gì đánh trước cho sáng khoái đã, ai ngờ Mộ Căn Ngôn ngồi bên cạnh lại đứng lên, chỉ vào Ninh Vân Hoan bộ dáng tức giận nói: "Người xấu, người xấu, trả lại sữa cho ta, trả lại sữa cho ta!"

Hắn nói xong, lại muốn xông lên, Lâm Xuyên nhìn thấy vậy, liền cười to, Mộ Căn Ngôn là tên ngốc, hắn muốn ra tay đánh Ninh Vân Hoan, không chỉ ông nội không thể trách ả, e rằng cha chú đều không thích Ninh Vân Hoan, đến lúc đó Ninh Vân Hoan chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, xem cô sau này còn mặt mũi tới Lâm gia nữa hay không!

Nghĩ như vậy, Lâm Xuyên vui mừng, chỉ vào Ninh Vân Hoan nói với Mộ Căn Ngôn:

"Mộ Căn Ngôn, anh nhìn cho rõ, đây chính là kẻ đẩy anh lần trước, còn không mau đánh cho cô ta một trận!" Giọng nói của ả ta vừa ngắt, Mộ Căn Ngôn ngồi bên cạnh liền cau mày.

Y vẫn luôn coi trọng em trai, nhưng lần trước vì lời nói vô duyên vô cớ của Ninh Vân Hoan mà hoài nghi em trai, cho nên trong lòng y có chút áy náy đối với Mộ Cẩn Ngôn, đồng thời có chút chướng mắt đối với Ninh Vân Hoan- kẻ chia rẽ tình anh em của bọn họ, lúc này thấy Lâm Xuyên lợi dụng em trai, trong lòng y không vui, nhưng nghĩ tới lần trước Ninh Vân Hoan suýt nữa phá hoại tình anh em của bọn họ, lại cảm thấy nên giáo huấn cô một trận.

Nhưng rốt cuộc vẫn là thân thích, tính tình Lan Lăng Yến lại cổ quái, nếu Mộ Cẩn Ngôn quá mức tức giận, e rằng sẽ làm anh không vui, cho nên Mộ Cẩn Chi quyết định để Ninh Vân Hoan bị chút giáo huấn, chỉ cần Cẩn Ngôn đánh cô hai cái, trút hết giận rồi y sẽ kêu Cẩn Ngôn dừng tay!

Nghĩ như vậy, cho dù Mộ Cẩn Chi biết Lâm Xuyên có ý đồ khác, nhưng y cũng mắt nhắm mắt mở coi như không biết.

Ninh Vân Hoan cười lạnh, nghe thấy quả nhiên Mộ Cẩn Ngôn nghe lời Lâm Xuyên xông qua đây, Ninh Vân Hoan thấy ánh mắt hằm âm lãnh, mặc dù ẩn giấu rất nhanh, nhưng vẫn để cho cô nhìn ra được bản tính của Mộ Cẩn Ngôn.

Không đợi Ninh Vân Hoan ra tay, vệ sĩ do ba Lan cho cô luôn đi theo cô như hình với bóng lúc này mới xông ra, bất kể Mộ Cẩn Ngôn là ai, đập cho hằm một cước!

Ninh Vân Hoan đối mặt chính diện với Mộ Cẩn Ngôn, nhìn thấy động tác theo bản năng né tránh của hằm, sau đó lại cố gắng khống chế không hành động theo bản năng, trong lòng không khỏi cười lạnh. Từ nhỏ Mộ Cẩn Ngôn đã có dã tâm, sau lưng ngấm ngấm tập võ, nhìn thấy nguy hiểm sẽ né tránh theo bản năng, nhưng lúc này đang ở trước mặt Mộ Cẩn Chi, cô xem Mộ Cẩn Ngôn tránh như thế nào!

Lòng tự trọng của người này cực cao, mà tính cách cũng vô cùng bá đạo cương liệt, cũng bởi vì vậy, hắn không muốn đứng dưới Mộ Cẩn Chi, cho nên mới giả ngu 20 năm, nhưng trước mặt mọi người, hắn bị người khác đánh, hắn nhất định không chịu được, chỉ cần hắn không chịu được thì tốt, nhìn dáng vẻ của Mộ Cẩn Chi thì có vẻ hoàn toàn không nghi ngờ gì em trai, tuy không biết tại sao y lại hết hoài nghi nhanh như vậy, nhưng Ninh Vân Hoan không khỏi cảm thán trước thủ đoạn của nam chủ Mộ Cẩn Ngôn này!

"Oành" một tiếng, Mộ Cẩn Ngôn bị người ta đập thẳng một cước vào mặt, khuôn mặt liền đau rát, một nửa mặt giống như không phải của hắn vậy, lực đạo của người đứng phía sau Ninh Vân Hoan nhảy lên đá hắn vô cùng mạnh, ngay cả đau đớn hắn cũng không cảm nhận được, chỉ nghe thấy tiếng "răng rắc" vang lên, hắn nhin không được há mồm, phụt ra đồ trong miệng.

Hai cái răng rơi xuống đất, mọi người liền ngơ ngác, Lâm Xuyên không ngờ Ninh Vân Hoan dám cho người động thủ, lại nhìn thấy Mộ Cẩn Ngôn bị đánh rụng răng, có lẽ quá mức kinh ngạc, ngay cả Mộ Cẩn Chi cũng không kịp phản ứng.

Mộ Cẩn Ngôn cúi thấp đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vết máu trên đất, hắn vuốt vuốt miệng, bên trong đã thiếu hai cái răng, lúc này gió thổi tới, cảm thấy răng lợi tê tê, mặc dù không đau, nhưng hắn không dám đụng vào.

Hắn cư nhiên bị người ta đánh gãy răng!

Sau một lúc lâu, Mộ Cẩn Chi mới hồi thần, ánh mắt điên cuồng, nếu không phải sức khống chế của hắn từ nhỏ đã lớn, e rằng lúc này nhin không được giết chết Ninh Vân Hoan tại chỗ rồi!

Bây giờ vẫn chưa phải lúc, phải nhẫn nhịn! Hãn đã tính toán nhiều năm như vậy, không thể vì một người phụ nữ mà thất bại trong gang tấc! Mộ Căn Ngôn không ngừng tự an ủi trong lòng. Hãn hít sâu một hơi, nhưng gân trán vẫn nhịn không được mà co giật, biểu tình âm lãnh.

Răng của hãn bị người ta đánh rụng, đối với hãn mà nói, chính là sự sỉ nhục to lớn, hơn nữa còn bị đánh rụng răng trước mặt nhiều người như vậy, bản thân hãn rõ ràng có thể tránh được, nhưng vì không thể để người khác hoài nghi mà không được tránh!

Bị thiệt lớn như vậy, Mộ Căn Ngôn muốn giết người, nhưng nghĩ tới mưu kế của hãn, nhịn nhịn nhịn, nhịn tới mức thân thể run rẩy, ánh mắt đỏ bừng, cuối cùng mới áp chế được sự thô bạo xuống!

"Oa!" Hãn hung hăng cắn đầu lưỡi, thu hồi vẻ mặt, lúc này mới ngẩng đầu lên gào khóc: "Đau quá, ba, mẹ, ba mẹ ở đâu!"

Mặc dù Mộ Căn Ngôn giả bộ tâm trí mình chỉ có 7, 8 tuổi, nhưng thực ra hãn đã là người trưởng thành hơn 20 rồi, tiếng khóc của hãn đủ to, rất nhanh liền truyền khắp biệt thự.

Tiếng bước chân dồn dập tới, không lâu sau người vẫn chưa tới nhưng tiếng khóc của Điền Ngọc Hình đã truyền tới rồi:

"Căn Ngôn, làm sao? làm sao vậy? Mẹ ở đây!"

Bóng dáng của Điền Ngọc Hình nhanh chóng xuất hiện dưới ánh đèn, lúc nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Mộ Căn Ngôn, Điền Ngọc Hình đen mặt, xuýt ngã xuống, vội vàng đỡ con trai lên, để cho hãn ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, vội nói:

"Sao vậy? Mới không lâu, sao con lại trở thành như thế này? Đau ở đâu, mau nói cho mẹ biết."

Vừa nói chuyện, Điền Ngọc Hình vừa run rẩy giơ tay ra lau vết máu bên miệng cho Mộ Căn Ngôn, lúc nhìn thấy con cả ở bên, có chút tức giận quát: "Căn Chi, con chăm sóc em như thế nào vậy?"

Hai đứa con trai, một đứa bình thường thông minh, Điền Ngọc Hình đương nhiên quan tâm đứa con thứ hai vì sơ suất mà sinh bệnh dẫn tới bị ngốc hơn, bởi vì Mộ Căn Ngôn mà giận chó đánh mèo lên Mộ Căn Chi không ít lần, lúc này bà ta vừa mở miệng mắng con trai, Mộ Căn Chi đã sớm quen với việc mẹ mình thiên vị, nhưng thấy bà ta trước mặt nhiều thân thích như vậy lại chẳng nể mặt mũi y, trong lòng có chút không vui, sắc mặt trầm xuống:

" Là Ninh tiểu thư cho người đánh!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Nuôi Tàn Phế

Ninh Vân Hoan không ngờ Mộ Căn Chi ở kiếp trước để lại cho cô ấn tượng không tệ cũng có lúc trơ trên như thế này, y biết rõ mọi chuyện, nhưng lại cố ý nói như vậy, lẽ nào y cho rằng cô sẽ bị mọi người dọa sợ không dám mở miệng hay sao?

"Mộ đại thiếu gia, bên ngoài đồn đại anh xuất sắc như thế, nhưng không ngờ cũng chỉ có vậy thôi, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt!" Lúc này Ninh Vân Hoan vô vùng coi thường Mộ Căn Chi, không biết Mộ Căn Ngôn dùng cách gì làm cho y dễ dàng hết hoài nghi như vậy, nhưng loại đàn ông không quả quyết như y, chẳng trách dù kiếp trước có được thiên thời địa lợi nhân hòa, mà vẫn bại dưới tay Mộ Căn Ngôn.

Sự khinh thường trong lời nói của Ninh Vân Hoan thể hiện quá rõ, mọi người nghe đều hiểu, sắc mặt Mộ Căn Chi xanh trắng, y không ngờ Ninh Vân Hoan dám nói y như vậy, trong lòng y vừa giận dữ, vừa không muốn tính toán so đo nhỏ nhặt với cô, y luôn cho rằng so đo với một người phụ nữ không có thân phận địa vị như cô sẽ làm mất thể diện và phong độ của y, chỉ làm giảm đẳng cấp của y mà thôi, cho nên dù tức giận chết nhưng y không mở miệng.

"Lâm tiểu thư vừa thấy tôi đã châm chọc khiêu khích, còn lấy Mộ nhị công tử làm bia đỡ đạn, Mộ nhị công tử liền xông tới kêu tôi là kẻ xấu muốn đánh tôi, tôi thật sự vô tội, vệ sĩ ở bên chỉ muốn anh ta tránh xa một chút thôi, tôi còn chưa đụng tới một sợi lông của Mộ nhị công tử, tôi nghĩ Mộ nhị công tử sẽ không biết phân biệt phải trái hồ đồ giống như Mộ đại công tử đấy chứ?"

Ninh Vân Hoan nói xong lời này, liền lộ ra bộ mặt vô tội cùng sợ hãi.

Người Mộ gia trầm mặc không nói gì, Lâm Mậu Sơn đi tới sau vừa đúng lúc nghe thấy lời của Ninh Vân Hoan, so sánh thì Lâm Xuyên chỉ toàn gây chuyện thị phi, hiện nay có được tất cả mọi thứ của Lâm gia, nhưng lại không cống hiến gì cho Lâm gia, sự xuất hiện của Lan Ý càng quan trọng hơn khi Lâm gia toàn những hậu bối không ra gì như thế này.

Ba Lan tính toán Lâm gia, lẽ nào Lâm Mậu Sơn không tính toán ba Lan hay sao, nhìn thì thấy Lâm gia như không có người thừa kế, nhưng Lâm Mậu Sơn thực sự suy bại tới mức chỉ có thể nhận chặt ngoại về nuôi dưỡng hay sao, còn không bằng ông để cho con cháu trong nhà sinh ra một đứa trẻ để ông bồi dưỡng.

Nếu biết sau này có thể thừa kế Lâm gia, những đứa cháu bất tài ngoài ăn uống vui chơi gái gú ra cái gì cũng không biết làm, nhưng chúng vẫn biết sinh con, hơn nữa có thể vì tranh giành Lâm gia mà đầu rơi máu chảy, Lâm Mậu Sơn nguyện ý nuôi dưỡng Lan Ý, cũng là vì nhìn trúng thế lực của ba Lan mà thôi.

Mặc dù Lan gia chủ yếu hoạt động ở nước ngoài, nhưng hiện nay ba Lan có ý làm kinh doanh rửa tiền ở Trung Quốc, cái khác không nói tới, chỉ dựa vào tài phú của Lan gia, cho dù là Lâm gia xuất thân từ hắc đạo giống Lan gia, kinh doanh cũng được trăm năm, nhưng vẫn kém xa.

Chỉ cần ba Lan nguyện ý che chở cho đứa cháu Lan Ý, đã đủ để người kế thừa sau này của Lâm gia có thể nắm giữ buông lái điều khiển Trung Quốc vào trong tay!

Con cháu không hiểu ý ông thì thôi, dù sao cũng chỉ toàn một lũ vô dụng, nhưng nếu mấy đứa con không hiểu ý ông, đặc biệt là con trai cả Lâm Thâm không quản thúc chặt chẽ con gái của hắn, ngược lại còn để cho con gái hắn khắp nơi gây phiền phức cho Ninh Vân Hoan, điều này làm

Lâm Mậu Sơn không biết có phải con trai cả âm thầm ra lệnh cho con gái làm hay không, điều này làm cho ông ta vô cùng thất vọng về hẳn.

"Lâm Thâm, ngày mai đặt vé máy bay cho nó, tùy tiện đem nó đi đâu cũng được, sau này ta không hi vọng nhìn thấy nó xuất hiện ở Lâm gia nữa!" Sắc mặt Lâm Mậu Sơn bình tĩnh, nhưng lời nói của ông lại làm cho sắc mặt Diệp Từ trắng bệch, khớp miệng run rẩy nói không ra lời, Lâm Đan đứng bên cạnh ý vị thâm trường nhìn Ninh Vân Hoan, vỗ vỗ lưng Diệp Từ, vội vàng nói:

"Ông nội, Xuyên Xuyên chỉ là.... .."

"Nếu cháu nói chuyện thay nó, ngày mai liền để cho bà nội cháu sắp xếp người xem mắt cho cháu." Tuổi Lâm Đan không nhỏ, vì Lâm Thâm không thúc giục cô ta gả cho người khác, chỉ vì không cam lòng để con gái làm quân cờ gả đi vì Lâm gia.

Bụng của Diệp Từ không chịu thua kém, cả đời sinh cho Lâm Thâm hai đứa con gái, mặc dù con người hiện nay suy nghĩ thoáng hơn, đều nói nam nữ bình đẳng, nhưng những gia đình càng có địa vị cao, đối với những phong tục truyền thống càng nghiêm khắc.

Con gái không có tư cách tiếp quản Lâm gia, Lâm Thâm là con trai trưởng, tất nhiên không cam tâm, cũng không phải ông ta không nghĩ cách khác, thậm chí còn nuôi phụ nữ, nhưng những người đó chẳng sinh nối cho ông ta đứa con nào, cả đời tới bây giờ chỉ có hai đứa con gái, con gái nhỏ Lâm Xuyên bị nuôi thành hư rồi, có lẽ vì từ nhỏ Lâm Đan đã quá ưu tú, nó sống dưới cái bóng của Lâm Đan, tình cảm của hai chị em cũng không tốt.

Lâm Thâm đã sớm từ bỏ Lâm Xuyên, nhưng đối với Lâm Đan, ông ta lại có tính toán khác, ông ta muốn con gái kén rể, đến lúc đó nếu Lâm Đan có thể sinh ra con trai, ông ta cũng không phải hoàn toàn hết cơ hội, cho

nên từ trước tới nay chưa từng đề cập qua chuyện xem mắt của Lâm Đan, mà âm thầm tìm kiếm con rể tài năng vào ở rể ở Lâm gia.

Lâm Mậu Sơn trước đây biết chuyện, nhưng cũng một mắt nhắm một mắt mở, không ngờ chỉ vì hiện nay Lâm Đan nói chuyện thay Lâm Xuyên, Lâm Mậu Sơn liền muốn gả Lâm Đan đi.

Nếu Lâm Đan bị gả đi, mưu tính của Lâm Thâm liền bị hủy, ông ta đương nhiên không cam tâm, cho nên liên tục ra hiệu bằng mắt cho con gái.

Chỉ là vô quýt dày có móng tay nhọn, mặt nào Lâm Đan cũng ưu tú hơn Lâm Xuyên, nhưng đối với đứa em gái Lâm Xuyên, cô ta lại vô cùng yêu thích và bảo vệ, cho dù Lâm Xuyên có hận cô ta tới đâu, nhưng cảm tình của cô ta đối với em gái thực sự sâu đậm, nếu không cũng không ba lần bốn lượt nói chuyện thay cho Lâm Xuyên trước mặt Lâm Mậu Sơn.

Lúc này dù biết Lâm Thâm lo lắng, nhưng cô ta biết Lâm Xuyên mà bị đưa ra nước ngoài thì cuộc sống chắc chắn không tốt, cho dù có cô ta và Diệp Từ lo cho về mặt tiền bạc, nhưng đường đường là đại tiểu thư Lâm gia nếu như rơi vào kết cục bị xóa tên trong gia đình, thân phận địa vị cũng không còn, hôn nhân sau này e rằng cũng không thuận lợi, nếu Lâm Xuyên có tiền, đối với ả không những không phải may mắn, mà ngược lại nó còn là chuyện xấu.

"Ông nội, ông cho Xuyên Xuyên một cơ hội nữa thôi.... .."

"Câm miệng! Ai cần chị tới giả bộ tốt bụng, ít giả tạo đi, cho rằng tôi không biết chị đang tính toán cái gì hay sao!" Lâm Xuyên ngơ ngác khi bị Lâm Mậu Sơn đẩy ra nước ngoài, ả không ngờ trong mắt ông nội, ngay cả Ninh Vân Hoan ả cũng không bằng, trong lòng vốn đang đau khổ khó chịu, lại nghe thấy người chị Lâm Đan ả ghét từ nhỏ thay ả cầu tình, ả không những không cảm kích, ngược lại còn nổi trận lôi đình.

"Ông nội, ông phải biết ai mang họ Lâm chứ, ông đối tốt với cô ta đi chẳng nữa, cô ta có thể cho ông cái gì?" Từ nhỏ đã có người chị ưu tú, nên tính cách Lâm Xuyên vô cùng phản nghịch, mấy năm nay ngày càng thậm tệ hơn, cùng qua lại với đám đầu trâu mặt ngựa, học được không ít tật xấu, lúc này mở miệng nói nhưng lời đê tiện, không chỉ Lâm Thâm nghe thấy mà đen mặt, Mộ Minh Lệ ở bên cạnh cũng trầm mặt xuống:

"Mẹ cháu chính là dạy cháu quy củ như thế này sao? Cháu cũng đừng xuất ngoại nữa, nhưng cũng không được ở lại Lâm gia, danh tiếng bao năm của Lâm gia, không thể vì một đứa cháu gái như cháu mà bị hủy hoại được!" Vốn dĩ cháu trai cháu gái của Mộ Minh Lệ không ít, Lâm Xuyên lại không biết nói chuyện, càng không được người ta yêu thích, cả ngày trang điểm theo kiểu làm cho những người lớn tuổi không thể ưa nổi, hiện nay nhìn thấy ả ta xui xẻo còn nói linh tinh, không những không đồng tình với Lâm Xuyên, mà còn đổ thêm dầu vào lửa:

"Cháu đã có năng lực như vậy, Lâm gia không dám giữ cháu, sau này nếu để ta biết, còn qua lại với người nào trong Lâm gia, nếu sau lưng còn dám lấy tiền của Lâm gia cho nó, liền giống như Lâm Xuyên, đều muốn rời khỏi Lâm gia sống tự lập!"

Mộ Minh Lệ nói xong lời này, quay đầu nhìn Lâm Mậu Sơn, Lâm Mậu Sơn gật gật đầu, hai vợ chồng ông bà cũng không thèm nhìn Lâm Xuyên lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm hai vợ chồng Lâm Thâm.

"Tôi không đi, dựa vào cái gì bắt tôi đi? Muốn đi phải là cô ta mới đúng!" Lâm Xuyên nghe thấy lời nói của Mộ Minh Lệ, tức tới phát điên, đang muốn hét lên, Lâm Thâm đã nhin không nổi nữa, tát cho ả một cái làm ả lão đảo ngã đụng vào bàn ghế, trượt xuống đất, mới hít sâu một hơi, phân phó người làm: "Mang nó đi, giao cho cảnh vệ Vương, nói là mệnh lệnh của tôi, để cho cậu ta đưa Lâm Xuyên đi, sau này không cho phép nó vào nhà nữa!"

Diệp Từ đứng bên không dám lên tiếng, lời nói vừa rồi của Lâm Mậu Sơn là nói với hai vợ chồng họ, bà ta dù có lưu luyến con gái tới mức nào, cũng chỉ có thể nhịn, đợi mấy ngày nữa Lâm Mậu Sơn hết giận, lại cầu tình để con gái trở về.

Lâm Xuyên muốn hét lên, nhưng bị người ta bắt lấy cánh tay lôi ra ngoài, thiếu nữ mặc váy hồng đứng bên cạnh ả nhìn Lâm Xuyên với ánh mắt bắn khoản, không muốn rời đi cùng ả, nhưng cô ta lại không có lí do để ở lại, chỉ có thể khuyên bảo:

"Chú dì, Xuyên Xuyên chỉ là đứa trẻ, hai ngày tới để cô ấy ở tạm chỗ cháu, cháu sẽ khuyên bảo cô ấy."

"Đứa trẻ ngoan, vất vả cho cháu rồi." Lúc Lâm Thâm nhìn thấy Liễu Yên, biểu tình hòa hoãn, gật đầu với cô ta: "Phiền cháu khuyên bảo Xuyên Xuyên mấy câu, cũng chỉ có lời của cháu, nó mới nghe lọt tai.... .."

"Cô ơi, cứu cháu.... .." Lâm Thâm vừa dứt lời, Lâm Xuyên đã hét lên như heo bị chọc tiết, Lâm Mẫn không nỡ để cháu gái chịu khổ, lúc này nghe thấy nó kêu lên, vội vàng làm nũng với Mộ Minh Lệ: "Mẹ, Xuyên Xuyên mới bao nhiêu tuổi, lại không hiểu chuyện, vừa rồi chỉ là nói sai, tha thứ cho nó một lần đi mà, Lâm gia cũng không phải không có tiền, nuôi thêm một người có đáng bao!"

Mộ Minh Lệ tức giận nhìn con gái càng sống càng ngu, bị Ba Lan nuôi tới mức hồn nhiên không biết sự đời, trong lòng vừa hận vừa giận, lại có chút cảnh giác.

Trước đây con gái sống bên bà, bởi vì chỉ có một cô con gái này, còn là có được lúc tuổi cao, cho nên xem nó như châu báu, từ nhỏ đã sủng ái, nhưng Lâm Mẫn sinh ra trong gia thế như Lâm gia, cho dù có hồn nhiên tới đâu, kiêu căng tới đâu cũng không đến mức không có mắt nhìn, lúc nó gả

cho người ta mặc dù có chút kên kiệu, nhưng thực ra chuyện đại sự vẫn nhìn thấu.

Lúc đầu cho rằng thế lực của ba Lan không ở trong nước, nhưng cũng là gia đình môn đăng hộ đối, lại thêm thân phận địa vị ba Lan không tầm thường, con gái gả qua đó càng thắt chặt mối quan hệ Lan gia và Lâm gia, cho nên mới gả con gái qua, không ngờ mới 20 năm qua đi, Lâm Mẫn đã bị ba Lan nuôi thành như thế này, không biết ba Lan có ý gì, hay là thực sự sung ái nó để nó sống vô tâm vô phế như thế này.

Nếu là cái sau còn tốt, nếu là cái trước, Mộ Minh Lệ không khỏi run sợ, cả đời này của con gái coi như bị hủy rồi!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Vô Vọng

"Ba con làm việc, còn cần con nhắc nhở hay sao?" Mộ Minh Lệ vừa nói, vừa liếc nhìn ba Lan một cái, nhìn thấy ba Lan cười mỉm, bộ dáng ôn tồn nho nhã, nhưng ánh mắt lại tối đen, môi mỏng nhướng lên cười thản nhiên, trong lòng bà ta không khỏi phát lạnh, lại trừng mắt nhìn con gái: "Con đã gả đi rồi, chuyện nhà mẹ đẻ không cần con quản!"

"Mẹ, chỉ là có người không hiểu chuyện, không những đánh Cẩn Ngôn, còn dám náo loạn ra chuyện này, rõ ràng là một tai tinh, cũng không biết mắt Lan Lăng Yến có phải bị mù rồi hay không, thế mà lại coi trọng loại phụ nữ như thế!"

Lâm Mẫn tức giận khi bị Mộ Minh Lệ giáo huấn trước mặt mọi người, trong lòng vừa không phục vừa tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Vân Hoan, hiển nhiên là đang trách cô không biết thay Lâm Xuyên cầu tình, trong lòng vô cùng hận cô!

"Mắt tôi bị mù?" Lan Lăng Yến cười ra tiếng, ánh mắt nguy hiểm: "Có phải mẹ lú lẫn rồi không?" Anh biết từ nhỏ Lâm Mẫn đã không thân thiết với anh, Lan Lăng Yến chưa từng nghĩ tới chuyện bà ta giúp đỡ anh, nhưng bà ta không hiểu rõ chuyện này lại đi trách cứ người khác, khó trách nhìn thì thấy Lâm Mẫn phong quang vô hạn, nhưng trong mắt Lan Lăng Yến ngoài sự sùng ái của ba Lan ra, bà ta chẳng có được cái gì. Đã mấy chục tuổi đầu rồi, ngay cả chuyện như thế này cũng không nhìn rõ.

Lâm Mẫn nghe thấy con trai nói bà ta lú lẫn, trong lòng càng tức giận, đang muốn mở miệng, ba Lan đã giơ tay ôm eo bà ta, hôn lên đỉnh đầu bà

ta, thấp giọng nói: "Mẫn Mẫn, em nên đi nghỉ rồi." Nói xong, không đợi bà ta mở miệng, đã kéo Lâm Mẫn sang một bên, Lâm Mẫn vừa rồi còn muốn mở miệng nói chuyện thay cho cháu gái nhưng sau khi ba Lan mở lời, mặc dù trong lòng bà ta vô cùng bất mãn, nhưng cũng không dám mở miệng nữa, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt có chút âm lệ nhìn Ninh Vân Hoan, không nói chuyện nữa.

Lúc này mọi người đều cảm thấy ngượng, Lâm Xuyên vừa mới bị mang đi, người nhà mẹ đẻ Diệp Từ nhìn thấy vậy, cũng không dám tiến lên nói chuyện, đều ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ.

Điền Ngọc Hình nhìn thấy con trai miệng đầy máu me, đau lòng chảy nước mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Vân Hoan: "Ninh tiểu thư có phải đã ra tay quá nặng rồi hay không? Cẩn Ngôn không hiểu chuyện, lẽ nào cô cũng không hiểu chuyện hay sao?"

"Ý của Mộ phu nhân là, bởi vì anh ta không hiểu chuyện mà tôi lại hiểu chuyện, thì nên đứng yên một chỗ để anh ta đánh hay sao?" Ninh Vân Hoan cười lạnh nhìn Điền Ngọc Hình đang tức giận cùng cực, lại nói tiếp: "Hơn nữa chuyện quản giáo con trai thay Mộ phu nhân cũng không phải chuyện của tôi, Mộ đại công tử cũng có mặt, anh ta còn không ngăn cản được, lẽ nào Mộ phu nhân cho rằng tôi có thể cản được hay sao?"

Vốn dĩ ấn tượng của Ninh Vân Hoan đối với Mộ Cẩn Chi rất tốt, nhưng hành vi bao che khuyết điểm của y tối hôm nay làm cô chán ghét, mặc dù loại tình cảm bảo vệ em trai của Mộ Cẩn Chi rất tốt, nhưng người bị tính kế như cô làm sao có thể vui vẻ được, liền châm chọc Mộ gia một câu. Lúc Điền Ngọc Hình tức tới mức sắc mặt xanh trắng, Mộ Thiếu Hoa biểu tình có chút hung ác nham hiểm lúc này mới mở miệng:

"Dượng, đứa trẻ nhỏ không hiểu chuyện, hôm nay náo ra chuyện này, nhưng Cẩn Ngôn có chút không khỏe, cháu mang nó đi khám chút, không ở lại đây nữa ạ."

Khẳng định lúc này Mộ Thiếu Hoa đang rất tức giận, nhưng lời nói coi như có chừng mực, bất kể đêm nay gây ra chuyện gì, Mộ Căn Ngôn bị người ta đánh rưng cả răng, mặc dù hắn ta là kẻ ngốc, nhưng đánh hắn ta cũng giống như đánh vào mặt Mộ gia vậy.

Lâm Mậu Sơn cũng biết lúc này không thích hợp giữ Mộ gia lại, cho nên thấy Mộ Thiếu Hoa tự tìm một bậc thang đi xuống, liền vừa ý gật đầu, ôm Lâm Ý nói: "Là Lâm Xuyên không hiểu chuyện, Lâm Thâm cũng xuống núi cùng Thiếu Hoa đi, rưng răng không phải chuyện nhỏ, phải khám cho tốt."

Trong lòng Điền Ngọc Hinh bất mãn, rưng răng không phải chuyện nhỏ, nhưng tại sao người phụ nữ đánh con bà ta rưng cả răng lại không sao? Trong lòng bà ta bất mãn, nhưng Lâm Mậu Sơn đã mở lời, chỉ cần Điền Ngọc Hinh còn chút lí trí, trong lòng dù có hận tới đâu cũng phải nhịn, nhưng Mộ gia ghi nhớ mối thù này, đợi sau này từ từ đòi lại.

Mọi người đang êm đẹp đón năm mới đột nhiên phát sinh chuyện này, mặc dù kẻ gây chuyện Lâm Xuyên đã bị đưa đi, nhưng hiển nhiên Lâm Mậu Sơn vẫn chưa hết giận, mọi người cũng không có ý muốn tiếp tục ngơ ngác ở đây, Lan Lăng Yến kéo tay Ninh Vân Hoan rời đi trước, sau khi hai người lên xe, Lan Lăng Yến mới bày ra vẻ mặt có chút khó coi:

"Mộ Căn Chi vô cùng xuất chúng? Hắn là cái thá gì, cũng đáng để cho em nói như vậy?"

Ninh Vân Hoan vốn tưởng anh sẽ nói tới chuyện cô gây ra náo loạn tại buổi tụ họp của Lâm gia, không ngờ anh vừa mở miệng đã tính sổ nợ cũ, nhất thời co người lại, trốn ở góc xe, biểu tình yếu ớt biện giải:

"Em chỉ tùy ý nói một câu như vậy thôi....."

"Tùy ý nói? Sao chưa nghe thấy em tùy ý nói ông xã em xuất chúng như thế nào?" Hai người đã ở với nhau lâu như vậy, từ trước tới nay Ninh

Vân Hoan chưa từng nói một câu thích anh, càng chưa từng khen anh, vừa mới bắt đầu coi như Lan Lăng Yến có chút ép buộc, tính cách anh vốn cường thế nên cũng không cảm thấy gì, nhưng hôm nay vừa nghe thấy Ninh Vân Hoan khen Mộ Căn Chi, không biết trong lòng anh cảm thấy như thế nào nữa.

"Nói, ông xã em anh minh thần võ, nói em thích anh." Lan Lăng Yến nghĩ như vậy, có chút thẹn quá thành giận, vừa nói vừa đè cô xuống, Ninh Vân Hoan đang muốn giãy dụa, lại bị anh bắt lấy hai tay áp xuống ghế da, hai chân bị tách ra bị ép xuống ghế da, căn bản không thể động đậy, đáng sợ hơn là Lan Lăng Yến còn đặt một tay lên eo cô, không nặng không nhẹ cù vào.

Cái loại cảm giác ngứa ngáy nhưng không thể giãy dụa làm người ta không thể chịu được, lúc đầu Ninh Vân Hoan còn cố nhịn cười, nhưng sau đó vẫn là không nhịn được, cười ra tiếng, hai chân vốn chẳng thể động đậy, nhưng vẫn cố đạp chân xuống sàn xe hai cái:

"Tha mạng, anh anh minh thần võ.....hahaha....."

"Còn nữa!" Lan Lăng Yến vừa nói, vừa không ngừng cù vào eo cô: "Sau này còn dám khen người khác hay không?"

"Không dám, không dám nữa....." Ninh Vân Hoan cười tới mức đau cả bụng, nước mắt cũng chảy ra, lại đá chân, sắp khóc tới nơi rồi.

"Còn chưa nói thích anh." Lan Lăng Yến vừa nói, dời cánh tay khỏi eo cô, nhẹ nhàng tiến vào trong vạt áo, làm cho những lời cô vợ nhỏ đang định mở miệng nói ra nuốt vào trong miệng.

**

Năm mới vừa đến, mấy ngày nữa là bắt đầu đi học, ba Lan đón tết ở Trung Quốc, cũng đến lúc phải rời đi rồi.

Dù sao ông cũng là người bạn rợn, mặc dù coi trọng thế lực ở Trung Quốc, nhưng người như ông không thể ở lâu dài ở một nơi được, cho nên qua tháng 2, liền chuẩn bị rời đi.

Mới sáng sớm Lan Lăng Yến đã bị ba Lan gọi tới, ông sắp rời đi, miếng thịt Trung Quốc béo bở này ba Lan chắc chắn không bỏ qua, cho nên có một số chuyện muốn giao lại cho con trai.

Bởi vì Đại học Đế Đô cho sinh viên nghỉ lễ sớm, cho nên thời gian đi học cũng sớm hơn các trường Đại học khác nửa tháng, phải đến trường báo danh trước mấy ngày, Lan Lăng Yến rời đi không lâu, Ninh Vân Hoan ngủ một lát, cũng thức giấc, thu dọn đồ đạc đi tới trường học, lúc vệ sĩ đi làm thủ tục cho Ninh Vân Hoan, Lý Phán Phán cũng ôm túi xách đi vào lớp học.

Kỳ nghỉ đông này Ninh Vân Hoan không biết chút tin tức gì về Lý Phán Phán. Trong yến tiệc tại Lâm gia, Lý tướng quân thân là cấp dưới của Lâm Mậu Sơn, cũng dẫn vài người con trai và con dâu tới, nhưng Ninh Vân Hoan không nhìn thấy Lý Phán Phán, lúc này hai người gặp mặt, Lý Phán Phán không chút do dự xách túi xách đi về phía Ninh Vân Hoan.

"Hoan Hoan, lâu rồi không gặp cậu, trưa nay chúng ta cùng đi ăn cơm đi." Nhìn Lý Phán Phán có vẻ gầy đi một chút, đôi mắt trong như nước mùa thu dường như to hơn, mặt nhỏ hơn, cằm cũng nhọn hơn, sắc mặt không che lấp được sự tiều tụy.

"Tần đại ca trở về rồi, anh ấy đã biết thân phận của bạn trai cậu, muốn xin lỗi cậu." Lý Phán Phán vừa nói, vừa có chút áy náy nhìn Ninh Vân Hoan.

Hai người vốn không thân, nhưng giọng điệu lúc này của cô ta vô cùng thân thiết, Ninh Vân Hoan nghĩ nghĩ rồi lắc đầu:

"Nể mặt cậu, chuyện Tần Dật không nhắc tới nữa." Dù sao thì Tần Dật bị Lan Lăng Yến đánh một trận, Tần gia lại bồi thường 10 ngàn vạn, tiền cô cũng nhận rồi, sẽ không truy cứu nữa, lúc này vừa đúng lúc bán cho Lý Phán Phán một nhân tình.

"Nhưng ăn cơ thì không cần....." Ninh Vân Hoan vừa ngắt lời, Lý Phán Phán liền cười khở:

"Muốn hẹn cậu một lần đúng là khó, chuyện của Phó Viện, cảm ơn cậu nhắc nhở, nhưng cậu đã biết tính cách của cô ta rồi thì đừng qua lại với cô ta nữa."

Phó Viện là người như thế nào đương nhiên Ninh Vân Hoan biết rõ, chẳng cần Lý Phán Phán phải nhắc nhở, cô cũng không qua lại với Phó Viện, chỉ là Lý Phán Phán có ý tốt nhắc nhở, phần nhân tình này Ninh Vân Hoan ghi nhớ, cho nên cô gật đầu đáp lại:

"Có một số chuyện trong lòng cậu hiểu rõ, chuyện hôn nhân giữa cậu và Tần Dật, cậu nên suy nghĩ cho kĩ."

Lý Phán Phán gật đầu, ánh mắt ôn nhu: "Hoan Hoan, cậu đúng là cô gái tốt, tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, nhưng tớ không cam lòng, tớ đã là người của anh ấy, tình cảm 10 năm của tớ và anh ấy, tớ không tin không đánh được Phó Viện!"

Cô có nhắc nhở với cô ta về Phó Viện đâu, mà là Cố Doanh Tích- một người phụ nữ khác cơ, nhưng hiện tại Cố Doanh Tích vẫn chưa phát sinh quan hệ với Tần Dật, cho dù cô có nói, Lý Phán Phán cũng không tin, cho nên Ninh Vân Hoan chỉ biết cười khở, gật đầu, không nói gì nữa.

"Tự tôi....."Đang muốn nhắc nhở Lý Phán Phán đề phòng Tần Dật một chút, ai ngờ điện thoại trong túi vang lên tiếng chuông, cô lấy điện thoại ra, trên màn hình vẫn là dãy số sao, số điện thoại này cô chưa lưu, lại là số điện thoại bảo mật, cho nên mới hiện lên dấu sao như thế này, Ninh

Vân Hoan nghĩ tới cảnh lúc trước Điền Ngọc Hinh gọi điện thoại tới, có chút không muốn nhận điện thoại, ai ngờ điện thoại vừa dứt chuông đã vang lên tiếp, cô không chịu được phải nhận điện thoại.

"Gan lớn thật, dám ngắt điện thoại của tôi!" Giọng nói tức giận thờ hờn hển của Lâm Mẫn vang lên, giọng nói cực kỳ phẫn nộ, sau đó bà ta nói: "Tôi có chuyện muốn nói với cô, hiện tại tới Lâm gia ngay."

Bà ta nói xong, liền truyền tới thanh âm ngắt điện thoại nặng nề, sau đó là tiếng "tút tut tut".

"Là bạn trai cậu gọi tới à?" Hiển nhiên là Lý Phán Phán đứng gần nên cũng nghe thấy tiếng cúp điện thoại, mặc dù không nghe rõ đối phương rốt cuộc là ai, nhưng vẫn đoán một câu.

Ninh Vân Hoan lắc đầu, vẻ mặt có chút lạnh nhạt: "Là mẹ của bạn trai tôi gọi tới!"

Lý Phán Phán có chút đồng tình nhìn cô một cái, hiển nhiên Lý Phán Phán cũng hiểu biết sâu sắc về mẹ của Tần Dật, cho nên sau khi nghe thấy thân phận của người gọi điện thoại, cô ta không nói gì.

Cười gượng hai cái, sau khi Ninh Vân Hoan gọi điện cho vệ sĩ, đang chuẩn bị đi ra khỏi cổng trường, Lý Phán Phán thấy hành động của cô, liền đi theo cô: "Tớ đi cùng với cậu, dù sao cũng làm xong thủ tục rồi."

Ninh Vân Hoan không lên tiếng, chỉ gật đầu, cô còn đợi hai vệ sĩ trở lại, cho nên đi chậm cùng Lý Phán Phán, nhưng cho dù có đi chậm tới đâu thì nửa tiếng sau cũng ra khỏi cổng trường rồi, xe đỗ ở đối diện cổng trường, vừa đúng lúc đèn đỏ đang sáng, vệ sĩ ở lại trên xe phía đối diện nhìn thấy Ninh Vân Hoan, vội vàng xuống xe đợi hết đèn đỏ liền đi tới, ai ngờ có một bóng trắng bên cạnh cổng trường bổ nhào vào Ninh Vân Hoan.

Cô bị dọa sợ, theo bản năng dơ chân lên đạp một cái, bóng người kia kêu rên một tiếng, Ninh Vân Hoan cảm thấy cô đá vào vật gì mềm nhũn, chiếc chân dơ ra ngay lập tức bị người ta ôm lấy.

"Ninh học muội, chị cầu xin em....." Biến cố đến bất ngờ làm cho Ninh Vân Hoan và Lý Phán Phán đứng bên cạnh bị dọa sợ, không đợi hai người phản ứng kịp, một chiếc xe việt dã màu đen đang chạy nhanh liền đi chậm lại, vài người áo đen nhảy từ trên xe xuống, lao tới đẩy Cố Doanh Tích và Ninh Vân Hoan lên xe, Lý Phán Phán đứng bên đang định hét lên, cũng bị người ta thuận tay kéo lên xe.

Vệ sĩ của cô nhìn thấy đang định đuổi theo, chiếc xe kia đã chạy tăng tốc vụt đi mất.

Ninh Vân Hoan bị người ta bịt miệng ấn trên ghế, xuyên qua gương chiếu hậu nhìn thấy vệ sĩ của mình đang cầm điện thoại đặt bên tai, chạy nhanh theo xe, sau khi quay xe cấp tốc, tiếng đâm xe truyền tới, người phía sau không biết có đuổi kịp hay không.

Cố Doanh Tích đang muốn hét lên, cũng không biết tên đàn ông kia lấy thứ gì bịt miệng ả, rất nhanh sau đó ả ngắt đi, tiếp theo Lý Phán Phán cũng bị khống chế bằng cách này, Ninh Vân Hoan cũng vậy, chỉ trong chốc lát liền mất đi tri giác.

Trước khi hôn mê cô vẫn còn nghĩ gặp phải sao chổi Cố Doanh Tích đúng là chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả.

**

Sau khi mơ thấy ác mộng, lúc tỉnh lại đã không biết là lúc nào rồi, bốn bề tối đen như mực, tứ chi dường như mất đi cảm giác, có lẽ là bị người ta trói lại, máu không tuần hoàn trong một thời gian dài, lúc này cả người cô đều cảm thấy lạnh lẽo.

Cô vừa động đậy thì tiếng rên rĩ của Lý Phán Phán ở bên cạnh vang lên, "Ô....."

"Đây là đâu?" Một giọng nói nũng nịu nhát gan nhỏ nhẹ vang lên, giọng nói truyền đi còn vọng lại hai lần, Ninh Vân Hoan nghe thấy giọng nói của Cố Doanh Tích, đoán rằng cô đang ở một nơi bốn bề vắng lặng và vô cùng rộng lớn.

Lúc nghe thấy giọng nói của Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan cũng không quan tâm đầu óc mình còn có chút mê man do thuốc, cả người đều run rẩy theo.

Trong lòng nguyên rủa hai câu, Ninh Vân Hoan cố gắng trấn định, bốn bề vô cùng yên tĩnh, dường như ba người cô và Lý Phán Phán, Cố Doanh Tích bị trói riêng ra nhốt ở đây, không nghe thấy tiếng gì khác, cũng không biết đây là đâu và ai là người bắt tới.

Trước khi hôn mê hẳn là vệ sĩ đã gọi điện cho Lan Lăng Yến, không biết tới lúc nào anh mới tới cứu cô.

Vật hi sinh như cô và nữ phụ Lý Phán Phán ở cùng với nữ chủ khẳng định chẳng có chuyện gì tốt đẹp, kinh nghiệm kiếp trước kiếp làm cho Ninh Vân Hoan biết được, Cố Doanh Tích gặp nguy hiểm sẽ gặp vận cứt chó được nam chủ cứu ả ta ra, đồng thời đối với ả nhất kiến chung tình, nhưng những người phụ nữ bên cạnh ả nếu không phải trở thành đối tượng bị luân phiên cưỡng hiếp thay ả, thì cũng trở thành quỷ oan uổng chết thay cho ả!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Tai Ương

Nghĩ tới những chuyện kiếp trước, Ninh Vân Hoan không khỏi lo lắng, cắn răng, cố gắng động đậy, tứ chi truyền tới cảm giác đau đớn như bị kim châm, cô cố chịu đựng, đụng vào bên cạnh, cũng không biết là Lý Phán Phán hay Cố Doanh Tích, "Phán Phán?"

Mỗi một chữ phát ra, Ninh Vân Hoan cảm thấy giống như có con dao đang găm trong cổ họng, môi của cô đã có chút khô nứt tróc da, cũng không biết bị bắt đi bao nhiêu lâu rồi, cả người như mất đi cảm giác, ngay cả áo lông ngoài cũng bị người ta kéo ra, cô cảm thấy thân thể không có gì khác thường, có lẽ chưa bị người ta đụng vào, nếu không phải cảm thấy như vậy thì e rằng lúc này cô chẳng thể nào bình tĩnh nổi.

Hai mắt cô bị che kín, sau khi hôn mê, miệng không bị bịt lại, nên cô đoán rằng tình trạng của hai người kia cũng vậy (Vô lí, bắt cóc chỉ cởi áo, trói lại, bịt mắt chứ ko bịt miệng!!!).

"Hoan Hoan?" Giọng nói của Lý Phán Phán có chút run rẩy vang lên, vừa cố gắng di chuyển tới chỗ Ninh Vân Hoan, động tác ở bên phải, Ninh Vân Hoan đoán rằng có lẽ thực sự là Lý Phán Phán.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao chúng ta lại ở đây?" Lý Phán Phán vừa nói vừa run rẩy, lại tiến gần sát vào Ninh Vân Hoan.

Cô ta có xuất thân hiển hách, hơn nữa lại là con gái duy nhất của Lý gia, được coi như châu báu mà nuôi dưỡng, từ nhỏ tới lớn chưa từng đụng phải chuyện hắc ám như thế này, hơn nữa Lý gia là thế gia quân sự, cho dù

có người nào chướng mắt Lý gia, thì cô ta cũng chỉ là một cô con gái, cho dù có được sủng ái tới đâu cũng sẽ bị gả ra ngoài, Lý gia cũng bảo vệ cô ta chặt chẽ, cho nên gần như không có ai đánh chú ý lên cô ta, lần này bị bắt cóc, vẫn là lần đầu tiên.

Ninh Vân Hoan đã bình tĩnh hơn nhiều, kiếp trước cô đã từng bị lão đại của Long Minh- một trong những nam chủ của Cổ Doanh Tích bắt cóc, lúc đó tất cả mọi người đều cho rằng cô ước hiếp Cổ Doanh Tích làm cho ả ta khóc, nể tình cô là bạn tốt của ả ta, lão đại Long Minh kia cũng không làm gì cô, nhưng lại sai người khác hù dọa cô mấy ngày, làm cho cô bị ám ảnh, nếu không phải cuối cùng cô bị bắt trói trên bàn thí nghiệm, cuộc sống lúc đó còn đáng sợ hơn so với việc lúc đầu bị lão đại Long Minh bắt cóc nhiều, có lẽ, sau khi trùng sinh cô chỉ nghĩ tới người cô sợ nhất chính là Lan Lăng Yến, mà quên đi lão đại Long Minh này.

"Ninh, Ninh học muội, là, là em sao?" Giọng nói run rẩy của Cổ Doanh Tích cũng vang lên, giống như là dịch gần tới chỗ Ninh Vân Hoan, hai chân Ninh Vân Hoan bị trói chặt, nếu không lúc này đã sớm dơ chân lên đạp cho ả một phát rồi, nghe thấy giọng nói của Cổ Doanh Tích liền cau mày: "Câm miệng!"

"Đây là chỗ nào? Có ai không, thả chúng tôi ra!" Sau khi Cổ Doanh Tích bị Ninh Vân Hoan mắng, đầu tiên là khóc hai tiếng, sau đó đột nhiên hét toáng lên.

Mẹ nó, khó khăn lắm mới có lúc xung quanh vắng lặng không có ai như thế này, Ninh Vân Hoan muốn nghĩ biện pháp để cởi trói thoát ra, con tiện nhân này đã hét toáng lên rồi, trong cơn giận dữ, cô chẳng thèm nghĩ ngợi liền chụm hai chân lại, đạp thật mạnh vào Cổ Doanh Tích: "Bảo chị im mồm rồi cơ mà!"

Ninh Vân Hoan bị người ta trói đặt ở giữa, cô đã nghe rõ, bên phải là Lý Phán Phán, bên trái là Cổ Doanh Tích, vừa rồi Cổ Doanh Tích sợ hãi

nên đã tiến gần lại phía cô, lúc này bị đập một phát, quả nhiên Cố Doanh Tích kêu rên một tiếng, bị Ninh Vân Hoan mắng như vậy, cũng không dám hé răng nữa.

"Có phải chị ngại chết muộn quá hay không, muốn nhanh chóng gọi người tới để giết chết chị à?" Lúc này Ninh Vân Hoan thậm chí còn có cả ý nghĩ đâm chết ả ta, nhưng cô vẫn liều mạng kiềm chế, sợ rằng cô nhịn không được sẽ đánh Cố Doanh Tích một trận làm ả ta hét toáng lên lại gọi người khác tới.

Cũng không biết hiện tại là thời gian nào, mấy người đều bị bịt mắt, nhưng cũng có thể nhìn thấy màn đêm qua kẽ hở (chắc chỉ bịt mắt cho xinh thôi), tình hình bên ngoài cũng không nhìn rõ, nhưng vẫn có thể cảm giác được trong phòng không có người canh gác, Ninh Vân Hoan cố nén giận nói với Lý Phán Phán:

"Phán Phán, nếu như có người tới, cậu cứ giả vờ hôn mê trước, cho dù có người tới đánh cậu cũng không được lên tiếng, biết chưa?"

Còn chưa tỉnh lại, đám người kia đã vứt các cô ở đây rồi, nhưng nếu các cô đã tỉnh thì sẽ không được đãi ngộ như thế này.

Lý Phán Phán liều mạng gật đầu, sau đó lại nghĩ tới Ninh Vân Hoan không nhìn thấy động tác của mình, cho nên khóc nhỏ ừ một tiếng.

Cố Doanh Tích ở một bên không dám lên tiếng, nhưng thanh âm khóc lóc hít mũi vẫn vang lên, lại làm cho Ninh Vân Hoan hận không thể tát cho ả một phát, "Đừng khóc nữa! Có phải chị muốn chúng ta bị người ta giết chết chị mới cam tâm có đúng không?"

"Chị, chị không có." Cố Doanh Tích vẫn dùng giọng nói với âm lượng như thường ngày, chỉ là trong căn phòng này mà dùng giọng nói bình thường thì vô cùng vang vọng, ả nghĩ tới vừa rồi Ninh Vân Hoan đánh ả, lại vội chỉnh giọng nói thấp xuống, trong lòng lại nghĩ người trong lòng của

ả- Lan Cửu ca tìm phải người phụ nữ hung dữ như Ninh Vân Hoan để yêu, thật sự là quá ủy khuất cho anh rồi!

Vừa nghĩ tới Lan Cửu ca, đôi mắt của Cố Doanh Tích không khỏi ướt át, hít mũi hai cái, nghe thấy tiếng Ninh Vân Hoan ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi, mới không dám phát ra thanh âm nữa.

"Phán Phán, cậu dựa gần vào đây một chút, có thể đứng lên không?" Ninh Vân Hoan cố nhẫn nhịn sự xúc động muốn giết chết Cố Doanh Tích, cố gắng hít sâu hai cái, đè ép sự chán ghét, rồi mới hỏi Lý Phán Phán.

"Tớ thử xem sao." Bên ngoài vô cùng yên tĩnh, Ninh Vân Hoan cũng không dám giao tính mạng mình vào tay người khác, cho nên trầm mặc một lát lại phân phó Lý Phán Phán đứng lên, hai người phụ nữ cố gắng một hồi, Lý Phán Phán không đứng được lên, ngược lại còn ngồi không vững mà ngã ra đất.

Ninh Vân Hoan chỉ có thể di chuyển tới, đụng vào người cô ta, đụng vào lưng của Lý Phán Phán, lại đụng vào tay của cô ta, lúc này mới đưa miệng tới dùng răng nanh cời trói.

Phóng chừng người ta nhốt mấy người Ninh Vân Hoan ở lại vì nghĩ dù sao cũng chỉ là mấy người phụ nữ chân yếu tay mềm bị hôn mê, cho nên chỉ dùng mảnh vải buộc chặt các cô lại, chứ không phải dùng loại dây thừng khó cời, dường như Lý Phán Phán cũng hiểu ý Ninh Vân Hoan, cố gắng phối hợp với động tác của cô, liều mạng giãy dụa.

Mất khoảng 30 phút, hai cô gái đều mệt tới mức mồ hôi đầm đìa, giọng nói âm u của Cố Doanh Tích đột nhiên vang lên:

"Em nói xem, chúng ta có thể sống tiếp hay không?" Á nói xong, lại nhẫn nhịn không được khóc lên, tiếng khóc vô cùng kìm nén. Lúc này Ninh Vân Hoan làm gì còn hơi sức mà để ý tới ả ta, cho dù còn hơi sức cũng chẳng thèm an ủi ả ta làm gì, ê hết ả răng, may mà dây vải kia cũng lỏng ra rồi,

mồ hôi đầy đầu, sau khi dùng sức rất cực cũng cởi được, Lý Phán Phán dùng sức, thoát ra khỏi sợi dây được rồi.

Lúc đầu Lý Phán Phán còn có chút yếu đuối, nhưng sau khi cởi được trói, chỉ chút ít sau cô ta đã cởi được trói hoàn toàn. Sau đó cởi trói cho Ninh Vân Hoan, dây này buộc chặt, cô ta cởi mất một lúc lâu cũng không cởi được, liền học theo động tác của Ninh Vân Hoan, cúi người xuống dùng răng cởi trói, cô ta có hai tay không, lại thêm một cái miệng, động tác cởi trói thuận lợi hơn Ninh Vân Hoan lúc vừa rồi, không lâu sau thì cởi được trói cho Ninh Vân Hoan.

Hai cô gái tự mình ngồi xuống cởi trói dưới chân, Ninh Vân Hoan cố nhin đau, kéo bịt mắt xuống, may mà bên ngoài cũng tối đen, nên ánh mắt không bị chói mà khó chịu, chỉ cố gắng thích ứng một chút, cô liền nhìn rõ tình hình trong phòng, bốn bề trống không, không có bất kì đồ gì, ba người phụ nữ chật vật ngã trong góc phòng, cũng không biết đây là nơi nào.

Cố Doanh Tích muốn chết không muốn sống nên cả người ả mềm oặt nằm trên đất như một bãi bùn, Ninh Vân Hoan vốn chẳng muốn quan tâm ả ta, dù sao thì nữ chủ chẳng chết được, nhưng thánh mẫu Lý Phán Phán lại khác, bất chấp giao tình giúp nhau cởi trói lúc này, một lòng một dạ muốn cởi trói cho Cố Doanh Tích, vì vậy mà nổi giận với Ninh Vân Hoan.

Hết cách với cô ta, lúc này bản thân Ninh Vân Hoan còn mềm hết cả chân tay, cũng không muốn chấp với cô ta mà dẫn dụ người khác tới, cho nên chỉ nói mấy câu, thấy Lý Phán Phán không nghe, cô liền tự mình nắn chân tay cho thông máu.

Rất nhanh sau đó Cố Doanh Tích được thả ra, Ninh Vân Hoan cảnh cáo ả: "Nếu Lý Phán Phán đã cứu chị, tôi cũng không hi vọng chị làm cái gì, nhưng chỉ cần chị kéo chân tôi....."

"Chị, chị sẽ không....." Giọng nói của ả ta vẫn còn yếu ớt, đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, hình như có mấy người đi tới, Ninh Vân Hoan và Lý Phán Phán nhìn nhau, tim đập nhanh dữ dội, bên ngoài truyền tới tiếng mở khóa, giọng nói có chút đáng khinh của đàn ông vang lên:

"Bên trong có ba con đĩ, ăn no rồi đương nhiên phải đập lửa, ba người chúng ta mỗi người một đứa!"

Cố Doanh Tích đang muốn hét lên, Ninh Vân Hoan sợ cái loại phụ nữ chuyên tìm chết này, nhanh tay lẹ mắt bịt miệng ả lại, trừng ả ta giống như cảnh cáo, nếu không phải sợ ả ta làm hỏng chuyện, cô đã sớm bóp chết Cố Doanh Tích rồi.

Trong phòng không có đồ gì, nơi để trốn cũng không có, đang lúc Ninh Vân Hoan có chút hoảng loạn, nhìn thấy sợi dây trói, vội hít sâu nhìn Lý Phán Phán ra hiệu, nhặt sợi dây lên làm động tác cắt cổ, ám thị cho Lý Phán Phán biết.

Lý Phán Phán còn có chút không dám, nhưng lúc này cũng biết điều, nếu cô ta không dám giết ba người này, e rằng người bị chết ngày hôm nay sẽ là cô ta, cho nên gật đầu, Cố Doanh Tích do dự, giống như sợ hãi, nhưng dưới ánh mắt nguy hiểm của Ninh Vân Hoan, ả ta miễn cưỡng gật đầu, úp sấp xuống mềm yếu cầm lấy sợi dây.

Ba cô gái đứng ở cửa, khóa cửa mở ra rất nhanh, Ninh Vân Hoan căng thẳng tới mức toàn thân lạnh lẽo run rẩy, mặc dù kiếp trước cô chết thảm, nhưng đối mặt với tình cảnh bị người ta cưỡng bạo, trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi, nhưng không muốn bó tay chịu chết không phản kháng, cho dù có chết cô cũng không thể chết như thế này được, cần phải liều mạng một lần.

Khóa cửa được mở, ánh trăng bên ngoài chiếu vào, làm cho căn phòng sáng lên một chút, người bên ngoài không nhìn rõ tình hình bên trong, bọn

chúng cũng không dám bật điện, sợ rằng nếu bật điện sẽ gây sự chú ý cho người khác, nhưng mấy cô gái lại dựa vào ánh trăng mà nhìn rõ ba tên này.

Ninh Vân Hoan trốn sau cánh cửa, gật đầu với Lý Phán Phán, đợi cho mấy tên đàn ông đi vào chỗ các cô ẩn nấp, Ninh Vân Hoan đột nhiên nhảy lên, hai tay mở ra vòng vào cổ một tên, sợi dây thít chặt cổ tên đó, hai tay cô liều mạng kéo căng dây.

May mà tên đàn ông này không có chuẩn bị, lại bị đánh lén sau lưng, Ninh Vân Hoan vừa xông lên đã ấn hẳn ngã xuống đất, cô cũng ngã lên người hắn, nhưng cô nhanh chóng ngồi dậy, dùng sức thít chặt sợi dây trên cổ hắn ta.

"Đệt..... " Tên đàn ông đang định mắng chửi, nhưng chỉ phát ra một tiếng liền không thể hét lên được nữa, tứ chi của hắn không ngừng giãy dụa, Ninh Vân Hoan sợ sau khi hắn ta hồi thần thì người xui xẻo sẽ là cô, cho nên dùng hết sức từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới nay để siết cổ hắn.

Hành động của Lý Phán Phán cũng thuận lợi, cô gái này mềm lòng tâm thánh mẫu, nhưng trong thời khắc quan trọng, cô ta dùng hết sức, nhanh chóng quật ngã một tên đàn ông.

Nhưng thật ra nữ chủ- cái loại phế vật vô tác dụng kia, lúc ra tay ngược lại lại bị người ta ôm ấp như người yêu trong phim tình cảm sướt mướt, bộ ngực của ả chạm vào lưng của tên đàn ông kia, tên đàn ông kia liền cười dâm dăng, quay đầu ôm lấy ả, bắt đầu sờ mó ả ta từ trên xuống dưới, Cố Doanh Tích được đàn ông giay dỡ vô cùng mãn cảm, lúc này được đàn ông sờ, mặc dù trong lòng ả vô cùng nhục nhã và không tình nguyện, nhưng thân thể vẫn rung động, một dòng nhiệt lưu chảy ra cuồn cuộn, trong miệng cũng phát ra tiếng ngâm nga.

Lúc này Ninh Vân Hoan nhịn không được muốn chửi tục, tên đàn ông kia hiển nhiên cũng phát hiện ra điều bất thường, liền chế chụ Cố Doanh

Tích, lạnh giọng uy hiếp:

"Dừng tay, nếu không tao giết chết cô ta."

Lúc này Ninh Vân Hoan càng dùng sức, sức giãy dụa của người bên dưới ngày càng yếu, cuối cùng tay cũng tê cứng rồi, cả người mềm yếu, quần áo trên người Ninh Vân Hoan đã sớm ướt đẫm, nhưng lúc này chậm chạp không có động tác, cô cũng không dám buông tay, dùng sức hơn nữa, cho tới khi nghe thấy tiếng xương đứt đoạn vang lên, cô mới thở phào, mồ hôi sau lưng ướt đẫm.

"Tùy mày, muốn giết thì giết chết ả ta đi!" Vừa lạnh lùng nói ra lời này, Ninh Vân Hoan vừa hồi sức, mặc dù hai tay vô cùng run rẩy, nhưng vẫn cố gắng thắt nút chết trên cổ tên đàn ông bên dưới, sau đó lấy một sợi dây khác trong túi ra, lúc này cơ thể mới lấy lại chút sức lực.

Mặc dù cô nói tùy ý để Cố Doanh Tích chết, nhưng thực ra cô muốn giết chết tên đàn ông đang khống chế Cố Doanh Tích, mặc dù Ninh Vân Hoan chẳng có tâm trạng mà cứu Cố Doanh Tích, thậm chí còn muốn giết chết ả, nhưng trong lúc này, đợi đến khi tên đàn ông này nghĩ ra gọi người tới, người chết chỉ có thể là cô, cho nên ra tay trước chiếm lợi thế, không phải cô muốn cứu Cố Doanh Tích, chỉ là tên đàn ông này phải chết thôi!

"Học muội, ô ô, sao em lại độc ác như vậy? Chị với em không thù không oán....." Cố Doanh Tích khóc lên, tên đàn ông khống chế ả buông lỏng, Ninh Vân Hoan cũng buông lỏng, loại phụ nữ đáng chết này ít nhiều còn có chút tác dụng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Long Minh

Lý Phán Phán ở bên cạnh dường như cũng xong việc rồi, tên đàn ông bên dưới cô ta không có động tác nữa, hai người phụ nữ trong bước đường cùng có thể bộc phát tiềm năng, nhân lúc tên đàn ông còn lại chưa kịp đề phòng, nhanh chóng nhào về phía Cố Doanh Tích đánh tới tấp, tên đàn ông kia chửi tục một tiếng, đá văng Cố Doanh Tích ra cố gắng chà sát tay, ai ngờ hai người phụ nữ điên cuồng vừa tát hấn vừa giật tóc vừa dùng móng tay cào cấu hấn ta, loại hành động chẳng có chút quy luật nào như thế này dọa sợ tên đàn ông này, nhất thời không phản ứng kịp, trong nháy mắt đầu hấn ta đau đớn.

Hai cô gái phát huy đầy đủ các kỹ năng đánh nhau của phụ nữ, vừa đá vào hạ thân của tên kia, vừa giật tóc hấn, lúc đầu tên đàn ông này còn không biết làm sao, sau đó lúc hấn ta muốn mắng chửi to tiếng, Ninh Vân Hoan chẳng cần nghĩ ngợi liền đẩy Cố Doanh Tích tới, bóp chặt tay của ả kéo tới nhét vào miệng của tên kia!

"Á....."Không chỉ tên đàn ông kia kêu rên, Cố Doanh Tích cũng bị đau một trận, nhưng không biết có phải vì nguyên nhân thân phận của ả hay không, Ninh Vân Hoan vẫn luôn cảm thấy tiếng kêu của ả thật âm đặng.

"Đau quá~" Cố Doanh Tích mềm yếu kinh hô một tiếng, Ninh Vân Hoan sợ ả ta rút tay lại, cười đe dọa ả: "Cố Doanh Tích, ở đây tối tăm vắng lặng, chị còn dám lăng lơ nữa, có tin tôi sẽ nhốt hai người ở đây luôn không?" Bị nhốt cùng người khác ở đây có kết cục gì, Cố Doanh Tích vừa nghe thấy, làm sao dám không nghe lời, thân thể ả không thể để cho mấy

người này làm bản được, vốn dĩ hiện nay Lan Cửu ca đã chẳng thèm nhìn ả rồi, nếu như bị người khác đụng vào, ả làm sao còn mặt mũi gặp Lan Cửu ca?

Cố Doanh Tích nghĩ như vậy, chịu đựng ghê tởm càng nhét tay vào sâu trong miệng tên đàn ông kia, tên đàn ông kia dùng sức cắn, ả ta sắp khóc tới nơi, nhưng lại nghĩ tới sự cảnh cáo của Ninh Vân Hoan, tự ả liền đưa nốt một cánh tay khác lên để nhét vào, nhịn đau, lúc này mới khóc nói: "Nói thế nào thì chúng ta cũng học chung trường, sao em lại đối xử với chị như vậy? Rốt cuộc chị đã làm gì, để em đối xử với chị như vậy?"

Lúc này trong lòng Cố Doanh Tích thực sự không rõ, ả tự nhận ả chưa từng đắc tội Ninh Vân Hoan, nhưng cô lại đối đầu với ả khắp nơi, Cố Doanh Tích càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt vừa không ngừng rớt xuống, vừa nói: "Chị thậm chí còn nhường Lan Cửu ca cho em, cũng không tranh giành với em, tại sao chúng ta không thể trở thành bạn bè? Ninh học muội, chị thật sự muốn trở thành bạn bè với em."

"....." Ninh Vân Hoan nghe lời bày tỏ của ả không chỉ không cảm động vui vẻ, ngược lại còn cảm thấy ghê tởm. Mọi sức lực của cô lúc này đều dùng trên người tên đàn ông kia, nghiêng răng nghiêng lợi dùng sức không dám mở miệng, vì sợ vừa nói sẽ làm cho tên đàn ông này có cơ hội giãy dụa, nếu không khi nghe thấy Cố Doanh Tích nói như vậy Ninh Vân Hoan đã tát cho ả hoa mắt rồi!

"Từ nhỏ chị đã không có ba, người chị thích không thích chị, nếu chị là em, chị nhất định sẽ trân trọng anh ấy....." Cố Doanh Tích tự mình nói không ngừng, sức lực trên tay giảm đi mấy phần, cánh tay vốn chặn không khí hít thở của tên đàn ông bị trượt ra khỏi miệng hẳn.

May mà yết hầu của hẳn bị siết chặt, có kêu cũng không ra tiếng, nếu không đã bị Cố Doanh Tích làm hỏng chuyện rồi.

Lý Phán Phán và Ninh Vân Hoan lại dùng sức siết chặt, mới vượt trán đầy mồ hôi, ngồi bệt mông xuống đất, Cố Doanh Tích ở bên cạnh vẫn còn u oán nói rằng ả không cam lòng, dường như sau khi trải qua sự hoảng loạn cực độ khi bị bắt cóc, ả ta lại không giống bình thường, nghe thấy ả ta không ngừng lảm nhảm, Ninh Vân Hoan nghe ra sự oán hận và sự phẫn nộ mà ả cố che giấu, phỏng chừng đây mới là bản chất thật của ả dưới lớp vỏ bọc yếu đuối thiện lương bên ngoài.

"Chị cũng thật đáng thương." Lý Phán Phán nghỉ ngơi một lát, sau khi thở dốc, mới nuốt nước bọt, trong lòng đồng tình với Cố Doanh Tích đang khóc lóc kể lể không ngừng, vội vàng tiến tới muốn lau nước mắt thay ả, Ninh Vân Hoan phiền chán nói: "Được rồi, nếu chị ta muốn khóc cứ để chị ta khóc, cũng không biết lúc nào có người tới đây nữa."

Lúc này cô có ý nghĩ muốn đánh Cố Doanh Tích ngất xỉu rồi nhốt ả ở đây, dù sao Cố Doanh Tích cũng là nữ chủ, ả ta có thân phận bất tử, nhiều lắm cũng là thu phục thêm một tên đàn ông nữa vào hậu cung của ả thôi, nghĩ như vậy, Ninh Vân Hoan vừa tìm chìa khóa trên người mấy tên đàn ông, bởi vì ánh mắt đã thích ứng với bóng đêm, cô nhìn rõ khuôn mặt xanh trắng của tên đàn ông tiến vào đầu tiên, lưỡi lè ra, ánh mắt trợn trừng toàn tơ máu, trong lòng cô cũng có chút hốt hoảng.

Tên đàn ông này vừa nhìn đã biết là hãn chết rồi, mặc dù Ninh Vân Hoan đã sống lâu như vậy, nhưng vẫn là lần đầu tiên giết người, lúc này cũng chỉ có thể nhắm mắt không dám nhìn, tìm được chìa khóa trên thi thể của mấy tên đàn ông, liền lắc đầu với Lý Phán Phán.

"Hoan Hoan, chị ta thực sự rất đáng thương....." Lý Phán Phán có chút không nở liếc mắt nhìn Cố Doanh Tích đang khóc nước mắt đầy mặt, cô ta không phải kẻ ngu, nhìn ra Ninh Vân Hoan vô cùng chán ghét Cố Doanh Tích, cô ta không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này thấy Cố Doanh Tích khóc thành như vậy, muốn cô ta bỏ đi không quan tâm, cô ta thực sự không làm được.

"Người đáng thương trên đời này nhiều vô kể, nếu cậu còn cố ý ở đây bồi chị ta, đợi chút nữa người đáng thương sẽ là chúng ta." Ninh Vân Hoan lạnh lùng đáp lại Lý Phán Phán một câu, Lý Phán Phán ngơ ngác, cũng nghĩ ra tình cảnh của mình hiện tại, cố gắng áp chế sự thương hại trong lòng, kéo Cố Doanh Tích lên: "Ra ngoài trước đã rồi nói, đừng khóc nữa."

"Em, em đúng là người tốt." Cố Doanh Tích hít hít mũi, ánh mắt đỏ ửng, gật gật đầu.

Ninh Vân Hoan chẳng thèm để ý ả, chỉ phân phó hai người kéo ba cái xác vào góc tường, mấy người nghĩ nghĩ liền cởi quần áo của ba tên kia đổi sang mình, lúc này mới mở cửa đi ra.

Ra ngoài rồi Ninh Vân Hoan mới biết đây là một hòn đảo nhỏ, dọc theo con đường vắng lặng không một bóng người, mơ hồ nghe thấy tiếng sóng vỗ, gió biển thổi tới từng đợt, thời tiết ở đây không lạnh như ở thủ đô Trung Quốc, ngược lại còn có chút nóng.

Không biết do căng thẳng hay do chạy một đường dài như vậy mà cảm thấy nóng, mấy người đều chảy rất nhiều mồ hôi, không xa là một dãy biệt thự sáng ánh đèn, Ninh Vân Hoan không biết đây là địa bàn của ai, càng không dám chạy loạn, biết được đây là một hòn đảo, cho dù có chạy tới đâu cũng không chạy thoát khỏi đảo được, trong lòng không khỏi có chút tuyệt vọng.

"Bây giờ làm thế nào?" Cố Doanh Tích cả người mơ màng, lần đầu tiên trong đời ả ta trải qua chuyện này, cả người sụp đổ, bởi vì Ninh Vân Hoan bình tĩnh nhất, cho nên dù biết cô không thích ả ta, ả ta vẫn vô thức xem cô làm người đứng đầu.

"Tôi làm sao biết được?" Ninh Vân Hoan lạnh lùng đáp một câu, nghĩ tới biểu hiện lúc vừa rồi của ả, lại có chút không an tâm: "Đây là nơi nào tôi

nghĩ chắc chị cũng biết, chị đừng có gây chuyện nữa, nếu không đừng trách tôi không khách khí với chị."

Cố Doanh Tích trong lòng ủy khuất, ả ta chẳng hề làm gì, lúc này lại bị Ninh Vân Hoan trách mắng, nhưng tính cách ả ta có chút mềm yếu, cho nên bị Ninh Vân Hoan nói như vậy, liền chịu đựng, trong lòng đau khổ cúi thấp đầu, lại khóc lên!

Bốn bề ngoài tiếng gió biển ra, thì chỉ có tiếng khóc của Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan đang muốn mắng ả ta, dường như lại nghe thấy tiếng cười truyền từ xa tới, cô chẳng thèm nghĩ ngợi liền kéo Lý Phán Phán chạy về hướng biệt thự, Cố Doanh Tích cũng biết có nguy hiểm, lúc này không dám khóc, vội vàng chạy theo. ả ta vốn dĩ muốn gọi Ninh Vân Hoan đợi ả, nhưng nghĩ tới lời cảnh cáo vừa rồi, liều mạng nhịn khóc đuổi theo.

Cũng không biết chạy bao lâu, mấy người tán loạn như rắn mất đầu, đợi đến khi hồi thần, đã trốn trong vườn hoa đầy hoa cỏ rồi. Cũng không biết bên ngoài có ai không, nơi này tối như bưng, Ninh Vân Hoan quyết định trốn trước rồi nói, cô cởi áo ra trùm lên đầu, kéo Lý Phán Phán chui vào trong, Cố Doanh Tích cũng học theo cô chui vào trong, mấy người vừa mới nấp xong, vườn hoa vốn tối om đột nhiên có tiếng người vang lên, đèn bật sáng lên.

"Đem một người phụ nữ tới cho tôi." Một người đàn ông thân hình cao lớn sau khi vào vườn hoa liền phân phó cho người ở phía sau, giọng nói có chút âm nhu, người phía sau hần vội trả lời, quay đầu đi ra ngoài.

Tên đàn ông này kéo kéo cà vạt, phỏng chừng có chút nóng, vội vàng tiến vào biệt thự, không lâu sau đèn trong biệt thự sáng lên, Ninh Vân Hoan thở phào, nhìn thấy Cố Doanh Tích dựa sát vào mình, vội trừng mắt chán ghét nhìn ả ta một cái.

Khoảng 5 phút sau, tên đàn ông kia đã cởi áo khoác chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen đi ra, trên tay cầm một ly rượu vang, đã sớm có người chuyển ghế xô pha tới, hẳn ta ngồi xuống, bên ngoài có mấy tên áo đen bắt một người phụ nữ như bắt một con gà tới, ném tới trước mặt tên đàn ông kia, rồi cung kính hành lễ, lui ra ngoài.

Ánh đèn bốn phía sáng trưng, Ninh Vân Hoan trốn trong bụi hoa, nhìn thấy khuôn mặt của tên đàn ông kia, nhất thời tim đập nhanh, lúc tên đàn ông kia cầm ly rượu lên, ánh mắt nhìn về phía bụi hoa.

Tên này lớn lên có chút âm nhu, vẻ ngoài đẹp như phụ nữ, tóc hẳn ta dài tới tận eo, chỉ dùng dây buộc lên, trong bóng đêm lại mang theo mấy phần quyến rũ, lúc cười khuôn mặt vô cùng anh tuấn, một người đàn ông có vẻ ngoài đầy tà mị như vậy, nhưng đôi mắt hẹp dài lại giống như rắn độc, lúc nhìn người ta như lóe ra hàn quang.

Ninh Vân Hoan vừa cảm thấy lạnh toát sống lưng, vừa cảm thấy may mắn, đây đúng là người quen của kiếp trước mà, lúc trước nhờ Cố Doanh Tích ban tặng, cô đã bị tên đàn ông này chinh qua không nhẹ, tên này tên Đông Phương Ngạo Thế, lão đại hắc bang có thế lực lớn nhất trong hậu cung của Cố Doanh Tích, đương gia hiện tại của Long Minh, tại sao hiện tại hẳn ta còn chưa phát sinh quan hệ với Cố Doanh Tích, nhưng thần xui quỷ khiến thế nào, cô vẫn bị hẳn ta bắt lại vậy?

Ninh Vân Hoan cảm thấy may mắn vì hẳn là người quen, kiếp trước cô không chết trên tay hẳn, lần này bị bắt lại là bị bắt cùng với Cố Doanh Tích, hẳn ta là tên đàn ông định mệnh của nữ chủ, gần như Ninh Vân Hoan tin rằng, chỉ cần có Cố Doanh Tích ở đây, cho dù mọi chuyện có giống như kiếp trước thì cô cũng sẽ hữu kinh vô hiểm (Bị kinh sợ nhưng ko bị nguy hiểm).

Nhưng cũng bởi vì có Cố Doanh Tích ở đây, lực sát thương của nữ chủ quá mạnh, người đối đầu với ả không chết cũng tàn tật, tính cách của

tên đàn ông kia lại vô cùng điên cuồng tà mị, Ninh Vân Hoan sợ nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nếu như rơi vào kết cục xấu thì thật là tai bay vạ gió.

Lúc này Ninh Vân Hoan tin chắc cô sẽ bị liên lụy bởi Cố Doanh Tích, chỉ cần dính vào tai họa nữ chủ này, nhất định sẽ xảy ra chuyện xấu, cô không khỏi hung hăng trừng mắt Cố Doanh Tích.

Sau khi tên đàn ông kia cởi áo, tùy ý người phụ nữ kia bò lên người hẳn như yêu tinh xà, quần áo của hai người ngày càng ít, cũng không biết Đông Phương Ngạo Thế lấy đâu ra một cái roi, đến lúc người phụ nữ kia cởi hết đồ, thân thể xinh đẹp bầu vú vào hẳn, cái roi liền đánh vào người phụ nữ kia!

Tiếng vút gió do dây roi tạo nên, "ba" một tiếng, thân thể trắng nõn của người phụ nữ nhanh chóng bị đánh ra một vệt đỏ có chút thấm máu, không chỉ người phụ nữ kia sắc mặt trắng bệch, ngay cả mấy người Cố Doanh Tích cũng run rẩy.

Sau đó Đông Phương Ngạo Thế lại vút thêm mấy roi, đánh tới mức người phụ nữ kia co ro thành một đống, lúc này Đông Phương Ngạo Thế mới lấy ra một cái thùng, bên trong có mùi hôi thối, đám người Ninh Vân Hoan cũng ngửi thấy, Đông Phương Ngạo Thế cười tà lôi người phụ nữ tới:

"Uống hết đồ trong thùng đi."

Người phụ nữ liều mạng lắc đầu, Đông Phương Ngạo Thế liền túm lấy tóc cô ta ấn vào trong thùng.

"Oa!" Người phụ nữ rốt cuộc không nhịn được, khuôn mặt cô ta dính đầy chất bài tiết, không nhịn được nôn mửa, Đông Phương Ngạo Thế lại cởi quần, vừa đi tiểu vào người phụ nữ vừa ra mệnh lệnh: "Uống đi!"

Lúc này sắc mặt Ninh Vân Hoan xanh trắng, kiếp trước cô biết Đông Phương Ngạo Thế có thói quen tra tấn phụ nữ, dường như có liên quan tới chuyện hồi nhỏ của hắn, hắn ta vô cùng oán hận phụ nữ, lúc đầu Cố Doanh Tích mới ở cùng hắn, từng chịu không ít khổ, cô biết ả ta không bị ăn phân uống nước tiểu, nhưng không thiếu đòn roi, tới khi nữ chủ hiểu được nỗi ám ảnh của Đông Phương Ngạo Thế, hắn ta mới trở nên bình thường.

Nhưng nghe nói là một chuyện, trực tiếp nhìn thấy lại là một chuyện khác, Ninh Vân Hoan vẫn không chịu được.

Cố Doanh Tích ở bên cạnh đã nôn khan hai cái, "Ọe" một tiếng nôn ra, may mà người phụ nữ kia bị đánh tới mức gào khóc thảm thiết, cả người toàn phân, Đông Phương Ngạo Thế thình thoảng đánh cô ta vào cái.

"Đừng nôn nữa!" Ninh Vân Hoan cảnh cáo trừng mắt nhìn Cố Doanh Tích đang nôn ọe, vừa rồi ả chỉ nôn khan mấy cái, nhưng lúc này thực sự nôn ra, cái mùi này lại làm cho Ninh Vân Hoan cuộn ruột muốn nôn, Lý Phán Phán ở bên sắc mặt tái xanh, dường như cũng sắp nôn ra.

"Ọe, ọe, chị nhịn không được, anh ta, anh ta thật biến thái, chị phải đi cứu cô gái kia....." Cố Doanh Tích vừa nôn, vừa định vén bụi hoa đi ra, Lý Phán Phán lộ ra chút không kiên nhẫn, nhưng không lên tiếng, ngược lại theo bản năng nhìn Ninh Vân Hoan một cái.

"Chị muốn chết thì tự đi, đừng có liên lụy đến chúng tôi!" Ninh Vân Hoan lo bị lộ, trong lòng hận không thể ăn sống nuốt tươi Cố Doanh Tích, lại thấp giọng cảnh cáo: "Tôi cảnh cáo chị, không được nôn nữa, chị có tin tôi bắt chị nuốt hết những gì chị vừa nôn ra hay không?"

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Cố Doanh Tích càng nôn ghê hơn, ngay cả Lý Phán Phán cũng nuốt nước miếng, bị sặc, sắc mặt tái xanh, sắp nôn tới nơi rồi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Tìm Chết

Đông Phương Ngạo Thế vẻ mặt âm nhu đang nằm trên người phụ nữ kia quay đầu lại, ánh mắt ngoan lệ sắc bén nhìn về phía các cô, Ninh Vân Hoan suy nghĩ, cánh tay đặt trên đất hơi co lại, không thềm nghĩ ngợi lấy tay bốc bùn trát lên mặt.

"Hoan Hoan, cậu làm gì vậy?" Lý Phán Phán thấy hành động của cô, ngỡ ngác, lại nhìn thấy cánh tay đen ngòm của Ninh Vân Hoan xoa lên mặt mình, theo bản năng cô ta muốn tránh đi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Ninh Vân Hoan, lại nhẫn nhịn, nhưng biểu tình vô cùng khó coi.

Không có người phụ nữ nào thích hình tượng bản thiêu lôi thôi như Ninh Vân Hoan hiện nay, mặc dù tính cách Lý Phán Phán ôn nhu thiện lương, nhưng cô ta có xuất thân cao, từ nhỏ tới lớn vô cùng chú trọng cuộc sống sinh hoạt, không thể thích ứng nổi với tình cảnh hiện tại, cảm thấy vì tiếp xúc với bùn đất mà nổi hết cả da gà.

Cố Doanh Tích ở bên lộ ra ánh mắt chán ghét khi nhìn hai người phụ nữ nhếch nhác bản thiêu, hít hít mũi, không lên tiếng. Đông Phương Ngạo Thế đã đánh ngất người phụ nữ nọ, phỏng chừng hẳn ta có một loại khoái cảm không nói thành lời khi tra tấn phụ nữ, nhưng cứ tiếp tục lâu như vậy cũng vô vị, cho nên hẳn trực tiếp đánh ngất người phụ nữ kia, nhanh chóng cho người kéo người phụ nữ kia đi, lại cho người canh gác chỗ này, bản thân hẳn quay người đi vào biệt thự.

Lúc quay lại hẳn đã mặc một bộ quần áo khác, một tay cầm roi, một tay bưng ly rượu trắng, có thể nhìn ra hẳn ta đã tắm qua, mái tóc dài tới eo

không ngừng nhỏ giọt, làm ướt hơn phân nửa chiếc áo ngủ, chiếc áo bị ướt dán chặt vào eo hăn, thoát nhìn có chút mê hoặc.

"Mấy con chuột nhỏ, còn chưa trốn đủ hay sao?" Đông Phương Ngạo Thế cười tà, chiếc roi trên tay hăn vung ra, trực tiếp đánh về phía đám người Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan căng thẳng, Lý Phán Phán càng căng thẳng hơn mà nắm chặt lấy tay cô.

Vừa rồi Đông Phương Ngạo Thế tra tấn phụ nữ, mấy người đều thấy rõ ràng, nói không sợ là nói dối. Lý Phán Phán đã đính hôn với Tần Dật, nếu bị tên đàn ông này ức hiếp ở đây, cho dù địa vị của Lý gia có cao hơn nữa, nhưng Tần gia sẽ không để cho cô ta vào cửa nữa.

Thế giới này vĩnh viễn bất công với phụ nữ, nếu đàn ông ra ngoài ngoại tình, nhiều nhất cũng chỉ bị nói là phong lưu mà thôi, đại đa số phụ nữ đều sẽ tha thứ và nhẫn nhịn không lên tiếng, nhưng nếu Lý Phán Phán gặp phải tình huống này, cho dù Tần Dật chẳng phải loại người tốt đẹp gì, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô ta.

Chỉ cho phép quan phóng hỏa mà không cho phép dân đốt đèn, nói cho cùng cũng chính là đạo lý này.

"Còn không đi ra?" Đông Phương Ngạo Thế cười lạnh hai tiếng, nhếch môi: "Đổ thùng phân vào đó cho tôi, tôi muốn xem mấy con chuột nhắt có thể trốn tới lúc nào!"

Trong lòng Ninh Vân Hoan thầm mắng hai câu, tính cách Đông Phương Ngạo Thế quả nhiên tà ác như trong trí nhớ của cô, loại biện pháp ti tiện như vậy hăn cũng có thể nghĩ ra, trong lòng cô chửi thề hai câu, không khỏi tức giận lây sang Cố Doanh Tích, nhịn không được hung hăng nhéo ả ta một cái.

Cố Doanh Tích bị Ninh Vân Hoan nhéo nhịn không được "a" một tiếng hét toáng lên, đau tới mức sắc mặt trắng bệch, nước mắt chuyển

động trong hốc mắt, nhưng lại cắn môi, đôi mắt hạnh nhân long lanh giống như đang lên án tố cáo, nhưng miệng lại không nói gì.

Hai người phụ nữ bần thiêu luộm thuộm, chỉ có Cổ Doanh Tích sạch sẽ trắng tinh, lúc này khóc tới mức hoa lê đái vũ, mặc dù Cổ Doanh Tích lớn lên không xinh đẹp, nhưng ả lại có khí chất đáng thương, đặc biệt là bộ dáng khóc lóc tức giận nhưng không dám nói, càng làm cho người ta chú ý.

Phải biết rằng mỹ nữ giống như hoa tươi, nếu như một đám người đẹp ở đây, đặc biệt là dưới tình huống Ninh Vân Hoan và Lý Phán Phán đều xinh hơn Cổ Doanh Tích, thì Cổ Doanh Tích tuyệt đối sẽ bị lép vế, nhưng hai người Ninh Vân Hoan đã biến thành như thế kia, tương mạo Cổ Doanh Tích vốn chẳng ra sao dưới sự làm nền của hai người phụ nữ, liền trở nên vô cùng chói lóa, không chỉ có Đông Phương Ngạo Thế nhìn Cổ Doanh Tích, ngay cả mấy người áo đen cũng nhìn vào ả ta.

Không so sánh không biết, so sánh rồi mới biết bộ dáng của Cổ Doanh Tích còn hấp dẫn hơn so với người phụ nữ vừa rồi.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Cổ Doanh Tích, ánh mắt của Đông Phương Ngạo Thế chỉ nhìn ả ta một cái, lập tức rời đi, sau một lúc hẳn ta mới cười âm hiểm:

"Ai là người phụ nữ của Lan Cửu?"

Nghe thấy vậy, Ninh Vân Hoan không khỏi kinh ngạc, cô vốn cho rằng lần này cô bị bắt cóc là do Cổ Doanh Tích, hơn nữa Đông Phương Ngạo Thế này còn là một trong những nam chủ của Cổ Doanh Tích ở kiếp trước, nhưng không ngờ bây giờ hẳn ta lại hỏi như vậy, Cổ Doanh Tích không hề liên lụy tới cô, ngược lại hình như Cổ Doanh Tích bị liên lụy bởi cô thì phải.

Lúc Cổ Doanh Tích nghe thấy người phụ nữ của Lan Cửu, không khỏi ngẩng mặt lên nhìn, ả ta vốn là người sạch sẽ nhất trong ba cô gái, lúc này

lại lộ ra vẻ mặt như vậy, Đông Phương Ngạo Thế liền nhe răng cười gằn, chiếc roi liền vung ra, phát ra tiếng vun vút, sắc mặt Cố Doanh Tích trắng bệch, co rút thân thể, giọng nói mềm nhẹ:

"Anh, anh muốn thế nào, người phụ nữ vừa rồi nếu như có làm chuyện gì sai trái, anh cũng không nên đối xử với cô ấy như vậy.... .." Cố Doanh Tích nói tới đây, lui lại phía sau, theo bản năng tránh sau Ninh Vân Hoan, nhưng nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Ninh Vân Hoan, ả ta giống như bị nhục nhã dương cầm lên, lại nghĩ tới tình cảnh Ninh Vân Hoan ở cùng với Lan Cửu ca, trong lòng không khỏi bất mãn.

Trước đây ả chưa từng tiếp xúc với Ninh Vân Hoan, không biết cô là người phụ nữ hung hãn độc ác như vậy, người phụ nữ như cô làm sao xứng với Lan Cửu ca, trước đây ả vẫn luôn cho rằng ả không xứng với Lan Cửu ca, nhưng so với loại phụ nữ như Ninh Vân Hoan, ả chắc chắn tốt hơn cô nhiều, ít nhất thì Ninh Vân Hoan sống an nhàn sung sướng từ nhỏ, chắc chắn không có tính cách ôn nhu sẵn sốc như ả được.

Tính cách của cô còn xấu xa như vậy, Lan Cửu ca ở cùng một chỗ với cô, chỉ như bị tra tấn mà thôi!

Vừa rồi Đông Phương Ngạo Thế hỏi ai là người phụ nữ của Lan Cửu làm ả ta động tâm, nảy ra suy nghĩ muốn cạnh tranh công bằng với Ninh Vân Hoan, nếu Ninh Vân Hoan đã không biết trân trọng Lan Cửu ca, thì phải nhường cho người thật tâm thích anh!

Cũng bởi vì trong lòng nghĩ như vậy, cho nên lúc Cố Doanh Tích nhìn thấy ánh mắt của Ninh Vân Hoan, trong lòng tức giận, cho dù có chút sợ Đông Phương Ngạo Thế cũng không muốn dựa gần vào Ninh Vân Hoan, khinh thường không muốn cùng một chiến tuyến với cô, nhưng ả ta vẫn sợ hãi, cho nên kéo Lý Phán Phán đứng cùng ả.

Sau khi Lý Phán Phán loạng choạng, vốn định mở miệng, nhưng nhìn thấy bộ dáng đáng thương tội nghiệp của Cố Doanh Tích, lại nhìn thấy biểu tình kiên cường của Ninh Vân Hoan, cô ta vốn đã đồng tình với Cố Doanh Tích, lúc này nhìn thấy ả ta sợ hãi như vậy, liền động lòng trắc ẩn, tính cách thánh mẫu phát tác, vẫn giữ im lặng đứng bên Cố Doanh Tích, cầm lấy tay của ả ta không lên tiếng.

Ninh Vân Hoan cười lên, lúc trước cô nợ ân tình Lý Phán Phán khi cô ta cho cô mượn điện thoại, đến nay mặc dù cô ta bị liên lụy bởi cô, nhưng cô vẫn luôn giúp đỡ cô ta, thậm chí vừa rồi trát bùn lên mặt cũng nghĩ tới cô ta, trong tình trạng cô được an toàn, cô đương nhiên nguyện ý đáp trả ân tình của Lý Phán Phán, nhưng Ninh Vân Hoan không phải thánh mẫu, không giống với Lý Phán Phán, không màng nguy hiểm mà cứu giúp người khác như cô ta.

Nếu lần này hai người có thể thoát ra, sau này cô sẽ nghĩ biện pháp trả nợ ân tình, nhưng rõ ràng lần này Đông Phương Ngạo Thế không có ý tốt, cô đã tận sức, bản thân cô còn không biết cách để bảo vệ bản thân, nên cũng hết cách không thể chăm sóc cho Lý Phán Phán được nữa.

"Được, có can đảm! Quả nhiên không hổ là người phụ nữ của Lan Cửu!" Đông Phương Ngạo Thế thấy Cố Doanh Tích thừa nhận, liền mừng rỡ, chiếc roi trong tay hắt giống như rắn độc, trực tiếp quất vào Lý Phán Phán làm cô ta hét lên vì đau, đau đớn tới mức ngã xuống đất không ngừng run rẩy, sau đó mới lộ ra Cố Doanh Tích núp ở sau, chiếc roi không ngừng điên cuồng vọt vào ả.

"A a a.... .." Cố Doanh Tích thét chói tai, vừa rồi thấy Đông Phương Ngạo Thế đánh người phụ nữ kia thôi đã cảm thấy đau rồi, không ngờ ả còn có cơ hội tự mình thử nghiệm, suốt cuộc Cố Doanh Tích cũng biết nó đau như thế nào, ả ta muốn tránh đi nhưng căn bản không thể tránh được, bị đánh mấy roi, ả chỉ cảm thấy cả người đều đau đớn tê dại.

Nhìn Cố Doanh Tích ngã xuống đất như vải vụn, Đông Phương Ngạo Thế cười độc ác, thu roi lại, chỉ Lý Phán Phán đang ngã trên đất nói: "Có nghĩa khí, tôi thích!"

Hắn ta vừa nói vừa dẫm mạnh lên mặt của Lý Phán Phán, không chút nghĩ ngợi cúi người xuống xé rách quần áo của cô ta, "tê" một tiếng quần áo bị xé rách.

Lý Phán Phán thét chói tai, nước mắt không ngừng rớt xuống, theo bản năng liền quay đầu nhìn Ninh Vân Hoan, nhưng cánh môi vừa động, lại không phát ra tiếng, ánh mắt hoảng hốt, Cố Doanh Tích ở bên bị đánh tới mức ngất ngoài, Đông Phương Ngạo Thế lột sạch Lý Phán Phán, vốn Lý Phán Phán nghĩ rằng hắn ta sẽ không bỏ qua cho cô ta, đang lúc mặt như tro tàn, Đông Phương Ngạo Thế lại cười lạnh một tiếng, tát một phát vào mặt cô ta, kéo đầu cô ta tới chỗ Cố Doanh Tích.

Hắn ta muốn làm gì Lý Phán Phán không rõ, nhìn thấy hắn trực tiếp nắm tóc của Cố Doanh Tích, giống như lôi một con chó chết lên ghế sofa, hắn còn chẳng thèm cởi quần áo, trực tiếp cởi áo tắm ra, cũng không có màn dạo đầu, hung hăng đâm vào.

Cố Doanh Tích kêu rên một tiếng, trong lòng nhục nhã và oán hận làm ả ta không ngừng khóc, tứ chi không ngừng giãy dụa: "Không cần! Đau quá, đau quá, anh tránh ra.... .."

"Đúng là đồ yêu tinh! Miệng nói không cần, nhưng lại cắn chặt như vậy, thả lỏng một chút, cô không muốn tôi đi ra sao? Đồ của Lan Cửu, hóa ra lại là loại mặt hàng đói khát như vậy!" Đông Phương Ngạo Thế nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt có chút thay đổi, thân thể này thật sự rất chặt, cũng bởi vì Cố Doanh Tích khó nhận nổi phân thân của hắn, làm hắn cảm thấy sáng khoái, lại thêm ả có một thân thể tiêu hồn thực cốt như thế này, lần này hắn không bắt ả uống nước tiểu ăn phân nữa.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Nghĩ Cách Cứu Viện

Nghĩ như vậy, Đông Phương Ngạo Thế liều mạng va chạm, giống như nghĩ tới cái gì đó, vẻ mặt vắn vẹo, tới khi Cố Doanh Tích đau tới mức mặt đầy mồ hôi, miệng há ra, sau đó nghiêng đầu sang bên ngất đi.

Dường như trong đêm tối có tiếng động từ xa truyền tới, nhưng tình cảnh dâm loạn trước mắt, làm cho người ta không còn tâm trí đâu mà để ý tới chuyện khác, mấy người áo đen thần sắc kích động nhìn chằm chằm Đông Phương Ngạo Thế ra vào nơi tư mật của Cố Doanh Tích, ánh mắt đều có chút đỏ lên.

Thân thể yếu đuối dường như căn bản không thể tiếp nhận nỗi Đông Phương Ngạo Thế, đã có tơ máu chảy ra, Đông Phương Ngạo Thế không hổ là một trong những nam kỹ của nữ chủ, vừa rồi còn phát tiết trên thân thể của một người phụ nữ khác, nhanh như vậy đã phục hồi rồi, cũng không sợ hại thận hay sao.

Trong lòng thầm mắng hai câu, Ninh Vân Hoan quay đầu đi, lại nghe thấy tiếng động trong không trung, trái tim không khỏi đập nhanh, nắm tay cũng nắm chặt lại.

"Hai người phụ nữ này, thưởng cho các người!" Đông Phương Ngạo Thế phát tiết trên thân thể Cố Doanh Tích xong, sáng khoái tới mức giọng nói có chút run run, nhưng vẫn không quên thuộc hạ trung thành của hắn.

Mặt của Ninh Vân Hoan thực sự rất bẩn, Lý Phán Phán cũng không kém, nhưng dù sao cũng là phụ nữ, mấy tên áo đen thích thú hô lên, vội

vạng chạy vào phòng lấy nước rửa mặt cho hai người, đúng lúc này âm thanh trong không trung vang lên ngày càng gần, chỉ trong chốc lát, tiếng trực thăng vang lên ở không xa.

Sắc mặt Ninh Vân Hoan không khỏi sáng ngời, ánh mắt cô bừng sáng, quay đầu nhìn thấy thùng phân mà Đông Phương Ngạo Thế cho người bùng tới lúc trước, nhịn sự ghê tởm mà chạy tới, bùng lên hắt vào Đông Phương Ngạo Thế đang ghé trên thân thể Cố Doanh Tích!

Trước đây Đông Phương Ngạo Thế bắt ép không ít phụ nữ ăn thứ này, nhưng đến phiên hắn thể nghiệm, nhìn thấy động tác của Ninh Vân Hoan, hắn ta biến sắc:

"Cô.....đừng, pi!" Hắn muốn tránh, thân thể phụ nữ ở bên dưới cuốn lấy hắn rất sáng khoái, nhưng lúc này lại khép chặt, hắn ta không thể rút ra, bị Cố Doanh Tích kẹp chặt, thùng phân đổ thẳng vào mặt hắn, rơi theo đầu hắn cũng rớt xuống Cố Doanh Tích.

"Oa....." Lúc này Cố Doanh Tích nôn ra, nửa thân dưới đau như bị người ta đóng đinh vào ghế, nửa thân trên thối tới mức làm ả buồn nôn, nhưng thân thể vừa động, hạ thân hai người tiếp xúc, liền đau như bị xé rách.

"Em ở đây!" Ninh Vân Hoan hét lên, sợ người trên không trung không nghe rõ. Cô không thèm nghĩ ngợi gì liền cầm lấy ly rượu trắng lúc này Đông Phương Ngạo Thế cầm ra hắt lên hai người kia, lấy ra chiếc bật lửa cô vừa lục được trên người mấy tên đàn ông bị chết lúc trước, bật lửa lên rồi ném vào hai người!

"Bùng" một tiếng, khí mê tan sinh ra khi rượu trắng gặp phân người, lại thêm trên người Đông Phương Ngạo Thế mặc tơ lụa, thứ vải rất dễ bắt lửa, lúc này liền cháy điên cuồng.

Tình cảnh như vậy, cho dù là anh hùng cũng khó qua nổi cực hình này! Rất nhanh, trên đầu Đông Phương Ngạo Thế bắt đầu cháy, mái tóc dài xinh đẹp của hắn bị đốt khét lẹt, lúc này hắn nhin không được tức giận chửi tục hét lên, người trong biệt thự nghe thấy tiếng, vội chạy ra dập lửa.

Gây ra động tĩnh lớn trong vườn hoa, trực thăng bên trên tất nhiên cũng dần dần đáp xuống, cách mặt đất khoảng 7, 8 mét, cánh cửa trực thăng mở ra, một bóng người nhảy xuống trước, sau đó mấy người khác cũng nhảy xuống, người dẫn đầu dường như chỉ khụy gối trên đất hai giây liền đứng lên, dẫm vào hoa cỏ chạy tới, nhìn thấy rõ tình cảnh ở đây, hí mắt, bước chân mới chậm lại.

Đông Phương Ngạo Thế chửi tục hai câu, chỉnh lại tóc của hắn, biểu tình hung ác nham hiểm, ánh mắt đầy sát ý nhìn Ninh Vân Hoan.

Hắn nhin đau chỗ thân dưới rút ra khỏi người Cố Doanh Tích, phỏng chừng lúc này cả hai người bị thương không nhẹ, Cố Doanh Tích cũng bị đau mà tỉnh, mở to đôi mắt to mờ lẹ, nhìn chăm chăm vào bóng dáng cao gầy đang đi tới, trên mặt lộ ra sự si mê.

Đông Phương Ngạo Thế cười tà run người, nhìn thấy hạ thân Cố Doanh Tích chảy ra dịch nóng hòa lẫn máu, giữa hai chân là một đồng hồ đồng, vô cùng đặc ý: "Lan Cữu, anh quả nhiên biết chọn phụ nữ, tư vị của cô ta không tệ, có điều đã bị tôi chạm qua, nếu anh để ý, tôi lập tức bồi thường cho anh một người phụ nữ khác như thế nào? Đảm bảo là hàng nguyên tem!"

Lan Lăng Yến đi đầu tiên, vừa sải bước nhanh tới, cũng không tức giận vì câu nói của Đông Phương Ngạo Thế, lúc Ninh Vân Hoan nhìn thấy anh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn thấy Lý Phán Phán gần như lộ hoàn toàn trên mặt đất, vội cởi áo ngoài bao lấy cô ta, vừa ôm vừa đỡ cô ta đứng lên.

"Không sao chứ?" Ánh mắt Lan Lăng Yến có chút sắc bén, trước tiên nhìn bà xã từ trên xuống dưới một lượt, thấy cô còn chưa ngốc, biết lấy bùn đắp lên mặt nguyệt trang, trong lòng mới buông lỏng, nhìn cũng không thèm nhìn Cố Doanh Tích chặt vật nhếch nhác, lúc này ả ta đang cố gắng giãy dụa muốn đứng lên từ trên ghế, hai chân run rẩy, nhưng vẫn cố chấp đứng lên.

Để người trong lòng chứng kiến một cảnh không thể chịu nổi như thế này, sắc mặt Cố Doanh Tích trắng bệch, ả cố gắng dùng vải vụn che lấp thân thể, nhưng hai tay ả ta vô cùng run rẩy, thái độ coi nhẹ của Lan Lăng Yến đối với ả ta lúc này, làm cho ả ta không thể tự lừa mình rằng Lan Lăng Yến tới cứu ả ta được.

"Lan Cửu, anh nghe thấy lời tôi nói hay không?" Lúc này Đông Phương Ngạo Thế vô cùng chặt vật, trong lòng oán độc cực hạn, nhìn thấy Lan Lăng Yến dừng lại trước mặt người phụ nữ xấu xí, hẳn ta không thèm nghĩ ngợi liền nói:

"Thôi được rồi, người phụ nữ này tôi cũng chơi chán rồi, trả lại cho anh, tôi cho anh thêm mười người phụ nữ nữa, anh để lại người phụ nữ trước mặt cho tôi!"

Lúc này Lan Lăng Yến mới quay đầu nhìn hẳn, ánh mắt lạnh lẽo, nếu không phải vì Ninh Vân Hoan vẫn chưa xảy ra chuyện gì, nếu không lúc này anh đã sớm phát điên rồi, có điều hẳn ta dám ra tay đụng phải anh, anh liền vén tay áo lên.

Đông Phương Ngạo Thế nhìn thấy vậy, không khỏi cười cười, lùi về sau hai bước: "Anh phải nhìn cho rõ, đây là nơi nào, tôi nể mặt ba tôi, mới cho anh mấy phần mặt mũi mà trao đổi với anh, nếu như anh không nể mặt, có tin tôi phế anh hay không!"

Nói tới đây, Đông Phương Ngạo Thế phát tay, mấy người đứng sau Lan Lăng Yến nhanh chóng vây quanh sau lưng anh, dù sao người trong vườn hoa này cũng ít, mặc dù trong lòng còn cân nhắc, nhưng Đông Phương Ngạo Thế rất kiêng kị Lan Lăng Yến, từ nhỏ tới lớn nghe qua danh tiếng của Lan Lăng Yến nhiều lần, mỗi lần nghe thấy đều có chút sợ hãi, thực sự làm cho Đông Phương Ngạo Thế bị ám ảnh, lúc này không dám tự ý động thủ.

"Tôi cho anh một cơ hội, đứng nguyên tại chỗ!" Đông Phương Ngạo Thế hô lên, Lan Cửu căn bản chẳng thèm động đậy, trực tiếp dơ ngón trỏ lên chỉ vào đám người của Đông Phương Ngạo Thế, người của hội Long Minh có súng, đừng nhìn người của Lan Cửu đến tay không, thực ra người của Lan Cửu không hề đến tay không, mà bên trong bọn họ đều mặc áo chống đạn, đám người lần này Lan Lăng Yến mang tới là vệ sĩ tinh nhuệ ẩn nấp trong bóng tối của ba Lan, không bao lâu sau, đám người áo đen của Long Minh đều bị đánh ngã xuống đất.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, đợi đến khi Đông Phương Ngạo Thế hồi thần, hẳn đã bị người ta đâm xuống dưới đất rồi.

Tục ngữ nói rất đúng, đánh con thì ba ra mặt, sau 30 phút, người của Long Minh được trang bị đầy đủ toàn thân nhanh chóng chạy tới, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên tóc dài dùng keo vuốt tóc vuốt ngược hết ra sau, mặc một bộ trang phục tơ lụa màu trắng đời Đường, trong tay ông ta cầm một tẩu thuốc, được đám người vây xung quanh.

Lúc ông ta đến cũng không nhìn Đông Phương Ngạo Thế đang bị người ta đâm xuống đất, mà cười cười đi tới chỗ Lan Lăng Yến, mấy người bên cạnh muốn ngăn ông ta lại, ông ta khoát tay, bước vài bước tới cách Lan Lăng Yến khoảng 4, 5 mét thì dừng lại, khuôn mặt hiền hòa:

"Tiểu Cửu, hai năm không gặp, nghe ba cháu nói, hiện nay cháu không những đã cưới vợ, có phải ngay cả con cũng có rồi phải không?"

Điểm này a, đứa em không nên thân này của cháu không thể so sánh được."

Giọng nói của ông ta vang dội, ánh mắt vô cùng ôn hòa, Ninh Vân Hoan ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, đúng lúc thấy ánh mắt của ông ta nhìn lại, ánh mắt đó mặc dù lạnh nhạt, nhưng giống như nhìn thẳng vào tâm can của người khác vậy, ánh mắt Ninh Vân Hoan sáng lên, theo bản năng lộ ra chút ý cười.

Lúc này mặt cô đầy bùn đất, cười lên lộ ra hàm răng trắng, kết hợp với khuôn mặt lấm lem thì rất buồn cười, tên đàn ông trung niên kia cũng không cười, chỉ cau mày nhìn Cố Doanh Tích đang mở to mắt ngồi phịch trên ghế, nửa ngày mà vẫn chưa bò dậy được, thở dài một tiếng:

"Đây mới là vợ của cháu đi? Khuyển tử không chỉ không thể so bì với cháu về thủ đoạn, ngay cả ánh mắt cũng không bằng cháu." Tên đàn ông trung niên vừa chỉ vào Ninh Vân Hoan vừa nói, ánh mắt mới dừng lại trên người con trai đang vô cùng chật vật: "Con đúng là có tiền đồ."

"Ba, con có chỗ nào không bằng anh ta chứ? Anh ta có tốt đến đâu, cũng không phải con trai ba, sao con làm nhiều như vậy, ba lại không thấy con ưu tú chút nào cơ chứ?" Đông Phương Ngạo Thế nghe thấy tên đàn ông trung niên chỉ trích hằn, liền tức giận, từ nhỏ hằn đã sống dưới cái bóng của Lan Lăng Yến.

Cha của hằn Đông Phương Long là người nắm quyền đời thứ hai của Long Minh, từ nhỏ đã rất ưu tú, bởi vì xuất thân cao, ông ta quen biết với ba Lan từ rất sớm, mặc dù chưa chính thức kết bái huynh đệ, nhưng hai người thật sự là anh em sống chết có nhau, năm đó khi Lan Lăng Yến và Đông Phương Ngạo Thế còn chưa ra đời, ba Lan từng nói đùa với Đông Phương Long muốn hai nhà kết thân.

Ai ngờ Lâm Mẫn sinh ra con trai, Đông Phương Long vốn cho rằng mình sinh con gái, nhưng lại là một đứa con trai, đương nhiên không thể

làm thông gia, từ nhỏ Đông Phương Long đã ưu tú, mọi thứ đều vô cùng xuất sắc, người nắm giữ thực quyền của Long Minh hiện nay thực ra là ông ta chứ không phải Đông Phương Ngạo Thế.

Nhưng cũng bởi vì có người cha xuất sắc như thế, lại có một ông anh từ nhỏ đã đề đầu cười cổ hắc, mỗi lần Đông Phương Long đều lấy Lan Lăng Yến ra để so sánh với hắc, ánh mắt nhìn hắc giống như nhìn phế vật vậy, bản thân Đông Phương Long ưu tú, lại luôn cho rằng người khác cũng có thể ưu tú giống như ông ta, sau khi biết con trai không bằng Lan Lăng Yến, liền coi thường hắc, luôn cho rằng Đông Phương Ngạo Thế còn không bằng một đứa con gái, ít nhất con gái còn có thể gả cho Lan Lăng Yến để liên hôn!

Từ nhỏ hắc đã được Đông Phương Long nuôi dạy như con gái, đến khi 10 tuổi, khi ba Lan mang Lan Lăng Yến tới đảo chơi, sau khi Lan Lăng Yến biết hắc là con trai liền ghét bỏ nói một câu:

“Éo lả, cút đi!”

Đây là đả kích to lớn đối với đứa trẻ chỉ mới 10 tuổi, lại thêm từ nhỏ Đông Phương Long đã bất mãn và coi thường hắc, làm cho nội tâm của Đông Phương Ngạo Thế trở nên vặn vẹo, hắc ta bắt đầu ghét phụ nữ, hận phụ nữ, bởi vì từ nhỏ Đông Phương Long đã hi vọng hắc là con gái, suốt ngày trang điểm cho hắc giống con gái, nhưng hắc lại không phải con gái.

Thực ra Đông Phương Ngạo Thế cũng không biết trong lòng hắc nghĩ như thế nào, hắc vừa muốn chứng minh hắc không thua kém con gái, làm một đứa con trai có tác dụng hơn con gái nhiều, nhưng mỗi lần hắc cố gắng, liền bị Lan Lăng Yến đả kích nặng nề!

Nhiều năm trước Lan Lăng Yến kêu hắc là éo lả, còn đuổi hắc cút đi, làm cho Đông Phương Ngạo Thế tức giận ghi nhớ trong lòng, muốn so sánh với anh mọi nơi, nhưng mọi mặt đều không bằng, điều này càng làm

hắn ta không phục. Ngày rộng tháng dài qua đi, sự oán hận đơn phương của hắn đối với Lan Lăng Yến suốt cuộc bùng nổ trực tiếp rồi.

"Bác trai lâu rồi không gặp, lúc này ba cháu đang ở Trung Quốc, nếu biết bác mời ba cháu tới chơi, ông khẳng định sẽ tới." Lan Lăng Yến cười cười, bề ngoài giống như thoải mái nói chuyện với Đông Phương Long, nhưng thực ra thân thể anh đang trong tư thế sẵn sàng.

Bề ngoài Đông Phương Long tuấn nhã, vóc dáng cao gầy, bởi vì quan hệ với ba Lan, nên từ nhỏ Lan Lăng Yến đã quen biết ông ta. Ông ta là người đã luyện qua võ học cổ truyền của Trung Quốc, ông ta có cơ bắp chẳng hề thua kém ai, hơn nữa còn hung tàn hơn người khác nhiều, Lan Lăng Yến đã từng chứng kiến ông ta tay không giết chết một con sói, lực cánh tay cực lớn, một đôi tay có thể giết sói, cũng có thể giết người.

Đánh giá của ba Lan về ông ta là người cực kì nguy hiểm.

Hắc đạo Long Minh không giống với gia tộc như Lan gia, mặc dù người bên ngoài không hiểu đều gọi chung là hắc đạo, đều cho rằng người như vậy vô cùng hung ác, nhưng sự tồn tại của Long Minh không giống với Lan gia.

Ba Lan quản lí súng ống đạn dược thuốc thang, còn quản lí đủ các loại kinh doanh không thể lòi ra ánh sáng, có thể nói Lan gia dùng phương thức bồi dưỡng người thừa kế vô cùng tàn nhẫn, cho nên người thừa kế chẳng phải người tốt lành gì, có thể nói là không chuyện ác nào không làm. Ba Lan lớn lên ôn văn nho nhã, nhưng trái tim ông còn đen tối hơn bất kì ai.

Mặc dù Long Minh cũng mang danh hắc đạo, nhưng không giống với Lan gia, Long Minh gần như không làm những chuyện phạm pháp, bọn họ có một loạt quy định nghiêm khắc, nếu Lan gia coi trọng truyền thống Trung Quốc, coi trọng quốc gia cổ kính này. Long Minh lại coi trọng hành hiệp trượng nghĩa, thuộc hạ vô số. Nhưng thuộc hạ của Long Minh, đại đa

số là người chính nghĩa có danh tiếng trong giang hồ, bọn họ không phóng hỏa giết người, thậm chí còn âm thầm thay trời hành đạo, một tổ chức như vậy được củng cố và phát huy mạnh mẽ trong tay Đông Phương Long, nhờ Đông Phương Long mà càng phát triển lớn mạnh.

Bề ngoài ông ta là người hiền lành nhân nghĩa, nhưng đã làm đến chức lão đại một tổ chức, thì không hề hiền từ giống như biểu hiện bên ngoài của ông ta.

Phải biết rằng rất nhiều thứ nhìn có vẻ vô hại nhưng nó lại chính là thứ cướp đi sinh mệnh của người khác.

Đông Phương Long vô cùng nguy hiểm, có thể làm cho Lan Lăng Yến không chuyện ác nào không làm cũng phải kiêng kị, Lan Lăng Yến đương nhiên không coi thường ông ta, sau khi nhìn thấy hành động của Đông Phương Long, Lan Lăng Yến cảnh giác theo bản năng, Đông Phương Long hiện nay đang trong giai đoạn tráng niên, các phương diện về sức khỏe đều không kém, lại thêm ông ta có kinh nghiệm, nếu như sơ ý, e rằng sẽ bị ông ta tóm cổ.

"Tiểu Cửu quả nhiên có uy phong của lệnh tôn (ba Lan), Lan huynh đúng là hổ phụ vô khuyển tử, không biết tốt hơn ta bao nhiêu lần." Đông Phương Long cười nhẹ, lại nhìn đứa con trai không nên thân, nhìn thấy Đông Phương Ngạo Thế vừa tức giận lại ủy khuất, nhưng không dám tức giận với Đông Phương Long, chỉ có thể âm thầm nhìn Lan Lăng Yến.

Lan Lăng Yến cũng không sợ hấn ta, ngay cả người phụ nữ của anh mà Đông Phương Ngạo Thế cũng không nhận ra, còn muốn đổi đầu với anh, ba người phụ nữ ở đây, Đông Phương Ngạo Thế lại nhận nhầm, Cổ Doanh Tích đã bị hấn ta cường bạo, đáng vẻ khóc lóc ỉ ôi, tiểu thư Lý gia lúc này đang đờ người, nếu không phải vừa rồi Ninh Vân Hoan lấy áo khoác khoác cho cô ta, e rằng cô ta vẫn chưa đứng lên nữa kìa.

Người duy nhất có thể làm nên chuyện ở đây chỉ có Ninh Vân Hoan, lại thêm vừa rồi Đông Phương Ngạo Thế còn mở miệng muốn anh để vợ ở lại đây, càng làm cho Lan Lăng Yến chắc chắn, Đông Phương Ngạo Thế chẳng có bản lĩnh gì, chỉ có bản lĩnh tìm phụ nữ để trút giận thôi, sinh ra một bao cở vô dụng như vậy, thực sự cũng đủ làm cho Đông Phương Long khó chịu.

Nghĩ như vậy, Lan Lăng Yến nhìn không được cong khóe miệng, nhưng chỉ trong chớp mắt, anh vừa nghĩ tới thảm trạng của Đông Phương Ngạo Thế, Đông Phương Long vốn đứng cách xa anh không biết đã tới trước mặt anh từ lúc nào, dơ tay ra nắm lấy cánh tay anh, sức của ông ta lớn tới mức chỉ cần bóp chặt một cái, liền có thể bóp nát xương cánh tay của Lan Lăng Yến.

Ánh mắt của Lan Lăng Yến chẳng hề thay đổi, chỉ cười cười, cánh tay vốn đứt trong túi quần lúc này dương lên hướng về phía Đông Phương Long: "Bác trai đừng vọng động, cháu trai gan nhỏ, có thể bị dọa đấy."

Ý cười trên mặt Đông Phương Long dừng một chút, đột nhiên lộ ra vẻ tán thưởng: "Chẳng trách một tay của cháu lại để trong túi quần."

"Muốn so chiêu với bác trai, cháu trai hổ thẹn không dám, nơi này của bác trai thật sự rất nguy hiểm, cháu trai người ít lực yếu, chỉ có thể chuẩn bị trước, mặc dù thân thủ của bác lợi hại, nhưng hòng súng không có mắt, vẫn là mời bác buông tay ra thôi."

Đông Phương Long thở dài, cánh tay vốn bóp chặt tay của Lan Lăng Yến mới dần buông lỏng, rồi đưa tay lên đỉnh đầu: "Được rồi, chỉ muốn đùa với cháu thôi mà, cháu đứa trẻ này, cũng cảnh giác quá rồi!"

"Cháu gan nhỏ, không to gan như con trai bác, bác à, cháu không thông thuộc hòn đảo này lắm, không bằng bác dẫn bọn cháu đi dạo một

vòng, để làm quen môi trường, ý bác như thế nào?" Lan Lăng Yến cười cười, cánh tay đút trong túi quần nhắm vào Đông Phương Long.

Anh biết rõ tính cách Đông Phương Long như thế nào, một khắc cũng không dám buông lỏng, Đông Phương Long biết anh đang muốn ông ta làm con tim, để anh thuận lợi lên máy bay, trong lòng ông ta lại cảm thán, nhưng sắc mặt không hề thay đổi: "Khó có khi cháu tới chơi, không bằng ở lại hai ngày làm khách? Cũng để bác làm tốt vai chò của chủ nhà."

Lan Lăng Yến cười, ánh mắt có chút âm tàn: "Cháu cũng muốn ở lại đây mấy ngày, nhưng đồ trong tay lại không muốn giữ người lại." Anh nói xong, lại uy hiếp tiến gần Đông Phương Long một chút.

Không khí hết sức căng thẳng, tới bây giờ Đông Phương Ngạo Thế mới hiểu được Lan Lăng Yến đang làm gì, liền quát to: "Anh muốn làm gì? Mau thả ba tôi ra!"

Vừa rồi Lan Lăng Yến đã đánh tâm lí với Đông Phương Long mấy hiệp, đến bây giờ Đông Phương Ngạo Thế mới phát hiện, Đông Phương Long càng thất vọng về đứa con này, nhìn thấy Lan Lăng Yến làm việc gọn gàng nhanh chóng, hơn nữa còn vô cùng dứt khoát, tính cách cương nghị như vậy, lúc cần khôn khéo vẫn khôn khéo, thực sự là không biết hơn đứa con trai của ông ta bao nhiêu lần. So sánh mới thấy, Đông Phương Ngạo Thế thực sự là phế vật vô năng bên trong thối rữa.

"Câm miệng!" Đông Phương Long có chút phiền chán khiển trách một câu, sau đó không nhìn hắn ta nữa, quay đầu lại đã biến thành khuôn mặt đầy ý cười: "Tiểu Cửu thấy thế nào? Lúc cháu kết hôn, bác thân bà bác của cháu, còn chưa tặng quà đâu, vừa đúng lúc chiêu đãi cháu mấy ngày, coi như bồi tội."

Đông Phương Ngạo Thế thấy hắn nói chuyện thay cho Đông Phương Long không những không được cảm kích, ngược lại còn nhìn con đẻ mình

như nhìn kẻ thù, trong lòng hẳn ta oán hận, nhịn không được hung hăng dẫm lên thân thể của Cố Doanh Tích, khiêu khích nhìn Lan Lăng Yến một cái.

Lan Lăng Yến có chút cạn lời nhìn Đông Phương Long một cái, nhìn thấy thần sắc ôn hòa của ông ta có chút sứt mẻ, còn có chút xanh mét, không khỏi cười khê: "Bác không cần nói nữa, cháu rất sốt ruột muốn về nhà, nếu như bác thật sự muốn ôn chuyện, đợi cháu trở về nói lại với ba cháu, vừa đúng lúc có thể hội ngộ với bác."

Lời nói vừa rồi của Đông Phương Long cũng chỉ muốn dò xét thái độ của Lan Lăng Yến mà thôi, lúc này thấy ý chí anh kiên định, cũng không nói thêm lời nào, gật đầu ra lệnh cho hai người áo đen tránh ra, bản thân ông ta đang bị Lan Lăng Yến ngắm sủng vào, dẫn anh tiến về phía trước.

Trên trục thăng nhanh chóng thả xuống một cái thang dây, hai cánh trục thăng quay vù vù làm cho Ninh Vân Hoan thấy đi tới có chút khó khăn, càng không cần nhắc tới Lý Phán Phán, cô ta gần như dính chặt vào Ninh Vân Hoan, làm cô càng khó đi hơn.

Hai người phụ nữ lên máy bay trước, Cố Doanh Tích đang ngồi phịch ở trên ghế như chết lúc này mới như phát điên nhảy dựng lên, vừa rồi ả ta bị ép buộc tới mức toàn thân đau đớn, ngay cả sức để mặc quần cũng không có, nhưng lúc này nhìn thấy hai người Ninh Vân Hoan đều lên máy bay, ả ta cũng muốn chạy lên theo, tận lực kêu lên:

"Cứu ca, Cứu ca, anh cứu em với."

Lan Lăng Yến căn bản chẳng thèm quay đầu nhìn, chỉ nhìn chăm chăm Đông Phương Long, nước mắt Cố Doanh Tích không ngừng chảy xuống, thân hình gầy yếu, tóc dài bị gió thổi tung bay, lúc này mắt ả ta đỏ bừng, toàn thân là vết roi, trên mặt còn có vết máu, nhìn thì cũng có vẻ đáng thương.

"Tiểu Cửu, cô gái kia muốn cháu cứu kìa." Đông Phương Long nhìn thấy tình cảnh như vậy, liền cười lên, nhún vai nói: "Quả nhiên tuổi trẻ thật là tốt."

"Bác trai chê cười rồi, cháu chẳng có quan hệ gì với cô ta cả." Một câu nói lạnh lùng của Lan Lăng Yến làm cho Cố Doanh Tích ngơ ngác, ả ta giống như có chút không dám tin, tự mình lẩm bẩm: "Anh không quen em? Sao lại không quen?" Sắc mặt ả ta đầu tiên là đau lòng, sau đó có chút điên cuồng: "Sao anh lại nói không quen em? Em thích anh mà! Lẽ nào anh không biết hay sao?"

"Em vì anh chịu bao nhiêu đau khổ....." ả ta thậm chí còn thừa nhận ả ta là người phụ nữ của Lan Lăng Yến, mà bị tên đàn ông ác ma này cưỡng bạo, sao anh lại có thể nói rằng không quen ả cơ chứ? Nếu như ả không thích anh, sao ả lại phải chịu những chuyện như thế này? Tất cả những chuyện này rõ ràng Ninh Vân Hoan mới là người phải gánh chịu!

"Vậy thì sao?" Lan Lăng Yến lần đầu tiên trong đời quay người lại nhìn Cố Doanh Tích, Cố Doanh Tích giống như nhìn qua đôi mắt anh thấy được hình ảnh chật vật nhếch nhác của ả lúc này, tâm trạng liền rơi xuống đáy vực, giống như rơi vào hầm băng ngàn năm vậy.

Ánh mắt anh lạnh nhạt, trong mắt không có chán ghét cũng không có căm hận, bình lặng như nước, ả ta không nhìn ra cảm xúc của anh, chỉ là thái độ lạnh nhạt của anh làm người ta đau đớn, anh không ghét ả, cũng chẳng có ý gì với ả, đối với anh mà nói, ả chỉ là một người không liên quan, thậm chí anh còn không thèm đặt ả ta vào mắt, ngay cả ả là ai có lẽ Lan Lăng Yến cũng không biết!

Ngay cả ấn tượng về ả cũng không có thì lấy đâu ra mà yêu với chả thích? Trong lòng Cố Doanh Tích nghĩ như vậy, nhất thời bị thương tới mức đứng không vững, cả người "đạp đạp đạp" lùi lại mấy bước, sau đó mới đặt mông xuống ghế, giống như thất hồn lạc phách. Thế xác đau đớn

không bằng sự đau đớn trong lòng, giống như bị khoét thành một lỗ hổng, lời thổ lộ thâm tình của ả giống như hư không, tất cả những khổ sở đau đớn phải chịu vì anh, trở thành câu chuyện cười, nước mắt Cố Doanh Tích chảy ra, ả ta thật sự không cam tâm!

Hai người Ninh Vân Hoan và Lý Phán Phán đã lên trực thăng, mấy người vệ sĩ cũng nhanh chóng leo thang dây lên trên, bên trên thả xuống một sợi dây thép mềm có mũi nhọn, mũi nhọn có gắn hai cái câu, Lan Lăng Yến một tay đón lấy rồi ngoắc vào người mình.

Anh đã sớm có chuẩn bị, áo khoác ngoài đã được trang bị, lúc này cái câu móc vào áo, bên trên mấy vệ sĩ vác súng ra đứng ở cửa trực thăng, nhắm chuẩn vào Đông Phương Long.

Đông Phương Long biết lần này ông ta không thể giữ Lan Lăng Yến lại, không khỏi cười khổ hai tiếng.

"Cháu chuẩn bị coi như đầy đủ, Lan huynh có đứa con như cháu, đúng là may mắn!"

"Địa bàn của bác, nếu không chuẩn bị đầy đủ, sao cháu dám tới?" Nhìn thấy dáng vẻ này của Lan Lăng Yến, sự hoài nghi trong lòng Đông Phương Long cuối cùng cũng tiêu tan, không còn ý giữ anh ở lại nữa, dù sao cũng không giữ lại được, không bằng thuận theo nước, miễn cho trộm gà không được còn mất năm gạo, tránh cho sau này gặp mặt ba Lan mà thấy ngỡ ngàng.

Trong lòng ông ta lại than thở, ra hiệu cho người xung quang lui lại, địa bàn của Long Minh lại bị một hậu bối tùy ý ra vào, còn không bị thương tích gì, nếu chuyện này đồn ra ngoài, mặt mũi của Long Minh, có lẽ sẽ mất sạch!

Đã ra quyết định, Đông Phương Long cũng không phải người do dự lưỡng lự, tất nhiên không có ý đồ gì khác, người xung quanh cẩn thận

phòng bị Lan Lăng Yến sẽ ra tay, theo sự thu ngắn của sợi thép, thân thể Lan Lăng Yến dần dần lên cao, thẳng tới giữa không trung, sắp vào trực thăng, Đông Phương Long mới thấy anh thu hồi tư thế phòng bị.

Đợi mấy vệ sĩ đón lấy anh, sau khi vào trong trực thăng rồi, mấy người vệ sĩ được trang bị đầy đủ nhanh chóng che chắn cho anh, Đông Phương Long thấy anh một tay nhận lấy quần áo người bên cạnh đưa mặc vào, nhìn thấy tư thái thong dong ưu nhã của anh, trong lòng không khỏi tán thưởng con trai ba Lan thực sự có thủ đoạn có diện mạo, lại có chút hiếu kì:

"Sao cháu lại không giết ta? Cơ hội tốt như thế này, đừng nói với ta là vì nể tình anh em của ta với ba cháu."

"Đương nhiên không phải." Lan Lăng Yến cười cười.

Đông Phương Long càng hiếu kì, "Lẽ nào cháu sợ giết ta rồi sẽ không ra được khỏi hòn đảo này?"

"Cũng không phải." Lan Lăng Yến giang ra cánh tay đang lộ ra bên ngoài, nhìn thấy biểu tình hiếu kì của Đông Phương Long, mới rút cánh tay vẫn luôn đút trong túi quần ra ngoài, vẫy tay với Đông Phương Long: "Thực ra căn bản là cháu không có súng, cảm ơn bác trai khoản đãi, chăm sóc vợ cháu, cháu xin cáo từ, đợi sau này gặp mặt, tạm biệt!" Lan Lăng Yến nói xong, cười cười khép ngón tay trở và ngón giữa lại, học theo tư thế của ba Lan, làm một tư thế bắn súng, sau đó quay người đi vào khoang trực thăng.

"Phốc" Đông Phương Long suýt nữa thì thổ huyết, sắc mặt xanh trắng đan xen, lúc này suy nghĩ của ông ta không khác mấy suy nghĩ của Đông Phương Ngạo Thế, đều có loại xúc động muốn chửi má nó.

Cmn Lan Tú đúng là khốn kiếp, bản thân ông ta giáo hoạt thì thôi, còn nuôi dưỡng ra đứa con yêu nghiệt như vậy, làm cho lão làng trong

giang hồ như ông ta phải quay mòng mòng, hơn nữa trong tình cảnh như vậy, còn có thể mặt không đổi sắc mà đùa cợt!

Sao lại tồn tại loại yêu nghiệt như vậy cơ chứ, lúc này Đông Phương Long tức muốn chết, khó khăn lắm ông ta đợi bao nhiêu lâu, ruốt cuộc đợi được Lan Lăng Yến đến, lại để cho anh thoát khỏi lòng bàn tay của ông ta, quan trọng là ông ta có năng lực để bắt anh lại, nhưng vẫn không bắt được!

Dám dùng không thành kế (ý muốn ám chỉ thực lực yếu nhưng qua mặt được đối phương) với ông ta, đủ can đảm! Nhưng những chuyện nghịch thiên như vậy, vậy mà ông lại để cho anh thành công! Cả đời ông ta tính kế không biết bao nhiêu người, vậy mà hôm nay lại trúng kế của một tiểu bối, sự tự phụ của Đông Phương Long bị đả kích nặng nề, thật sự là mất mặt mà!

Nhưng trong lòng Đông Phương Long, ngoài cảm giác mất mặt ra, lại có chút tán thưởng, tuổi Lan Lăng Yến còn trẻ, có thể làm ông ta hồ đồ như vậy, thực sự là quá xuất sắc, người trẻ tuổi như vậy sau này nhất định sẽ có tiền đồ vô lượng, đáng tiếc anh không phải con trai ông ta, càng không nghe theo ông ta, Lan gia vốn đã to lớn lại có người thừa kế không hề thua kém ba Lan, có thể thấy được sự huy hoàng của Lan gia, vẫn còn tiếp tục kéo dài!

Đông Phương Long thở dài, Đông Phương Ngạo Thế nhếch nhác ở phía sau lúc này mới phản ứng lại, hung hăng đẩy Cổ Doanh Tích loạng choạng, tức giận nói:

"Ba, Lan Cửu dám đùa giỡn ba như vậy, sao chúng ta không cho nổ tung trực thăng của anh ta luôn!"

"Phế vật!" Đông Phương Long có chút bất đắc dĩ đối với sự rời đi của Lan Lăng Yến, càng thêm mất mặt, đang tức giận, lại thấy con trai không biết điều nói ra lời này, lúc này so sánh mới thấy, càng thể hiện rõ Đông

Phương Ngạo Thế quá vô năng, trong mắt Đông Phương Long lộ ra sự phiền chán, nghĩ cũng không nghĩ liền tát cho Đông Phương Ngạo Thế một bạt tai: "Cút trở về, tư chất ngu xuẩn thì thôi, sau này có thể bổ sung, nhưng nhìn những chuyện mà làm này, tìm một người phụ nữ mà có mắt như mù, đem trân châu thật sự xem như đồng nát, chỉ xét về việc nhìn phụ nữ, con trai của Lan Tú không biết tình huống hơn mà bao nhiêu lần!"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Chân Tình

Vừa rồi khi xảy ra chuyện Ninh Vân Hoan vô cùng bình tĩnh, lại thêm những dấu vết trên người Đông Phương Ngạo Thế, Lan Lăng Yến có thể đoán ra là ai làm, Đông Phương Long tất nhiên cũng đoán ra, vừa nghĩ tới đứa con trai phế vật của ông ta không bằng Lan Lăng Yến thì thôi, nhưng Đông Phương Ngạo Thế lại còn chịu thiệt trong tay người phụ nữ của anh, Đông Phương Long thực sự không biết nên nói con trai ông ta như thế nào mới tốt.

Sự tranh chấp của hai cha con nhà Đông Phương bị Lan Lăng Yến vứt ra sau đầu, lúc này sau khi anh mặc xong áo khoác, liền đi vào khoang trực thăng.

Lúc trực thăng cất cánh làm cho người ta có cảm giác tức ngực choáng váng đầu óc, Lý Phán Phán chỉ mặc duy nhất một chiếc áo khoác nam đang ghé vào trong lòng Ninh Vân Hoan khóc bi thương.

"Tránh ra." Lan Lăng Yến cau mày, sắc mặt có chút không vui, anh vốn không phải loại người không thể nén giận như thế này, nhưng vì Ninh Vân Hoan mất tích tới gần 20 tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới tìm được cô, sau khi thoát khỏi hang hùm miệng cọp còn chưa kịp nói chuyện với bà xã, đã nhìn thấy Lý Phán Phán cứ ôm chặt lấy cô, trong lòng Lan Lăng Yến vô cùng bất mãn, sau khi quát lên, thấy Lý Phán Phán chẳng thèm cử động, anh không thèm nghĩ ngợi liền bắt lấy cánh tay của cô ta đẩy sang một bên!

Mặc dù thân thể của Lý Phán Phán trần trụi, nhưng trên chân cô ta còn mang giày cao gót, lúc này trực thăng đang lên cao vốn không cân bằng

cho lắm, bị đẩy làm cô ta loạng choạng mấy bước, ngã đập mông xuống nền, áo khoác nam rộng lớn bị phanh ra một chút, lộ ra làn da tím bầm.

"Ông xã anh làm gì vậy!" Ninh Vân Hoan ngỡ ngác, lúc này mới đưa tay kéo Lý Phán Phán lên, Lan Lăng Yến lại kéo tay cô lại không cho cô đỡ Lý Phán Phán, nắm bàn tay cô trong lòng bàn tay anh.

"Có sợ không?" Lan Lăng Yến cũng chẳng thèm nhìn Lý Phán Phán đang vô lực ngã ngối trên nền, cọ cọ lòng bàn tay của bà xã trong lòng bàn tay anh, nhìn thấy đầu ngón tay toàn là bunn, cau mày phân phó: "Mang nước tới đây."

Ninh Vân Hoan giãy không ra, liền để anh nắm tay, gật gật đầu: "Có chút". Nói xong lời này, cô lại dơ một tay ra muốn kéo Lý Phán Phán, Lan Lăng Yến không vui cầm luôn cánh tay không của cô, cau mày nói: "Bây giờ còn sợ không?"

Nhận ra căn bản là Lan Lăng Yến không muốn cô kéo Lý Phán Phán đứng lên, Ninh Vân Hoan có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Lý Phán Phán, gật đầu ý muốn xin lỗi với cô ta, lúc này mới quay đầu lại nói:

"Không sợ nữa." Cô thực sự không sợ hãi nhiều lắm, mặc dù biết bản thân bị tên đàn ông kiếp trước của Cố Doanh Tích bắt cóc, cũng lo lắng cô có bị hào quang của nữ chủ làm cho tan xương nát thịt hay không, nhưng không biết tại sao, cô chính là tin tưởng Lan Lăng Yến sẽ tới cứu cô, loại cảm giác này không hề liên quan tới lí trí, chỉ là bản năng của người phụ nữ mà thôi.

Sau đó cũng chứng minh được dự cảm của cô, Lan Lăng Yến thực sự đã đến, mà lúc này cô đã được cứu lên trực thăng rồi, ngược lại không biết chuyện tiếp theo nữ chủ Cố Doanh Tích sẽ diễn biến như thế nào, ả bị lưu lại ở trên đảo mà.

Vừa nghĩ tới vấn đề này, Ninh Vân Hoan mới nhảy dựng lên, không đợi cô mở miệng, Lý Phán Phán đã có chút rụt rè lên tiếng:

"Hoan Hoan, có phải Cổ tiểu thư kia vẫn ở lại trên đảo không cùng chúng ta lên trực thăng có đúng không?"

Sau khi bị Đông Phương Ngạo Thế xé hết quần áo, Lý Phán Phán thực sự rất sợ hãi, cả người cô ta như bị phát điên, lúc nghe thấy Đông Phương Ngạo Thế thưởng cô ta cho những tên đàn ông khác, ngay cả cái chết cô ta cũng đã nghĩ tới, sau khi được Ninh Vân Hoan lấy áo khoác bọc lại cô ta mới như đang chết đuối mà bắt được cọc cứu mạng, cũng không nghĩ tới Cổ Doanh Tích nữa.

Lúc này lên trực thăng rồi không sợ nguy hiểm nữa, cô ta mới nghĩ ra Cổ Doanh Tích, nghĩ tới cô gái vô tội đã bị Đông Phương Ngạo Thế hủy đi sự trong trắng, trong lòng không khỏi áy náy, cẩn thận lên tiếng:

"Không bằng, không bằng chúng ta quay lại cứu chị ấy đi?"

Đông Phương Ngạo Thế kia thực sự quá đáng sợ, không chỉ đánh đập phụ nữ, còn bắt người ta ăn phân uống nước tiểu, chơi chán rồi thưởng cho thuộc hạ, thực sự không xem phụ nữ là người, Cổ Doanh Tích rơi vào tay ác ma như vậy, Lý Phán Phán thấy lo lắng thay cho ả ta, nghĩ tới cô gái khóc lóc đáng thương, vận mệnh vô cùng thâm thảm, trong lòng Lý Phán Phán không khỏi có chút đồng tình.

Ninh Vân Hoan biết Lý Phán Phán là thánh mẫu, lúc này Lý Phán Phán đề xuất ý kiến đi cứu Cổ Doanh Tích, Ninh Vân Hoan cũng không cảm thấy lạ, nhưng cô làm như không nghe thấy, nghĩ tới Cổ Doanh Tích liền nghĩ tới tình cảnh lúc này, trong lòng không khỏi mềm lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Lan Lăng Yến:

"Lúc này anh xuống dưới không mang theo súng, là hù dọa Đông Phương Long thôi đúng không?" Trên đảo, cô thấy Lan Lăng Yến bắt Đông

Phương Long làm con tin để đảm bảo an toàn khi di chuyển, sau khi lên trực thăng lại nghe thấy Lan Lăng Yến nói anh căn bản không mang theo súng, vừa rồi không cảm thấy gì, hiện tại thả lỏng rồi mới cảm thấy nguy hiểm, nghĩ tới tình cảnh lúc này, trái tim như muốn trào lên tận cổ họng.

"Ừ, dọa ông ta thôi." Lan Lăng Yến thản nhiên gật gật đầu, lúc anh biết Ninh Vân Hoan mất tích liền mất bình tĩnh, may mà anh đã gắn thiết bị trên người cô, lúc đầu vì sợ cô tránh né anh, cho nên lúc đầu khi ở cùng cô, anh đã làm cho cô một đồ vật, sau khi hai người thân mật hơn anh cũng không lấy lại, dù sao kẻ thù của anh cũng quá nhiều, hiện tại đã chứng minh được tác dụng của nó rồi.

Sau khi Ninh Vân Hoan mất tích khoảng 2 tiếng đồng hồ anh đã có được tin tức và đuổi theo tới đây, thực ra Ninh Vân Hoan mới chỉ mất tích trong mấy tiếng đồng hồ thôi, theo sát cô thấy cô không có chuyện gì, Lan Lăng Yến mới thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị trước mọi thứ trên trực thăng.

Theo lí mà nói với sự cẩn thận của anh, không có chuyện sơ suất xảy ra, biết rằng cô vẫn bình an là một chuyện, nhưng trong lòng vẫn rất hỗn loạn, lúc nhảy xuống anh quên không mang súng theo, nhưng nghĩ tới lúc đó, sau khi anh nhìn thấy Ninh Vân Hoan, cũng sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cho nên anh mới dứt một tay vào túi quần, không ngờ sau đó lão hồ ly Đông Phương Long thực sự bị mảnh khóc vụng về của anh lừa gạt.

"Nhỡ đâu ông ta không mắc bẫy thì sao?" Ninh Vân Hoan hít sâu, ánh mắt có chút nóng lên.

Lan Lăng Yến thấy vệ sĩ bùng nước lên, vừa nắm lấy tay của Ninh Vân Hoan cho vào chậu nước để rửa, vừa nhàn nhạt đáp lời: "Xem thân thể của anh, dù thế nào cũng chịu được mấy phát đạn đi? Đến lúc đó ông xã chắn trước mặt em, cũng tranh thủ chút thời gian cho em chạy được mấy bước."

Biểu tình của anh giống như đang nói đùa, cánh môi mỏng mím lại lộ ra nụ cười lạnh nhạt, lúc cúi đầu, hai hàng mi dài rủ xuống, mang tới khí thế nguy hiểm mà sắc bén, giọng điệu còn không quá nghiêm túc.

Trước mặt Ninh Vân Hoan, Lan Lăng Yển chẳng muốn cố ý che dấu tâm tính thật của anh, Ninh Vân Hoan chỉ thấy vẻ bề ngoài ôn hòa nho nhã của anh, nhưng hai đôi mắt có chút phát đỏ, lộ ra sự điên cuồng không hề che giấu, mới nhìn một cái, cô đã không dám nhìn thêm, liền quay đầu đi hướng khác.

Bất kể bề ngoài có che dấu tốt tới đâu, nhưng sự bá đạo và cường thế từ trong xương cốt của Lan Lăng Yển, tính cách của anh đã định sẵn những đồ anh muốn anh sẽ không bỏ qua, chỉ cần anh muốn, liền cướp về, cảm tình cũng không ngoại lệ.

Ninh Vân Hoan không biết tại sao, đột nhiên nghĩ tới đêm giao thừa không mấy vui vẻ lần trước tại Lâm gia. Lan Lăng Yển từng nói đùa muốn cô nói lời thích anh, lúc đó chỉ cho rằng tính cách anh cường thế mà thôi, mơ hồ đoán được anh đối xử với cô có chút khác biệt, hình như có thích cô, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới anh sẽ thích cô nhiều như vậy.

Người đàn ông duy ngã độc tôn như vậy, ngay cả ba mẹ anh cũng đối xử lạnh nhạt, khó khăn lắm mới đi trên con đường gian nan tới ngày hôm nay, không biết đã trải qua bao nhiêu sóng gió, nhưng anh lại nguyện ý chết vì cô!

Không ngờ sau khi cô trùng sinh lại có thể kết hôn sinh con, càng không ngờ tới sẽ có một người đàn ông dành cho cô tình cảm vượt quá cả sự tưởng tượng của cô, Ninh Vân Hoan của kiếp trước lo lắng tính mạng có thể mất đi bất cứ lúc nào, căn bản chẳng hề nghĩ tới tình cảm nam nữ, đến nay mới gặp được, loại tình cảm này làm cô có chút không biết làm sao, làm cô muốn trốn tránh, nhưng với sự cường thế của Lan Lăng Yển, anh đã biểu lộ trực tiếp như vậy, lại cho phép cô trốn tránh hay sao.

Ninh Vân Hoan không nói gì, cô chỉ cảm thấy có chút rối loạn, giống như không dám nhìn mặt Lan Cửu, nhưng cô lại có thể cảm nhận được ánh mắt anh đang nhìn tay cô, anh đang vô cùng cẩn thận rửa tay cho cô, Ninh Vân Hoan nhìn trộm một cái, ánh mắt anh chuyên chú, biểu tình có chút dẹt dẹt.

Cô không muốn nói, Lan Lăng Yến cũng không ép cô, anh không có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm nam nữ, nhưng anh lại thông minh có thể suy một ra ba, còn về chuyện của Đông Phương Long, anh đã sớm biết rõ tính cách của ông ta, chắc chắn ông ta không tin anh chỉ dọa thôi, thực ra chuyện ngày hôm nay chỉ giống như một trò đùa, anh đã sớm chuẩn bị từ trước.

Nhưng lúc này, vì một câu nói của anh mà thấy ánh mắt của bà xã có chút hổ thẹn, bộ dáng có chút sợ hãi lại cảm động, trong lòng Lan Lăng Yến cười âm hiểm, trong lòng anh càng thêm nghi ngờ, trong tình thế Ninh Vân Hoan không biết gì về gia tộc Đông Phương, vậy mà lại biết tên gia chủ Long Minh là Đông Phương Long, điều này khác hoàn toàn so với tư liệu anh điều tra về vợ lúc trước, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan không muốn nói, anh cũng không muốn ép cô, chỉ giả bộ như không nghe thấy lời nói lỡ vừa rồi của cô, chỉ thỉnh thoảng đùa cô một chút, nhìn thấy dáng vẻ vô cùng hoảng loạn của cô, giống như con heo nhỏ bị rơi vào cạm bẫy, phải làm cho cô bất tri bất giác rơi vào lưới của anh.

Nhất thời hai người đều không nói gì, sau khi đổi nước vài lần, bàn tay của Ninh Vân Hoan lại trở lại trắng nõn mềm mịn, Lan Lăng Yến lấy khăn khô lau tay cho cô, vừa kéo chặt áo lại cho cô, Lý Phán Phán không biết đã đứng dậy từ lúc nào, cô ta cẩn thận nói:

"Hoan Hoan, Cố tiểu thư kia, chúng ta cần....."

Lý Phán Phán là thánh mẫu, cô ta có lòng dạ bao dung tất cả mọi thứ, trước đây Ninh Vân Hoan cũng là một trong những người được cô ta bao

dung, nhưng lúc này cô vẫn đang chìm đắm trong lời nói của Lan Lăng Yến, bị Lý Phán Phán cắt ngang suy nghĩ, ánh mắt Ninh Vân Hoan liền lạnh xuống:

“Phán Phán, Cố Doanh Tích không phải người tốt, cậu đừng tin chị ta, chị ta giống như sao chổi, dính vào là chẳng có chuyện tốt gì, cậu xem không phải chúng ta vì chị ta nên mới bị bắt hay sao? Hơn nữa vừa rồi vì chị ta mà cậu bị dính vào chuyện gì, cậu quên rồi sao?”

Long Minh là nơi như thế nào, Lý Phán Phán thực sự cho rằng thích đến thì đến thích đi thì đi hay sao? Vào đảo một lần còn có thể bình an thoát ra, Đông Phương Long vì nể mặt ba Lan, đồng thời có chút tán thưởng đối với Lan Lăng Yến, nên khi bị lừa ông ta mới không lật mặt, nhưng không đại biểu rằng Đông Phương Long là người dễ bị ức hiếp, kiếp trước Ninh Vân Hoan thông qua Cố Doanh Tích biết được sự tích của Đông Phương Long từ miệng Đông Phương Ngạo Thế.

Nếu như Lan Lăng Yến dám quay lại một lần nữa, vậy có khác gì động thủ trên đầu thái tử (xúc phạm người có quyền thế), thật sự cho rằng Đông Phương Long không có cách nào bắn nát trực thăng hay sao? Lần này do Đông Phương Ngạo Thế làm việc bất chính nên trong lòng Đông Phương Long còn nhẫn nhịn, nhưng nếu quay trở lại một lần nữa, Đông Phương Long tuyệt đối không để yên, đến lúc đó không phải mọi người đều chết hay sao.

Cố Doanh Tích là cái thá gì, cũng xứng để người khác hi sinh mạng sống vì ả hay sao, nếu như lần này ả thực sự chết trong tay Đông Phương Ngạo Thế, Ninh Vân Hoan còn phải hô lên Đông Phương Ngạo Thế trừ nạn cho dân đấy!

"Nhưng....." Lý Phán Phán do dự một chút, vẫn muốn mở miệng, Ninh Vân Hoan đã phiền chán ngắt lời: "Được rồi Phán Phán, cậu không cần nghĩ nhiều như vậy, Cố Doanh Tích hồng phúc tề thiên, không

chết được đâu." Nữ chủ chính là sinh vật vô địch, mà hiện nay ả ta đang tiếp cận với một trong những nam chủ trong hậu cung của ả ta, tuyệt đối sẽ không chết, chính là dù vớt ả ta xuống biển, phỏng chừng cũng sẽ được cá heo hoặc cá mập nhận làm chủ mà đưa lên tận bờ ấy chứ!

Lý Phán Phán không phải không biết nhìn sắc mặt người khác, lúc này cũng nhìn ra Ninh Vân Hoan với Cố Doanh Tích không hợp nhau, cô ta đè nén sự lo lắng trong lòng, miễn cưỡng gật đầu, nhưng biểu tình có chút không yên lòng, có thể nhìn ra là cô ta vẫn để ý tới Cố Doanh Tích.

Ninh Vân Hoan cũng không để ý cô ta nữa, trực tiếp hỏi Lan Lăng Yến: "Ông xã, trên trực thăng có quần áo của em không? Liền đưa cho Lý tiểu thư tắm rửa thay vào đi, còn nghỉ ngơi một chút." Lý Phán Phán bị liên lụy bởi cô, Ninh Vân Hoan nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của cô ta, trong lòng không khỏi đồng tình với cô ta.

Lan Lăng Yến miễn cưỡng gật đầu, tính chiếm hữu của anh cực mạnh, cũng không muốn những bộ quần áo anh tỉ mỉ chọn cho Ninh Vân Hoan bị người phụ nữ khác mặc lên người, cho nên phân phó: "Lan Tây tìm quần áo cho cô ta."

Mặc dù trên trực thăng không quá đầy đủ, nhưng vẫn có phòng bếp và mấy người vệ sĩ, quần áo để đàn ông tắm rửa thay ra không nhiều, nhưng cũng có thể tìm được mấy bộ, đuổi Lý Phán Phán đang mất hồn mất vía đi, Lan Lăng Yến mới kéo tay Ninh Vân Hoan:

"Chúng ta cũng đi tắm rửa thôi."

Nếu đã đi tắm, vừa rồi sao phải dụi dàng lạng lẽ rửa tay cho cô làm gì? Ninh Vân Hoan có chút bất đắc dĩ tùy ý Lan Lăng Yến kéo vào phòng, cô mệt mỏi cả ngày, thực sự rất mệt, mặc dù chuyện bị bắt cóc cô cảm thấy có chút không đúng, nhưng tinh thần quá căng thẳng, hiện tại hoàn toàn thả lỏng, lại tới chỗ an toàn, lúc này tắm rửa xong được Lan Lăng Yến ôm lên

giường, Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút không đúng, ngủ thiếp đi trong sự hỗn loạn.

Lan Lăng Yến sấy khô tóc thay cho cô, nghĩ nghĩ lại không yên tâm, nhìn thấy cô ngủ say, lại cẩn thận vén váy của cô lên, sau khi cởi quần lót ra, nhìn kỹ càng, nơi tư mật không có vết thương nào, lúc này mới cảm thấy hài lòng hôn một cái, mặc lại quần lót cho cô, không đành lòng ép buộc cô, chỉ ôm cô ngủ cùng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Làm Chủ

Editor: Gà

Khi vừa tỉnh ngủ, Ninh Vân Hoan đang ở trên giường nhà mình, bên ngoài sắc trời vừa tối, cô ngủ lâu nên có chút choáng váng đầu, Lan Lăng Yến cũng nằm bên cạnh cô, một tay gối dưới cổ cô, một tay ôm cả eo cô, hai người nằm sát bên nhau, trong phòng mở điều hòa, quả thật có chút ngọt ngào.

Cô vừa mới giãy dụa, Lan Lăng Yến lập tức mở mắt ra, càng ôm cô chặt hơn:

“Tỉnh ngủ rồi? Đói bụng chưa?”

Bị Đông Phương Ngạo Thế bắt cóc lâu như vậy vẫn chưa ăn uống gì, theo lý mà nói lúc này Ninh Vân Hoan hẳn sẽ đói bụng, cô sờ sờ bụng, lại lắc đầu: “Có lẽ quá đói rồi, nên không còn cảm giác nữa, đúng rồi lần này đã xảy ra chuyện gì?”

Đã tỉnh lại nên cô cũng có khí lực hỏi chuyện này, dù sao cũng ngủ không được, nhớ đến đây, Ninh Vân Hoan có chút phiền lòng, cô dám khẳng định Lan Lăng Yến biết rõ nguyên nhân, lần này thật sự cô không phải bị Cố Doanh Tích gây phiền phức.

Lan Lăng Yến nở nụ cười, một tay ôm cô vào lòng, xoa mặt cô dán trước ngực mình, ánh mắt có chút nguy hiểm, nhưng vẫn nhẹ giọng dỗ dành nói: “Vậy không bằng, em nói cho anh biết trước, làm sao em có thể

biết người kia là Đông Phương Long? Anh nhìn dáng vẻ em, hình như em cũng biết Đông Phương Ngạo Thế, trước kia em đã từng gặp hẳn rồi sao?”

Ninh Vân Hoan ngẩn ngơ, đột nhiên trái tim kịch liệt nhảy lên ‘thình thịch’, cô nhớ trong lúc vô ý bản thân đã thốt ra tên Đông Phương Long, lúc ấy vì quá mệt mỏi, thêm nữa dường như Lan Lăng Yển không chú ý đến việc này, biểu tình của anh không có gì bất thường, nên Ninh Vân Hoan cũng không để chuyện này trong lòng.

Không dự đoán được lúc này anh bắt đầu tính sổ, Ninh Vân Hoan cười gượng hai tiếng, thật sự Lan Lăng Yển này quá mức thông minh lanh lợi giao hoạt, người bình thường thật không phải đối thủ của anh, Ninh Vân Hoan làm sao dám nói cho anh biết cô là người đã trùng sinh trở về chứ? Sao cô dám nói chuyện như vậy, Lan Lăng Yển là người nguy hiểm như thế, cô khẳng định bản thân có thể sẽ chết trên tay anh lần nữa, vì vậy vất hết óc suy nghĩ xem nên nói qua loa việc này như thế nào.

“Làm sao vậy?” Lan Lăng Yển cười cười, đầu ngón tay cuốn một sợi tóc của cô thường thức. Biểu tình cân nhắc, nhưng không truy vấn nữa, thấy ánh mắt Ninh Vân Hoan, dường như cô đã quên câu hỏi anh khi nãy, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng ánh mắt phủ đầy khói mù.

Mặc dù nói chuyện này do Đông Phương Ngạo Thế làm. Thật sự Lan Lăng Yển vẫn cảm thấy oan uổng cho hẳn, tính cách Đông Phương Ngạo Thế tự đại cuồng vọng, hẳn muốn bắt người. Hoặc là phong tao phức tạp, hoặc là dáng vẻ khoe khoang, không thể sạch sẽ gọn gàng như thế, dù nóng lòng, nhưng Lan Lăng Yển không gấp đến mức hoang mang lo sợ, cứ thế điều tra, quả nhiên để anh tra ra một chút thú vị.

Đêm giao thừa tại Lâm gia Mộ Căn Ngôn đã từng vì giả ngu mà bị Lâm Xuyên tự nhận bản thân thông minh lợi dụng để giáo huấn Ninh Vân Hoan, bản thân hẳn ta lúc ấy giả làm một thằng ngu, nghĩ rằng bản thân hẳn ta làm như thế nào thì cô cũng chỉ là nàng dâu nhỏ sẽ không dám quát to.

Dù sao những người Lâm Mộ, không có một người bình thường nào sẽ đi so đo với gốc tử.

Người khác sẽ cười cô không rộng lượng, càng thua thảm hại hơn, sẽ bị người nói ngay cả một đũa gốc cũng không bằng. Chính vì Mộ Căn Ngôn suy nghĩ quá nhiều, nhưng không ngờ sau cùng vệ sĩ bên người Ninh Vân Hoan đánh trả khiến răng hăn ta rơi đầy đất, nên trong lòng hăn ta vô cùng căm hận.

Nhưng vì hăn ta là người rất âm hiểm. Ngấm ngầm ẩn nhẫn, nên lúc ấy không thể bộc phát, ngược lại nhịn xuống, nhưng cơn tức tạm thời nhịn xuống này không có nghĩa về sau hăn ta sẽ không chuẩn bị truy cứu, Mộ Căn Ngôn là người cực thông minh. Khi đó hăn không động thủ, ngược lại lựa chọn lúc mọi việc đã qua hơn một tháng sau, mới động thủ.

Ban đầu Lan Lăng Yến đã nghĩ đến việc này, nên càng tăng thêm phòng bị, cấp thêm năm vệ sĩ mà ba Lan cho để bên người vợ, thân thủ của tất cả những người này đều vô cùng lợi hại, vốn nghĩ rằng bản thân cho người bảo vệ nghiêm ngặt không cho kẻ khác có cơ hội đâm lén sau lưng, những người gần đây thương tổn Ninh Vân Hoan sẽ không thể hại cô, phòng bị mọi nguy hiểm, nhưng không ngờ cẩn thận mấy vẫn có sơ sót, quan tâm quá sẽ bị loạn.

Mộ Căn Ngôn hận Ninh Vân Hoan, nhưng đồng thời cũng hận Lâm Xuyên khơi mào, tính cách người này có thù tất báo, tuy nhiên chủ ý của Lâm Xuyên lúc đó chỉ là biết thời biết thế mà thôi, nhưng nếu sự tình thành công, tự nhiên mọi việc đều tốt, nhưng tính kế không thành công, đương nhiên Lâm Xuyên sẽ phải chịu lửa giận của hăn.

Đúng dịp Lâm Xuyên bị Lâm gia đuổi ra khỏi cửa, Mộ Căn Ngôn chỉ nhẹ nhàng châm ngòi, quả nhiên Lâm Xuyên cắn câu, hiện tại cô ả đã bị Lâm Mộ Sơn cảnh cáo, không dám về lại Lâm gia, hiện giờ ba mẹ ả không

dám tiếp xúc với ả, người duy nhất xem như yêu thương ả, cũng chỉ có bác Lâm Mẫn thôi.

Vốn ả muốn nhờ Lâm Mẫn sai người đánh Ninh Vân Hoan một trận xả giận mà thôi, nhưng ả không dám làm, vì bên cạnh Ninh Vân Hoan có đến vài vệ sĩ, lúc trước ả từng tận mắt nhìn thấy vệ sĩ đánh Mộ Căn Ngôn, nên không dám khinh thường, từ nhỏ Lâm Xuyên đã được Lâm Mẫn vô cùng yêu thương, vừa nghe đến ả muốn trút giận, đương nhiên lập tức đáp ứng.

Tuy hiện giờ Lâm Mẫn bị ba Lan dưỡng thành tính tình kiêu căng, rất cuộc bà ta vẫn là phu nhân của ba Lan, nếu muốn đòi đi hai thủ hạ của ba Lan là chuyện vô cùng dễ dàng, bà ta vốn không có ý gì, nhưng vì thấy Ninh Vân Hoan không vừa mắt, lại có thể giúp Lâm Xuyên hả giận, dù sao cũng sẽ không làm cô thiếu tay thiếu chân, vì vậy hoàn toàn không quan tâm việc Ninh Vân Hoan có ít đi vệ sĩ thì sẽ phát sinh chuyện gì.

Mà Mộ Căn Ngôn đã chờ đợi cơ hội này từ lâu, hẳn vẫn sai người nhìn chăm chăm Lâm Xuyên và Lâm Mẫn, chờ đến thời cơ, không chút nghi ngại thuận tiện sai người bắt Ninh Vân Hoan lên xe, đồng hành còn có đại tiểu thư Lý gia, rõ ràng hẳn cũng sai người tóm lấy, dù sao thế lực trong quân của Lý gia không nhỏ, rất quan trọng, bọn hắn luôn luôn xem Lâm gia như Thiên Lô sai đâu đánh đó, Lâm gia huy hoàng đã lâu quá rồi, lâu đến mức khiến hắn nhìn không vừa mắt.

Mộ Căn Ngôn là người có chí lớn, sớm muộn gì hắn cũng sẽ thu Mộ gia về túi, đến lúc đó tình huống Mộ gia như vậy hẳn hẳn không thỏa mãn, một thế hệ Lâm gia này không có nhân vật xuất chúng nào, đến lúc đó nếu có thể tiêu trừ một ít thế lực Lâm gia, như đại thụ thay lá, thu về những thứ có lợi cho bản thân, như thế mới tốt.

Nghĩ vậy, vốn Lý Phán Phán không có trong kế hoạch của hắn cũng bị bắt luôn, hắn muốn sau khi xong chuyện sẽ đổ hết toàn bộ lên người Lâm

Xuyến, còn Lâm Xuyến bị Lâm Mậu Sơn đuổi ra khỏi Liễu gia, chỉ cần ả họ Lâm còn sống, một ngày, một khi đào đến chuyện này sẽ do lão ba lão mẹ của ả ta gánh chịu trách nhiệm, Lý Phán Phán là tiểu thư được Lý gia sủng ái, nếu xảy ra chuyện, Mộ Cẩn Ngôn nghĩ đến vị lão thái gia ở Lý gia kia sẽ nể mặt ông dượng Lâm Mậu Sơn mà không truy cứu chuyện này, nhưng khẳng định trong lòng sẽ sinh ra vương mắc, đây chính là kinh hỉ ngoài ý muốn rồi.

Người duy nhất bị bắt lầm, chỉ có Cố Doanh Tích mà thôi, tính cách Lan Lăng Yến cẩn thận, qua điều tra sơ cho thấy Cố Doanh Tích có khả năng bị bắt lầm, nhưng anh vẫn muốn cẩn thận hơn, phát hiện quả thật ả ta bị bắt lầm, nguyên nhân do xông lên chặn đường Ninh Vân Hoan, chỉ muốn tìm cô cứu mạng thôi, vị Âu Dương Chấn Thiên kia đã tìm được Cố Doanh Tích, cũng biết sau lưng ả ta còn có đàn ông khác, trong cơn giận dữ, muốn giết chết Ninh Vân Thành.

Cố Doanh Tích gặp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nhưng ả lại không biết ai, nghĩ đến Ninh Vân Thành là người Ninh gia, ả chỉ có để Ninh gia giúp nghĩ biện pháp, nhưng ả tìm không thấy ba Ninh, hiện giờ Ninh phu nhân còn đang ở viện điều dưỡng, ả chỉ có thể phiền chán đi tìm Ninh Vân Hoan ở trường học, không ngờ chó ngáp phải ruồi, vừa lúc bị người của Mộ Cẩn Ngôn bắt đi luôn.

Chủ ý của Mộ Cẩn Ngôn khá hay, nhưng nửa đường lại bị người khác cướp mất, Đông Phương Ngạo Thế dẫn đầu trực tiếp va chạm xe hãm, hiện giờ tin tức sáng nay còn đang thông báo tai nạn va chạm xe.

Thủ đoạn trực tiếp ngang tàng như vậy đoán chừng Mộ Cẩn Ngôn kẻ luôn được người ta bồi ăn cơm vẫn chưa bao giờ gặp, Lan Lăng Yến vội vã tìm vợ, nên vẫn chưa tính sổ với hãm, nhưng dù nói như thế nào, lần này Mộ Cẩn Ngôn đã tổn thất lớn.

Hắn rất sợ việc phái người bắt Ninh Vân Hoan sẽ không thành công nên đều phái những người tinh nhuệ hắn đã âm thầm huấn luyện từ khi hắn còn nhỏ, những người này có thể nói là cùng lớn lên với hắn, không chỉ chịu ân huệ của hắn, những điều kiện vật chất đều không thể mua chuộc được bọn họ, chuyện lần này hắn vô cùng xem trọng, muốn đổ hết lên người Lâm gia, cho nên đã phái những người tâm phúc mà hắn tin nhiệm nhất.

Nhưng hiện giờ bị người ta chiếm, hắn lúc này Mộ Căn Ngôn chỉ muốn thổ huyết thôi?

Cái tên ảo là Đông Phương Ngạo Thế kia, cuối cùng đã làm được một chuyện tốt!

Nguyên nhân trong này cũng có một phần của Lâm Mẫn, chỉ cần Lâm gia vẫn còn, ba Lan không thể để bà ta chịu thiệt, cho nên dù Ninh Vân Hoan biết Lâm Mẫn đã làm chuyện quái gì, nhưng cũng thật sự không có khả năng làm gì bà ta, hưởng chi trước kia con dâu của bà ta có quan hệ không rõ ràng với Lan Lăng Yến, nhưng sau này Lâm Mẫn không thích Ninh Vân Hoan, anh vẫn có thể thấy được.

Sau này Ninh Vân Hoan biết chuyện của Lâm Mẫn cũng không có chỗ tốt gì, chỉ có thể để cho trong lòng bà càng thêm không cam lòng mà thôi, chuyện mẹ chồng nàng dâu không phải việc đàn ông nên xen vào, Lan Lăng Yến cũng không muốn bảo vệ Lâm Mẫn, xem như anh đã nhìn ra, Lâm Mẫn biến thành dáng vẻ hiện tại, là trừng phạt lớn nhất của ba Lan đối với bà, dạy cho ngoan, nói không chừng lại là chuyện xấu, bà ta cứ hồ đồ như vậy cả đời đi, tuy chuyện lần này không hoàn toàn thương tổn đến Lâm Mẫn, nhưng Lan Lăng Yến cũng sẽ không dễ dàng để yên như vậy.

Ít nhất hai người Lâm Xuyên và Mộ Căn Ngôn, anh đã ghi nhớ trong lòng.

Lại nói đến Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan cũng không dám hỏi lại chủ mưu thật sự là kẻ nào, Lan Lăng Yến không cần nhớ đến chuyện này mới tốt.

Chuyện bị bắt cóc đã qua hai ngày, trong lúc đó người của Lý gia cũng đến một lần, ai đã làm chuyện tốt này sau lưng trong lòng bọn họ đều đã rõ ràng, tuy Lý Phán Phán bị liên lụy, nhưng nghe cô ta nói Ninh Vân Hoan vẫn chiếu cố cô ta, người Lý gia nhận phần nhân tình này, đến cửa đưa nhiều lễ vật tạ lễ cho Ninh Vân Hoan.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Mầm Mống Oán Hận

Bị Lan Lăng Yển bắt ở nhà hai ngày, Ninh Vân Hoan vốn không bị thương, nhiều lắm thì cũng chỉ bị cành cây quệt vào mặt và tay khi chạy trốn thôi, nhưng đầu bếp trong nhà lại làm các loại canh bổ dưỡng bồi bổ cho cô, không chỉ có tác dụng dưỡng nhan, khí sắc cũng tốt lên rất nhiều, vẻ mệt mỏi sau khi bị bắt cóc đã mất tăm mất tích chỉ sau hai ngày.

Lan Lăng Yển lại nói dù thân thể không bị thương nhưng vẫn phải nghỉ ngơi ổn định tâm trạng, mỗi lần muốn kháng nghị, Ninh Vân Hoan không cường thế bằng người ta chỉ có thể gật đầu đồng ý, bị bắt ở trong nhà hai ngày, khó khăn lắm mới được đi ra ngoài, trước tiên Ninh Vân Hoan đến trường học một chuyến.

Lý Phán Phán không có trong lớp học, dù sao thì lần bắt cóc này cũng dọa cho cô ta sợ hãi, cô ta vẫn luôn được bảo vệ tốt như vậy, nhưng lúc đó cô ta suýt chút nữa là bị Đông Phương Ngạo Thế hạ lệnh cho người luân gian, lại bị đánh mấy roi, tình hình có nghiêm trọng hơn cô một chút.

Nhưng Ninh Vân Hoan cũng không đồng tình với việc cô ta bị thương, mặc dù Lý Phán Phán bị liên lụy bởi cô, nhưng xét cho cùng, nếu không phải cô ta đồng tình với Cố Doanh Tích, bị ả ta đẩy xuống nước, nếu cô ta thành thật nghe lời cô, đợi tới lúc Lan Lăng Yển tới cứu kịp thời, cô ta sẽ không phải chịu những kinh sợ đó, cũng sẽ không bị thương.

Bất quá cũng để Lý gia biết khuê nữ bảo bối nhà họ bị thương vì Cố Doanh Tích, chắc chắn sẽ không tha cho ả ta, nhưng nghĩ tới Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan không khỏi nghĩ tới chuyện cô đã mặc kệ ả ta trên

hòn đảo của Long Minh, kiếp này ả ta ở cùng với Đông Phương Ngạo Thế cũng không mấy vui vẻ đi.

Đông Phương Ngạo Thế ghét cay ghét đắng phụ nữ, hận phụ nữ, kiếp trước ngay từ đầu hắn ta đã đối xử tàn bạo với nữ chủ, nhưng sau đó ngược đãi mãi thành ra thâm tình, cũng không biết có phải hắn của kiếp trước ném qua vô vàn mỹ nữ nên mới nhìn trúng Cố Doanh Tích tướng mạo tầm thường hay không, dù sao thì ăn nhiều thịt cá muốn thay đổi khẩu vị cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng tình hình của kiếp này lại là Đông Phương Ngạo Thế hiểu lầm Cố Doanh Tích là người phụ nữ của Lan Lăng Yến nên mới chơi ả ta, nhưng sau đó phát hiện chỉ vì biểu tình của Cố Doanh Tích làm hắn hiểu lầm, hơn nữa lúc sắp rời đi Đông Phương Long còn xuất hiện, chắc chắn làm cho Đông Phương Ngạo Thế vì nhận nhầm người mà thẹn quá hóa giận, lúc ở trên trực thăng Ninh Vân Hoan còn nghe thấy Cố Doanh Tích bày tỏ với Lan Lăng Yến, theo tính cách của Đông Phương Ngạo Thế, phỏng chừng lúc này hận Cố Doanh Tích thấu xương rồi.

Không biết trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, hào quang của nữ chủ có phát huy tác dụng một lần nữa không đây! Ninh Vân Hoan nghĩ như vậy, có chút không phúc hậu nở nụ cười.

Cô không thấy Lý Phán Phán trong lớp, sau khi tiết học tự chọn kết thúc, cô không muốn gây người ở trường học nữa, gọi điện thoại cho vệ sĩ xong liền ra ngoài cổng trường. Xe đã sớm đỗ ở bên ngoài cổng trường, hai vệ sĩ cũng đã ở trong phòng bảo vệ, nhìn thấy Ninh Vân Hoan đi ra, vội vàng tới đón.

Kể từ sau khi bị bắt cóc, Lan Cửu càng cẩn thận hơn, mấy người lần trước ba Lan cho cô không biết đã bị điều đi đâu, Ninh Vân Hoan có hỏi qua một lần, Lan Lăng Yến không trực tiếp trả lời câu hỏi, chỉ nói một thời

gian sau sẽ gặp, cô biết có lẽ hai vệ sĩ đó đang bị trừng phạt, nhưng chắc chắn là không có nguy hiểm tới tính mạng.

Lúc lên xe Lan Lăng Yến gọi điện tới hẹn cô đi ăn trưa, sau khi xe khởi động Ninh Vân Hoan lấy điện thoại ra chơi chòe trơi, cúi đầu có chút mệt, cô đặt điện thoại xuống day day trán và mắt, nhìn ra ngoài trời, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đã lâu không gặp.

Phó Viện được một người đàn ông cao lớn ôm trong lòng, khi tên đàn ông kia cúi đầu lộ ra khuôn mặt nghiêng của hắn, cũng là một người quen, là kẻ bị Lan Lăng Yến đánh cho trọng thương phải ra nước ngoài điều trị, nghe nói vừa mới về nước, kẻ đó không phải là Tần Dật thì còn có thể là ai!

Lần trước Lý Phán Phán bị bắt cóc còn nói tốt cho hắn ta, không ngờ đôi câu nam nữ này lại nhân lúc Lý Phán Phán nghỉ ngơi dưỡng thương mà câu tam đáp tứ với nhau, cũng không biết Phó Viện lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy. Nghe nói Tần gia phòng bị cô ta một cách thâm nghiêm, nhưng vẫn để cô ta chui qua lỗ hổng, nhìn bộ dáng hai kẻ đó ở với nhau, chắc chắn không phải lần đầu hẹn hò.

Hai kẻ ôm ấp nhau đi vào một nhà hàng, Ninh Vân Hoan lấy điện thoại ra chụp một cái từ xa, nhìn thấy Tần Dật rất miễn cảm quay đầu nhìn về hướng của cô, cô vội vàng ấn nút chụp liên hoàn, Phó Viện cũng quay đầu lại, xe từ từ chạy xa rồi, cô mới thôi không chụp nữa.

Tần Dật nhìn về hướng cô một lúc, lại không phát hiện ra điểm kì quái nào, chỉ có thể ôm Phó Viện tiếp tục đi vào nhà hàng. Khoảng thời gian trước hắn bị đưa ra nước ngoài điều trị, vì thương thế khá nặng, gần như không thể ra ngoài tìm phụ nữ, hắn cố gắng dưỡng thương, khó khăn lắm mới về nước, vẫn chưa kịp chơi Lý Phán Phán, Phó Viện này đã tự động dâng tới cửa rồi.

Đồ tự đưa tới cửa thì không cần từ chối, mặc dù lúc trước Lý Phán Phán có phát hiện ra hấn ta có qua lại với Phó Viện, Tần lão gia cũng cảnh cáo hấn ta hai lần, nhưng lần này Lý Phán Phán bị thương, hấn không nhịn nổi nữa, tất nhiên nhân cơ hội hưởng thụ một chút rồi nói sau.

Nhưng trong lòng Tần Dật cũng lo Lý Phán Phán sẽ phát hiện, cánh tay và chân của hấn bị trọng thương, cánh tay không thể dùng sức như trước kia nữa, có những ngày thời tiết xấu còn cảm thấy chân đau nhức đứng không vững, một khi trời mưa là lại đau, với tình trạng này hấn không thể trở lại quân đội được nữa, Tần lão gia đã bắt đầu bồi dưỡng em họ của hấn rồi, nếu Tần Dật không thể có được quyền lực trong quân đội, chắc chắn sẽ rơi vào tay em họ của hấn, nỗ lực nhiều năm như vậy, hấn sao có thể cam tâm?

Cho nên chỉ có bắt chặt Lý Phán Phán, nể mặt Lý gia, Tần lão gia cũng không thể hoàn toàn từ bỏ hấn!

Tần Dật không hề biết rằng cảnh hấn và Phó Viện đi với nhau đã bị Ninh Vân Hoan chụp ảnh lại, hơn nữa cô còn mang ý đồ xấu xa muốn cho Lý Phán Phán xem mấy tấm ảnh này nữa.

Mặc dù Lý Phán Phán thật tâm yêu Tần Dật, nhưng trong thời gian cô ta dưỡng thương, lại bị kinh sợ như vậy, cô không tin chuyện vị hôn phu ở cùng khuê mật của cô ta lại không thể kích thích cô ta, nếu như không thể kích thích được, xem như ân tình Lý Phán Phán cho cô mượn điện thoại khi trước coi như trả hết, Ninh Vân Hoan chuẩn bị cách xa thánh mẫu bất chấp không có nguyên tắc này một chút.

Nhưng không đợi Ninh Vân Hoan gửi ảnh cho Lý Phán Phán, Ninh Vân Thành vẻ ngoài nhếch nhác đã dẫn người tới tận trường tìm cô!

Đoạn thoài gian này, Ninh Vân Thành không có tin tức gì về Cố Doanh Tích, trong lòng lo lắng sợ hãi ả ta xảy ra chuyện, lại thêm Âu Dương Chấn Thiên uy hiếp hấn, chinh hấn mất gần nửa cái mạng, bởi vì Cố Doanh Tích mất tung tích, mấy tên đàn ông liền gấp gáp lo lắng. Lúc này cũng không để ý gì tới tư thù nữa, Âu Dương Chấn Thiên tạm thời có nhận thức chung với Ninh Vân Thành, hai người không tìm đối phương gây phiền phức nữa, ngược lại bắt đầu suy nghĩ xem rốt cuộc Cố Doanh Tích đang ở đâu.

Mấy người nghĩ cẩn thận, hiện nay Cố Doanh Tích không có trong trường, nhân duyên trong trường của ả rất tốt, không có khả năng có người tìm ả gây phiền phức. Khi làm việc ả cũng chăm chỉ nghiêm túc, lại thêm Ninh Vân Thành không dám đi vào Quan lại quyền quý, lần trước hấn bị Lan Bưu dọa cho sợ chết khiếp, nếu đi vào đó không phải giống như dê vào miệng cọp hay sao, cho nên Âu Dương Chấn Thiên nhận mệnh đi vào một lần, lúc trở ra sắc mặt hấn vô cùng khó coi. Không mở miệng nhắc tới Quan lại quyền quý nữa, mấy tên đàn ông nghĩ nghĩ, Ninh Vân Thành loại trừ những người hấn không thể động vào, theo bản năng liền nghĩ tới do Ninh Vân Hoan làm.

Ninh Vân Hoan vừa ra khỏi cổng trường, liền có một cánh tay to lớn bắt lấy cô, chỉ là vẫn chưa bắt được người đã bị vệ sĩ ở bên cạnh bắt như bắt gà, mặc dù thân hình Ninh Vân Thành cao lớn, nhưng trong tay vệ sĩ cao hơn mét chín lại cường hấn ra tay không hạ thủ lưu tình, hấn có giãy cũng không thoát, lúc này bị người ta tóm lấy cổ áo, đập đập chân, sắc mặt đỏ rần, hấn hét lên:

"Thả tao ra!"

Âu Dương Chấn Thiên cao hơn hấn một chút, không bị nhấc bổng lên, nhưng hoàn cảnh của hấn cũng không tốt hơn Ninh Vân Thành là bao, hấn ta bị đánh mấy cái vào bụng, lúc này đang ôm bụng ngã trên mặt đất, tạo hình mái tóc nửa vời của hấn đã sớm bị hỏng, ngón ngang trên mặt hấn, cái

vẻ đào hoa của hắn đã bay biến, ngược lại còn hung tợn nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan.

"Cô tốt nhất nên thành thật một chút, tôi chỉ muốn mang cô về hỏi thăm một chút về tung tích của người phụ nữ của tôi, đừng có rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt!" Cả đời Âu Dương Chấn Thiên chưa từng bị thua thiệt như thế này, lúc này nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Ninh Vân Hoan, càng nhìn càng cảm thấy cô khiến cho người ta chán ghét ghê tởm, loại phụ nữ nhan sắc không ra gì như cô, người xinh đẹp hơn cô hắn đã nhìn thấy nhiều rồi, lúc này nhìn thấy cô nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt giống như tất cả những người phụ nữ khác vì danh lợi mà nhìn hắn như vậy, thật sự là đáng ghét.

Ninh Vân Hoan thấy ánh mắt của hắn, dở khóc dở cười, vẫy vẫy tay: "Mang bọn họ về, tôi thật sự muốn xem xem, hắn vốn dĩ muốn hỏi tôi về tung tích của người yêu hắn như thế nào, muốn cho tôi uống rượu phạt như thế nào!"

Sắc mặt Âu Dương Chấn Thiên xanh trắng, đang định mở miệng nói chuyện, vệ sĩ chẳng hề khách khí đã bắt hắn ta lại, mặc dù lúc này Ninh Vân Thành không bị đánh, nhưng ánh mắt hắn nhìn Ninh Vân Hoan có chút kiêng dè.

Hắn cảm thấy Ninh Vân Hoan hoàn toàn không giống trước đây, không những không quẫn quýt lấy hắn nữa, mà còn không thèm để ý gì tới hắn. Lúc trước khi cô em gái này còn quẫn quýt bên hắn, hắn cảm thấy phiền, tránh đi còn không kịp, hiện nay Ninh Vân Hoan không bám lấy hắn nữa, trong lòng Ninh Vân Thành cảm thấy như bị phản bội, càng nhìn càng thấy Ninh Vân Hoan không thuận mắt.

"Tao cảnh cáo mày, mày cho rằng đây là đâu, trước mặt mọi người mà muốn bắt bọn tao đi sao?" Ninh Vân Thành căm hận nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan, hận không có một con dao trên tay, hắn ta nhất định sẽ đâm nát

lồng ngực cô, xem xem trái tim của cô có phải màu đen hay không, hiện nay không những xúi giục ba mẹ không quan tâm hẳn, còn nịnh nọt ba mẹ giao lại công ty cho mình, hiện nay hẳn rơi vào tình cảnh này, lại bị nợ tiền sòng bạc, tất cả đều do cô hại!

Ninh Vân Hoan không nhịn được cười ra tiếng, hai kẻ Âu Dương Chấn Thiên là cái thá gì, lúc bọn chúng muốn bắt cô cũng không nghĩ xem đây là chỗ nào, còn không phải muốn bắt cô đi trước mặt mọi người hay sao, nếu cô vẫn không có chỗ dựa giống như kiếp trước, phỏng chừng lần này đã bị Âu Dương Chấn Thiên bắt cóc sỉ nhục một phen rồi, cô cũng chẳng thể đấu lại bọn chúng.

Đáng tiếc phong thủy luân chuyển, Âu Dương Chấn Thiên không thể sỉ nhục cô, ngược lại còn rơi vào trong tay cô!

Âu Dương Chấn Thiên vốn là họa sĩ nổi tiếng quốc tế, mấy năm trước vô cùng nghèo túng, kiếp trước từ trong miệng Cổ Doanh Tích mà Ninh Vân Hoan biết được, trước khi hẳn ta nổi tiếng, có một người bạn gái vô cùng xinh đẹp, kiếp trước cô ta không ngừng cố vũ hẳn học nghệ thuật, nhưng người phụ nữ không biết xấu hổ kia, bị Âu Dương Chấn Thiên bắt gặp cô ta ngoại tình, cho nên Âu Dương Chấn Thiên dưới sự phẫn nộ vẽ nên bức tranh bầu trời làm cho hẳn ta nổi tiếng, được mệnh danh là Picasso trẻ tuổi, đến nay một bức tranh của hẳn ở nước ngoài ít nhất cũng đáng giá 100 nghìn đô trở lên (bà tác giả chém ác thật).

Chỉ là hẳn ta không màng danh lợi, cho nên một năm chỉ vẽ mười mấy hai mươi bức, có linh cảm mới vẽ, bình thường đi loạn khắp nơi, mong có thể tìm được nguồn cảm hứng, không giống như trước đây, một năm vẽ cả trăm bức, đơn thuần chỉ vì muốn kiếm tiền.

Cũng bởi vì vậy, trong giới đàn ông, tính cách Âu Dương Chấn Thiên được xem như cổ quái, nhưng có lẽ Cổ Doanh Tích là người sùng bái hẳn nhất, kiếp trước cô cũng cho rằng Âu Dương Chấn Thiên là người coi tiền

như rác rưởi, nhưng lúc này nhìn thấy Âu Dương Chấn Thiên, trong lòng không khỏi hờ lạnh.

Bất chấp hai người oán hận nhìn mình, Ninh Vân Hoan cho người bắt nhét bọn chúng vào xe, cô cũng không muốn ngồi cùng xe với hai người này, cho nên một vệ sĩ khác lái hai tên đó lên xe taxi.

Vì chuyện Ninh Vân Hoan bị bắt cóc mà ba Lan ở lại thêm mấy ngày, cho nên Lan Lăng Yến bị ông gọi qua. Khi Ninh Vân Hoan về nhà trong nhà cũng không có ai, hai kẻ Âu Dương Chấn Thiên và Ninh Vân Thành bị trói tay sau lưng, khi nhìn thấy ngọn núi này, Ninh Vân Thành ngơ ngác, sau đó lại cười lạnh:

"Mày lấy tiền của ba, đi thuê ngọn núi này, mày có biết, tài sản Ninh gia không phải của một mình mày hay không, nếu như tổ tông dưới suối vàng linh thiêng, biết được đứa con gái táng gia bại sản như mày, có tin nửa đêm lấy đi mạng của mày hay không!" Từ sau khi gặp Cố Doanh Tích, Ninh Vân Thành tin tưởng rằng ông trời đã có sắp đặt, cho nên những thứ về vận mệnh linh hồn, hẳn ta cũng tin.

Ngọn núi này vừa nhìn liền biết là tài sản tư nhân của người khác, vị trí lại ở trong thủ đô, là nơi có tiền cũng không mua được, đừng nói Ninh Vân Hoan có công ty Ninh gia trong tay, cho dù bán công ty Ninh gia có được 200 triệu tệ, cô cũng không thể mua được một ngọn núi ở đây!

Ninh Vân Hoan lười chẳng muốn để tâm tới hẳn, người hầu tới rất nhanh, một nữ giúp việc nhanh chóng nhận lấy cái túi sách trên tay Ninh Vân Hoan, cũng không thèm nhìn hai kẻ bị trói ta ở phía sau, mang theo ý cười hỏi:

"Phu nhân trở về rồi ạ."

Hai từ phu nhân làm cho Ninh Vân Thành kinh ngạc tới mức đờ người, một lúc sau mới kinh hãi hét toáng lên:

"Mày cứ nhiên lại tìm dã nam nhân? Còn chưa tốt nghiệp đại học đã ở cùng người ta. Nếu ba biết được, nhất định sẽ đuổi mày ra khỏi nhà." Hấn ta lại nghĩ tới ngọn núi này, cười lạnh: "Thì ra là bám theo ông già nào đó, chẳng trách giống như biến thành một người khác, loại không biết xấu hổ!"

Nhận nước ép trái cây nhấp một ngụm, Ninh Vân Hoan mới nói với vệ sĩ ở bên cạnh: "Đánh cho hấn ta một trận, để cho hấn ta thành thật một chút, nếu còn không im mồm, cầm đồ đến bạt tai hấn, cho đến khi nào nghe lời thì thôi!"

Nói xong lời này, hai vệ sĩ chẳng cần nghĩ ngợi liền đánh cho Ninh Vân Thành gào khóc thảm thiết, Ninh Vân Hoan mới cười: "Muốn so sánh về trình độ trơ trẽn, còn ai có thể mạnh hơn Cố Doanh Tích hay sao? Anh đã quỳ lạy trước khi tôi về nhà đã vạch trần chuyện ả ta dâm loạn với mấy người đàn ông cùng lúc rồi hay sao? Anh có biết là, người trong lòng của anh còn cầu xin chồng tôi đung vào ả ta đấy, trước mặt mọi người nói rằng rất thích chồng tôi, còn nói nguyện ý cùng hưởng một chồng với tôi đấy, muốn so về trơ trẽn, ai có thể vượt qua ả ta?"

Lời nói của Ninh Vân Hoan làm cho Âu Dương Chấn Thiên vốn đang kiêu ngạo bất tuân phải thay đổi vẻ mặt, nghĩ tới người trong lòng giống như bạch liên hoa, bất giác phản bác: "Không phải!"

"Cái gì không phải? Anh còn nghĩ anh là người đặc biệt hay sao? Chẳng qua cũng chỉ là một trong những vị khách của ả ta thôi, cơ mà Ninh Vân Thành nguyện ý làm con rùa rụt đầu, cùng hưởng một người phụ nữ với kẻ khác, nếu anh không tin thì hỏi thử Cố Thiếu Đào của Cố gia xem, loại phụ nữ ngay cả em trai mình cũng lôi lên giường, còn giả vờ thanh thuần cho ai xem!"

"Sao mày lại biết?" Chuyện này vốn là chuyện xấu hổ, ngay cả người Cố gia cũng bị giấu diếm kỹ, Ninh Vân Thành không ngờ lúc này Ninh Vân Hoan lại nói ra như vậy, hấn ta kinh ngạc thốt lên một câu chứng minh cho

lời nói của cô là sự thật, Âu Dương Chấn Thiên nhất thời vô cùng kinh ngạc, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Trong lòng hắn Cố Doanh Tích là một cô gái tốt thuần khiết giữ mình trong sạch, ả ta nguyện ý đi bán thân, chẳng qua chỉ vì muốn chữa bệnh cho mẹ thôi, trước đây xem như Ninh Vân Thành là người đàn ông của ả, nhưng không phải lỗi của ả, nhưng sau khi tra ra Ninh Vân Thành chỉ là loại công tử vô dụng của gia đình không quá giàu có, hắn căn bản không thèm để tâm tới Ninh Vân Thành, còn chuẩn bị đưa Cố Doanh Tích ra nước ngoài, còn muốn cho ả ta sống một cuộc sống như công chúa, không ngờ Ninh Vân Hoan lại tiết lộ chuyện ả ta là một người phụ nữ phóng đảng như vậy!

"Sao có thể? Tích Nhi sao có thể là loại người như vậy, nếu cô còn nói linh tinh, tôi sẽ không khách khí nữa đâu!" Lúc này Âu Dương Chấn Thiên hồn siêu phách lạc, Ninh Vân Thành lại chìm đắm trong đau khổ vì Cố Doanh Tích lại thèm muốn người đàn ông của Ninh Vân Hoan, hắn không muốn tin lời nói của Ninh Vân Hoan, nhưng lại nghĩ tới biểu tình của Cố Doanh Tích khi gặp người đàn ông đó ở Ninh gia, biểu tình vô cùng khác lạ.

Có những lúc ở trên giường ả ta vô thức gọi tên người đàn ông khác, nhưng Ninh Vân Thành không dám nghĩ ngợi, lúc này mới thật sự tin tưởng, trong lòng không khỏi oán hận.

Cho dù là người đàn ông hiền lành tới đâu cũng phải có lúc phần nộ, nhất là sau khi hắn bỏ ra tất cả vì Cố Doanh Tích, lại biết được Cố Doanh Tích không thích hắn, thậm chí còn thầm mến người đàn ông của Ninh Vân Hoan, hắn không khỏi phỏng đoán có phải Cố Doanh Tích chỉ vì muốn lợi dụng hắn, lợi dụng muốn hắn hiến thận và bỏ ra tất cả vì ả.

Ninh Vân Thành hiểu được địch ý của Ninh Vân Hoan đối với hắn rồi, trong lòng hắn em gái vốn luôn thích dính lấy hắn, là kẻ đường dai ngoắt

có chết cũng không gạt đi được, một người em gái nhu thuận như vậy sau này lại thay đổi tính cách, phỏng chừng bởi vì nguyên nhân Cố Doanh Tích muốn cướp đàn ông với cô đi.

Vừa nghĩ như vậy, trước mắt Ninh Vân Thành mờ mịt, hắn không dám tin, trong lòng giống như bị đao khoét, đang không ngừng phun ra máu tươi, còn đau đớn hơn gấp trăm lần so với những cú đánh lên da thịt, Ninh Vân Thành ngồi phịch trên mặt đất như chó chết, Ninh Vân Hoan nhìn thấy ánh mắt tối tăm của hắn, đột nhiên cười lên, vẫy vẫy tay:

"Để bọn họ cút đi!" Lúc này chỉ đánh cho hai kẻ bọn chúng nửa sống nửa chết thực sự quá tiện nghi cho bọn chúng, hai kẻ này không phải là con chó trung thành trong hậu cung của Cố Doanh Tích hay sao, để cho bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau đi. Bị đánh gần chết, trong lòng Ninh Vân Thành đã gieo xuống mầm mống oán hận, sẽ có một ngày bùng phát, chẳng có vở kịch nào hay hơn vở kịch Cố Doanh Tích bị những con chó trung thành của ả ta trở mặt cả, kịch hay sau này còn nhiều!

Không phải chết trong im lặng mà là bùng phát trong im lặng, Ninh Vân Thành bỏ ra tất cả vì Cố Doanh Tích, hắn khổ tâm muốn chết! Vở kịch hay này, Ninh Vân Hoan muốn từ từ thưởng thức, dù sao để hai kẻ kia mâu thuẫn với nhau, cô đã tốn không ít công sức đấy!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Gây Chuyện

Không kịp đợi tới lúc Ninh Vân Hoan gửi những tấm ảnh thân mật của Tần Dật và Phó Viện cho Lý Phán Phán, hào quang nữ chủ của Cổ Doanh Tích lại phát huy tác dụng một lần nữa, tình hình ban đầu như vậy, ả ta bị rơi vào tay Đông Phương Ngạo Thế, nhưng nửa tháng sau, ả ta lại được một chiếc xe đưa về Cổ gia.

Không thiếu cánh tay cái chân nào, cũng không mày chau mặt ủ, thậm chí theo như ảnh chụp của người theo dõi Cổ gia chụp lại thì, sắc mặt ả ta thậm chí còn hồng hào đầy xuân sắc!

Đây là đái ngộ của nữ chủ sao? Gặp phải tiện nam như Đông Phương Ngạo Thế, trong tình cảnh đâu đâu cũng bất lợi, Long Minh còn có thể thả ả ta ra một cách an toàn, thậm chí còn không sợ khi ả ta ra ngoài sẽ nói linh tinh gì đó. Lúc trước cô và Lý Phán Phán không bị hội Long Minh làm khó, ngoài nguyên nhân vì Lan Lăng Yến, còn có nguyên nhân về xuất thân vốn có của Lý Phán Phán không kém, Long Minh luôn coi mình là vinh quang của Trung Quốc, nếu đã thả Lý Phán Phán, tất nhiên sẽ không gây phiền phức cho cô ta nữa.

Nhưng Cổ Doanh Tích có xuất thân ra sao, liền dễ dàng thả ả ta ra như vậy hay sao, giữa đêm khuya, điện thoại trên bàn trà của Ninh Vân Hoan vang lên, mở ra xem tin nhắn, đột nhiên trong lòng cảm thấy buồn bực.

Chỉ là cô buồn bực, Lan Lăng Yến còn buồn bực hơn cô, nhìn thấy bộ dáng nhìn chăm chăm vào điện thoại của cô, không cần cố gắng nhìn nội dung, anh đã biết là tin tức gì rồi. Nếu không phải tính cách Lan Lăng Yến

trầm mặc, e rằng lúc này hận không thể bắt tóc rồi, sao anh lại có cảm giác chỉ cần Cố Doanh Tích xuất hiện, liền có cảm giác ả ta tranh giành sủng ái của anh? Vật nhỏ Lan Ý đã bị mang đi rồi, nhưng Cố Doanh Tích chỗ nào cũng nhúng tay vào, vận khí của ả ta thật sự là tốt đến mức nghịch thiên. Mỗi một lần trải qua chuyện không lành, đều có thể mang tới kinh hỉ ngoài tưởng tượng cho ả ta.

Lần này ả ta bị bắt tới Long Minh, bị Đông Phương Ngạo Thế cường bạo, theo lí mà nói với tính cách tự cao tự đại của Đông Phương Ngạo Thế, sau khi biết hẳn đoán sai thân phận của Cố Doanh Tích, thẹn quá hóa giận đáng nhẽ phải giết chết ả ta, nhưng không biết có phải Cố Doanh Tích trời sinh đã có bản lĩnh hay không, hình như vào lúc Đông Phương Ngạo Thế chuẩn bị giết chết ả, không biết tại sao ả lại có thể trốn thoát, còn được người của hội Long Minh đưa về nhà.

Tình hình cụ thể ra sao, bởi vì có Đông Phương Long ở đó, Lan Lăng Yến cũng không thăm dò quá kĩ, nhưng theo tư liệu và suy đoán hiện nay của anh, hoặc là Cố Doanh Tích quyến rũ được Đông Phương Long, hoặc là phát sinh sự cố ngoài ý muốn nào đó, làm cho Đông Phương Ngạo Thế mềm lòng hoặc là cảm thấy ả ta có giá trị lợi dụng. Mặc dù Long Minh được xưng là hành hiệp trượng nghĩa, nhưng chỉ cần vẫn mang danh hắc đạo, thân là thủ lĩnh hội Long Minh- Đông Phương Long không thể là người mềm lòng, Cố Doanh Tích có thể thoát ra khỏi bàn tay của ông ta, đúng là kì quái.

Chỉ cần nghĩ tới bộ dáng người đàn bà điên đó nói thích anh, lại thấy hiện nay Ninh Vân Hoan vô cùng để ý tới tin tức về ả, nghiêng đầu nhìn vào điện thoại, còn thấy cô nhìn ảnh Cố Doanh Tích ngây người. Nếu không phải Lan Lăng Yến biết bà xã chán ghét ả họ Cố kia, nói không chừng lúc này anh sẽ cho rằng cô bị cái khí chất cổ quái của ả ta thu hút nữa đấy, nhưng tại sao anh lại cảm thấy Ninh Vân Hoan chẳng hề lo lắng

về chuyện ả ta thích anh vậy, ngược lại bộ dáng hứng thú khi nghe chuyện về Cố Doanh Tích của cô không phải rất quý dị hay sao?

Lan Lăng Yến bị những suy nghĩ trong lòng chọc cười, nhìn thấy bộ dáng Ninh Vân Hoan nhìn chăm chăm điện thoại, ánh mắt sáng ngời, lúc này anh mới chậm rãi mở miệng:

"Cẩn thận đối với ả ta như vậy, em cảm thấy ả ta rất nguy hiểm hay sao?"

Ninh Vân Hoan theo bản năng gật đầu, sau đó lại cảm thấy có chút không đúng. Kiếp này cô và Cố Doanh Tích ngoài chuyện râu ria có liên quan tới Ninh Vân Thành, trong mắt người khác thì căn bản giữa cô và ả ta không xảy ra chuyện gì. Nhưng chỉ vì Ninh Vân Thành mà chán ghét và phòng bị ả ta như vậy thì hơi vô lí, hơn nữa Lan Lăng Yến còn hỏi cô cảm thấy ả ta có nguy hiểm hay không. Cố Doanh Tích chỉ là một người phụ nữ bình thường, nếu không có kinh nghiệm từ kiếp trước, cũng không có cuốn tiểu thuyết kia, nhìn thấy người như Cố Doanh Tích, nhiều nhất cũng chỉ có chút coi thường thôi, làm sao có thể cảm thấy ả ta nguy hiểm?

Câu hỏi của Lan Cửu cũng không biết là cố tình hay vô ý, cô vội bỏ điện thoại xuống, đang muốn giải thích một chút thì Lan Lăng Yến đã gật đầu "ừ" một tiếng, rồi quay mặt ra xem tivi.

Anh hỏi đúng một câu, cô nghĩ nửa ngày nghĩ cách giải thích tường tận thì anh lại không hỏi nữa? Sắc mặt Ninh Vân Hoan có chút tái đi, một lần nữa sâu sắc cảm thấy Lan Lăng Yến là khắc tinh của cô, lại buồn bực cầm điện thoại lên, chỉ là sau khi bị cắt đứt mạch suy nghĩ, cô lại nhìn ảnh của Cố Doanh Tích nhưng chẳng nhìn ra gì nữa, dù sao thì bình đến tướng chặn, nếu như Cố Doanh Tích vẫn đi theo đường cũ, cô cũng không phải khuê mật bên cạnh ả ta, cũng không cần sợ ả ta sẽ hãm hại cô như kiếp trước nữa, lại thêm cô còn có hậu thuẫn phía sau, Cố Doanh Tích cũng chỉ là người có vận khí tốt mà thôi.

Cô chắc chắn không bỏ qua cho Mộ Căn Ngôn, hiện nay không cần ra tay với Ninh Vân Thành nữa, hẳn ta đã bị phế rồi, nợ gần 100 triệu tệ tiền cờ bạc, còn thiếu một quả thận, đối với đàn ông mà nói một quả thận có ý nghĩa như thế nào, e rằng đàn ông cả thế giới này đều biết.

Kể từ khi Ninh Vân Thành bày tỏ với Cố Doanh Tích và đồng ý hiến một quả thận, hẳn ta đã mất đi tư cách làm nam chủ, đàn ông của Cố Doanh Tích, ngoài những kẻ chưa xuất hiện, cô đã có biện pháp đối phó với Âu Dương Chấn Thiên, Ninh Vân Thành tự đào hố chôn thân, mặc dù hiện nay cô chưa biết thái độ của Đông Phương Ngạo Thế, nhưng mặc kệ hẳn.

Tần Dật bị Phó Viện quyến rũ, có Lý Phán Phán ở giữa, khi vị hôn thê bị thương bị kinh hãi mà hẳn ta còn cấu kết với người phụ nữ khác, hẳn ta còn bị Lan Lăng Yến phế đi một chân một tay, hẳn ta không thể hăng hái hăm hở giống như trong tiểu thuyết và kiếp trước nữa, một người chân tay không linh hoạt, chắc chắn không thể ở trong quân đội lâu được nữa, dù sao ở những nơi như vậy cần có thực lực mới tồn tại được.

Tần Dật bị phế chân tay, tương đương với việc mất đi tư cách kiêu ngạo, cho dù Lý gia vẫn giống như kiếp trước bị hẳn tùy ý coi như bàn đạp, nhưng hẳn ta cũng không có bản lãnh phát triển như kiếp trước nữa, không thể trở thành hậu thuẫn kiên cố của Cố Doanh Tích nữa.

Cơ sở của Cố Doanh Tích ở kiếp trước quá kiên cố, Mộ Căn Ngôn và Tần Dật một văn một võ vốn là một tổ hợp sắc bén lợi hại, lại thêm có Ninh Vân Thành và Tạ Trác Doãn ở phía sau liều mạng ủng hộ tiền tài, các phương diện đều chuẩn bị đầy đủ, ả muốn thành công đương nhiên dễ như trở bàn tay.

Nhưng kiếp này, Mộ Căn Ngôn vẫn chưa phát sinh quan hệ với Cố Doanh Tích, Tần Dật cũng bị hủy tiền đồ vì ả ta, hẳn ta hiện nay chỉ có thể cố bầu víu Lý Phán Phán, dù sao cũng có thể mượn lực Lý gia, để tiếp nhận Tần gia vào tay, có cho hẳn lá gan hẳn cũng chẳng dám thâm tóm Lý gia.

Mà Tạ Trác Doãn bị tước đoạt quyền thừa kế, đến nay không thân phận địa vị bị giam lỏng tại Tạ gia. Ba thế lực tại Trung Quốc của Cố Doanh Tích, trừ Mộ Căn Ngôn vẫn ẩn náu trong bóng tối ra, hai người còn lại ả ta đã không thể dựa vào được nữa, đến bước đường này, cô cũng muốn xem xem Cố Doanh Tích làm sao để giống được như kiếp trước nữa, dựa vào khả năng chinh phục đàn ông để chinh phục thiên hạ!

Nghĩ như vậy, trong lòng Ninh Vân Hoan hài lòng, cô ngáp một cái, ngồi dưới tầng một lúc lâu, chân cũng tê cứng rồi, lúc này vút điện thoại đi, liền chui vào lòng Lan Lăng Yến, để cho anh ôm cô lên tầng đi ngủ.

Cố Doanh Tích trở về, nhưng sự trở về của ả ta không hoàn toàn mang lại kinh hỉ cho Cố gia. Khi Ninh Vân Thành nhìn thấy người trong lòng, chuyện đầu tiên nghĩ tới không phải là an nguy của ả, mà nghĩ tới tính cách lăng loạn của ả, lần này ả ra ngoài không biết lại cầm thêm bao nhiêu cái sừng lên đầu hăn. Hăn không khỏi nghĩ tới tình cảnh lúc đầu khi ba Ninh chỉ vào hăn vô cùng đau lòng muốn hăn nghe lời, Ninh Vân Thành không khỏi hoài nghi có phải hăn đã sai lầm rồi hay không.

Trong phòng cách vách, Cố Doanh Tích đang mây mưa với Âu Dương Chấn Thiên. Sự cố gắng của Ninh Vân Thành dành cho Cố gia quá vĩ đại. Âu Dương Chấn Thiên biết Ninh Vân Thành có địa vị đặc biệt trong lòng Cố Doanh Tích nên hăn nhẫn nhịn, quyết định cùng hưởng ả ta với Ninh Vân Thành, mỗi người một đêm.

Còn về Cố Thiếu Đào chỉ hưởng ả ta có một lần thì xin lỗi, so sánh thì Ninh Vân Thành còn có xuất thân phú quý, Cố Thiếu Đào chỉ là một cô nhi không rõ bố mẹ, cũng muốn cóc ghè ăn thịt thiên nga hay sao, nếu không phải nể tình cậu ta họ Cố, Âu Dương Chấn Thiên đã sớm tìm người mua chuộc trói cậu ta ra nước ngoài rồi, nhưng dù như vậy, hăn cũng không

muốn chia sẻ Cổ Doanh Tích với Cổ Thiếu Đào, dám chiếm đoạt thân thể người phụ nữ của hắn, hắn tìm người chiêu đãi Cổ Thiếu Đào một phen.

Tiếng rên của phụ nữ truyền vào tai, trước đây Ninh Vân Thành nghe thấy liền cảm thấy cả người ngứa ngáy khó chịu, nhưng lúc này lại làm hắn cảm thấy có chút không kiên nhẫn. Hắn dơ tay ra sờ soạng trong túi quần, sau khoảng 15 phút, liền thở dốc phun trào, đợi đến khi lại nghe thấy tiếng kêu hưng phấn của đàn ông cùng tiếng cầu xin của phụ nữ, cho dù hắn có ngứa ngáy hơn nữa, nhưng đồ vật trong quần không thể dựng lên nổi, vết mổ bên eo ần ần có chút đau nhức, nghĩ tới trước đây hắn ở cùng với Cổ Doanh Tích ít nhất cũng làm ba năm lần, Ninh Vân Thành không khỏi chửi thề hai tiếng, cố nhịn sự phẫn nộ nhắm mắt lại.

Gần đây xảy ra không ít chuyện, Ninh Vân Hoan còn tự mình tới Lý gia một chuyến, chụp được ảnh kia nếu tùy tiện gửi cho Lý Phán Phán sẽ làm cô ta đau lòng, nhưng hiệu quả lại không lớn. Đứng ở lập trường của Ninh Vân Hoan, mặc dù Lý Phán Phán có chút hồ đồ không phân biệt được tốt xấu, nhưng được cái lương thiện, lại không làm chuyện xấu nào, cô gái như vậy mà gả cho Tần Dật thật là lãng phí, cô càng không muốn vì tư tình giữa Lý Phán Phán và Tần Dật mà thành toàn cho hắn, như vậy có khác gì thành toàn cho Cổ Doanh Tích đâu. Ninh Vân Hoan lập chí chia rẽ nam nữ chủ, cho dù không chia rẽ được cũng phải chen vào phá hoại, cho nên đáng để cô đi tới Lý gia một chuyến.

Vì cô đã gả cho Lan Lăng Yến, lại thêm trước đây cô đã cứu Lý Phán Phán, khi Ninh Vân Hoan tới Lý gia, liền được mời vào ngay. Bởi vì liên quan tới thân phận của cô, mẹ của Lý Phán Phán đã sớm chờ cô trong phòng khách, khuôn mặt vui vẻ tiếp đón cô, sau khi hàn huyên mấy câu, Ninh Vân Hoan muốn tới phòng Lý Phán Phán, Lưu Văn tự mình dẫn cô đi.

Sau khi ở cùng với Lan Lăng Yến cô không còn chú ý tới phòng ở, dù sao căn phòng sạch sẽ là được. Căn phòng của Lý Phán Phán tràn ngập hơi thở thiếu nữ, tiến vào căn phòng màu hồng giống như tiến vào thế giới của công chúa vậy, vẫn còn những hạt thủy tinh trên châu màu hồng treo trên vòm cửa, bên trong chia thành phòng ngủ và phòng đọc sách vẽ tranh đánh đàn, những đồ gì cần có đều có, còn có người hầu đứng ở bên ngoài phòng chăm sóc, nhìn thấy Lưu Văn dẫn người vào, mấy người được huấn luyện vội vàng tiếp đón ngâm trà ướp hoa, rót nước mời khách.

"Đứa trẻ này gần đây bị sợ hãi, bình thường đều trốn trong phòng, nếu biết cháu tới thăm nó, nó nhất định sẽ rất vui!" Giọng nói của Lưu Văn vô cùng lo lắng, cả đời bà sinh được ba trai một gái, đứa con gái này lớn lên trong sự mong đợi của cả nhà, cả nhà đều coi như bảo bối, ngậm trong miệng sợ tan. Lần này xảy ra chuyện bị bắt cóc, trong lòng Lưu Văn vô cùng tức giận, đặc biệt là lúc con gái được đưa về trên người còn có vết roi.

"Lý phu nhân, không có gì, Phán Phán chỉ bị dọa một chút, qua mấy ngày nữa sẽ tốt lên thôi, chính là có cháu đến thăm, cậu ấy sẽ không sao đâu ạ." Ninh Vân Hoan cười cười nói. Lưu Văn vội đáp: "Cháu là bạn học của Phán Phán, gọi là dì Lưu là được rồi, gọi gì xa lạ vậy." Nói tới đây, Lưu Văn ngừng một chút, lại bình thường như không có chuyện gì mà nói: "Dì cũng mạn phép gọi cháu một tiếng Hoan Hoan, mong cháu không để ý. Không sợ cháu chê cười, con gái dì từ nhỏ đã được sủng ái bội phần, căn bản chưa từng chịu khổ, Hoan Hoan, cháu có biết ai bắt cóc các cháu không? Rốt cuộc là kẻ nào dám đánh con gái dì, không muốn sống nữa chắc!"

Ninh Vân Hoan đang muốn mở miệng nói, giọng nói của Lý Phán Phán từ trong phòng truyền ra: "Mẹ, là Hoan Hoan đến ư? Mẹ mau dẫn cậu ấy vào đây." Giọng nói của thiếu nữ có chút run rẩy, nhưng lời nói có chút kiên quyết, hiển nhiên là vừa rồi có nghe thấy lời nói của Lưu Văn, sợ Ninh

Vân Hoan sẽ nói ra tên của Cố Doanh Tích, cho nên cố ý cắt đứt lời nói của Ninh Vân Hoan.

Lý Phán Phán có ý gì Ninh Vân Hoan đều nghe ra, Lưu Văn thân ra mẹ của Lý Phán Phán lẽ nào lại không nghe ra, lúc này không khỏi buồn bực vì con gái quá lương thiện, biểu tình có chút ngượng: "Con gái của dì là người mềm lòng nhất....."

Về điểm này Ninh Vân Hoan biết rõ, mềm lòng tới mức gánh chịu thay cho Cố Doanh Tích, một chữ mềm lòng vẫn chưa đủ để hình dung cô ta đâu, Ninh Vân Hoan cười cười:

"Đúng vậy, Phán Phán vô cùng lương thiện. Cậu ấy không nhẫn tâm thấy Lưu phu nhân trách người khác, dù sao cũng là người cậu ấy luôn muốn bảo vệ. Mặc dù cuối cùng bị chịu khổ, nhưng cậu ấy không muốn trách người khác." Lời nói của Ninh Vân Hoan làm ánh mắt Lưu Văn sáng lên, mặc dù Ninh Vân Hoan không nói gì, nhưng ai chẳng biết lần bắt cóc này có ba cô gái bị bắt đi, ngoại trừ con gái bà và Ninh Vân Hoan, muốn điều tra người con gái còn lại là ai quá đơn giản, chỉ cần tìm được người phụ nữ đó, bà không tin không tra hỏi ra vấn đề.

Nghĩ như vậy, Lưu Văn cười cười, sau khi dẫn Ninh Vân Hoan vào phòng, bà ta ngồi trên chiếc ghế sofa bên cạnh.

Mới nửa tháng không gặp, Lý Phán Phán đã gầy đi rất nhiều, cằm nhọn hoắt, da trắng tới mức nhợt nhạt, mặc một bộ đồ ngủ bằng bông màu hồng, mái tóc dài màu đen bị gió ngoài cửa sổ thổi tung bay, kết hợp với khuôn mặt cau mày của cô ta, đúng là làm cho người ta thương yêu vạn phần. Lưu Văn lại nói một câu không biết yêu quý bản thân, rồi đi đóng cửa sổ lại, lại cầm thêm một cái áo khoác để cô ta phủ thêm, Lý Phán Phán suy nhược đáp lời, lại nhận lấy áo khoác dày mặc vào, lúc này mới hít mũi, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi.

"Hoan Hoan, sao cậu lại tới? Sao không ở trong nhà nghỉ ngơi....."
Lần bị bắt cóc này mang tới nỗi ám ảnh lớn cho Lý Phán Phán, làm cho cô ta đến bây giờ vẫn chưa khá lên chút nào. Ninh Vân Hoan thở dài, nghĩ nghĩ liền nhìn Lưu Văn một cái, Lưu Văn thức thời đứng dậy nói cần chuẩn bị chút điểm tâm, để lại không gian cho hai cô gái, đợi bà rời đi, Ninh Vân Hoan mới rút điện thoại ra, đem ảnh cho Lý Phán Phán xem.

"Chẳng trách....." Ánh mắt Lý Phán Phán híp lại, nhất thời có chút âm u.

Bởi vì ánh mắt trước đây của Lý Phán Phán quá mức đơn giản trong suốt, ánh mắt giống như lúc nào cũng mang theo ấm áp và hào quang, làm cho người ta nhìn thấy liền sinh ra hảo cảm, lúc này ánh mắt cô ta vừa lạnh xuống, Ninh Vân Hoan rùng mình một cái.

"Tớ ở nhà dưỡng thương, ngược lại anh ta thì thành thơi, còn hòa hợp với Phó Viện, thật đúng là vị hôn phu tốt của tớ mà." Giọng nói của Lý Phán Phán trầm thấp, nhẹ nhàng giống như nỉ non, Ninh Vân Hoan cau mày, nhìn biểu tình của cô ta có chút không đúng, đang định mở miệng nói chuyện, Lý Phán Phán đã cười ra tiếng, lấy điện thoại của Ninh Vân Hoan tìm số điện thoại của cô ta rồi gửi ảnh sang, lại ấn nút xóa toàn bộ (tự tiện vcc~), sau đó mới đưa điện thoại lại cho Ninh Vân Hoan, cười nói:

"Hoan Hoan, cậu không trách mình chứ? Những tấm ảnh này mình không muốn người khác nhìn thấy." Khuôn mặt Lý Phán Phán lộ ra áy náy, nhưng ánh mắt lại có chút âm trầm, bị bạn thân và vị hôn phu phản bội, hơn nữa còn vào thời điểm này, là đã kích to lớn đối với Lý Phán Phán. Đặc biệt là trước đây cô ta còn coi Phó Viện là bạn tốt, Phó Viện làm như vậy làm cô ta có cảm giác Phó Viện chỉ coi cô ta như bàn đạp, trong lòng cô ta không chịu đựng nổi, dường như vết thương càng nặng thêm.

"Cậu nghĩ tớ là loại người nào?" Trong lòng Ninh Vân Hoan không vui, sau khi thấy mấy tấm ảnh cô chụp chung với ba Ninh mẹ Ninh bị Lý

Phán Phán xóa đi sạch sẽ, ánh mắt của cô có chút lạnh lẽo. Phòng chường Lý Phán Phán nghĩ cô là loại người muốn lợi dụng mấy tấm ảnh này để tính kế, trong tay cô hiện nay có tiền có người, nếu không phải do hào quang nữ chủ của Cổ Doanh Tích, cô còn cần phải đi đường vòng muốn thông qua Lý Phán Phán để tiêu diệt thế lực của Tần Dật hay sao, cô trực tiếp ra tay còn hơn. Mấy biện pháp lòng vòng này làm cho Lý Phán Phán hiểu lầm cô là người tâm kế, Ninh Vân Hoan cũng không muốn ngơ ngẩn ở đây nữa, sau khi nhận điện thoại nói một câu bảo trọng, liền rời đi.

Lý Phán Phán cũng không giữ lại, cười ôn nhu nói câu tạm biệt, đợi đến khi Ninh Vân Hoan ra khỏi phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng bình sứ đập vào tường vỡ tan cùng với tiếng nước rớt xuống đất.

Xem ra cô gái này có chút thánh mẫu, nhưng cũng không phải cái bao cỏ, lần này chắc chắn cô ta hận Tần Dật vô cùng, lần này tới đây coi như đạt được mục đích, còn về những chuyện khác, cô phải chuẩn bị kịch hay cho Âu Dương Chấn Thiên rồi!

Gần đây Lan Lăng Yến chú ý thấy bà xã phái người ba Lan tặng cho cô ra nước ngoài, còn về vấn đề đi đâu, sau khi thăm dò hiểu rõ, anh cũng không quản nữa, tùy ý cô chơi đùa.

Chuyện bắt cóc qua đi chỉ như hòn sỏi rơi xuống nước, không còn động tĩnh gì nữa, ba Lan vì chuyện này mà ở lại mấy ngày, nhưng cũng chỉ có mấy ngày, ông chuẩn bị rời khỏi Trung Quốc cùng Lâm Mẫn. Bắt đầu Lâm Mẫn còn có chút lo lắng hãi hùng, dù sao bà ta cũng biết tính của chồng, cũng biết con trai không dễ bị ức hiếp như vậy. Khi chuyện Ninh Vân Hoan bị bắt cóc truyền tới tai bà ta, bà ta đã từng lo lắng sợ hãi, nhưng thấy thời gian dần trôi qua, ba Lan và Lan Lăng Yến giống như không biết chuyện này vậy, bà ta mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nghĩ rằng trong lòng Lan Lăng Yến cũng không hề coi trọng Ninh Vân Hoan như bà ta vẫn

tưởng, nghĩ vậy liền có chút đặc ý, cũng có chút đáng tiếc khi cô được con trai bà ta cứu về.

Bữa cơm ở Lâm gia để tiễn đưa ba Lan và Lâm Mẫn, dù sao rời đi lần này không biết đến khi nào gặp lại, mặc dù Ninh Vân Hoan không thích Lâm Mẫn, nhưng vẫn phải đi cùng Lan Lăng Yến. Trong bữa cơm, mấy người đàn ông tự động ngồi thành hai bàn trong phòng khách, đám phụ nữ Lâm Mẫn và Mộ Minh Lệ ngồi ở phòng bên cạnh.

Lúc này Lâm Mẫn nhìn thấy Ninh Vân Hoan, lại càng cảm thấy trong lòng Lan Lăng Yến không hề coi trọng cô như bà ta vẫn nghĩ, nếu không khi cô bị bắt cóc, với bản lĩnh của Lan Lăng Yến, không có khả năng qua đi lâu như vậy vẫn chưa có động tĩnh gì, Lâm Mẫn vừa nghĩ như vậy, lại đặc ý nhìn Ninh Vân Hoan một cái.

Không có gia thế hiển hách thì thôi, ngay cả con trai bà ta cũng không níu giữ được, Lâm Mẫn có thể đoán ra được lúc nào thì cô bị thất sủng rồi. Lâm Mẫn cùng những người phụ nữ khác chạm ly, trong đó bao gồm cả Điền Ngọc Hình, nhưng lại bỏ qua Ninh Vân Hoan.

Mộ Minh Lệ vô cùng bất mãn đối với thái độ gạt bỏ một cách rõ ràng của bà ta, trừng mắt nhìn con gái một cái, lại nhìn thấy Lâm Mẫn nướng mày.

Bà tự sinh ra cô con gái này, nên Mộ Minh Lệ hiểu rõ tính cách của Lâm Mẫn nhất, lúc này nhìn thấy biểu tình của bà ta liền biết bà ta chuẩn bị làm chuyện xấu rồi, phỏng chừng bà ta vẫn luôn đợi cơ hội này, động tác của Mộ Minh Lệ chính là đang tìm cơ hội cho bà ta, bà ta vội vạng đứng lên cười nói:

"Mẹ, mẹ sao vậy? Sao lại trừng mắt nhìn con!"

Nhìn thấy bà ta trực tiếp mở miệng như vậy, trong lòng Mộ Minh Lệ tức gần chết, hít sâu một cái mới buông ly rượu trong tay xuống: "Mẫn

Mẫn, còn không mau ngồi xuống! Lẽ nghĩa mẹ dạy con từ nhỏ đâu rồi? Ai cho con có thái độ kiêu này khi ăn cơm?"

Đứa con gái đã gả ra ngoài Lâm Mẫn này ngày càng không ra thể thống gì, mấy năm không về, vừa về nhà đã làm ra chuyện hồ đồ, đến hôm nay còn muốn ba nó Lâm Mậu Sơn đi sau chùi đít cho nó hay sao, cũng may Lan Lăng Yến là người hiểu chuyện, khi xảy ra chuyện không trực tiếp trở về tìm bà ta tính sổ, đến nay mọi chuyện đã qua đi, có người gánh tội thay bà ta, bà ta không biết tự thu liễm, lại muốn nhảy sổ ra, chính là đang muốn tìm chết đây mà!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Ngu Xuân

"Ở cùng với người biết lễ nghĩa con tất nhiên sẽ lễ nghĩa, nhưng nói chuyện với người không biết lễ nghĩa thì con cần lễ nghĩa làm gì? Có phải mẹ hồ đồ rồi hay không!" Lâm Mẫn bất mãn phản bác lời nói của Mộ Minh Lệ, làm cho Mộ Minh Lệ tức tới xanh mặt, sau đó bà ta mới chỉ vào Ninh Vân Hoan:

"Loại người như cô xứng đáng để tôi đối xử lễ nghĩa hay sao? Ninh tiểu thư, tôi nghe nói cô đã bị bắt cóc, hơn nữa còn bị tên tiểu sắc phiêu Đông Phương Ngạo Thế bắt cóc có đúng hay không? Trên đảo xảy ra chuyện gì tôi nghĩ tự bản thân cô biết, hiện nay cô đã không xứng làm nàng dâu của Tiểu Cửu nhà tôi nữa rồi, cô nên biết cái gì gọi là môn đăng hộ đối, cho dù cô muốn làm cô bé lọ lem, trước tiên cô cũng phải có xuất thân tốt thì mới được....."

"Con điên rồi à?" Mộ Minh Lệ sắc mặt xanh trắng, hận con gái cứ mãi nói về chuyện này, không khỏi đứng lên kéo bà ta, Lâm Mẫn vẫn luôn được người khác sủng ái thành quen, bà ta là con gái duy nhất tại nhà mẹ đẻ, vì có mình bà ta là nữ nên được trân quý vô cùng, mấy người anh trai cũng sủng bà ta.

Sau khi lấy chồng mặc dù Lan Tú đối với bà ta tuy không phải là nghe lời răm rắp, nhưng cũng sủng ái bà ta vô cùng, có khi nào bị tức giận như thời gian gần đây đâu, bà ta đã sớm không nhịn được, đợi đến ngày hôm nay mới bùng phát đã là quá nhẫn nhịn rồi.

Bà ta hất tay của Mộ Minh Lệ ra, cũng không thềm để ý tới sắc mặt khó coi của Mộ Minh Lệ, trực tiếp chỉ thẳng vào mặt Ninh Vân Hoan: "Vốn là như vậy, chẳng có xuất thân thì thôi, chim sẻ mãi mãi chỉ là chim sẻ, mộng tưởng muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng hay sao? Hiện nay vỡ mộng rồi, cũng nên tỉnh lại đi chứ? Hơn nữa ai biết bây giờ thân thể cô còn trong sạch nữa hay không, người như cô có tư cách gì ở lại Lâm gia chúng tôi, tôi thấy cô là thấy ghê tởm!"

Bầu không khí đột nhiên im lặng đến đáng sợ, lúc này làm gì có ai dám gắp thức ăn nữa, ánh mắt Điền Ngọc Hình và Diệp Từ sáng lên đầy hưng phấn, Mộ Minh Lệ không thềm nghĩ ngợi liền tát cho Lâm Mẫn một bạt tai!

"Có phải mày bị điên rồi hay không?" Biểu tình của Mộ Minh Lệ căng thẳng, ánh mắt lộ ra sự lạnh lùng và thất vọng, không ngờ rằng con gái gả tới Lan gia mới được mấy năm, ở bên cạnh ba Lan mới có từng ấy thời gian, lại quên đi sạch sẽ những gì Mộ Minh Lệ phí tâm phí sức bồi dưỡng bà ta trước đây, mặc dù trước đây bà ta cao ngạo tùy hứng, nhưng vẫn có chừng mực, biết nên làm như thế nào, đến nay biến thành bộ dáng này, thực làm cho người ta khó có thể tin được.

"Mẹ, mẹ mới bị điên ấy! Mẹ lại vì một người ngoài mà đánh con?" Lâm Mẫn bị Mộ Minh Lệ tát cho một cái trước mặt mọi người, cả đời Mộ Minh Lệ luôn đứng ở vị trí cao, gần như không bao giờ đánh ai trước mặt nhiều người, vì loại chuyện này quá mất địa vị, Mộ Minh Lệ không làm được. Lại thêm mặc dù Mộ Minh Lệ tức giận Lâm Mẫn, nhưng dù sao cũng là con gái mình, cho nên cũng không dùng lực mạnh đánh con gái trước mặt mọi người làm mất mặt con, ai ngờ Lâm Mẫn được sủng ái từ nhỏ, lại nhìn Ninh Vân Hoan không thuận mắt.

Bà ta nhận định rằng khi ở trên đảo Ninh Vân Hoan đã bị Đông Phương Ngạo Thế đụng vào rồi, cho nên cô mới không dám tìm bà ta gây phiền phức, cho nên bà ta càng không sợ hãi, lúc này thấy Mộ Minh Lệ

đứng cùng chiến tuyến với Ninh Vân Hoan, trong lòng Lâm Mẫn vừa tức vừa hận, cười lạnh hai tiếng:

"Tôi mới không bị điên, để cô ta nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc rồi rút đi! Lan Ý cái gì, còn không biết là tiểu tiện chúng lòi ra từ đâu đâu....." Bà ta nói xong lời này, cánh tay Mộ Minh Lệ nâng lên "bốp" một tiếng tát thật mạnh vào mặt bà ta.

Lần này Mộ Minh Lệ tức giận quá mà ra tay, lực đạo vô cùng lớn, Lâm Mẫn cũng không thể đứng vững như vừa rồi nữa, người ngửa ra sau, vừa đứng lúc đụng vào ghế dựa. Bà ta vẫn luôn yêu thích chưng diện, đi giày cao gót 12 phân, lúc này đứng không vững trực tiếp ngã ra sau!

"Xoảng" một tiếng vang lên do ghế dựa đổ xuống đất, sau đó là tiếng thân thể đập vào ghế, sắc mặt Lâm Mẫn đột biến, hiển nhiên là cảm giác eo đụng vào ghế vô cùng khó chịu, hơn nữa bà ta không ngờ Mộ Minh Lệ sẽ đánh bà ta mạnh như vậy trước mặt mọi người. Mấy người Điền Ngọc Hinh, Diệp Từ ở bên cạnh ần ần lộ ra thần sắc vui mừng khi người gặp họa, giả bộ như có chút kinh ngạc khi Mộ Minh Lệ đánh Lâm Mẫn vậy, loại ánh mắt đó càng làm cho Lâm Mẫn khó có thể tiếp nhận, ngồi trên đất bụm mặt, nhưng muốn ngồi cũng ngồi không nổi.

Mộ Minh Lệ mắt lạnh nhìn con gái chật vật ngồi trên đất, váy của bà ta cũng co lên, lộ ra quần nhỏ bên trong, nhìn thì thấy vô cùng đáng thương, dù sao vẫn là đứa con gái duy nhất mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, Mộ Minh Lệ mềm lòng, nhưng sắc mặt vẫn chưa hòa hoãn, chỉ nhìn chăm chăm Lâm Mẫn:

"Con biết tính của ba con rồi đấy, nếu con còn hồ nháo nữa, sau này không cần về Lâm gia nữa, mẹ muốn xem xem, không có nhà mẹ đẻ chống lưng, sau này có tự thu liễm lại hay không." Mặc dù ba Lan có tâm muốn nuôi Lâm Mẫn thành bộ dáng này, loại người như ba Lan, phụ tử cốt nhục tình thân còn không thể gò bó ông, tình cảm vợ chồng đối với ông mà nói

cũng chẳng thể vượt qua được lợi ích quyền lực, địa vị của Lâm gia ở Trung Quốc cực cao, trong thế giới ngày nay, Trung Quốc không phải quốc gia phát triển mạnh nhất, nhưng cũng rất có tiềm lực, ánh mắt ba Lan sáng như đuốc, nên mới kết hôn với Lâm Mẫn.

Lâm Mẫn đại biểu cho Lâm gia, nhưng người cường thế như ba Lan, không cho phép vợ mình bình đẳng có tư cách ngang hàng ngang vế cùng thảo luận với ông về mọi chuyện, cho nên ông cố ý nuôi dưỡng Lâm Mẫn thành bộ dáng này, muốn có được quyền thế thông qua bà ta, nhưng lại không muốn bà ta nảy sinh ra bất cứ ý nghĩ không nên có nào.

Đoạn thời gian này Mộ Minh Lệ cùng chồng luôn quan sát Lâm Mẫn, trong lòng cũng có chút oán hận con rể, nhưng ba Lan không phải người bình thường, bọn họ không thể tự tiện đụng vào, lại thêm con gái do bà sinh ra bà hiểu rõ, tính cách Lâm Mẫn kiêu ngạo ương ngạnh, cuộc sống từ nhỏ đã nuôi dưỡng nên tính tình công chúa của nó.

Quan hệ vợ chồng chỉ giống như một ván cờ, luôn có người ở thế hạ phong mới có thể tồn tại, nếu hai người đều cường thế như nhau, hôn nhân sớm muộn gì cũng bế tắc, đứng ở lập trường của ba Lan mà nói, biện pháp của ông cũng không sai, dù sao thì một núi không thể có hai hổ, cho dù là một đực một cái cũng vậy, thân phận của Lâm Mẫn lại khác biệt, nếu như bà ta có dã tâm, ngược lại lại thành phiền phức đối với ba Lan, còn không bằng diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn!

Quan sát hai người trong thời gian qua, lại thấy tính cách của Lâm Mẫn so với trước đây càng thêm kiêu căng, nhưng nào lại không phát triển, ngược lại còn teo đi, Mộ Minh Lệ cũng nản lòng với con gái, sự giáo dục 20 năm của bà đã bị ba Lan chỉnh sửa, đến nay tính cách hình thành như vậy, muốn sửa cũng không sửa nổi, còn không bằng tùy hứng bà ta, chỉ cần Lâm gia vẫn còn tồn tại, cho dù Lâm Mẫn có tùy hứng hơn nữa cũng vẫn sống tốt, sống trong thế giới ngu ngốc của bà ta, đối với bà ta mà nói không chừng như vậy mới là hạnh phúc.

Bỏ qua những nhân tố trên, thực ra Mộ Minh Lệ vô cùng kính phục ba Lan, có thể nuôi dưỡng con gái trở nên náo loạn như thế này, thực sự cũng không dễ gì, đại tiểu thư kiêu ngạo đến nay trở thành người yếu đuối ngại ngần đồng thời náo loạn trước mặt mọi người như thế này, hoàn toàn không có phong phạm của đại gia khuê tú, muốn nuôi dưỡng ra một người phụ nữ như vậy không phải ai cũng làm được.

Mộ Minh Lệ nhẫn nhịn sự phẫn nộ trong lòng, quyết định gửi tất cả cháu gái nội ngoại sang cho ba Lan nuôi dạy, đến lúc đó thấy nhà nào ngứa mắt thì gả một đứa qua, nếu đối phương không có bản lĩnh, đảm bảo có thể náo cho đối phương sứt đầu mẻ trán!

"Tiểu thư không khỏe, mang tiểu thư về phòng đi!" Mộ Minh Lệ nhẫn nhịn, hận ba Lan vô tình, lại hận hai vợ chồng bà năm đó có mắt không trông, lại đem con gái gả cho người như vậy, càng tức giận Lâm Mẫn không có bản lĩnh, bị người ta nắm gọn trong lòng bàn tay. Bà ta không những không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn cảm thấy kiêu ngạo, nói bà ta họ Lâm chẳng qua cũng chỉ muốn khen bà ta thôi, bà ta cũng chỉ giống như Lâm Xuyên bị đuổi ra khỏi nhà thôi, hiện nay chẳng có bản lĩnh gì, ngoài việc hò hét phô trương thanh thế còn biết làm gì, hai người ở với nhau như vậy, chẳng trách tình cảm lại tốt như vậy!

"Con không bị bệnh!" Nghe thấy vậy, Lâm Mẫn mới bắt đầu liều mạng giãy dụa, ánh mắt nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan, giống như hận không thể cắn một miếng thịt trên người cô vậy: "Người có bệnh là cô ta!" Lâm Mẫn tức muốn chết, nhưng bất kể bà ta nói như thế nào, Lâm Mẫn vẫn bị người ta kéo xuống.

Mộ Minh Lệ rất nhanh bình tĩnh lại, mỉm cười cho mọi người tiếp tục ăn, mặt đất cũng được dọn sạch nhanh chóng, trong phòng lại khôi phục bầu không khí yên tĩnh hài hòa, nếu không phải bên cạnh thiếu mất Lâm Mẫn, e rằng mọi người đều cho rằng chuyện vừa rồi chỉ là nằm mơ thôi.

"Cô, Lâm Mẫn chỉ là....." Nhìn thấy tình cảnh này, thái độ bênh vực Ninh Vân Hoan của Mộ Minh Lệ bày tỏ quá rõ, nhưng Điền Ngọc Hình vô cùng bất mãn, hiện nay bà ta hận Ninh Vân Hoan tận xương, so sánh với Cố Doanh Tích không biết tốt xấu tới làm mất mặt Mộ Căn Ngôn và Mộ gia thì bà ta càng ghét loại quạ đen nhưng lại bay lên cành cao làm phượng hoàng như Ninh Vân Hoan hơn!

Dám đánh rụng hai cái răng của con bà ta, hơn nữa hai cái răng đó còn không thể mọc lại được nữa, chỉ có thể làm phẫu thuật ghép răng.

Nhưng cái răng ghép vào có thể so sánh với chiếc răng nguyên bản hay sao? Hơn nữa Mộ Căn Ngôn phải chịu khổ vì chuyện đó. Vừa nghĩ như vậy, Điền Ngọc Hình muốn bóp chết Ninh Vân Hoan không biết bao nhiêu lần, nhưng bà ta không dám, ngay cả Mộ Thiếu Hoa cũng muốn bà ta phải nhận nhẹn.

Ninh Vân Hoan là người phụ nữ của Lan Cửu, con trai cô đúng là gặp vận cứt chó được đưa tới Lâm gia, Lâm Mậu Sơn cũng giống như bị điên vậy, con cháu trong nhà thì không thích lại đi ôm dã loại từ đâu đâu về nhà coi như bảo vật, dẫn tới Ninh Vân Hoan từ gà mái biến thành phượng hoàng. Rõ ràng Ninh Vân Hoan chẳng là gì, nhưng cũng dám điên cuồng trước mặt bà ta, chuyện của Cố Doanh Tích lần trước cô không nể mặt bà ta thì thôi, sau này còn dám đánh gãy răng con trai bà ta, trong lòng Điền Ngọc Hình hận không thể giết chết cô, vẫn luôn muốn tìm cơ hội, hiện nay vừa đúng lúc Lâm Mẫn náo loạn lên, Điền Ngọc Hình vội thêm dầu vào lửa.

Bà ta thấy Mộ Minh Lệ vô cùng tức giận, nghĩ rằng mặc dù Lâm Mẫn bị đánh, nhưng dù sao cũng là con gái duy nhất của Mộ Minh Lệ, nếu như đổi thành con trai bà ta, lúc đánh nó bà ta rất tức giận, nhưng đánh xong rồi lại hối hận. Bà ta đoán rằng suy nghĩ của Mộ Minh Lệ cũng gần như suy nghĩ của bà ta, cho nên mới nhân cơ hội mở miệng, hi vọng có thể làm cho

Mộ Minh Lệ tức giận lây sang Ninh Vân Hoan, bất kể thế nào, thù của con trai cũng phải báo.

"Đúng đấy mẹ, Mẫn Mẫn do mẹ nuôi lớn, tính cách Mẫn Mẫn thế nào mẹ còn không biết hay sao, không có lửa làm sao có khói, sao Mẫn Mẫn dám nói như vậy tại đây cơ chứ, nói không chừng có kẻ làm chuyện mờ ám sau lưng, nếu không thì....." Diệp Từ nói tới đây, quay đầu nhìn Ninh Vân Hoan một cái, ý tứ gì không cần nói cũng rõ.

Mộ Minh Lệ thật sự muốn vỗ tay cho sự ngu dốt của hai người đàn bà này, mặc dù chuyện bắt cóc Mộ Căn Ngôn làm kín kẽ, nhưng có Lan Lăng Yến và Lâm Mậu Sơn nhắc nhở, hai vợ chồng Lâm gia đã sinh ra hoài nghi đối với Mộ Căn Ngôn, Lâm Mậu Sơn lại là người tinh tường, trước đây ông ta không hoài nghi con cháu của mình, nhưng một khi đã hoài nghi Mộ Căn Ngôn giả ngốc liền thấy Mộ Căn Ngôn xác thực vô cùng cổ quái. Hẳn ta chưa từng làm chuyện ngu ngốc nào, cũng không có bộ dáng ngu ngốc chảy nước mũi và không kiểm soát được mình, nhưng một đứa trẻ như vậy, vì có người cho rằng hẳn ta ngốc cho nên tất cả mọi người đều cho rằng hẳn ta ngốc.

Mộ Căn Ngôn vì sao phải giả ngốc, Lâm Mậu Sơn càng suy nghĩ sâu xa hơn, nghĩ tới dã tâm và động tác lớn trong những năm gần đây của Mộ gia, Mộ Thiếu Hoa muốn gài con trai vào quân đội, nhưng lại bị Lâm Mậu Sơn cự tuyệt. Hai người ngoài mặt thì có vẻ hòa hợp, nhưng thực ra trong lòng ghét nhau vô cùng, ông không khỏi đề cao cảnh giác, cũng lo lắng chuyện Mộ Căn Ngôn giả ngốc, e rằng chí của hẳn ta không chỉ là chiếm Mộ gia, mà còn có dã tâm lớn hơn nữa!

Mặc dù Mộ Minh Lệ họ Mộ, nhưng dù sao bà đã lấy chồng lâu như vậy, tục ngữ có câu, con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, nếu bà đã gả tới Lâm gia, tất nhiên là thuyền theo lái gái theo chồng. Bà cùng Lâm Mậu Sơn sinh con dưỡng cái, bất kể về công hay về tư, đối với bà, Lâm gia còn thân thiết hơn Mộ gia nhiều.

Nếu như bà giúp đỡ Mộ gia một chút cũng không có gì là lạ, nhưng vừa nghĩ tới Mộ Căn Ngôn có khả năng muốn ngấp nghé đồ của Lâm gia, bà liền bất mãn, bên nào nặng bên nào nhẹ bà luôn rõ ràng.

Sau khi Lâm Mậu Sơn thu dưỡng Lan Ý, Mộ gia liền động tâm, cho rằng chặt ngoại họ Lan còn có thể đổi thành họ Lâm, thì bọn họ cũng có thể tiếp nhận thế lực Lâm gia, nhưng lại không hề nghĩ rằng, nói thế nào thì Lan Lăng Yến cũng là con trai ruột của con gái bà, Mộ gia có tốt hơn nữa, nhưng cũng chỉ gọi bà một tiếng cô chứ không phải mẹ!

Chuyện Ninh Vân Hoan bị bắt cóc lần này, Lâm Mậu Sơn đã sớm nói với bà là có liên quan tới Mộ Căn Ngôn, bà tất nhiên là tin lời chồng, nha đầu Lâm Xuyên bị lợi dụng thì thôi, nhưng Mộ Căn Ngôn lại dám mượn tay Lâm Xuyên đánh chủ ý lên con gái bà, Mộ Minh Lệ hẳn nhin chuyện này, may mà Ninh Vân Hoan hiểu chuyện, không nói chuyện này ra ngoài, nhưng hôm nay Lâm Mẫn lại ngu ngốc nói ra. Bởi vì lần trước Lâm Mậu Sơn có nói Mộ Căn Ngôn lợi dụng Lâm Xuyên, lần này Lâm Mẫn náo loạn trước mặt mọi người làm bà không khỏi nghĩ rằng liệu có phải Lâm Mẫn bị người khác xúi giục hay không.

Nói cũng trùng hợp, Điền Ngọc Hinh vội vàng muốn bỏ đá xuống giếng như vậy không khỏi làm Mộ Minh Lệ hoài nghi, dù sao con trai Điền Ngọc Hinh giả ngốc, cha của hắn muốn gây xích mích với Lâm gia, vừa nghĩ như vậy, Mộ Minh Lệ tức giận, cũng chẳng quan tâm Mộ Thiếu Hoa là cháu của mình nữa, lạnh lùng trừng mắt nhìn bà vợ ngu ngốc của nó, lạnh giọng nói với Điền Ngọc Hinh:

"Sao nào, cháu không hài lòng với cách xử lí của cô hay sao? Hay là cô gả ra ngoài lâu quá rồi, nên Mộ gia đã quên cô cũng mang họ Mộ rồi? Bây giờ lại muốn gây chuyện, rắc tâm muốn chia rẽ tình cảm giữa ta và cháu dâu ngoại?Điền Ngọc Hinh, rốt cuộc cô có ý gì?"

Khi Mộ Minh Lệ tức giận, khí thế tản ra, năm đó bà là cô ở Mộ gia, luôn là bộ dáng ôn hòa vui vẻ, lúc này trầm mặt lại vô cùng dọa người, Điền Ngọc Hinh không ngờ Mộ Minh Lệ sẽ không nể mặt như vậy, nói nặng lời như vậy, nhưng Mộ Minh Lệ là trưởng bối, gả cho người có địa vị không tầm thường, bà ta không dám nổi giận trực tiếp với Mộ Minh Lệ, cho nên sắc mặt bà ta trướng đỏ, miệng ngậm ngừng, nếu không phải bà ta liều mạng cắn chặt răng, dù sao bà ta cũng là người từng trải, nếu không e rằng lúc này đã khóc lên rồi.

"Cô, cô biết cháu....." Trong lòng Điền Ngọc Hinh lạnh buốt, cũng hận lây sang Mộ Minh Lệ, trước mặt nhiều người như vậy, Mộ Minh Lệ lại xem bà ta như vãn bối mà giáo huấn, cũng không tự xem lại mình xem đã xuất giá lâu như vậy rồi có tư cách gì mà giáo huấn bà ta cơ chứ, hơn nữa có lẽ Mộ Minh Lệ đã quên mình mang họ gì rồi, hôm nay còn giúp cháu dâu ngoại để mắng bà ta, mấy năm nay Mộ Thiếu Hoa còn chưa từng làm bà ta mất mặt như vậy nữa là!

"Nếu cháu cảm thấy không thoải mái, sau này đừng đến Lâm gia nữa!" Mộ Minh Lệ mắt lạnh nhìn Điền Ngọc Hinh một cái, không đợi bà ta mở miệng, lại nhìn Diệp Từ, sắc mặt không tốt:

"Nếu chị cũng cảm thấy không thuận mắt, sau này cũng không cần tới nữa, tuổi của Lâm Thâm không còn nhỏ nữa, hiện nay không có con trai, tôi xem cũng chỉ có thể như vậy, hai ngày tới tôi sẽ xem xét, nhận cho nó một đứa con làm con thừa tự! Mặc dù Lâm Đan tốt, nhưng dù sao cũng là con gái, sau này vẫn phải gả ra ngoài!"

Diệp Từ sinh ra một đứa con gái làm người khác không bớt lo, Mộ Minh Lệ cũng không tin Lâm Đan có thể tốt đẹp hơn bao nhiêu, bà nói là nuôi dưỡng một đứa con trai, nhưng sao Diệp Từ lại không rõ ý bà là thay Lâm Thâm nuôi một người phụ nữ khác cơ chứ, dù sao bản thân không thể sinh được thì không thể chiếm vị trí không cho người khác sinh, trước đây Lâm Thâm ngại tính cách của Lâm Mậu Sơn nên không dám làm loạn, cho

nên trong nhà mới gió êm sóng lặng, nếu như theo lời nói của Mộ Minh Lệ, e rằng Lâm Thâm sẽ sinh con trai, bà ta đã lớn tuổi như vậy rồi còn phải nhường lại vị trí cho người khác!

Mặc dù không hiểu tại sao Mộ Minh Lệ phải che chở cho Ninh Vân Hoan, nhưng lần này Diệp Từ không dám mở miệng, không dám cầu xin, e sợ khi nói ra kết quả của bà ta sẽ càng thảm hơn.

Chuyện bà ta không thể sinh con trai luôn làm cho Lâm Thâm bất mãn, chỉ là bà ta là người do Lâm Mậu Sơn và Mộ Minh Lệ đích thân lựa chọn cho con trai, lại chưa từng phạm lỗi lầm lớn nào, cho nên Lâm Thâm không tìm được cơ hội xử lí bà ta mà thôi, nếu như hiện nay đã có cơ hội, Lâm Thâm còn quản sống chết bà ta làm gì.

Đến lúc đó bà ta đã lớn tuổi, không thể sinh con trai cho Lâm gia, cho dù có li hôn thì người khác cũng không đồng tình với bà ta, Diệp Từ biết rõ, muốn dựa vào Lâm gia cũng không dựa nổi, nếu thật sự li hôn mà cha mẹ chồng không nói giúp bà ta, Lâm Thâm sống chung với bà ta hai mươi mấy năm cũng chẳng luyến tiếc gì.

Lúc này cả Điền Ngọc Hinh và Diệp Từ đều cảm thấy lạnh lẽo, khoe môi run rẩy không dám nói gì, mấy người khác cũng không dám nói gì.

Ninh Vân Hoan cũng tức giận cực độ, nhưng sau đó lại bình tĩnh ngay, nếu Lâm Mẫn không phải mẹ ruột của Lan Lăng Yến, đây lại là Lâm gia, nếu không cô đã sớm cho bà ta mấy bạt tai rồi. Hơn nữa Lâm Mẫn còn mang con trai cô là tạp chủng, trong lòng Ninh Vân Hoan vô cùng tức giận, nếu không phải cô sống hai kiếp người, ít nhiều cũng có sức kiềm chế, nếu không e rằng cô không thể nhẫn nhịn nổi.

Mặc dù không biết tại sao Mộ Minh Lệ lại đứng về phía cô, khi thấy Mộ Minh Lệ bạt tai Lâm Mẫn, tức giận trong lòng cô mới miễn cưỡng áp chế được. Nhưng cô có chút nghi ngờ, chuyện cô bị bắt cóc bị Lâm Mẫn

thân là mẹ chồng của cô biết được không có gì là kì quái, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan cảm thấy vô cùng quý dị, mặt ngoài cô không biểu hiện gì, ăn bữa cơm này mà không biết mùi vị như thế nào, tất cả mọi người đều không dám nói rời đi.

Ngoài hai người Điền Ngọc Hình và Diệp Từ bị thua thiệt, hai người con dâu khác của Mộ Minh Lệ cũng cảm thấy ngượng ngùng, sắc mặt của Mộ Minh Lệ lại vô cùng bình tĩnh, sau khi bà buông đũa xuống mọi người mới thở phào, ánh mắt Điền Ngọc Hình nhìn Ninh Vân Hoan, hiển nhiên là đang mong đợi cô buông đũa ngay xuống.

Nhưng hành vi bỏ đũa xuống giếng vừa rồi của bà ta, làm cho Ninh Vân Hoan không muốn theo ý bà ta, lại cứ dùng đũa gấp thức ăn, sau đó mới ngừng, mấy hạ nhân rất tự động đưa khăn ẩm tiêu độc cho cô lau tay, trong lòng Điền Ngọc Hình chửi rủa hai câu, lúc này bà ta mới buông đũa, cười nói:

"Cô, hiện nay không còn sớm nữa, chúng cháu cũng không dám làm phiền thời gian nghỉ ngơi của cô....."

Mộ Minh Lệ không để ý bà ta, chỉ nắm tay Ninh Vân Hoan nói: "Đứa bé ngoan, chuyện hôm nay bà ngoại sẽ lấy lại công bằng cho cháu, mẹ chồng cháu bị hồ đồ rồi, cháu đừng so đo với nó."

May mà Lâm Mẫn không ở đây, nếu không sẽ tức đến chết, bất kể trong lòng Ninh Vân Hoan nghĩ như thế nào, nhưng bên ngoài vẫn ngoan ngoãn gật đầu cười cười, Mộ Minh Lệ tự mình đứng lên đưa cô ra cửa.

Người bên ngoài đã sớm ăn xong, bát đĩa đã thu dọn xong rồi, mấy người đang ngồi hút thuốc nói chuyện, lúc Ninh Vân Hoan đi ra Lan Lăng Yến liền đứng dậy, anh hơi cau mày, đánh giá bà xã một cái, nhìn biểu tình của cô không có gì dị thường, mới mím môi trực tiếp ôm cô vào lòng.

Điền Ngọc Hinh nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng vô cùng bất mãn, vừa rồi khi ở bên trong bà ta phải chịu thiệt, chỉ cách nhau một bức tường, bà ta không tin người bên ngoài không nghe thấy, hành động lúc này của Lan Lăng Yến xem bà xã như bảo bối, giống như tuyên bố ai dám ỨC HIẾP cô vậy, Điền Ngọc Hinh cảm thấy không thoải mái, bà ta cười khan:

"Tiểu Cửu đúng là xem vợ như bảo bối, lẽ nào cho rằng dám người cô dì sẽ ỨC HIẾP vợ cháu hay sao?"

Lan Lăng Yến không thềm ngẩng đầu, trực tiếp nói: "Không chừng chính là như vậy!"

Lời này làm Điền Ngọc Hinh không ngẩng đầu lên nổi, sắc mặt có chút ngưng ngùn. Đám người Mộ Thiếu Hoa đều nghe thấy tiếng ghế đổ, phòng khách chỉ cách phòng trong một bức tường thủy tinh, mặc dù đã kéo rèm xuống, không nhìn thấy nhưng vẫn nghe thấy tiếng động, sao lại không rõ bên trong xảy ra chuyện cơ chứ, lúc này thấy Điền Ngọc Hinh xông lên làm khó trước, Mộ Thiếu Hoa mặc dù không biết tường tận bên trong xảy ra chuyện gì nhưng ông ta luôn có một dự cảm không lành.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Sắp Xếp

Editor: Gà

Người ở đây, ai mà không thành tinh chứ? Chuyện vừa xảy ra bên trong, ai cũng đã biết, nhưng không ai dám hỏi, Lan Lăng Yến rất sợ vợ mình bị khi dễ, hơn nữa anh không giống Mộ Thiệu Hoa lo nhiều như vậy, sợ đắc tội Lâm gia không chiếm được lợi, nên trực tiếp hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra bên trong vậy?” Vừa nghe anh hỏi, lập tức tai Mộ Thiệu Hoa dựng thẳng lên, tuy nói sau khi trở về có thể hỏi Điền Ngọc Hinh, chẳng qua trí tò mò, ai cũng có.

Ninh Vân Hoan chưa kịp mở lời, Mộ Minh Lệ đã nở nụ cười: “Có chuyện gì đâu, vừa này mẹ cháu bị vấp ngã, ta để nó trở về phòng nghỉ ngơi, sắc trời không còn sớm nữa, các người cũng nên sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Bà vừa dứt lời, ba Lan cũng cười nói: “Nếu bà ngoại đã nói thế, các con hãy về trước đi, lời nên nói ba cũng nói xong rồi, sáng sớm ngày mai ba và mẹ con sẽ đi, không cần tiễn.”

Lan Lăng Yến không thèm nhìn ông, ba Lan bất giác xấu hổ, ánh mắt chứa ý cười.

Mộ Minh Lệ đã lên tiếng, người Mộ gia chỉ có thể cáo từ. Lan Lăng Yến dắt Ninh Vân Hoan ra xe, mãi đến khi xe xuống núi, anh vẫn không từ bỏ hỏi: “Ở trong đó bị khi dễ phải không?”

Ninh Vân Hoan không thèm để ý đến anh, mặt xoay qua chỗ khác, Lan Lăng Yến nâng mặt cô lên, không hề tức giận tính khí nóng nảy của

cô, néo mặt cô, lại hỏi: “Bị khi dễ đúng không?”

Gương mặt thanh lãnh của anh hiện lên một chút quan tâm, ánh mắt đen nhánh như mực vẫn hàm chứa kiên trì, đôi mày dài như nước ản hiện dưới mái tóc. Nét mặt thản nhiên nhưng vô cùng đẹp, nhìn dáng vẻ anh kiên trì, tựa như sẽ không bỏ qua nếu không biết đáp án, Ninh Vân Hoan biết tính anh, thở dài, kéo tay anh xuống, nhưng bị anh nắm chặt, rồi mới nói:

“Mẹ anh nói em bị Đông Phương Ngạo Thế chạm vào rồi. Nói em dơ bẩn không xứng với anh, muốn em buông tay.” Lời nói của cô khiến đôi mày Lan Lăng Yển nhanh chóng nhíu lại, biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lóe hung quang, như giông bão sắp đến, mang đến cho người khác một cảm giác bất an kỳ dị.

“Kệ bà ta!” Sau một lúc lâu, Lan Lăng Yển bình tĩnh trở lại, vẻ nguy hiểm trong ánh mắt giảm xuống rất nhanh, ngoài dự đoán của Ninh Vân Hoan. Anh không tức giận, ngược lại giúp Ninh Vân Hoan sửa lại tóc, ôm cô vào lòng rồi không lên tiếng nữa.

Thà rằng anh nói một câu còn đỡ hơn. Bây giờ cứ trầm mặc như vậy. Điều này càng khiến Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút không đúng, vốn không quan tâm đến chuyện này, ngược lại hiện giờ anh khiến cô nghĩ đến chuyện đó, nên giãy ra muốn ngồi thẳng, tay để lên ngực anh có chút kỳ quái hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì mà em không biết đúng không?”

Lan Lăng Yển nhắm mắt lại không nói gì, anh cứ như vậy. Ninh Vân Hoan càng cảm thấy không đúng, bắt chước nâng mặt anh lên muốn dùng tay mở mắt anh ra, lập tức Lan Lăng Yển mở mắt ra, ánh mắt sắc bén, lúc này Ninh Vân Hoan mới phản ứng kịp vừa nãy bản thân đã phạm phải điều gì. Sau lưng đã xuất hiện mồ hôi lạnh.

Gần đây quả thật cô hơi lớn gan rồi, nghĩ rằng Lan Cửu có cảm giác đặc biệt với cô. Lá gan cô bắt đầu lớn hơn, không sợ hãi anh như trước, chuyện dùng tay mở mắt anh có khác nào nhỡ rằng hồ đầu, hiện tại không nói cô có dám không, sau khi làm rồi mắt cô có còn toàn vẹn không cũng không biết, Lan Lăng Yến cứ nhìn cô chăm chăm, khiến cô cứng ngắc đặt tay lên gò má anh, không dám động đậy nữa.

Nhìn cô bị dọa sợ, trong lòng Lan Lăng Yến nhin cười, ôm cô vào lòng, bất đắc dĩ nói:

“Ba anh không thích có người sống vai đứng ngang hàng với ông, đối với ông phụ nữ chỉ là súng vật mà thôi, trong đó mẹ anh là một súng vật đặc biệt quý báu.” Khi nói chuyện, Lan Lăng Yến nói ra việc ba Lan dưỡng phế Lâm Mẫn, thấy dáng vẻ Ninh Vân Hoan ghen họng nhìn trân trân không nói nên lời, lúc này mới ôm cô ngồi lên đùi anh, sau đó hôn xuống đầu cô: “Bà ta bị làm hư, hiện giờ chỉ cần hao phí một chút tinh lực và tiền bạc, có thể nắm bà ta trong lòng bàn tay, có thể thông qua bà ta hiểu rõ Lâm gia, nên bây giờ bọn họ mới có thể trở về. Chuyện em bị bắt cóc, do Mộ Căn Ngôn lợi dụng Lâm Xuyên, Lâm Xuyên không biết nội tình, tưởng rằng muốn tìm em trút giận, chỉ cần tìm mẹ hỗ trợ để điều một số người bên cạnh em đi, nên mới để Mộ Căn Ngôn dễ dàng thành công, cuối cùng cho Đông Phương Ngạo Thế hưởng hết.”

Từ lúc bắt đầu, Lan Lăng Yến không giấu diếm nữa, trực tiếp nói ra tất cả mọi chuyện: “Chuyện này anh sẽ tìm Mộ Căn Ngôn và Lâm Xuyên đòi lại hết, nhưng còn mẹ anh, không đề cập đến thì tốt hơn.” Tựa như người đang say mộng, nếu đã đánh thức cô, mọi việc cứ để vậy thôi, đừng nói ba Lan là một người cường thế khó khống chế, ngay cả Lan Lăng Yến cũng không thích có người dẫm lên đầu mình, Lâm Mẫn như bây giờ, với anh mà nói là chuyện có lợi.

Ninh Vân Hoan nghe xong những lời này, lòng tơ đều dựng đứng. Trong một đại gia tộc luôn có rất nhiều điều xấu xa và nguy hiểm, ngoài

mặt tình cảm ba mẹ chồng ân ái như vậy không ngờ bên trong cũng sẽ có tính toán lẫn nhau, một người đàn ông có tác phong nhanh nhẹn như ba Lan, bề ngoài hào sảng bao nhiêu, không ngờ nội tâm lại lạnh lùng vô cảm như vậy nhưng được ông thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Ninh Vân Hoan có chút ngỡ ngác để mặc Lan Lăng Yến ôm, bình thường luôn ấm áp và có cảm giác an toàn khi tựa vào lòng anh, giờ đây lại cảm thấy có chút nguy hiểm, cô nghĩ đến việc Lan Lăng Yến luôn đối tốt với cô, hơn nữa vừa nãy cô còn dám có ý định chạm vào mắt anh, không lạnh mà run:

“Có phải anh cũng giống ba anh, muốn nuôi em thành ...”

Cô chưa dứt lời, hàm răng chạm vào nhau kêu cộp cộp, sao Lan Lăng Yến không hiểu ý cô chứ, nhất thời buồn cười, trong lòng hận cô gái nhỏ này không hiểu lòng anh cứ luôn phòng bị anh như vậy, nuốt hết lời muốn nói của cô vào miệng, bản thân anh đã không có lương tâm rồi, nhưng cô gái nhỏ này càng vô tâm hơn anh, người ngoài ai cũng thấy rõ biểu hiện của anh, nếu không sao Lâm Mẫn cứ nhắm vào cô chứ, bản thân chân thành với cô như thế. Cô lại là người đầu tiên luôn nghĩ anh có thể sẽ hại cô.

Không biết có phải kiếp trước thiếu nợ cô hay không, đời này để cô đến hành hạ anh, Lan Lăng Yến nhịn buồn bực trong lòng xuống, nhìn đáng vẻ cô bị dọa trắng bệch, vừa yêu cô đến không kiềm được, vừa bị cô làm tức giận, nhưng không nỡ đánh cô, đành phải mạnh mẽ hôn đôi môi cô. Vừa cọ xát vừa ghi hận, giận cô luôn không tin tưởng mà là hoài nghi anh đầu tiên, loại cảm giác này như thể anh không chạm được đến trái tim cô, khiến người ta hận không ăn cô luôn vào bụng. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Lan Lăng Yến liền hành động, động tác vốn ôn nhu đột nhiên biến hóa cắn môi cô, nghe được cô rên một tiếng, cảm giác trong miệng có mùi máu tươi, anh mới nhịn xuống kích thích muốn ăn cô vào bụng. Nhẹ nhàng giúp cô liếm vết máu trên môi.

Lúc đầu, Ninh Vân Hoan cảm thấy anh rất ôn nhu, sau khi bị cắn, nhịn không được khẽ kêu lên. Không đợi cô giãy dụa, cô cảm thấy trời đất đảo

lộn, bị Lan Lăng Yến áp xuống ghế, trong lúc mơ hồ nghe anh nói:

“Em thật vô tâm!”

Cô rất muốn cười, làm sao cô lại vô tâm rồi? Cô có tâm lắm nha, người vô tâm là Lan Lăng Yến mới đúng. Nhưng nghĩ đến những chuyện xảy ra, Ninh Vân Hoan bắt đầu trở nên mơ màng.

Không biết do nghe lầm rồi hay Lan Lăng Yến hoàn toàn không nói vậy, liếm sạch vết máu trên môi cô, rõ ràng dáng vẻ của anh đã không thể nhẫn nại nữa rồi, nhưng vẫn nâng người lên, nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan. Dù trong xe có ánh sáng, nhưng gương mặt anh bị che kín trở nên mờ ảo. Nhìn ánh mắt cô gái nằm ở trên ghế đã phủ sương mù, đôi môi được anh liếm mang theo vài phần kiều diễm.

Ninh Vân Hoan nhìn không rõ biểu hiện của Lan Lăng Yến, trầm mặc một lát, trong lòng có chút không yên, sau đó nghe được âm thanh Lan Lăng Yến lạnh lùng nói: "Em đã ngốc rồi, còn cần anh thay đổi cho ngốc thêm nữa sao? Như vậy không phải hành hạ em, mà là hành hạ bản thân anh đấy chứ?"

Vốn Ninh Vân Hoan đang có chút sợ hãi, nghe thế, nhất thời cả người đều hóa đá, cô có chút không dám tin hung hăng trừng mắt nhìn Lan Lăng Yến, không nghĩ đến anh dám đánh giá chỉ số thông minh của cô không đủ dùng!

"Em ngốc hả?" Thanh âm cô hơi cao lên, Lan Lăng Yến thấy ánh mắt cô từ sợ hãi biến thành tức giận, mới lộ ra ý cười, nhưng ngược sáng, Ninh Vân Hoan không nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của anh, chỉ nghe anh lạnh nhạt nói:

"Em không ngốc sao?" Nếu không ngốc, nên biết, cho đến bây giờ anh yêu cô không phải như kiểu yêu sủng vật, kiểu quý giá gì đó, không nở cất giấu, vừa muốn kiêu ngạo cho mọi người chiêm ngưỡng, vừa muốn thời

thời khắc khắc nâng bảo bối trong lòng bàn tay, không phải chỉ là sủng vật mà thôi. Nếu anh thực sự tính toán như vậy, cần gì để cô tham gia vào cuộc sống của anh, mà không phải cứ để cô sau lưng? Có lẽ cô gái này quá sợ hãi bản thân anh, không hiểu sao anh không kết hôn với cô đã khiến cô sinh con, sau đó sao lại đồng ý kết hôn với cô, trên thế giới này phụ nữ để nuông chiều rất nhiều, nhưng đáng tiếc anh chỉ muốn cô gái này.

Có lẽ do trước kia làm nhiều chuyện xấu quá, hoặc bản thân anh không có trái tim cường đại như ba Lan, lúc tuổi trẻ đã hưởng qua quá nhiều phụ nữ, lớn tuổi còn có thể đem phụ nữ ra chơi đùa, còn anh luôn cảnh giác với phụ nữ, nhưng chỉ người tên Ninh Vân Hoan này khiến anh buông lỏng cảnh giác, nhưng con gái nhà người ta cứ mang dáng vẻ cảnh giác anh mười phần, tuyệt đối là báo ứng mà!

Chuyện xảy ra trên xe hôm đó không ai nhắc đến nữa, nhưng trong lòng Lan Cửu đã nhận định việc này là báo ứng do trước kia bản thân giết người không chớp mắt, còn lại là có chút không cam lòng trong lòng cô anh chỉ là đối tượng phải luôn phòng bị mà thôi. Anh không biết loại cảm giác này gọi là gì, chỉ biết, cô gái này lại sợ anh rồi, lại phòng bị anh rồi, anh chỉ có thể để toàn bộ cảm xúc khó chịu trong lòng thôi.

Ninh Vân Hoan có chút trốn tránh Lan Lăng Yến, ngày đó anh để lộ ra cảm giác khiến cô có phần sợ hãi, tựa như lúc ấy anh sẽ bóp chết cô ngay, tuy nhiên sau cùng anh vẫn chưa làm gì, nhưng Ninh Vân Hoan vẫn hơi khiếp sợ, may mà gần đây trong lòng cô vẫn tồn tại một Cố Doanh Tích, mặc dù sau khi trùng sinh trở về cô ghét nhất là Cố Doanh Tích, nhưng không nghĩ đến lúc này nhờ Cố Doanh Tích, để cô dời đi lực chú ý.

Tính toán thời gian, năm nay Cố Doanh Nặc vừa tốt nghiệp cấp ba, học kỳ sau sẽ vào cao trung, học đại học Đế Đô, vừa lúc năm nay Tống Mặc Nhiên cũng học nghiên cứu sinh, trong tiểu thuyết có tình huống này, trùng hợp là năm nay, Tống Mặc Nhiên sẽ gặp Cố Doanh Nặc.

Mà đời này Ninh Vân Hoan quyết định muốn thành toàn cho Tống Mẫn Nhiên gặp Cố Doanh Nặc!

Cô vốn mặc kệ để Cố Doanh Nặc chết sớm như trong tiểu thuyết cũng rất đồng cảm, không ngờ Cố Doanh Nặc lại núp dưới quàng sáng của nữ chủ Cố Doanh Tích. Lần trước nói hươu nói vượn muốn đổ oan cho cô, bây giờ cũng đừng trách cô tâm ngoan thủ lạt, bản thân giúp ả ta thành toàn cho tình yêu của ả, đến lúc đó lại để ả nhìn xem, người chị ả ta một lòng bảo vệ đoạt đi người yêu của ả ta thế nào, quyến rũ ba chồng của ả ra sao! Ninh Vân Hoan không tin, dưới tình huống như vậy, người Cố gia còn có thể một lòng bảo vệ Cố Doanh Tích. Trong tiểu thuyết, sở dĩ Cố Doanh Tích khiến mấy người kia yêu mến và thương tiếc, đơn giản vì ả thiện lương và kiên cường, một mặt ả kiên cường chăm sóc người mẹ bị bệnh, hơn nữa em trai em gái vẫn còn nhỏ, nhưng vẫn không cam chịu khuất phục, dù ở cùng một chỗ với đám đàn ông có tiền, nhưng chưa bao giờ chủ động xin tiền bọn hắn, càng thể hiện vẻ cao thượng và thiện lương của Cố Doanh Tích.

Thời gian nháong một cái đã trôi qua hơn nửa tháng. Ninh Vân Hoan vẫn đang suy nghĩ làm sao mới có thể khiến tình huống mình mong muốn xảy ra, Lan Lăng Yến gợi ý cho cô, đó chính là dùng tiền mua chuộc. Trước giờ cô chưa sử dụng chiêu dùng tiền mua chuộc này. Vì làm chuyện như vậy có chút không yên. Nhưng Lan Lăng Yến đã phái người giúp cô, rất nhanh tìm được một bạn học cùng lớp với Cố Doanh Nặc, chỉ tốn năm vạn, người ta đã khẩn cấp cầu xin được giúp cô.

Hiện tại đối với Ninh Vân Hoan, tiền bạc chỉ là thứ yếu, hơn nữa chỉ có năm vạn thôi. Hiện giờ tài sản trên danh nghĩa của cô không ít, trừ bỏ lễ vật bồi tội hơn một tỷ mà Tần gia đưa đến, còn có một chút sản nghiệp ba Lan cho cô, cùng với công ty Ninh gia, hơn nữa Lan Lăng Yến còn cho cô một tấm thẻ. Đối với Ninh Vân Hoan mà nói tiền chỉ là vài chữ thôi, bình thường ăn, mặc, ở, đi lại đều có người thu xếp. Hầu như cô đã không dùng

đến tiền, chỉ tốn cửu ngư nhất mao - không đáng kể, thuận tiện lấy đi mua chuộc lòng người vậy.

Vừa qua nửa học kỳ, Cố Doanh Nặc được bạn học cùng lớp giới thiệu, Cố Doanh Nặc đã quen biết Tống Mẫn Nhiên, được người bạn học Ninh Vân Hoan mua chuộc thúc đẩy, trước tiên cô ta để Cố Doanh Nặc quen thuộc hết tên tuổi của giáo viên đại học, dễ dàng lừa gạt Cố Doanh Nặc vào đại học Đế Đô, quen biết Tống Mẫn Nhiên, giống như kiếp trước, rất nhanh ả và Tống Mẫn Nhiên đã rơi vào lưới tình.

Vốn nghĩ rằng nam chủ trong tiểu thuyết dù thân thể không cao thì ít nhất dáng người cũng xuất sắc một chút, nhưng khi Ninh Vân Hoan nhìn thấy ảnh chụp của Tống Mẫn Nhiên, thật sự có chút thất vọng.

Không nhìn ra người đàn ông này có điểm gì đặc biệt, miễn cưỡng nói về ưu điểm, thì chỉ ở chỗ hăn có khí chất lịch sự, dáng người xem như cao gầy. Mang một cặp kính mắt dày cộm, tóc lộn xộn, xoắn tự nhiên, mặc quần áo bình thường, khiến người ta cảm thấy lồi thối lệch thếch.

Về phương diện hóa học nghe nói Tống Mẫn Nhiên này là sinh viên tài cao, là đệ tử rất đặc ý của giáo sư Phương có tiếng của đại học Đế Đô, hăn học lệch rất nghiêm trọng, theo lý mà nói sau khi hăn tốt nghiệp đại học Đế Đô, không thể dễ dàng khảo nghiên thành công ngay lập tức như vậy, hăn có thể thuận lợi ở đại học Đế Đô gốc đến bây giờ, may vì hăn học về phương diện hóa học là môn sở trường, để vị kia giáo sư Phương nổi lên lòng yêu người tài, trực tiếp đề bạt hăn, cho hăn đặc biệt trúng tuyển, không chỉ khảo nghiên, mà còn làm trợ thủ cho vị giáo sư Phương, một khi giáo sư Phương nghiên cứu ra thứ gì đó, được tiền thưởng, đều chia cho hăn một phần.

Vì vậy cho dù đối với bạn bè hay người thân của Tống Mẫn Nhiên, hăn là người rất có tiền đồ, nhân duyên vô cùng tốt, trong mắt cha mẹ là đứa con không chịu thua kém ai.

Tính cách người này có chút hướng nội, ở một phương diện nào đó vô cùng am hiểu người khác, tính tình hẳn có chút cổ quái, nếu không phải vì hẳn học môn sử trường hóa học rồi có chút ít tên tuổi, như vậy Tống Mặc Nhiên cũng chỉ bình thường thôi thậm chí không có chỗ nào hơn người!

Suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không nghĩ ra sao người như Tống Mặc Nhiên có tư cách chen vào hậu cung của Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan suy nghĩ một lúc lâu thì từ bỏ luôn.

Dù sao Cố Doanh Nặc và Tống Mặc Nhiên đã yêu nhau, một tháng sau, hai người yêu nhau say đắm, hầu như không muốn tách ra, theo như tin tức từ bạn học của Cố Doanh Nặc bên kia truyền đến, thậm chí Tống Mặc Nhiên đã đưa Cố Doanh Nặc về nhà ra mắt cha mẹ, hiển nhiên vị này chính là cô gái mà con mình quan tâm.

Biết rõ sự tình, Ninh Vân Hoan tạm thời ném nó qua một bên, gần đây cho người đi Pháp dò hỏi tin tức, cũng có đáp án rồi, tìm được người cô muốn tìm, cũng có được đáp án bản thân mong muốn, trong khoảng thời gian này có thể nói vô cùng thuận lợi, nếu không phải nửa tháng sau Phó Viện trở lại trường học. Đoán chừng cuộc sống của cô còn có thể thoải mái thêm một chút.

Hiện tại Phó Viện bất hòa với Ninh Vân Hoan, đã truyền khắp lớp học, sau khi ả trở về lại lần nữa cao giọng kết giao bạn bè. Trên người ả ăn mặc không khác gì trước kia, trên mặt trang điểm nhàn nhạt, xem ra tươi đẹp hơn trước kia rất nhiều, nhìn ra được túi xách trên tay ả là sản phẩm số lượng giới hạn, nghe nói tất cả Hoa Hạ còn chưa có, chỉ bán tại những quốc gia thiếu số. Giá cả xa xỉ, về sau rất nhiều bạn học không dự đoán được đều tiến vào làng giải trí, tất nhiên là có mắt nhìn, túi xách này mọi người từng nói rất muốn có, lúc này đột nhiên Phó Viện nổi danh, nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt người nhìn.

Gần đây Phó Viện dường như biến thành người được người lấy lòng, rất nhiều người lộ ra ánh mắt tò mò, Phó Viện đứng trong đám người, đặc ý nhìn Ninh Vân Hoan liếc mắt một cái. Á ngày đêm mong muốn, ngóng trông có một ngày có thể trở thành người được mọi người vây quanh như mặt trăng được vây quanh bởi các vì sao, đáng tiếc trước kia ả chỉ là nhân vật phải vây quanh người khác. Nhất là khi bị Lý Phán Phán mà ả không dễ dàng gì mới nịnh bợ được vứt bỏ ả để chủ động kết giao với Ninh Vân Hoan. Sự không thoải mái trong lòng Phó Viện tựa như dây leo tràn ra.

Đều là con gái có gia thế giống nhau, trong nhà đều đã có một đứa con trai, thậm chí tính cách hai người không khác biệt mấy, Phó Viện không rõ vì sao mọi thứ của Ninh Vân Hoan lại mạnh hơn mình.

Trong nhà cô cũng có một người anh trai, bản thân ả thì có em trai, mặc dù vợ chồng Ninh gia có con trai. Nhưng không hề đối xử bất công với con gái, hoàn toàn không giống ba mẹ của ả, hận không thể bán ả đi cân ký tính tiền để em trai có cuộc sống tốt, Ninh Vân Hoan dễ dàng chiếm được anh chàng đẹp trai mà lúc trước ả gặp liền thích, còn bản thân ả phải hao tổn tâm cơ mới có thể quyến rũ được Tần Dật.

Phó Viện rất không cam lòng. ả không biết bản thân kém Ninh Vân Hoan chỗ nào, từ nhỏ ả đã rất chịu khó nghe lời. Thậm chí ả cố gắng hơn người khác gấp bội, khi ả lại cố gắng, vẫn như cũ bị Ninh Vân Hoan đá xuống. Trước kia cảm giác ghen tỵ còn chưa nhiều, miễn cưỡng ả còn có thể nhịn được, nhưng khi Ninh Vân Hoan có bạn trai, cuối cùng ả nhịn không được bộc phát rồi. Hai người càng lúc càng xa, trước kia miễn cưỡng còn có thể xưng là bạn bè, dù sao hiện tại ả cũng không hiếm lạ gì Ninh Vân Hoan, ả còn có Tần Dật ở đây.

Dì Chu đã nói, chỉ cần bụng ả không chịu thua kém, có thể sinh con, về sau sẽ có cơ hội gả cho Tần Dật!

Nghĩ vậy, lập tức Phó Viện cảm thấy hãnh diện, thanh âm lấy lòng của bạn học xung quanh khiến ả cảm thấy chưa đủ, ả muốn nhìn thấy ánh mắt hối hận của Ninh Vân Hoan! ả ngưng mắt, trực tiếp cười cười với mọi người, sau khi đẩy mọi người ra, cùng với vài bạn học nữ đi đến chỗ Ninh Vân Hoan.

"Hoan Hoan..." Phó Viện cố nén đắc ý trong lòng, mới vừa gọi Ninh Vân Hoan một câu, khóe mắt Ninh Vân Hoan nhìn thấy có người đi đến cửa phòng học, khóe miệng nhếch lên, nhưng vẫn không lên tiếng, bóng người kia thuận tiện chen vào.

Lúc đầu trong lòng bạn học nữ có chút bất mãn, nhưng khi nhìn thấy người đến là ai, đã vội vàng lui qua một bên, Phó Viện cầm lấy túi xách trong tay mình, dáng vẻ giả vờ như muốn nhìn đông nhìn tây, ngẩng đầu định ép buộc Ninh Vân Hoan nói hai câu, đột nhiên sau lưng không biết từ đâu mạnh mẽ truyền đến một trận, tóc ả bị kéo, dùng lực rất lớn kéo về phía sau!

Cho đến giờ này, còn có người dám đối xử với ả như vậy!

Trong lòng Phó Viện giận dữ, đang muốn nhìn xem là ai to gan lớn mật dám động tay động chân với ả, thân thể ả đã không tự chủ được bị người kéo qua, ả oán hận, ả ăn mặc xinh đẹp, dù đứng thẳng nhưng do đi giày cao gót nên không ổn định như bình thường, một khi bị người kéo tóc, trong chớp mắt, thân thể ả liền muốn ngã xuống, khi trong lòng Phó Viện giận dữ, thì một bàn tay đã hung hăng tát lên mặt ả!

"Bốp" một tiếng vang thật lớn, trên mặt Phó Viện nóng rát như bị phỏng, người kia đã không chút khách khí lại trở tay tát thêm một cái nữa!

"Phó Viện, gan mày lớn thật đấy!" Một âm thanh ôn nhu vang lên, người kia đã dùng hết lực đẩy Phó Viện một cái, trực tiếp đẩy Phó Viện sắp choáng váng đầu óc đụng vào một cái bàn, sau đó để ả chật vật không chịu

nổi té xuống đất, mới quay đầu nhìn Ninh Vân Hoan cười cười: "Hoan Hoan, không có việc gì chứ?"

Nghe được thanh âm đó, trên mặt Phó Viện vắn vẹo, ả bị đánh hai bạt tai trước mặt mọi người, mà kẻ đánh ả lại là chị em tốt trước đây của ả, ả không lập tức đứng lên, hầu như ả có thể thấy ánh mắt kinh ngạc và giật mình của các bạn học bên cạnh, vẻ mặt này còn khó chịu hơn khi bị cười nhạo, khi ả đang có chút hoảng sợ, Lý Phán Phán lại kéo tóc ả, nhắc ả lên.

"Thật đúng là chị em tốt của tôi nha, không những muốn mượn gia thế Lý gia, còn muốn hưởng thụ toàn bộ của tôi, hiện tại đàn ông của tôi cậu cũng muốn dùng, thế nào? Tần đại ca không tệ chứ? Xem ra cậu chăm sóc anh ta cũng không tồi nhỉ, nếu không sao anh ta có thể bỏ ra cái giá lớn như vậy, nhiều hơn cả tiểu minh tinh trước đây, khoảng thời gian trước tôi nghỉ ngơi dưỡng thương, phiền cậu giúp tôi hầu hạ ta vị hôn phu rồi!"

Thanh âm Lý Phán Phán có chút âm trầm, không gặp cô ta một khoảng thời gian rồi, xem ra cả người thay đổi rất nhiều, trong mắt đã lộ ra vài phần hung ác nham hiểm, nhìn có chút dọa người, lúc này đột nhiên tính tình cô ta biến đổi bắt đầu đánh người, bạn học xung quanh vốn hơi giật mình, sau khi nghe rõ ràng ý tứ trong lời nói của Lý Phán Phán, đều bình tĩnh đại ngộ.

Mới hiểu được Phó Viện thông đồng với vị hôn phu của Lý Phán Phán, khó trách hai chị em tốt này trở mặt, Lý Phán Phán ôn nhu thiện lương cầm hận xuống tay đánh ả!

Một khi các học sinh suy nghĩ cẩn thận những việc này, lúc này bùm mặt, cảm thấy đáng vẻ hoảng sợ của Phó Viện hết sức trở trên. Trước kia Lý Phán Phán đối tốt với Phó Viện bao nhiêu, bạn cùng lớp đều nhìn thấy, Lý Phán Phán có gì, gần như Phó Viện cũng đều sẽ có một phần, Phó gia cũng không phải là kẻ có tiền gì, rất nhiều thứ ả có, không nhất định có tiền

là có thể mua, ở lớp Lý Phán Phán có tiếng ôn nhu thiện lương, như thiên sứ, là ai mua cho Phó Viện, mọi người đều rõ ràng.

Lý Phán Phán đã có vị hôn phu đính hôn từ lâu, chuyện này không có gì bí mật, trước đây có cậu ấm lớp khác theo đuổi Lý Phán Phán, từng bị người tự xưng là vị hôn phu của cô ta đánh cho một trận, nguyên do thể lực đối phương không nhỏ, bị đánh không nói, hiện tại vẫn tạm nghỉ học ở nhà không dám đi học, bạn cùng lớp đều đã hiểu rõ thân phận vị hôn phu của Lý Phán Phán không thấp.

Đột nhiên lúc này khuê mật trước đây có quan hệ vô cùng tốt trở mặt, trong lòng các học sinh đều rất giật mình, đột nhiên quan hệ giữa Lý Phán Phán và Ninh Vân Hoan trở nên tốt đẹp, mà Phó Viện lại bị đánh, luôn vô cùng oán hận Ninh Vân Hoan, trong đầu các bạn cùng lớp có chút suy nghĩ, lúc này có thể hiểu được vì sao Lý Phán Phán và Phó Viện muốn trở mặt rồi!

Muốn tiền bạc của người khác thì thôi, còn muốn luôn cả đàn ông của người ta, mặc dù không chắc người khác sẽ không làm loại chuyện này, nhưng bây giờ tội của Phó Viện bị người đưa ra ánh sáng, đương nhiên khiến người cười nhạo

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Cách Chơi

Editor: Gà

"Phán, Phán Phán, cậu, có phải cậu hiểu lầm gì rồi hay không?" Lúc này Phó Viện ôm mặt, trong lòng vừa oán hận, vừa có chút hốt hoảng, nước mắt ở trong mắt ả chuyển động, đầu như bị ai đẩy không ngừng đong đưa, nước mắt theo động tác của ả bắn tung tóe ra xung quanh, ả che mặt, nhu nhược ngồi dưới đất khóc, rồi liếc mắt nhìn Ninh Vân Hoan, vội vàng giải thích: "Cậu đã nghe người khác nói bậy bạ gì đúng không? Phán Phán, cậu, cậu phải tin tưởng tớ, tớ, chúng ta là bạn tốt mà!"

Ả không nói lời này thì thôi, vừa nói đến, Lý Phán Phán cảm thấy trong lòng đang bốc lên một ngọn lửa không tên. Lần trước sau khi Ninh Vân Hoan đưa cho cô ta ảnh chụp, trong lòng cô ta vốn vẫn bị ám ảnh bởi vụ bắt cóc, luôn vô cùng sợ hãi lúc bị Đông Phương Ngạo Thế đánh bằng roi, thời khắc cô ta sợ hãi như vậy, vậy mà người đàn ông cô ta yêu nhiều năm lén lút gian díu với bạn tốt của cô ta!

Nếu là người khác thì thôi, nếu là người khác cô ta có thể nhịn, nhưng người này là Phó Viện, làm sao cô ta có thể chịu đựng được? Trước kia cô ta cho Phó Viện nhiều như vậy, thậm chí thật lòng muốn kết bạn với Phó Viện, người bạn khuê mật đầu tiên sau khi cô ta về nước, không phải là tiểu thư khuê các do người nhà sắp xếp, lựa chọn cẩn thận cho cô ta lui tới kết bạn, cô ta thật lòng như thế, tại sao Phó Viện có thể đối xử với cô ta như vậy, Phó Viện lợi dụng Lý gia, lợi dụng phía sau cô ta như thế nào, thậm chí còn dám nhìn đến vị hôn phu của cô ta luôn rồi sao?

Lý Phán Phán thật sự không cam lòng, dù cho cô ta chỉ là tượng đất, cũng nên có vài phần chức năng của đất, lúc cô ta sợ hãi Tần Dật đã làm gì, khiến trái tim cô ta hoàn toàn rét lạnh, cô ta cũng bất chấp không suy nghĩ tiếp chuyện bị bắt cóc nữa, gắng gượng tìm người theo dõi Tần Dật. Quả nhiên phát hiện không ít chuyện thú vị, không những Tần Dật lém phéng với Phó Viện, ngay cả người mà trước kia luôn xem cô ta như con gái ruột, Chu Tố Tố người mẹ chồng tương lai vô cùng nhiệt tình sau lưng đã tỏ thái độ với Phó Viện, chỉ cần ả sẵn lòng sinh con trai cho Tần Dật, sẽ bảo Tần Dật chia tay với cô ta để cưới Phó Viện?

Tin tức này triệt để khiến trong lòng Lý Phán Phán nguội lạnh, cô ta không cam lòng, cô ta trả giá nhiều như vậy. Dựa vào cái gì muốn cho người khác đến hưởng thành quả lao động của bản thân, nếu Tần Dật muốn chơi đùa với những người phụ nữ khác, cô ta sẽ mở một mắt nhắm một mắt cho qua, nhưng chỉ riêng Phó Viện là không được! Phó Viện là một tên cắp, ăn cắp tình cảm của cô ta còn chưa đủ, ngay cả đàn ông của cô ta cũng muốn cướp, cô ta nuốt không trôi, tuyệt đối cô ta sẽ không cho phép Phó Viện gần gũi với Tần Dật thêm chút nào nữa, cô ta không tin Tần gia thật sự ngu như vậy. Sẽ bỏ qua cô ta, lựa chọn ả Phó Viện cái gì cũng không bằng mình!

"Không biết xấu hổ!" Sắc mặt Lý Phán Phán âm u một lúc lâu, hung hăng quăng thêm một cái tát. Tát vào mặt Phó Viện. Xem ra cô ta đã sử dụng hết sức, tát xong cảm thấy lòng bàn tay nóng rát, còn Phó Viện bị đánh đến nổi cơ thể lệch qua một bên, đầu trực tiếp va vào cái bàn bên cạnh, tạo ra một tiếng vang nặng nề!

Một vài bạn học nhìn thấy dáng vẻ của Lý Phán Phán, vội vàng vươn tay ra. Lý Phán Phán cũng không ngăn cản, thái độ của cô ta khiến rất nhiều người càng thấy rõ tình cảnh của Phó Viện.

"Muốn chụp ảnh, chụp cho cẩn thận vào, tôi còn nhiều cách hay hơn để chơi với người này, cho các người nhìn rõ, Phó Viện là người như thế

nào!" Cô ta nói xong, nhin lửa giận trong lòng. Lấy di động ra, sau khi ấn vài cái thì một vài ảnh chụp hiện ra, thấy rõ là dáng vẻ của cô ả đang ngồi cạnh bàn, người phụ nữ trong ảnh đang mây mưa, ngay cả chỗ giao hợp của hai người đều bị chụp rõ nét, càng miễn bàn đến vẻ mặt say mê và động tác điên cuồng của Phó Viện.

Sau khi một vài bạn học đi đến gần nhìn thấy, vẻ mặt đều khinh thường nhìn Phó Viện: "Thật không biết xấu hổ!"

Lúc này trên mặt Phó Viện vô cùng đau đớn, nhưng ả nghe nói như thế, lấy làm kinh hãi, vội vàng muốn nhìn xem, khi nhìn thấy ảnh chụp trong điện thoại, trong lòng ả chột lạnh, theo bản năng nhìn mặt Lý Phán Phán, đã thấy cô ta âm trầm, trong mắt ẩn chứa lạnh giá chưa bao giờ có, không dám xem tiếp, cuống quít liền hỏi: "Cậu, sao cậu có được, có được ảnh chụp này..."

Xem như ả gián tiếp thừa nhận ảnh chụp là thật, Phó Viện đã không còn là cô gái trong gia đình giàu có bình thường như lúc trước, ả đi theo Lý Phán Phán, cũng có chút kiến thức, lại càng được tiếp xúc với xã hội thượng lưu mà trước giờ ả chưa từng biết, ả bắt đầu biết rất nhiều người, kỳ thật Phó gia hoàn toàn chẳng là gì. ả lại càng rõ rằng Tần gia so với bản thân ả như là người trời vậy, nhưng so với Tần gia mà nói, quả thật còn có nhân vật lợi hại hơn, ví dụ như Lý Phán Phán của Lý gia, thật sự lợi hại hơn Tần gia một chút.

Thật sự lời Chu Tố Tố nói với Phó Viện có sơ hở, nhưng vì ả rất muốn gả vào xã hội thượng lưu, rất muốn gả cho Tần Dật, cho nên theo bản năng liền xem nhẹ nó, ả càng chưa từng nghĩ bản thân ả dựa vào cái gì mà đòi tranh với Lý Phán Phán, chỉ hy vọng có một ngày Chu Tố Tố giữ lời, thật sự sau khi ả có thai có thể để Tần Dật cưới ả.

Dù sao bây giờ ả đã là người của Tần Dật, tin tưởng Chu Tố Tố sẽ không bạc đãi ả, cho nên ả cứ như thế, nhưng giờ đây chuyện ả và Tần Dật

đã bị Lý Phán Phán biết rõ, mà cô ta còn lấy được chứng cứ rõ ràng, lúc này trong lòng Phó Viện phát lạnh, cuối cùng đã nhớ đến Lý gia là người như thế nào rồi. Trước kia chẳng qua vì tính tình Lý Phán Phán thật sự quá thiện lương, Phó Viện ăn hết chỗ tốt của cô ta, cho rằng cô ta hoàn toàn không dám làm gì, nên mới không sợ hãi mà qua lại với Tần Dật.

Ai ngờ lúc này con mèo nhỏ nhu nhược không xương đã biết cắn người, hiện tại Phó Viện đã biết sợ, vừa rồi Lý Phán Phán hoàn toàn như thành một người khác, vậy mà có thể đánh ả, mà Lý gia vẫn cao hơn Tần gia, tuy Chu Tố Tố từng lên nói nhận ả làm con dâu, nhưng điều kiện tiên quyết là ả phải có thai, nhưng hiện tại bản thân ả hoàn toàn không mang thai. Nếu thật sự Lý Phán Phán muốn làm khó dễ ả, Phó gia vốn không có quyền thế gì, hiện tại bên ngoài vẫn mượn tên tuổi Lý Phán Phán, nếu Lý Phán Phán trở mặt, không những cha mẹ đánh chết bắt ả nhận tội, ngay cả người của Tần gia cũng sẽ không thèm nhìn!

Cho đến tình trạng bây giờ, cuối cùng Phó Viện đã biết sợ hãi, ả vội vã quỳ xuống, sau khi nhìn thấy ảnh chụp lại thấy sắc mặt Lý Phán Phán, ả biết dù bản thân không thừa nhận cũng vô dụng. Vì thế không dám ngụy biện, vội vàng quỳ xuống, muốn ôm chân Lý Phán Phán: "Phán Phán, tớ sai rồi, cậu tha thứ cho tớ đi, tớ, là ai nói cho cậu biết? Nhất định là Ninh Vân Hoan đúng không? Cô ta không muốn thấy quan hệ hai chúng ta tốt như vậy, cậu tin tớ đi..."

Phó Viện hoảng sợ nói năng lộn xộn hồi lâu. Lời mở đầu không khớp với lời sau, đến cùng khi bản thân xui xẻo, vẫn muốn kéo một người xuống nước cùng chết với ả.

Ninh Vân Hoan nở nụ cười, Lý Phán Phán cũng cười theo. Phó Viện vừa thấy cô ta nở nụ cười, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cho rằng cô ta đã tha thứ cho ả, lại nghĩ đến lời bản thân vừa mới nói, càng kiên định muốn đổ toàn bộ lên đầu Ninh Vân Hoan, vì vậy vội vàng không ngừng cố gắng:

"Phán Phán. Cậu phải tin tưởng tớ, tuyệt đối do Ninh Vân Hoan hãm hại tớ và Tần đại ca, cậu có nhớ rõ trước đây Tần đại ca từng đánh cô ta không? Cô ta muốn trả thù. Từ nhỏ tớ và cô ta cùng nhau lớn lên. Tớ biết rõ tính cô ta, cô ta hận không thể khiến hai chúng ta đánh nhau, Phán Phán, cậu trúng kế của cô ta rồi!"

Lý Phán Phán để mặc ả ôm chân mình, vẫn cười với Ninh Vân Hoan: "Hoan Hoan, cậu xem Phó Viện này. Hiện tại như chó điên muốn cắn người, cậu thấy sao?"

"Đây là chuyện của Tần gia." Ninh Vân Hoan không vì Phó Viện can loan cùng Lý Phán Phán mà chủ động đưa vấn đề này lên người mình, lúc này trong lòng cô có chút cảnh giác với Lý Phán Phán, cô gái này bị kích thích lớn, bây giờ còn muốn kéo bản thân cô xuống nước. Không chỉ có Phó Viện mà thôi, Lý Phán Phán cũng có tâm tư muốn kéo cô xuống nước. Đơn giản là nhìn trúng thế lực của Lan Lăng Yến và địa vị Lâm gia mà thôi!

Tần Dật và Phó Viện làm chuyện xằng bậy sau lưng Lý Phán Phán, nhiều lắm Lý Phán Phán có thể thu thập Phó Viện, nhưng không phải muốn buộc đàn ông bên người như buộc chó, liền buộc được ngay, ánh mắt hắc còn có thể chuyển loạn, Lý Phán Phán muốn mượn tên tuổi Lan Lăng Yến, áp chế hắc, muốn hắc chủ động không dám lại nhìn lung tung, cũng muốn Tần gia không cho hắc cơ hội nhìn lung tung.

Tuy nói thế lực Lý gia quả thật lớn hơn Tần gia một chút, nhưng Lý Phán Phán luôn được nuông chiều, hơn nữa cô ta chỉ là một cô gái thôi, lại thêm lần này bị bắt cóc nữa, tuy chỉ bị quất roi, đến cùng tình hình thực tế như thế nào, đoán chừng trong lòng người Tần gia cũng chỉ suy đoán, cũng khó đảm bảo Tần Dật không nghĩ cô ta có thể đã bị Đông Phương Ngạo Thế chạm vào, dù sao Lâm Mẫn đã có thể nghĩ Ninh Vân Hoan như vậy, Lý Phán Phán bị vị hôn phu của cô đoán như vậy, cũng không kỳ quái.

Dưới tình huống như vậy, đoán chừng Lý gia cũng vui vì một chút "việc nhỏ" mọi người nhường một bước, chuyện phong lưu của Tần Dật Lý gia không truy cứu, mở một mắt nhắm một mắt cho qua, còn chuyện Lý Phán Phán bị bắt cóc Tần gia cũng không hỏi đến nữa.

Ninh Vân Hoan đoán chính vì Lý Phán Phán nghĩ thông suốt những thứ này, nên tính tình có chút biến hóa, nhưng đồng tình thì đồng tình, việc lớn là việc lớn, nếu chỉ cần cô nhắc tay chi lao giúp được, đương nhiên cô sẽ không chối từ, xem như nể nhân tình Lý Phán Phán trước kia, nhưng nếu Lý Phán Phán muốn mượn thế lực Lâm gia, và địa vị Lan Lăng Yến, cô không thể dùng phương pháp như vậy để trả nhân tình, nên khi Lý Phán Phán muốn đẩy mọi việc lên người cô, Ninh Vân Hoan lập tức cự tuyệt.

Lý Phán Phán cũng hiểu ý tứ Ninh Vân Hoan, tuy biết cô ta và cô không thân cận, kỳ thật giữa hai người không phải quan hệ bạn bè gì, nhưng thấy lúc này cô không giúp mình, Lý Phán Phán vẫn vô cùng thất vọng. Cô ta cố nén khó chịu trong lòng, hít mũi, biểu cảm trở nên có chút hung ác:

"Phó Viện, tao cảnh cáo mày, tao có khả năng cho người Phó gia có thể làm ăn buôn bán như hiện tại, nhưng có thể cho các người làm mọi chuyện à! Chuyện trước kia của mày và Tần Dật tao coi như Tần Dật chơi gái, mày lập tức nghỉ học, về sau không hy vọng Phó gia lại xuất hiện trong Đế Đô!" Lúc này cô ta phát tiết tất cả phần nộ lên người Phó Viện, Phó Viện vừa nghe lời này, đã biết Lý Phán Phán không nói đùa, cả người đều hốt hoảng, ả biết chính mình quyến rũ Tần Dật để Lý Phán Phán phát hỏa, trước đây Lý Phán Phán thích Tần Dật bao nhiêu, ả là khuê mật của Lý Phán Phán nên biết rõ, lúc này thấy không thể cầu xin Lý Phán Phán được rồi.

Phó Viện không khỏi nghĩ đến vừa rồi Lý Phán Phán cười tươi với Ninh Vân Hoan, ả đã quên vừa nãy bản thân còn muốn hãm hại người bạn cùng lớn lên từ nhỏ này, quay đầu cầu xin Ninh Vân Hoan:

"Hoan Hoan, cậu giúp giúp tớ đi, tớ không thể đi, tớ vẫn chưa tốt nghiệp, tớ không muốn đi..."

Thấy ả cầu Lý Phán Phán không được liền đến tìm cô, suýt nữa Ninh Vân Hoan phì cười vì da mặt ả quá dày, cô cầm quyển sách trên bàn hung hăng đập xuống chỗ Phó Viện, Phó Viện tránh theo bản năng nên buông vạt áo cô ra. Lúc này lùi về phía sau hai bước: "Cậu nghĩ tôi là đồ gỗ hủ? Vừa rồi còn muốn hãm hại tôi, hiện tại muốn tôi giúp cậu ư? Hơn nữa tôi cảm thấy người như cậu, quả thật không có tư cách xuất hiện ở trường học, bạn trai của bạn tốt mà cậu cũng cướp được, Lý gia đã giúp đỡ chú Phó và dì phó không ít, các người sao có thể làm vậy chứ?"

Phó Viện thấy đáng vẻ cô đau lòng, tức giận muốn thổ huyết, môi ả giật giật. Vừa nói xong, Ninh Vân Hoan không muốn để ý đến ả nữa, ngồi trở lại vị trí, quay đầu đi.

"Mày không biết xấu hổ, đều do mày đổ oan cho tao, đều do mày hại tao..." Phó Viện nhớ đến ả bị Lý Phán Phán tát trước mặt mọi người, lại nhìn thấy đáng vẻ nhàn nhã của Ninh Vân Hoan, mãnh liệt so sánh, kết quả là ả không thể nhìn được. Thét chói tai đứng lên muốn bỏ nhà về phía Ninh Vân Hoan, Lý Phán Phán không chút nghĩ ngợi liền kêu to: "Giữ chặt cô ta, các bạn học có đồng ý giúp tớ đưa cô ta đến chỗ chủ nhiệm. Làm chứng cho tớ không?" Lý Phán Phán không nói đùa. Cô ta thật sự muốn đuổi Phó gia ra khỏi Đế Đô, cô ta chưa từng hận một người, vì Phó Viện, cô ta đã biết cái gì là hận!

Hiện giờ trong lòng cô gái vốn thiện lương thuần khiết đã tràn ngập hận ý, sao còn có thể cho Phó Viện trốn thoát, cô ta mở miệng không biết có bao nhiêu người muốn nịnh bợ đến hỗ trợ. Phó Viện bị nắm như con gà con, áp giải đi.

Phó Viện đi một đường, miệng không dám mắng Lý Phán Phán, ngược lại bắt đầu nguyện rửa Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan lấy sách vở

mở ra che nụ cười trên mặt. Phó Viện cảm thấy cô dễ khi dễ, nhưng quá thật cô không dễ khi dễ. Sau khi cô trùng sinh trở về cái gì nên ăn đều đã ăn, nhưng vẫn không ăn thiệt đâu!

Lý Phán Phán tự mình tham gia vài bữa tiệc, cho thấy lập trường của bản thân đã không còn quan hệ gì với Phó gia, trong lời nói biểu lộ chán ghét Phó Viện, thêm nữa trong đại học Đế Đô ảnh nóng của Phó Viện bắt đầu bị truyền ra trên khắp diễn đàn, dẫn đến sóng to gió lớn, giả sử bây giờ ả ta không bị khai trừ, cũng không còn mặt mũi ở trường học mà tiếp tục giả ngốc.

Lúc này Phó gia bị người xa lánh tứ phía, bắt đầu bị người ra sức đánh đến độ sa cơ thất thế, Ninh Vân Hoan nhớ lại kiếp trước khi đó bản thân sống ngây thơ không biết gì rồi bị xuyên qua, trong Thượng Nhất Thế lại chết lúc còn rất trẻ tuổi, cả đời của cô trải qua không ít chuyện mà người bình thường khó có thể trải qua, nhưng đồng thời, rất nhiều chuyện người bình thường trải qua cô vẫn chưa trải qua, mặc kệ đời trước hay xuyên qua, vẫn chỉ biết đọc sách, chưa từng làm việc gì, lúc này trong tay cô có tiền, Phó gia lại bị người giẫm lên, hiện giờ cô muốn mua Phó gia, đùa giỡn một chút.

Dù sao sau giờ học cô vẫn có dư thời gian, ngoại trừ cứ tiếp tục nhìn chăm chăm chuyện tình của Cố Doanh Tích, có thể sắp xếp cuộc sống của bản thân một chút, hiện tại tiền bạc đối với cô mà nói, chỉ là một vài chữ thôi, sản nghiệp trên danh nghĩa của ba Lan đã cho cô, cả đời này cô sẽ tiêu xài không ngừng, gần như cũng sẽ không phung phí nhiều, lại thêm Lan Lăng Yến hơn cả phú khả địch quốc, hiện tại Phó gia bị chèn ép, một triệu mà Tần gia bồi tội đưa đến vừa lúc có thể mua được công ty Phó gia, đến lúc đó đùa giỡn một phen, cho dù thiệt thòi, nhưng tiền bạc Tần gia đưa đến tương đương với nhật được, cũng không đau lòng.

Ý niệm này của cô vừa trào lên trong lòng, đã không dừng được, liên tiếp vài ngày không chú ý chuyện của Cố Doanh Tích, ngược lại phái người

bắt đầu chú ý Phó gia, miễn cho có người cướp đoạt. Tuy nói trong mắt rất nhiều người xã hội thượng lưu, nhiều người hoàn toàn không để sản nghiệp của Phó gia vào mắt, nhưng phải đề phòng một chút người muốn chiếm tiện nghi.

Lan Lăng Yến hiếm khi thấy Ninh Vân Hoan muốn mua thứ gì đó, tuy nói công ty Phó gia so với thứ gì đó hơi khoa trương chút, nhưng đối với Lan Lăng Yến mà nói, cũng chỉ có như vậy thôi. Gần đây Lan Cửu trải qua chuyện lần trước ở trên xe bị Ninh Vân Hoan hỏi có phải muốn nuôi cô thành phế vật không, trái lại thấy rõ ràng trái tim mình, anh hoàn toàn đã nhìn trúng Ninh Vân Hoan, nhìn trúng đến độ muốn dẫn cô theo anh tham gia vào những chuyện gió tanh mưa máu, thậm chí anh nguyện ý cho Ninh Vân Hoan tất cả những gì ba Lan không thể cho Lâm Mẫn, nhưng thật đáng buồn, vợ anh không muốn.

Anh chỉ muốn trái tim của Ninh Vân Hoan thôi, quả thật vài ngày nay quan sát, anh phát hiện, Ninh Vân Hoan hoàn toàn không có tim, trừ việc theo dõi Cố Doanh Tích ra, ai cô cũng giữ khoảng cách rất xa và vô cùng phòng bị, khi có con trai, cũng có cảm giác như bị người ta ràng buộc, cô không có tim mà, Lan Cửu muốn đòi, nhưng cũng không làm được gì!

Từ khi hiểu chuyện, Lan Lăng Yến tự nhận tâm trí bản thân rất kiên định, một khi quyết định chuyện gì, đều nghĩ mọi chuyện do người định, nhưng vào lúc này, sau khi đụng phải khắc tinh, Lan Cửu luôn không tin số mệnh, lúc này cũng bắt đầu cảm thấy có phải đời trước bản thân thật sự thiếu nợ cô quá nhiều hay không, cho nên đời này mới phát sinh nhiều chuyện như vậy. Dựa vào tính cách của anh, không chiếm được sẽ hủy diệt, nhưng anh không nỡ, nhưng cứ không chiếm được, sau cùng tạo thành tình trạng như hiện tại, nhìn bề ngoài đã giữ được cô, kỳ thật trừ bỏ thân thể của cô, cái gì cũng không có.

Loại tình huống này khiến Lan Cửu cực kỳ có dũng khí cũng có cảm giác không cam lòng, nhưng may mà anh tin tưởng vững chắc một đạo lý,

nếu ngay từ đầu cô không cam tâm tình nguyện bị anh đạt được, sẽ có một ngày cô ngoan ngoãn giao trái tim cho anh!

Nhưng trước khi đạt được mục tiêu, Lan Lăng Yến biết Ninh Vân Hoan muốn mua Phó gia, vẫn vì lấy lòng cô, mua toàn bộ Phó gia.

Không quá ba ngày, toàn bộ văn kiện đều đã được ký tên đặt trước mặt Ninh Vân Hoan. Cô vốn muốn mua Phó gia, lại thêm tính cách Lan Cửu cường thế, đời này cái anh không thích, đoán là việc không muốn buông tay người phụ nữ của mình, vì vậy Ninh Vân Hoan không già mồm cãi láo nói cái gì không cần tiền bạc của Lan Lăng Yến, trực tiếp thu hết mấy thứ đó.

Cô như vậy, rõ ràng không trách anh xen vào việc của người khác, lần đầu tiên trong đời trong lòng Lan Lăng Yến không khỏi sinh ra một loại cảm giác vui sướng cực kỳ không có tiền đồ...

Ngày hôm sau lấy tất cả các loại văn kiện, Ninh Vân Hoan trực tiếp chuẩn bị qua Phó gia thu hồi nhà cửa, Lan Lăng Yến mua được sản nghiệp của Phó gia, ngoài công ty Phó gia ra, bao gồm cả hai tòa biệt thự của Phó gia ở Đế Đô, cùng với một số tranh chữ cổ, những thứ này đều được ghi trong tư liệu, cần đi kiểm kê. Lan Lăng Yến hiếm khi thấy vợ để tâm một chuyện như vậy, không thèm quản chuyện công ty, sáng sớm đã chuẩn bị đi cùng cô.

Trong xe Ninh Vân Hoan tựa vào lòng anh cầm cặp hồ sơ xem gì đó, Lan Lăng Yến thấy đáng vẻ cô, tuy nhu thuận dựa vào mình, nhưng khoe mắt không thèm liếc anh một cái, không khỏi có chút khó chịu:

"Đùa chơi hai ngày thôi, chơi đã rồi thì không cần quản nữa, giao cho anh."

Đầu Ninh Vân Hoan không nâng, sợi tóc quét vào mặt có chút ngứa, theo bản năng cọ xát trên ngực anh, nói: "Chơi đùa cũng cần phải có thời

gian." Nói xong lời này, cô không ngừng đầu đường như biết Lan Lăng Yến cau mày, biết lời nói của bản thân không thể khiến anh thỏa mãn, nên giải thích thêm một câu: "Năm hai rất nhàm chán, sắp lên năm 3 rồi, không phải anh nói sau khi tốt nghiệp sẽ xuất ngoại lần nữa sao, về sau xuất ngoại em thấy đều phải chạy theo mẹ anh và ba anh, đến lúc đó nhất định em sẽ không có thời gian, cho nên muốn thừa dịp này chơi thật đã." Dù sao khi cô xuyên qua, cái khác không có, chứ sách thì đọc rất nhiều, hơn nữa đã học qua đại học Đế Đô của Thượng Nhất Thế, sau đó là khảo nghiệm, hiện tại cô không muốn nghĩ đến chuyện bài vở nữa.

Lời giải thích này xem như Lan Lăng Yến tiếp thu, nhưng vẫn muốn nói chuyện với cô: "Chuẩn bị đùa giỡn với Phó thị như thế nào?"

Ninh Vân Hoan vốn không nghĩ đến vấn đề này, bây giờ nghe Lan Lăng Yến nói, cô nghiêng đầu, thả tay xuống, điều chỉnh dáng ngồi nghiêng về phía Lan Lăng Yến, trong lòng nghĩ, cô không đặc biệt am hiểu gì đó, kiếp trước học đều là tiêu chuẩn của tiểu thư danh giá vô cùng nhạt nhẽo, như Piano vẽ tranh, nếu tu thân dưỡng tính thì không tồi, nhưng muốn nói có tác dụng gì, trừ bỏ dùng để hiển bảo, hiện giờ Ninh Vân Hoan không phát hiện mấy thứ này giúp được gì cho cô.

Tuy vậy cô nhớ đến trước khi bản thân xuyên qua từng xem TV rất thích tiết mục giải trí, vừa lúc trước đây Ninh gia là công ty giải trí, tuy quy mô không lớn, nhưng ba Ninh đã tiếp nhận sự nghiệp này từ tay trưởng bối, tuy nói hiện tại Ninh gia giao cho Lan Lăng Yến xử lý, hàng năm chỉ cần phân chút hoa hồng cho ba Ninh là xong, nhưng nếu ba Ninh biết Ninh Vân Hoan mua công ty để làm giải trí, trong lòng nhất định rất cao hứng!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Thổ Huyết

Editor: Gà

Sống hai kiếp, Ninh Vân Hoan cảm thấy được cô vẫn còn thiếu nợ, cả ba Ninh mẹ Ninh luôn vô cùng thương yêu cô, đời trước ba Ninh bị Ninh Vân Thành làm cho tức chết, cô thiếu ba Ninh mẹ Ninh ân sinh dưỡng, nếu có thể đời này quản lý một công ty để giết thời gian, hơn nữa nhân tiện vì niềm vui của ba Ninh, Ninh Vân Hoan nguyện ý làm, nghĩ vậy, cô vội vã muốn bắt đầu:

"Em muốn đổi công ty Phó gia thành công ty giải trí." Lấy danh nghĩa ba Ninh, khiến ông vui vẻ.

Từ khi giao công ty ra ngoài, tuy cả ngày ba Ninh ở nhà tĩnh dưỡng, nhưng trái lại tinh thần không giống như trước, làm chút việc này, đoán chừng trong lòng ông sẽ thoải mái.

Dù sao chỉ là đùa giỡn thôi, Lan Lăng Yến không phản đối, gật đầu: "Em vui là được."

Tuy hiện tại trong giới giải trí hỗn loạn, nhưng dù loạn cũng phải nhìn hậu thuẫn như thế nào, phía sau Ninh Vân Hoan có Lâm gia, lại có thêm anh chống đỡ, đừng nói đùa giỡn Hoa Hạ, chỉ cần cô có muốn, trực tiếp biến thành quốc tế hóa cũng không phải không thể.

Lúc này người trong biệt thự Phó gia ngồi thành một đoàn, năm nay ông Phó khoảng bốn mươi tuổi, toàn thân mặc tây phục màu đen, thân hình cao lớn cân đối, tác phong nhanh nhẹn. Bên cạnh ông ta là mẹ của Phó

Viện, lúc này đang ôm một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đang vô cùng bất an ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhìn chăm chăm bên ngoài, hiển nhiên đang chờ chủ nợ đến.

Phó Viện ngồi bên cạnh bà Phó, cúi thấp đầu không nói một câu. Gần đây ả cực kì mất mặt, chuyện xấu hổ của ả và Tần Dật đã bị Lý Phán Phán moi ra sạch sẽ. Hiện giờ trong trường học không ai không biết, nếu đổi lại là trước kia, khẳng định Phó Viện không dám ra cửa gặp người, nhưng không biết vì sao, lúc này sau khi bị đuổi ra khỏi Đế Đô, ngược lại ả cảm thấy có chút may mắn, ít nhất Phó gia bị đuổi ra khỏi thành phố, mấy chuyện kia của ả, có phải sẽ nhanh chóng được quên đi không?

Gần đây ông Phó và bà Phó bận rộn chuyện công ty bị người thu mua, thật không rảnh quan tâm đến ả, nếu biết ả chọc phải cái sọt lớn như vậy, chỉ sợ sẽ quất chết ả. Ông Phó còn không biết chuyện ả quyến rũ Tần Dật bị Lý Phán Phán phát hiện nên mới gặp phải tai họa này, nếu không sẽ không biết có biểu hiện gì.

Lúc này người Phó gia đang sốt ruột, đột nhiên bên ngoài có người chạy vào: "Tiên sinh phu nhân, người thu mua đã đến, bây giờ đang xuống xe..."

Bà Phó thở dài một hơi, có chút lưu luyến không rời nhìn trong nhà một chút. Nhịn không được lại cúi đầu lau nước mắt, ông Phó không tiếng nào, trong lòng ông ta không nỡ bỏ sản nghiệp của bản thân. Nhưng không còn cách nào. Hiện tại ông ta bị người chèn ép, sau khi công ty bị những người có ác ý chính đã hoàn toàn không bán nổi, may mắn lần này người mua vô cùng rộng lượng, mới không khiến ông ta về sau không có của cải cho con trai. Nhưng tuổi còn trẻ đã bị bức lui, trên mặt ông Phó ít nhiều vẫn lộ ra vài phần mỏi mệt, cả nhà xốc lại tinh thần đứng lên chuẩn bị nghênh đón khách đến. Phó Viện ngẩng đầu muốn nhìn một chút đến cùng ai đã dám mua Phó gia vào lúc này, vừa lúc nhìn thấy Ninh Vân Hoan đang bước vào.

"Là mà?" Phó Viện vốn chỉ muốn lén nhìn một cái, không ngờ nhìn thấy Lan Lăng Yến đang nắm tay Ninh Vân Hoan bước vào, đoán chừng nhìn thấy cô khiến ả giật mình, ngay cả Lan Lăng Yến suýt nữa bị Phó Viện xem nhẹ rồi.

Sau khi sắc mặt hết xanh lại trắng lần lượt thay đổi, Phó Viện oán hận trừng mắt nhìn Ninh Vân Hoan: "Mày đến làm gì? Ở đây không chào đón mày!"

"Viện Viện, nói gì thế?" Ông Phó có mắt nhìn hơn so với Phó Viện. Ban đầu ông ta nhìn thấy Ninh Vân Hoan đến cũng vô cùng giật mình, nhưng khi nhìn thấy Lan Lăng Yến nắm tay Ninh Vân Hoan, ông ta lập tức cảm thấy có chút không thích hợp, lúc này nhìn thấy con gái mở miệng đuổi người, trước tiên ông Phó khiến trách ả một câu, trong lòng mới buông lỏng, trong mắt lộ ra ý suy tư đánh giá, ý cười đầy mặt đi đến chỗ Ninh Vân Hoan:

"Hoan Hoan, thật sự đã lâu không thấy cháu, trước kia nghe ba cháu nói cháu ra nước ngoài học, thật sự có tiền đồ, giỏi hơn Viện Viện nhà chúng ta rất nhiều, hai đứa cùng nhau lớn lên từ nhỏ, về sau nên giúp đỡ lẫn nhau." Ông Phó vốn cười khích lệ Ninh Vân Hoan một câu, lúc này mới quay đầu muốn hỏi người đàn ông Ninh Vân Hoan dựa vào là ai, sắc mặt Phó Viện đã tối đen, hét lớn:

"Ai hiểm lạ mày giúp đỡ, ba để nó cút ra ngoài đi, chúng ta không chào đón nó!" Vốn Phó Viện vẫn có chút làm bộ làm tịch với Ninh Vân Hoan, nhưng từ hôm trong phòng học ả bị Lý Phán Phán đánh, Ninh Vân Hoan là bạn cùng ả lớn lên từ nhỏ vậy mà không giúp ả nói nửa câu, sau đó còn bỏ đá xuống giếng, hiện giờ Phó gia rơi vào tình trạng như vậy, trước kia Phó Viện nghĩ Ninh Vân Hoan khinh thường ả, bởi vậy lúc này đương nhiên ả cũng cho rằng cô đến để cười vào mặt ả, hiện giờ nhìn cô ả hận không thể xông lên phía trước cào vào mặt cô vài nhát!

Nếu không có Lan Lăng Yến đang mang sắc mặt lạnh nhạt đứng bên cạnh, Phó Viện từng bị người đàn ông này chinh cho thâm, biết rằng nếu ả dám xông lên, chỉ sợ không những chưa đụng được nửa sợi lông của Ninh Vân Hoan, không chừng còn bị người đàn ông này khiến cho sống không bằng chết, lúc này mới không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Có phải Phó tiểu thư nói sai rồi không? Muốn tôi rút ra? Chỉ sợ người đó là cô mới đúng." Ninh Vân Hoan không chịu nổi Phó Viện từ lâu, nhưng ả vẫn chưa thực sự làm chuyện gì xúc phạm đến bản thân cô, bình thường thấy dáng vẻ ả hung hăng, xem như đang nhìn một con tôm cái tép nhãi nhép nhảy nhót lung tung, tuy Phó Viện uy hiếp cô không được, phải biết rằng trẻ trâu nhảy nhót lâu cũng khiến cô phiền chán, hơn nữa trước đây Phó Viện muốn đổ tai họa lên người cô, triệt để khiến Ninh Vân Hoan phiền chán, lúc này vừa nghe ả mở miệng, đâu còn lịch sự gì với ả nữa, trực tiếp bảo vệ sĩ cầm cặp hồ sơ đến, huơ tay:

"Thấy không? Nên rút ra chính là cô đó! Nhưng mà, tôi muốn nhìn xem, các người có lấy cái gì không nên lấy không đã!" Ninh Vân Hoan nói đến đây, nhất thời người Phó gia đều đã hiểu rõ, vốn hôm nay bọn họ chuẩn bị chờ nhân vật thần bí thu mua Phó gia đến, nhưng không đợi được nhân vật thần bí, ngược lại thấy Ninh Vân Hoan đến, ông Phó có chút giật mình, chần chừ nói:

"Hoan Hoan, người mua Phó gia, là cháu sao?" Gần đây Phó gia bị người chèn ép khủng khiếp, theo lý mà nói giá trị của công ty khoảng hai ba triệu nhưng sau khi đắc tội Lý gia, hiện giờ năm trăm ngàn người ta cũng không đồng ý bỏ ra. Ông Phó sút đầu mẻ trán, đang lúc dậu đổ bìm leo, ông ta đầu tư rất nhiều hạng mục nhưng trong khoảng thời gian ngắn không chiếm được chút lợi ích nào, mà rất nhiều tiền bạc là do vay ngân hàng, công ty Phó gia vốn không có vấn đề gì, thậm chí sau khi Lý gia đầu tư vài cái chỉ cần cho bọn họ nửa năm nữa, tuyệt đối ông Phó có thể trở mình, nhưng không ngờ Lý Phán Phán nói trở mặt liền trở mặt.

Vì vậy dù ông Phó biết rõ bản thân ông có rất nhiều hạng mục có thể xoay vòng vốn. Nhưng tài chính vẫn xoay không kịp, một câu của Lý gia đại tiểu thư, dễ dàng có thể khiến công ty nhỏ như bọn họ không thể sinh tồn, ở phía sau người người đều muốn ép Phó gia đến đường cùng lấy giá thấp thu mua công ty Phó gia, nhặt được một khối thịt béo, ông Phó biết rõ như vậy, trong lúc không còn cách nào, đã có người bỏ ra hai triệu, mua toàn bộ Phó gia!

Nếu bình thường giá này ngay cả mua công ty đều không đủ, càng không nói đến hai tòa biệt thự giá trị mấy ngàn vạn của Phó gia, cùng với một chút tranh chữ cổ và trang sức có tiếng. Tuy nhiên lúc này có người ra giá hai triệu để mua. Ông Phó có thể nói vô cùng mừng rỡ, không chút nghi ngại lập tức đáp ứng, nhưng vẫn thăm sợ người ta đổi ý, vội vã ký hợp đồng, đừng nói hai triệu, cho ông ta một triệu ông ta cũng đồng ý bán. Nhưng không biết người nào rảnh rỗi sinh nông nổi đã xuất hiện ra giá gấp đôi mua Phó gia, đương nhiên ông ta rất vui mừng, sau lưng cũng từng đoán xem ai giúp ông ta, nói thế nào, ông ta cũng không đoán được thực ra lần này do tiểu thư Ninh gia mà con gái nhà mình chơi từ nhỏ đến lớn giúp một tay.

"Phải. Gần đây cháu rảnh rỗi nên có chút chán, vừa lúc ông xã cháu bảo cháu tìm chút việc chơi cho vui." Ninh Vân Hoan thấy trong mắt ông Phó sáng ngời. Ánh mắt kia nhìn chằm chằm Lan Lăng Yến, lộ ra biểu tình muốn làm thân, Ninh Vân Hoan giả vờ không thấy được kỳ vọng của ông ta, trực tiếp nói: "Dựa vào giao tình trước kia, chú Phó nên biết, lần này cháu đã cố gắng hết sức để giúp đỡ cho mọi người rồi."

"Mày nói bậy!" Nghe được Ninh Vân Hoan đã mua Phó gia, suýt nữa cả người Phó Viện nhảy dựng lên, ả không nghĩ đến trước kia Ninh Vân Hoan không hơn ả bao nhiêu bây giờ nhắc tay lập tức có tiền mua toàn bộ Phó gia, ông Phó cũng không nhắc đến với ả Phó gia bán được bao nhiêu, lúc này Phó Viện không khỏi bắt đầu nhớ đến một khả năng: "Nhất định là

mày! Nhất định là mày và Lý Phán Phán thông đồng, cố ý muốn hãm hại Phó gia chúng tao, sau đó mày liền nhắm vào Phó gia!"

Ninh Vân Hoan mặc kệ Phó Viện như kẻ điên gặp người liền cắn, bị người ta đuổi ra khỏi xã hội thượng lưu, thậm chí bị đuổi ra khỏi Đế Đô, về sau hiển nhiên Phó Viện và Tần Dật đã không còn khả năng, ngay cả giá trị lợi dụng đều không có, làm sao Chu Tố Tố - mẹ của Tần Dật còn có thể để Phó Viện và con trai bà ta qua lại với nhau, lúc này Phó Viện ăn hết thiệt thòi, về sau tuyệt đối không thể trở mình, cãi nhau với người như vậy, Ninh Vân Hoan cảm thấy cấp bậc của bản thân đang bị kéo thấp xuống.

Tuy cô không muốn so đo, nhưng Lan Lăng Yến lại không thích thấy có người la hét vào mặt vợ mình, lúc này ánh mắt híp lại, lớn tiếng quát khê: "Câm miệng!"

Phó Viện hoảng sợ, ông Phó lườm ả một cái, rồi nhìn Ninh Vân Hoan lấy lòng cười: "Hoan Hoan, cháu, cháu kết hôn rồi hả? Sao không nghe ba cháu nói gì cả?"

"Gần đây thân thể ba cháu không tốt, chắc là chú Phó quý nhân bận rộn, cho nên không nghe nói." Ông Phó mưu cầu quyền lực, sau khi ba Ninh bị bệnh về hưu, hai nhà dần dần không còn qua lại, hơn nữa Phó gia bám víu vào Lý gia, cho nên chường mắt với địa vị của Ninh gia, không muốn lui đến.

Hiện tại Ninh Vân Hoan nói ra chuyện này, khiến ông Phó có chút xấu hổ, nhưng không từ bỏ ý đồ, lại nói tiếp: "Hoan Hoan, nếu người mua được Phó gia là cháu, chú nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, tính tình chú cháu cũng biết. Hiện giờ tình trạng Phó gia như vậy, Hoan Hoan cháu cũng thấy đó, ài, trừ bỏ đứa con gái Viện Viện không tốt này ra, chú vẫn còn phải nuôi dưỡng đứa con trai, chúng ta đều là người quen, chú muốn hỏi cháu một chút, giá cả này, cháu xem có thể..." Sau khi ông Phó thấy người mua được Phó gia là Ninh Vân Hoan, trong đầu chuyển đổi hai vòng, cân nhắc khí thế của

Lan Lăng Yến một phen, nhất thời cảm thấy hai triệu đã quá tiện nghi cho bọn họ rồi. Ông Phó tự nhận bản thân nhìn người không sai, ông ta nhìn ra được Ninh Vân Hoan gả cho người đàn ông không tầm thường, ít nhất có thể lấy hai triệu cho vợ chơi, là ông ta cũng không làm được, tuổi Ninh Vân Hoan lại không lớn, trước kia bản thân có chút hiểu biết đối với cô, là một cô gái nhất gan hướng nội, hiện tại ông Phó cảm thấy chỉ cần thể hiện dáng vẻ tình thân và thương cảm, ở tuổi của cô, đều là bọn ngốc, chỉ cần ông ta nói mình rất đáng thương, mặt dày mày dạn muốn nhiều một chút. Chỉ cần cô có tiền, cô tuyệt đối sẽ lấy ra. Nếu trong lòng cô không muốn, nhưng cô ngại thể diện, tuổi trẻ khí thịnh, khẳng định cũng sẽ đồng ý!

Ninh Vân Hoan xem như đã biết ông Phó hai đời, đương nhiên biết tính tình của ông ta, tính tình ông Phó luôn tính toán thiệt hơn, mấy chữ lợi ích được ông ta bày ra được vô cùng nhuần nhuyễn.

Ông ta là một thương nhân tiêu chuẩn. Cả đời cái gì cũng có thể dùng để buôn bán, lại to gan lớn mật, đời trước xem như ông Phó sinh ý làm ăn thành công, trong Thượng Nhất Thế ông Phó là người vô cùng tinh mắt, chuẩn bị gả Phó Viện cho Ninh Vân Thành, nhưng sau khi biết Ninh Vân Thành yêu thương Cố Doanh Tích, ông ta vô cùng thấu tình đạt lý đồng ý không cưỡng bách Ninh Vân Thành nữa, đáp ứng qua lại với Ninh Vân Thành, sau cùng mượn tình huống Ninh Vân Thành và Cố Doanh Tích không minh bạch. Nhờ việc này quen biết Tạ Trác Doãn, về sau là đám người Mộ Căn Ngôn, càng về sau càng không thể vẫn hồi. Tuy nhiên sau cùng Phó gia không chân chính đi vào xã hội thượng lưu. Phó Viện cũng không thông đồng với Tần Dật, nhưng cuối cùng Phó gia so với Ninh gia mà nói, không thể nghi ngờ tốt hơn rất nhiều, đời trước Ninh Vân Hoan chết sớm, vừa vắn vì ông Phó quen biết đám người Ninh Vân Thành, trở thành trung tâm của Đế Đô.

Trong Thượng Nhất Thế ông Phó không như bây giờ nói từ nhỏ nhìn Ninh Vân Hoan lớn lên và cũng không giúp cô lần nào. Ngược lại luôn bỏ

đá xuống giếng, cố ý nói xấu cô để gây hờn cảm với mấy tên đàn ông trong hậu cung của Cố Doanh Tích.

Người như vậy Ninh Vân Hoan không hận, nhưng cũng không thể thích được, lúc này bản thân cô đã ra giá cao như vậy rồi, vậy mà ông Phó còn muốn đổi ý. Ninh Vân Hoan nở nụ cười:

"Ý chú Phó là, cảm thấy vì chú nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, cho nên không đành lòng nhận tiền của cháu sao?"

Muốn so da mặt dày, ai không biết chứ? Dù cô có ngốc, sống lâu như vậy rồi, ăn nhiều thiệt thòi như vậy cũng nên học được một ít, nếu ông Phó thật sự nghĩ cô còn trẻ tuổi, cho rằng cô không biết trời cao đất rộng, vậy cũng thật xem thường cô!

Sắc mặt ông Phó cứng đờ, ông ta đang ngại tiền quá ít, như thế nào lại gặp Ninh Vân Hoan không trả tiền, đừng nói Ninh Vân Hoan không phải con gái của ông ta, cho dù là con gái của ông ta, ông ta cũng sẽ không giao Phó gia cho con gái, số tiền này của ông ta là để chuẩn bị cho con trai.

Hiện tại Phó gia bị Lý Phán Phán đuổi ra khỏi Đế Đô, về sau đoán chừng không thể gặp lại, đợi Lý Phán Phán quên chuyện này, không biết phải sau bao nhiêu năm, ông Phó cũng không quan tâm sau này gặp lại sẽ xấu hổ ra sao, ông ta chỉ muốn nắm giữ một số tiền lớn ở trong tay mới có thể khiến ông ta an tâm, cho nên bất chấp nói ra mà không biết xấu hổ, trực tiếp cười: "Làm sao có thể? Chú nói Hoan Hoan nếu cháu biết là trưởng bối, chuyện thu mua Phó gia này, không bằng cháu chiếu cố chú một phen, bỏ ra ba triệu đi!"

Ninh Vân Hoan nghe xong, nhin không được "phốc" một tiếng nở nụ cười, không biết xấu hổ, nhưng ông Phó không biết xấu hổ như vậy, kiếp trước kiếp này thật sự không có nhiều dịp nhìn thấy, nhưng ông Phó không biết xấu hổ như vậy, mà ông ta còn tự nhiên không biết xấu hổ, xem đáng

vẻ ông Phó cười hì hì, trong nháy mắt như biến thành một thương nhân đầu cơ trục lợi, Ninh Vân Hoan nhin không được cúi đầu cười:

"Chú Phó thật biết nói đùa, trên trời làm gì có bánh thịt dễ dàng rơi xuống như vậy, nhưng vẫn mời chú chỉ cho cháu con đường sáng, cháu sẽ cố gắng nắm lấy." Vô duyên vô vớ muốn nhiều hơn ba triệu, thời kỳ thịnh vượng của Phó gia cũng không nhất định đáng giá này, vậy ông Phó còn dám mở miệng, Ninh Vân Hoan cười hai tiếng, chẳng muốn vòng vo với ông ta nữa, thẳng thắn nói: "Nếu chú Phó cảm thấy hai triệu quá ít, vậy thì tìm người khác thu mua đi, dù sao cháu cũng chỉ vui chơi chút thôi!"

Không ngờ Ninh Vân Hoan nói trở mặt liền trở mặt, ông Phó buôn bán lâu như vậy, thương nhân coi trọng lợi ích, sau lưng ngầm hại người không ít, gặp ai mà không tính toán khấu phạt tâm xà chứ? Giờ đây ông ta nghe Ninh Vân Hoan không muốn thu mua công ty mình, nhất thời hoảng sợ, trong lòng thầm hận đồng thời vội vàng cười: "Nghe cháu nói kìa, chú chỉ đùa với cháu một chút mà thôi. Nhưng Hoan Hoan à, sao cháu có nhiều tiền vậy, mua được cả công ty của chú?"

Đến trình độ này, ông Phó vẫn còn muốn giở trò với cô, Ninh Vân Hoan cười lạnh hai tiếng, lớn tiếng cãi chính: "Không chỉ là công ty Phó gia thôi, còn có toàn bộ Phó gia." Cô vừa nói, một bên lắc lắc văn kiện trong tay, ánh mắt dừng lại trên người Phó Viện, trong mắt lộ ra một tia bất hảo.

Nói thật sau khi trùng sinh trở về Phó Viện đào cho cô không ít hố, trước kia không muốn so đo với ả, quả thật bây giờ rõ ràng là lúc để báo thù.

"Không nói đến tiền thì thôi, thật không đối gạt chú Phó, tiền này, do người khác tặng cho cháu."

Bà Phó vừa nghe lời này lập tức kinh hãi, ngay cả thiếu niên mười mấy tuổi đứng bên cạnh bà ta nhìn không được đều trợn trừng mắt, lộ ra vẻ không tin.

"Ai tốt vậy chứ? Đưa cô hai triệu, sao không có ai đến đưa tôi hai triệu?" Bà Phó cho rằng Ninh Vân Hoan đùa giỡn với bà ta, nhất thời tức giận nói: "Không biết Ninh tổng dạy con thế nào, trước đây nhìn cô không tệ, trưởng thành rồi lại trở nên thích khoác lác!"

Ninh Vân Hoan không tức giận, ngược lại biểu tình Lan Lăng Yên bên cạnh càng âm trầm. Cô kéo tay anh ... nắm lòng bàn tay anh ý bảo anh không nên nổi giận, Ninh Vân Hoan cười nói: "Bà Phó không nên không tin, tiền này do Phó Viện ban tặng đó. Cô ta đi theo Lý đại tiểu thư, nhưng sau lưng lại thông đồng với vị hôn phu của Lý đại tiểu thư, Lý đại tiểu thư phát hiện chuyện này, bất hòa với Tần gia, vừa lúc không khéo tôi biết rõ chuyện này, cho nên Tần gia tặng số tiền này cho tôi xin tôi không nên nói chuyện này ra ngoài."

Tần Dật của Tần gia léng phéng với Phó Viện, hai người thân mật như vậy, cô gái thuần khiết trong sáng sống lâu lổng với hẳn, nhưng cuối cùng Phó gia không có nửa điểm lợi ích, ngược lại rước lấy đại họa!

Trước kia bà Phó biết chuyện của con gái và Tần Dật, nhưng bọn họ đều mở một mắt nhắm một mắt, dù sao nếu Phó Viện thành công, đối với Phó gia mà nói là chuyện tốt, dù sao nếu có quan hệ thông gia với Tần gia, lúc đó quan hệ bạn bè của Phó Viện và Lý Phán Phán đã vững chắc, ông Phó bà Phó đều đã tính toán hết, nhưng đã quên suy nghĩ hậu quả nếu như chuyện này bị phát hiện, hiện tại nghe Ninh Vân Hoan nói, người Phó gia nhất thời tin vài phần, trong lòng ông Phó chợt lạnh, vội vàng nói:

"Ý tứ của cháu, tiền này là Tần gia đưa cho cháu để bịt miệng sao?"

"Đó là đương nhiên!" Ninh Vân Hoan gật đầu, nhìn Phó Viện liếc mắt một cái: "Nhưng sau cùng chuyện của Phó Viện và Tần Dật vẫn bị Lý Phán Phán biết rõ, Lý đại tiểu thư đã có tất cả ảnh chụp của Tần Dật và Phó Viện, cho nên dưới cơn giận dữ Lý đại tiểu thư mới đuổi các người ra khỏi thành phố, cũng lên tiếng để người ta không được giúp các người, Phó tiên sinh nắm tin tức nhanh như vậy, chẳng lẽ không biết chuyện này?"

Tiếng nói Ninh Vân Hoan vừa dứt, mặt ông Phó đã vắn vẹo, ông ta đã nói mà ở trong nhà đang êm đẹp, họa từ trên trời rơi xuống, kết quả do nhà ông ta dường ra một đứa lằng lơ gây tai họa!

Nghĩ vậy, rớt cuộc ý cười trên mặt ông Phó không còn, âm u trừng mắt nhìn Phó Viện một cái, nhin lửa giận trong lòng, miễn cưỡng không phát tiết, sau đó Ninh Vân Hoan thêm dầu vào lửa:

"Nói ra những người này vì có quan hệ với Phó Viện, tiền Phó gia hoàn toàn do Tần gia bỏ ra, mong gia đình Phó tiên sinh ra khỏi Đế Đô, là chị em tốt với Phó Viện, theo ý cháu, đây thật là thiên đại duyên phận, trăm năm khó được một gặp!"

Vèo!

Lời này nhất thời trở thành một cơn rơm cuối cùng đè chết lạc đà, ông Phó không thể nhin nữa, trước mặt bỗng tối sầm ngã ngồi trên mặt đất, ông ta rất không dễ dàng nuôi lớn một đứa con gái, chưa mang đến ích lợi gì cho gia đình, ngược lại gây thêm tai họa. Có Lý gia êm đẹp không lợi dụng nổi, cứ đi khắp nơi gây họa, đi sau lau mông cho Tần gia, sau cùng cái bản thân vất vả vài năm dốc sức làm đều mất hết, con gái nuôi lớn cũng bị nó hủy, giấc mộng một lòng hy vọng trở thành người thượng lưu của ông ta, trừ bỏ một chút tiền cho con trai ngay cả mạng lưới quan hệ cũng không có, ông ta có số tiền này, nhưng không có quyền, một số tiền lớn như vậy còn không biết giữ như thế nào, trước kia cái gì ông Phó cũng muốn, lại không nghĩ đến kết cục hiện tại, ông ta cố gắng hơn nửa đời người, sau

cùng để một tiểu nha đầu như Ninh Vân Hoan đến nhật tiện nghi, không mất một phân một hào nào, ngược lại lợi dụng chuyện Phó Viện và Tần Dật thu được phí bịt miệng, không mất một đồng nào mà có được tâm huyết của ông Phó...

Nghĩ vậy, ông Phó chỉ cảm thấy huyết áp bản thân lại tăng lên, ông ta bản nhận cả đời, lại không ngờ gần đến lúc thành công lại bị nhận mỗ mù mắt. Ông ta là một người luôn tính kế, không ngờ sau cùng rơi vào kết cục như vậy, lúc này ông Phó muốn thổ huyết, nghĩ đến tâm huyết của bản thân bị hủy trong tay nghịch nữ Phó Viện, rốt cục ông Phó không thể nhịn xuống, cũng không dám nhìn Ninh Vân Hoan, chỉ sợ chính mình chịu đựng không nổi đuôi nha đầu vận khí nghịch thiên chết tiệt kia ra ngoài, ông ta chỉ trừng mắt nhìn Phó Viện, lúc này hận không thể ăn sống nuốt tươi đứa con gái vô dụng này cho rồi!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Cường Thế

Editor: Gà

Tính cách ông Phó đương nhiên Phó Viện hiểu rất rõ ràng, ả không ngờ sự tình đi một vòng lớn như vậy cuối cùng đều dính lên người ả. Trước kia ả hoàn toàn không nghĩ đến những điều này, chỉ cảm thấy Lý Phán Phán thật sự quá mức kiêu căng, lợi dụng quyền lợi trong tay muốn đuổi ả đi mà thôi, ả không cam lòng, ả oán hận, nhưng quả thật không thống khổ lắm, tiếc nuối nhất chính là Tần Dật chưa bị ả bắt được hoàn toàn, cái bụng không tốt không thể lưu lại con nối dòng cho Tần gia mà thôi.

Nhưng bây giờ nghe nói Tần gia tặng miễn phí hai triệu cho Ninh Vân Hoan, không cam lòng và oán hận trong lòng ả bắt đầu trào lên như thủy triều, đương nhiên ả không thể tự trách bản thân, nhất là có Ninh Vân Hoan kẻ không cần tốn nhiều sức mà có được tất cả mọi thứ đang ở trước mặt ả, ả càng không thể tự trách mình, ả chỉ có thể đổ mọi trách nhiệm lên đầu Ninh Vân Hoan, thậm chí lúc này trong lòng Phó Viện suy nghĩ có lẽ Ninh Vân Hoan hợp mưu với Lý Phán Phán, vì muốn hại ả thôi.

“Không biết xấu hổ, chắc chắn do mày và Lý Phán Phán âm mưu hại tao, sao mày không chết đi...” Phó Viện suy nghĩ đến kết cục hiện giờ của bản thân do bị người hãm hại, toàn thân có chút kích động, muốn nhào đến chỗ Ninh Vân Hoan, nhưng ông Phó cũng không ngốc, sao không nhìn ra Lan Lăng Yến đứng bên cạnh như hổ rình mồi, rất sợ con gái gặp phải đại họa lại mang đến tai họa ngập đầu cho Phó gia, bởi vậy cố nén phần nộ trong lòng, hung hăng ngăn ả lại, lạnh lùng nói:

“Mày muốn tùy hứng đến khi nào?”

Rõ ràng Ninh Vân Hoan không biết xấu hổ tính kể ả, vậy mà hiện tại ông Phó nói ả tùy hứng sao? Phó Viện gần như nổi điên, muốn thét chói tai, nhưng cuối cùng bà Phó bên cạnh không nhịn nổi, nắm tóc con gái rồi quăng cho ả một cái tát: “Đồ sao chổi. Mày hại chúng tao thê thảm như vậy!”

Ông Phó ngại thể diện không đánh ả, nhưng bà Phó không có bản khoản này, lúc này nghĩ đến sau này bản thân không thể sống ở Đế Đô được nữa, con trai cũng chỉ có thể đi theo người nhà ra khỏi Đế Đô, mà tất cả điều này đều do con gái gây ra, bà ta không chút nghĩ ngợi bắt đầu đánh.

Cho đến nay sau khi hai vợ chồng Phó gia có con trai, tự nhiên không còn coi trọng đứa con gái Phó Viện này. Ở Phó gia địa vị Phó Viện không cao, điều này vẫn luôn khiến ả có chút tự ti, ở trước mặt người ngoài, ông Phó bà Phó luôn biểu hiện dáng vẻ yêu thương con gái, nhưng hiện giờ xé rách mặt rồi. Trước mặt đám người Ninh Vân Hoan Phó Viện đã bắt đầu bị mẹ đánh, điều này khiến ả không chịu nổi, vừa thét chói tai vừa trốn, ánh mắt oán hận di chuyển đến người Ninh Vân Hoan.

Đến tình trạng này, Ninh Vân Hoan cũng không sợ ả, Phó gia đã bị Lý Phán Phán chinh đến nỗi không thể trở mình rồi. Đời trước cô đã chịu đựng Cổ Doanh Tích rồi, đời này nữ chính có quàng sáng nên tạm thời Ninh Vân Hoan chưa làm gì được ả ta, nhưng còn Phó Viện cô không khách khí như vậy đâu. Nhìn thấy ánh mắt oán hận của Phó Viện, cô khẽ nhíu mày: “Bà Phó muốn dạy con gái, không bằng chờ tôi kiểm tra mọi thứ xong rồi nói tiếp được không?”

Lời này khiến sắc mặt ông Phó xanh mét, đồng thời vô cùng xấu hổ. Bà Phó cố nén tâm trạng muốn bóp chết đứa con gái này, giả vợ chính tặc để bình ổn phần nộ trong lòng, nhưng ánh mắt lạnh như băng liếc Phó Viện không lên tiếng.

“Hoan Hoan, tốt xấu gì chú Phó đã nhìn cháu lớn lên, ba cháu cũng biết tính chú, chẳng lẽ cháu không tin chú sao?” Ông Phó miễn cưỡng cười cười, sau khi thấy Ninh Vân Hoan hoàn toàn không nói gì. Lại dời tầm mắt đến Lan Lăng Yến, cho đến tình trạng bây giờ, kỳ thật ông Phó vẫn chưa chết tâm, ông ta vẫn hy vọng có một ngày bản thân có thể lại quen biết quý nhân, Đông Sơn tái khởi, nên lời kéo quan hệ nói:

“Không biết nên xưng hô với vị tiên sinh này như thế nào? Tôi nhìn Hoan Hoan lớn lên từ nhỏ, cháu nó kết hôn Ninh huynh cũng không thông báo một tiếng, nếu không đã có thể uống chén của rượu mừng của các cháu rồi.”

Bình thường không biết có bao nhiêu người muốn lấy lòng Lan Lăng Yến giống ông Phó, vốn anh không thèm đáp lại, nhưng vừa nghe ông Phó nói muốn uống rượu mừng của hai người, trong lòng Lan Lăng Yến khẽ động, vì ông Phó nói đúng, tuy anh không hề quan tâm ông Phó, nhưng cũng không bày ra biểu tình lạnh nhạt, điều này khiến trong lòng ông Phó nhẹ nhàng thở ra, đồng thời muốn sáp lại gần, bên kia hai người bà Phó và Phó Viện đã kêu ré lên.

Trên người hai người bọn họ vẫn mang theo vài trang sức, có chút đáng giá, lúc này sau khi bị người tra ra đang muốn bọn họ lấy ra, bà Phó không muốn, nhưng bà ta đâu phải là đối thủ của vệ sĩ của Ninh Vân Hoan, bị bắt như bắt gà con, tháo xuống toàn bộ vòng cổ bông tai lắc tay và vài món trang sức, khiến bà Phó tức giận trừng mắt.

“Tiền bạc đã chuyển đến tài khoản của Phó tiên sinh, cháu nghĩ Phó gia nóng lòng muốn rời khỏi thành phố, nên cháu không dám trì hoãn lâu, chúc Phó tiên sinh và mọi người thuận buồm xuôi gió.” Nói xong, Ninh Vân Hoan mím môi, ý bảo vệ sĩ tiền người Phó gia còn có chút không cam lòng này ra ngoài, rồi bắt đầu đánh giá đại sảnh.

Cô vốn không xa lạ với Phó gia, nhưng chỉ trong Thượng Nhất Thế mà thôi, ở Thượng Nhất Thế trước lúc mười tám tuổi, cô vẫn chưa trở thành bạn tốt của Cố Doanh Tích, trong lúc đó mâu thuẫn của cô và Phó Viện vẫn không hiển hiện ra, khi đó quan hệ rất thân nên từng lui đến, vậy mà không ngờ sau cùng Phó gia rơi vào trong tay cô.

Ở đây cách Ninh gia không xa, giữa trưa xong việc hai vợ chồng chuẩn bị đến Ninh gia ăn cơm, thuận tiện có thể thăm ba mẹ. Vừa lên xe Lan Lăng Yến lập tức ôm vợ vào lòng, sau khi môi chạm nhẹ vào trán cô, nói:

“Chúng ta kết hôn đã lâu, bây giờ Lâm Ý đã hơn một tuổi rồi, năm trước áo cưới đã may xong, chuyện đãi tiệc rượu, có phải đợi em xong học kỳ này rồi sẽ làm đúng không?”

Giọng nói anh kiên định, không có ý định thương lượng với Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan ngẩn người, không ngờ đột nhiên anh nhắc đến vấn đề này. Cô nhớ lúc này ở Phó gia ông Phó đề xuất muốn uống rượu mừng, nhất thời trong lòng hận giận răng giận lợi, có chút không tình nguyện muốn chối từ: “Đúng vậy nhưng...”

Lan Lăng Yến không nói lời nào, một đôi mắt xé nhìn chăm chăm cô. Ninh Vân Hoan do dự một chút, vẫn kiên trì nói: “Bây giờ em chưa tốt nghiệp, em muốn sau khi tốt nghiệp rồi mới bàn tiếp...”

“Hiện giờ vẫn có người chưa tốt nghiệp nhưng đã kết hôn, Hoan Hoan, em nghĩ anh bao nhiêu tuổi rồi, không lẽ không biết chuyện này sao?” Lan Lăng Yến cười cười, ý cười trên môi lạnh cả người: “Hơn nữa nếu em không muốn người khác biết. Chỉ cần chúng ta tự cử hành một cái hôn lễ là được, người không nên biết sẽ không biết, người có tư cách biết sẽ biết, anh nghĩ bọn họ sẽ không miện rộng nói lung tung.”

Anh đã nói đến nước này, da đầu Ninh Vân Hoan tê rần: “Đúng vậy nhưng mà, chúng ta đều đã kết hôn rồi, vì sao nhất định phải làm hôn lễ chứ?” Cô lắp bắp. Vẫn muốn vùng vẫy một phen: “Hơn nữa ba mẹ anh vừa mới rời đi...”

“Em hi vọng ở trong hôn lễ sẽ gặp bọn họ, anh sẽ thông báo cho họ, hiện tại ba anh đang làm khách ở Long Minh, khoảng cách không xa lắm.” Lúc này khóe miệng Lan Lăng Yến không ngừng cười lạnh, trong ánh mắt ôn nhu đã xuất hiện biểu tình nghiêm túc. Sao anh không nhìn ra Ninh Vân Hoan hoàn toàn không muốn gả cho anh chứ, mà còn hoàn toàn không muốn làm hôn lễ gì với anh nữa, chuyện này từ đầu đến đuôi đều tự anh nhiệt tình.

Tuy nói bản thân rất nhẫn nại, nhưng riêng việc này, anh đã sắp không còn kiên nhẫn, thả lưới đã hai năm rồi. Anh đang ôm một khối băng trong lòng, mặc dù gần gũi như thế nào, đáng vẻ cô vĩnh viễn đều như gần như xa. Cô có phần sợ anh. Lan Lăng Yến nhìn ra được, anh vẫn kiên nhẫn đợi cô nói cho mình rốt cuộc cô sợ anh ở điểm nào, anh nhất định sẽ thay đổi.

Nhưng cô chưa bao giờ nói, thậm chí trong lòng đoán chừng vẫn còn giữ lại ý nghĩ muốn chạy trốn đáng buồn cười kia!

“Đúng vậy. Nhưng, “ Ninh Vân Hoan nghe giọng anh lạnh nhạt giải thích, thậm chí khóe miệng vẫn mang ý cười, một tay vừa ôm eo cô, một tay vừa ôn nhu giúp cô chải mái tóc dài, nhưng hơi thở trên người anh bắt đầu càng ngày càng nguy hiểm, càng ngày càng khiến người sợ hãi. Nhưng cô đấu tranh một hồi. Vẫn cắn môi, nói ra suy nghĩ trong lòng: “Em không muốn cử hành hôn lễ với anh.”

Cuối cùng cô đã nói ra, trong nháy mắt ánh mắt Lan Lăng Yến trở nên có chút lãnh khốc, một tia hàn ý truyền ra từ trong ngực anh, thật sự Ninh Vân Hoan dựa rất gần anh, hầu như trong nháy mắt, cảm giác được nguy hiểm, trốn cũng không dám trốn, bị anh ôm chặt vào lòng. Lan Lăng Yến

giận quá hóa cười, tiếng cười trầm thấp ở trong xe càng vang dội, trong lúc yên tĩnh như vậy gần như có thể nghe được tiếng tim hai người đang đập và tiếng cười càng ngày càng nhẹ của anh.

“Không muốn cử hành hôn lễ sao?” Lúc này Lan Lăng Yến rất muốn bóp chết cô, nhưng cố nén, anh đặt hai tay ở eo cô, chỉ sợ bản thân nổi giận không thể nhịn nổi mà bóp cổ cô luôn.

“Anh có hỏi ý kiến em à?” Hai người đã sống cùng nhau, càng ngày anh càng không giống bản thân, nhưng Ninh Vân Hoan vẫn duy trì dáng vẻ như lúc đầu, không vì được sủng mà kiêu, cũng không vì anh gần gũi mà trở nên ôn nhu, thậm chí ngay từ đầu cô vẫn luôn muốn trốn tránh anh! Lan Lăng Yến thở ra một hơi, cười lạnh nói: “Thế nào? Cho đến giờ, đã sinh ra Lâm Ý rồi, em đã là người của anh, còn muốn trốn sao?”

Đã hai năm rồi, lần đầu tiên Ninh Vân Hoan nhìn thấy dáng vẻ phần nộ này của Lan Lăng Yến, trong lòng phát lạnh, lông tơ sau lưng dựng thẳng lên, cô đã quên Lan Lăng Yến là người nguy hiểm thế nào, trong hai năm qua vì anh dung túng, tuy cô vẫn luôn tự dặn lòng phải khắc chế, nhưng thật sự bất tri bất giác, cô càng ngày càng không sợ anh, thậm chí đã quên bản tính thật sự của anh ra sao, lúc này nhìn thấy anh phát hỏa, toàn thân Ninh Vân Hoan lạnh lẽo, theo bản năng muốn co người lại, sắc mặt tái mét, nhìn có chút đáng thương tội nghiệp.

Lan Lăng Yến nhìn cô ngậm miệng cố gắng trấn định, anh rất thích gương mặt này của cô, nhìn hơn hai năm, nhìn như vậy đã mấy trăm ngày mấy trăm đêm, anh vẫn không ngán, ngược lại bắt đầu càng ngày càng thích. Thứ nào bản thân anh thích thì thứ đó không thể tồn tại, vì đó sẽ trở thành nhược điểm của anh, anh đã cho phép Ninh Vân Hoan sống nhiều năm như vậy, thậm chí vì để cô quang minh chính đại, cố nén suy nghĩ giấu cô đi, để người khác đều có thể nhìn thấy cô. Nhưng cô vẫn không thích anh, thậm chí cô muốn chạy muốn tránh. Biểu tình Lan Lăng Yến bắt đầu âm trầm, trong ánh mắt lộ ra vài phần sát ý nhàn nhạt, tay anh từ tóc di

chuyển đến gò má Ninh Vân Hoan, ngón tay lạnh lẽo vẽ khuôn mặt cô, theo cánh môi run rẩy đến trắng bệch, cuối cùng hai tay đặt ở cổ cô.

Lúc này Ninh Vân Hoan muốn khóc, Lan Lăng Yển dung túng cô hơn hai năm, khiến cô đã quên bản thân đang đối mặt với nhân vật nguy hiểm cỡ nào, khi này cô không biết lấy can đảm ở đâu ra, dám cãi lời anh, cô hận không thể dùng hai tay đánh chết mình, tay anh vẫn không khép lại, trong lòng như đang đấu tranh, trán hơi cúi chặn lại ánh mắt anh, một khi chờ anh tỉnh táo lại, hậu quả của bản thân có bao nhiêu nguy hiểm Ninh Vân Hoan biết rõ, đầu óc cô rối bời, không chút nghĩ ngợi cơ thể di chuyển hai cái, dựa sát vào người anh hơn, vươn hai tay ra ôm lấy mặt anh. Đưa môi qua.

Theo bản năng Lan Lăng Yển ôm lấy cô mút lưỡi mềm của cô, anh phối hợp, Ninh Vân Hoan nhẹ nhàng thở ra, ôm cổ anh chặt thêm chút nữa.

Lửa giận trong lòng theo động tác của Ninh Vân Hoan, dần dần như thủy triều rút đi, môi dờ xuống, nhiệt độ bắt đầu nóng lên. Tay đặt trên ngực cô dùng lực, cảm giác cô run run, nhưng không né tránh anh như trước, cũng không nghĩ biện pháp chối từ, tâm tình Lan Lăng Yển tốt hơn rất nhiều. Hiếm khi cô chủ động như vậy, ôm cô lên dạng chân trên thân mình, thừa dịp giờ trò.

Vừa xảy ra chuyện kia, Ninh Vân Hoan vốn không muốn làm, nhưng không dám chối từ, sắc mặt đỏ bừng. Sau cùng vẫn phối hợp với anh, vùi mặt trước ngực anh, không khí trong xe dần dần lên cao. Thân thể bị đung vào từng tắc một, trong lòng Ninh Vân Hoan mới dần dần yên ổn, cảm giác nguy hiểm tóc gáy dựng đứng đã kết thúc khi Lan Lăng Yển vùi vào trong thân thể cô.

Biết da mặt cô mỏng, nên Lan Lăng Yển không gây khó dễ cho cô. Chỉ để cô ngồi trên thân mình, vùi trong thân thể cô. Bên ngoài xe không thấy được, nhưng bên trong đã đến cao trào, hơn nữa những thứ anh sở hữu đều đã chinh sửa qua một lần, ở giữa lại ngăn cách một tầng, cho nên

không những tư thế không khiến người ta cảm giác kỳ lạ, thậm chí kịch liệt một chút cũng không ai biết. Vệ sĩ ở phía trước dù nhạy cảm bao nhiêu, nhất định cũng không thể phát hiện được.

Rất nhanh đã đến Ninh gia, phân thân trong thân thể cô lại không mềm đi chút nào, trong lúc Ninh Vân Hoan có chút sốt ruột, Lan Lăng Yến vẫn bình tĩnh cầm điện thoại phân phó người lái xe đằng trước chạy thêm hai vòng rồi mới cúp điện thoại. Lần này Lan Lăng Yến tức giận, trước kia khi cô kêu đau anh đều cố nén bản thân cử động nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng lần này anh không thèm quan tâm, tuy động tác chậm, nhưng mỗi một lần xâm nhập đều khiến Ninh Vân Hoan phải hút một ngụm khí, chờ khi anh thỏa mãn, không những giữa hai chân Ninh Vân Hoan đau rát, mà hai chân mềm đến không thể nâng lên nổi.

Không khí trong xe ái muội, Ninh Vân Hoan bị ôm chặt, một dòng nhiệt nóng chảy xuống đùi, lần này ngoài ý muốn hai người đều không có sử dụng biện pháp an toàn, Ninh Vân Hoan cũng không dám lên tiếng, nhìn anh bình tĩnh cầm khăn tay giúp hai người lau sạch, sau đó giúp cô mặc quần, chỉnh lại quần áo của anh, cô mới thật cẩn thận dựa vào anh.

“Ngoan, đừng nên có suy nghĩ muốn rời khỏi anh, anh cho em một đôi cánh, thì em có thể bay sao?” Hiện giờ Lan Lăng Yến cảm thấy mỹ mãn, nhưng trên mặt không biểu hiện ra ngoài, hừ lạnh một câu.

Lời này không phải anh chỉ tùy tiện nói, Ninh Vân Hoan sợ run cả người, thân thể vốn kích tình nên hơi nóng một chút lúc này đã có chút lạnh lẽo, cô cúi thấp đầu không lên tiếng, Lan Lăng Yến sờ tóc ướt mồ hôi của cô, lại nói: “Cho dù em có bay được, anh cũng có cách bẻ gãy nó! Ngoan ngoan ở bên cạnh anh, trong phạm vi cho phép của anh, anh sẽ cho em bay thỏa thích.” Tựa như chơi đùa, nắm sợi dây trong tay, anh sẽ cho cô tự do nhất định, nhưng nếu vượt qua phạm vi nhẫn nại của anh, cô sẽ phải bị thu hồi lại.

Lan Lăng Yến cảm thấy anh không có kinh nghiệm phong phú trong chuyện tình cảm, trước kia cảm thấy bản thân phạm vào một sai lầm rất lớn, đọc trong sách nói yêu là nên sủng cô, lời này anh đã thí nghiệm qua rồi, hoàn toàn sai lầm, đối với cô gái họ Ninh này mà nói, càng sủng cô, cô chỉ càng cách xa anh, anh nghĩ, vĩnh viễn đều sẽ không chiếm được.

Nhưng vẫn chưa muộn, chỉ cần cường thế ép buộc cô, cô sẽ không thể trốn tránh. Chỉ cần là cô, mặc kệ như thế nào, dù cô vẫn sợ hãi anh, anh vẫn muốn tất cả của cô!

Cho dù gượng ép, chỉ được thân thể của cô, Lan Lăng Yến cũng chấp nhận! Cô không có tâm, anh thật sự không tin, dựa vào bản lĩnh của bản thân vẫn không xoay chuyển được lòng cô!

Nguy hiểm trong ánh mắt chột lóe lên, tay ôm Ninh Vân Hoan càng chặt hơn chút nữa, Ninh Vân Hoan nghe anh nói thế, trong lòng càng lạnh.

Cô không ngờ Lan Lăng Yến đột nhiên bộc phát như vậy, cường thế như thế hết như thời điểm hai người mới quen, kỳ thật cô vẫn thích Lan Cửu dung túng bản thân trước kia hơn, đáng tiếc trên đời không có thuốc hồi hận, trước kia muốn trốn anh, hiện tại phát hiện trốn không xong, phúc lợi này cũng không còn luôn rồi. Biết trước như vậy, chẳng bằng khi anh nói muốn làm hôn lễ, cứ đồng ý là được rồi!

Ninh Vân Hoan khóc rống, lộ ra vẻ không biết trước kia bản thân đã hạnh phúc bao nhiêu, vừa nãy Lan Cửu lộ ra sát ý, cô mới biết được bản thân đánh giá sai người này, không phải hai người đã kết hôn sinh ra một đứa bé, anh sẽ dung túng cô vô hạn, tính cách Lan Cửu chính là cho dù anh thích, miễn không thoát ra khỏi khống chế, nếu không hậu quả rất nguy hiểm! Đáng tiếc khi cô hiểu được đạo lý này đã quá muộn.

Khi hai người đến Ninh gia, đã là giữa trưa, nếu không gọi điện thoại trước nói sẽ về ăn cơm trưa, đoán chừng ba Ninh mẹ Ninh sớm đã ăn xong

rồi. Lúc xuống xe chân Ninh Vân Hoan vẫn mềm nhũn, suýt nữa té xuống đất, nếu Lan Lăng Yến không ôm lấy cô, lúc này có lẽ đã té lăn quay trước mặt ba mẹ.

“Đứa nhỏ này, lớn như vậy rồi, đi đường mà cũng té nữa.” Mẹ Ninh có chút buồn cười nhìn con gái liếc mắt một cái, nhưng thấy con rẽ rất nhanh đã đỡ phía sau cô, lại thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Nhanh vào trong nhà đi, ba con chờ đến nóng ruột rồi, ra cửa nhìn nhiều lần, vừa nghe tiếng xe đến lập tức nhìn ra ngoài, đang đợi các con đó.”

Mặt Ninh Vân Hoan đỏ bừng, không lên tiếng. Dáng vẻ của cô như vậy nhìn rất sinh động, ánh mắt Lan Cửu rơi lên người cô, nhìn thấy người này giờ bị anh ôm trong lòng như vậy, tựa như phát hiện ra chuyện gì thú vị, khóe miệng khẽ cong.

Sau khi vào trong, Ninh Vân Hoan ngồi trên ghế sofa không muốn nhúc nhích, ba Ninh lôi kéo Lan Lăng Yến nói chuyện: “Phó gia, thật sự bị Hoan Hoan mua rồi sao?”

Nghe được tên mình, nhưng Ninh Vân Hoan lại không muốn nhúc nhích, vừa nãy trên xe mệt chết cô, hiện tại chân vẫn vô lực, nghe ba Ninh nói, chỉ rầm rì hai tiếng. Ánh mắt Lan Cửu vẫn nhìn cô không rời, nghe ba Ninh nói chỉ cười, mặt không di chuyển: “Để cô ấy chơi một chút.”

Đương nhiên ba Ninh rất vui khi nhìn thấy con rể yêu thương Ninh Vân Hoan như vậy, không tức giận thái độ của Lan Lăng Yến, ngược lại nở nụ cười: “Con chiều nó quá rồi, công ty lớn như vậy, cũng vội mua cho con bé chơi, nó biết cái gì, con cứ tiêu tiền cho con bé như thế, sẽ lãng phí tiền bạc.” Có thể mua được Phó gia hẳn đã tốn không ít tiền bạc, đến hiện tại ba Ninh vẫn không biết thân phận địa vị của Lan Lăng Yến, mà bây giờ nhìn anh ra tay hào phóng như vậy, cũng không xem nhẹ, hơn nữa còn mua cho con gái chơi, có thể thấy được trong lòng anh địa vị Ninh Vân Hoan không thấp, khẳng định điều kiện của Lan Lăng Yến không đến nỗi nào đi.

Một bên mẹ Ninh đang chỉ huy giúp việc trong nhà bưng thức ăn cũng mãi nguyện trong lòng, đứng ở cửa phòng bếp tiếp thức ăn bày lên bàn cười nói: “Được rồi, đừng lãng phí, tuổi nó còn nhỏ, nên thích phá phách, con chiều nó quá cũng thiệt thòi cho con.”

Ninh Vân Hoan nghe được vô cùng bất mãn, cái gì nói Lan Cửu chiều chuộng cô, anh chiều cô chỗ nào hả? Vừa mới bị anh khi dễ kia! Tuy trong lòng bất mãn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Lan Lăng Yến, Ninh Vân Hoan giận nhưng vẫn không dám nói gì, ngồi bên cạnh không lên tiếng.

“Cứ để cô ấy chơi thôi ạ.” Trong mắt Lan Lăng Yến chứa ý cười thâm sâu, nhìn sắc mặt cô gái ngồi bên cạnh âm tình bất định, cười cười, không nói nữa.

Ba mẹ Ninh cũng hiểu tính tình cô, vốn chỉ sợ con gái không hiểu chuyện chọc con rể không vui mà thôi, hiện tại thấy Lan Lăng Yến như vậy, ba Ninh cũng không nói gì, ngược lại chuyển qua đề tài khác.

Trái lại Ninh Vân Hoan nhớ đến đã lâu không thấy Ninh Vân Thành, lúc này nhin không được bắt đầu hỏi thăm tin tức của hắn: “Ba ba, gần đây Ninh Vân Thành không gây ra phiền phức gì cho ba mẹ chứ?”

Không nói cái này thì thôi, Ninh Vân Hoan vừa nói đến, sắc mặt ba Ninh xanh mét, mẹ Ninh không kiên nhẫn lên tiếng:

“Đừng nói đến nữa, vừa nói đến liền bực! Mẹ với ba con lo lắng cho thân thể của anh con, ngày hôm qua lặn lẽ đến Cố gia thăm nó, nhưng không ngờ Cố gia lại xuất hiện một người đàn ông, mà còn có vẻ rất thân mật với Cố Doanh Tích.” Mẹ Ninh vừa nói đến chuyện này, ba Ninh suýt nữa bị chọc tức điên.

Tuy nói Ninh Vân Thành bất hiếu, chuyện cắt thận cứu người như vậy lại không bàn trước với ba mẹ, rốt cuộc cũng là con trai của mình, hai

người ba mẹ Ninh đâu thật sự dễ dàng có thể kiên cường như lời nói được, ngày hôm qua lo lắng cho con trai, vẫn đi Cố gia một chuyến, ai ngờ chuyến đi này vừa vặn biết được chỗ người nhà Cố Doanh Tích tạm thời cư ngụ, còn thấy được Cố Doanh Tích cùng một người đàn ông vừa nói vừa cười mua thức ăn trở về, ba Ninh có chút không dám tin vào hai mắt của mình, hai người đến chỗ hàng xóm phía lầu dưới hỏi một phen, mới biết được người đàn ông kia là bạn trai của cô con gái nhà Cố gia.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Bộc Phát

Editor: Gà

Ba Ninh nhất thời tức giận không nhẹ, sau khi hết giận, hai vợ chồng thở ngắn than dài cả đêm, hôm nay vốn muốn gọi điện thoại cho Ninh Vân Thành để hẳn trở về nói rõ sự việc, không dự đoán được bọn họ chưa kịp liên hệ với Ninh Vân Thành, con gái và con rể đã trở lại rồi.

Hiện tại Âu Dương Chấn Thiên rất nhiệt tình với Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan suy đoán người ba Ninh gặp được chính là hẳn, nên không ngoài ý muốn. Biểu hiện của cô càng khiến ba Ninh thêm chắc chắn suy đoán của mình, tức giận đến đấm ngực.

"Không biết đến cùng cô ta muốn thông đồng với bao nhiêu người đàn ông, người đàn ông kia trông có vẻ khá lịch sự, không ngờ lại đồng ý cam nguyện loại chuyện đáng xấu hổ này!" Mẹ Ninh khinh miệt nói, Ninh Vân Hoan nghe thế, cảm thấy có chút không thích hợp: "Lịch sự ư?"

Khuôn mặt Âu Dương Chấn Thiên là dáng vẻ nam tử hán, dáng người cao lớn rắn chắc, hơn nữa người này luôn tự nhận có khí chất nghệ thuật, ăn mặc hết như kẻ lang thang, còn để một đầu tóc dài, lần trước khi nhìn thấy khuôn mặt hẳn đây râu, nhìn như thế nào cũng không giống dáng vẻ lịch sự, Ninh Vân Hoan có chút tò mò hỏi, sắc mặt mẹ Ninh không tốt gặt đầu:

"Đúng vậy, đeo mắt kính, nhìn qua đã biết là người có học, không ngờ biết người biết mặt không biết lòng, quả nhiên như thiên hạ nói, người như

thế đeo kính mắt cũng chỉ để giả đứng đắn!"

Ninh Vân Hoan nghe thế, liền biết hai người ba Ninh mẹ Ninh đã hiểu lầm, Âu Dương Chấn Thiên không đeo kính, ngược lại là một người đàn ông khác, Tống Mẫn Nhiên đeo kính, không những thế lại rất phù hợp với hình tượng mà mẹ Ninh miêu tả!

"Không biết những bậc cha mẹ đó nghĩ như thế nào, sinh con trai êm đẹp như vậy lại cam nguyện để người ta đến phá hỏng, người phụ nữ Cố Gia kia thật có bản lĩnh. Cố Nhàn dạy con gái thật khéo..." Mẹ Ninh mắng không ngừng, lúc này Ninh Vân Hoan không quan tâm hỏi thêm nữa. Cô phát hiện bản thân xem nhẹ một việc rồi, trước kia cô chỉ nghĩ rằng Tống Mẫn Nhiên ở cùng một chỗ với Cố Doanh Nặc, nhưng bây giờ Cố Doanh Tích ở cùng một chỗ với Tống Mẫn Nhiên, đáng lẽ sau khi Cố Doanh Nặc chết mới phát sinh chứ, dù sao Ninh Vân Hoan tương đối hiểu rõ tính cách Cố Doanh Tích. Tuy ả có khá nhiều đàn ông, nhưng để ả chủ động quyến rũ bạn trai của em gái, ả lại không làm được.

Ngoại trừ Lan Cửu là người đàn ông mà ả thật sự thích, còn lại những người khác ngay từ đầu đều ép buộc ả, sau cùng ả không phản kháng nữa mà rất hưởng thụ, miệng thì lại nói không cần, người không biết xấu hổ như thế vẫn là không biết xấu hổ, nhưng Ninh Vân Hoan cảm thấy cô vẫn nên tìm hiểu kỹ hơn.

Vốn tháng mười năm nay Cố Doanh Nặc sẽ chết. Ninh Vân Hoan luôn tin rằng Cố Doanh Tích sẽ đợi đến sau tháng mười sẽ ở cùng một chỗ với Tống Mẫn Nhiên, thật sự cô đã đoán sai rồi sao? Lỡ như Cố Doanh Tích không giống trong suy nghĩ của cô, đời trước có khi nào ả thừa dịp lúc Cố Doanh Nặc chưa chết đã dây dưa với Tống Mẫn Nhiên rồi không?

Nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan không biết nên cười hay nên thầm mắng mình, đời trước Cố Doanh Tích không nói cho bạn khuê phòng của ả là cô chuyện này, cha con Tống Mẫn Nhiên gia nhập vào hậu cung của cô ả,

danh chính ngôn thuận sẽ là chuyện năm sau, Ninh Vân Hoan cảm thấy được về sau ả và Tống Mẫn Nhiên mới ở cùng nhau. May mắn lúc này hai người ba Ninh mẹ Ninh đi gặp Ninh Vân Thành phát hiện, nếu không bản thân cô sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện này.

"Mẹ, chuyện người khác mẹ không cần phải lo. Ninh Vân Thành vui vẻ chia sẻ vợ với người khác, ba mẹ lo lắng cũng vô dụng. Ba mẹ cảm thấy anh ta và Cố Doanh Tích quen nhau không tốt, nói không chừng anh ta cảm thấy ở cùng với Cố Doanh Tích còn tốt hơn nhiều so với ở cùng những người thân như chúng ta đó!" Không dấu vết giúp Ninh Vân Thành chọc thêm một cái lỗ, nhìn thấy sắc mặt ba Ninh xanh mét, trên mặt lộ ra vài phần ưu thương, Ninh Vân Hoan thầm than một tiếng. Lại càng kiên định muốn loại bỏ Ninh Vân Thành ra khỏi Ninh gia.

"Mọi việc không phải do ba mẹ đâu, ba mẹ xem như kiếp trước mình thiếu nợ Cố Doanh Tích, đời này để Ninh Vân Thành giúp ba mẹ trả nợ thôi."

Cô nói chưa dứt lời, khóe mắt mẹ Ninh khẽ giật: "..."

Hiện tại con trai không nghe lời cha mẹ, không muốn nghĩ hẳn cố ý cũng không thể, tuy ba Ninh mẹ Ninh đau lòng, nhưng Ninh Vân Thành hồ đồ lắm chuyện, thời gian lâu liền không quản nữa, khó chịu một trận sau đó rất nhanh vút ra sau đầu, vốn muốn giữ con gái và con rể lại ăn cơm chiều, Ninh Vân Hoan rất muốn, nhưng Lan Cửu vẫn còn một ít chuyện chưa nói rõ với cô, lúc này đương nhiên không cho cô tránh né, vì vậy cự tuyệt lời đề nghị của mẹ Ninh.

Lan Lăng Yến luôn luôn lạnh nhạt, nhìn nét mặt anh cũng không biết anh đang mất hứng hay cao hứng, ba Ninh nhìn biểu tình con gái cứng ngắc, vẻ mặt cầu xin hình như muốn ông mở miệng để hai người ở lại, nhưng nhìn thấy dáng vẻ Ninh Vân Hoan, ba Ninh lập tức đoán hai người này chắc đã xảy ra chuyện gì.

Từ nhỏ con gái luôn nhu thuận nghe lời, theo lý mà nói hẳn sẽ không gây ra chuyện gì, ba Ninh không nghĩ con gái ông sẽ gả cho người làm chuyện sai trái gì, nhưng ông tự nhận bản thân thấy được rõ ràng tính cách Lan Lăng Yến, không phải loại người nhàm chán dễ tức giận, hơn nữa nửa năm qua anh đã đối xử với Ninh Vân Hoan như thế nào, vì cô mà tiếp nhận công ty Ninh gia, ba Ninh luôn rất xem trọng, cho nên không nghĩ anh khi dễ con gái, hiện tại thấy dáng vẻ cầu xin của Ninh Vân Hoan, trong lòng cảm thấy hình như con gái đã làm sai chuyện rồi.

Ngay cả Lan Lăng Yến luôn dễ dàng tha thứ cho Ninh Vân Hoan đã trở nên tức giận, tuy ba Ninh không biết con gái đã gây ra chuyện gì, nhưng dưới tình hình này khẳng định ông sẽ đứng về phía con rể, nếu không cản trở hai người họ thì cũng không nói gì thêm, lúc này lẽ ra ông nên nói vài câu với Ninh Vân Hoan nhưng cuối cùng vẫn buông xuống. Nói ra chuyện Ninh Vân Thành rồi, nên ba Ninh rất sợ Lan Lăng Yến nói ông không biết dạy con gái.

Bởi vậy khi mẹ Ninh giữ hai người này lại ăn cơm chiều, ông ở bên cạnh không lên tiếng, nhìn thấy mẹ Ninh vẫn muốn nói thêm, ba Ninh liền cười: "Người trẻ tuổi muốn ra ngoài ăn, để bọn nó đi thôi, hai ông bà già chúng ta đi theo làm gì."

Mẹ Ninh luôn nghe lời chồng, vì thế ba Ninh vừa dứt lời, môi mẹ Ninh khẽ giật, không lên tiếng, Ninh Vân Hoan ai oán nhìn ba cô một cái, căn môi tùy ý để Lan Lăng Yến nửa ôm cô lên xe, cửa xe đều đã đóng lại, cô vẫn nằm úp sấp cạnh cửa sổ nhìn một hồi lâu.

"Nhớ nhà sao?" Lan Lăng Yến vừa lên xe đã chậm rãi cởi nút cổ tay áo, lại cởi áo khoác ném qua một bên, trong xe mở điều hòa. Anh cởi thêm vài nút áo, lồng ngực như ẩn như hiện. Lúc này mới nhìn thấy Ninh Vân Hoan khẩn trương nằm sấp bên cạnh, khẽ cười, từ tủ lạnh nhỏ trong xe lấy ra một chai nước suối rồi uống.

Lúc này toàn thân Ninh Vân Hoan căng thẳng, cô không còn tâm trạng nào để nghĩ về Cố Doanh Tích, ngược lại bắt đầu nhớ đến tình cảnh của bản thân. Khi này ở Ninh gia, Lan Lăng Yến không nhắc lại chuyện kết hôn, không có nghĩa là mọi chuyện đều ổn rồi. Hơn nữa lúc này thái độ Lan Lăng Yến khiến cô có chút đoán không ra, tuy biểu tình anh lười biếng, nhưng Ninh Vân Hoan cảm thấy nguy hiểm, toàn thân căng thẳng, hoàn toàn không dám thả lỏng.

"Táo không?" Lan Lăng Yến uống nước xong, lại mở tủ lạnh lấy một quả táo được rửa sạch sẽ, giơ lên trước mặt Ninh Vân Hoan. Không biểu cảm hỏi.

Tựa như chuyện gì cũng chưa xảy ra, khoe miệng thậm chí mang theo nụ cười vui vẻ, khi nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen dài lộ ra vài phần ý cười, tâm tình vô cùng thả lỏng. Anh mặc một cái áo sơ mi trắng, lúc này không có dáng vẻ nghiêm trang, ngược lại nút thắt bị cởi bỏ, tay áo được xoắn lên, lồng ngực chắc nịch như ẩn như hiện. Động tác giơ quả táo khiến cánh tay anh lộ ra đường cong mạnh mẽ, thần thái tao nhã dụ hoặc.

Lúc này Ninh Vân Hoan không sợ anh bất thường, chỉ sợ anh bình thường. Anh như thế này khiến Ninh Vân Hoan sợ hãi, sớm biết như thế đã không phân cao thấp với anh rồi, tưởng đã có quan hệ với anh, anh sẽ không giết cô, cô không nên được một tắc lại muốn tiến một thước mới đúng, dù sao đã nhịn rồi. Nhịn một đời thì có sao đâu. Vậy mà cô không biết đã ăn tim gấu mật hổ gì, đầu nóng lên đã nói ra việc không muốn kết hôn với anh, hiện giờ thật sự hối hận đã muộn.

Cô lắc lắc đầu, biểu tình có chút cẩn thận sợ hãi, Lan Lăng Yến cười cười, đặt quả táo trở về, lại lấy ra bánh quy: "Bánh không?"

Hiện tại cô đâu có lòng nuốt trôi, bởi vậy vẫn cẩn thận lắc đầu.

Lan Lăng Yến nhìn qua tủ lạnh, bên cạnh có thể nhìn thấy môi anh mím lại, buông xuống sóng ngầm đang tích tụ trong đáy mắt, Ninh Vân Hoan nhìn qua, chỉ thấy một nửa khuôn mặt anh, không nhìn rõ ánh mắt anh. "Nước trái cây? Nước ép?" Lan Lăng Yến lại hỏi, Ninh Vân Hoan vừa định lắc đầu, anh đã rút nước trái cây ra, cửa tủ lạnh bị anh chụp lên, nửa người trên của Ninh Vân Hoan lập tức bị đè ép:

"Cái gì cũng không được? Em muốn gì, cho đến bây giờ chưa từng nói cho anh biết?" Vẫn cứ thế này, cho đến bây giờ đều do anh đoán, cô vĩnh viễn sẽ không chủ động nói cho anh biết trong lòng cô suy nghĩ gì.

Nước mắt Ninh Vân Hoan muốn trào ra, cô muốn trốn, nhưng đã là ghế sau rồi, hoàn toàn trốn không được, cô muốn co thành một đống, hơn phân nửa thân thể của Lan Lăng Yến đã đè trên người cô, biểu tình thập phần nguy hiểm, ánh mắt lãnh khốc, cô run run, cắn răng nén nước mắt: "Em muốn uống sữa tươi."

Trong xe có tủ lạnh vì sợ bình thường khi cô tan học nếu ngồi xe nhàm chán đói bụng thì sẽ có thứ lót dạ, bên trong cái gì cần có đều có, không những có các loại bánh, mà còn có một ít nước trái cây và sữa tươi, nước có ga và một ít đồ ăn không tốt cho sức khỏe Lan Lăng Yến đều không cho phép cô đụng vào, nên bên trong sẽ không có, lúc này Ninh Vân Hoan nói muốn sữa tươi nên không sợ bên trong không có.

Một khi cô đã mở miệng, ngược lại Lan Lăng Yến không tức giận nữa, mỉm cười đáp lại, bình tĩnh đặt đồ trong tay trở về tủ lạnh, một lần nữa lấy ra một hộp sữa tươi, sau khi mở ra mới đưa cho cô, vốn muốn đút vào môi cô, Ninh Vân Hoan tự mình lấy, tay anh dừng một chút, lại rơi vào đầu của cô, nhẹ nhàng xoa xoa.

"Không cần sợ, anh chỉ muốn biết trong lòng em suy nghĩ gì thôi." Anh cũng không biết trong lòng mình đang nghĩ gì, đã tức giận vì sự phòng bị của cô với anh, lại không muốn dung túng cô như trước, nhưng cũng

không muốn nhìn thấy cô sợ hãi anh. Lan Lăng Yến tự nhận bản thân không gì không làm được, lại có thể nhìn thấu lòng người, nhưng đối với sự tình này, vẫn còn rối rắm.

Ninh Vân Hoan tùy tiện gật gật đầu, không nghe rõ anh nói gì, sữa này từ nông trường chăn nuôi của Lan Lăng Yến, cung ứng cho cô sữa tươi và một số loại gia súc tươi, sáng nay vừa mới dùng xong, hương vị thơm ngon, cô uống, trong lòng có chút nghẹn ngào, nặng trĩu, trong lòng hình như có thứ gì đó đè nặng.

Đến giờ cô mới phát hiện, Lan Lăng Yến luôn nghĩ cho cô, thứ cô thích ăn, thích uống, tất cả các mặt đều giúp cô an bài, chỉ có cô không biết, cái gì cô muốn sẽ có. Hai người sống với nhau hơn hai năm, cô thích gì, tính tình như thế nào, Lan Lăng Yến rõ như lòng bàn tay, mà anh thích gì, đến giờ Ninh Vân Hoan vẫn chưa phát hiện.

Vốn cô không nghĩ đến phương diện này. Không biết vì cái gì, hôm nay bị anh dọa, lại nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ anh bưng sữa đưa đến trước mặt mình, đột nhiên trong mắt có chút chua xót.

Lan Lăng Yến thích thú nhìn cô uống sạch sữa tươi, vứt hộp đi, thấy khoe miệng cô dính chút sữa, đến gần hôn cô, nhịn không được mở môi cô ra thân mật giao hòa với lưỡi cô. Trong miệng cô vẫn mang theo mùi sữa thơm nồng, vừa mới uống sữa, đầu lưỡi còn chút lạnh, mềm nhẵn kỳ lạ, anh quần cô mút vào, cảm giác cô ngoan ngoãn dựa vào ngực mình, mềm mại nghe lời, trong phút chốc mềm lòng.

Anh thật sự vô cùng thích cô. Xuất thân anh như vậy, người hầu hạ khá nhiều, tuy nói từ nhỏ sống trong gió tanh mưa máu nhưng có khi nào Lan Cửu anh đi phục vụ cho người khác chứ? Mọi việc bên cạnh anh đều có người chuẩn bị, có một số việc thật sự không đến phiên anh làm. Nói khó nghe hơn, anh vốn nên cúi thấp gập thân lấy lòng ba Lan để ông hỗ trợ anh, nhưng anh không làm vậy, chỉ riêng đối cô gái này, mọi chuyện anh

đều tự thân tự lực làm cho cô. Ngay cả chuyện giúp cô mặc quần áo lau môi, anh đều vui vẻ cam nguyện làm, điều này ngay cả mẹ anh Lâm Mẫn đã nhìn ra nên trong lòng khó chịu, nhưng cô gái này hoàn toàn không để vào mắt, nói anh sẽ nuôi cô giống như ba Lan dưỡng phế Lâm Mẫn, kỳ thật trong lòng Lan Lăng Yến cảm thấy thất bại, nhưng có thể do anh nguy trang quá tốt, thế nên hiện giờ cô vẫn chưa nhìn ra.

"Khi nào chúng ta tổ chức hôn lễ?" Ninh Vân Hoan thật cẩn thận nhìn Lan Lăng Yến, hai tay níu cánh tay anh, cả người mềm nhũn tựa vào người anh. Đến lúc này cô cũng không còn khí thế, biết anh muốn nghe cái gì, biết anh thích làm chuyện gì, lập tức chủ động nhắc đến chuyện cô vẫn phòng tránh e sợ.

"Không sợ hãi nữa rồi hả?" Nhìn thấy dáng vẻ này của cô, đâu còn khí thế như vừa nãy, Lan Lăng Yến nhìn không được nhéo mũi cô, cô gái nhỏ này được bảo dưỡng vô cùng tốt, người có chuyên môn giúp cô bảo dưỡng cơ thể từ trong ra ngoài, sử dụng các phương pháp bổ dưỡng, làn da cô như nước, chỉ cần chạm nhẹ có thể để lại dấu vết, đôi má đầy đặn sáng long lanh, hồng nhuận khỏe mạnh tràn đầy sức sống, nhìn qua vô cùng mê người.

"Không sợ hãi nữa rồi." Ninh Vân Hoan nhìn biểu tình anh bí hiểm, không biết có phải anh đang tức giận hay không, hai người sống như vậy đã hai năm, cô còn chưa lần nào chủ động, suy nghĩ một chút mặt nóng lên chủ động dán vào người anh, còn có chút sợ hãi, run giọng nói: "Em biết em sai rồi, em cũng biết rõ anh rất tốt với em, vì ngay từ đầu anh ép em, nên em mới sợ anh."

Không phải như thế, cô vẫn chưa nói thật, Lan Lăng Yến nhìn ra cô sợ anh không hề chỉ vì như thế này thôi, nhưng trong lòng anh hiểu rõ lúc này không nên vạch trần cô. Hai năm nay đây là lần đầu cô chân chính nói ra cô sợ anh, điều này không hề dễ dàng, nhất là đối với cô gái có lòng phòng bị cực kỳ nghiêm trọng này mà nói, tuy không biết vì sao cô phòng bị như

vậy, nhưng hiện tại cô có thể biểu hiện ra một phần, Lan Lăng Yến đã mãn nguyệt, dù sao nếu muốn ăn hết cơm, cứ tiêu sái ăn từng ngậm một là được.

"Ban đầu không ép em, chẳng lẽ về sau em có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay anh sao?" Anh có một loại dự cảm, đời này đoán chừng không phải cô gái này trốn không thoát khỏi bàn tay anh, mà chính anh trốn không thoát khỏi bàn tay Ninh Vân Hoan, khi lần đầu tiên anh nhìn thấy liền sinh ra hứng thú, không chỉ vì cô sợ hãi muốn tránh, dù sao người sợ hãi anh nhiều như vậy, sau cùng không phải ai sợ anh đều có thể tiếp cận anh, lần đầu tiên gặp mặt có thể để anh ôm cô gái này vào lòng. Chỉ có cô không biết, đêm đó không chỉ có cô mới là lần đầu tiên.

Ninh Vân Hoan không biết trong ánh mắt Lan Lăng Yến cất giấu tâm tư phức tạp, sau khi cô nghe Lan Cửu nói thì đồng dục oán hận cắn chặt răng: "Em không muốn trốn nha."

Trái lương tâm nói một câu, khi Ninh Vân Hoan còn có chút không yên, may mà Lan Cửu không bức cô, chỉ ôm cô vào ngực, nhẹ tay đùa giỡn với sợi tóc cô, dần dần bắt đầu thay đổi hứng thú, bắt đầu dạo chơi trên người cô.

Trong vòng một ngày đã làm hai lần trên xe, không phải không biết xấu hổ, vì Ninh Vân Hoan có phần sợ hãi, nên lúc này cô sớm đã không để ý đến người khác, nhưng làm người không thể nói bừa, cũng không có thể được một tắc lại muốn tiến một thước, khi cô kính người ta hai thước, hậu quả người ta liên hoàn trả cho cô nhiều trượng, liên tiếp mấy ngày hai người ở chung, Ninh Vân Hoan hoàn toàn bị ăn đến sít sao, khi hai người thân mật tiếp xúc, nửa điểm cự tuyệt đều đã không còn rồi.

Buổi tối ngủ không ngon, ban ngày muốn đọc sách, dù mua được Phó gia, nhưng trong lúc này Ninh Vân Hoan đã không còn tâm trạng đi quản. Tuy nói đã học qua đại học, nhưng đôi lúc vẫn muốn đến trường học một

chuyển, nếu điểm danh không có cô, mà mỗi lần người khác xui xẻo còn cô vẫn bình yên vô sự, như vậy cũng quá khiến mọi người chú ý.

Sáng sớm sống chết muốn Lan Lăng Yến đưa cô đến trường học, lúc này Ninh Vân Hoan mới lê đôi chân bủn rủn vào phòng học, thừa dịp chưa bắt đầu giờ học, cô lấy laptop cá nhân ra soạn thảo một số văn kiện hồ sơ, bắt đầu chuẩn bị ghi lại quy trình chuyển Phó gia thành công ty giải trí, những điều mục cần chú ý. Gần đây tuy cô không quản công ty Phó gia, nhưng cô biết Lan Lăng Yến nhất định sẽ giúp cô trông chừng, nói không chừng sau khi biết tâm ý của anh đã ở giúp cô đổi nghề, lúc này nói không chừng mọi việc đều ổn, kỳ thật cô không kiên nhẫn quản được chuyện gì, nhiều lắm chỉ tham khảo một chút kiếp trước cái gì phát triển hưng thịnh, đồng thời trước khi cô xuyên không đến chỉ biết tiết mục giải trí và một chút điện ảnh kinh điển thôi, thừa dịp có hứng thú chơi rồi lại nói.

Sống hai đời hầu như cô đã không còn hứng thú yêu thích cái gì, đời trước vẫn ngây thơ không biết, khi đó tuổi không lớn nên không thể nghĩ xa được, khi xuyên qua cô một lòng nghĩ làm sao để có thể xoay chuyển vận mệnh của bản thân, mãi đến đời này vì có Lan Lăng Yến che chở cô, xác định tính mạng bản thân không bị uy hiếp, trừ việc chơi đùa với Cổ Doanh Tích, đây vẫn là lần đầu Ninh Vân Hoan sinh ra vài phần hứng thú yêu thích với việc này, đương nhiên sẽ để ý hơn một chút.

Cô cố gắng nhớ rõ tên điện ảnh, kịch truyền hình và tiết mục giải trí, còn có kiếp trước có tiết mục nào nổi tiếng, đang nhập tâm suy nghĩ, chẳng biết lúc nào đã có bóng người đứng bên cạnh, Ninh Vân Hoan kinh hãi. Nguyên nhân cô gặp phải kiếp trước, cô sợ nhất là có người ẩn từ một nơi bí mật gần đó, vô cùng miễn cảm đối với người nhích lại gần mình, không ngờ vì quá nhập tâm, nên không phát hiện có người đứng bên cạnh.

Ninh Vân Hoan vội vàng ngẩng đầu nhìn, đã thấy Lý Phán Phán tò mò nhìn chăm chăm laptop của cô, thấy ngón tay cô gõ chữ, không hiểu rõ lắm hỏi: "Hoan Hoan, cậu đang làm gì vậy?"

Tuy trong mắt Lý Phán Phán lộ ra vài phần tò mò, nhưng xuất thân của cô ta không phải là cô gái thiếu giáo dưỡn, vì vậy tuy tò mò hỏi, ánh mắt vẫn không nhìn chăm chú vào laptop của cô. Ninh Vân Hoan cũng không sợ cô ta xem, cô ghi lung tung không có trình tự, chỉ ghi cái bản thân có thể nhớ hoặc linh cảm ra gì đó, như chỉ là tên của một chương trình TV nào đó, đoán chừng nếu Lý Phán Phán nhìn thấy toàn bộ, hẳn cũng không hiểu rõ cô đang làm gì.

"Tớ mua Phó gia rồi, chuẩn bị biến thành một công ty giải trí chơi đùa." Ninh Vân Hoan cười cười, đơn giản trực tiếp nói ra quyết định của bản thân. Cô không tin Lý Phán Phán không biết việc cô mua được phó gia, nhưng Lý Phán Phán không chủ động hỏi thăm, chuyện cô ta nhắm vào Phó gia, có nhiều người muốn lấy lòng cô ta nên sẽ chủ động nói cho cô ta nghe, nghe Lý Phán Phán hỏi, Ninh Vân Hoan trực tiếp nói thẳng khiến Lý Phán Phán ghen một hơi, lâu sau mới nở nụ cười:

"Cậu ngược lại thật sự không hề vòng vo nha, nếu biết cậu muốn mua Phó gia, sao không nói tớ giúp cho, đến lúc đó vừa dịp tặng công ty Phó gia cho cậu, tớ không tin bọn họ dám nói một tiếng không!" Tuy Lý Phán Phán thiện lương, nhưng không phải hoàn toàn không rõ một chút quy củ và việc xấu của xã hội thượng lưu, trong lòng cô ta đều đã rõ ràng, trước kia chỉ không đành lòng vạch trần thôi. Muốn chinh công ty Phó gia suy sụp, cô ta hầu như không cần sử dụng nhiều biện pháp, chỉ cần tra thuế trên danh nghĩa hoặc nói sản phẩm Phó gia xảy ra vấn đề, với tay uống một hớp rượu của Phó gia, nói không chừng không những tài sản của ông Phó phải giao ra, mà bản thân ông ta còn dính phải tai họa ngục tù.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Hoài Nghi

Editor: Gà

Vốn nếu chuyện quyến rũ Tần Dật không phải do Phó Viện chị em tốt của Lý Phán Phán làm, đoán chừng cô ta đã không tức giận như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác cứ là Phó Viện, Lý Phán Phán luôn cảm thấy bị phản bội, mà còn vì thể diện nên không nén được, đến lúc này hỏa khí lớn vẫn chưa nguôi.

"Thật sự không cần, nói đến tiền bạc để mua được Phó gia, ngoại trừ ông xã tớ cho tớ một nửa, một nửa khác là nhà chồng tương lai của cậu đưa cho." Lúc này Ninh Vân Hoan không còn giấu diếm thân phận của Lan Cửu, hợp tình hợp lý nói ra thân phận Lan Cửu, hi vọng có một ngày Lan Cửu biết cô không giấu diếm thân phận đã kết hôn như lúc trước, tha cho cô một lần.

Các bạn học cùng lớp đều biết Ninh Vân Hoan có bạn trai, nghe cô gọi ông xã cũng không thật sự nghĩ Lan Cửu là chồng cô, chỉ nghĩ là bạn trai cô, vì hai người thân mật như vậy nên mới gọi nhau là ông xã bà xã, chuyện như vậy không hiếm thấy trong đại học, bởi vậy nên không ai kinh ngạc, so sánh là Ninh Vân Hoan có tiền có thể mua được Phó gia không nói, vậy mà Lý đại tiểu thư không giận cô, trong đó một nửa tiền mua được Phó gia là gia đình vị hôn phu của Lý đại tiểu thư cho, chuyện này mới thật khiến người ta giật mình!

Nhưng điều khiến các học sinh có chút hưng phấn, là Ninh Vân Hoan nói chuẩn bị biến công ty kia thành công ty giải trí!

Sau này có một số bạn học chuẩn bị gia nhập làng giải trí, hầu như tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ, tuy gia đình cũng có chút giàu có, nhưng phú nhị đại vẫn rất ít, nếu không mấy chục vạn sinh viên của đại học Đế Đô, không thể ai cũng đều là nhị đại, đại đa số đều dựa vào dung mạo và dáng người xuất sắc, kỳ thật gia cảnh đều như nhau, về sau chuẩn bị dựa vào thăm dò làng giải trí để kiếm tiền.

Nếu không tại sao có nhiều người đến nịnh bợ lấy lòng Lý Phán Phán như vậy. Đều có tâm tư giống Phó Viện mà thôi, muốn mượn Lý Phán Phán để về sau có thể trộn lẫn chút. Nhận thức các quan lại quyền quý nhiều một chút.

Lúc này Lý Phán Phán đang nói chuyện với Ninh Vân Hoan, người xung quanh không dám lên tiếng, nhưng trong mắt rất nhiều người đều đã lộ ra tâm tư, hiển nhiên muốn mượn tay Ninh Vân Hoan, xem có thể đạt được cơ hội hay không.

"Không sao. Phải biết nếu cậu muốn chơi, nói không chừng tớ cũng sẽ đầu tư, có vị kia nhà cậu ở đây, còn sợ không thể kiếm tiền, cậu sớm nói cho tớ biết, về sau tớ cũng giúp bản thân tranh thủ kiếm một chút tiền riêng rồi." Vì chuyện của Tần Dật, Tần lão gia cho người tặng hơn một tỷ đến tay Ninh Vân Hoan, Lý Phán Phán đã biết, vì chuyện này suýt nữa chi thứ nhất và chi thứ ba của Tần gia đã trở mặt. Ba đứa con trai của Tần lão gia, đứa cả nhập ngũ, con thứ theo chính trị, còn đứa con út theo thương nhân, vốn quan hệ của ba anh em như vậy luôn cực kỳ ổn định, thêm nữa anh em luôn giúp đỡ lẫn nhau, Tần lão tam luôn nhận được sự giúp đỡ của hai anh trai, ba và chú hai của Tần Dật cũng không thiếu tiền nên khiến Tần lão tam ngày ngày dễ chịu, nên quan hệ của ba người họ là hỗ trợ lẫn nhau.

Nhưng vì chuyện lần này của Tần Dật, Tần lão gia trực tiếp thông qua con út rút hơn một tỷ. Giao cho Ninh Vân Hoan làm lễ vật bồi tội.

Cho dù hơn một tỷ này Tần gia có thể rút ra, nhưng số tiền này tương đương với vốn lưu động, một khi bị rút đi, đối với Tần gia không ảnh hưởng trí mạng, nhưng ít nhiều vẫn có chút ảnh hưởng, vì chuyện này vốn quan hệ anh em xem như sự hòa thuận, hợp tác cũng vô cùng vui vẻ, nhưng lần này suýt nữa đã sụp đổ, cả ngày tranh cãi âm ỉ không dứt. Hiện tại không những chi thứ ba và chi thứ nhất trở nên ít giao tiếp với nhau, ngay cả chi thứ hai cũng có phê bình rất kín đáo đối với Tần Dật.

Phía trên Tần Dật mất đi hai sự hỗ trợ, bản thân lại bị Lan Cửu phế, hơn nữa vì chuyện này khiến anh em bất hoà làm Tần lão gia vô cùng thất vọng đối với trưởng tôn mà ông ta vốn nhìn trúng như hãn, bởi vậy ngày hãn ở Tần gia rất khổ sở, nên hãn gặt gao nắm chặt Lý Phán Phán, nhưng sau khi biết Lý Phán Phán bị bắt cóc, trong lòng hoài nghi trình tiết của cô ta, thềm hận nhưng lại không dám nói chia tay, cho nên chỉ dám âm thầm mò mẫm tìm đến Phó Viện.

Nếu là trước kia, tuy Tần Dật và Lý Phán Phán là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, cho dù có tình, nhưng địa vị Tần gia cũng đã không thể so sánh với Lý gia, nhưng Lý Phán Phán hiểu rõ tính cách hãn, hãn liền cảm thấy yêu mến Lý Phán Phán, nhưng chủ nghĩa đại nam nhân trong nội tâm vẫn còn, thêm ngạo khí của hãn, cho dù có quan hệ gì với Phó Viện, đoán chừng hãn cũng không thềm để ý.

Đối với loại đàn ông như hãn mà nói, chẳng qua phụ nữ chỉ là gia vị trong cuộc sống thôi. Ví như trước đây đã xảy ra chuyện Lý Phán Phán bị bắt cóc, tính cách Tần Dật tâm cao khí ngạo, có lẽ đã lạnh nhạt hơn với Lý Phán Phán, nhưng dù trong lòng hãn méo mó, mặt ngoài cũng không dám nói một câu, căn nguyên, kỳ thật chuyện này vẫn do Ninh Vân Hoan ban tặng.

Lý Phán Phán không phải đại nữ nhân gì, kỳ thật cô ta rất đơn giản, chỉ là bạn trai săn sóc bảo vệ tiểu tam thôi, vốn dĩ trước đây Tần Dật tràn đầy dã tâm, muốn như thế nào đều được, hiện giờ Tần Dật bị phế, ngạo khí

trên người hấn gần như cũng bị phế đi, hấn trở nên thân thiện hơn với Lý Phán Phán, có lẽ trong lòng sợ về sau Lý Phán Phán sẽ khinh thường hấn, nhưng Lý Phán Phán vẫn không đối xử tệ với hấn, nên hấn vẫn quen thói lông bông, lại thêm chuyện Lý Phán Phán bị bắt cóc, Tần Dật tựa như tìm được một điểm cân bằng giữa hai người, không còn săn sóc cô ta như trước, để vết thương kia của hấn trở nên tốt hơn nhiều.

Tuy biết rõ Tần Dật hư tình giả ý, nhưng trong lòng Lý Phán Phán đã thỏa mãn, nhưng hết thảy vì có Ninh Vân Hoan, nên Tần gia tặng cô một tử, chuyện này khiến cô ta không cảm thấy phần nộ giống Phó Viện, ngược lại vô cùng cao hứng, hận không thể cũng xuất ra một phần sức trợ giúp Ninh Vân Hoan.

"Nếu cậu không ngại." Ninh Vân Hoan cười cười, hình như nhớ đến chuyện gì: "Phó Viện thật sự đã tức giận đến mức kịch liệt."

Vị hôn thê chính quy Tần Dật vẫn chưa nói gì, trái lại ả tức giận cái gì. Lý Phán Phán vốn giận dữ, sau đó yên tĩnh trở lại: "Cô ta tức giận, không nhìn xem cô ta dựa vào cái gì, mẹ chồng tương lai của tớ ngầm cho phép cô ta, chẳng lẽ cô ta tưởng rằng sẽ thật sự trở thành hiện thực sao?" Đến bây giờ bản thân Chu Tố Tố còn sống không tốt, nếu không vì bụng của bà ta không chịu thua kém sinh ra một thằng con trai, không chừng bà ta còn không có quyền phát biểu ở Tần gia.

Chuyện Phó Viện khiến Lý Phán Phán mất hứng, nhưng vì Tần Dật, cô ta nguyện ý NHỊN, cho Chu Tố Tố một bậc thang leo xuống. Chỉ có điều việc Phó gia bị đuổi ra khỏi thành phố và khiến Phó Viện tức tối, chẳng bằng nói cô ta giết gà dọa khỉ. Để Chu Tố Tố nhận rõ hiện thực mà thôi.

Ninh Vân Hoan nhìn thấy biểu tình quái dị của cô ta, nhưng thích Tần Dật là lựa chọn của Lý Phán Phán, cô đã cho Lý Phán Phán nhiều cơ hội để thức tỉnh như vậy, nhưng nếu Lý Phán Phán biết rõ là hầm lừa mà vẫn nhảy

xuống, điều này chỉ có thể nói cô ta tự làm tự chịu. Không thể oán hận người ngoài, trong lòng cô còn một đống việc đây, không rảnh đi quan tâm người khác, bởi vậy giả vờ không thấy suy nghĩ trong mắt Lý Phán Phán, lần nữa ngồi xuống nhìn vào laptop.

"Kết bạn với cậu thật khó." Lý Phán Phán cười khổ hai tiếng, cô không biết vì sao, từ khi nhận rõ tính tình Phó Viện, nhìn người bạn bị Phó Viện bôi đen này càng ngày càng thuận mắt. Cô ta thật sự muốn kết bạn với Ninh Vân Hoan, nhưng không biết vì sao, cô luôn lạnh nhạt. Trừ bỏ một Phó Viện, Ninh Vân Hoan đều không có vấn đề gì quá cứng nhắc với bạn cùng lớp, nhưng cũng không có quan hệ đặc biệt tốt với ai.

Vốn ngày thường bên người Lý Phán Phán cũng vây quanh không ít người muốn kết bạn với cô ta, nhưng không biết vì sao, cô ta chỉ muốn Ninh Vân Hoan, đáng tiếc trước mắt xem ra hai người họ ngay cả bạn cũng không phải.

"Tớ sợ bạn thân lắm rồi." Ninh Vân Hoan nghe ra giọng nói mất mát của cô ta. Nhớ đến trước kia cô gái này cho cô mượn điện thoại, thờ dãi để laptop trên bàn, đứng dậy: "Trước kia tớ và Phó Viện cũng là bạn thân. Nhìn xem hiện tại đã nháo đến nước này?" Trước kia cô và Cố Doanh Tích cũng là bạn, dựa vào hai sự kiện này, cuối cùng Ninh Vân Hoan đã nhìn ra, khi có tiền có thế, sẽ có bạn tốt, một khi đã không còn giá trị lợi dụng, hoặc bị người chướng mắt, bạn tốt chính là dùng để bán đứng. Nếu không quá gần gũi, sẽ không bị thương tổn, đến sau cùng không thể duy trì mối quan hệ như lúc đầu.

Từ nhỏ Ninh Vân Hoan cùng lớn lên với Phó Viện, tuy vợ chồng Phó gia có chút thế lực, nhưng lại dạy dỗ con gái thành tâm tính có chút cực đoan, kiếp trước khi đó cô vì Cố Doanh Tích dần dần bất hòa với Phó Viện, sau cùng Phó Viện vẫn gả cho một nhà giàu ở Đế Đô, dù sinh hoạt như thế nào, hẳn không vì bản thân cô thay đổi mà chịu ảnh hưởng, có lẽ Lý Phán Phán cũng sẽ như kiếp trước hồn nhiên thiện lương.

Cô không cần biết Phó gia rơi vào kết cục như thế nào, nhưng bị tình bạn làm cho ghê tởm một hồi, hai từ bạn thân này từ đối với cô mà nói, càng không có ấn tượng tốt đẹp gì.

Lý Phán Phán căn môi, sau một lúc lâu mới thở dài: "Nếu không thích làm bạn cũng không sao, nhưng nếu cậu muốn mở công ty, muốn tớ giúp gì, thì không cần khách khí. Tuy tớ không có nổi một tỷ, nhưng một phần mười tớ vẫn có, ví như cần tiền bạc, cứ nói với tớ."

Biết cô ta có ý tốt, nhưng hiện tại Ninh Vân Hoan không thiếu thứ gì, tài sản danh nghĩa của cô không thể đếm được, cô cười khéo léo từ chối tâm ý Lý Phán Phán:

"Tiền bạc trái lại không cần, nhưng nếu cậu thực sự muốn hỗ trợ cũng được, tớ thấy đáng vẻ Phán Phán khá xinh đẹp, về sau nếu tớ làm phim, mời cậu đến diễn vai chính là được."

Lý Phán Phán xuất thân phú quý, Lý gia có địa vị đặc biệt ở Hoa Hạ, tuy nói trở thành minh tinh vô cùng nở mày nở mặt, cũng có thể kiếm tiền, nhưng trong mắt quyền quý thế tộc chân chính, đều xem minh tinh như con hát thôi, trong mắt những người này minh tinh chỉ là một đồ chơi không thể lên được mặt bàn, tiếng tăm chỉ phụ thuộc vào giá cả cao hay thấp mà thôi, Lý gia sẽ không đồng ý để con gái đi làm minh tinh, ngay cả lúc trước đáng vẻ Ninh Vân Hoan xinh đẹp, còn tình xảo hơn so với nhiều minh tinh trong công ty Ninh gia, nhưng ba Ninh chưa từng nghĩ để con gái đi làm nghề này, càng miễn bàn đến Lý gia.

Ninh Vân Hoan nói ra chẳng qua chỉ để trêu Lý Phán Phán thôi, ai ngờ cô ta sững sốt một lúc, sau đó nở nụ cười: "Được đó."

Chỉ xem như cô ta nói đùa, Ninh Vân Hoan cười cười cũng không nói lại chuyện này nữa, Lý Phán Phán thấy cô không muốn nói thêm nữa, chỉ khẽ nói một tiếng xin lỗi không tiếp chuyện được nữa, lúc này mới trở về

chỗ ngồi của mình, chờ cô ta vừa đi, vài bạn học đã vây quanh Ninh Vân Hoan, mồm năm miệng mười khen Ninh Vân Hoan một trận, tiếp theo bắt đầu xin số điện thoại Ninh Vân Hoan.

Nghĩ đến kiếp trước có một vài bạn học sẽ nổi danh, Ninh Vân Hoan không cho số điện thoại, chỉ giữ lại số điện thoại của những người nói muốn gia nhập làng giải trí, nói sau khi mở công ty sẽ liên hệ với bọn họ, lúc này mới đuổi người đi.

Giữa trưa khi về nhà hai vệ sĩ đem tất cả tình hình điều tra được giao cho Ninh Vân Hoan, đáp ứng ăn cơm trưa với Lan Cửu, khi xe đến công ty, thì Ninh Vân Hoan vẫn đang xem xét các tư liệu điều tra về Tống Mặc Nhiên trong tay. Lần trước ở Ninh gia nghe ba Ninh nói kết quả sau khi đi nhìn Ninh Vân Thành, cô lập tức cảm thấy được Tống Mặc Nhiên có chút không thích hợp, đời trước bị chết mơ hồ nên lúc này Ninh Vân Hoan đương nhiên không muốn lại giẫm lên vết xe đổ, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Trong Thượng Nhất Thế, ngoài trừ việc sau cùng cô không phải chết trên tay Cố Thiếu Đào, các việc khác đều có kết quả tương tự, khiến cô cực kì tin tưởng vào kiếp trước và tiểu thuyết, nhưng về sau cô phát hiện có thể Tống Mặc Nhiên đã sớm ở cùng một chỗ với Cố Doanh Tích, trái lại bản thân nên cảnh giác một chút.

Dù sao ở đây là một thế giới chân thật. Những người không xuất hiện trong Thượng Nhất Thế như Lan Cửu và Lâm gia đều đã xuất hiện rồi, thế giới này cũng không phải một bản tiểu thuyết có thể khái quát bằng trăm vạn chữ ngắn ngủn, mỗi người bên trong đều đã không có cùng tính cách, Tống Mặc Nhiên không hề đơn giản giống với biểu hiện bên ngoài của hắn như vậy, nếu không hắn cũng không đến nỗi phải dựa vào thân phận bạn trai của em gái đã chết, trà trộn vào hậu cung của Cố Doanh Tích.

Phải biết rằng trong hậu cung của Cố Doanh Tích ai không phải là nhân vật danh chấn nhất phương chứ? Mặc kệ là Ninh Vân Thành hay Tạ Trác Doãn, mỗi người đều trở thành hòn đá đặt chân trên đường của nữ

vương Cố Doanh Tích, dần dần theo thắp đến cao trái thành một con đường thênh thang cho cô ả. Người sau càng trâu bò hơn người trước, còn Tống Mẫn Nhiên trước kia lần đầu tiên xuất hiện sau khi Tần Dật ra sàn, lúc ấy hẳn chỉ lấy thân phận là bạn trai Cố Doanh Nặc lên sân khấu, căn cứ vào quy luật thiết định nam chủ xuất hiện cho Cố Doanh Tích của tác giả, có khả năng hẳn không đơn giản, ngược lại rất nguy hiểm.

Nghĩ vậy, lòng tư sau lưng Ninh Vân Hoan đều đã dựng đứng. Nghĩ đến kiếp trước khi cô thấy vẻ mặt lịch sự thậm chí còn có chút ngại ngùng kia nên nghĩ hẳn là người hướng nội. Bây giờ thật sự muốn tát vào mặt mình một cái cho tỉnh.

Tư liệu quá trình từ nhỏ đến lớn của Tống Mẫn Nhiên đều có, đơn giản một chút, chính là hẳn đặc biệt có thiên phú ở phương diện hóa học. Khi lên sơ trung, thành tích khoa học tự nhiên của hẳn luôn đứng đầu, mãi cho đến lúc tốt nghiệp trung học, lấy danh hiệu đứng nhất khoa học tự nhiên toàn quốc, lấy thân phận thủ khoa khoa học tự nhiên thi vào đại học Đố Đô. Tuy nói hẳn học lệch nghiêm trọng, nhưng hẳn đặc biệt có sở trường ở phương diện hóa học, vì vậy khi đó cho dù có kém điểm trúng tuyển vào đại học Đố Đô, hẳn cũng không bị thu thêm phí nào, ngược lại được trở thành học sinh đặc cách, miễn học phí bốn năm đại học, mặt khác học bổng trường học hàng năm hẳn vẫn lấy được không ít.

Dựa vào học bổng dày cộm này, bốn năm đại học hầu như Tống Mẫn Nhiên không xin nhà một phân tiền nào, trái lại nhờ vào thiên phú hóa học xuất sắc của hẳn, sau cùng được giáo sư Phương nhìn trúng, thu làm môn sinh đặc ý, trở thành trợ thủ của ông, có khi cũng cùng hẳn nghiên cứu phát triển hạng mục nào đó, dựa vào những điều này, trong cảm nhận của bạn học, Tống Mẫn Nhiên là một người vô cùng ưu tú xuất sắc, tuy hẳn giao tiếp không giỏi, nhưng hẳn có tài hoa, cho nên không ít các cô gái rung động vì hẳn, nhưng vẫn đau khổ vì không có cơ hội tiếp cận hẳn.

Còn trong mắt thầy cô, Tống Mẫn Nhiên rất thành thật đáng tin, là một đứa trẻ có thiên phú về hóa học, vì không có nhiều học trò giỏi như vậy, nên trên mặt các thầy cô luôn tỏa sáng với hãnh, vì thế giáo sư Phương yêu quý Tống Mẫn Nhiên không ngừng, rất kỳ vọng về hãnh, thậm chí trong nhà giáo sư Phương có một đứa con gái hai mươi một tuổi hiện giờ đang học ở nước ngoài, sau nhiều lần liên hệ với con gái, yêu quý nhân tài, ông ta có lòng muốn Tống Mẫn Nhiên trở thành con rể, nhưng vì Ninh Vân Hoan cắt ngang một tay, hiện tại Tống Mẫn Nhiên rơi vào tình yêu cuồng nhiệt với Cố Doanh Nặc, chuyện này giáo sư Phương vẫn chưa biết.

Còn lại thì không có gì hay để xem, phía trên ghi lại đơn giản Tống Mẫn Nhiên là niềm kiêu hãnh của Tống gia, cùng với thiên phú về hóa học của hãnh, mặt khác về thức ăn hãnh thích, loại quần áo hãnh thích, một số các loại giày, Ninh Vân Hoan chỉ nhìn thoáng qua, rồi vớt chuyện này sang một bên.

Hiện tại trong số mấy người đàn ông của Cố Doanh Tích, trừ Âu Dương Chấn Thiên mặt ngoài hung ác không kèm chế được ra, kỳ thật theo bản năng Ninh Vân Hoan cảm thấy Tống Mẫn Nhiên càng khiến cô sờn gai ốc, từ nhỏ người này biểu hiện quá mức ưu tú, kiếp trước cô có gặp Tống Mẫn Nhiên vài lần, chỉ tiếc khi hãnh chân chính cùng một chỗ với Cố Doanh Tích, bản thân cô đã khó sống rồi, nên không hiểu rõ người này, tuy hiện tại có báo cáo của hãnh trên tay, Ninh Vân Hoan vẫn có cảm giác cổ quái, tựa như người này thật sự quá bình thường, tựa như không có gì đáng để Cố Doanh Tích thu hãnh.

Theo bản năng Ninh Vân Hoan cảm thấy không thích hợp, cô sống vài lần, tuy không có có bản lĩnh thông thiên gì, nhưng riêng những chuyện như thế này, đặc biệt nhạy cảm, cái gì nguy hiểm, tốt xấu gì cô đã sống hai kiếp rồi nên có thể cảm giác được, Tống Mẫn Nhiên cho cô cảm giác giết người không thấy máu, ví dụ biểu tình của Âu Dương Chấn Thiên là kiểu lão tử thiên hạ vô địch, trên đời duy ngã độc tôn ngược lại dễ đối phó hơn,

còn Tống Mẫn Nhiên, Ninh Vân Hoan rất có một loại cảm giác không biết hạ miệng chỗ nào.

Cô vẫn luôn đề phòng Tống Mẫn Nhiên, không ngờ được cơ hội lần đầu gặp mặt rất nhanh đã đến rồi.

Công ty Phó gia trong tay Lan Lăng Yến hầu như không cần tốn nhiều sức đã được cải tạo, trừ ra một số nhân viên quản lý cao cấp được lựa chọn lưu lại, còn lại tầng thấp nhất đều được bố trí lại, hoặc là tự mình thôi việc, toàn bộ thủ tục Lan Lăng Yến đều cho người ra mặt, khoảng hai ngày đã có người giao toàn bộ tư liệu vào tay Lan Lăng Yến.

Lần này Ninh Vân Hoan tạm thời không muốn tự mình ra mặt, hiện tại đàn ông sau lưng Cố Doanh Tích còn chưa hoàn toàn xuất hiện, cô không muốn bản thân trở thành chim đầu đàn, về sau một khi chống lại Cố Doanh Tích lập tức sẽ trở thành bia ngắm cho người ta, bởi vậy nhờ Lan Lăng Yến tìm người hỗ trợ, nhắc đến cũng có duyên, người Lan Lăng Yến đưa qua giúp cô xử lý sự tình không phải ai khác, chính là người kiếp trước cô đã được nghe danh Lan Bưu.

Đời trước kỳ thật Ninh Vân Hoan chỉ thấy Lan Bưu này không quá một lần, giữa hai người hầu như chưa từng nói chuyện với nhau, Lan Bưu đã có thủ đoạn lại có bản lĩnh, ở một nơi như Quan Lại Quyền Quý mà có thể yên ổn được sâu bãi, càng không nói dùng để quản lý một công ty giải trí vừa mới thiết lập, nếu Ninh Vân Hoan không biết tính cách Lan Lăng Yến không thích nói đùa, cô sẽ nghĩ rằng việc Lan Lăng Yến phái Lan Bưu đến chỉ là anh nói đùa với cô thôi.

Trong sơn trang Ninh Vân Hoan lưu văn kiện mà mình đã nghĩ sơ nhân lúc đi học vào USB giao cho Lan Bưu đã lên núi để thương lượng với cô. Lúc này vẻ mặt Lan Bưu cung kính ngồi trước mặt cô, mở ghi chép nhìn những cái mà Ninh Vân Hoan đã đánh ra, vẻ mặt chăm chú.

Ninh Vân Hoan vừa giải thích vài câu, vừa đánh giá Lan Bưu. Sau khi cô trùng sinh trở về, nằm mơ cũng không nghĩ đến có một ngày nhân vật cao cao tại thượng này sẽ trở thành trợ thủ của bản thân, lúc này Lan Bưu cảm giác cô chăm chú nhìn, không khỏi da đầu run lên. Sau khi được điều đến chỗ này, kỳ thật hẳn không kinh sợ mà còn lấy làm vui mừng, lần trước chuyện của Cố Doanh Tích khiến chủ tử cực kỳ nghi kỵ hẳn, lúc ấy hẳn cũng không biết bị mê muội làm sao lại đi nói giúp Cố Doanh Tích, sau đó Lan Bưu hối hận rất lâu, thậm chí lúc đầu đã hỏi qua ông nội và ba, sau khi tiếp quản lại Quan Lại Quyền Quý, vẫn nơm nớp lo sợ.

Thế lực Lan gia lớn bao nhiêu, trong lòng hẳn rất rõ ràng, Lan Cửu ở Hoa Hạ tạm thời chỉ là rồng bơi chỗ cạn thôi, nơi này không phải của đại bản doanh hẳn, nơi hẳn có thể nhờ vào địa vị Lâm gia thi triển tay chân, không giống khi ở nước ngoài, đoán chừng trong mắt người ngoài Lan Bưu bị điều ra khỏi Quan Lại Quyền Quý, cho rằng về sau hẳn thất thế, kỳ thật Lan Bưu bị điều đi, không những không tức giận, ngược lại trong lòng cao hứng vô cùng.

Vốn hẳn đã bị vắng vẻ, thậm chí cảm thấy về sau bị Lan Lăng Yến để ở Hoa Hạ trở thành một người quản lý bình thường, nhưng hiểu rõ Lan gia, theo Lan gia, mấy thế hệ đều đã phụng dưỡng Lan gia được ban thưởng mà nói, Lan Bưu đâu nguyện ý bị nhốt ở một chỗ. Dù hiện tại Quan Lại Quyền Quý náo nhiệt, nhưng nơi đó, có thể so sánh với nhất tộc Lan thị sao?

Lan Bưu vốn đang nghĩ, muốn tìm cơ hội biểu thị lòng trung thành với Lan Lăng Yến, không ngờ trùng hợp Ninh Vân Hoan cần người, Lan Cửu nghĩ đến vợ nên cho hẳn một cơ hội, cũng đã nói, chỉ cần hẳn làm tốt, trước giúp phu nhân hai năm, chờ sau khi phu nhân tốt nghiệp, hẳn có năng lực giúp phu nhân bồi dưỡng ra một nhân tài, đến lúc đó Lan Lăng Yến sẽ tiếp tục mang hẳn theo bên người, lại cho hẳn thêm một cơ hội!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Vai Phụ

Editor: Gà

Đạt được một niềm vui ngoài ý muốn như vậy, Lan Bưu hận không thể xuất tất cả vốn liếng, một kế hoạch đơn giản được anh ta xem nhiều lần, chỉ sợ hiểu lầm ý định của Ninh Vân Hoan, khiến cô bất mãn, vẻ mặt nghiêm túc, quả thực không hề giống với dáng vẻ chiêu đãi khách lúc bình thường, hơn nữa còn nghiêm cẩn hơn vài phần.

"Lan tiên sinh cảm thấy chỗ nào không rõ, trực tiếp hỏi tôi là được." Bản thân cô viết có thể khiến người khác khó hiểu, Ninh Vân Hoan biết đạo lý này, vì vậy nhìn vẻ mặt Lan Bưu nghiêm túc nên nói nhiều hơn một câu.

"Ý tưởng của phu nhân rất tốt." Lan Bưu gật đầu, vội hỏi: "Sau khi hoàn thành tôi muốn xem một chút, sẽ không có vấn đề gì chứ."

Ninh Vân Hoan muốn chơi, Lan Lăng Yến vì muốn cô vui, nên ra tay rất rộng, kế tiếp anh mua luôn đài truyền hình, đặc biệt tạo điều kiện cho Ninh Vân Hoan chơi thỏa thích. Thế giới này và thế giới Ninh Vân Hoan từng sống vừa có điểm giống nhau, vừa có điểm khác biệt, thế giới này chỉ cần là người có tiền, thì có thể tự mở đài truyền hình, cũng đã sử dụng vệ tinh, khoa học kỹ thuật không tiến bộ bằng thế giới trước khi cô xuyên qua, rất nhiều internet đều được vệ tinh hóa.

Trừ nước ngoài ra thì đài truyền hình Hoa Hạ có thể thu được truyền hình trong nước, không nói đến đài phát thanh ở các tỉnh và truyền hình thủ đô, nếu muốn nghe phát thanh của nơi khác và phát thanh tư nhân, thì cần

phải trả tiền. Mà Lan Lăng Yến bỏ ra một số tiền lớn mua đài truyền hình, lập tức đầu tư vào kênh miễn phí!

Đây không phải điều người bình thường dám làm, ngay cả tài lực của Tạ thị ở Hoa Hạ cho dù có hùng hậu, có đầu tư vào mảng truyền hình này nhưng tuyệt đối không ai dám làm miễn phí cho người xem, vì đài truyền hình tồn tại trong một năm, không phải không cần tiêu tiền, lại thêm hệ thống khổng lồ rắc rối. Nếu trong một năm lợi nhuận bị giảm sút, con số hao tổn có thể đếm đến hàng triệu.

Nhưng Lan Lăng Yến mua đài truyền hình cung cấp miễn phí cho người sử dụng, e là số tiền đầu tư trong một năm còn đáng giá hơn cái công ty này. Tuy Ninh Vân Hoan nói là chơi, nhưng bây giờ Lan Lăng Yến thật sự đã cho cô chơi lớn quá rồi, Ninh Vân Hoan có chút cảm động, vì không để Lan Lăng Yến thiếu hụt quá nhiều. Cô cũng không dám làm càn quá mức, cho dù không muốn kiếm tiền, ít nhất cần phải bảo trụ vốn gốc, hoặc là không đến nỗi khiến anh bỏ ra một món tiền lớn, nhưng lại không thu được gì.

Cho nên bây giờ sau khi Ninh Vân Hoan giao cho Lan Bư, vẫn bắt chước theo thể giới trước khi cô xuyên qua, tập trung vào mảng giải trí náo nhiệt.

Cô nhớ sau khi TV phát tiết mục giải trí vào ngày đầu tiên, lúc đó hầu như có thể nói nó đã khai sáng cho triều đại của mảng giải trí TV, thử dùng cái này, dù không khiến nhiều người hứng thú nhưng chắc cũng không đến nỗi nào.

Kỳ thật những cái này rất đơn giản, Lan Bư chỉ nhìn vài lần đã nhớ, nếu không phải vì sợ Ninh Vân Hoan nghĩ anh ta quá mức qua loa, anh ta đã sớm dời mắt khỏi máy tính rồi.

"Ý tôi rất đơn giản, dù sao hiện tại đài truyền hình tạm thời không có tiết mục gì độc nhất vô nhị, trước hết cứ trình chiếu tiết mục giải trí. Mẫu thứ này thu âm khá nhanh, lại không tốn nhiều công sức, không cần phải trì hoãn thời gian dài." Chỉ cần một khi tiết mục được trình chiếu, không đến mức để đài phát thanh rảnh rỗi, có thể làm theo kịch bản của Mỹ, vừa chụp hình vừa quảng bá, chỉ cần một hai tháng, không đến mức gấp gáp lắm đâu.

Lan Bưu gật đầu, ghi nhớ mấy tiết mục của Ninh Vân Hoan trong đầu, trước kia anh ta chưa từng làm qua mảng giải trí này. Nhưng nhân tài không khó tìm, hơn nữa nói chuyện với Ninh Vân Hoan một lúc, sau khi xác định những thứ cơ bản, Lan Bưu cũng không dám ngồi lâu, đứng dậy tạm biệt. Buổi chiều trường học còn có lớp. Ninh Vân Hoan cũng không khách sáo, ngồi xuống, thu thập mọi thứ rồi đến trường.

Còn chưa đến thời gian lên lớp, hiếm khi mới thấy mọi người đều đã ngồi vào chỗ, bạn học nhìn thấy Ninh Vân Hoan thì ánh mắt sáng lên, đều không hẹn mà cùng vây quanh cô.

"Hoan Hoan, lần trước tớ nghe cậu và Lý đại tiểu thư nói chuyện, có phải cậu sắp mở công ty giải trí không." Một bạn nữ có dáng người cao gầy gương mặt xinh đẹp mở lời, không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi. Tiếng nói cô ta vừa dứt, vài người khác cũng gật đầu phụ họa: "Đúng đó, chúng ta đều là bạn cùng lớp, cậu cũng biết ngành chúng ta đang học bây giờ, nể mặt chúng đều là bạn bè, cho một cơ hội đi."

Nhìn thấy hầu như cả lớp đang vây quanh mình, Ninh Vân Hoan đoán bọn họ hẳn biết rõ tin tức rồi, nên không cảm thấy bất ngờ, cũng không từ chối, cười nói: "Cơ hội có thể cho, chủ yếu vẫn nên dựa vào bản thân mình mới tốt."

Mọi người nghe cô nói như vậy, liền biết cô không có ý định nể mặt bạn học, trong lòng có chút thất vọng, rất nhiều người lộ ra vẻ mặt bất mãn, nhưng cũng có người nghĩ thông, vốn trước kia bọn họ và Ninh Vân Hoan

không hề thân thiết, thậm chí vì Phó Viện mà luôn nhắm vào cô, vì để ý tình cảm thân thiết giữa Phó Viện và Lý Phán Phán, còn có nhiều người từng cười nhạo Ninh Vân Hoan, hơn nữa vừa vào năm học một nhân vật phong vân như Tạ Trác Doãn từng đến tìm Ninh Vân Hoan, rất nhiều người biết Tạ Trác Doãn - tình nhân trong mộng của các cô gái, từng không thích cô, ngoài ra học kỳ sau cô còn lấy danh nghĩa học sinh trao đổi xuất ngoại, càng khiến nhiều người đổ kỵ oán hận, sau khi cô về nước rất ít người đến hỏi thăm cô, thậm chí cố tình cô lập cô.

Lúc đó không ít bạn học có phản cảm với cô, hiện tại lại yêu cầu cô nể mặt bạn học mở ra một con đường, khó trách cô không muốn.

Rất nhiều người không lên tiếng, sau khi Liễu Tình người luôn tự nhận mình thanh cao vây quanh cầu cơ hội nhưng phát hiện Ninh Vân Hoan hoàn toàn không nể mặt, vì vậy mặt xị xuống, lúc này cô ta trở về chỗ, nhưng khóe mắt vẫn nhìn chăm chăm bên này, cũng có chút chưa từ bỏ ý định vẫn muốn nói gì đó, Ninh Vân Hoan không để ý trong lòng người khác nghĩ thế nào, bản thân trực tiếp ngồi xuống, vừa định đem túi xách đặt vào ngăn bàn, người ngồi cùng bàn bên cạnh có ý muốn lấy lòng, muốn giúp cô nên khom người xuống, lập tức kinh hô:

"Hoan Hoan, trong bàn cậu có phong thư kìa." Sau khi Trần Viên Viên bị đuổi học thì người này ngồi ở đây, trước kia không nói được mấy câu với Ninh Vân Hoan. Là một cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt to tròn xoe.

Cô ta vừa nói, vừa cầm phong thư màu tím nhạt, mang theo một chút mùi hương lên. Sau khi cô ta nhìn một chút, thì đưa cho Ninh Vân Hoan: "Không kí tên, hẳn là người nào đó ái mộ nên tặng a."

Kinh nghiệm trải qua kiếp trước và kiếp này khi sinh sống với Lan Cửu đã hình thành thói quen cho Ninh Vân Hoan không đụng vào thứ có xuất xứ không rõ, hơn nữa ngay cả tên cũng không có, cô lắc đầu, nhìn

dáng vẻ nhiệt tình của người ngồi cùng bàn nói: "Không phải đồ của tớ. Chắc là của bạn học giờ trước bỏ quên." Ở đại học không phải ai cũng chỉ ngồi một cái bàn trong phòng học, có thể vào giờ tự học, một bạn học nào đó đã bỏ quên thôi, nên Ninh Vân Hoan không cầm lấy phong thư, chỉ nói bạn học kia bỏ nó lại vào trong ngăn bàn.

Người ngồi cùng bàn lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, vốn nghĩ muốn lấy lòng Ninh Vân Hoan, không ngờ lần này ngay cả phân ngựa cũng không lấy được, ngược lại bị mất mặt. Cô ta cười cười, một lần nữa đặt nó trở về ngăn bàn, xong lại vươn tay ra với Ninh Vân Hoan:

"Chúng ta ngồi cùng bàn được một khoảng thời gian rồi. Còn chưa giới thiệu với cậu, tớ tên là Lưu Chân." Cô ta nói xong, thấy Ninh Vân Hoan không đưa tay bắt lại, vội vàng rút tay trở về, cũng không xấu hổ, dùng ngón trỏ khoa tay múa chân viết tên mình lên bàn. Rồi cười với Ninh Vân Hoan: "Tớ biết cậu là Ninh Vân Hoan, về sau tớ kêu cậu là Hoan Hoan được không?"

Lưu Chân thuộc kiểu trắng nõn xinh đẹp, khí chất thanh thuần, một đầu tóc dài thẳng có phần giống với Ninh Vân Hoan, mắt to như hạnh nhân, trên mặt không thoa son phấn, lông mi cong tự nhiên, càng làm nổi bật lên đôi mắt bồ câu ngập nước. Cô ta cười lộ lên để lộ ra hai lúm đồng tiền, vô cùng xinh đẹp ngọt ngào.

"Xin chào." Ninh Vân Hoan cười với cô ta, đặt túi xách của mình lên bàn. Nhìn thấy ánh mắt bồ câu của Lưu Chân lộ ra tò mò, chỉ nghe cô nói một câu với cô ta rồi hơi mỉm cười, thì xoay người bắt đầu cầm sách lên đọc. Nhìn nửa bên mặt của cô ta có thể thấy mũi vãnh cao, môi đỏ mọng khê nhếch. Hai má phúng phính, vài phần giống trẻ sơ sinh, hơn nữa cô ta không trang điểm không uốn tóc, chỉ xét bề ngoài, Ninh Vân Hoan cảm thấy cô ta có vẻ xuất sắc hơn nhiều người, có một loại đơn thuần như hoa sen, cảm giác rất tự nhiên, khí chất khá ổn, đặc biệt khi ngồi cùng bàn với cô, mặc dù vừa nãy có chút nhiệt tình, nhưng lại không quá mức, sau khi

hỏi hai câu thì xoay đầu đi, kiểu người này khiến Ninh Vân Hoan có ấn tượng tốt.

Ngồi cùng bàn với cô ta nửa năm, lần đầu tiên nói chuyện, sau khi Lưu Chân biết Ninh Vân Hoan mở công ty giải trí nhưng không quản quít quá mức, điều này khiến Ninh Vân Hoan sinh ra vài phần hảo cảm với cô ta.

Nhưng chỉ là có chút hảo cảm thôi, cô không muốn lại kết bạn, nên thuận tiện mở túi xách ra, cầm sách xem.

Lưu Chân quay đầu qua thoáng nhìn Ninh Vân Hoan, sau đó hạ mí mắt quay đầu lại. Có thể do tóc phất trên mặt, có chút ngứa, cô ta gãi bên mặt, ánh mắt vẫn luôn đặt trên sách vở, nhưng lại có chút không tập trung.

Khoảng nửa tiết, Ninh Vân Hoan cảm giác Lưu Chân bên cạnh gãi mặt vài lần, dường như càng gãi càng ngứa, động tác của cô ta càng ngày càng liên tục, tiết này không phải môn tự chọn, giáo sư và các bạn học đang hỏi đáp vô cùng trôi chảy, sống lưng Ninh Vân Hoan thẳng tắp, Lưu Chân bên cạnh cứ ôm mặt, có lẽ vì động tác khá nhanh, khuỷu tay lập tức đung vào cánh tay Ninh Vân Hoan, khiến cô cau mày quay mặt qua, vừa nhìn thấy thì đã khiến ánh mắt cô trừng lớn.

Làn da Lưu Chân vốn trắng nõn, lúc này trên gương mặt như ngọc nổi lên chi chít những nốt mụn màu đỏ tím, có lẽ chính cô ta vẫn không cảm giác được, đang dùng móng tay gãi gãi, rất nhiều nốt mụn phá hỏng da, lúc này màu sắc càng ngày càng thâm, nhìn qua vô cùng dọa người.

"Có phải cậu bị dị ứng rồi không?" Vốn dáng vẻ Lưu Chân rất xinh đẹp, khí chất lại cực kì sạch sẽ thuần khiết, hiện giờ trên mặt cô ta xuất hiện rất nhiều mụn, vì da cô ta khá trắng, cho nên đặc biệt rõ ràng, đột nhiên Ninh Vân Hoan mở miệng nói chuyện, khiến Lưu Chân ngây ngốc dừng tay không gãi nữa, ánh mắt có chút sững mù nhìn Ninh Vân Hoan.

Cô ta quay đầu khiến Ninh Vân Hoan thấy rõ tất cả trên mặt, lúc này không chỉ một bên mặt, mà là toàn bộ khuôn mặt đều đã xuất hiện những vết mụn đỏ lớn nhỏ. Trên trán cô ta cũng có, khi gãi, mấy vết mụn đỏ đó chảy ra nước màu vàng nhạt. Gương mặt Lưu Chân vốn xinh đẹp trở nên đặc biệt khó coi, biến khí chất tốt đẹp của cô ta trở nên cực kỳ bì ổi.

"Dị ứng hả?" Lưu Chân vừa hỏi, vừa vô ý thức gãi, lắc đầu nói: "Không có. Không biết sao lại thế này, lúc này mặt ngứa đến bây giờ vẫn ngứa, có phải trên mặt tớ có vết đỏ rồi không?" Cô ta nói xong, cười cười: "Không sao, chỉ cần không xướt da là được."

Hiện tại trên mặt của cô ta đâu chỉ xướt da thôi đâu, Ninh Vân Hoan dừng một chút. Đang tính nói tiếp, giáo sư có chút không vừa ý, trực tiếp nói: "Hai vị đồng học, có chỗ nào không đồng ý, trực tiếp nói thẳng với tôi, sao phải lén nói chuyện như vậy?"

Ở hệ này, về sau đa số mọi người đều vào làng giải trí, cho dù là thầy cô giáo cũng vậy, dung mạo đều không tệ, trong đại học Đế Đô đều là soái ca mỹ nữ. Giáo sư này khoảng 30 tuổi. Nụ cười khéo léo, mặc một chiếc váy màu đen chuyên nghiệp, lộ ra đôi chân trắng mịn, váy xẻ bên hông càng khiến đường cong trở nên thướt tha, trên mặt đeo một cặp kính mỏng màu vàng, tóc buộc cổ định phía sau. Trán lộ ra, nhưng kiểu tóc này không khiến cô ta trở nên bảo thủ, ngược lại cho người ta cảm giác vô cùng nữ tính, lại thêm phần tao nhã lão luyện.

Ninh Vân Hoan thấy ánh mắt giáo sư không vui, nụ cười sắp tắt, cười nhẹ, Lưu Chân bên cạnh vội vàng lên tiếng: "Do mặt em hơi ngứa, sợ sẽ để lại dấu, cho nên Hoan Hoan mới hỏi em một câu thôi."

Xem như Lưu Chân thức thời, cô ta nhìn thấy Ninh Vân Hoan không muốn nói chuyện. Nữ giáo sư kia đã có chút không thoải mái, nên vội vàng lên tiếng hoà giải, cô ta không nói lời nào thì thôi, vừa nói ánh mắt mọi

người đều rơi vào mặt cô ta, nhìn thấy vô số mụn đỏ mọc trên mặt cô ta. Mọi người đều hít vào một hơi, sau đó ai ai cũng đều che miệng cười.

"Sao vậy?" Đến giờ Lưu Chân mới phát hiện có điều không đúng, bạn học xung quanh đều nhìn cô ta với vẻ giật mình, trong mắt lộ ra ghét bỏ hoặc vui mừng khi người gặp họa, trong lớp có thể nói nhân duyên của Lưu Chân không tốt lắm, vài người nhìn cô ta không vừa mắt, sau khi cô ta phát hiện mọi chuyện không thích hợp nên có chút hoảng sợ quay đầu lại nhìn Ninh Vân Hoan: "Hoan Hoan, trên mặt tớ làm sao vậy? Cậu có gương không?"

Các bạn học trong hệ này đều muốn gia nhập vào giới diễn viên nghệ sĩ, gương mặt chính là sinh mệnh của bọn họ, ánh mắt mọi người nhìn cô ta có chút kỳ lạ, càng khiến cô ta nghi ngờ. Ninh Vân Hoan gật đầu, mở túi xách ra, lấy một chiếc gương nhỏ đưa cho Lưu Chân.

Cô ta khẩn cấp mở gương ra, sau khi nhìn xong nhin không được hét to: "A..." Vừa la hét, vừa ném chiếc gương ra ngoài, sau khi gương rơi trên mặt đất phát ra tiếng 'rắc rắc'.

Tuy Ninh Vân Hoan thông cảm cho Lưu Chân, nhưng đó là gương của mình, cô ta không chút nghĩ ngợi ném đi như vậy, trong lòng ít nhiều trở nên không vui, thôi vì hoàn cảnh của cô ta như vậy, Ninh Vân Hoan có thể hiểu được, nhưng hảo cảm vừa nảy với cô ta đã giảm hơn phân nửa, sau khi cúi người nhặt gương lên nhìn thấy không có hư hại gì, thì cất vào trong túi.

"Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?" Lưu Chân ôm mặt bắt đầu khóc lên, hiện giờ lớp đã không còn tâm trạng gì học nữa, vốn sắc mặt giáo sư không tốt nhưng cũng đành thôi, muốn đi vào giới diễn viên nghệ sĩ, dù là nam hay nữ, gương mặt đều rất quan trọng, mặt Lưu Chân bị gãi thành như vậy, không biết về sau có để lại sẹo không, nếu nghiêm trọng một chút bị hủy dung, thật sự sẽ hại cả một đời.

Giáo sư cũng là phận nữ, nên rất thông cảm cho cảm giác trong lòng Lưu Chân, vì vậy cũng không nhẫn tâm trách cứ, ngược lại vội nói: "Ninh Vân Hoan, Vương Học Cần." Sau khi kêu tên vài người, giáo sư nói: "Các bạn mau công Lưu Chân đến phòng y tế đi." Mặt Lưu Chân rất nghiêm trọng, chắc chắn phải lập tức xử lý, nếu để quá muộn sẽ không tốt.

Lưu Chân vươn tay ra, Ninh Vân Hoan ngồi im không động, nếu để cô đỡ Lưu Chân đi hoặc chăm sóc cô ta một lúc thì không sao, còn để cô tự mình công cô ta...

Giáo sư nhìn thấy Ninh Vân Hoan không động đậy, cảm thấy có chút không vui, sắc mặt trầm xuống chỉ huy bạn học phía trước công Lưu Chân lên, vài người chạy đến phòng y tế, dù sao cũng ngồi cùng bàn, tuy Ninh Vân Hoan không muốn công cô ta, nhưng cũng đem theo túi xách và áo khoác đi theo phía sau.

Lưu Chân khóc thút thít đứt quãng, tựa như mèo con, vài người ở các phòng học xung quanh đều tò mò vây xem, nhìn thấy cục diện như vậy, rất nhiều người đều cho rằng đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, cũng đi theo phía sau, trong phòng y tế Lưu Chân hít mũi, lúc này cô ta không dám khóc, rất sợ nước mắt sẽ dính lên vết thương làm cho sinh mủ nhiễm trùng, cho nên cố gắng cắn chặt hàm răng, toàn thân phát run, đôi tay phấn nộn nắm chặt đặt trên đùi, dáng vẻ rất đáng thương.

"Tại sao thành như vậy?" Giáo y là một người đàn ông trẻ tuổi, đôi lông mi đen nhánh, trong ánh mắt đào hoa là một mảnh nghiêm túc, dáng người cao lớn rắn chắc ẩn trong chiếc áo trắng, nhìn không rõ, eo khá hẹp, khiến nhiều bạn nữ phải ngược nhìn thêm vài lần.

Anh ta cau mày hỏi, một tay cầm ống nghiệm, một tay cầm con dao nhỏ đi đến chỗ Lưu Chân, tư thế này đáng sợ đến mức làm Lưu Chân khóc lên, anh ta có chút không kiên nhẫn hét lên một tiếng:

"Ngậm miệng, âm ỉ quá!"

Trên mặt nữ giáo sư hiện lên nét đỏ ửng, vội hỏi: "Tu Viễn, đây là học trò của lớp tôi, đột nhiên nổi mẩn, Ninh Vân Hoan ngồi cùng bàn với bạn ấy, có chuyện gì anh cứ trực tiếp hỏi con bé." Cô ta nói xong, chỉ Ninh Vân Hoan, mới quay lại nở nụ cười với giáo y.

Lúc này Ninh Vân Hoan buồn cười không đứng dậy, cô gặp một người quen cũ của kiếp trước, là một trong những người anh em trong hậu cung của Cố Doanh Tích, Đường Tu Viễn.

Đường Tu Viễn xuất thân từ thế gia quân y, nghe nói trường bồi trong nhà đều là nguyên lão phục vụ cho Hoa Hạ, có thể nói là kỳ hoàng thế gia, người này kế thừa thuật kỳ hoàng từ trường bồi, tài hoa xuất chúng về mặt y, mưa dầm thấm đất, từ nhỏ anh ta đã học y, có thể nói là nhân tài vô cùng xuất chúng.

Nhắc đến Đường gia thì không thể không đề cập đến Bạch gia. Nghe nói nhà họ Bạch và nhà họ Đường của Đường Tu Viễn là thế giao, hơn mười năm trước nhà họ Bạch đã chết sạch, chỉ để lại hai anh em song sinh, đương nhiên nhà họ Đường nghĩa bất dung từ thu dưỡng hai người con trai trạc tuổi Đường Tu Viễn này, nhắc đến hai anh em nhà họ Bạch này, thì phải nói ngày làm thiên tài của Đường Tu Viễn đã đi vào ngõ cụt.

Từ nhỏ Bạch Minh Xuân đã có thiên phú về mặt y học, Đường Tu Viễn lợi hại, cậu ta càng lợi hại hơn Đường Tu Viễn. Nghe nói cậu ta không cần người dạy bảo, có thể tự mình giải phẫu cho một con thỏ, sau khi cậu ta làm việc này, nghe nói ba Đường không những không trách, ngược lại cho rằng người như cậu ta rất hiếm có, vừa can đảm mà kỹ thuật dùng dao lại vô cùng ổn định, về sau có thể nói xem Bạch Minh Xuân như con trai, mà dốc lòng dạy bảo.

Vốn Đường Tu Viễn không chiếm được nhiều tình thương của cha, thuở nhỏ đã bị anh em nhà họ Bạch kia lấy đi phân nửa, anh ta và anh em nhà họ Bạch không sinh ra khúc mắc gì, mãi đến vài năm sau, ba người anh em thân thiết này gặp được khắc tinh trong đời họ, cuối cùng sinh ra ngăn cách.

Lúc ấy Đường Tu Viễn bén duyên với Cố Doanh Tích, sau khi đã ăn đủ sơn hào hải vị, bỗng nhiên có một ngày gặp được một món ăn trong suốt sạch sẽ, tự nhiên sinh ra hứng thú, khi đó Ninh Vân Hoan từng chứng kiến Đường Tu Viễn theo đuổi Cố Doanh Tích, khi đó toàn thân Cố Doanh Tích còn đang rối tinh rối mù, mấy người đàn ông kia cuốn lấy ả khiến ả khổ không thể tả, hơn nữa người sau càng cường thế hơn người trước, dù ả có thích khẳng định cũng không dám nhận. Nhưng không ngờ chính vì ả cự tuyệt Đường Tu Viễn, mới dẫn đến việc từ lúc bắt đầu chỉ là chút hứng thú, về sau thật sự càng ngày càng nhiệt tình hơn.

Nhưng sự tích lãng tử quay đầu còn quý hơn vàng không hề xuất hiện, khi đó Ninh Vân Hoan đã có ác cảm với Cố Doanh Tích, cô đã từng có lòng muốn nhắc nhở Đường Tu Viễn tránh xa Cố Doanh Tích một chút, nhưng không ngờ Đường Tu Viễn không những không tin, ngược lại dùng không ít thủ đoạn đến chinh cô, sau cùng không phá hoại được tình yêu của anh ta với Cố Doanh Tích, ngược lại vì có Ninh Vân Hoan châm ngòi, khiến cho anh ta càng không muốn giã đạp Cố Doanh Tích.

Cũng chính vì một Đường Tu Viễn, mới dẫn đến về sau Ninh Vân Hoan tuyet đối sẽ không xen vào việc của người khác.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Chuyện Xưa

Editor: Gà

Trong đầu Ninh Vân Hoan hiện lên tình tiết của Thượng Nhất Thế, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi, cô đè nén chuyện trong lòng xuống. Đáng ra Đường Tu Viễn không nên xuất hiện vào lúc này, khi Ninh Vân Hoan biết anh ta, lúc đó trường học yêu cầu một số việc cần, em gái Cố Doanh Ngữ của Cố Doanh Tích thi vào đại học Đế Đô, Cố Doanh Tích vì đưa em gái đến trường, thuận tiện muốn đến tìm cô làm hòa, nên mới gặp Đường Tu Viễn.

Khi Ninh Vân Hoan phát hiện có chuyện không đúng, thì nhà họ Ninh đã bị Ninh Vân Thành nửa uy hiếp nửa lừa gạt lấy đi quyền thừa kế, từ đó về sau, cô không còn là tiểu thư cơm áo không lo nữa, nhưng vẫn cố gắng hòa thuận với Cố Doanh Tích, Cố Doanh Tích bắt đầu chán ghét Mộ Căn Ngôn và Tạ Trác Doãn nên ả đã chạy đến trước mặt cô khóc, nhưng bọn họ đều cho rằng Ninh Vân Hoan khi dễ Cố Doanh Tích, vì thế hợp tác với nhau đến hăm dọa cô một trận, bắt cô đến chỗ Long Minh, chưa kịp định thần, thì tiếp theo không phải được Ninh Vân Thành an ủi, mà là nghênh tiếp mấy bạt tai, sau đó cô không còn thân thiết với Cố Doanh Tích nữa.

Lúc ấy Cố Doanh Tích tìm đến cô kể lể, cũng giả vờ muốn quỳ xuống giải thích, nhưng lúc đó Ninh Vân Hoan đã tức giận, nói vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ả, cho nên cãi nhau với Cố Doanh Nặc, luôn không vừa mắt việc Ninh Vân Hoan khi dễ Cố Doanh Tích.

Hai bên lời qua tiếng lại, Cố Doanh Ngữ nói: Nếu không phải nhờ chị tao thì mày mới có thể sống qua ngày, đừng nói mày, ngay cả hai ông bà già nhà họ Ninh kia, hiện tại nếu không quỳ xuống chân chị tao, cũng đừng mong có ngày lành!

Những lời này hoàn toàn khiến Ninh Vân Hoan nổi giận, hai bên đánh nhau, Cố Doanh Ngữ ngã nhào trên đất. Sau khi đưa ả ta đến phòng cấp cứu, Cố Doanh Tích thì khóc sướt mướt và Cố Doanh Ngữ thì giả vờ giả vịt, còn Ninh Vân Hoan vẫn giữ tinh thần quật cường, nên ai cũng nghĩ cô khi dễ chị em nhà họ Cố. Về sau Đường Tu Viễn thương tiếc Cố Doanh Tích, cũng nhìn cô không vừa mắt, nên nhiều lần ngáng chân cô.

Nhớ đến những chuyện xưa này khiến Ninh Vân Hoan buồn cười, đời trước cô vì bị người ta vu hãm đánh Cố Doanh Ngữ, khi dễ chị em nhà họ Cố nên bị kéo đến phòng cứu thương, sau cùng suýt nữa bị bảo vệ mang đi. Nhưng không ngờ, lần này cô không bị chị em họ Cố hãm hại, lại vì một người cùng bàn bị lôi đến phòng y tế.

Lúc này, trong lòng Ninh Vân Hoan vị gì cũng có, nhưng mọi chuyện đã ập lên đầu, nên chỉ đành đi đến phòng y tế, nhìn thấy Đường Tu Viễn, tuy kiếp trước cô không oán hận lắm, nhưng vô cùng chán ghét, cô ưỡn thẳng lưng, ngậm miệng không hé răng.

Ánh mắt Đường Tu Viễn rơi vào Ninh Vân Hoan, theo bản năng anh ta chú ý đến khí chất Ninh Vân Hoan trước tiên rồi đến đánh giá toàn thân cô. Lúc này mới đầu tháng năm, thời tiết có chút nóng, Ninh Vân Hoan mặc một chiếc áo T-shirt tay dài màu trắng cổ chữ V, phía dưới mặc một chiếc quần bò màu xanh nhạt, tuy ăn mặc đơn giản nhưng lại phát họa bộ ngực no đủ và đường cong tuyệt đẹp, eo nhỏ tinh tế. Đôi chân dài thẳng tắp che giấu trong chiếc quần, hiện ra dáng vẻ thiếu nữ xinh đẹp, không những mang hơi thở thanh xuân nồng đậm, quan trọng là toàn thân vô cùng đơn giản, trên mặt không trang điểm, vẻ đẹp vô cùng tinh xảo, cực kỳ thanh thuần.

Vốn Lưu Chân cũng có khí chất khá giống Ninh Vân Hoan, nhưng hiện tại vì trên mặt cô ta nổi nhiều mụn đỏ, cho nên vẻ đẹp đã bị áp xuống, không thể nhìn rõ mặt cô ta. Vì thế dáng vẻ tóc hơi rối, buông thả trước ngực của Ninh Vân Hoan, khiến Đường Tu Viễn chú ý, trong lòng có chút rợn rạo.

"Ninh Vân Hoan? Em là người ngồi cùng bàn sao?" Đường Tu Viễn nhướng mày, khóe miệng lộ ra ý cười. Ánh mắt trở nên thâm thúy. Ninh Vân Hoan nhìn thấy dáng vẻ này của anh ta, không biết nên khóc hay nên cười, kiếp trước lần đầu tiên Đường Tu Viễn nhìn thấy Cố Doanh Tích điềm đạm đáng yêu hoa lê dầm mưa thì cũng có nét mặt này, không ngờ qua một đời, dải ngọc lại rơi vào người cô.

Xem như đây cũng là người quen cũ đời trước, sao Ninh Vân Hoan không biết lúc này Đường Tu Viễn sinh ra sắc tâm, khóe miệng mỉm cười, nhưng trong mắt lạnh lẽo: "Là bạn ngồi cùng bàn của bạn ấy, học được nửa tiết thì phát hiện bạn ấy có triệu chứng dị ứng."

"Có phải dị ứng không, kiểm tra thêm mới biết được." Đường Tu Viễn nhìn xung quanh một lúc, muốn để dao lên mặt Lưu Chân, Lưu Chân hoảng sợ, ánh mắt lộ ra sợ hãi: "Muốn làm gì?"

"Sợ gì hả." Ngữ khí Đường Tu Viễn có chút không kiên nhẫn, tuy nhìn dáng người và ngũ quan, anh ta có thể nhìn ra diện mạo Lưu Chân vốn không đến nỗi, nhưng cho dù dáng vẻ có đẹp đến đâu, nhưng anh ta đã có mục tiêu trước mắt, đặc điểm ngoại hình của hai người khá tương đồng, nhưng không dậy nổi hứng thú của anh ta, Đường đại công tử anh ta vẫn rất có khí tiết, trong lúc quen bạn gái, khi chưa chán ngấy, anh ta sẽ không một chân giẫm hai thuyền, trừ phi ngày nào đó phát hiện không còn tình cảm với Ninh Vân Hoan nữa, anh ta sẽ chia tay sau đó lại tấn công người khác.

Hiện tại trên mặt Lưu Chân nổi mụn đỏ, khiến người chán ngán, Đường Tu Viễn đương nhiên không nể mặt, tính tình cũng bộc phát. Anh ta

chỉ thả thính với những người mình hứng thú thôi, người khác đương nhiên không có loại đãi ngộ này rồi.

"Cạo da trên mặt em xuống làm xét nghiệm." Chẳng muốn giải thích nhiều với Lưu Chân, Đường Tu Viễn trực tiếp cầm dao qua, Lưu Chân hoảng sợ, vừa định thét chói tai, Đường Tu Viễn đã không kiên nhẫn đánh vào đầu cô ta: "Thành thật một chút, không được âm ỉ! Phiên chết." Anh ta vừa nói, vừa kêu các bạn nữ giữ chặt Lưu Chân, bản thân không hề thương hương tiếc ngọc cạo da trên mặt Lưu Chân.

Những cái mụn này bị Lưu Chân gãi quá nhiều đến nỗi chảy nước, lúc này có nhiều chỗ đã kết một tầng màu đỏ nhạt, Đường Tu Viễn chỉ rạch một cái, hai nốt mụn nhỏ bị anh ta cạo rớt, kỳ thật sau khi vết sẹo nứt ra trên mặt vẫn còn ngứa, Lưu Chân không hề cảm thấy đau, không biết có phải vì cô ta thật sự quá sợ hãi không, hoặc quá mức khẩn trương tựa như trên mặt bị người ta dùng dao rạch một nhát. Việc này thật sự có liên quan đến thể diện của bản thân, Lưu Chân lập tức bình tĩnh trở lại, rất sợ bản thân bị hủy dung. Lúc này tuy liều mạng chịu đựng không khóc, nhưng trong đôi mắt bồ câu đều tràn ngập hoảng sợ, thét lên.

Ninh Vân Hoan ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, nhìn dáng vẻ không kiên nhẫn của Đường Tu Viễn, trong mắt vô cùng lạnh nhạt. Đời trước cô đã ném qua thiệt thòi mà Đường Tu Viễn gây nên, biết tính tình người đàn ông này có bao nhiêu tồi tệ, chỉ cần trong mắt anh ta đã có mục tiêu, người bị anh ta vứt bỏ hoặc không vừa mắt, tuyệt đối sẽ bị anh ta đối xử một cách lạnh lùng nhẫn tâm, Lưu Chân như vậy không làm Ninh Vân Hoan bất ngờ. Bởi vì đời trước cô còn đáng thương hơn Lưu Chân!

"Rõng cái quỷ gì? Tôi không cời đồ em, em kêu như vậy cho ai nghe hả?" Đường Tu Viễn lạnh lùng nhìn Lưu Chân liếc mắt, bỏ lớp da kia vào ống nghiệm, vẻ mặt không kiên nhẫn, các bạn nữ xung quanh nghe anh ta nói xong thì cười nhạo Lưu Chân, vẻ mặt đầy châm chọc.

"Không có việc gì thì giải tán đi, không phải túc trực bên linh cữu, nhiều người như vậy làm gì?" Đường Tu Viễn giơ cổ tay lên nhìn một chút, khi quay đầu nhìn Ninh Vân Hoan thì vẻ mặt lập tức biến thành ôn nhu thâm tình: "Hoan Hoan là bạn cùng bàn, nên ở lại chăm sóc bạn đi. Những người khác giải tán."

Anh ta hợp tình hợp lý bảo mọi người rời khỏi, vài bạn học và nữ giáo sư cũng không phản đối, Đường Tu Viễn là giáo y nổi tiếng mới đến đại học Đê Đô ba tháng trước, anh ta không thường ở trường học, chỉ ngẫu nhiên ghé qua, hôm nay có thể nhìn thấy anh ta khiến nhiều bạn học đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Ninh Vân Hoan không có ý muốn ở lại chăm sóc Lưu Chân, trực tiếp từ chối:

"Em nghĩ để ba mẹ Lưu Chân đến chăm sóc bạn ấy sẽ tốt hơn." Cô và Lưu Chân chỉ nói chuyện có một lần, không hề thân thuộc, đừng nói hai người không phải bạn, hiện tại bản thân rõ ràng không ưa người giáo y Đường Tu Viễn này, cho dù quen thân, nhưng nếu có Đường Tu Viễn ở đây, cô thật sự không muốn tiếp xúc với Đường Tu Viễn.

Bạn học xung quanh cô đều tỏ vẻ hâm mộ, nhưng vừa nghe Ninh Vân Hoan cự tuyệt không chút nghĩ ngợi, nhất thời tất cả mọi người đều ngây người, Lưu Chân ngồi trên ghế sofa cũng ngẩn ngơ, cắn môi, cô ta cực kỳ sợ hãi người giáo y không biết thương hương tiếc ngọc này. Tuy Đường Tu Viễn tuấn tú nhưng vừa nãy bị anh ta cầm dao cạo mặt, với việc anh ta tát vào đầu mình không chút lưu tình, Lưu Chân không thể có ấn tượng tốt với người này.

Cô ta nhìn ra Đường Tu Viễn có ý với Ninh Vân Hoan, thật sự muốn Ninh Vân Hoan ở lại với cô ta, nhưng khi nghe Ninh Vân Hoan từ chối, trong lòng cảm thấy thất vọng, nhưng cô ta không dám nói ra, toàn thân run rẩy, đôi mắt bồ câu ẩn chứa cầu xin nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan.

"Thật sự tàn nhẫn quá." Đường Tu Viễn nở nụ cười, anh ta cảm thấy đáng vẻ Ninh Vân Hoan khá xinh đẹp, đáng người không tệ, lại thêm cách ăn mặc và trang điểm khéo léo, chỉ riêng hơi thở thanh xuân trên người cô, đã xinh đẹp hơn so với những cô gái trang điểm diêm lệ rồi, những điều này khiến anh ta để ý cô, nhưng không thật sự thích Ninh Vân Hoan nhiều lắm, hiện giờ anh ta tự nhận ánh mắt mình nhìn Ninh Vân Hoan đã tỏ rõ ý tứ, đều đã là nam nữ trưởng thành, nhưng không ngờ cô gái họ Ninh này lại từ chối anh ta, trong lòng Đường Tu Viễn bắt đầu sinh ra vài phần hứng thú.

Cho đến hiện tại đường tình cảm của Đường Tu Viễn luôn thuận buồm xuôi gió, được các cô gái xoay quanh, lúc này hiếm khi có một người không thèm để ý đến anh ta, thật sự khiến anh ta có chút tò mò. Dù sao Đường Tu Viễn rất hiểu rõ diện mạo của bản thân, tràn đầy tự tin với dáng người của mình, không ngờ Ninh Vân Hoan lại hoàn toàn không cần cầu. Lúc này tính chất bỉ ổi trong anh ta bắt đầu nảy sinh, cảm thấy những cô gái trước đây anh ta quen biết không còn mùi vị gì cả, gặp được một người không để ý đến anh ta, trong lòng sinh ra ý muốn chinh phục.

Ninh Vân Hoan không biết suy nghĩ ác liệt này của anh ta, cô bắt đầu lo lắng khi nào anh em nhà họ Bạch sẽ xuất hiện.

Trong Thượng Nhất Thế, lúc này Đường Tu Viễn đáng lẽ nên ở một bệnh viện của Mỹ làm bác sĩ, không thể chạy đến Hoa Hạ được, kiếp trước ba năm sau anh ta mới trở về Hoa Hạ, khi đó anh ta mới về được hơn hai tháng, người anh lớn trong hai em sinh đôi nhà họ Bạch, Bạch Minh Xuân cũng trở về Hoa Hạ thăm viếng trường bối nhà họ Đường, có lần đã đến đại học Đố Đô tìm Đường Tu Viễn, Đường Tu Viễn dương dương đắc ý dẫn người trong lòng đến ra mắt cậu ta, giới thiệu cho cậu ta quen biết.

Đáng nhắc đến chính là, ba Đường của Tu Viễn, Đường Thiên Hào luôn ưu ái mọi thứ cho anh em nhà họ Bạch, từ nhỏ Đường Tu Viễn có gì, anh em họ Bạch cũng sẽ có một phần, điều này khiến Đường Tu Viễn ngây

ngốc trở nên thân thiết với hai anh em Bạch Minh Xuân, anh ta thật sự không nghĩ nhiều. Trái lại, từ nhỏ hai anh em Bạch Minh Xuân luôn hi vọng bọn họ có thể chiếm đoạt mọi thứ của anh ta, từ gia đình, giấc mơ, sau này đến cả người phụ nữ của anh ta.

Về mặt y thuật Bạch Minh Xuân nổi trội hơn Đường Tu Viễn, từ nhỏ cậu ta đã đi theo nhà họ Đường, mưa dầm thấm đất cộng thêm cậu ta vốn rất có lòng, nên nhanh chóng chiếm được sự tán thưởng của nhà họ Đường. Mười năm trước, sau khi Đường Tu Viễn đến Mỹ, thì tiếp sau cậu ta cũng đến Mỹ, sau đó Bạch Minh Xuân bắt đầu thể hiện hào quang vạn trượng của mình, cậu ta liên tục nhảy lớp. Năm năm trước đã nhanh chóng thực tập ở một bệnh viện có tiếng của Mỹ, nửa năm sau đã vượt qua người khác, bắt đầu tự mình làm tiểu phẫu.

Dựa vào thiên phú của cậu ta, dần bắt đầu có tên tuổi, mãi đến ba năm trước đây, một Nghị viên của Mỹ có khối u trong não, khẩn cấp đưa vào bệnh viện, lúc ấy khối u nằm ở chỗ trọng yếu, nên không ai dám phẫu thuật cho Nghị viên đó, lúc đó Bạch Minh Xuân còn chưa là bác sĩ chính thức nhưng đã tự tiến cử làm phẫu thuật cho Nghị viên kia.

Lúc ấy Nghị viên đã được bác sĩ chẩn đoán là không còn khả năng cứu chữa, nhưng người nhà của Nghị viên vẫn để Bạch Minh Xuân ký một hiệp nghị bí mật. Lần giải phẫu kia hầu như có thể nói đã làm nên danh tiếng của Bạch Minh Xuân, giải phẫu tiến hành vô cùng hoàn hảo, về sau trên tạp chí y học người ta gọi tình huống đó là kỳ tích, Bạch Minh Xuân được mệnh danh là bàn tay thần kỳ.

Cho đến hôm nay, cậu ta hầu như đã trở thành truyền kỳ trẻ tuổi nhất trong giới y học, chưa đến ba mươi tuổi, hiện giờ người người trên khắp thế giới đều khen ngợi, bên ngoài truyền tai nhau, chỉ có không đủ tiền để mời Bạch Minh Xuân làm phẫu thuật, chứ không có chuyện Bạch Minh Xuân không cứu được người!

Bạch Minh Xuân, một người trẻ tuổi nóng bỏng tay trong giới y học, làm nhiều ca phẫu thuật như vậy, sau cùng đoạt đi người trong lòng của Đường Tu Viễn, hơn nữa còn tiếp luôn cả anh em sinh đôi của mình vào hậu cùng của Cố Doanh Tích. Đến khi Ninh Vân Hoan chết, Đường Tu Viễn vẫn là một trung khuyến luôn yên lặng giúp đỡ Cố Doanh Tích, mà không thể gia nhập vào đội ngũ những người đàn ông của Cố Doanh Tích!

Có thể nói, vì Đường Tu Viễn giới thiệu người trong lòng cho anh em của mình, hoàn toàn chính là hành vi tự đào góc tường nhà mình. Sau cùng để người khác được hưởng lợi!

Ninh Vân Hoan nghĩ đến chuyện kiếp trước, ánh mắt có chút mơ màng, Đường Tu Viễn nhìn biểu hiện đầy mộng lung của cô, không biết cô đang suy nghĩ gì, nhưng trước mặt mình, cô gái anh ta nhìn trúng hoàn toàn không để anh ta vào mắt, điều này khiến Đường Tu Viễn có chút không vui, ánh mắt hơi lóe, lại càng có hứng thú với Ninh Vân Hoan, nhưng không muốn nhìn thấy cô xuất thần, vì vậy một mặt động tác trên tay không ngừng, một mặt lại lớn tiếng nói: "Hoan Hoan suy nghĩ gì thế? Bữa tối muốn ăn gì không?"

Bản thân cô và anh ta không quen thuộc đến mức đó đâu! Tên bị anh ta kêu lên khiến trong nháy mắt Ninh Vân Hoan phiền chán, cô hít sâu, không chút nghĩ hất tay, nhìn Đường Tu Viễn:

"Trước mặt chồng tôi, anh thử nói lại lần nữa xem."

Vốn các bạn học nữ xung quanh rất có cảm tình với vị giáo y đẹp trai này nên khi nhìn thấy anh ta đối xử đặc biệt với Ninh Vân Hoan thì vô cùng căm ghét cô, nhưng lúc này nghe Ninh Vân Hoan nói, khiến nữ giáo sư kia bắt đầu cười theo, cô giáo trẻ tuổi này phong tình vạn chủng vỗ bộ ngực sữa cao ngất của mình: "Tu Viễn, vị bạn học này đã có bạn trai rồi, bạn trai của cô ấy có chút quan hệ cá nhân với hiệu trưởng trường chúng ta..." Cô ta nói đến đây, đột nhiên nhớ đến trước đây bản thân nhìn Ninh

Vân Hoan không vừa mắt, cho rằng cô thường xuyên không đến trường học, nên cảm thấy cô là loại con gái không ra gì cần phải dạy dỗ một phen, trái lại đã quên cô có bạn trai, mà bạn trai của cô không hề tầm thường, có quan hệ rất tốt với hiệu trưởng Tô Doanh, khi này cô ta còn muốn chinh cô để cô công Lưu Chân đến phòng cứu thương, hiện tại nhớ đến mới cảm mình thật sự lỗ đại, sau lưng đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Vừa nghe Ninh Vân Hoan có bạn trai, Đường Tu Viễn cau mày, tiếp theo nghe thấy bạn trai cô quen biết hiệu trưởng Tô Doanh, dường như lai lịch không nhỏ, trong mắt nhất thời âm trầm xuống, lộ ra vài phần tìm tòi nghiên cứu.

"Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, nhưng Ninh tiểu thư là hoa đã có chủ, vừa này tôi mạo phạm rồi." Đường Tu Viễn nói đến đây, thần sắc đã lạnh nhạt, cúi đầu chuyên tâm với chuyện của mình. Ngoài mặt anh ta bình tĩnh, nhưng kỳ thật trong lòng có vài phần cho rằng Ninh Vân Hoan không biết điều, hơn nữa lần đầu tiên bị nữ nhân cự tuyệt trước mặt mọi người như vậy, trong lòng nuốt không trôi, nhưng Đường Tu Viễn vẫn còn lý trí, anh ta trở về Hoa Hạ lần này chỉ để nghỉ ngơi nửa năm thôi, vốn giáo y của đại học Đế Đô vừa lúc có việc nên xin phép nghỉ nửa năm, ông nội của anh ta quen biết lão gia tử nhà họ Tô nhiều năm, cho nên bây giờ sau khi anh ta về nước ông nội Đường Quân để anh ta tạm thay nửa năm.

Vốn chẳng qua ngại trường bối, hơn nữa thân phận hiệu trưởng Tô Doanh đặc biệt, ông đã mở lời nên Đường Tu Viễn không thể cự tuyệt, lại nói ban đầu ở Mỹ đã có chút vướng mắc với anh em. Tuy Đường Tu Viễn đối xử với phụ nữ không được tốt lắm, nhưng đối với anh em trong nhà lại cực kỳ nghĩa khí, không muốn trở mặt, nên lúc này mới về nước, vừa vặn gặp Tô Doanh nhờ vả, anh ta biết đại học Đế Đô có không ít mỹ nữ, nên mới đáp ứng, không ngờ cô gái đầu tiên mà anh ta nhìn trúng đã có bạn trai, nhìn dáng vẻ thật thanh thuần, nhưng nghĩ đến Ninh Vân Hoan đã có bạn trai, nên khiến Đường Tu Viễn chán ngán, không thèm nhìn cô nữa.

"Không có việc gì thì giải tán đi, vẫn vậy quanh làm gì? Người vẫn chưa chết đâu." Nhìn trúng cô gái không thanh thuần ngây ngô như trong tưởng tượng của anh ta, điều này khiến Đường Tu Viễn có cảm giác xuất sư bất lợi, sắc mặt vô cùng khó coi, nên nói ra lời không tốt, nước mắt trong hốc mắt Lưu Chân lại rưng rưng.

Nếu giáo y không phải là cái tên Đường Tu Viễn khiến người chán ghét này, đoán chừng Ninh Vân Hoan sẽ ở lại một lúc, nhưng vừa thấy Đường Tu Viễn thì trong lòng cô không còn khẩu vị gì, nhìn nhiều một chút đã thấy phiền chán rồi, làm sao còn muốn ở lại, đang chuẩn bị xoay người chạy, thì Đường Tu Viễn cười lạnh, nhưng Lưu Chân nhút nhát nói: "Hoan Hoan, cậu có thể ở lại với tớ một lát không? Tớ đã gọi điện thoại cho ba mẹ rồi." Đường Tu Viễn này miệng không tốt lại không có phong độ, Lưu Chân còn sợ sau khi bạn học đi rồi thì sẽ phải chịu cơn giận vô lý của anh ta, vì vậy tuy nhìn ra Ninh Vân Hoan không muốn ở lại, nhưng vẫn kiên trì giữ lại.

"Lưu Chân, cậu muốn có người ở lại giúp cậu, tớ thấy trong lớp học còn rất nhiều người nguyện ý, sao cứ phải chọn người trong nhà đã có việc vậy?" Cô gái nói chuyện có một đầu tóc dài gọn sóng, nét mặt tinh xảo, ánh mắt dùng bút vẽ xéch lên kéo ra một độ cong khá dài, đuôi mắt như liếc mắt đưa tình, lông mi gấn mi giả rất dày, đôi mắt được làm nổi bật lên càng mềm mại đáng yêu, ngược lại môi chỉ thoa một lớp son màu trắng nhạt, khi nói chuyện để lộ ra thần thái lười biếng khiến Đường Tu Viễn nhìn bằng hai mắt, một vài bạn học nữ đi theo cũng nhìn cô ta vài lần.

Ninh Vân Hoan nhìn người nói chuyện một cái, chốc lát đã nhận ra cô ta.

Đời trước cô một lòng thay đổi vận mệnh của mình nên không chú ý vào việc học, kiếp trước khi cô biết đến hệ này, thuần túy vì muốn lấy lòng Cố Doanh Tích thôi, lớp học có rất nhiều bạn học nên cô không có ấn

tượng với ai, ngoại trừ một số người, đừng nói cô không nhớ tên, có lẽ đến dáng vẻ cô còn không thể nhớ.

Nhưng cô gái vừa nói chuyện thì cô nhớ rất rõ dáng vẻ của cô ta, ngay cả tên Ninh Vân Hoan cũng nhớ rõ.

Kiếp trước trong hệ này có vài người sẽ là minh tinh nổi tiếng, lúc ấy vì những người này không học chung lớp với Ninh Vân Hoan, nên cô cũng từng chú ý đến họ, cô gái mềm mại đáng yêu này chính là một trong số đó. Cô ta tên Trình Xảo Mi, là một trong số bạn học nổi tiếng sớm nhất, nhưng đồng thời, cũng là một trong những nữ minh tinh có kết cục vô cùng thảm hại.

Lúc còn chưa tốt nghiệp, cô ta được một đạo diễn Hoa Hạ nổi tiếng nhìn trúng, không để ý cô ta là người mới, đặc biệt giao cho cô ta một vai diễn gian phi khiến cô ta nổi danh từ đó. Tuy Trình Xảo Mi có khuôn mặt kiều my, nhưng kỳ thật tính cách cô ta rất hào sảng thẳng thắn, đoán chừng do nổi danh quá sớm, trong giới giải trí chưa từng có trải nghiệm nhiều, nên loại tính cách hào sảng này dễ dàng gây ấn tượng tốt với người khác, đồng thời, cũng dễ dàng đắc tội với nhiều người. Cô ta vào giới không lâu, nhưng đã kết giao được rất nhiều bạn bè, một số tiền bối cũng nguyện ý dẫn dắt cô ta.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Ngoài Ý Muốn

Editor: Gà

Người có số đỏ vốn không nhiều, Trình Xảo Mi số đỏ vừa gia nhập làng giải trí không lâu, thì gặp phải khắc tinh Cố Doanh Tích. Lúc đó Cố Doanh Tích cũng đã tiến vào làng giải trí, nhờ sự trợ giúp của đám đàn ông, rất nhanh đã có thể đứng vững. Tuy dáng vẻ Cố Doanh Tích khá phổ thông, nhưng trên người ả có một loại khí chất diễm đạm đáng yêu, chỉ cần cái mặt, đưa vài kịch bản tốt cho ả diễn, hơn nữa truyền thông còn giúp cô ả đưa tin, nhờ hình tượng bề ngoài đoan trang thông minh khá dễ dàng làm nổi bật lên tâm tư nhân vật, rất nhanh đã tích lũy được một lượng fan lớn.

Lúc ấy Trình Xảo Mi số đỏ hoàn toàn khác biệt với Cố Doanh Tích dựa vào đàn ông, cộng tính cách của cô ta, nên cô ta không có thiện cảm với Cố Doanh Tích, sau khi hai người ba phen mấy bận chạm mặt nhau, mỗi lần như thế Cố Doanh Tích đều dùng hình tượng hoa lê dầm mưa khiến cô ta không thể vừa mắt, mỗi lần hai người gặp mặt, cơ hồ đều chỉ làm như không thấy, loại quan hệ này duy trì đến khi bạn thân trước đây của Trình Xảo Mi thăm mển đại công tử nhà họ Tạ Tạ Trác Doãn thì bắt đầu nổi xung đột.

Bản thân Cố Doanh Tích chiếm hết mấy tên đàn ông xuất sắc, mỗi ngày đương nhiên không ứng phó nổi, tuy ả luôn miệng hô không cần, nhưng kỳ thật trong lòng ả luôn coi những tên đàn ông kia là của ả, còn ả thì thích Lan Cửu, nhưng đám đàn ông kia phải chung thủy với ả, sau khi biết bạn thân của Trình Xảo Mi thích Tạ Trác Doãn, Cố Doanh Tích khóc rất lâu, ả lại tự nhận đau khổ hi vọng thành toàn cho Tạ Trác Doãn và bạn

thân của Trình Xảo Mi, ả nguyên ý rời khỏi, sau khi thổ lộ một phen, đương nhiên đám đàn ông kia đều yêu sự thiện lương của ả, mà rất nhanh nữ minh tinh thầm mến Tạ Trác Doãn kia bị đám đàn ông đó trút giận cho Cố Doanh Tích, một tai nạn giao thông dễ dàng cướp đi tính mạng của cô ấy.

Cô gái kia chết đi sẽ xong hết mọi việc, nhưng Trình Xảo Mi lại đau khổ vì cái chết của bạn thân, bắt đầu ngầm điều tra nguyên nhân. Không ngừng điều tra rồi muốn giúp cô gái kia báo thù rửa hận, sau cùng ngược lại bồi thường bằng chính bản thân mình. Sau nửa tháng con đường làm sao của cô ta dừng lại, trái ngược với kiểu chết thảng thững của bạn thân, trong lúc vô ý đám nam nhân kia nhìn thấy Cố Doanh Tích hâm mộ danh tiếng và sắc đẹp của cô ta nên không thẳng tay giết chết Trình Xảo Mi, ngược lại vì giúp người phụ nữ của bọn họ trút giận, đưa cô ta đến chỗ công ty chuyên chụp ảnh khiêu dâm, không lâu sau đó rất nhiều cuộn phim do Trình Xảo Mi làm nữ chính bị chảy ra, trong đó tư thế gì cũng có.

Vì Ninh Vân Hoan từng học cùng ban với Trình Xảo Mi, xem tin tức nhìn thấy những cuộn phim đó của cô ta bị phóng viên phát ra. Tuy cả người cô ta trang điểm điểm lệ, nhưng trong ánh mắt là một mảnh tình mịch, tựa như tượng gỗ bị người bài bố, hơn một năm sau nghe được chuyện cô ta bị bệnh AIDS không thể chữa trị được nữa, sau cùng nhảy lầu tự sát.

Đây là một cô gái có cái kết vô cùng đáng thương ở kiếp trước, kỳ thật cô ta không làm gì cả, chỉ vì bất hạnh gặp nữ chủ, cho nên mới rơi vào một kết cục chết không nhắm mắt như vậy. Kiếp trước ngay từ đầu Ninh Vân Hoan không chú ý đến cô ta, sau khi trùng sinh trở về thì vội vàng đối phó với Cố Doanh Tích, cũng không muốn kết giao với bạn cùng lớp. Kiếp trước những cô gái chịu bi thảm mà Ninh Vân Hoan gặp được không phải chỉ một người này, nếu hôm nay không vì nghe cô ta nói, cũng nhìn thấy được cô ta, chỉ sợ Ninh Vân Hoan sẽ hoàn toàn không nhớ đến.

Dù sao kiếp trước bản thân cũng không hề tốt hơn Trình Xảo Mi chỗ nào, ngược lại vì Ninh Vân Thành, nên đã nhận hết các loại khuất nhục. Tuy dáng vẻ cô gái này kiều my nhưng nhìn ra được tính cách vô cùng hào sảng, Ninh Vân Hoan nhớ đến kết cục kiếp trước của cô ta, trong lòng thờ dài một hơi, nghe cô ta nói giúp cô, không khỏi cười cười với cô ta, quyết định giúp cô ta một tay trong phạm vi năng lực của mình, coi như vì hôm nay cô ấy nói giúp mình.

Khi cô cười với Trình Xảo Mi, thì cô gái này cũng toét miệng cười với cô. Dáng vẻ Trình Xảo Mi thiên kiều bá mị, lại trang điểm rất đậm, càng tỏa ra mười phần phong trần. Ninh Vân Hoan nhớ đến kiếp trước có người từng nói sau lưng cô ta được một lão đại hắc đạo bao dưỡng, trở thành tình nhân của người ta, lúc ấy không ít người đều tin lời đồn đãi đó là thật, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan thấy cô ta cười rộ lên như một đại tỷ ngọc, không khỏi cũng bắt đầu cười theo.

"Trình Xảo Mi. Tôi muốn Hoan Hoan ở lại giúp tôi, chứ không phải kêu cậu. Tôi chỉ muốn cậu ấy ở đây giúp tôi một lát, tôi đã gọi điện cho ba mẹ rồi..." Lưu Chân cắn môi, Trình Xảo Mi luôn không hợp tính với cô ta, nếu lúc này người khác nói, không chừng cô ta sẽ thôi, nhưng vì người đó là Trình Xảo Mi, điều này khiến Lưu Chân khó kiềm chế, lại tựa như cầu xin nhìn Ninh Vân Hoan.

Điện thoại trong tay vang lên, Ninh Vân Hoan trực tiếp nghe điện thoại.

"Còn chưa tan học sao?" Âm thanh Lan Lăng Yến truyền đến từ đầu bên kia, anh biết thời khóa biểu của Ninh Vân Hoan, và vài môn học tự chọn, thời gian lên lớp anh cũng nắm rõ, lúc này nghe được tiếng ồn xung quanh Ninh Vân Hoan thì biết cô vẫn đang ở trường học, dường như bên cạnh còn có chút ồn ào, Lan Lăng Yến cau mày, âm thanh đã trở nên không rét mà run: "Sao vậy? Có người gây phiền phức cho em sao?"

Lần đó vì chuyện của Tần Dật nên Lan Lăng Yến đã cảnh báo, trong trường học còn xảy ra chuyện bắt cóc càng khiến Tô Doanh để mắt kỹ hơn, thậm chí lại tăng gấp đôi số lượng bảo vệ theo dõi, đương nhiên trong trường học không thể lại xuất hiện chuyện gì nguy hiểm được, nhưng một chút phiền toái nhỏ Lan Lăng Yến biết tránh không được, không đợi Ninh Vân Hoan nói chuyện: "Chờ anh ở trường, khoảng 3 phút sẽ đến." Nói xong, anh ngắt máy, Ninh Vân Hoan vẫn chưa kịp nói gì, chỉ nghe tiếng ‘tút tut’, sắc mặt nhất thời đen hơn phân nửa.

Lan Cửu này thích vậy lắm sao? Đến bây giờ đều gác điện thoại trước, toàn trực tiếp quyết định. Không biết có phải đã quen với việc này rồi không, Ninh Vân Hoan chớp mắt vài cái, liền cất điện thoại vào trong túi.

Nếu Lan Lăng Yến đã nói anh sẽ đến, dĩ nhiên Ninh Vân Hoan sẽ không đi nữa, sắc mặt Đường Tu Viễn có chút âm trầm, động tác trong tay nhanh hơn. Nữ giáo sư và vài bạn học nữ xung quanh mê mẩn vẻ tuấn lãng thành thực của anh ta nên không chịu rời khỏi, cứ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm Đường Tu Viễn, tựa như đang xem khí, càng khiến anh ta không vui.

"Trên mặt từng dính phải hóa chất, tẩy vài lần, cố gắng chịu đựng một khoảng thời gian thì sẽ ổn." Đường Tu Viễn kiểm tra xong, có chút không thể nhịn được: "Về sau không có chuyện gì, không cần đem đến chỗ tôi, cho rằng tôi rảnh rỗi giống các cô à, các cô là loại phụ nữ không có đầu óc à?" Thành phần nào đó của sản phẩm dưỡng da khiến cho mặt bị nổi mẩn ngứa. Lúc này rõ ràng Đường Tu Viễn cho rằng Lưu Chân đang muốn tiếp cận anh ta, cô gái vô công rồi nghề như cô ta, càng khiến anh ta không vừa mắt, khắt khe đến mức khiến cô ta suýt khóc.

"Em. Em không có sử dụng những thứ đó." Cho dù xem đại học là ván cầu để trở thành diễn viên, nhưng mọi người đều học qua sơ trung, cao trung. Hơn nữa những năm gần đây khoa học kỹ thuật phát triển nhanh, rất nhiều quảng cáo đồ trang điểm xuất hiện, tựa như kiếp trước khi Ninh Vân Hoan biết đến chuyển gen có thể hại người gì đó, cho nên sau này khi

quảng cáo các loại dầu thực vật thì người ta thường thêm một câu đầu không chuyển gen, hiện tại đồ trang điểm cũng như vậy. Biết cái nào không tốt, người quảng cáo bình thường đều sẽ nhấn mạnh điểm này, ngay cả một đứa trẻ đều thuộc lòng mấy câu quảng cáo, Lưu Chân đương nhiên biết.

Cô ta vừa thấy biểu tình của Đường Tu Viễn liền biết anh ta đã hiểu lầm mình, trong lòng khổ não, biểu hiện của các bạn học xung quanh thật sự khiến cô ta phát khóc. Mặc dù có một chút thành phần hoạt tính độc hại, nhưng hiệu quả sử dụng đặc biệt tốt, trong lớp Lưu Chân không tính là xinh đẹp, nhưng vì khí chất thanh thuần, cũng là cô gái vô cùng mở lòng với học sinh nam. Sau lưng cũng có những người nhìn cô ta không vừa mắt như Trình Xảo Mi vậy, lúc này đều cho rằng cô ta đã dùng mấy thứ đồ trang điểm kia, hiện giờ mặt mới nổi mụn đỏ, người ta xem chuyện này như là báo ứng của cô ta rồi.

"Có dùng hay không, chỉ có trong lòng mình rõ ràng nhất, bây giờ nói ra là muốn thuyết phục chúng tôi hay thuyết phục em?" Đường Tu Viễn lạnh lùng đáp lại một câu. Lưu Chân hít vào hai ngụm khí lạnh, lúc này cả hàm răng đều đã cắn chặt. Bây giờ tâm tình của anh ta vô cùng khó chịu, rất không dễ dàng trở về Hoa Hạ gặp được một cô gái thú vị, không ngờ lại là một mặt hàng hạ đẳng đã có bạn trai, quả nhiên phụ nữ không thể nhìn bề ngoài, rất nhiều người mặt ngoài thanh thuần, sau lưng không biết đã ngủ với bao nhiêu người rồi!

Bản thân Đường Tu Viễn không phải thứ gì tốt, xuất ngoại nhiều năm đã giao lưu không ít bạn gái, thậm chí đã gây hại cho rất nhiều cô gái không hiểu sự đời, giúp bọn họ chuyển từ thiếu nữ sang phụ nữ. Một khi chơi ngán thì vứt bỏ không chút lưu tình, thật sự anh ta xem mình là trinh tiết liệt nam à, có tư tưởng truyền thống như vậy, người nhà chỉ hy vọng anh ta quen được phụ nữ như cô giáo sư kia, nhưng đó không phải thiếu nữ nên khiến anh ta thật chướng mắt. Ngay cả khi lựa chọn đối tượng tình một

đêm, trừ phi dáng người đặc biệt nóng bỏng, dung mạo đẹp như thiên sứ thì không vấn đề gì.

Lúc này ấn tượng của anh ta với Ninh Vân Hoan đã rất tệ rồi, lại trở ngại một Tô Doanh nên không dám lên tiếng nói gì, toàn bộ nộ khí đều phát tiết lên người Lưu Chân, ban đầu sắc mặt Lưu Chân có chút trắng bệch, càng về sau càng trấn định, khiến Trình Xảo Mi vốn nhìn cô ta không vừa mắt, cho rằng cô ta giả vờ giả vịt đều đã có chút đồng tình.

Khi trong lòng mọi người đều có những suy nghĩ khác nhau, thì điện thoại Ninh Vân Hoan lại vang lên, thanh âm Lan Lăng Yến lạnh lùng truyền đến: "Ra đây."

Lúc này anh đã đến phòng học của Ninh Vân Hoan, nhưng không thấy người đâu. Ninh Vân Hoan biết tính của anh, vừa xoay người rời đi, vừa kể sự tình hôm nay qua điện thoại: "... Khi đang học thì thấy trên mặt bạn ấy có gì đó, giống như dị ứng, nhưng giáo y nói không phải."

Ninh Vân Hoan ngồi gần Lưu Chân nhất, khi đang học cô vẫn cố ý nhìn Lưu Chân vài lần, xác định cô ta không hề dùng mỹ phẩm dưỡng da, quả thật khuôn mặt kia không tề, làn da cũng được, óng ánh trong suốt, đều vượt qua Ninh Vân Hoan từ trong ra ngoài, làn da như thế, không biết cô ta bảo dưỡng thế nào. Nếu không sử dụng đồ trang điểm, đoán chừng cô ta đã chạm phải ở đâu đó, kỳ thật thành phần hoạt tính không chỉ có trong đồ trang điểm, cũng không chỉ có người sử dụng đồ trang điểm mới có thể tiếp xúc, chỉ cần là người có nghiên cứu về phương diện hóa học, nói không chừng cũng có cơ hội đụng đến.

Ý nghĩ xoay chuyển vài vòng, nhưng vẫn không tìm thấy điểm nào kỳ lạ, Ninh Vân Hoan nghĩ, không để ý, vài người vô ý nhìn theo bóng dáng cô, lộ ra vẻ mặt phức tạp, trong đó có người tinh mắt, sau cùng phai nhạt xuống. Mặc dù nói chuyện này Ninh Vân Hoan cảm thấy không đáng để ý, nhưng Lan Lăng Yến không thể không quan tâm, theo anh bất kể là việc

nhỏ đến đâu, chỉ cần có liên quan đến Ninh Vân Hoan, đều là chuyện quan trọng. Lần trước Mộ Cẩn Ngôn có thể thuận lợi bắt Ninh Vân Hoan đi đã là một cảnh báo với anh, tuy nói cô gái họ Lưu kia là người ngồi cùng bàn với bà xã, nhưng Lan Lăng Yển muốn nắm tất cả mọi chuyện trong tay. Nhất định phải biết nguyên nhân hậu quả, mới có thể yên tâm.

Sau khi kéo Ninh Vân Hoan ra khỏi trường học, anh trực tiếp gọi điện thoại cho Tô Doanh. Chuyện trong đại học Đố Đô phải phiền anh điều tra một chút, chẳng bằng trực tiếp hỏi hiệu trưởng Tô Doanh này. Nhanh hơn việc tự anh đi tra xét kết quả.

Không ngoài dự kiến của Lan Lăng Yển, hai người vừa lên xe, Tô Doanh đã gọi đến.

"Chú đã hỏi qua người trong phòng học kia, tiết trước có một lớp phụ đã học, người không ít, ngồi ở vị trí kia là nữ sinh khoa khác. Cô kia cũng thấy được bức thư, cũng mở ra xem, bên trong không có gì cả, nên cô ta đã cất vào, tuy nhiên trên mu bàn tay trái của cô gái đó bắt đầu nổi mụn, nhưng trên mặt không có, chú đã hỏi cô ấy, nhưng không có gì nghiêm trọng." Nói đến đây, Tô Doanh dừng một chút: "Chiều qua, cũng có lớp phụ. Người ngồi ở đó là một nữ sinh khoa sinh vật, chú đi tìm cô ta, cô ta nói trong khoa muốn làm thí nghiệm, cô ta mang dung dịch ra khỏi phòng thí nghiệm, vẽ loạn trên giấy viết thư làm thí nghiệm, không cẩn thận cất vào trong túi. Nói ngày hôm qua khi học xong đã quên mang về, lúc này mới gây ra chuyện ngoài ý muốn này."

Lan Lăng Yển hiểu rõ ý trong lời Tô Doanh, đơn giản vì muốn bảo vệ học trò của ông ta thôi, ông ta muốn nói với Lan Lăng Yển chuyện này không có ai cố ý gây ra, mà chỉ do ngoài ý muốn mà thôi, huống chi người bị thương không phải Ninh Vân Hoan, Lan Lăng Yển nghe rõ ý của ông ta, nhin không được ôn hòa nở nụ cười: "Tô hiệu trưởng, chú cũng là lão giang hồ nhiều năm, vậy mà có thể tin lời này? Bây giờ tôi cho chú mặt mũi. Xem như ngoài ý muốn, nhưng tôi không hy vọng có ngày vợ tôi bị thương

tồn gì." Tuy nhà họ Tô gia là cấp dưới của nhà họ Lâm, nhưng nếu Ninh Vân Hoan thật sự bị thương, Lan Lăng Yển sẽ không quản chút quan hệ kia.

Thanh âm đầu bên kia điện thoại dừng một chút, sau một lúc lâu Tô Doanh có chút nghiêng răng nghiêng lợi: "Chú hiểu rồi." Tuy mặt ngoài tán thành ý của Lan Lăng Yển. Nhưng lúc này trong lòng Tô Doanh thật sự buồn bực, ông ta cùng tuổi với ba Lan nhưng lúc này bị một tiểu bối cỡ tuổi cháu chắt giáo huấn, huống chi lần này tuy nhìn có chút kỳ lạ, nhưng kỳ thật người bị thương hoàn toàn không phải vợ của Lan Cửu, người này thật sự quá nhạy cảm rồi, chỉ bằng vào điểm ngoài ý muốn ấy sao có thể nhìn ra người ta đang diễn trò.

Một khi điều tra ra, vốn cho rằng chỉ là ngoài ý muốn, nhưng thật sự ông ta đã tra ra được một số chuyện, Tô Doanh bị Lan Cửu trách móc một hồi, cúp điện thoại tức giận nhìn thoáng qua người đàn ông tuổi chừng bốn mươi, đeo một cặp kính màu vàng, biểu tình có chút không kiên nhẫn, đang cầm cuốn tạp chí chuyên ngành ngồi trên ghế sofa, lại thở dài.

"Gần đây thắt chặt vài thứ đi, tránh để lạc ra ngoài, đồ trong phòng thí nghiệm không thể mang ra ngoài, may mà lần này thương tổn đến một bạn học khác, nếu gây thương tích cho vị phu nhân kia, đừng nói anh, ngay cả tôi cũng phải bồi tội!" Vị bạn học kia giúp nhà họ Lan sinh ra người thừa kế, hơn nữa không chỉ nhà họ Lan vừa ý với người thừa kế này, ngay cả vị lão gia nhà họ Lâm kia cũng tự mình mang nó về bên cạnh, về sau kết quả như thế nào, cũng không ai biết. Dưới tình huống như vậy, đừng nói Lan Lăng Yển không để người ta tổn thương đến bà xã tôn đại Phật này của mình, ngay cả Tô Doanh cũng sợ trong trường học cô gặp chuyện không may, nếu thật sự nháo ra chuyện, chỉ cần lộ ra vài manh mối, chỉ sợ, ông già nhà ông ta luôn đối xử với vị Lâm lão gia kia như ân nhân, sẽ lột xuống một lớp da của ông ta.

Người đàn ông đang không kiên nhẫn ngồi trên ghế sofa lật tạp chí kia sau khi nghe Tô Doanh nói thì ngẩn người, cau mày nghi hoặc khó hiểu đẩy đẩy kính mắt: "Chỉ là việc ngoài ý muốn, bạn học kia không cố ý, huống chi lại không tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng, tôi cũng đã xem qua, quá lắm chỉ làm làn da người ta ngứa hai ngày, thậm chí chỉ cần xoa ít kem, sẽ không có ảnh hưởng, chuyện hôm nay, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi." Hiện tại cô gái nào cũng đều thích chưng diện, còn có ai không trang điểm chứ, người đàn ông trung niên kia chỉ nghĩ học trò của mình có chút lơ là thôi, cho dù dị ứng, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt, sẽ không có gì đáng ngại.

Tính cách ông ta luôn thích bao che khuyết điểm, không thích người ta tìm học trò của mình gây phiền phức, cũng chính vì như vậy, dựa vào thân phận của ông ta ở đại học Đế Đô, chỗ nào có học trò cứng xảy ra chuyện, sẽ bỏ hết công việc trong tay tự mình đến nói chuyện một phen!

"Anh nói ngoài ý muốn thì sao, phải khiến người ta tin nó ngoài ý muốn mới được!" Tô Doanh thở dài, dường như nhớ đến điều gì, ánh mắt đằng sau cặp kính hơi co rút: "Lão Phương, anh có ấn tượng thế nào với Tống Mẫn Nhiên?"

Lúc này trong phòng làm việc của hiệu trưởng hai người đàn ông đang nói đến một học trò khác, còn Ninh Vân Hoan tựa vào vai Lan Lăng Yến nhắm mắt dưỡng thần, xe chạy ổn định, lúc này Ninh Vân Hoan thật sự rất buồn ngủ.

Tuy lớp của cô không phải sớm nhất, nhưng cô thức dậy không muộn, hơn nữa gần đây Lan Cửu đặc biệt hành hạ cô, cô vừa lên xe xương cốt đều như muốn vỡ vụn, thả lỏng người lập tức cơn buồn ngủ kéo tới.

Lan Lăng Yến thấy mặt cô hơi tái, hai gò má vốn hồng nhuận gần đây tựa như có chút mất sắc, khí sắc nhìn hơi kém, tuy nhiên hận cô gái này không tim không phổi, nhưng thân thể anh luôn nhanh hơn lý trí một bước, chờ đến khi anh kịp phản ứng, đã ôm Ninh Vân Hoan vào lòng, giúp cô tìm

một tư thế thoải mái, để cô tựa vào ngực mình, nhẹ vỗ lưng cô, để cô an tâm nhắm mắt ngủ.

Gần đây ánh mắt cô nhìn anh luôn có chút thật cẩn thận, dường như lại trở về dáng vẻ cẩn thận trước kia, thậm chí còn dè dặt hơn so với trước đây. Cô ngoan như vậy, nhưng khiến trong lòng Lan Cửu có chút trống trải, dường như muốn nắm được thứ gì đó, nhưng vĩnh viễn nắm không chặt, loại cảm giác này khiến sự tàn bạo trên người anh không thể không bộc phát, thật muốn ăn người này, nuốt cả xương cốt vào bụng, hòa hợp với bản thân mình, vĩnh viễn không để cô chạy thoát.

Nhưng anh không đành lòng, tuy anh là người làm đủ mọi việc tàn độc, cho rằng bản thân đã không còn trái tim nữa, nhưng không ngờ bây giờ sẽ có lúc không đành lòng. Khi chạm vào cô, luôn lo sợ sức quá mạnh sẽ làm vỡ xương cô, thấy sắc mặt cô đau đớn sợ hãi, quả thực hận không thể nhét cô vào lòng.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Ninh Vân Hoan, đoán chừng khi ngủ say bị chạm vào mặt khiến cô có chút không thoải mái, cau mày mũi phát ra âm thanh không kiên nhẫn. Tính tình cô gái này thật sự có chút không tốt, nhưng cứ thích giả vờ dịu dàng, kỳ thật có cô gái dịu dàng nào gan lớn như cô không, quả thực chỉ có thể lăn lộn trong lòng bàn tay của anh thôi.

Dường như phát hiện ra chuyện thú vị, Lan Lăng Yến giơ tay chạm vào mũi cô, cố ý xẹt qua xẹt lại trên môi cô, thấy sắc mặt cô càng ngày càng khó coi, thậm chí đến khi giữa trán cô hiện ra một chút tức giận, thì mới nhẹ cười ra tiếng. Vài ngày nay trong tim anh luôn treo bóng ma, lúc này cười lên, tựa như sau cơn mưa u ám, dần dần tản đi mất.

Vốn muốn hẹn hò, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan đã ngủ thiếp đi rồi, buổi chiều Lan Lăng Yến cũng không đến công ty, trực tiếp cho xe trở về nhà.

Sau một tuần, Lan Lăng Yến làm xong các thủ tục mua đài phát thanh, bắt đầu liên kết vào tất cả vệ tinh của Hoa Hạ, TV từng nhà đều có một đài miễn phí, vài ngày nay dù là điện ảnh TV hay nghệ thuật Lan Bưu đều đã nhắm đến vài minh tinh, sau khi trực tiếp tìm người liên lạc thì bắt đầu chuẩn bị tìm Ninh Vân Hoan để làm một tiết mục mới.

Dựa vào thân phận Lan Bưu, minh tinh bị anh ta nhìn trúng hầu như đều không dám cự tuyệt, có rất nhiều minh tinh sau khi nổi tiếng đều không muốn lại bước vào tiết mục giải trí, nhưng kì lạ là khi Lan Bưu mời, cho dù trong lòng không muốn, nhưng đại đa số đều đồng ý.

Ban đầu Lan Bưu ở Quan Lại Quyền Quý, ngoài việc quen biết rất nhiều chính khách phú thương, anh ta cũng quen biết một số minh tinh, người ta đều biết anh ta là ai, nên hầu như đều cho anh ta mặt mũi, nhưng lần này Lan Bưu nhìn trúng một trong số đó, là ảnh thị ca [1] Minh Ngọc đang nổi tiếng.

[1] ảnh thị ca: điện ảnh và truyền hình

Năm năm trước Minh Ngọc này diễn một vai nam chính trong bộ phim thần tượng, lúc ấy đạo diễn có ánh mắt nhìn người, khai quật ra Minh Ngọc, Minh Ngọc diễn bộ phim thần tượng kia một lần lập tức nổi tiếng, về sau xâm nhập vào hàng ngũ sao nam hạng A. Trong đó tập trung phát triển ảnh thị ca, thành tích rất không tồi. Thậm chí về sau vài bộ phim lớn ở nước ngoài, anh ta từng đóng vai chính, dù trong nước hay ngoài nước, đều rất nổi tiếng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Bắt Cóc

Editor: Gà

Dáng vẻ Minh Ngọc tuấn mỹ, vài năm nay, có thể nói hấp dẫn từ già đến trẻ, vài năm nay cậu ta quen biết được một số nhân vật lợi hại, càng lúc càng may mắn, nhờ danh tiếng của cậu ta, khiến nhiều người hợp tác với cậu ta đều sẽ nổi tiếng, chính vì hiện tại Minh Ngọc đang ở tột đỉnh vinh quang, rất nhiều fan điên cuồng vì cậu ta, Lan Bưu muốn giúp Ninh Vân Hoan làm việc, nên đánh chủ ý lên người này.

Vốn dựa vào địa vị Lan Lăng Yến ở Hoa Hạ, bởi vì có nhà họ Lâm ở đây, khi ở Quan Lại Quyền Quý có rất nhiều người nể mặt anh ta, luôn lấy lòng anh ta. Không biết bao nhiêu người có thân phận địa vị cao, hoặc minh tinh muốn nịnh bợ anh ta, ngay cả một số nữ minh tinh có chút tiếng tăm, cũng muốn lấy lòng anh ta, lần này phát thiệp mời, những người khác đều sáng khoái đáp ứng, nhiều người còn không cần tiền bạc chỉ vì muốn lấy lòng anh ta, ai ngờ đến khi người đại diện của Minh Ngọc truyền tin đến, nói lịch làm việc của Minh Ngọc đã kín, không rảnh về Hoa Hạ!

Lúc nhận được tin này, suýt nữa Lan Bưu đã đập bể điện thoại di động, gương mặt anh ta âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi cười hai tiếng, ánh mắt lộ ra hung ác nham hiểm. Người đại diện ở đầu kia nghe được thanh âm thờ đốc của Lan Bưu, cũng có chút đau đầu, vội vàng nhẹ giọng nói:

"Anh Lan, ngài mời, chúng ta không dám từ chối, nhưng hiện giờ Minh Ngọc đang làm việc ở nước ngoài, đã sớm được sắp xếp trước đó rồi. Lần này không thể giúp lão nhân gia ngài, lần sau chúng ta..."

Từ sau khi nói giúp Cố Doanh Tích, đây là lần đầu tiên Lan Lăng Yến để Lan Bưu làm việc, anh ta chỉ cầu có thể làm thật tốt, làm gì còn lần sau nữa? Anh ta không có lần sau đâu. Một diễn viên mà cũng dám nói vậy, còn nói lần sau? Lan Bưu giận quá hóa cười, nhìn tin tức điều tra được qua máy tính biết lúc này Minh Ngọc đang ở Hawaii nghỉ ngơi, rốt cục nhin không được cười: "Tôi cho cậu cơ hội cuối cùng. Hôm nay tự mình bay về, nếu qua mười hai giờ tôi không nhìn thấy các người xuất hiện trước mặt tôi, tự gánh lấy hậu quả đi!"

Nói xong, Lan Bưu hừ khinh thường, ngắt điện thoại! Thủ hạ bên cạnh nghe được ý của Lan Bưu, vội vàng bước lên. Lan Bưu quyết định giáo huấn Minh Ngọc một lần, cho rằng bản thân có danh tiếng, nghĩ mình là ai! Dù anh ta nói cho Minh Ngọc vài giờ qua điện thoại, nhưng kỳ thật trong lòng sớm đã chém Minh Ngọc mười bảy mười tám đao.

Lan Bưu không phải thiện nam tín nữ gì, đi theo Lan Lăng Yến trừ vài vị phía trên, anh ta rất ít khi bị khinh thường, ở trước mặt chủ tử bồi cười thì thôi, chỉ bằng một minh tinh, cũng dám bày sĩ diện cho anh ta xem, trong mắt Lan Bưu lộ ra lệ khí. Nhìn hai người đàn ông trẻ mặc tây trang đeo caravat rồi gật đầu, sau đó ngồi lại vào ghế tựa.

Lúc này trong một khách sạn ở Hawaii, Minh Ngọc quấn một chiếc khăn tắm ở phía dưới bụng ra khỏi phòng tắm, đầu đều ẩm ướt. Những giọt nước nhỏ xuống từ mái tóc đen mềm, dọc theo cổ chảy xuống ngực. Cơ ngực rắn chắc phập phồng theo hô hấp của cậu ta, một đôi chân thon dài thẳng tắp trực tiếp đi đến chỗ người đại diện đang khổ sở cầm điện thoại, sau khi để lại một chuỗi nước khi đi qua, cậu ta không hề để ý lắc đầu:

"Như thế nào? Lai lịch của đối phương rất lớn sao?"

Vẻ mặt người đại diện Hoắc Hi khó coi gật đầu, nhìn dáng vẻ Minh Ngọc, thì tình nguyện đứng dậy cầm tấm khăn lông lớn giúp cậu ta lau nước trên tóc, sốt ruột nói:

"Lần này người mời cậu trở về chính là người cai quản Quan Lại Quyền Quý, nói cậu trở về, nếu không..." Nói đến đây, Hoắc Hi do dự một chút. Động tác trong tay ngừng lại. Minh Ngọc vừa nghe đến người này, lạnh lùng nhếch môi, những năm gần đây loại nhà giàu mới nổi tự cho là đúng này cậu ta gặp không ít, nếu ai cũng bắt cậu ta phải đi xã giao một phen, chẳng phải mệt chết sao? Cho rằng bản thân có tiền thì khá lắm à. Nhưng cậu ta không thèm quan tâm!

"Trở về, tôi sẽ phải mất đi một ngày nghỉ, tôi không làm. Huống chi nếu anh ta có tiền, cũng phải do tôi sắp xếp công việc cho anh ta, tôi nhớ rõ anh đã lăn lộn trong nghề được sáu năm rồi phải không?" Hiện tại cậu ta đang nổi tiếng, mỗi ngày đều có rất nhiều công ty tập đoàn cầm tiền đến tìm cậu ta, nếu như ai cũng giống tên quản lý Quan Lại Quyền Quý này bắt cậu ta làm gì thì cậu ta phải làm cái đó, chẳng phải cậu ta sẽ để mặc người bài bố sao? Làm nghề nhiều năm như vậy, cậu ta không muốn bị người kiểm kẹp!

"Nhưng mà..." Hoắc Hi đi theo Minh Ngọc từ khi công ty ký hợp đồng với cậu ta, vô cùng hiểu rõ tính cách cậu ta, biết cậu ta nói cái gì chính là cái đó, tính cách Minh Ngọc cường ngạnh, không thích người khác làm trái ý cậu ta nhất, mặc dù diễn xuất của cậu ta tốt, dáng vẻ cũng không tệ, nhưng tính tình lại vô cùng không tốt, trước đây cậu ta thay đổi nhiều người đại diện vì bọn họ ép cậu ta làm việc. Công ty đã sớm nhìn ra Minh Ngọc là cây rặng tiền, làm sao có thể đắc tội cậu ta vì mấy người đại diện, bởi vậy khiến Minh Ngọc cực kỳ kiêu ngạo.

Gã có thể đi theo Minh Ngọc gần bốn năm, vì tính gã tốt, nhẫn nại tốt, vài năm cọ xát, sau khi hiểu được tính cách Minh Ngọc mới ở chung được, chỉ cần toàn bộ do cậu ta quyết định, người đại diện trừ việc đi thương lượng một chút ra thì không cần tùy tiện ra chỉ thị cho cậu ta, mà sau khi bàn chuyện xong cậu ta sẽ quyết định có làm hay không, mọi chuyện đều

theo cậu ta, giống như bảo mẫu, không cần quá quản cậu ta, Minh Ngọc sẽ cho người đó vài phần thể diện.

"Được rồi!" Không đợi Hoắc Hi nói hết, Minh Ngọc đã không kiên nhẫn quay đầu lại, một đôi mắt đen láy lạnh lùng nhìn chằm chằm người đại diện đã có chút khẩn trương: "Giúp tôi lấy một lon bia qua đây, tôi không cần người nghĩ quá nhiều, nếu anh còn tiếp tục, trực tiếp xin công ty từ chức đi, bây giờ ngậm miệng cho tôi!"

Hoắc Hi biết tính cách Minh Ngọc lãnh khốc, không ngờ bản thân đã phục vụ cậu ta vài năm như vậy, nhưng không những cậu ta không niệm chút tình cũ, bây giờ còn có ý không cần gã, muốn công ty sa thải gã! Nghĩ vậy, trong lòng gã vừa sợ vừa giận, nhưng Hoắc Hi biết sức ảnh hưởng của Minh Ngọc, nếu thật sự cậu ta muốn chinh mình, về sau gã sẽ không yên ổn.

Lúc này trong lòng gã nổi giận cực kỳ, lại cố nén ủy khuất, tay nắm thành đấm. Sau một lúc lâu khẽ lên tiếng: "Vâng." Lúc trước tuy gã không phải là người đại diện đỉnh cấp gì, nhưng trong công ty vẫn có danh tiếng, lúc trước Minh Ngọc bất mãn thay đổi vài người đại diện, công ty mới đặc biệt cho gã đi theo Minh Ngọc. Nhưng nghĩ đến vài năm nay bản thân dựa vào Minh Ngọc kiếm chút tiền, nhưng trong đó gã phải bồi cười cho đám nhân nhút, không ai nhục nhã hơn gã, nếu gã không nghĩ đến người bạn gái có xuất thân không tồi mà gã đã quen vài năm, nếu gã tiêu tiền quá ít ba của bạn gái sẽ chướng mắt gã, thì gã đã không thèm quản nữa rồi!

"Anh thức thời đấy! Anh phải biết rằng. Tôi nuôi chó không phải muốn để nó chỉ huy, nó chỉ cần vẫy đuôi kêu vài tiếng là được, những thứ khác, không cần anh nhiều lời!" Nhìn thấy Hoắc Hi đã nhịn xuống, ánh mắt Minh Ngọc lộ ra vẻ trào phúng, thấy thân thể gã cứng ngắc, nhưng vẫn đi lấy bia, lúc này mới phá lên cười.

Thế gian người có dáng vẻ người hầu như vậy, đáng bị cậu ta sử dụng, đừng mong có thể thao túng cậu ta. Ngay cả công ty cũng không được, càng miễn bàn đến Hoắc Hi cái gì cũng không phải này!

Lúc này Hawaii và Hoa Hạ khác múi giờ nhưng không khác xa như Mỹ, lúc này ở Đế Đô là giữa trưa, Hawaii cũng chỉ mới đến chạng vạng thôi, bên ngoài trời chiều vẫy chiếu trên mặt biển, ban ngày rất nhiều người nhưng lúc này đa số đều đã trở về khách sạn rồi. Trên biển đã không còn người lướt sóng nữa, trừ bỏ một ít đám bạn bè tụ tập hoặc người nắm tay đi dạo trên biển, thỉnh thoảng hải âu xẹt qua mặt biển, phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

Nhìn ra từ ban công, bên ngoài đã an tĩnh rất nhiều, trừ tiếng sóng biển vỗ bờ, hầu như không nghe được tiếng cười nói nữa, những quán rượu tư nhân bên bờ cát, người có thể ở lại quán rượu này, đều không tầm thường. Không phải người bình thường có thể trả được, nên không có nhiều người. Minh Ngọc nhìn cảnh sắc bên ngoài, trong lòng vừa động, không khỏi thích thú, chuẩn bị sau cơm chiều thì đi lặn ở bờ biển.

Lặn vào ban đêm là chuyện rất nguy hiểm. Nhưng Minh Ngọc thích cái loại kích thích không ai dám làm này, bỏ qua lời khuyên của người đại diện Hoắc Hi, có chút không kiên nhẫn hất tóc, Minh Ngọc lạnh lùng bảo Hoắc Hi đi giúp cậu ta chuẩn bị đồ lặn, nhưng không đợi cậu ta đi mạo hiểm, sau cơm chiều cậu ta đã bất tỉnh nhân sự bị vài người đàn ông ăn mặc như du khách nhét vào một túi hành lý to, người đại diện của cậu ta cũng bị nhét vào một cái túi khác.

Lúc này Ninh Vân Hoan không biết Lan Bưu đã đáp trả chú ý cự tuyệt của Minh Ngọc, buổi sáng có hai tiết, chiều không có lớp, cô đến công ty Lan Lăng Yến trước, sau đó chuẩn bị đến công ty nhà mình xem xét một chút.

Công ty đã thành lập được một khoảng thời gian, trừ việc nghĩ ra những điểm quan trọng, bà chủ vô trách nhiệm như cô còn chưa đến công ty xem xét, sau lưng đã vội vàng giao hết cho Lan Bưu, Lan Lăng Yến là ông chủ, sắp đến thời gian tan tầm, thay quần áo chuẩn bị đi, cùng vợ đi đến chỗ Lan Bưu nhìn xem, thuận tiện ăn tối với cô.

Xe xuất phát, Ninh Vân Hoan tùy ý để Lan Lăng Yến nắm bàn tay cô thường thức, nghĩ đến gần đây anh luôn dành thời gian đi cùng cô, không khỏi tò mò:

"Gần đây không bận nữa sao?" Trước kia mỗi ngày Lan Lăng Yến đều phải làm không ít việc, quả thật không có nhiều thời gian ở bên cô, mặc dù nhà họ Lan và công ty Hoa Hạ cần xử lý không ít chuyện, nhưng Ninh Vân Hoan biết nội tình nhà họ Lan, chẳng qua công ty chỉ là nơi để rửa tiền thôi, phương thức kiếm tiền thật sự chính là buôn lậu, ám sát, cùng với một chút đen ăn đen hoặc gì đó không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

"Không có chuyện gì, muốn dành ra mấy ngày đều được." Tuy nói vậy, nhưng một tay anh vẫn liên tục vẽ trên màn hình đã liên kết vệ tinh, phía trên hiện ra chi chít chữ, Ninh Vân Hoan chỉ nhìn thoáng qua, liền choáng váng đầu hoa mắt quay mặt đi.

Thật sự Lan Lăng Yến không phải đang xử lý chuyện công ty, những việc này có chuyên gia của nhà họ Lan làm, anh đang làm việc của bản thân, thế lực nhà họ Lan khổng lồ, tuy đại bộ phận do ba Lan nắm trong tay, khi ông chưa giao vào tay Lan Lăng Yến thì anh không cần phải quan tâm nhà họ Lan, nhưng Lan Lăng Yến tự mình trải qua chém giết, cũng có thành viên nòng cốt của bản thân.

Ninh Vân Hoan cười cười, thấy ánh mắt anh chuyên chú nhìn màn hình, nghĩ đến thái độ anh kiên trì ở cùng với mình, dường như trong lòng hiểu ra chút gì. Kỳ thật Lan Lăng Yến không phải không bận, nhưng anh vẫn rút ra một ít thời gian ở cùng mình, tuy nhiên người này lại không nói

ra, mà bản thân cô lại quá sợ anh, cho nên luôn cảm thấy kháng cự mỗi khi ở cùng anh, nhưng không nghĩ đến khi anh ở cùng cô, có tâm tình như thế nào. Anh có phương pháp làm việc của bản thân. Nhưng cô lại không hiểu tình cảm của anh, lần trước anh đề xuất làm hôn lễ còn bị cô cự tuyệt, cũng khó trách anh tức giận.

Sự tình đã trôi qua lâu như vậy, đột nhiên nhớ đến chuyện này, khiến trong lòng Ninh Vân Hoan có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Sao thế?" Dường như đã nhận ra tầm mắt của cô, Lan Lăng Yến quay đầu qua, khuôn mặt tươi cười, nhưng gương mặt kia không bình dị gần gũi, mà mang theo lạnh nhạt tao nhã, khiến người ta không dám quá thân cận với anh. Nhìn nét mặt tuấn tú này Ninh Vân Hoan biết rõ anh không có ý gì. Nhưng vẫn cảm thấy áp lực, vội vàng quay mặt đi, lắc đầu nói: "Không có gì."

Lan Lăng Yến khẽ vuốt cằm dừng mắt nhìn màn hình, Ninh Vân Hoan nhẹ nhàng thở ra đồng thời cảm thấy có chút không đúng, anh lại không nói gì.

Sau khi đến công ty đã là buổi chiều, nhà họ Phó chỉ là nhà giàu bình thường ở Đế Đô, tuy nhiên ông Phó cố gắng cả đời, trong một tòa cao ốc này, ông ta vẫn chỉ chiếm được một tầng thôi, nhưng sau khi Lan Lăng Yến mua được công ty. Vì giúp vợ giữ thể diện, nên mua thêm một tầng nữa để làm việc.

Vì chưa đủ nhân viên, hai tầng được trang hoàng hoa lệ xem ra có chút lạnh lẽo, nếu có người trong phòng làm việc, sẽ có thêm mùi người. Ninh Vân Hoan vốn nghĩ lúc này Lan Bưu không có ở công ty, không ngờ sau khi hai vợ chồng lên lầu, thấy Lan Bưu vẫn ngồi trong phòng làm việc, cầm một điếu thuốc trong tay, bắt chéo hai chân ở phía sau bàn làm việc, bên trong còn một người trẻ tuổi, lúc này ngồi trên sofa cầm xem một chồng tư liệu.

Hai người không ngờ, ông chủ lớn lại đến, Lan Bưư nghe được động tĩnh ngẩng đầu nhìn thấy hai người, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười, vội vàng đứng dậy đi ra cửa, đoán chừng sắp đến thời gian tan ca, nên cửa phòng làm việc không đóng. Anh ta thoáng nhìn thì thấy vợ chồng Ninh Vân Hoan, ngay cả hai người bên ngoài cũng thấy được.

"Đã trễ như vậy, Lan tiên sinh vẫn còn ở đây." Ninh Vân Hoan khoác tay Lan Lăng Yến, khi nhìn thấy Lan Bưư thật sự có chút giật mình. Người trẻ tuổi trong văn phòng rất có mắt nhìn đã nhanh chóng bày ra hai chai nước trái cây. Tuy nơi này nhìn quanh quẽ nhưng vẫn có bảo an bảo vệ, cho nên hai vệ sĩ đi theo Lan Lăng Yến đứng bên ngoài không bước vào.

"Có chút việc, chủ tử đến đây, nếu phu nhân có việc, trực tiếp gọi điện thoại một tiếng để thuộc hạ đi qua là được." Lúc này Lan Bưư vẫn ở văn phòng là vì người của anh ta đã trói hai người Minh Ngọc, lúc này đang ngồi máy bay của nhà họ Lan về Đế Đô, đã đi vài giờ, đoán chừng đã được năm tiếng, sắp đến Đế Đô rồi.

"Chuyện gì?" Ninh Vân Hoan tưởng Lan Bưư có việc riêng, nên không định hỏi, nhưng không ngờ Lan Lăng Yến thật không khách khí, trực tiếp kéo cô ngồi xuống sofa, mở lời hỏi.

Lan Bưư vội vàng đứng dậy, liếc mắt ra hiệu cho người trẻ tuổi bên cạnh, người trẻ tuổi cung kính nói: "Chủ tử, người tham gia tiết mục mà phu nhân yêu cầu xảy ra chút vấn đề, một minh tinh đang ở xa, anh Bưư sợ cậu ta không đến kịp, nên cố ý sai người đến mời cậu ta."

Những người này ngoài mặt nhìn như đều là tinh anh, nhưng kỳ thật rất nhiều người đều đi ra từ bóng tối, người thanh niên nói là mời khiến ai cũng hiểu rõ đó là gì, Lan Lăng Yến gật đầu, không nói thêm gì, anh xuất thân hắc đạo, không hề cho rằng bắt cóc người khác uy hiếp vợ vệt tài sản có gì đáng ngại, nhưng lần đầu tiên Ninh Vân Hoan chứng kiến phương

pháp làm việc như vậy, sắc mặt xanh trắng lần lượt thay đổi, khóe miệng đã không tự chủ được co rút.

Cô không phải đứa ngốc, hiểu rõ Lan Bưu mời mình tinh thế nào, nhưng người ta không đáp ứng anh ta, Lan Bưu trực tiếp sai người trói kẻ đó trở về, phương thức này trực tiếp, đơn giản lại thô bạo khiến Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút đồng tình với kẻ xui xẻo kia. Nhưng kiếp trước cô đã từng chứng kiến Lan Bưu ở Đế Đô một tay che trời, hầu như rất nhiều quan lại quyền quý nhìn thấy anh ta đều lấy lòng, thậm chí rất nhiều minh tinh muốn lấy lòng anh ta nhưng vẫn tìm không được phương pháp, theo lý mà nói đúng ra với trình độ được người lấy lòng như Lan Bưu, nếu những minh tinh này biết anh ta có việc muốn nhờ nên vô cùng vui sướng nịnh bợ anh ta mới đúng, thật không biết ai mạnh mẽ như vậy, dám trực tiếp cự tuyệt.

Nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan có chút tò mò hỏi: "Người nào không muốn tham gia vậy?"

Người trẻ tuổi vừa mới nói dễ nghe thế, lúc này bị Ninh Vân Hoan vạch trần, Lan Bưu có chút ngỡ ngàng, đây là lần đầu tiên anh ta giúp Ninh Vân Hoan làm việc, đương nhiên hi vọng mọi chuyện đều được làm hoàn mỹ xinh đẹp, cho nên Lan Cửu mới vừa mua được Đài Truyền Hình đến một người cũng chưa có, Ninh Vân Hoan khai trương công ty lại hoàn toàn chưa có danh tiếng gì, nên anh ta không cầu minh tinh đương kim thế giới, nhưng nhất định ở Hoa Hạ mọi người đều phải biết minh tinh này. Không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không ngờ vẫn còn một người kiên cường thế, lúc này bị Ninh Vân Hoan hỏi đến Lan Bưu thăm hận Minh Ngọc to gan lớn mật dám cự tuyệt anh ta, đồng thời lại có chút xấu hổ:

"Phu nhân, chẳng qua chỉ là thứ không biết tốt xấu, nghĩ rằng mình có chút danh tiếng mà dám cuồng vọng." Nói đến đây, người tuổi trẻ bên cạnh nhìn dáng vẻ có chút thẹn quá hóa giận của anh ta, vội vàng biết điều nói tiếp: "Là người tên Minh Ngọc, lúc này anh Bưu đã mời anh ta lên máy bay

rồi, không sợ cậu ta chạy trốn." Nhà họ Lan giáo huấn người gì đó không có 1000 cũng có 800, nếu Minh Ngọc thật sự không thức thời, kết cục của cậu ta Lan Bưu đã nghĩ xong rồi.

"Minh Ngọc? Thực sự là Minh Ngọc sao?" Ninh Vân Hoan có chút giật mình, cô không ngờ công ty mình mới khai trương, thế mà Lan Bưu lại mời một nhân vật tột đỉnh vinh quang như vậy, nghĩ đến kiếp trước đại minh tinh mà mình đã từng thấy, đáy mắt Ninh Vân Hoan co rút, trên mặt lộ ra vài phần cổ quái.

Lúc này không những Lan Bưu nhìn ra, ngay cả Lan Lăng Yến cũng cảm thấy có chút không đúng, biểu tình có chút rét run: "Một minh tinh mà thôi, sao thế, em thích cậu ta à?"

Ninh Vân Hoan mím môi, run run hai lần, trong đầu hiện ra một hình tượng hung hãn mà lãnh khốc. So sánh với fan, kỳ thật cô càng tiếp xúc gần vị thần tượng kia hơn, thật buồn cười, không ngờ trước đó hai ngày mới nhìn thấy Đường Tu Viễn vốn không nên xuất hiện tại đại học Đế Đô, lúc này vậy mà có thể sắp nhìn thấy một trong những người anh em tốt của anh ta, Bạch Minh Ngọc rồi.

Là một trong những người đàn ông trong hậu cung của Cố Doanh Tích, sau khi Cố Doanh Tích tiến vào giới diễn viên nghệ sĩ, trong lúc vô ý từng có tình một đêm với cậu ta, sau cùng khiến Cố Doanh Tích lỡ lầm mang thai, vậy mà vào lúc này âm kém dương sai bị Lan Bưu bắt trời trở về. Lúc này Ninh Vân Hoan không biết nên nói gì cho phải, nam chủ trong hai anh em sinh đôi nhà họ Bạch về trước, vậy mà vốn không phải là Bạch Minh Xuân nên gặp Cố Doanh Tích trước, ngược lại hai năm sau Bạch Minh Ngọc gặp Cố Doanh Tích ôm con trong lòng, trong lúc vô tình cảm thấy cực kỳ thân thiết, mới chính thức xuất hiện trong tầm mắt Ninh Vân Hoan.

Kiếp trước Ninh Vân Hoan từng kích động khi nhìn thấy mình tinh, khi đó Bạch Minh Ngọc là bạch mã hoàng tử, là tình nhân trong mộng của tất cả các thiếu nữ Hoa Hạ. Lúc ấy Ninh Vân Hoan biết cậu ta quen Cố Doanh Tích, từng kích động vì bên cạnh mình có đại minh tinh, nhưng sau khi thật sự quen biết người đàn ông này khiến cô thật mất hết khẩu vị.

Trong hậu cung của Cố Doanh Tích, so sánh với Mộ Căn Ngôn tàn nhẫn, Đông Phương Ngạo Thế vô tình điên cuồng, Tạ Trác Doãn âm trầm và Ninh Vân Thành thâm tình, Bạch Minh Ngọc và anh trai của anh ta Bạch Minh Xuân không phải thứ tốt đẹp gì. Tính cách Bạch Minh Xuân vắn vẹo, từ nhỏ sinh trưởng trải qua một số chuyện khiến anh ta giống hệt một con chuột trốn từ một nơi bí mật gần đó chuẩn bị cắn người, làm người ta không rét mà run. Tuy nhiên, Bạch Minh Ngọc hoàn toàn khác xa anh trai Bạch Minh Xuân của cậu ta, dường như cậu ta rất căm phẫn thế giới, tràn ngập oán hận với nó.

Cho rằng người khác đều thiếu nợ cậu ta, tính cách người này cuồng ngạo khiến người không thích, thân phận đại minh tinh bị cậu ta đạp hỏng, để cậu ta tùy tiện giẫm người khác dưới chân, tùy ý chà đạp tự tôn của người khác, kiếp trước Ninh Vân Hoan từng bị cậu ta giấu cột, loại giấu cột này không giống với thương tổn thân thể mà Đường Tu Viễn gây ra, tựa như lòng tự trọng bị người này vũ nhục, từ đó về sau Ninh Vân Hoan hoàn toàn có ấn tượng cực kỳ tệ về cậu ta, nghĩ đến Bạch Minh Ngọc là người tự cho là đúng, quả thật tựa như nuốt một con ruồi kinh tởm ghê gớm.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Sống Chết

Editor: Gà

"Trước kia từng thấy cậu ta diễn trên TV." Trong mắt Ninh Vân Hoan lộ ra phiền chán, không có ấn tượng gì tốt với Bạch Minh Ngọc này, biểu hiện ra ngoài, dường như cô cố nén phiền chán, biểu tình đó khiến Lan Lăng Yến hài lòng, anh nở nụ cười:

"Người này còn chút giá trị lợi dụng, Lan Bưu làm không sai, nếu cậu ta thức thời đương nhiên sẽ cho cậu ta một một cơ hội, nếu không thức thời, nhìn cậu ta không vừa mắt, trói cậu ta lại cho xuất ngoại đi, trực tiếp giết." Lan Bưu cũng không phải thứ gì tốt, Lan Lăng Yến đã nói đương nhiên anh ta không có dị nghị, nhưng nghĩ đến bản thân đã tra rõ, anh ta cũng cười theo: "Chủ tử nói không sai, người này thuộc hạ đã điều tra rồi, trừ bản thân anh ta là minh tinh có chút của cải ra, còn có một người anh, có thể lấy được chút phí vất vả của đám thuộc hạ..."

Tuy không thích Minh Ngọc, nhưng Ninh Vân Hoan vẫn không thể bình tĩnh với hành động mặt dày tâm đen này của Lan Lăng Yến, người này nhận quá bát mao [1] muốn giết người diệt khẩu, khiến mí mắt cô nháy lên, nhìn dáng vẻ Lan Bưu một bộ trung thành chấp nhận, không khỏi cứng ngắt quay mặt đi.

[1] nhận quá bát mao: Nhổ lông chim nhận bay qua. Đây là nói về tính tình một người. Chim nhận bay ngang mà còn tính chuyện nhổ lông thì phạm việc gì có lợi, họ quyết không bỏ qua.

"Nếu vậy, thì xem cậu ta lựa chọn thế nào." Lan Lăng Yến nghĩ đến vừa rồi Ninh Vân Hoan có phản ứng khi nghe được tên Minh Ngọc này, trong mắt lại lạnh hơn: "Nếu không thích thời, thì làm theo lời tôi nói."

Vốn lần này Lan Bưu lần đầu giúp Ninh Vân Hoan làm việc lại bị Minh Ngọc làm mất hết mặt mũi, lúc này tâm tình rất không vui, ban đầu không nghĩ đến sẽ thả Minh Ngọc, nhưng anh ta muốn giáo huấn thằng nhóc Minh Ngọc không biết trời cao đất rộng này một phen, thật không nghĩ sẽ chuẩn bị làm như Lan Lăng Yến, hiện tại nghe chủ tử phân phó, cho dù Minh Ngọc có người anh trai nổi danh. Có chút liên quan với nhà họ Đường có thể xưng tụng là ngự y thế gia ở Hoa Hạ, nhưng nếu đã có Lan Lăng Yến làm chỗ dựa cho anh ta, chuyện này nếu chủ tử đã gánh, đương nhiên Lan Bưu sẽ không cự tuyệt.

Ninh Vân Hoan nhịn không được nở nụ cười. Không có ý kiến gì, cô không nói gì, không giúp Bạch Minh Ngọc kia cầu tình, điều này khiến Lan Lăng Yến vừa ý, dẫn cô rời khỏi văn phòng. Sau lưng bọn họ, đám người Lan Bưu nhìn theo hai vợ chồng Lan Lăng Yến lên xe. Người trẻ tuổi bên cạnh mới nói: "Anh Bưu, họ Bạch chỉ sợ còn lâu mới đến, không bằng ăn cơm trước, sau đó đùa với cậu ta một phen?"

Cho dù trói Minh Ngọc lại nhưng hai người không trì hoãn trực tiếp liền tổng cậu ta lên máy bay, có lẽ từ Hawaii đến Hoa Hạ, ít nhất cũng cần vài tiếng đồng hồ, tuy mấy giờ trước bọn họ đã lên máy bay, nhưng có lẽ vẫn phải chờ thêm một lát, nên Lan Bưu vui vẻ đồng ý.

Sau một đường xóc nảy, Minh Ngọc tỉnh lại chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng đau nhức. Hai tay bị người trói sau lưng, chân hình như cũng không thể nhúc nhích, vừa động, cả người đều đau, khiến cậu ta nhịn không được rên một tiếng. Mới vừa phát ra một chút thanh âm, 'Phốc' một tiếng, bị người ta hắt nước lạnh lên mặt, làm cậu vốn đang suy nghĩ hỗn loạn nhanh chóng bắt đầu tỉnh lại, nước theo gò má nhỏ xuống dưới, tình cảnh chật vật

này làm Bạch Minh Ngọc giận dữ, lắc đầu để bản thân tỉnh táo một chút, nhin không được mǎng:

"Hoǎc Hi, anh đang làm gì?" Bên cạnh cậu ta chỉ có một người đại diện đi theo, không ngờ dám to gan lớn mật hắt nước cậu ta, lúc này cậu ta vừa mới tỉnh lại, chỉ nghĩ bản thân đang ngủ thì có công việc nên Hoǎc Hi đến kêu nhưng cậu ta không tỉnh nên dám hắt nước cậu ta. Bạch Minh Ngọc càng nghĩ càng giận tím mặt, quyết định sau khi bản thân tỉnh táo lập tức sẽ gọi điện thoại về công ty đuổi việc Hoǎc Hi này, về sau khiến gã vĩnh viễn không thể xuất đầu!

"Minh, Minh Ngọc." Khác xa với tưởng tượng của Bạch Minh Ngọc, lúc này thanh âm Hoǎc Hi run run kinh khủng. Cậu ta có chút phiền chán nhú mày, ở chung vài năm, nếu tính tình người đại diện này không ôn hòa, lại cực kỳ nghe lời, đoán chừng cậu ta đã sớm đuổi việc loại đàn ông không có tiền đồ này, trước đó ăn tim gấu mật hổ dám hắt nước vào cậu ta, hiện tại thật sự biết sợ rồi à!

"Có phải anh muốn chết không?" Suy nghĩ dần rõ ràng, Bạch Minh Ngọc xuyên qua tóc đang nhỏ nước thấy rõ tình cảnh trước mắt, cậu ta tựa như bị người trói, hai chân bị trói nửa ngày, khó trách vừa cử động thì đã đau như kim châm. Hoǎc Hi không những dám hắt nước cậu ta, bây giờ lại còn dám trói cậu ta thành dáng vẻ này, Bạch Minh Ngọc không phải đồ ngốc, sao cậu ta không rõ khi này bản thân mê man có chút không đúng, lúc này trong lòng biết khẳng định bản thân đã bị người ta chơi.

Có thể hạ dục trước mắt cậu ta, thật khiến trong lòng Bạch Minh Ngọc cười lạnh đồng thời cảm thấy có chút thú vị, cậu ta tự cho mình rất cao siêu, đến trình độ này vẫn không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại cảm thấy vô cùng thú vị.

"Tỉnh chưa?" Lan Bưư ngồi trên ghế sofa, nhìn Bạch Minh Ngọc bị trói như chó rơi xuống nước, cười cười, cầm cái tẩu trong tay, cười với

người tuổi trẻ bên cạnh: "Bạch thiếu gia tỉnh rồi, còn không nhanh chóng nâng cậu ta dậy." Lan Bưu nói khiến Bạch Minh Ngọc kinh ngạc, đồng thời, đôi mắt nhất thời mở to, cậu ta lắc đầu, chịu đựng cảm giác đầu vầng mắt hoa nhìn bốn phía, đây là một văn phòng được trang hoàng vô cùng xa hoa, khoảng ba bốn mươi m², có bốn năm người trẻ tuổi mặc tây phục đen, đeo mắt kính ngồi trên sofa, người đại diện Hoắc Hi mà cậu ta tưởng rằng đã hắt nước mình lúc này cả người chật vật ngồi dưới đất, quần áo nhăn nhúm, vẻ mặt không yên hai tay bị người trói sau lưng, tình cảnh không khác cậu ta mấy.

Thật sự là một phế vật! Thầm mắng Hoắc Hi vài câu, Bạch Minh Ngọc nhịn khó chịu, bị hai người trẻ tuổi có thân hình cao lớn xách như xách gà dẫn ra, cậu ta muốn vùng vẫy, nhưng lúc này bị người trói như cái bánh chưng, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động, sao còn vùng vẫy được, chỉ có thể tùy ý người ta bắt mình, ném lên ghế sofa, Bạch Minh Ngọc chật vật lăn một vòng trên ghế sofa, nhiều lần muốn đứng dậy, nhưng hoàn toàn bất động, sau một lúc lâu chỉ đành buông tha, thở dốc vài ngụm rồi hỏi:

"Các người là ai?" Lúc này ánh mắt cậu ta lộ ra âm lãnh, từ nhỏ đến lớn cậu ta đều chưa từng ném qua khổ cực như vậy, hiện giờ những người này dám đối với cậu ta như vậy, trong nháy mắt trong đầu Bạch Minh Ngọc hiện lên rất nhiều ý nghĩ, nhưng không có phương pháp nào có thể dùng được trong tình huống này.

"Chỉ mời đại minh tinh đến làm khách, trước có gọi điện thoại cho cậu liên hệ nhưng lại cảm thấy có chút thất lễ, hiện tại tôi tự mình phái người đến mời. Bạch thiếu gia, ký vào phần văn kiện này thôi." Lan Bưu cười lấy một xấp văn kiện thật dày trên bàn làm việc, đứng dậy đến chỗ Bạch Minh Ngọc.

Trong nháy mắt Bạch Minh Ngọc lập tức hiểu rõ thân phận của Lan Bưu, cậu ta nhớ bản thân còn đang ở Hawaii nghỉ ngơi, trước đó Hoắc Hi

từng nói qua, chắc hẳn đây chính là người cậu ta đã đắc tội. Lúc ấy cậu ta không hề để Lan Bưu trong lòng, dù sao cậu ta là minh tinh, có thể nói là người được công chúng sùng ái, rất nhiều nhà máy xí nghiệp cầu cạnh cậu ta, nhưng vẫn chưa từng có người không khách khí như vậy, cậu ta cho rằng mỗi người đều phải bưng tiền bạc đến cầu cạnh cậu ta. Không ngờ trên đời này còn có người không phân rõ phải trái như Lan Bưu, lúc này có chút luống cuống, đồng thời, sau khi biết thân phận Lan Bưu, cho rằng anh ta có việc cầu cạnh mình, lúc này trong lòng mới ổn định.

"Cởi trói cho tôi trước rồi nói." Lần đầu tiên Bạch Minh Ngọc bị bắt cóc, trong lòng phát lạnh cuối cùng thu liễm vài phần, gật đầu với Lan Bưu rồi nói muốn anh ta cởi trói cho mình trước.

Lan Bưu dường như rất dễ nói chuyện, cười để tẩu xuống, một người trẻ tuổi bên cạnh khẩn trương rút một liều thuốc đưa đến tay Lan Bưu, lại giúp anh ta châm lửa. Lúc này Lan Bưu mới cho người cắt dây trói Bạch Minh Ngọc.

Tay Bạch Minh Ngọc bị trói đã trở nên xanh tím lạnh lẽo, vì bị trói thời gian quá dài, máu huyết không thông, lúc này bàn tay mang màu sắc vô cùng đáng sợ, ngay cả đầu ngón tay đều đã lạnh lẽo, chỉ sợ trói thêm một đoạn thời gian, tay cậu ta sẽ bị phế hết. Dù sao có anh làm trong ngành y, Bạch Minh Ngọc ít nhiều cũng biết một chút y lý, một bên cố nén cảm giác kim đâm giúp tay lưu thông máu, sau khi cảm giác tốt hơn một chút thì bảo Lan Bưu đưa cho cậu ta hợp đồng gì đó.

Vừa xem xong, sắc mặt Bạch Minh Ngọc lập tức có chút khó coi, đây là một công ty giải trí tên Lan Ninh, trước kia cậu ta chưa từng nghe qua, bây giờ lại đồng ý muốn cậu ta ký, để cậu ta hoạt động nghệ thuật thôi, thực ra muốn sau này cậu ta đều phải đứng ở công ty này, cậu ta lại nhìn xuống tiếp. Nhìn thấy cái hợp đồng kia ký rồi chính là hai mươi năm, nhất thời sắc mặt đen hơn phân nửa, lập tức cầm trong tay thứ gì đó đập bẻ xuống đất, gầm nhẹ nói:

"Làm sao có thể, bắt tôi ký hai mươi năm!" Quả thật loại hợp đồng này chính là hợp đồng lao động khổ sai. Rất nhiều người muốn thành danh không từ thủ đoạn quyết bò lên trên, chỉ sợ nhìn đến hợp đồng này sắc mặt cũng phải đại biến, hiện giờ dựa vào thân phận địa vị của cậu ta, công ty này trước kia đều chưa nghe danh vậy mà dám đối xử với cậu ta như vậy, mặt sau cậu ta không thèm xem tiếp, lúc này trực tiếp giẫm hợp đồng dưới chân, ngạo nghễ nói:

"Tôi không đồng ý."

Lan Bưu hít một hơi, phun ra một làn khói gương mặt nho nhã như ẩn như hiện sau màn khói, thanh âm anh ta ôn hòa cười: "Bạch thiếu gia không suy xét cân nhắc hả?"

Hoắc Hi ngã vào cạnh anh ta cách đó không xa nhìn thấy sát ý trong mắt anh ta, cả người run cầm cập, gã trà trộn vào giới giải trí, lại đeo theo một ông chủ như Bạch Minh Ngọc vậy, khẳng định tính tình đã bị mài đến mòn. Gã không giống Bạch Minh Ngọc như đóa hoa băng lãnh ở nơi cao, gã còn không phải thần, đối với thân phận của chủ tử Lan Bưu ở Quan Lại Quyền Quý ít nhiều đã nghe người ta nói, trừ bỏ lai lịch thần bí ra, từng có người nói người đó đã trải qua đen (ý nói đen tối trong hắc đạo), thế lực cực kỳ khủng bố, bởi vậy ở Đế Đô hoàn toàn không ai dám trêu chọc anh ta, nhưng Bạch Minh Ngọc ra nghề lâu, được người ta tâng bốc đến cực cao, lại thêm cậu ta tự phụ mình có hậu thuẫn, bởi vậy hoàn toàn không để ý lời khuyên của gã, hiện giờ rước lấy tai họa như vậy, cậu ta chết thì kệ đi, nhưng cứ liên lụy bản thân gã.

Nghĩ vậy, dù tính tình Hoắc Hi tốt cũng sinh ra vài phần oán hận, nhớ lại mấy năm nay bản thân vì cậu ta tận tâm tận lực làm việc, kết quả trong mắt cậu ta gã không bằng một con chó, trong mắt Hoắc Hi cũng sinh ra ác ý, Bạch Minh Ngọc hành sự phóng túng đắc tội người khác, dựa vào cái gì bản thân còn bị cậu ta liên lụy, nếu cậu ta tôn trọng gã như một con người thì thôi, nhưng ở Hawaii Bạch Minh Ngọc nói gã là con chó khiến lòng tự

trọng Hoắc Hi bị thương, lúc này trong lòng nảy sinh ác độc, càng lúc càng hận.

Cho dù là chó, hiện tại gã bị Bạch Minh Ngọc làm phiền nên nhất định phải cắn cậu ta một cái, chẳng qua không có việc thì không có, cuộc sống trước đây gã không hiếm lạ, nhịn nhiều năm như vậy, hầu như tự tôn của gã đã bị mài đến mức mất hết, hiện giờ Bạch Minh Ngọc tùy hứng, còn liên lụy đến gã, Hoắc Hi cảm thấy bản thân chịu không nổi, chuẩn bị dù bản thân không xong, sắp chết cũng phải kéo thêm cái đệm lưng!

Ánh mắt Hoắc Hi hung ác, rốt cục nhịn không nổi tính tình Bạch Minh Ngọc, chuẩn bị muốn bỏ đá xuống giếng. Gã biết trước Lan Bưu không phải người tầm thường, huống chi Bạch Minh Ngọc nói dối để nghỉ ngơi tại Hawaii, rất nhiều người không biết chuyện này, nhưng anh ta lại điều tra ra không nói, mà còn có thủ đoạn trong thời gian ngắn thần không biết quỷ không hay bắt Bạch Minh Ngọc về, có thể thấy được bản lĩnh của anh ta.

Bạch Minh Ngọc tâm cao khí ngạo hận nhất người ta vung tay múa chân với cậu ta, lúc này cậu ta đã bị bắt cóc nên trong lòng nhất định rất tức tối, ví như biết khuyên cậu ta thỏa hiệp, dựa theo tính tình của cậu ta khẳng định sẽ nổi trận lôi đình. Nghĩ vậy, Hoắc Hi thật cẩn thận nói:

"Minh Ngọc, Lan tiên sinh thật lòng mời cậu, hay cậu đáp ứng đi." Trên mặt gã lộ ra vẻ sốt ruột, quả nhiên Bạch Minh Ngọc nghe gã nói lập tức nổi trận lôi đình, cố gắng đứng lên, thân hình cao lớn mang theo bất khuất quật cường, cười lạnh hai tiếng: "Thứ đó, cũng xứng bắt tôi gia nhập..."

Lan Bưu nghe thế, nở nụ cười: "Nói cho Bạch thiếu gia một chút, chúng ta không phải mời cậu ta, mà là thông báo cho cậu ta." Vài người trẻ tuổi một tay đè Bạch Minh Ngọc lại, tuy dáng người Bạch Minh Ngọc to lớn, bề ngoài cậu ta mặc quần áo không hiện rõ, cởi quần áo mới có thể nhìn thấy cơ bắp, nhưng vào lúc này cậu ta chỉ như con kiến so với đám

người trẻ tuổi kia, vốn bọn họ đều học võ. Lúc này thành khoa chân múa tay, chưa đến hai chiêu, đã bị người nhấn ngồi xuống ghế sofa.

"Hiểu chưa?" Lan Bưu nhặt hợp đồng trên mặt đất lên lật đi lật lại, một bàn tay còn lại sờ tẩu thuốc, rớt xuống một ít tro, người trẻ tuổi bên cạnh kéo tay Bạch Minh Ngọc ra, Lan Bưu cười cười, thuận tay vẩy tro xuống tay Bạch Minh Ngọc, tàn thuốc vẫn cháy sáng rơi xuống lòng bàn tay.

'Xèo' một tiếng lửa dập tắt, một mùi thịt cháy xuất hiện. Bạch Minh Ngọc hừ một tiếng, cậu ta muốn vùng vẫy, nhưng hoàn toàn vùng vẫy không thoát, lòng bàn tay nóng rát đau đớn, khiến trên trán cậu ta lập tức thấm ra một mảng mồ hôi lạnh. Tuy tính tình cuồng ngạo, nhưng từ nhỏ đến lớn hoàn toàn chưa từng nếm qua khổ cực, lúc này sau khi bị thương tuy không kêu ra tiếng, nhưng sắc mặt đã trở nên tái mét.

"Ở trước mặt tôi, không thích nhất có người trẻ tuổi lộ ra vẻ nông cuồng. Tôi cho cậu hai lựa chọn, một thành thật ký hợp đồng này, nếu cậu biết vâng lời, tôi luôn luôn thích giao tiếp với người trẻ tuổi, cũng nguyện ý cho cậu thêm một cơ hội. Nếu không muốn, vừa vặn vài năm trước tôi có quen một người bạn ở Nhật Bản có một hãng phim nhựa lớn, tôi có thể cho cậu hưởng thụ điểm phúc bất tận một năm, quay phim cùng các loại Hoàn phi Yến gầy, cậu cảm thấy thế nào?" Lan Bưu nở nụ cười, nhìn ánh mắt oán hận và bất khuất của Bạch Minh Ngọc, trong mắt lóe hung quang: "Đều không muốn hả? Nếu cậu không muốn, thật có lỗi, người trẻ tuổi, cậu phải biết rằng, mỗi người đều có phúc của mình."

Lan Bưu chẳng muốn nhiều lời với tên Bạch Minh Ngọc không biết trời cao đất rộng này, thậm chí anh ta đã bắt đầu tìm người đến để thay thế cậu ta, tốn công nói nhiều với cậu ta, trên đời này không phải không có minh tinh khác, dựa vào bản lĩnh của anh ta không lẽ không tìm được, tính tình thẳng thắn Bạch Minh Ngọc này thật khiến anh ta thấy có chút khó chịu.

Ánh mắt anh ta lộ ra sát ý, biểu tình Bạch Minh Ngọc âm trầm: "Anh biết tôi là ai không?"

"Hiện giờ ở Mỹ quốc có một bác sĩ giải phẫu ngoại khoa nổi danh thiên tài, trẻ tuổi nhất từ trước đến nay được mệnh danh là bàn tay thần kỳ?" Lan Bưu cười lạnh, lại nói tiếp: "Hay là nhà họ Đường tự xưng là ngự y ở Hoa Hạ, cũng là gia đình đã nuôi dưỡng cậu?"

Nói về người anh em sinh đôi kia của cậu ta cũng không sao, Bạch Minh Ngọc không thua anh mình, nói không chừng, không phải người chuyên nghiệp, nhất định sẽ không biết tên Bạch Minh Xuân, ngược lại thanh danh của cậu ta nổi hơn anh trai mình rất nhiều đấy, rồi sau đó nếu nhà họ Đường bị Lan Bưu tra xét ra, kỳ thật Bạch Minh Ngọc không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao xuất thân của cậu ta, người khác không biết, thì có thể đi thăm dò. Nếu Lan Bưu có thể bắt cậu ta từ Hawaii trở về Hoa Hạ, khẳng định cũng có chút bản lĩnh.

Ở Đế đô có không ít tàng long ngoại hử, giống Lan Bưu vậy, sau khi biết rõ thân phận của nhà họ Đường vẫn không coi trọng cậu ta, có thể thấy được hoặc Lan Bưu sinh ra sát tâm với cậu ta, hoặc thế lực anh ta lớn đến nỗi không thèm quan tâm nhà họ Đường là ai.

Nếu là cái trước cậu ta đương nhiên không lấy mạng nhỏ của mình ra nói đùa, dù sao có lúc cậu ta cũng sẽ làm chút chuyện nguy hiểm, để thả lỏng áp lực, nhưng kỳ thật sau cùng Hoắc Hi hoàn toàn không dám để cậu ta đi làm, đôi khi chẳng qua vì cậu ta muốn hưởng thụ khoái cảm bốc đồng, thuận tiện lại tìm cố mắng Hoắc Hi phun máu chó thôi, xem những thứ người hèn mọn như con kiến này phủ phục trước mặt mình, Bạch Minh Ngọc có một loại cảm giác sảng khoái siêu phàm.

Nhưng nếu thực gặp phải nguy hiểm, cậu ta vẫn không dám đi đổ, hiện giờ Hoắc Hi đã không còn tác dụng, nói không chừng tự thân gã còn khó bảo toàn, khẳng định cứu bản thân không nổi, nếu thực sự khiến ông

chủ Quan Lại Quyền Quý này sinh ra sát tâm, như Hoắc Hi nói anh ta có bối cảnh hắc đạo, Bạch Minh Ngọc thật sự sợ bọn họ sẽ tạo ra chuyện gì đó.

Còn là cái sau, nếu Lan Bưu hoàn toàn không sợ nhà họ Đường, cậu ta nháo cũng vô dụng, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, chẳng bằng tạm thời ứng phó qua loa cho xong, đợi sau khi bản thân thoát thân rồi sẽ trở lại nhà họ Đường tìm người nghĩ biện pháp.

Tuy hai anh em Bạch Minh Ngọc không phải thân sinh của nhà họ Đường, nhưng nhà họ Đường đối xử với bọn họ luôn không tệ, thậm chí ngoại trừ việc không cùng họ, trên dưới nhà họ Đường không hề xem bọn họ là người ngoài, cậu ta không tin nhà họ Đường biết cậu ta gặp khó khăn sẽ khoanh tay đứng nhìn! Tuy nhà họ Đường chỉ là y đạo thế gia [2], nhưng vừa lúc Lan Bưu cũng biết đó là giai cấp có đặc quyền ở Hoa Hạ xứng với cái tên ngự y, tuy một mình nhà họ Đường không nổi, nhưng quen biết cũng không ít, cậu ta không tin không hạ nổi Lan Bưu.

[2] y đạo thế gia: gia tộc làm nghề y

Nghĩ vậy, Bạch Minh Ngọc nhin xuống oán độc trong lòng, quyết định tạm thời nhẫn, đợi sau này sẽ trả thù, cậu ta gật đầu, tiếp nhận hợp đồng trong tay Lan Bưu, có người đã đưa bút đến, sau khi cậu ta ký tên mình, lập tức một người trẻ tuổi cầm mực đóng dấu tay, lúc này Lan Bưu mới thu hợp đồng về.

"Tin tôi, đây là quyết định sáng suốt đấy." Lan Bưu thờ dài nhìn hợp đồng, có chút tiếc nuối không thể giết chết Bạch Minh Ngọc, nhưng một khi đã ký hợp đồng này, cũng nắm giữ được Bạch Minh Ngọc trong lòng bàn tay, về sau muốn trút giận còn nhiều thời gian, nếu như cậu ta tưởng tượng sau ký hợp đồng còn có thể đổi ý, cái đó, chỉ một mình cậu ta nghĩ thế thôi!

Nghĩ vậy, Lan Bưu cười lạnh, thu hợp đồng xong cũng chẳng muốn chú ý đến Bạch Minh Ngọc nữa, trực tiếp phất tay: "Để cậu ta đi."

Ban đầu Bạch Minh Ngọc có chút không dám tin lỗi tai của chính mình, mãi đến khi mấy người trẻ tuổi kia để cậu ta rời đi, cậu ta có chút chật vật vùng vẫy ngồi thẳng người, thử đứng dậy lập tức rời đi, thấy không ai ngăn cản chính mình, cảm thấy thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời lại có chút âm trầm. Ông chủ Quan Lại Quyền Quý này không biết sơ sót hay gì, có thể để cậu ta chạy thậm chí ngay cả dặn dò dư thừa đều không có, trong lòng cậu ta cảm thấy có chút không thích hợp đồng thời mừng rỡ như điên, cũng bất chấp Lan Bưu có âm mưu gì, lúc này cậu ta chuẩn bị nhanh chóng về tìm nhà họ Đường hỗ trợ giải quyết sự tình, rồi sẽ trở lại tìm anh ta tính sổ!

Trong văn phòng mọi người thấy Bạch Minh Ngọc cuống quýt chạy ra ngoài, còn không thèm để ý đến Hoắc Hi, Lan Bưu cười hai tiếng: "Đến cậu rồi."

Tuy nhiên ngay từ đầu kỳ thật Hoắc Hi đã muốn kéo Bạch Minh Ngọc xuống nước, nhưng lúc này nhìn thấy cậu ta không hề nhớ chút tình nghĩa, không chút do dự xoay người rời đi, trong lòng vẫn phát lạnh như cũ.

Bản thân làm trâu làm ngựa phục vụ cậu ta nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng Bạch Minh Ngọc còn đối đãi với gã như thế, lần này gã vẫn bị Bạch Minh Ngọc liên lụy, hiện giờ Bạch Minh Ngọc tự chạy, lại vút gã ở đây, kết cục thế nào Hoắc Hi cũng không dám suy nghĩ nữa.

"Khụ, Lan gia muốn thu thập tôi thế nào, đều do tôi sai, nhưng nếu Lan gia giữ tôi lại, tôi sẽ nguyện ý làm việc cho Lan gia ngài." Tuy trong lòng phát trầm, nhưng Hoắc Hi cười gượng hai tiếng, vẫn chưa từ bỏ ý định muốn cầu tình. Tuy gã nói không buông tha, nhưng trong mắt lại lộ ra tuyệt

vọng, ngoài dự liệu, Lan Bưu không muốn chinh tâm tư gã, thấy gã chật vật hơn Bạch Minh Ngọc, Lan Bưu cho người thả gã ra, thản nhiên nói:

"Tôi biết cậu không được quyết định, tôi cho cậu thêm một cơ hội, nếu Bạch Minh Ngọc ký hợp đồng với công ty chúng tôi, cậu đã từng là người đại diện của cậu ta, cũng theo cậu ta tiếp đi, làm cho tốt, đừng khiến tôi thất vọng."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ác Mộng

Editor: Gà

Hoắc Hi quả thực có chút không dám tin tưởng vào tai mình, vốn nghĩ bản thân gã chết chắc rồi, không ngờ quanh co, quả nhiên liễu ám hoa minh hựu nhất thôn[1].

[1] liễu ám hoa minh hựu nhất thôn: chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Mãi đến khi Lan Bưu cho người cắt đứt dây trói của gã, một bên có người nhắc gã lên, gã còn chút mơ hồ, như đang nằm mơ, hai chân run rẩy, không có chút sức nào.

Lan Bưu 'phì' một tiếng nở nụ cười, trực tiếp dẫn người ra khỏi văn phòng. Tuy anh ta đi, để người bên trong, nhưng không sợ Hoắc Hi nghĩ ra quỷ kế gì, huống chi nếu Hoắc Hi có bản lĩnh trộm hợp đồng đi, nhưng anh ta có thể để Bạch Minh Ngọc ký một lần, đương nhiên có bản lĩnh để cậu ta ký lần hai, cho nên hoàn toàn không có ý đề phòng gã.

Chờ sau khi anh ta ra ngoài, lúc này Hoắc Hi mới run rẩy sờ tay chân mình, thấy không mất mát cái nào, cuối cùng mới nhịn không được quỳ rạp trên mặt đất khóc lên.

Bạch Minh Ngọc đi ra khỏi cao ốc văn phòng mới nhớ cậu ta đã quên mất Hoắc Hi còn trên lầu, nhưng cậu ta hoàn toàn không nghĩ sẽ quay lại cứu Hoắc Hi, vừa này cường thế của Lan Bưu khiến cậu ta sinh ra vài phần sợ hãi, thứ hai cậu ta đã ký một phần hợp đồng nên vội vã trở về tìm người

nhà họ Đường giúp mình giải quyết, thời khắc mấu chốt, cậu ta còn không kịp tự cứu mình, làm gì rảnh đi cứu Hoắc Hi?

Hơn nữa lần này Bạch Minh Ngọc bị bắt cóc, kỳ thật trong lòng cậu ta có chút oán hận Hoắc Hi bất tài, nếu Hoắc Hi đồng ý liều mạng, cậu ta không tin Hoắc Hi có thể không có biện pháp cứu được bản thân cậu ta. TV diễn rất nhiều, Bạch Minh Ngọc luôn tin tưởng nhân định thắng thiên, trong lòng cậu ta nén giận vì Hoắc Hi không liều chết cứu giúp, lúc này đương nhiên không thể đi cứu gã.

Trên người Bạch Minh Ngọc không có một cắc, cậu ta bị người ta theo đến Hawaii bắt trở về. Không một xu không nói, mà cả hành lý điện thoại cũng chưa kịp mang, đều để lại trong khách sạn Hawaii kia. Lần này trở về trên người trống rỗng, bên cạnh lại không có người sai vặt. Trong lúc này khiến cậu ta khó xử.

Lúc này ven đường không có điện thoại công cộng, trái lại có một buồng điện thoại, chỉ cần có tiền lẻ, cũng không phải không thể gọi điện thoại. Nhưng Bạch Minh Ngọc là đại minh tinh đã lâu, trên người có tiền cũng là tiền giá trị lớn chứ không phải tiền lẻ, sau khi có người đại diện cậu ta lại càng ít mang theo tiền bạc cũng không cần mang tiền cắc theo, dù sao mọi chuyện đều có người đại diện và trợ lý hỗ trợ.

Trên người cậu ta không có tiền, nếu có tiền, Bạch Minh Ngọc cũng không biết số điện thoại nhà họ Đường. Tính cách cậu ta luôn lạnh nhạt, không thích chủ động liên hệ với người khác, trừ việc nhớ rõ số điện thoại của anh trai sinh đôi ra, còn số điện thoại mọi người Hoắc Hi đều giúp cậu ta nhớ rõ. Khi cần thiết nhắc nhở cậu ta gọi một cú điện thoại ứng phó là được.

Dù sao Bạch Minh Ngọc là một diễn viên trời sinh. Từ nhỏ đã ăn chén cơm này. Thêm nữa từ nhỏ đến lớn bởi vì dáng vẻ cậu ta tuấn tú, lại không có cha mẹ, nên khiến người ta thương tiếc bao dung rất nhiều. Sau khi lớn

lên làm minh tinh thì có fan cứng chiều cậu ta như báu vật. Hầu như sẽ không ai tức giận với cậu ta.

Được người nâng niu đã lâu, lúc này lại bị Lan Bưu ép buộc. Bên người cái gì cũng không có khiến Bạch Minh Ngọc vô cùng nóng nảy hung hăng giơ chân đá thùng rác bên cạnh!

'Loảng xoảng' vang lên, lúc này đã là buổi tối, không đưa đến ánh mắt khác thường của người khác, ngược lại có xe taxi cho rằng cậu ta vẫy ngừng, tấp vào cạnh cậu ta.

Bạch Minh Ngọc vừa thấy đã có xe, đâu còn quản nhiều như vậy, vội vàng mở cửa xe ngồi xuống. Không khí nặng nề trong taxi làm cậu ta ghét bỏ nhú mày. Ghế da thấp kém khiến cậu ta không thể ngồi thoải mái, hận đến mức có thể không chạm vào bất kỳ chỗ nào.

Chân cậu ta cao quý như vương tử giẫm vào chỗ đã bị rất nhiều người giẫm qua, sắc mặt đã có chút thay đổi, vẻ mặt ghét bỏ.

"Đi núi Bắc Minh." Lạnh lùng nói địa điểm, lái xe phía trước vui mừng đáp ứng, xe bắt đầu chuyển động.

Tất cả chỗ đông tây nam bắc tại đế đô đều đã xây dựng rất nhiều nhà cửa, người càng có thân phận địa vị, hẳn sẽ không sống trong thành thị với nhịp sống quá mức nhanh như thế, không phải là nơi tốt để dựng nhà cửa.

Đứng đầu là đông nam, đều là nơi cho việc quân cơ chính khách và đại lão, còn tây bắc là nơi người phú quý sinh sống, muốn mua một căn phòng nhỏ, có thể nói muôn vàn khó khăn. Không có một chút quan hệ, dù có bưng một đồng tiền bạc đều không hẳn có thể mua được.

Mấu chốt là từ trung tâm thành phố lái xe qua đây, ít nhất hơn một giờ, lái xe cho rằng đêm nay bản thân gã đã tìm được một khách sộp, trong lòng vui vẻ. Người ở bốn nơi đông tây nam bắc này không phú thì quý, những

người này rất ít gọi taxi, nhưng khi ngồi vào rồi, sẽ không thiếu tiền boa, lái xe cho rằng đêm nay gặp may, trên đường bắt đầu tán gẫu với Bạch Minh Ngọc.

Bạch Minh Ngọc vốn ghét bỏ người như vậy, nếu như trước kia cậu ta không thèm quăng một ánh mắt cho lái xe như vậy, không ngờ đến bây giờ lưu lạc phải ngồi taxi, người như vậy cũng có tư cách nói chuyện với cậu ta. Cậu ta không nói không rằng, làm ngành lái xe này nhất định phải có một ánh mắt biết nhìn người, lúc này nhìn ra khách quý này xem thường gã, trong lòng thầm mắng một tiếng, mở radio nghe, không nói nữa.

"Tắt đi!" Nghe loại âm nhạc thấp kém này, Bạch Minh Ngọc không kiên nhẫn nhíu mày, khiển trách một câu, lái xe nhin tức giận, vừa định bời cười hai câu, từ trong kính chiếu hậu đã thấy Bạch Minh Ngọc nhắm hai mắt lại, trong lòng thầm mắng vài câu, lúc này mới nhin lại nhin, tự nói bản thân không thể đắc tội quý nhân, tắt đài đi.

Xe một đường rời khỏi trung tâm thành phố lên cầu vượt chạy thẳng đến phía bắc, bóng dáng biến trong ánh đèn neon.

Tương tự với tâm trạng không vui của Bạch Minh Ngọc, chính là Ninh Vân Hoan hiếm khi được Lan Lăng Yến buông tha, nhưng nửa đêm gặp ác mộng.

Gần đây không biết bản thân làm chuyện gì tốt, dường như Lan Lăng Yến không giận cô nữa, cũng không giống như trước mặc kệ cô có nguyện ý không, đại gia anh muốn sẽ lập tức trực tiếp giữ cô trên giường, hai ngày này rất không dễ dàng để cô nghỉ ngơi, tuy nhiên không biết có phải gần đây liên tiếp gặp được người đáng ghét không, hai ngày nay cô nằm mơ ác mộng, nếu không mơ thấy kiếp trước bị Ninh Vân Thành tát, thì sẽ mơ thấy Đông Phương Ngạo Thế chinh cô đủ kiểu, nhưng mỗi lần tỉnh mộng đều thấy bản thân đang nằm trên bàn thí nghiệm, toàn thân trần truồng.

Thân thể lớn lớn nhỏ nhỏ bị thủng lỗ chỗ. Bên trong cảm ớn lạnh, toàn thân đau như bị sôi lên, cơ thể như ngâm vào trong chất lỏng gì đó, lạnh như băng.

Lan Lăng Yến bắn chết những người vô dụng rồi mỉm cười, môi và ánh mắt lạnh như băng khiến cô cảm nhận được một luồng khí lạnh chạy từ lòng bàn chân truyền vào trong lòng. Bàn tay thon dài trắng nõn tao nhã kia dường như chỉ biết cầm rượu đỏ, đánh đàn dương cầm, nhưng khi đó lại giết người với cự ly gần, máu tươi bắn đầy người. Anh chậm rãi cầm khăn lau vết máu, máu tươi bùng ra như mưa bụi, khiến Ninh Vân Hoan không nhìn được hét lên một tiếng.

"Sao vậy?" Trong mộng cô thét chói tai, nhưng kỳ thật thân thể chỉ ngổn ngang run rẩy, tựa như rơi xuống từ đỉnh núi, thân thể mất trọng lượng. Lan Lăng Yến ôm cô, vốn vô cùng thính ngủ, lập tức mở mắt, cô gái trong lòng như được vớt lên từ trong nước. Tuy không mặc đồ ngủ, nhưng trước ngực và sau lưng đều đã ẩm ướt rồi.

Ninh Vân Hoan miệng đắng lưỡi khô mở mắt ra. Khoang miệng sưng phồng lên, toàn thân nóng đến khó chịu, đại não như có người gõ bên trong. Cô nhìn không nổi rên rỉ thành tiếng.

Lan Lăng Yến xoay người ngồi dậy, nhanh chóng mở đèn tường. Sợi tóc hỗn độn xõa trên gối, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một ít tóc vụn dính sát vào trên gò má cô, mí mắt nhắm chặt, nhờ nhu ánh sáng hòa, có thể nhìn thấy mạch máu tái xanh.

Người trong lòng có chút không thích hợp, Lan Lăng Yến kéo chăn cô ra, quyết gọi điện thoại cho Lan Tứ tìm bác sĩ đến.

Ninh Vân Hoan phát sốt rồi. Tuy bình thường cô không khỏe mạnh mấy, nhưng những năm gần đây thân thể vẫn được điều dưỡng, cảm mạo

phát sốt vẫn rất ít, nhưng cứ vào tháng năm không lạnh, không nóng sẽ dễ bị cảm.

Lần này cảm mạo vô cùng nghiêm trọng, không những nghẹt mũi ngay cả đầu cũng đau, nửa đêm có lúc Ninh Vân Hoan lạnh run cầm cập, một lúc toàn thân lại nóng ứa mồ hôi, về sau mơ màng ngủ mới cảm thấy dễ chịu một chút, tỉnh lại sắc trời đã sáng rồi. Cô đã không còn truyền nước biển, nhưng trên mu bàn tay vẫn còn một lỗ kim, lúc này đã bớt nóng, nhưng người vẫn mềm, không có sức lực.

Lúc mở mắt thì cửa phòng đã bị người mở ra, người giúp việc muốn vào nhất định sẽ gõ cửa hoặc gọi điện thoại thông báo trước, bây giờ có người trực tiếp đẩy cửa vào, bóng dáng cao lớn của Lan Lăng Yến xuất hiện ở cửa, xuyên qua cửa phòng thủy tinh, Lan Lăng Yến thấy cô cử động đầu, đôi mắt đen láy trong suốt trên gương mặt trắng bệch.

Tướng ngủ cô không tốt, hiện tại đã ôm chăn quấn thành một đoàn, đã lăn đến cạnh giường, tóc rơi vãi tại mép giường, trong nháy mắt chạm đến lòng người.

"Tỉnh rồi?" Lan Lăng Yến đẩy cửa thủy tinh tiến vào, gian phòng ngủ của hai người trừ cửa phòng và bồn rửa tay bằng kính ra, bên trái là WC và phòng thay quần áo, một mảng kính thủy tinh trong suốt lớn ngăn cách phòng thay quần áo và bồn rửa tay với phòng ngủ.

Trừ cửa sổ lớn sát đất cạnh giường ra, phía nam cũng có hai cánh cửa sổ, ánh sáng trong phòng sung túc sáng ngời, đuổi đi vài phần tối tăm, nhiều hơn vài phần yên lặng.

Ninh Vân Hoan gật đầu, nhìn Lan Lăng Yến cầm một cái mâm nhỏ trong tay, phía trên vẫn bốc lên hơi nóng, bao tử nhất thời kêu lên 'ọt ọt'.

Lúc này cô là bệnh nhân, bức màn màu vàng nhạt ở cửa sổ sát đất khe hở, nhưng hai cánh cửa sổ phía nam vì thông gió thông khí, nên đều đã mở

ra hơn một nửa, ánh mặt trời vẩy vào trong xem ra cũng không còn sớm, lúc này nói không chừng đã giữa trưa, vài năm nay cô cực kỳ chú ý thói quen sinh hoạt, nếu buổi sáng không ăn, đến giữa trưa nhất định sẽ đói, khi này không biết vì sao khó chịu, hiện tại vừa thấy Lan Lăng Yến bưng bát, Ninh Vân Hoan lập tức cảm thấy đói.

Lan Lăng Yến chỉ bưng một bát cháo thôi, nhìn qua khá thanh đạm, nhưng bên trong lại rất khác, mùi thơm xông vào mũi, bên trong mang theo hương dược liệu nhàn nhạt, hẳn dùng nước canh để ninh, thêm một chút dầu thực vật rồi nấu nhừ.

Như vậy cháo nấu xong sẽ loãng, nhưng kì thực hương vị cực kì ngon, hơn nữa dùng nước canh hầm cháo vốn gạo hơi chút thanh sáp, mùi thơm càng rõ, người cảm mạo không có khẩu vị gì vừa lúc thích hợp ăn cháo như vậy.

Hắn đã nấu được một lúc, nhiệt độ chắc không quá nóng, cũng không đến mức nguội lạnh khiến người ta ăn không thoải mái, nhiệt độ vừa ăn, một bát cháo làm Ninh Vân Hoan cảm thấy tinh thần đã tỉnh táo vài phần.

Đặt bát sang bên cạnh, Lan Lăng Yến rút tờ giấy lau mặt thay cô lau miệng, lúc này mới lơ đãng đặt câu hỏi: "Tối qua gặp ác mộng sao? Mơ thấy anh làm gì em rồi. Vẫn muốn anh không cần qua đây sao?"

May mà đã ăn xong rồi, nếu không Ninh Vân Hoan sẽ phun ra hết, cô ngây ngốc ngửa đầu nhìn chăm chăm Lan Lăng Yến, đã thấy vẻ mặt anh giãn ra, hoàn toàn nhìn không ra biểu hiện gì.

"Em..." Cô gặp ác mộng, trở lại kiếp trước, bởi vì đời trước chết trên tay Lan Lăng Yến, nên có một nỗi sợ hãi thâm căn cố đế với anh. Nhưng hai người ở cùng một chỗ lâu như vậy, theo lý mà nói Ninh Vân Hoan có thể khống chế được bản thân mình, nhưng khi mới trùng sinh trở về, ác mộng của cô cũng không nghiêm trọng như bây giờ, cô không biết sao bản

thân có thể kêu to thành tiếng, nhưng lúc này dưới ánh mắt Lan Lăng Yến, cô lại không nói ra lời.

Tuy trước kia Lan Lăng Yến cảm thấy Ninh Vân Hoan dường như có điều giấu anh, nhưng anh biết đục tọc bất đạt, cho nên sau lưng bản thân anh tự tra xét. Nhưng chưa bao giờ thật sự hỏi cô. Tuy nhiên, dù tra thế nào, anh đều tra ra kết quả Ninh Vân Hoan từ trước đến nay đều không có chỗ nào kỳ lạ cả. Từ khi sinh ra cô là một cô gái dịu dàng nghe lời, không trải qua đen, theo lý mà nói ngay cả tên cô nờ trong để đồ cũng không thể biết mặt mũi. Rất kỳ lạ khi cô biết anh họ gì, mà còn đứng thứ chín trong nhà.

Hơn nữa cô có loại sợ hãi và căm thù đối với Cố Doanh Tích. Nhưng tra tiếp, từ trước đến nay người phụ nữ họ Cố chưa từng quen cô, nhưng kỳ lạ, dường như cô không cảm thấy ngoài ý muốn đối với chuyện tình cảm giữa Ninh Vân Thành và Cố Doanh Tích, thái độ đối với Ninh Vân Thành cũng bắt đầu thay đổi khi Ninh Vân Thành trở về từ nước Anh, ở giữa không có bất cứ điều gì ngoài ý muốn xảy ra, giữa cô, Ninh Vân Thành và Cố Doanh Tích, cũng không có mâu thuẫn nào.

Nếu không tin tưởng trực giác của bản thân chưa bao giờ sai lầm, chỉ sợ Lan Lăng Yến sẽ hoài nghi bản thân nghĩ quá nhiều rồi!

Nhưng tối hôm qua cô gái này phát sốt, miệng vẫn nói bảo anh không cần qua đây, anh gọi lão Đường qua giúp cô bắt mạch, lại kiếm thêm vài bác sĩ danh tiếng đến giúp cô kiểm tra thân thể, cô vẫn kêu to muốn anh buông tha cô, không cần giết cô.

Lan Lăng Yến không để ý ánh mắt người khác, nhưng từ trong lời nói của cô nghe được cô sợ hãi anh đến như vậy, thậm chí sợ anh sẽ giết cô, trong lòng Lan Lăng Yến trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Anh không biết vì sao Ninh Vân Hoan kết luận anh muốn giết cô, Lan Lăng Yến từng có thời gian phản nghịch, cũng từng giết người không chớp mắt, càng thêm đùa

giống với mạng người, nhìn ai không vừa mắt lập tức động sát tâm, nhưng chỉ riêng đối với cô gái này, ban đầu anh có chút nghi hoặc khi đó từng nghĩ muốn bóp chết nhân tố khó xác định này từ trong trứng nước, nhưng sau khi thực sự trở thành người phụ nữ của anh, thì anh chưa bao giờ sinh ra tâm tư như vậy.

Nâng cô trong lòng bàn tay, chỉ cần người có ánh mắt thì có thể nhìn ra được, người ngoài đều có thể rõ ràng cô quan trọng với anh nhường nào, nhưng chỉ riêng Ninh Vân Hoan lại sợ hãi anh đến mức đó. Trước kia đủ loại nghi hoặc trào lên trong lòng, trong lòng Lan Lăng Yến sinh ra một cảm giác quý dị, rất nhiều ý nghĩ kỳ quái xuất hiện, nhưng anh thật sự không biết trừ trường hợp không thể tưởng tượng ra đó, có phương pháp nào có thể giải thích được không.

Trước kia Ninh Vân Hoan chưa từng gặp anh, nhưng lần đầu tiên cô nhìn thấy anh thì rất sợ hãi, ở thành phố anh không hề phách lối, đối với xuất thân của Lan Lăng Yến mà nói, phách lối không phải chuyện tốt với anh, thậm chí hành trình anh trở lại để đô vô cùng bí ẩn, rất nhiều quan lại quyền quý cũng không biết thân phận chân chính của anh, nhưng cô biết, cô không những biết anh họ Lan, hình như cô còn biết rất nhiều chuyện nữa.

Lúc ấy lần đầu tiên gặp mặt Lan Lăng Yến lại vẫn từng vì nghĩ cô biết sợ anh nên khen cô thông minh, nhưng hôm nay Ninh Vân Hoan phát sốt thốt ra câu nói kia, không khỏi khiến anh hồi tưởng lại có phải từng bắt cóc cô hoặc từng nghĩ đến giết cô không.

Nếu Lan Lăng Yến muốn tranh đoạt vị trí người thừa kế, chỉ trông cậy vào một ít tiểu xảo diễn trò vĩnh viễn không thể, nhà họ Lan còn nhiều anh chị em muốn xử lý anh, nếu anh không thể mau chóng lớn mạnh, nhất định chỉ có thể trở thành đá đặt chân của người ta mà thôi, mà nhà họ Lan là hắc đạo thế gia, nhiều năm qua Lan Lăng Yên vì nhanh chóng tích lũy tài phú, cũng từng diễn một ít trò không thể lộ ra ngoài ánh sáng, khi đó bên cạnh

anh cũng không có bao nhiêu người, từng thế hệ sau của Lan thị trước mười hai tuổi đều được gia tộc phái người tận tâm dạy bảo, sau mười hai tuổi thì phải dựa vào bản lĩnh riêng.

Thời niên thiếu khi Lan Lăng Yến rời khỏi nhà họ Lan, bên người chỉ có 1000 Đô-la ba Lan cho, và một người đã theo phục vụ anh từ nhỏ đến lớn, và một vệ sĩ trung thành liều chết mà thôi. Thứ đầu tiên anh kinh doanh, chính là kinh doanh mạng người.

Anh lợi dụng thân phận đen của mình, dùng 1000 Đô-la để buôn lậu, ban đầu là bắt cóc, lúc đầu chỉ bắt cóc những nhà nhị đại, để giấu kín hành tung, cũng từng giết người diệt khẩu, khi đó có căng thẳng, nhưng càng về sau giết người càng lạnh nhạt đến mức cũng không nháy nữa, anh chỉ dùng thời gian cực ngắn như vậy.

Dựa vào bắt cóc anh tích lũy được tài phú với giá trên trời, nhưng trong đó thương tổn người giết người chính anh đều đã không nhớ rõ, về sau người bị bắt trừ cao nhất phú hào hoặc chính khách anh còn có thể ghi lại, thời niên thiếu chỉ bắt những người tầm thường, anh đã có chút nhớ không rõ, đã giết quá nhiều người, cũng không phải mỗi một gương mặt anh đều có thể nhớ rõ. Không giống nhiều người sau khi tay dính máu đều hoảng sợ đến mức thậm chí không ngủ được, dường như trời sinh Lan Lăng Yến phải sống để ăn chén cơm trong bóng đêm này, sau khi giết người hoàn toàn không có tâm lý trách nhiệm, đương nhiên cũng không thể kí mỗi một món nợ vào lòng.

Ngay từ đầu anh từng hoài nghi có phải năm đó Ninh Vân Hoan từng bị anh bắt không, lúc anh bắt đầu sinh ra hứng thú với Ninh Vân Hoan, anh đã điều tra qua, nhưng cô gái này thật sự quá đơn giản, đơn giản đến gần như trong suốt, cô không bị bắt cóc, mặc dù nhà họ Ninh có chút tiền bạc, nhưng có rất nhiều quý nhân phú hào như thế trong đế đô, nhà họ Ninh thật sự không đáng để mắt, anh không tin bản thân không điều tra ra, cũng tin tưởng ánh mắt mình, nhà họ Ninh thật sự không có gì béo bở, so sánh với

những vụ anh có thể vớ vét tài sản đến một triệu, nhà họ Ninh hoàn toàn không thể là mục tiêu của anh.

Trừ khi cô đã từng bị anh bắt cóc, một ý nghĩ hoang đường lập tức nảy sinh trong lòng Lan Lăng Yến. Hoặc Ninh Vân Hoan từng bị anh bắt, hoặc từng là người bị giết. Có lẽ cô đã từng bị anh bắt, và cũng từng bị giết.

Trước đó anh đã nói đời này đã điều tra ra tất cả những chuyện lớn nhỏ của Ninh Vân Hoan, nhưng sau đó giả sử như, anh suy đoán có khả năng mọi chuyện không phải xảy ra ở đời này.

Tuy cách nghĩ này hoang đường hơn so với việc anh sẽ bắt cóc Ninh Vân Hoan vì tiền tài, nhưng không biết vì cái gì, sau khi kết hợp với suy đoán trước kia một phen, loại chuyện hoang đường nhất lại biến thành có khả năng nhất.

Việc này tựa như dệt thành một tấm lưới chặt, che đậy chặt chẽ trái tim Lan Lăng Yến, anh vốn cho rằng bản thân có thể nhìn được, có thể tìm thời cơ thích hợp đạt được đáp án thỏa mãn, nhưng không biết vì điều gì, lúc này lại khẩn cấp muốn biết đáp án, nếu điều anh đoán là thật, nếu thật sự có đời trước, cô gái này có lẽ không ở cùng anh, nhưng vẫn chết trong tay anh, sinh mệnh của cô vẫn có quan hệ với anh, loại cảm giác này khiến huyết dịch toàn thân anh đều sôi trào lên.

"Lần đầu tiên gặp mặt em rất sợ anh, biết anh họ Lan, cũng biết anh thứ chín." Ninh Vân Hoan biết những thứ phổ thông này là bình thường, nhưng đối với nhà họ Lan thì không bình thường, đương nhiên Lan Lăng Yến bác bỏ khả năng trước kia cô từng sinh hoạt ở nhà họ Lan, cô biết anh có chút thế lực ở đế đô. Nhà họ Lâm không chân chính nổi trên mặt nước, nhưng cô lại không biết bọn họ là người một nhà. Trường hợp này chỉ có thể phát sinh với người có hiểu biết đơn giản về anh, hoặc từng xuất hiện cùng anh một khoảng thời gian gần mới có thể giải thích được, nhưng

khoảng thời gian ngắn đó có khả năng là cô từng bị anh bắt cóc, cũng có khả năng là những nguyên nhân khác.

Rằng Ninh Vân Hoan bắt đầu va vào nhau 'lạch cạch', ánh mắt cô lộ ra vẻ sợ hãi, vừa mới nếm qua một chén cháo nóng nhưng ấm áp trên thân thể càng ngày càng lạnh đi theo lời nói của Lan Lăng Yến.

Cô cố gắng muốn co thân thể lại, vùi đầu giữa đầu gối, dường như chỉ có như vậy, sẽ không tận mắt thấy mặt anh, như vậy sợ hãi sẽ tiêu biến không nhấn chìm cô. Cô co người thành một cục, tận lực đưa tay chân gặt gao ôm người, hận không thể càng lui càng nhỏ, dường như chỉ có vậy Lan Lăng Yến sẽ không phát hiện ra cô, dường như chỉ như vậy cô mới có thể có cảm giác an toàn.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Đoán Trúng

Editor: Gà

Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, cảm giác thân thể run run một lúc, mới dừng một chút, hai tay nhẹ nhàng nâng đầu cô lên. Ngón tay thon dài vuốt cằm cô một hồi, mới nâng mặt cô.

"Anh họ Lan, có một số người biết điều này, không lạ gì, nhưng anh rất tò mò, vì sao em biết được?" Lan Lăng Yến nhìn thấy ánh mắt cô kinh hoàng, đôi mắt ướt át lộ ra sợ hãi làm nổi bật con người đen lầy, vì cực kỳ sợ hãi, nên đôi mắt kia đã phát run, xem ra rất đáng thương tội nghiệp. Đồng tử cô không thu nhỏ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, môi không có chút huyết sắc nào, hiện ra vài phần thê lương.

Trong nháy mắt cảm cô bị cố định, ánh mắt Lan Lăng Yến co rút lại, muốn thu bàn tay đang nắm cổ tay cô, nhưng trong nháy mắt anh khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh, không những không thu tay lại, ngược lại tăng thêm sức, bình tĩnh nhìn cô: "Còn người phụ nữ họ Cố kia anh cũng rất tò mò, trước kia em và ả ta chưa từng quen biết, nhưng sao lại căm thù ả như vậy, ả và Ninh Vân Thành quen nhau nhưng em không hề bất ngờ, thậm chí dường như đã sớm biết chuyện này. Long Minh cha con Đông Phương Long và có lẽ rất nhiều người trong Hoa Hạ nhất định em không thể biết, nhưng có vẻ em không hề xa lạ gì với bọn họ, không hề kinh ngạc về tính cách của Đông Phương Ngạo Thế."

Đủ loại chuyện đan thành một tấm lưới lớn không nhìn thấy, tò mò bao chặt Lan Lăng Yến. Anh vốn không nghĩ sẽ ép cô, anh thật sự không

muốn nhìn thấy biểu tình khó xử của cô, anh không phải người vô tâm. Suy nghĩ đến sự sợ hãi của cô lúc đó, bản thân đã muốn từ bỏ việc ép hỏi cô.

Lan Lăng Yến một mực chờ cô chủ động nói cho mình, nhưng anh kiên nhẫn hơn hai năm, cô không những không muốn chủ động nói với anh. Trái lại càng tránh anh như rắn rết, nếu không phải tối hôm qua cô biểu hiện nỗi sợ hãi trong lòng ra khiến anh lạnh cả người, anh thật không nỡ ép cô, nếu so với việc cô không muốn nói thì bản thân lại càng không muốn nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của cô.

Ninh Vân Hoan yên lặng nghe, không lên tiếng, thân thể cô cứng ngắt co lại, biểu hiện bình tĩnh đến gần như vô cảm, ánh mắt kia tối đen không có chút ánh sáng, nếu thân thể cô không đang run rẩy, chỉ sợ Lan Lăng Yến nghĩ cô hoàn toàn không nghe được lời anh vừa nói.

Cô không nói chuyện, Lan Lăng Yến có rất nhiều biện pháp, anh không vội vã nhiều lời. Bức cung như thế này nên chú ý thời điểm và phương pháp. Phải biết rằng người nói nhiều lúc này đa phần đều vì chột dạ. Anh vừa nói đó chỉ vì muốn phá tan phòng bị của Ninh Vân Hoan, anh không muốn đối mặt với cảm giác không nắm rõ bất cứ thứ gì, rất hư vô. Chưa nắm giữ được toàn bộ trong bàn tay anh, cô gái trước mắt này có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Đến tình trạng hiện giờ, Lan Lăng Yến mới biết sau khi quen cô cái loại bản năng muốn khẩn cấp bắt được cô là cảm giác gì, cho dù anh tự tin mười phần, cho rằng Ninh Vân Hoan không thể dễ dàng thoát khỏi anh, nhưng anh vẫn gấn trên người cô đủ loại thiết bị tìm kiếm, cho dù biết cô không thể chạy mất, nhưng cảm giác không chắc chắn vẫn tồn tại, cho đến bây giờ rốt cuộc thiếu kiên nhẫn mới hỏi cô, Lan Lăng Yến mới biết được cảm giác muốn bắt được đó là gì.

"Nếu..." Hai người không nói gì một lúc lâu, Lan Lăng Yến thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, Ninh Vân Hoan vốn bắt đầu bình tĩnh, nhưng về sau

lại bị anh nhìn đến mức da đầu run lên, mỗi tế bào trên khuôn mặt đều không ngừng run rẩy, cô muốn cúi đầu tránh cái nhìn của Lan Lăng Yển, ánh mắt này cứ như cô bị người ta mỗ xẻ đặt ngòì trước mặt anh, nhưng cảm cô bị người giữ trong tay, hoàn toàn trốn không thoát.

Tựa như kiếp trước, kiếp này bất luận quá trình như thế nào, kết quả đều rơi vào tay người này.

Trong mắt Ninh Vân Hoan xuất hiện nước mắt, thời niên thiếu cô cũng từng có mộng tưởng thiếu nữ, nhưng cuộc sống tát cô một bạt tay. Trước kia cô đang sống sung sướng, tương lai sáng lạn lại xuyên đến thế giới này, thậm chí cô chưa từng cảm nhận được sự thống khổ của cái chết, đối với cái chết chỉ có bản năng sợ hãi nhưng chưa hề thật sự trải qua nỗi sợ hãi đó, nhưng tất cả những thứ đó đều do Lan Lăng Yển ban cho cô, mỗi ngày trần truồng trong phòng thí nghiệm, cuộc sống bị người xem như chuột bạch, cô từng sống hơn một tháng, mỗi ngày trừ bỏ thay đổi phòng thí nghiệm rồi lại bị làm thí nghiệm, còn có đủ loại hành hạ khác.

Trong quá trình đó thuốc thí nghiệm cổ quái gì đều đã phát sinh, đời trước vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, kết quả của cái chết không chỉ có sợ hãi và sợ hãi, hơn nữa càng thêm khuất nhục.

Tuy người khởi xướng là thánh mẫu 'kỳ đại đơn thuần' Cố Doanh Tích kia, nhưng hung thủ chân chính lại là Lan Lăng Yển. Nếu Cố Doanh Tích là người mang đến cho cô cảm giác không thích, thì Lan Lăng Yển là một cây đao, lưỡi đao bén ngọt khiến cô thường xuyên giết mình tỉnh lại từ trong mộng.

Hai người ở chung hơn hai năm, tuy đã sinh một con trai, nhưng cô vẫn bất an, sau khi biết Lan Lăng Yển có cảm tình với cô, cô vẫn sợ hãi. Nhìn người đàn ông này nở nụ cười giết người không chớp mắt, loại sợ hãi này đã thấm sâu vào lòng cô, bình thường không xuất hiện, nhưng vẫn đang đợi cơ hội chui từ dưới đất lên, như một hạt giống, nếu đêm qua cô không

phát sốt, hạt giống kia không nghe lời mơ hồ nẩy mầm lên, kỳ thật cô có thể nhìn được, cô có thể tiếp tục nhẫn nại.

Sống đã hai đời như thế, cô không có bản lĩnh nghịch thiên gì, chỉ học được ngoan ngoãn nhẫn nại thôi.

Nhưng sự êm đẹp đó, một khi bị người xé mở tầng nguy trang kia ra, Ninh Vân Hoan bỗng nhiên phát hiện bản thân không muốn nhìn nữa. Đời trước cô sống buồn bực chết đầy khuất nhục, đời này trùng sinh trở về, tuy hình như tạm thời thay đổi rất nhiều, nhưng ba Ninh mẹ Ninh vẫn không phòng bị Ninh Vân Thành, đàn ông của nữ chủ Cố Doanh Tích xuất hiện một người tiếp một người, vừa sinh bệnh lại thêm lúc này Lan Lăng Yến bức bách, khiến Ninh Vân Hoan sinh ra một loại cảm giác cam chịu:

"Nếu tôi nói, tôi biết hết?" Tuy biết Lan Cửu không phải người dễ chọc, nhưng lúc này tâm lý đã tan vỡ Ninh Vân Hoan vẫn ngẩng đầu hỏi:

"Tôi biết anh tên gì, tôi cũng biết vì sao tôi ghét Cố Doanh Tích. Tôi sợ anh, anh không phải là người tốt, anh giết người không chớp mắt, anh còn có cái phòng thí nghiệm kia nữa." Cô càng nói càng kích động. Dường như đã gặp phải cảnh ngộ như đời trước, khiến tay chân cô đều đã bắt đầu lạnh rồi, cố gắng ôm chặt thân thể, càng thêm run rẩy: "Tôi chỉ muốn sống sót thôi. Nhưng anh..."

Nguyện vọng của cô chưa hề thay đổi, cho đến nay sau khi trùng sinh làm mọi thứ đều chỉ vì sống sót mà thôi, nhưng Lan Lăng Yến vẫn ép cô, phía trên có hào quang nữ chủ trói chặt cô, lúc này toàn thân đều không thể an ổn rồi, Ninh Vân Hoan vốn không phải người có bao nhiêu tâm kế, chỉ vì cuộc sống đã dạy cô phải biết khôn, va chạm quá mức mới khiến cô hiểu rõ rất nhiều đạo lý.

"Anh như thế nào?" Lan Lăng Yến thản nhiên hỏi, thấy lúc này sắc mặt cô trắng bệch run rẩy nói không nên lời. Cô không phải cố kỵ nên

không nói, mà vì bây giờ cực kỳ lo sợ mới nói không ra lời. Dựa theo lời Ninh Vân Hoan nói thì anh lại chắc chắn vài phần, lúc này ánh mắt Lan Lăng Yến hơi nheo lại, trái tim ngừng một nhịp, nhạy cảm bắt được một số từ quan trọng 'sống sót', 'phòng thí nghiệm', 'giết người không chớp mắt'.

Ninh Vân Hoan hận anh anh biết, anh cũng không yếu ớt như trong tưởng tượng của người bình thường. Mặc kệ cô gái này có sợ anh hay không, cho rằng có phải người tốt không, Lan Lăng Yến hoàn toàn không nghĩ phải làm người tốt gì đó, cho nên đương nhiên xem nhẹ lên án của cô, ngược lại hỏi: "Em biết anh có phòng thí nghiệm." Nói xong, anh lại dừng cảm phỏng đoán: "Em đã vào rồi."

Lời này anh khẳng định không phải nghi vấn, hai mắt Ninh Vân Hoan dầm lệ, cắn hận trừng mắt nhìn anh, không lên tiếng. Lan Lăng Yến phát hiện sự tình càng ngày càng thú vị, anh khẳng định Ninh Vân Hoan chưa từng đến phòng thí nghiệm kia của bản thân, nơi đó không phải chỗ tốt gì, có thể đi vào trừ bỏ nhân viên nghiên cứu, hoàn toàn không xuất đầu lộ diện ra, chuyện này vô cùng bí mật, dù sao bản thân anh không phải là người gì tốt, đôi khi khó tránh việc lấy người sống làm thuốc thí nghiệm, nếu tin tức này truyền ra ngoài, chỉ sợ đa phần người trên thế giới đều nhìn anh không vừa mắt.

Trừ ba Lan mơ hồ biết một ít, chuyện này ngay cả Lâm Mẫn cũng không biết, Lan Lăng Yến không hiểu làm sao Ninh Vân Hoan biết chuyện này, mà cô còn vào rồi. Giả sử cô thật sự vào rồi, hiện giờ cô sợ anh thành dạng này, lấy thân phận gì để vào, đương nhiên không cần nhiều lời. Nhưng Lan Lăng Yến hoàn toàn chưa từng bắt cô vào, toàn bộ việc này chỉ có thể giải thích bản thân càng ngày càng đến gần sự thật rồi. Tốt.

Cô gái này thật sự đã vào, lấy thân phận gì tiến vào phòng thí nghiệm, trong lòng anh đương nhiên rõ ràng, nói cách khác, có thể cô từng chết trong tay mình. Ý niệm như một loại dược dược tiêm vào huyết quản anh, khiến cả người anh đều đã sôi trào lên, ánh mắt như chim ưng chặt chẽ tập

trung nhìn mặt Ninh Vân Hoan, không dấu vết tiếp sát cô: "Chết trong phòng thí nghiệm của anh?"

Thân thể Ninh Vân Hoan như bị điện giật khẽ run rẩy, trong lòng Lan Lăng Yển nhất thời hiểu rõ. Đoán là một chuyện, nhưng khi biết được chân tướng, trong lòng anh vẫn rất kinh ngạc xen lẫn vui mừng. Quả thật không thể tưởng tượng được, nếu cô đã từng chết một lần, như thế những điểm không hợp lý trước kia, bản thân đều có thể nghĩ thông suốt rồi.

Nguyên nhân kiếp trước cô ở trong phòng thí nghiệm của anh, như thế cô biết anh họ Lan, biết rõ anh thứ chín, cũng không phải việc gì khó, cô căm thù và kiên kỵ người phụ nữ họ Cố kia, Lan Lăng Yển cũng đoán được lúc đó cô và họ Cố kia đã xảy ra chuyện gì, cô biết Long Minh, cũng biết rõ thân phận của cha con Đông Phương Long, toàn bộ chỉ có thể giải thích những người này từng liên quan đến cô.

Trong mắt Lan Cửu một mảnh âm trầm, tuy biết có khả năng trước kia Ninh Vân Hoan chết trong tay anh, trước kia bà xã và anh không phải không có vấn đề, giữa hai người ít nhiều vẫn tồn tại một liên hệ như vậy, điều này khiến anh thật cao hứng, sau khi biết rõ toàn bộ, Ninh Vân Hoan sợ hãi và né tránh, phòng bị anh, anh đương nhiên cũng hiểu được, khi không biết lý do chỉ cảm thấy khó xuống tay, nhưng giờ đã biết nguyên do, trong lòng Lan Lăng Yển chỉ có thỏa mãn và thương tiếc cô mà thôi.

"Bảo bối ngoan." Lan Lăng Yển ôm chặt cô vào lòng, hôn trán đầy mồ hôi của cô, lại hôn lên mi mắt đầm nước, người trong lòng còn muốn vùng vẫy, nhưng cánh tay Lan Lăng Yển càng ôm càng chặt, sau cùng Ninh Vân Hoan không giãy dựa nữa, nở nụ cười sâu xa: "Tôi chết trong phòng thí nghiệm, sau đó sống lại, vào lúc trước khi học đại học."

Không nghĩ đến mới trở về chưa đến vài ngày, lại bị khắc tinh Lan Lăng Yển nhìn trúng nên Cố Doanh Tích cực kì hâm mộ cô, nhưng đối với loại may mắn này, Ninh Vân Hoan thật sự cười không nổi: "Tôi rất sợ anh,

tôi không muốn ở cùng với anh, tôi chỉ muốn có một công việc tốt, không muốn rơi vào kết cục như trước." Cô muốn thay đổi kiếp nuôi trước kia, muốn sống như một người bình thường, kết hôn sinh con mà trước khi xuyên qua không thực hiện được, đời sau thì khát vọng vừa mới sinh ra đã héo tàn, trái lại đời này ước nguyện được đền bù rồi, nhưng đối tượng là người cô e sợ tránh còn không kịp.

"Em còn sống, không ai muốn lấy mạng em nữa, nhưng không thể không ở với anh, cũng không được sợ anh." Lan Lăng Yến thấy biểu tình cô suy yếu, mặt xám như tro, khẽ nói làm cô tùy thời có thể tan vỡ, anh càng ôm cô chặt hơn nữa, cầm hai tay đã nắm thành quả đấm của cô, không cần tốn nhiều sức đã tách bàn tay cô ra. Mười ngón tay đan xen với cô. Lần nữa áp cô trở về chỗ: "Trên thực tế, trước kia không được ở cùng em, thật sự rất tiếc nuôi." Lan Lăng Yến nói đến đây, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng đáng tiếc. Mà nhíu lại: "Nhưng Hoan Hoan, anh thật sự rất vui, em chết trong tay anh mà." So với việc cô bình an còn sống, sau đó gả cho người khác, chuyện như vậy đối với anh mà nói, thà để cô gái này chết trong tay anh đi, khiến trong lòng anh thoải mái hơn.

Ninh Vân Hoan không ngờ anh sẽ nói vậy, giết chết cô mà anh nói ra thiên kinh địa nghĩa như vậy, trước đó không phải có cảm tình với cô sao? Quả nhiên là Lan Lăng Yến, yêu cô nên muốn giết chết cô ư? Xem ra trước đây cô yên tâm quá sớm rồi, cho rằng bản thân ở cùng với anh thì cuộc đời sẽ không còn nỗi lo về sau, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan nghe anh nói anh rất vui khi anh giết chết cô, nhưng cô thì không vui nổi rồi.

Đang bị thương vì bị anh nói thế mà nhanh chóng tan thành mây khói, đôi mắt cô sáng ngời oán hận trừng anh, trong mắt tựa như được mưa gió rửa sạch, sạch sẽ xinh đẹp kinh người. Lan Lăng Yến thấy cô tức giận, nhin không được nở nụ cười, thấy cô càng ngày càng giận, khổ sở trong mắt đều đã biến thành tức giận, không khỏi mút đôi môi đỏ bừng sau khi khóc của

cô: "Em chỉ có thể thuộc về anh, nếu không thuộc về anh, anh tình nguyện phá hủy."

Anh không phải người gì tốt, cũng không rộng lượng đến mức nếu cô không thích mình thì sẽ buông tay chúc cô hạnh phúc, từ nhỏ đến lớn Lan Lăng Yến được giáo dục rằng muốn cái gì nhất định phải tranh thủ, nếu bản thân không chiếm được, người khác cũng đừng mong có được. Cô gái họ Ninh này đã ở với anh hơn hai năm, thật đáng tiếc khi cô gái này không phát hiện ra bản tính của anh, nhưng dù như thế nào, cô trốn không thoát khỏi tay anh đâu, nếu đời trước cô chết trong tay mình, nên dù thế nào, cô vĩnh viễn phải thuộc về anh.

Đối với loại luân hồi thần kỳ này Lan Lăng Yến cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, dù bản tính anh đa nghi nhưng bây giờ lại không hề hoài nghi cô, anh tin tưởng Ninh Vân Hoan, loại cảm giác này rất kỳ diệu, giả sử trước đây có người nói vậy với anh, dù cho biểu hiện chân thật, chỉ sợ anh hẳn sẽ không tin tưởng, ngược lại có thể cho rằng người đó nói bậy thôi miên người khác, trực tiếp đưa đi giải phẫu rồi.

Nhưng đối với cô gái này, anh không hề có chút hoài nghi, loại tín nhiệm này Lan Lăng Yến vốn cho rằng bản thân sẽ không có được, ngay cả với ba Lan anh cũng cảnh giác hơn tín nhiệm, nhưng đối với Ninh Vân Hoan anh thật sự không hề phòng bị, giả sử nếu có luân hồi như vậy, thì cô gái này chính là người trong sinh mệnh của mình, mặc kệ đời kia đi.

Bị Lan Cửu nói đến tức giận run cầm cập, Ninh Vân Hoan đá chân muốn giẫm anh, lăn qua lăn lại, ngược lại cô cọ đến khi ánh mắt Lan Cửu xuất hiện nguy hiểm.

Nếu một nam một nữ cãi nhau trong phòng, đặc biệt khi hai người vẫn nằm trên giường, kết quả đều chỉ có một. Cô còn đang mang bệnh mà, vừa này cô còn đang khóc rống vô cùng thương tâm, đời trước Lan Lăng Yến hại chết cô, đời này lại đê cô đến sít sao không kịp trở mình, hoàn toàn

không quan tâm cô đang muốn một mình liếm láp miệng vết thương, người ta còn đang mất mát thống hận khổ sở, thì anh lại một lần nữa chơi đùa với cô đến mức suýt khóc.

Không biết có phải để chuyện đó trong lòng đã lâu, sau khi nói ra, ngược lại trong lòng thoải mái hơn, vốn sốt rất cao, đã lập tức hạ sốt. Nhưng Ninh Vân Hoan nghĩ đến tình huống hôm qua, thì ảo não hận không thể tát mình hai bạt tai.

Sao có thể nói ra chuyện trùng sinh chứ, Lan Cửu là kẻ điên, sao cô lại dám nói! Ngày hôm qua cô không chết thật sự là kỳ tích!

Vốn Lan Lăng Yến xin cho cô nghỉ nửa tháng dưỡng bệnh, nhưng Ninh Vân Hoan không dám ở nhà gốc tiếp, buổi tối cô lấy cố bị bệnh mệt mỏi khó chịu nên ngủ sớm, ngày hôm sau sáng sớm đã nháo muốn đi học. Lan Lăng Yến cười như không cười nhìn cô, gật đầu.

Chuyện ngày hôm qua kỳ thật lúc ấy anh không muốn để Ninh Vân Hoan rút lui, nhưng thật sự chỉ anh mới biết được, trước kia cô gái họ Ninh này núp trong một cái vỏ, cho người ta đụng đến, nhưng lại thật sự không thân cận với ai. Nhưng hiện tại vỏ của cô bị anh đánh nát, tuy có chút tàn nhẫn, nhưng đáng vẻ cô bây giờ đầy sinh khí hơn, hoàn toàn không giống với bộ dáng anh không thể đoán được trước kia.

Hiện tại tuy tính tình Ninh Vân Hoan nóng nảy, nhưng Lan Lăng Yến thấy mọi việc đã dễ dàng hơn nhiều. Anh có dự cảm, loại hình thức ở chung cũ của hai người đã bị đập tan, đợi chờ mình, nói không chừng một ngày nào đó giấc mơ sẽ trở thành sự thật.

"Túi, bao tay." Lan Lăng Yến vừa nói, vừa cất di động, chìa khóa và bóp tiền của cô vào trong túi, vừa giúp cô bỏ sách vở vào, Ninh Vân Hoan học gì, anh còn rõ ràng hơn cô, mấy thứ này mỗi ngày đều có người chuyên chuẩn bị trước, anh chỉ muốn giúp cô kiểm lại thêm lần nữa.

Tình huống vẫn như bình thường, nhưng Ninh Vân Hoan có chút lo lắng xấu hổ, cô hồi hận ngày hôm qua sinh bệnh lại bị anh ép hỏi nên đã nói ra chuyện không nên nói, hơn nữa rõ ràng bản thân là bệnh nhân nhưng anh vẫn cố muốn cái gì phải đạt được cái đó, trước kia được anh thích nhất định chỉ là ảo giác thôi!

Khi lên xe Lan Lăng Yến kéo Ninh Vân Hoan đang ngồi trong góc ôm vào lòng, sau khi anh nói hoặc là có được cô, hoặc phá hủy cô, lập tức Ninh Vân Hoan nhìn anh không còn hòa nhã nữa, từ chối hồi lâu, nhưng đầu không lại anh, vẫn bị anh ôm vào lòng.

"Ngoan, giữa trưa anh đến đón em, muốn đến chỗ nào ăn cơm?" Buổi chiều Ninh Vân Hoan có tiết, nhưng hiện tại trời nóng nực, buổi sáng lúc đi còn tốt, buổi chiều Lan Lăng Yến không hy vọng cô vẫn ở trường học, huống chi lúc này anh muốn buộc chặt người trước mắt một khắc cũng không được trốn, tự nhiên giúp cô quyết định luôn. Ninh Vân Hoan vốn cũng không muốn ở trường, cô muốn đến công ty, nhưng buổi chiều bị người ta hẹn trước, cô còn không thể phản kháng, chỉ có thể trợn mắt nhìn Lan Lăng Yến.

Ngày hôm qua hai người đã nói chuyện với nhau, nhưng lại tựa như cái gì cũng chưa từng nói, điều này khiến trái tim cô bị anh treo ngược lên, không lên không xuống được, rất hoảng loạn. Lan Lăng Yến xoa đầu cô ý bảo cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, sau đó không nói không rằng.

Đi đến phòng học chân Ninh Vân Hoan vẫn mềm nhũn, dường như đang đắm trên mây, cả người có chút mất hồn vía, trong phòng học một đám bạn học vây quanh một chỗ cười nói gì đó, Ninh Vân Hoan lạng lẽ vào phòng học, trên vai bỗng xuất hiện một cánh tay mềm mại, lúc này Ninh Vân Hoan đang nghĩ ngợi, nhớ đến chuyện ngày hôm qua thì tâm phiền ý loạn, thành linh bị người chụp một phát nhất thời sợ đến run người.

"Hoan Hoan." Một giọng nữ mềm nhẹ vang lên, Ninh Vân Hoan sợ đến mức trái tim nhảy loạn, sắc mặt hơi trắng bệch quay đầu, nhìn thấy Lý Phán Phán nở nụ cười đứng sau lưng cô, hàm răng trắng tinh, vô cùng động lòng người.

"Cậu làm tớ sợ muốn chết." Ninh Vân Hoan vỗ ngực, lúc này mới trừng mắt nhìn Lý Phán Phán. Lý Phán Phán sững sờ một chút, rồi nở nụ cười: "Lần đầu tiên tớ thấy cậu có biểu hiện này nha."

Trước đây Ninh Vân Hoan luôn lạnh nhạt, cả người không hoạt bát và kích động, tựa như một người nhìn thấu thế sự, không sôi nổi, bình tĩnh khiến người ta bội phục. Lúc hai người bị bắt cóc đến Long Minh, Lý Phán Phán đã nhìn ra được, lúc đó Ninh Vân Hoan không chút hoang mang, khiến người ta tin tưởng theo bản năng, nhưng hôm nay lần đầu tiên Lý Phán Phán thấy Ninh Vân Hoan tỏ ra hơi thờ thiếu nữ chứ không phải đáng vẻ già nua.

Loại cảm giác này khiến cô ta cảm thấy mới lạ, đồng thời, nhìn chăm chăm vào Ninh Vân Hoan. Ninh Vân Hoan đang nghĩ đến Lan Lăng Yến, bị cô ta làm cho giật mình nhất thời trái tim đập dồn dập, tức giận: "Người dọa người hù chết người cậu có biết không." Đặc biệt lúc này trong lòng cô đang có chuyện đấy.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Tin Tức

Editor: Gà

Lý Phán Phán biết nhìn ánh mắt người khác, lúc này thấy cô thật sự bị hù dọa, vội vàng nhin cười bồi tội, đang muốn nói thêm vài câu với cô, thì các bạn khác đã thấy hai người, vẫy tay với các cô: "Hoan Hoan, Phán Phán, các cậu mau đến xem nè, Minh Ngọc bị lên báo rồi!"

Các bạn học đều đã cầm tờ báo trên tay, dáng vẻ thảo luận khí thế ngất trời, có người đã nóng nảy nói: "Không nghĩ đến Minh Ngọc là người như vậy, uổng công trước kia tớ thích anh ta như thế."

Nghe thấy người mình chưa kịp chinh mà đã gặp xui xẻo, Ninh Vân Hoan áp chế chuyện trong lòng, nảy sinh vài phần hứng thú, đi đến cầm lấy tờ báo.

Đầu đề trên trang báo giải trí hôm nay dùng chữ màu đen phóng to rất bắt mắt viết: Đêm khuya Minh Ngọc trở về, đã hành hung tài xế!

Bên cạnh đính thêm vài tấm chụp cảnh Bạch Minh Ngọc chật vật, phía sau rõ ràng có thể nhìn thấy chữ của cục cảnh sát, tóc tai Bạch Minh Ngọc tán loạn, khuôn mặt chật vật, tuy cậu ta đã cố gắng đưa tay che mặt, nhưng sao có thể so được với cái mũi còn thính hơn cún của đám phóng viên trước mặt, hoàn toàn không còn chỗ ẩn núp, đèn flash khiến vết thương và thần sắc hung ác nham hiểm trên mặt toàn bộ thể hiện ra hết, quần áo bị xé rách nát, một người đàn ông trung niên bị quần vải trắng trên đầu đang chỉ vào mũi mình, đoán chừng là góc chụp có vấn đề, có thể nhìn thấy hai cái lỗ

mũi to tướng và răng nanh khi gã nói chuyện, chỉ xem ảnh chụp có thể nhìn ra dáng vẻ kích động.

"Trước kia tớ thích anh ấy như vậy, xem anh ta là thần tượng, không ngờ anh ta là người như thế." Một bạn học cất giọng nhẹ nhàng, hừ lạnh nói.

Trên báo viết Bạch Minh Ngọc bí mật về nước, đêm khuya bắt taxi ra khỏi thành phố. Kết quả sau khi đến nơi thì không có tiền trả tiền xe, nên xảy ra tranh chấp với tài xế rồi hai người đánh nhau, tài xế nổi giận gọi điện thoại tố cáo.

Phía dưới là một đoạn phỏng vấn tài xế được ghi bằng chữ nhỏ, đại khái chính là Bạch Minh Ngọc không cho dừng xe, người không biết còn nghĩ cậu ta làm chuyện gì không thể lộ ra ánh sáng, linh tinh lang tang gì đó nữa. Theo lời của các bạn cùng lớp Ninh Vân Hoan có thể nghe ra, có lẽ Bạch Minh Ngọc đã gặp xui xẻo lớn rồi.

Không biết có phải vì bản thân khó chịu nên khi thấy tình cảnh người ta không tốt, Ninh Vân Hoan lập tức cảm thấy trong lòng thoải mái rất nhiều. Bạch Minh Ngọc là người mắt mọc trên đỉnh đầu, cả đời vận khí tốt chưa từng chịu bất cứ suy sụp nào vậy mà cũng có hôm nay, thật sự hả lòng hả dạ quá!

Sau khi vui vẻ thì Ninh Vân Hoan cũng vớt chuyện của bản thân ra sau đầu, cầm tờ báo cười tủm tỉm.

Đi về vị trí của mình ngồi xuống, bên cạnh cũng có người ngồi xuống theo, Ninh Vân Hoan tưởng rằng là Lưu Chân, cũng không để ý, ai ngờ Lý Phán Phán nghiêng đầu: "Hoan Hoan, Minh Ngọc này đắc tội với cậu rồi hả? Nhìn anh ta gặp xui xẻo, khiến cậu cười vui đến vậy?"

Tuy nhìn thấy Lý Phán Phán ngồi cạnh khiến Ninh Vân Hoan khá bất ngờ, nhưng hai người từng cùng trải qua một việc, ít nhiều vẫn có chút tình

nghĩa, Ninh Vân Hoan nghĩ, cũng không giấu diếm cô ta: "Cậu biết tớ mở công ty giải trí phải không?" Thấy Lý Phán Phán gật đầu, Ninh Vân Hoan nói tiếp: "Lần này giúp người giúp tớ quản lý công ty, là một thủ hạ của chồng tớ. Anh ta mời Bạch Minh Ngọc về nước để tham gia tiết mục giải trí, nhưng Bạch Minh Ngọc không đúng hẹn, cho nên bọn họ mời cậu ta trở về."

Xuất thân Lý Phán Phán không thấp, đương nhiên biết chồng Ninh Vân Hoan là ai, sau khi trưởng bối trong nhà họ Lý biết cô ta có quen với Ninh Vân Hoan thì ám chỉ cho cô ta nên qua lại với Ninh Vân Hoan nhiều hơn, trước kia Lý Phán Phán vốn được người nịnh bợ, không ngờ đến bây giờ có ngày bản thân lại bị người nhà ám chỉ đi nịnh bợ người khác, điều này khiến Lý Phán Phán hồn nhiên ngây thơ sau khi trải qua việc bắt cóc và vị hôn phu bắt cá hai tay với bạn tốt càng trở nên bị đả kích hơn.

Lúc này tâm lý đã có chút âm u, hiện tại quan điểm của cô ta và của trước kia đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất, trước đây cô ta nghĩ người tốt thành hư hỏng, hư hỏng lại cho là tốt, từ sau khi xảy ra chuyện của Phó Viện cô ta càng không có ác cảm với Ninh Vân Hoan, nhưng có lẽ đề nghị của trưởng bối trong nhà khiến cô ta nảy sinh mâu thuẫn.

Từ sau khi bị bắt cóc, không biết có phải vì cô ta suýt nữa bị Đông Phương Ngạo Thế cho người cưỡng hiếp không, hay khi Ninh Vân Hoan đưa quần áo cho cô ta, khiến trong lòng cô ra rất có thiện cảm với Ninh Vân Hoan, hơn nữa dường như cô ta thấy được sự khác biệt với những gì cô ta được giáo dục trên người Ninh Vân Hoan, nên cô ta muốn làm bạn với Ninh Vân Hoan, nên không phản đối việc này, ngược lại vui vẻ chấp nhận.

Hiện giờ Lý Phán Phán không muốn vào trường, từ khi xảy ra chuyện Phó Viện, cô ta lập tức cảm thấy con người không đơn giản như vậy, nhưng trong trường học lại có một Ninh Vân Hoan mà cô ta muốn kết bạn ở đây,

cho nên lúc này mới thường xuyên ghé qua, dù sao chỉ cần dựa vào địa vị nhà họ Lý cô ta vẫn có thể tốt nghiệp.

Hôm nay cô ta có thể cảm giác được hình như Ninh Vân Hoan có chút thay đổi, lúc này mới dám can đảm ngồi xuống, vừa nói với cô chưa được vài câu, Lý Phán Phán nghe ra trong lời Ninh Vân Hoan nói rằng Bạch Minh Ngọc bị bắt về nước, cô ta đã nghe trưởng bối trong nhà nói qua một chút về vị Lan tiên sinh kia, biết được anh là người không thể trêu vào, dám làm ra chuyện bắt cóc thần tượng quốc dân này, cũng chỉ có chồng Ninh Vân Hoan mới làm được.

Bạn cùng lớp đều nghĩ người Ninh Vân Hoan gọi là chồng chỉ là nick name của người yêu mà thôi, đoán rằng trong trường học không nhiều người biết hai người này là vợ chồng hợp pháp, Lý Phán Phán vừa định trêu ghẹo hai câu, thì thoáng thấy phía sau lưng mình có một cô gái tóc đuôi ngựa, dáng người mảnh khảnh, nên sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Sau khi bị Phó Viện phản bội, Lý Phán Phán hận nhất loại người cứ đứng sau lưng mình yên tĩnh mà chờ đợi, ngay từ đầu Phó Viện đã như thế, khiến Lý Phán Phán xem cô nàng như một con sói đói chực chờ phía sau, đợi có cơ hội sẽ cướp đi toàn bộ mọi thứ của cô ta, lúc này không biết bóng người đứng sau lưng cô ta bao lâu, ánh mắt Lý Phán Phán lạnh lùng, đứng lên: "Cậu đứng đây làm gì?"

Ninh Vân Hoan nghe cô ta nói, cũng quay đầu nhìn lại, thì bắt gặp Lưu Chân đang mặc quần bò màu sáng, minh họa đôi chân thẳng tắp tròn trịa, trên người mặc áo T-shirt màu trắng, tay cầm áo khoác dệt màu đen, mái tóc đen dài cột chếch qua bên phải, hồn nhiên sạch sẽ như không dính khói lửa đang đứng phía sau Lý Phán Phán, cô chỉ nói một chút cho Lý Phán Phán nghe rồi không nói nữa, nên người khác sẽ không thể nghe thấy. Tuy Bạch Minh Ngọc cuồng ngạo, nhưng không chịu nổi khi cậu ta có một nhóm fan ‘trên trời dưới đất chỉ có ta là tôn quý’ như vậy, những người này đa số đều là thanh niên nam nữ từ mười lăm tuổi trở lên đến khoảng hai

mười tuổi, trong đó phái nữ lại chiếm đa số. Những người này đang ở vào độ tuổi ngang ngược coi trời bằng vung, rất nhiều người chạy theo mình tinh đến tẩu hỏa nhập ma, ngay cả cha mẹ họ hàng đều có thể mặc kệ hết.

Nếu chuyện Lan Bưu trói Bạch Minh Ngọc bị truyền ra ngoài cho dù Lan Lăng Yến cường đại thế nào, cũng sẽ gặp phiền toái.

"Lưu Chân?" Ninh Vân Hoan thu lại hết ý cười, nhìn mặt Lưu Chân vẫn còn một chút vết nâu nhạt, cũng đành phải quay đầu đi. Ngũ quan của cô gái này không tệ lắm, ánh mắt thanh thuần trong suốt, đáng tiếc sự thuần khiết bị những vết kia hủy đi sạch sẽ, xem ra khuôn mặt có chút thô ráp, nhìn ra được đây là kết quả sau khi sử dụng quá nhiều kem chống nắng, lúc này mới qua vài ngày, những vết đậu trên mặt đều khỏi rất nhanh, nhưng tuyệt đối sẽ không thể dễ dàng giữ được làn da mềm mại như trước.

"Cậu nghe lén bọn tớ nói chuyện sao?" Lúc này tuy trong lòng Lý Phán Phán đã có chút vặn vẹo, nhưng may mà bản tính cũng không tệ lắm. Tuy đã có chút nóng giận, nhưng không giống nhiều nhị đại khác cả vú lấp miệng em bay đến trách mắng, nhưng cho dù cô ta không lớn giọng, chỉ nhíu mày thôi, vậy mà Lưu Chân đã tựa như bị hoảng sợ, môi run run:

"Lý, Lý tiểu thư, tớ không có." Cô ta nói xong, tựa như có chút không chịu nổi: "Đây là chỗ ngồi của tớ, tớ thấy cậu đang nói chuyện với Hoan Hoan, cho nên không đến..."

Giọng Lưu Chân càng ngày càng nhỏ, lộ ra vẻ mặt không biết làm sao, bạn học xung quanh đều đã thờ ơ lạnh nhạt, không muốn giúp cô ta nói chuyện, cho dù Lý Phán Phán ý thế hiếp người, cũng chỉ có thể trách xuất thân người ta quá tốt, về sau bạn cùng lớp đều muốn vào giới giải trí, trong vòng lẩn quẩn đó, nếu không có ánh mắt không biết sống chết nhất định sẽ không sống được bao lâu.

Lúc này đâu có ai dám đến giúp Lưu Chân, sắc mặt Lưu Chân đỏ bừng, ánh mắt tựa như kinh hãi chớp chớp, mí mắt buông xuống chặn đi suy nghĩ trong mắt.

Lý Phán Phán cười lạnh, còn chưa nói gì, Trình Xảo Mi một bên cầm tạp chí, vẻ mặt trang điểm đậm, dáng người thướt tha ngồi ở bàn nhìn Lưu Chân cười lạnh: "Già mồm cãi láo!"

Một câu nói khiến trán Lưu Chân nổi gân xanh, Lý Phán Phán cũng cười theo: "Bây giờ tứ ngòai đây, còn cậu chuyển đến chỗ tứ ngòai trước kia đi." Lưu Chân vốn không đắc tội gì với cô ta, nhưng trước đây Phó Viện mang dáng vẻ hồn nhiên thiện lương như vậy, như tiểu bạch thỏ, dễ hoảng sợ, vừa nhìn khiến trong lòng Lý Phán Phán trở nên vô cùng bức bối, nhìn cô nàng kia cực kỳ không vừa mắt.

Cô ta vừa nói xong, thì thân thể Lưu Chân run lên, nhìn sang Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan cũng sợ run cả người, cô ngồi với ai cũng được mà, nhưng so với các bạn cùng lớp khác, tiếng nói của cô với Lý Phán Phán có trọng lượng hơn một chút, nếu Lý Phán Phán ngồi cạnh thì hai người có thể nói vài câu, nên không lên tiếng.

Ánh mắt Lưu Chân phai nhạt, gật đầu kéo túi sách cúi thấp đầu muốn đi, dáng vẻ này khiến các bạn nam cảm thấy thương tiếc, cô nàng vừa cất bước, bỗng dừng một chút, nhỏ giọng nói với Ninh Vân Hoan:

"Hoan Hoan, cậu cẩn thận một chút, lúc trước mặt tớ, nghe nói do có gì đó dính trên phong thư kia, may mà lúc ấy tớ mở ra xem, nếu không thì cậu sẽ dính phải, sẽ bị thương đó. Nếu vô ý thì thôi, lỡ như người ta có ý xấu, tớ muốn nhắc cậu đề phòng một chút."

Chuyện này có phải ngoài ý muốn không Ninh Vân Hoan đã sớm có tính toán, vì sao Lưu Chân nổi mẩn Ninh Vân Hoan đều biết, ngày đó Lan

Lăng Yến tốn sức tra xét như thế, cô có chỗ nào không rõ nữa đâu, nhưng chẳng những Lưu Chân có thể biết, bây giờ còn nói cô nên đề phòng.

Nếu quả thật chỉ nhắc nhở thì thôi, nhưng Ninh Vân Hoan không biết có phải đời trước bị Cố Doanh Tích làm đủ trò, nên đời này cô luôn cảnh giác với mọi người, Lưu Chân nói ra làm cô nghe được hai ý bên trong, một cô ta thật tình nhắc nhở cô cẩn thận một chút, hai là nhắc nhở cô, lần này vì Lưu Chân giúp cô xem thư, mới nhiễm những thứ không sạch sẽ dẫn đến hủy dung, cô ta đang nhắc nhở cô, cô ta có ân trợ giúp với cô.

Không biết vì sao, Ninh Vân Hoan cảm thấy cô ta nhắm vào ý sau, bởi vậy cô vốn có ấn tượng không tệ lắm với Lưu Chân, lúc này thật có chút hoài nghi, gật đầu khẽ cười, nói: "Cảm ơn cậu đã nhắc nhở." Rồi không nói gì nữa, Lưu Chân dừng một chút, ôm áo khoác dệt của mình, đi đến chỗ Lý Phán Phán đã ngồi trước đây.

"Cậu mua nhà họ Phó để mở công ty giải trí. Vị kia nhà cậu thật hào phóng, đã mời đến Bạch Minh Ngọc rồi ư?" Lý Phán Phán đợi Lưu Chân đi khỏi, lúc này mới hăm mộ nói: "Đối xử tốt với cậu ghê, làm tớ thật ghen tị."

Ninh Vân Hoan nói đùa: "Cậu có ghen cũng không thể được đâu, dù tớ cam tâm tặng cho cậu, cậu cũng không kéo đi được nha." Cô vừa dứt lời, chẳng những Lý Phán Phán ngây người mà ngay cả bản thân cô cũng ngỡ ngơ.

Lý Phán Phán cảm thấy có chút thương cảm vì giọng nói tự tin của Ninh Vân Hoan, còn Ninh Vân Hoan lại nhớ đến hai năm qua Lan Lăng Yến luôn giữ mình trong sạch, nên trong lòng có chút chua xót.

Dựa vào thân phận địa vị của Lan Lăng Yến, đừng nói Hoa Hạ có nhà họ Lâm làm hậu thuẫn cho anh, cho dù không có, nhưng dựa vào tiền tài và thế lực nhà họ Lan, cũng có không ít mỹ nữ người trước ngã xuống, người

sau tiến lên, thân phận anh như thế cho dù trái ôm phải ấp cũng rất bình thường, nhìn tuổi tác của anh rất giống thiếu gia phú nhị đại, ít người không gần nữ sắc, nhưng anh lại rất ham mê nữ sắc mà. Nhưng hình như toàn bộ sắc đều phóng lên người cô rồi. Cô chưa từng yêu cầu Lan Lăng Yến thủ thân như ngọc, thậm chí từ đầu chẳng qua do bản thân tâm không cam tình không nguyện thôi, lúc nào cũng suy nghĩ muốn an toàn rời đi.

Tuy nhiên anh lại không muốn cô rời khỏi, trước kia Ninh Vân Hoan cảm thấy cô ở cùng Lan Lăng Yến khá bình thường, đã quen với việc được người chiếu cố đến từng chi tiết nhỏ. Ban đầu thì cực kỳ sợ hãi, hoặc chỉ cảm thấy đây là ác ma bâm sinh có thể khiến người buông lỏng cảnh giác của bản năng, nhưng không ngờ ngoại trừ ở công ty ra, nếu có thời gian rảnh rỗi, hầu như anh đều dành cho cô, trước kia chỉ cảm thấy anh không muốn đi tìm hoa văn liễu, nhưng lúc này nói chuyện với Lý Phán Phán lại khẳng định anh sẽ không ra ngoài trái ôm phải ấp, khiến ruột gan Ninh Vân Hoan nhanh chóng chuyển động.

"VẬY Ơ, ĐA SỐ ĐÀN ÔNG ĐỀU THẾ, CHỈ CẦN CÓ NGƯỜI NGOẮC NGÓN TAY, SẼ KHÔNG QUAN TÂM CÓ THỐI KHÔNG THÌ ĐÃ ĐẾN GẦN PHÍA TRƯỚC RỒI." Lý Phán Phán nói đến đây, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hiển nhiên đang nghĩ đến Phó Viện và Tần Dật, nước mắt muốn chảy ra: "TỚ CÓ ĐIỂM NÀO KHÔNG BẰNG PHÓ VIỆN, PHỤ NỮ TỰ MÌNH ĐƯA ĐẾN CỬA NHIỀU NHƯ VẬY, ANH TA LẠI CỨ MUỐN Ở VỚI NGƯỜI ĐÀN BÀ KIA."

Tuy đã tha thứ cho Tần Dật, nhưng lúc này khi nói ra Lý Phán Phán vẫn khó chịu. Đứng ra không nên nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác, nhưng Ninh Vân Hoan không nhịn được, giật mình nói: "VÌ SAO CẬU KHÔNG NGHĨ ĐẾN NÊN RỜI KHỎI TẦN DẬT? ANH TA TỐT CHỖ NÀO, KHÔNG BẰNG NỬA ĐẦU NGÓN TAY CỦA LAN CỬU." Tuy trong lòng sợ Lan Lăng Yến, nhưng Ninh Vân Hoan không thể không thừa nhận so sánh với loại tra nam như Tần Dật này mà nói, Lan Cửu vẫn giỏi hơn nhiều, ít nhất anh luôn giữ mình trong sạch, đời trước do bản thân chết trước, dù Cố Doanh Tích có thổ lộ với anh

bao nhiêu lần, suy nghĩ không ít phương pháp muốn ở cùng với anh, nhưng nam thần này vẫn không bị Cố Doanh Tích bắt được, bằng vào điểm ấy, dù Ninh Vân Hoan vẫn sợ Lan Cửu, nhưng anh vẫn có thể bỏ xa Tần Dật đến 800 con đường rồi.

Đối với chuyện Tần Dật và Phó Viện khuấy đảo một chỗ quả thật khiến Lý Phán Phán cảm thấy vô cùng kích động, nhưng khi nghe Ninh Vân Hoan đề nghị, vẫn khiến cô ta ngẩn người: "Bỏ anh ấy?"

Ninh Vân Hoan gật đầu, cầm tờ báo lật đi lật lại, phát hiện không có chuyện gì đáng xem thì trả tờ báo lại cho bạn học cô đã mượn, cười với Lý Phán Phán: "Đương nhiên, Tần Dật không phải thứ gì tốt, ném đi sẽ không có gì đáng tiếc, sao cậu lại không nữa?" Lý Phán Phán có bị người đụng chạm không, không ai rõ hơn Ninh Vân Hoan người bị trói cùng cô ta, trước đó nghe Lan Lăng Yến nói hình như nhà họ Tần cho rằng thân thể Lý Phán Phán ô uế, dường như có ý cô ta không xứng với Tần Dật, đặc biệt là mẹ của Tần Dật, Chu Tố Tố, cứ nói với người ngoài con dâu tốt khó tìm, tuyên bố không cho Lý Phán Phán thể diện.

Chu Tố Tố lại không ngẫm xem con trai mình là mặt hàng gì, còn có mặt mũi đi ghét bỏ người khác, chỉ sợ cửa hôn sự này kết thành không phải hôn nhân, mà chính là cừ hận đấy. Người sai không phải Lý Phán Phán, cho dù hôm ấy ở đảo Long Minh vì cứu Cố Doanh Tích mà cô ta bị người cường bức, không phải cô ta sai, mà vì Tần Dật chính là đồ vô dụng không có biện pháp để bảo vệ được vị hôn thê của mình! Nhà họ Tần vẫn không biết xấu hổ ghét bỏ cô ta, nếu Lý Phán Phán bị gả đi, về sau chỉ sợ cô ta sẽ rơi vào kết cục giống đời trước, bị Tần Dật vứt bỏ, nhà họ Lý bị Tần Dật thu vào túi, sau cùng đưa cho Cố Doanh Tích.

"Tớ muốn suy nghĩ một chút." Không như trước đây tìm rất nhiều lý do lừa gạt bản thân, Lý Phán Phán cuống quít nói xong, thì xoay đầu đi, Ninh Vân Hoan cũng không muốn đi làm chị gái tri âm gì đó, có một số việc không phải cô liệu sống liệu chết thuyết phục thì sẽ có tác dụng, Lý

Phán Phán không tự mình nghĩ thông, cô có mài rách miệng cũng không hiệu quả.

Bên này chuyện Bạch Minh Ngọc đã truyền khắp Hoa Hạ, trước kia thanh danh Bạch Minh Ngọc có bao nhiêu vang dội, hiện tại ô danh càng thêm vang xa. Nhưng ngoài một số chỉ trích Bạch Minh Ngọc ngồi xe không trả tiền rồi động tay đánh người ra, thì đám cát bụi xung quanh Bạch Minh Ngọc cũng bắt đầu hành động, trong nhà người tài xế đó nhanh chóng bị một đám fan vây quanh, những fan hành người rất có tổ chức kỷ luật, sau khi tài xế kia về nhà thì đã bị bao vây, rất nhiều người bắt đầu ném rác vào nhà tài xế xe taxi ấy, chuyện này trở nên càng náo nhiệt hơn vì đám fan không có lý trí kia, đương nhiên càng diễn càng cháy to.

Lúc này vai nam chính của câu chuyện đang âm u ngồi ở nhà họ Đường, vì sự việc vô cùng náo nhiệt, khiến hiện giờ hầu hết người nhà họ Đường ở Hoa Hạ đều đã trở về nhà.

Đường Tu Viễn cũng bị ông nội Đường Quân gọi trở về, sau khi anh ta nhìn thấy người anh em tốt của mình thì chỉ cười khẽ, hoàn toàn không để chuyện này trong lòng, trực tiếp nói:

"Ba, chút trò cười thôi, chỉ cần đánh sập mấy cái tòa soạn báo, chuyện này ngày nào đó có thể ép xuống, sao cứ phải làm lớn chuyện như vậy?" Trước kia Đường Tu Viễn ở đế đô vì ông nội Đường Quân nên quen biết được nhiều nhân vật lớn, thậm chí ngay cả hiệu trưởng đại học đế đô Tô Thăng anh ta cũng có thể nói được vài câu, lần này theo ý anh ta chẳng qua chuyện Bạch Minh Ngọc chỉ là nổi lên một ít xung đột với tài xế thôi, không nghiêm trọng lắm, nên không để chuyện này trong lòng, ngược lại nhìn người anh em tốt kia trở nên trầm lặng, thật có chút đồng tình với cậu ta.

"Mày câm miệng cho ông!" Năm nay Đường Quân đã sáu mươi tuổi, mặc quần áo thuần một màu trắng bằng vải bông có thêu chữ phúc, dáng vẻ

uy nghiêm và nghiêm túc, mở lời khiến Đường Tu Viễn không dám nhiều lời nữa, chỉ nhìn ba Đường Thiên Hào bên cạnh liếc mắt ra hiệu.

"Ba, con nghĩ chuyện này còn có chút nội tình, không bằng hỏi rõ rồi nói tiếp, tính tình Minh Ngọc được con nuôi từ nhỏ, nên con hiểu rõ nhất, chắc hẳn thằng bé không phải người ngồi xe rồi không trả tiền đâu." Đường Thiên Hào nhìn thoáng qua con trai chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn Bạch Minh Ngọc đang chật vật, giọng nói trở nên nhẹ hơn: "Minh Ngọc, con trở về khi nào, sao không gọi cho người trong nhà biết? Lần này trở về, vừa lúc vừa qua tiết Đoan Ngọ, vẫn chưa chào thím của con đó..."

Bạch Minh Ngọc có chút buồn bực đẩy tóc, nhưng tốt xấu gì cậu ta vẫn còn lý trí, biết lúc này không thể phát hỏa, nên cố nén khó chịu trong lòng, cào tóc nói:

"Chú Đường, bỏ qua chuyện người tài xế kia đi, thật sự con có một việc." Cậu ta nói xong, rồi nói ra chuyện mình bị trói về cho nhà họ Đường nghe, bỏ qua chuyện cậu ta đến Hawaii nghỉ ngơi, biến thành cậu ta ra nước ngoài quay phim, trước đó Đường Thiên Hào có gọi cho Hoắc Hi vài cuộc, hi vọng anh em bọn họ có thể về nước vào tiết Đoan Ngọ, nhưng lúc đó cậu ta ghét phiền chán, viện cớ đẩy đi, vốn cho rằng sang năm bản thân sẽ về, không ngờ bây giờ xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn như vậy, khiến cậu ta không thể không trở về nhà họ Đường nghĩ cách.

Vừa nghe Bạch Minh Ngọc bị bắt cóc, sắc mặt đám người Đường Quân đều trở nên nghiêm túc: "Người trói con là ai? Có thù với con sao?"

Bạch Minh Ngọc có chút không kiên nhẫn, bây giờ cậu ta còn có một hợp đồng chưa giải quyết, người nhà họ Đường lại chỉ biết hỏi đông hỏi tây, vài năm nay thân phận cậu ta nước lên thì thuyền lên, đâu còn trong thời kỳ cậu ta phải nịnh bợ lấy lòng ai, ngay cả công ty cao cấp nhìn thấy cậu ta còn muốn nịnh bợ cái cây rụng tiền này, hiện tại người nhà họ

Đường truy hỏi, Bạch Minh Ngọc vọt lên một sự phẫn nộ, đây là lý do mà cậu ta không thích trở về nhà họ Đường nhất.

Đường như nhà họ Đường ý vào việc nuôi nấng cậu ta và Bạch Minh Xuân, nên cứ thích quản đông quản tây, nói chuyện luôn mang dáng vẻ cao cao tại thượng, cái gì cũng phải hỏi rõ ràng, cậu ta trở lại nhà họ Đường tựa như có thể nhớ đến việc bản thân ăn nhờ ở đậu, bởi vậy nên không muốn trở lại Hoa Hạ, không ngờ cho đến giờ rất không dễ dàng trở về một chuyến, đương nhiên cậu ta sẽ không bỏ qua cho người bắt cóc mình, nhưng việc cấp bách là chuyện hợp đồng, đám người này không biết phân biệt chuyện nào quan trọng và chuyện nào không à!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Xăng Bậy

Editor: Gà

Trong lòng cười lạnh hai tiếng, mạnh mẽ nhìn khó chịu xuống, Bạch Minh Ngọc lạnh lùng nói: "Là chuyện về ông chủ của Quan Lại Quyền Quý, mời con giúp một chuyện, làm tiết mục giải trí cho công ty tên Lan Ninh gì đó, con không rảnh, nên đã hẹn trước với anh ta, nhưng anh ta lại trối con mang về, thậm chí bắt buộc con ký hợp đồng."

Nhớ đến bản thân bị vũ nhục, người ta sử dụng tay mình làm gạt tàn thuốc, trong lòng Bạch Minh Ngọc dâng lên một sự oán độc, vốn là nơi dễ bóng, cậu ta càng đau thì càng khó chịu.

Nhà họ Đường nhìn ra tâm tình cậu ta không tốt, Đường Thiên Hào nhìn đứa nhóc mình đã nuôi từ nhỏ, đương nhiên ông ta không nỡ để Bạch Minh Ngọc chịu như vậy, bởi vậy phần nộ nói:

"Quá đáng, quá vô pháp vô thiên, ba..."

"Ừm." Đường Quân không phản ứng giống ông ta, mày cau lại, trên mặt lộ ra vẻ chần chừ: "Ông chủ của Quan Lại Quyền Quý, có phải họ Lan không?"

Hiện giờ lão gia nhà họ Đường đã lớn tuổi, hơn nữa từ nhỏ ông học trung y, tính tình cực kì ôn trọng, cũng không phải người ham mê hưởng sắc, đương nhiên không thể đi đến chỗ bướm hoa đó, nhưng Quan Lại Quyền Quý ở đế đô rất nổi danh, nơi đó quả thực giống như tên một hội sở, là nơi cực lạc của quan lại quyền quý.

"Con nhớ anh ta tên là Lan Bưu." Nếu họ Lan, Bạch Minh Ngọc đã nghĩ Hoắc Hi từng kêu anh Bưu, lúc này nghe được Đường lão gia vừa hỏi, cậu ta chỉ nghĩ ông tìm hiểu Lan Bưu để giúp cậu ta hả giận, nên kiên nhẫn, nói tiếp:

"Ông nội, chuyện này ông phải giúp con."

"Minh Ngọc, nếu ông chủ của Quan Lại Quyền Quý quả thật họ Lan, mặc kệ anh ta là Lan Bưu hay gọi là gì, có thể cháu đã gặp phải một phiền toái không nhỏ." Sắc mặt Đường lão gia nghiêm túc, chau mày: "Hi vọng sẽ không phải vị kia, nhưng công ty kia tên là Lan Ninh, Lan Ninh?" Đường lão gia càng nói, vẻ mặt càng ngưng trọng, tựa như đụng phải chuyện buồn rầu, đứng dậy đi tới đi lui trong phòng khách.

"Ba, họ Lan, có gì đặc biệt hơn người? Dù Lan Bưu kia có thân phận, nhưng chỉ là một thương nhân thôi..." Đường Thiên Hào nhin không được nói một câu, Đường Quân lập tức trợn mắt nhìn ông ta: "Nếu chỉ như thế này, ta còn nói là phiền toái sao?"

Đường Tu Viễn nhìn vẻ mặt cố nén của Bạch Minh Ngọc, lại thấy ba anh ta bị mắng nói không ra lời, vội vàng hoà giải: "Ông nội, nếu ông biết người này là ai, không bằng nói ra để mọi người nghĩ biện pháp. Hiện tại cháu đang làm việc ở đại học Đố Đố, đây do hiệu trưởng Tô đích thân đến nhờ vả, nếu chỉ là một chuyện nhỏ, thì nhờ ông ấy giúp đỡ một chút. Chỉ huỷ bỏ một hợp đồng mà thôi, chắc sẽ không sao đâu?" Đường Tu Viễn vừa dứt lời, Bạch Minh Ngọc gật đầu nhìn về phía anh ta, Đường lão gia nở nụ cười lạnh:

"Hiệu trưởng Tô? Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ hiệu trưởng Tô thấy cậu ấy cũng phải cố cười lấy lòng đấy!"

Thốt ra lời này xong, tất cả mọi người nhà họ Đường đều giật mình, vài người chú của Đường Tu Viễn vẫn không nói tiếng nào đều đã đứng

lên, vẻ mặt không dám tin.

Tô Doanh ở Hoa Hạ đại biểu cho cái gì, nhà họ Đường ai cũng rõ, Đường Tu Viễn kinh hô: "Làm sao có thể?"

"Làm sao không thể?" Sắc mặt Đường Quân khó coi, đang muốn muốn nói gì đó, thì con trai ông đã không vui nhìn chằm chằm Bạch Minh Ngọc nói: "Minh Ngọc, sao cháu lại gặp phải một người như vậy? Cháu không biết sẽ mang đến đại nạn cho nhà họ Đường chúng ta sao?"

Cho đến nay nhà họ Đường không phải là thế gia chính trị gì, dựa vào sự phóng khoáng đối với mọi người ở ngoài ra, cộng thêm y thuật giỏi mới được các nguyên thủ coi trọng, Bạch Minh Ngọc không phải là người nhà họ Đường, nếu trước kia Đường Thiên Hào nể mặt bạn tốt nuôi dưỡng cô nhi thì thôi, dù sao nhà họ Đường không thiếu cơm nuôi bọn họ, nhưng nếu Bạch Minh Ngọc rước lấy một tai họa như vậy cho nhà họ Đường, thì sẽ không ai hài lòng nữa.

Vốn nhà họ Đường chỉ là một thế gia trung y, tuy ngoại trừ Đường lão gia ra con cháu cũng làm những công việc khác, trước đây gia tộc còn có thể so sánh với các đại gia tộc khác, bây giờ chỉ có thể dựa vào thế diện của Đường lão gia mà chống đỡ, giả sử Bạch Minh Ngọc chọc phải chuyện gì, thì Đường Thiên Hào sẽ nể mặt anh em, khẳng định sẽ giúp bọn họ giải quyết, tuy bán gương mặt già của Đường Quân đi thì sự tình có thể giải quyết, nhưng thế diện vài thập niên này của Đường Quân sẽ bị mất sạch trước các đại lão, về sau con cháu nhà họ Đường có chuyện gì, nhà họ Đường sẽ khó được giúp nữa.

So sánh giữa thế diện với một người ngoài, đương nhiên người nhà họ Đường vẫn quan trọng hơn.

Con trai vừa nói xong, Đường Quân ngẩn người, đồng thời, Đường Thiên Hào cũng lộ ra vẻ mặt đau lòng, nhưng ông lại không lên tiếng.

Bạch Minh Ngọc vừa thấy tình cảnh này, nhất thời hơi sốt ruột, trong lòng thầm mắng vài câu, vẻ mặt tối tăm: "Chú tư, cháu không biết, nếu cháu sớm biết, cháu nhất định sẽ không trở về cầu ông nội rồi." Lúc này cậu ta nghe Đường Quân nói lai lịch Lan Bưu không nhỏ, trong lòng nửa tin nửa ngờ.

Một mặt hoài nghi Đường Quân cố ý nói vậy, vì không muốn giúp mình, viện cớ từ chối mà thôi. Dù sao Tô Doanh là người thế nào, ngay cả cậu ta cũng biết thanh danh của ông ấy, chỉ cần là người Hoa Hạ, đoán rằng ai cũng biết vị hiệu trưởng vang danh thiên hạ này, hàng năm đại học Để Đô có nhiều sinh viên tốt nghiệp như vậy, hầu như người trong ngành nghề nào cũng đều phải gọi ông ấy một tiếng thầy, nói khắp thiên hạ cũng không đủ, cho dù không nhắc đến người cha nguyên thủ kia của ông ấy, thật ra thanh danh của chính bản thân ông ấy cũng không hề thua kém ai.

Tuy Bạch Minh Ngọc tự cho mình rất cao, nhưng nếu so sánh cậu ta với Tô Doanh, mặc kệ xuất thân hay địa vị, cậu ta cũng tự hiểu bản thân rất kém so với người khác.

Nhưng một nhân vật như vậy, bây giờ Đường lão gia lại nói nếu ông ấy thấy người họ Lan thì sẽ cố cười lấy lòng, Bạch Minh Ngọc hoàn toàn không tin, trong lòng cảm thấy Đường lão gia đã già hồ đồ rồi.

Nhưng mặt khác cậu ta biết tính cách Đường Quân, không phải người ăn nói lung tung, nếu Đường lão gia nói thật, vậy thì thể hiện hành vi cuồng vọng lần này của cậu ta khẳng định đã chọc đến một người khó lường, Bạch Minh Ngọc là người chưa bao giờ nhận sai, tuy trong lòng cậu ta oán hận Lan Bưu ý thể hiếp người, nhưng cậu ta cũng biết, nếu họ Lan thật sự có năng lực như Đường lão gia nói, cho dù cậu ta không muốn thua người khác, chỉ sợ chuyện này sẽ không giải quyết toàn vẹn được, còn phải xin nhà họ Đường ra mặt hỗ trợ mới ổn.

Cậu ta biết từ lúc còn trẻ Đường lão gia vẫn là thầy thuốc bên cạnh một vài vị đại lão, hiện tại đã lớn tuổi nhưng cũng chưa về hưu. Thịnh thoảng sẽ ra ngoài đi vài vòng với người ta, lúc ấy cậu ta còn chưa trưởng thành, từng cùng với anh cả đi theo Đường Tu Viễn được Đường lão gia mang ra ngoài chơi, đã được tiếp xúc với xã hội thượng lưu. Không giống nhà họ Đường, ăn uống thanh đạm, loại cao nhã ấy đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng cậu ta.

Đáng tiếc từ đó về sau cậu ta không còn được ra ngoài nữa, anh cả Bạch Minh Xuân từng mật mờ đề cập qua anh ấy muốn làm chính trị, nhưng mặt ngoài người nhà họ Đường lại giả vờ chiều cố anh em cậu ta, nhưng sau lưng hoàn toàn không phải thế, người nhà họ Đường khéo léo từ chối tâm nguyện của Bạch Minh Xuân, đả kích lòng tự trọng của anh ta, về sau trong lòng hai anh em nảy sinh oán hận. Thậm chí Đường Thiên Hào còn ép buộc Bạch Minh Xuân đi theo y học. Tuyên bố đã nhìn trúng thiên phú y học của Bạch Minh Xuân, chỉ vì muốn anh ta tạo ra thanh danh cống hiến cho nhà họ Đường mà thôi!

Chính vì như vậy, Bạch Minh Xuân đã đi tha hương, sau khi xuất ngoại không còn trở về nhà họ Đường nữa. Sau đó Bạch Minh Xuân có tiếng, vẫn không nhắc đến nhà họ Đường. Chỉ nói từ nhỏ bản thân không cha mẹ thôi, bản thân Bạch Minh Ngọc cũng không trở về nhà họ Đường. Nếu bây giờ cậu ta không xảy ra chuyện, cậu ta tuyệt đối sẽ không đặt chân vào nhà họ Đường nửa bước, không thềm đi năn nỉ bọn họ, hiện giờ quả nhiên cậu ta lại bị sỉ nhục thêm lần nữa!

Cơn oán hận của Bạch Minh Ngọc như gợn sóng từng đợt từng đợt dâng lên, nhưng cậu ta hành động vô cùng tốt, lúc này vì tránh để người khác nhìn ra, đầu cúi thấp xuống, làm ra dáng điệu suy nghĩ và sợ hãi bất an, cậu ta biết cha con Đường Thiên Hào nhất định sẽ không đành lòng nhìn cậu ta như vậy, quả nhiên, Đường Thiên Hào cất giọng:

"Được rồi, chú tư, Minh Ngọc vẫn chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, chú gây sự làm gì?" Tuy Đường Thiên Hào nói giúp Bạch Minh Ngọc, nhưng đáy lòng Bạch Minh Ngọc không hề cảm kích, theo cậu ta, nhà họ Đường đều là chồn chúc tết gà, không có lòng tốt, cậu ta hoàn toàn không cảm kích! Nhà họ Đường đối xử với cậu ta và Bạch Minh Xuân như thế, chỉ lợi dụng anh em cậu ta, cho rằng anh em cậu ta thiếu nợ bọn họ!

"Cái gì bảo em gây sự, rõ ràng nó không biết tốt xấu, nhà họ Đường chúng ta nuôi dưỡng nó và anh nó nhiều năm như vậy, giúp bọn nó trả học phí, cho bọn nó ăn uống, đưa bọn nó ra nước ngoài học, những thứ này chẳng lẽ không dùng tiền bạc sao? Hiện tại tuổi ba đã lớn, vẫn gắng gượng đi làm việc, anh em nhà họ Bạch không biết cảm ơn thì thôi, mấy năm nay sau khi có tiền đồ có hề hề đề cập qua nhà họ Đường không? Trở về thăm hỏi gì chưa? Hiện tại gặp phải chuyện lớn, còn muốn kéo chúng ta vào..." Chú hai nhà họ Đường cũng lớn giọng, Đường Thiên Hào yếu ớt nói: "Nhưng dù sao bọn nó cũng là người nhà họ Đường..."

"Anh cả, anh xem bọn nó là con, nhưng người ta không muốn gọi anh một tiếng ba đâu!" Một giọng nói lạnh lùng vang lên, Bạch Minh Ngọc chịu không nổi ôm đầu, ánh mắt âm u. Lời nói lạnh nhạt của người nhà họ Đường truyền vào tai cậu ta, khiến cậu ta bị tổn thương, để cậu ta hận không thể hủy diệt hết nhà họ Đường, nhà họ Đường thiếu cậu ta cái gì, cậu ta muốn nhà họ Đường đến bồi thường tất cả!

Đường Tu Viễn không biết trong lòng anh em tốt của anh ta sớm đã hóa đen, sau khi an ủi cậu ta vài câu, thì buồn bực khuyen giải.

Cuối cùng cũng nhận được sự chấp nhận của Đường Thiên Hào. Buổi sáng tan học nhận được điện thoại của Lan Lăng Yến, hai người vốn có hẹn trước sẽ cùng ăn cơm, nhưng Ninh Vân Hoan vừa lên xe, thì Lan Lăng Yến nhận được một cú điện thoại.

"Đi về trước, có chút việc." Sau khi Ninh Vân Hoan lên xe, Lan Lăng Yến kéo vai cô, không lo lắng nói, Ninh Vân Hoan nhẹ nhàng thở ra, cô thật sự sợ Lan Lăng Yến sẽ nhắc lại chuyện cũ, lúc này không nghe anh nói gì, vội vàng gật đầu.

"Đường lão gọi điện thoại, nói có việc, lúc này người đã ở dưới chân núi rồi." Hiện tại nơi hai vợ chồng ở phòng thủ cực nghiêm, ngay cả Lâm Mẫn cũng không có chìa khóa, lúc trước cũng phải chờ dưới chân núi, lúc này tuy Đường lão không phải người xa lạ, thậm chí lúc Ninh Vân Hoan mang thai và cảm mạo lần trước đều do Đường lão này khám cho, nhưng ông ta vẫn không có đặc quyền tự do ra vào.

Nhưng nhắc đến họ Đường, khiến Ninh Vân Hoan nhớ đến Bạch Minh Ngọc đã bị chinh đến cửa nát nhà tan. Hai ngày trước nghe Lan Bưu nói đã trói Bạch Minh Ngọc trở về, lúc này người nhà họ Đường đã tìm đến cửa, trong nháy mắt Ninh Vân Hoan hiểu rõ: "Vì chuyện của em nên khiến anh khó xử phải không?"

Mỗi lần có vấn đề gì Lan Lăng Yến đều ra mặt mời Đường lão đến, tuy không nói được mấy câu với ông ấy, nhưng Ninh Vân Hoan cũng ít nhiều nhìn ra được vài phần tính cách của ông ấy, là người không kiêu ngạo không siểm nịnh, Lan Lăng Yến có vài phần hảo cảm với Đường lão, lúc này nếu vì chuyện Lan Bưu trói Bạch Minh Ngọc để Đường lão ra mặt, tốt xấu gì người ta cũng từng giúp cô vài lần, nếu đổi thành Ninh Vân Hoan đối mặt với tình huống này chỉ sợ sẽ khó xử.

Lan Lăng Yến lắc đầu, cầm ngón tay cô thương thức, không để ý nói: "Nhà ai không có vài đứa cháu bất tài chứ? Huống chi muốn trói Bạch Minh Ngọc thì trói thôi, chỉ là một diễn viên mà thôi." Thật sự anh không để chuyện này trong lòng. Tuy Đường lão và Lâm Mậu Sơn có giao tình, lúc Ninh Vân Hoan có việc anh cũng từng mời Đường lão đến, nhưng mỗi lần Lan Lăng Yến đều vì việc công, tuy Đường lão đến khám bệnh tại nhà, nhưng anh luôn đối đãi lịch thiệp với ông ấy. Hơn nữa nói danh tiếng ngự ý

của nhà họ Đường được như bây giờ, nói khó nghe thật ra có được tên tuổi như thế, là vì chăm sóc cơ thể cho các nguyên thủ, trừ thanh danh ra, trên thực tế không có bao nhiêu chỗ tốt.

Tuy rất nhiều người nghĩ nhà họ Đường rất lợi hại, nhưng nói về tài sản, đoán rằng nếu những năm gần đây không vì hai anh em Bạch Minh Ngọc kia, nhà họ Đường có thể duy trì cuộc sống giàu có rồi. Thật ra Lan Lăng Yến không thuộc vào hàng đại lão của Hoa Hạ, nhưng lại có liên quan đến đại lão giống Lâm Mậu Sơn vậy, ra tay vô cùng hào phóng. Nếu phú thương muốn mời bọn họ chữa bệnh, nhà họ Đường sẽ không đồng ý vì tiền hơi thấp, và vì thanh danh của bọn họ.

"Nhưng em cảm thấy Đường lão không tệ. Trước đây mang thai ông ấy đã giúp em điều trị cơ thể, về sau lại kê thêm nhiều phương thuốc..." Ninh Vân Hoan nhìn anh, hơi do dự, nhưng vẫn cầu tình. Cô ghét Bạch Minh Ngọc, tuy nhà họ Đường thu dưỡng anh em họ Bạch, nhưng thật ra nguồn gốc đều từ anh em họ Bạch, thậm chí nhà họ Đường vì thu dưỡng hai người tàn nhẫn, kẻ thì hung ác, kẻ lại vong ân bội nghĩa mà cuối cùng rơi vào kết cục cực kỳ thương cảm, là nhân vật thanh cao nổi tiếng, nhưng càng về sau lại không nhận ra đáy lòng đen tối, cả chó cũng không bằng của anh em họ Bạch, Ninh Vân Hoan nghĩ ngay đến kiếp trước của bản thân, thật ra đều là những người đáng thương, bị người mình tín nhiệm cắn một ngụm, rồi nhớ đến vị Đường lão hiền lành kia, Ninh Vân Hoan thật không đành lòng khó xử bọn họ.

Lần đầu tiên Lan Lăng Yến nhìn thấy cô giúp người khác cầu tình, khi bản thân thu thập Cố Doanh Tích đã dùng rất nhiều phương thức tệ hại, nhưng cô chưa từng nói lời nào, sau lưng Lan Lăng Yến làm mua bán gì, cô đều biết rõ, nhưng không hề lộ ra dáng vẻ thương xót, lúc này lại giúp nhà họ Đường cầu tình, anh dừng một lát: "Nếu em muốn thế, nhưng Bạch Minh Ngọc chỉ là một tên không ra gì, không có cậu ta, anh vẫn sẽ tìm người khác tốt hơn cho em." Tuy nói vậy, nhưng Lan Lăng Yến vẫn ghi

trong lòng, quyết định qua một thời gian nữa, sẽ thu thập Bạch Minh Ngọc thêm lần nữa cho hả giận.

Người họ Đường được Ninh Vân Hoan cầu tình mà rất nhanh đã được bỏ qua, còn lúc này hai nam chủ mà Cố Doanh Tích không biết đã xuất hiện ở Hoa Hạ rồi, gần đây ả cực kỳ buồn rầu, gần đây em gái Cố Doanh Nặc đã trưởng thành, đã biết yêu đương, đối tượng cô ta yêu là một thạc sĩ ưu tú, cảm tình hai người vô cùng tốt, đây là chuyện tốt, vì niềm vui này mà cả người Cố Nhàn đều tựa như được lên tinh thần rất nhiều, tuy bạn trai Cố Doanh Nặc không ưu tú giàu có như những người đàn ông mà trước kia bà ta quen biết, nhưng cậu ta cũng không kém, cậu ta có thiên phú về phương diện hóa học, vì có cậu ta, sau khi Cố Nhàn hoàn thành giải phẫu thay thận thì muốn một số được kháng bài xích, hiện tại cậu ta đang lợi dụng thân phận mình để làm vài thứ trong phòng thí nghiệm.

Điều này giúp Cố Gia giảm đi một khoản tiền lớn, để Cố Nhàn nhìn cậu ta càng thêm hài lòng.

Vốn Cố Doanh Tích rất vui cho em gái, nhưng hơn nửa tháng trước, ả khó khăn lắm mới xong ca đêm mà về nhà, lúc ấy uống đến say túy lúy, nguyên nhân hiện tại Quan Lại Quyền Quý đã không thu lưu ả vì lúc ấy việc ả muốn bán mình đã náo rất lớn, hiện tại ả chỉ có một cái quán ăn đêm uống rượu chào hàng thôi, mỗi lần nếu muốn bán được rượu, thì bản thân phải uống hơn phân nửa, ngày đó ả uống rượu về nhà, người nhà đều đã ngủ, hình như ả uống nhiều rượu lắm, trên đường về đã rất muốn đi toilet, vừa về nhà trực tiếp vọt vào WC.

Lúc ấy trong WC cũng có Tống Mặc Nhiên vừa làm thực nghiệm trở về, hình như ả rửa tay rồi xảy ra quan hệ với Tống Mặc Nhiên. Đợi khi hai người tận hứng ả mới tỉnh ngộ bản thân phạm phải cái gì, may mà lúc ấy Âu Dương Chấn Thiên không ở nhà, gần đây thân thể Ninh Vân Thành không khoẻ nên đã ngủ sớm, còn Cố Thiếu Đào bị Âu Dương Chấn Thiên

đánh một trận, bây giờ chưa về nhà, trong nhà không ai thấy được tình huống như vậy, nếu không ả thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Hai người váng đầu làm chuyện như vậy, Cố Doanh Tích cũng không dám tắm rửa, rất sợ bị Cố Doanh Nặc phát hiện. Bản thân lập tức khẩn trương đẩy Tống Mẫn Nhiên ra rồi chạy vào phòng, nhưng việc này đã trở thành chuyện phiến nhiễu đến hôm nay, từ sau đêm đó, Tống Mẫn Nhiên thường xuyên dùng cặp mắt tối đen không thấy đáy nhìn ả, khiến ả tâm hoảng ý loạn.

Buổi trưa vừa đến, Cố Doanh Tích tính chiều mới đi làm, Ninh Vân Thành đang ngủ trưa trong phòng, từ sau khi làm phẫu thuật, thân thể người đàn ông này không lớn bằng lúc trước nữa. Trước kia mỗi đêm đều có thể lăn qua lăn lại khiến ả cầu xin tha thứ, hiện tại tối đa hai lần đều vội vàng rút ra. Thân thể Cố Doanh Tích đã sớm đã thích ứng với mấy người đàn ông tráng niên rồi, tối qua Ninh Vân Thành quấn cô một lần, nhưng không chờ cô thoải mái, Ninh Vân Thành đã tước vũ khí đầu hàng, khiến Cố Doanh Tích mất hứng, buổi sáng hôm nay bất chấp liêm sỉ, lại quấn anh ta một lần, nhưng không chỉ không được trải nghiệm cảm giác vui sướng tràn trề, ngược lại lúc này càng khó chịu hơn trước.

Sau cùng Ninh Vân Thành dường như sợ ả quấn lấy mình, nên đi ra ngoài phòng khách ngủ. Trước kia đều anh ta đều quấn ả không rời, ả khóc xin tha thì mới buông ả ra, khi đó muốn ả bao nhiêu, thì bây giờ không cần ả bấy nhiêu. Hiện tại trở thành tên đàn ông né tránh lo sợ rồi hả?

Cố Doanh Tích khó chịu trống rỗng, cái loại cảm giác này thật sự quá khó tiếp nhận rồi. Sau cùng ả run rẩy, nằm trên giường đắp chăn, tay sờ soạng xuống bụng dưới.

Tiếng oa oa nha nha như tiếng khóc thống khổ truyền đến, Cố Doanh Tích cắn chặt răng nhịn xuống, sắp lên đỉnh, môi đỏ mọng của ả run rẩy rên rỉ ra tiếng, thoáng thấy chẳng biết lúc nào cửa đã bị người mở ra, một người

đàn ông mặc quần áo màu trắng tay đang ôm ngực, ánh mắt phía sau lớp kính mắt híp lại, lúc này đang thích thú nhìn ả.

Có thể vì thật sự quá kinh ngạc, hay có người nhìn nên có một loại khoái cảm cấm kỵ, hơn nữa người này lại đeo kính mắt nhìn rất giống anh Lan Cửu, Cố Doanh Tích cảm thấy bị sự sáng khoái áp chế, lúc này thét ra tiếng chói tai.

"Thật nhiệt tình nha, lớn tiếng như vậy, không sợ để Ninh Vân Thành nghe được sao?" Tống Mặc Nhiên vừa vào phòng, vừa đóng chặt cửa lại rồi khóa cứng, bản thân bắt đầu cởi quần áo ra.

Cố Doanh Tích sợ tới mức hồn bay phách tán, lui đến đầu giường: "Cậu muốn làm gì?"

"Chị!" Tống Mặc Nhiên cười tà khí, nhìn nửa người trên của anh ta rất cường tráng, nhìn ra được quanh năm vận động, gương mặt vốn lịch sự cấm dục, lúc này trở nên có chút tà khí, Cố Doanh Tích vừa muốn đẩy cậu ta, lại bị cậu ta nắm trong lòng bàn tay, trên tay ả vẫn dính dịch của bản thân, nhấp nháp, mang theo một mùi hương rất ngọt.

"Chuyện như vậy cũng làm, nếu chị thật sự muốn, sao không tìm em?" Cậu ta học theo Cố Doanh Nặc kêu Cố Doanh Tích là chị, Cố Doanh Tích vốn vì kính mắt của cậu ta mà có chút mê say lập tức tỉnh ngộ lại, đỏ mặt, thân thể yếu đuối vô lực đẩy cậu ta hai lần: "Cậu không sợ Nặc Nặc trở về sao?"

Đã lâu ả không được làm sáng khoái rồi, lần trước là trong nhà cầu với Tống Mặc Nhiên, tuy Cố Doanh Tích đã trải qua không ít đàn ông, nhưng Tống Mặc Nhiên lại đặc biệt lớn, trước đó chỉ cảm thấy không chịu nổi, tựa như bị xé rách, nhưng lúc này phía dưới căng trướng, tựa như muốn phá hủy, dưới thân lại chảy ra dòng nhiệt dính dính.

"Nặc Nặc đang học, trưa nay ăn ở trường luôn. Buổi tối mới trở về, chỉ cần chị không nói, em không nói, sao cô ấy biết được?" Tống Mặc Nhiên thật sự thích cô bạn gái thanh xuân xinh đẹp kia, quả thật khiến cậu ta có chút mê muội, nhưng không biết vì sao, cậu ta cảm giác thân thể Cố Doanh Tích vô cùng hấp dẫn cậu ta, lần trước sau khi cậu ta làm với Cố Doanh Tích trong nhà cầu, cậu ta vẫn nhớ mãi không quên!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Oán Độc

Editor: Gà

Tống Mặc Nhiên thích Cố Doanh Nặc, nhưng cũng không thể buông bỏ được Cố Doanh Tích, cậu ta biết Cố Doanh Tích có hai người bạn trai, tuy trước kia khi biết chuyện này đã phá vỡ tam quan của cậu ta, nhưng sau khi hưởng qua thân thể của ả, loại căng đầy xinh đẹp và hấp dẫn đó, khiến cậu ta mê muội, cũng hiểu rõ vì sao tuy diện mạo ả xấu xí, nhưng sau khi đàn ông hưởng qua mùi vị của ả đều sẽ yêu ả.

Cố Doanh Tích vốn muốn nói gì đó, nhưng Tống Mặc Nhiên đã sớm không nhìn được, trực tiếp xông vào cơ thể ả. Thân thể ả đã được bôi trơn trước đó, tốn một ít sức lực, nhưng ngón tay hoàn toàn không giống với thứ đó của đàn ông, hơn nữa Cố Doanh Tích đã lâu không được nếm sự trực tiếp và sung mãn này, nhất thời kêu ra tiếng. Theo kích thích của Tống Mặc Nhiên, thân thể ả bị đâm tràn ra nước, rốt cuộc nói không ra lời, khiến ả tràn ngập sáng khoái, trong mơ màng Cố Doanh Tích vẫn rên rỉ không ngừng rồi nghĩ: Thực xin lỗi Nặc Nặc, chờ lần sau, lần sau ả nhất định sẽ khống chế tốt bản thân, không xảy ra quan hệ với Tống Mặc Nhiên nữa.

Âu Dương Chấn Thiên đã rời đi mười ngày, ả không thể dùng tay giải quyết hoài được, hiện tại Ninh Vân Thành lại không dùng được, tuy Cố Doanh Tích thật sự cảm kích anh ta, nhưng ả không có tình yêu với anh ta, tình yêu của ả đã hiến cho Cửu ca, không còn dư thừa để cho Vân Thành, dù sao ả đã không còn thuần khiết rồi.

Ôm cách nghĩ cam chịu này, mỗi khi Cố Doanh Tích bị giày vò đến khó chịu, luôn ngầm đồng ý cho Tống Mẫn Nhiên tiến công. Hai người đều giấu diếm loại chuyện đáng xấu hổ này, nên không ai biết được.

Lần trước ở trường học người bạn ngồi cùng bàn với Ninh Vân Hoan bị người hạ được, tuy lúc ấy Tô Doanh nể mặt giáo sư Phương nên không nói thật với Lan Lăng Yến, lúc ấy Lan Lăng Yến cũng không nói gì, nhưng thật ra đã ghi chuyện này trong lòng, anh nhìn thấy trò cười dơ bẩn của nhà họ Cố, nên thuận tiện ra tay.

Có thể gần đây Cố Doanh Tích làm quá nhiều lần với Tống Mẫn Nhiên rồi. Cơ thể Cố Doanh Tích lại như mảnh đất phì nhiêu, hơn một tháng, ả đã mang thai.

Lần thứ hai xuất hiện tình cảnh nôn mửa, Ninh Vân Thành sợ ngây người, cũng không phải lần đầu tiên chứng kiến cảnh Cố Doanh Tích mang thai, nhưng trước kia cái thai của Cố Doanh Tích không phải của anh ta, thời gian qua Âu Dương Chấn Thiên không ở cạnh ả, hầu như Cố Doanh Tích chỉ có quan hệ xác thịt với anh ta. Ninh Vân Thành đương nhiên nghĩ đứa nhỏ này là của mình, anh ta biết được bản thân sắp được làm ba, nên suýt nữa vui vẻ muốn điên luôn.

Hiện tại tuổi Ninh Vân Thành không nhỏ, hơn nữa anh ta từng có thân phận phú nhị đại trên cao, bây giờ bị rớt xuống đất, trở thành phế vật đến mức ăn uống đều phải dựa vào nhà họ Cố, bởi vì anh ta cúng một cái thậ cho Cố Nhàn, nên bây giờ người nhà họ Cố không nói gì với việc anh ta ngây ngốc ở nhà bọn họ, nhưng Cố Doanh Ngữ lại thường xuyên khinh thường anh ta, thái độ không còn nhiệt tình, Ninh Vân Thành cũng không ngốc, hoàn toàn không biết làm sao, trước kia anh ta hơi bị khuất nhục, nhưng hiện tại Cố Doanh Tích mang bầu, ba Ninh mẹ Ninh vẫn luôn muốn ôm cháu đã nhiều năm rồi. Nếu Cố Doanh Tích thật sự có con, nhất định ba Ninh mẹ Ninh sẽ tha thứ cho anh ta!

Chỉ cần anh ta trở về nhà họ Ninh, thì sẽ không cần ru rú tại nhà họ Cố nữa. Chỉ cần anh ta có tiền, thì sẽ không bị người nhà họ Cố khinh thường, đến lúc đó Cố Doanh Ngữ phải gọi anh ta một câu anh rể, chứ không phải về sau nhìn thấy Âu Dương Chấn Thiên mới kêu anh rể. Việc này luôn khiến Ninh Vân Thành cảm thấy vô cùng nhục nhã, nếu anh ta không có chỗ đi, ba Ninh mẹ Ninh lại không tha thứ cho anh ta, chỉ sợ anh ta sớm không chịu nổi muốn trở về nhà họ Ninh rồi.

Cố Doanh Tích mang thai không những Ninh Vân Thành vui sướng, ngay cả người họ Cố cũng rất vui mừng, lúc Âu Dương Chấn Thiên đi đã để lại chi phiếu 50 vạn, mà lúc này nhà họ Cố vì nuôi quá nhiều người, nên phải thuê một tòa biệt thự mới có thể trụ được, tiền thuê mỗi tháng ít nhất là tám vạn, lại thêm phí điện nước quản lý, hơn nữa ngày thường Cố Nhàn phải uống được bồi bổ thân thể, 50 vạn sớm đã vơi bớt rồi.

Âu Dương Chấn Thiên xuất ngoại, không ai biết khi nào thì anh ta trở về, nên nếu Cố Doanh Tích có thể mang thai con của Ninh Vân Thành, Ninh Vân Thành có thể về nhà lấy chút tiền. Lúc này Cố Nhàn đã không còn biện pháp, con gái thứ hai sắp học đại học, hai ngày trước đã nói với bà ta, muốn vào đại học Đế Đô, học cùng Tống Mẫn Nhiên, Cố Nhàn đau lòng con gái nên đương nhiên không phản đối, nhưng thành tích Cố Doanh Nặc không hề nổi trội như của Cố Doanh Tích, thành tích học tập của cô ta chỉ ở bậc trung mà thôi, sau khi kết giao với Tống Mẫn Nhiên thì mỗi ngày cậu ta đến nhà họ Cố dạy kèm cho cô ta khiến thành tích của cô ta được nâng lên một ít.

Tuy nhiên thành tích đó của cô ta, có thể vào một đại học bình thường, nhưng muốn vào đại học Đế Đô, chắc chắn không thể.

Nếu điểm không đủ, cũng chỉ có dựa vào tiền thôi, nhưng đây không phải một số tiền nhỏ, Cố Nhàn nghe người ta nói ít nhất phải chuẩn bị cả trăm vạn, còn không biết có sinh thêm phí gì không nữa.

Trước đây nghe con số như thế có thể khiến Cố Nhân bị dọa, khoản tiền một trăm vạn lớn như vậy bà ta nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng khi con gái lớn phát đạt, sau khi quen biết nhiều người đàn ông, không chỉ từ nhà họ Ninh, trước kia còn có con trai nhà họ Tạ từng cho bà ta một số chỗ tốt, mặt khác còn có Âu Dương Chấn Thiên cũng cho ít vốn, lại thêm nữa trước đó dễ dàng mượn nhà họ Mộ đến 20 vạn, những số tiền này đến quá dễ dàng, sau này đến mấy trăm vạn vẫn có, Cố Nhân đã quen với cuộc sống như vậy, theo bản năng cảm thấy một trăm vạn dù hơi nhiều, nhưng không phải không thể.

Cố Doanh Tích mang thai, Cố Nhân triệu tập mọi người mở một cuộc họp: "Vân Thành, hiện tại Tích nhi có thai với con, tóm lại chính là cốt nhục của nhà họ Ninh, con nên trở về nói với ba mẹ một tiếng đi." Bà ta nói đến đây, từ ái nhìn Ninh Vân Thành, sau đó nhìn mấy đứa con gái: "Hiện tại Doanh Nặc sắp học đại học, thành tích Nặc Nặc kém hơn chị một ít, nhưng mẹ đã tìm người hỏi thăm, người ta nói phải chuẩn bị một trăm vạn, các con đều hiểu rõ hoàn cảnh nhà chúng ta, hiện giờ Chấn Thiên không ở trong nước, nếu không mẹ đã không cần da mặt, tìm nó mượn một ít, về sau làm trâu làm ngựa trả cho nó là được. Nhưng nó không ở đây, hiện giờ, Vân Thành, chỉ có anh rể như con mới có thể giúp đỡ một chút thôi."

Cho dù Ninh Vân Thành coi tiền như rác, nhưng vì muốn ở cùng Cố Doanh Tích, thậm chí vì ả không tiếc trở mặt với ba mẹ, rồi hiến thân cho Cố Nhân, còn hai chị em Cố Doanh Nặc luôn coi thường anh ta. Suy nghĩ đến việc Cố Nhân muốn bản thân giúp Cố Doanh Nặc trả học phí, trong lòng anh ta trào lên khó chịu.

Nhưng anh ta yêu Cố Doanh Tích đã lâu, trả giá vì ả nhiều như vậy, lúc này nếu trở mặt, trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng lỗ lã. Vì Cố Doanh Tích khiến anh ta không thể về nhà, không cần cha mẹ, thậm chí còn cắt mất một quả thận để cứu mẹ ả. Hiện tại muốn buông tay, Ninh Vân Thành

không cam tâm, lúc này anh ta cố nén bất mãn, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Cố Doanh Tích, miễn cưỡng đáp ứng:

"Mẹ, con về bàn với ba mẹ con rồi nói sau."

Vừa nghe lời này, vốn Cố Doanh Nặc tràn ngập ý cười lập tức trở nên hơi tức giận, cô ta muốn quay đầu tìm bạn trai làm nũng, ai ngờ khi quay đầu vừa lúc nhìn thấy Tống Mặc Nhiên hình như vừa xoay mặt đi, Cố Doanh Tích bên cạnh cô ta đang cúi thấp đầu, hai tay nhẹ run.

"Anh Ninh không muốn giúp em phải không? Nếu trước kia em có lỗi gì với anh, thì em xin nhận lỗi với anh, đại học là việc lớn của cả đời em, em mong anh Ninh nể tình chị em, giúp em một lần." Cố Doanh Nặc cố nén bất mãn trong lòng, nhìn Ninh Vân Thành mỉm cười, Ninh Vân Thành còn chưa nói gì, Cố Doanh Ngữ bên cạnh đã cười lạnh:

"Chỉ mượn một trăm vạn mà thôi, cũng không phải không trả, anh không muốn cho mượn, còn nhiều người nguyện ý mang tiền bạc đến tìm chị của em, hiện tại anh rể em chỉ đang ở nước ngoài thôi, sau khi trở về đừng nói một trăm vạn, một ngàn vạn cũng có thể trả lại cho anh!"

Sắc mặt Ninh Vân Thành xanh mét, nắm tay thành đấm vang lên tiếng 'răng rắc', biểu cảm vô cùng không tốt.

Cố Nhàn vừa thấy tình huống không ổn, thì kinh hãi, lúc này bà ta đang muốn vay tiền Ninh Vân Thành, nên không thể để con gái đắc tội với anh ta được, vì thế giả vờ khiển trách: "Ngữ Ngữ, sao con dám nói chuyện với anh Ninh như thế." Nói xong, Cố Nhàn quay đầu cười với Ninh Vân Thành, Ninh Vân Thành đã xanh mặt đứng lên, trực tiếp đi đến phòng Cố Doanh Tích, không đáp lại người họ Cố nữa.

Sắc mặt mọi người xanh mét, tính cách Cố Doanh Ngữ mới vừa bị khiển trách khá bướng, ả nhỏ hơn hai người chị kia nhiều, tuy từng nếm qua khổ cực, nhưng vài năm nay thì lại sống khá thoải mái, nhiều người

bạn cùng lứa không biết lai lịch thậm chí cho rằng ả xuất thân từ gia đình giàu có, điều này khiến lòng tự tin của ả bành trướng cực độ, hơn nữa hiện giờ ả ta đang tuổi trưởng thành, biết rõ Ninh Vân Thành trả giá rất lớn cho nhà họ Cố, nhưng lúc này không những bị mẹ trách cứ, còn bị Ninh Vân Thành bày cho sắc mặt không tốt, nên đứng dậy quay đầu to tiếng nói với Ninh Vân Thành:

"Đồ không biết xấu hổ, ăn chùa uống chùa ở nhà tôi, suốt ngày còn muốn người ta đến phục vụ anh, còn muốn chiếm tiện nghi của chị tôi, hiện tại đến lúc trả giá thì lại trốn đông trốn tây, thật không biết xấu hổ!"

Hiện tại ở nhà họ Cố chỉ có hai người ngoài là Tống Mẫn Nhiên, bạn trai Cố Doanh Nặc và Ninh Vân Thành thôi, tuy hiện tại Tống Mẫn Nhiên ở nhà họ Cố, nhưng trước đây không phải ngày nào cậu ta cũng đến, gần đây vì dạy kèm cho Cố Doanh Nặc nên mới ở lại, hơn nữa cậu ta giúp Cố Nhàn phối một ít dược và cần phải nhìn Cố Nhàn uống xem có bị kháng lại không, Tống Mẫn Nhiên thỉnh thoảng vẫn ra ngoài mua ít đồ ăn, không xem là ăn chùa uống chùa, mà người suốt ngày không làm việc, trừ Ninh Vân Thành yếu nhược, thì còn ai vào đây.

Lời Cố Doanh Ngữ như một bạt tai tát vào mặt Ninh Vân Thành, anh ta thống khổ quay đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt Cố Doanh Tích kinh hoàng, và biểu tình không tự nhiên của người họ Cố, trừ một ít chột dạ ra, vậy mà còn tán thành ý của Cố Doanh Ngữ.

Ninh Vân Thành bi thương, anh ta vì Cố Doanh Tích, cam nguyện bỏ đi thân phận đại thiếu gia, tìm mọi cách lấy lòng ả, thậm chí khuất nhục nguyện ý dùng chung người phụ nữ là Cố Doanh Tích này với người khác, thử hỏi trên đời này có người đàn ông nào có thể làm đến như vậy? Trước kia anh ta có tiền, có từng keo kiệt với người họ Cố không? Huống chi anh ta vì Cố Nhàn mà còn hiến đi quả thận của bản thân, như vậy chưa đủ sao?

Nhưng họ Cố một cước đá văng, hiện tại nói anh ta vô dụng, nói anh ta không có tiền, muốn anh ta rút đi. Nếu không vì Cố Doanh Tích, thì anh ta làm gì không có tiền, làm sao có thể có nhà mà không thể về, phải ở đây nhìn sắc mặt người nhà họ Cố?

"Ngữ nhi..." Cố Nhàn vừa muốn trách cứ con gái, sắc mặt Ninh Vân Thành đã xanh mét từ trên lầu đi xuống: "Cố Doanh Ngữ, mày muốn làm rõ ràng à, hiện giờ trên người anh không có tiền, nhưng lúc anh có tiền, không phải đã cho mẹ mày để chữa bệnh sao? Hiện tại anh có nhà nhưng không thể về, là vì người nào mày không hiểu à? Anh không làm việc, vì cơ thể anh không tốt. Mà cơ thể anh không tốt là vì sao, mày không biết hả? Mày trừ việc mang họ Cố ra, thì mày đã làm gì cho nhà họ Cố? Ngay cả khi mẹ của mày muốn thay thận, mày còn không nói sẽ quyên thận, mày có tư cách gì nói anh? Tiền bạc anh từng cho nhà họ Cố, có thể giúp họ Cố trụ được mười năm đấy."

"Vân Thành à, Vân Thành. Con bớt tranh cãi đi." Cố Nhàn vừa thấy dáng vẻ anh ta, trong lòng hốt hoảng, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt hung dữ của Ninh Vân Thành, trước kia vì anh ta quá thâm tình với Cố Doanh Tích, nên hai chị em Cố Doanh Nặc hơi khinh thường anh ta, ban đầu trừ thân phận phú nhị đại làm cho người ta có chút kính sợ ra, về sau quen biết lâu, thấy anh ta hữu cầu tất ứng với nhà họ Cố, trong lòng đều khinh thường anh ta, cảm thấy tựa như chị đang nuôi chó vậy. Gần đây Cố Doanh Ngữ luôn xem thường Ninh Vân Thành, nhưng lúc này thấy vẻ mặt ác liệt của anh ta, tuổi ả ta vốn không lớn, gần đây lại được người ta tâng bốc lên rất cao, lúc này nhìn thấy sắc mặt Ninh Vân Thành nên trong lòng hơi sợ hãi, run rẩy dựa vào Cố Doanh Tích, không dám lên tiếng nữa.

"Vân Thành, anh muốn làm gì? Những việc anh làm em vô cùng cảm kích, em nghĩ anh vì yêu em nên mới trả giá, chẳng lẽ em sai rồi sao? Anh cũng quan tâm đến những vật chất đó sao?" Tuy tính cách Cố Doanh Tích dịu dàng thiện lương, nhưng vì ả xuất thân bần hàn, nội tâm quật cường, lúc

này lời nói của Ninh Vân Thành tựa như chạm vào vảy ngược của ả, khiến ả nhin không nổi, không muốn bất kỳ ai xem thường bản thân: "Nếu anh cảm thấy em thiếu nợ anh, thì về sau không cần qua lại với em, tiền trước kia em nợ anh, về sau dù phải đi rửa chén bát, em cũng sẽ trả cho anh!"

Trước kia ả kiên cường và có lòng tự trọng như thế nên khiến Ninh Vân Thành càng thêm yêu mến, dù sao vì anh ta là đại thiếu gia chưa từng nếm trải cực khổ, đã từng qua lại với nhiều phụ nữ, tất cả bọn họ đều chỉ muốn tiền của anh ta để mua được đồ hiệu mà thôi, chỉ có Cố Doanh Tích không như vậy, mà hơn nữa ả lại rất quật cường, khi hai người cãi nhau ả chưa từng muốn chiếm tiện nghi của anh ta, một khi nói đến chia tay thì bọn họ đều đề cập đến những chuyện xàm xàm mà thôi, điều này khiến trong lòng Ninh Vân Thành càng ngày càng thích, cảm thấy ả khác xa với những người phụ nữ trước đó của anh ta, cũng chính vì như vậy, khi Ninh Vân Hoan nói Cố Doanh Tích không phải thứ gì tốt, thì anh ta mới không hối tiếc quyết tâm đoạt tuyệt với người họ Ninh vì Cố Doanh Tích!

Tuy nhiên, đó là lúc anh ta đang ở trên mây, hiện tại anh ta đã rơi xuống mặt đất, mà Cố Doanh Tích không còn được như xưa, hơn nữa vợ chồng nghèo khổ thì trăm sự bi thương, trước kia rất xa cách, không thường hay ở chung, bản thân cũng không rơi vào hoàn cảnh hai bàn tay trắng như bây giờ, tự nhiên phát hiện ra vấn đề lúc anh ta ở cùng Cố Doanh Tích, xa thì thơm gần thì thối, cùng ăn cùng ở trong thời gian dài như vậy, tình yêu tốt đẹp cũng bị trà gạo dầu muối hao mòn sạch sẽ, đặc biệt khi hai người đều đã không có tiền bạc gì, Ninh Vân Thành càng nhớ đến cái mà bản thân mình đánh đổi, càng cảm thấy không thể nhin được người nhà họ Cố.

Nhưng quan trọng là, sau khi anh ta hiến một quả thận, thì chuyện phòng the không còn nhiều như trước. Trước kia anh ta luôn tự tin sự dũng mãnh của mình có thể thỏa mãn Cố Doanh Tích, mà lúc này chỉ hai ba lần đã trút ra hết, không những làm Cố Doanh Tích thất vọng, ngay cả Ninh Vân Thành cũng vô cùng tuyệt vọng, khi hai người thân mật ở cùng một

chỗ thì anh ta mới cảm thấy mình là đàn ông, hiện tại anh ta không còn sung sức như xưa mà đã trở thành phế vật, nhất thời cảm giác bản thân không còn là đàn ông nữa, vốn đã cực kỳ nhạy cảm rồi, cộng thêm biểu hiện dục cầu bất mãn của Cố Doanh Tích, thì càng khiến Ninh Vân Thành đau lòng và đa nghi.

Sau một loạt những hoài nghi và bất mãn, nếu Ninh Vân Thành không cảm thấy tiếc nuối đến khó thể buông tha, thì thật ra anh ta cũng không dám suy nghĩ có phải bản thân đã hối hận rồi không, hao phí tình cảm của chính mình vào đây, thật sự rất vô dụng. Sau khi thoát ra khỏi tình yêu, Ninh Vân Thành thấy rất rõ ràng, Cố Doanh Tích nói những lời này cũng chỉ là nói thôi, ả muốn trả hết nợ cho anh ta, ả trả bằng cái gì đây? Chỉ bằng mỗi tháng ả đi chào rượu, suốt ngày bị người chiếm tiện nghi, một tháng kiếm được bao nhiêu tiền? Chính ả xài còn không đủ, chờ đến khi trả hết nợ cho anh ta, kiếp sau chắc cũng chưa xong!

Tuy nhiên nói cho cùng đây từng là người mình yêu, lúc này dù trong lòng Ninh Vân Thành thất vọng, nhưng cũng không có hoàn toàn tuyệt vọng, bởi vậy anh ta cố nhịn xuống những câu nói ác độc có thể khiến Cố Doanh Tích bị tổn thương, trầm mặt nói:

"Doanh Tích, hiện tại anh không muốn cãi nhau với em, anh muốn ra ngoài để bình tĩnh một lát." Ninh Vân Thành nói xong, trực tiếp kéo cửa ra đi ra ngoài. Anh ta muốn mượn rượu giải sầu, nhưng mãi đến lúc này, Ninh Vân Thành mới phát hiện trong người một cắc cũng không có, muốn mượn rượu giải sầu, anh ta cũng không thể làm được.

Cố Doanh Tích ủy khuất khóc lên, Tống Mẫn Nhiên cố nén ý định muốn ôm ả vào lòng, cô bé kiên cường mà yếu ớt này, làm cậu ta hơi đau lòng.

Chuyện Tống Mẫn Nhiên thông dâm với Cố Doanh Tích để Lan Lăng Yến tìm được một cơ hội trả thù vô cùng tuyệt vời, một người ăn núp gần

đó báo lại những trò cười của nhà họ Cố, khiến Lan Lăng Yến lập tức cười âm hiểm.

Lần trước người ngồi cùng bàn với Ninh Vân Hoan bị dính phải hóa chất đã bị Tô Doanh bỏ qua. Ngoài mặt anh nể mặt Tô Doanh, không truy cứu chuyện này, nhưng thật ra Lan Lăng Yến là người có thù tất báo, làm sao sẽ thật sự bỏ qua. Tuy Tô Doanh không nói, nhưng bản thân anh cũng không phải không điều tra ra, nhưng hơi phiền một chút mà thôi, kết quả thì anh đã biết được rồi.

Ngoài mặt cho rằng do một bạn học hệ vật lý làm thí nghiệm xong không cẩn thận mang ra ngoài, trùng hợp người đó lại ngồi ở chỗ mà Ninh Vân Hoan ngồi sau đó, nhưng trên thực tế Tống Mặc Nhiên không thể thoát khỏi liên quan. Sau khi cậu ta ở cùng với phụ nữ họ Cố, thì nhanh chóng trộn lẫn với Cố Doanh Tích, đoán rằng Cố Doanh Nặc từng nói bậy sau lưng Ninh Vân Hoan, Tống Mặc Nhiên muốn giúp bạn gái trút giận, nên sử dụng một biện pháp bí ối như vậy.

Cậu ta muốn dạy cho Ninh Vân Hoan một bài học, nhưng lại không dám làm quá lớn, dù sao nhà cậu ta không có bối cảnh. Nếu chỉ để cho một cô gái bị hủy dung không nghiêm trọng lắm nhưng có thể ném chút khổ sở, giáo sư Phương hệ vật lý rất hay bao che khuyết điểm, khẳng định chuyện này sẽ không được giải quyết. Quá lắm trường học sẽ bồi thường chút tiền thuốc men là xong, sẽ không đến mức chết người, Tống Mặc Nhiên tính kế vô cùng tốt, cậu ta vốn cho rằng người học hệ điện ảnh và truyền hình về sau đều muốn vào giới giải trí, gương mặt chẳng khác nào sinh mệnh của các cô ấy, chỉ vì trút giận cho bạn gái mà có thể để người ta mất cả tiền đồ.

Người này tính kế vô cùng chính xác, nhưng cậu ta không ngờ sau cùng Ninh Vân Hoan hoàn toàn không trúng kế, ngược lại bút dây động rừng, để anh chú ý đến kẻ đáng chết như cậu ta!

Lan Lăng Yến có thể thần không biết quỷ không hay trực tiếp giết chết cậu ta, nhưng như vậy thì sẽ lợi cho tên đó quá. Nhà họ Tống chẳng có chỗ nào béo bở, giết Tống Mẫn Nhiên như vậy giống như bôi mỡ lên chân gà, rồi không thể bôi tiếp xuống nữa. Vì thế anh chờ thời cơ, muốn Tống Mẫn Nhiên nếm thử mùi vị người trong lòng chịu khổ, cũng muốn cho về sau con gái lớn nhà họ Cố không thể mở miệng nói thành lời!

Vấn nếu Cố Doanh Tích không thông đồng với Tống Mẫn Nhiên thì Lan Lăng Yến sẽ tìm cơ hội khác, không ngờ hai người này đều đã không còn liêm sỉ gì nữa, dám chủ động làm ra chuyện như thế, nên đã tạo ra cơ hội cho Lan Lăng Yến.

Vừa đến tháng sáu, sắp thi vào trường đại học, gần đây Cố Doanh Nặc luôn liêu mạng học tập, khó tránh khỏi xao nhãng bạn trai, cô ta muốn trước khi thi phải cố gắng thật nhiều, về sau vào đại học Đế Đô sẽ làm bạn với Mẫn Nhiên còn có thể tiết kiệm chút tiền, cũng chính vì như vậy, tháng trước cô ta luôn ở lại căn tin trường để ăn cơm trưa.

Trên cành cây ve không ngừng kêu to, còn lúc này Tống Mẫn Nhiên đang nằm trên người Cố Doanh Tích liêu mạng kích thích, người phụ nữ mềm mại dưới thân khiến cậu ta gần như quên mất Cố Doanh Tích vẫn đang hoài thai cốt nhục của cậu ta. Lúc này ngoài tiểu khu, Cố Doanh Nặc nhớ lại gần đây bản thân không quan tâm đến bạn trai, trong lòng áy náy, gần đây Tống Mẫn Nhiên đều dạy kèm cho cô ta, mà chính cậu ta cũng có chuyện, thỉnh thoảng còn giúp giáo sư Phương viết một ít luận văn, cậu ta thường xuyên ngủ trễ hơn so với Cố Doanh Nặc, lúc này không biết còn thức không.

Khi Cố Doanh Nặc trở về còn mua bánh ngọt cho bạn trai, cô ta nghĩ trở về thì sẽ cùng ăn bánh ngọt với Tống Mẫn Nhiên, như vậy sẽ có vẻ đặc biệt ngọt ngào. Một đường đi về biệt thự, Cố Doanh Nặc đã cháy đầy mồ hôi, nhưng trong lòng ngọt ngào nhớ lại dáng vẻ Tống Mẫn Nhiên cố gắng giúp đỡ giáo sư làm và nghiên cứu luận văn, cậu ta nói sẽ cố gắng mua

được một chiếc xe, về sau sẽ đón đưa cô ta, để cô ta không cần phải tự mình đi như bây giờ nữa.

Nghĩ đến những ngọt ngào đó, suýt nữa Cố Doanh Nặc nhin không được bật cười.

Lấy chìa khóa mở cửa ra, trong phòng im ắng, nhớ đến sáng sớm Cố Nhàn nói muốn đi bệnh viện kiểm tra lại, lúc này em gái Cố Doanh Ngữ đang ở trường học, Ninh Vân Thành vô dụng kia đã tranh cãi âm ỉ với em gái vào tối hôm kia nên giờ luôn đi sớm về trễ, tên đàn ông mặt dày này, không cho cô ta vay tiền, vậy mà còn không chịu đi, mặt dày mà dạn ở nhà cô ta!

Đêm qua Tống Mẫn Nhiên ngủ rất khuya, cậu ta đã ít quan tâm bản thân, lúc ấy Cố Doanh Nặc nhìn cậu ta vội vàng thành như vậy, đau lòng vì cậu ta ăn không tiêu, nên không nỡ làm nũng với cậu ta. Khi đi ngủ vẫn thấy cậu ta ngồi trước bàn sách bận rộn, thì trong lòng tràn ngập ngọt ngào.

Cô ta chuẩn bị lên lầu cho Tống Mẫn Nhiên một bất ngờ, nếu cậu ta nhìn thấy bánh ngọt trong tay, nhất định sẽ vui mừng cười rộ lên! Nghĩ vậy, Cố Doanh Nặc nhin không được thắm mím cười, cười khẽ, trực tiếp đi lên lầu.

"Uh`m a... A..." Vừa lên lầu thì nghe tiếng phụ nữ kêu rên thống khổ nhưng tựa như khó chịu rên rỉ. Cố Doanh Nặc cũng không phải thiếu nữ nữa, cô ta quen Tống Mẫn Nhiên nên được cậu ta dẫn dắt từ thiếu nữ biến thành phụ nữ, lúc ấy vô cùng đau, nhưng cô ta cũng rất thỏa mãn, tuy Cố Nhàn tự mình nuôi họ lớn lên, nhưng bà ta lại không cố hủ, con gái muốn quen bạn trai, chỉ cần đứng đắn, bọn họ sẽ cố vũ không ngăn cản. Cố Doanh Nặc lớn lên trong gia đình như vậy, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, đồng thời, hoàn toàn không tiếc nuối khi ngủ với Tống Mẫn Nhiên.

Lúc này tiếng kêu càng lớn, tiếng chị Cố Doanh Tích kêu đau truyền đến, trong lòng Cố Doanh Nặc hơi nháy loạn, thân thể cũng mềm xuống. Gần đây bận quá rồi, cô ta vội vàng muốn thi vào trường đại học, Tống Mặc Nhiên vội kiếm tiền muốn giúp cô ta, hai người đã lâu không làm rồi. Cô ta cũng hơi muốn.

Nhưng chị cũng thật là, tuy trong nhà không có ai, nhưng Cố Doanh Nặc lên lầu mới phát hiện cửa cũng không đóng, cô ta xấu hổ đỏ mặt, vừa định đi giúp Cố Doanh Tích đóng cửa lại, đột nhiên người đàn ông bên trong dựa vào người Cố Doanh Tích hừ một tiếng, hình như cực kỳ vui thích, nhưng ý cười trên mặt Cố Doanh Nặc lập tức cứng lại, lạnh lẽo cả người.

Cô ta vừa nghe thấy giọng nam, không giống Ninh Vân Thành, cũng không giống Âu Dương Chấn Thiên, ngược lại, hình như là bạn trai Tống Mặc Nhiên của cô ta!

Cô ta nhớ đến mỗi lần Tống Mặc Nhiên đạt được thỏa mãn trên người cô ta, sẽ phát ra tiếng rên rỉ như dã thú hoàn toàn không giống với vẻ lịch sự bề ngoài của cậu ta, mỗi lần cô ta nghe được luôn cảm thấy rất thích thú tựa như có thể bị cậu ta xé nát, nhưng lúc này Cố Doanh Nặc nghe xong, lại cảm thấy lạnh lẽo cả người, tay chân run lẩy bẩy.

Cửa không đóng, ngược lại cô ta đẩy mở ra, ánh sáng sáng ngời, hai người kia làm việc vì đoán rằng trong nhà không có ai, không những không đóng cửa, cả màn che cũng không kéo xuống, Cố Doanh Nặc nhìn thấy người đàn ông kia xoay người xuống giường, Cố Doanh Tích chưa kịp khép kín chân, phía dưới chảy ra một dòng nước ấm, giữa hai chân như một cái miệng nhỏ, đang phun ra chứng cứ nhiệt tình của đàn ông.

Nhưng bọn họ không để ý, cô ta nhìn thấy hai người trên giường đang không ngừng ôm hôn môi, vẻ Tống Mặc Nhiên thỏa mãn và dã tính, cô ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Người chị cô ta xem như thiên thần, tựa như tiên nữ không nhiễm hạt bụi, thuần khiết như tuyết liên trên đỉnh núi tuyết, vậy mà dám quyến rũ người bạn trai mà cô ta yêu!

Cơ thể Cố Doanh Nặc run kinh khủng, nhưng hai người trong phòng không phát hiện cô ta đứng ở cửa, hai người trên giường 'hứng khởi' hôn nhau nồng nhiệt, Tống Mẫn Nhiên lại nhanh chóng bưng lên, lại xoay người ngồi dậy.

"Đừng, đau, bảo bảo..." Giọng nói Cố Doanh Tích run run nũng nịu, hình như đã mệt rũ rời, Cố Doanh Nặc đang tê liệt, Tống Mẫn Nhiên lại bổ thêm một đao:

"Đừng sợ, tôi còn không biết yêu quý con của chúng ta sao?" Nói xong, cậu ta lật người Cố Doanh Tích, nhẹ nhàng để ả quỳ sấp trên giường, tấm lưng trắng như tuyết đưa về phía mình, cậu ta từ phía sau lưng lại một lần nữa tiến vào trong thân thể Cố Doanh Tích. Tiếng va chạm vang lên, trong đầu Cố Doanh Nặc chỉ còn nghe thấy câu nói kia 'con của chúng ta', nhất thời trời đất đảo lộn, trước đây cô ta yêu Tống Mẫn Nhiên bao nhiêu, bây giờ oán hận cậu ta bấy nhiêu, trước kia cô ta yêu mến chị mình bao nhiêu, hiện tại oán độc bấy nhiêu.

Cô ta che miệng, cả người ngậy ngốc chạy ra ngoài, vừa cắn răng khóc, vừa ném bánh ngọt xuống lầu, bản thân 'thùng thùng' chạy xuống, hai người trên lầu đắm chìm trong thân mật không hề nghe được tiếng động cô ta cố ý gây ra, Cố Doanh Nặc vô cùng oán hận, hai mắt muốn rỉ máu, thậm chí hận không thể trực tiếp té xuống cầu thang, cô ta muốn nhìn xem vẻ mặt của Cố Doanh Tích sẽ như thế nào, cũng muốn nhìn xem Tống Mẫn Nhiên muốn giải thích ra sao, nhưng cô ta không dám.

Khi xuống lầu cũng không bị té, sau khi cô ta ra khỏi nhà thì đóng cửa lại, khóc chạy ra tiểu khu, mới ra tiểu khu khoảng hai trăm mét, cách phòng an ninh đã rất xa, giám sát của tiểu khu rốt cuộc không thể chụp đến, thì ở

chỗ rẽ một chiếc xe việt dã đột nhiên vọt qua, Cố Doanh Nặc vốn đang khóc không chú ý đến đường phía trước. Lúc này xe va chạm cô ta mới giật mình, cô ta thét chói tai không kịp phản xạ, cả người đã bị đánh bay, lộn vài vòng trong không trung, rồi bị ngã trên mặt đất.

Sau khi chiếc xe việt dã dừng người xong lại không ngừng lại, ngược lại vọt đến Cố Doanh Nặc nằm giữa đường cái, vang lên tiếng 'rắc rắc'. Cố Doanh Nặc hôn mê kêu thảm thiết, một chân đã gãy, lúc này chiếc xe việt dã không chút hoang mang quay đầu chạy đi.

Bên này vốn là tiểu khu xa hoa, người sở hữu đều là những người có tiền, đang giữa trưa, nên hoàn toàn không có ai ra vào, đợi khi Cố Doanh Nặc được người phát hiện, đã là hơn hai tiếng sau rồi. Cô ta mất máu quá nhiều, hơn nữa còn nằm trên đường khoảng hai giờ đồng hồ như vậy nên thương thế chuyển biến xấu, nhưng phải đợi người ký tên bảo lãnh, lúc này tình huống vô cùng nghiêm trọng, Cố Doanh Tích và Tống Mặc Nhiên bèn bỏ làm xong, Cố Doanh Tích chỉ cảm thấy trong ngoài cơ thể mình đều đã nhiễm hơi thở của Tống Mặc Nhiên.

Hai người đang tình cảm, Cố Doanh Tích đang lau sạch phía dưới của ả, còn Tống Mặc Nhiên thì vừa sờ soạng ngực ả, vừa bắt máy:

"A lô?" Giọng nói của cậu ta khàn khàn thỏa mãn, nhìn thấy dòng nước Cố Doanh Tích còn để lại trên người mình, thân thể cậu ta vốn mềm nhũn lại bắt đầu nóng lên, nhìn ả vài lần, lúc này mới cố nén, không kiên nhẫn chuẩn bị cúp điện thoại rồi làm một lần nữa với Cố Doanh Tích, ai ngờ trong điện thoại truyền đến tin tức khiến sắc mặt Tống Mặc Nhiên biến đổi.

"Cố tiểu thư bị tai nạn, cho hỏi cố ấy có phải là bạn gái của anh không? Chúng tôi phát hiện dãy số này trong điện thoại của cô ấy, hiện tại cô ấy đang ở trong bệnh viện, anh nhanh chóng đến đây ký tên để bảo lãnh làm giải phẫu cho cô ấy!" Sau khi người đầu bên kia nói xong địa chỉ, cả

người Tống Mẫn Nhiên đều run rẩy, tình yêu của cậu ta, bảo bối của cậu ta, đã bị tai nạn xe sao?

Hiện tại cậu ta không muốn dính vào Cố Doanh Tích nữa, vội vàng mặc quần áo chạy xuống lầu, vừa này Cố Doanh Tích không nghe rõ ràng, chỉ thấy Tống Mẫn Nhiên làm xong thì xoay người bỏ đi, trong lòng ủ khuất, theo bản năng muốn giữ cậu ta lại, nhưng bị Tống Mẫn Nhiên đẩy ra: "Nặc Nặc bị tai nạn xe cộ đang ở trong bệnh viện, tôi muốn đến đó trước!" Cố Doanh Tích nghe xong, hoảng sợ, đè nén chua xót trong lòng, cũng vội vàng run run đi theo.

Hai người không dễ dàng gì đến bệnh viện, lúc này đã bỏ lỡ thời điểm cứu chữa tốt nhất, bác sĩ đã điện thoại rất nhiều lần, nhưng người nhà họ Cố đều không bắt máy, lúc này nhìn thấy sắc mặt hai người họ xanh trắng không bình thường, cũng không trách cứ, trực tiếp kêu bọn họ ký tên, sau đó đẩy Cố Doanh Nặc đang sống dở chết dở vào phòng giải phẫu.

Nguyên nhân Lan Lăng Yến cố ý muốn Cố Doanh Nặc bị tàn tật, dù sao cái chết chỉ là một cách giải quyết đối với cô ta mà thôi, như vậy sẽ thành toàn cho Cố Doanh Tích và Tống Mẫn Nhiên, anh muốn để Tống Mẫn Nhiên bị kẹp giữa hai người phụ nữ, phải trả giá lớn cho sai lầm của cậu ta, chứ không phải giúp cậu ta lau mông giải quyết hậu quả.

Cố Doanh Nặc làm xong giải phẫu rồi tỉnh lại, đã là ba ngày sau. Cô ta vừa tỉnh dậy thì phát hiện đùi phải không có cảm giác, đám người Cố Nhàn canh giữ trước giường bệnh của cô ta khóc đến mắt đỏ bừng, nhưng khi nhìn thấy Cố Doanh Tích, ánh mắt Cố Doanh Nặc lộ ra vẻ oán độc, cô ta cố nén oán hận, vốn muốn làm một trận với Cố Doanh Tích, nhưng sau khi biết bản thân xảy ra tai nạn xe cộ thì tạm thời nhịn xuống, bây giờ cô ta không phải đối thủ của Cố Doanh Tích, không thể trở mặt với ả được. Huống chi trong lòng cô ta thầm hi vọng Cố Doanh Tích có nỗi khổ, cô ta không thể tin được người chị mình sùng bái từ nhỏ đến lớn thật sự là loại phụ nữ thích cướp đoạt đồ của người khác.

Lúc Cố Doanh Nặc ngấm ngấm chịu đựng giả vờ ngủ lại nghe được các nữ y tá tán gẫu thì trong lòng lập tức trầm xuống.

"Vị Cố nhị tiểu thư này thật sự quá đáng thương, tuổi cô ấy còn trẻ, vậy mà đùi phải đã bị cắt đứt, nghe nói tuy lúc ấy tai nạn xe cộ nghiêm trọng, nhưng vốn chỉ cần trị liệu đúng lúc thì sẽ không có chuyện gì, nhưng chúng ta gọi cho nhà họ nhiều lần như vậy, lại không ai bắt máy, đặc biệt là chị và bạn trai của cô ấy, lúc ấy đã hơn hai tiếng rồi, chỉ cần bọn họ đến sớm hơn, Cố nhị tiểu thư sẽ không bị mất cái chân rồi."

"Ừ, không biết bọn họ làm gì, Cố nhị tiểu thư thật sự rất đáng thương!"

Cố Doanh Nặc nghe thế, trong lòng oán hận không thể nhịn xuống, tựa như một bóng ma bò lên trong lòng cô ta.

Chân cô ta bị cắt, từ nay về sau trở thành kẻ tàn phế, cô ta tàn phế rồi! Đáng lẽ chân cô ta có thể chữa được, nhưng chỉ vì không ai nghe điện thoại, nên phải để cô ta bị bỏ lỡ thời điểm trị liệu tốt nhất, mà bấp chân bị hoại tử, còn bọn họ thì đang làm gì? Tống Mặc Nhiên và Cố Doanh Tích đã làm gì, cô ta rõ ràng nhất, bọn họ làm bậy sau lưng cô ta, đôi nam nữ chó má kia dám phản bội cô ta, sẽ không được chết tử tế!

Lúc cô ta xảy ra tai nạn cần Tống Mặc Nhiên nhất, thì cậu ta lại đang nằm trên người chị mình, bây giờ bản thân bị mất đi một chân, toàn bộ đều do bọn họ làm hại, bọn họ sẽ không được chết tử tế! Bản thân tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cô ta mất một chân, cô ta sẽ bắt Cố Doanh Tích dùng hai chân của ả đến bồi thường!!

Trong lòng Cố Doanh Nặc tràn ngập oán hận khiến mỗi ngày đều trầm xuống, vì xảy ra tai nạn xe cộ, nên đương nhiên cô ta không thể đi thi đại học, chân đã như thế, về sau không thể học đại học nữa, hai kẻ không biết

xấu hổ, hủy cơ thể cô ta còn không nói, vậy mà còn dám hủy đi tương lai của cô ta, cả đời này nếu cô ta không báo thù, cô ta thề không làm người!

Sau khi biết bản thân mất đi một chân, vốn trong lòng Cố Doanh Nặc muốn được chết thì lúc này hoàn toàn biến thành oán hận, mỗi ngày cô ta bị thù hận quấn quanh, nhìn Cố Doanh Tích đến mức khiến lòng ả sợ hãi.

May mà người họ Cố xem như đồng tâm hiệp lực, cho dù Ninh Vân Thành đi sớm về trễ tựa như du hồn cũng đến bệnh viện thăm cô ta, nhưng biểu hiện của Ninh Vân Thành vẫn là mĩa mai, không biết có phải phát hiện gì rồi không.

"Ngày hôm đó bị như thế nào? Có phải nhà họ Cố chúng ta đắc tội với thần tiên rồi không, nên mới đến trừng phạt chúng ta?" Mỗi sáng sớm Cố Nhàn đều đến bệnh viện, ngồi trước giường bệnh của con gái, nước mắt không ngừng nhỏ xuống, những năm gần đây cơ thể bà ta không tốt, không những trong nhà suy sụp, đường tình cảm của con gái lớn không thuận, thậm chí bị người vấy bẩn, hiện tại mắt thấy con gái thứ hai sắp có ngày lành, đang muốn khổ tận cam lai, vậy mà đã xảy ra chuyện như vậy, sau này cả đời cô ta, có lẽ sẽ bị hủy!

"Dì Cố, dì yên tâm, Nặc Nặc là bạn gái của cháu, cháu sẽ không ghét bỏ cô ấy, bất kể sinh lão bệnh tử..." Ánh mắt Tống Mẫn Nhiên lộ ra thâm tình, cậu ta thật sự thích Cố Doanh Nặc, đây là người con gái đầu tiên trong đời cậu ta, lại là cô gái cậu ta thích nhất, đã khắc sâu trong lòng cậu ta, tuy cậu ta tạm thời say mê cơ thể Cố Doanh Tích, nhưng trong lòng Tống Mẫn Nhiên rõ ràng, say mê không giống với tình yêu thật sự, trong lòng cậu ta muốn yêu muốn chiều cô ta, nhìn thấy sắc mặt cô gái nhỏ trước mắt trở nên trắng xanh, lúc này trong lòng cậu ta đau đớn, cảm thấy xót xa.

Tống Mẫn Nhiên nói rất động lòng người, nhưng không thể khiến Cố Doanh Nặc cảm động như trước, nếu không phát hiện chuyện xấu xa của bọn họ, nếu bản thân không biết cô ta bị bọn họ hại cho mất một chân, chỉ

sợ cô ta còn ngây ngốc than khóc cho đoạn tình chết non ấy, nhưng lúc này cô ta oán, cô ta hận, cô ta muốn đôi nam nữ chó má này không được chết tử tế, cô ta muốn để Tống Mẫn Nhiên phải thật thống khổ chết trước mặt cô ta, cô ta muốn Cố Doanh Tích phải trả giá gấp trăm gấp ngàn lần, cô ta muốn Cố Doanh Tích còn thống khổ hơn mình, xấu xí, tự ti hơn mình!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Báo Thù

Editor: Gà

"Mẫn Nhiên, trước kia dì không nhìn lầm con, con là người tốt, Nặc Nặc gặp được con, thật sự là may mắn của nó, đáng tiếc nó mệnh mỏng, hiện giờ gặp phải chuyện như vậy, cũng may con không ghét bỏ nó." Cố Nhàn nghe Tống Mẫn Nhiên nói xong, trong lòng mềm nhũn, cảm thấy con gái thật may mắn, nhưng nhớ đến cô ta bị mất một chân, trong lòng đau như bị đao khoét.

Trên giường bệnh, sắc mặt Cố Doanh Nặc trắng bệch, đáy mắt trầm lặng.

Cô ta bị tai nạn xe cộ, vì đã xảy ra chuyện như vậy, cho nên người khác đều cho rằng đó là lý do cô ta dần trở nên sa sút, hoàn toàn không hoài nghi nguyên nhân bên trong, ngay cả hai người Tống Mẫn Nhiên và Cố Doanh Tích cũng chưa phát hiện sự khác thường của cô ta, lúc này Tống Mẫn Nhiên thâm tình thổ lộ không hề khiến Cố Doanh Nặc rung động, ngược lại làm cô ta liên tục cười lạnh.

"Anh Mẫn Nhiên, hiện tại em đã như vậy rồi, sao em có thể liên lụy đến anh chứ?" Cố Doanh Nặc nhin oán độc trong lòng xuống, rủ mắt, lầm bầm: "Anh yên tâm, em sẽ không trách anh, cũng không níu kéo anh, anh nên tìm kiếm hạnh phúc khác cho bản thân đi."

Tống Mẫn Nhiên vừa thấy cô gái mình yêu hiện giờ sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh, môi không còn huyết sắc, hơn một nửa đùi

phải lộ ra ngoài chần, lòng như dao cắt, vừa nghe cô ta muốn mình buông tay, thì không ngừng lắc đầu, nắm chặt tay Cố Doanh Nặc, vừa đặt dưới cằm, vừa thâm tình nói: "Nặc Nặc, anh không cho em nói như vậy, anh không buông tay, sao em có thể buông tay chứ?"

Lúc này Cố Doanh Nặc hận không thể tát vào mặt cậu ta, trước đây vì quá yêu nên không nhìn rõ, hiện tại càng nhìn càng cảm thấy ghê tởm, ả đàn bà Cố Doanh Tích kia không biết xấu hổ, đã có nhiều đàn ông bên cạnh như vậy, còn thông đồng với bạn trai của cô ta, tuyệt đối cô ta sẽ không bỏ qua cho đôi nam nữ chó má này!

Đang trong lúc nói chuyện, Cố Doanh Tích đã mang cơm vào, gần đây cô ta đã gây đi một vòng, ban ngày ở nhà nấu thức ăn cho Cố Doanh Nặc, buổi tối phải đến quán ăn đêm quảng cáo rượu, hơn nữa ả lại đang mang thai. Lúc này cả người đều đã tiêu tụy rất nhiều. Tuy nhiên Cố Doanh Nặc không hề áy náy, ngược lại thấy ả như vậy, trong lòng tràn ngập sáng khoái.

Cô ta biết Cố Doanh Tích chột dạ, trước kia không biết chuyện ả và Tống Mẫn Nhiên, Cố Doanh Nặc nhìn thấy chị yêu thương mình như thế e rằng sẽ đau lòng và thương tiếc, nhưng sau khi biết chuyện hai người kia, cô ta càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, gần đây Cố Doanh Tích luôn mang dáng vẻ chột dạ nhìn cô ta, vậy đã chứng minh đôi nam nữ này đã thông đồng với nhau không chỉ mới một hai ngày rồi.

"Nặc Nặc khỏe không?" Sắc mặt Cố Doanh Tích hơi trắng bệch, khi bước vào thì miễn cưỡng cười với em gái nhưng không dám nhìn mặt cô ta, vừa chống xuống giường bệnh, vừa run rẩy muốn ngồi xuống.

Cố Doanh Nặc vừa thấy dáng vẻ nhu nhược đó của ả thì hận không thể đâm cho ả hai dao, nhưng lúc này thấy Cố Doanh Tích yêu thương nhìn Cố Doanh Tích, cô ta cười lạnh hai tiếng: "Vẫn chưa chết được."

"Nặc Nặc, sao con dám nói chuyện với chị như vậy?" Ở đây bọn họ đều nghe ra sự oán hận trong lời nói của Cố Doanh Nặc. Cố Nhàn cau mày, nhìn thấy sắc mặt con gái lớn trắng bệch, trong lòng mềm xuống. Gần đây tính tình Cố Doanh Nặc trở nên rất xấu, động một tí sẽ sai bảo chị cô ta, Cố Nhàn nhìn thấy mà đau lòng, lúc này tuy cảm thấy con gái nhỏ rất đáng thương, nhưng nhìn dáng vẻ con gái lớn, vẫn nhịn không được khiển trách:

"Bây giờ chị con mang thai còn phải phục vụ con, sao con lại nói chuyện với chị như thế? Chúng ta đều biết về sau con sẽ rất khổ sở, nhưng ai mà không có nỗi khổ chứ? Lần này con nằm viện, nhưng vẫn chưa tìm được người lái xe hôm đó, tiền con nằm viện phẫu thuật cũng do chị con nghĩ cách đó..."

Nếu trước đây Cố Doanh Nặc nghe nói thế thì sẽ vô cùng cảm kích, nhưng lúc này không những không cảm kích, ngược lại trong lòng cực kỳ oán hận: "Nói vậy, con rơi vào tình trạng hiện giờ, vẫn phải cảm tạ chị ấy sao?"

"Nặc Nặc!" Tống Mẫn Nhiên nghe thế thì chân mày cau lại, tuy cậu ta thích Cố Doanh Nặc, nhưng hai ngày nay Cố Doanh Tích vội vàng giúp cậu ta chăm sóc bảo bối cậu ta vẫn thấy, hơn nữa một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, tốt xấu gì cậu ta và Cố Doanh Tích đã từng có quan hệ thân mật như vậy, cộng thêm hiện giờ Cố Doanh Tích đang mang thai con cậu ta, lúc này nhìn vẻ mặt Cố Doanh Tích trắng bệch và ần ần, trong lòng Tống Mẫn Nhiên cũng hơi thương xót, Cố Doanh Nặc xảy ra tai nạn xe cộ thì cả người đều trở nên u ám, vài ngày nay cậu ta cũng có chút mệt mỏi, lúc này giận dữ nói:

"Dù sao cũng là chị của em, sao em nói thế hả?"

Nếu Cố Nhàn đến khuyên Cố Doanh Nặc nói không chừng cô ta sẽ cố tạm thời nhịn xuống, về sau sẽ tính sổ với Cố Doanh Tích, nhưng lúc này người nói chuyện lại là Tống Mẫn Nhiên, Cố Doanh Nặc hoàn toàn không

nhìn được, hét lên một tiếng cố nén đau đớnngồi dậy, cô ta tháo hết ống kim trên người mình, không thèm quan tâm mu bàn tay có chảy máu không, cho dù đám người Doanh Tích vội vàng trấn an cô ta, nhưng cô giật lấy hộp giữ nhiệt trên tay Cố Doanh Tích, mở ra rồi hắt lên người Cố Doanh Tích!

Tống Mẫn Nhiên vừa thấy không ổn, vội vàng đứng lên, canh gà kia vẫn còn rất nóng, lúc này toàn bộ đều xối trên người cậu ta, quần áo mỏng manh bị canh gà hắt vào thì dính sát vào người, đau đến mức khiến sắc mặt cậu ta biến đổi.

Cố Doanh Tích phía sau bị dọa đến cả người run rẩy, lúc này Cố Nhàn cũng thấy Cố Doanh Nặc không hiểu chuyện, sắc mặt Tống Mẫn Nhiên xanh mét, hất tay Cố Doanh Nặc, đẩy cô ta ngã về giường bệnh, thấy cô ta bị đâm đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, tóc tai hỗn độn xỏa tung trên tấm chăn trắng toát, trong nháy mắt cậu ta cảm thấy thương tiếc, nhưng cố nén, lớn tiếng hỏi:

"Em quậy đủ chưa?"

Nước mắt Cố Doanh Nặc chảy xuống, trong lòng Tống Mẫn Nhiên nhũn ra, vội vàng đưa tay giúp cô ta sửa lại mái tóc rối loạn, điều chỉnh lại vẻ mặt, rồi định nói tiếp, nhưng Cố Doanh Nặc đã vươn tay, sử dụng hết sức lực, tát vào mặt cậu ta.

Một tiếng 'bốp' vang lên, lần này Cố Doanh Nặc sử dụng hết sức lực, hơn nữa còn hàm chứa oán hận, Tống Mẫn Nhiên bị đánh quay đầu đi, cả kính mắt cũng rơi xuống đất, Cố Doanh Nặc sợ bản thân không còn cơ hội đánh thêm lần nữa, lại quăng thêm một cái tát, khiến mặt bên kia của Tống Mẫn Nhiên tê liệt!

"Làm gì vậy hả?" Cố Nhàn vừa thấy quậy thành như thế, trong lòng hơi hốt hoảng, vội vàng bước lên, thoáng nhìn thấy ánh mắt Tống Mẫn

Nhiên lộ ra nguy hiểm, nhất thời giật thót, cơ thể đều run cầm cập.

Đương nhiên Cố Doanh Nặc cũng thấy sát ý trong mắt Tống Mẫn Nhiên, cô ta biết người đàn ông này tâm cao khí ngạo, tự tôn khí phách của cậu ta cao hơn Ninh Vân Thành nhiều, chưa có ai dám đối xử với cậu ta như vậy, sau khi cô ta tát cậu ta hai cái, e rằng lúc này cậu ta đã muốn giận điên rồi, cô ta cười lạnh trong lòng, cố gắng di chuyển cái chân bị thương, nơi đó vừa bị cắt, chỉ vừa cử động một chút đã đau đến chết lặng, lúc này cô ta di chuyển, nước mắt cũng tràn ra.

Tống Mẫn Nhiên tức giận đến phát điên, đang muốn chế phục cô ta, thì nhìn thấy Cố Doanh Nặc rơi lệ, cả người đều ngây dại, lửa giận dần rút đi, cậu ta bất đắc dĩ khom lưng nhặt kính mắt lên, thở dài:

"Nặc Nặc, em nổi nóng xong chưa?"

"Vì sao chứ? Lúc tôi ở bệnh viện, rõ ràng bác sĩ nói chân tôi còn có thể giữ được, nhưng bọn họ gọi rất nhiều cuộc điện thoại, các người không tiếp, chân tôi vốn có thể giữ được mà, nhưng vì các người không nhận điện thoại, cho nên không ai ký tên, dẫn đến việc chân tôi phải bị cắt." Cố Doanh Nặc giả đáng thương tội nghiệp kêu to, cô ta càng hét thì càng hận, vốn chỉ giả vờ, nhưng lúc này vẻ oán độc trong mắt càng đậm hơn.

Cô ta biết tại sao đôi nam nữ không bằng chó này không nghe điện thoại, e rằng đang quá say sữa, hoàn toàn không nghe được tiếng điện thoại.

Cô ta thật sự hiểu rất rõ Tống Mẫn Nhiên, chỉ cần trên lưng cậu ta mang thêm cái này, cộng với việc cậu ta thích mình, Cố Doanh Nặc muốn cả đời cậu ta phải sống trong đau khổ.

Còn Cố Doanh Tích, cô ta quay đầu nhìn, quả nhiên thấy cả người Cố Doanh Tích khẽ run rẩy, suýt nữa ngã ngối xuống đất, nhưng Tống Mẫn Nhiên đã nhanh tay lẹ mắt ôm lấy ả. Nhớ đến bản thân nghe được trong

bụng Cố Doanh Tích có cốt nhục của Tống Mẫn Nhiên, Cố Doanh Nặc cười lạnh, cô ta thừa dịp bọn họ đang áy náy và kinh ngạc đến ngây người khi nghe được tin tức này, vội vàng lập tức chống giường ngồi dậy, xông đến phía sau Tống Mẫn Nhiên.

Tống Mẫn Nhiên máu lạnh vô tình không biết xấu hổ, cuối cùng vẫn xem trọng Cố Doanh Tích, khoe môi Cố Doanh Nặc cười càng sâu, bắt lấy Cố Doanh Tích, nhìn thấy bên cạnh là chiếc bàn cao bằng nửa người, cô ta lộ ra vẻ hung tàn, đụng vào người Cố Doanh Tích, nhìn thấy ả đàn bà đó theo bản năng muốn xoay người chạy trốn, cả người cô ta đều đã bám vào người Cố Doanh Tích.

Vốn đã tính toán xong, dù Cố Doanh Tích không trúng vào góc bàn thấp, cũng sẽ bị Cố Doanh Nặc vọt đến.

Một tiếng 'thình thịch' đau đớn vang lên, Cố Doanh Tích kêu thảm thiết, bụng cô ta vừa vụng đụng vào góc bàn, còn bị Cố Doanh Nặc va phải, ả lập tức ngất đi.

Mọi chuyện xảy ra nhanh như chớp, hai người Tống Mẫn Nhiên và Cố Nhân đều sợ ngây người, Cố Doanh Nặc rớt xuống khỏi người Cố Doanh Tích, chân sau đứng không vững, nên ngã xuống đất, chân bị thương đặt trên người Cố Doanh Tích, cũng yếu ớt rớt xuống, vốn vừa cầm máu không lâu nên vết thương nứt ra, máu nhanh chóng phun trào, hai người Tống Mẫn Nhiên nhìn thấy thảm trạng của cô ta, cũng không dám trách cứ cô ta nữa, đưa cô ta lên giường bệnh.

Đợi khi bác sĩ đến, đứa bé trong bụng Cố Doanh Tích đã không còn nữa.

Lần này sinh non là do sau khi bị va chạm, Cố Doanh Tích vẫn chưa kịp thống khổ, các bác sĩ đã giúp ả lấy ra, còn ả thì đau đớn hơn cả một lần sinh con.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Hóa Đen

Editor: Gà

Bác sĩ đã giúp ả giải quyết xong hậu quả, thuốc tê cũng không còn tác dụng nữa, Cố Doanh Tích đau đến chết đi sống lại, khó tránh sinh ra ám ảnh với việc mang thai.

Đến lúc ả được đẩy ra khỏi phòng mổ, Cố Doanh Tích suýt nữa ngất đi, quả thật cái loại đau đớn này khiến người ta không thể chịu nổi, còn Cố Doanh Nặc thì khóc lóc gào thét nói muốn ở cùng phòng bệnh với chị, bởi vì cô ta nói muốn sám hối, muốn đền tội, muốn chăm sóc người chị vừa mất đi đứa nhỏ.

Cố Doanh Tích đã hơi sợ hãi Cố Doanh Nặc, nhưng cô ta nói rất dễ nghe, ả không dám từ chối, nói cho cùng thì chân của Cố Doanh Nặc bị cắt mất vì chuyện của ả và Tống Mặc Nhiên, Cố Doanh Nặc hỏi ả vì sao lúc đó không nghe điện thoại, thật ra trong lòng ả có quý, cực kỳ chột dạ, nên lúc này tuy ả sợ Cố Doanh Nặc, nhưng lại không dám từ chối lời đề nghị của cô ta, đành phải cố nén sợ hãi và cơ thể đau đớn, để bác sĩ sắp xếp cho hai người nằm cùng phòng bệnh.

Vấn việc này không hợp quy định, dù sao ca giải phẫu của Cố Doanh Nặc nghiêm trọng hơn, không thể so với ca tiểu phẫu của Cố Doanh Tích, nhưng vì thỏa mãn yêu cầu chuộc tội của Cố Doanh Nặc, Cố Nhàn đành phải trả thêm tiền, nịnh nọt bác sĩ thật lâu, lúc này mới được như mong muốn.

Tình cảm của hai chị em vốn tốt vô cùng, bây giờ cùng ở một phòng bệnh, Cố Doanh Tích hơi áy náy với Cố Doanh Nặc, hơn nữa không biết thế nào, hiện tại ả nhìn thấy Cố Doanh Nặc sẽ cảm thấy chột dạ kinh khủng, ở cùng một phòng bệnh với cô ta, đương nhiên sẽ bị Cố Doanh Nặc sai bảo.

Trước kia cơ thể ả đã từng nạo thai một lần, lúc này đứa nhỏ lại bị Cố Doanh Nặc đánh rớt một cách dã man, nên sẽ bị tổn thương rất sâu, đáng ra nên điều dưỡng thật tốt, nhưng Cố Doanh Nặc hận ả thấu xương. Đương nhiên muốn sai bảo ả cho sáng khoái, hai chị em ở bệnh viện hơn nửa tháng, trong lòng Cố Doanh Nặc ngập tràn oán hận, cộng thêm cô ta còn đang tuổi thiếu nữ mà bị mất đi một chân chỉ vì bạn trai phản bội, bởi vậy cho dù được chăm sóc hơn nửa tháng, nhưng cô ta không những không có biến chuyển tốt, ngược lại cả người đều đã gầy sọp xuống, dường như biểu tình hơi âm u.

Cố Doanh Tích gầy kinh khủng nhất, ả bị Cố Doanh Nặc chinh đến mức sắp gãy trơ xương, lần đẻ non này có thể để lại mầm bệnh cho ả, khi người nhà họ Cố đón hai chị em về nhà, thì lúc này Cố Doanh Tích mới thở dài thả lỏng, cuộc sống nằm viện vài ngày qua đã khiến ả bị ám ảnh trong lòng, về sau khi nghe đến bệnh viện, thì lập tức biến sắc.

Vì Cố Doanh Nặc xấu tính, gần đây cả người Tống Mẫn Nhiên đều đã tiêu tụy một vòng. Sáng sớm chạy lên chạy xuống giúp hai chị em làm thủ tục xuất viện, thì nhà họ Tống đã không ngại tìm đến cửa.

Gần đây Tống Mẫn Nhiên chạy tối mắt bên ngoài, biết con trai ưu tú nhà mình tìm được bạn gái thì vợ chồng Tống Thanh Vân đều không phản đối, ngược lại âm thầm vui mừng, dù sao trước kia con trai chỉ biết vùi đầu đọc sách, đã một bó tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn gái, điều này khiến vợ chồng Tống Thanh Vân vô cùng lo lắng. Chỉ sợ con trai nghiên cứu đến u mê, sau khi biết cậu ta có bạn gái, trái lại hai vợ chồng thở phào nhẹ nhõm. Không những không trách con, ngược lại rất hài lòng.

Bọn họ không cần đối phương xuất thân cao quý, chỉ cần con trai thích, vợ chồng họ đã thỏa mãn rồi, không quá quản chuyện của con, nên hai vợ chồng đều không hỏi qua việc này.

Ai ngờ sau một khoảng thời gian, giáo sư Phương gọi điện thoại đến, ý hỏi Tống Mẫn Nhiên có phải đã xảy ra chuyện gì không, Tống Thanh Vân mới biết Tống Mẫn Nhiên đã không đến trường nửa tháng nay rồi, có thể quen bạn gái, dù sao Tống Mẫn Nhiên không còn nhỏ nữa, nhưng nếu quen bạn gái mà bỏ bê học hành, vợ chồng họ tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Việc này liên quan đến tương lai tiền đồ của con trai. Gần đây tuy Tống Thanh Vân trở nên hơi kỳ lạ, nhưng vẫn có cùng quan điểm với Đoạn Linh về chuyện này, hai người cho người điều tra, biết bạn gái Tống Mẫn Nhiên gặp chuyện không may, nên cùng nhau đến đến bệnh viện.

Bọn họ tìm đến, vừa lúc gặp được người họ Cố đang xuất viện, Tống Thanh Vân vốn vì chuyện con quen bạn gái mà bỏ bê việc học nhưng vừa thấy cậu ta ở cùng người họ Cố, Cố Doanh Tích mà ông ta trăm phương ngàn kế tìm kiếm nhiều lần, lại đột nhiên xuất hiện trước mặt ông ta, trong lòng Tống Thanh Vân dâng lên niềm sung sướng, lúc này ông ta không thèm quản con trai quen bạn gái gì, chỉ một lòng đặt vào người Cố Doanh Tích.

Đoạn Linh không hề phát hiện hành động kỳ quặc của chồng, sau khi bà phát hiện bạn gái của con bị tai nạn xe cộ, thì hiểu rõ vì sao trong khoảng thời gian này Tống Mẫn Nhiên không đến trường, mặc dù hơi sốt ruột, nhưng khi nhìn thấy chân Cố Doanh Nặc, rốt cuộc bà không thể nói ra lời trách cứ.

Hai thông gia tương lai gặp mặt trong hoàn cảnh như vậy, lúc này đều xấu hổ không nói nên lời. Khác với vẻ mất tự nhiên của người khác, ngược lại Cố Doanh Nặc hoàn toàn trấn định, trước kia cô ta yêu Tống Mẫn Nhiên

bao nhiêu, thì hiện tại hận cậu ta bấy nhiêu, cô ta đã không muốn ở cùng một chỗ với Tống Mặc Nhiên nữa, tại sao bản thân bị mất một chân, mà Tống Mặc Nhiên còn có thể có con với Cố Doanh Tích chứ, cô ta chỉ muốn hủy diệt Tống Mặc Nhiên ngay tức khắc, lúc này người khác nghĩ thế nào, không còn quan hệ gì với cô ta nữa.

Thật ra vì cô ta trấn định như vậy, ngược lại khiến vợ chồng Tống Thanh Vân không thể bắt ép Tống Mặc Nhiên chia tay với cô ta. Trong lòng Đoàn Linh không muốn để đứa con gái tàn tật này ảnh hưởng đến nửa đời sau của con trai, nhưng trùng hợp rằng Tống Thanh Vân vì không tìm được cơ hội ở cùng với Cố Doanh Tích, ông ta mạnh mẽ đồng ý, không cho con chia tay Cố Doanh Tích, thuận tiện sử dụng thân phận cha chồng tương lai đến thăm hỏi, nhân tiện gặp mặt cô gái mình yêu thương.

Có chồng ra mặt, tâm tư hi vọng con trai chia tay của Đoàn Linh, đương nhiên bị ép xuống, người họ Cố và họ Tống bỗng đạt được một sự thỏa thuận vô cùng vi diệu, nhưng đối với Cố Doanh Tích chính là sống một ngày bằng một năm.

Tống Thanh Vân đã nhận ra ả, đương nhiên ả cũng nhận ra Tống Thanh Vân là ai, lúc trước anh Tống này chiếm thân thể ả, hại ả thân bại danh liệt, khiến ả chịu tội danh bán dâm bị bắt vào cục cảnh sát, bây giờ gặp lại người đàn ông này, khiến Cố Doanh Tích nhớ đến nhục nhã năm đó bản thân đã chịu, vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc.

Lại thêm một Tống Thanh Vân lớn tuổi, nhưng cũng nhiệt tình không thua thanh niên, suốt ngày quấn lấy ả khiến ả phát hoảng, thậm chí còn muốn ở lại nhà họ Cố, trong lòng ông ta nghĩ gì, đương nhiên Cố Doanh Tích hiểu rõ, nhưng sau lần ả nạo thai, thân thể vẫn rong huyết không ngừng, đặc biệt lần này lại sinh non nữa, khiến ả hơi sợ hãi chuyện giường chiếu, vốn ả đã hoảng sợ rồi, lại còn thêm cả Tống Thanh Vân, cho dù tuổi tác hay thân phận đều kém mấy người đàn ông ở đây, nên trong lòng ả không hề muốn.

Nhưng ả sợ Tống Thanh Vân sẽ nói ra chuyện quá khứ của hai người, nếu để Tống Mặc Nhiên biết rõ thì ả sẽ không chịu nổi, hơn nữa Tống Thanh Vân này là cha chồng tương lai của Cố Doanh Nặc, nên ả vẫn nhẫn nại không dám từ chối, nhưng rồi lại không muốn theo ý Tống Thanh Vân, ngược lại càng khiến Tống Thanh Vân ngứa ngáy khó nhịn.

Gần đây cuộc sống mỗi ngày của người họ Cố đều náo nhiệt như hát hí khúc, nữ chủ gặp phiền toái, đương nhiên là chuyện tốt với Ninh Vân Hoan. Đời trước trải qua chuyện trở thành bạn bè với nữ chủ cộng với kinh nghiệm giao tiếp với nữ chủ ở kiếp này đã khiến Ninh Vân Hoan rút ra một kết luận, nữ chủ đánh không chết, nếu bày một chút kế thì sẽ không sao, nhưng nếu thật sự muốn nhắm vào nữ chủ, nhất định nữ chủ sẽ trong họa có phúc, mặc cho lúc đầu muốn đối phó với ả ra sao, kết quả đều đã xuất hiện Tần Dật và các nam phụ khác, sau đó nữ chủ bị bắt cóc nhưng lại quen biết Đông Phương Ngạo Thế, những điều này đã chứng minh Cố Doanh Tích có vàng sáng nữ chủ, không thể trực tiếp đối phó với ả, nên quanh co lòng vòng mới tốt.

Trong khoảng thời gian này, đài truyền hình của Ninh Vân Hoan đã bắt đầu chuẩn bị tuyên truyền tiết mục giải trí, sau lưng có Lan Lăng Yến hỗ trợ quảng bá, tiết mục của Ninh Vân Hoan vốn rồi tinh rồi mù, tự nhiên vào lúc này càng thuận lợi hơn, đài truyền hình Lan Ninh dần có danh tiếng, trong khoảng thời gian này vài bộ phim cô nghĩ ra đều bắt đầu được truyền bá rồi.

Trong hoàn cảnh mọi thứ đều khó khăn như vậy, Ninh Vân Hoan vốn cho rằng bản thân sẽ gặp không ít phiền toái, nhưng chỉ cần cô viết ra ý tưởng cho Lan Bưu, anh ta sẽ tìm người gọt giũa lại sau đó biến nó thành phim truyền hình, ngược lại Lan Lăng Yến có tiền, chỉ cần có tiền, còn nhiều trai xinh gái đẹp chờ đợi tranh nhau đòi diễn, cả đạo diễn cũng không cần lo lắng, nếu dùng tiền không thể mời được người, thì Lan Bưu sẽ trực tiếp mời theo cách đặc biệt, bởi vậy trong khoảng thời gian này công ty

phát triển cực kỳ thuận lợi, hầu như Ninh Vân Hoan đã ném Cố Doanh Tích ra sau đầu, nếu không phải Cố Doanh Nặc tìm đến tận cửa.

Cũng giống chị cô ta, Cố Doanh Nặc cũng chờ Ninh Vân Hoan ở cổng trường, lúc này vẻ mặt cô ta âm trầm, nghiêng người tựa vào cổng lớn ngoài trường học, mong ngóng nhìn vào trong, cơ thể cô ta khi dựa vào cửa gần như dị dạng, nhưng khi Ninh Vân Hoan ra khỏi trường, thì mắt cô ta sáng lên, Ninh Vân Hoan lập tức thấy đáng vẻ khập khiễng của cô ta.

Tuy mấy hôm nay vội vàng, nhưng cô không dám xem thường người họ Cố, tuy không bám theo người ta cả ngày, nhưng cô vẫn không rút người mai phục ở chỗ tối để theo dõi người nhà họ Cố về, đương nhiên biết rõ Cố Doanh Nặc đã xảy ra tai nạn xe cộ.

Không giống kiếp trước Cố Doanh Nặc chết vì tai nạn xe cộ, đời này cô ta chỉ mất một chân thôi, chứ không bị mất mạng.

Ban đầu Ninh Vân Hoan vốn không nghĩ người âm u này là Cố Doanh Nặc, tuy trước kia đáng vẻ Cố Doanh Nặc không quá xinh đẹp, nhưng cũng mang theo hơi thở thanh thuần, đầu trầm lặng như hiện giờ, tựa như bà lão hai mươi tuổi.

"Ninh tiểu thư." Một giọng nói hơi khàn vang lên, Ninh Vân Hoan cau mày, vệ sĩ đã trở nên vô cùng cảnh giác sau lần Ninh Vân Hoan bị bắt cóc, từ lúc Ninh Vân Hoan ra khỏi cổng trường, đến khi Cố Doanh Nặc mở lời thì đã có hai vệ sĩ lực lưỡng đứng phía sau cô ta, tạo thành thế bao vây.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Hợp Tác

"Cô yên tâm, tôi không có ác ý, chỉ muốn nói một câu với Ninh tiểu thư thôi." Cố Doanh Nặc không nhìn hai vệ sĩ lực lưỡng phía sau, trực tiếp nói với Ninh Vân Hoan: "Ninh tiểu thư, tôi biết cô có ấn tượng không tốt với chị tôi đúng không? Hiện giờ tôi cũng không khác gì Ninh tiểu thư, tôi muốn hợp tác với Ninh tiểu thư."

Nếu không phải nghe được từ chị, hơn nữa Ninh Vân Hoan còn thấy vẻ oán hận giữa hai lông mày Cố Doanh Nặc, chỉ sợ sẽ không nhận ra cô ta.

"Cố nhị tiểu thư?" Giọng nói Ninh Vân Hoan kinh ngạc khiến trong lòng Cố Doanh Nặc âm ỉ đau, bây giờ cô ta đang ở độ tuổi thiếu nữ như hoa, chưa đầy mười tám tuổi, nhưng hôm nay đã trở thành dáng vẻ như quý này, người trước kia quen biết cô ta còn không nhận ra cô ta, tất cả đều do đôi cầu nam nữ Cố Doanh Tích và Tống Mặc Nhiên kia làm hại!

"Sao cô lại trở thành như vậy?" Ninh Vân Hoan nhìn thấy oán độc trong mắt Cố Doanh Nặc, cố ý hỏi, sau đó nhìn thấy sắc mặt cô ta hơi vặn vẹo, lại nhìn thấy cái chân không tự nhiên kia của cô ta, thở dài: "Có chuyện gì, lên xe trước rồi nói sau." Bây giờ Cố Doanh Nặc biến thành dáng vẻ này, không biết tại sao cô ta đến tìm mình, nhưng Ninh Vân Hoan cũng không muốn trò chuyện với cô ta trước cổng trường thế này, tuy lúc này không phải thời điểm tan học, nhưng đứng quá lâu sẽ làm người khác chú ý, cô vẫn không quên những thế lực khổng lồ của đám đàn ông sau lưng Cố Doanh Tích đâu.

"Phu nhân..." Vệ sĩ cảnh giác nhìn Cố Doanh Nặc, nhưng Ninh Vân Hoan lơ đãng khoát tay, cô nhìn thấy oán hận của Cố Doanh Nặc, kiếp trước khi cô bị đám người Cố Doanh Tích làm hại thì ánh mắt cũng như vậy, nên không hề nghi ngờ Cố Doanh Nặc đang giả vờ muốn đến hại bản thân, huống chi chân Cố Doanh Nặc bị mất thế nào, cô thật sự hơi tò mò.

"Vì sao cô tin tôi?" Đoán rằng mọi việc đều quá thuận lợi, lúc này Cố Doanh Nặc hơi cảnh giác hỏi.

Ninh Vân Hoan thấy đáng vẻ như con thú bị thương của cô ta. Đã sớm không còn đáng vẻ lạnh lùng cao ngạo lúc ở bên ngoài tiểu khu nhà họ Ninh khi ấy, tuy hơi tò mò vì sao chân Cố Doanh Nặc bị mất, nhưng hiện tại Ninh Vân Hoan không muốn biết được câu trả lời từ cô ta ngay, thấy cô ta vẫn hoài nghi, không kiên nhẫn nói: "Cố nhị tiểu thư, cô có muốn lên xe không? Nếu không thì tôi sẽ đi, tôi hơi tò mò chuyện của cô thôi. Nhưng nếu cô muốn nói tôi sẽ nghe, cô không muốn nói cũng không sao cả, chỉ tốn thêm xíu thời gian thôi, cô cảm thấy bản thân cô có gì đáng để tôi bày mưu hãm hại?"

Nói cách khác việc Ninh Vân Hoan hơi tò mò về chân Cố Doanh Nặc, thật ra chỉ dùng để giết thời gian thôi! Đương nhiên Cố Doanh Nặc nghe ra ý trong lời Ninh Vân Hoan, người ta xem chân mình thành trò tiêu khiển, trong nháy mắt Cố Doanh Nặc cảm thấy thật đau lòng, hiện tại cô ta bị gãy chân nên rất đau đớn rất tự ti. Ninh Vân Hoan nhắc đến cái chân này thì lập tức làm miệng vết thương của cô ta như bị xát muối, càng khiến cô ta oán hận Cố Doanh Tích và Tống Mặc Nhiên, mặc dù thái độ thẳng thắn của Ninh Vân Hoan có hơi đả thương người, nhưng lại khiến Cố Doanh Nặc yên tâm hơn.

Ninh Vân Hoan nói thẳng tò mò về chân cô ta, cô ta tin thế, sau khi bản thân bị gãy chân thì có rất nhiều người trong sáng ngoài tối đến thăm hỏi. Dù dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô ta, lúc này Cố Doanh Nặc không còn nghi ngờ nữa, không nói hai lời đỡ cái chân gãy rồi bước lên xe. Có thể

nhìn thấy cô ta vẫn chưa quen được với chân giả, đi rất chậm, được vài bước, thì mồ hôi lạnh đã thấm đầy trán, nhưng cô ta không hề rên một lời.

"Lên đi." Ninh Vân Hoan lên xe trước, nhìn thấy Cố Doanh Nặc vất vả vịn cửa xe, không khỏi thở dài, đưa tay dìu cô ta, khuôn mặt Cố Doanh Nặc đỏ bừng, sau một lúc lâu mới khẽ nói câu cảm ơn.

"Trước kia tôi đã đắc tội với Ninh tiểu thư rồi. Tôi ở đây nói một tiếng xin lỗi cô. Tôi hối hận vì lúc trước không nghe lời cô, nếu không sẽ không đến mức phải rơi vào kết cục hôm nay." Cố Doanh Nặc cắn môi, nước mắt rưng rưng run rẩy khom lưng với Ninh Vân Hoan. Nhìn thấy dáng vẻ này của cô ta, Ninh Vân Hoan lại nói không nên lời, bây giờ Cố Doanh Nặc hận Cố Doanh Tích thấu xương, không biết Cố Doanh Tích đã làm gì cô ta, nhưng cũng là người bị Cố Doanh Tích hại, trước kia hai người cũng chỉ cãi nhau vài câu thôi, hiện tại thấy cô ta như vậy, Ninh Vân Hoan sống mấy đời, trong lòng cũng không đến mức quá chấp nhặt không thể bỏ qua việc nhỏ này.

Cô thở dài, lấy ra một lon nước có ga từ tủ lạnh bên cạnh đưa cho Cố Doanh Nặc: "Sao lại thế?"

Sau khi cô ta gặp chuyện không may thì không ai hỏi cô ta một câu 'sao lại thế', người trong nhà đều bảo vệ Cố Doanh Tích, bởi vì ả hư thai, Cố Nhân đau lòng chỉ hận không thể nâng niu Cố Doanh Tích trong lòng bàn tay, ngược lại người bị hại là cô ta thì trở thành đứa con gái không hiểu chuyện trong miệng Cố Nhân, trong lòng Cố Doanh Nặc oán hận nhưng không ai biết, cô ta ủy khuất nhưng hoàn toàn không có ai hỏi thăm nửa câu, Cố Doanh Tích mất đi một đứa bé, nhưng đứa bé đó là của bạn trai cô ta, là một đứa nghiệt chủng! Làm sao ả có thể sinh đứa bé đó ra chứ, về sau đứa trẻ kia sẽ gọi cô ta là gì?

Những lời này Cố Doanh Nặc không dám nói ra, chuyện đáng xấu hổ này, Cố Doanh Tích không biết thẹn còn làm ra, bản thân là em gái thân

thiết của cô ta, từ nhỏ đến lớn tuy Cố Doanh Tích luôn săn sóc cô ta, nhưng không lẽ cô ta không trả giá cho Cố Doanh Tích sao? Lúc trước Cố Doanh Tích có thể học đại học Đế Đô, cô ta và Cố Doanh Ngữ phải đi nhật đờ bỏ trên đường hơn hai ba năm! Về sau nếu Cố Doanh Tích không quen biết mấy người đàn ông kia, cô ta và Cố Doanh Ngữ vẫn phải tiếp tục chịu sự mắng nhiếc của người khác để xin cơm, cô ta cũng trả giá cho Cố Doanh Tích vậy, nhưng à đàn bà không biết xấu hổ này dám quyến rũ bạn trai của cô ta, không hề nghĩ đến những hi sinh đó của cô ta!

Trước kia Cố Doanh Nặc sùng bái chị mình bao nhiêu, hiện giờ cảm hận à bấy nhiêu, rất nhiều ủy khuất ghen trong lòng cô ta, người mẹ tốt đẹp thân thiết kia, hiện giờ lại nói cô ta cố tình gây sự, thẳng bạn trai làm sai chuyện mới khiến cô ta gặp phải hoàn cảnh như bây giờ, thì nhìn cô ta với ánh mắt như cô ta không biết điều vậy!

Chỉ một câu hỏi đơn giản của Ninh Vân Hoan đã gọi lên nỗi chua xót trong lòng Cố Doanh Nặc, sau khi gặp chuyện không may, thì đây là người đầu tiên hỏi cô ta như thế, đương nhiên cô ta tủi thân, đương nhiên cô ta muốn nói chuyện gì đã xảy ra, người nhà thân thiết của cô ta không cho cô ta có cơ hội mở lời, ngược lại là người trước kia cô ta căm ghét, vậy mà có thể hiểu được cảm nhận trong lòng cô ta.

"Chị tôi có thai với bạn trai tôi, lúc hai người làm chuyện đó, thì bị tôi bị bắt gặp, vì đôi nam nữ chó má đó, mà tôi xảy ra tai nạn xe." Nói xong, Cố Doanh Nặc từ từ nói ra việc chân cô ta có thể giữ được, nhưng hai người Cố Doanh Tích và Tống Mặc Nhiên lại chìm đắm trong khoái cảm yêu đương vụng trộm nên chậm trễ thời gian giải phẫu cho cô ta, đến nỗi chân cô ta phải bị cắt mất, Cố Doanh Nặc càng nói ánh mắt càng đỏ bừng:

"Ninh tiểu thư, tôi biết cô không thích Cố Doanh Tích, hiện tại tôi cũng hận chị ta, nếu Ninh tiểu thư muốn đối phó với chị ta, xin cô cho tôi một cơ hội, để tôi có thể làm chút việc." Hiện tại cô ta không có chân, Cố Doanh Tích lại êm đẹp, Cố Doanh Nặc nuốt không trôi cơn tức này, cô

muốn Cố Doanh Tích phải thảm hơn mình gấp trăm lần, cô ta muốn Cố Doanh Tích phải trả giá gấp vạn lần vì hành vi của mình!

Nghe thế, Ninh Vân Hoan không khỏi cảm thấy thật máu chó, cô nhớ kiếp trước lúc Cố Doanh Nặc chết, nhưng bây giờ cô ta chỉ bị gãy chân thôi, không nhịn được nói: "Vậy mà cô còn sống à?"

"Lời này là sao?" Cố Doanh Nặc vừa nghe Ninh Vân Hoan nói, không khỏi dừng một lát, sự bất an dâng lên trong lòng, cô ta nhớ đến chuyện bê bối của Tống Mẫn Nhiên và Cố Doanh Tích, lại nghĩ đến bề ngoài Tống Mẫn Nhiên lịch sự tuấn tú nhưng thật ra rất nhẫn tâm, nhất thời u mê: "Ninh tiểu thư, cô, ý cô là, vậy mà, thật ra là nói, là nói..."

Cố Doanh Nặc bị tưởng tượng của bản thân dọa sợ đến mức toàn thân run rẩy, lạnh lẽo cả người, nếu cô ta đoán không sai, ý Ninh Vân Hoan là, có phải, có phải như trong tưởng tượng của cô ta không?

Ninh Vân Hoan vừa mới thốt ra câu nói kia xong, vốn cho rằng Cố Doanh Nặc hoài nghi bản thân mình, nhú mày, đang nghĩ ngợi, muốn nói gì đó, Cố Doanh Nặc đã tức giận:

"Có phải đôi nam nữ chó kia, sau khi biết chuyện xấu hổ này bị bại lộ nên muốn giết người diệt khẩu không?"

Lại thật máu chó, Ninh Vân Hoan nhịn không được vuốt mặt, không biết sao Cố Doanh Nặc cứ đẩy mọi chuyện lên đầu Cố Doanh Tích vậy. Sau khi cô gái này gặp chuyện không may thì tính tình thay đổi, cứ suy nghĩ mấy tình huống cầu huyết hay gặp trên phim, tuy hành động Cố Doanh Tích thu hậu cung mà vẫn còn lập đền thờ khiến Ninh Vân Hoan khinh thường, nhưng ả luôn tự nhận mình có thuộc tính thánh mẫu thiện lương, sẽ không có gan giết người diệt khẩu đâu, những thứ dơ bẩn này đều do đám đàn ông của ả ra tay thôi, nếu không sao có thể phô ra sự trắng trong thuần khiết của ả?

Tuy nhiên chuyện này làm Ninh Vân Hoan cảm thấy khá kỳ lạ, cho dù trong sách hay chính bản thân Ninh Vân Hoan từng trải qua hai đời, thì Cố Doanh Nặc đều đã xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng chỉ có một điều không giống với kiếp trước, Cố Doanh Nặc không chết như trong sách và kiếp trước, cô ta còn sống, tuy đã mất đi một chân, nhưng cuối cùng vẫn còn sống.

Mà theo thám tử hồi báo, vốn Cố Doanh Tích nên hết hy vọng vì thật ra Tống Mẫn Nhiên thật sự thích Cố Doanh Nặc, không giống trong sách, cậu ta lợi dụng Cố Doanh Nặc, chỉ xem cô ta như cầu nối để tiếp cận Cố Doanh Tích mà thôi, thật ra, nếu cậu ta thật sự thích Cố Doanh Nặc, nhưng kịch bản lại muốn an bài cậu ta ở cùng một chỗ với Cố Doanh Tích, vậy thì, vì Cố Doanh Nặc thật lòng thích cậu ta nên có lẽ sẽ nhường đường cho ‘tình yêu đích thực’ của Tống Mẫn Nhiên và Cố Doanh Tích, nên cô ta muốn rút lui, trừ việc Tống Mẫn Nhiên không hề thích cô ta ra, thì chỉ có Cố Doanh Nặc muốn tự mình đi tìm chết thôi.

Cho dù Tống Mẫn Nhiên không thích Cố Doanh Nặc, nhưng chỉ cần cô ta vẫn là em gái Cố Doanh Tích, cho dù hai người yêu chết đi sống lại, vẫn còn một tồn tại gượng gạo là Cố Doanh Nặc ở giữa, hai người không thể quang minh chính đại ở với nhau, mà nếu thật sự như trong kịch bản, thì nhất định phải loại bỏ chướng ngại Cố Doanh Nặc này, cho nên, nếu Tống Mẫn Nhiên lấy danh nghĩa hoài niệm người yêu, muốn ở cùng Cố Doanh Tích thì sẽ danh chính ngôn thuận rồi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Suy Luận

Editor: Gà

Ninh Vân Hoan nghĩ vậy, thì hơi do dự, nếu số mệnh đã như thế, Cố Doanh Nặc chỉ là một vật hi sinh cho tình yêu mà thôi, tuy tình tiết an bài Cố Doanh Tích và Tống Mặc Nhiên ở cùng một chỗ, nhưng nếu Cố Doanh Tích thật sự muốn giết người diệt khẩu, cũng không thể tính được kế tinh vi như vậy, tựa như kiếp trước khi đối phó với cô, thủ đoạn phải vô cùng đơn giản mới đúng. Nếu cô đoán không lầm, chân Cố Doanh Nặc không thể do Cố Doanh Tích và Tống Mặc Nhiên bày mưu đụng gậy được.

Sau khi trùng sinh tuy Ninh Vân Hoan bỏ xuống rất nhiều thứ, thậm chí cô không còn giống bản thân trước khi xuyên qua nữa, thậm chí cô còn học cả mưu tính, nhưng khi nhìn thấy Cố Doanh Nặc khổ sở rơi nước mắt, đến lừa người còn khó. Trước kia mặc dù Cố Doanh Nặc hơi hung hãn, nhưng cô ta vẫn chỉ là một thiếu nữ, hiện giờ còn bị gậy chân, sau này cả đời có thể bị hủy, cô ta không có vàng sáng nữ chủ trên người, có lẽ về sau sẽ không có ai cam tâm để cô ta trở thành gánh nặng của mình đâu, nghĩ vậy, Ninh Vân Hoan muốn tát mình hai bạt tai, nhưng vẫn thành thật nói:

"Tôi cảm thấy mặc dù chị cô hơi không biết xấu hổ, nhưng muốn nói cố ý đụng gậy chân cô, chắc không thể nào đâu?"

Nhưng ngoài dự tính của Ninh Vân Hoan, cô càng nói giúp Cố Doanh Tích, Cố Doanh Nặc lại càng không tin nhân phẩm Cố Doanh Tích, vừa nghe Ninh Vân Hoan nói Cố Doanh Tích là chị mình, Cố Doanh Nặc suýt nữa đã nhảy dựng lên:

"Cô không biết đâu, chị ta là một người không biết xấu hổ, chuyện gì chị ta không dám làm chứ? Trước thì quyến rũ một tên họ Tạ, sau thì dụ dỗ anh cô, chị ta còn có quan hệ không rõ ràng với nhiều thằng đàn ông khác, nhưng chị ta vẫn chưa thỏa mãn, quyến rũ Tống Mặc Nhiên, hai người còn có thêm một đứa nghiệt chủng." Nói đến đây, Cố Doanh Nặc dừng một chút, vẻ mặt chắc chắn: "Tôi hiểu rất rõ tính cách Tống Mặc Nhiên, bề ngoài nhìn anh ta nhã nhặn lịch sự, nhưng thật ra tâm ngoan thủ lạt bụng dạ đen tối..."

Cố Doanh Nặc 'chí chóc' nói xấu Tống Mặc Nhiên, sau cùng bản thân cô ta càng nói càng cảm thấy tai nạn xe cộ của mình chính do Tống Mặc Nhiên làm. Thậm chí cố gắng tìm thêm nhiều lý do để củng cố nó:

"Cô nghĩ xem, vì sao tôi vừa mới ra khỏi tiểu khu đã bị người ta đụng chứ? Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Lúc tôi trở về chắc chắn đã bị đôi nam nữ chó má đó phát hiện, sau đó bọn họ lạng lẽ lái xe phía sau, sau khi đụng phải tôi thì muốn tiêu hủy chứng cứ ngay, nên mới trì hoãn không ít thời gian, lúc bác sĩ gọi điện thoại thì có lẽ hai người đó đã nghe được tiếng chuông điện thoại, nhưng sợ tôi không chết, cố ý kéo dài thời gian không bắt máy, sau đó đợi đến khi xóa bỏ toàn bộ chứng cứ xong, mới nghĩ tôi có lẽ đã chết rồi. Lúc này mới giả vờ nghe điện thoại. Sau đó bọn họ phát hiện tôi không chết. Hai người này có lẽ nghĩ tôi cũng sẽ suy đoán như Ninh tiểu thư, cho rằng tôi tin tưởng nhân phẩm Cố Doanh Tích, sẽ không nghi ngờ bọn họ, dù sao một người là bạn trai tôi. Một người là chị tôi, không phải đó chính là không thành kế sao? Hiện giờ bọn họ nghĩ rằng, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, bọn họ tin chắc tôi sẽ không nghi ngờ họ!"

Ninh Vân Hoan suýt nữa xin quỳ với khả năng trinh thám của cô nàng này, quả nhiên khi oán hận một người cho dù người ta không làm gì, cô ta cũng có thể moi ra một đồng tội, Ninh Vân Hoan vốn cảm thấy Cố Doanh Tích hẳn không phải là loại người tâm ngoan thủ lạt như vậy, nhưng lúc

này bị Cố Doanh Nặc tẩy não, cũng hơi hoài nghi: "Cô nói cũng đúng. Nhưng nói cho cùng vẫn là chị cô, cô cảm thấy ả ta thật sự dám làm ra chuyện như vậy sao?"

Cô không nói thì thôi, vừa nói đến thì Cố Doanh Nặc đã cười lạnh: "Còn việc gì mà chị ta không dám làm?" Ví như trước đây, cho dù Cố Doanh Nặc nằm mơ chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ rằng có một ngày bản thân sẽ hoài nghi người chị thân thiết muốn mưu hại cô ta, nhưng lúc này không như xưa nữa rồi. Vì sau khi Cố Doanh Tích dám quyến rũ bạn trai cô ta, thì Cố Doanh Nặc không bao giờ có thể tin tưởng ả thêm lần nào nữa.

"Cô đã cho rằng Cố Doanh Tích có thể làm ra chuyện như vậy, tôi cũng không loại trừ khả năng này, thành thật mà nói, tôi vô cùng không thích Cố Doanh Tích, nhưng nếu cô muốn giúp chị cô, chỉ để dò xét tôi, thì cô đã uống công rồi." Việc Ninh Vân Hoan chán ghét Cố Doanh Tích cho đến bây giờ đều không hề giấu diếm, nếu có thể có thêm một người khiến Cố Doanh Tích ngọt ngào, đương nhiên Ninh Vân Hoan vui vẻ, nhưng nếu cuối cùng Cố Doanh Nặc nhớ lại tình chị em, thì cũng không ảnh hưởng gì đến cô, chẳng qua chỉ là lời cảnh cáo trước thôi, tránh cho sau này Cố Doanh Nặc có nguy cơ trở thành vật hi sinh vô dụng.

"Cô yên tâm, tôi và Cố Doanh Tích không đội trời chung, cô cảm thấy hiện giờ tôi bị mất một chân, vẫn có thể tha thứ cho chị ta sao?" Cố Doanh Nặc cười, đôi mắt bồ câu tràn đầy lệ khí: "Chỉ cần chúng ta có chung mục đích, Ninh tiểu thư có thể hợp tác với tôi, đó là điều tốt nhất rồi." Một Cố Doanh Nặc có thể khiến Cố Doanh Tích ngọt ngào, nhưng điều cô ta có thể làm, tối đa chỉ có thể khiến Cố Doanh Tích buồn bực một phen mà thôi, không thể thật sự cho ả một kích trí mạng, trừ phi mình và ả đồng quy vu tận, nếu bản thân cứ chết đi như vậy thì quá tiện nghi cho gã Tống Mặc Nhiên súc vật kia rồi, cậu ta đã hại cô ta thành dáng vẻ này, nếu Cố Doanh Nặc còn sống một ngày thì sẽ kéo chân cậu ta cả đời!

Ninh Vân Hoan gật đầu, nhìn thấy oán độc trong mắt Cố Doanh Nặc, nghĩ đến kiếp trước cô ta mất sớm, thở dài, nhắc nhở: "Bạn trai cô họ Tống phải không?"

Cố Doanh Nặc lên tiếng, vừa muốn hỏi Ninh Vân Hoan có ý gì, Ninh Vân Hoan lại nói thẳng: "Có nhớ trước kia tôi đã nói với cô, lúc ở trường học chị của cô có giao dịch với một người đàn ông trung niên." Cố Doanh Nặc cũng nhớ đến chuyện đó, trước kia cô ta vốn cho rằng Ninh Vân Hoan cố ý nói hươu nói vượn bêu xấu chị mình, nên hoàn toàn không để chuyện này trong lòng, lúc này nghe Ninh Vân Hoan nói, trong lòng trầm xuống, Ninh Vân Hoan lại tiếp tục:

"Người đàn ông đến cục cảnh sát với cả cũng họ Tống, nghe nói đã trung niên, hình như làm giáo viên, tôi nhớ bạn trai cô cũng họ Tống, lẽ có liên hệ gì đó, bản thân cô cũng nên cẩn thận một chút."

Ninh Vân Hoan vừa dứt lời, cả người Cố Doanh Nặc đều đã run rẩy, toàn thân cô ta như rơi vào hầm băng, lúc đầu cũng chỉ nghi ngờ giờ đây càng cảm thấy có mối quan hệ gì đó, hình như ba Tống Mẫn Nhiên, Tống Thanh Vân là giáo viên trung học, nếu lúc trước vị ba chồng tương lai kia của mình có quan hệ với chị mình rồi, vậy có phải Tống Mẫn Nhiên đã sớm quen biết Cố Doanh Tích rồi không?

Nếu anh ta đã sớm biết Cố Doanh Tích, sao lại đến kết giao với mình, nếu xem mình như đá kê chân để theo đuổi Cố Doanh Tích thì sao, trong nháy mắt Cố Doanh Nặc nghĩ vậy, sắc mặt vắn vẹo. Giả sử mọi việc đều đúng như cô ta nghĩ, thì Cố Doanh Tích thật đáng chết, Tống Mẫn Nhiên cũng đáng chết!

Vốn sau khi Cố Doanh Nặc bị mất một chân thì trong lòng trở nên vô cùng tự ti, nếu cô ta cho rằng cảm tình Tống Mẫn Nhiên đối với cô ta chỉ là giả dối, không thể nghi ngờ đã xát muối vào miệng vết thương của cô ta, để cô càng thêm căm thù Tống Mẫn Nhiên và Cố Doanh Tích.

Sau trận lửa qua đi Ninh Vân Hoan nhìn thấy Cố Doanh Tích nhếch môi cười rộ lên, dựa lưng vào ghế không nói năng gì. Cô không nói dối, quả thật hơn hai năm trước Cố Doanh Tích và Tống Thanh Vân đã có quan hệ, cha con họ Tống vô tư không biết họ cùng dùng chung một ả đàn bà, mà ả này còn dính líu đến quan hệ thông gia tương lai của nhà họ Tống, cộng thêm Cố Doanh Nặc đang tràn ngập cảm hận, về sau có thể thấy mỗi ngày Cố Doanh Tích trôi qua sẽ rất đặc sắc rồi đây.

Trước kia Cố Doanh Nặc khá thông minh lanh lợi, sau khi ném chút thiệt thòi cuối cùng đã học được nhẫn tâm, chỉ cần cô ta có thể giữ được bình thân, ngáng chân Cố Doanh Tích nhiều hơn, còn bản thân vì có kinh nghiệm kiếp trước, khá hiểu mấy gã đàn ông của Cố Doanh Tích, lúc trước vốn tam giác tiền bạc, chính trị, quyền lực trong hậu cung Cố Doanh Tích được củng cố rất tốt nhưng đến hiện giờ hình thức ban đầu đã sắp không còn thấy rõ rồi.

Tạ Trác Doãn có thể cung cấp một số tiền lớn cho Cố Doanh Tích hiện nay đã bị nhà họ Tạ khai trừ, tự mình khó bảo toàn, đương nhiên không thể như kiếp trước, lợi dụng thân phận cấp tiền cho Cố Doanh Tích. Còn Mộ Căn Ngôn đại diện cho quyền lực của ả vì bị bản thân cô phá ngang, hiện tại tuy cậu ta chạm mặt Cố Doanh Tích, nhưng đáng tiếc hai người vẫn chưa tiếp xúc quá thân mật, hơn nữa trước đó trong cơn nóng giận Mộ Căn Ngôn đã đi sai một nước cờ, khá nhiều thuộc hạ tâm phúc của cậu ta bị Đông Phương Ngạo Thế loại bỏ, có lẽ cậu ta sẽ đau lòng một khoảng thời gian, hiện tại cậu ta không còn nắm giữ hoàn toàn nhà họ Mộ nữa, gã đàn ông đã tâm bưng bưng đó đương nhiên sẽ không rảnh nghĩ đến mấy chuyện trăng gió, nên bây giờ Mộ Căn Ngôn và Cố Doanh Tích chỉ có thể tính là quen biết thôi, cậu ta sẽ không điên mà che chở Cố Doanh Tích.

Sau này là Tần Dật có quyền thế trong quân đội, hiện giờ đã thành phế nhân, Ninh Vân Hoan vẫn còn có lòng khiến hôn sự của anh ta và Lý Phán Phán thất bại nữa, chỉ cần Lý Phán Phán không kết hôn với Tần Dật, đối

với nhà họ Tần thì Tần Dật đã trở thành một phế vật không thể gia nhập vào quân nữa rồi, muốn tự mình nắm giữ nhà họ Tần đã khó, đương nhiên không thể dẫm đạp Lý Phán Phán như kiếp trước thâu tóm nhà họ Lý rồi hỗ trợ thế lực cho Cố Doanh Tích được.

Ba gã đàn ông quan trọng gần như đã bị Ninh Vân Hoan hạ đo ván rồi, không còn quan hệ thân mật khăng khít với Cố Doanh Tích như kiếp trước nữa, đàn ông bên cạnh Cố Doanh Tích chỉ còn Ninh Vân Thành, nhưng cũng gần sắp phế, tuy nhiên Ninh Vân Hoan cũng sớm đã chuẩn bị kế hoạch đáp trả rồi, hoàn toàn không hoảng sợ.

Bây giờ cho dù Ninh Vân Thành luôn mồm nói anh ta muốn tình yêu, thì cũng hữu tâm vô lực thôi, cho dù anh ta có thể yêu hết tâm can, Ninh Vân Hoan không tin vào tình cảnh khi không còn tiền tài, Ninh Vân Thành còn có thể giống kiếp trước yêu đến không oán không hối!

Nếu thật sự Cố Doanh Nặc có thể kéo chân Cố Doanh Tích, chỉ cần cho Ninh Vân Hoan thời gian nhất định, thì có thể thu thập được Cố Doanh Tích, dù cho thế giới này Cố Doanh Tích vẫn có quầng sáng bao quanh, nhưng không có hậu thuẫn kiên cố, Ninh Vân Hoan không tin một ả đàn bà tầm thường như Cố Doanh Tích có thể tự tay lật trời.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Đối Phó

Editor: Gà

Cố Doanh Nặc mang theo sắc mặt âm tình bất định, đôi mắt đỏ bừng cất bước đi, giữa trưa Lan Lăng Yến về nhà ăn cơm, hai người đang dùng bữa, Ninh Vân Hoan kể chuyện Cố Doanh Tích thông đồng với Tống Mặc Nhiên, làm hại Cố Doanh Nặc gặp tai nạn xe cộ bị cắt mất một chân, sau giữa trưa, ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm thủy tinh lớn rọi vào trong nhà, khiến cả người Ninh Vân Hoan lười biếng, nhận nước trái cây từ quản gia Lan Tú, đang muốn nói vài câu, thì Lan Lăng Yến thản nhiên nói:

"Tai nạn xe cộ này không có quan hệ gì với người khác." Do anh cho người làm, từ hơn một năm trước sau khi Lan Lăng Yến phái người trực tiếp xuống tay với Cố Doanh Tích, anh đã phát hiện Cố Doanh Tích này rất cổ quái, là nhân tố khó xác định. Mỗi lần ả gặp nguy hiểm, thì sẽ có người cứu ả kịp thời, trong họa có phúc, ngay cả thủ hạ tâm phúc của anh cũng vô tình nảy sinh ý nghĩ không đành lòng với ả, loại cảm giác này thật sự quá quý dị, Lan Cửu thử nghiệm hai lần, sau khi phải tự mình xử lý một số lượng lớn người đi theo mình, thì không còn trực tiếp động tay với Cố Doanh Tích nữa.

Tuy anh không đối phó trực diện với Cố Doanh Tích, nhưng không có nghĩa anh sẽ không ra tay với người bên cạnh Cố Doanh Tích, đường nào cũng đến La Mã, đường này không thể thực hiện được, Lan Cửu lập tức đổi một lối đi khác, chắc chắn sẽ có một đường đạt được mục đích của anh, còn quá trình và thời gian, toàn bộ để Ninh Vân Hoan chơi đi.

Ban đầu không hiểu ý của Lan Cửu lắm, nhưng sau khi hiểu được, thì Ninh Vân Hoan hít một ngụm khí: "Do anh làm sao?"

Lan Lăng Yến đang xem một chồng giấy tờ, nghe thế cũng không ngẩng đầu lên: "Tìm chút trò cho em giết thời gian thôi." Quả thật Cố Doanh Tích có rất nhiều nhân tố không xác định, Lan Lăng Yến không dám cam đoan loại ngoài ý muốn này có thể làm tổn thương ngược lại Ninh Vân Hoan khi cô chống đối với Cố Doanh Tích không, theo anh nhà họ Cố chính một thân cây, cho dù muốn tặng Ninh Vân Hoan chơi, thì anh cần phải tu bổ nhánh cây của nó cho sạch sẽ trước, để nó không đâm trúng cô.

Loại vậ khí cổ quái như Cố Doanh Tích chính là một nhánh cây đầy gai, mà nhà họ Cố là lá cây của ả, chuyện của Cố Doanh Nặc xảy ra là do anh muốn Cố Doanh Tích gặp thêm một ít phiền phức, để Ninh Vân Hoan không gặp điều bất trắc khi chơi mà thôi.

Thái độ này của anh làm Ninh Vân Hoan sợ run cả người. Lan Cửu thật sự rất nguy hiểm, tuy biểu hiện bên ngoài của anh như thế, nhưng lực sát thương còn kinh khủng hơn hình tượng lãnh khốc mà người ngoài biết đến.

Lan Lăng Yến không ngẩng đầu nhưng vẫn có thể cảm thấy Ninh Vân Hoan sợ hãi, nhưng anh không hề giải thích bất cứ điều gì, anh vốn là người như vậy, anh hi vọng Ninh Vân Hoan có thể nhìn thấy con người thật của anh, chứ không phải lớp ngụy trang của anh. Anh muốn để Ninh Vân Hoan chấp nhận con người anh, chứ không phải như ba Lan đối với Lâm Mẫn, luôn dịu dàng săn sóc, nhưng cứ như mang một chiếc mặt nạ giả. Giữa vợ chồng bằng mặt không bằng lòng. Tựa như diễn trò.

Ninh Vân Hoan không dám lên tiếng. Lan Lăng Yến lại cười: "Đã vậy mà đã mềm lòng rồi sao?" Anh còn chưa nói chân Cố Doanh Nặc vốn không cần cắt đi, do anh sai người cắt mất, vì để vở kịch này càng thêm phần kịch!

"Thật ra không phải mềm lòng..." Bản thân cô cũng bước ra từ ngọn lửa, hiện tại nếu mềm lòng thì ngay cả bản thân Ninh Vân Hoan cũng muốn bật cười. Đã muốn đối địch với nữ chủ, đã lên thuyền rồi, việc nặng cả đời, Ninh Vân Hoan cho rằng bản thân đã ném lương tâm cho chó ăn rồi, hiện giờ nói mềm lòng, chẳng qua vì vẫn có chút không dám tin khi bản thân mình xuyên qua rồi trùng sinh, thì mọi thứ như đang dần thay đổi.

"Nếu không mềm lòng, xem như đang xem kịch vui đi, hơn nữa sau khi bị tai nạn xe thì có thể hận ai đây? Ai bảo cô ta họ Cố?" Trên đời này không có ai cho không ai cái gì cả. Nên trả giá thì phải trả giá, Cố Doanh Nặc mang họ Cố, hưởng thụ tất cả chỗ tốt mà đám đàn ông của Cố Doanh Tích mang đến, cô ta biết rõ Cố Doanh Tích có lực hấp dẫn trí mạng với đàn ông, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra tai nạn như vậy thôi.

Lần này cho dù không phải Lan Lăng Yến tìm người đụng cô ta mất một chân. Sớm muộn gì cũng có ngày hai người Tống Mặc Nhiên vì tham luyến gian tình sẽ chướng mắt cô ta, một ngọn núi không thể chứa hai con hổ, huống chi hai chị em hầu chung một chồng, thời đại này còn ai tán thành hành vi vô sỉ như vậy? Trừ khi người đó có quyền thế, phụ nữ cam tâm hiến dâng cho anh ta.

Nhưng Tống Mặc Nhiên là gã không có tiền bạc và địa vị, Cố Doanh Nặc lại một lòng say mê cậu ta như thế, sao có thể chia cho Cố Doanh Tích được.

Không phải Ninh Vân Hoan không hiểu rõ những đạo lý này, tuy Lan Lăng Yến ra tay với Cố Doanh Nặc, nhưng anh nói cũng có đạo lý, nếu anh không ra tay, đàn ông của Cố Doanh Tích cũng sẽ không cho phép Cố Doanh Nặc tồn tại, cho dù đám đàn ông của Cố Doanh Tích không ra tay, sớm hay muộn gì kịch tình đại thần sẽ biến Cố Doanh Nặc thành vật hi sinh, khi này cô vừa nhìn thấy Cố Doanh Nặc thì đã rất hoảng hồn rồi, nếu nói Lan Lăng Yến không phải người tốt, thì chẳng lẽ cô tốt lắm sao? Nếu

cô thật sự lương thiện rộng lượng như thế, thì bây giờ Ninh Vân Thành đã không nghèo túng vậy rồi.

Cười khở hai tiếng, Ninh Vân Hoan gật đầu, không nhắc lại chuyện Cố Doanh Nặc nữa, vứt đề tài này ra sau đầu.

Lúc này ở nhà họ Cố sau khi Cố Doanh Nặc được Ninh Vân Hoan đánh thức tỉnh thì bắt đầu chú ý đến Tống Thanh Vân, người luôn dùng lý do thăm hỏi con dâu tương lai, mỗi ngày chạy đến nhà cô ta, chuyện này không sợ người có lòng phát hiện, chỉ sợ trước kia không ai nghĩ ông ta là tra nam dâu, cho dù có người cảm thấy kỳ lạ, có lẽ cũng không thể tưởng tượng được chị mình đã ngủ với ba chồng tương lai của mình.

Khi Cố Doanh Nặc phát hiện sự thật này, suýt nữa giận điên người, lúc này trong lòng cô ta nghi ngờ Cố Doanh Tích, nên càng nhìn ả không vừa mắt, càng nghĩ đến thuyết âm mưu kia hơn. Cô ta càng nhìn Cố Doanh Tích thì càng thấy ả không có lòng tốt, sau khi phát hiện quan hệ giữa Cố Doanh Tích và Tống Thanh Vân không đúng, cô ta nghĩ nếu bản thân không phát giác mối quan hệ cặn bã giữa Cố Doanh Tích và Tống Mẫn Nhiên, đợi đến ngày nào đó bản thân cô ta kết hôn với Tống Mẫn Nhiên, lỡ như mẹ chồng Đoạn Linh biết chuyện giữa chị mình và cha chồng tương lai, không biết sẽ hành hạ cô ta ra sao nữa.

Cô ta cho rằng Tống Mẫn Nhiên yêu mình, nhưng có thể vì Cố Doanh Tích có quan hệ với Tống Thanh Vân, nên mới cố ý để Tống Mẫn Nhiên sử dụng mỹ nam kế, cố ý đến dụ cô ta cắn câu, đám cầu nam nữ này xem cô ta là ván cầu, cố ý leo lên đầu cô ta nhảy, mượn danh nghĩa của cô ta, để làm lợi cho bọn họ mà thôi!

Nghĩ vậy, Cố Doanh Nặc muốn xé nát ba người cha con Tống Mẫn Nhiên và Cố Doanh Tích ra, nhưng tốt xấu gì cũng đã trải qua vài lần kích động, lúc này Cố Doanh Nặc đã yên tĩnh trở lại, sau lưng cô ta tìm Ninh Vân Hoan xin một ít thuốc, lão già Tống Thanh Vân không biết xấu hổ, nếu

thích à Cố Doanh Tích này như vậy, Cố Doanh Nặc sẽ thành toàn cho ông ta!

Cố Doanh Nặc không có kinh nghiệm kiếp trước như Ninh Vân Hoan, biết nếu bản thân hãm hại nữ chủ sẽ bị trở thành vật hi sinh, cô ta trực tiếp cho Cố Doanh Tích một ít thứ tốt mà cô ta có được từ Ninh Vân Hoan, kích thích Cố Doanh Tích vốn chưa dự định gian díu với Tống Thanh Vân nhưng cuối cùng vẫn quán một chỗ. Cố Doanh Nặc trốn phía sau quay xuân cung đồ sống hơn hai tiếng đồng hồ, cầm đĩa CD trong tay cười lạnh.

Kế tiếp cô ta vốn muốn tính kế để chụp hình Tống Mẫn Nhiên, nhưng việc này không khiến cô ta mất quá nhiều sức, vì dạo này Tống Mẫn Nhiên thường xuyên lẫn lộn với Cố Doanh Tích, gần đây sau khi Cố Doanh Nặc xảy ra tai nạn xe cộ thì mượn cớ điều dưỡng thân thể, nên Tống Mẫn Nhiên hoàn toàn không dám đụng vào cô ta, hơn nữa Cố Doanh Nặc nghĩ cậu ta và Cố Doanh Tích đã làm cái chuyện bẩn thỉu kia, vì thế sau này không muốn thân mật với cậu ta nữa, càng miễn giúp cậu ta giải phóng, xét cho cùng Tống Mẫn Nhiên là gã đàn ông tuổi trẻ cường tráng, vừa mới nếm được sự tuyệt mỹ giữa nam và nữ, nên đâu thể nhịn được, trực tiếp đến chỗ Cố Doanh Tích vài lần, có thể nói chuyện chụp hình Tống Mẫn Nhiên hầu như khiến Cố Doanh Nặc không hao tổn quá nhiều tâm tư.

Tương tự, chính vì sự việc quá thuận lợi, khiến cô ta càng oán hận. Hùng hùng hổ hổ mở CD ra, trực tiếp gửi vào số Ninh Vân Hoan.

Lần trước sau khi hai người bắt tay xem như đã có chung mục tiêu, nên đã trao đổi số điện thoại, lúc này tuy Cố Doanh Nặc hãm hại Cố Doanh Tích, nhưng cô ta biết năng lực của Tống Mẫn Nhiên, cũng biết bề ngoài cậu ta nhã nhặn lịch sự, nhưng thật ra tâm ngoan thủ lạt, nếu biết bản thân cô ta đã làm gì, chỉ sợ sẽ không buông tha cho cô ta.

Sau khi đoán rằng tai nạn xe cộ có thể liên quan đến Tống Mẫn Nhiên, nên Cố Doanh Nặc vô cùng cảnh giác cậu ta, lúc này đương nhiên muốn

giao đĩa CD cho Ninh Vân Hoan xử lý, cô ta thân là em gái Cố Doanh Tích, lúc hai người chưa triệt để trở mặt, Cố Doanh Tích từng thổ lộ tâm tình của ả với cô ta, bởi vậy cô ta đoán được hình như bạn trai Ninh Vân Hoan có chút thủ đoạn, mà Cố Doanh Tích nhiều lần khen anh, do chân bị cắt nên Cố Doanh Nặc đi đứng không tiện vì thế đương nhiên muốn giao cho Ninh Vân Hoan giải quyết.

Nếu cô ta kéo lê một chân ra ngoài thì mục đích thật sự quá rõ ràng, tuy Cố Doanh Nặc bị cụt một chân, nhưng bây giờ cô ta còn chưa muốn chết, cô ta phải giữ lại cái mạng này của mình, sống thật tốt để xem kết quả sau này của Cố Doanh Tích, tra nam tiệp nữ chưa chết, sao cô ta có thể nở lòng nào mà đi chết được?

Không biết thế nào, có lẽ không nghĩ Cố Doanh Nặc sẽ phản bội Cố Doanh Tích, cũng có thể hiện tại Cố Doanh Nặc gãy chân nên không ai dám khiển trách yêu cầu của cô ta, trái lại Cố Doanh Nặc ra ngoài khá thuận lợi, muốn gặp Ninh Vân Hoan cũng không khó khăn, chỉ cần hai người hẹn trước chuyện còn lại sẽ có người bên cạnh Ninh Vân Hoan giúp xử lý.

Giao đĩa CD cho Ninh Vân Hoan xong, Cố Doanh Nặc ngồi trong một quán cà phê, cười khố: "Quả nhiên bọn họ có liên quan với nhau, may mà cô nhắc nhở tôi, nếu không thì không biết đám cầu nam nữ này sẽ đối xử với tôi thế nào nữa."

"Không có gì, huống chi chị cô làm ba mẹ tôi tức giận không nhẹ, có thể để ả gặp chút phiền phức, tôi cũng rất cam lòng." Ninh Vân Hoan nhận lấy đĩa CD rồi đặt vào ghế sofa bên cạnh, một bên cầm đĩa ăn bánh ngọt, trà chiều và bánh ngọt ở quán này khá nổi tiếng, nhưng tay nghề vẫn kém đầu bếp chuyên nghiệp nhà họ Lan, cô và Lan Cửu ở với nhau hơn hai năm, khẩu vị đã sớm bị dưỡng đến kén ăn rồi, lúc này chỉ ăn hai miếng, thì đã buông dao nĩa xuống, cầm tách cà phê nhấp môi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Tính Kế

Editor: Gà

"Chỉ là ngọt ngọt thôi sao? Ninh tiểu thư, cô nhớ lại anh cô xem, hiện tại đúng thật đã bị chị tôi lợi dụng xong ném một bên rồi. Không biết tiện nhân này có chỗ nào tốt, có năng lực câu tam đáp tứ như vậy." Cố Doanh Nặc oán hận mắng vài câu, xem món bánh ngọt trước mắt là mặt Cố Doanh Tích, cầm nĩa ăn đâm vài cái: "Không bằng chúng ta đưa mấy thứ này cho Ninh Vân Thành và Âu Dương Chấn Thiên xem, cho bọn họ biết Cố Doanh Tích không biết xấu hổ bao nhiêu..."

"Vô ích thôi." Ninh Vân Hoan thấy cô ta muốn trút giận, cười cười: "Trước kia Ninh Vân Thành đồng ý xài chung với mấy tên đàn ông kia, bây giờ nhiều hơn hai gã thì có làm sao? Đừng nói mới chỉ hai người mà thôi, trước kia nhiều đàn ông như vậy anh ta vẫn nhịn đấy thôi?" Âu Dương Chấn Thiên không quan tâm Cố Doanh Tích đã có bạn trai mà vẫn ở với ả, đương nhiên cũng chứng minh Âu Dương Chấn Thiên có trình độ tiếp nhận việc này cao hơn người khác, hơn nữa kiếp trước Ninh Vân Hoan từng tận mắt thấy đám đàn ông này còn hòa thuận sống chung với nhau, cha con Tống Thanh Vân còn có quan hệ thông dâm với Cố Doanh Tích, nếu Cố Doanh Nặc sử dụng thủ đoạn đó với đám đàn ông kia, đương nhiên là vô ích.

"Không những vô dụng, càng có khả năng sẽ khiến bọn họ từ sáng chuyển vào tối." Nếu để đôi cha con này có cơ hội được chuyển thành chính thức, đoán chừng Tống Thanh Vân cầu còn không được đó, như đại đa số mọi người, Cố Doanh Nặc nghĩ người như Cố Doanh Tích nhất định

sẽ khiến người ta xấu hổ và giận dữ muốn chết, về sau không có mặt mũi gặp người, nhưng Cố Doanh Tích không phải người bình thường, ả là nữ chủ, những âm mưu đó hoàn toàn vô dụng với ả.

Cố Doanh Nặc nghe nói thế, cũng nhớ đến sự lạ lùng của đám người Âu Dương Chấn Thiên và Ninh Vân Thành, nhất thời oán hận cắn răng: "Thật đúng là tiện nghi cho ả rồi!"

Ninh Vân Hoan cười cười, không nói gì nữa. Cô tiện nghi cho ai chứ không để những người kiếp trước hại chết mình như Cố Doanh Tích được tiện nghi đâu, cả đời này muốn lại uy hiếp cô ư, Cố Doanh Nặc cho rằng cô dễ dàng buông tha Cố Doanh Tích, chỉ có thể chứng minh cô ta thật sự không hiểu cô rồi.

Hôm sau, một chiếc xe chuyển phát đã đứng trước một tiểu khu, theo thứ tự gọi điện thoại xong, lục tục có người ra ngoài nhận chuyển phát, Đoạn Linh cũng nghi hoặc đi theo ra khỏi tiểu khu.

Mặc dù bà ta có không ít bạn. Nhưng không có ai dùng chuyển phát gửi đồ cho bà ta cả, hơn nữa bà ta không phải là loại người thích mua sắm, nếu bà ta muốn mua thứ gì đó thì phải thích điên cuồng lắm rồi sẽ tự mình ra cửa hàng chọn lựa, lúc này vậy mà lại có chuyển phát gửi cho bà ta.

Hôm nay là thứ bảy. Đoạn Linh và chồng Tống Thanh Vân đều là giáo viên, nhưng gần đây hai người Tống Thanh Vân và Tống Mặc Nhiên đều bị vật nhỏ Cố Doanh Nặc câu hồn, sau khi cô ta bị cụt một chân thì hai cha con vẫn muốn nhận định cô ta, trong lòng Đoạn Linh không thoải mái, Tống Thanh Vân chăm nom Doanh Nặc, còn bà ta thì lấy cố thân thể không thoải mái nên không đi.

Đó là một cái bao rất nhỏ, cỡ bằng bàn tay, sau khi Đoạn Linh mở ra xem thì thấy bên trong là một cái USB, lúc này bà ta thật sự không nghĩ ra, chỉ nghĩ rằng là trò đùa dai của học sinh nào đấy. Bà ta dạy sơ trung, pháp

luật Hoa Hạ quy định không thể lạm dụng hình phạt thể xác với trẻ con, đa số đám trẻ này đều vào tuổi trưởng thành, không thiếu những hành vi phản nghịch, bởi vậy đôi lúc sẽ xuất hiện những trò đùa dai. Đoạn Linh mở một chiếc máy tính cũ không còn sử dụng nữa rồi cắm USB vào, bên trong cũng không có virus, ngược lại chỉ có hai bộ phim tình yêu hành động.

Ban đầu bà ta còn cười lạnh, tưởng rằng một đứa học trò nào đó quá thừa hormone gửi mấy cái nhảm nhí này, nhưng khi nhìn thấy nam nữ chính trên màn hình, sắc mặt Đoạn Linh lập tức xanh mét.

Đối với thông gia tương lai của mình, Đoạn Linh nhận ra Cố Doanh Tích. Tuy bà ta không muốn con trai cưới Cố Doanh Nặc đã tàn phế, nhưng trở ngại là con trai và chồng đều đã thích, một mình bà ta không có cách nào với hai cha con họ, đành phải cố nén bất mãn trong lòng, có khi cũng sẽ đến nhà họ Cố thăm Cố Doanh Nặc, đi vài lần đương nhiên nhận ra người nhà họ Cố. Hiển nhiên thấy rõ người phụ nữ có gương mặt đang ửng hồng trên màn hình là ai.

Nhưng càng làm bà ta bị sét đánh, là hai nam chính kia, một người là con trai ruột của mình, còn một người là người bạn thanh mai trúc mã của bà, hai người quen biết hơn nửa đời người rồi, Tống Thanh Vân!

Đoạn Linh chưa bao giờ nhìn thấy Tống Thanh Vân thỏa mãn đến thế. Hai người là vợ chồng đã vài chục năm, hiện giờ con trai đã hơn hai mươi tuổi, lần đầu bà ta thấy chồng lộ ra điệu cười như người trẻ tuổi thật khiến bà ta ghê tởm! Cố nén oán hận và phẫn nộ trong lòng, Đoạn Linh xem hai đoạn phim kéo dài năm giờ này, cả người Đoạn Linh đều sợ ngây người, bà ta cũng chưa ăn cơm trưa, lúc này thời gian quá sớm, nên cũng không đói, khuôn mặt trở nên lạnh ngắt.

"Bà Đoạn Linh, xem xong phim cảm tưởng thế nào? Chồng bà đang bí mật mưu tính làm sao chiếm hết tài sản của hai người, đến lúc đó sẽ ly hôn với bà, con của bà sớm đã đứng về phe chồng bà, thân là một người chính

nghĩa, tôi thật sự rất không thích nhìn thấy hành vi vô sỉ này của chồng bà, cho nên đặc biệt đến nhắc nhở bà, không cần vội cảm ơn." Tiếng rên rĩ 'ư ư a a' kết thúc, sau cùng trên màn hình xuất hiện mấy chữ đen to tướng, Đoạn Linh lau nước mắt đã sớm thấm ướt gương mặt, nhìn thấy những chữ này, vốn đau lòng vì bị Tống Thanh Vân phản bội, lại bị chạm trúng vết thương lần nữa.

Bà ta và Tống Thanh Vân cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hai người lại kết hôn nhiều năm như vậy, bà ta hoàn toàn không nghĩ đến chồng sẽ phản bội mình, nên không hề đề phòng ông ta, lúc này vừa nghe Tống Thanh Vân có thể sẽ chiếm hết tài sản, để bà ta trắng tay, trong lòng Đoạn Linh hoảng loạn cả lên.

Nếu Tống Thanh Vân bất nhân với bà ta, mặc kệ người tự xưng chính nghĩa đó có mục đích gì, nhưng nếu người đó nói thật, đương nhiên Đoạn Linh không thể ngồi chờ chết.

Lúc này Đoạn Linh còn có chút hi vọng những lời cuối phim này là giả, cho dù không có lòng hại người, cũng không thể không đề phòng người khác, bà ta quyết định chuẩn bị sẵn sàng, muốn thừa dịp chuyển nhượng tài sản trước Tống Thanh Vân, đến lúc đó nếu Tống Thanh Vân không làm việc này, cũng không có lòng muốn hại bà ta, xem như bà ta tiểu nhân vậy, sẽ chuộc lỗi với Tống Thanh Vân sau, nhưng nếu Tống Thanh Vân thật sự như thế thì...

Đoạn Linh không dám nghĩ tiếp, nếu chồng và con bà ta thật sự muốn phản bội bà ta, mà hai cha con còn dùng chung một ả đàn bà, Đoạn Linh cũng không dám đi đối mặt với loại chuyện vô sỉ thế này.

Tính cách con trai mình Đoạn Linh rõ ràng nhất, mặt ngoài tuy con trai bà ta rất nhã nhặn, nhưng thật ra trong lòng rất kiên định, lúc này bà ta không hoàn toàn tin vào cái phim này, nhưng trong lòng lại nảy sinh vết nứt với chồng, nhưng Tống Mẫn Nhiên là con trai duy nhất của bà ta, trong

lòng Đoàn Linh vẫn không nỡ để tương lai cậu ta bị hủy, nhưng không thể thẳng thắn làm rõ chuyện này với Tống Mẫn Nhiên, nên bà ta suy nghĩ một lúc. Trái lại nhớ đến giáo sư Phương của Tống Mẫn Nhiên.

Vị giáo sư Phương này rất coi trọng con trai mình, đã từng nói ông có đứa con gái vừa tròn 24 tuổi, năm nay cũng tốt nghiệp thạc sĩ, tháng năm tháng sáu gì đó có thể sẽ về nước. Đoàn Linh nghĩ vậy, trong lòng rung lên.

Nếu cuốn phim này là giả, như thế bà ta sẽ thu xếp cho con trai một cô gái, không những có thể khiến cậu ta bỏ qua Cố Doanh Nặc bị cụt một chân khiến bà ta không vừa mắt, càng có thể khiến con trai về sau được giáo sư Phương dẫn dắt, có tiền đồ xán lạn. Nếu phim này là giả, bà ta cũng không cho phép Tống Mẫn Nhiên và Tống Thanh Vân cùng bị ả họ Cố kia hủy đi, cậu ta còn trẻ, có tiền đồ rộng lớn. Về sau nếu chuyện cha con dùng chung một ả đàn bà bị lộ tẩy, cả đời Tống Mẫn Nhiên đều xong phim!

Người tự xưng chính nghĩa đó dám giao USB cho mình, đương nhiên cũng có thể phát tán trên mạng, bà ta không thể nhìn cả đời con trai cứ bị hủy như vậy, hơn nữa nếu về sau cậu ta ở cùng ả họ Cố kia. Hai cha con chung một người phụ nữ, nếu lỡ có con, nên gọi Tống Mẫn Nhiên là anh hay là ba? Đoàn Linh nghĩ rất xa, lúc này nghĩ đến hậu quả, bản thân nhin không được cảm thấy hơi ghê tởm.

Nghĩ vậy, Đoàn Linh cũng ngồi không yên, bà ta không ăn cơm trưa, cầm túi xách đi ra ngoài, mặc dù con trai Tống Mẫn Nhiên là học trò mà giáo sư Phương đặc ý, bà ta là mẹ cậu ta nên đương nhiên có số điện thoại của giáo sư Phương, gọi điện thoại qua, may mắn là quả nhiên hai ngày trước con gái của giáo sư Phương vừa mới về nước, Đoàn Linh mừng rỡ trong lòng. Hẹn mời cả nhà giáo sư Phương ăn tối, lấy cớ vì giáo sư Phương luôn chiếu cố con mình nên muốn mời ông ấy một lần, trong lòng Đoàn Linh dự định buổi chiều sẽ đi tìm Cố Doanh Nặc.

Nếu chuyện Cố Doanh Tích và cha con Tống Thanh Vân là thật, Đoạn Linh đoán rằng đều là phụ nữ, trước đây mặc dù bản thân bà ta có hơi ghét bỏ Cố Doanh Nặc nhưng nếu cô ta thật sự biết chuyện này, chắc hẳn sẽ đứng về phía mình, Đoạn Linh nghĩ đến kết quả tệ hại nhất, đương nhiên hi vọng có thể kéo thêm đồng minh.

Cố Doanh Nặc vốn rất ngạc nhiên khi nghe tin Đoạn Linh đến tìm mình, cô ta biết sau khi mình bị cắt chân, bà mẹ chồng Đoạn Linh ghét bỏ cô ta bao nhiêu, nhưng vì cô ta biết rõ Tống Mẫn Nhiên và Cố Doanh Tích ở cùng nhau, nên đã sớm hận Tống Mẫn Nhiên thấu xương, chỉ muốn cho cậu ta thống khổ cả đời, vì không còn thích thú gì Tống Mẫn Nhiên nữa, cho nên Cố Doanh Nặc cũng thờ ơ với Đoạn Linh, càng khỏi nói về việc sẽ lấy lòng bà ta, vì thế gần đây quan hệ với mẹ chồng tương lai không hòa hợp mấy, hơn nữa dạo này Đoạn Linh rất ít đến nhà họ Cố, lúc này khi nghe tin Đoạn Linh đến tìm mình, Cố Doanh Nặc hơi kinh ngạc, đồng thời, lại cảm thấy khá tò mò, để Cố Nhân mời Đoạn Linh lên lầu xong, còn bản thân cô ta nằm trên giường không cử động, nâng cằm lên:

"Đi Đoạn đến tìm cháu có chuyện gì sao? Chân cháu không tiện, tự đi tìm chỗ ngồi xuống đi."

Biệt thự mà nhà họ Cố dùng do Âu Dương Chấn Thiên thuê, nơi này vẫn do Âu Dương Chấn Thiên tìm, tuy người nhà họ Cố nhiều, nhưng biệt thự này không nhỏ, nên tuy phòng cũ của Cố Doanh Nặc rộng rãi, nhưng vẫn kém căn phòng hiện tại này, vốn đây là phòng Cố Doanh Tích, nhưng vì sau khi Cố Doanh Nặc gặp tai nạn xe, có lẽ trong lòng tiện nhân kia có quý, chủ động dâng cho cô ta căn phòng lớn nhất này.

Nếu là trước đây chắc chắn Cố Doanh Nặc sẽ cảm thấy người chị này có tấm lòng khoan dung yêu thương mình, không chừng sẽ càng cảm kích ả ta, nhưng sau khi xảy ra chuyện kia, cô ta vừa vào phòng này thì đã nghĩ Cố Doanh Tích từng hô mưa gọi gió cùng Tống Mẫn Nhiên trên chiếc

giường này, nghĩ đến chỉ cảm thấy thật ghê tởm, không những không cảm kích, ngược lại càng căm ghét hơn.

Đối với thái độ lạnh lùng của Cố Doanh Nặc, Đoạn Linh không phải không tức giận, nhưng trước mắt vẫn còn chuyện quan trọng hơn, bà ta không hơi đâu đi lo lắng vấn đề thái độ của Cố Doanh Nặc. Bà ta không dài dòng, lập tức lấy túi xách, lấy USB bên trong ra, chiều nay khi vừa ra ngoài bà ta đã mua thêm mấy cái USB rồi copy ra thêm vài bản, Đoạn Linh không ngốc, sau khi bà ta biết Tống Thanh Vân có thể đã có lỗi với mình, đương nhiên bà ta phải chuẩn bị trước, những thứ này có thể làm chứng cứ về sau khi ra tòa án có thể chứng minh Tống Thanh Vân đã sai lầm, đương nhiên bà ta không ngu ngốc chỉ giữ một bản, vạn nhất bị người nào hủy mất, đến lúc đó bà ta tìm ai khóc đây?

"Dì đến đây, vì muốn cho cháu xem cái này, nhân tiện hỏi cháu vài câu." Đoạn Linh cố nén lo lắng trong lòng, nhìn thấy chiếc máy tính bên cạnh, cũng không thèm hỏi Cố Doanh Nặc, lập tức mở máy tính lên, cắm USB vào. Sau khi mở ra, tiếng nam nữ thờ đốc bên trong truyền ra ngoài.

Cố Doanh Nặc trợn mắt há hốc mồm, cô ta không biết vì sao cái cô ta đưa cho Ninh Vân Hoan lúc này thậm chí ngay cả Đoạn Linh cũng biết rõ, Đoạn Linh thấy vẻ mặt cô ta kinh ngạc chỉ nghĩ cô ta bất ngờ thôi. Cho nên hoàn toàn không nghi ngờ chuyện này do Cố Doanh Nặc làm, nhưng trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Dì muốn hỏi cháu, gần đây chú Tống đến nhà cháu, có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?"

Đoạn Linh tin tưởng chuyện này Cố Doanh Nặc cũng là người bị hại, nhất định sẽ đứng về phe mình, bởi vậy cũng không sợ việc xấu trong nhà mình bị cô ta biết rõ, lập tức hỏi: "Cháu có cảm thấy việc này là lừa đảo không?"

Phim vốn do Cố Doanh Nặc quay, thật hay giả cô ta rõ ràng nhất, lúc này cô ta đoán có thể Ninh Vân Hoan đã gửi cho Đoạn Linh. Nhưng trong nháy mắt, trong lòng Cố Doanh Nặc nghĩ ra được một ý, nghe Đoạn Linh nói còn cô ta thì cúi thấp đầu để Đoạn Linh không thấy ý cười trên mặt mình, giả vờ run rẩy nói: "Làm sao, làm sao có thể. Việc này, dì, sao dì Đoạn biết vậy?"

Cô ta không thẳng thắn thừa nhận, nhưng thái độ hoảng loạn này càng khiến Đoạn Linh tin tưởng hơn nhiều.

Đoạn Linh tuyệt vọng, nước mắt tuôn rơi ào ạt, ngay từ đầu bà ta vẫn hi vọng đây chỉ là suy đoán thôi, nhưng sau khi có được đáp từ Cố Doanh Nặc. Trái tim Đoạn Linh lập tức chìm xuống.

Một người là chồng mình đã biết hơn hai mươi năm, thời gian hai người làm bạn còn dài hơn ở bên cha mẹ, cho dù không còn tình yêu cũng có thể chuyển hóa thành tình thân, làm bạn thời gian dài như vậy, cho dù nuôi chó nó còn không nở mà, nhưng Tống Thanh Vân ở bên ngoài... đã đi trật đường ray rồi. Vì sao ông ta không tìm đối tượng khác, vì sao ông ta muốn dùng chung đồ vật với người ta, muốn để bà ta tuyệt vọng đến vậy mới vừa lòng sao?

Lúc này Đoạn Linh đã hoàn toàn tin tưởng người chính nghĩa kia, bà ta lại càng tin rằng Tống Thanh Vân thật sự có thể chiếm hết tài sản, để cho người nhà tuyệt vọng đến cùng cực. Nếu đến lúc đó bà ta thật sự mới biết được mọi chuyện, Đoạn Linh không biết mình còn có dũng khí sống tiếp không nữa.

Bà ta lau nước mắt, tuy đã tuyệt vọng, nhưng vẫn chưa dám tin, lại hỏi thêm một câu: "Chuyện này, làm sao cháu biết là thật?"

Cố Doanh Nặc giả vờ không chịu nổi, thống khổ nói: "Dì Đoạn, dì nghĩ xem vì sao chân cháu bị mất? Chú Tống đã quen chị cháu hơn hai năm

trước rồi, thậm chí lúc ấy bọn họ đã có cảm tình, về sau có lẽ chú Tổng muốn quang minh chính đại ở cùng với chị cháu, bởi vậy, anh Mẫn Nhiên mới..." Nói đến đây, Cố Doanh Nặc dừng một lát, để Đoạn Linh tự đoán, sau một lúc lâu lại nói tiếp: "Ngày hôm đó cháu thấy chuyện của bọn họ, phát hiện bọn họ vậy mà, vậy mà dám làm chuyện như vậy, cháu không dám tin, đoán rằng đã bị bọn họ phát hiện cháu đã biết, cho nên cháu mới gặp sự cố."

Nói xong, Cố Doanh Nặc lại kể chuyện vốn dĩ chân cô ta có thể cứu được, nhưng vì hai người đó không nghe điện thoại nên mới khiến cô ta bị cụt mất một chân, nhưng sau cùng vẫn may mắn giữ được mạng, nói thẳng đến khiến Đoạn Linh lạnh lẽo trong lòng.

"Cháu không thể tin được chuyện này do bọn họ làm, cháu yêu Mẫn Nhiên như vậy, cháu không thể tin được anh ấy vì chị, mà tuyệt tình với cháu như thế, quả thật cháu biết tính cách anh Mẫn Nhiên, dì Đoạn chắc dì cũng biết..."

Đúng vậy, đương nhiên Đoạn Linh hiểu rõ tính cách của con trai, lúc này vốn lòng bà ta đang rối loạn, lại thêm một Cố Doanh Nặc châm ngòi thổi gió, bà ta cũng bắt đầu suy nghĩ miên man, đi theo ý nghĩ của Cố Doanh Nặc, cũng bắt đầu nghĩ đến có phải Tống Thanh Vân đã sớm lén phét với tiện nhân Cố Doanh Tích kia rồi không, nhưng vì muốn ở với ả, cố ý để con mình quen với Cố Doanh Nặc, ai có thể đoán sau khi Tống Mẫn Nhiên quen với Cố Doanh Nặc lại tạo nghiệt đi theo Cố Doanh Tích luôn, về sau cha con hai người còn hầu chung một vợ...

Nói không chừng về sau có lẽ Tống Mẫn Nhiên và Tống Thanh Vân sẽ nghĩ, muốn ở một chỗ với Cố Doanh Tích, sau đó muốn nhổ cây đinh Cố Doanh Nặc này ra, chỉ tiếc ông trời không để người ta toại nguyện.

Đoạn Linh càng nghĩ càng sợ hãi, tính cách con trai của mình thế nào bà ta rõ nhất, loại chuyện cực đoan này cậu ta có thể vì bị ả kia mê hoặc

đến váng đầu mà làm ra được, nhưng để Đoạn Linh sợ hãi, là Tống Mặc Nhiên là con trai của Tống Thanh Vân, nội tâm tính tình của cha con này quả thật giống nhau như đúc, nếu Tống Mặc Nhiên đã ghét cái chướng ngại Cố Doanh Nặc này rồi vì muốn ở với Cố Doanh Tích mà không tiếc dựng tai nạn xe cộ giết chết cô ta, có lẽ một ngày nào đó nếu Tống Thanh Vân cũng thấy bà ta chướng mắt, cũng muốn loại bỏ bà ta, việc này cũng không phải không thể!

Nếu thật sự là vậy. Đến lúc đó theo lời người chính nghĩa kia nói Tống Thanh Vân sẽ chuyển giao tài sản, nói không chừng kết cục của mình sẽ không tốt! Lúc này trong lòng Đoạn Linh sợ hãi bất an, cả người như rớt vào hầm băng, toàn thân run rẩy cực kỳ. Hận không thể bổ nhào vào Cố Doanh Nặc, mặt bà ta nặng nề, lạnh lùng nói: "Vì sao cháu biết việc này, không nói cho dì biết? Vì sao cháu không sớm nói với dì hả?"

Cố Doanh Nặc cười lạnh trong lòng, trên mặt lại biểu hiện vẻ uất ức: "Chuyện như vậy làm sao cháu dám nói? Cháu chỉ phải giả vờ không biết, Mặc Nhiên là con của dì Đoạn, nếu nói ra, cháu còn giữ được mạng sao? Hiện tại nếu dì Đoạn đã biết rõ, cháu đương nhiên không sợ nữa rồi." Dù sao khi cô ta biết chuyện này suýt nữa phải trả bằng mạng sống, Đoạn Linh cũng biết chuyện này. Đến lúc đó nếu bà ta dám nói với Tống Mặc Nhiên, bản thân cũng dám tranh luận với Tống Thanh Vân, một khi xé rách mặt, hai người ai cũng đừng hòng sống.

Dù sao hiện tại cô ta đã là một phế nhân, nhưng Đoạn Linh vẫn còn êm đẹp. Đến lúc đó sự tình bại lộ giả sử cha con họ Tống muốn cá chết lưới rách ra thì ai sẽ có nguy cơ lớn hơn, trong lòng Đoạn Linh rõ ràng.

Đương nhiên Đoạn Linh cũng nghe ra ý trong đó, bà ta xanh mặt, lại không lên tiếng, thành thật mà nói giữa Cố Doanh Nặc và Tống Mặc Nhiên đương nhiên bà ta sẽ lựa chọn con trai mình, nhưng lúc này nếu bà ta cũng sẽ có nguy hiểm, tuy bà ta muốn cứu con trai, nhưng thẳng thắn làm rõ để cậu ta tách ra khỏi Cố Doanh Tích thì lại không được, nhưng nếu công khai

không được, thì bà ta có thể ám chỉ, tin tưởng đến lúc đó Cố Doanh Nặc cũng không thể trách cậu ta được.

Nghĩ vậy, Đoạn Linh hắng giọng, nói: "Nếu chúng ta đều đã biết chuyện này. Tất cả mọi người đều là người bị hại, dì cũng không vòng vo với cháu nữa, chúng ta là người sáng không nói chuyện tối, nếu chú Tổng đã làm chuyện như vậy, chắc chắn dì và ông ta không thể nữa rồi. Dì sẽ chia tay với ông ta, vì dì không biết dạy con, để Mẫn Nhiên có lỗi với cháu, nhưng sự tình đã xảy ra, Mẫn Nhiên nó không tốt, không bằng cháu cũng nên chia tay với nó đi, về sau lại tìm người khác tốt hơn..."

Hiện tại chân đã gãy, Đoạn Linh còn muốn cô ta buông tha con trai của bà ta, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, Cố Doanh Nặc cười lạnh hai tiếng trong lòng, nhưng bên ngoài lại lộ vẻ âm đạm, sau khi để Đoạn Linh yên tâm, lại nói thêm với bà ta hai câu, lúc này mới gọi điện thoại cho Cố Doanh Tích vào tiễn Đoạn Linh ra ngoài.

Hiện tại sau khi Cố Doanh Nặc gãy chân ở nhà thì sai bảo Cố Doanh Tích như con cháu, trong lòng Cố Doanh Tích có thẹn, nên đương nhiên không dám phản kháng, hơn nữa tính cách ả vốn thiện lương nhu nhược, đừng nói chuyện Cố Doanh Nặc bị cụt chân có quan hệ với ả, nếu lúc này để ả đền chân cho Cố Doanh Nặc ả cũng nguyện ý, dù chuyện Cố Doanh Nặc xảy ra tai nạn xe không có quan hệ gì với ả, cũng không có dính dáng gì đến Tổng Mẫn Nhiên, em gái mình xảy ra chuyện, ả cũng sẽ chiếu cố, càng miễn bàn lúc này trong lòng ả thật sự áy náy, đương nhiên lúc này ả như một cục gạch, cứ để mặc Cố Doanh Nặc bảo đi hướng nào thì đi hướng đó.

Lúc này sau khi Đoạn Linh biết rõ chồng có thể sẽ dùng thủ đoạn đối phó với mình, đương nhiên không cam lòng bắt đầu tính toán. Đầu tiên bà ta bắt đầu lạng lẽ thay đổi tài sản chung của hai người, trên danh nghĩa là mua bán cổ phiếu gì đó, chuyển số tài sản mà hai người đã tiết kiệm được hơn vài chục năm nay vào tài khoản bên nhà mẹ đẻ. Mặc dù Tổng Thanh

Vân đã phản bội bà ta, nhưng vẫn chưa hoài nghi đến bà ta, cho nên toàn bộ quá trình Đoàn Linh tiến hành vô cùng thuận lợi, mặt khác trong thẻ tín dụng của Tống Thanh Vân còn có một tấm thẻ là tên bà ta, Tống Thanh Vân đã làm nghề giáo vài chục năm, thẻ tín dụng của ông ta không hề thấp, lại thêm thời đại này thẻ tín dụng đã vô cùng phổ biến, hai vợ chồng luôn dùng thẻ, tiền trong thẻ của Tống Thanh Vân đã có thể mua được căn hộ nhỏ ở để đô rồi.

Nhưng bình thường hai người không sử dụng nhiều, tối đa cũng chỉ đi mua sắm cà thẻ một ít, sau đó lại lấy tiền lương của bọn họ đắp vào đủ, Đoàn Linh nghĩ Tống Thanh Vân có thể sẽ loại bỏ kẻ chướng mắt như bà ta đây, trong lòng hừng hực lửa giận. Phụ nữ có thể hận vì không thể trả giá cho đối phương, tương tự cũng sẽ có thể hận vì đối phương tuyệt tình.

Đoàn Linh hung bạo cà thẻ của Tống Thanh Vân, động tác mấy ngày nay của bà ta lớn như vậy, tin nhắn thẻ tín dụng cứ báo đến điện thoại của Tống Thanh Vân liên tục, nhưng Đoàn Linh nhìn thấy ông ta không hề kiểm tra những tin nhắn đó, thì cười lạnh.

Đoán chừng gần đây Tống Thanh Vân thân mật với Cố Doanh Tích, đừng nói không thể hoài nghi bà ta, cho dù nghi ngờ, cũng không rảnh đi tìm bà ta, lúc này nói không chừng ông ta và Cố Doanh Tích đang chơi đùa vui vẻ ấy. Nghĩ vậy, đương nhiên trong lòng Đoàn Linh càng không thoải mái, càng dứt khoát hơn, chuẩn bị cả căn nhà của hai người đang ở hiện tại cũng không giữ lại cho Tống Thanh Vân.

Trong khoảng thời gian này Ninh Vân Hoan hữu ý vô tình để người ta ngon ngọt dụ dỗ bà ta. Rốt cuộc cũng nhắm tâm đến sòng bạc của Lan Lăng Yến, nhìn đến con số ba trăm vạn bị thua mất, cuối cùng Đoàn Linh nở nụ cười. Bà ta và Tống Thanh Vân tiết kiệm nhiều năm đại khái có hơn hai trăm vạn, gần đây bà ta cà thẻ của Tống Thanh Vân không thương tiếc. Mua không ít đồ xa xỉ, bà ta thua tiền thế nào cũng cần phải biến thành khoản nợ của hai người, đến lúc đó mỗi người một nửa, bán căn nhà của

hai người đi, về sau tiền của bà ta vẫn còn đủ để mua một căn nhà nhỏ, bà ta còn có công việc, không cần lo lắng cho cuộc sống sau này!

Tống Thanh Vân không biết người vợ yêu mình vài chục năm đã tạo phản, đến khi có người từ sông bạc đến đòi nợ, Tống Thanh Vân còn mù mịt, nhưng tin dữ vẫn không chỉ như thế. Cuối tháng, giấy tờ ngân hàng cũng được gửi đến, nhưng ngay từ đầu Tống Thanh Vân không để ý, gần đây ông ta vẫn luôn muốn tìm cách để đóa sen trắng kia tiếp nhận ông ta, đâu có rảnh đi chú ý đến những tin nhắn đó.

Mãi đến khi ngân hàng gọi điện thoại đến. Nói đã hơn nửa tháng ông ta không trả tiền, nếu lại quá hạn không trả, thì sẽ có người đến trường học tìm ông ta, Tống Thanh Vân mới sợ ngáy người. Tiếp sau người sông bạc, là người ngân hàng tìm đến cửa, để Tống Thanh Vân phiền não không thôi, ông ta đi kiểm tra thẻ tín dụng của mình. Bên trong đã thiếu hơn một trăm vạn!

Nhìn thấy con số này, quả thực Tống Thanh Vân muốn trợn mắt ngất đi, nhưng ông ta vẫn không thể choáng váng được, lúc này ông ta đã không còn quan tâm đến việc thân mật với nữ thần trong lòng mình nữa rồi, ông ta bắt đầu kiểm tra xem đến cùng là ai quẹt thẻ của mình, đương nhiên cuối cùng điều tra ra Đoàn Linh. Nhìn thấy Đoàn Linh khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem, suýt nữa Tống Thanh Vân đã phun máu, sự tình đã xảy ra, nếu ông ta đánh chết Đoàn Linh cũng không phải cách, việc đã đến nước này. Dù sao ông ta đã không vừa mắt Đoàn Linh nữa rồi, á đàn bà này vừa già vừa ngu, hiện tại đã một đồng tuổi rồi còn bày đặt học người ta đi đánh bài, đâu giống cô gái trong lòng mình, trong nhà đã xảy ra chuyện lớn như vậy nhưng vẫn không đê sập được cô ấy, bây giờ người ta còn làm công tại quán bar, nhưng lại càng khiến ông ta yêu thích hơn Đoàn Linh nhiều.

Tống Thanh Vân chẳng muốn nhiều lời với Đoàn Linh, cũng không nhớ đến đoạn tình cảm vợ chồng nhiều năm với Đoàn Linh, chỉ nghĩ ông ta đã ở cùng á đàn bà ngu xuẩn này trong nhiều năm như vậy, trong lòng ghê

tờm, gần đây ông ta bị ngân hàng và sòng bạc thúc giục, lại thêm trái tim ông ta không còn hướng về Đoàn Linh nữa, Tống Thanh Vân không chút nghĩ ngợi lập tức đưa cho Đoàn Linh một tờ giấy thỏa thuận ly hôn.

"Thanh Vân, tại sao ông nhẫn tâm với tôi như vậy? Tốt xấu gì chúng ta đã ở với nhau mấy chục năm rồi, đến giờ, ông thật sự muốn đá tôi đi sao?" Từ lúc Đoàn Linh biết Tống Thanh Vân ở cùng một chỗ với Cố Doanh Tích thì đã nghĩ ngày này cuối cùng sẽ đến, thật ra đã là vợ chồng vài chục năm, nhưng nhìn thấy Tống Thanh Vân tuyệt tình như vậy, bà ta vẫn lạnh lùng: "Về sau ông sẽ không hối hận chứ? Dù sao chúng ta vẫn còn có con trai..."

"Chuyện con trai bà không cần lo, tôi không muốn nó biết nó có người mẹ không biết xấu hổ như vậy, tôi sẽ lo cho nó." Lúc này Tống Thanh Vân càng nhìn Đoàn Linh càng không vừa mắt, nhất là khi bà ta khóc cầu xin ông ta, trong lòng dâng lên từng đợt phiền chán, lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn 'xoẹt xoẹt' ghi vài chữ, rồi ném cho Đoàn Linh: "Ký nhanh đi, không nên mặt dày mày dạn quăn lấy tôi, nể tình vợ chồng nhiều năm, tôi không muốn mọi người khó xử..."

Đoàn Linh nghe thế, suýt nữa không nhịn được tát cho ông ta vài bạt tay rồi, là ai ngoại tình không biết xấu hổ hả? May mà bà ta đã sớm có chuẩn bị, nếu không hôm nay thấy dáng vẻ lãnh khốc này của Tống Thanh Vân, người rơi vào kết cục thê lương sẽ là bà ta đấy. Dù sao loại đàn ông này bà ta cũng không hiếm lạ, huống chi nếu ông ta biết tất cả chuyện này là do chính tay bà ta gài bẫy ông ta, không biết ông ta sẽ có cảm tưởng gì, hiện tại ông ta hai bàn tay trắng, chỉ giữ lại một công việc, Đoàn Linh không tin ông ta sẽ đủ cấp dưỡng cho ả họ Cố kia, nếu ông ta đã không còn tiền bạc, con gái nhà người ta dựa vào đâu để theo ông ta đây!

Nghĩ vậy, Đoàn Linh nhặt đơn thỏa thuận ly hôn lên, ký đi ký lại hai ba lần, rất sợ Tống Thanh Vân sẽ đổi ý, ôm chặt đơn này trong lòng.

Vốn hai vợ chồng kiếm được không ít tiền, nhưng Tống Thanh Vân đành phải gán những tài sản trên danh nghĩa của hai vợ chồng trừ nợ, mặc dù ông ta hơi đau lòng, nhưng nhớ ra mình còn có hơn hai trăm vạn gửi ngân hàng, bởi vậy tuy hơi xót, nhưng cũng không tuyệt vọng lắm, nhưng sau đó ông ta phát hiện tài khoản ngân hàng trống không, bên trong không còn một xu, quả thật Tống Thanh Vân muốn phun máu luôn.

Ông ta không cam lòng đi tìm Đoạn Linh, nghe Đoạn Linh nói đã lấy những số tiền này đi chiên xào nấu nướng hết rồi. Suýt nữa ông ta nổi điên, không cam lòng nên muốn Đoạn Linh bồi thường tiền, vì thế ông ta đã đi kiện, những số tiền này là tài sản đứng tên hai vợ chồng. Trước đây tình cảm vợ chồng hai người vô cùng tốt, không có mâu thuẫn gì, nhưng chỉ không ở chung hơn nửa năm, tài sản của hai vợ chồng đã bị Đoạn Linh xử lý, số tiền bà ta bồi thường hay vay mượn đều được người nhận định là món nợ chung của hai vợ chồng, chứ không phải âm mưu quỷ kế gì như lời Tống Thanh Vân nói.

Dù sao hai người làm vợ chồng nhiều năm như vậy, tình cảm không có vấn đề gì, lại còn là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, đương nhiên quan toà không thể tán thành lời nói của Tống Thanh Vân, ngược lại cho rằng ông ta cố ý đi đường vòng. Tống Thanh Vân vốn muốn kiện cáo, nhưng ông ta liên tiếp tìm vài vị luật sư, người ta đều cho rằng ông ta khó thể thắng kiện, hiện tại Tống Thanh Vân đã hai bàn tay trắng, nhà cửa không còn. Tiền gửi ngân hàng cũng mất sạch, ông ta không còn một xu dính túi, chỉ có thể đến nhà họ Cố thôi.

Vốn Tống Thanh Vân xem Cố Doanh Tích như nữ thần trong lòng mình, không dám để ả chịu một chút uất ức nào, thậm chí hận không thể cho ả toàn bộ thế giới, đáng tiếc hiện tại ông ta đã không còn toàn bộ thế giới nữa, cả nhà cửa đều mất sạch. Ngược lại tạm thời muốn đến nương tựa vào người nhà họ Cố.

Lúc trước nhà họ Cố đối xử với Ninh Vân Thành, người đã trả giá quá nhiều cho nhà họ Cố, thậm chí còn hiến cho Cố Nhân một cái thận tuổi trẻ nhưng vì anh ta không góp tiền vào, ăn chùa uống chùa ở nhà họ Cố, mà còn bị chỉ trích này nọ, càng miễn bàn Tống Thanh Vân, vị ba chồng tương lai của Cố Doanh Nặc, ông ta chưa làm gì được cho nhà họ Cố, bây giờ còn muốn để nhà họ Cố nuôi tên vô dụng như ông ta. Mới chỉ có mười ngày, mà trong lòng Cố Nhân đã hơi bất mãn rồi, lập tức đến gặp Tống Thanh Vân nói thẳng:

"Ông sui à, tuy đứa nhỏ Doanh Nặc này ở chung với Mẫn Nhiên cũng rất tốt, dù con bé đã gặp tai nạn xe cộ nhưng Mẫn Nhiên không ghét bỏ nó. Nhưng tôi chỉ là một bệnh nhân thôi, không có công việc, trong nhà mọi thứ chi tiêu đều cần tiền bạc, không gạt ông, hai đứa con gái của tôi đều đang đi học, hiện tại chỉ có đứa lớn khổ sở kiếm tiền thôi, tôi vẫn phải uống thuốc, mà Doanh Ngữ vẫn còn đi học, tháng chín sắp khai giảng nên con bé còn phải đóng học phí nữa..."

Tuy Cố Nhân không nói thẳng, nhưng trong lời bà ta luôn đề cập đến tiền bạc, Tống Thanh Vân không ngu, sao không nghe ra ý của bà ta, nhất thời bị Cố Nhân nói cho xấu hổ đỏ mặt vô cùng.

Đáng tiếc ông ta cũng không có biện pháp gì, nhà cửa đã không còn, còn không có tiền tiết kiệm, thậm chí trước lúc hai người ký tên ly hôn, ả tiện nhân Đoạn Linh này đã cào sạch hơn năm vạn trong tài khoản của ông ta, tiền lương vừa nhận tháng này của ông ta đã trả cho ngân hàng rồi, vốn cho rằng tạm thời có thể ở lại nhà họ Cố, trước tiên ông ta sẽ trả tiền cho ngân hàng đã rồi tính sau, nhưng không ngờ Cố Nhân đã ngụ ý muốn đuổi người rồi.

Nếu bị đuổi đi, không những Tống Thanh Vân không có chỗ để đi, mà nếu lần này ông ta ra đi, có lẽ về sau ông ta và nữ thần của mình sẽ không thể ở bên nhau nữa, nếu bây giờ ông ta chật vật bị đuổi đi, sau này trong

lòng Cố Doanh Tích sẽ nghĩ về ông ta ra sao? Có thể khinh thường ông ta không?

Tống Thanh Vân không muốn đi, nhưng đối mặt với sự lạnh lùng của người họ Cố, sau khi ông ta kiên trì vài ngày, đưa nhóc như Cố Doanh Ngữ còn bày sắc mặt cho ông ta xem, sau khi ông ta tan làm về nhà thì người nhà họ Cố đã sớm dùng cơm xong nhưng lại không chừa cho ông ta miếng nào, Tống Thanh Vân đã một đồng tuổi rồi, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần thê lương. Mãi đến sau nửa tháng, ông ta vẫn kiên trì về đó, vừa có chỗ đặt chân, vừa không muốn rời xa nữ thần của mình, nhưng bảo an đã không cho ông ta vào nữa, ông ta thừa dịp bảo an không chú ý, lén đi vào, nhưng cả khóa cửa nhà họ Cố cũng đã thay đổi luôn rồi.

Sống đến trung niên rồi, hai bàn tay trắng không nói, bây giờ còn nợ nần ngập đầu, cho dù lúc này Tống Thanh Vân một lòng hướng đến tình yêu, cũng đã hơi chua xót rồi.

Người nhà họ Cố không chào đón ông ta, ông ta thấy rất rõ ràng, trước kia còn muốn lừa mình dối người, nhưng hiện tại xem ra, người ta cực kỳ chán ghét ông ta đó. Nhớ lại thái độ tuyệt tình của người nhà họ Cố, Tống Thanh Vân ngồi trong xe suýt khóc, hiện giờ ông ta còn không dám lái xe nữa, trước kia không cảm thấy đi xe phí xăng, bây giờ phát hiện bản thân có thể sẽ rơi vào cảnh không có tiền đổ xăng.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Kịch Tình

Tống Thanh Vân nhớ đến trước kia, sau khi tan ca về đến ngôi nhà ông ta đã ghét bỏ, Đoạn Linh đã nấu xong cơm chiều, tuy hai người đều phải đi làm, bằng cấp giống nhau, thậm chí lúc ở trường Đoạn Linh không thua kém những người phụ nữ khác, bà ta vẫn luôn thẳng thắn với ông ta, nhưng ở phương diện nào đấy, bà ta vẫn giữ nét truyền thống của người phụ nữ Hoa Hạ, bà ta luôn làm tốt công việc nhà, nấu món ăn ông ta thích nhất, nhưng không hề oán trách nửa câu, so sánh với sự tuyệt tình của nhà họ Cố hiện giờ, thì Đoạn Linh tốt hơn nhiều.

Trước kia chỉ cảm thấy việc này là thiên kinh địa nghĩa, cho rằng Đoạn Linh làm việc đó đã vài năm, Tống Thanh Vân đã quen rồi, hiện tại có người để so sánh, đột nhiên Tống Thanh Vân mới biết Đoạn Linh là tốt nhất, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Lúc này Tống Thanh Vân hối hận, ông ta cảm thấy bản thân ly hôn với Đoạn Linh quá thuận lợi, dù sao hai người đều đã đeo nợ trên lưng, biết vậy sẽ không ly hôn sớm như thế, Đoạn Linh ra ngoài quẹt thẻ nhiều như vậy, đáng lẽ ông ta không nên bỏ qua cho bà ta quá nhanh, bà ta nên chịu một nửa tiền trong những cái thẻ tín dụng đó, hai người gộp lại chắc sẽ đủ thôi, tiền lương hai người vẫn có thể chi trả, Đoạn Linh luôn tiết kiệm, lần này có lẽ vì chịu kích thích, lúc ấy nếu bản thân không ly hôn, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Quan trọng hơn, nếu hai người vẫn chưa ly hôn, ông ta có thể đến nhà mẹ đẻ của Đoạn Linh, cũng sẽ không rơi vào kết cục bây giờ. Tống Thanh Vân còn không đủ tiền để ở khách sạn, buổi tối còn cần phải ra ngoài ăn

uống, ông ta do dự một chút, lúc này vừa mới ly hôn với Đoàn Linh, cho dù muốn bà ta hồi tâm chuyển ý, cũng phải cho bà ta chút thời gian, để bà ta biết tầm quan trọng của ông ta, Tống Thanh Vân chỉ có thể gọi điện thoại cho con trai, hỏi mượn tiền Tống Mẫn Nhiên.

Sau khi Tống Mẫn Nhiên tốt nghiệp đại học thì đi theo giáo sư Phương nghiên cứu gì đó rồi bán kiếm tiền, nhưng số tiền này đã dùng hết hơn phân nửa khi Cố Doanh Nặc bị tai nạn xe. Lúc này nếu Tống Thanh Vân không thể trả nổi học phí cho cậu ta, sẽ ảnh hưởng đến thành tích của cậu ta, muốn lấy học bổng sẽ hơi khó khăn. Sáu tháng cuối năm còn chưa biết kiếm tiền thế nào, vậy mà bây giờ Tống Thanh Vân còn tìm cậu ta xin tiền, tuy Tống Mẫn Nhiên tâm ngoan thủ lạt, nhưng dù sao cũng là ba mình, trước kia lại không làm việc gì có lỗi với mình, nên lạnh lùng đưa chi phiếu 5000 tệ cho Tống Thanh Vân, vì trong lòng khó chịu, nên cậu ta không muốn gặp Tống Thanh Vân.

Gần đây Tống Mẫn Nhiên sống không tốt, cậu ta bị Đoàn Linh quản chặt, Đoàn Linh rất sợ cậu ta lại ở chung một chỗ với Cố Doanh Tích nên mỗi ngày đều ở cạnh cậu ta, để cậu ta không thể đến nhà họ Cố, gần đây luôn ở trong ký túc xá trường học. Vì cậu ta không đến nhà họ Cố, nên không biết Tống Thanh Vân ở nhà họ Cố khổ sở bao nhiêu, càng không biết Tống Thanh Vân đã bị đuổi khỏi nhà.

Đoàn Linh rất sợ con trai đi vào con đường không có lối về. Một lòng muốn cậu ta đổi bạn gái, để cô gái kia đến trói chặt trái tim cậu ta. Bà ta đã hỏi giáo sư Phương, quả thật con gái của giáo sư Phương đã trở về, nhưng hôm bà ta mời cơm giáo sư Phương thì cô gái ấy lại không đến, mấy ngày nay Đoàn Linh chưa từng gặp cô bạn gái tương lai của Tống Mẫn Nhiên này, chỉ tiếc Tống Mẫn Nhiên không phối hợp, nếu không bà ta đã bắt con trai đến nhà họ Phương rồi.

Tống Mẫn Nhiên bị làm phiền, nên lúc bị Đoàn Linh chặn lại ở trường, lớn giọng nói: "Mẹ, con muốn thăm Nặc Nặc, cô ấy là người trong

lòng con, vì sao mẹ không thể tiếp nhận cô ấy?"

Nếu Cố Doanh Nặc không gãy chân, Đoạn Linh đương nhiên sẽ không có ý kiến với cô ta, cho dù cô ta có cụt chân, nhưng nếu con trai một lòng một dạ thích cô ta, Đoạn Linh cũng sẽ chấp thuận, nhưng hoàn cảnh bây giờ thì làm sao có thể? Hiện tại chị của Cố Doanh Nặc quyến rũ con trai và chồng bà ta, bà ta tuyệt đối sẽ không đồng ý để Tống Mẫn Nhiên và Cố Doanh Nặc ở bên nhau, dù có chết bà ta cũng sẽ không đồng ý!

"Cô gái nhà họ Phương không tốt ở đâu chứ. Con chưa gặp người ta mà đã từ chối, giáo sư Phương chiếu cố con nhiều năm như vậy, ông ấy có ý gì con còn không hiểu sao? Con được như ngày hôm nay, có từng tự hỏi, nếu không có giáo sư Phương thì sẽ ra sao không? Con đi gặp một lần sẽ chết à? Cố Doanh Nặc không phải không tốt, nhưng con bé lại có một người..." Đoạn Linh vốn muốn nói một người chị như vậy, nhưng lại sợ nếu con trai biết nó sẽ không bỏ qua cho mình, bề ngoài Tống Mẫn Nhiên dịu dàng, từ nhỏ ngoan ngoãn nghe lời, thực ra thằng bé này rất vô tình, nếu chống đối cậu ta, khiến cậu ta không vui, cậu ta có thể lục thân không nhận [1]!

[1] lục thân không nhận: lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận; ý nói mất hết tính người

"Chỉ vì mẹ kỳ thị cô ấy bị gãy chân, con thích Nặc Nặc, con chỉ xem cô ấy là bạn gái thôi, con sẽ không buông tay." Tống Mẫn Nhiên lạnh lùng nói xong, lại nghĩ đến Đoạn Linh đã ly hôn với Tống Thanh Vân, dù bản thân cậu ta cảm thấy việc này chẳng quan trọng, nhưng nghĩ đến chuyện như vậy có lẽ sẽ khiến người khác rất đau lòng, nên cố nghiêm mặt giải thích: "Hơn nữa cô ấy bị vậy, thực ra cũng có liên quan đến con..."

Lời này của cậu ta khiến Đoạn Linh hiểu sai, bà ta nhớ Cố Doanh Nặc từng nói, tai nạn xe có thể do Tống Mẫn Nhiên gây ra, trong lòng bỗng trở nên lạnh lẽo, đồng thời hơi sợ hãi, nhưng lại không nỡ bỏ con mình.

Bà ta có thể đè nén đau thương bỏ chồng, nhưng sao có thể bỏ rơi con mình được, bà ta mang thai mười tháng sinh ra, là thịt trên người mình, Đoạn Linh dự định khuyên tiếp, nhưng khi nhìn thấy sự lạnh lùng trong mắt Tống Mẫn Nhiên, nhất thời đau lòng im bật. Bà ta quyết định cho Tống Mẫn Nhiên thêm một cơ hội, bà ta đến nhà họ Phương gặp trước đã, nếu cô gái nhà họ Phương thật sự ưu tú, bà ta không tin nếu mình đã liều mạng già này, Tống Mẫn Nhiên thật sự có thể vô tình như thế, không chịu nghe lời bà ta.

Nghĩ vậy, Đoạn Linh không bắt Tống Mẫn Nhiên đến gặp con gái của giáo sư Phương nữa, chỉ khuyên gần đây tiết trời nóng bức, bảo cậu ta chú ý thân thể, không nên ở quá lâu trong phòng thí nghiệm, tiếp xúc với những hóa chất kia quá nhiều sẽ không tốt cho bản thân ... , lại khuyên nên ăn nhiều rau quả, bà ta tính kêu Tống Mẫn Nhiên đưa quần áo để bà ta giúp giặt sạch, nhưng Tống Mẫn Nhiên đã không kiên nhẫn xoay người rời đi.

Con lớn rồi không nghe lời mẹ nữa, Đoạn Linh tức giận, trở về. Hiện tại bà ta không còn chồng, con trai lại không chịu nghe lời, điều an ủi duy nhất, là bà ta không phải là người thảm nhất, bởi vì hiện giờ Tống Thanh Vân đeo nợ trên lưng, tuyệt đối khổ sở hơn bà ta, nghĩ đến tên bội tình bạc nghĩa kia, cuối cùng Đoạn Linh cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Bà ta đến nhà giáo sư Phương, nhưng Đoạn Linh không ngờ con gái của giáo sư Phương không thích con trai bà ta.

Con gái giáo sư Phương tên Phương Như, năm nay vừa tròn 24 tuổi, giáo sư Phương đã đứng tuổi nhưng bề ngoài vẫn rất phong độ, vợ của ông cũng là một phụ nữ tri thức, dáng vẻ thanh tú, đương nhiên con gái của hai người sẽ không tệ, bằng cấp cũng rất cao. Không những dáng người tốt, trên người cô ta còn tỏa ra sự quyến rũ và thái độ tự tin, khiến Đoạn Linh càng nhìn càng thích, đáng tiếc, vì bằng cấp cao, gặp rất nhiều người rồi, nên có chủ kiến của bản thân, hoàn toàn không có hứng thú với học trò mà giáo sư Phương xem trọng, khó khăn lắm Đoạn Linh mới gặp được cô ta,

nên cố gắng tăng bốc con trai mình nhưng thái độ của cô ta chỉ nghe có lệ, cuối cùng Đoàn Linh đã hoàn toàn thất vọng.

Không cưỡng cầu nữa, dù sao bà ta đã từng gặp thất bại trong chuyện tình cảm, tuy bà ta muốn cô Phương quen với Tống Mẫn Nhiên để con trai có thể chặt đứt quan hệ với hai người phụ nữ của nhà họ Cố. Mặc dù giáo sư Phương đối xử tốt với Tống Mẫn Nhiên nhưng bà ta không phải loại phụ nữ ngu xuẩn, cũng biết hành động của mình khiến người khác khó xử, còn gây phiền phức cho con, bởi vậy lúc đầu bà ta còn nhiệt tình, sau đó dần giảm xuống.

Sau khi người nhà họ Cố đuổi Tống Thanh Vân đi, ban đầu Cố Doanh Tích không phát hiện, ả chỉ cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm vì cha chồng tương lai của em gái không còn dây dưa với mình nữa mà thôi. Vì hai năm trước, ả chịu áp lực lớn. Trong nhà mẹ bị bệnh, bản thân một lòng say mê anh Lan Cửu, nhưng người đàn ông đó không đáp lại tình cảm của mình nên khiến ả thất vọng, một bên Tạ Trác Doãn lại cường thủ hào đoạt, khiến toàn thân ả bị ép chặt, bởi vậy khi nhìn thấy tác phong Tống Thanh Vân nhanh nhẹn, là người đàn ông trưởng thành. Lúc ấy ả ta chưa hiểu rõ tình cảm nên đã làm chuyện hồ đồ rồi.

Nếu sớm biết về sau sẽ có quan hệ như vậy với người nhà họ Tống, ả tuyệt đối sẽ không xảy ra quan hệ với Tống Thanh Vân, hiện giờ cha con Tống Thanh Vân đều đã có một chân với ả, bên kia còn có Cố Doanh Nặc bị ả hại cụt mất một chân. Cố Doanh Tích cảm thấy được cả người đều không thể chống đỡ nổi nữa, ả quá mệt mỏi rồi.

Tình cảm ả muốn thì không chiếm được, tình cảm ả không muốn lại cứ quẩn lấy ả, gần đây tin tức của Tống Thanh Vân khiến ả thờ dài nhẹ nhõm, đồng thời, lại khiến ả bắt đầu nhớ Lan Cửu, mỗi khi nhớ đến vài lần ả được gặp anh, Cố Doanh Tích đều cảm thấy bản thân như muốn ngây dại.

Ả vẫn phải làm ca đêm, trong nhà rất nhiều chỗ cần tiền, Chấn Thiên ra nước ngoài nói muốn giải quyết chuyện gì đó, nhưng đi thời gian dài như vậy còn chưa trở về, ả sắp chịu không nổi, thật ra ả chỉ mới 23 tuổi thôi, vì sao ông trời lại đối xử tàn nhẫn với ả như vậy? Để ả chịu nhiều áp lực như thế?

Lúc này Cố Doanh Tích đã quên bản thân đang mời rượu, mỗi khi ả ngồi xuống mời rượu khách, bản thân sẽ uống vài ngụm lớn trước, lúc đầu ả còn hơi tỉnh táo, càng về sau cả người đều dần mơ hồ, thân thể mềm nhũn ngã vào lòng người nào đó.

Tần Dật dờ khóc dờ cười nhìn người phụ nữ kiều my này ngã vào lòng anh ta, anh ta ra ngoài chơi bởi với vài vị thiếu gia, gần đây anh ta bị Lý Phán Phán quản rất nghiêm, khiến anh ta sinh ra tâm lý phản nghịch, thừa dịp có thời gian thì ra ngoài lêu lổng, lúc này nhìn cô gái bán rượu anh ta yêu thương nhưng nhớ, anh ta vốn là một người đàn ông bình thường, nhìn thấy người phụ nữ ăn mặc vô cùng kêu gọi, ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, chỉ sợ ngay cả thánh nhân cũng không chịu nổi, bởi vậy anh ta cúi đầu mút ngực Cố Doanh Tích.

Người chung quanh đều hét âm lên, người phụ nữ bên cạnh Tần Dật bị Cố Doanh Tích lấn át nên có chút khó chịu, néo Cố Doanh Tích vài cái, lúc này Cố Doanh Tích quá say, ả cảm giác bản thân đang mượn rượu giải sầu, say rồi nên không muốn nghĩ đến những chuyện phiền lòng này nữa, vì thế cho dù bị đau, ả cũng không muốn tỉnh lại.

Tần Dật bị bộ ngực quyến rũ kia hấp dẫn, vì không cần gia nhập quân đội, nên không còn bị ràng buộc giống như trước kia, bản tính bỉ ổi và háo sắc trong anh ta nổi dậy, thể chất quân nhân của trước kia khiến anh ta có thiên phú trong chuyện quan hệ nam nữ, nhu cầu cũng mãnh liệt hơn người khác.

Anh ta chạm vào cơ thể này, anh ta dám khẳng định đáng người này không tầm thường, mà là thiên sinh mị cốt [2], vừa mới bị anh ta mút một chút, người phụ nữ này đã động tình rồi, không những hô hấp dồn dập, trên khuôn mặt cũng đỏ hồng, lại thêm bộ ngực tròn hoàn mỹ kia, cùng với vòng eo mảnh khảnh và vòng hông lớn, để anh ta càng lúc càng khó nhin. Thẳng tay luồn vào cổ áo Cổ Doanh Tích sờ soạng, nắm cái tròn trịa đó rồi bóp nhẹ.

[2] thiên sinh mị cốt: ý nói không đoan trang, lăng lơ

Cổ Doanh Tích vốn say rượu, cơ thể ả lại vô cùng nhạy cảm, lúc này bị sờ soạng nên có chút không chịu nổi. Chủ động đưa ngực mình vào tay Tần Dật, Tần Dật dễ dàng cởi quần áo ả ra, rồi sờ vào vú ả.

Sau khi sờ một hồi, Tần Dật hơi khó nhin, không quản Cổ Doanh Tích có phải gái gọi không, đã ôm ả ra ngoài.

Tay kia từng bị Lan Lăng Yến bẻ gãy, vẫn còn cảm giác đau đớn, rất không dễ dàng bế Cổ Doanh Tích ra xe, Tần Dật trêu đùa: "Người đẹp say rượu, em đã để tôi gắng sức. Nên báo đáp tôi, để tôi thoải mái một lát đi". Sau đó hạ ghế xuống, rồi đặt Cổ Doanh Tích dưới thân.

Không ném thử người phụ nữ này thì không biết, ném xong lập tức giật mình. Tần Dật suýt nữa đã sớm làm xong, cơ thể này thật vi diệu, không những vóc người đẹp, mà quan trọng là chỗ ấy rất tuyệt, để làm cho đàn ông thỏa mãn hơn nhiều người phụ nữ khác, vốn nghĩ sau khi làm trên xe xong sẽ đưa ả về chỗ cũ, lúc này Tần Dật ăn xong thì không nỡ để ả rời đi. Lập tức lái xe chở ả đến khách sạn.

Cả đêm điên cuồng, ngày hôm sau Cổ Doanh Tích tỉnh lại thì cảm thấy toàn thân như bị xe cán lên, ả tỉnh lại ở một nơi xa lạ, mở to mắt nhìn thấy một người đàn ông trần như nhộng, suýt nữa khiến ả thét chói tai, ả run rẩy đứng dậy nhặt quần áo đã rách của mình mặc vào. Lốp trang điểm

đậm khiến cả đêm ả không thoải mái, ả tắm rửa xong, thì nhìn thấy Tần Dật đã quần áo chỉnh tề ngồi hút thuốc trên sofa.

"Là anh?"

"Quả thật là anh sao?" Vừa rồi Cố Doanh Tích không dám nhìn người đàn ông còn đang ngủ kia, ả vốn nghĩ sẽ xem đêm qua như cơn ác mộng, ai ngờ lúc này vừa ra đã thấy anh ta thức dậy. Nhìn diện mạo của anh ta, thật ra là người quen.

Trời sinh ả khá nhạy cảm với đàn ông, chỉ cần nhìn qua một lần thì tuyệt đối sẽ không quên, huống chi người này đã từng cứu mạng ả. Ngày hôm qua Tần Dật bị văng đầu, cả đêm chỉ biết ôm ả làm không ngừng nghỉ, đầu nghĩ đến việc tắm rửa mặt cho ả, chỉ nhớ gương mặt trang điểm kia vô cùng kiều mỹ, ai ngờ sau khi tẩy trang người phụ nữ này chỉ có dáng vẻ thanh tú, mà còn là người mình quen, lúc trước vì ả mà anh ta bị bẻ gãy tay chân, suýt nữa cả đời bị phế.

Sắc mặt Tần Dật hơi khó coi, sau khi nhìn chăm chăm Cố Doanh Tích đang liên tục thay đổi vẻ mặt, lúc này mới lấy bóp tiền ra, rút mấy tờ tiền mệnh giá lớn: "Nếu là cô, thì đây là tiền cho tối hôm qua." Nếu không nể tình ả phục vụ khiến anh ta sáng khoái, Tần Dật đã sớm báo thù rồi, nghĩ đến dư vị tối hôm qua, nên không nhẫn tâm dạy dỗ ả, ngược lại ném tiền cho ả, thấy sắc mặt ả tái xanh, thì trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác đau lòng xen lẫn khoái trá.

"Tôi, tôi, tôi không cần tiền, tôi, tôi không phải..." Cố Doanh Tích kích động đến mức nói không rõ ràng, đôi tay trắng nõn của ả ôm chặt quần áo, nước mắt rưng rưng, như thế, làm Tần Dật lại ôm ả lên giường.

Có quan hệ bây giờ, Tần Dật cảm thấy anh ta đã tìm được người phụ nữ khiến mình hài lòng, không muốn đổi người nữa, sau khi anh ta xong việc thì vừa mặc quần áo, vừa cười lạnh: "Lần trước vì chuyện của em, em

có biết tôi bị chồng của ả họ Ninh kia đánh gãy tay, từ đó về sau tiền đồ bị hủy, tất cả do em nợ tôi."

Khi Cố Doanh Tích nghe thấy từ chồng, cả người đều đã choáng váng, ả chớp đôi mắt ngập nước, run rẩy hỏi: "Chồng?"

Tần Dật không nghĩ ả biết Lan Lăng Yến, dù sao trước đây người phụ nữ này hại anh ta cực kỳ thâm, nhà họ Tần cũng điều tra ả, xem đến cùng có phải ả được băng nhóm đối đầu với nhà họ Tần phái đến để hãm hại họ không, nên đương nhiên anh ta nắm rõ thân thế của Cố Doanh Tích, biết Cố Doanh Tích chỉ là người nghèo thôi, bởi vậy không tin ả biết người có cấp bậc như Lan Lăng Yến, tuy anh ta cảm thấy bây giờ rất hài lòng với Cố Doanh Tích, nhưng thật ra trong lòng hơi khinh thường xuất thân của Cố Doanh Tích, bởi vậy chỉ nói những lời này theo bản năng thôi, không để ý nhiều:

"Đúng vậy, nể tình em phục vụ tôi không tệ, tôi khuyên em, không nên trêu chọc gã họ Lan kia." Về mặt anh ta âm trầm, không chú ý đến khi Cố Doanh Tích nghe được xuất thân của Lan Cửu không thấp, trong mắt lộ ra say đắm: "Tôi biết mà, anh ấy là người có phong thái tuyệt vời, sao có thể tầm thường được chứ? Không ngờ anh ấy thật sự là vương tử."

Ả thấp giọng nói xong. Tần Dật không nghe rõ, chỉ nhíu mày: "Em nói gì? Nghe tôi nói không? Em nợ tôi, từ nay về sau mang thân đến gán nợ đi, số di động của em đâu. Về sau tôi gọi thì em phải đến..." Cố Doanh Tích có chút không muốn, nhưng ả không thể chống lại Tần Dật, đành phải buồn bã trao đổi số điện thoại với Tần Dật, mãi đến tối, ả mới được Tần Dật thả về.

Tuy nói Tần Dật lên sàn sớm, nhưng Ninh Vân Hoan không ngờ lúc này anh ta mới có quan hệ với nữ chủ, chuyện Cố Doanh Tích với Tần Dật, đương nhiên cô được mật thám ở chỗ Cố Doanh Tích báo lại, vốn lần này cô chuẩn bị gửi ảnh chụp của Cố Doanh Tích với Tần Dật cho Lý Phán

Phán, ai ngờ bây giờ không cần cô làm người xấu rồi. Lý Phán Phán đã biết chuyện này, đương nhiên tức đến đỏ mắt.

Vì thuộc tính thánh mẫu của Lý Phán Phán bộc phát, nên cô ta quá đồng tình và thương cảm Cố Doanh Tích, đặc biệt khi ở trên đảo Long Minh, ba người bị bắt cóc. Thật ra vì cô cảm thấy tội nghiệp cô bé này, nếu không sợ khi bản thân ra tay giúp cô ta sẽ khiến lòng tự trọng của cô ta bị tổn thương, cô ta cứ nằng nặc muốn giúp Cố Doanh Tích trốn thoát, ai ngờ bây giờ hiện thực tát cô ta một bạt tai, suýt nữa khiến cô ta sụp đổ.

Bây giờ chuyện Cố Doanh Tích còn đả kích Lý Phán Phán hơn so với Phó Viện, dù sao loại chuyện này đã là lần thứ hai, lúc ấy cô ta vì Cố Doanh Tích mà suýt nữa đã bị người hãm hiếp. Nhưng Cố Doanh Tích trả ơn cô ta ra sao? Lý Phán Phán vừa đến lớp học, suýt nữa ôm Ninh Vân Hoan khóc thét: "Vì sao, đám người này đều đối xử với tớ như vậy?"

Cô ta đã thật lòng với bọn họ, mặc kệ là Tần Dật, Phó Viện hay Cố Doanh Tích, cô ta đều thật lòng với mỗi người, lúc ấy vì Cố Doanh Tích mà suýt nữa bị người ta cưỡng hiếp. Cô ta không tốt với Cố Doanh Tích sao? Vì sao hiện giờ ả ta lại báo đáp mình như thế.

Trong thành phố này các loại quan hệ bất chính sẽ không thể che giấu được, hơn nữa tối hôm đó Tần Dật gấp gáp ôm Cố Doanh Tích đi, ở trên xe vận động với ả, rất nhiều người nhận ra xe của Tần đại thiếu, chuyện này không lừa ai được. Đương nhiên Ninh Vân Hoan biết vì sao Lý Phán Phán khóc.

"Sớm nói với cậu nên cẩn thận ả rồi." Đối với tính cách thánh mẫu của Lý Phán Phán, Ninh Vân Hoan thật sự dở khóc dở cười, Lý Phán Phán hồn nhiên thiện lương, sau khi bị người đánh má trái nói không chừng còn có thể cho người ta đánh luôn cả má phải, cũng vì Tần Dật là điểm yếu của cô ta, người mà cô ta đối xử tốt lần nào cũng có quan hệ với người yêu của cô ta, hiện giờ tính cách Lý Phán Phán đã đỡ hơn trước nhiều rồi.

"Tớ, tớ không ngờ cô ta là người như vậy, nếu sớm biết thế, lúc trước, lúc trước đã không giúp cô ta rồi..." May mà lúc ấy Ninh Vân Hoan cứu cô ta, nếu không Lý Phán Phán thật không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào, cho dù ra sao phụ nữ bị hãm hiếp là rất chuyện kinh khủng, cô ta nhớ đến, lại muốn khóc.

"Sớm biết thì có ích gì?" Ninh Vân Hoan chỉ tiếc rên sất không thành thếp: "Tần Dật là chó, anh ta thích ăn phân, cậu thấy một lần thì chắc chắn sẽ được thấy lần thứ hai thôi?"

Ví dụ này khiến Lý Phán Phán khó nhịn, 'phụt' phá lên cười, vừa cầm khăn tay lau mặt, vừa trợn mắt: "Gần đây dường như cậu thay đổi rất nhiều, bây giờ nói chuyện đã có mùi người hơn trước kia rồi." Không giống dáng vẻ lạnh nhạt xa cách như trước, khiến người ta không thể nào tiếp cận được.

Ninh Vân Hoan ngăn người, không ngờ cô ta sẽ nói như vậy, nhưng trong nháy mắt đã hoàn hồn: "Cậu lo cho mình trước đi, đừng quan tâm chuyện của tớ. Cố Doanh Tích là người không đơn giản, chỉ cần cho ả cơ hội, ả có thể bắt hết toàn bộ đàn ông." Bản năng trời sinh không tệ, hơn nữa ả còn có ánh sáng nữ chủ, Tần Dật lại là một trong số những tên đàn ông của cô ta. Ninh Vân Hoan nghĩ vậy, nhịn không được lại nói: "Tớ đã nhắc nhở cậu từ trước rồi, bảo cậu nên đề phòng, nếu vậy sẽ không xuất hiện những chuyện thế này rồi..."

Lý Phán Phán cũng nhớ đến Ninh Vân Hoan nhiều lần nhắc nhở bản thân cẩn thận Cố Doanh Tích, lúc ấy cô ta chỉ cảm thấy xuất thân của Cố Doanh Tích sẽ khiến Tần Dật chướng mắt, ai ngờ lại có ngày cô ta khổ sở như hôm nay? Cô ta thở dốc, khóc không ra nước mắt:

"Vì sao người kia nhà cậu có tất cả mọi thứ từ thân phận đến địa vị đều vượt xa Tần Dật nhưng..."

"Cậu nghĩ ả không nhớ thương sao?" Ninh Vân Hoan liếc cô ta, không đợi cô ta nói xong đã hừ lạnh: "Chồng tớ ngứa mắt ả, không cho ả cơ hội tiếp cận thôi." Trong giọng nói mang theo sự tự hào mà bản thân mình không nhận ra, nhưng Lý Phán Phán có thể nghe được, ánh mắt hăm dọa, sau một lúc lâu lại tuyệt vọng nói:

"Cậu thật may mắn, gặp được một người đàn ông tốt như thế. Vì sao ông trời tàn nhẫn với tớ như vậy? Tớ thích Tần Dật đã mười mấy năm, từ khi tớ hiểu chuyện thì đã biết anh ấy sẽ là chồng tớ, tớ sẽ là vợ anh ấy. Tớ cho rằng anh ấy cũng nghĩ giống tớ, vì sao anh ấy đối xử với tớ như vậy, chẳng lẽ tớ có chỗ nào không tốt sao?"

Lý Phán Phán nói xong, lại khóc. Ninh Vân Hoan thở dài. Giúp cô rút khăn giấy lau mặt, nhớ đến kiếp trước của mình, thì lạnh lùng nói:

"Cậu hoặc là tàn nhẫn, hoặc là chịu đựng, hoặc là ngoan độc." Cô dừng một lát, nhìn ánh mắt đỏ bừng kinh hoàng của Lý Phán Phán: "Hoặc là, cậu chỉ có thể cút."

Thế giới này sẽ không vì bạn thiện lương yếu đuối thánh mẫu mà cho bạn một con đường sống, Ninh Vân Hoan đã thử rồi, thật sự không thể thực hiện được, đặc biệt là loại vật hi sinh nữ phụ như cô và Lý Phán Phán. Có tư cách gì mà mềm lòng thiện lương? Chỉ có nữ chủ mới có thể có được, người xuất thân thấp hèn chắc chắn sẽ trở thành đá lót chân của nữ chủ, vật hi sinh có xuất thân cao thì càng đáng thương hơn, kiếp trước Lý Phán Phán thiện lương nhưng cô ta không có kết cục tốt, nếu đời này cô ta không thay đổi, chắc chắn cô ta vẫn sẽ có kết cục không tốt, nếu không phản kháng, thì cứ chờ chết đi.

Bị sự lạnh lẽo trong lời nói của Ninh Vân Hoan làm cho sợ ngây người, Lý Phán Phán trừng mắt, nói không ra lời, cô ta nhìn Ninh Vân Hoan cầm giấy giúp mình lau nước mắt. Lại nghe cô cười lạnh:

"Tần Dật có gì tốt, đáng để cậu chấp nhận bị giẫm đạp, nhà họ Lý không thể sánh bằng nhà họ Tần sao, bây giờ Tần Dật có việc cầu cạnh cậu mà còn dám hung hãn như vậy, cậu có dám bảo đảm nhà họ Lý sẽ mãi mãi hưng thịnh phát đạt không? Hoa không nở ngàn ngày, bây giờ nhà họ Lý có quyền thế. Cậu là công chúa nhỏ được thương yêu mà Tần Dật còn dám như vậy, nếu có ngày nhà họ Lý không ổn, Tần Dật không dám tè lên đầu cậu à? Anh ta tốt chỗ nào, sao cậu cứ thích treo cổ ở một gốc cây nghiêng đổ như vậy?"

Lý Phán Phán ngẩn ngơ, không lên tiếng nữa. Ninh Vân Hoan không để ý đến cô ta nữa. Ngược lại nghe tiếng chuông báo hiệu vào học, nghe tiếng giảng viên thì hai người hoàn toàn im lặng, không nói chuyện nữa, rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, giọng nói hai người này không nhỏ, lại đang ở lớp học, rất nhiều người đều quay đầu nhìn chăm chăm các cô, vài người ngồi ở phía trước đều đã dựng thẳng lỗ tai lên, lúc này nghe có mùi nhiều chuyện, hoàn toàn mặc kệ giảng viên nói gì, ông ta không dám cắt ngang hai người này, thân phận hai người này không nhỏ, cánh tay này còn mạnh hơn cánh tay kia, ai cũng không nên trêu vào, đành phải để các cô nói chuyện, may thay lúc này hai người không lên tiếng nữa rồi.

Rất không dễ dàng qua một tiết, tiết tiếp theo Ninh Vân Hoan học lịch sử, vừa vào được một lát, Lan Lăng Yến hẹn cô ăn cơm trưa, tính cách người này vô cùng bá đạo, chỉ cần bản thân rảnh rỗi, anh luôn muốn cô phải đứng trong phạm vi của anh hoặc bên cạnh anh, Ninh Vân Hoan không đánh lại anh, nên đã đồng ý, loại cảm giác này như chuột thấy mèo, có chút sợ hãi nhưng lại chạy không thoát, vô cùng buồn bực.

"Hoan Hoan, lời cậu nói, tớ đã suy nghĩ, hôm nay cảm ơn cậu, chúng ta cùng đi ăn trưa nha..."

Ninh Vân Hoan nhìn cô ta không nói gì, vẻ mặt đờ đẫn, nhưng Lý Phán Phán nhìn ánh mắt cô, che miệng cười: "Chồng cậu muốn đi ăn với cậu à?" Ninh Vân Hoan gật đầu, Lý Phán Phán thấy dáng vẻ căng thẳng của

cô, rồi nhớ đến Tần Dật, bây giờ anh ta không cần gia nhập quân đội, nhưng chưa từng nhớ đến cô ta, càng đừng nói sẽ hẹn cô ta đi ăn, nghĩ vậy, trong lòng lại oán hận, Cố Doanh Tích còn muốn đến đào góc tường nhà mình, trong mắt Lý Phán Phán chột u tối:

"Cậu với chồng thật ân ái, tứ cực kỳ hâm mộ, ngày nào đó tớ với cậu đi chơi nha."

Ninh Vân Hoan gật đầu, nhìn thấy Lý Phán Phán đã hơi dao động với Tần Dật, cô chỉ cần cố thêm chút nữa thôi, khéo môi Ninh Vân Hoan khê giật, nói tạm biệt với Lý Phán Phán, rồi nhanh chân chạy đến lớp lịch sử.

Lý Phán Phán nói nếu rảnh sẽ hẹn đi chơi với cô, ngày hôm sau hai người không có lớp thì Lý Phán Phán gọi điện thoại hẹn cô đi dạo phố ngay, dù sao gần đây chương trình học đã gần như hoàn thành rồi, còn thừa vài tiết cô có đi hay không cũng không sao, đừng nói thành tích cô vốn không kém, cho dù Tô Doanh có làm giám thị, cô cũng sẽ không rớt được, bởi vậy khi Lý Phán Phán hẹn, cô vốn rảnh rỗi nên đã đồng ý ngay.

Hai người hẹn vào buổi chiều, sáng đó Ninh Vân Hoan đi thăm con trai trước, giữa trưa đến nhà họ Ninh ăn cơm với ba Ninh mẹ Ninh, Lan Cửu gọi cho cô nhiều cuộc, cô giả vờ không nghe thấy, vì trước đó đã không nghe điện thoại, nên sau đó cũng không dám nhận luôn, sợ nghe giọng nói lạnh lùng của Lan Cửu, nghĩ đến thôi cô đã cảm thấy toàn thân run cầm cập, giữa trưa Lý Phán Phán đến tiểu khu nhà họ Ninh đón cô.

Lần này hai cô gái đi dạo phố, đương nhiên vệ sĩ sẽ không công khai đi theo, vì thân phận hai người không tầm thường, nên những vệ sĩ này luôn giấu mình ở nơi bí mật gần đó.

Sống với Lan Cửu đã lâu, rất nhiều túi xách quần áo đều được thiết kế riêng, hơn nữa mỗi tháng người ta đều đưa quần áo giày dép và đồ trang điểm đến rất nhiều, trang sức cũng được đặc chế, ban đầu Ninh Vân Hoan

còn ngạc nhiên nhưng càng về sau thì quen dần, vì không thiếu thốn thứ gì, nên không hứng thú lắm với việc dạo phố.

"Chúng ta đi dạo, mua vài thứ, rồi ăn bên ngoài được không? Tớ chưa được nếm thử thức ăn ven đường đâu đấy." Ninh Vân Hoan cũng rất ít khi ăn quán ven đường, dù sao nhà họ Ninh khá giả đôi chút, muốn ăn gì thì bảo mẫu trong nhà sẽ làm, nhưng bây giờ thấy vẻ mặt hiếu kỳ của Lý Phán Phán, cô cũng phấn khích theo.

Vốn ngay từ đầu cảm thấy không cần gì, nhưng đi dạo một hồi hai người bỗng có hứng, dạo phố là bản năng của phụ nữ, cho dù trong nhà đã có nhiều đồ quý giá xa xỉ, nhưng loại cảm giác tự mình thử rồi mua rất khác biệt, đến khi Ninh Vân Hoan phục hồi lại tinh thần, cô và Lý Phán Phán đã mua rất nhiều thứ rồi, lúc này đang đi dạo ở cửa hàng trang sức.

Ở đây bán đủ loại trang sức, hai người chưa kịp nhìn, Lý Phán Phán đã để ý một vòng ngọc trong cửa hàng.

Hiện giờ ngọc và đá quý thuần tự nhiên ở Hoa Hạ quý hơn nhiều so với đá được khai thác trong thế giới trước đây Ninh Vân Hoan từng sống, lúc này ngọc thuần tự nhiên đã thuộc vào loại không thể tái tạo, vô cùng quý báu, kiếp trước Ninh Vân Hoan đã từng thấy ít người bình thường nào có thể có được một miếng ngọc chất lượng tốt, một vòng ngọc thuần tự nhiên ít nhất phải có giá cả ngàn vạn, giá này còn chưa phải là giá chót.

Cho nên nếu người trong thế giới này muốn có kim cương hoặc ngọc phi thúy, chỉ có mượn thợ ghép, tuy đá quý được ghép rất giống thật, thậm chí tinh xảo hơn đá tự nhiên rất nhiều, nhưng đến cùng chất lượng vẫn khó sánh bằng, không thể sáng bóng tự nhiên tự đá thật.

Ninh Vân Hoan thấy Lý Phán Phán đã chọn được, cũng cười, đi đến. Đồ hai người mua trước đó đã được để trong xe, nên rất rảnh tay, cách ăn

mặc của các cô đều bộc lộ lên khí chất phú quý của mình, nên người bán hàng nhiệt tình vây quanh hai cô để giới thiệu sản phẩm.

"Tiểu thư, không biết nên xưng hô với cô thế nào?"

Ninh Vân Hoan chỉ cười, biết những nơi xa xỉ như vậy đều sẽ lưu tư liệu của khách hàng, đợi khi có hàng mới hoặc hàng tốt nhất, sẽ gọi điện thoại cho những vị khách này, trước kia tuy cô biết việc này, nhưng khi chưa ở với Lan Cửu thì nếu chỉ dựa vào nhà họ Ninh sẽ không thể được hưởng loại đãi ngộ này, mà sau khi ở với Lan Cửu thì từ nội y đến quần áo của cô đều rõ ràng, mỗi lần đều do anh chuẩn bị, Ninh Vân Hoan cũng không muốn tự mình mua, nên đương nhiên chưa được hưởng loại đãi ngộ này, bây giờ nghe người ta hỏi, cảm thấy khá mới mẻ: "Tôi họ Ninh." Cô nói xong thì nhìn vòng ngọc trong tủ trưng bày vài lần, lại không cảm thấy thích cái nào, nhưng khi nhìn thấy một cây ngọc trầm, khá hứng thú hỏi:

"Màu sắc của những cây trầm này khá đẹp đúng không?"

Lý Phán Phán cũng gật đầu: "Nếu còn có thứ tốt hơn, lấy ra cho chúng tôi xem trước đi."

Vừa thấy cách ăn mặc của hai người, trong lòng vài người bán hàng đều run rẩy, trên mặt lộ ra ý cười, không dám khinh thường, để hai người chờ một lát, vừa bưng café ra, vừa gọi điện thoại bảo người mang đồ đến.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Đụng Mặt

Ngồi ở khu khách quý, hai người vừa nghỉ ngơi vừa uống café, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân, một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang màu đen, cầm theo chiếc hộp đen nhánh, phía trước có hai người đàn ông cường tráng mang theo súng đi cùng.

Sau khi tự giới thiệu xong, bọn họ không vòng vo, người đàn ông trẻ mặc quần áo màu đen ngồi xuống ghế sofa, rồi mở hộp ra, hai người đàn ông cường tráng có giấu súng kia càng căng thẳng hơn, dường như khẩu súng đang nhắm vào hai người Ninh Vân Hoan.

Lý Phán Phán hơi không vui, tuy thường ngày cô ta không ra ngoài dạo phố, rất nhiều người không thể biết thân phận của cô ta, dù sao cô ta được nhà họ Lý bảo vệ vô cùng tốt, vì nhà họ Lý xuất thân từ quân ngũ, nhà họ Lý chơi súng lâu như vậy, còn chưa có ai dám chĩa súng vào cô ta. Cô ta vừa muốn nói, bên ngoài lại đột nhiên truyền đến tiếng hô to:

"Có thứ gì tốt, mang lên đây, tôi vừa mới thấy các người mang theo một chiếc hộp khá xa hoa, đừng nghĩ tôi không biết đó là hàng tốt, các người có biết tôi là ai không?" Giọng nói lớn đến nỗi ai cũng nghe được, người đàn ông trẻ tuổi và hai vệ sĩ ngăn người, sau khi khom lưng nói xin lỗi xong thì đi ra ngoài, khoảng nửa phút sau đã trở lại, áy náy nói: "Lý tiểu thư, Ninh tiểu thư, thật ngại quá, có vị khách cũng muốn xem món này, các vị..."

Lý Phán Phán vốn đang ngăn người, sau đó lại nở nụ cười: "Bảo bọn họ vào đây, tôi muốn xem xem, ai dám giành đồ với tôi."

Ninh Vân Hoan cũng nghe ra tiếng nói kia, là Tần Dật, đương nhiên Lý Phán Phán biết, lúc này ánh mắt cô ta lộ ra sự kích động và khát khao, có lẽ vẫn mong đợi Tần Dật biết cô ta thích Phi Thúy, muốn mua tặng cô ta.

Cô gái mặc chiếc váy đen nghe xong thì dừng lại một lát, sau đó cung kính đáp lời, rồi ra ngoài.

Sau một lúc lâu thì tiếng bước chân vang lên liên tục, nghe tiếng thì không giống như chỉ có một hai người, trong lòng Lý Phán Phán trầm xuống. Cô ta nhìn chăm chăm ra ngoài cửa khu khách quý, khi thấy bóng dáng cao lớn của Tần Dật, ánh mắt cô ta vốn lóe sáng, nhưng sau đó nhìn thấy tay Tần Dật đang nắm chặt tay ai đó. Sau lưng anh ta là một cô gái mang gương mặt lo âu thấp thỏm khiến người thương tiếc, nhất thời vẻ mặt cô ta lập tức thay đổi.

"Phán Phán?" Tần Dật đương nhiên cũng thấy Lý Phán Phán, lập tức ánh mắt đảo vòng. Anh ta biết Lý Phán Phán luôn không thích tự mình đi dạo phố, hơn nữa công chúa nhà họ Lý cần gì phải tự ra ngoài mua đồ, không ngờ hai người sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy, mặc dù anh ta tự tin Lý Phán Phán yêu anh ta sâu đậm đến mức khó ai bì kịp, nhưng để cô ta tận mắt nhìn thấy anh ta và bồ nhí đi dạo phố, trong lòng Tần Dật vẫn cảm thấy hồi hộp.

Gần đây tuy ban đầu anh ta oán hận Cố Doanh Tích, nhưng khi hai người ở cùng nhau một khoảng thời gian, anh ta dần bị hấp dẫn bởi sự đáng thương, yếu đuối, hồn nhiên và thiện lương của Cố Doanh Tích. Thậm chí anh ta cảm thấy bản thân không thể rời xa ả, ngay từ đầu vốn chỉ ham mê làm chuyện ấy với ả thôi, nhưng bây giờ Tần Dật bắt đầu thích tính cách của ả rồi.

Người đàn ông đầu tiên của Lý Phán Phán là anh ta, hơn nữa từ nhỏ đã nhận định Lý Phán Phán là vợ mình, đáng dấp Lý Phán Phán không tệ. Mà gia thế cũng không tồi, cô ta lại còn là người phụ nữ của mình, quan trọng

hơn cô ta vô cùng dịu dàng, nghe lời anh ta rậm rấp, Tần Dật cũng khá thích cô ta, đương nhiên không nghĩ đến việc sẽ không kết hôn với cô ta. Tuy anh ta cũng thích Cố Doanh Tích nhưng vì xuất thân của Cố Doanh Tích nên anh ta không thể kết hôn với ả.

Tần Dật vốn quyết định bản thân sẽ kết hôn với Lý Phán Phán, sau đó nuôi Cố Doanh Tích bên ngoài, rất nhiều người đều làm như vậy, bên cạnh đàn ông có đến vài người phụ nữ, cho nên anh ta cảm thấy chuyện này rất bình thường, nhưng bây giờ dẫn theo phụ nữ bị Lý Phán Phán bắt gặp, trong lòng anh ta vẫn có chút xấu hổ. Sau khi cố gượng cười, lúc này mới kéo Cố Doanh Tích qua, dù sao đã bị bắt gặp rồi, Tần Dật nghĩ tính tình Lý Phán Phán vô cùng đơn giản, hơn nữa cô ta vô cùng thiện lương, anh ta là người đàn ông đầu tiên của cô ta, chắc chắn cô ta không thể rời xa mình, để cô ta sớm quen biết với Cố Doanh Tích cũng được, miễn cho về sau hai người không vừa mắt đối phương, sớm ở chung thật tốt, sau này anh ta mới có thể yên ổn, chuyên tâm theo đuổi sự nghiệp của bản thân.

"Sao em lại ở đây?" Tần Dật thấy Ninh Vân Hoan đứng một bên thì sắc mặt trở nên hơi khó nhìn, vốn anh ta vẫn cảm thấy xấu hổ vì dẫn Cố Doanh Tích theo, nhưng khi nhìn thấy Lý Phán Phán đi cùng với Ninh Vân Hoan, người hại anh ta bị gãy tay chân, nhất thời Tần Dật đã quên mất chuyện khác, xanh mặt chất vấn: "Phán Phán, gần đây trời nóng, em không có việc gì thì đừng ra ngoài, tránh cho chú thím lo lắng."

Ninh Vân Hoan thấy anh ta đã sai, vậy mà còn dám chất vấn Lý Phán Phán, nhất thời nở nụ cười: "Phán Phán, tớ thấy anh ta nói đúng đấy, nếu ba cậu biết cậu ra ngoài bắt gặp loại chuyện này, chỉ sợ sẽ thật sự lo lắng đó, sớm biết vậy đã không đến đây rồi." Gương mặt Lý Phán Phán lạnh lẽo, sau khi Tần Dật vào thì Lý Phán Phán luôn nhìn anh ta, Tần Dật vừa nói xong, mới nói: "Đừng xen vào chuyện của tôi, người phụ nữ bên cạnh anh là ai?"

Lúc này Tần Dật mới nhớ đến Cố Doanh Tích, sờ mũi, cười, kéo Cố Doanh Tích đến trước mặt Lý Phán Phán: "Phán Phán, làm quen đi, đây chị Doanh Tích của em, về sau các em nên hòa thuận với nhau..."

Không đợi anh ta nói xong, Ninh Vân Hoan nghe cách anh ta giới thiệu vợ bé cho vợ lớn của mình như mấy tên đàn ông thời cổ đại, nhin không được cười rung vai. Thời đại này, cho dù đang ở Hồng Kông, muốn cưới vợ lẽ cũng không dám công khai như vậy, cho dù có chuyện như thế, thì phải xảy ra ở nhà trai có nhiều quyền lực, nhà gái hoàn toàn phụ thuộc vào nhà trai, Tần Dật không soi gương, hiện giờ anh ta như một tên phế vật, không thể kế thừa nhà họ Tần, về sau còn phải dựa vào Lý Phán Phán mới có thể có ngày lành, vậy mà anh ta còn dám gây chuyện.

Anh ta muốn thế, có lẽ nghĩ rằng Lý Phán Phán yêu anh ta phát cuồng, nhưng nhà họ Lý có thể chịu sự vũ nhục như vậy sao? Tần Dật quá xem trọng bản thân rồi, anh ta không còn ưu tú như kiếp trước, để nhà họ Lý tôn trọng xem như người tài, cam lòng chấp nhận sự phong lưu đa tình của anh ta vì anh ta ưu tú.

Bây giờ vẻ mặt Lý Phán Phán vô cùng khó nhìn, có Ninh Vân Hoan bên cạnh, Tần Dật cũng cực kỳ khó xử, nhưng lại không dám nhìn cô, lần đầu tiên bản thân đàn độn chống đối với Ninh Vân Hoan, từ đó làm hại tiền đồ của mình, nhà họ Tần không dám tìm cô gây phiền, sau đó ba còn phải tặng lễ qua, mới khiến bạn trai cô không tìm anh ta gây chuyện, anh ta từng bị ông nội cảnh cáo không được báo thù. Nếu không sẽ đích thân cắt chân rồi đuổi anh ta ra khỏi nhà.

Lý Phán Phán từng nói hình như bạn trai của cô có quan hệ với nhà họ Lâm, nể mặt nhà họ Lâm, Tần Dật cố nén căm hận khi bị phụ nữ cười nhạo. Trong lòng anh ta vốn mang chủ nghĩa đàn ông, cho dù thân phận địa vị Lý Phán Phán cao hơn anh ta, nhưng từ nhỏ cũng xem anh ta như chủ nhân, nếu không phải đời này của anh ta đã bị hủy, sau này không vào quân đội

được thì một ngày nào đó, nói không chừng anh ta có thể trở nên lớn mạnh sau đó báo thù ả đàn bà này.

"Tôi có thân phận gì? Người như ả cũng xứng làm chị tôi sao? Tần Dật, anh bị điên rồi hả? Nếu đầu óc anh không tỉnh táo, tôi sẽ đề nghị ông nội Tần đưa anh đến bác sĩ tâm thần." Lý Phán Phán bĩu môi, ánh mắt hơi đỏ lên: "Đừng nói có phải chị hay không. Nếu anh hồ đồ như thế, có lẽ tôi nên suy nghĩ lại về hôn sự của chúng ta rồi."

Những người trong cửa hàng thấy một vở kịch máu chó như vậy, nên tất cả đều không dám lên tiếng, nhưng khóe mắt vẫn tập trung nhìn vào Cố Doanh Tích. Tần Dật vốn là người mang chủ nghĩa đàn ông, bị Lý Phán Phán làm bẽ mặt ở trước công chúng như vậy. Anh ta chưa bao giờ thấy Lý Phán Phán dám nổi giận với mình, có thể sự dịu dàng ngoan ngoãn của Lý Phán Phán đã để lại ấn tượng trong lòng anh ta, lúc này anh ta không những không hoảng sợ, mà còn vô cùng tức giận, lạnh lùng nói:

"Lý Phán Phán, nếu cô muốn gả vào nhà họ Tần, cô mau nói xin lỗi chị Doanh Tích của cô đi. Nếu không đừng trách tôi không niệm tình xưa."

Trước đây tuy Tần Dật luôn giữ chủ nghĩa đàn ông, nhưng Lý Phán Phán cũng biết tâm địa anh ta gian xảo, dù sao thật ra chuyện Phó Viện lúc trước là một cây làm chẳng nên non, nhưng anh ta vẫn chưa từng hồ đồ đối nghịch với cô ta trước mặt mọi người, cô ta tức tối trong lòng, nhìn khuôn mặt nam tính và góc cạnh của Tần Dật mà cứ ngỡ mới lần đầu quen biết. Trong đầu vang lên lời Ninh Vân Hoan đã từng nói với cô ta trước kia: "...Hoặc chịu đựng, hoặc ngoan độc, hoặc cút."

Dù sao bây giờ cô ta vẫn là đại tiểu thư duy nhất của nhà họ Lý, Tần Dật có tư cách gì mà dám sỉ nhục cô ta? Không phải vì anh ta nghĩ mình thích anh ta sao? Hoan Hoan nói đúng. Trên đời này khó tìm cóc ba chân, nhưng đàn ông hai chân thì hiếm lắm sao? Chỉ cần cô đồng ý, còn nhiều người đàn ông khác đến mặc cô ta chọn lựa, vì sao cô ta phải lãng phí nhiều

năm cho Tần Dật như vậy, vì sao vì một tên đàn ông bạc tình, mà phải để bản thân hèn mọn đến mức như thế, ở trước mặt người ngoài, anh ta dám đối xử với cô ta như vậy, vì một người phụ nữ, còn là Cố Doanh Tích, Lý Phán Phán nuốt không trôi cơn tức này.

Tuy nói tính cách cô ta thiện lương, nhưng thiện lương không có nghĩa là dễ bắt nạt, dù cô ta cam lòng bị người ta đánh má trái xong còn đưa má phải ra, nhưng cô ta từng cứu Cố Doanh Tích mà, suýt nữa vì ả mà cô gặp cơn ác mộng khủng khiếp nhất đời này, cuối cùng ả trả ơn bằng cách cướp đoạt người đàn ông của cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ không tha thứ dễ dàng vậy đâu!

Lý Phán Phán nghĩ xong, trong lòng dâng lên sự độc ác, nỗi hận ngày càng lan rộng, cô ta cầm túi xách lấy di động ra, nhấn số gọi: "Ông nội, hôn sự của cháu và Tần Dật, nhờ ông nội giúp cháu từ hôn đi." Cô ta hít sâu, có thể trước đó đã có chuyện Phó Viện, bây giờ tuy chuyện Cố Doanh Tích khiến cô ta căm hận, nhưng đã không còn đau khổ nữa rồi, dường như cô ta đã khóc cạn nước mắt, cô ta nói thêm vài câu, cách di động, Ninh Vân Hoan ngồi ở bên cạnh còn có thể nghe được tiếng mắng giận mạnh mẽ của ông lão qua loa điện thoại.

Tần Dật không ngờ Lý Phán Phán sẽ giải trừ hôn ước với anh ta, cả người đều ngây dại. Anh ta dám không kiêng nể gì, chỉ dựa vào việc Lý Phán Phán thích anh ta, chỉ cần Lý Phán Phán vẫn thích anh ta, thì tựa như đã nắm được đàng chuôi, có thể thoái mái đùa giỡn với cô ta, cô ta phải ngoan ngoãn nghe lời, nhưng không ngờ, từ nhỏ đến lớn Lý Phán Phán chưa bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu gì của anh ta, vậy mà bây giờ lại không muốn sống hòa thuận với Cố Doanh Tích, ngược lại còn muốn từ hôn!

Làm sao có thể!

Tuy trước đây Tần Dật vô cùng kiên cường, nhưng điều kiện tiên quyết là Lý Phán Phán không được từ hôn, anh ta chỉ muốn hù dọa Lý Phán

Phán thôi, muốn từ hôn, thật ra anh ta không dám. Hiện tại địa vị của anh ta ở nhà họ Tần vô cùng xấu hổ, sau khi nhà họ Tần nhận tội với ả họ Ninh này, thì về mặt hai người chú của anh ta đã bắt đầu trở nên phiền chán, hơn nữa anh ta đã tàn phế, không thể vào quân được, chỉ có lợi cho con trai của chú hai, gia tộc đã bắt đầu bồi dưỡng đứa em họ mà trước giờ vẫn luôn bị anh ta khinh rẻ.

Nếu là trước kia, tuy Tần Dật muốn kết hôn với Lý Phán Phán, nhưng anh ta vẫn xem Lý Phán Phán như chiến lợi phẩm của mình, dường như nếu có thể lấy được Lý Phán Phán, thì sẽ chứng minh tài năng của mình, loại cảm giác như khống chế được cả thế giới khiến anh ta say mê. Khi đó anh ta xem Lý Phán Phán là vật sở hữu của mình, biết rõ cô ta thuộc về mình, hơn nữa Lý Phán Phán yêu anh ta say đắm, Tần Dật hoàn toàn không ngờ có ngày Lý Phán Phán sẽ không gả cho anh ta.

Nếu khi đó Lý Phán Phán không lấy anh ta, Tần Dật sẽ không bị động như bây giờ, đáng tiếc hiện giờ đã đến bước này, anh ta bị người ta phế một tay một chân, anh ta đã không thể tham quân, Lý Phán Phán bắt đầu trở nên quan trọng hơn, anh ta muốn mượn nhà họ Lý để có thể đứng vững ở nhà họ Tần. Thậm chí vì nhà họ Lý vô cùng chiều chuộng Lý Phán Phán, nên anh ta rất muốn lợi dụng Lý Phán Phán để nắm được tâm tư nhà họ Lý.

Anh ta là một người đàn ông đầy dã tâm, chưa bao giờ cam chịu, Tần Dật nghĩ rằng sự suy sụp tạm thời là sự khởi đầu cho con đường thành công tương lai của anh ta, để bản thân được tôi luyện thêm thôi. Nhưng lúc này Lý Phán Phán muốn giải trừ hôn sự với anh ta. Tần Dật sẽ không đồng ý, Lý Phán Phán muốn giải trừ hôn ước chẳng những chứng minh anh ta đã không còn sức hấp dẫn, mà còn chặt mất tiền đồ của anh ta, bây giờ Tần Dật thấy về mặt không kiên nhẫn của Lý Phán Phán, như đang đè nén điều gì, lạnh lùng nói: "Phán Phán, em đừng làm loạn nữa. Em nghĩ việc hôn sự này là trò đùa ư? Trước kia em nghe lời lắm mà, sao bây giờ lại trở nên như vậy rồi?"

"Có một vị hôn phu không biết xấu hổ như anh, sao Phán Phán không thay đổi được chứ?" Ninh Vân Hoan không nhịn nổi tên tra nam Tần Dật này, trong đám đàn ông của Cố Doanh Tích, mỗi người đều một lòng say mê Cố Doanh Tích, tình yêu của bọn họ đều trao hết cho nữ chủ. Bọn họ đều đối xử bất công với người phụ nữ của mình, nhưng trong đám đàn ông đó, trừ cha con Tống Thanh Vân ra, cũng chỉ có Tần Dật đã kết hôn. Khác với Tống Thanh Vân và Đoạn Linh, anh ta lập nghiệp dựa vào thế lực của nhà vợ. Sau cùng căn ngược lại nhà họ Lý, người đã giúp đỡ anh ta rất nhiều, nói anh ta là sói mắt trắng cũng không quá đáng.

"Ninh tiểu thư, hiện giờ tôi đang nói chuyện với vị hôn thê của tôi, chuyện này không có quan hệ gì với cô, hi vọng cô đừng xen vào." Tần Dật nắm chặt quả đấm, hận không thể đánh một quyền như trước, anh ta không có luật sẽ không đánh phụ nữ, ở trong quân, anh ta luôn thích lấy quả đấm để giải quyết vấn đề, mặc kệ đối phương có phải phụ nữ không, chỉ cần chọc anh ta, anh ta đều sẽ ra tay không lưu tình. Nhưng chuyện lần trước bị Lan Lăng Yến đánh đã cảnh cáo Tần Dật, khiến anh ta siết chặt quả đấm rồi lại buông ra, không dám ra tay.

"Tôi có miệng, tôi muốn nói gì phải đợi anh cho phép sao?" Tần Dật là một trong những tình nhân của nữ chủ, lúc này có lẽ đã quan hệ với Cố Doanh Tích rồi, cô đương nhiên sẽ không khách khí với Tần Dật, hơn nữa trước kia còn suýt bị Tần Dật đánh, sau đó nhà họ Tần đến đưa lễ vật nhận tội, nhưng cô không nói sẽ bỏ qua cho Tần Dật nếu Tần Dật còn dám đến gây chuyện.

"Đúng vậy, Tần Dật, chuyện này không liên quan đến Hoan Hoan, là chuyện riêng của tôi và anh. Vị Cố tiểu thư này thật có bản lĩnh, không biết tại sao lúc đầu tôi lại cứu cô, da mặt Cố tiểu thư dày thật đấy, báo ơn tôi bằng cách cướp vị hôn phu của tôi."

Cố Doanh Tích cắn môi, cơ thể run rẩy, không dám lên tiếng. Vừa thấy dáng vẻ này của ả, Lý Phán Phán lập tức nổi giận, hận không thể tát

vào mặt ả:

"Lúc trước Cố tiểu thư bị thiếu gia nhà họ Đông Phương cưỡng bức, có nhớ ai đã đứng ra bên vực cô không?" Lần này Lý Phán Phán bị kích động, bất chấp mọi thứ lôi kéo Cố Doanh Tích, oán giận đâm vào chỗ đau nhất của Cố Doanh Tích, cô ta nói: "Lúc trước tôi vì cô, suýt nữa đã xảy ra chuyện, sau cùng khi tôi gặp chuyện, nhưng cô lại hoàn toàn không quan tâm, hiện giờ còn muốn quyến rũ vị hôn phu của tôi, nếu cô nói sớm, ngay cả phụ nữ như cô anh ta cũng muốn, thì tôi đã tặng anh ta cho cô rồi."

"Lý, Lý tiểu thư, cầu, cầu, cầu xin cô đừng nói nữa, tôi, tôi không có, tôi thật sự không có..." Nước mắt Cố Doanh Tích rơi như mưa, mỗi lần đều không phải ả tự nguyện dính đến đàn ông, ả bị bắt buộc, người sau càng cường thế hơn người trước, thật ra trong lòng ả chỉ yêu duy nhất một người thôi, đáng tiếc ả không chiếm được, ả không muốn nhưng bọn họ đều cường ép ả, ả vô tội mà, nếu sớm biết rằng vị công tử họ Tần này là vị hôn phu của Lý Phán Phán, ả tuyệt đối sẽ không vì sợ hãi mà mặc anh ta cưỡng ép, về sau bị anh ta đòi hỏi nhiều lần...

Lúc này Lý Phán Phán thấy vẻ mặt tái nhợt của Cố Doanh Tích thì càng cảm thấy phiền chán ghê tởm, bỗng nhìn qua người đàn ông mặt tây trang màu đen nói: "Chất lượng cửa hàng này càng ngày càng tệ rồi, mấy thứ bán thối nát cũng dám tha đến. Không nhìn xem đối phương có thân phận gì, vị Tần Dật này là đại công tử của nhà Tần tướng quân, đáng tiếc hiện giờ tôi đã ngán anh ta, tôi muốn quý cửa hàng nhìn rõ ràng, có nên để anh ta vào không, nếu chất lượng cửa hàng tệ như vậy, tôi thật sự lo lắng năm sau không biết các người có thể tiếp tục tồn tại ở đế đô không."

Người đàn ông trẻ mặc tây trang vừa nghe xong, trong lòng run lên, vốn anh ta nhìn ra được xuất thân của Ninh Vân Hoan và Lý Phán Phán không thấp, nhưng lúc này thấy cô gái họ Lý dễ dàng sỉ nhục đứa con trai lớn của nhà Tần tướng quân. Sao anh ta có thể không nhìn ra địa vị Lý Phán Phán có thể rất cao, lúc này rõ ràng cô đã ta đã hơi không vui, còn uy

hiếp mình, những người này cũng rất thông minh, vội vàng đứng dậy muốn mời Cố Doanh Tích và Tần Dật ra ngoài.

Tần Dật không muốn đi. Chỉ có đại thiếu gia anh ta mới có thể đuổi người, lúc này bị người khác đuổi, anh ta thẹn quá hóa giận, quật cường không chịu đi, cho rằng Lý Phán Phán sẽ hồi tâm chuyển ý xin lỗi anh ta, anh ta không cần mặt dày quần lầy. Lý Phán Phán cũng thấy rõ Tần Dật cao cao tại thượng trong lòng mình trước kia, kết quả cũng chỉ là một người đàn ông tầm thường khiến cô ta phiền chán mà thôi.

Hai bảo vệ có súng ở cửa, vốn đi theo để bảo vệ trang sức, bây giờ như hổ rình mồi, dù Tần Dật không muốn đi, cũng chỉ có thể bị áp tải ra ngoài.

Sau đó, hai người không còn muốn đi dạo phố nữa. Vật phẩm lần này người đàn ông mặc tây trang đưa đến không tệ, Ninh Vân Hoan chọn được một chiếc vòng tay quý phi trong hộp da, một cây trâm cài điệu khắc, còn Lý Phán Phán hóa bi phần thành động lực, mua hết toàn bộ.

"Hoan Hoan. Đài truyền hình nhà cậu đã được quảng bá rộng rãi rồi phải không? Tớ xem một tiết mục, thấy rất đẹp mắt." Lên xe Ninh Vân Hoan chuẩn bị đến chỗ Lan Cửu, dù sao giữa trưa không nhận điện thoại của anh, lúc này nghe Lý Phán Phán nói tiết mục giải trí của đài truyền hình mình thì nở nụ cười: "Nếu cậu thích, tớ làm cho cậu một kỳ nha?"

Cô vốn nói đùa, ai ngờ Lý Phán Phán gật đầu: "Được đó." Ngoài dự định của Ninh Vân Hoan, nhưng nghĩ cô ta chỉ hơi thích thú nên nói vậy thôi, nếu thật sự có thể làm một tiết mục cho Lý Phán Phán, Lý Phán Phán vốn là thiên kim nhà họ Lý, nếu mời được, để những nhóm đại thiếu thư như vậy được trải nghiệm một kiểu sống mới, tự mình nấu cơm vân vân, không chừng có thể tạo ra một chủ đề mới.

Ninh Vân Hoan nghĩ vậy, mở laptop bắt đầu gõ: "Được, đến lúc đó không để các cậu lộ diện đâu, nếu các cậu thật sự muốn đến, cứ dắt theo bạn mình, đến lúc đó chúng ta đi lưu diễn một vòng." Chỉ cần không lộ diện, trừ người trong cuộc, ai biết các cô là ai? Lý Phán Phán vốn chỉ thuận miệng đáp, lúc này lại thật sự thích thú, thảo luận với Ninh Vân Hoan, sau cùng không thể không gọi vài cuộc điện thoại cho các bạn khác.

Những người này đều là bạn chơi thường ngày của cô ta, nhóm đại tiểu thư này từng học Piano nhảy múa với Lý Phán Phán, đa số thích tao nhã, nhưng đã học cùng nhau hơn mười hai năm, lúc này nghe Lý Phán Phán hẹn mọi người đi chơi hai ngày, để quay tiết mục, đều hưởng ứng, sau cùng Ninh Vân Hoan giao cho Lan Bưu làm, để Lý Phán Phán đưa mình đến công ty Lan Cửu xong, cô vội vã vào thang máy lên tầng trên.

Chuyện bị cản dưới tầng như trong tiểu thuyết Ninh Vân Hoan chưa từng gặp phải, mọi người ở đây đều có mắt nhìn, đương nhiên nhận ra phu nhân của cấp trên, nếu không phải người phụ nữ không hề quan trọng, hoặc được cấp trên bảo cản lại, trong công ty nhà họ Lan người người đều khôn khéo, nhìn thấy Ninh Vân Hoan đến thì ai nấy đều cười lấy lòng.

Lúc này đang là giờ nghỉ trưa, nhưng văn phòng còn khá nhiều người, nên Ninh Vân Hoan được nhiều người cúi đầu chào, Ninh Vân Hoan chỉ cười lại, rồi sau đó đẩy cửa vào văn phòng của Lan Cửu. Anh dựa vào ghế, trên bàn ngăn nắp sạch sẽ, lúc này đang cầm di động, một chuỗi tiếng chuông vang lên từ trong túi Ninh Vân Hoan, vì thế Lan Cửu xoay ghế nhìn cô.

"Chơi rất vui hả?" Vẻ mặt Lan Cửu không nhìn ra vui giận. Chỉ để điện thoại di động xuống, mỉm cười ý bảo cô bước qua. Nếu anh cau mày phát hỏa Ninh Vân Hoan còn có thể buông lỏng, ai ngờ lúc này nhìn anh mỉm cười, thì da gà đều dựng thẳng rồi. Buổi trưa đi chơi vui quá, nên không bắt điện thoại của anh, Ninh Vân Hoan run rẩy hai lần, kiên trì bước

qua chỗ anh, vô cùng thông minh ngồi lên đùi anh, trước tiên hôn má anh một cái.

Ánh mắt Lan Lăng Yến lộ ra dịu dàng, ôm eo cô, vốn hơi giận, nhưng lúc này thấy cô làm nũng, hơn nữa trong khoảng thời gian này hình như cô còn hơi sợ mình. Hiếm khi thân thiết thế này, nên cho dù không vui thì cũng tan biến hết.

Giúp cô vén tóc, tóc cô vừa thẳng vừa đen, lúc này buộc thành đuôi ngựa, tóc rơi xuống gò má nhìn rất trong sáng không giống như người đã kết hôn có con.

"Về sau phải nhận điện thoại của anh. Bây giờ gan càng ngày càng lớn, đi chơi cũng không mang theo người." Tuy đang trách cứ, nhưng ánh mắt anh không lạnh lẽo, Ninh Vân Hoan biết anh đã không tức giận nữa, vội vàng muốn ngồi dậy, Lan Cửu thấy cô qua cầu rút ván, thì thầm cười lạnh. Trên đời làm gì có chuyện tiện nghi như vậy. Muốn dụ dỗ người ta thì mới dựa vào gần, sau khi xong việc lại muốn chạy, anh ôm eo cô, không muốn buông tay, Ninh Vân Hoan từ chối hai lần, cảm giác chỗ đó của anh biến hóa nên không dám cử động nữa.

Lúc này tuy là thời gian làm việc, nhưng khi cô vào đã quên treo thẻ miễn làm phiền, lỡ như có ai vào, về sau làm sao cô dám đến ăn trưa với Lan Lăng Yến đây?

"Dẫn theo người, cứ đi theo phía sau mãi. Em chỉ sợ anh không cho em đi chơi." Ninh Vân Hoan không dám nói bản thân không nghe tiếng điện thoại, Lan Lăng Yến căn cứ cô, nếu cô tiếp điện thoại thì thật sự anh sẽ không đồng ý, cô gái này đã học được cách tiền trạm hậu tẩu rồi, Lan Cửu cười lạnh hai tiếng: "Chắc chắn sẽ không đồng ý, em đã quên chuyện Đông Phương Ngạo Thế lần trước rồi à?"

Vừa nói đến bị bắt cóc, Ninh Vân Hoan cũng không dám nói tiếp, chỉ nhớ lại chuyện mình và Lý Phán Phán đã hẹn trước, thì cẩn thận nói: "Em để Lan Bưu tìm chỗ, Lý Phán Phán nói muốn đến nông thôn chơi, em đã suy nghĩ, chúng ta cũng đi cùng luôn nha?" Cô cho rằng gần đây hình như Lan Cửu có chuyện gì, thần thần bí bí, nên sẽ không đi với cô đâu, nhưng lại sợ anh không đồng ý, lúc này mới đề nghị hai người đi chung với nhau, chuẩn bị chỉ cần anh vừa nói anh không rảnh, cô sẽ nhân cơ hội nói ra yêu cầu của mình, dù sao cô đã quyết rồi.

"Được." Lan Lăng Yển nở nụ cười, vừa lúc trong khoảng thời gian này anh bố trí một cái bữa nhỏ, đi chơi với cô cũng được, hai người quen nhau lâu như vậy, trừ lúc xuất ngoại để kết hôn sinh con ra, còn chưa từng đi chơi cùng nhau, cô lại rất ít yêu cầu anh điều gì, thật ra Lan Lăng Yển rất thích được cô yêu cầu anh, hiếm khi cô mở lời, đương nhiên anh sẽ đồng ý, nên lập tức trả lời.

Ninh Vân Hoan ngẩn người, tuy không ngờ chuyện này thuận lợi như vậy, nhưng lúc này nghe anh đồng ý, cũng cười theo. Buổi chiều ở lại văn phòng với Lan Lăng Yển, lấy vài món đồ bản thân đi dạo phố ra mua được rồi bày lên sofa, lúc cô mua sắm quả thật rất phấn khích, nhưng thật ra đã mua gì thì cũng không hoàn toàn nhớ rõ, lúc này tìm kiếm cũng cảm thấy thoải mái vui vẻ, thỉnh thoảng lấy ra để Lan Lăng Yển xem, không khí ấm áp khiến thư ký bên cạnh Lan Cửu nhiều lần cầm tài liệu vào, nhìn thấy văn phòng ông chủ luôn gọn gàng sạch sẽ bị cô gái này làm loạn hết cả lên, kết quả thành một mớ hỗn độn, thì khóe môi giật giật rất lâu.

Hôm nay ngoài việc mua vài món đồ chơi và quần áo cho Lan Ý ra, còn mua cho Lan Lăng Yển một bộ quần áo và đôi khuy áo kim cương, Ninh Vân Hoan tương đối hài lòng với vòng ngọc cô mua được ở cửa hàng, cô gơ lên cổ tay lên ngắm chiếc vòng tay xinh đẹp, tuy chiếc vòng tay này không phải đồ vật cao cấp nhất, nhưng rất đẹp, lấp lánh nổi bật trên cổ tay cô, tựa như điển tích tuyệt mỹ của vùng sông nước Giang Nam.

Nhìn vòng tay bồng cô nghĩ đến chuyện ở cửa hàng khi nãy, Ninh Vân Hoan không ngờ Cố Doanh Tích có bản lĩnh như vậy, lúc trước đã gián tiếp hại Tần Dật, thậm chí khiến Tần Dật rơi vào kết cục như bây giờ, nhưng chẳng những ả có bản lĩnh khiến Tần Dật tha thứ, mà còn rất nâng niu ả, thật sự phải khen Cố Doanh Tích lợi hại.

"Lợi hại gì?" Lan Cửu thấy cô vui vẻ hồi lâu, lúc này vẻ mặt lại tán thưởng, nhin cười, hỏi cô.

"Em cảm thấy Cố Doanh Tích lợi hại, quả nhiên vẫn là đàn ông của ả, lúc trước ả và vị nhà họ Tần kia gây ra kết quả như vậy, hai người còn có thể ở bên nhau." Nói xong, Ninh Vân Hoan lại cảm thấy bản thân nói không đầu không đuôi, vội vàng bổ sung: "Hôm nay chúng em đi dạo phố thì gặp được vị hôn phu của Lý Phán Phán dẫn theo Cố Doanh Tích, có lẽ cũng đến mua đồ cho ả, lúc ấy không phải nhà họ Tần rất hận ả sao?"

Lúc ấy mẹ của Tần Dật, Chu Tố Tố còn cho người đối phó với Cố Doanh Tích nhiều lần, lúc này Tần Dật lại thông đồng với Cố Doanh Tích rồi.

"Hận ả chứ, nhưng một nam tước Anh quốc bảo vệ ả." Tuy cuối cùng nhà họ Tần đã nhận lỗi với Ninh Vân Hoan, nhưng trong lòng Lan Cửu luôn nhớ kỹ nhà họ Tần, từ khi nhà họ Tần đối phó với Cố Doanh Tích, gia tộc Green như có như không bảo vệ Cố Doanh Tích, sau cùng hai phe đối kháng, ngay từ đầu có lẽ chỉ là thăm dò, nhưng về sau nhiều lần đối chọi, khẳng định song phương đều đã thật sự khai chiến, tuy chưa phải kết cục không chết không ngừng, nhưng nhất định giữa hai bên có oán hận rất sâu, tuy nhiên nhà họ Tần không phải đại tộc cao nhất ở Hoa Hạ, nhưng vẫn được xưng là rắn đầu đàn, cho nên thế lực của nam tước Anh quốc hoàn toàn không thể xâm nhập, cho dù anh ta cũng có bối cảnh hắc đạo.

"Nam tước Anh quốc?" Ninh Vân Hoan nghĩ đến Bruce Green, chỉ nghe đến tên nhưng vẫn chưa hoàn toàn xuất hiện, thì thở dài nhẹ nhõm

một hơi. Kiếp trước cô không tiếp xúc với vị nam tước kia nhiều, nên không biết nhược điểm của anh ta, bây giờ Cố Doanh Tích hoàn toàn không có căn cứ, đời trước lúc này đáng lẽ ả đã vào công ty nhà họ Ninh, bắt đầu gia nhập vào làng giải trí, từ từ bắt đầu được quý nhân nâng đỡ, nhưng bây giờ ả vừa ở với Tần Dật. Tạ Trác Doãn, Ninh Vân Thành và Tần Dật đều đã thành phế nhân, không thể giúp đỡ ả, hiện giờ công ty giải trí nhà họ Ninh ở trong tay mình, ả muốn vào làng giải trí không có cô dẫn đường, thì ả phải tìm ngõ khác.

Làng giải trí là một mớ hỗn độn, ả hoàn toàn không có tay trong và quan hệ, nếu ả muốn dựa vào cố gắng của bản thân, thì đợi kiếp sau đi!

Âu Dương Chấn Thiên đã bị cô vây ở nước ngoài, kiếp trước những tên đàn ông này sử dụng thủ đoạn với cô, cô phải trả thù lại từng cái một, hiện giờ có lẽ Âu Dương Chấn Thiên còn đang bị bạn gái của anh ta làm âm ỉ khiến vô cùng buồn bực. Quả thật bây giờ anh ta đã có danh tiếng, nhưng anh ta càng nổi tiếng, thì lại càng sợ nó sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Lúc trước anh ta có bạn gái hỗ trợ nên mới được như bây giờ, khi công thành danh toại thì muốn chia tay tìm giai nhân khác, trước kia bạn gái anh ta đâu không lại anh ta, đành phải yên lặng nuốt quả đắng này, nhưng giờ đây có Ninh Vân Hoan trợ giúp, nếu Âu Dương Chấn Thiên muốn dễ dàng thoát khỏi tay bạn gái anh ta, thì không đơn giản đâu.

Những thứ anh ta có hiện nay đều do bạn gái anh ta bán mình trả giá mới có thể kiếm được một số tiền lớn như vậy cho anh ta ra nước ngoài học tập, như vậy xuất thân của anh ta vĩnh viễn không thể xóa đi, đến khi anh ta thành đạt đã muốn đá văng bạn gái không vừa mắt này ra xa, cầm số tiền mà bạn gái anh ta vất công kiếm được để giúp đỡ Cố Doanh Tích, đời này Ninh Vân Hoan sẽ không để anh ta được tiện nghi vậy đâu!

Mật thám của nhà họ Cố báo lại nhà họ Cố có thể thuê được căn biệt thự, có thể sống những ngày tháng vô tư vì có 50 vạn lúc Âu Dương Chấn

Thiên đi đã để lại, nhưng dù tiền bạc có nhiều đến mấy cũng sẽ nhanh chóng cạn kiệt, Ninh Vân Hoan chờ đến khi số tiền này hết, nhà họ Cố sẽ nghèo túng thôi.

Biết Lan Lăng Yến cần ra ngoài, động tác Lan Bưu cực nhanh, một tuần sau anh ta đã mua được mấy căn nhà xinh đẹp ở nông thôn, đám người Lý Phán Phán vui vẻ ngồi chuyên cơ đến đó, quả thật cuộc sống trong thôn vô cùng thú vị, lúc này đang vào hạ nên có thể nghịch nước, đám người Lý Phán Phán ngoại trừ gạo dầu muối tương dấm chua và một ít phối liệu đã có ra, một số nguyên liệu nấu ăn khác hoặc bản thân tự làm, hoặc tự mình đi lấy thôi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Yêu Cầu

Nhóm đại tiểu thư tự mình hái bắp, hơn nữa còn tự mình nấu cơm xào rau, để rất nhiều nhân viên đi theo quay chụp cười đến té trái ngã phải, lúc các cô ấy bắt cá, thì càng thêm lúng túng, Ninh Vân Hoan không tham gia, cô và Lan Cửu đứng bên cạnh trêu chọc bọn họ, khi bọn họ xuất phát đã dẫn theo đầu bếp và đồ dùng hằng ngày, bởi vậy mỗi khi nhìn nhóm người Lý Phán Phán làm trò cười, vẻ mặt bất đắc dĩ, thì Ninh Vân Hoan cười ngặt nghẽo ngã vào lòng Lan Cửu.

Qua một tuần, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, chẳng những mọi người được chơi đùa thỏa thích, quan hệ còn thân thiết hơn một chút. Lúc đầu Lý Phán Phán là đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước, càng về sau thì càng bình tĩnh giết cá nấu cơm.

Khi đó, tất cả mọi người đều lưu luyến không rời, ngồi xe trở lại sân bay, Ninh Vân Hoan thấy đại tiểu thư tao nhã Lý Phán Phán bây giờ đã biến thành áo trong áo ngoài, chân mang dép lê, tay áo vén cao, đầu đội mũ rơm, đâu còn nhận ra dáng vẻ rụt rè thì nở nụ cười.

Trông cách ăn mặc của các cô gái có học thức, tính tình an tĩnh, yêu thích tao nhã còn lại, cũng mỉm cười. Trong chuyến du lịch nông thôn vài ngày này, tất cả mọi người đều tràn đầy sức sống, hơn nữa lại là bạn thân của nhau, mặc dù hơi mệt, nhưng tất cả đều thích thú, nên đã không còn quan tâm đến cách ăn mặc và trang điểm nữa, thuận tiện là được.

Một cô gái tên Đỗ Hạ nhìn cách ăn mặc đúng chất thôn quê của Lý Phán Phán, cười nói: "Lần này Phán Phán đi chơi về, coi chừng chú và đi

không còn nhận không ra cậu luôn, bảo vệ sẽ xem cậu như em gái thôn quê nào đấy đến nhận thân thích đó, sẽ không cho cậu ấy vào nhà đâu." Tuy nhóm đại tiểu thư này trông có vẻ khó gần, nhưng thật ra tính cách khá tốt, đều không khác Lý Phán Phán là bao, đúng chuẩn tiểu thư khuê các, có học thức thiện lương dịu dàng.

Nhà họ Đỗ này có lẽ là nhà họ Đỗ của một trong mười nghị viên lớn. Gia thế rất hiển hách, tuy vốn xuất thân từ thương nhân, nhưng lại không nhìn ra điều đó từ cô gái họ Đỗ này, cô gái này toát ra vẻ thư hương. Nếu không ở chung thì sẽ không biết tính cách cô ấy hoạt bát rộng rãi, chỉ sợ mọi người đều sẽ bị lừa khi lần đầu tiên thấy dáng vẻ an tĩnh của cô ấy.

Mọi người nghe Đỗ Hạ nói, đều ôm bụng cười, lúc đầu vốn các cô gái này che miệng cười, nhưng qua vài ngày sống ở quê, hơn nữa còn là bạn, lúc này không còn quan tâm bề ngoài nữa, cười thành một đoàn.

Ninh Vân Hoan nép vào Lan Cửu, nhìn dáng vẻ riu ra riu rít của các cô cũng cười theo.

Chuyên cơ nhanh chóng về đến đế đô. Bọn họ dùng chuyên cơ của Lan Cửu, nên cũng đáp xuống sân bay nhà họ Lan, người nhà của các cô đã sớm chờ ở nhà họ Lan, lúc này muốn đón các cô trở về, tất cả mọi người đều lưu luyến không rời. Rất nhiều người vẫn muốn ở lại, năn nỉ Ninh Vân Hoan, nhưng không dám nhìn Lan Cửu: "Hoan Hoan, vài ngày nữa chúng ta lại đi thêm một chuyến khác nha, chơi vui lắm."

Ban đầu bọn họ không muốn xào rau nấu cơm, náo loạn khóc lóc như trẻ con, lúc ấy xấu hổ vô cùng. Bây giờ nhớ đến lại cảm thấy rất thú vị, Ninh Vân Hoan nhớ lại cô gái này lúc trước từng xuống nước bắt cua, khi nhìn thấy cua bò thì hoa dung thất sắc, thét chói tai, con cua bị cô ấy ném đến giữa không trung rồi cuối cùng rơi lên đầu cô ấy, lúc ấy cô ấy té phịch xuống. Ngã vào trong nước, nước bắn tung tóe, cô nén cười nói:

"Được, chỉ cần các cậu đồng ý, thuyết phục người nhà xong. Lần sau chúng ta lại đi bắt cua tiếp."

Sắc mặt các cô tái mét, mọi người cười thành một đoàn: "A a a, cua, thật khủng khiếp."

Tất cả đều thét chói tai, vị này tên là Chu Viện oán giận cười phụ họa theo: "Chưa đâu, đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy con cua thật sự ấy, trước kia, không phải con nào con nấy đều nằm trong mâm hết rồi sao?" Dứt lời, người bên cạnh cũng cười theo, hiển nhiên mọi người đều cảm thấy truyện cười này không tệ.

Mọi người cười đùa lưu luyến không rời, ban đầu Lý Phán Phán vẫn hơi buồn bã, nhưng sau đó không còn thấy rõ vẻ mất mát trên gương mặt nữa, có lẽ cô ta đã nghĩ thông suốt chuyện của nhà họ Tần rồi. Quả nhiên, hai ngày sau tin tức đã truyền khắp xã hội thượng lưu rồi.

Trùng hợp phu nhân nghị viên nhà họ Đỗ tổ chức sinh nhật, đã gửi một thiệp mời cho Ninh Vân Hoan, trước đây tất cả thiệp mới đều đến tay Lan Cửu, muốn tham gia hay không còn phải xem thái độ của anh, nhưng lần đầu tiên bản thân Ninh Vân Hoan cũng nhận được một tấm thiệp mời, trong lòng cô hiểu rõ, đây là chuyển ra ngoài gắn kết quan hệ với vài vị đại phu nhân, vị Đỗ phu nhân này có ý ái ốc cập ốc [1].

[1] Nguyên văn “ái ốc cập ô” có nghĩa là vì yêu người nên yêu cả con qua đập trên nóc nhà người ấy, khi yêu yêu cả đường đi lối về.

Mà hai ngày tiết mục mọi người đi chơi với nhau đã bắt đầu truyền phát, nhờ Lý Phán Phán đi đầu mọi người lập tức có chút tiếng tăm, rất nhiều người vốn luôn hiểu sai về nhóm người trong xã hội thượng lưu, cho rằng đa số mọi người đều là những đám nã tàn chỉ biết diễn trên ti vi, chỉ biết cả vú lấp miệng em khi dễ người yếu hơn, tiết mục kỳ này nhanh chóng thay đổi được quan niệm và cảm nhận trong lòng mọi người, rất

nhiều người bắt đầu nhìn thấy mặt đáng yêu thiện lương của nhóm đại tiểu thư ấy, đa số các cô đều không khác gì trẻ con, thậm chí đáng yêu chân thật hơn.

Đại bộ phận Hoa Hạ bắt đầu trở thành fan của nhóm đại tiểu thư này, bắt đầu thành lập fan club, cứ như vậy ban đầu các đại lão vốn không đồng ý cho con gái nhà mình xuất đầu lộ diện, lúc này hình tượng của con gái họ dần trở nên tốt đẹp, không những thanh danh dễ nghe, mà nhân duyên còn tốt hơn nhiều so với trước kia, những ảnh hưởng tích cực này bắt đầu khiến nhiều người thay đổi cách nhìn, không còn phản ứng mạnh mẽ với sự xuất hiện của các cô ấy, thậm chí Ninh Vân Hoan cũng không còn mang hình tượng thân phận thấp kém cưới cháu ngoại tôn của Lâm lão, mà xã hội thượng lưu chân chính bắt đầu tiếp nhận cô.

Rất nhiều người dần muốn kết giao với Ninh Vân Hoan, các phu nhân tổ chức tiệc nhỏ cũng mời cô nhiều hơn, thậm chí một số người thấy được chỗ tốt của chuyện này, âm thầm muốn đưa con gái nhà mình vào nhóm đại tiểu thư kia.

Có không khí các vị đại tiểu thư mang đến, những gia tộc này dần được hưởng nhiều lợi ích, đồng thời, Ninh Vân Hoan cũng trở thành bạn bè dạo phố uống trà với các cô ấy.

Vốn từ bạn bè này khiến Ninh Vân Hoan có ấn tượng xấu, cho dù là Cố Doanh Tích kiếp trước hay Phó Viện kiếp này, Ninh Vân Hoan vốn cho rằng bản thân sẽ không thể có bạn, ai ngờ lúc này vô tình kết giao được với một nhóm, không những có cùng sở thích, mà tính tình bọn họ rất dễ gần. Các cô đều có tri thức, có chừng mực, không khiến người ta quá mức khó chịu, mà sự thân mật này lại làm cho người ta thoải mái vừa đủ. Không nghiêm trọng như cô tưởng tượng, nên đương nhiên Ninh Vân Hoan rất thích ở cùng với các cô ấy.

Lúc này các cô không những tám rất nhiều, hơn nữa thường xuyên nói về những tin tức trong giới giải trí, không phải là những tin tức nghiêm trọng, dù có tin tức, cũng chỉ là tin tức giải trí bát quái thôi. Ban đầu Lan Cửu vốn mua cho Ninh Vân Hoan giết thời gian, không nghĩ đến có thể kiếm tiền, chỉ để cô vui vẻ thôi, càng về sau mỗi ngày lợi nhuận thu vào liên tục bay lên, rất nhiều tập đoàn tìm đến cửa. Vừa vì muốn lấy lòng Lan Cửu, vừa nhìn trúng tiềm năng của đài truyền hình Lan Ninh, ra giá rất cao, một chút kịch truyền hình cũng có thể bán cho đài truyền hình để phát sóng, trong lúc này không những nhóm Lý Phán Phán nổi tiếng. Đài Truyền Hình cũng nổi tiếng theo.

Nhưng phía sau, mẹ của Tần Dật, Chu Tố Tố lại tìm đến cửa.

Lúc Ninh Vân Hoan tâm huyết dâng trào đến công ty, Lan Bưu đang tiếp Chu Tố Tố trong phòng làm việc, nghe Ninh Vân Hoan đến, Lan Bưu mới thu ý cười lại, đứng dậy chào Ninh Vân Hoan: "Phu nhân."

"Tôi đến nói với các người một điều, dù gì Phán Phán cũng làm con dâu sắp gả của nhà họ Tần. Thân phận địa vị của chúng tôi thế nào, sao có thể công khai trước công chúng, cô làm loại công việc này, không hiểu các quy củ của tiểu thư khuê các, nên tôi không trách cô, nhưng tôi hi vọng về sau không nên phát sóng phim của Phán Phán nữa. Các người không cần thanh danh, nhà họ Tần chúng tôi vẫn cần đấy." Lúc này sắc mặt Chu Tố Tố vô cùng khó coi, đương nhiên nói chuyện với Lan Bưu đã không thu được kết quả tốt, lúc này sắc mặt xanh mét, nhìn thấy Ninh Vân Hoan lập tức không lịch sự nói.

Có lẽ do nét mặt mình mang ý cười nên khiến Chu Tố Tố cảm thấy cô dễ bắt nạt, Ninh Vân Hoan cau mày, khoát tay với Lan Bưu, nói thẳng:

"Có phải Tần phu nhân đi nhằm chỗ rồi không? Bây giờ Lý Phán Phán sẽ không gả vào nhà họ Tần nữa, về sau không biết có lấy chồng hay

không, hiện giờ Tần phu nhân đến quản việc này, có phải lo quá nhiều rồi chẳng?"

Gần đây chuyện Tần Dật và Lý Phán Phán náo loạn Chu Tố Tố cũng biết, nhưng ngay từ đầu Chu Tố Tố cũng không quan tâm, bà ta nhìn Lý Phán Phán lớn lên từ nhỏ, tính cách Lý Phán Phán thế nào Chu Tố Tố biết rõ, không những lần đầu tiên của cô ta đã bị con trai mình chiếm được, ngay cả trái tim cô ta cũng gắn trên người Tần Dật, muốn nói Lý Phán Phán sẽ giải trừ hôn ước với Tần Dật, đánh chết Chu Tố Tố cũng sẽ không tin.

Nhưng quả thật vài ngày gần đây Lý Phán Phán đã không còn đến nhà họ Tần nữa, như vậy rất kỳ lạ, ngay cả ông Tần và chồng bà ta đều đã chú ý tới, Chu Tố Tố bị chồng nói bóng gió bất đắc dĩ phải đến nhà họ Lý tìm hiểu tình huống, nhưng vẫn không gặp được Lý Phán Phán, người của nhà họ Lý ôn hoà với bà ta, lúc ấy khiến bà ta tức chết.

Vì Lý Phán Phán cuồng dại Tần Dật, người nhà họ Lý luôn phải trưng sắc mặt lấy lòng với bà ta, lần này cũng dám ra uy với bà ta, tuy lúc trước Chu Tố Tố xuất thân không cao, nhưng gả cao đã nhiều năm, lại sinh ra một đứa con trai không thua kém ai như Tần Dật, nên nhà họ Tần luôn lễ độ với bà ta, lại thêm nữa trước kia bạn bè thân thích đều muốn lấy lòng bà ta, dù thân phận địa vị nhà họ Lý cao bao nhiêu, bởi vì về sau Lý Phán Phán muốn trở thành con dâu bà ta, bởi vậy nhà người ta cũng cố gắng quan hệ tốt với bà ta, lần này lại dám đối xử với bà ta như thế, Chu Tố Tố vốn quyết định đợi về sau gặp Lý Phán Phán phải giáo huấn cô ta lại, ai ngờ không gặp được Lý Phán Phán, trong cơn tức giận bà ta không thèm đến nhà họ Lý nữa.

Mãi đến lần này Lý Phán Phán, Đỗ Hạ và vài vị tiểu thư đi Đại Giang Nam Bắc, đối với chuyện này toàn bộ xã hội thượng lưu của đế đô đều chia làm hai phe, trong đó một phe không có con gái ưu tú, nên ghen tị với Lý thị, cho rằng việc này đồi phong bại tục, cảm thấy nhóm người Lý Phán Phán là tiểu thư khuê các mà dám xuất hiện trên TV, nhiều người lặc hậu

ngũ địa vị bọn họ không khác gì con hát, cả ngày giả điên để giải trí cho người khác, cực kỳ khinh thường.

Những lời này truyền vào tai Chu Tố Tố, khiến bà ta rất phẫn nộ, cho rằng Lý Phán Phán không nể mặt nhà họ Tần, về sau nếu mang thanh danh như vậy gả vào nhà họ Tần, chỉ sợ sẽ liên quan đến nhà họ Tần, cho nên chuẩn bị sẽ giáo huấn Lý Phán Phán một phen. Mà làm Chu Tố Tố bất an là nếu việc Lý Phán Phán tự mình giải trừ hôn ước với con trai bà ta truyền ra, thì hai chị em dâu nhà họ Tần xuất thân cao hơn bà ta, trước đây luôn cố nén giận xem sắc mặt bà ta, đều sẽ thay đổi, không nhường nhịn bà ta như trước nữa. Ngược lại sẽ khinh thường mình, điều này làm trong lòng Chu Tố Tố hết hoảng.

Bà ta hiểu rất rõ chuyện của con trai mình, bây giờ tay chân Tần Dật đã bị hủy, về sau không thể vào quân đội, bà ta chỉ có một đứa con trai này thôi, nếu đã bị phế thì chỉ sợ sau này bà ta sẽ phải để mặc cho người nhà họ Tần bắt nạt, nếu chưa từng có cuộc sống phong quang vô hạn của hai mươi năm nay, e rằng Chu Tố Tố cũng sẽ không cảm nhận được sự chênh lệch giữa sông và biển, bà ta không thể chịu được cảnh từ trên trời rơi xuống địa ngục, bà ta biết hiện giờ chỉ có thể hi vọng vào Lý Phán Phán. Nếu con trai bà ta cưới Lý Phán Phán. Sau này nhà họ Lý vẫn sẽ đối đãi với mình như khách quý, còn nhà họ Tần sẽ nể mặt nhà họ Lý, hoàn toàn không dám khó chịu với bà ta. Nhưng bây giờ Chu Tố Tố lo lắng nhất, sợ thanh danh Lý Phán Phán quá vang dội, gần đây đã bắt đầu có vài người hỏi thăm về Lý Phán Phán. Chu Tố Tố biết thân phận địa vị con dâu tương lai này cao, dung mạo tốt, tính cách dịu dàng, dù cô ta không có thân phận địa vị, dù xuất thân kém một chút, chỉ cần dáng vẻ khá xinh đẹp, tính cách như cô ta đã không mấy ai sánh được.

Bởi vậy lúc này bà ta mới lo lắng. Không như trước kia chờ Lý Phán Phán đến giải thích với bà ta và con trai, sau đó để cho những người dám khinh thường bà ta ở nhà họ Tần nhìn thấy thân địa vị của bà ta như thế

nào. Nhưng lần này đợi bà ta phản ứng kịp, lúc bà ta muốn đến nhà họ Lý, Chu Tố Tố phát hiện bản thân không thể tùy tiện bước vào nhà họ Lý nữa rồi, không những không gặp được Lý Phán Phán mà khi muốn vào nhà họ Lý, thì bảo vệ đã bắt đầu tìm lý do ngăn cản bà ta rồi.

Không có danh phận mẹ chồng tương lai của Lý Phán Phán, gần như Chu Tố Tố không là cái thá gì trong mắt người nhà họ Tần, càng khỏi nói đến gia tộc như họ Lý, người ta không muốn gặp bà ta, ngay cả bảo vệ cũng dám khó chịu với bà ta, Chu Tố Tố muốn bốc lửa, nhưng thấy sau khi người khác trở mặt, nhà họ Tần cũng không cho bà ta ra khỏi cửa, ngược lại trách bà ta rảnh rỗi gây chuyện, bà ta chỉ đành phải ảo não mà thôi.

Lý do là gì, Chu Tố Tố càng nghĩ, chỉ vì công ty Lan Ninh này, muốn gọi điện thoại đến để nhờ chuyển máy cho Lý Phán Phán, dù sao bây giờ Lý Phán Phán cũng không nghe điện thoại của bà ta. Nhưng Chu Tố Tố không ngờ, một công ty giải trí tầm thường như vậy, ông chủ chỉ là một lão già trung niên, cũng dám gây khó dễ cho bà ta, còn dám xem thường bà ta.

Mấy ngày qua Chu Tố Tố đã chịu đủ rồi, hiện giờ một người làm thuê cũng dám đối xử với bà ta như vậy, nên lúc bà ta gặp Ninh Vân Hoan thì vẻ mặt rất khó coi, trong lòng nén giận, quên mất lời cảnh cáo lúc trước của Tần lão gia tử, rằng không cho phép bà ta lại gây chuyện với Ninh Vân Hoan.

"Hiện giờ tôi yêu cầu mấy người xóa hết mấy đoạn phim về Phán Phán, chuyện con bé bị lộ mặt, tôi sẽ để luật sư nói chuyện với các người..." Chu Tố Tố nén giận, cầm túi xách tỏ ý chán ghét nói với Ninh Vân Hoan, không kiên nhẫn muốn đi ra ngoài.

Ninh Vân Hoan ngăn cản Lan Bưu đang kích động muốn đánh Chu Tố Tố, thấy Chu Tố Tố muốn ra ngoài, cũng chẳng thêm cản bà ta: "Phu nhân, tôi nhắc nhở bà một câu, Phán Phán đồng ý xuất hiện trên TV, là bản thân cô ấy tự đồng ý, tôi là bạn học của cô ấy, có thể xác nhận cô ấy đã đủ mười

sáu tuổi, dựa theo luật pháp Hoa Hạ, cô ấy đã là người trưởng thành, huống chi bà không phải là người giám hộ, cũng không phải cha mẹ ruột thịt của cô ấy, dù từng có hôn ước với con trai bà, nhưng theo tôi được biết, Phán Phán đã giải trừ hôn ước với cậu Tần rồi, Lý phu nhân từng nói với tôi bà ấy đồng ý để con gái xuất hiện trên màn ảnh, chứ không phải như bà vừa nói, phải xóa hết tất cả."

Thấy nét mặt Chu Tố Tố lần lượt đổi sắc, Ninh Vân Hoan lại nói tiếp: "Huống chi cho dù Lý Phán Phán tự nói muốn lập tức xóa hết những đoạn phim đó, nhưng trước đây tôi và cô ấy đã có giao ước, cho dù lúc này cô ấy muốn bội tính, tôi vẫn có tư cách phát những thước phim đó đến tận hai năm." Sau khi kích thích Chu Tố Tố đến toàn thân phát run, lúc này Ninh Vân Hoan mới chậm rãi chuẩn bị vào văn phòng, không thèm liếc nhìn bà ta.

Làm sao Chu Tố Tố có thể nhẫn nhịn được, đừng nói thân phận địa vị Ninh Vân Hoan không xuất chúng, dù là Lý Phán Phán vẫn phải cười nịnh nọt trước mặt bà ta, một bà chủ của công ty giải trí nhỏ bé cũng dám nói chuyện với bà ta như vậy, sắc mặt Chu Tố Tố xanh mét, toàn thân run run quát: "Đứng lại, mày đứng lại đó cho tao!"

Ninh Vân Hoan không để ý bà ta. Trực tiếp vào phòng, Chu Tố Tố sốt ruột cũng theo vào, ánh mắt Lan Bưu lạnh lùng, ngậm điều thuốc vào miệng, liếc mắt ra hiệu cho hai thanh niên phía trước, nên bọn họ đều theo vào văn phòng.

"Mày đứng lại đó cho tao, mày nói rõ đi, tao là mẹ chồng của Lý Phán Phán, sao không thể quản nó? Bây giờ tao yêu cầu mày cắt bỏ toàn bộ phim của con bé..."

Ninh Vân Hoan giật môi, lúc này liếc ra ngoài văn phòng, thấy một cô gái vốn đang tươi cười đột nhiên cứng người lại, lúc này Lý Phán Phán đứng ở giữa hai tay nắm chặt ví da, ngực phập phồng.

Thân phận Lý Phán Phán đặc biệt nên không cần phải ký hợp đồng với công ty Ninh Vân Hoan. Dù có quan hệ cá nhân, nhưng vẫn nhờ vào thân phận Lan Cừ, mới có thể ổn định gia thế của các cô, đối mặt với người có năng lực thế này, tuy không để các cô ấy ký hợp đồng chính thức. Bởi vì họ không thể để con gái lộ mặt, chỉ xem như các cô vì giúp bạn bè quay phim thôi, nên không chính thức ký kết gì cả, nhưng nếu có chuyện các cô cần làm các cô ấy vẫn sẽ đến.

Giao hẹn mỗi tuần đều quay ở mỗi vùng thôn quê khác nhau, dựa theo quy định hoàn thành nhiệm vụ, trước ngày xuất phát, các cô ấy đều sẽ đến công ty một chuyến. Đến xem và cầm kịch bản về nhà, thuận tiện họp mặt. Ninh Vân Hoan cũng hẹn với các cô ấy buổi chiều cùng ra ngoài uống trà, lúc này vẫn chưa đến giờ, vận khí Chu Tố Tố thật tốt, đúng lúc chạm mặt.

"Dì Chu, không biết cha mẹ cháu đã nhờ dì quản cháu lúc nào vậy. Nể tình trước kia hai nhà chúng ta đã quen biết vài chục năm, nên cháu không trách dì." Lý Phán Phán tức giận đến cả người run run, sau khi cắn chặt răng mới thoát khỏi tay của hai cô gái bên cạnh, bước thẳng đến: "Cha mẹ cháu không nói gì, không biết dì Chu nhận được nhiệm vụ quản thúc này từ đâu. Cháu muốn làm gì cũng phải được dì đồng ý sao?"

Cô ta cố ý không gọi mẹ chồng, chỉ nhìn chăm chăm Chu Tố Tố, vẻ mặt sấp không kiên nhẫn.

Chu Tố Tố không ngờ sẽ gặp được Lý Phán Phán, bà ta đã tìm Lý Phán Phán rất lâu rồi, gần đây không vào được cửa nhà họ Lý, gọi điện thoại thì cô ta lại không bắt máy, Chu Tố Tố rơi vào đường cùng mới đến công ty Ninh Vân Hoan, lúc này bị Lý Phán Phán nghe được lời mình nói, Chu Tố Tố vốn ngẩn ngơ, tiếp theo lại cười: "Phán Phán, con đến rồi, về sau nếu muốn vào nhà họ Tần, thì sao con có thể làm loại công việc này? Nhà họ Tần chúng ta là gia đình thế nào, sao có thể để con công khai ra mặt như vậy, sau này chỉ cần ở nhà, chuyên tâm giúp mẹ chăm cháu, thì mẹ đã thỏa mãn rồi..."

Trước khi Tần Dật bị thương, Chu Tố Tố chưa bao giờ nói những lời này với Lý Phán Phán, nhưng từ sau khi Tần Dật bị thương, ban đầu có Phó Viện châm ngòi, Chu Tố Tố cảm thấy Lý Phán Phán cho Ninh Vân Hoan mượn điện thoại di động, vì như vậy mới làm hại Tần Dật bị hủy tay chân, thật ra nếu không phải lúc trước Lý Phán Phán giúp Ninh Vân Hoan, dựa vào tính cách Tần Dật, chỉ sợ không chỉ có chân tay bị gãy, lúc ấy Lý Phán Phán ái mộ Tần Dật, bị tình yêu che mờ mắt, khiến ngay cả việc nhỏ cô ta cũng nhìn không thấu, lúc này tỉnh táo lại mới hiểu ra mọi chuyện, đối với việc Chu Tố Tố giận chó đánh mèo, đương nhiên không nén giận như trước, càng nghĩ càng tức.

"Dì Chu, tuổi dì đã lớn, thân là trưởng bối, lời dì vừa nói xem như cháu không nghe thấy, hôn sự giữa cháu và Tần Dật đã không còn, cháu đã nói với cha mẹ, có lẽ hai ngày nữa, mẹ cháu sẽ đến nhà dì, nếu có gì không phải mong mọi người thông cảm cho, sau này, dì Chu không cần lại như thế nữa." Lúc trước trong cửa hàng trang sức Lý Phán Phán nói lời từ hôn với Tần Dật xong sau đó còn hơi đau lòng, trong khoảng thời gian quay phim này cũng khiến lòng vui vẻ hơn, những cảm xúc kia đã sớm tan thành mây khói, hơn nữa lúc trước bị tình yêu che mắt, rất nhiều việc không thấy rõ, lại cho rằng bản thân đã sớm dâng cho Tần Dật cái quý giá nhất, nên không cam lòng, mấy ngày nay, Lý Phán Phán cũng nghĩ thông rồi.

Tỉnh táo lại cô ta biết Tần Dật không phải là lương phối, lúc này lùi bước có thể có chút tổn thất, nhưng nếu bản thân vẫn cứ hao tâm với anh ta, không những bản thân không chỉ hao phí mười năm, có lẽ nửa đời sau cũng sẽ bị anh ta liên lụy rồi. Còn nữa theo tình hình hiện nay, chẳng những Ninh Vân Hoan khuyên cô ta, ngay cả cha mẹ Lý Phán Phán đều đã từng nói, hiện giờ Tần Dật đã không còn tiền đồ chính trị, cho dù liên hôn, Tần Dật cũng không phải là đối tượng tốt nhất, trước kia chỉ vì trưởng bối nhà họ Lý yêu quý cô ta, không muốn ép cô ta kết hôn, để cô ta lấy cảm tình làm trọng thôi.

Nhưng Lý Phán Phán khờ dại thiện lương, cô ta cũng được nhà họ Lý dạy dỗ, nếu hưởng thụ toàn bộ tôn vinh của đại tiểu thư nhà họ Lý, đương nhiên cô ta biết đã đến lúc bản thân phải trả giá, cứ như vậy cô ta dập tắt hi vọng với Tần Dật, gần đây Lý phu nhân đã bắt đầu giúp cô ta tìm đối tượng, chỉ vì thân phận nhà họ Tần không đủ, cho nên mới không biết rõ chuyện này thôi.

"Phán Phán, sao con có thể nói vậy? Con và Dật nhi là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, trong lúc đó hai nhà chúng ta đã sớm định hôn sự, hiện giờ con nói vậy, Dật nhi nhà chúng ta có điểm nào không tốt chứ..." Chu Tố Tố nhìn thấy Lý Phán Phán nói năng quyết tuyệt như vậy. Trong lòng hoảng hốt, vội vàng phản bác, nhưng không đợi bà ta nói xong, Đổ Hạ đứng bên cạnh tiếp lời: "Dì Chu, Tần Dật nhà dì có chỗ nào tốt, cháu nghĩ dì là mẹ nên chắc chắn phải rõ nhất chứ, vì sao Phán Phán giải trừ hôn ước với Tần đại thiếu. Cháu nghĩ trong lòng mọi người ai này đều biết vài phần, dẫn tình nhân đến cửa hàng đá quý, gặp Phán Phán nhà chúng cháu, chưa kết hôn vậy mà đã dám dẫn theo tình nhân không rõ lai lịch đến nhận chị em, sao có thể bỏ qua chuyện như vậy?"

Lúc ấy Tần Dật gây họa, trong lòng bắt đầu tức giận, vô cùng không vui về việc Lý Phán Phán tuyệt tình dám phản kháng mình, bởi vậy mấy ngày trước anh ta luôn giữ yên lặng chờ Lý Phán Phán đến nhận lỗi, ban đầu anh ta không nói ra chuyện này, là hi vọng cho Lý Phán Phán một cơ hội, cho rằng chỉ cần cô ta đến xin lỗi mình thì sẽ không so đo với cô ta nên không nói chuyện này cho người nhà biết, tránh để mọi người có ấn tượng xấu với cô ta.

Nhưng càng về sau không những Lý Phán Phán không đến năn nỉ anh ta, cũng không gọi điện thoại giải thích, trong lòng anh ta hơi hốt hoảng, bắt đầu cảm thấy có phải lúc trước bản thân đã quá đáng rồi không, nếu thật sự quá mức, đương nhiên anh ta không dám nói, nếu Tần lão gia tử biết, chỉ sợ sẽ đánh chết anh ta.

Nếu anh ta không đề cập đến, người nhà Tần sẽ cho rằng vợ chồng son chỉ náo loạn chút thôi, cho rằng tối đa hai ba ngày sẽ hòa thuận lại.

Chu Tố Tố cũng nghe được ngọn nguồn này lần đầu tiên, mặc dù bà ta có chút ngoài ý muốn con trai mình bị Lý Phán Phán tóm được, nhưng khiến bà ta tức giận là con trai dám dẫn ả đàn bà nào đó đến cửa hàng đá quý. Hiệu đá quý có thể khiến thiên kim đại tiểu thư đến đó, có thể thấy được cấp bậc không tầm thường, chẳng con bất hiếu này chưa bao giờ tặng quà cho bà ta, vậy mà còn dám dẫn những ả đàn bà khác đi, tuy trong lòng Chu Tố Tố có chút khó chịu, nhưng dù sao đó cũng là con trai mình, ở trước mặt người ngoài phải giữ gìn mặt mũi cho anh ta, bởi vậy Đỗ Hạ vừa dứt lời, bà ta vội vã nói:

"Phong lưu là thiên tính của đàn ông, các người đều xuất thân danh giá, nên biết việc này, không nên vì thế mà..."

Đám người Chu Viện vừa nghe xong, tuy nói có chút thất lễ, nhưng vẫn khó nhịn trừng mắt: "Đàn ông phong lưu đúng thật là chuyện thường tình, nhưng trước khi cưới đã hung hãn như vậy, lần đầu tiên chúng cháu nghe thấy đó." Mặc kệ sau khi kết hôn chơi đùa thế nào, nhưng mặt ngoài cũng cần phải giữ gìn ân ái gió êm sóng lặng, một hai năm Tần Dật đã nhịn không được, ăn vụng vẫn còn không biết lau miệng, tưởng bỏ vào lúc này chưa kết hôn muốn dẫn đàn bà khác đến để nhận chị em, nếu kết hôn xong, Lý Phán Phán không bị anh ta bắt nạt đến chết sao?

Chu Tố Tố nghe thế, mặt cũng hơi nóng lên, quả thật chồng bà ta cũng có lúc háo sắc sau lưng bà ta, nhưng ông ta chưa từng để lộ ra trước mặt bà ta, quả thật trước khi kết hôn không quản thân phận thấp thế nào, ông ta cũng chưa từng khiến mình phiền lòng về những chuyện như vậy, có vẻ, lần này con trai bà ta quả thật đã sai rồi. Trong lòng Chu Tố Tố hơi bực bội, lại cố nén, cười nói:

"Phán Phán, nếu sự tình đã xảy ra, các con đều có lỗi, không bằng cho mọi người thêm một cơ hội, các con cũng không phải quen biết một hai ngày, sao cứ thích làm lớn mọi chuyện thế, còn muốn giải trừ hôn ước nữa?"

Nếu bà ta không nói thì thôi, vừa nói xong một cơn tức vô danh bùng lên từ đáy lòng Lý Phán Phán, lạnh lùng nói: "Cháu cảm thấy kỳ lạ quá, xin hỏi dì Chu, quả thật Tần Dật đã làm sai, vậy còn cháu đã làm sai chuyện gì?"

Sau khi quen biết Chu Tố Tố, lần đầu tiên trong đời cô ta không khách khí như vậy, Chu Tố Tố cố nén khó chịu, cau mày nói: "Con biết rõ xuất hiện trên TV là chuyện không ra thể thống gì, về sau thân là con dâu trưởng nhà họ Tần..."

"Tần phu nhân nên cẩn thận lời nói, tôi nhớ rõ hình như mỗi ngày nguyên thủ Tô luôn xuất hiện trên TV mà?" Ninh Vân Hoan không quen nhìn dáng vẻ không biết xấu hổ của Chu Tố Tố, rõ ràng con trai có lỗi, lại cứ chết không thừa nhận, còn muốn bôi đen người khác, để toàn vẹn cho sai lầm của mình, cô vốn muốn chia rẽ Tần Dật và Lý Phán Phán, hơn nữa Chu Tố Tố lại nói Lý Phán Phán xuất hiện trên TV là chuyện mất mặt, trong lòng bực tức đâm Chu Tố Tố một câu, thấy vẻ mặt bà ta đỏ bừng, nhưng đánh chết bà ta cũng không dám nói ra nguyên thủ lên TV là chuyện mất mặt, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Kinh Hi (Kinh Ngạc + Vui Mừng)

Editor: Gà

"Làm sao có thể giống nhau?" Chu Tố Tố tức giận đến tức ngực, bị mấy văn bồi tranh luận đến mức phát hỏa: "Lý Phán Phán làm gì có tư cách so sánh với nguyên thủ? Cũng không soi gương lại..."

Dứt lời, bùn vẫn có vài phần tính nết của đất, sắc mặt Lý Phán Phán cũng đỏ bừng: "Tần Dật kia có tư cách gì so với tôi? Cũng không soi gương lại, xem anh ta dựa vào cái gì..."

Chu Tố Tố không ngờ cô dám nói vậy, nhất thời giận dữ, không chút nghĩ ngợi thốt ra: "Sao nó không thể so sánh với mày? Lúc trước mày bị bắt cóc, ai chẳng biết mày đã xảy ra chuyện gì, bị mấy thằng sờ vào rồi..."

Vừa dứt lời, Chu Tố Tố hồi hồn lại thì nhìn thấy nét mặt Lý Phán Phán xanh mét, cũng biết mình nói sai rồi, cảm thấy hơi hối hận, nhưng lập tức lại nghĩ đến bản thân là trưởng bồi, nên kiên cường hơn:

"Nếu tất cả mọi người đều là tám lạng nửa cân, nhà họ Tần chúng tao cũng không ghét bỏ mày, mày nên vừa lòng mới đúng, những lời này trước kia tao không làm rõ, chính vì nể mặt mày, dù thân phận mày cao đến đâu, mày cũng chỉ là phụ nữ, xảy ra chuyện như vậy Dật nhi còn không từ hôn, mày có tư cách gì từ hôn hả?"

Lý Phán Phán được giáo dục từ nhỏ nên không muốn tát Chu Tố Tố, có lẽ lúc này cô ta chỉ sợ sẽ nhین không được bổ nhào lên tát Chu Tố Tố mấy bạt tai rồi.

"Bà Tần, chuyện lúc đó tôi nhớ vì nó không liên quan đến người ngoài nên chỉ sợ có người không biết rõ mọi chuyện, Phán Phán có xảy ra chuyện gì không, trong lòng tôi rõ ràng hơn bà, huống chi lần này con trai bà thông đồng với người phụ nữ mà lúc trước Phán Phán từng liều mạng cứu, suýt nữa còn gặp nguy hiểm vì cô ta, nhưng lúc đó chồng tôi đến kịp, nên không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi mong bà không nên nói lung tung."

Lần đầu tiên nhóm người Đỗ Hạ mới được nghe nội tình về hôm đó, nghe thế, càng ác cảm với Tần Dật, nhất là người phụ nữ mới của Tần Dật, đều bắt đầu chán ghét. Quen biết nhiều năm, đa số mọi người đều biết tính cách Lý Phán Phán thiện lương. Hơn nữa các cô cũng đã biết Ninh Vân Hoan được một khoảng thời gian, biết cô không phải người hay nói dối, nên trong lòng đều tin, đối với Chu Tố Tố nói bậy như vậy, muốn mượn chuyện này chèn ép Lý Phán Phán bức cô ta gả vào nhà họ Tần, trong lòng đều cảm thấy bà ta vô cùng trơ trẽn, ánh nhìn Chu Tố Tố bắt đầu trở nên phiến chán.

Chu Tố Tố nói xong, bà ta biết tính tình Lý Phán Phán, thật ra trong lòng đã hơi tin lời Ninh Vân Hoan, lúc này đã giảm nhẹ sự ghét bỏ với Lý Phán Phán, nhưng mặt ngoài lại vệt chết còn cứng mỏ, không chịu thừa nhận:

"Ai biết có phải cô cũng giống nó không, vì giúp đỡ bao che mới cố ý nói như vậy..." Hiện giờ lỗi của con trai là bị Lý Phán Phán bắt gặp, bây giờ tiền đồ Tần Dật đã bị hủy. Bà ta phải liều chết nắm chặt nhà họ Lý, về sau Tần Dật mới có ngày ngóc đầu, nếu không Chu Tố Tố cũng không dám suy nghĩ đến hậu quả nữa.

Ninh Vân Hoan nghe thấy bà ta lật ngược phải trái, cũng không tức giận với loại người này, vẫn nở nụ cười: "Lời này tất cả mọi người đều nghe được. Tôi sẽ yêu cầu nhà họ Tần cho tôi câu trả lời thỏa đáng, nói xấu thanh danh của tôi, không phải đang muốn bức chết tôi sao."

Chuyện lúc đó Lan Lăng Yển không truy cứu tiếp, nên Ninh Vân Hoan biết thật ra Lan Lăng Yển hoàn toàn tin tưởng cô, lúc trước Lâm Mẫn nói vậy anh vẫn không hề do dự đứng cạnh cô, bây giờ Chu Tố Tố cố ý nói vậy để bôi đen thanh danh cô, muốn hại cô. Nhưng chỉ cần Lan Lăng Yển tin tưởng cô, thì Ninh Vân Hoan hoàn toàn không sợ bà ta.

Vừa muốn nói tiếp, một giọng nam lạnh nhạt đã vang lên: "Trời bà ta lại cho tôi, tôi tự mình đưa đến nhà họ Tần."

Lúc này Lan Cửu đang tựa vào cửa phòng làm việc, không biết đã đứng đó bao lâu, anh lên tiếng, mọi người mới thấy được sự tồn tại của anh.

Tuy Ninh Vân Hoan biết Lan Cửu tin tưởng cô, nhưng thấy anh bảo vệ mình trước mặt nhiều người, vẫn cảm thấy rất vui mừng, vội vàng chạy chậm đến chỗ anh: "Sao anh lại đến đây?"

Ngày thường Lan Cửu khá bận, hai năm qua thể lực trong tay anh càng lúc càng lớn. Thời gian hai người ở cùng nhau như lúc mới quen càng ngày càng ít, lúc này thấy Ninh Vân Hoan chạy đến thì cảm thấy khá bất ngờ. Lan Lăng Yển duỗi tay về phía cô, thấy cô ngoan ngoan đưa tay đến, thỏa mãn kéo cô ôm chặt vào lòng, lúc này mới nhìn Chu Tố Tố:

"Tốt nhất bà nên hi vọng nhà họ Tần sẽ thanh toán cho sai lầm lần này của bà." Giọng nói Lan Cửu khá trầm thấp, ý cười trong mắt đã che dấu vẻ âm ngoan, tuy anh không cần phải giấu diếm ngụ ý đồ của mình với người như Chu Tố Tố, nhưng việc ngụ ý đã trở thành bản năng của anh, sau khi thấy Chu Tố Tố phát lạnh cả người, anh mới gạt đậu với nhóm người Lan Bưu: "Còn không mau đi."

Mọi người sớm đã nhìn Chu Tố Tố lâu rồi, người phụ nữ này vừa vào văn phòng đã vung tay múa chân với Lan Bưu, trong giọng nói còn để lộ ra ý khinh thường anh ta, nếu Ninh Vân Hoan không trùng hợp xuất hiện, lúc này Lan Bưu đã sớm cho người chơi đùa với bà ta rồi, bây giờ nghe thấy

lệnh của Lan Cửu, Lan Bưu mỉm cười, đáp lời, ném điều thuốc trong tay vào thùng rác, tự mình đến chỗ Chu Tố Tố.

Nhìn thấy Lan Cửu, Chu Tố Tố mới biết sợ, sắc mặt sáng lên, cuống quýt nói: "Các người muốn làm gì? Nếu đã biết tao là người nhà họ Tần, thì nên biết đường thả tao ra, mà có biết chồng tao là ai không?"

Lý Phán Phán vốn cảm thấy Chu Tố Tố đáng thương nên có chút không đành lòng, nhưng dù cô ta thiện lương, cũng biết lúc nào nên nói, huống chi lúc trước đến nông thôn cô ta đã từng tiếp xúc với Lan Lăng Yển một khoảng thời gian, biết người đàn ông này sẽ không thay đổi quyết định dù cô ta có lên tiếng, nói không chừng bản thân chỉ có thể tự rước lấy nhục mà thôi, hơn nữa lời nói vừa nãy của Chu Tố Tố thật sự đã khiến Lý Phán Phán tức giận, muốn bà ta bị giáo huấn một lần, nên im lặng không nói gì.

Nhưng cô ta không nói lời nào không có nghĩa những người khác có thể chịu được dáng vẻ này của Chu Tố Tố, Chu Viện cười:

"Bà Tần, người thật sự biết thân phận, sẽ không hỏi câu này để người ta cười nhạo, đây là việc vô cùng thất lễ, bà không biết sao?"

Đối với người thượng lưu chân chính, không dùng thân phận để đè người khác, vì bọn họ tự biết thân phận mình, nếu gặp chuyện, giả như thấp kém hơn mình, dùng thân phận để ép người khác chẳng khác nào hạ thấp giáo dưỡng của bản thân khiến mình thua kém hơn kẻ kia, hai người thuộc tầng lớp khác nhau sẽ có giá trị quan khác nhau, trên thực tế không có gì gọi là ngẫu nhiên, cho dù thật sự bị người trêu chọc, một là không hờn giận hoặc không so đo với người đó, hoặc có một số sẽ không nói chỉ thẳng tay báo thù.

Vô thanh vô tức mới thật sự khiêm tốn xa hoa. Động một tí lại dùng thân phận để chèn ép người khác, ngược lại sẽ bị hạ thấp thân phận, nếu gặp phải người không hiểu chuyện, Chu Tố Tố chỉ có thể tự rước lấy nhục

mà thôi. Huống chi bà ta nói ra lời này đã biểu hiện thật ra bà ta không rõ địa vị của bản thân mình, giả như hiểu rõ bản thân mình là ai, có thân phận địa vị gì, thì cần gì phải dùng những lời này để hỏi người khác?

Chu Tố Tố bị lời nói của Chu Viện khiến sắc mặt xanh mét, vừa định mở lời, Lan Bư đã không cho bà ta cơ hội nhiều chuyện, không khách khí lập tức đánh vào gáy bà ta. Anh ta đã sớm muốn làm vậy rồi, giọng điệu cao vút của vị phu nhân này khiến anh ta rất không thoải mái, nhưng cách trực tiếp và dã man thế này lại khiến sắc mặt nhóm thiên kim đại tiểu thư hơi xanh xao, bắt đầu cảm thấy kiêng kị anh Bư hòa khí để nói chuyện trong cảm nhận của các cô. Nói không thành lời.

Không chút khách khí sai người kéo Chu Tố Tố vào trong thang máy, Ninh Vân Hoan được Lan Cửu ôm vào lòng, vừa định vùng vẫy, Lan Cửu đã nắm tay cô, nhẹ nhàng kéo tay cô khoác vào tay mình. Một tay giữ chặt tay đang vùng vẫy của cô, tay kia giúp cô sửa tóc: "Nếu mọi việc đã xong, chúng ta cũng nên ra ngoài hẹn hò thôi."

Ninh Vân Hoan vừa định nói, Lan Cửu đã không cho cô mở lời, lập tức kéo người đi.

Trong khoảng thời gian cô tìm được vài người bạn thì bắt đầu thoát cương như ngựa hoang, cứ ăn cơm trưa với người khác thì thôi, có khi buổi chiều còn không gặp được cô. Gần đây cô nghỉ, nhưng cứ bận rộn, điều này khiến Lan Cửu hơi không vui: "Công ty chỉ mở cho em chơi, chứ không phải để em dồn sức vào đó, nếu không anh bảo Lan Bư đến đây làm gì?"

"Nhưng em đã có hẹn..."

Lan Cửu không để ý giọng nói yếu ớt của cô, lập tức chặn mất đường lui: "Anh không biết. Cho nên không tính." Giọng nói của hai người mất dần khi thang máy khép cửa, lúc này nhóm người Lý Phán Phán nhìn thấy

hai người kia liếc mắt đưa tình như chỗ không người, trong lòng càng hâm mộ lại hơi ghen tị.

Chu Tố Tố toàn thân chật vật đi đến nhà họ Tần, đương nhiên Tần lão gia tử phải tự mình ra mặt xử lý rồi. Đây là lần thứ hai Ninh Vân Hoan nhìn thấy người đứng đầu nhà họ Tần này, bởi vì cháu trai gây chuyện không thua kém ai, dù tước vị lão gia tử này đã hoa râm, nhưng hoàn toàn không dám an dưỡng tuổi già, ngược lại phải chạy đông chạy tây vì chuyện của con cháu, Ninh Vân Hoan gia nhập vào xã hội thượng lưu vì có Lan Cửu, nên cũng thấy được rất nhiều trưởng giả như Tần lão gia tử và bác sĩ Đường Quân, những người này đều là người có ánh mắt và trí tuệ hơn người bình thường, nhưng người như vậy đại đa số đều phải giúp con cháu thu dọn cục diện rối rắm do bọn họ đặc ý vênh váo mà bày ra, sau cùng không những anh danh của bản thân bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, nói không chừng gia nghiệp cố gắng nhiều năm cũng sẽ bị hủy trong tay đám con cháu bất hiếu đó.

Đã gặp Tần lão gia tử một lần, thật ra Ninh Vân Hoan có ấn tượng rất tốt với vị trưởng bối này, bọn họ có gan nhận sai, quyết đoán hơn nhiều so với người trẻ tuổi, không nhìn mọi việc qua vẻ bề ngoài, không thích hung đấu ngoan độc như người trẻ tuổi, không tính toán quá chi li về vấn đề thể diện, nói tóm lại tấm lòng thoáng hơn rất nhiều.

Trước đây nhà họ Tần đến gặp và giải thích với Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan nhìn ra được ngoài vị Tần lão gia tử này thật tâm thành ý ra, trong mắt ba người con trai của ông đều không cam nguyện, trừ ba của Tần Dật ra, hai đứa con trai khác lại muốn tìm cách đả thông Ninh Vân Hoan, có phải hoàn cảnh này đã chứng minh tre tốt sinh măng xấu rồi chẳng?

"Sáng sớm hôm nay nghe Hỉ Thước kêu, quả nhiên có khách quý đến, lâu nay đã muốn mời Lan tiên sinh đến làm khách, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội." Lúc này toàn bộ tóc Tần lão gia tử đã bạc trắng, lần trước khi Ninh Vân Hoan thấy ông là dáng vẻ tinh thần chấn hưng, nhưng lúc này lại

thấy ông gầy như cây gậy, trong lòng có chút đồng tình cúi thấp đầu không lên tiếng, an tĩnh đứng bên cạnh Lan Lăng Yến, cúi thấp đầu nghe anh nói:

"Lần này tôi đến, là giúp Tần tiên sinh đưa phu nhân về, hy vọng nhà họ Tần quản lý tốt người của mình, hi vọng không đến mức phải đợi tôi ra tay giúp Tần tiên sinh thanh lý môn hộ." Lan Cửu đã nghe Chu Tố Tố ám chỉ Ninh Vân Hoan không sạch sẽ trong lần bị bắt cóc hôm đó nên trong lòng vô cùng phẫn nộ, sớm sinh ra sát ý với Chu Tố Tố, nhưng nể tình lần trước nhà họ Tần thức thời, anh biết Ninh Vân Hoan có ấn tượng tốt vì lần trước nhà họ Tần giải thích vô cùng quyết đoán, đối vị người đứng đầu nhà họ Tần này có chút hảo cảm, bởi vậy quyết định vẫn cho nhà họ Tần thêm một cơ hội, đương nhiên nếu Chu Tố Tố không thu liễm, không phải lần đầu tiên anh mua bán mạng người, nên sẽ không ngại tăng thêm một món nợ lên đầu Chu Tố Tố.

Tần lão gia tử ngăn người, tiếp theo lại nở nụ cười khổ, gần đây nhà họ Lý đã có chút lạnh nhạt với nhà họ Tần, không đề bạt nhiều như trước, hơn nữa cháu trai cả của mình đã bị phế. Tuy chi thứ hai đã có cháu khác vào quân, nhưng vì mới đến, cho dù nhà họ Tần có toàn lực nâng đỡ, nếu muốn sẵn sàng tiếp nhận những cố gắng trước kia của Tần Dật e rằng khó làm được chỉ trong một chốc, ở cái thời buổi rối loạn này, lại truyền ra tin Lý Phán Phán muốn giải trừ hôn ước với Tần Dật, khi Tần lão gia tử đang sút đầu mẻ trán, thì lại nhìn thấy con dâu cả bất tỉnh nhân sự bị vứt trên ghế, trong lòng tức tối, cả người đều muốn lung lay.

"Con dâu này của tôi luôn hành sự hồ đồ, nếu có chỗ nào đắc tội, mong Lan tiên sinh thông cảm cho." Bây giờ Tần lão gia tử đã lớn tuổi, lúc này ngực đã khó chịu. Hơn nữa hai năm gần đây cháu trai cả mà ông luôn kí gửi hi vọng đã bị phế, ông suy nghĩ quá nhiều, thân thể đã không còn khỏe mạnh như trước, lúc này sắc mặt trắng bệch, chẳng tay với Lan Lăng Yến. Tô ý xin lỗi.

Ông đã nói xin lỗi, nếu là người khác thì chỉ sợ xấu hổ không dám nói thêm gì, nhưng Lan Cửu không phải người thường, anh nhớ đến lời nói lúc này của Chu Tố Tố, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét:

"Được rồi, nể mặt trước đây nhà họ Tần từng nhận lỗi với vợ tôi, lần này tôi sẽ bỏ qua. Nhưng sẽ không có lần sau, nếu tôi lại nghe được điều bất lợi về vợ tôi, tôi cảm thấy phẩm chất như nhà họ Tần, thật sự không thích hợp ở trong quân, về điểm này, tôi sẽ biểu đạt quan điểm cá nhân của mình với ông ngoại."

Nói xong, Lan Cửu mới kéo Ninh Vân Hoan chưa kịp nói gì, xoay người ra ngoài.

Người nhà họ Tần đứng ngây ra một câu cũng không dám thốt, Tần lão gia tử cố nén ngực đau đớn, bảo con cả đánh thức đứa con dâu không bớt việc kia, hỏi rõ xem bà ta đã nói gì. Sau đó lại biết bà ta gây xung đột với Lý Phán Phán, rốt cục Tần lão gia tử không thể nhịn xuống, ngắt xiú.

Vì Chu Tố Tố náo loạn, nên đã đánh mất sự thương cảm của Lý Phán Phán, đương nhiên hôn sự hai nhà Tần Lý không thể duy trì, nể mặt Tần lão gia tử là thủ hạ nhiều năm của Lý lão, nên không dạy dỗ Tần Dật, cũng nể mặt phật, bởi vậy hôn sự hai nhà chỉ là lạng lẽ giải trừ, ở mặt ngoài nhà họ Lý và nhà họ Tần không trở mặt, điều này làm cho mọi người nhà họ Tần thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời, trên dưới nhà họ Tần vô cùng bất mãn với Tần Dật không biết quý trọng nhà vợ như vậy, gây ra chuyện như thế, từ đó Tần lão gia tử cũng hoàn toàn thất vọng với đứa cháu này rồi, về sau không hề muốn gặp lại anh ta, hơn nữa còn có một người mẹ không thể khiến người ta bớt lo như Chu Tố Tố, Tần lão gia tử quyết định lưu đày gia đình đứa con cả, giao quyền lực trong tay mình cho con thứ hai.

Tần Dật mất đi hào quang đại thiếu gia nhà họ Tần, hậu quả như thế nào, quá dễ hiểu rồi.

Giải quyết xong cái họa lớn trong lòng, đương nhiên Ninh Vân Hoan cũng thoải mái hơn, giao hết công việc trong đài truyền hình cho Lan Bư, tất cả đều đã vào quỹ đạo, cô không cần phải phí tâm nhiều, một vài phim truyền hình và quảng cáo đã bắt đầu có tiếng, lúc này sau vài tháng Lan Cửu bận rộn, giải quyết một nửa công việc trong tay xong, thì xuất ngoại du lịch với Ninh Vân Hoan.

Mặc dù ở Hoa Hạ được gần ba mẹ, nhưng cũng phải thở chung không khí với người đàn bà ghê tởm như Cố Doanh Tích, hơn nữa mùa hè năm nay khá nóng, hiếm khi được cho nghỉ phép, lúc Lan Cửu đề nghị Ninh Vân Hoan xuất ngoại du lịch, cô lập tức đồng ý ngay, đương nhiên anh không cho cô cơ hội từ chối, sau khi Lan Cửu đã sắp xếp xong xuôi hành lý rồi lên máy bay mới lôi cô lên theo.

Chuyến này bọn họ đến Aegean Sea, phi cơ và khách sạn đã sớm được chuẩn bị tốt, khiến Ninh Vân Hoan sợ ngấy người trong vài giây.

Bọn họ vào khách sạn dưới danh nghĩa nhà họ Lan, nếu chỉ như vậy Ninh Vân Hoan sẽ không kinh ngạc, nhưng vì trong đại sảnh rộng lớn của khách sạn này, cô thấy rất nhiều người quen ngồi ở đó, cô hoàn toàn giật mình không nói nên lời.

"Này, đã xảy ra chuyện gì?" Trong lòng cô dâng lên một cảm giác không tốt, lúc này sắc mặt đã hơi thay đổi, ba Ninh đang ngồi trên ghế sofa, đùa với Lâm Ý đang mặc áo kiểu tây trang, trên cổ áo còn đeo nơ con bướm màu đỏ, mái tóc mềm mại được vuốt thẳng ra sau đầu, thấy cô thì đứng lên, đương nhiên bọn họ đã được thông báo, lúc này không những không ngạc nhiên khi thấy Ninh Vân Hoan, ngược lại vẻ mặt bình thường, ba Ninh vừa đứng lên, mẹ Ninh nhanh chóng bế đứa bé đã nhảy xuống sofa đang muốn chạy đến chỗ Ninh Vân Hoan lên, cười trách nói:

"Con bé này, thật không ngoan, tiểu Ý đã lớn như vậy, nhưng lại không ôm về nhà cho ba mẹ gặp, có phải nếu Tiểu Cửu không nói, con sẽ

giấu ba mẹ cả đời luôn?"

"Mẹ." Lúc này thằng bé đã hơn hai tuổi, có thể kêu mẹ rất rõ ràng, bây giờ đang đuổi người ra muốn cô ôm bé, Ninh Vân Hoan hoàn toàn ngây dại, lúc này ba Lan mặc quần tây màu trắng bước đến, dưới chân cũng mang đôi giày da trắng, nửa người trên mặc chiếc áo sơ mi màu đen, nhìn qua vô cùng nam tính, bây giờ đang nói chuyện với Lâm Mậu Sơn, hôm nay ông lão mặc bộ quần áo tơ lụa vàng nhạt thêu chữ Phúc, nghe mẹ Ninh trách cứ, ba Lan phũ ngón tay:

"Thông gia không cần để ý, có thể thấy Tiểu Cửu đã giúp hai người báo thù này." Ông chỉ vào Ninh Vân Hoan lúc này vẻ mặt ngây ngốc, hiển nhiên bị Lan Lăng Yến giấu diếm chuyện hôm nay.

Thật ra mẹ Ninh không nỡ trách cứ con gái, cho dù tức giận, nhưng khi nhìn thấy Lâm Ý đáng yêu, hơn nữa Lan Lăng Yến và cô đã sớm đăng ký kết hôn, không phải là người bội tình bạc nghĩa thì cơn tức bay biến, cuối cùng vẫn là con của mình, hiện giờ mẹ Ninh đang cần một bậc thang bước xuống, ba Lan đã giúp bà nói chuyện, đương nhiên mẹ Ninh chỉ trừng mắt nhìn con gái, rồi đưa Lâm Ý cho cô.

Trong khoảng thời gian này tuy con trai nhỏ đã mất đi vẻ béo núc của trẻ con, nhưng dáng vẻ khá khỏe mạnh. Lan Cửu lạnh lùng không cho Ninh Vân Hoan đón lấy ôm ấp, vẻ mặt anh đã có hơi không vui đón thằng bé, nhưng cũng không khiến Lâm Ý bật khóc.

"Này, là sao?"

Giọng nói Ninh Vân Hoan hơi run, trên mặt lộ ra vẻ bối rối.

Lan Cửu một tay ôm con, tay kia ôm cô: "Chúng ta sẽ cử hành hôn lễ ở đây, về sau anh muốn em chính thức trở thành phu nhân của anh, thành vợ anh, thành người sẽ bầu bạn bên cạnh anh suốt đời này, anh muốn em

luôn đeo nhẫn cưới trên tay chứ không phải vứt nó ở nhà, anh muốn tất cả mọi người đều biết em là của anh."

Anh không phải người trầm lặng ít nói, thậm chí có khi còn biết nói những lời lãng mạn tình tứ với Ninh Vân Hoan, lúc này cô nhìn thấy bạn bè trước mắt, cách đó không xa nhóm người Lý Phán Phán vẫn đang ngồi trên ghế sofa nhìn cô cười, trong mắt mẹ Ninh rưng rưng nước, ba Ninh lộ vẻ vui mừng, ba Lan bắt chéo hai chân, tay để trên đầu gối, mỉm cười, vẻ mặt của Lâm Mẫn bên cạnh thì vô cùng phức tạp, lại căn môi không lên tiếng, còn người nhà họ Lâm tươi cười, nhìn cô.

Ngay cả nhà họ Mộ và các gia tộc khác cũng có người đến, có thể thấy Lan Lăng Yến muốn để tất cả mọi người chứng kiến hôn lễ của hai người.

Không biết vì sao, nước mắt đột nhiên chảy xuống, lúc này cảm giác phức tạp trong lòng khiến Ninh Vân Hoan giật mình, sự oan ức và khổ sở, sự mâu thuẫn về anh, dường như luôn bị gắt gao đóng chặt dưới nắp bình, giấu những sợ hãi ấy chặt trong bình, thậm chí sợ bị người thấy, cũng rất sợ bị người biết, không biết là để gọt bản thân hay gọt người khác, lúc này lại bắt đầu khuấy động.

"Không khóc." Lan Cửu dịu dàng không chút do dự giao con trai cho mẹ Ninh đang xúc động, ôm chặt Ninh Vân Hoan vào lòng, vừa vươn tay lau nước mắt giúp cô, vừa cúi thấp đầu chạm vào trán cô: "Anh biết trước kia anh không tốt, anh biết ngay từ đầu em luôn trách anh, anh biết em không thể hoàn toàn yên tâm về anh, cương à, anh không mong muốn gì nhiều, bây giờ anh chưa cần em phải thương anh như anh thương em, anh chỉ muốn em cho anh một cơ hội, để anh có thể chứng minh, chúng ta thật sự có thể đầu bạc đến già."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Tâm Tư

Editor: Gà

Không có người phụ nữ nào có thể cưỡng lại được lời êm tai, có khi dù biết là giả, rất nhiều phụ nữ cũng cam nguyện nhảy vào chạm bẫy lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, huống chi trái tim Lan Cửu vẫn chưa từng che giấu trước mặt cô, hai người ở cùng nhau đã hơn hai năm gần ba năm, người đàn ông như anh không cần thiết phải dùng thủ đoạn để che giấu bản thân mình, anh muốn gì, đối với kiểu người cường thế như Lan Cửu mà nói, trong lòng anh rõ ràng, cảm tình kích thích có thể xảy ra trên người một người đàn ông, lại chỉ riêng không thể xuất hiện trên người người thừa kế của Lan thị, đôi mắt Ninh Vân Hoan đắm lệ, để mặc anh ôm mình, ngồi lên ghế sofa, anh quỳ một chân xuống, sử dụng tư thế khiêm tốn chưa từng xuất hiện ở anh, cầm một tay cô, từ trong túi anh lấy ra một cái hộp vải nhung nhỏ:

"Cho anh một cơ hội đi." Lời nói mềm nhẹ từ môi anh, khóe mắt đuôi mày đều rút đi vẻ sắc bén khí thế bức người, ánh mắt trở nên vô cùng dịu dàng, Ninh Vân Hoan vẫn lần đầu tiên nhìn thấy anh như vậy, theo bản năng quay mặt đi, cố gắng ngậm miệng, hai mắt đã ướt đẫm.

Lan Cửu không cho cô cơ hội từ chối, thậm chí cô cũng không có thời gian do dự, anh lấy chiếc nhẫn đá quý trong hộp nhỏ đã sớm được chuẩn bị xong ra, đeo vào ngón áp út của cô. Cái này không giống chiếc nhẫn kim cương được đặc chế cho dịp hai người đính hôn, đây là một chiếc nhẫn màu tím, nổi bật trên ngón tay trắng nõn gần như trong suốt của cô.

Cô ngậy ra để anh đeo nhẫn vào tay mình, Ninh Vân Hoan chớp mắt, không đợi cô nói chuyện, Lan Lăng Yến đã ôm cô ngồi xuống ghế sofa, như muốn khám cả người cô vào cơ thể anh, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay vang dội, ba Lan đứng dậy: "Để hai đứa nó ở đây nói chuyện với nhau đi." Ông nói xong, vươn tay về phía Mộ Minh Lệ, cười nói: "Phu nhân xinh đẹp, có thể vinh hạnh mời người ra ngoài xem phong cảnh biển không?"

"Nghịch ngợm!" Mộ Minh Lệ cười vuốt mép váy, Lâm Mậu Sơn bên cạnh đã nâng Lâm Mẫn đứng dậy, ba Ninh cũng lộ ra ý cười. Đám người Lý Phán Phán liếc mắt nhìn Ninh Vân Hoan bên này, thấy toàn bộ cơ thể cô gần như đều được vây trong lòng Lan Cửu, sau khi hoàn toàn không thấy biểu hiện của họ, lúc này mới cười đi theo phía sau ba Lan. Đi ra ngoài chơi đùa.

Mọi người rời đi, ở chỗ rẽ của đại sảnh phục vụ, lúc này cho dù không biết nhìn ánh mắt cũng hiểu không cần đến chào tạm biệt, trong đại sảnh yên tĩnh chỉ còn hai vợ chồng ngồi trên ghế sofa, dưới kính thủy tinh là dòng sông rộng lớn khá ngăn nắp và sạch sẽ của khách sạn, bên trong trồng hoa sen, rèm nước rũ xuống qua tấm kính thủy tinh, phát ra âm thanh 'tí tách', bốn phía yên tĩnh có thể nghe được nhịp tim đập của bản thân, cảm xúc Ninh Vân Hoan phức tạp. Bây giờ đang nhắm chặt đôi mắt, không dám mở ra.

"Từ lâu đã nên tổ chức một hôn lễ, đơn giản chỉ có người thân, cho dù em không muốn người khác biết, người khác tuyệt đối sẽ không phát hiện." Môi Lan Cửu chạm nhẹ vào thái dương cô. Giọng nói dịu dàng gần như đang nỉ non: "Nhưng em nợ anh một hôn lễ, cho dù trước kia anh từng khiến em sợ hãi, cho nên em vẫn luôn sợ anh, nhưng ít nhất em phải cho anh một lần để có thể chứng minh anh sẽ không làm tổn thương em nữa, ngược lại có thể bảo vệ em."

Ninh Vân Hoan không lên tiếng, nhưng ánh mắt lại nóng lên, khóe mắt không ngừng rưng rưng. Lan Cửu dời đôi môi đến khóe mắt cô, hận

không thể nuốt cả người cô vào bụng, hai tay ôm cô rất chặt, lúc này khiến Ninh Vân Hoan không thở nổi, nhưng anh vẫn cảm thấy không đủ.

"Anh biết trong lòng em băn khoăn, nhưng em nên tin tưởng anh. Anh không phải kiểu người dễ kích động, em nên hiểu rõ trong lòng anh muốn gì, nhất định về sau chúng ta có thể làm bạn đến già, Hoan Hoan, em sẽ có kết thúc hạnh phúc. Cho chúng ta một một cơ hội, xem anh có thể khiến em hết sợ hãi không, còn có thể khiến em thích anh không?"

Lan Lăng Yến không phải kiểu người dễ dàng từ bỏ, người đàn ông từ nhỏ đã trải qua những điều phức tạp như anh nhất định sẽ càng cường thế hơn người bình thường, trong cảm xúc rối rắm tim Ninh Vân Hoan như bị người gắt gao kéo lấy, nước mắt mạnh mẽ tuôn ra, cô cắn chặt môi, Lan Cửu như biết trong lòng cô suy nghĩ gì, một tay ôm cô vào lòng, tay còn lại thì giúp cô vỗ lưng, không nhanh không chậm, rất nhanh khiến cô bình tĩnh lại.

"Anh cũng chưa nói cho em biết chuyển đi này là để tổ chức hôn lễ." Tiếng Ninh Vân Hoan rất chua chát, vừa nói xong, nước mắt lại tuôn rơi. Lan Lăng Yến vội vàng giúp cô vỗ lưng, có lẽ chính cô cũng chưa nghe ra thật ra trong lời nói của mình cũng không có nhiều kháng cự với hôn lễ lắm, Lan Cửu nghe xong, ánh mắt anh chớp lóe, khóe môi lộ ra ý cười, giọng nói càng thấp hơn: "Anh biết thật ra trong lòng em vẫn sợ anh, cho nên hơi sợ hãi về hôn sự của chúng ta."

Nói đến đây, ánh mắt Lan Lăng Yến không khỏi tối đi: "Cho nên anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ, cũng muốn xem, rốt cuộc em kháng cự bao nhiêu."

Ninh Vân Hoan nghe anh nói vậy, trong lòng cũng hơi chột dạ, trong ấn tượng của cô Lan Cửu luôn là người cường thế, nhưng thật ra lần đầu tiên cô nhận ra bản thân mình cũng có thể ảnh hưởng đến Lan Cửu, cũng có thể cô đã sớm biết chuyện đó, nhưng luôn không dám thừa nhận thôi.

"Không phải em chống cự, em chỉ hơi sợ, anh có biết, em thật sự rất sợ anh." Nói xong, cô lại muốn khóc: "Em nhìn thấy anh giết người, em biết mặt ngoài anh không như thế này, em sợ ngày nào đó anh cũng sẽ giết em."

Khóe môi Lan Lăng Yến khẽ giật, đột nhiên không thể nói thành lời. Nhưng anh không nói, Ninh Vân Hoan lại bắt đầu nói không ngừng: "Em sợ anh, thật ra em rất sợ đến phòng thí nghiệm của anh, em chỉ muốn có một công việc tốt, chỉ muốn có một công việc đơn giản thôi." Cô không ngừng nói mấy từ công việc đơn giản, trong nháy mắt đó nhìn dáng vẻ cô khá sợ hãi và bất an, Lan Lăng Yến cũng có chút đau lòng.

"Anh không đáng sợ vậy đâu, thật ra anh cũng có nhược điểm..." Anh chưa dứt lời, đột nhiên Ninh Vân Hoan mở to đôi mắt đầy nước, có chút không tin: "Anh có nhược điểm? Em cảm thấy anh vừa sinh ra là đã có thể ghìm súng, ra trận giết địch rồi."

Nghe thế, khóe môi Lan Lăng Yến càng giật mạnh, nhìn Ninh Vân Hoan, vẻ mặt bất đắc dĩ. Anh như vậy khiến Ninh Vân Hoan thở dài nhẹ nhõm, trước kia Lan Lăng Yến không lộ vẻ bất đắc dĩ trước mặt cô, dường như không có gì anh không làm được, trong cảm nhận của Ninh Vân Hoan anh là một vị thần không có nhược điểm, chỉ có thể quan sát từ xa mà không thể tiếp cận, lúc này nhìn thấy anh vẫn có cảm xúc, cô trừng mắt.

"Còn có gì nữa? Nói ra hết đi." Hiếm khi nghe cô thẳng thắn nói ra ý nghĩ trong lòng, hơn nữa còn là về bản thân anh, tuy Lan Cửu hoàn toàn không phê bình cách nói của cô, nhưng khóe môi vẫn hơi giật, lại im lặng.

"Còn có, Cố Doanh Tích cũng thích anh, quá nhiều người thích anh." Ninh Vân Hoan cũng bất chấp, cô cảm giác lúc này Lan Cửu đang dung túng cô, thật ra có thể cô luôn cảm giác được, cho nên ở trước mặt anh cô biết rõ anh chấp nhận trả giá vì cô, nhưng lại giả vờ không thấy, ngược lại

còn sợ anh, lúc này không biết như thế nào, có lẽ bị hôn lễ kích thích, cô càng thêm can đảm nói:

"Em vẫn sợ anh, hơn nữa lỡ một ngày nào đó anh không muốn em nữa, có thể giết em hoặc làm gì khác không?" Cô nghĩ lần trước bản thân cô nhìn thấy cô gái tên Liễu Yên kia, trong lòng lại hơi khó chịu: "Huống chi nhiều người thích anh như vậy, nếu ngày nào đó anh xem trọng người khác, nếu tổ chức hôn lễ, thì người nào cũng biết chuyện hai ta, vậy em phải làm sao bây giờ?"

Trước kia một Cố Doanh Tích còn không có được Lan Cửu, một thánh mẫu Bạch Liên Hoa không có ác ý cũng biết ghen tị, đời trước cô không ở cùng Lan Cửu mà còn rơi vào kết cục như vậy, đời này ai ngờ xem như mình đã né tránh kết cục chết trong tay Cố Doanh Tích hoặc Lan Cửu, lại rơi vào cái trải nghiệm cực phẩm gì thế này?

Cho dù kết cục của nữ phụ trong sách hay hậu quả kiếp trước của Ninh Vân Hoan, đều khiến cô vô cùng không có cảm giác an toàn với anh, việc này khá rối rắm trong lòng cô, biết rõ Lan Cửu đối xử với cô không giống người khác, cô cũng không dám dễ dàng buông lỏng tảng đá trong lòng mình, vẫn theo bản năng muốn tìm cho mình một đường lui, chỉ sợ dẫm vào vết xe của kiếp trước.

Không ngờ bản thân cô rất không dễ dàng hé lộ bí mật trùng sinh hay một cái gì đó gọi là kỳ ngộ, lúc này lại biết rõ trong lòng cô vẫn tồn tại nhiều bất an như vậy, Lan Lăng Yến nhìn không được có một loại muốn đâm người khác hai dao, nếu sớm biết rằng thật ra suy nghĩ trong lòng cô không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của anh như thế, vốn không phải hoàn toàn sợ hãi anh hoặc sợ anh giết chết cô, mà chỉ là cảm giác không an toàn của phụ nữ, những ngày này có phải bản thân đã quá khô khan rồi không?

Kết quả gì anh cũng đều đã nghĩ đến, dạng hậu quả nào anh cũng đã đoán qua, nhưng không nghĩ rằng cô chỉ vì tâm tư đơn giản của phụ nữ mà bất an, nếu sớm biết kết quả như thế, có phải mấy hôm nay anh không cần đoán rồi không, nói không chừng từ hơn một năm trước, lúc hai người vừa sinh con ra, nên tổ chức hôn lễ rồi mới đúng?

Lan Cứu anh minh một đời, hồ đồ nhất thời, cuối cùng đã phạm vào một sai lầm mà đàn ông trên đời này đều phạm phải, đó chính là không nên lấy đầu óc phức tạp để suy nghĩ tâm tư đơn giản của phụ nữ mà theo ý anh thì nó không phải là vấn đề lớn, nếu chính anh không nghĩ nhiều, không suy nghĩ quá nhiều, mà phức tạp hóa suy nghĩ của người phụ nữ này, có phải hai người đã sớm ân ân ái ái rồi không?

Không cần đoán tâm tư phụ nữ, những lời này quả nhiên có đạo lý!

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Hôn Lễ (1)

Editor: Gà

Cố nén suy nghĩ muốn giết người, Lan Lăng Yến cứng mặt: "Em nên tin anh, anh biết trong lòng anh muốn gì, trước đây không có em, chẳng lẽ em nghĩ rằng không có phụ nữ muốn tiếp cận anh sao?" Anh không dùng từ thích, bởi vì đối với anh 'thích' là một từ đặc biệt, anh chỉ muốn dùng cho hai người, mà không nghĩ sẽ có thêm người khác vào, không những sĩ nhục tình cảm giữa hai người, mà còn sĩ nhục anh.

"Em nghĩ rằng trước kia không có phụ nữ sao? Trước kia anh đều không thèm chú ý người khác, em nghĩ rằng ý chí của anh không kiên định với em, về sau sẽ để ý người khác sao?" Lan Cửu suýt nữa bị tức chết, ánh mắt anh lộ ra khói mù, lúc này tay ôm chặt eo cô, chỉ sợ bản thân nhịn không được bóp cổ cô: "Trước kia anh đều không thèm nhìn người phụ nữ khác, ngay cả phụ nữ anh cũng không đến quá gần, thậm chí hoàn toàn không tin nhiệm bọn họ, làm sao có thể sẽ không cần em? Người có xuất thân như anh, hoàn toàn không được có nhiều phụ nữ." Đối với anh, có nhiều phụ nữ chỉ có thể tự tìm đường chết mà thôi.

Ba Lan lợi hại, bất cần đời như vậy, cho dù không thật sự thích Lâm Mẫn, nhưng vài chục năm nay bên cạnh cũng chỉ có một người phụ nữ là bà ta, cho dù tình yêu không trung thành kính dâng cho bà ta, nhưng thân thể trung thành là điều chắc chắn, nếu đời này Lan Lăng Yến không gặp được Ninh Vân Hoan, anh cũng sẽ không phóng túng bản thân, người thừa kế Lan thị, cho đến bây giờ đều lấy sự nghiệp làm trọng, chứ không phải

chú trọng đến phụ nữ, nếu không có Ninh Vân Hoan, Lan Cửu vẫn sẽ đã tâm bình bĩnh, chứ không cần giăng bẫy xung quanh như vậy.

Vốn cho rằng sau khi thành thật thì đợi chờ mình sẽ là an ủi và cẩn thận dịu dàng trấn an, nhưng Lan Cửu không thoải mái, cả người Ninh Vân Hoan đều đã bị che kín, đây là một biệt thự nhỏ ** tạo thành khách sạn, lúc bị Lan Cửu kéo về thì hai người ở tạm phòng nhỏ ở đây, Ninh Vân Hoan nhìn đôi mắt ửng đỏ đáng sợ của anh, sợ tới mức run rẩy, lại hối hận không ngừng.

Nếu không nói ra thì bây giờ bản thân còn mang thân phận người bị hại, luôn luôn cẩn thận với anh, vì sao bây giờ mọi chuyện lại đảo ngược rồi hả? Ninh Vân Hoan hối hận, nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn.

Ở trong phòng hồi lâu, vì chênh lệch múi giờ, lúc này Hy Lạp vẫn chỉ mới chạng vạng mà thôi, trời chiều vẫy trên mặt biển, khiến mặt biển phủ thêm một màu vàng nhạt xinh đẹp, đám mây trên bầu trời in xuống mặt biển tựa như con sóng, trong sóng xanh dập dờn, ngẫu nhiên sẽ thấy một vài cánh hải âu bay lướt qua, phong cảnh xinh đẹp sạch sẽ như được vẽ trong bức tranh dầu.

Sau khi hai người đến phòng ăn, lúc này nhóm người ba Lan đang ăn cơm ở đó. Vì đây là sản nghiệp nhà họ Lan, người ** đến đây đã sớm đi khỏi. Trong phòng ăn to lớn, ở bàn dài, đã ngồi đầy người, đang nhìn hai vợ chồng nắm tay bước đến, Mộ Minh Lệ lập tức xoay người vẫy tay với Ninh Vân Hoan:

"Mau đến đây. Đang chờ hai đứa đấy."

Trước kia tuy nói hai người đã kết hôn, nhưng có thể Ninh Vân Hoan chưa từng thật sự xem Lan Cửu là người thân của mình, cho nên khi nhìn nhóm người Mộ Minh Lệ thì sẽ nhớ đến thân phận của bọn họ, sẽ mang theo một chút cẩn thận và cung kính, cũng không phải kiểu người dễ dàng

quen thuộc với trường bối, lúc này không biết thế nào, khi nhìn thấy Mộ Minh Lệ cười vẫy tay với mình, Ninh Vân Hoan đã không thấy cảnh giác như trước, ngược lại hơi xấu hổ, sau khi lên tiếng thì rút khỏi tay Lan Cửu, đi đến chỗ Mộ Minh Lệ.

Nhìn thấy động tác của cô, Mộ Minh Lệ khẽ cười, mẹ Ninh đang ngồi bên cạnh bà. Nhìn thấy hai vợ chồng đến, mọi người vội vàng nhường chỗ, Lan Cửu vốn đang nắm tay Ninh Vân Hoan, bị cô rút tay ra thì hồi lâu sau mới nắm thành quả đấm, nhìn Ninh Vân Hoan cười tỏ vẻ khó xử với Mộ Minh Lệ. Do dự một chút, đầu ngón tay khẽ giật, vẫn đi đến chỗ Lâm Mậu Sơn đang vẫy tay về phía anh.

Anh biết đạo lý dục tốc bất đạt, bây giờ cô gái này xấu hổ, tâm trạng chắc chắn sẽ thay đổi, tuy anh muốn cô mọi nơi mọi lúc đều tựa vào bên cạnh mình, nhưng lúc này vẫn không nên sốt ruột, thái độ cô có biến hóa là chuyện tốt, Lan Lăng Yến không muốn nhấn tâm ép cô, chỉ phạm sai lầm một lần, sau khi biết thủ đoạn kia không hiệu quả, thì phải đổi cách khác.

Tuy loại cảm tình này có chút xa lạ với Lan Cửu, nhưng đối với Lan Cửu, không phải là vấn đề nan giải, tuy có lúc mò mẫm nhìn không ra, nhưng chỉ cần phục hồi lại tinh thần, sự tình vẫn sẽ được nắm giữ trong lòng bàn tay anh.

Trên bàn cơm tuy mẹ Ninh đã chừa cho cô một chỗ, nhưng Mộ Minh Lệ vẫn chừa thêm một vị trí nữa, người hầu có mắt nhìn đã đặt vào đó thêm một ghế dựa, cái bàn vốn rộng rãi, dư sức ngồi được vài chục người, Mộ Minh Lệ ngồi bên cạnh Lâm Mẫn, cười nói: "Con gái đến ngồi cùng với bà và mẹ con này."

Lâm Mẫn chỉ im lặng không có lên tiếng, chỉ vài tháng không gặp mà thôi, trên mặt Lâm Mẫn đã sớm không thấy được sự hung hăng và tùy hứng lúc đầu nữa rồi, trở nên có chút an tĩnh, Ninh Vân Hoan vốn cho rằng mình và bà mẹ chồng này ở cùng sẽ có chút xấu hổ, vừa định nói để cô ngồi bên

kia cũng được, thì Lâm Mẫn lại đứng dậy rời qua ghế bên cạnh, quả nhiên để Ninh Vân Hoan ngồi ở giữa.

Không biết có phải vì sắp tổ chức hôn lễ với Lan Cửu không, trước kia việc này sẽ không sao cả, cứ nghĩ bản thân chỉ là khách qua đường thì tâm trạng sẽ thay đổi, Ninh Vân Hoan có chút thụ sủng nhược kinh nói cảm ơn, rồi nhanh chóng ngồi xuống.

Mộ Minh Lệ giả vờ không thấy sự giật mình của cô, giúp cô giới thiệu món ngon trên bàn cơm: "Chúng ta đã đến đây vài ngày, món gì đó đã ăn vài lần rồi. Cái này không tệ lắm, con nếm thử xem." Lâm Mẫn ở một bên gật đầu, mẹ Ninh cười: "Hoan Hoan nhà chúng tôi có thể gặp được người nhà tốt như các vị, thật sự là phúc ba đời rồi." Trên mặt Lâm Mẫn lộ ra nét cười cứng ngắc, hiển nhiên vẫn hơi xấu hổ.

Ninh Vân Hoan không lên tiếng, chỉ cần có Mộ Minh Lệ ở đây, dù sao cũng sẽ không tệ nhạt, cô cũng sớm đã đói bụng, mặc dù ở trên máy bay có cơm, nhưng không đa dạng như ở đây, trừ một ít đồ Trung Quốc cô thích ăn ra, nơi này còn có phong cảnh Hy Lạp, một ít hải sản sau khi được xử lý thì mang theo mùi thơm riêng biệt, hiếm khi được ăn, trái lại Ninh Vân Hoan có khẩu vị, thừa dịp Mộ Minh Lệ và mẹ Ninh đang tán gẫu vui vẻ, cô cố ăn nhiều một chút.

Bên cạnh khách sạn có bãi biển tư nhân, sau cơm chiều Lan Cửu đi đến chỗ Mộ Minh Lệ muốn dẫn Ninh Vân Hoan đi spa, dứt khoát lôi cô ra bờ biển.

Gió biển lúc chạng vạng to hơn bình thường, lần này Lan Cửu sớm có chuẩn bị, chủ yếu chuẩn bị váy dài cho cô, không những đẹp mà còn có thể che kín chân cô, nửa người trên thì đeo đai lưng. Quả thật áo ngoài phối với váy cộng thêm khăn lụa, lúc này bị gió biển thổi qua, không những tóc tung bay, mà váy lụa mỏng cũng được thổi bay, tựa như đóng phim vậy, phong cảnh vô cùng tuyệt vời.

Vì đây là bờ cát tư nhân, mọi người lại biết hai người muốn đến bờ biển chơi, nên bên ngoài không có ai cả, Ninh Vân Hoan đi được vài bước, rồi cởi giày ra, đi chân trần giẫm trên cát, vắt giày lên, Lan Cửu thấy cô cười tươi rồi hết nhìn chỗ này sang nhìn chỗ nọ.

Phía sau là một mỏm đá, có hai con cua trên bờ cát có lẽ bị mắc lại khi thủy triều rút đi. Lúc này đang không ngừng di chuyển trên cát, Ninh Vân Hoan buồn cười, đi vài bước đến để bắt. Một tay cô túm váy tay kia lại vắt giày, nên không còn tay nữa, vì thế cô ném giày qua một bên rồi lập tức túm váy chạy đến.

Phong cảnh ở đây rất tốt, kẻ có tiền mới có thể trụ được, nên quanh năm suốt tháng khách cũng không nhiều, bởi vậy phong cảnh bờ biển thật sự không bị phá hỏng, những vật nhỏ này hầu như không bị người quấy phá, nên không hề giống một con cua thông minh lanh lợi, nhìn thấy người sẽ trốn, chúng ngốc nghếch bị Ninh Vân Hoan giữ trên tay, mà vẫn vung loạng càng nhỏ xung quanh.

Ninh Vân Hoan vui vẻ, vừa định quay đầu nói chuyện với Lan Cửu, chẳng biết lúc nào anh đã chạy đến phía sau cô gái, ôm chặt cô vào trong lòng, hai con cua nhỏ thừa dịp Ninh Vân Hoan không đứng vững thì vung vẩy rơi xuống đất, một lúc sau đã chui vào cát.

"Cua của em..." Ninh Vân Hoan muốn bắt lại, Lan Cửu ôm cô không buông tay, cúi đầu vùi mặt vào mái tóc cô: "Vợ của anh."

"..." Ninh Vân Hoan tuyệt đối không muốn thừa nhận mặt mình đã nóng bừng rồi, cô không tự chủ vươn hai tay ôm eo Lan Lăng Yến. Tay vừa mới chơi cát đã để lên vài dấu trên áo anh, nhưng lúc này ai cũng không rảnh để chú ý đến chi tiết nhỏ xíu đó, môi Lan Lăng Yến tựa như va chạm vào trán cô như chuồn chuồn lướt nước, rồi từ mi tâm đi xuống, sau khi chạm đến môi thì ngừng lại, chiều cao của hai người chênh lệch khiến Lan Lăng Yến cúi đầu thấp có chút mệt, nên anh bế Ninh Vân Hoan lên, dứt

khoát đưa cô đến móm đá phía sau, giẫm chân lên một móm đá lồi ra, để hai chân cô tách ra ngồi lên đùi anh.

Tư thế như vậy khiến hai người dựa vào gần nhau, một tay Lan Lăng Yến ôm eo cô, một tay chạm vào gáy cô, tư thế rất thân mật, ngoại trừ nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát ra, thì dường như còn có thể nghe được nhịp đập của đôi tim và tiếng thở dốc dồn dập.

Váy dài mỏng chỉ cần thoáng dùng lực sẽ bị mở toang, sự xinh đẹp tôn thêm làn da trắng nõn, tuy lúc này sắc trời đã hơi tối, nhưng Ninh Vân Hoan cảm giác được tâm tình của Lan Cửu, sợ bị người nhìn thấy, xấu hổ và giận dữ cự tuyệt nhiều lần, động tác đẩy ra chỉ khiến Lan Lăng Yến giữ chặt hai tay không nghe lời của cô, bắt chéo ra sau lưng cô.

Nhờ tiếng sóng biển vỗ bờ, che khuất thở dốc và ái muội, móm đá phía sau lưng lạnh lẽo, nhưng thân thể lại dần nóng lên, cảm giác này không giống sự nhẫn nại lúc trước, Ninh Vân Hoan cảm thấy bản thân đã kết hôn ba năm, con cũng đã hơn hai tuổi rồi, cuối cùng rõ ràng trong mơ hồ, biết được mùi vị lưỡng tình tương duyệt trong sách là thế nào rồi.

Lần đầu tiên cô cảm giác loại chuyện thân mật này không hề khó chịu, sau một chút hỗn loạn cô cũng đã hiểu cảm xúc của mình, cô run rẩy ôm cổ Lan Lăng Yến, không để mình bị trượt xuống cát ẩm, môi lưỡi hai người giao thoa.

Lần này Lan Lăng Yến rõ ràng có thể cảm giác được biến hóa của Ninh Vân Hoan, thân thể cô đã thật sự chấp nhận anh, mà không phải như lúc trước, luôn tỏ ý cự tuyệt, cũng chính vì như vậy, anh có chút khó kiềm chế, lúc từ trong cơ thể cô đi ra, nước biển đã tăng đến chân hai người, mép váy buông xuống của Ninh Vân Hoan đều bị nước biển thấm ướt, lúc này nước không dâng đến chân trần của hai người, nên không cảm thấy được, lúc này nhiệt tình rút đi mới cảm giác hơi lạnh lẽo.

Sắc trời đã tối đen, nhìn bầu trời ở bờ biển, có thể nhìn đến thấy vòm trời sạch sẽ đầy sao.

Ninh Vân Hoan không còn sức, mềm nhũn tựa vào người Lan Cửu: "Muốn anh ôm em về."

Dưới ánh trăng, có thể rõ ràng nhìn thấy mũi cô đã chảy đầy mồ hôi, lúc này Lan Cửu biết cô thật sự mệt mỏi, hôn đôi môi đỏ bừng của cô, không nói gì, nhưng dứt khoát ôm cô lên, đi vào bờ, lúc này nước biển đã dâng lên, tuy nói cách bờ còn có một khoảng cách. Nhưng chỗ hai người vừa mới ngồi ở đó đã trở nên khá nhộp nháp, mãi đến khi lên bờ, Ninh Vân Hoan nhìn lại mỏm đá bên bờ biển kia, thì mặt trở nên nóng bừng.

May mắn hai người ở trong một khu biệt thự độc lập. Cho dù chật vật trở về thì cũng không ai phát hiện, vốn ngồi máy bay lâu đã mệt mỏi rồi, Ninh Vân Hoan để Lan Cửu hầu hạ cô tắm rửa xong, lại tựa vào người anh để anh giúp cô làm khô tóc, lúc này mới nằm xuống ngủ. Không biết có phải vì dư vị của lúc chạng vạng hay không, buổi tối Lan Lăng Yến cũng không trêu chọc cô, ban ngày Ninh Vân Hoan quá mệt mỏi, buổi tối không cần quan tâm có quen giường không nữa rồi.

Ngày hôm sau rời giường thì toàn thân đã đau nhức, rõ ràng đã sớm là vợ chồng già, nhưng hôm sau tay và chân Ninh Vân Hoan thật sự rất rã rời. May mà vẫn còn hai ngày mới đến hôn lễ. Nhóm người Lý Phán Phán đến muốn tìm Ninh Vân Hoan đi chơi, Vân Hoan yếu ớt đang tức giận với Lan Tiểu Cửu:

"Đều tại anh, toàn thân em đều đau, em không đứng dậy nổi luôn rồi." Thật ra trước đó mẹ Ninh cũng đã gọi điện thoại rủ cô ra ngoài đi dạo, tuy nhà họ Ninh không kém nhưng trước đây ba Ninh quản lý công ty, nên rất ít ra ngoài du lịch với mẹ Ninh, trước kia trò tiêu khiển của mẹ Ninh chỉ tối đa ở việc hẹn vài người đến đánh mát chược, hoặc đi dạo phố làm đẹp các thể loại, thời gian xuất ngoại nhàn nhã nghỉ ngơi cũng không nhiều, hơn

nữa bên cạnh còn có ba Ninh, bởi vậy buổi sáng hưng trí bừng bừng, mỗi ngày đều tràn đầy tinh thần.

Khi bà gọi điện thoại qua thì Ninh Vân Hoan vẫn đang ngủ say, nên không nghe tiếng điện thoại, về sau vẫn do tự bản thân cô tỉnh ngủ.

Vừa nãy khách sạn mới mang bữa sáng đến, vừa mới ra khỏi cửa, nhóm người Lý Phán Phán đã đến rồi, tuy ngoài mặt chưa nói, nhưng thật ra Lan Lăng Yến vẫn bị ảnh hưởng bởi lời nói xúc động của Ninh Vân Hoan ngày hôm qua, từ trước đến nay cô rất biết kiềm chế bản thân, sẽ không để Lan Cửu tức giận, cũng cố gắng không lộ ra vẻ bối rối trước mặt anh, lần đầu tiên mới thấy cô đáng yêu như vậy. Hành động này như đang làm nũng giữa vợ chồng với nhau, đều có một sự ngẫm hiểu kỳ lạ, Lan Lăng Yến nuông chiều và rất sung sướng, đang lúc vui vẻ, vừa nghe Lý Phán Phán đến đây, Ninh Vân Hoan lập tức thu lại vẻ mặt nổi giận, lấy lại vẻ bình tĩnh như trước.

Trong lòng Lan Lăng Yến không vui, đang định lấy quần áo trong tủ ra cho cô thay, lúc này bên ngoài đã có người tìm cô đi chơi, Ninh Vân Hoan không âm ỉ với anh nữa, liếc mắt nhìn anh, vừa định mặc váy áo vào, Lan Lăng Yến lại đưa nội y cho cô, ý bảo cô mặc vào. Đa số phụ nữ nước ngoài đều không mặc áo lót, cho rằng nó trói buộc bộ ngực, mà ở khách sạn bên Hy Lạp này, bởi vì gần đây thời tiết tốt, nếu ra khỏi khách sạn còn có thể nhìn thấy rất nhiều người đang tắm nắng bên ngoài, Ninh Vân Hoan vốn chuẩn bị nhập gia tùy tục, bị Lan Cửu trừng mắt cũng chỉ đành nhận lấy nội y, để anh giúp mình cài lên, hai người lại không đứng đắn một lúc.

Nhóm Lý Phán Phán đợi đến mức cạn lời, Chu Viện nhìn bốn phía, tuy trên người đã bôi kem chống nắng, nhưng nếu lúc này ra ngoài chơi thì không nói, vậy mà phải đứng dưới lâu chờ, khiến bọn họ có cảm giác lãng phí cuộc sống quá.

"Hai người kia không biết đang làm gì, không bằng chúng ta đi trước đi." Đỗ Hạ nhìn không được, lần này mọi người cùng nhau hẹn đến Hy Lạp, hơn nữa còn được cha mẹ gửi gắm, các cô gái chơi đùa rất sung sướng, hiếm khi được đi với bạn bè, lại không sợ bị trường bối bắt gặp, càng cảm thấy thả lỏng hơn.

Tất cả mọi người không nói gì, nhưng Lý Phán Phán cảm thấy mình đã gọi điện thoại, nếu chờ một lát Ninh Vân Hoan xuống không thấy người, vị kia nhà cô ấy không phải dễ chọc, đang do dự, thì thấy hai người ăn mặc chỉnh tề xuống lầu. Vốn hẹn Ninh Vân Hoan đi chơi, nhưng Lan Lăng Yến không xa không gần đi bên cạnh, có anh ở đây, các cô gái không dám làm càn, sau đó bọn họ quy củ lại, tính cách Lý Phán Phán dịu dàng có chút nhẹn không được, kéo Ninh Vân Hoan qua một bên:

"Nếu không cậu đi với anh ấy đi." Lúc này Lan Lăng Yến (bản raw là Ninh Vân Hoan nhưng mình thấy không hợp ngữ cảnh nên đổi) ở đây, tất cả mọi người đều hết vui rồi.

Có chút nghiêng răng nhìn thấy các cô gái đều lộ ra vẻ mặt 'cậu nhanh đi đi', Ninh Vân Hoan oán hận bị Lan Lăng Yến lôi đi mất. Các kiến trúc Hy Lạp rất có ý tứ, biệt thự truyền thống ** phần lớn đều có tạo hình không giống nhau, trông vô cùng xinh đẹp. Đi dạo ở khách sạn một lát, buổi chiều lại đi xuống phố, cảm nhận được sự nhộn nhịp của mọi người **, loại cảm giác này tốt hơn ở khách sạn nhiều, hai ngày thoáng chốc đã qua.

Hôn lễ và quy trình đã có chuyên gia sắp xếp, Ninh Vân Hoan rất ít phải quan tâm, chỉ cần sáng sớm cô thức dậy cứ chờ dẫn đi người ta xem như khúc gỗ, để mặc người ta rửa mặt chải đầu, hoá trang thay đồ là xong. Nhưng ngoài dự liệu của cô, là ngoại trừ mẹ Ninh và ba Ninh ra, Lâm Mẫn cũng ở cạnh cô, Mộ Minh Lệ ở ngoài nói chuyện phiếm với nhóm người Mộ phu nhân, xem như giúp cô chào hỏi khách khứa. Lâm Mậu Sơn cũng phụ trách tiếp rất nhiều các đại lão, tình cờ giúp cô gia tăng phân lượng trong mắt ** các đại lão hơn.

"Đừng căng thẳng." Cũng sớm đã thay áo cưới khảm kim cương rồi, bên ngoài là ren kết hợp với mảnh kim cương, sức nặng của áo cưới không nhẹ. Hơn nữa ngoài đẹp ra, còn muốn để cô thoải mái, áo lót áo cưới cũng khá dày hơn bình thường, đợi khi người ta thay quần áo rồi hóa trang xong, Ninh Vân Hoan đã có chút ngời không yên, tuy trong khách sạn mở điều hòa, nhưng trên trán cô vẫn thấm ra một lớp mồ hôi.

Mẹ Ninh nhìn dáng vẻ con gái lên xe hoa, vẻ mặt vui mừng, bà còn chưa mở lời, Lâm Mẫn đã nghiêm túc trấn an cô một câu.

Từng nhiều lần xuất hiện với Lâm Mẫn, nhưng đây là lần đầu tiên vẻ mặt bà ta dịu dàng như vậy, Lâm Mẫn cúi thấp đầu, ánh mắt có chút lay động: "Phụ nữ đều phải trải qua cửa ải này, lúc trước mẹ kết hôn cũng rất căng thẳng. Mẹ của mẹ nói cho mẹ biết, nếu con đã chuẩn bị tốt để đối mặt với hôn lễ này, thì con không cần lo lắng, nếu con vẫn chưa chuẩn bị tốt, chuyện đã đến nước này, cho dù căng thẳng cũng vô dụng thôi."

Giọng nói của bà ta không phải dịu dàng lắm, nhưng kỳ lạ lại có thể khiến Ninh Vân Hoan bình tĩnh lại. Quả thật cô hơi lo lắng, trước đây khi cô thấy trong khách sạn toàn những người xa lạ, trước đó một người phụ nữ xa lạ lãnh diễm đã từng vào phòng cô dâu, ánh mắt bà ta chứa đầy đao quang kiếm ảnh, lần này khác với lúc hai người đăng ký, cô thật sự đã bước vào gia tộc Lan thị, phải đối mặt với kết quả không lồ kia.

"Con, mẹ, người vừa này là..." Ninh Vân Hoan vốn cho rằng bản thân đã bình tĩnh lại, nhưng khi cất lời thì giọng nói đã mang theo độ rung, Lâm Mẫn có chút ngoài ý muốn nhìn cô một cái. Có lẽ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cô lo lắng như vậy, Lâm Mẫn bất ngờ nở nụ cười, vừa cầm lấy đồ trang sức kim cương trên bàn, thấy nhóm thợ hoá trang đã trang điểm cho Ninh Vân Hoan gần xong, nên dứt khoát giúp cô đeo lên:

"Chỉ là một người nhà thất bại thôi, trên danh nghĩa là trưởng bối của con, nhưng chỉ là kẻ thất bại, bọn họ không có tư cách nhậm chức trưởng

bồi của con, nhìn thấy bà ta, kêu một tiếng nhị phu nhân đã xem như khai ân rồi." Trong giọng nói của Lâm Mẫn mang theo ngạo khí, khiến Ninh Vân Hoan lập tức rõ ràng thân phận của người phụ nữ vừa mới đến kia, chắc là một trong phu nhân của anh em ba Lan, dựa vào cách thức cạnh tranh tuyển chọn gia chủ của nhà họ Lan như vậy, đương nhiên người thắng làm vua, người thất bại ở nhà họ Lan đều đã không được tính nữa, nghe ý tứ trong lời Lâm Mẫn, những người này chỉ có một danh hiệu mà thôi.

Một câu đơn giản rõ ràng đã cho thấy phương thức tàn khốc của việc tranh cử kế thừa nhà họ Lan, Ninh Vân Hoan vốn cho rằng bản thân nên vui mừng khi Lan Cửu đã đắc cử, cô không cần sợ bị một người mang danh hiệu phu nhân nào đấy khinh thường nữa, nhưng lúc này cô mới thật sự ý thức được, mới hiểu được lúc trước cô đưa con trai đến nhà họ Lâm là có bao nhiêu chính xác, tuy về sau con trai mang họ Lâm, nhưng thằng bé vốn đâu mang cùng họ với cô đâu, thằng bé họ gì Ninh Vân Hoan thật sự không thèm để ý, nhưng là một người mẹ, cô nghĩ nếu thằng bé có thể thoát khỏi họ Lan, do đó có thể thoát khỏi những thứ nguy hiểm này, trong lòng cô cảm thấy có chút may mắn.

"Người họ Lan rất nhiều, không cần để ý đến ánh mắt của những người này, tối đa vài năm nữa, bọn họ sẽ trở thành người hầu, giúp việc để con sử dụng." Tuy nói là người thất bại nhưng vẫn treo một cái họ Lan, nhưng thật ra chưa ai biết, người không có bản lĩnh chỉ có thể dần dần biến mất ở gia phủ nhà Lan thị, một thế hệ người cạnh tranh này đều đã mất đi tư cách, biểu thị tài nguyên khổng lồ của Lan thị đã không thể để bọn họ tái sử dụng nữa, cho dù những người thế hệ thứ hai này sinh con ra, những kẻ này, xuất phát của thế hệ thứ ba ấy sẽ vĩnh viễn thua người chính thống, nếu muốn chuyển mình, thì đó là khó càng thêm khó.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Hôn Lễ (2)

Editor: Gà

Cho dù có là vai chính có quãng sáng trên TV và tiểu thuyết, bị nhà họ Lan khoác lên cái áo thất bại, nếu muốn tiến vào trung tâm Lan thị một lần nữa, thì chỉ là chuyện viễn vông mà thôi.

Nếu thật sự là người có chút tác dụng, thì đã được nhà họ Lan trả lương cao để gia nhập vào thị trường trung tâm của Lan thị, nếu chỉ là kẻ vô dụng, sau hai ba đời, bọn họ đã không còn tư cách bước vào nhà họ Lan, không những không được hưởng thụ tài nguyên của nhà họ Lan, mà tiền tài của Lan thị cũng không dùng để nuôi dưỡng kẻ bị phế, thậm chí một số người sau khi đoạt vị thất bại, nếu không chết thì cũng tàn phế, chỉ sợ cuộc sống qua ngày còn không bằng người bình thường.

"Cảm ơn mẹ." Ninh Vân Hoan rùng mình, tuy không biết vì sao lần này Lâm Mẫn không ác miệng với cô, cũng không tỏ ra không vui với cô, nhưng Ninh Vân Hoan biết lúc này bà ấy đang nhắc nhở mình, nên cô nhẹ giọng nói cảm ơn.

Nếu đã quyết định phải gả cho Lan Cửu, mà anh cũng bày tỏ đời này sẽ không thay lòng đổi dạ, sau khi Ninh Vân Hoan suy xét kỹ càng, đã quyết định nên tin tưởng anh một lần, dù sao kết quả hẳn sẽ không thảm hơn kiếp trước của mình. Hơn nữa nếu sau này tình cảm hai người không còn, nhưng nể tình là vợ chồng vài năm, Ninh Vân Hoan cảm thấy có lẽ Lan Lăng Yển cũng sẽ cho cô một con đường sống, mà nếu đã hạ quyết tâm, đương nhiên Ninh Vân Hoan hy vọng có thể sống tốt với Lâm Mẫn,

lúc này Lâm Mẫn đã chủ động làm hòa nên tất nhiên cô không thể đóng vai cộc gổ như trước nữa.

"Không cần cảm ơn." Khóe môi Lâm Mẫn tràn ngập ý cười, sau khi giúp cô đeo trang sức, thì ngửa đầu ra sau:

"Rất đẹp, tiểu Cửu nhất định sẽ thích." Bà ấy nói xong, lại cười: "Hơn nữa nó vốn thích con, mặc kệ con có dáng vẻ gì." Nhìn thấy đôi má Ninh Vân Hoan lập tức trở nên hơi đỏ bừng, Lâm Mẫn lại mím môi: "Chúng ta đều phải gả cho người nhà họ Lan, đương nhiên mẹ cũng hiểu cảm giác con lúc này."

Vì đa số đều là đàn ông nhà họ Lan cưới vợ, Ninh Vân Hoan nghe được ý trong lời của Lâm Mẫn, thấy trên mặt bà ấy lộ ra vẻ mất mát. Nghĩ đến lúc trước Lan Lăng Yến từng nói với mình, ba Lan cố ý nuôi Lâm Mẫn thành dáng vẻ kiêu căng, nên cảm thấy có chút không thích bà mẹ chồng này, bây giờ cảm xúc này đã dần dần phai nhạt.

Nhanh chóng trang điểm xong, vì hôm nay hôn lễ cử hành bên ngoài. Vốn bên ngoài có ánh mặt trời, bởi vậy trang điểm khá nhẹ, vốn khí chất và da dẻ Ninh Vân Hoan rất tốt, chỉ trang điểm nhẹ để cô càng xinh đẹp hơn thôi, cho nên trình tự không hề rườm rà, rất nhanh đã sắp xếp xong hết mọi thứ, vẻ mặt ba Ninh phức tạp nhìn con gái, vươn cánh tay ra để con gái khoác lên tay mình.

Mẹ Ninh xoa mắt, môi khẽ giật: "Tôi có thể chờ được đến ngày này, nếu mà..." Bà còn chưa dứt lời, nhưng bà không nói ba Ninh cũng biết bà muốn nói gì, lườm bà một cái: "Ngày vui mà bà nói mê sáng gì thế. Còn nữa, khóc gì chứ, con gái lập gia đình là chuyện tốt, sau này gả đi rồi có phải không về nhà mẹ đẻ nữa đâu, bà khóc cái gì." Mẹ Ninh cười cười, Lâm Mẫn bên cạnh giải vây:

"Tôi không có con gái. Nhưng nếu có, có lẽ cũng sẽ không khác gì chị Cầm đâu." Chị Cầm trong lời bà chính là mẹ Ninh, Cầm là khuê danh của mẹ Ninh, tuổi bà thông gia này hơi nhỏ một chút, nhưng đã chung đụng vài ngày, thời gian này luôn trò chuyện cùng nhau, nên quan hệ khá tốt.

Bà xui đã nói giúp mẹ Ninh, nên đương nhiên ba Ninh không trách mẹ Ninh nữa, nhưng ánh mắt vẫn ý bảo bà không nên nhắc đến Ninh Vân Thành. Vừa nãy mẹ Ninh chỉ quá xúc động thôi, lúc này được chồng nhắc khéo, mới nhớ đến đạo đức bây giờ của con trai, quả thật không thích hợp nhắc đến trong ngày vui thế này, nên không hé răng nữa.

Vừa nghe đến tên Ninh Vân Thành, Ninh Vân Hoan lập tức thấy ghê tởm, gần đây cuộc sống quá thoải mái, hiện giờ sắp kết hôn, đều là chuyện vui, nên cô suýt nữa đã quên Ninh Vân Thành và ả đàn bà kinh tởm Cố Doanh Tích kia, lúc này mỗi lần được nhắc tới, cô cảm thấy mắc ói, nhưng thấy mẹ có vẻ tự trách, chỉ lắc đầu với cô, lập tức ném đám người Cố Doanh Tích ra khỏi đầu.

Hôn lễ tiến hành rất thuận lợi, sau khi thấy được nhị phu nhân trong lời Lâm Mẫn kia, thì Ninh Vân Hoan vốn cho rằng mình sẽ không thoải mái trong hôn lễ, cũng vì lo lắng đề phòng, trong tưởng tượng cô luôn khuyếch đại những người trong gia tộc Lan thị thành hình tượng hung ác dữ tợn, nhưng đã quên rằng chồng mình cũng ác không kém những người này, cũng chính vì quá mức lo lắng, cảm xúc lo lắng lúc ban đầu trước khi diễn ra hôn lễ đã bay mất, ba Ninh đầy cảm khái giao cô vào tay Lan Lăng Yến, ngược lại cô ngằm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, hình như chỉ cần Lan Lăng Yến giữ chặt cô, cô sẽ không còn sợ hãi thứ gì nữa.

Trước khi tuyên thệ, một Mục sư có thân phận rất cao từ Giáo Tông được ba Lan đặc biệt mời đến vẫn chưa kịp đọc lời tuyên thệ, Lan Lăng Yến đã chăm chú nhìn Ninh Vân Hoan, kéo tay cô nói:

"Từ hôm nay trở đi, cho dù có khó khăn hay nghịch cảnh, giàu có hay bần cùng, khỏe mạnh hay bệnh tật, anh sẽ vĩnh viễn yêu em, quý trọng em mãi đến thiên trường địa cửu." Anh nói xong, quỳ một chân xuống, cầm tay Ninh Vân Hoan trong tay mình, nhẹ nhàng hôn mu bàn tay cô, rồi ngẩng đầu nhìn cô, Lan Lăng Yến không vì nửa quỳ xuống mà khí thế trở nên thấp hơn, Ninh Vân Hoan cúi đầu nhìn anh, nhìn thấy ánh mắt kiên định và cổ chấp của anh, ánh mắt không khỏi nóng lên, gật đầu.

"Anh hứa, anh sẽ vĩnh viễn trung thành với em..." Anh nói không lớn, nhưng xuyên thấu qua microphone của Mục Sư, trong sân đều nghe được những lời này, ánh mắt ba Lan lộ ra có vẻ đăm chiêu, vẻ mặt Lâm Mẫn lộ ra xúc động, chỉ cần là phụ nữ, khi nhìn thấy Lan Cửu kiên nghị nói ra vĩnh viễn trung thành với vợ mình, sẽ không ai hoài nghi sự chân thành trong lời nói của anh, cũng không có ai nghi ngờ anh sẽ không làm được chuyện này.

Mục sư bắt đầu có chút bất đắc dĩ, lúc này bị Lan Lăng Yến đoạt mất lời, ông ta vừa muốn mở lời, Lan Lăng Yến đã đeo chiếc nhẫn vào tay Ninh Vân Hoan, dường như thế này có thể giữ chặt cả người cô trong lòng mình, anh nắm tay đứng lên, lập tức qua cầu rút ván: "Ông có thể tuyên bố hôn lễ đã hoàn thành được rồi."

Anh vốn không muốn để Mục Sư nói những lời này. Lời anh muốn nói không cần phải dựa vào người khác, lời thề trong hôn nhân của anh không phải để người khác dạy bảo rồi hoàn thành nhiệm vụ, cũng không phải là hoàn thành tốt mọi khâu trong hôn nhân, mà lời anh thật sự muốn nói, chính là phải hoàn thành nghĩa vụ và trách nhiệm của một người chồng. Đương nhiên, anh cũng không muốn nhiều lời hỏi lại Ninh Vân Hoan có đồng ý làm vợ anh không, giả sử không muốn, anh cần gì phải phí sức như vậy, trái lại anh sợ cô gái họ Ninh này nói không muốn gả cho anh, vì tránh tình huống đó, cũng không muốn Mục sư hỏi vấn đề đã rõ ràng này, bởi vậy anh dứt khoát giảm lược đoạn đó.

Có thể nói phần lớn trái tim đàn ông họ Lan đều lạnh lẽo, nếu không có vợ thì thôi, nhưng một khi bọn họ đã hứa hẹn, thì sẽ càng đáng tin hơn nhiều lời hay ý đẹp của những người đàn ông khác! Thời đại này, chớ đâu có thể cần ngược lại chủ nhân, đối với lời thề, là truyền thống được nhà họ Lan lưu truyền, là một người chồng đáng hứa hẹn!

Xem như Mục sư bị ba Lan bắt cóc một nửa, ông ta và ba Lan đã quen biết vài năm, không cần thận xui xẻo quen biết một nhân vật dã tâm trong hắc đạo, cũng rõ ràng tính cách của người nhà họ Lan. Bởi vậy lúc Lan Cửu nói bảo ông ta tuyên bố hôn lễ đã xong, ông ta chỉ đành bất đắc dĩ, vẫn gơ Kinh thánh lên: "Ta tuyên bố, hai con chính thức trở thành vợ chồng."

Tiếng nói vừa dứt, nhóm người phù dâu Lý Phán Phán đã tạo thành đoàn vẫy tay với Ninh Vân Hoan, cô cầm hoa cưới ra ngoài. Lúc này các cô cũng bất chấp tình hữu nghị gì đó để tranh cướp, sau cùng ngoài dự đoán, lúc mọi người tranh nhau hoa cưới, thì vừa lúc rơi vào tay Lý Phán Phán.

Cô ấy ngẩn ngơ, chị em xung quanh nhìn nhau nháy mắt ra hiệu rồi nở nụ cười.

Lúc này một khi chính thức kết làm vợ chồng, nghi thức cũng chưa hẳn đã kết thúc, cô đổi váy cưới khác, kế tiếp tiến hành nghi thức nhận thân. Gia tộc Lan thị và Lâm thị đều là gia tộc có truyền thống, tuy Lan Cửu muốn cưới vợ theo nghi lễ châu Âu, nhưng vẫn phải có nghi thức nhận cha mẹ chồng và trưởng bối, tất cả mọi người kiên trì muốn có lễ này, một phen bị lấn qua lấn lại, sau khi kết hôn Ninh Vân Hoan cảm giác không phải ngọt ngào và vui mừng, mà dường như mọi người có chút táo bạo rồi.

Sắc mặt Lan Cửu cũng xanh mét, may mà lúc này xem như mọi người có mắt nhìn, không kiên trì đến nháo động phòng, mọi người đang chuẩn bị đưa đôi tân gia nhân về lại biệt thự, vị nhị phu nhân đứng đầu đoàn thân thích của nhà họ Lan kia im lặng rất lâu, cuối cùng đã mở lời:

"Như thế nào, tiểu Cửu, chúng ta cũng là trưởng bối của con, chẳng lẽ con không nên đến kính rượu chúng ta sao?" Vị chú hai kia xem ra lớn hơn ba Lan đến mấy chục tuổi, lúc này tuy ăn mặc gọn gàng, cho dù trông có vẻ bốn năm mươi, nhưng trên tay lại chống cây gậy, tuy mang theo ý cười, nhưng biểu tình có chút âm trầm.

Không đợi Lan Lăng Yến nói chuyện, ba Lan đã nở nụ cười: "Anh hai, muốn uống rượu sao không đến tìm em? Tục ngữ nói người có bốn niềm vui, đêm động phòng hoa chúc, tên đề trên bảng vàng. Anh hai cũng đã từng vui vẻ, hà tất phải khiến người trẻ tuổi khó xử." Ba Lan mặc tây trang màu trắng, trông tác phong nhanh nhẹn, Lâm Mẫn khoác trên tay ông, cười không lên tiếng, đứng chất một bình hoa hoàn mỹ.

Người đàn ông được ba Lan gọi là anh hai kia lộ ra nụ cười âm trầm, lỗ mũi điều hâu dài, trông có vẻ không có ý tốt, hơn nữa ánh mắt của ông ta khá âm u, chỉ nhìn một cái cũng khiến người ta sinh ra cảm giác phòng bị. Ba Lan nhìn anh hai này rồi cười, cũng vì lúc trước ông ta là con thứ, cho dù hai người cùng một mẹ sinh ra, nhưng vì mỗi khi ông ta cười lộ lên đều có vẻ gian xảo, nên không khiến cha mẹ thích được, đa số tài sản trong tay cha họ, đều đã chuyển cho ba Lan, người khéo léo, tiểu diện hồ, trong lòng luôn tính kế, mặt ngoài lại cười đến mức làm người ta cảm giác thân cận.

Chính vì như vậy, cho dù hai người là anh em ruột thịt, mà trong năm đó cuộc chiến tranh giành dòng chính, quan hệ giữa hai anh em lại như nước với lửa, vô cùng huyền ảo, ngay lúc đó cha mẹ ba Lan đều cho rằng đứa con thứ hai này không hiểu chuyện, nên càng nhìn ông ta càng không vừa mắt, sau này ba Lan chơi xỏ người anh này khắp nơi, tính kế khiến ông ta nổi trận lôi đình, thân là người bị hại, gương mặt bị hủy, cuối cùng còn chịu thiệt mọi bề, thế nên xuất thân hai anh em đều tốt như nhau, thân là người thừa kế chính thống, nhưng cuối cùng vì cha mẹ bất công, cộng thêm ba Lan giáo hoạt và không biết xấu hổ mà đoạt được vị trí gia chủ, ông ta là

anh trai mà chỉ có hai bàn tay trắng, loại tình huống này lại càng khiến chú hai kia hận ba Lan tận xương, thề không đội trời chung với ông.

Nhưng sau khi ba Lan thắng lợi chỉ cho người ngáng chân ông ta, vẫn giữ lại tính mạng của ông ta, lúc trước chú hai Lan không hề cảm kích, nhưng nếu ông ta không cảm kích chỉ làm cha mẹ cảm thấy ông ta không biết làm người, loại tính cách này không thể lên làm gia chủ là việc đương nhiên, mãi đến khi cha mẹ mất, đều không thèm liếc nhìn đứa con trai thất bại này một cái, nên càng khiến chú hai Lan oán hận vô cùng.

Sau khi ba Lan thắng lợi lại thích kích thích ông ta, sinh con trai để kích thích ông ta, sinh cháu trai lại càng kích thích ông ta hơn, hiện giờ con trai kết hôn vẫn còn đến đả kích ông ta. Còn con trai của chú hai Lan? Vì ông ta dạy con phải có thù với ba Lan và Lan Lăng Yến, lúc Lan Lăng Yến ra ngoài chưa đến nửa năm, đã truyền đến tin con trai mất tích.

Tuy đến bây giờ vẫn chưa có tin tức con trai, cũng không biết là chết hay sống, nhưng đã nhiều năm như vậy vẫn không có tin tức gì của con trai, lúc trước kết quả cuối cùng có được là con trai đang theo dấu Lan Lăng Yến, nếu nó đã chết, chú hai Lan cũng có thể đoán được nó đã chết trong tay Lan Lăng Yến.

Trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn còn mang cháu trai đến đả kích người ta, đương nhiên chú hai Lan nổi điên, ông ta vốn không muốn đến, nhưng mặt mũi không thể không kéo xuống. Lúc này sau khi đến xem con trai của ba Lan xong, ông ta lại càng căm hận, sau khi đã đổ thêm một tầng để chặn mình, lúc này Lan Lăng Yến còn muốn lập thêm tầng cho ông ta, vậy mà kẻ thù già ba Lan này còn đến ngăn cản ông ta, cho dù vẫn nuôi tâm cơ nhưng lúc này chú hai Lan cũng nhịn không nổi nữa, sắc mặt xanh mét: "Em trai mười ba à, em không cần quá đáng, bây giờ anh thân là trưởng bối, muốn nói với cháu anh một câu. Để nó đập đầu với trưởng bối, chẳng lẽ cũng không được sao?"

Lúc này Ninh Vân Hoan đã đập đầu kính trà với Lâm Mẫn, cũng đã đập đầu với những trưởng bối của nhà họ Lâm, còn người nhà chồng như chú hai ở đây, bọn họ lại giả vờ không thấy. Mọi chuyện chú hai kia đều có thể luôn giữ bình tĩnh, nhưng không thể im lặng cho qua với hai cha con ba Lan.

"Trưởng bối?" Ba Lan nở nụ cười, chơi đùa với ngón tay Lâm Mẫn đang khoác lên tay mình, là vợ chồng nhiều năm, tuy không có tình yêu, nhưng vẫn có một chút ngầm hiểu với nhau, Lâm Mẫn nhìn dáng vẻ ba Lan, biết cảm thụ trong lòng ông, thì cười nói với chú hai:

"Anh hai, tuy tiểu Cửu lịch sự gọi anh một tiếng chú hai, nhưng anh sẽ không quên thân phận hiện giờ của mình chứ?" Tuy nói là anh em, nhưng từ lúc tranh vị kia đã là không chết không ngừng rồi, Lâm Mẫn cũng không hề khách khí với vị chú hai này, sau khi thấy sắc mặt ông ta xanh mét thì lại đâm ông ta một câu: "May mà hiện giờ anh hai đã không còn con trai nối dõi, nếu không sau này khi gặp lại tiểu Cửu, đã không phải anh em, mà là chủ tớ rồi."

Ba Lan nghe bà nói xong, lại bổ một đao: "Anh hai đừng so đo với Mẫn Mẫn, phụ nữ trong nhà không hiểu quy tắc, dường như có chỗ va chạm, mong anh thông cảm."

Ông không nói thì thôi, vừa nói lại càng khiến hai vợ chồng chú hai tức đến xanh cả mặt, hai người vừa làm khó dễ, không thể đến khiến Lan Lăng Yến khó chịu, ngược lại hai vợ chồng này bị đá kích, ánh mắt chú hai Lan lộ ra âm u, sau khi cười lạnh hai tiếng, không nói nữa, chỉ để cho người phụ nữ trung niên xinh đẹp bên cạnh đưa ra ngoài.

Lúc hai người gần đi ánh mắt âm lãnh rơi vào Ninh Vân Hoan và Lan Lăng Yến, khóe môi lộ ra ý cười ác độc, người xung quanh thấy bọn họ rời đi, bảo vệ ở một nơi bí mật gần đó lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Trở về đi." Trải qua một ngày ở chung, không biết có phải vì đều làm dâu nhà họ Lan không, lúc này Lâm Mặc nhìn Ninh Vân Hoan thì có chút ý cười, sau khi ba Lan để hai vợ chồng cô trở về nghỉ ngơi, bà cũng nói thêm: "Trở về đi, mệt mỏi cả ngày rồi, nhanh trở về nghỉ ngơi."

Bên này là người quen, ngoài nhóm người chính trị nhà họ Đỗ và nhà họ Mộ cũng được mời đến ra, lời của bọn họ có dụng ý khác, chỉ cần có ba Lan và Lâm Mặc ở đây, tiểu bối như Lan Lăng Yến và Ninh Vân Hoan có ở lại không thì không quan trọng với bọn họ, tuy có một số ánh mắt cũng từng đặt trên người Lan Lăng Yến, nhưng lúc này thấy người ta đã kết hôn, hoàn toàn không có ý muốn xã giao với ai, ở đây ai mà không phải là lão hồ ly, đương nhiên không cường cầu nữa rồi.

Đêm động phòng hoa chúc kia đương nhiên là một cảnh xuân tươi đẹp, ở lại Hy Lạp vài ngày, nhóm người Lâm Mặc đã chuẩn bị về nước, dù sao người như bọn họ không thể trường kỳ ở lại Hy Lạp quá lâu, một là không ở trong Hoa Hạ thì tính mạng của những người này không nhất định sẽ được bảo đảm, tuy bốn phía khách sạn đã được lấp kín bởi cảnh vệ và người của cha con ba Lan, nhưng chút cảnh vệ này có nhiều bao nhiêu cũng không thể so sánh với hang ổ của mình, người càng quyền cao chức trọng thì lại càng tiếc mạng, bọn họ không thể hoàn toàn giao tính mạng của mình vào tay ba Lan, người hiểu sự tình ai không rõ ba Lan là một người tâm ngoan thủ lạt, khi có lợi ích thì đương nhiên mọi thứ đều dễ dàng, không có ích lợi chỉ sợ cả chí thân cốt nhục đều có thể bị ông gặm xuống một lớp da.

Tuy Lâm Mặc vì quan hệ thông gia nên không sợ tầng này, nhưng thân phận của ông cũng không thể ở Hy Lạp quá lâu, nếu không không chỉ người ở trên cao của Hoa Hạ kích động muốn mời ông trở về, chỉ sợ người Hy Lạp cũng bắt đầu lo lắng sốt ruột, dù sao tuổi Lâm Mặc đã không nhỏ rồi. Thân phận lại quý trọng, lỡ mà xảy ra chuyện vô tích sự gì, không những Hoa Hạ bị tổn thất, có thể khiến Hoa Hạ rung chuyển, càng có thể

khiến quan hệ giữa hai nước Hy Lạp và Hoa Hạ trở nên căng thẳng thậm chí dẫn đến hận thù.

Tiền bước những người này xong, hai vợ chồng ba Lan và hai vợ chồng Lan Lăng Yến vẫn ở lại, Lan Lăng Yến ở lại vì cái gọi là tuần trăng mật, nhưng hai người ba Lan ở lại đã khiến Lan Lăng Yến hơi bất mãn rồi. Sau khi lại nói chuyện với ba Lan xong, tuy Lan Lăng Yến vẫn lạnh nhạt nhìn ba Lan, nhưng cũng không kêu hai người ba Lan rời đi nữa. Ngược lại Lâm Mẫn, không biết có phải vì ở Hy Lạp không có ai làm bạn không, ngược lại thường xuyên bắt đầu nói chuyện nhiều với Ninh Vân Hoan, vốn quan hệ mẹ chồng nàng dâu không được tốt lắm, nhưng khoảng thời gian này dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Qua nửa tháng, vợ chồng son lại bị ba Lan liên lụy phải kết thúc tuần trăng mật. Sau khi suýt nữa bị ám sát, thì không thể ở Hy Lạp thêm nữa, nhờ người bên cạnh Lan Lăng Yến khuyên bảo, hai người lại ngồi phi cơ trở về.

Vừa từ Hy Lạp trở về, mới vừa thấy kiến trúc nồng đậm phong tình của Hy Lạp, lại ăn đủ loại hải sản và món ăn bên đó, vừa mới về nước Ninh Vân Hoan có chút không quen nhưng vẫn thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Hiện giờ công ty đã dần dần tỏa nhiệt, càng ngày càng nhiều nghệ sĩ bắt đầu muốn bay lên cây đại thụ này, mà cho dù là giải trí hay phim truyền hình của Đài truyền hình, không ngoại lệ đều rất hot, mà dựa theo quảng cáo gia tăng, Đài truyền hình bắt đầu có thu nhập. Hơn nữa không biết Lan Bưu dùng phương pháp gì đã ký hợp đồng với vài nghệ sĩ, lúc này công ty mới thật sự bước vào quỹ đạo.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, kể từ khi Ninh Vân Hoan chính thức đeo nhẫn cưới trên tay, sau khi tăng mỏng trong tình cảm với Lan Lăng Yến bị chọc thủng, thì bắt đầu trở nên tốt đẹp.

Lần này nhóm người Chu Viện chơi đến điên sau khi về nước cũng xin chuyển từ trường nữ nước ngoài về đế đô Hoa Hạ. Tuổi các cô đều không chênh lệch quá nhiều, nhưng những tiểu thư có thân phận càng cao đa số đều được gia đình gửi ra trường nữ nước ngoài học tập, học đủ loại, trừ một ít trong sách vở, sau này sẽ có kiến thức trong việc quản lý gia đình.

Ai ngờ sau khi những cô gái này về nước gặp được bạn tốt, đương nhiên không muốn xuất ngoại du học nữa, những người trong nhà họ đều biết Ninh Vân Hoan gả vào nhà họ Lan, cũng muốn con gái mình kết giao với cô, đương nhiên vui mừng, bởi vậy lúc đợt khai giảng Tô Doanh thật sự phải nghênh đón một nhóm tiểu thư đại tỷ lớn, nhất thời đau cả đầu.

Một nhóm ** nữ sinh toàn bộ vào hết lớp của Ninh Vân Hoan, rất nhiều người vui mừng, đồng thời, lại cảm thấy có chút áp lực, thân phận nhóm người họ ** người này còn cao quý hơn người kia, không thể trêu vào, sau này chắc chắn chỉ có nâng, nhưng đồng thời, bởi vì thân phận người ta tôn quý, chỉ muốn được nâng niu, đến lúc đó trong lòng bàn tay người ta rỉ ra một vài thứ gì đó cũng đã khiến những học sinh này vui sướng rồi.

Nhưng sau khi khai giảng ngoài việc các cô trở thành nhóm minh tinh được người hoan nghênh ra, đồng thời Ninh Vân Hoan cũng được chào đón nhiệt liệt.

Ai chẳng biết hiện giờ bà chủ sau lưng Đài truyền hình Lan Ninh họ Ninh, mà lúc ấy Lý Phán Phán nói muốn đến công ty Ninh Vân Hoan chơi, lớp học đã sớm đồn ra. Sao không thể đoán ra chứ, có thể chứa nổi một đại Phật như Lý Phán Phán vậy, Ninh Vân Hoan còn thu tất cả những cô gái có tên tuổi không nhỏ này nữa, không những bối cảnh cô cứng, ngay cả công ty của cô cũng được xưng là nhà máy của ngôi sao, vào công ty cô, là người cùng lớp với cô, vừa đến sẽ được chiếu cố, không bị xa lánh như nhiều người mới tiến vào giới giải trí, hơn nữa cơ hội nổi tiếng cũng khá cao.

"Hoan Hoan, Đài truyền hình Lan Ninh kia là của cậu phải không?"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR
www.dtv-ebook.com

Chương 157

Editor: Gà

"Hoan Hoan, Đài truyền hình Lan Ninh kia là của cậu phải không?" Ninh Vân Hoan mới vừa đến phòng học, Lý Phán Phán vừa mới ngồi xuống vẫy tay với cô, xung quanh có rất nhiều bạn học cũng đã vây quanh, lúc này trời nóng còn bị mùi thơm vây quanh, Ninh Vân Hoan không khỏi cười gượng hai tiếng, còn chưa nói chuyện, Lý Phán Phán đã chau mày: "Mọi người có thể để Hoan Hoan qua trước được không?"

Cô đã lên TV nhiều, lại có thêm bạn bè, tính cách không còn dịu dàng như trước, trở nên hào phóng sáng sủa hơn rất nhiều, mọi người vừa nghe cô quát, tuy rằng có một số người bất mãn, nhưng vẫn tránh ra một con đường để Ninh Vân Hoan đi qua, nhưng nhiều người chưa từ bỏ ý định muốn vây quanh, Ninh Vân Hoan đã đặt đồ của mình lên bàn: "Cho dù công ty Lan Ninh có phải của tớ hay không, nhưng nể tình đều là bạn học, tớ có thể giới thiệu các cậu đến phỏng vấn, có được hay không thì phải xem thực lực của chính các cậu rồi."

Thốt ra lời này thì rất nhiều người trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao trước kia bọn họ không thân thiết gì với Ninh Vân Hoan, hiện giờ cô còn có thể cho bản thân họ cơ hội, có một số người đã thỏa mãn, nhưng có một số người lại không vừa lòng, nhưng lúc này lại không ai dám nói, trên mặt lại biểu lộ ra vài phần.

"Nè, Hoan Hoan, cậu có bạn trai, đã đính hôn rồi sao?" Một giọng nữ có chút mềm nhẹ giạt mình vang lên, lúc này vẻ mặt Lưu Chân có chút ý

cười kinh ngạc, mọi người theo cô ta nhìn vào ngón tay trắng trẻo của cô, quả nhiên lúc thấy bàn tay đặt lên bàn của Ninh Vân Hoan, trên ngón áp út đã đeo một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp.

Ninh Vân Hoan còn chưa nói chuyện, Đỗ Hạ đã nở nụ cười: "Nói thế nào nhỉ?" Các cô gái này đều đã ngồi xung quanh Ninh Vân Hoan, hiển nhiên hình thành một nhóm nhỏ, rất nhiều người vốn ngồi ở vị trí trung tâm này đương nhiên có chút buồn bực, lại không ai dám nói cái gì.

"Lưu Chân, cậu giả vờ gì chứ, là bạn học vài năm, tôi không tin cậu không biết Ninh Vân Hoan có bạn trai." Trình Xảo Mi bĩu môi, có chút không quen nhìn dáng vẻ kia của Lưu Chân, thường xuyên đối nghịch với cô ta. Lúc này nghe cô ta nói chuyện, cô chống lại ánh mắt cô ta: "Biết rõ người ta có bạn trai còn hỏi như vậy, đính hôn thì có gì kỳ lạ, trước kia Lý tiểu thư người ta không phải đã sớm đính hôn rồi sao?"

Người trong đại gia tộc ai không sớm định trước hôn sự chứ. Lúc đó Lý Phán Phán cũng có vị hôn phu, không thấy ai dám có chuyện bé xé to, huống chi lúc Ninh Vân Hoan học năm nhất bạn trai cô còn đến tìm cô, lúc đó còn đối đầu với Tạ công tử, là một người đàn ông vô cùng anh tuấn cao lớn, lúc này Lưu Chân hỏi ra chuyện cô có bạn trai hay chưa, tuy rằng Trình Xảo Mi nói chuyện hơi thẳng thắn, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy cô nói đúng, ngay cả các nam sinh luôn cảm thấy Lưu Chân hồn nhiên thiện lương lúc này cũng thấy Lưu Chân cố ý rồi.

"Không có, tớ không có ý đó. Trình Xảo Mi, cậu đừng cố ý nói xấu tớ." Gò má Lưu Chân đỏ bừng, nước mắt sắp chảy ra, cắn môi: "Hoan Hoan, tớ không có ý đó. Tớ thật không biết cậu và bạn trai trước đã đính hôn rồi..."

"Cái gì gọi là bạn trai trước, cậu cho rằng người ta cũng giống cậu, luôn thay đổi thất thường." Trình Xảo Mi hừ lạnh một tiếng, Lưu Chân cắn môi, trên mặt lộ ra vẻ uất ức, không nói nữa.

Lúc này có một số bạn học cảm thấy cô ta đáng thương, Trình Xảo Mi vốn nói có lý. Nhưng vì khí thế cô quá bức người, ngược lại có vẻ cô có chút cường thế: "Trình Xảo Mi, cậu muốn lấy lòng Hoan Hoan, cũng không cần nhắm vào Lưu Chân như vậy chứ? Người ta lại không trêu chọc cậu, ba phen mấy bạn đều nhắm vào cậu ấy, là bạn học vài năm rồi. Sao còn như vậy?"

"Chính là..."

Xem vở náo kịch này, Ninh Vân Hoan không lên tiếng, thấy mọi người chia làm hai phe, tính cách Trình Xảo Mi nóng nảy thẳng thừng, nhưng mà lại đầy nghĩa khí. Làm người hào sảng không câu nệ, rất nhiều người cảm thấy cô ấy không tệ, cũng vui vẻ kết bạn với cô ấy, còn nhân duyên ở lớp học của Lưu Chân cũng không tệ, đáng vẻ thông minh đáng yêu, hơn nữa dịu dàng giúp người ta vui vẻ, người thích cô ta cũng nhiều, ngoại trừ trong cảm nhận của rất nhiều bạn học nam cho rằng cô ta là nữ thần ra, cũng có một số bạn học nữ chấp nhận kết bạn với cô ta, lúc này chia làm hai phe, đương nhiên là có người nguyện tranh cãi vì người mình thấy thuận mắt.

Bởi vì một chuyện nhỏ, lúc này mọi người càng âm ỉ càng hung hăng, vốn không có xung đột gì lớn, nhưng bây giờ mọi người bên hai phe có chút khó chịu, lúc lên lớp tất cả mọi người đều hằm hừ.

Ninh Vân Hoan cười cười, thật ra chuyện này không có quan hệ gì với cô, hai phe gây gổ cô cũng không cảm thấy áy náy gì cả, mặc dù Trình Xảo Mi ra mặt giúp cô, nhưng theo cô thấy chủ yếu vì Trình Xảo Mi nhìn Lưu Chân không vừa mắt, tuy rằng không biết giữa hai người này đã có chuyện gì, nhưng có thể khẳng định, Trình Xảo Mi muốn đối nghịch với cô ta, nhất định hai người thậm không hợp, lúc này chẳng qua các cô ấy vừa lúc lấy chuyện của cô ra làm văn, có thể để các cô ấy tranh cãi mà thôi.

Hết giờ ra chơi, lúc này là giờ học, bắt đầu lên lớp nhưng không ai có thể yên lặng tập trung học, các cô dứt khoát bắt đầu truyền giấy tán gẫu, ở nước ngoài các cô đã được tiếp thụ nền giáo dục tinh anh, lúc này chương trình đại học đã sớm học xong rồi, dù không nghe bài giảng cũng không ảnh hưởng gì lớn đến các cô ấy.

Vì thân phận của các cô, giáo sư trên bục giảng cũng không dám quản giáo quá mức, chỉ giả vờ không nhìn thấy động tác nhỏ của các cô mà thôi, một tiết trôi qua, buổi sáng cũng không có lớp, nhóm Lý Phán Phán biết tình cảm giữa Lan Lăng Yến và Ninh Vân Hoan, đương nhiên lúc này sẽ không hẹn cô ăn cơm, nhưng khi các cô vừa nói vừa cười giỡn ra khỏi trường thì Ninh Vân Hoan lại bị người cản lại ở cửa trường học.

Vì vài lần bị Cố Doanh Tích ngăn lại trước cổng trường, khiến Ninh Vân Hoan đều không có ấn tượng tốt với người ngăn đón ở cổng trường, lúc này bóng người kia đứng lại, Ninh Vân Hoan nhìn thấy là Lưu Chân, thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng sắc mặt lại không hòa dịu, sau khi Lưu Chân đứng lại cũng thấy được vẻ mặt không vui của Ninh Vân Hoan, vội áy náy nói: "Hoan Hoan, thật xin lỗi, tớ cũng không muốn ở đây cản cậu, nhưng tớ sợ bị Trình Xảo Mi thấy được, đến lúc đó cậu ấy còn nói tớ muốn lấy lòng cậu..." Cô ta nói đến đây, dừng một chút, hiển nhiên không muốn nhắc đến lời nói nhảm của Trình Xảo Mi, lộ ra vẻ áy náy:

"Vừa nãy tớ nói sai rồi, tớ không biết cậu và bạn trai đã đính hôn, thật xin lỗi, sau này nếu tớ có thể giúp gì, cậu chỉ cần nói với tớ, tớ tuyệt đối sẽ không chối từ." Cô ta nói xong, không có ý dây dưa quá lâu, tươi cười với nhóm Lý Phán Phán, rồi đứng qua một bên.

Dáng vẻ này của cô khiến sắc mặt Ninh Vân Hoan dịu một ít, tuy Ninh Vân Hoan đã không thật sự là cô gái 20 tuổi nữa rồi, không hoàn toàn tin tưởng lời Lưu Chân, nhưng cô vẫn gật đầu: "Ừm."

Nhóm Lý Phán Phán không lên tiếng. Lưu Chân gượng cười, xoay người quay vào trường.

Nhóm Chu Viện chỉ hẹn lần sau cùng đi chơi tiếp, sau đó cũng không bàn luận về việc vừa gặp Lưu Chân, mọi người đều tự tách ra lên xe của nhà mình.

Kể đó, quả nhiên có tốp năm tốp ba bạn cùng lớp bắt đầu đến công ty Lan Ninh nhận lời mời, ban đầu trong đó có một số người còn chưa chịu hết hy vọng, còn muốn ôm tâm tình dựa vào Ninh Vân Hoan đi cửa sau, thử thăm dò nói ra tên của Ninh Vân Hoan, nhưng không thấy hiệu quả gì, rất nhiều người nguyên rủa Ninh Vân Hoan trong lòng, đồng thời, cũng bắt đầu đàng hoàng tử tế nghiêm túc hơn.

Dù sao hiện giờ tất cả mọi người đã vào ĐH năm 3, không lâu sau thì trường sẽ bắt đầu sắp xếp thực tập, vốn công việc minh tinh này chủ yếu tham gia náo nhiệt, nhưng thật ra chính là một nghề phải chịu đựng việc bị xào nấu lai lịch. Nếu may mắn thì ước chừng trong khoảng thời gian ngắn có thể sẽ nổi tiếng thôi, nếu không may, chỉ sợ cũng sẽ bị người tiềm (tiềm quy tắc = quy tắc ngầm) thành nửa đỏ nửa đen mà thôi. Đương nhiên mọi người muốn thừa dịp lúc còn trẻ tuổi đáng người và mọi thứ đều tốt để liều mạng, tránh sau này phí hoài thanh xuân.

Ở trong những người này, cũng có người biểu hiện vô cùng xuất sắc. Được ký hợp đồng với công ty, ngoại trừ kiếp trước có vài bạn học sau này sẽ nổi tiếng ra, Trình Xảo Mi này có ngoại hình xinh đẹp quyến rũ nên đương nhiên sẽ được lựa chọn, mà trong đó người bất hòa với cô ấy Lưu Chân cũng được công ty lựa chọn, ký hợp đồng mười năm.

Gần đây thành tích công ty tốt lên, không chỉ ký với nhiều minh tinh có tiền đồ, sau lưng lại có Lan Cửu che chở. Hơn nữa hôn lễ trước đó đã giúp Ninh Vân Hoan tích lũy không ít nhân mạch, rất nhiều người muốn mở công ty nhưng bị hạn chế khắp nơi, ngược lại công ty của cô lại thuận

buồm xuôi gió hầu như không có nơi nào đáng để phiền lòng. Buổi chiều có tạp chí muốn chụp hình nhóm người Lý Phán Phán ở studio công ty làm ảnh bìa, ưu thế về tiền của vật chất lúc này đã có thể bộc lộ, ngoài công ty nhà họ Phó mà trước đây Ninh Vân Hoan mua ra, Lan Cửu còn bỏ tiền ra mua cho cô toàn bộ tòa cao ốc này làm văn phòng. Bên trong các studio cái gì cần có đều có, thậm chí chỉ cần có liên quan đến giải trí, thì đều có thể tìm được ở tòa nhà này.

Sau nửa tháng nghỉ không biết bị ba Lan giao nhiệm vụ gì, Lan Lăng Yến đã liên tục bận rộn suốt mấy ngày, gần đây cả thời gian ăn cơm trưa với Ninh Vân Hoan cũng không có. Ăn trưa ở nhà xong mới bảo lái xe đưa thẳng đến công ty. Xuống xe thì nhận được điện thoại của Lý Phán Phán, lúc này đã vào tháng mười thời tiết đã không nóng như trước, Ninh Vân Hoan vừa nghe điện thoại vừa vào công ty, trước đại sảnh đã có một loạt nhân viên ăn mặc đoan trang ** vừa thấy bà chủ nhà mình đi qua, như có mắt nhìn từ sau vệt vàng đứng dậy chào cô.

Thang máy đã được ấn sẵn** để nhanh chóng đưa cô lên tầng, thang máy trống mở ra cho Ninh Vân Hoan bước vào, cô cũng lễ phép mỉm cười với người khác.

"Ai vậy, phô trương lớn như vậy." Một người phụ nữ được trang điểm tinh xảo ** dặt tay người khác đứng ở một bên, nhìn thấy Ninh Vân Hoan đứng chờ thang máy với vệ sĩ, nhỏ giọng chỉ chỗ bên này, tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng những người này cũng không phải không có mắt nhìn, cũng không có ai dám ngốc nghếch hô lớn tiếng, lúc này một bóng người bé nhỏ hốt ha hốt hoảng kêu to: "Nguy rồi nguy rồi, tôi bị muộn rồi." Vọt vào thang máy, khi suýt nữa đụng vào Ninh Vân Hoan, thì bị hai vệ sĩ ngăn lại.

"Các người muốn làm gì, mau thả tôi ra." Cô ta khề kêu to, trong giọng nói mang theo ngây thơ và bất mãn, nghe tiếng nói mềm mại, như thiếu nữ mới mười bảy mười tám tuổi, vô cùng khiến người yêu thích.

"Xin tránh ra cho." Vệ sĩ mặt không biểu cảm nói xong câu này, không chút thương hương tiếc ngọc đã đẩy cô ta ra, thiếu nữ lão đảo một cái, suýt nữa té lăn trên đất, phía sau có một người phụ nữ đi lên nữa ôm lấy cô ta, để cô ta không ngã xuống đất.

"Các người thật quá đáng." Giọng nói mềm nhẹ vang lên, khiến Ninh Vân Hoan thật sự không thể tin được loại duyên phận khoa trương giả tạo này, cô xoay người nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy nữ chủ không chỗ nào không thấy, Cố Doanh Tích, lúc này đang trưng ra bộ mặt hốc hác, dường như muốn nổi giận, nhìn thế nào cũng thấy ánh mắt mang theo vẻ mềm mại đáng yêu đến tận xương.

"Ninh tiểu thư, cô thật sự khinh người quá đáng, không thể nói chuyện bình thường được sao? Chúng ta đều là người, dựa vào đâu mà cô có thể vào thang máy còn người khác thì không thể? Chẳng lẽ mọi người còn muốn phân tam lục cửu đẳng (nhiều đẳng cấp) à?"

Quả thật xã hội này được mệnh danh mọi người đều ngang hàng, nhưng nói thì dễ, nhưng người người thật sự ngang hàng thì ở đâu có thể làm được, nếu trên thế giới này thật sự có loại người hồn nhiên như vậy, có lẽ sớm đã bị người ta chinh đến xương cốt cũng không còn, cũng may mắn trên người Cố Doanh Tích có hào quang nữ chủ, bằng không Ninh Vân Hoan chắc chắn sẽ hoài nghi làm sao ả có thể bình yên trưởng thành đến giờ, bây giờ còn chưa bị chinh đến tâm lý vụn vụn âm u.

Mọi người xung quanh dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm Cố Doanh Tích. Nhưng trong tình huống người khác càng không nói gì, Cố Doanh Tích càng khuếch trương hơn, ả ưỡn thẳng sống lưng, bất khuất ngẩng cằm. Một gương mặt bình thường không có gì nổi bật nhưng đôi mắt hạnh to dường như khiến người ta vô cùng thương mến, lúc này ả cắn chặt môi, loại nhu nhược kiên cường này khiến gương mặt nhỏ nhắn của ả đặc biệt quật cường, không biết vì sao, lại vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Lúc này định luật nữ chủ trên người Cố Doanh Tích được thể hiện, nếu không quen thấy ả như vậy lúc này sẽ càng không muốn nhìn ả, cho rằng ả đang giả vờ giả vịt, nhưng đồng thời, nếu thích ả, sẽ bị ả hấp dẫn đến ngã trái ngã phải.

Hai vệ sĩ bên cạnh Ninh Vân Hoan do ba Lan đưa đến. Những người này đi theo ba Lan được ông huấn luyện nhiều năm, tâm trí kiên định dị thường, đương nhiên không thể giống như những kẻ mà Lan Lăng Yến đã phái đi đối phó với Cố Doanh Tích trước đây, dễ dàng bị ả mê hoặc, Ninh Vân Hoan vô cùng không thích nhìn thấy dáng vẻ này của Cố Doanh Tích. Chỉ nhìn ả một cái, rồi xem ả như không khí sau đó quay đầu đi vào thang máy.

"Cô không được đi, cô còn chưa xin lỗi cô ấy, tất cả mọi người đều là người, nếu cô muốn một mình một thang máy, thì cô cũng không thể đối xử với cô bé vô tội này như thế được." Cố Doanh Tích như muốn lao về phía trước, hai vệ sĩ đã không khách sáo giữ chặt tay ả. Lúc này ả không cam lòng giãy dụa, trong mắt lộ ra ánh sáng quật cường.

Người xem xung quanh càng ngày càng nhiều, Ninh Vân Hoan không muốn tranh cãi với ả, quay đầu nói với bảo vệ: "Ở đây cần phải duy trì yên tĩnh, tôi không muốn nhìn thấy cô ta."

Ban đầu bảo vệ còn sững sốt lúc này đã có dáng vẻ bất an không yên, nghe Ninh Vân Hoan nói xong thì vội đáp ứng. Cố Doanh Tích nghe vậy, sao còn không rõ Ninh Vân Hoan chính là bà chủ ở đây, trong nháy mắt ả như đã hiểu rõ tất cả, từ lần trước sau khi đi cùng Tần Dật vào cửa hàng trang sức gặp Lý Phán Phán và Ninh Vân Hoan, ả rất sợ lúc bản thân ả và Tần Dật ở cùng nhau sẽ bị Ninh Vân Hoan kể cho Lan Lăng Yến nghe. ả luôn bất an, ả không thể chịu nổi khi mình đã nhiễm bẩn, trong lòng thống khổ vì phải cố thỏa mãn nhiều người đàn ông như vậy, ả không là cố ý, mỗi người đàn ông kia lại cố tình không buông tha ả.

Cho dù ả không chạy khỏi lòng bàn tay của đám đàn ông kia, nhưng trong tâm hồn ả vẫn chỉ có hình bóng anh Lan Cửu mà thôi, ả không muốn nhìn thấy sự chán ghét trong mắt người đàn ông này, cho dù anh không ở bên mình, Cố Doanh Tích vẫn muốn trong lòng anh giữ lại một ấn tượng tốt đẹp về ả, loại cảm giác xâm nhập cốt tủy này, từ sau khi xảy ra chuyện Tần Dật thì ả lại càng sợ hãi Ninh Vân Hoan sẽ phá hủy cả ý nghĩ này của ả.

"Cô là bà chủ Lan Ninh, tôi biết, cô là người cao cao tại thượng, khinh thường loại kiến hôi muốn đến làm việc như chúng tôi, chúng tôi đều phải làm việc dưới quyền cô mới có cơm ăn, cho nên cô khinh thường tôi, cô luôn khinh tôi, cô luôn không xem trọng tôi, nể tình chúng ta từng là bạn học, có quan hệ thân mật khăng khít với cùng một người đàn ông, cô lại lạnh lùng như thế, ngay cả bạn bè cũng không muốn làm, trước kia tôi nhìn lầm cô rồi, cô đã khinh thường tôi, tôi cũng không thèm xem cô là bạn nữa." Lúc này nước mắt Cố Doanh Tích đã chảy ra, rất nhiều người nghe thế trong lòng có chút đồng tình với ả, ả lau nước mắt, kiên cường nói: "Nhưng điều này cũng không có nghĩa là tôi sợ cô, cô hoàn toàn không xứng với anh Lan Cửu, cô chỉ là hạng phụ nữ tầm thường, cô hoàn toàn không xứng đôi với anh ấy, hoàn cảnh nhà họ Ninh các người ra sao, cô nghĩ tôi không biết sao? Cô hoàn toàn không có nhiều tiền như vậy để mở công ty, cô cũng không có khả năng mua được Đài truyền hình Lan Ninh, đều do anh Lan Cửu bỏ tiền ra cho cô, cô xem trọng anh ấy vì tiền, vì quyền lực của anh ấy, chỉ muốn lợi dụng anh ấy mà thôi!"

Ả nói đến đây, nhìn dòng chữ Lan Ninh thân mật khăng khít khiến lòng ả đau đớn, ả hi vọng có một ngày bản thân cũng có cơ hội này, có thể được anh Lan Cửu giúp đỡ mở công ty, ả không phải vì tiền, ả muốn mọi người đều biết đến, hai từ Lan Cố, người khác đều sẽ chúc phúc bản thân ả và anh Lan Cửu, hâm mộ ả, Ninh Vân Hoan cũng chỉ lợi dụng anh ấy mà thôi, cô ta hoàn toàn không quý trọng anh ấy!

"Tôi sẽ không cho cô cơ hội, có một ngày tôi sẽ vạch trần bộ mặt thật của cô, anh Lan Cửu tốt đẹp như vậy, cô không xứng sỉ nhục anh ấy!" Cố Doanh Tích oán hận nắm chặt tay, đôi tay bánh bao trắng mũm mĩm quơ giữa không trung, vô cùng đáng yêu.

Ninh Vân Hoan thấy ánh mắt bảo vệ nhìn Cố Doanh Tích, có chút cạnh lời thở ra một hơi, trên mặt Cố Doanh Tích vì kích động mà hiện lên hai vết đỏ ửng, nét mặt bình thường phổ thông của ả, có vẻ đặc biệt xinh đẹp, bởi vì nhìn ả đến ngây người, các nhân viên an ninh nhìn thấy người đẹp nhu nhược ấy, nên không nhẫn tâm tiến lên bắt lấy ả, theo bản năng buông tay ả ra.

"Vị học tử này, chị bình tĩnh một chút." Tiếng nói Lưu Chân nhẹ nhàng vang lên, một tay níu cánh tay Cố Doanh Tích, gạt đầu với Ninh Vân Hoan, vừa trấn an vỗ lưng Cố Doanh Tích, lại cầm khăn giấy lau mặt cho ả, Cố Doanh Tích cảm kích cười với cô ta: "Cảm ơn em, vừa nãy chị quá thất lễ, em cũng là học sinh trường chúng ta sao?"

Không biết Lưu Chân đến khi nào, có lẽ đã sớm đến, nhưng Ninh Vân Hoan không thấy cô ta mà thôi, lúc này không chỉ có Lưu Chân ở đây, ngay cả kẻ thù lão làng của cô ta Trình Xảo Mi cũng ở đây, nhìn thấy tình cảnh này, vội nhú mày: "*** quả nhiên già mồm cãi láo, đều là cá mè một lứa, giả vờ ngoan ngoãn khéo léo gì chứ."

Cố Doanh Tích bị cô ta nói khiến nước mắt suýt chảy xuống, vừa nãy có thể vì Ninh Vân Hoan là bà chủ nên không ai dám nói giúp Cố Doanh Tích thôi, lúc này vừa nghe Trình Xảo Mi nói, lúc tiến vào công ty tất cả mọi người đều là người mới, nhưng vì ngoại hình Trình Xảo Mi xinh đẹp động lòng người, nên được công ty xem trọng hơn một ít, nghệ sĩ phải buộc ký hợp đồng 15 năm, nhưng cô ta chỉ ký có 10 năm, đương nhiên mọi người nhìn cô không vừa mắt, đồng thời nghệ sĩ trong công ty cạnh tranh lẫn nhau, tuy rằng không sinh ra mâu thuẫn gì lớn, nhưng sau lưng người đến ta đi cũng không thiếu, hình thành rất nhiều phe phái, cũng bởi vì Lan

Bầu có thể ép những người này ra được mà thôi, bằng không sớm đã có người làm âm lên, dù sao vào công ty, trừ người có thân phận bình thường ra, trong đó còn có một ít nhị đại.

"Trình Xảo Mi, cô không cần quá đáng, khi dễ hai cô gái nhà người ta..." Một chàng trai trẻ đẹp có diện mạo ánh mặt trời bất bình thay Lưu Chân và Cố Doanh Tích, sắc mặt Lưu Chân hơi đổi, tuy rằng cô ta không muốn cùng phe với Trình Xảo Mi, nhưng tương tự, cô ta cũng không muốn bị trộn lẫn với Cố Doanh Tích, nếu Ninh Vân Hoan thật sự là bà chủ của công ty Lan Ninh, thì người phụ nữ họ Cố này mới mắng bà chủ phun máu chó đầy đầu, bản thân vừa mới vào công ty, nếu đắc tội với bà chủ, lỡ như bị đóng băng, thời gian sẽ là 10 năm đằng đẳng.

Lúc này cho dù chàng trai này nói giúp mình, nhưng Lưu Chân không hề cảm kích, ngược lại sắc mặt có chút khó nhìn.

"Hoan Hoan, không phải..." Cô ta vừa muốn mở lời, Ninh Vân Hoan đã phát tay, tươi cười đi đến giữa sảnh, khiến biểu hiện của Cố Doanh Tích vô cùng khó nhìn, cô trong chiếc váy công sở màu xám bạc xinh đẹp nói: "Người này, không được cho cô ta vào công ty chúng ta." Cô chỉ vào Cố Doanh Tích nói một câu, lại liếc mắt nhìn chàng trai hăng hái vừa nãy: "Loại không có mắt nhìn này, quá dễ xúc động, không biết bảo vệ người trong công ty mình, ngược lại khuỷu tay chỏ ra ngoài, xem tư liệu của cậu ta, nếu còn chưa vào công ty của chúng ta, thì không cho cậu ta tiến vào nửa bước, có quan hệ với cậu ta cũng không cho vào."

Thật vất vả trở thành bà chủ, Ninh Vân Hoan cũng không muốn tiếp tục nén giận, mặc kệ sắc mặt những người này, thẳng thừng chối bỏ cậu trai. Sắc mặt Cố Doanh Tích tái nhợt, cắn môi, ả chỉ vì từ Lan trong tên của anh Cửu, nên bản thân muốn đến làm việc, trừ muốn kiếm tiền ra, còn vì từ Lan kia, nghĩ rằng sau khi bản thân trở thành nhân viên, cho dù có là công ty Lan Ninh, cứ như vậy, bản thân ả có thể dựa vào gần anh hơn.

Ai ngờ Ninh Vân Hoan ghen tị, đã chối bỏ ả, lòng ả đau như cắt, nhưng lòng tự trọng không cho phép ả cầu xin tình cảm, bởi vậy cố nén thống khổ trong lòng, bày ra gương mặt trắng bệch không lên tiếng nữa.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Nam Tước

Sắc mặt cậu trai trắng bệch, vừa nãy quá xúc động, lúc này quay đầu mới biết hối hận, nhưng hối hận cũng đã muộn rồi.

Lưu Chân muốn học máu, cô ta vừa định bước đến, đã bị hai vệ sĩ ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ninh Vân Hoan cười quyến rũ vẫy tay, đi vào thang máy, Cố Doanh Tích còn dựa vào lòng cô ta khóc, cô ta cố nén xúc động muốn đẩy Cố Doanh Tích ra, một bên trấn an đưa Cố Doanh Tích đến dựa vào cửa thang máy kế bên thùng rác, bản thân cô ta vừa trở thành trò đùa trong mắt người khác, cắn hận đi về phía trước với bạn.

Cố Doanh Tích chỉ cảm thấy mất hết can đảm, ả nhớ đến yêu cầu của bản thân không được như nguyện, thân thể của ả bị vài tên đàn ông mới gặp chạm vào, ả đã chịu không nổi, hiện giờ em gái trong nhà bị tai nạn xe, mọi thứ đều cần tiền, ả đã không chịu được, sau khi Âu Dương Chấn Thiên xuất ngoại thì không có tin tức gì, người yêu ngày xưa Tạ Trác Doãn cũng không ở bên cạnh, bây giờ Vân Thành anh ấy cũng đã thay đổi, cả ngày uống rượu, ả chỉ có thể làm thật nhiều việc, hiện giờ đã mệt đến sắp sụp đổ, cố tình Tần Dật còn không chịu buông tha cho ả, không nói hiện giờ bản thân bị anh ta làm hại hết lần này đến lần khác, để bản thân ả dùng thân thể bồi thường, ả đã quá mệt, mệt đến nỗi sắp không bảo vệ được tình yêu của anh Cửu, bây giờ điều duy nhất ả trông cậy, chính là có thể làm việc với anh Cửu, nhưng vì Ninh Vân Hoan ghen tị mà không thể rồi.

Ả càng nghĩ càng khó chịu, cả người mệt đến đòi mạng, Tần Dật nghĩ mọi cách để tra tấn ả, còn có lão già Tống Thanh Vân kia, luôn đến quấy rối ả, yêu cầu vô độ với ả, ả đã quá mệt, nhưng hoàn toàn không thể từ chối

bọn họ, Cố Doanh Tích mơ mơ màng màng đi ra khỏi cửa công ty Lan Ninh, hình như ở giữa đường cái, chỉ nghe tiếng lốp xe ma sát dưới lòng đường phát ra tiếng vang bèn nhọn, xung quanh như vang lên tiếng thét chói tai, một giọng nam lạ dùng tiếng Trung như đang hỏi ả có sao không, ả không nghĩ gì chỉ trợn mắt, để ả ngủ như vậy thôi.

Trần nhà được trang hoàng theo kiểu dáng Tây Âu xa hoa độc đáo vô cùng xa xỉ như biệt thự hoàng cung, giường kiểu châu Âu trắng toát rộng rãi, có một cô gái nằm ngủ như thiên sứ. Môi cô gái đó hơi tái nhợt không huyết sắc, bên cạnh là một soái ca tóc vàng cao lớn nhìn cô gái hồi lâu, ngay cả ánh mắt đều không dời chút nào.

"Boss, đường huyết của cô gái này rất thấp, lại bị thiếu dinh dưỡng..." Một giọng nam báo cáo với người đàn ông bên cạnh, ánh mắt lộ ra cung kính, ông ta nhìn ngón tay thon dài của người đàn ông xẹt qua gương mặt người phụ nữ, không khỏi lộ ra kinh ngạc, tựa như quá mức giật mình, ông ta dừng một chút, không nói tiếp được.

"Gã này. Đáng chết!" Tuy người đàn ông dùng tiếng Trung lưu loát, nhưng mang theo ngữ điệu ngoại quốc rõ ràng, lúc này ánh mắt anh ta lộ ra sát khí: "Bọn họ đã không chăm sóc tốt cho cô ấy, vậy thì đừng trách tôi muốn cướp cô ấy!"

Anh ta nói xong, vượt ve gương mặt Cố Doanh Tích. Cơ thể Cố Doanh Tích không chỉ suy yếu, mà phía dưới của ả còn bị sưng đỏ nghiêm trọng, đều do tên đàn ông kia không biết tiết chế làm tổn thương ả! Nghĩ ngay đến có người đã chạm vào ả, người đàn ông này ghen tỵ suýt điên, phất tay với bác sĩ, ý bảo ông ta đi ra ngoài, rồi lại vượt ve mặt Cố Doanh Tích.

"Cô bé Trung Hoa của tôi. Mau tỉnh lại, nhìn tôi." Anh ta nói xong, hôn lên môi Cố Doanh Tích: "Trong cổ tích, vương tử đều hôn để đánh thức mỹ nhân khi ngủ thế này, em có thể tỉnh lại không?"

Vừa nói, tay vừa mò lên ngực ả. Dưới sự kích thích như vậy, Cố Doanh Tích muốn ngủ cũng không ngủ được, vừa nãy ả quá lo lắng, lại ngủ một lát, tinh thần đã tốt hơn nhiều. Mở to mắt thì nhìn thấy một người đàn ông tóc vàng trước mặt, ngũ quan sâu sắc lại dịu dàng nhìn mình, Cố Doanh Tích lắp bắp kinh hãi, theo bản năng thì giật mình như chim cú muốn trốn vào trong chăn: "Anh, anh là ai? Anh đã cứu tôi sao?"

Đáp lại ả là một nụ hôn sâu đúng tiêu chuẩn, hôn đến khi Cố Doanh Tích thở hỗn hển, hai gò má đỏ hồng mê hoặc.

Sau khi nghe người đàn ông tự giới thiệu, Cố Doanh Tích đã biết anh ta là một người Anh tên Bruce Green, xe anh ta tình cờ đụng vào Cố Doanh Tích, nên anh ta đã mang Cố Doanh Tích.

Ánh mắt dịu dàng thân thiết, còn mang theo thâm tình, lại vô cùng lễ độ theo kiểu Anh quốc, Cố Doanh Tích đã quên vì sao bản thân đụng phải xe người này mà anh ta lại không đưa ả đến bệnh viện, cũng quên những chuyện khác, tuy toàn bộ trái tim ả đều đặt vào người Lan Cửu, nhưng đối mặt với người Anh quốc nhiệt tình này, Cố Doanh Tích vừa bất đắc dĩ vừa ngưỡng mộ.

Bruce Green này thật sự quá nhiệt tình, hờ ra là sẽ ôm ả rồi hôn sâu, Cố Doanh Tích ngưỡng mộ từ chối, bởi vì Bruce Green đã từng cứu ả một mạng, hơn nữa Bruce Green đã nói, đó chỉ là lễ nghi truyền thống của Anh quốc mà thôi, cũng không nói lên điều gì.

Trong biệt thự như hoàng cung này, ả được hưởng thụ mùi vị được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, ban đầu khi thấy Bruce Green thì có chút ngưỡng mộ và áy náy, càng về sau thì chỉ còn lại sự mơ hồ bất an xen lẫn một chút ngọt ngào thôi.

Trong khi hai người ở chung, trong đôi mắt màu xanh lam kia luôn là yêu thương và dịu dàng với ả, Cố Doanh Tích chưa bao giờ được người ta

xem như bảo bối như vậy, Bruce Green tao nhã và phong độ, một loại phong thái thân sĩ nhẹ nhàng chân chính suýt nữa đã thuyết phục ả, loại cảm giác này đám người Âu Dương Chấn Thiên không thể cho ả, nếu không phải trong lòng còn có một anh Lan Cửu, quả thực Cố Doanh Tích sẽ cảm thấy bản thân đã bị tình yêu của Bruce Green hòa tan rồi.

Con người xanh như bầu trời của anh ta, khiến Cố Doanh Tích đã quên phiền não trong lòng, có chuyện gì cũng nói với anh ta, Bruce Green vô cùng thông minh, anh ta sẽ an ủi ả, ôm ả như người yêu bảo bối để dỗ dành, khiến trong lòng Cố Doanh Tích dần dần vô cùng tín nhiệm anh ta, cũng nói về việc vì sao bản thân lại đụng vào xe anh ta rồi té xỉu, lúc đó Bruce Green không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra nguy hiểm.

Nửa tháng trôi qua, sau ngày đuổi Cố Doanh Tích đi hôm đó thì Ninh Vân Hoan cũng không quan tâm nữa, nhưng thám tử theo dõi nhà họ Cố báo tin, nói sau hôm ấy Cố Doanh Tích cũng chưa về nhà. Từ sau khi rơi vào mật ngọt với Lan Cửu, Ninh Vân Hoan hầu như đã vứt Cố Doanh Tích ra sau đầu, sau khi nghe ả không trở về thì cũng không để ý, dù sao nữ chủ là người có định luật bất tử, đừng nói hiện giờ ả mới chỉ biến mất nửa tháng mà thôi, dù cho biến mất nửa năm, Ninh Vân Hoan cũng tin tưởng ả vẫn có thể bình an vô sự trở về.

Không để chuyện này trong lòng, vài ngày sau, Lan Bưu lại gọi điện thoại cho cô: "Phu nhân, hãng rượu Anh quốc của Green gọi điện thoại đến, nói muốn quảng cáo rượu trên Đài truyền hình của chúng ta, muốn ngài tự mình đến để thương lượng giá cả với bọn họ." Rượu Green rất có tiếng trên toàn thế giới, nhà bọn họ đã truyền thừa nhãn hiệu quý tộc lâu đời này mấy trăm năm, hơn hai trăm năm, đã nổi danh dựa vào sản xuất rượu Bồ Đào, rượu Bồ Đào gia tộc này sản xuất luôn được thế giới ưa chuộng, mỗi chi nhánh chỉ cần có rượu Bồ Đào hơn năm năm, giá đều trên 5 con số, hơn nữa còn có tiền mà không mua được.

Rượu này rất nổi tiếng, theo lý mà nói không cần quảng cáo cũng không thiếu nguồn tiêu thụ, mấy trăm năm trở lại đây, bọn họ cũng sớm đã có được một lượng khách hàng cố định, toàn những khách không phú thì quý, hàng năm gia tộc Green sản sinh ra rượu Bồ Đào đều cung không đủ cầu, giá tăng rất cao, làm gì có đạo lý lo âu vì không bán được, lúc này lại muốn quảng cáo, thật sự rất kỳ lạ, tuy danh tiếng của Đài truyền hình Lan Ninh ở Trung Quốc khá nổi, nhưng không hot đến nổi lan khắp thế giới, Lan Bưu cảm thấy gia tộc Green lai giả bất thiện [1], nên mới cố ý gọi điện thoại nhắc nhở Ninh Vân Hoan.

[1] lai giả bất thiện: chỉ người đến nhưng không có ý tốt

Vừa nghe đến từ Green, Ninh Vân Hoan không khỏi nghĩ đến Bruce Green người lúc trước đã cố ý giam lỏng cô ở nước ngoài, đợi sau khi ba Ninh qua đời mới thả cô về nước, cô đang lo sẽ không thể tìm được người thân bí không thấy đầu đuôi này, nghe nói Bruce Green có huyết thống Mafia Italy, không ngờ anh ta lại tự đưa đến cửa.

"Hẹn anh ta chờ ở công ty, tôi lập tức qua đó." Cô vừa cúp điện thoại, Lan Cửu đã gọi qua, Ninh Vân Hoan mới vừa bắt máy, còn chưa kịp nói gì, Lan Lăng Yến đã lên tiếng: "Ra đây, anh đưa em qua."

Chắc chắn Lan Bưu đã gọi điện cho anh trước, được anh đồng ý mới gọi cho Ninh Vân Hoan, vừa nhận được tin của Lan Bưu, anh đã ra khỏi công ty, Lan Bưu được anh ra hiệu một lát sau mới gọi cho Ninh Vân Hoan, vì thế lúc này anh đã đến dưới chân núi nhà họ Lan.

Đáp lại rồi để xe chở đến lối vào dưới núi, quả nhiên đã nhìn thấy Lan Lăng Yến ngồi xe bên ngoài, lúc này vẻ mặt bảo vệ phòng an ninh đều rất cảnh giác đứng bên cạnh xe anh, Ninh Vân Hoan xuống xe đi thẳng qua, cửa xe sớm đã mở ra, cô được Lan Lăng Yến kéo vào trong xe.

"Gia tộc Green và họ Cố kia có quan hệ." Anh không đặt nghi vấn, mà là khẳng định, Ninh Vân Hoan gật đầu, do dự một chút, nghĩ đến trước đây anh đã đoán bản thân cô có thể đã từng trải qua chuyện này, sau một lúc lâu thì nói thẳng: "Anh ta sẽ là một trong những người đàn ông của Cố Doanh Tích." Tuy không biết hai người này vì sao lại quen biết, vì sao anh ta thông đồng với Cố Doanh Tích, nhưng duyên phận kỳ diệu như vậy đấy, hoặc có thể nói lúc trước tác giả vì an bày hành trình Cố Doanh Tích gặp các mỹ nam, mặc kệ địa vị của đối phương hơn Cố Doanh Tích bao nhiêu, vẫn như vương tử gặp gỡ công chúa thôi.

Sắc mặt Lan Lăng Yến bình tĩnh, nhưng xác thực không ngờ nhiều người đàn ông, sẽ nguyện ý dùng chung một người phụ nữ với gã khác, thật sự khiến anh không thể hiểu nổi, nếu có ai dám mơ tưởng đến vợ anh, anh đoán rằng, anh sẽ rất không đồng ý, càng miễn bàn còn muốn chia sẻ cô ấy với người khác, hoàn toàn là việc không thể xảy ra, cho dù bản thân đã chết rồi thì cũng không thể.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Quảng Cáo

"Dì của Bruce Green được gả cho một vị nguyên lão trong Mafia Italy, cả đời người dượng kia không có con, nên ông ta xem Bruce Green như con trai mình, đặc biệt ưu ái anh ta." Cũng vì như thế, tuy Bruce Green không có chân trong hắc đạo, nhưng thực ra địa vị của anh ta không hề thấp, đặc biệt vào năm năm trước vị nguyên lão kia xử lý lão đại rồi bản thân ngồi vào vị trí đó, đa số người dưới tay ông ta đều đối xử với Bruce Green như Thái Tử vậy, tuy rằng anh ta không tỏ vẻ sẽ đi vào giới hắc đạo, nhưng dượng anh ta từng nói, chỉ cần Bruce Green đồng ý, vị trí của ông ta vĩnh viễn sẽ để dành cho Bruce Green.

Ninh Vân Hoan lạnh nhạt gật đầu, Lan Lăng Yến cũng không cảm thấy bất ngờ, anh đã từng đoán được loại chuyện không đáng tin kia, cô biết xuất thân của Bruce Green, anh cũng không cảm thấy kỳ lạ, lại chọn một ít đặc điểm về gia tộc của Bruce Green nói cho cô nghe, về phần đen tối gì đó anh giảm bớt không nói ra, chuyện có thể nói với cô Lan Lăng Yến không giấu diếm, chuyện đáng sợ thì không thể nói với cô, để tự bản thân anh ra tay thôi.

Trong phòng khách, Bruce Green ôm Cổ Doanh Tích trong lòng, Lan Bưu bắt chéo hai chân, thưởng thức điệu xì gà cầm trong tay, từ lần trước Cổ Doanh Tích bị cưỡng chế đuổi đi, lúc này lại quang minh chính đại bước vào công ty Lan Ninh, tuy rằng ả luôn tự nhận bản thân không thù dai, nhưng lúc này vẫn nhịn không được sinh ra một cảm giác hãnh diện, càng cảm kích vị Bruce Green bên cạnh này, mà một ít động tác nhỏ thân mật của anh ta, không biết do thói quen, hay vì quá cảm kích anh ta, Cổ Doanh Tích không hề cự tuyệt.

Đợi khi Lan Bưu tiếp điện thoại xong, đã đánh vỡ sự tĩnh lặng này, đứng dậy: "Ngài Bruce Green, ông chủ của tôi đã đến, ngài Bruce Green đợi một lát."

Anh ta vừa dứt lời, trong lòng Cố Doanh Tích khẽ giật mình, vừa rồi Lan Bưu tự giới thiệu mình họ Lan, không biết sao, trong lòng Cố Doanh Tích chỉ nghĩ ông chủ mà anh ta nói chính là Lan Lăng Yến, Cố Doanh Tích thật sự rất muốn gặp người trong lòng, vô thức vuốt lại tóc, rồi sờ sờ mặt, muốn lấy diện mạo tốt nhất để gặp Lan Lăng Yến.

Bruce Green bên cạnh nhìn thấy biến hóa rất nhỏ của ả, ánh mắt ả bỗng chốc phát sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn phổ thông đột nhiên sáng rõ, bỗng trở nên vô cùng xinh đẹp, khi ả đối mặt với anh ta thì chưa từng lộ ra biểu cảm như vậy, trong lòng Bruce Green hơi bất mãn, ôm chặt Cố Doanh Tích hơn chút nữa.

Tiếng bước chân vang lên, dù chỉ nghe tiếng bước chân, dường như Cố Doanh Tích cũng có thể cảm giác được ai là Lan Lăng Yến, cô muốn đứng dậy nghênh đón. Không muốn Lan Lăng Yến nhìn thấy mình bị Bruce Green ôm vào lòng thế này, lúc này ngài Bruce Green lại không buông tay, ả hơi sốt ruột, nước mắt sắp chảy ra, nhỏ giọng nói: "Ngài Bruce Green, mau buông ra."

Giọng nói của ả nhu nhược, Bruce Green càng thêm không vui, không chỉ không thả, ngược lại ôm ả càng chặt hơn, lạnh giọng nói: "Không cần gặp, chỉ cần ngoan ngoãn ngồi là được."

Cố Doanh Tích muốn giãy dụa, thì lúc này Lan Lăng Yến đã nắm tay Ninh Vân Hoan bước vào. Dáng vẻ thân mật của hai người bỗng chốc khiến Cố Doanh Tích đỏ mắt, ánh mắt ả ai oán chăm chú nhìn vào cái nắm tay của hai người, rồi như thấy chiếc nhẫn của họ, rốt cục không thể nhịn nổi, phát ra một tiếng nức nở.

Ninh Vân Hoan thấy dáng vẻ ghen tỵ của ả, thật sự cạn lời: "Cố tiểu thư, chúng tôi vừa đến, cô làm vậy hình như có hơi thất lễ thì phải?" Bản thân ả còn đang ôm ôm ấp ấp người đàn ông khác, lúc này lại ghen tỵ với cô, thật sự cho rằng ả là nữ chủ à, hào quang chiếu khắp nơi được trái ôm phải ấp mới thỏa. Tất cả những người đàn ông đều phải thuộc về ả, phải thủ thân như ngọc vì ả sao?

Ăn loại dấm chua này thật khó hiểu, hơn nữa mình còn là vợ của Lan Lăng Yến, cô còn chưa ghen với Cố Doanh Tích vì ánh mắt ăn tươi nuốt sống khi nhìn Lan Lăng Yến của ả đâu.

Tuy Bruce Green bất mãn vì tình cảm của Cố Doanh Tích với Lan Lăng Yến, nhưng anh ta càng không đồng ý để người khác bắt nạt búp bê sứ của anh ta, bởi vậy giọng nói lạnh lùng không vui của anh ta vang lên: "Ninh tiểu thư, tôi biết Trung Quốc có câu ngạn ngữ, đã không muốn thì đừng làm với người khác, tôi nghĩ cô cũng sẽ không thích nghe lời nói chanh chua như vậy đâu, sao có thể đối xử với người yêu của tôi như vậy?"

"Người yêu của anh ư?" Ninh Vân Hoan cười, nhìn mặt gã đàn ông này, cô không có tí ti hảo cảm nào, nói chuyện đương nhiên còn khó nghe hơn anh ta, thẳng thừng đâm vào chỗ khó chịu nhất của anh ta: "Tôi còn tưởng rằng người yêu của cô ta là anh trai tôi chứ, hay nên nói, cô ta là người yêu của hầu hết mọi đàn ông nhỉ."

Cố Doanh Tích sớm đã đoán được cô sẽ nói cho Lan Lăng Yến biết chuyện ả và Tần Dật ở cùng nhau, lúc này vừa nghe cô nói ả như vậy, trong lòng lập tức nảy lên một ý nghĩ: Quả nhiên, cô ta đã không ngừng làm như nhuốc hình tượng của ả ở trong lòng anh Cừu, cô ta cố ý, muốn hãm hại mình như vậy.

"Cô ngậm máu phun người!" Cố Doanh Tích bi phẫn nói.

"Câm miệng!" Đây là Bruce Green không vui ra lệnh.

Lan Lăng Yến cực kỳ không vui, nhìn Lan Bưu liếc mắt ra hiệu, thấy sau khi anh ta gạt đầu rồi ra ngoài, rất nhanh đi vào cùng vài người trẻ tuổi, Bruce Green vừa định muốn nói tiếp, Lan Bưu đã cười hì hì cầm thứ gì đó để trên lưng Bruce Green:

"Ngài Bruce Green, hiện tại nên câm miệng chính là anh đấy."

"Tôi không thích thấy có người khiển trách phu nhân tôi ở trước mặt tôi, cô ấy muốn nói gì, là tôi để cô ấy nói, tôi hi vọng anh có thể tôn trọng cô ấy, lúc cô ấy nói, không được đánh gãy lời cô ấy, bằng không tôi thật sự sẽ rất không hài lòng." Lan Lăng Yến nhìn ánh mắt Bruce Green lộ ra âm ngoan, không khỏi nhếch môi, lộ ra nụ cười tao nhã mà lạnh nhạt.

"Các người đối xử với khách như vậy sao?" Bruce Green không ngờ Lan Lăng Yến to gan như vậy, dám ra tay trước mặt mọi người, trong lòng hơi tức giận: "Anh thật sự quyết định muốn trở thành kẻ thù của gia tộc Green sao?"

Người gia tộc Green kinh doanh mấy trăm năm, sớm đã che kín mạng lưới quan hệ khổng lồ, rất nhiều người muốn động vào bọn họ, cũng phải xem hộ khách của bọn họ có đồng ý không, hơn nữa còn phải xem dưỡng anh ta có vui lòng không, đây là vì Bruce Green tuổi còn trẻ, đã nắm giữ gia tộc Green, vững vàng ngồi ổn vị trí người thừa kế, khiến người người sợ hãi.

"Nếu anh đến làm khách, đương nhiên tôi sẽ tiếp đón anh thật chu đáo." Lan Lăng Yến nói đến đây, trực tiếp ra lệnh cho Lan Bưu: "Ngài Bruce Green là khách của chúng ta, anh ấy muốn quảng cáo rượu Green trên Đài truyền hình của chúng ta, chúng ta phải hoan nghênh, bây giờ đi làm hợp đồng mau, lập tức đưa cho ngài Bruce Green đây ký vào."

Lan Bưu nở nụ cười, rất nhanh có thêm vài nòng súng đặt phía sau lưng Bruce Green, khiến anh ta không dám nhúc nhích, Lan Bưu đóng dấu

hợp đồng xong, Bruce Green xanh mặt lật xem hai lần, giống hệt như Bạch Minh Ngọc lúc trước, suýt nữa đã không nhìn nổi ném hợp đồng này xuống đất.

"Anh khinh người quá đáng!" Điều kiện bên trong không chỉ hà khắc, quan trọng là tiền quảng cáo gần bằng thu nhập hai năm của rượu Green, con số này không thể dùng hai từ khổng lồ để hình dung, quả thực có thể nói là giá trên trời, cũng mệt cho Lan Lăng Yến dám có mặt mũi nói ra, gân xanh trên trán Bruce Green đều nhảy dựng lên, Cổ Doanh Tích bị anh ta ôm vào lòng vòng eo bị siết chặt như sắp gãy, lại không dám hé răng, lúc này trước mặt anh Lan Cửu ả bị Ninh Vân Hoan nói bản thân ả ai cũng có thể làm chồng, lại bị Bruce Green ôm, ả đã rất sợ anh Lan Cửu sẽ chú ý thấy hiện giờ ả đang trong tình trạng xấu hổ, không muốn bị anh nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của ả, trong lòng nhìn thấy ngài Bruce Green được mình xem như vương tử lại bị anh Lan Cửu mạnh mẽ trấn áp như vậy, quả thật ả hơi cảm thấy vui vẻ thay cho anh Lan Cửu, cũng bị loại phong thái này của anh hấp dẫn.

Ả không dám hé răng, rất sợ làm hỏng chuyện tốt của anh Lan Cửu, đương nhiên cũng hi vọng anh có thể chú ý đến bản thân ả đang nhẫn nại vì anh, giải cứu bản thân khỏi hoàn cảnh xấu hổ hiện tại.

"Để xem ngài Bruce Green muốn uống rượu mời, hay uống rượu phạt đây." Lan Lăng Yến cười cười, đưa tay sờ tóc Ninh Vân Hoan, động tác thân mật này của anh khiến Cổ Doanh Tích không chịu nổi, vừa muốn nhúc nhích, cánh tay đang đặt trên eo ả bỗng siết chặt, mặt Bruce Green âm trầm: "Nếu tôi muốn uống rượu mời, thì thế nào, nếu tôi muốn uống rượu phạt, thì anh sẽ làm gì?"

"Rượu mời thì chúng tôi sẽ tiễn ngài Bruce Green đây vào thang máy, rượu phạt thì có lẽ ngay cả cơ hội vào thang máy của ngài đây cũng không có rồi." Đây là uy hiếp trắng trợn, bản thân Bruce Green cũng không phải là người sạch sẽ gì, rượu của gia tộc Green có thể mấy trăm năm không ngả,

không nhất định toàn bộ đều được mua bán sạch sẽ, bằng không sao dì của Bruce Green lại được gả cho người của Mafia Italy.

"Anh Lan không để tôi suy nghĩ một chút sao?" Vốn hôm nay Bruce Green đến để trút giận cho Cố Doanh Tích, hơn nữa trải qua điều tra trong sáng ngoài tối, Cố Doanh Tích cuồng đại Lan Cửu không phải là bí mật gì, sao anh ta không thể tra ra, cô bé Trung Quốc trân quý đáng yêu trong cảm nhận của anh ta lại thềm mển một người đàn ông lâu như vậy, trước kia anh ta chỉ muốn thấy Cố Doanh Tích hạnh phúc đã đủ, nhưng bây giờ đám đàn ông này không trân quý ả, nên anh ta quyết định muốn ra mặt bảo vệ búp bê sứ này, đối với người đàn ông dám từ chối ả, đương nhiên trong lòng anh ta khó chịu.

Dù sao ngay cả anh ta cũng không thể kháng cự sức quyến rũ của ả, nếu người đàn ông khác được Cố Doanh Tích thích mà ả lại không chiếm được, chẳng phải đã chứng minh tự bản thân đưa lên cửa không bằng người đó sao? Cho nên hôm nay anh ta đến để tìm thể hiện về cho Cố Doanh Tích, cũng muốn cho ả mở to mắt nhìn xem, trong số đàn ông mà ả có, anh ta mới là người thích hợp với ả nhất.

Hành vi đơn giản này của Bruce Green chính là so bì, vốn thân phận của anh ta không nên gây ra chuyện ngậy thơ như vậy, nhưng ai ngờ sức quyến rũ của Cố Doanh Tích quá lớn, anh ta không thể chống cự được, vẫn tạo ra chuyện khiến anh ta mất hết thể diện và phong độ. Nếu chuyện này thành công thì không sao, nhưng bây giờ anh ta lại bị Lan Lăng Yến áp chế gắt gao, lúc này Bruce Green không thềm nhìn sắc mặt Cố Doanh Tích, thấy ả giãy dụa rồi nhìn Lan Lăng Yến không chớp mắt, chỉ biết bản thân anh ta hôm nay mất mặt cỡ nào.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Buồn Bực

Editor: Gà

Lần này Bruce Green âm trầm nói, Lan Cửu không thèm trả lời anh ta, Lan Bưu biết tính khí chủ, cười nói: "Trung Quốc có câu ngạn ngữ, suy nghĩ hai lần trước khi hành động, ngài Bruce Green có hiểu ý của nó không?"

Tuy Bruce Green nói tiếng Hoa rất lưu loát, nhưng có một số thành ngữ anh ta vẫn không hiểu, không rõ lúc này Lan Bưu nói vậy là có ý gì, từng từ anh ta đều hiểu, nhưng khi đặt cùng nhau thì anh ta lại không hiểu gì, gương mặt anh ta cứng nhắc, không lên tiếng, nhưng Lan Bưu đã hiểu rõ ý anh ta, giải thích: "Nói rõ ra là, nếu suy nghĩ thật kỹ, thêm lần thứ ba nữa thì sẽ lên thiên đường báo danh luôn."

Một câu nói hay ho như vậy mà bị anh ta nói thành ra thế này, Ninh Vân Hoan buồn cười, rồi cố nhin xuống. Sắc mặt Bruce Green cực kỳ khó xem, đảo mắt, một hồi lâu trán nảy lên đầy gân xanh:

"Muốn tôi đồng ý cũng được, nhưng tôi muốn một điều kiện, lần quảng cáo này tôi muốn Cố tiểu thư đảm nhiệm."

Cố Doanh Tích khá bất ngờ, ả chỉ biết ngài Bruce Green hiểu ả muốn vào công ty Lan Ninh, lúc này cố ý tạo điều kiện cho ả, ả kích động không nói ra lời, nhưng Ninh Vân Hoan đã thẳng thừng từ chối:

"Không được, Cố tiểu thư không phải người của công ty chúng tôi."

Nhượng bộ nhiều điều kiện như vậy, hôm nay vốn đến để trút giận cho Cố Doanh Tích, không những kết quả thất bại, mà lúc này Bruce Green còn bị hành, đương nhiên ghim công ty Lan Ninh trong lòng, quyết định vẫn chịu đau thịt ói ra khoản tiền này, đợi đến khi bản thân trở về Anh quốc, mượn dượng vài người, đòi hết cả vốn lẫn lãi của ngày hôm nay.

Nhưng tiền của Bruce Green cũng có tốt chỗ, tuy tức giận, nhưng anh ta cũng muốn để Cố Doanh Tích thấy năng lực của mình, không thể để người trong lòng mình mất mặt trước nhiều người như vậy, anh ta đã cố nhịn đau bỏ tiền ra, chỉ yêu cầu một điều kiện nho nhỏ vậy thôi, nhưng Ninh Vân Hoan còn không đồng ý, ánh mắt Bruce Green lộ ra hung ác nham hiểm. Vẻ mặt chợt lóe lên sát ý, lạnh lùng nói: "Tôi chỉ có một điều kiện như vậy thôi, mặc kệ các người có đồng ý hay không, nếu muốn quảng cáo rượu Bồ Đào của chúng tôi, thì tôi chỉ muốn Cố tiểu thư làm người phát ngôn."

"Vậy thì không còn gì để nói rồi." Ninh Vân Hoan lắc đầu, ôn thần Cố Doanh Tích này, muốn cô thỉnh họ Cố này vào công ty mình, chẳng bằng bảo cô thỉnh một pho tượng Phật còn hơn, về sau có thể phát sinh chuyện gì không ai biết được đâu. Chỉ cần gạt bỏ một ít thế lực của đám nam chủ, không tạo thành uy hiếp gì cho Ninh Vân Hoan, thì cô cũng không muốn trong cuộc sống của mình có Cố Doanh Tích xuất hiện, ai ngờ Bruce Green muốn đưa cô ả vào, chẳng lẽ thằng già ngoại quốc này không biết Cố Doanh Tích thầm yêu Lan Lăng Yến à? Nếu đã biết ả thích mà còn đưa ả vào, Ninh Vân Hoan chỉ cảm thấy bội phục cái nón xanh mà anh ta đang đội thôi. Nếu muốn nói Bruce Green không biết chuyện của Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan hoàn toàn không tin.

Được xưng là thái tử Mafia Italy, người thừa kế gia tộc Green nếu chỉ có chừng ấy năng lực, cho dù có lão đại chống lưng, chỉ sợ anh ta cũng không sống được bao lâu.

"Tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ không thể chỉ định một người sao?" Nhìn thấy Ninh Vân Hoan chiếm tiện nghi còn ra vẻ thông minh. Bruce Green chột phần nộ, anh ta trả phí quảng cáo trên trời, hai năm qua nếu gia tộc Green muốn kiếm tiền, thì hàng năm phải trồng nho, chi phí mướn công nhân và duy trì nhà máy cũng mất cả bộ tiền rồi, con số này còn chưa tính vào đâu, về mặt Bruce Green âm u: "Nếu muốn tôi bỏ ra nhiều tiền như thế, trừ phi người phát ngôn là Cố tiểu thư, bằng không tôi sẽ giảm chi phí xuống một nửa!"

Anh ta tức giận đến choáng váng, Lan Cửu đã gật đầu: "Vậy một nửa."

Dứt lời, Bruce Green thật lâu mới phản ứng kịp, sau khi hiểu rõ ý của Lan Cửu, cho dù anh ta có tính cách giao hoạt, cũng không nhịn được muốn ói máu.

"Anh Lan, anh có ý gì?" Đang giỡn với anh ta hả? Bruce Green tức giận muốn chết, Lan Lăng Yến lặp lại: "Quảng cáo chúng tôi muốn thế nào thì sẽ làm thế ấy, về phần người đại diện, không cần anh chỉ định. Giá khi này giảm một nửa!"

"Các người khinh người quá đáng rồi!" Thật sự rất tức giận, Bruce Green nói thành ngữ, giảm còn một nửa, nhưng cũng là chi phí một năm thu vào của gia tộc Green, con số này, cho dù ném vào nước cũng có thể nghe thấy tiếng vang, hiện giờ lấy nhiều như vậy, một yêu cầu nhỏ của anh ta cũng không được toại nguyện, nếu không thể giúp Cố Doanh Tích trút giận, cũng không thể giúp ả hoàn thành tâm nguyện, càng không thể mang đến lợi ích gì cho ả, sao bản thân phải tiêu nhiều tiền như vậy chứ, chẳng lẽ hai người này xem mình như thăng ngọc nhiều tiền sao?

"Ngài Bruce Green, nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn, tôi không hi vọng lặp lại lời đó lần thứ hai." Lúc này sắc mặt Lan Lăng Yến cũng đã trầm xuống, nếu không phải vì hôm nay nể mặt Ninh Vân Hoan nên anh mới đến một chuyến thì chỉ bằng một tên Bruce Green đã không xứng được

anh xem trọng rồi, mặc dù gia tộc Green có tiền, nếu không phải vì lúc trước anh tham gia mua bán người giàu có với quy mô toàn cầu, một gia tộc không có thực lực, có người thừa kế đứng đầu vào thời điểm ấy, lúc thời niên thiếu lần đầu tiên anh làm vụ này, về sau thành thạo, bắt người thừa kế kia của gia tộc Green làm con tin, nếu không hiện giờ Bruce Green cũng không tư cách ngồi ở trước mặt anh nói chuyện.

Bề ngoài Lan Lăng Yến tao nhã lại rất có phong độ, nhưng không có nghĩa anh sẽ kiên nhẫn, vừa rồi ánh mắt Bruce Green nhìn Ninh Vân Hoan khiến anh rất không vui, có mừng một thì sẽ có mười lăm, anh đã dám giết người của gia tộc Green, đương nhiên cũng có thể giết lần thứ hai.

Không thể kiên nhẫn nói nhiều với anh ta, anh thà dẫn Ninh Vân Hoan ra ngoài đi dạo còn hơn, lúc trước trở về từ Hy Lạp ba Lan giao cho anh vài cọc ngầm, đến nay còn chưa hết bận, thật vất vả dành ra nửa ngày, phải tiêu hết lên cái tên Bruce Green này, Lan Lăng Yến cảm thấy thật lãng phí.

Đứng dậy kéo Ninh Vân Hoan lên, Lan Lăng Yến bảo Lan Bưu tiếp đón khách quý, kêu Lan Bưu không được chậm trễ, ý nói sau khi Lan Bưu ký được hợp đồng với Bruce Green thì đuổi anh ta đi mau, cho rảnh nợ, Lan Lăng Yến chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này sắc mặt Bruce Green xanh mét nói không thành lời, nhưng Cố Doanh Tích bị anh ta giữ chặt lại sốt ruột, đã lâu ả không được nhìn thấy Lan Lăng Yến, khi nghĩ đến anh ả luôn cảm thấy đau lòng, nhưng từ đầu đến cuối anh không nói với ả câu nào, nhưng ả không hề tham lam, chỉ cần có thể yên lặng nhìn anh, ả đã thấy thỏa mãn rồi.

Không ngờ tâm nguyện nhỏ nhoi này của ả vẫn không được như ý, trong lòng Cố Doanh Tích sốt ruột, vội vàng thâm tình gọi:

"Anh Cứu..." Lan Bưu và đám người trẻ tuổi phía sau sợ run cả người, bọn họ chưa từng nhìn thấy có người phụ nữ nào dám thâm tình gọi chủ tử

hung tàn nhẫn tâm của mình như thế, cho dù là phu nhân chính quy như Ninh Vân Hoan cũng chưa dám biểu hiện thân thiết như vậy với Lan Cửu khi ở ngoài, giữa hai vợ chồng họ vô cùng thân thiết nhưng vẫn có khoảng cách nhất định. Mang theo một loại cảm giác khiêm nhường, chứ không phải phô trương ra bên ngoài.

Khóe môi Lan Bưu run rẩy, anh ta đã thấy chân mày Ninh Vân Hoan nảy lên, nhin cười không lên tiếng.

Người được xem như bình tĩnh nhất, có lẽ chính là Lan Lăng Yển, trong mắt anh lóe lên sát ý, tuy cho đến giờ trong mắt anh Cố Doanh Tích chỉ là hạng tôm tép thôi, anh không thèm liếc nhìn cô ả, ả muốn gọi anh thế nào Lan Cửu thật sự không thèm quan tâm. Bởi vì cho đến bây giờ anh không xem Cố Doanh Tích là người, cho nên không thèm để ý đến chuyện của ả, giống như mình không thích cũng không ghét chó, không lẽ bất mãn vì mình không hiểu tiếng sủa của nó sao?

Nhưng lúc này quả thật Cố Doanh Tích khiến anh quá ghê tởm rồi, anh mím môi. Đẩy kính mắt của mình, thấu kính đặc chế chiết xạ ra một tia sáng, Lan Cửu lạnh lùng nói: "Ngài Bruce Green, nếu không thể quản thứ gì đó của mình, tôi nghĩ anh không nên mang nó ra ngoài."

Bruce Green đã chú ý đến Cố Doanh Tích được một khoảng thời gian, anh ta có loại cảm giác chắc nịch với người phụ nữ này, lúc này anh ta đã sớm xem Cố Doanh Tích như vật sở hữu của bản thân. Đương nhiên không hy vọng người ta nói xấu ả, hơn nữa Cố Doanh Tích còn khiến anh ta nổi sát ý với Lan Lăng Yển, lúc này vừa nghe thấy Lan Lăng Yển nói, Bruce Green đã cười lạnh:

"Chuyện của tôi, không nhọc anh Lan lo lắng!"

Lan Lăng Yển khẽ cười, ngoài mặt không muốn đấu võ mồm với Bruce Green, nhưng trong lòng vẫn quyết định sẽ dạy dỗ cho gã đàn ông tự

đại này một bài học, cho anh ta hiểu làm người phải biết khiêm tốn.

Bản hợp đồng lần này khiến Bruce Green buồn bực, tự nhiên bỏ tiền ra làm cái quảng cáo vô dụng này, hơn nữa không thể giúp gì cho người phụ nữ của mình, Bruce Green tức giận nghĩ. Đương nhiên anh ta sẽ không bỏ qua như vậy, nhưng trên địa bàn Trung Quốc, nếu muốn đến gần Lan Lăng Yến anh ta vẫn hiểu điều đó không dễ dàng.

Vận dụng một ít lực lượng hắc đạo, Bruce Green vẫn không thể tra ra thân phận lai lịch phía sau Lan Lăng Yến, anh ta đã hơi nổi điên rồi, cả người sớm đã không phong độ tiêu sái như trước, dáng vẻ anh ta thế này khiến Cố Doanh Tích hơi giật mình, đồng thời, lại càng thích Lan Lăng Yến nhiều hơn, lúc này mới thấy, Bruce Green không ưu tú lắm, à nhớ đến lúc bản thân đi theo Bruce Green, có lẽ Lan Lăng Yến đã xem à như người phụ nữ của Bruce Green, cho nên anh không thèm liếc à một cái.

Cố Doanh Tích nghĩ vậy, thì trong lòng quặn đau, yêu cầu Bruce Green cho à về nhà.

"Tôi đã rời nhà quá lâu rồi, mấy ngày qua nhờ ngài Bruce Green giúp đỡ, trong lòng tôi vô cùng cảm kích, nếu ngài Bruce Green cần tôi giúp gì, xin nói thẳng, tôi tuyệt đối sẽ không từ chối." Từ lần trước sau khi thấy Lan Lăng Yến, Cố Doanh Tích luôn muốn phải sạch quan hệ với anh ta, Bruce Green không phải người đàn độn, sao không nhìn không ra Cố Doanh Tích đang muốn tạo khoảng cách với anh ta, trong lòng anh ta nổi giận vì thái độ của Cố Doanh Tích, lửa giận càng lúc càng lớn.

Tuy Bruce Green là một người đàn ông lẳng mạn, nhưng để được người dượng kia thích và có thể ngồi yên trên vị trí cầm quyền của gia tộc Green, tuyệt đối không hề xử trí theo cảm tính. Trước đó anh ta đã làm một chuyện ngu ngốc, nếu lại làm thêm một chuyện điên khùng nữa, đương nhiên không phải là phong cách của anh ta.

Tuy cảm giác anh ta dành cho Cố Doanh Tích không giống người thường, nhưng chỉ vậy thôi, lúc này cảm tình giữa hai người vẫn chưa sâu sắc đến mức để anh ta đánh cược cả gia tộc Green. Trước đó thủ hạ của Lan Lăng Yến khiến anh ta buồn bực như vậy, bỏ ra chi phí một năm của gia tộc Green, có thể thấy được sau khi bản thân trở lại Anh quốc thì sẽ bị gia tộc kích động gây khó dễ, lúc này, anh ta muốn lấy lại danh dự, cô bé Trung Quốc mà anh ta để ý chẳng những không muốn ở cạnh anh ta, cùng anh ta vượt qua cửa ải khó khăn này, ngược lại ả còn xem trọng gã đàn ông Trung Quốc kia hơn?

Cảm tình này nọ cũng phải có người phụ trợ, vốn bề ngoài Cố Doanh Tích không xuất sắc gì cả, tuy đáng người ả khá tốt, nhưng ở nước ngoài phụ nữ có dáng chuẩn ngực to khá nhiều, Bruce Green gặp qua không ít người đẹp. Cố Doanh Tích hấp dẫn anh ta chẳng phải do bề ngoài và đáng người, mà vì lý do không rõ nào đó.

Nhưng loại mặt hàng này Lan Lăng Yến chẳng thèm ngó đến, trong lòng Bruce Green cũng cảm thấy không thoải mái.

Từ nhỏ anh ta chính là một thiên chi kiêu tử, thứ anh ta muốn người khác không dám nghĩ. Mặc dù anh ta khá thích Cố Doanh Tích, nhưng lúc này anh ta lại có cảm giác món hàng mà anh ta trân trọng thì người khác lại xem như rác rưởi, lòng tự trọng của anh ta không chịu nổi, dù cảm giác đó đã bị anh ta áp xuống rồi. Vậy mà lúc này Cố Doanh Tích còn dám mở miệng đòi về nhà với anh ta, chẳng lẽ thực cho rằng bản thân dịu dàng với ả, thì ả đã xem anh ta như đồ vật có hay không cũng được rồi sao?

Nghĩ vậy, Bruce Green cười lạnh hai tiếng, nắm cằm Cố Doanh Tích: "Cố tiểu thư, chẳng lẽ em muốn rời đi để vậy sao, không cảm thấy có lỗi với tôi à?"

Cố Doanh Tích đã quen với tác phong nhanh nhẹn của Bruce Green. Lúc này bị vẻ lạnh lùng của anh ta dọa, sắc mặt hơi trắng bệch, run run hai

lần, nhưng cảm bị anh ta giữ chặt, vừa động đã đau. Dường như đầu ngón tay của anh ta khảm vào thịt ả, Cố Doanh Tích không dám nhúc nhích, hai mắt rưng rưng kích động nói: "Ngài Bruce Green, ngài Bruce Green, ngài sao thế?"

Đôi mắt to ằng ặc nước của ả vô cùng xinh đẹp, rất hấp dẫn, sắc mặt Bruce Green khê biển. Nở nụ cười: "Cố tiểu thư, tôi nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm rồi."

Khi đàn ông lộ ra ánh mắt này với ả, Cố Doanh Tích đã không còn xa lạ gì, mỗi khi đám đàn ông nhìn ả với ánh mắt này, ngay sau đó chắc chắn sẽ xé rách quần áo ả, sắc mặt Cố Doanh Tích thay đổi. Vừa gặp được Lan Lăng Yến, mà đã thân thiết với gã khác, ả luôn cảm thấy xấu hổ, hơn nữa khi này Bruce Green bị Lan Lăng Yến đè ép khí thế, nên ấn tượng của Cố Doanh Tích với Bruce Green đã không còn tốt đẹp như xưa nữa. Đương nhiên không muốn phát sinh loại quan hệ này với anh ta, Cố Doanh Tích khê giã dụ: "Ngài Bruce Green, đừng như vậy..."

Giọng nói yếu ớt, như muốn khóc lại giống như nai con giật mình: "Chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn sao?"

Bruce Green vừa nghe ả nói xong, nở nụ cười: "Cố tiểu thư, em cho rằng giữa nam nữ xa lạ, nếu đã không có giao tình sâu sắc, cũng không có ích lợi hay vướng mắc, thì càng không thể tùy ý để người đó tự tác, loại thân thiết này thật sự có thể làm bạn thôi sao?"

Cố Doanh Tích suy yếu lắc đầu, ả đã có dự cảm bản thân trốn không thoát, trên thực tế ả cũng không thể đào thoát, lúc Bruce Green cởi quần áo ả, điều duy nhất Cố Doanh Tích có thể làm, chỉ có suy yếu nhắm hai mắt lại, cứ nghĩ bản thân không nhìn thấy.

Biểu hiện này của ả khiến trong lòng Bruce Green hụt hẫng với Cố Doanh Tích, dễ dàng chấp nhận vậy sao, không giã dụ thét chói tai như

trong tưởng tượng của anh ta, nói ả thức thời, hay nói cô bé Trung Quốc này của anh ta, hoàn toàn không phải người đẹp Đông Phương cổ điển có khí phách và phong thái như anh ta vẫn nghĩ, hoặc trước kia ả trong tưởng tượng của anh ta, cho đến nay đều chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Trong lòng anh ta thất vọng, không cần khách khí nữa, anh ta trả giá lớn cho ả như vậy, vậy mà ả không biết ơn, còn thăm nghĩ muốn nhắc chân rời đi, từ nhỏ Bruce Green vẫn chưa chịu nhục như vậy, tuy chuyện này sớm muộn gì anh ta sẽ tìm tên họ Lan kia báo thù, nhưng không thể không đếm xỉa đến Cố Doanh Tích, ít nhất anh ta muốn thứ gì đó của ả.

Cố Doanh Tích đè nén tiếng nỉ non, ả vẫn bị Bruce Green chiếm được.

Vừa làm vừa nghe tiếng phụ nữ khóc, trước đây lúc Bruce Green vui thì anh ta còn xem chuyện này như một sự diệu kỳ trong tình cảm, nhưng bây giờ tâm trạng anh ta không vui, tiếng khóc của Cố Doanh Tích khiến anh ta hơi buồn bực, tuy người phụ nữ dưới thân có ma lực khiến đàn ông say mê, nhưng chỉ là một ả đàn bà, thật sự thích trở thành nữ nô, loại vẻ mặt cầu xin này, quả thực khiến người ta mất hết khẩu vị.

Lần đầu tiên hai người thân mật tiếp xúc không làm Bruce Green có ấn tượng tốt, đối với chuyện này, thật sự cảm thấy không có gì đáng nhớ, Bruce Green vội vàng đứng lên, nghĩ đến những mỹ nhân bé nhỏ xinh đẹp trước đây, tuy thân thể không bằng Cố Doanh Tích, nhưng thông minh biết nghe lời, hơn nữa phong tình vạn chủng, tốt đẹp hơn loại hàng Cố Doanh Tích ốm ờ cứ già mồm cãi láo nhiều, rõ ràng ả cũng vui vẻ hưởng thụ, lại cố tình ra vẻ mình bị cưỡng hiếp, nếu ả không tình nguyện, ả có thể ra sức giãy dụa, có lẽ trong lòng Bruce Green sẽ dễ chịu một chút, nhưng ả chẳng làm gì cả, chỉ dùng hai tay che miệng, nhắm mắt lại khóc, khiến Bruce Green càng làm càng nổi điên.

"Được rồi Cố tiểu thư, cô khóc cái gì? Cô cũng vui vẻ, chẳng lẽ kỹ thuật của tôi không tốt à?" Anh ta vừa mới thấy biểu cảm thỏa mãn và thoải

mái của Cố Doanh Tích, lúc này vẻ mặt ả còn mang theo nét lười nhác, vậy mà còn muốn giả vờ khó chịu, sắc mặt Bruce Green âm trầm: "Nếu Cố tiểu thư không muốn thì mời về."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Lửa Lớn

Editor: Gà

Lúc này anh ta không rảnh để đi dỡ Cổ Doanh Tích, anh ta muốn giải quyết Lan Lăng Yến bên kia thật nhanh, vừa nghĩ vừa mặc quần, Bruce Green đang dồn sức chú ý vào chuyện liên quan đến Lan Lăng Yến, đương nhiên lúc này không hề để tâm đến Cổ Doanh Tích.

Tuy ngay từ đầu Cổ Doanh Tích không đồng ý với Bruce Green, nhưng thấy anh ta vừa làm xong đã lật mặt, trong lòng Cổ Doanh Tích đã hơi chua xót, ả thấy Bruce Green xong việc rồi kéo quần đi thẳng, một đôi mắt to úy khuất nhìn bóng lưng anh ta thật lâu, thấy anh ta không hề quay đầu lại, thì nhỏ giọng khóc lên.

Lúc trước Cổ Doanh Tích còn muốn đi, nhưng bây giờ dù ả có muốn cũng không chạy được, Bruce Green làm xong đã muốn đuổi ả về, ả không biết thế nào, nhưng không muốn mọi chuyện thành ra thế này.

Sự thật chứng minh, dục tốc bất đạt, thứ không chiếm được luôn là tốt nhất. Cổ Doanh Tích ở lại hay không không còn là vấn đề, ả và Bruce Green đã nhanh chóng thân mật hơn, đối với việc làm tình Cổ Doanh Tích đã không còn phản đối nữa, Bruce Green thấy ả đã dễ dãi cam chịu quan hệ của hai người như vậy, khiến trong lòng anh ta hơi thất vọng, đồng thời, tuy vẫn muốn Cổ Doanh Tích, nhưng đã không còn cảm giác quý trọng như xưa, anh ta xem Cổ Doanh Tích thành món đồ chơi riêng của mình, không như trước kia nữa, tuy rằng quan hệ xa lạ, nhưng luôn tỏ ra tôn trọng, lúc

này dù hai người thân mật, nhưng thái độ của Bruce Green với Cố Doanh Tích đã dần trở nên khinh thường.

Việc này chỉ có đương sự Cố Doanh Tích hiểu rõ nhất, ả lén rơi không biết bao nhiêu giọt nước mắt, nhưng ngay từ đầu ả đã không rời đi, lúc này ở địa bàn Bruce Green đương nhiên không dễ dàng để ả tự do rời khỏi, ả muốn đi cũng không thể rời.

Kiếp trước khi Cố Doanh Tích được Bruce Green theo đuổi gần hai năm, sau đó bất đắc dĩ mới phải ở cùng với anh ta, bởi vì trải qua nhiều khó khăn, cho nên Bruce Green rất quý trọng Cố Doanh Tích, không như đời này, hai người lăn chung một chỗ quá dễ dàng. Quả nhiên khi quá dễ có được tình cảm, cho dù là nam phối của nữ chủ, nếu sau này muốn sinh ra cái loại cảm giác luyến ngược tình thâm, cũng không còn đơn giản nữa rồi.

Nhưng lúc này Ninh Vân Hoan không rảnh quan tâm đến Cố Doanh Tích. Tiếp nhận quảng cáo rượu Green chưa được nửa tháng, suýt nữa cô bị người ta tông xe đến hai lần, khi nó vừa xảy ra, Lan Lăng Yến đã điều tra rất kỹ, nhưng tra tới tra lui cũng chỉ tra được do mấy kẻ say rượu cầm lái. Tuy tất cả chứng cứ đều dẫn đến tất cả đều là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng Lan Lăng Yến không phải là loại người ngây thơ, quả nhiên loại chuyện này lại có lần thứ hai.

May thay ngay từ đầu Lan Lăng Yến đã chuẩn bị, lúc đó tình huống có hơi nguy cấp, nhưng không nguy hiểm, lần này anh tra ra đến từng chi tiết nhỏ. Đáng tiếc lúc đó vệ sĩ vì bảo vệ Ninh Vân Hoan nên ra tay quá nặng, người ngoại quốc này chưa kịp nói gì, đã tắt thở.

Xảy ra hai chuyện ngoài ý muốn như vậy, hiệu trưởng Tô Doanh cũng không dám bảo Ninh Vân Hoan đến trường nữa, nếu cô xảy ra chuyện gì, không chỉ Lan Lăng Yến không tha cho ông ta, chỉ sợ vị đại lão của nhà họ Lâm kia cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta, bởi vậy Tô Doanh suy đi tính lại, quyết định đặc cách cho Ninh Vân Hoan, để cô về nhà nghỉ ngơi.

Dù sao chuyện này do Tô Doanh làm chủ, nên hoàn toàn không sợ ai tra ra thật giả, cho dù sau lưng có người tính toán nhưng Tô Doanh vẫn nắm chắc chuyện này, so với an toàn của Ninh Vân Hoan, bài vở và bài tập có thể trì hoãn, cô có thể bỏ tức sau, không có gì to tát cả.

Lần đầu suýt gặp tai nạn xe thì có thể do ngoài ý muốn, nhưng liên tục gặp chuyện hai lần thì không ổn rồi. Ngay cả cửa nhà Ninh Vân Hoan cũng không ra, cũng không đi thăm Lâm Ý, trong hoàn cảnh chưa biết người sau lưng là ai, bản thân ra ngoài chỉ gây thêm phiền phức cho người khác mà thôi.

Cả tòa núi bị vây như cái thùng sắt, nhưng vô cùng an toàn, mỗi ngày Ninh Vân Hoan đều ở nhà tám chuyện với nhóm Lý Phán Phán, đọc sách hát hò, thời gian trôi qua rất nhanh.

Tuy cuộc sống như vậy khá nhàm chán với nhiều người trẻ tuổi, nhưng kiếp trước Ninh Vân Hoan luôn bị nhốt trong phòng thí nghiệm, một ngày dài như một năm, nên cuộc sống như vậy chỉ như bữa ăn sáng đối với cô.

Ở đế đô luôn tối nhanh hơn các tỉnh khác, mới đến đầu tháng mười thôi, thời tiết ở đế đô đã mát mẻ hẳn, cuối tháng chín luôn có mưa phùn lâm râm, cả thành phố như chìm trong sương mù. Bên ngoài sắc trời âm u, Ninh Vân Hoan làm tổ ở dưới lầu để xem phim, bên cạnh có đủ loại quần áo và thức ăn, nhóm người hầu đứng bên ngoài, còn cô đang xem một bộ hài kịch, lúc này đã sắp đến phần kết, đang tính đổi bộ khác, đột nhiên cửa bị người đẩy ra.

Tuy ban ngày hơi ngán, nhìn sắc trời u ám, nhưng thật ra chỉ mới bốn giờ mà thôi, Ninh Vân Hoan quay đầu nhìn, thì thấy Lan Lăng Yến vừa nhận áo khoác từ tay quản gia Lan Tứ rồi tự mình mặc vào, vừa nói: "Bảo người đưa áo khoác cho phu nhân." Lan Tứ đáp lời, Ninh Vân Hoan do dự một lát, thấy bên ngoài mưa dầm triền miên, nhìn lại căn phòng ấm áp thoải

mái, cô do dự không muốn ra ngoài, Lan Lăng Yến đã lạnh lùng nói: "Ba mẹ vợ đã xảy ra chuyện rồi."

Nghe thế, Ninh Vân Hoan nhất thời ngồi không yên, bỗng chốc từ trên ghế sofa nhảy xuống, cả giày cũng chưa mang, mà Lan Lăng Yến nhíu lại, phía sau đã có người giúp việc cầm quần áo và giày đến, Lan Lăng Yến thuận tay tiếp nhận, thấy Ninh Vân Hoan chân không chạy đến, ngồi xuống đất ý bảo cô nhắc chân lên, sau khi giúp cô mang đôi giày da cừu vào, rồi cầm thêm áo khoác phủ cho cô: "Đột nhiên bị cháy, may mắn có mưa, nên lửa này không lan quá rộng." Cho nên ba mẹ Ninh chỉ bị hoảng sợ và kích động, lúc chạy ra khỏi nhà thì bị ngã, còn lại không có vết thương nào nghiêm trọng.

Ninh Vân Hoan nghe xong, lại nhớ đến trong thời gian này mình phải luôn ở nhà, đương nhiên đoán được có người muốn hãm hại cô, ánh mắt cô híp lại, cách thức này, dám làm loạn không coi ai ra gì, thật sự rất giống bút tích của vị nam tước kia.

Mấy hôm trước sở dĩ cô không đổ chuyện này lên đầu Bruce Green, vì cô cho rằng chỉ có ở Italy và Anh quốc mới là địa bàn của Bruce Green, dù người này có điên cuồng tà khí thế nào, cũng sẽ không dám vi phạm làm ra chuyện thế này, dù sao Ninh Vân Hoan biết đạo lý rằng không đê đầu rắn, sao lão hồ ly như Bruce Green có thể không biết chứ.

Nhà họ Lan kiêu ngạo như vậy, tuy nhân vật như ba Lan không mang theo nhiều người đến Trung Hoa, nhưng ít nhất cũng không dám quá kiêu ngạo đến nỗi gây ra tai nạn rồi còn phóng hỏa trên địa bàn của kẻ khác đâu.

"Là Bruce Green hả?" Ninh Vân Hoan thẳng thắn hỏi, Lan Lăng Yến không bất ngờ gì, chỉ gật đầu: "Rất có thể là anh ta, việc này em đừng lo, để anh giải quyết."

Hai nữ giúp việc mang theo dù đi bên cạnh, không hề kinh ngạc gì về lời nói của họ, xe đã chuẩn bị xong, hai người lên xe, Lan Lăng Yến đổi giày xong, thì cũng giúp Ninh Vân Hoan đổi.

Trước kia Ninh Vân Hoan nghĩ Lan Cửu không có khuyết điểm gì, sau khi sống chung thì biết anh mắc bệnh sạch sẽ, lúc này Ninh Vân Hoan để mặc anh thay giày cho cô, chỉ lo lắng hỏi: "Bây giờ ba mẹ em thế nào rồi?"

"Không có gì đáng ngại, chỉ bị hoảng sợ đôi chút, vào bệnh viện kiểm tra một chút là ổn, nhiều nhất quan sát một đêm, ngày mai có thể xuất viện rồi." Nhưng biệt thự nhỏ của nhà họ Lan đã bị cháy một ít, tuy tổn thất không nghiêm trọng lắm, nhưng vẫn cần sửa chữa lại một phen. Lan Lăng Yến có nhà khắp Trung Hoa, ở Lam Sơn, nhà họ Ninh còn có một căn biệt thự, hai người cũng không lo lắng quá nhiều về chỗ ở cho ba mẹ Ninh.

"Bruce Green này thật sự quá kiêu ngạo rồi." Quả thực giống hệt như năm đó anh ta nhốt cô ở nước ngoài, làm việc thật sự quá mức càn quấy, Ninh Vân Hoan tức giận đến hai tay đều siết chặt, Lan Lăng Yến thấy thế thì cầm lấy tay cô, chột điện thoại cô vang lên.

Lan Lăng Yến ngăn người, chuông điện thoại kêu khoảng 4 đến 5 tiếng thì ngừng lại, ngay sau đó có chuông báo tin nhắn đến.

"Chỉ là một bài học nhỏ thôi." Trong di động hiện lên một dãy số xa lạ, Ninh Vân Hoan biến sắc, cô vừa định nói chuyện, Lan Lăng Yến đã đóng di động của cô lại, bỏ vào túi cô.

"Bây giờ tạm thời không cần quan tâm, qua hôm nay rồi nói tiếp." Hiện giờ ba mẹ Ninh quan trọng hơn, lúc này xảy ra vụ cháy bất ngờ, nếu không phải vì có mưa, lửa không lan quá rộng, bằng không lúc ấy đang là thời gian hai ông bà ngủ trưa, kẻ độc ác này lại châm thêm chút dầu diesel, qua một lát, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng được, dù ba mẹ Ninh không bị thiêu sống, cũng sẽ bị thương nghiêm trọng.

Toàn thân Ninh Vân Hoan run bần bật, gật đầu.

Lúc này trong bệnh viện, nét mặt mẹ Ninh mờ mịt, tình trạng của bà vẫn ổn, nhưng ba Ninh thì bị sốc nặng, suýt nữa không thể chịu được, ông không bị thương ngoài da, nhưng bản thân bị dọa không nhẹ, lúc này huyết áp cao đến dọa người, bác sĩ đang ở tiến hành cấp cứu, lúc Ninh Vân Hoan đến thì đã thấy ông phải đeo bình oxy, hô hấp khó khăn.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Cảnh Cáo

Editor: Gà

"Hoan Hoan, con đến rồi." Lúc này bề ngoài của mẹ Ninh hơi chật vật, vừa thấy con gái đến, thì như tìm được tâm phúc, lôi kéo cô thở phào nhẹ nhõm, khi nhìn thấy Lan Lăng Yến, thì hoàn toàn thả lỏng: "Các con đến là tốt rồi, tốt rồi." Bà nói xong, dừng một chút lại cúi đầu lau mắt: "Mẹ và ba con quá hoảng sợ, may mà các con đến nhanh."

Chồng xảy ra chuyện, con trai lại không ở bên cạnh, ngày thường mẹ Ninh tao nhã xem trọng thể diện, lúc này đã hiện ra vài phần thất lạc và tiêu tụy, đặc biệt lúc này nghĩ đến bản thân hai vợ chồng xảy ra chuyện, chỉ có con gái sốt ruột chạy đến, so với thằng con luôn khiến hai vợ chồng lo lắng không yên, không biết bây giờ có phải nó đang phong lưu khoái hoạt bên cạnh con hồ ly tinh họ Cổ không.

Mẹ Ninh thương tâm ghen ngào, Ninh Vân Hoan vỗ lưng bà, mẹ Ninh khóc một lúc mới bình tĩnh lại. Lần này sự việc hữu kinh vô hiểm, Bruce Green chỉ muốn cảnh cáo Ninh Vân Hoan mà thôi, cho nên lần phóng hỏa này vốn không thật sự muốn lấy mạng người, nhưng dù chỉ như thế, cũng đủ khiến Ninh Vân Hoan nóng nảy rồi.

Cô bắt đầu liều mạng nhớ lại kiếp trước khi tên nam tước kia xuất hiện, hi vọng có thể nghĩ ra nhược điểm của anh ta.

Hai vợ chồng ở bệnh viện đợi đến khi ba Ninh tỉnh lại, bên ngoài sắc trời đã hoàn toàn tối đen, nên rời khỏi bệnh viện rồi.

Sau sự kiện phóng hỏa, mấy ngày sau đều gió êm sóng lặng, ba Ninh mẹ Ninh tạm thời đến biệt thự Lam Sơn của nhà họ Ninh ở, sau khi Ninh Vân Hoan nghe Lan Lăng Yến nói tên kia đã trở về Brooklyn, Anh quốc hai ngày trước, thì suýt nữa phun ra một ngụm máu.

"Em không cần lo lắng, một ngày nào đó anh sẽ giúp em xả giận." Lan Lăng Yến thấy mấy hôm nay sắc mặt cô luôn u ám, nói: "Lần trước trở về từ Hy Lạp, ba giao cho anh một số chuyện, có lẽ tháng này anh phải rời Trung Hoa vài ngày."

Từ sau khi hai người ở cùng nhau, đây là lần đầu tiên tách ra, trước kia cho dù Ninh Vân Hoan xuất ngoại hay về nước, Lan Lăng Yến chưa từng nói sẽ phải rời khỏi Trung Hoa, để một mình cô ở lại, trước kia Ninh Vân Hoan sợ anh nên không quan tâm mấy, lúc này anh vừa nói phải rời đi, cô sửng sốt hồi lâu, trong lòng cảm thấy không tình nguyện và lo lắng.

Người ta còn chưa đi mà cô đã không vui, Ninh Vân Hoan mím môi, không nói gì. Thói quen thật sự là thứ đáng sợ, cô cho rằng có thể kiểm soát tốt tình cảm của bản thân, hiện thực lại cho đấm cô một nhát đau điếng, cho dù cô có yêu Lan Lăng Yến hay không, nhưng ít nhất cô đã quen với cuộc sống có Lan Lăng Yến ở bên, hơn nữa càng ngày càng ỷ lại.

"Nhiều nhất là năm ngày." Nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay cô, Lan Lăng Yến mỉm cười, thấy Ninh Vân Hoan không nói gì, nhưng tỏ vẻ không vui, trong mắt anh lộ ra sung sướng. Anh cảm thấy thật thỏa mãn, Ninh Vân Hoan nghe thấy anh phải đi mà đã tỏ vẻ như vậy, việc này còn khiến Lan Lăng Yến vui hơn khi cô nói thích anh nữa.

Biểu cảm của con người ta luôn thành thật nhất, trừ khi không thể nhìn rõ vẻ vui buồn hay tức giận như Lan Lăng Yến. Nhưng lúc này Lan Lăng Yến biết Ninh Vân Hoan không muốn anh đi, khóe môi anh chột cong lên, cầm tay cô nhẹ nhàng đặt lên môi mình.

Tuy nói khoảng năm ngày, nhưng Ninh Vân Hoan thật sự không vui nổi, lúc Lan Cửu đi là tối chủ nhật, vào thứ hai Ninh Vân Hoan đã bắt đầu vô thức đếm ngày, cả ngày luôn thất thần, thậm chí từ chối không ra ngoài với nhóm Lý Phán Phán.

Liên tục như vậy cho đến thứ sáu, theo như Lan Lăng Yển nói, anh nói chậm nhất khoảng năm ngày sẽ về, ban ngày Ninh Vân Hoan chẳng muốn đến trường, cả ngày chỉ muốn ngốc ở nhà.

Vì nhà cách sân bay khá gần, thậm chí ban ngày cô còn mang theo hai quyển sách ngồi ở đình nhỏ cách nhà không xa. Lúc này không khí ở đế đô đã hơi lạnh. Ban ngày trời mát nên Lan Tứ đã cho người mang đến một số thứ, một chiếc băng ghế gỗ được lót đệm dày, nhưng không khí buổi sáng thì vẫn lạnh như vậy.

Buổi sáng không thấy có máy bay đáp xuống, Ninh Vân Hoan hơi thất vọng, hỏi Lan Tứ đang yên tĩnh đứng bên cạnh: "Có phải hôm nay anh ấy sẽ về không?" Nhà họ Lan mua bán cái gì Ninh Vân Hoan biết rất rõ. Lần này ba Lan giao việc gì cho Lan Lăng Yển thì Lan Lăng Yển cũng chưa từng nói với cô, nhưng Ninh Vân Hoan đoán rằng hẳn sẽ có chút nguy hiểm, dù sao dính vào gia đình họ Lan, lại là con trai duy nhất của ba Lan, ngoài hai từ nguy hiểm, Ninh Vân Hoan thật sự không nghĩ ra được có chuyện gì khác có thể khiến Lan Lăng Yển phải tự mình xuất mã, vệ sĩ bên cạnh anh đều được anh mang theo hết.

"Vâng, phu nhân." Lan Tứ gật đầu, biểu cảm cung kính và yên tĩnh, Ninh Vân Hoan vừa thấy dáng vẻ và biểu cảm hoàn mỹ của ông, thì không nói thành lời.

Lan Lăng Yển không phải là người nói không giữ lời, anh đã nói là năm ngày, thì không thể là sáu ngày, Ninh Vân Hoan đợi cả ngày bên ngoài, lúc chạng vạng, sương bắt đầu xuống, cũng bắt đầu có gió, dưới sự khuyến bảo của đám người Lan Tứ, cô trở về phòng.

Buổi tối quá thất vọng, nên chỉ ăn vài miếng cơm, vội vàng tắm rửa rồi vào phòng. Không biết có phải bên cạnh thiếu một người hay không, bình thường thích xem phim giờ lại không muốn xem nữa, cũng chẳng muốn lướt net, trong lòng bỗng có cảm giác hoảng loạn, gọi điện thoại đến nhà họ Lâm nói vài câu với con trai, khi nhìn thấy thời gian không còn sớm, Ninh Vân Hoan chỉ đành cúp điện thoại để con trai đi ngủ.

Sau đó, gọi cho ba mẹ Ninh, rồi lần lượt gọi cho đám người Lý Phán Phán, nhìn thấy kim đồng hồ đã quá mười hai giờ, người ta đã ngủ hết rồi, cô chỉ đành đặt điện thoại xuống, ngẫm lại quả thật không có chuyện gì làm nữa, cũng không muốn đọc sách, nên tắt đèn, chỉ để đèn ngủ, rồi nằm xuống.

Nhưng nằm xuống lại không ngủ được, trở mình liên tục, cho đến khi trời gần sáng, cô mới hơi buồn ngủ, mới vừa ngủ, trên giường đột nhiên trằm xuống, dường như có người chui vào ổ chăn, sau đó cô cũng được người đó kéo vào vòm ngực quen thuộc.

Hầu như chỉ trong khoảnh khắc Ninh Vân Hoan mở mắt, tay theo bản năng đặt lên ngực Lan Lăng Yến, vừa muốn mở đèn lên: "Anh về rồi."

"Đã ngủ được một giấc rồi nhỉ." Giọng nói Lan Lăng Yến hơi trầm thấp mềm nhẹ, một tay gối dưới đầu cô, tay kia nhẹ nhàng đặt lên lưng cô: "Trời vẫn chưa sáng, ngủ thêm một lát đi."

"Em ngủ không được nữa." Ninh Vân Hoan từ chối hai lần, Lan Lăng Yến có chút bất đắc dĩ, nhưng quả thật anh vừa trở về cũng muốn nói chuyện với cô, bởi vậy mở đèn lên, một tay ôm eo cô, chỉ hơi dùng sức đỡ cô nửa ngồi dậy.

Có lẽ vừa tỉnh ngủ, vẻ mặt cô vẫn hơi mơ màng, lần này hai người tách ra vài ngày, không chỉ cô nhớ anh vô cùng, ngay cả Lan Lăng Yến cũng rất bận lòng. Lúc Ninh Vân Hoan sắp mê mang, thì bị ngọn đèn chiếu

vào nên tỉnh táo một chút, chợt ngửi được một mùi vị ngai ngái, cơn buồn ngủ lập tức bay biến, cô tập trung, ngồi ngay ngắn, hơi kinh hoàng nói: "Anh bị thương sao?"

Tuy mùi rất nhẹ, nhưng khoảng cách giữa hai người gần như vậy, nên cô vẫn ngửi được. Lan Lăng Yến không ngờ cô phát hiện nhanh như vậy, nhưng anh không muốn gạt cô, hai người sớm chiều ở chung, không thể giấu giếm được quá lâu. Anh cởi áo ra, lộ ra miệng vết thương ở vai phải đã được xử lý: "Chỉ bị thương nhẹ thôi, vài ngày nữa sẽ khỏi."

Võn sẽ không bị thương, nhưng anh sợ mình sẽ về muộn, vì phân tâm nên người khác mới có cơ hội ra tay, nhưng thương thế cũng không nghiêm trọng, chỉ có viên đạn bay sượt qua vai anh, vết thương nho nhỏ, Lan Cửu hoàn toàn không để trong lòng.

Ninh Vân Hoan im lặng không nói, nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm Lan Lăng Yến, nước mắt đã sắp chảy ra.

Lần này không phải cô đang lấy lòng Lan Lăng Yến, nhưng lại khiến anh mỉm cười ôm Ninh Vân Hoan vào lòng, hôn lên trán cô: "Võn sẽ không bị thương, nhưng anh quá nhớ em." Giọng nói anh nhẹ nhàng, câu nói như vị rượu khiến lòng người rung động say mê. Ninh Vân Hoan không nói gì, chỉ yên tĩnh dựa vào cánh tay không bị thương của Lan Lăng Yến.

"Gần đây em đừng ra ngoài." Vừa nói xong lời ngon tiếng ngọt, ánh mắt Lan Lăng Yến bỗng trở nên nghiêm túc, anh ra ngoài lần này không biết đã trải qua chuyện gì, khí thế trên người tràn đầy hung ác, tuy thu liễm rất tốt, nhưng lúc này ánh mắt chợt trở nên lạnh lùng, khiến Ninh Vân Hoan sợ run cả người.

"..." Cô nhanh chóng đoán rằng có lẽ Lan Lăng Yến nói cô không cần ra ngoài, chắc hẳn sau lưng anh đã làm ra chuyện gì rồi, nhưng cô không lên tiếng. Vợ chồng hai người ăn ý khiến Lan Lăng Yến hiểu vừa rồi vì sao

cô không nói lời nào, ánh mắt híp lại: "Lần này sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh đã đến Anh quốc." Lần này anh ra ngoài không mang theo nhiều người lắm, nhưng người nào cũng đều tinh nhuệ, nhớ đến hành động nhỏ của Bruce Green trước đây, Lan Lăng Yến cũng không chịu thiệt, cố gắng có nói, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, anh không đợi đến mười năm, thẳng tay nhắm vào gia tộc Green luôn.

Tuy cho đến nay gia tộc Green là thương nhân, hơn một trăm năm qua cũng từng dùng con gái để liên hôn với các thế lực lớn, nhưng thật ra sức phòng ngự của gia tộc Green chẳng ra sao cả.

Những người này có lẽ rất tự tin về bản thân, tuy cũng có lực lượng bảo vệ, nhưng một cái ở ngoài sáng một cái ở trong tối, bị Lan Lăng Yến dồn ép nhanh chóng cho người giải quyết hơn phân nửa, hệ thống phòng ngự của gia tộc Green cũng không xuất sắc gì, nên Lan Lăng Yến không xem như nan đề, hơn nữa năm đó lần đầu tiên bắt cóc người thừa kế kia của gia tộc Green, anh từng nghiên cứu gia tộc Green rất kỹ, nên lúc xâm nhập vào vô cùng thuận lợi, giải quyết khá nhiều người, nhưng cuối cùng vẫn để tâm phúc của Bruce Green bảo vệ anh ta, thoát khỏi đồng đồ nát của nhà Green.

Lan Lăng Yến nhẹ nhàng băng quơ kể lại, tuy anh nói rất bình thản, nhưng sao Ninh Vân Hoan không biết thật ra chuyện này vô cùng phiêu lưu, hơn nữa anh còn vì giúp cô xả giận báo thù mới mò vào gia tộc Green, trong nháy mắt Ninh Vân Hoan nghẹn ngào không nói thành lời.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Tin Tức

Editor: Gà

Từ xưa đến nay anh hùng cứu mỹ nhân hoặc giúp người đẹp trút giận, đều là cách tốt nhất để đàn ông lấy lòng phụ nữ, Ninh Vân Hoan cảm thấy giây phút đó bản thân vô cùng kích động, cô cắn môi, lúc này không biết nên nói gì, nhưng quả thật, hành vi lần này của Lan Lăng Yến khiến cô thật sự rất rung động.

"Hắn biết là anh, nên trong khoảng thời gian này em đừng ra ngoài, chờ anh bắt được hắn rồi nói." Lúc đó Lan Lăng Yến thấy sự việc đã bại lộ, cũng học theo cách của Bruce Green, châm một môi lửa vào nhà cũ của gia tộc Green, lúc đó Bruce Green trốn ở chỗ xa từng giao mắt với anh, lần này thất thủ và chịu sự ám toán của anh ta, sau khi tâm phúc của anh thấy anh suýt nữa trúng đạn, mới để Bruce Green có cơ hội thoát đi, để vuột mất con môi vốn đã chết tối hôm qua.

Lan Lăng Yến không hề e sợ Bruce Green, năm đó anh còn dám bắt cóc người thừa kế gia tộc Green rồi giết con tin, lần này dám ra tay, không hề bận tâm việc Bruce Green sẽ trả thù. Vài năm nay anh có không ít kẻ thù, Bruce Green không đáng nói đến, nhưng vì người này từng ra tay với ba Ninh mẹ Ninh và Ninh Vân Hoan, hai vợ chồng ba Ninh bên kia anh đã cho người bảo vệ, về phần ba Lan thì anh hoàn toàn không cần lo lắng, nếu Bruce Green dám tìm đến, vậy thì chỉ có tự tìm đường chết thôi, chỉ còn lại trường học của Ninh Vân Hoan thì tương đối nguy hiểm.

Đây không phải chuyện nhỏ, Ninh Vân Hoan sớm đã qua thời kỳ phản nghịch, đương nhiên không phản đối ý kiến của Lan Lăng Yến, gật đầu: "Em biết rồi, nhưng anh cũng nên cẩn thận một chút, để đối phó với hắn, thì sau này còn có không ít cách, lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?"

Lan Lăng Yến dùng sức ôm cô, chỉ hận không thể khám cô vào cơ thể mình: "Anh biết rồi."

Hai người nói xong đều không nhắc lại chuyện Bruce Green nữa, yên tĩnh ôm nhau một lát, sau đó Lan Lăng Yến bảo người chuẩn bị đồ ăn, rồi điện thoại cho ba Lan, Ninh Vân Hoan thừa dịp lúc anh gọi điện thoại, đã giúp anh xả nước tắm vào bồn, vừa mới ra khỏi toilet, đã được Lan Lăng Yến kéo vào lòng lần nữa.

Tiểu biệt thăng tâm hôn, nhất là khi quan hệ của hai người đặc thù như vậy. Ngày hôm qua Lan Lăng Yến không về nên Ninh Vân Hoan vẫn chưa ăn gì, lúc này đói bụng nên ăn với anh một ít, sau đó Ninh Vân Hoan lại nói chuyện với Lan Cửu nhưng cô không nhìn thấy vẻ mặt của mình, nét cười vui vẻ mang theo vài phần tình ý.

Dường như có rất nhiều lời muốn nói, Lan Lăng Yến mỉm cười nhìn cô nói không ngừng, tựa như lúc trước trong lúc vô ý có lần nói chuyện điện thoại với cô, dáng vẻ cô nói năng không dứt, lúc đó chỉ cảm thấy thú vị, bây giờ xem ra cũng đã thích rồi. Anh không ngờ rằng cũng có ngày bản thân biết tám chuyện như vậy, Ninh Vân Hoan chỉ đơn giản nói về ba mẹ, con trai và những việc vui khi đi chơi với nhóm Lý Phán Phán.

Nói xong, chân trời đã hừng sáng. Trong mắt Lan Lăng Yến còn mang theo tơ máu nên Ninh Vân Hoan ngủ cùng với anh, tỉnh lại thì đã là buổi chiều rồi.

Mà lúc này gia tộc Green ở Anh quốc cũng bắt đầu tai tiếng khắp thế giới, trang rượu Green bị người hủy đi hơn phân nửa, lửa lớn kéo dài đến nửa đêm. Không chỉ nho của nhà Green bị ảnh hưởng, chỉ sợ năm nay thu hoạch giảm sút, ngay cả nông trang cách vách cũng bị liên lụy, lúc này gia tộc Green không chỉ tổn thất thảm trọng, còn cần phải giải quyết vấn đề bồi thường cho nông trang cách vách kia.

Trải qua điều tra, nguyên nhân bốc hỏa là do trang rượu của Green, ngày hôm qua không chỉ Lan Lăng Yến phóng hỏa, mà lửa thiêu cháy nhà Green chủ yếu chính là rượu. Tuy rượu Bồ Đào này không đậm đặc bằng rượu đế trắng, nhưng vẫn không chịu được lửa, một khi hai cái đụng nhau, sẽ sinh ra hậu quả càng nghiêm trọng hơn mà thôi.

Ninh Vân Hoan mở máy tính nhìn thấy người phát ngôn của nhà Green bị đèn flash vây quanh, ánh mắt vị phát ngôn này đỏ bừng, biểu cảm mỗi mét. Lúc này lời chỉ trích của truyền thông và người ngoài đến từ bốn phương tám hướng, lần này nhà Green thật sự thảm rồi, người người đều nói bọn họ làm việc không cẩn thận, mới gây ra trận hỏa hoạn này, cho dù bọn họ có nói rách mồm thế nào cũng không ai chịu tin tưởng nữa.

Tuy phòng ngự của gia tộc Green không thể so bì với trọng địa quân sự, nhưng cũng vô cùng cẩn thận, lần này người phát ngôn nói gia tộc Green bị xâm nhập, có người ác ý phóng hỏa mới gây ra hậu quả thế này, nhưng người khác hoàn toàn không tin, ngược lại cho rằng gia tộc Green đang chối tội, người người càng kích động hơn.

"Hết giận chưa?" Tiếng Lan Lăng Yến vang lên, Ninh Vân Hoan quay đầu vừa muốn nói chuyện, điện thoại đã reo.

Lan Lăng Yến nhíu mày, lúc này anh không đeo kính, ánh mắt dài xếch nguy hiểm nheo lên, đến tủ đầu giường lấy điện thoại di động, hiển nhiên đầu dây bên kia truyền đến tin tức không vui gì, bởi vì sắc mặt Lan Lăng Yến chợt trở nên âm trầm.

"Chuyện của tôi, trong lòng tôi tự biết rõ." Sau một lúc lâu, anh mới chậm rãi nói một câu như vậy, nhìn thấy Ninh Vân Hoan đã đi đến, vươn tay ý bảo cô ngồi xuống rồi ôm lấy cô. Lúc này ở gần, nên Ninh Vân Hoan mơ hồ nghe ra đầu dây bên kia là giọng nói của ba Lan. Hình như bây giờ ba Lan vô cùng tức giận, tiếng nói đã bắt đầu đứt quãng. Rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ thờ hờ hển của ba chồng luôn nắm mọi sự trong tay này, Ninh Vân Hoan vừa mới thấy tin tức khiếp đảm kia, nên lúc này hiểu rõ vì sao ba Lan gọi điện thoại đến, nói đến cùng chuyện này vì cô nên Lan Lăng Yến mới ra tay, lúc này bị ba Lan trách cứ cũng vì cô, bởi vậy cô lộ ra ánh mắt áy náy, Lan Lăng Yến lắc đầu với cô, chạm vào trán cô, biểu cảm dịu dàng.

"Rốt cuộc mà có nghe hay không!" Ba Lan nổi trận lôi đình, lần này nghe rất rõ ràng, Lan Lăng Yến mím môi: "Chuyện của tôi, trong lòng tôi đã tính trước."

Ba Lan nói một tràng, còn anh chỉ trả lời tổng cộng hai câu, hơn nữa ý trong hai câu nói đều không khác nhau lắm, Ninh Vân Hoan có thể hiểu ba Lan tức giận bao nhiêu, ai ngờ Lan Lăng Yến không đợi ba Lan phát tiết hết, đã bình tĩnh nói: "Nếu không có chuyện gì khác, chúc ngài thân thể kiện khang, tạm biệt." Nói xong, không nề mặt ai đã ngắt điện thoại.

"..." Ninh Vân Hoan đoán, biểu cảm của ba Lan nhất định rất phần khích.

"Hết giận chưa?" Khóe môi Lan Lăng Yến mang theo ý cười rất nhỏ, dịu dàng sờ tóc Ninh Vân Hoan, ngủ đủ nên tư máu trong mắt anh đã rút hơn phân nửa, mắt xếch hếch lên không còn lạnh nhạt và xa cách như ngày thường, hai người gần nhau như thế, không chỉ có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương, trong đôi mắt đen láy của Lan Lăng Yến đều chỉ có hình bóng Ninh Vân Hoan.

Trong mắt anh Ninh Vân Hoan thấy được sự vui vẻ của bản thân, cô vừa định chủ động ôm cổ anh, điện thoại lại reo lên.

"Ba mày nói còn chưa nói xong!" Ba Lan rống lên, có thể thấy được ông đã tức tối lắm rồi, Lan Lăng Yến cười lạnh lùng, còn chưa nói gì, lần này ba Lan không cho anh cơ hội mở lời, đã thẳng thừng mắng: "Mày làm lớn chuyện như vậy, chỉ một cái gia tộc Green thôi mà biến mày thành như vậy, còn bị thương, khà khà!" Tiếng cười hoàn toàn không thể hiện sự vui vẻ gì, ngược lại mang theo lãnh ngạnh, khoe môi Ninh Vân Hoan khẽ giật, ba Lan lại nói tiếp: "Càng sống càng không được việc gì, cho dù muốn chinh người thì thiếu gì cách, cố tình muốn làm lớn chuyện như vậy, thật làm ba mày mất mặt..."

Ba Lan vô cùng tức giận, xem ra cha con hai người không hợp rồi, Ninh Vân Hoan thấy sắc mặt Lan Cửu rất khó xem, anh cười hai tiếng, lúc này Lâm Mẫn cũng gọi điện thoại cho cô.

Không biết sao, lúc trước quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất tệ, mà lúc này thật sự tốt đến quái lạ, từ sau khi hôn lễ Lâm Mẫn bắt chọt sẽ gọi điện thoại tán gẫu với cô, nhưng bây giờ gọi Ninh Vân Hoan đoán chắc hẳn liên quan đến Lan Lăng Yến.

Quả nhiên cô vừa bắt máy Lâm Mẫn đã hưng phấn nói: "Hoan Hoan, tiểu Cửu bị thương à?"

Trong giọng điệu này mang theo kích động và vui mừng, Ninh Vân Hoan run môi: "Mẹ, anh ấy là con ruột của mẹ đấy." Con trai bị thương còn vui vậy sao, sự phẫn nộ của ba Lan hình như bình thường hơn so với phản ứng của Lâm Mẫn đấy.

Dù không nhìn thấy Lâm Mẫn nhưng Ninh Vân Hoan cũng đoán được bà phát tay: "Lo nhiều vậy làm gì, nó không sao đâu. Từ nhỏ tiểu Cửu có thể chịu đựng, mẹ cảm thấy nó vừa mới sinh ra đã có thể ra chiến trường giết giặc, hoàn toàn không cần mẹ phải đến quan tâm, mẹ còn chưa thấy được đáng về bị thương của nó mà..." Nói xong, bà tỏ vẻ vô cùng phiền muộn.

Những lời này sao nghe quen vậy, Ninh Vân Hoan nhin cười, thấy lúc này bên cửa sổ Lan Cửu đã không kiên nhẫn một tay giữ điện thoại, một tay đút vào túi, vẻ mặt rất không vui. Bên ngoài sắc trời hơi mờ tối, dáng người thon dài của anh hòa vào bóng tối, Ninh Vân Hoan nhìn nửa mặt bên của anh, ánh nhú mi, tựa như một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

Nghe Lâm Mẫn nói xấu Lan Lăng Yến xong, nhin cười, Lâm Mẫn mới vào chủ đề: "Ba nó rất tức giận, lần này tiểu Cửu gây ra chuyện lớn rồi." Mọi người nhà họ Lan luôn muốn đâm dao găm sau lưng, người công khai làm âm lên là cha con Đông Phương Long luôn giả nhân giả nghĩa, lần này Lan Lăng Yến làm không sạch sẽ, nên ba Lan phải thu dọn tàn cuộc phía sau, vì thế ba Lan rất tức giận, từ nhỏ đến lớn đứa con trai này luôn khiến bà bất lo, không ngờ sau khi lấy vợ lại có thể náo ra chuyện này.

"Càng làm ba nó tức giận là tiểu Cửu không chịu nhận sai." Lâm Mẫn nhỏ giọng nói với con dâu, Lan Lăng Yến không bao giờ lộ ra vẻ bất lực trước mặt ba Lan, ngay cả rời nhà lúc thiếu niên, cũng chưa từng sử dụng sự trợ giúp của ba Lan, cũng chưa từng về nhà cầu xin ông, có thể nói cho đến bây giờ, trừ việc từ đầu Lan Lăng Yến được hưởng sự giáo dục của nhà họ Lan như người trong họ ra, càng về sau tiến vào tranh đoạt chức gia chủ, thì chưa bao giờ ăn nói khép nép cầu xin ba Lan giúp đỡ.

Tuy có con như vậy sẽ bất lo, nhưng đồng thời, ba Lan cũng chưa từng được hưởng thụ cảm giác làm cha như những người khác, lúc này thật vất vả mới có cơ hội, cho rằng có thể giáo huấn anh một chút, ai ngờ dù Lan Cửu sai lầm nhưng vẫn kiêu ngạo như thế...

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Ý Kiến

Chuyện lần này vốn Lan Lăng Yến muốn trút giận thay Ninh Vân Hoan, bởi vậy sau khi nghe Lâm Mẫn nói xong Ninh Vân Hoan vẫn ngoan ngoãn nhận sai: "Mẹ, lần này là lỗi của con." Cô nói xong, mới nói ra chuyện giữa Bruce Green và Cố Doanh Tích, rồi đến việc Bruce Green vì giúp Cố Doanh Tích trút giận, cho nên mới khiến bản thân cô khó xử, cuối cùng không chỉ không làm khó được cô, ngược lại bị Lan Lăng Yến làm thẹn, cuối cùng nổi giận nên tìm ba mẹ Ninh phóng hỏa đốt nhà họ Ninh, cô vừa nói xong Lâm Mẫn chợt hứng thú: "Người phụ nữ họ Cố kia có đẹp không? Mang ảnh ra cho mẹ xem." Bà nhớ lần trước cháu họ Mộ Căn Ngôn cứu được một cô gái họ Cố, Ninh Vân Hoan đã từng cảnh cáo chị họ rằng người phụ nữ họ Cố này không đơn giản, lúc đó ai cũng không quan tâm, ai ngờ lúc này vị tộc trưởng của gia tộc Green cũng coi trọng cô gái họ Cố kia.

Lần này Lâm Mẫn nghe lọt được, cũng nhớ đến cảnh cáo lúc ấy của Ninh Vân Hoan, nên cảm thấy hứng thú với Cố Doanh Tích.

Vừa nghe Lâm Mẫn nói xong, vì Ninh Vân Hoan có chút hiểu rõ tính cách của người mẹ chồng này nên nhất thời đau cả đầu: "Mẹ, cô ta không có gì hay để xem đâu, mẹ lấy ảnh chụp của cô ta làm gì?"

Nhưng lúc này Lâm Mẫn đã không còn tâm trạng để nghe Ninh Vân Hoan nói, một lòng muốn ảnh của Cố Doanh Tích, sau đó hơi thất vọng thờ dãi: "Chỉ vậy thôi à, hoàn toàn không bằng con, sao có thể khiến đám người kia vây quanh vậy chứ? Có phải mắt của Căn Ngôn có vấn đề gì không!"

Chuyện này con cứ mặc kệ đi, giao cho mẹ!" Nói xong, Lâm Mẫn nhanh chóng cúp điện thoại, dáng vẻ vô cùng khẩn cấp.

Lúc này Ninh Vân Hoan chỉ sợ bà muốn quản thối, quầng sáng của nữ chủ Cổ Doanh Tích nhạy cảm thế nào cô hiểu rất rõ, nhưng Lâm Mẫn không biết, đến lúc đó nếu Lâm Mẫn thật sự muốn quản, nói không chừng còn gây thêm một số chuyện. Nghĩ vậy, mí mắt Ninh Vân Hoan chột nảy lên, nhìn qua Lan Cử.

Bên kia cúp điện thoại. Ninh Vân Hoan nói về việc Lâm Mẫn sẽ đối phó với Cổ Doanh Tích, thấy Lan Lăng Yến không hề để ý, cô sốt ruột nói: "Anh không biết đâu, Cổ Doanh Tích đó rất khác thường. Cô ta sẽ không chết, cũng sẽ không gặp chuyện không may." Nói xong, cô thấy ánh mắt Lan Lăng Yến không thay đổi, lại vội vàng giải thích: "Cô ta không giống với người khác, người khác gặp chuyện nguy hiểm thì sẽ xui xẻo, nhưng nếu cô ta gặp nguy hiểm, thì sẽ có quý nhân tương trợ."

Tuy tình huống kỳ dị này Lan Lăng Yến vẫn không giải thích nổi, nhưng anh đã từng chứng kiến việc này, khi nhà họ Tần đối phó với Cổ Doanh Tích, có Bruce Green cứu ả rồi bảo vệ ả. Mà lần đó anh đối phó với ả, ả cũng được Mộ Căn Ngôn cứu, quả thật vận may của cô ả này không hề bình thường, lúc này Ninh Vân Hoan rõ ràng biết gì đó, Lan Lăng Yến nhìn cô, rồi gật đầu ý bảo cô nói tiếp.

"Có một loại người, từ nhỏ đã may mắn hơn người khác, dù lúc ban đầu cái gì cũng không có, nhưng trời cao sẽ cho cô ta mọi thứ." Ninh Vân Hoan do dự một chút, nói ra sự đặc biệt của Cổ Doanh Tích: "Chỉ cần có người gây bất lợi cho cô ta, thì sẽ có người cảm thấy cô ta đáng thương rồi giúp đỡ cô ta."

Lan Lăng Yến yên lặng nhìn dáng vẻ bất an của cô, anh đã sớm cảm giác ả Cổ Doanh Tích này kỳ dị rồi. Trước đây Ninh Vân Hoan không nói không có nghĩa là trong lòng anh hoàn toàn không biết, nhưng đây là lần

đầu tiên cô nói trắng ra như vậy, Lan Lăng Yển nghe xong, mới nói: "Anh nghĩ rằng, cho dù ả ta có số mệnh đặc thù gì đó, người có quyền thế trên thế giới quả thật cũng nhiều nhưng theo anh nghĩ ả ta chỉ hấp dẫn một số người đặc thù thôi."

Trừ một số kinh nghiệm đã trải qua, thì đâu có người nào có tấm lòng chân thành, thành thực, ổn định để ý Cố Doanh Tích đâu chứ? Những gã đàn ông hiện thời của ả, người người đều tuổi trẻ kiến thức nông cạn, Lan Lăng Yển cảm thấy bọn họ không đáng được nhắc đến, hành vi ngây thơ, biểu hiện vô năng. Mà người thật sự có tri thức, đủ ổn trọng, chỉ sợ không thể tán thành việc dùng chung một người phụ nữ với thằng đàn ông khác, dù cô gái này có tốt đẹp bao nhiêu, cũng không thể chiếm được tất cả mọi người trên thế giới.

Ninh Vân Hoan ngẩn người, cô không ngờ Lan Lăng Yển sẽ nói như vậy, nên hơi giật mình.

"Có vận may, mà chỉ có thể hấp dẫn một số người, anh nghĩ thế giới to lớn như vậy, không thể mỗi một người đều thấy cô ta thì sẽ ưa thích." Lan Lăng Yển thấy vợ đánh giá cao Cố Doanh Tích quá rồi, trước kia anh hi vọng lấy Cố Doanh Tích ra cho Ninh Vân Hoan luyện tay, thuận tiện giúp cô chơi đùa giết thời gian, nhưng sau này khi Bruce Green xuất hiện, anh mới phát hiện dù cho Ninh Vân Hoan làm đồ chơi, thì vẫn không tốt chút nào, dường như cô luôn cẩn thận và sợ hãi Cố Doanh Tích, mức độ sợ hãi này không hề thua việc sợ anh, Lan Lăng Yển vốn cho rằng dùng Cố Doanh Tích để Ninh Vân Hoan giết thời gian, nhưng càng về sau càng phát hiện Cố Doanh Tích này chiếm lấy phần lớn sự chú ý của Ninh Vân Hoan, nên trong lòng anh hơi không vui rồi.

"Nếu không phải tất cả mọi người đều thích cô ta, vậy người thích cô ả sẽ bị giới hạn trong một con số cụ thể." Người thật sự khiến vạn người mê cũng không thể hô phong hoán vũ, hưởng chi nếu họ Cố có mệnh này, thì lúc trước ả đã không im hơi lặng tiếng suốt hai mươi mấy năm qua.

Dường như Cố Doanh Tích đã trở thành một tảng đá lớn trong đầu Ninh Vân Hoan, không ném ả đi thì Ninh Vân Hoan không thể hoàn toàn vui vẻ. Trong ấn tượng của Lan Cửu, hình như Ninh Vân Hoan cho rằng Cố Doanh Tích chính là một tồn tại bất tử, có lẽ cô nghĩ, cho dù có thật sự giết chết Cố Doanh Tích, chỉ sợ cô cũng sẽ cho rằng họ Cố đó có thể góc đầu trở lại, đối với tình huống như vậy chỉ có thể dẹp bỏ lo lắng trong lòng cô, như vậy thì cô mới có thể yên tâm.

Ninh Vân Hoan nghe Lan Lăng Yến nói, vẫn chưa hiểu lắm, chỉ trừng mắt mờ mịt nhìn anh.

"Chỉ cần có thể đếm, thì anh phải xem còn bao nhiêu gã đàn ông chấp nhận xoay quanh ả, cam nguyện chịu đựng." Có đôi khi địch nhân bên ngoài tranh anh chết tôi sống không đáng sợ, chỉ sợ mình chưa hiểu rõ đối phương thôi. Đối với Cố Doanh Tích này không thể dùng lẽ thường để suy đoán, Lan Cửu thật sự không thể hiểu được tại sao ả có thể tồn tại, thật khiến anh vừa phiền chán vừa ghê tởm.

Không có người phụ nữ nào sau khi bị người hãm hiếp còn có thể sống tốt như ả, không hề bị bóng ma tâm lý gì cả, hơn nữa mỗi lần gặp người thì động dục, cái này cũng thật sự không dễ dàng. Như Ninh Vân Hoan nói, lúc ả lâm vào nguy hiểm thì sẽ có người đến cứu ả, chuyện này Lan Lăng Yến cũng đã chứng kiến vài lần rồi, đặc biệt là mấy người anh phái đến giết ả đều sẽ mềm lòng không thể ra tay, chuyện này thật sự quá kỳ dị.

"Nghĩa là sao?" Ninh Vân Hoan thấy ánh mắt sắc bén của Lan Lăng Yến, dường như bản thân không hiểu rõ ý anh: "Cố Doanh Tích có bao nhiêu đàn ông thì em biết, nhưng mà..."

"Chỉ cần những người này đều xuất hiện hết, đúng lúc một lưới bắt gọn, để tránh sau này lưu lại hậu hoạn." Lan Lăng Yến nói xong, thấy Ninh Vân Hoan còn hơi ngẩn ra, mí mắt chột khê giật, bình thường cô nàng này

rất thông minh mà, không ngờ cũng có ngày đầu óc trở nên mù mờ như vậy.

Anh nhịn không được sờ mặt cô, thấy cô còn chưa lấy lại tinh thần, bèn thở dài giải thích: "Không phải em nói thể chất của ả có thể hấp dẫn đàn ông sao? Muốn để ả bộc lộ ra, để xem ả có thể hấp dẫn bao nhiêu người, đợi đến khi tất cả mọi người bị hút ra, anh sẽ một lưới bắt hết, tránh cho sau này sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn." Dứt lời, anh thấy Ninh Vân Hoan có vẻ bưng bình đại ngộ, lại nói tiếp: "Mặc kệ là dạng thể chất gì, cũng không thể sử dụng mãi không hết được đâu, loại chuyện này luôn có giới hạn, bằng không, không cần anh ra tay, thì tự ả cũng muốn ép buộc mình, điều đó sẽ khiến ả tự đưa chết bản thân thôi."

Cho dù người phụ nữ đó có quả thận cường hãn đến đâu, hàng đêm luân tiêu chỉ sợ sẽ có lúc suy tổn, huống chi ả họ Cố cũng không phải nữ hoàng, nếu muốn thu hậu cung, thì đám đàn ông đó có thể chấp nhận bất công ả, ba người phụ nữ có thể náo thành vỡ tuồng, dù ba gã đàn ông không thể, nhưng 30 gã có thể bức chết ả.

Hơn nữa Lan Lăng Yến thấy đám đàn ông đó không phải loại khoan dung đại lượng gì, bây giờ bọn họ có thể tạm giữ thế cân bằng, nhưng một khi loại cân bằng này bị đánh vỡ, kết quả chỉ sợ không một người phụ nữ bình thường nào có thể chịu đựng được. Thân phận Cố Doanh Tích không cao, những chuyện mà người có thân phận cao quý nhất định cũng không thể làm được, có khi mệnh mỏng hơn tờ giấy, chẳng thể cao bằng trời! Đàn ông tam thê tứ thiếp cũng cần phải có tiền có thế, còn loại hai bàn tay trắng như Cố Doanh Tích mà dám ăn trong chén xem trong nồi, không cần người khác thu thập, đàn ông của ả có lẽ cũng sẽ xử lý ả.

Đối với cái nhìn của Lan Cửu về số lượng đàn ông của Cố Doanh Tích, Ninh Vân Hoan tỏ vẻ đồng ý, nhưng cô cảm thấy khó tin về việc Lan Cửu suy đoán đám đàn ông của Cố Doanh Tích sẽ đấu đá lẫn nhau: "Em cảm thấy không thể nào đâu, tình cảm của những người đó với cô ta em

hiểu rất rõ, huống chi lúc trước tác giả còn..." Ninh Vân Hoan thốt ra câu nói theo bản năng khiến ánh mắt Lan Lăng Yến chột lóe, nhưng anh không lên tiếng, ngược lại khi cô nói xong thì cảm thấy có chút không thích hợp nên đã lập tức im lặng, hơi chột dạ giải thích: "Em đọc trong tiểu thuyết ấy, những việc thế này, tác giả sẽ an bài như vậy, em thấy Cố Doanh Tích rất giống nhân vật chính..."

Cô nói xong Lan Lăng Yến yên tĩnh một lát, Ninh Vân Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi, cho rằng anh đã tin tưởng, Lan Lăng Yến gật đầu: "Anh nhớ em không thích đọc tiểu thuyết mà nhỉ?" Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên hai người ngồi máy bay xuất ngoại để sinh con, lúc đó anh nghe người khác đề nghị, chuẩn bị rất nhiều tiểu thuyết trên máy bay cho Ninh Vân Hoan, nhưng khi đó cô rất nghiêm túc lắc đầu, nói cô không thích đọc tiểu thuyết.

Trí nhớ Lan Cửu rất tốt, việc này mới qua vài năm, nhưng anh không hề quên, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan nói bình thường cô đọc tiểu thuyết, lại vô tình khiến anh cảm thấy mâu thuẫn, sau đó anh thấy dáng vẻ hoảng loạn của Ninh Vân Hoan, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng vẫn bị anh bắt gặp.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Lại Mang Thai

Lan Cửu vừa dứt lời, Ninh Vân Hoan hơi thẹn quá hóa giận: "Anh quản em có đợc hay không làm gì, dù sao tình huống là thế rồi, không phải chúng ta đang nói đến người khác sao, tại sao lại liên quan đến việc em đợc tiểu thuyết, hơn nữa lúc em đợc tiểu thuyết thì anh đâu có ở cạnh em, mỗi ngày em đều đợc đấy." Con người khi chột dạ thì giọng nói luôn rất lớn, khóe môi Lan Lăng Yến mỉm cười, gật đầu: "Ừm, anh biết rồi."

"Tóm lại em cho rằng đám đàn ông của cô ta sẽ không thể đấu đá nội bộ đâu." Giọng nói Ninh Vân Hoan vô thức hơi thả lỏng, Lan Lăng Yến không tán thành quan điểm của cô, nhưng cũng không phản bác, chỉ nói: "Có đấu hay không, sau này sẽ biết."

Lan Cửu không đặt nặng thái độ của cô trong lòng, nhưng Ninh Vân Hoan không ngờ bản thân mình lại nổi giận vì Cố Doanh Tích, nên cảm thấy hơi ngỡ ngàng, cô cũng không phải kẻ chết vì sĩ diện, sau khi xin lỗi Lan Lăng Yến xong, thì không nói đến Cố Doanh Tích nữa, chuyển sang chuyện khác.

Tuy Ninh Vân Hoan cảm thấy có chút rối rắm với việc Lâm Mặc muốn nhúng tay vào, nhưng dựa vào thân phận địa vị không tầm thường của Lâm Mặc, cho dù bà có thất bại trong việc đối phó với Cố Doanh Tích, thì phía sau cũng còn có nhà họ Lâm và Lan giúp bà gánh vác, hoàn toàn không cần cô phải mù quáng quan tâm, chuyện này Lan Lăng Yến không để trong lòng, vậy mà cô cứ hoảng để không vội thái giám đã gặp rồi.

Cố Doanh Tích không biết chuyện của ả khiến Ninh Vân Hoan và nam thần trong lòng ả nổi lên tranh chấp. Lúc này ả lại giãy dựa trong một vòng thống khổ mới. Hôm đó Bruce Green dùng sức mạnh chiếm được ả, không bao lâu sau lại trở về Anh quốc, tuy thiên phú dị bẩm của Cố Doanh Tích khiến Bruce Green thực tủy tri vị [1], nhưng Bruce Green không phải là kẻ ham mê nữ sắc. Lần này anh ta đến Trung Hoa gặp phải hỗn loạn như vậy, tặng toàn bộ thu hoạch một năm của gia tộc Green cho người ta, bây giờ trở về không chỉ phải trấn an nhóm bô lão nhà Green, mà còn phải dọn dẹp sạch sẽ chuyện lần này.

[1] thực tủy tri vị: được ‘hưởng’ một lần thì càng muốn thêm lần nữa

Trong hoàn cảnh như vậy, nếu dẫn theo Cố Doanh Tích về Anh quốc thì có vẻ không thích hợp. Hơn nữa lần này Bruce Green váng đầu đã trêu vào họ Lan, nói tóm lại thật ra vì muốn trút giận cho Cố Doanh Tích, tuy cuối cùng trộm gà không được còn mất năm gạo, nên có thể một số trưởng bối của gia tộc Green sẽ không vừa mắt Cố Doanh Tích, Bruce Green không dẫn theo Cố Doanh Tích cũng vì sợ ả đến Anh quốc sẽ bị ám toán, nói cho cùng tuy anh ta không trân trọng Cố Doanh Tích như trước kia, nhưng trong lòng vẫn còn lưu giữ một chút tình cảm.

Anh ta về, đương nhiên phải giữ lại Cố Doanh Tích. Biệt thự ở đế đô của anh ta để lại cho Cố Doanh Tích ở, bản thân một mình trở về Anh quốc. Ban đầu Cố Doanh Tích còn không biết gì, nhưng sau hai ba ngày một mình sống trong căn biệt thự to lớn, ngoại trừ một số người giúp việc ra, đám người làm khác đã sớm tự rời đi, dần dần ả bỗng cảm thấy có gì đó không đúng.

Dù Cố Doanh Tích có ngốc cũng biết bản thân bị người ta bỏ rơi. Sau hai ngày khóc lóc thì ả rời khỏi căn biệt thự toàn người lạ này, hơn nữa rời nhà lâu như vậy, lúc này ả mới nhớ đến Cố Nhân có thể sẽ lo lắng, vội vàng thu dọn vài thứ rời về lại nhà họ Cố.

Đã trải qua việc Cố Doanh Tích mất tích khi gặp được người nhà họ Mộ, nhà họ Cố đã sớm không còn lo lắng khi Cố Doanh Tích biến mất như vậy nữa. Lúc Cố Nhân thấy Cố Doanh Tích hoàn hảo trở về, trong lòng vô cùng kinh hi.

Lần này Cố Doanh Tích đi theo Bruce Green. Tuy sau này Bruce Green có xa cách với ả, nhưng ra tay vô cùng hào phóng, giúp ả đặt mua vài món trang sức và một ít quần áo, không phải ả ham phú quý, ả chỉ lấy vài món đồ mà mình đã mặc thôi, còn lại đều để ở biệt thự. Còn trang sức, ả cũng không đeo hết, trừ hai cái vòng tay ra, ả cũng chỉ mang theo một sợi dây chuyền và đôi bông tai, cùng với một số kẹp tóc kim cương trên đầu mình. Ngoài những cái đã mặc trên người ra, ả không hề lấy thêm gì.

Người đẹp vì lụa, Cố Doanh Tích lại mang toàn đồ hiệu, trang sức vừa nhìn đã biết không tầm thường, cộng thêm ngũ quan thanh tú của ả. Trong nhà Cố, có Cố Doanh Ngữ nhìn Cố Doanh Tích, kích động nói: "Chị, chị đã về, chị thật xinh đẹp!" Cố Nhân bên cạnh cảm thấy thật tự hào, dịu dàng, từ ái ngắm nhìn Cố Doanh Tích.

Lúc này Tống Mặc Nhiên giúp Cố Doanh Nặc đẩy xe lăn ra, một khoảng thời gian không gặp, Cố Doanh Tích càng trở nên chói lọi hơn, còn anh ta thì lại quá tiêu tụy.

"Doanh Tích đã trở lại, Nặc Nặc, em có vui không?" Anh ta cúi đầu muốn giúp Cố Doanh Nặc sửa sang lại mái tóc, Cố Doanh Nặc lại nương theo động tác của Tống Mặc Nhiên, nghiêng đầu qua một bên, trong lòng cười lạnh: Cô ta ước gì Cố Doanh Tích này chết quách ở bên ngoài đi, vậy mà đã trở về rồi, cô ta vui cái cọng lông ấy! Nhưng mà có vẻ Tống Mặc Nhiên rất vui, vì hai ánh mắt anh ta phát sáng lên kìa.

"Chị, chị đi đâu vậy? Chị có biết người nhà rất lo lắng không, sao chị không gọi một cuộc điện thoại về?" Cố Doanh Nặc vừa dứt lời, người nhà Cố đều ngẩn ngơ, trong lòng Cố Nhân cũng cảm giác con gái lớn không

hiếu chuyện, vội vàng nói: "Doanh Tích, con là chị, lần sau cho dù có việc phải ra ngoài, cũng nên gọi điện thoại về, con có biết mẹ sẽ lo lắng không?"

Cố Doanh Tích vội vàng giải thích, ả vốn rất áy náy với cô em Cố Doanh Nặc này nên không dám nhìn cô ta, lúc này thấy Cố Doanh Nặc còn lo lắng cho ả như vậy, trong lòng Cố Doanh Tích cảm thấy thật thống khổ, thậm chí không dám nhìn mặt Tống Mẫn Nhiên, ả nửa ngồi trước mặt Cố Doanh Nặc: "Nặc Nặc, do chị không tốt, chị mang vài món về cho em nè, em có thích không." ả nói xong, tháo vòng tay và vòng cổ trên người ra, đưa hết cho Cố Doanh Nặc.

Lúc này Cố Doanh Nặc hận không thể tát ả một bạt tay, nhưng cô ta cố nén, Cố Doanh Tích cam nguyện đưa đồ cho cô ta, cô ta cũng không chối từ, nhưng vẫn nhìn chăm chăm kẹp tóc trên đầu Cố Doanh Tích, Cố Doanh Tích lại ngoan ngoãn lấy xuống đưa cho cô ta, sau đó Cố Doanh Tích từ chối lợi biến thành âm đạm, một bên Cố Doanh Ngữ nhìn thấy Cố Doanh Tích chỉ biết tặng đồ cho Cố Doanh Nặc, hoàn toàn không cho ả ta, nước mắt suýt nữa đã chảy xuống, ánh mắt ả ta lộ ra vài phần ghen ghét, bị Cố Doanh Nặc thấy rõ.

Cả một ngày, nhà họ Cố đắm chìm trong niềm sung sướng vì Cố Doanh Tích trở về, mà lúc này ánh mắt của Tống Mẫn Nhiên cũng đã sớm dừng lại trên người Cố Doanh Tích nhiều lần. Gần đây Cố Doanh Nặc bị tai nạn xe cộ, tính tình cô ta biến đổi, bản thân anh ta đã là người đàn ông trưởng thành ném được mùi vì nam nữ, có nhiều lần anh ta suýt nữa không nhìn được, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt u ám của Cố Doanh Nặc, anh ta lại cố nhịn cảm giác này xuống.

Mà gần đây, không biết có phải vì Cố Nhân sợ anh ta chia tay với Cố Doanh Nặc không, luôn thúc giục bọn họ sinh con, nấu cho anh ta rất nhiều đồ bổ tráng dương, uống đến mức cả người Tống Mẫn Nhiên sắp bùng nổ, lại không muốn tùy ý tìm phụ nữ phát tiết. Lúc này Cố Doanh Tích vừa trở về, dường như anh ta đã tìm được cách, ánh mắt phát sáng lên.

Xong cơm chiều, Tống Mẫn Nhiên vội có việc ra khỏi phòng, Cố Doanh Nặc giả vờ không biết gì, cười lạnh lẽo đi theo sau anh ta, quả nhiên thấy anh ta đang sờ soạng Cố Doanh Tích. Phòng hiện giờ của Cố Doanh Tích là phòng trước đây của cô ta, nên trong tay cô ta có chìa khóa, lúc này lạnh lẽo mở cửa ra, bên trong truyền ra tiếng khóc nghẹn đón của Cố Doanh Tích, không lâu sau hai người đã lẫn thành một nhóm, tiếng thờ dốc vang lên.

Ánh mắt Cố Doanh Nặc lộ ra điên cuồng, yên tĩnh nghe một lúc lâu, khuôn mặt âm lãnh dữ tợn từ từ lộ ra trong bóng đêm.

Trời cao ban cho Cố Doanh Tích một thân thể nữ tính hoàn mỹ, đồng thời, tặng cho ả một vận may vô cùng tốt. Dù giải phẫu bao nhiêu lần, dù cơ thể ả có phải đang trong thời kỳ thụ thai hay không, thì tỷ lệ ả mang thai vẫn cao hơn phụ nữ bình thường gấp bội. Vừa mới trở về từ biệt thự của Bruce Green, làm tình với Tống Mẫn Nhiên được nửa tháng, trong đó Ninh Vân Thành cũng đã làm với ả vài lần, ả phát hiện bản thân mình lại mang thai. Dựa vào thời gian quan hệ, lần này chính bản thân Cố Doanh Tích cũng không biết cha của đứa bé này là ai.

Việc ả liên tục mang thai cũng không phải tin tức tốt lành gì, cuối cùng luôn không kết thúc tốt đẹp. Đối với việc con gái mang thai, Cố Nhân hoàn toàn không còn kích động như lúc đầu, ngay cả Ninh Vân Thành cũng không như trước, ngu ngốc đội cái nón xanh này. Trong khi người nhà Cố đang thương lượng về đứa nhỏ trong bụng Cố Doanh Tích thì Ninh Vân Thành cười nói: "Lần này ai biết cô ta đi đâu, đứa nhỏ này là ai tôi cũng không rõ, nhưng tôi cảm thấy nó không phải của tôi đâu đấy." Anh ta đã không còn tình cảm khắc cốt ghi tâm gì với Cố Doanh Tích, dường như khi ba mẹ Ninh không thèm quản anh ta nữa, thì loại cảm tình điên cuồng này hình như không còn động lực để phát triển. Hơn nữa bên người Cố Doanh Tích có quá nhiều đàn ông, dù vậy, lại không ai muốn cạnh tranh với anh ta, cũng không còn Tạ Trác Doãn cùng tranh giành sự chú ý của Cố Doanh

Tích với anh ta, Ninh Vân Thành chợt cảm thấy dường như Cố Doanh Tích chỉ có như vậy mà thôi. Tuy thân thể ả vẫn ướm át động lòng người, nhưng hôm nay anh ta đã cúng một cái thận, về mặt nam nữ sớm đã có cảm giác lực bất tòng tâm, nên loại tình cảm mãnh liệt ấy đã dần phai nhạt, thân thể Cố Doanh Tích không còn hấp dẫn anh ta như ban đầu, đồng thời, cảm tình cũng nhạt nhòa theo.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Náo Loạn

Bàn bạc nửa ngày, bản thân Cố Doanh Tích cũng không rõ đứa nhỏ trong bụng ả là của ai, ả thấy sắc mặt Tống Mẫn Nhiên rất khó nhìn, cùng với vẻ châm chọc của Ninh Vân Thành bên cạnh, ả đau lòng che mặt chạy ra ngoài.

Cố Doanh Nặc nhìn bóng lưng Cố Doanh Tích, lại thấy vẻ mặt âm lãnh của Tống Mẫn Nhiên, vụng trộm nở nụ cười.

Cô ta rất hiểu rõ tên Tống Mẫn Nhiên này, tuy quan hệ giữa anh ta và Cố Doanh Tích không danh chính ngôn thuận, nhưng anh ta là người theo chủ nghĩa đàn ông, thậm chí dù anh ta không phải bạn trai trên danh nghĩa của Cố Doanh Tích, nếu đứa bé không phải của anh ta, thì gã này tuyệt đối sẽ nổi điên.

Hiện giờ chỉ cần Tống Mẫn Nhiên và Cố Doanh Tích bất hòa, thấy hai người họ thống khổ thì cô ta đã thỏa mãn rồi.

Lúc này quả thật trong lòng Tống Mẫn Nhiên bị đè nén, anh ta không thật sự yêu Cố Doanh Tích, nhưng Cố Doanh Tích cũng là người phụ nữ của anh ta, anh ta có ham muốn chiếm hữu với Cố Doanh Tích, nhưng lúc này người phụ nữ của anh ta có thể mang thai con của kẻ khác, trong lòng anh ta chột không dễ chịu, liên tục vài ngày anh ta đều làm mặt lạnh, trong lòng càng tức giận hơn, đến cuối cùng hoàn toàn không thể phát tiết ra ngoài.

Bụng Cố Doanh Tích đã lộ, chưa đến hai tháng, nên khi ả mặc quần áo thì sẽ không nhìn ra, lúc cởi đồ thì sẽ thấy được nó nhô lên. Cố Nhàn đã khuyên ả nhiều lần rằng nếu ả không biết cha đứa bé này là ai thì đừng giữ nó, nhưng Cố Doanh Tích không đồng ý bỏ đi một sinh mạng, điều này càng khiến Tống Mẫn Nhiên không thoải mái.

Lúc anh ta mất hứng, bỗng nhớ đến lúc trước Cố Doanh Nặc từng nói với anh ta, trong số những người đắc tội với cô ta và khiến Cố Doanh Tích bất mãn có một người phụ nữ tên là Ninh Vân Hoan.

Tống Mẫn Nhiên bắt đầu muốn xả tức, phát tiết lên đầu người khác. Bằng không nếu cứ tiếp tục nhịn như vậy, thì sớm muộn gì lửa giận của anh ta cũng sẽ bùng nổ, không chỉ đốt sạch lý trí của anh ta, còn có thể thiêu cháy Cố Doanh Tích, nói cho cùng ả cũng từng là người phụ nữ của mình, một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa. Dù Tống Mẫn Nhiên hận ả không giữ mình trong sạch, nhưng vẫn không đành lòng làm tổn thương ả, huống chi còn có quan hệ với Cố Doanh Nặc, anh ta cảm thấy thương tiếc và thật sự yêu thương Cố Doanh Nặc tàn tật này, còn cảm thấy thương hại vì cô ta không biết sự thật.

Một khi đã quyết định, Tống Mẫn Nhiên bắt đầu nghĩ cách giúp hai chị em Cố Doanh Nặc báo thù. Tuy anh ta là người thông minh, nhưng vì xuất thân bần hàn, Ninh Vân Hoan lại là người khá giả, nhà họ Ninh ở trong một khu biệt thự nhỏ, nếu anh ta muốn tiếp cận Ninh Vân Hoan thì sẽ không dễ dàng. Mà cơ hội duy nhất của anh ta đó là ở trong trường học, chuyện này cũng giống như lần trước, không thể làm lớn ra, bằng không tuy giáo sư Phương có chút địa vị, nhưng nếu gây ra mạng người thì giáo sư Phương vẫn không thể đè ép xuống. Tuy anh ta có chút thanh danh, nhưng vẫn không phải là nhân vật có thực quyền, Tống Mẫn Nhiên càng nghĩ càng tức, nhưng vẫn không đánh mất lý trí vì trút giận mà trả giá bằng tiền đồ của bản thân.

Anh ta học chuyên hóa, tuy có thể thâm lặng giết người nhưng chuyện này sẽ không tốt lắm, cũng dễ dàng lưu lại dấu vết, vẫn nên giống lần trước, không thể gây ra bất kỳ dấu vết nhỏ nhất nào, lại thật sự có thể khiến Ninh Vân Hoan chịu thiệt, tốt nhất có thể tạo thành ảnh hưởng nhất định cho cô.

Trong hoàn cảnh này, Tống Mẫn Nhiên chợt nghĩ đến bao thư và bức thư có tẩm độc, nhưng vì lần trước đã âm ỉ một phen rồi. Bây giờ trường học quản rất nghiêm, trong mỗi phòng học đều lắp camera, hành lang cũng có, nên không thể lại sử dụng phòng học. Mà Tống Mẫn Nhiên không cơ hội để tiếp cận cặp của Ninh Vân Hoan, về phần xe, anh ta đã đi sau lưng Ninh Vân Hoan nhiều lần trong sân trường, phát hiện mỗi lần xe của cô đều dừng ngoài trường học, hoàn toàn không đậu trong trường, những cách mà anh ta nghĩ ra sẽ không thể dùng được.

Độc đã không thể dạy dỗ được Ninh Vân Hoan, Tống Mẫn Nhiên chỉ đành phải sử dụng cách khác.

Suy nghĩ vài ngày, anh ta đã nghĩ ra một ý. Anh ta muốn tạo ra một chuyện ngoài ý muốn, để Ninh Vân Hoan bị thương, nhưng sẽ không đến mức đi tìm chết, tốt nhất chỉ để bản thân anh ta bồi thường một khoản tiền nhỏ là được. Tuy nhà họ Tống chỉ là gia đình bình thường, nhưng sau khi Đoạn Linh, mẹ của Tống Mẫn Nhiên, ly hôn với Tống Thanh Vân từng cho anh ta một số tiền, không biết vì sao, sau khi ly hôn Đoạn Linh cầm chi phiếu một trăm vạn giao cho Tống Mẫn Nhiên. Mỗi ngày anh ta đều ăn ngủ ở nhà họ Cố rồi đến trường học, số tiền này vẫn chưa có được đất dụng võ, Tống Mẫn Nhiên là người làm nghiên cứu, nên anh ta không xem trọng vấn đề tiền bạc, nếu có thể sử dụng số tiền này cho Ninh Vân Hoan một bài học thì anh ta cảm thấy sẽ rất giá trị.

Vài ngày sau, khi Tống Mẫn Nhiên làm thí nghiệm trong phòng thí nghiệm, vì tâm thần không yên còn quan hệ quá mức, nên mấy chất hóa học cho vào cùng nhau sinh ra phản ứng dữ dội, may mắn bỏ vào không

nhiều, bởi vậy không tạo thành tổn thương gì nghiêm trọng, tay Tống Mặc Nhiên run lên, ngoại trừ vài vết cháy xém dính trên áo khoác của anh ta, thì chỉ có mu bàn tay bị bỏng thôi, trong phòng thí nghiệm trở nên hỗn độn, tất cả mọi người cuống quýt chạy đến dập tắt mấy đốm lửa nhỏ đó. Giáo sư Phương đeo khẩu trang đã sụp mặt xuống, hơi mất bình tĩnh hỏi: "Mặc Nhiên, gần đây em bị sao vậy? Nhìn có vẻ không yên lòng?" Tuy việc nhỏ này không tính là gì, nhưng trong phòng thí nghiệm có chứa một số chất dễ gây cháy, dính chút lửa thôi cũng sẽ dễ gặp chuyện không hay, gần đây Tống Mặc Nhiên gây ra một số lỗi nhỏ, giáo sư Phương cũng nghe nói cha mẹ anh ta ly hôn, trong lòng luôn yêu thương đứa học trò giỏi này, bởi vậy không trách anh ta, nhưng hôm nay anh ta lại phạm vào sai lầm nghiêm trọng vậy, điều này khiến giáo sư Phương không nhẫn nại nổi, tài sản trong phòng thí nghiệm đều rút ra từ Hoa Hạ, cho dù chỉ là thí nghiệm nhỏ, nếu làm hỏng thì sẽ phải trả giá rất nhiều.

"Xin lỗi thầy." Tống Mặc Nhiên hơi cau mày, ánh mắt dưới lớp kính che giấu sự hưng phấn, lúc này anh ta không kiên nhẫn nói nhiều với giáo sư Phương, thẳng thắn nhận sai: "Gần đây trong nhà em có một số việc không vui, để thầy lo lắng rồi, chắc chắn em sẽ không gây ra lỗi như vậy nữa đâu ạ." Thấy anh ta đã nhận lỗi, hơn nữa Tống Mặc Nhiên được giáo sư Phương rất kỳ vọng, sau này chờ khi anh ta tốt nghiệp sẽ cho anh ta làm trợ lý của ông, lúc này thấy anh ta không viện cớ, nhanh chóng nhận lỗi, nên giáo sư Phương không trách anh ta, hơn nữa do tinh thần anh ta bị nhiễu loạn, nghĩ đến chuyện nhà của anh ta, thở dài một hơi: "Được rồi, thầy biết em cũng đang gặp khó khăn. Nếu vẫn không thể điều chỉnh tốt tâm tình, thì em nghỉ ngơi một lát rồi lại làm tiếp, đừng gắng gượng, thầy nghĩ gần đây em nghỉ ngơi không đủ. Sau này phải đợi bình tĩnh thì mới làm thí nghiệm." Ông thấy mắt Tống Mặc Nhiên có quầng thâm, nên thật lòng khuyên bảo, ai ngờ lúc này Tống Mặc Nhiên chỉ nghĩ đến chủ ý của bản thân, nên không kiên nhẫn nói nhiều với giáo sư Phương, chỉ gật đầu lung tung, rồi bắt đầu thu lại đồng hồ hỗn độn mà mình đã gây ra.

Lúc này trong lòng Tống Mẫn Nhiên vô cùng kích động, trước kia anh ta chỉ muốn dùng một ít chất để làm tổn thương làn da hoặc có thể khiến bộ phận trong cơ thể bị mất cân đối thôi, luôn buồn rầu không biết nên tiếp cận Ninh Vân Hoan thế nào, nhưng hôm nay phản ứng bùng nổ này làm mu bàn tay anh ta cháy thành một miệng vết thương nhỏ, Tống Mẫn Nhiên không chỉ không cảm giác sự đau đớn của miệng vết thương này mà anh ta chỉ thấy bản thân đã tìm được cách rồi.

Trước kia anh ta nghĩ hóa chất trong phòng thí nghiệm chỉ có một ít độc được thôi, nhưng anh ta đã quên mất những chất axit thế này, tính ăn mòn của thứ này rất mạnh, anh ta chỉ bị dính một chút. Nếu đến lúc đó giả vờ không cẩn thận đụng vào Ninh Vân Hoan, cũng đủ cho cô ăn khổ rồi, chỉ cần anh ta không hắt vào mắt cô, thì sẽ không tạo thành ảnh hưởng trí mạng, để cô đau đớn ngã xuống, thì tiền bồi thường sẽ không nhiều, sau này nếu tâm trạng không tốt thì có thể tìm cô trút giận. Nhưng cô sẽ không biết anh ta cố ý!

Tống Mẫn Nhiên nghĩ vậy, kích động đến nỗi không muốn làm thí nghiệm tiếp, anh ta vội vàng muốn kết thúc sớm mọi chuyện, nên đã xin phép giáo sư Phương, anh ta đã hỏi thăm rồi, hôm nay khoa của Ninh Vân Hoan có tiết chiều. Tống Mẫn Nhiên thừa dịp người khác không chú ý mà mang theo một bình a xít sunfuric nhỏ, anh ta vội vàng mặc nguyên áo bành tô (áo khoác dài) ra khỏi phòng thí nghiệm.

Vốn gần đây chuyện Bruce Green trốn thoát vẫn chưa được giải quyết, Lan Cửu dặn dò Ninh Vân Hoan không nên ra ngoài, nhưng không biết có phải Bruce Green ăn quá nhiều mật rồi không, mà anh ta đã trốn mất rồi. Nửa tháng nay, Lan Cửu liên tục cài bẫy mà anh ta vẫn không ló mặt.

Gia tộc Green bên Anh quốc đã tuyên bố huỷ bỏ vị trí tộc trưởng của Bruce Green, dù sao lần này cho dù mọi người không biết do Lan Lăng Yến chỉ điểm trả thù Bruce Green, nhưng một ít trưởng bối ở gia tộc Green vẫn cảm thấy Bruce Green vô năng vì ký cái hợp đồng không có lợi ích ở

Trung Hoa, sau đó khi gia tộc gặp nạn thì lại không thể khống chế được mọi việc, không có bản lĩnh giải quyết tốt, khiến gia tộc Green tổn thất nặng nề khó cứu vãn, không chỉ năm nay không thể cung ứng rượu Bồ Đào, mà còn mất đi một bộ phận tài nguyên khách hàng, mấu chốt là trong hầm rượu gia tộc Green có vài bình rượu có giá trên trời, đã được gia tộc Green xem như chiêu bài chí bảo cũng mất luôn, ngoài những tổn thất trên giấy ra, người bên ngoài càng nhìn càng cảm thấy gia tộc Green đã đánh mất biểu hiện tư bản của gia tộc mình.

Mà không biết có phải vì ngày đó thấy Lan Lăng Yến nên Bruce Green bị dọa bể mật không, rất sợ Lan Cửu tìm anh ta trả thù, từ ngày trang rượu Green cháy hết, dưới sự bảo vệ, Bruce Green đã rời khỏi Anh quốc, liên tục nửa tháng không hề lộ diện.

Mười ngày trước thế lực của Lan thị ở Italy từng báo cáo thấy anh ta xuất hiện ở Italy, nhưng lại lập tức biến mất.

Đợi lâu không thấy Bruce Green xuất hiện, ai cũng biết chắc anh ta đã ẩn trong bóng tối rồi. Lần này hai phe đã kết cừ oán, hoàn toàn không chết không ngừng, tuy nhà họ Lan gia không sợ thế lực của dưỡng Bruce Green ở Italy, nhưng minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng [1], không thể vì muốn Ninh Vân Hoan tránh né Bruce Green, mà cả đời ngốc ở trong nhà được. Hơn nữa sắp đến năm mới, Lan Lăng Yến không muốn mừng năm mới còn phải gặp loại chuyện này, nên khi ba Lan nổi trận lôi đình giáo huấn xong, vẫn quyết định dùng chiêu dẫn xà xuất động này.[1] minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng: Đòn trước mặt dễ tránh, đòn sau lưng khó phòng

Ban đầu anh tính dùng bản thân làm mồi nhử, nhưng mấy ngày qua Bruce Green đều không xuất hiện, điều này đã chứng minh dù người này hận anh tận xương, đồng thời cũng bị Lan Lăng Yến dạy cho một bài học, nhưng biết không thể trực diện chống lại anh, cho nên sau vài ngày gió êm sóng lặng, vì sự an toàn của ba mẹ Ninh, Lan Cửu mới đồng ý để ba Lan

cho Ninh Vân Hoan ra làm mồi, ba Lan cho anh mượn một nhánh lực lượng tinh nhuệ của Lan thị, trước đây anh vẫn chưa có tư cách chỉ huy người bí mật ẩn núp phía sau Ninh Vân Hoan, cũng vì đã chuẩn bị kỹ càng, nửa tháng trước Ninh Vân Hoan ở trong nhà nghỉ ngơi gần một tháng, mới lại bắt đầu đến trường.

Người ba Lan phái đương nhiên không giống bình thường, nếu bọn họ muốn đi theo bên người Ninh Vân Hoan thì Bruce Green nhất định không thể nhìn ra được, chính vì cả Bruce Green cũng nhìn không ra, cho nên kẻ chỉ có vài phần tài lẻ như Tống Mẫn Nhiên, lại chỉ chuyên về hóa học, có vài phần tâm cơ thì không có nghĩa là anh ta là nhân vật giỏi về bày mưu nghĩ kế, nên đương nhiên càng không thể nhìn thấu mọi chuyện.

Buổi chiều Tống Mẫn Nhiên mang theo một đồng sách lớn, phía trên đặt thêm một đồng thiết bị thí nghiệm linh tinh gì đó đi về phía Ninh Vân Hoan đang vừa bước vào cổng trước. Sau khi bông tai kim cương trên lỗ tai của vệ sĩ Lan Cách đi theo sau Ninh Vân Hoan khẽ chấn động, ông yên tĩnh nghe một lát, nhin không được trợn mắt, tiến lên hai bước, nói khẽ: "Phu nhân, có kẻ ngoài ý muốn xuất hiện." Lan Cách mang họ Lan, điều đó chứng minh bản thân ông xứng đáng với cái họ này, người mà nhà họ Lan huấn luyện ra dù tâm trí hay thực lực đều đạt hạng nhất, hai vệ sĩ bên cạnh Ninh Vân Hoan này là do ba Lan cho, vốn là người vô cùng ít nói, đi theo Ninh Vân Hoan thời gian dài như vậy nhưng Ninh Vân Hoan thấy họ không lộ ra vẻ gì khác trừ gương mặt lạnh lùng, lúc này nhờ Tống Mẫn Nhiên ban tặng, lần đầu tiên cô nhìn thấy một biểu cảm khác của họ ngoài vẻ lạnh lẽo như đá granite.

Về phần vì sao ông biết Tống Mẫn Nhiên này là kẻ ngoài ý muốn. Đó là vì Tống Mẫn Nhiên tự nhận mình ẩn giấu rất tốt nhưng mọi cử động của anh ta đều bị người nhà Lan nhìn thấy hết...

Vì chuyện của Bruce Green, cô không biết Lan Lăng Yến đã cho bao nhiêu người ở cạnh cô, đối với người bình thường thì cử chỉ của Tống Mẫn

Nhiên sẽ không là gì, dù sao anh ta không phải là người chuyên về theo dõi, không thể hành động tinh tế được. Nếu một người thường không có phòng bị chỉ sợ thật sự có thể để anh ta đạt được mục đích, nhưng nếu anh ta muốn dùng loại chiêu vụng về này đối phó với người có thân phận địa vị, đừng nói bây giờ Ninh Vân Hoan đang cảnh giác với Bruce Green, mọi người bên cạnh đều căng thẳng, dù cô không có, trải qua việc lần trước bị Đông Phương Ngạo Thế bắt cóc, thì kẻ ngoài ý muốn như Tống Mẫn Nhiên vẫn dễ bị nhận ra.

"Anh ta muốn làm gì?" Ninh Vân Hoan cạ lời khẽ giật khóe môi. Mí mắt Lan Cách cũng hơi giật, ở trong mắt bọn họ, Tống Mẫn Nhiên giống hệt một tên nhóc trẻ trâu, vậy mà còn không biết tự giác, nếu thủ đoạn anh ta cao siêu một chút thì thôi, nói không chừng mọi người sẽ để mắt nhìn một lát nhưng lúc người ta đang cố tình cảnh giác kẻ đến từ Italy, một kẻ tự cho là thận trọng như anh ta, nhưng hành vi đều bị mọi người thấy được, thật sự khiến người ta có chút dở khóc dở cười.

"Ứng Thất đã đến cạnh gã, nói gã có mang theo thứ có mùi giống axit sunfuric." Lan Cách chạm vào lỗ tai. Trong đầu Ninh Vân Hoan chợt có tính toán.

Nói chuyện khoảng 4 phút, bóng dáng Tống Mẫn Nhiên bỗng xuất hiện trong tầm mắt mọi người, Ninh Vân Hoan giả vờ không biết vẫn nói chuyện với Lan Cách, nhưng không đi vào trường, ngược lại lui về sau vài bước. Hai người Lan Cách cũng một trái một phải đứng cạnh cô, đột nhiên Tống Mẫn Nhiên như bị người đụng phải, anh ta lão đảo như đứng không vững, "bình bịch" lui về phía sau vài bước, trong tay mở ra.

Ninh Vân Hoan thấy rất rõ ràng, động tác này do tự Tống Mẫn Nhiên làm ra, hình như anh ta muốn nhặt gì đó, vừa xoay đầu, nhìn thấy Ninh Vân Hoan đang muốn ra khỏi cổng trường, ánh mắt sáng lên, khóe môi lộ ra ý cười rất nhẹ, trong miệng lại la to: "Mọi người cẩn thận, đây là thiết bị thí nghiệm..." Một bên nghiêng ngả chao đảo chạy đến chỗ Ninh Vân Hoan,

cách khoảng 4 hoặc 5 bước, anh ta thấy đám người Ninh Vân Hoan đã ra bên ngoài, trong lòng run lên, sau khi tiếp lấy cái chai, thấy bản thân đã không thể tiếp cận cô, đồng thời cũng thấy được hai vệ sĩ bên cạnh Ninh Vân Hoan, trong lòng thầm hận dứt khoát mở chai ra, làm bộ như té ngã, nghiêng về một phía rồi dùng sức tạt qua chỗ Ninh Vân Hoan.

Hành động này có thành công hay không đã không còn nằm trong dự liệu của anh ta, nên Tống Mẫn Nhiên đành không cam lòng buông tha cho cơ hội khó có được này, anh ta biết Ninh Vân Hoan là người có tiền, chuyện này quá lắm chỉ có thể làm một lần, không ngờ người ta phòng bị như vậy, bản thân anh ta không có cơ hội, chỉ có thể được ăn cả ngã về không, hoàn toàn dựa vào ý trời.

Vào lúc này, ngay cả Tống Mẫn Nhiên thường không tin thiên địa quỷ thần thì trong lòng cũng sốt ruột cầu nguyện, Ninh Vân Hoan sớm đã có chuẩn bị xoay người chạy ra sau vài bước, mắt Lan Cách cũng co lại, cũng bất chấp, kéo tay Ninh Vân Hoan ra, tiếng động vang lên, "xèo" một tiếng vang rất nhỏ, bồn hoa bên cạnh xuất hiện một cái lỗ, một đám hoa cỏ bị xuyên thủng bốc khói, lúc này không ngừng rung tinh.

"Súng bắn tĩa..." Lan Cách khê hô, một âm thanh nhỏ vang lên, sau đó cái chai Tống Mẫn Nhiên ném ra rơi xuống đất, "xèo" một tiếng trên mặt đất bắt đầu sủi bọt, phát ra âm thanh mục nát như dầu sôi trong chảo.

Ninh Vân Hoan vừa nghe Lan Cách nói xong, biết rốt cuộc Bruce Green cũng xuất hiện, lại không ngờ ngay lúc này, cô lạnh lùng té xuống đất, liếc mắt nhìn axit sunfuric và vẻ thất vọng của Tống Mẫn Nhiên, trong lòng sinh ra vài phần tàn nhẫn.

Trước đây cô cũng đã đoán được Tống Mẫn Nhiên không vô hại như vẻ ngoài của anh ta, lúc này quả nhiên thấy thủ đoạn của anh ta, tuy không biết vì sao anh ta nhắm vào cô, nhưng anh ta dám làm thế thì đương nhiên Ninh Vân Hoan sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Tiếng động nhỏ vừa vang lên, lúc này Tống Mẫn Nhiên ngã xuống đất nên không thấy viên đạn, cũng cảm giác có gì đó không đúng, lần này không cần Lan Cách kéo, thấy trên tay Tống Mẫn Nhiên không có gì thì cô chột chạy đến phòng an ninh, trông sân trường có vẻ rất yên tĩnh, nhưng bên trong đã có người của Lan Lăng Yến, còn có những người khác, nên nếu chạy ra đó sẽ không thích hợp, tốt xấu gì phòng an ninh vẫn có chỗ che chắn, dù viên đạn có xuyên qua kính thì cũng khó đến được chỗ cô, đám người Lan Cách chỉ cần tìm được vị trí bắn tỉa, thì cô sẽ tránh được nguy hiểm.

Cô không giỏi như đám người Lan Cách, nên cần phải giảm bớt phiền phức cho họ.

Sau một tiếng vang nhỏ khác, Ninh Vân Hoan thật vất vả chạy đến phòng an ninh rồi ngồi xuống, trên đường đi còn đánh rơi một chiếc giày, thấy vài bảo vệ có chút kinh ngạc, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa: "Phu nhân, đã tìm được rồi."

Là tiếng của vệ sĩ, Ninh Vân Hoan vừa ngẩn người, cửa phòng an ninh đã bị người mở ra, không đợi cô lấy lại tinh thần, vệ sĩ nhìn tình hình trong phòng rồi mới nhẹ nhàng thở ra.

Cách khoảng 300 mét trên một tòa nhà có một người ngoại quốc đã bị bắt, người của ba Lan đã mai phục nhiều ngày như vậy, không sợ tìm không được dấu vết của những người này, chỉ cần bọn họ lộ ra manh mối, thì có bắt được hay không chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Trong vườn trường đều hoàn toàn không biết vừa xảy ra chuyện nguy hiểm gì, Tống Mẫn Nhiên bị ngã trước cổng trường đã được vài bạn học đỡ đứng lên, mặc dù Tống Mẫn Nhiên là thiên tài về hóa học, tuy rằng học lệch nghiêm trọng, nhưng vẫn khá nổi tiếng trong trường, hơn nữa về ngoài lịch sự và tài năng hóa học ưu tú của anh ta vẫn được không ít nữ sinh hoan nghênh, lúc này vừa thấy anh ta ngã sấp xuống, nhiều người đã đỡ anh ta

đứng lên, có nữ sinh còn sốt ruột ngồi trước mặt giúp anh ta phủi chân mặc dù nó không có tí bụi nào: "Bạn học Tống, sao lại thế này? Sao lại ngã, có chỗ nào không thoải mái không? Muốn đến phòng y tế khám một chút không?"

"Hình như trẹo chân rồi." Tống Mặc Nhiên vốn không muốn đến bệnh viện, anh ta cố ý té xuống nên chỉ bị trầy da, hơn nữa anh ta không chế lực khá tốt, vì thế không có vấn đề gì lớn, nhưng anh ta không hiểu vì sao thấy Ninh Vân Hoan trốn vào phòng an ninh sau lại đột nhiên đi ra, hôm nay anh ta làm chuyện có tật giật mình, hiện giờ bên cạnh Ninh Vân Hoan lại có vệ sĩ, nếu xung đột xảy ra chỉ sợ bản thân anh ta sẽ gặp xui xẻo lớn, bởi vậy Tống Mặc Nhiên do dự một lát, vẫn gật đầu, để bạn học đỡ anh ta lên, trong lòng bỗng cảm thấy lo lắng, nên quay đầu nhìn thoáng qua, vừa lúc chạm vào ánh mắt lạnh lẽo của Ninh Vân Hoan, khiến anh ta sợ run cả người.

Tuy hôm nay không bị thương, nhưng đã chịu đủ chuyện kinh khủng, Ninh Vân Hoan bắt đầu hơi nóng nảy, nếu Tống Mặc Nhiên vô tình gây ra, cô sẽ không đến mức chật vật như vậy, tuy cuối cùng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng con gián không cắn người mà vẫn khiến người ghê tởm nó, nên cô vẫn quyết định dạy cho Tống Mặc Nhiên một bài học thật hay.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Độc Nhất

Editor: Gà

Sau hai ngày xảy ra chuyện, Lan Lăng Yến đã lần theo dấu tên ngoại quốc bắn tì rồi bắt gọn thế lực nhỏ của bọn chúng, những người này vốn không phải thứ tốt, phương thức tiến vào Trung Hoa cũng không được cân nhắc, một bên là cháu ngoại của mình, bên còn lại là người ngoại quốc không có quan hệ gì lại tư nhập cảnh, đương nhiên Lâm Mậu Sơn phải thiên về cháu ngoại của mình rồi, ông thẳng tay áp đảo cấp dưới, các đại lão cũng đồng thuận, rất nhanh những người này bị đuổi ra khỏi Trung Hoa.

Tuy đám người ngoại quốc này bị năm thóp, nhưng đáng tiếc là hoàn toàn không thấy bóng dáng của Bruce Green, nhưng Lan Lăng Yến không nóng nảy, tôm đã bắt được, cá nhỏ còn xa sao?

Sự việc bên trong sân trường nhanh chóng qua đi, lúc đó vốn chỉ có hai tiếng súng, hơn nữa đã gần giảm thanh, lúc đó cũng không có nhiều người ở cổng trường, bởi vậy không gây khủng hoảng quá lớn, nhưng Ninh Vân Hoan vẫn rất hận Tống Mẫn Nhiên, chuyện Tống Mẫn Nhiên muốn chinh cô khiến cô thật sự rất ghê tởm, nên cô muốn dạy cho Tống Mẫn Nhiên một bài học.

Đối với Tống Mẫn Nhiên, Ninh Vân Hoan hiểu biết không nhiều, kiếp trước Tống Mẫn Nhiên không lộ răng nanh của anh ta ra, trong ấn tượng của Ninh Vân Hoan anh ta chỉ là một người tao nhã, ít nói, bạn trai trước của Cố Doanh Nặc mà thôi. Lúc này cô đang muốn tìm ra điểm yếu của

Tống Mẫn Nhiên, chuẩn bị để khai thông đầu óc cho anh ta, ai ngờ cô còn đang bực bội vì chưa tìm được Tống Mẫn Nhiên thì Cố Doanh Nặc đã chủ động gọi điện thoại cho cô.

Gần đây bên ngoài xảy ra một số việc, hành động ám sát của Bruce Green không những không thành công, ngược lại tự làm lộ mình, khó bảo đảm rằng người này có chớ cùng rút giậu hay không, vì thế Ninh Vân Hoan lại ở trên núi không ra ngoài, Cố Doanh Nặc muốn hẹn gặp mặt cô, theo lý mà nói giờ phút này Ninh Vân Hoan sẽ không đồng ý, nhưng nghĩ đến việc bản thân muốn trả thù Tống Mẫn Nhiên, trong lòng cô khẽ dao động, nên hẹn Cố Doanh Nặc đến nhà.

Xe bình thường không thể ra vào ngọn núi này, Ninh Vân Hoan bảo Cố Doanh Nặc ngồi xe đến cửa đông, rồi cô cho người ra ngoài đón Cố Doanh Nặc. Đợi khi xe ngừng trên núi, từ phòng lầu hai Ninh Vân Hoan nhìn thấy Cố Doanh Nặc được hai vệ sĩ áp giải đi vào. Nhiệt độ trên núi hơi thấp hơn bình thường, lúc này mưa dầm triền miên, Cố Doanh Nặc chống gậy, đi cà nhắc trông có vẻ rất đáng thương.

Lúc Ninh Vân Hoan thay quần áo xuống lầu, thì Cố Doanh Nặc vừa cởi áo khoác để bên ngoài vừa đổi dép để vào nhà, cô ta là người ngoài, nên đám người Lan Tứ không thể để cô ta mặc mấy thứ có thể chứa đựng mấy món đồ này nọ vào, may mắn trong phòng luôn mở ra điều hòa, lúc này Cố Doanh Nặc vẫn mặc một cái áo bông nhỏ nên gương mặt mới không bị tái xanh, khi vừa nhìn thấy Ninh Vân Hoan xuống lầu, Cố Doanh Nặc cố nặn ra vẻ tươi cười, khi vào nhà gậy của cô ta đã bị người ta lấy mất. Lúc này cô ta phải vịn vào một người giúp việc, được dìu đến ghế sofa ngồi xuống, Cố Doanh Nặc thờ cũng không dám thờ mạnh nói: "Đây là nhà cô sao?" Cô ta vốn là người phụ nữ hơi tâm cao khí ngạo, vừa nãy trong lòng vô cùng không thoải mái vì bị người khác soát người, nhưng cô ta cũng tự biết thân phận của mình nên không dám phản kháng. Tuy Cố Doanh Nặc sớm biết gia cảnh Ninh Vân Hoan giàu có, gả cho người chồng rất có tiền, người mà

Cố Doanh Tích cầu còn không được, nhưng biết là một chuyện, lúc này sau khi đã đến nhà cô, Cố Doanh Nặc mới biết được không thể dùng cụm từ kẻ có tiền để hình dung chồng của Ninh Vân Hoan.

"Ừm, muốn uống gì?" Ninh Vân Hoan hỏi cô ta. Cố Doanh Nặc miễn cưỡng cười: "Gì cũng được."

Bảo người hầu mang hai cốc trà đường sinh đến, rồi Ninh Vân Hoan hỏi: "Lần này vì sao cô đến tìm tôi?"

Vừa nghe vậy, Cố Doanh Nặc cũng bất chấp sự câu nệ của bản thân, bỗng chốc cô ta ưỡn thẳng sống lưng, đôi mắt lộ ra oán hận: "Ninh tiểu thư, chị tôi lại trở về." Khoảng thời gian trước không biết Cố Doanh Tích đi đâu mà khi trở về còn đeo thêm một số trang sức và quần áo cực phẩm. Điều này khiến Cố Doanh Nặc vô cùng oán hận, tiện nhân này như con gián đánh mãi không chết, một người độc thân ở ngoài như vậy không chỉ không chịu thiệt thòi, mà còn sống như kẻ có tiền, không chỉ thái độ vô cùng nhàn nhã. Hơn nữa ả còn có thai, không biết đứa nhỏ trong bụng là con của ai.

Cố Doanh Nặc nghĩ vậy, thì trong lòng vô cùng hoảng loạn, bây giờ điều cô ta không quen nhất chính là nhìn loại người như Cố Doanh Tích có được cuộc sống hạnh phúc, dựa vào cái gì mà bản thân cô ta bị mất một chân, còn Cố Doanh Tích có thể êm đẹp, đoạt người đàn ông của mình thì thôi, còn có con nữa chứ? Cô ta không cam lòng, cô ta muốn Cố Doanh Tích phải chịu thảm cảnh giống cô ta, thì cô ta mới có thể hả giận!

"Không nói cái này, ngược lại tôi có chuyện muốn nhờ Cố nhị tiểu thư giúp tôi một tay." Khóe môi Ninh Vân Hoan mỉm cười như có như không, ánh mắt đã hơi rét run: "Gần đây hình như bạn trai Tống Mặc Nhiên của cô có chút thành kiến với tôi, bây giờ tôi muốn hỏi xem thái độ của Cố nhị tiểu thư, cô sẽ đứng về phía bạn trai mình, hay đồng ý giúp tôi?"

Cô vừa dứt lời, sắc mặt Cố Doanh Nặc nhăn nhó nở nụ cười: "Bạn trai? Ninh tiểu thư nói đùa rồi chẳng? Cô có biết tôi hận không thể biến đôi nam nữ chó má này thành thân bại danh liệt, còn nói bạn trai gì nữa? Cô có chuyện thì cứ nói thẳng, nếu tôi có thể giúp được thì đương nhiên sẽ giúp." Cố Doanh Nặc sớm đã hận Tống Mẫn Nhiên rồi, trước kia cô ta yêu bao nhiêu, thì bây giờ hận bấy nhiêu, đương nhiên sẽ không đứng về phía Tống Mẫn Nhiên nữa.

Ninh Vân Hoan không hoàn toàn tin tưởng cô ta, nhưng Cố Doanh Nặc có nói thật hay không Ninh Vân Hoan cũng không hoàn toàn để ý, việc cô cần làm là muốn để Tống Mẫn Nhiên biết cô sẽ trả thù anh ta, cũng không sợ anh ta có bản lĩnh đối kháng với cô, tuy tiền không phải vạn năng, nhưng đồng thời, nó cũng là thứ tốt, suy nghĩ cũng khá giống Tống Mẫn Nhiên đấy, Ninh Vân Hoan cũng quyết định sẽ dạy cho anh ta một bài học, vì thế sẽ dùng tiền để hành anh ta.

"Nếu cô đã nói vậy thì tốt rồi, Tống Mẫn Nhiên muốn dùng a xít sunfuric tạt tôi, chuyện này tôi sẽ không so đo với anh ta, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ bỏ qua cho anh ta." Nói đến đây, sắc mặt Ninh Vân Hoan trở nên nghiêm túc, Cố Doanh Nặc vừa nghe thì hơi giật mình: "Gã muốn dùng a xít sunfuric để tạt cô?" Trái tim Cố Doanh Nặc nhảy lên, lúc này cô ta cảm giác được cơ hội trả thù của bản thân đã đến, vội mạnh mẽ áp chế cảm xúc kích động xuống, ánh mắt lóe lên: "Gã thật sự to gan như vậy? Ninh tiểu thư muốn làm gì, cần tôi giúp cô thế nào?"

Ninh Vân Hoan nghe cô ta nói xong, vội vàng nói ra cách mà cô chuẩn bị dạy dỗ Tống Mẫn Nhiên cho Cố Doanh Nặc nghe, cô chỉ muốn dạy dỗ Tống Mẫn Nhiên thôi, chứ không muốn mạng của anh ta, chỉ để Cố Doanh Nặc động viên Tống Mẫn Nhiên đi học lái xe, sau đó cố ý hãm hại anh ta gây ra tai nạn xe cộ gì đó, hoặc anh ta tông xe chẳng hạn, muốn dù không phải anh ta đụng trúng người ta nhưng vẫn bị Cố Doanh Nặc xúi anh ta

chạy trốn, khiến anh ta lo lắng hãi hùng sau đó đến bắt anh ta, làm cho tiền tài và thanh danh của anh ta mất hết.

Tuy Tống Mẫn Nhiên muốn làm hại Ninh Vân Hoan, nhưng vì sự việc không thành, lần này Ninh Vân Hoan chỉ tặng anh ta một bài học nhỏ, nên cái bẫy này không quá phức tạp, nhưng không dễ dàng bị người phát hiện nhược điểm, cơ hội Tống Mẫn Nhiên mắc mưu cũng khá lớn, về phần người bị tông chỉ cần chi ra một số tiền, sẽ có rất nhiều người cam nguyện làm việc này. Cố Doanh Nặc nghe Ninh Vân Hoan nói xong thì im lặng một hồi lâu, ngoài dự đoán của Ninh Vân Hoan, sắc mặt cô ta thậm chí hơi dữ tợn: "Ninh tiểu thư có cảm thấy ý này quá nhẹ nhàng rồi không, cứ buông tha cho Tống Mẫn Nhiên như vậy sao, thật sự quá có lợi cho gã rồi?" Cố Doanh Nặc nói đến đây, ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi kích động: "Hai kẻ bọn chúng làm hại tôi bị mất một chân, hại cả đời này của tôi, bây giờ Tống Mẫn Nhiên lại ác độc muốn tạt a xít cô, vì sao Ninh tiểu thư có thể bỏ qua cho gã? Chỉ dạy cho gã bài học nhỏ nhoi vậy sao, tôi cảm thấy nên để gã đâm chết người luôn đi, cả đời gã sẽ trở mình không được, hoặc gã nên bị người ta đâm chết mới đúng!" Cố Doanh Nặc nói đến đây, nghiêng răng nghiêng lợi khiến mí mắt Ninh Vân Hoan khẽ giật.

"Vậy Cố tiểu thư muốn dạy dỗ anh ta thế nào?" Cố Doanh Nặc rất kích động, oán hận của cô ta không phải giả, mà như phát ra từ trong xương, nhưng kinh nghiệm hai đời của Ninh Vân Hoan đã làm cô không quá dễ dàng tin tưởng người khác, vì thế nghe Cố Doanh Nặc vừa nói xong, đã bình tĩnh hỏi lại.

Cố Doanh Nặc vừa nghe, thì cúi đầu suy nghĩ, khoảng hai ba phút sau, cô ta ngẩng đầu lên thì hai mắt đã trở nên đỏ bừng, mặt hơi vắn vẹo, âm u nói: "Ninh tiểu thư, tôi nghĩ chồng cô là vị có bản lĩnh, có thủ đoạn phải không?" Cô ta nhìn chăm chăm Ninh Vân Hoan, thấy Ninh Vân Hoan không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận, chỉ cười nhìn Cố Doanh Nặc.

Vừa thấy biểu hiện này thì trong lòng Cố Doanh Nặc càng cân nhắc, càng cười xán lạn: "Đã như vậy, thì cứ làm thôi." Cố Doanh Nặc nói đến đây, đột nhiên dừng một lát: "Trước kia tôi không có bản lĩnh báo thù, lần này bản thân Tống Mẫn Nhiên đã muốn chết, ra tay với cô, tôi và Ninh tiểu thư hợp tác, nhất định phải khiến đời này gã không thể xoay người, tôi muốn gã chết, đền bù cho cái chân này của tôi!"

Giọng nói Cố Doanh Nặc bắt đầu kích động, Ninh Vân Hoan không nói gì, chờ cô ta bình tĩnh lại, Cố Doanh Nặc nói tiếp: "Tôi biết gần đây trong phòng thí nghiệm của Tống Mẫn Nhiên đang làm một thí nghiệm quan trọng, nếu chồng của Ninh tiểu thư đã có bản lĩnh, tôi nhờ cô giúp một chút, có thể tìm ra vài thứ, để khiến cả đời Tống Mẫn Nhiên trở thân không được, nói ví dụ như, thứ gì đó làm bằng cây anh túc..."

Ý Cố Doanh Nặc là gì Ninh Vân Hoan hiểu rõ, cô không ngờ Cố Doanh Nặc nhẫn tâm như vậy, muốn Tống Mẫn Nhiên đi tìm chết, quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, điều này khiến Ninh Vân Hoan có vài phần kính trọng với cô gái bị mất chân này, đồng thời, lại cảm thấy hứng thú với cuộc sống sau này của Cố Doanh Tích.

Đời trước Cố Doanh Nặc chết quá sớm nên cô đã bỏ lỡ vở kịch phần khích như vậy, quả nhiên Cố Doanh Nặc là một nhân vật, sau khi bị Tống Mẫn Nhiên phản bội thì trở nên tâm ngoan thủ lạt, suýt nữa cô bị Tống Mẫn Nhiên ám toán nhưng chỉ muốn nhẹ nhàng dạy dỗ Tống Mẫn Nhiên thôi, Cố Doanh Nặc vừa ra tay đã muốn mạng của anh ta, điều này khiến Ninh Vân Hoan cảm thấy quả nhiên Cố Doanh Nặc rất có cá tính, cũng thầm nảy sinh cảnh giác với Cố Doanh Nặc

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Phụ Nữ Có Chồng

Editor: Gà

Ngoài mặt Ninh Vân Hoan cười nói: "Cố tiểu thư, cái này liên quan đến mạng người, đừng nói chúng ta có thể làm hay không, nếu có thể làm, Tống Mặc Nhiên là bạn trai của cô, hưởng chi theo tôi được biết, các người sắp đính hôn rồi mà nhỉ?" Ninh Vân Hoan nói vậy vì muốn cảnh giác sợ Cố Doanh Nặc qua mặt cô, tất cả đều là người thông minh, lại có cùng mục đích, đương nhiên không cần giấu nhau, Cố Doanh Nặc sáng khoái nói: "Ninh tiểu thư không cần lo lắng, nếu cô lo lắng, tôi đồng ý dùng tính mạng cam đoan với cô."

Đôi khi tính mạng gì đó không quá đáng tin, nhất là loại người vì yêu mà dám hiến thân như Ninh Vân Thành, Ninh Vân Hoan im lặng không lên tiếng. Cố Doanh Nặc nhìn cô, đột nhiên cười: "Ninh tiểu thư, tôi thật sự hơi thích cô rồi, tuy tôi bị mất một chân, nhưng tôi vẫn muốn sống, nếu cô không tin tôi, tôi thật sự không biết nên làm thế nào để cam đoan với cô, tôi sẽ bán cả đời tôi cho cô, giúp cô làm việc được không? Như vậy cô sẽ tin tưởng tôi chứ?"

Vốn Ninh Vân Hoan chuẩn bị đối phó với Tống Mặc Nhiên, lúc này thương thảo với Cố Doanh Nặc vài câu, vì để phòng ngừa, cô vẫn để Cố Doanh Nặc ký vài văn kiện, đương nhiên bao gồm cả việc sau này cô ta sẽ bán thân cho cô, giúp Ninh Vân Hoan làm việc, sau đó cho người tiễn Cố Doanh Nặc ra ngoài, Ninh Vân Hoan mới gọi điện thoại cho Lan Lăng Yến, nói ra chuyện hôm nay cho anh biết.

"Quả thật nên dạy dỗ Tống Mẫn Nhiên, nếu cứ để gã chết như vậy thì thật sự quá tiện nghi cho gã rồi, cô gái này nói không sai, chuyện được phấm em không cần lo lắng, giao cho anh, nếu cô ta muốn đổi ý, anh phải xem cô ta dám không." Sông muốn tràn bờ, thì cũng phải xem Lan Lăng Yến có đồng ý không, lúc trước làm bắt cóc vài năm đã từng gặp đen ăn đen, Cố Doanh Nặc khá thông minh, nhưng nếu muốn lật bàn trong tay anh thì Cố Doanh Nặc còn chưa đủ trình đâu!

Lan Cửu không để bản thân mình lo lắng, đương nhiên anh biết chuyện Cố Doanh Nặc lui đến. Dù nói thế nào đây cũng là đường cũ của anh, ngoài người nhà họ Lan ra, vợ là người duy nhất trong nhà, những chuyện không sạch sẽ anh sẽ không để vợ mình dính vào, bản thân anh không lộ ra ngoài sáng thì thôi, càng không thể liên lụy người nhà. Không chỉ Lan Lăng Yến nghĩ vậy, nếu ba Lan biết chỉ vì loại chuyện này mà Lan Cửu cũng kéo Ninh Vân Hoan vào, chỉ sợ sẽ mắng anh.

Gần đây toàn bộ Trung Hoa khá yên bình, trong giới giải trí đám người Lý Phán Phán càng ngày càng nổi tiếng, sắp mang đến một loại giông bão hít thở không thông. Trước đây Lâm Mậu Sơn đã nói chuyện với Lan Cửu, sự việc đã không còn trong phạm vi khống chế của ông, quả thật đối với Trung Hoa hiện thời nên có một lần rung chuyển, năm nay ba Tô Doanh đứng trước nhiệm kỳ mới, tuy nhà họ Tô do nhà họ Lâm nâng đỡ lên. Nhưng do một số quy tắc nên không thể tái đắc cử, chỉ sợ có chủ ý sau lưng này của bản thân, tuy ba Tô sẽ cảm kích Lâm Mậu Sơn, nhưng chỉ vậy thôi, không thật sự tốt đến mức khiến người động lòng.

Hắn ba Tô nên lui ra sau. Nhưng muốn noi theo Lâm Mậu Sơn lúc trước, đã giao quyền lực cho ông thế nào, ông ta cũng đã xem xét muốn giao cho người tiếp theo, mục đích là muốn nhà họ Lâm đánh mất quyền lực. Dù sao nhà họ Lâm đã tiếp nhận Trung Hoa gần trăm năm nay, đa số người nghĩ đã đến lúc nên sửa đổi rồi. Không tiếp xúc được quyền lợi cao nhất, thì sẽ không hiểu được mùi vị trong đó hấp dẫn thế nào. Lúc ba Tô

tiếp quản Trung Hoa, trừ bản thân làm chủ những việc nhỏ ra, cộng với việc có thể tự do đi nước ngoài thì thật ra vẫn do Lâm Mậu Sơn quyết định, ngoài mặt Lâm Mậu Sơn đã thối lui, nhưng thật ra vẫn là người ẩn mình chỉ đạo Trung Hoa.

Điều này như một sự kiềm hãm với ba Tô, địa điểm tết âm lịch hàng năm mọi người sum vầy là ở Lâm trạch chứ không phải ở nhà Tô thì đã có thể nhìn ra được manh mối, nói trong lòng ba Tô không nghĩ gì, đừng nói Lâm Mậu Sơn không tin, chỉ sợ cả bản thân ba Tô cũng không tin.

Cố Doanh Nặc nhạy bén nghĩ ra cách để Tống Mẫn Nhiên đi tìm chết thì Lâm Mậu Sơn cũng đang chờ một cơ hội như vậy, một lần nữa mang lá bài tẩy của Trung Hoa ra, cũng hoàn toàn loại bỏ ba Tô ra khỏi trung tâm chính trị của Trung Hoa. Có dã tâm là chuyện tốt, Lâm Mậu Sơn không sợ người không có dã tâm. Tuy nhiên ngay từ đầu ba Tô đã dựa vào quyền thế nhà họ Lâm mới có được vị trí như bây giờ, đáng lẽ không nên sinh ra ý nghĩ khác, tựa như những môn khách mà các nhà phú hộ nuôi dưỡng thời cổ đại, môn khách chỉ mãi là môn khách, không thể xoay người thành chủ nhân, Lâm Mậu Sơn hiểu ba Tô được bản thân ông một tay nâng đỡ lên thì sẽ bắt đầu có lòng cướp để thay thế, nhưng ông không cho phép con chó được nuôi lớn rồi tìm cơ hội cắn ngược lại chủ nhân.

Trong không khí kỳ lạ thế này, e rằng ba Tô đã có thể nhận ra gì rồi, Ninh Vân Hoan lấy danh nghĩa tĩnh dưỡng để ở nhà vài ngày, hiệu trưởng Tô Doanh đã điện thoại đến đây mấy lần.

"Hoan Hoan, gần đây cơ thể thế nào?" Lúc trước hôn lễ của Ninh Vân Hoan và Lan Cửu vì có nhà họ Lâm nên đương nhiên Tô Doanh cũng phải tham gia, mặc kệ bây giờ người nhà họ Tô nghĩ thế nào, nhưng ngoài mặt vẫn nương tựa nhà họ Lâm, tuổi của Tô Doanh cũng lớn hơn Ninh Vân Hoan khá nhiều, cho nên thân thiết gọi tên mụ của cô cũng là điều dễ hiểu.

Trước khi trả lời điện thoại, Ninh Vân Hoan đã nghe Lan Tứ nhắc cô, cô không phải người thông minh gì, không giỏi hoạt như lão hồ ly giống hai cha con ba Lan và Lan Cửu, nhưng cô cũng không phải kẻ ngốc, có thể cảm thấy Tô Doanh gọi điện thoại cho cô không đơn giản như vẻ ngoài, nên dè dặt cẩn thận hỏi: "Hiệu trưởng có chuyện gì sao?"

Đầu bên này Tô Doanh cười nói: "Khách sáo vậy làm gì, kêu chú là chú Tô được rồi, lớp học của cháu có vài tư liệu, gần đây cháu không đến trường, nên chú mong cháu sắp xếp thời gian đến trường, hoặc chú sẽ qua đưa cho cháu." Mặc kệ là tư liệu gì, có thể để vị hiệu trưởng này dành ra chút thời gian để đưa qua trong lúc cấp bách như thế, Ninh Vân Hoan đã biết mọi việc không đơn giản như vậy, thật vất vả mới cúp được điện thoại của Tô Doanh, khi cuối cùng vị hiệu trưởng tuổi trẻ đầy hứa hẹn này đã lấy được cơ hội đưa đồ đến, thì không dây dưa thêm nữa, ông ta vừa gác điện thoại, Ninh Vân Hoan đã gọi báo cho Lan Lăng Yến.

Lan Lăng Yến nghe Tô Doanh muốn đến, thì cười khẽ hai tiếng: "Ông ta muốn tìm hiểu tin tức, đừng để ý đến ông ta, cứ xã giao như bình thường là được." Lâm Mậu Sơn thích ngoại tôn Lan Lăng Yến này, hơn nữa ông được nhà họ Lan hỗ trợ, nên sẽ tiết lộ tin tức cho Lan Lăng Yến, nhưng tuyệt đối sẽ không bởi vì yêu ai yêu cả đường đi đến mức không biết nặng nhẹ nói cho Ninh Vân Hoan biết, loại chuyện này Lan Cửu cũng hiểu Ninh Vân Hoan biết càng ít càng tốt, đương nhiên không hề nói gì với cô, bởi vậy Ninh Vân Hoan chẳng biết gì, nhà họ Tô cũng đang choáng váng, cả chiêu này cũng dùng luôn, Lan Cửu nhịn không được nở nụ cười.

Ninh Vân Hoan cười không nổi, cô luôn có cảm giác thế giới của các lão đại thật phức tạp, hơi phiền muộn chấm dứt cuộc trò chuyện, có lẽ quả thật Tô Doanh đã nóng nảy rồi, chưa đến nửa giờ đã có người báo nói Tô Doanh đến rồi. Sau khi Ninh Vân Hoan trả lời thì người mới đến dưới chân núi giúp Tô Doanh chuẩn bị xe, để đưa ông ta lên, còn xe của Tô Doanh bị bảo vệ trông giữ dưới chân núi, mười lăm phút sau, Ninh Vân Hoan đứng ở

cửa nhìn ra bãi cỏ thì thấy Tô Doanh đang che dù, cầm một cặp hồ sơ chạy đến bên này.

"Hôm nay vừa lúc đi ngang qua, chú thấy mưa to nên sợ cháu không tiện ra ngoài." Vừa nhận khăn lông lau tóc do quản gia Lan Tứ đưa đến, Tô Doanh vừa cười với Ninh Vân Hoan, ông ta luôn bảo dưỡng tốt, đã khoảng bốn mươi tuổi nhưng trông chỉ như ba mươi tuổi, tác phong nhanh nhẹn, lần đầu tiên Ninh Vân Hoan nhìn thấy vị hiệu trưởng luôn quang vinh chói trong ấn tượng này lộ ra thần sắc tiêu tụy đến thế, cô lắc đầu tỏ vẻ bản thân không để ý.

Người làm nấu trà gừng xong đưa đến, Tô Doanh tiếp nhận nhấp một ngụm, mới đưa tư liệu ra, Ninh Vân Hoan tùy ý lật qua lật lại, rồi để sang một bên. Bên trong là một ít râu ria gì đó, Tô Doanh lấy tư liệu này chỉ là cái cố muốn gặp cô mà thôi, lúc này trong lòng hai người đều có tính toán, Tô Doanh thấy thái độ xem tư liệu của cô như thế thì cũng không để trong lòng, ngược lại đánh giá xung quanh một phen rồi nở nụ cười: "Nhà này không tệ, ngọn núi cũng khá ổn, chú nhớ lúc trước ở đây có sân golf phải không?" Ông ta không hỏi đến chính sự gì, tuy biết rõ ông ta chỉ đang tìm cơ hội thôi, nhưng Ninh Vân Hoan vẫn thờ dài nhẹ nhõm: "Vâng, bên kia có sân bóng, trước đây trời trong, nếu ông ngoại hưng trí sẽ đến chơi một trận." Cô không muốn vòng vo với Tô Doanh, nên thẳng thừng đề cập đến Lâm Mậu Sơn, Tô Doanh ngẩn ngơ, tiếp theo lại cười khò: "Cháu có biết chú đến đây để làm gì không?" Trên mặt ông ta lộ ra vài phần mệt mỏi, Ninh Vân Hoan gật đầu, không lên tiếng. Biểu cảm của Tô Doanh hơi chật vật, hình như vì trong lòng hơi xấu hổ, sắc mặt không rõ, một lát sau, gò má ông ta co rúm, thân thể nhoáng lên, như muốn ngồi cạnh Ninh Vân Hoan, nhưng Lan Tứ bên cạnh bỗng nâng chén trà cười với Tô Doanh, sẵn sóc bước lên châm trà, làm Tô Doanh vốn chuẩn bị đứng dậy lại phải ngồi tại chỗ.

"Cháu đã biết, chú cũng không gạt cháu nữa, Hoan Hoan, không biết vì sao, hình như Lâm lão có chút hiểu lầm với cha chú, bây giờ tuổi Lâm lão đã lớn, cha chú rất lo lắng cho thân thể của lão nhân gia ông, không biết gần đây lão nhân gia ông đang làm gì vậy? Chẳng lẽ không có ở Trung Hoa sao? Nếu vậy, ở Trung Hoa không có lão nhân gia ông ấy tọa trấn, khó mà làm được." Tô Doanh nói vậy rõ ràng đã cố ý gài Ninh Vân Hoan, nếu cô nói Lâm Mậu Sơn vẫn ở Trung Hoa, thì vì sao không gặp mặt ba Tô, huống chi cô chỉ là một tiểu bối nếu bị Tô Doanh lôi vào cái vòng này thì chẳng có gì tốt với cô cả.

Còn nếu nói Lâm Mậu Sơn không ở Trung Hoa, Tô Doanh sẽ không kéo cô vào, nhưng như vậy cũng biết thêm tin tức từ cô, nên chuyển đi hôm nay cũng không uổng công.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Tranh Đấu

Editor: Gà

Ninh Vân Hoan nhấp trà, mí mắt rũ xuống: “Hiệu trưởng, muốn hỏi gần đây ông ngoại có ở Trung Hoa không, thầy không nên đến hỏi em mới đúng.” Cô nói đến đây, thì dừng một lát: “Hiệu trưởng cũng biết, lần trước lúc ở trường học em suýt nữa bị một thế lực nước ngoài đánh lén, không biết những người này là ai, từ đó về sau chồng em cũng không cho em ra ngoài nữa...”

Dù không ngoài ra, không lẽ cũng không gọi điện thoại, hình như Tô Doanh không vừa lòng với câu trả lời của cô, nhưng đang muốn hỏi tiếp, thì Lan Tứ bên cạnh đã tiếp khay, phía trên có đĩa bánh bích quy nướng nhỏ thơm nức, cười với Tô Doanh, ngắt lời ông ta sắp nói: “Tô tiên sinh có muốn dùng một ít bánh không?”

Tô Doanh miễn cưỡng lắc đầu: “Không cần, Hoan Hoan...”

“Phu nhân có muốn dùng bánh không ạ?” Lan Tứ không đợi Tô Doanh dứt lời, lại quay đầu cười với Ninh Vân Hoan. Ninh Vân Hoan thấy sắc mặt Tô Doanh khó nhìn, nhin cười ngẩng đầu cười với Lan Tứ: “Cảm ơn chú Lan.”

Ban đầu Lan Tứ đi theo ba Lan, tuy sau này đi theo Lan Lăng Yến làm quản gia, nhưng Ninh Vân Hoan vẫn rất tôn trọng ông, lúc này Lan Tứ nở nụ cười thỏa đáng với Ninh Vân Hoan: “Phu nhân, đây là bốn phận của tôi.” Thấy hai người đối đáp, sắc mặt Tô Doanh cứng nhắc, ánh mắt lóe

lên: “Hoan Hoan, hiện giờ Lâm lão chắc không ở trong nước hả? Dù sao bây giờ thời tiết Trung Hoa khá nóng, chú nghe nói trước đó Lan tiên sinh có mời Lâm lão xuất ngoại du lịch...”

Lúc này ông ta thẳng thắn đặt câu hỏi, khiến Lan Tứ cau mày, không đợi Ninh Vân Hoan, đã nói thẳng: “Ô tiên sinh, chủ tử của chúng tôi còn không biết hành tung của Lâm lão, phu nhân là văn bối, sao cô ấy có thể quản chuyện của trưởng bối được.” Lan Tứ nói giúp để giữ gìn bốn phận cho Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan cười với Lan Tứ, Lan Tứ dứt khoát nhìn chăm chăm Tô Doanh: “Ô tiên sinh nên nói chuyện với chủ tử, phu nhân không tham dự vào, chỉ sợ Ô tiên sinh ngài không biết rõ gia huấn của nhà họ Lan, rằng không thể nhúng tay vào sự nghiệp của nhà họ Lan, ngay cả vợ, cũng không thể gánh nổi trọng trách này.” Mặc kệ việc này là phúc hay họa, nhà họ Lan hưng thịnh thì phụ nữ đương nhiên có thể cầm y ngọc thực [1]. Nhưng phụ nữ không thể can dự vào quyền thế chân chính, đương nhiên, chuyện nguy hiểm cũng không liên quan đến phụ nữ, tựa như hiểm họa không thể so được với vợ con, người hắc đạo không có điều ác nào không làm, nhưng loại tín điều này là tôn thủ của đa số mọi người, chiếu theo quy củ như vậy để nói, Ninh Vân Hoan không biết việc của nhà họ Lan và Lâm Mậu Sơn, là điều thiên kinh địa nghĩa [2].

[1] cầm y ngọc thực: chỉ cuộc sống giàu sang

[2] thiên kinh địa nghĩa: nói cái đạo thường như trời đất không thể di dịch được

Tô Doanh xanh mặt, trừng mắt nhìn Lan Tứ. Lan Tứ nhẹ nhàng cười cũng không sợ ông ta, mắt đối mắt, Tô Doanh cũng hiểu rằng hôm nay bản thân đã đến mà không tìm hiểu trước, tuy rằng trong lòng ông ta đã rất tức giận, nhưng ông ta vẫn cố nén lại, chỉ bình tĩnh cười: “Đã vậy thì không tiện nhiều lời, tôi cũng không thể ở lại lâu, tạm biệt vậy, bạn học Ninh hãy cố giữ gìn sức khỏe, trường học thật sự rất chờ mong em quay lại.”

Lúc này tất cả mọi người đều nói toạc ra hết, Tô Doanh cũng không còn thân cận như lúc nãy, Ninh Vân Hoan biết lập trường của ông ta. Cười gât đầu, không vì ông ta đột nhiên thân cận mà tìm không ra đường đi, đương nhiên càng không thể vì ông ta quay lại thái độ xa lạ mà cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Tuy rằng Tô Doanh không tìm hiểu được tin gì từ chỗ Ninh Vân Hoan, nhưng không có nghĩa ông ta sẽ bỏ qua, ông ta và nhà họ Tô cùng vinh cùng hại. Bây giờ Lâm Mậu Sơn đã tỏ rõ thái độ bất mãn với ông Tô, tâm tư ông Tô, Tô Doanh hiểu rất rõ, đơn giản chỉ muốn tìm kẻ thấp hơn, giao ra vị trí trong tay mình vào nhiệm kỳ mới, đợi sau này lý lịch trong trường của Tô Doanh đã đủ thì lại lấy trở về, ông ta muốn noi theo nhà họ Lâm, muốn nhà họ Tô không chỉ huy hoàng nhất thời, mà phải huy hoàng cả đời.

Vì vị trí này rất hấp dẫn, dù Tô Doanh là người đọc sách, nhưng lúc này cũng không thể thờ ơ với danh lợi, hiện giờ học trò của ông ta ở khắp nơi, làm hiệu trưởng ở đại học Đế Đô đã vài năm, thái độ làm người đều được người khác xem trọng, đã giúp ông ta gia tăng không ít danh vọng, càng về sau chỉ cần đơn giản tạo ra xu thế, nhà họ Tô có thể nắm chắc sau này vị trí nguyên thủ sẽ rơi vào tay Tô Doanh.

Nhưng lúc này không hiểu sao dường như Lâm Mậu Sơn đã biết được tính toán của nhà họ Tô, lúc này không muốn gặp ông ta nữa rồi. Tuy nói thanh danh làm hiệu trưởng của Tô Doanh trong hai năm qua đều dựa vào năng lực, nhưng danh vọng của ông ta tăng lên kể từ năm hai mươi tuổi đến ba mươi tuổi, mà trong lúc đó, do chính Lâm Mậu Sơn nắm giữ, khiến toàn bộ Trung Hoa đều biết đến ông, không chỉ người trẻ tuổi biết nguyên thủ đã về hưu này, hơn nữa rất nhiều bô lão vẫn nói đến vị nguyên thủ này, đều rất sùng bái, hưởng hồ thế hệ mới nhà họ Lâm xuất hiện tầng tầng lớp lớp, tích lũy nhiều nhân mạch, nhà họ Tô thật sự không dám khinh thường.

Càng quan trọng hơn, là tuy Lâm Mậu Sơn đã không còn giữ chức nguyên thủ, nhưng hiện giờ trong quân đội ông lại có danh nghĩa Nguyên

soái, lúc này mỗi năm đều đổi nguyên thủ, nhưng ông Tô đã nhậm chức hơn bốn gần năm năm, nhưng lại không thể đụng đến một chút quyền lợi trong quân, đều bị nhà họ Lâm gặt gao tùm trong tay, điều này càng khiến ông Tô hơi khùng hoảng, lần này muốn phản bội nhà họ Lâm, cũng là kết quả ông ta đã suy nghĩ rất lâu.

Gần đây nhà họ Tô bên ba suy nghĩ muốn tìm người tạo ra thế lực, mấy năm nay ông Tô cầm quyền, quả thật có không ít người nghiêng về ông Tô, nhà họ Lâm khiêm tốn đã lâu, trừ một số đại lão đứng đầu có thể biết địa vị thật sự của Lâm Mậu Sơn ra, thì rất nhiều thế hệ quan viên mới chỉ quen thuộc ông Tô, bởi vậy có khá nhiều người đứng về phía ông Tô.

Đang lúc toàn bộ Trung Hoa đều trong trạng thái kéo căng, rất nhiều nhân vật cấp cao khẩn trương, thì ông Tô đã bắt đầu ra tay, ông ta bắt đầu khơi mào đào ra lỗi của phe Lâm, trong lúc nhất thời lấy đủ lý do để kéo người ta xuống, đương nhiên phe Lâm không cam lòng chờ chết, bắt đầu phản kích, người dân Trung Hoa vốn suốt ngày thích xem tin tức giải trí, phải biết rằng quốc gia đại sự, chỉ có thể biết nếu theo dõi tin tức mỗi ngày, lúc này lại nhìn thấy các nguyên thủ quốc gia liên tiếp xuất hiện, còn dùng các loại thủ đoạn sấm sét đả kích không ít người, điều này khiến người dân khá khó hiểu, đồng thời, còn cho rằng ông Tô nhậm chức vài năm, quả thật danh bất hư truyền.

Mọi người chỉ biết xem chuyện trước mắt, thấy nguyên thủ tỏ thái độ, thì khen nhà họ Tô không dứt, trong lúc đó các đại lão đều cảm thấy lần này Lâm Mậu Sơn có thể đã nhìn nhầm người rồi, dường ra một kẻ trung sơn lang [3], tất cả mọi người đang đợi nhà họ Lâm thất bại, Lan Lăng Yến đã chờ lâu như vậy, rốt cục cơ hội đã chín muồi rồi.

[3] trung sơn lang: người lấy oán trả ơn; vong ân bội nghĩa; bạc tình bạc nghĩa; kẻ vô lương tâm (Theo truyện Ngụ ngôn, Triệu Giản Tử đi săn trong rừng, một con sói bị trúng tên tháo chạy, Triệu liền đuổi theo. Đông Quách tiên sinh đi qua đó, con sói xin ông ấy cứu mạng. Đông Quách tiên

sinh động lòng thương, bèn giấu nó trong túi sách vở, lừa gạt Triệu Giản Tử. Con sói sau khi được cứu mạng lại muốn ăn thịt ân nhân cứu mạng mình là Đông Quách tiên sinh. Ví với những người lấy oán báo ân, không có lương tâm.)

Bên cạnh đó, phòng thí nghiệm đại học Đố Đô bùng nổ sự kiện chế tạo ra hàm lượng lớn ma túy khiến đất trời rung chuyển. Lúc đội đặc biệt của Trung Hoa xông vào phòng thí nghiệm, tìm ra hơn hai nghìn kg ma túy, tàng trữ trong phòng thí nghiệm, tin tức kinh hoàng này truyền ra, cả nước khiếp sợ!

Ninh Vân Hoan ngồi trong phòng khách, xem tin tức về phòng thí nghiệm, thấy vẻ mặt đám người trong đó ngạc nhiên và sợ hãi, lại bị một nhóm đặc công võ trang che mặt giải đi, trong đó có một bóng dáng quen thuộc cũng bị xen lẫn vào, lúc này Tống Mẫn Nhiên sớm đã không còn tao nhã như ngày thường, anh ta có vẻ vô cùng hoảng loạn, mắt kính đã bị lệch sang một bên, lúc này mặt đỏ giọng khàn nói gì đó, nhưng người ở hiện trường rất nhiều, dường như đám chó săn nhạy bén nghe được tin tức đã sớm chờ ở ngoài, "tách tách tách" chụp ảnh liên tục không dứt, tiếng khóc bốn phía kêu la rung trời, ngay cả giọng nói của nữ phóng viên cầm microphone hầu như đã không thể nghe rõ nữa rồi.

“... Cảnh sát đã sớm nhận được tin tức, lần này chọn bí mật hành động, rốt cục một lần diệt trừ cả tổ.” Nữ phóng viên cố gắng nói xong lời này, máy chụp ảnh đã chuyển đến hàng loạt nhóm binh lính mặc quần áo ngụy trang mang súng dài nhẩy từ xe tải xuống, từng chiếc xe Pika[4] xanh đã dàn đầy cả đường không thấy điểm cuối, binh lính vây dày đặc chặn chẽ phòng thí nghiệm của đại học Đố Đô đến nước cũng không thấm qua được.

“... Người đưa tin của nhật báo Trung Hoa...” Nữ phóng viên vừa nói xong câu cuối cùng, một sĩ quan đã không khách khí đẩy cô ấy ra, hình ảnh tiếp theo chuyển thành trong studio, sự ồn ào náo động vừa nãy nháy mắt đã biến mất, thế giới hoàn toàn yên tĩnh.

Ninh Vân Hoan xem đến hơi ngẩn người, quản gia Lan Tứ đã giúp cô cầm giày và áo khoác đến: “Phu nhân, chủ tử đã gọi điện thoại, khoảng mười lăm phút sau sẽ đến dưới núi.”

Lúc nguy cấp thế này, Lan Lăng Yến lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, vừa nghe đến hai ngàn kg ma túy này, cả người Ninh Vân Hoan đều nổi da gà, mấy thứ này bằng cả một chiếc xe tải lớn, không biết sao Lan Lăng Yến có thể thần không biết quỷ không hay đưa nó tiến vào Trung Hoa, chẳng những qua mặt được cơ sở ngầm của ông Tô không nói, còn trong lúc Tô Doanh không biết giấu vào phòng thí nghiệm, người đàn ông này trước kia Ninh Vân Hoan nghĩ đến đã sợ, lúc này nghĩ đến lại càng sợ hãi thêm thôi.

Nhất cử lưỡng tiện đã diệt trừ Tống Mẫn Nhiên, giúp mình hả giận báo thù không nói, việc này kinh động thật lớn, dù Tống Mẫn Nhiên có năng lực thông thiên cũng khó thể lại xoay người, là một thành viên của phòng thí nghiệm, anh ta chết chắc rồi. Hơn nữa Lan Lăng Yến còn mượn chuyện này cho nhà họ Tô một đá kích trầm trọng, ông Tô chỉ cho trường học của Tô Doanh để nghiên cứu một hạng mục trong phòng thí nghiệm, bản tin trước đây đã đề cập đến chuyện này, mà lúc này gây ra một gièm pha như vậy, cho dù ông Tô chạy thế nào, thì ông ta cũng đừng mong trốn thoát khỏi chuyện này, có lẽ sẽ nghi ngờ rằng ông ta âm mưu với con trai để ăn tiền bất chính, còn có thiên vị, thân là nguyên thủ biết pháp phạm pháp làm ra loại chuyện hại người này.

Mặc kệ là loại nào, đều đủ để kiếp chính trị của ông Tô xong đời, cũng có thể khiến nửa đời sau của ông ta phải trả giá nghiêm trọng cho việc này, mà cho dù ông ta có thể rửa sạch nghi ngờ về vụ chế tạo độc dược, nhưng chuyện này gây ra gièm pha, một tội quản lý không nghiêm đã đủ để ông ta ở tù chung thân.

Còn Tô Doanh thì tệ hơn, trước kia đôi cha con này nổi tiếng, có nhiều danh vọng bao nhiêu, chuyện lần này sẽ khiến bọn họ thảm hại gấp bội. Sự việc này xảy ra trong địa bàn của Tô Doanh, nên ông ta còn phải trả giá

nhiều hơn cả ông Tô, dù thế nào ông ta cũng không thể trốn thoát khỏi tội thất trách nghiêm trọng, lần này số lượng ma túy quá nhiều, chờ đợi Tô Doanh, nếu không tòi, chỉ sợ cuối cùng chỉ là cái chết.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Phụ Nữ

Editor: Gà

Ninh Vân Hoan nhớ lúc trước Tô Doanh đến nhà tìm cô nói chuyện, hình như cô hơi hiểu đã có chuyện gì, nhưng lúc này hai phe đánh nhau, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Tựa như chơi cờ, một lần sơ ý, thua cả ván bài, loại tranh chấp quyền lực này thật sự rất hung hiểm tàn khốc, quả thật như một cây đao giết người không thấy máu, Ninh Vân Hoan sợ run cả người, loại tâm lý đấu tranh và thủ đoạn phức tạp này, cô không bao giờ muốn đụng đến, dù đã sống hai kiếp, nhưng khi trông thấy thì như trước đây vì Lan Lăng Yến có tâm cơ tính kế, tàn nhẫn vô tình, vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Trong lòng cô đang rét run, Lan Tứ lại thúc giục cô một câu: "Phụ nhân, chủ tử đã đến." Lúc này chạy không thoát rồi, Ninh Vân Hoan kiên trì mặc áo khoác vào, nhưng không muốn mang giày, thời tiết bên ngoài âm u lạnh lẽo, thật sự rất giống những gương mặt tuyệt vọng trên TV mà cô vừa xem, lúc này nhất định bên ngoài gió nổi mây phun, giờ phút này Lan Cửu còn ở bên ngoài làm loạn, anh là người không gì không làm được, nhưng loại vật hi sinh cấp nữ phụ như cô mà ra ngoài, Ninh Vân Hoan thậm chí thay bản thân thả một cây nến, ánh mắt xuyên qua thủy tinh trong suốt nhìn thấy màn trời âm u bên ngoài, chẳng biết lúc nào đã có một chiếc xe dừng ở chỗ kia, có lẽ sắp không kiên nhẫn rồi, xe ấn kèn, Ninh Tiểu Hoan sợ run cả người, cố gắng mang giày vào, chạy ra khỏi cửa.

Lan Tứ che dù cho cô ở phía sau, vừa chạy đến bên cạnh xe, cửa xe mở ra, một bàn tay thon dài trắng nõn đưa ra, đến khi Ninh Vân Hoan đưa

tay đặt vào, thì hơi dùng sức, Ninh Vân Hoan đã nhào vào bờ ngực quen thuộc của Lan Lăng Yến. Cô còn chưa nói gì, cửa xe đã bị Lan Tứ đóng lại, xe khởi động làm cô có chút choáng váng nên ngã vào người Lan Cửu, nhưng cảm lại bị người ta nâng lên, một đôi môi ấm ướt ấm áp dán vào, sức lực khiến cánh môi cô hơi run lên.

Lan Lăng Yến như muốn cướp đi hô hấp của cô rồi ngẩng đầu lên để Ninh Vân Hoan thờ đốc, anh không đứng dậy, dứt khoát ép Ninh Vân Hoan lên chỗ ngồi phía trước, trán chạm trán với cô. Ánh mắt như mang theo ý cười: "Sao lâu vậy mới ra?" Giọng nói anh mang theo vài phần dịu dàng, vì đeo kính khá phiến, nên anh đã sớm tháo xuống ném qua một bên, lúc này mắt đối mắt với anh, Ninh Vân Hoan không thể tin người đàn ông có dáng vẻ tuấn tú, trông như một nho sĩ tao nhã, thoát nhìn có khí chất vân đạm phong khinh thế này là tên đao phủ một lần giết chết rất nhiều người.

"Em đã xem tin tức rồi." Ninh Vân Hoan dựa vào gần anh như vậy, giọng nói có chút mỏng manh. Thấy môi cô sưng đỏ, Lan Cửu thích thú nở nụ cười: "Đẹp mắt không?"

Ninh Vân Hoan thấy dáng vẻ này của anh, không nhịn được muốn cười, cô không phải vì chuyện đám người Tống Mẫn Nhiên đi tìm chết mà cảm thấy sợ hãi, đơn giản chỉ vì chuyện này gợi lên nỗi sợ của cô với Lan Cửu từ sâu trong đáy lòng thôi, lúc này nghe anh hỏi như vậy, đã muốn đẩy anh ra một chút: "Đẹp lắm. Nhưng sợ ngày nào đó em chọc anh mất hứng, có phải em cũng sẽ bị vậy không?" Lời này của cô không đầu không đuôi, nhưng Lan Cửu đã hiểu rõ, nhịn không được cúi đầu cắn môi cô, cảm giác thân thể cô khẽ chấn động, lại không lên tiếng kêu đau, ánh mắt anh chột tối sầm lại, nhưng khi ngẩng đầu lên vẫn mỉm cười: "Sao em có thể giống với bọn họ được? Bọn họ xứng để so với em sao?"

Tuy giọng nói Lan Cửu lạnh như băng, nhưng trong mắt lại không hề lạnh lẽo, Ninh Vân Hoan chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác không rõ xuất hiện, giơ tay ôm lấy cổ anh, lại kéo anh nằm sấp xuống.

"Đang đi đâu vậy?" Ninh Vân Hoan chịu đựng sức nặng trên ngực, hơi tò mò hỏi: "Nhà họ Tô biết sự việc này có liên quan đến anh sao?"

Bây giờ nhà họ Tô đã thành chó nhà có tang, nếu biết chuyện này có bút tích của Lan Lăng Yến, e rằng chỉ muốn nuốt sống anh, ánh mắt Lan Lăng Yến khê híp: "Biết thì sao? Nhà họ Lâm là gia tộc đã nắm gần như toàn bộ Trung Hoa trong tay hơn nửa thế kỷ nay, nhà họ Tô biết, cho dù ông ngoại hận bọn họ, cũng sẽ tuyệt đối không để lộ bút tích." Mà nhà họ Lan anh thân là hắc đạo, tuy nhà họ Lan khinh thường làm chuyện bức lương vi xương [1], vì những món béo bở không nhiều lắm, nên có thể sẽ buôn đạn dược, hoặc giết người phóng hỏa. Đối với hắc đạo, khó tránh phải giao thiệp với một số nhân vật có dã tâm, bạn bè của ba Lan là tam giáo cửu lưu [2], dù là giáo tông lần trước được mời đến hôn lễ của Lan Lăng Yến, hoặc loại người đạo đức giả như Đông Phương Long, ông còn qua lại, mà nhiều nhất đương nhiên là người trong núi.

[1] bức lương vi xương: đồn ép; bức bách; uy hiếp; đe dọa

[2] tam giáo cửu lưu: các trường phái trong tôn giáo, học thuật, hay các loại nghề nghiệp trong xã hội

Lần này vụ ma túy Lan Lăng Yến gây ra, chính là lấy từ trong tay một người mà ba Lan đã quen biết nhiều năm, vị lão đại kia có thể được xưng là Thổ Hoàng đế của Tam Giác Vàng [3], có giao tình sâu sắc với ba Lan, lần này Lan Cửu nhắc đề cập đến yêu cầu như vậy, chỉ phải trao đổi chút điều kiện, rất dễ dàng có được một số lượng lớn hàng hóa như thế, cũng hợp tác với vị kia lão đại, vận chuyển chúng vào Trung Hoa.

[3] Tam Giác Vàng: là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới.

Ninh Vân Hoan nghe Lan Lăng Yến nói thì có thể hiểu e rằng nhà họ Tô đã biết kẻ chủ mưu sau lưng là ai, da đầu cô hơi run lên, nhớ đến gương mặt mệt mỏi của Tô Doanh, lúc này cô hơi đồng tình, về phần nhóm hàng hóa này của Lan Cửu vào thế nào, cô đã không muốn hỏi nữa rồi.

Trong khi hai người đang nói chuyện, di động của Ninh Vân Hoan vang lên, Lan Lăng Yến vẫn ghé sát vào người cô không muốn động, Ninh Vân Hoan vỗ anh một phen, anh mới di chuyển một chút, lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, mới đưa cho Ninh Vân Hoan.

Sau đó anh lại không động đậy nữa, Ninh Vân Hoan chỉ đành lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua, thấy phía trên ghi Cố Doanh Nặc, cô bắt máy, trong điện thoại truyền đến giọng nói hưng phấn của Cố Doanh Nặc: "Ninh tiểu thư, cô thật lợi hại, xem như tôi đã ăn xong, bây giờ Tống Mặc Nhiên ra nông nổi như vậy, gã chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ rồi? Tôi thật sự rất muốn cảm ơn cô, lần này nếu không nhờ cô, e rằng cả đời này tôi cũng không thể dễ dàng báo được mối thù này, sau này Ninh tiểu thư bảo tôi đi hướng đông, tôi tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, cô đã giúp tôi, sau này, mạng của tôi sẽ chết vì cô!"

Trong lời nói của Cố Doanh Nặc mang theo sung sướng và phức tạp, tin tức xui xẻo của Tống Mặc Nhiên khiến trong lòng cô ta thở phào nhẹ nhõm, tiếng cười réo rắt như chuông bạc, Ninh Vân Hoan nói vài câu với cô ta rồi ngắt máy, sau đó mới ném di động sang một bên, nghĩ đến Cố Doanh Nặc tâm ngoan thủ lạt, mí mắt khẽ giật: "Quả nhiên đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với phụ nữ." Hành vi phản bội của Tống Mặc Nhiên đã làm Cố Doanh Nặc hóa đen triệt để. Tuy trước kia Ninh Vân Hoan từng khuyên Lý Phán Phán đừng nên yếu đuối, hoặc ác hoặc biến đi, nhưng khi nhìn thấy Cố Doanh Nặc ác như vậy, Ninh Vân Hoan vẫn cảm thấy lạnh run, nhưng lạ thay tính cách có thù tất báo, trong mắt không chứa được hạt cát, bị người khi dễ thì trả lại gấp trăm lần này của Cố Doanh Nặc lại khiến cô có chút thương thức.

"Nếu em thích, thì cái chân gầy này của cô ta có thể trị." Khóe môi Lan Lăng Yến lộ ra ý cười, thấy cô bị ép đến mức khuôn mặt đỏ bừng, ngồi dậy ôm cô đặt lên chân mình, vòng tay ôm cô, nói: "Chỉ là việc nhỏ, năng động thì có thể đi, nhưng không thể chạy, sau này mưa dầm hoặc khi lớn tuổi thì sẽ hơi đau đớn."

Ninh Vân Hoan ngăn người: "Sau này hãy nói đi." Cô biết người trong phòng thí nghiệm của Lan Cửu mới bao la vạn tượng, chẳng qua chỉ là gầy chân, chân Cố Doanh Nặc vốn không phải vì hoại tử nên bị cắt mất, chỉ cần tìm được loại chân thích hợp, hoặc dùng chính gien của cô ta chế ra một chân khác, khoa học kỹ thuật của thế giới này phát triển hơn thế giới của Ninh Vân Hoan, nhân tài trong phòng thí nghiệm của Lan Cửu loại nào cũng có, lời anh nói không phải đùa, nhớ đến kiếp trước bản thân cô còn là thí nghiệm thể, khó tránh khỏi sinh ra mê mang, không để ý đến anh nữa.

Nhìn thấy tâm tình cô hơi sa sút, Lan Lăng Yến không nói thêm gì nữa, chỉ cho xe chạy thẳng đến nhà họ Lâm. Quả thật Lâm Mậu Sơn lâu không xuất hiện đã rời khỏi Trung Hoa, nhưng rạng sáng hôm nay, ông đã được ba Lan hộ tống về lại Trung Hoa, nhiễu loạn rồi ren qua đi nên cần ông về thu dọn, ông Tô chấp chính đã gây ra sự tình châm chọc thế này, khiến mọi người bắt đầu bài xích đảng ông Tô, mà bây giờ chỉ có Lâm Mậu Sơn đức cao vọng trọng mới có thể thu dọn tàn cục này. Dù là danh vọng hay địa vị của ông, đều đủ để ra mặt trấn áp cục diện hỗn loạn này.

"Có phải ông ngoại đã sớm tính kế trước cho ngày hôm nay rồi đúng không?" Sau khi việc đã thành đương nhiên Lan Lăng Yến không giấu giếm cô nữa, nói ra hết toàn bộ mọi chuyện, dù trận này không chiến đấu tàn khốc, không có khói thuốc súng, không dùng đao thương mà đã khiến bao nhiêu người phải bỏ mạng. Đối với chính trị tàn khốc, lần đầu tiên Ninh Vân Hoan có nhận thức trực diện như vậy.

"Ông đã chấp chính nhiều năm, em nghĩ sao?" Vẻ ngoài của Lâm Mậu Sơn khá nho nhã, trong ấn tượng của Ninh Vân Hoan chính là một ông lão

hơi gầy và hòa ái, rất có tinh thần, lúc này quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài, cô rùng mình: "Vậy thì nhà họ Tô?"

"Nhà họ Lâm không có người thừa kế ưu tú, dù sao cũng phải có người lót đường cho nhà họ Lâm, ông ngoại đã chấp chính năm năm nên không thể liên nhiệm [4], nhưng quyền lực chỉ là trò chơi của ông, nếu nhà họ Tô có thể chịu được khảo nghiệm, đương nhiên sẽ cả đời không lo, vinh quang về hưu, từ đây vị nhà họ Tô kia có thể bảo dưỡng tuổi thọ, còn nếu không qua được khảo nghiệm, thì vì đã tâm phải trả giá thật lớn." Lan Lăng Yến đã nhìn thấu loại chuyện thế này, Lâm Mậu Sơn là người rất đủ tư cách, ánh mắt sâu sắc, tâm tư phức tạp, quyết đoán và bình tĩnh, biết nhà họ Lâm không có người thích hợp kế thừa vị trí của mình, thấy rõ đám con trai có đầy khuyết điểm mà cứ ra vẻ ưu tú của mình, cũng bỏ qua sự oán trách của con cháu trong nhà mà giao quyền lực cho người không xuất sắc gì như ông Tô.

[4] liên nhiệm: liên tục đảm nhận một chức vụ

Không ít người nhà Lâm cho rằng ông là lão già hồ đồ, nhưng hoàn toàn không có ai hiểu rõ ý của ông. Lan Lăng Yến đã sớm nhìn ra chỗ không thích hợp từ nhiều năm trước, lúc đó anh vừa mới rời nhà chưa đến bốn năm, cũng chính vì như thế, trong đám con cháu, người Lâm Mậu Sơn thích nhất không phải là con cháu của mình, mà là đứa cháu ngoại này của ông, không ai biết khi ông giao quyền lợi trong tay ra, thì nhiều năm trước đã có kế hoạch hoàn chỉnh phải thu quyền về như thế nào.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Sự Thật

Editor: Gà

Thật ra chuyện Lan Cửu làm lần này đã trúng ý Lâm Mậu Sơn, mượn nước đẩy thuyền nên đã hoàn thành, bằng không ông sẽ hợp tác với ba Lan, ai ngờ khi Lan Cửu trưởng thành, ra tay cũng không khác gì ba Lan, một ván này, hai người liên thủ lừa gạt nhà họ Tô một phen.

Tuy Ninh Vân Hoan cũng cảm thấy một nhà Tô Doanh rất đáng thương, nhưng việc của các đại lão cô không hiểu, nên càng không thể xen vào, chỉ nghe nói vô cùng hung hiểm, Lan Lăng Yến nói cô nghe xong thì cô không hỏi tiếp nữa, ngược lại lảng sang chuyện khác. Lan Cửu biết tâm tư của cô, cũng không nói thêm gì.

Rạng sáng hôm nay ba Lan bí mật về Trung Hoa, lúc này hai vợ chồng đã đến nhà cũ của nhà Lâm để ăn cơm, người ngoài đều biết con trai Ninh Vân Hoan ở trên núi, bởi vậy tuy lúc này cũng có người hoài nghi có phải Ninh Vân Hoan đến nhà họ Lâm vì đã biết cái gì rồi không, nhưng bình thường Ninh Vân Hoan vẫn thường đến nhà họ Lâm, hơn nữa hiện giờ nhà họ Tô đã không thể xoay mình, ngay cả khi người ta muốn bàn luận gì thì chỉ uống công thôi, vài chiếc xe hữu kinh vô hiểm [1] đi vào trong núi.

[1] hữu kinh vô hiểm: có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm

Khi lên núi rồi thì Lan Lăng Yến đã bị Lâm Mậu Sơn kéo qua, sự việc lần này anh đã lập được công lớn, nên thế hệ thứ 3 nhà họ Lâm nhìn vị anh

họ này với ánh mắt rất ác ý. Lâm Mẫn, vẫn mang dáng vẻ khoa trương như lần đầu tiên Ninh Vân Hoan gặp bà, kéo Ninh Vân Hoan vào nhà nói chuyện.

"Lần trước họ Cố kia, mẹ sẽ giúp con xả giận." Lâm Mẫn đặc ý hát đầu với Ninh Vân Hoan, vài lọn tóc dài quấn gọn sóng được bà luông giữa ngón tay, trông rất phong tình, tựa như một người phụ nữ mới hai ba mươi tuổi, mang vẻ thành thực quyến rũ.

Hai ngày nay Ninh Vân Hoan trốn trong nhà, hoàn toàn không dám đi ra ngoài, vì thế đã quên việc này, hiện tại nghe Lâm Mẫn nói, đau cả đầu: "Mẹ, con không giấu mẹ, mẹ không biết cô ta đâu, ở khía cạnh nào đó thì cô ta có khả năng đặc biệt đấy." Cô nói xong, thấy Lâm Mẫn có vẻ không tin, bất đắc dĩ nói: "Nếu mẹ không tin, mẹ xem đi, cái cô Cố Doanh Tích này có loại hấp dẫn trí mạng với đàn ông, giống như hoa anh túc vậy, nếu mẹ phái người đối phó với cô ta, sẽ chỉ khiến cô ta gặp được kỳ ngộ, sẽ có quý nhân cứu cô ta."

Việc này thật sự quá huyền huyền rồi, đương nhiên Lâm Mẫn không tin, chỉ nghĩ Ninh Vân Hoan đang đùa: "Mẹ chính là quý nhân đấy!"

"Con nói nhỏ cho mẹ biết nhé, lúc trước cô ta thích Tiểu Cửu, muốn quần quýt cạnh con trai của mẹ đấy, sau đó Lan Cửu từng tìm người dạy dỗ cô ta, kết quả được Mộ nhị thiếu gia cứu đi." Tuy xung quanh không có người, nhưng Ninh Vân Hoan vẫn cố đè thấp giọng: "Sau đó Lan Cửu không ra tay nữa, thật ra anh ấy cũng nhìn ra Cố Doanh Tích có vận may đặc biệt tốt."

Nói đến Mộ Căn Ngôn, hiển nhiên sắc mặt Lâm Mẫn trở nên âm u, không còn ý cười, nghiêm túc nói: "Hoan Hoan, con thật sự cảm thấy Căn Ngôn giả ngốc à? Ba con từng nói vậy, còn nói lần trước..." Lâm Mẫn nói đến đây, trên mặt lộ ra vẻ chật vật, vội nói tiếp: "Còn nói nó rắp tâm hại người, mẹ không tin lắm."

Đã nói đến Mộ Cẩn Ngôn, thật ra Ninh Vân Hoan biết thủ đoạn thật sự của tên này, người xem thường anh ta cuối cùng đều không có kết quả gì tốt. Cô vừa định nói, Lâm Mẫn đã tiếp: "Lần này nhà họ Tô không hay rồi, nhưng anh họ bên kia có chút ý kiến với vị trí này, bây giờ ba còn chưa tỏ rõ thái độ, chuyện này mẹ chỉ nói với con, chưa công bố tin tức ra ngoài đâu. Con đừng nói cho người khác biết đấy." Lâm Mẫn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nhìn Ninh Vân Hoan, sau khi liều đoán, mới nói: "Nếu Cẩn Ngôn thật sự giả ngốc, còn dụng tâm kín đáo, hay là chỉ nó không ở nhà họ Mộ, ngược lại muốn vị trí của nhà họ Lâm chúng ta. Mục đích là vị trí nguyên thủ?"

Mộ Cẩn Ngôn có bản lĩnh này không thì Ninh Vân Hoan không biết, nhưng tuyệt đối đã tâm anh ta không hề nhỏ.

"Chắc chắn rồi ạ, Mộ Cẩn Ngôn thật sự giả ngốc đấy. Mẹ nghĩ xem, một tên ngốc chỉ cần nói vài câu ngu ngốc, thì người ta sẽ cho rằng anh ta bị ngốc thật à? Mấy năm nay con đều nghe nói Mộ Cẩn Ngôn không làm trò ngốc gì cả, lại không chảy nước miếng ăn nước mũi..." Cô nói xong còn thấy ghê tởm, khóe môi Lâm Mẫn khê giật, nhưng nghiêm túc nghĩ lại, thì cảm thấy chuyện này rất có lý, nghĩ đến Mộ Cẩn Ngôn giả ngu nhiều năm như thế, thậm chí người người đều cho rằng nó là người điên độn, bà chợt im lặng.

"Nếu thật sự là như thế, thì giỏi cho Mộ Cẩn Ngôn, hay cho kẻ điên độn này, thậm chí ngay cả mẹ cũng dám tính kế, mẹ cha nó!" Thái độ Lâm Mẫn thay đổi lớn khi Ninh Vân Hoan bị bắt cóc lúc trước, lúc đó bà vốn đang vui sướng khi người gặp họa, nhưng sau này nhờ ba Lan phân tích, bà mới biết được bản thân bị người ta lợi dụng.

Đương nhiên phát hiện này khiến Lâm Mẫn giận không kiềm được, từ khi sinh ra bà đã là thiên chi kiêu nữ, vậy mà lại bị một vãn bối nho nhỏ trêu đùa, lại nghĩ đến lúc trước mình còn cười nhạo Ninh Vân Hoan, quả nhiên cũng có liên quan cả thôi, Lâm Mẫn đặt mình vào hoàn cảnh của

người khác để suy nghĩ, chỉ sợ mình còn chưa thể bình tĩnh được như Ninh Vân Hoan, trong lòng cảm thấy áy náy, vì thế không còn thấy Ninh Vân Hoan không vừa mắt nữa. Hơn nữa Mộ Minh Lệ từng nói sơ với bà về chuyện Lâm Mậu Sơn, ba Lan cũng từng dặn dò bà, sau khi ở cùng với Ninh Vân Hoan, thì bà phát hiện phụ nữ gả vào nhà họ Lan đều là đồng bệnh tương liên [2], rất đáng thương.

[2] đồng bệnh tương liên: (Nghĩa đen) Cùng bệnh thì cùng thương xót nhau. (Nghĩa bóng) Khi người ta cùng ở một hoàn cảnh giống nhau thì người ta thông cảm với nhau.

Chuyện khác Ninh Vân Hoan không dám nhiều lời, nhưng sống mấy đời thì tích lũy được một ít thái độ và kinh nghiệm làm người phong phú hơn người khác, cô không muốn chủ động đi lấy lòng người khác thì thôi, một khi đã muốn ở cùng với Lâm Mẫn, thì đương nhiên cảm tình của hai người càng ngày càng tốt, ném thành kiến trước kia đi, cùng là phụ nữ gả vào nhà họ Lan, nên có tiếng nói chung, vì lúc đó Lâm Mẫn cũng bị Mộ Căn Ngôn lợi dụng nên trong lòng vẫn còn vương mắt, bởi vậy sau khi nghe chuyện Cố Doanh Tích, mới muốn giúp Ninh Vân Hoan xả giận.

"Anh ta tính kế mẹ rồi hả?" Ninh Vân Hoan hơi tò mò hỏi một câu, thấy Lâm Mẫn ấp úng, nói rõ bà không muốn kể về việc này, nên chỉ hỏi một câu rồi quay đầu nói chuyện khác, Lâm Mẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấy cô thức thời như vậy, trong lòng cảm thấy việc bản thân trước kia gai mắt cô quả thật hơi quá rồi.

Vừa mới nói vài câu, bên ngoài đã có người gõ cửa, Lâm Mẫn lên tiếng, cửa phòng được mở ra, lúc này Mộ Minh Lệ đang bị đám người Mộ phu nhân kéo tay đến phòng Lâm Mẫn: "Mẹ chồng nàng dâu đang nói nhỏ gì thế, bỏ quên chị rồi à?"

Nhà họ Tô ngã xuống, lại sắp đến nhiệm kỳ mới, lúc này khẳng định người cho vị trí nguyên thủ cần được lựa chọn lại, bây giờ có quan hệ thông

gia với nhà họ Lâm, không chỉ có nhà họ Mộ, còn có nhà mẹ Diệp thị của Lâm Thâm và những nhà khác, lúc này tất cả mọi người hận không thể ôm đù Mộ Minh Lệ, liên tục mấy ngày, mọi người đổ về, các thân thích siêng năng chạy đến, Mộ phu nhân lấy danh nghĩa vợ của Mộ Thiệu Hoa đến chỗ Mộ Minh Lệ, chạy đến nhiều nhất, lúc này Lâm Mẫn nhìn bà ta thì sẽ nhớ đến chuyện Mộ Căn Ngôn, ánh mắt bắt đầu lộ ra vẻ không tốt, tuy chỉ lướt qua giây lát, nhưng Ninh Vân Hoan ngồi bên cạnh bà vẫn thấy rõ ánh mắt của Lâm Mẫn.

"Hiếm khi được gặp Mẫn Mẫn, lần trước lúc đi không nói một tiếng, làm tôi rất nhớ đấy." Trước kia Mộ phu nhân Điền Ngọc Hinh và em họ Lâm Mẫn của chồng có quan hệ không quá tệ, lúc này vô cùng thân thiết nói thế, thân thích khác của nhà Lâm đều lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Nhà vợ Diệp thị của Lâm Thâm cũng thế, khi gả cho Lâm Thâm làm vợ, lúc ấy Lâm Mẫn đã kết hôn với ba Lan, trong lúc đó hai cô không thường cùng xuất hiện, cũng không thân cận mấy, so với Điền Ngọc Hinh bất đắc dĩ phải gả vào nhà họ Mộ từ vài chục năm trước đã từng ở cùng với Lâm Mẫn, thậm chí lúc bà ta được gả vào nhà họ Mộ, thì tuổi Lâm Mẫn cũng không lớn lắm.

Đang vào thời khắc đầu sóng ngọn gió, dù biết rõ vị trí nguyên thủ không nhất định sẽ là của mình, nhưng đối mặt với hấp dẫn như vậy, lòng người vẫn sinh ra sự khát vọng, trong những người cạnh tranh, hiện giờ nhà mẹ của người đang làm chủ, phu nhân Mộ Minh Lệ, có thể có hi vọng lớn nhất, Lâm Mậu Sơn là dượng của Mộ Thiệu Hoa, sao có thể nâng đỡ thông gia của con trai mà không phải là chính thông gia của mình, mà vài thái tử nhà họ Lâm còn lại đã bị mọi người loại trừ ra, dù sao lúc trước Lâm Mậu Sơn tình nguyện đưa vị trí nguyên thủ cho người ngoài chứ không phải cho đám con trai đó, thì có thể thấy được tuy đám người Lâm Thâm có địa vị, nhưng nếu muốn ngồi trên vị trí nguyên thủ thì không thể nào.

Lâm Mẫn không còn tươi cười nhìn Mộ phu nhân như trước nữa, lạnh lùng nói: "Nghĩ gì? Vì sao tôi phải nói một tiếng với chị?"

Lời nói không khách khí của bà khiến Điền Ngọc Hình ngẩn người, đợi đến khi hồi thần thì đã thấy người khác lộ vẻ mặt châm chọc, nhất thời cả người đều ngây dại, quan hệ giữa bà ta và Lâm Mẫn luôn khá ổn, mặc kệ hai người nghĩ gì trong lòng, nhưng ít nhất còn có thể nể mặt nhau, người ta thường nói không ai đánh người đang cười, lúc này bọn họ đã lấy lòng thành như vậy, ai chẳng biết bà ta đang lôi kéo làm thân với Lâm Mẫn, nhưng bà lại nói thế với bà ta.

Trong nháy mắt sắc mặt Điền Ngọc Hình trở nên vô cùng khó coi, Mộ Minh Lệ chỉ nhẹ nhàng nhìn con gái: "Sao lại nói chuyện với chị họ như vậy, không lễ phép." Tuy trách cứ, nhưng trong giọng nói của Mộ Minh Lệ không trách mắng bao nhiêu, mọi người xung quanh cảm thấy bản thân như nghe được mùi người, trong lòng Điền Ngọc Hình cũng hơi hốt hoảng, bà ta được chồng bảo phải lấy lòng Mộ Minh Lệ và Lâm Mẫn, nếu bây giờ bản thân bà ta không xử lý được mà khiến hai mẹ con này không vui thì khi trở về e rằng Mộ Thiệu Hoa sẽ không cho bà ta sắc mặt tốt, huống chi thanh danh Đệ Nhất phu nhân thật sự rất hấp dẫn, đương nhiên Điền Ngọc Hình rất muốn có được nó.

Không hiểu sao Lâm Mẫn trở mặt, Điền Ngọc Hình hơi nhục nhã đồng thời cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi: "Mẫn Mẫn, sao thế, chẳng lẽ thân thể không thoải mái à?" Bà ta muốn cho Lâm Mẫn một bậc thang đi xuống, tất cả mọi người nhìn ra, Lâm Mẫn không hề muốn nể mặt Mộ phu nhân một chút nào, cười lạnh nói: "Chị nguyên rủa tôi à? Về nhà mà lo cho con trai của chị ấy, giả ngu vờ ngốc, sau lưng không biết làm cái trò quỷ gì, thậm chí còn dám hãm hại tôi, thật sự nó đã ăn gan báo mà."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Sóng Gió

Lâm Mẫn càng nghĩ càng tức, chuyện này Mộ phu nhân hiển nhiên cũng biết, tuy Mộ phu nhân thích cháu trai, nhưng giữa con gái và cháu trai, bà không chút do dự nghiêng về phía Lâm Mẫn, huống chi không ngờ vị cháu trai kia quá lớn mật, tâm cơ nặng, giả ngu đã mấy năm nay, không biết sau lưng mưu đồ gì, lúc trước mọi người không ai hoài nghi anh ta, chẳng qua vì không muốn anh ta bị tổn thương, không ngờ tất cả đều là giả vờ.

Hơn nữa cháu trai giả ngu này thật to gan, dám tính kế người của nhà họ Lâm, trong lòng Mộ Minh Lệ sinh ra vài phần ác cảm với nhà họ Mộ, nếu chuyện này do Mộ Thiệu Hoa chủ mưu, thì chứng minh đứa cháu trai này có tâm thuật bất chính, đã tâm không thua gì ông Tô, nếu không phải do ông ta sai bảo, mà lại bị thằng con ngốc đùa bỡn trong lòng bàn tay, người như vậy không thích hợp để cầm quyền Trung Hoa, cho nên thật ra Mộ Minh Lệ có cùng ý nghĩ với chồng, quả thật nhà họ Mộ không thích hợp ngồi lên vị trí nguyên thủ.

"Cái, cái gì?" Điền Ngọc Hình không hề nghĩ rằng vấn đề sẽ xuất hiện trên người con trai út, đứa con trai này là miếng thịt trong lòng bà ta, không nỡ để người khác chạm vào một chút, lúc này Lâm Mẫn nói anh ta giả ngu, đương nhiên Điền Ngọc Hình cảm thấy Lâm Mẫn đang cố ý ở châm chọc bà ta, trong lòng hơi không vui nhưng ngoài mặt lại cố nén bất mãn nói: "Có phải Mẫn Mẫn nhớ lầm rồi không, em cũng biết từ nhỏ Căn Ngôn có bệnh, tính tình hồn nhiên, nếu quả thật có đắc tội với em thì mong em thông cảm cho."

Nhìn thấy Điền Ngọc Hình như vậy, Lâm Mẫn chợt cười: "Không phải chỉ mình tôi ngốc rồi, bị nó lừa giỡn quay vòng như vậy, không ngờ người khôn khéo như chị họ cũng có lúc phạm sai lầm đấy."

Dứt lời, Lâm Mẫn lười để ý Điền Ngọc Hình, oán giận nhìn Mộ Minh Lệ nói: "Mẹ, hôm nay con chỉ muốn trò chuyện với con dâu thôi, chuyện tiếp khách, vẫn nhờ mẹ làm rồi ạ." Mộ Minh Lệ nhẹ nhàng đáp lại, hôm nay bà cũng vì Điền Ngọc Hình ỷ vào bà và quan hệ với nhà họ Lâm, cố ý kêu bà cùng đến. Trước mặt đám người nhà họ Diệp biểu hiện thân quen với Lâm Mẫn để gia tăng vài phần lợi thế mà thôi, Mộ Minh Lệ vì muốn bà ta hết hy vọng, nên mới cố ý đến, lúc này đã đạt được mục đích nên đương nhiên sẽ dẫn người đi.

Trong lòng những người này đều có ý tưởng của riêng mình. Nhưng cuối cùng trong tiếng hô của dân chúng, mọi người đều bị vượt mất cơ hội sẽ trở thành Tổng thống tân nhiệm, năm nay Lâm Mậu Sơn đã sắp đến tuổi về hưu nhưng vẫn phải gánh vác trọng trách này.

Tin tức vừa ra, rất nhiều người thất vọng, đồng thời, không khỏi cảm thấy kết quả như vậy là tốt nhất, nếu là người khác thì sợ rằng cũng sẽ không thể tin phục, chỉ khi nào vẫn là ông ấy, tất cả mọi người đều biết không thể tranh rồi.

Trong nhà họ Mộ, Mộ Thiệu Hoa tức giận đến mức ném vài món đồ, lúc này vẻ mặt ông ta âm lệ nhìn chăm chăm đứa con trai út có vẻ có chút hồn nhiên ngây thơ đang đứng trước mặt mình. Vẻ mặt Điền Ngọc Hình sốt ruột đứng bên cạnh, vẻ mặt đứa con lớn Mộ Căn Chi mỗi mệ.

"Nghịch tử, bây giờ mày còn bày ra dáng vẻ này à?" Sau khi Mộ Thiệu Hoa biết được thái độ của Lâm Mẫn với nhà họ Mộ chuyển biến vì đứa con trai nhỏ này từ Điền Ngọc Hình, vì ông ta không quá cưng chiều con như Điền Ngọc Hình nên ông ta tìm người đi thăm dò một phen. Mộ Căn Ngôn làm kẻ ngốc nhiều năm, vốn có để lại một ít dấu vết, nhưng lúc

trước Mộ Cẩn Chi tự cho mình thông minh, vì sợ em trai bị người có lòng hãm hại, nên khi điều tra ra một số điểm đáng ngờ thì đã giúp anh ta xóa đi, vì thế Mộ Thiệu Hoa không tra ra được cái gì có ích, nhưng ông ta không phải thằng ngu. Trước kia vì quá áy náy với đứa con trai này, nên cưng chiều hơn một chút, không hề suy nghĩ đến việc anh ta giả ngu, nhưng lúc này một khi có ý nghĩ đó thì chợt thấy Mộ Cẩn Ngôn rất giống như đang giả vờ.

Hơn nữa lúc đó Lâm Mậu Sơn từng nói thẳng với ông ta rằng ông ta nuôi con thật tốt, muốn hãm hại nhà họ Lâm. Lúc trước chuyện Lâm Xuyên bị lợi dụng Lâm Mậu Sơn đã chỉ thẳng ra do chính Mộ Cẩn Ngôn làm, Mộ Thiệu Hoa nghĩ đến vị trí nguyên thủ của bản thân có thể bị mất vì thằng con này, trong lòng ông ta vô cùng ảm ức, mặc kệ Mộ Cẩn Ngôn tinh hay ngu, vẫn nên làm ông hết giận. Mộ Thiệu Hoa phát tiết hết, lòi toàn bộ buồn bực và không cam lòng ra ngoài.

Cơ hội trăm năm khó gặp, vốn có thể nâng nhà họ Mộ lên thêm một tầng, nhưng lại bỏ mất dịp may, Mộ Thiệu Hoa chỉ cảm thấy thật sự rất muốn thắt cổ chết cho rồi.

"Ba, lời người khác nói, chẳng lẽ ba tin sao?" Mộ Cẩn Chi thấy dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của Điền Ngọc Hinh, lại thấy vẻ mặt khiếp sợ của em trai, vội khuyên nhủ: "Người ta chỉ cố ý muốn ly gián nhà chúng ta mà thôi..."

"Mày cút cho tao!" Mộ Thiệu Hoa vừa nghe vậy, trong lòng dâng lên ngọn lửa không tên: "Người khác nói vậy, ông dựng mày cũng mở mồm nói lung tung luôn sao?" Ông ta dứt lời thì thấy vẻ mặt khiếp sợ của vợ, đôi mắt ửng của Mộ Thiệu Hoa nhìn chăm chăm đứa con trai nhỏ, quả nhiên thấy vẻ mặt mờ mịt của anh ta trở nên căng cứng, con người co rụt lại, Mộ Thiệu Hoa đa mưu túc trí, thật ra không phải nói suông, lúc này ông ta đã nhìn ra con trai nhỏ đang phát hoảng khi nghe tin này, hiện giờ thấy biểu

hiện này của anh ta, trong lòng ông ta trầm xuống, hận không thể cầm đao đâm chết người.

Đến mức này, tuy không biết vì sao Lâm Mậu Sơn nói thế, nhưng dù trong lòng Mộ Căn Ngôn lấp bấp kinh hãi, đồng thời, vẫn không dám thừa nhận, so với tên đàn độn như Mộ Căn Chi thì anh ta càng thấy rõ, lúc này trong mắt Mộ Thiệu Hoa không còn sự yêu quý gì nữa, nhưng không sao, trời sinh anh ta lãnh tình, chỉ muốn tài sản và địa vị của nhà họ Mộ thôi, có đau lòng hay không không còn quan trọng, nếu có đám người Mộ Thiệu Hoa trân trọng thì kế hoạch của anh ta sẽ thuận lợi hơn một ít, không thì sẽ chỉ gặp một chút khó khăn mà thôi, anh ta phải có được nhà họ Mộ, hơn nữa còn muốn để người họ Mộ thấy bản thân anh ta thành công, dù anh ta chỉ sinh sau vài năm nhưng vẫn sẽ không thua kém người anh được ra đời trước của anh ta đâu.

Mộ Căn Ngôn đánh chết cũng không nhận, Mộ Thiệu Hoa càng nhìn càng lạnh, đến lúc này, Mộ Thiệu Hoa mới bắt đầu thừa nhận trước kia bản thân nhìn sai rồi, Mộ Căn Ngôn càng không thừa nhận anh ta ngốc, trong lòng Mộ Thiệu Hoa càng xác định tâm cơ đưa con trai này thâm trầm, hơn nữa vị trí ông ta trông ngóng nhiều năm đã không còn vì việc này, trong lòng Mộ Thiệu Hoa chợt trở nên buồn bực.

Mà giờ phút này Điền Ngọc Hinh cũng đứng về phía con trai nhỏ, bà nghĩ Mộ Thiệu Hoa không tỉnh táo, đang yên lành tự nhiên không tin con trai mình, ngược lại nghe lời người ngoài, làm một nhà gà chó không yên, mà Mộ Căn Chi cũng cho rằng ba chuyện bé xé ra to, tuy không tỏ thái độ, nhưng rõ ràng đối xử thân thiết với Mộ Căn Ngôn hơn, như muốn trấn an tâm hồn yếu ớt của đứa em trai này. Mộ Thiệu Hoa càng thấy thất vọng hơn, ông ta nhìn đứa con trai lớn mà mình kiêu ngạo, không ngờ ánh mắt gã cũng chỉ có thể mà thôi, không biết trước kia vì gã trẻ tuổi, cho nên tất cả mọi người cho rằng gã đã làm không tệ, hay vì gã chưa bao giờ thật sự

chạm đến trung tâm quyền lực, cho nên mới không bại lộ tính cách tai hại này.

Cho dù thế nào, Mộ Thiệu Hoa đã tuyệt vọng với nhà họ Mộ, nhưng ông ta vẫn chưa hoàn toàn hết hy vọng, một đứa con bề ngoài khôn khéo, thật ra bên trong ngu ngốc, một đứa thông minh, biết giả ngu, nhưng tâm cơ quá sâu, hơn nữa tâm cơ sâu thì thôi, vậy mà dám tính kế nhà họ Mộ, trước kia ông ta yêu thương đứa con trai này như thế, vậy mà Mộ Căn Ngôn không biết có tâm tư gì, lần này hại ông ta bỏ lỡ mất vị trí nguyên thủ, đương nhiên ông ta sẽ không còn quý trọng Mộ Căn Ngôn nữa.

Còn Điền Ngọc Hình này, trước đây cảm thấy bà ta không tệ, dù sao bà ta có tri thức, tuy không đặc biệt thông minh, nhưng ít ra quản lý tốt nhà họ Mộ từ trong ra ngoài, có năng lực thân cận qua lại với nhà họ Lâm. Tuy Mộ Thiệu Hoa không đặc biệt thích bà ta, nhưng là vợ chồng đã nhiều năm, lại sinh hai đứa con trai, trong lòng ông ta có vài phần tôn trọng Điền Ngọc Hình, nhưng bây giờ xem ra, con trai bà ta sinh ra không đứa nào tốt cả, dù trong xương hay về đầu óc, đều có tật xấu, phá hủy gốc rễ.

Đương nhiên Mộ Thiệu Hoa sẽ không thừa nhận bản thân có vấn đề, lúc này ông ta bắt đầu có ý định muốn ra ngoài tìm người sinh con, để sau này Đông Sơn tái khởi, nhà họ Mộ không thể giao vào tay hai đứa con trai này.

Điền Ngọc Hình còn đang thương tâm vì con trai nhỏ bị chồng hiểu lầm, tâm trí bà ta dồn hết vào người Mộ Căn Ngôn, cũng không chú ý Mộ Thiệu Hoa sắp thay đổi, nhưng Mộ Căn Chi có chú ý đến, nhưng gã cũng chỉ cho rằng gần đây ba bị đá kích quá lớn, cho nên không để tâm đến việc này, điều này càng khiến Mộ Thiệu Hoa thất vọng vô cùng, chặt đứt ý nghĩ chờ đợi bọn họ.

Đợi đến khi mọi việc bùng nổ, đã là hơn hai tháng sau, lúc này Lâm Mẫn thành công tìm được người để đối phó với Cố Doanh Tích, quả thật bà

đã gả cho một con cá sấu đen chuyên săn mồi rồi, tuy bà không có tâm phúc, nhưng vẫn có thể sai bảo người, muốn tìm người đối phó với một con nhóc thôi mà, Lâm Mẫn nghĩ nó quá dễ dàng, nhưng lúc chuẩn bị tìm người tạo ra tai nạn xe nhỏ thì không chỉ không đụng được Cố Doanh Tích, khi sợ hãi qua đi ả lại ngã xuống một chiếc xe Maserati, vừa lúc được anh em họ Bạch mới về nước đưa vào bệnh viện, mà trong bụng Cố Doanh Tích đã có thai bốn tháng, sau đó lại không giải quyết được gì.

Sau tai nạn xe đụng trúng người xảy ra, không có nhân chứng, nhưng Cố Doanh Tích nửa chết nửa sống, hơn nữa lại có con, Lâm Mẫn tìm người dễ dàng ém chuyện này xuống, nhưng anh em nhà họ Bạch là nhân vật nào chứ, sao có thể trơ mắt nhìn bi kịch xảy ra trước mắt mình, lúc trước cha mẹ bọn họ cũng chết do tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, bởi vậy bọn họ căm thù loại chuyện này đến tận xương tuỷ, hơn nữa Cố Doanh Tích còn có thai, vì thế khi đứa nhỏ này không còn, bọn họ bỗng nhớ đến lúc trước cha mẹ mình đã biến mất thế nào, đương nhiên không chịu từ bỏ ý đồ, nên nhào mọi việc lên mạng.

Bạch Minh Ngọc là minh tinh rất có sức kêu gọi, chuyện này anh ta nói ra thì sẽ khác với người bình thường nói, nhất thời khiến fan và hậu thuẫn rộng lớn phía sau lên án công khai, mà cũng vì như thế, mọi chuyện càng gây càng lớn, người người đều hô to phải giết chết tên đầu sỏ đụng trúng phụ nữ có thai khiến người ta sinh non rồi bỏ chạy kia, trong khoảng thời gian ngắn sự tình nhà họ Tô lại được đề ép xuống một ít, còn nhóm fan trên mạng vẫn âm ỉ không an bình.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Nữ Phụ Trùng Sinh

Editor: Gà

Chuyện này không phải việc lớn gì với Lâm Mẫn, bà tìm người làm phía sau đương nhiên sẽ có ba Lan kết thúc cho bà, dù thế nào cũng không thể liên lụy đến bà, nhưng một sự việc vốn tưởng rằng đã nắm chắc thì cuối cùng lại thành ra như vậy, không chỉ mất mặt trước chồng, ngay cả trước mặt con dâu Ninh Vân Hoan này, Lâm Mẫn cũng cảm thấy vô cùng buồn bực.

Gần đây ngày ngốc ở nhà họ Lâm nên hơi phiền, bà náo loạn như vậy khiến Lâm Mậu Sơn giam bà ở nhà không cho bà chạy ra ngoài, tuy chuyện này che giấu một ít gièm pha về chính trị cho nhà họ Tô thì cũng xem như đây là một chút tâm tư của Lâm Mậu Sơn, dù sao ông chỉ muốn hạ quyền to xuống chứ không phải làm Trung Hoa rung chuyển bất an, nhưng Lâm Mẫn thật sự rất tùy hứng, dám tìm người đâm phụ nữ có thai, Lâm Mậu Sơn cảm thấy đứa con gái này càng ngày càng kỳ lạ, đã đi theo ba Lan mấy chục năm, nhưng còn tùy hứng hơn so với khi vẫn là tiểu thư, không biết ba Lan tẩy não bà thế nào, khiến bây giờ bà làm việc liều lĩnh như vậy.

Lâm Mẫn hơi sợ Lâm Mậu Sơn, nhưng bà không muốn cứ ngốc ở trên núi, dứt khoát gọi điện thoại bảo Ninh Vân Hoan đến tán gẫu uống trà làm đẹp với bà, có người làm bạn, nên thời gian này trôi qua khá nhanh.

Vừa làm xong thủy liệu pháp (biện pháp trị liệu bằng nước), khí sắc vô cùng tốt, mẹ chồng nàng dâu lười thay quần áo nên cứ mặc áo tắm uống hoa trà nói chuyện trong đại sảnh, Lâm Mẫn cau mày: "Vẫn thấy thoải mái

khi ở trong nhà mình hơn, về nhà mẹ không trở thành khách, mà trở thành kẻ có tội." Gần đây Lâm Mậu Sơn đen mặt dạy dỗ bà vài lần, sau khi Lâm Mẫn lập gia đình còn chưa bị người trách cứ như vậy, đương nhiên có chút không chịu nổi, vậy mà ba Lan còn có việc muốn xử lý ở Trung Hoa, tạm thời không thể rời khỏi, Lâm Mẫn oán giận vài câu, đương nhiên Ninh Vân Hoan biết bà đang nói gì, không khỏi che miệng cười: "Ông ngoại cũng vì tốt cho mẹ thôi, lúc đó mẹ không chịu tin con, con đã nói với mẹ rồi. Họ Cổ này, có ma lực chuyển nguy thành an, đừng nói xe không thể đâm chết cô ta, dù nhà có nổ mạnh cô ta vẫn có thể là người duy nhất còn sống sót."

Khóe môi Lâm Mẫn khẽ giật. Tuy vẫn cảm giác trường hợp này vô cùng kỳ dị, nhưng tự bản thân mình ngộ ra một chuyện như vậy, nên không phản bác lời của Ninh Vân Hoan như lúc đầu nữa, chỉ hơi nửa tin nửa ngờ.

"Mặc kệ cô ta, nhưng ngày mai mẹ muốn qua chỗ con chơi, gọi thêm mẹ của con nữa, mẹ cũng sẽ hẹn mẹ của mẹ, bốn người chúng ta cùng chơi mặt chược đi." Lâm Mẫn rảnh đến mức nhàm chán, lại sờ gò má: "Hiện tại tay nghề nhà họ Lâm càng ngày càng bình thường, cảm giác còn không bằng ban đầu khi ở nước ngoài." Bà đang nói về thủ pháp kỹ xảo của người làm đẹp và thân thể. Ninh Vân Hoan không lên tiếng, đây là điều đã rõ ràng, tuy nhà họ Lâm tích góp nhiều năm, nhưng bọn họ là người đứng đầu nhà nước. Ở chung với người nhà họ Lâm lâu, Ninh Vân Hoan có thể cảm giác được thế hệ trước của nhà họ Lâm, nhất là trên người Lâm Mậu Sơn có ưu điểm phong cách cổ xưa, trong đó có rất nhiều thứ ông kiên trì dùng đồ của Hoa Hạ sản xuất ra, hơn nữa thật ra Lâm Mậu Sơn cũng không ham hưởng lạc, lại càng không ham cái đẹp.

Ninh Vân Hoan thấy tuy vị ông ngoại này thủ đoạn quả thật lợi hại, nhưng ông công bằng công chính, mặc dù có lợi ích của gia tộc nhưng cũng sẽ không trắng trợn ham muốn tài sản Trung Hoa, tốt hơn so với những nguyên thủ có tư dục kia nhiều, nhà họ Lâm trăm năm tích lũy tài phú, nhưng lại không giống gia tộc Lan thị đã truyền thừa mấy trăm năm.

Hơn nữa công việc của nhà họ Lan chính là giết người cướp của, cùng với đủ loại mua bán cá nhân không thể lộ ra ngoài sáng, ai nói đây không phải kinh doanh kiếm tiền? Lúc trước ba Lan cho con trai Ninh Vân Hoan sửa thành họ Lâm, ra tay vô cùng hào phóng. Nhà họ Lan tuyệt đối có tiền nhiều hơn nhà họ Lâm, cho nên gì đó của nhà họ Lâm có khi không bằng nhà họ Lan là điều thiên kinh địa nghĩa, đương nhiên Lâm Mẫn cũng hiểu rõ, Ninh Vân Hoan biết bà oán giận như vậy, thật ra vì muốn Lâm Mậu Sơn cho bà ra khỏi nhà mà thôi.

Đang nói chuyện, bên ngoài đã có người mặc đồng phục nữ giúp việc trắng chạy chậm vào: "Đại tiểu thư, người nhà họ Mộ đến rồi."

Lâm Mẫn vừa nghe, lười biếng phát tay: "Tôi không đi."

"Nghe nói hiện giờ chủ nhà họ Mộ có bồ nhí..." Nữ giúp việc này nói còn chưa nói xong, Lâm Mẫn đã nhảy dựng lên, vội kéo Ninh Vân Hoan đứng dậy, vừa "soàn soạt" kéo quần áo mình một chút: "Nhanh thay quần áo cho con dâu tôi!"

Ninh Vân Hoan ở chung lâu nên biết bà mẹ chồng này có tính hùng hù hủ hủ, tuy lúc đó chống đối cô, hận cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng một khi được bà tiếp nhận rồi che chở, bà sẽ tuyệt đối toàn tâm toàn ý, đôi khi thật ra Ninh Vân Hoan cảm thấy cuộc sống bà quá hạnh phúc, cái gì cũng không biết, tùy ý làm bậy lại không muốn ủy khuất bản thân, sống đơn giản hơn so với bất kỳ kẻ nào.

Cô vừa quần vừa bảo vệ ngực, một đám phụ nữ đã vây quanh trái phải giúp cô thay quần áo rồi.

Nơi mẹ chồng nàng dâu làm mặt cách nhà lớn họ Lâm bốn năm phút đi bộ, lúc này Lâm Mẫn đi một đôi giày cao gót chạy như bay đến, Ninh Vân Hoan mang một đôi ủng da dê mềm còn không đuổi kịp bà, lúc này bị

Lâm Mẫn dắt chạy đi, dường như muốn tắt thở, le lưỡi nói: "Mẹ, chúng ta chạy nhanh vậy, làm gì ạ?"

"Cảnh tượng anh họ của mẹ náo nhiệt cũng không dễ xem, chạy nhanh chạy nhanh một chút, còn có thể xem nhiều một ít." Vì chuyện của Mộ Căn Ngôn, Lâm Mẫn đã nảy sinh oán giận với nhà họ Mộ, lúc này ước gì được nhìn thấy bọn họ làm trò cười, bà muốn xả giận nên cũng muốn để Ninh Vân Hoan xem hả giận, tuy ba Lan từng nói Ninh Vân Hoan không biết nội tình lúc trước bản thân cô bị bắt cóc, nhưng Lâm Mẫn cảm thấy tức quá.

Nhà họ Mộ náo nhiệt có lẽ cũng chỉ có thân phận như Lâm Mẫn mới dám nói muốn xem, Ninh Vân Hoan cũng không nói gì, để mặc bà lôi kéo chạy vài bước, chủ trạch nhà họ Lâm vừa đến rồi. Trời lạnh, hai người đều chạy đến khí thế ngất trời, Lâm Mẫn vừa vào nhà đã tháo khăn quàng cổ và áo khoác giao cho người hầu, vừa tao nhã dẫm chân đi vào, Ninh Vân Hoan cũng cởi áo đưa qua, lúc vào nhà đã thấy dáng vẻ Điền Ngọc Hình như gặp phải sấm sét, đang ngồi khóc trên sofa bên cạnh Mộ Minh Lệ.

Sau khi Lâm Mậu Sơn lại nhậm chức nguyên thủ lần nữa, chẳng cần mỗi ngày phải ngốc ở chỗ làm việc, lão hồ ly như ông không tự thân tự lực làm mọi chuyện, ngược lại có thể phái thân tín và người quen ra ngoài, ông quản lý Trung Hoa, ngược lại trật tự hơn so với ông Tô quản lý Trung Hoa lúc trước vài phần, vốn tiếp nhận công vụ khổng lồ từ ông ta, với người khác nó như mở bong bóng, nhưng trong tay ông như cầm kéo, vài cái đã thuận lí rõ ràng rồi.

Cũng chính vì như thế, ngoại trừ một phần tâm sức Lâm Mậu Sơn dùng trong việc công, một phần khác dồn vào người Lâm Ý, thấy Lâm Ý thường xuyên được Lâm Mậu Sơn ôm vào lòng, nhiều con cháu nhà họ Lâm hình như đã phát hiện cái gì, trong lúc nhất thời thế hệ người thừa kế thứ ba không quan tâm mình chơi đã hay chưa, hoặc bản thân họ đã vội vã tìm đối tượng kết hôn, còn lại hoặc bị cha mẹ ép buộc bắt đầu thân cận, địa vị của người nhà họ Lâm ở đây, không ít người đều nguyện ý dán lên. Tuy

thế hệ thứ ba sốt ruột, nhưng vì thân phận của nhà họ Lâm không phải ai cũng có thể bám được, cho nên trước mắt dù có đàm hôn luận gả, nhưng nếu muốn kết hôn, còn phải chờ Lâm Mậu Sơn lên tiếng.

"Được rồi." Lâm Mậu Sơn vừa về nhà không bao lâu, đã đụng phải chuyện như vậy, Điền Ngọc Hinh khóc đến cả đầu ông đều đau, may mắn Lâm Ý trong lòng ông không bị người phụ nữ này ảnh hưởng. Trong lòng Lâm Mậu Sơn hài lòng, đồng thời, lại càng thích Lâm Ý hơn vài phần. Vốn ngay từ đầu ông muốn dùng Lâm Ý để con cháu nhà họ Lâm có động lực, cũng tạo cơ hội để hợp tác hai nhà với ba Lan, không ngờ chỉ là chủ ý dự phòng lúc trước, lúc này ông đã thật sự thích đứa cháu trai này.

Lâm Ý thông minh đáng yêu, tuổi còn nhỏ đã giống Lan Lăng Yến lúc trước, hơn nữa Lâm Mậu Sơn không cần nghiêm khắc trước mặt bé như với con cháu khác của nhà họ Lâm, cũng vì Lâm Ý có quan hệ huyết thống với bản thân ông, không cần sợ nếu yêu thương bé thì ba mẹ bé sẽ sinh ra tâm tư không tốt với nhà họ Lâm, kể từ đó, Lâm Mậu Sơn đặt hết tình thương lên người Lâm Ý, hiện giờ người hai vợ chồng già nhà Lâm thích nhất chỉ sợ sẽ là thằng nhóc này.

"Dượng, ngài nói xem đây gọi là gì? Bây giờ Thiệu Hoa lại..." Điền Ngọc Hinh vừa thút tha thút thít khóc, trong ánh mắt vừa lộ ra vài phần oán trách: "Ông ấy trước kia đều êm đẹp, vì trong lúc tuyển cử tất cả mọi người đều là thân thích, nhưng dượng ngài lại không nói tốt giúp ông ấy, khiến bây giờ ông ấy xấu hổ, ngược lại ra ngoài tìm con hồ ly tinh này để chọc giận cháu..."

Vốn hiện giờ Mộ Thiệu Hoa không còn cha mẹ, ông ta chỉ có một người cô Mộ Minh Lệ là trưởng bối, bởi vậy chuyện gì Điền Ngọc Hinh cũng đến tìm Mộ Minh Lệ để chủ trì công đạo, Mộ Minh Lệ cũng đồng ý thuyết phục Mộ Thiệu Hoa, dù sao đã một bó tuổi còn nháo thành như vậy quả thật kỳ quái.

Nhưng ý trong lời nói Điền Ngọc Hình để lộ ra, hình như vì Lâm Mậu Sơn không tặng vị trí cho Mộ Thiệu Hoa nên ông ta mới biến thành dáng vẻ này, Mộ Minh Lệ nghe được trong lòng cũng có chút không vui.

Tôn nghiêm thể diện cũng không phải do người khác cho, mà dựa vào chính mình tranh, Điền Ngọc Hình muốn người khác tán thành và ủng hộ, cũng không nghĩ xem bà ta dựa vào cái gì. Tuy đã gả vào nhà họ Mộ nhiều năm và sinh được hai đứa con trai, nhưng một đứa rất không có tâm cơ, đứa còn lại thì quá ngây thơ, vì mấy đứa con trai bản thân Mộ Minh Lệ sinh ra cũng không được chòng xem trọng, trong nháy mắt thật sự hiểu ra vài phần tâm tình của Mộ Thiệu Hoa, rồi rầm trong lòng Lâm Mậu Sơn và Mộ Thiệu Hoa không khác nhau lắm, nhưng Lâm Mậu Sơn có thể nghiêm trang kiểm chế, quá lắm ông chỉ tự mình dạy dỗ và nuôi dưỡng một đứa trẻ, chứ không giống Mộ Thiệu Hoa, vẫn còn cố hủ, cho rằng con trai ruột của nhà họ Mộ vào tay người khác sẽ tốt hơn.

Trong nháy mắt trong lòng Mộ Minh Lệ hơi buồn bực, bà hiểu Mộ Thiệu Hoa, nhưng cho rằng hành vi lần này của Mộ Thiệu Hoa quá mức khinh suất, nếu chuyện này bị người nắm được nhược điểm, chỉ sợ vào lúc này dư âm còn sót lại của nhà họ Tô vẫn chưa qua đi, đối thủ sẽ giáng một đòn nghiêm trọng cho nhà họ Mộ.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Thù Lớn

Editor: Gà

"Thiệu Hoa nói thế nào?" Lâm Ý mà Lâm Mậu Sơn ôm trong lòng khẽ giật, ông nâng mắt thì thấy được con gái và cháu ngoại dâu vừa mới vào cửa, khẽ cười buông thẳng nhóc trong lòng này ra để bé đi tìm mẹ, rồi mới mệt mỏi nói với Mộ Thiệu Hoa: "Nói suy nghĩ của con trước đi."

Ninh Vân Hoan nhẹ nhàng ôm con trai lên, bề ngoài thẳng nhóc này có vẻ gầy, nhưng thật ra có chút thịt, cẳng chân non mịn này cách quần vẫn có thể cảm giác được: "Thẳng nhóc này, lại mập lên rồi."

Lâm Ý nhếch môi nhẹ giọng cười, ngoan ngoãn tựa vào vai Ninh Vân Hoan không nói gì, nhưng một đôi tay nhỏ bé mũm mĩm lại nắm chặt vai áo Ninh Vân Hoan, như rất sợ cô chạy đi mất. Tuy nhóc không nói, nhưng trong lòng bé đã hiểu rõ mọi chuyện, vì từ nhỏ đã biết chuyện, cho nên hiểu được bản thân nên hỏi cái gì và không nên hỏi cái gì.

Mộ Thiệu Hoa cũng không giấu diếm Lâm Mậu Sơn cái gì, cho đến bây giờ ông ta đã có chút phiền chán với hai đứa con trai của Điền Ngọc Hinh, ông ta chính là điển hình nếu thương thì sẽ hận không thể móc tim ra, nhưng một khi đã chán ghét, thì cho dù người khác nói thế nào thì vẫn không nảy sinh ra bất cứ cảm tình gì.

Ở một bên Điền Ngọc Hinh nghe ông ta nói và thấy biểu cảm đã phiền chán hai đứa con trai, vài lần khóc muốn nói Cẩn Ngôn của mình không cố ý giả ngu, nhưng bị Mộ Minh Lệ như có như không cảnh cáo, cuối cùng

Diền Ngọc Hinh chỉ đành nhỏ giọng khóc nức nở, nhưng Lâm Mẫn bên cạnh thì vui sướng khi người gặp họa.

Chào một tiếng với mẹ chồng, Ninh Vân Hoan lười ở đây nghe bát quái, không bằng ôm con trai lên lầu chơi đùa một lát.

Vì Lâm Ý được nuôi dưỡng ở nhà họ Lâm, chứ không phải nơi nguy hiểm như nhà họ Lan, bởi vậy tuy đồ chơi của bé không đơn giản như những đứa bé cùng tuổi, nhưng cũng không giống đồ chơi của Lan Lăng Yến, đều là những món ba Lan cho anh. Sau khi lớn lên, quà tặng mà Lan Lăng Yến có hoặc là đủ loại kiểu súng, hoặc là một ít chúy thủ hoặc là huấn luyện viên dạy thuật đánh nhau quyết liệt.

Phương thức bồi dưỡng con cháu nhà họ Lan luôn không giống người khác, trong lúc vô ý từng nghe Lan Cửu nói từ nhỏ đồ chơi của bản thân cùng với việc chơi súng sau này đã bị ba Lan bồi dưỡng thành bản năng, trong lòng không hàn mà tức [1]. Lúc đó mới hiểu được Lan Cửu đưa Lâm Tiểu Ý đến nhà họ Lâm là chuyện lý trí thế nào.

[1] không hàn mà tức: cảm thấy rùng mình khi nghĩ về chuyện gì đó.

Tuy đồ chơi Lâm Mậu Sơn bảo người ta chuẩn bị cho Lâm Ý không phải đồ chơi bình thường, nhưng tốt hơn ba Lan nhiều, ông chuẩn bị những món có ích cho trí tuệ gì đó, Ninh Vân Hoan vốn muốn biểu hiện bản thân và con trai có cùng sở thích nên cùng nhau chơi. Nhưng cuối cùng cô lại phát hiện bản thân không được, Lâm Ý sắp bốn tuổi nghiêm trang chỉ cô phải chơi thế nào, Ninh Vân Hoan bị đả kích đến rơi nước mắt, thấy ánh mắt con trai lộ ra sao đơn giản vậy mà mẹ không biết, nhưng cố gắng không nói suy nghĩ đó ra, làm Ninh Vân Hoan một đường khóc trở về.

Sau khi Lan Lăng Yến biết vì sao cô có sắc mặt đau khổ như vậy thì không nói gì thêm, nhưng đã nhanh chóng dời lực chú ý của cô đi rồi.

Cuối cùng không biết chuyện nhà họ Mộ giải quyết thế nào, nhưng bề ngoài không lộ ra một chút gièm pha, ngược lại Cố Doanh Tích bên kia càng nháo càng lớn, quả thật sự việc người phụ nữ có thai bị sảy là một chuyện vô cùng tàn nhẫn và máu tanh ở trong lòng dân chúng. Lâm Mậu Sơn biết loại việc này không thể ngăn chặn, nên tạm thời bỏ qua những bình luận đó, đến khi càng về sau truyền thông và đại chúng đều đã mệt mỏi, chỉ còn một bộ phận nhỏ vẫn đang lòng đầy căm phẫn, thì ông mới cho người mạnh mẽ công khai tin tức sẽ thăm vấn giáo sư và nhân viên nghiên cứu có liên can của đại học Đố Đố.

Thay vì nói đám người Tống Mẫn Nhiên bị Cố Doanh Nặc tính kế. Chẳng bằng nói bọn họ chỉ là vật hi sinh trong trao đổi quyền lợi mà thôi, Ninh Vân Hoan không muốn vào giúp vui, nhưng cô cũng muốn xem kết cục cuối cùng của lão tình nhân kiếp trước của Cố Doanh Tích, nếu không cô sẽ không có cảm giác an toàn.

Vào ngày công thăm rất nhiều truyền thông phóng viên được phép vào chụp ảnh, trong phòng hậu thăm, Đoạn Linh khóc đến chảy nước mắt nước mũi, nhân đảo trung niên [2] rồi. Sau chuyện bà và chồng không hợp thì con trai lại gặp chuyện không may, cho dù bà vô cùng quả quyết ly hôn với Tống Thanh Vân, nhưng con trai chính là mạng sống của người mẹ, nên bà vẫn khóc đến hôn mê bất tỉnh.

[2] nhân đảo trung niên: dịch ra là những người ở độ tuổi trung niên (lấy từ một bộ phim được chuyển thể), ở đây theo mình hiểu tác giả muốn nói Đoạn Linh đã trung niên rồi mà vẫn khóc đến mức này.

Cố Doanh Nặc mỉm cười kéo một cái chân gãy ngồi đó, biểu hiện của cô ta trong mắt mọi người đã trở thành kiên cường và cố gắng cười vui, Tống Mẫn Nhiên và những người có liên can bị giải ra. Một bên rất nhiều người trong đoàn thân thích đều đi theo khóc lên. Ninh Vân Hoan là cháu ngoại dâu của Lâm Mậu Sơn, hơn nữa còn là cháu ngoại dâu khá được yêu thương, nên đương nhiên có chút ưu tiên, ngồi trong một góc ít người chú

ý, xung quanh đều là nam nữ không liên quan. Thật ra tất cả đều là người bảo vệ của cô, chỉ rất xa liếc mắt nhìn nhau với Cố Doanh Nặc, Ninh Vân Hoan nhìn thấy cảm xúc phức tạp có thù hận vui mừng và thống khoái trong mắt Cố Doanh Nặc.

Cho dù cuối cùng nhóm học giả này đều hô bản thân vô tội, nhưng chính trị đâu có sự khoan dung, đến cuối cùng bọn họ vẫn bị phán có tội, hơn nữa bởi vì vật chứng đều có, ngày đó trong phòng thí nghiệm tìm ra cả xe độc này đã trở thành chứng cứ định tội bọn họ, khiến rốt cuộc những người này trở thân không được, cuối cùng tội danh bị thành lập.

Sau khi định tội, thẩm phán thêm khoan dung, cho mọi người thời gian cuối cùng để thăm hỏi tội phạm, bởi vì thân phận những người này không giống nhau, hơn nữa đều có thể xem là nhân viên kỹ thuật, cho nên vì bọn họ phạm tội đặc thù, đương nhiên những người này cũng là tội phạm đặc thù, sau khi giáo sư Phương và đám người bị kết tội cầm đầu thì sẽ vào nhà tù quốc gia dành riêng để giam giữ những phần tử kỹ thuật này, trong tù bọn họ cũng sẽ phục vụ cho Trung Hoa, nhưng từ đây thân thể bọn họ không còn tự do mà thôi, cố gắng đến mười năm sau nếu bọn họ lập được công lớn, có thể sẽ có ngày được tự do, nhưng vì bọn họ phạm tội vừa lúc vào sự thay đổi nhiệm kỳ của ông Tô, cho nên kết quả sau này của bọn họ thế nào, còn phải xem thái độ của Lâm Mậu Sơn.

Tống Mặc Nhiên có cống hiến hơi thấp cho Trung Hoa, nên trực tiếp phán tử hình, bọn họ không giống giáo sư Phương có cống hiến to lớn cho quốc gia, cũng không có được kỹ thuật mà quốc gia cần như giáo sư Phương, dù anh ta có thiên phú, nhưng cũng chỉ là một học trò, Trung Hoa không thiếu nhất chính là các loại thiên tài, vì thế khi Tống Mặc Nhiên nghe tuyên đọc tội danh thành lập, bị phán tử hình, thì cả người anh ta đều tê liệt ở chỗ ngồi.

Ninh Vân Hoan nghe vậy, trong lòng rất cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi, khi thẩm phán đang tuyên bố phán quyết, bên ngoài cửa lớn một người

phụ nữ trẻ tuổi mang vẻ mặt suy yếu, biểu cảm tái nhợt thoát nhìn nhu nhược không nơi nương tựa lúc này đang ôm bụng tập tễnh đi đến ghế ngồi, bây giờ trông thân hình ả có chút gầy yếu dị thường, cả người và nét mặt không hề có thần sắc gì, đã có người mắt sắc nhận ra ả là phụ nữ có thai bị tai nạn nổi bật nhất trong khoảng thời gian trước, Cố Doanh Tích, người bị sảy thai. Rất nhiều người nhận ra ả, có người thương tiếc chạy nhanh đến chụp ảnh ả, cũng có người bắt đầu đỡ ả, nhỏ giọng quan tâm hỏi ả muốn đi đâu.

"Nặc Nặc, Nặc Nặc." Cố Doanh Tích sợ hãi như con thú nhỏ vừa mới bị thương, môi ả khẽ giật bắt đầu nhìn xung quanh tìm kiếm Cố Doanh Nặc, lại vừa lúc nghe tòa án tuyên bố Tống Mẫn Nhiên có tội, trước mặt Cố Doanh Tích bỗng tối sầm, suýt nữa chết ngất, lúc này nước mắt ả chảy dài, ả càng nóng vội, tất cả mọi người ở đây đều đoán có phải người bị phán tử hình trên đài là cha của đứa bé của ả không.

Nghĩ vậy, lại nhìn thấy tội phạm trên đài kia, trên mặt rất nhiều người đều lộ ra vài phần chán ghét.

Cố Doanh Nặc cũng thấy được Cố Doanh Tích vừa mới vào cửa không lâu, thậm chí phán cho phép các thân thuộc có nửa tiếng cuối cùng để thăm hỏi phạm nhân, hàng loạt truyền thông phóng viên đều vây quanh đám người giáo sư Phương, Tống Mẫn Nhiên chỉ chờ dẫn tùy ý để vài phóng viên lao xao trên đầu anh ta, anh ta lại hoàn toàn không có chút phản ứng nào.

"Xin nhường." Cố Doanh Nặc kéo cái gậy chân qua, trong mắt Tống Mẫn Nhiên mới lộ ra vài phần sinh khí, biểu cảm anh ta bắt đầu có biến hóa, truyền thông phóng viên bắt được động tác rất nhỏ trên mặt anh ta, vội đi theo như mèo ngửi thấy mùi thịt sống: "Xin hỏi vị tiểu thư này, cô và Tống tiên sinh có quan hệ gì?"

Rất nhiều đèn flash nhắm ngay mặt Cố Doanh Nặc, âm thanh "tách tách" chụp ảnh không ngừng truyền đến, tất cả mọi người đều bình tĩnh chờ Cố Doanh Nặc trả lời, Cố Doanh Nặc thở ra một hơi rồi mỉm cười nói: "Quan hệ gì? Anh ta là bạn trai cũ của tôi, cũng có thể nói, hiện giờ là anh rể tôi." Nội dung trong câu nói của cô ta suýt nữa khiến các phóng viên phát điên, cả người Tống Mẫn Nhiên lại như bị nổ tung, nhìn chằm chằm Cố Doanh Nặc.

Cô ta không hề để ý đến Tống Mẫn Nhiên, ngược lại nhìn ra phía sau vì có microphone nên giọng nói khá lớn, mà Cố Doanh Tích nghe cô ta trả lời và vẫy tay: "Chị ơi, còn không mau đến tiễn Mẫn Nhiên, anh ấy đang chờ chị đấy."

Mọi người bắt đầu nhớ đến người phụ nữ mang thai khoảng thời gian trước, lại nhìn thấy bây giờ Tống Mẫn Nhiên bị hoạch tội, lại nhìn cái chân kia của Cố Doanh Nặc, rất nhiều người kích động đến sắp nổi điên, Cố Doanh Nặc lại thấy trạng thái suy yếu muốn té xỉu của Cố Doanh Tích, khẽ cười nói: "Chị gái tốt của em, ở với bạn trai em rồi hai lần mang thai con của anh ấy, cảm thấy thế nào? Các người hợp mưu đụng gậy chân tôi, để đến nay tôi người không ra người quý không ra quý, đứa nhỏ trong bụng chị vì sự không biết xấu hổ của các người, mà phải gánh vác báo ứng đấy?"

"Nặc Nặc..." Tống Mẫn Nhiên biến sắc, môi Cố Doanh Tích cũng trắng bệch, người xung quanh chưa cho Tống Mẫn Nhiên cơ hội nói gì, vội ào ào đưa microphone đến: "Xin hỏi Cố tiểu thư, người xảy ra tai nạn xe cộ lúc trước này là chị của cô sao?"

"Xin hỏi Cố tiểu thư, chẳng lẽ chân của cô do chị cô và Tống tiên sinh hợp mưu đụng gậy à?"

"Cho hỏi Cố tiểu thư..."

Trong lúc nhất thời tiêu điểm của mọi người đều tập trung vào Cố Doanh Nặc, cô ta bị một đám truyền thông vây quanh, nhưng không hề luống cuống, bình tĩnh hào phóng trả lời các câu hỏi của truyền thông, thấy mọi người đã cảm thấy thỏa mãn, đến khi cảnh sát bắt đầu hành động thì mọi người mới đều tự cầm máy ảnh rời đi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Quả Báo

Editor: Gà

Nếu trước kia Cố Doanh Tích được đồng tình thế nào thì lúc này trong ánh mắt mọi người nhìn ả có bao nhiêu chán ghét và khinh bỉ.

Thời gian vừa trôi qua một ít, hiện giờ thời gian thăm hỏi còn lại đã không nhiều lắm, hai mắt Đoạn Linh đắm lệ ôm con trai, ánh mắt Tống Mẫn Nhiên chỉ nhìn chăm chăm Cố Doanh Nặc, sao Đoạn Linh không biết anh ta có lời muốn nói với Cố Doanh Nặc, bà ta lau nước mắt trên mặt, nhẹ giọng nói: "Nặc Nặc, trước kia bác nhìn lầm cháu rồi, bây giờ mới biết cháu là một cô gái tốt, trước kia bác có thành kiến với cháu mong cháu thứ lỗi cho bác, sau này bác sẽ đối tốt với cháu, cháu hãy đến tiễn Mẫn Nhiên một đoạn đường." Đoạn Linh vừa nói, vừa lau nước mắt khóc lên, toàn bộ đều dựa vào người nhà mẹ của bà đỡ bà ta ra ngoài.

Trên mặt Cố Doanh Nặc lộ ra nụ cười thỏa đáng, cố gắng đỡ Đoạn Linh đứng dậy, sau khi được người nhà họ Đoạn yêu thích, cô ta mới nhìn qua Tống Mẫn Nhiên. Hai người một mình nói chuyện, ngoài miệng Tống Mẫn Nhiên bị dán băng dính, hai tay hai chân đều bị còng, cảnh sát võ trang ghìm súng lạnh lùng theo dõi anh ta.

"Nặc Nặc, em, sao em biết được, vì sao em lại nói như vậy?" Tống Mẫn Nhiên mờ mịt, anh ta thật sự yêu thương người bạn gái này, bằng không sau khi anh ta xảy ra chuyện sẽ không đến mức, chuyện đầu tiên là chuyển tiền trên danh nghĩa sở hữu của bản thân cho Cố Doanh Nặc.

"Nói thế nào? Mẫn Nhiên, anh nghĩ rằng tôi và anh nên nói thế nào?" Ánh mắt Cố Doanh Nặc lộ ra vẻ châm chọc, trên mặt lại vô cùng tươi sáng: "Nói cho anh tôi đã sớm biết quan hệ giữa anh và chị sao? Hay nói cho anh tôi không biết Cố Doanh Tích mang thai con anh? Nếu tôi không biết, thì anh nghĩ sao?" Cố Doanh Nặc nói xong hai câu cuối cùng, giọng nói thấp xuống, hầu như chỉ có hai người có thể nghe được: "Ha ha ha, Mẫn Nhiên, sao đến lúc này rồi mà anh còn hỏi tôi như vậy?" Cố Doanh Nặc nghiêng đầu, trên mặt lộ ra vài phần hoạt bát đáng yêu: "Anh nghĩ vì sao anh ngồi tù, vì sao sẽ chết?"

"Biết Ninh tiểu thư không? Tôi và cô ấy hợp tác rồi. Chồng của ấy là một người rất có năng lực, à đúng rồi, vì sao người khác chỉ phán ngồi tù mà anh lại bị tử hình? Anh Mẫn Nhiên, có nhớ rõ anh cho tôi chi phiếu hơn một trăm vạn không?" Cố Doanh Nặc nói đến đây, vừa lòng nhìn thấy trong ánh mắt Tống Mẫn Nhiên lộ ra vài phần tuyệt vọng và không dám tin, lại nói tiếp: "Tôi sử dụng nó làm chứng cứ cho việc anh chế tạo ra ma túy, giao cho cảnh sát rồi!"

"Ha ha ha ha ha..." Tiếng cười khê của Cố Doanh Nặc như truyền ra từ Địa ngục, Tống Mẫn Nhiên thấy ánh mắt âm lãnh của cô ta, sợ run cả người, trong lòng như bị lửa đốt, trong lúc nhất thời có thiên ngôn vạn ngữ nhưng nói không nên lời, chỉ hỏi đến hỏi lui: "Vì sao, vì sao, vì sao."

"Là hỏi vì sao anh tin tưởng tôi như vậy. Vì sao anh quan tâm tôi như vậy, trước khi chết còn gửi chi phiếu cho tôi, hay vì sao tôi hận anh như vậy?" Cố Doanh Nặc quẹo rũ vén tóc, lại chớp mắt: "Bởi vì tôi hận anh, chân tôi vì hai người các người mà bị mất. Anh nghĩ rằng vì sao ngày đó tôi xảy ra tai nạn xe cộ, đó là vì lúc tôi về nhà thì thấy được chuyện tốt của các người, anh nghĩ rằng vì sao chân tôi bị hoãn trong thời gian dài như vậy? Vì đôi nam nữ chó má các người đang ở trên giường, vì sao cuộc sống của tôi đã bị các người hủy đi, vì sao các người dám làm ra chuyện có lỗi với tôi sau lưng tôi. Anh an tâm đi chết đi, anh yên tâm, một ngày nào đó Cố

Doanh Tích cũng sẽ xuống dưới cùng anh. Anh nghĩ chị ta sẽ đối diện với tôi thế nào, tôi sẽ cho phép chị ta còn sống sao? Anh Mẫn Nhiên, anh thật sự rất buồn cười."

Giọng điệu xinh đẹp của cô ta nói ra đủ để người khắc cốt ghi tâm, cả người Tống Mẫn Nhiên run rẩy, mặt anh ta lúc trắng lúc xanh, lúc này hình như không chịu đựng nổi. Đứng lên rống lớn nói: "Vì sao, vì sao, vì sao, vì sao cô đối xử với tôi như vậy, vì sao!"

Anh ta đã nổi cơn điên. Vừa nãy hai cảnh sát võ trang không nghe được bọn họ nói chuyện, nhưng lúc này thấy Tống Mẫn Nhiên phát điên, lập tức ghìim súng vọt lên: "Làm gì thế, anh thành thật một chút!"

"Vì sao, vì sao, Cố Doanh Nặc, cô thật nhẫn tâm!" Tống Mẫn Nhiên đỏ mặt tía tai điên cuồng hét lên, rất nhanh lại bị người ta đánh thuốc an thần, Cố Doanh Nặc lộ ra vài phần sợ hãi, vì cô ta bị gãy chân, nên mọi người chỉ đồng tình với cô ta mà không hề hoài nghi cô ta, trong hôn mê Tống Mẫn Nhiên bị người đá vài cú, Cố Doanh Nặc mới được người đưa ra ngoài.

Bên ngoài Ninh Vân Hoan đã đợi đã lâu, Cố Doanh Nặc nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia, mím môi nở nụ cười đi qua, mới vừa đến gần cửa xe đã được mở ra, Ninh Vân Hoan thấy cô ta cười không ngớt.

"Đã nói gì thế?" Lúc này Ninh Vân Hoan đã được xem là chủ tử của Cố Doanh Nặc, Cố Doanh Nặc khẽ cười, cũng không giấu diếm: "Tống Mẫn Nhiên cho rằng do anh ta xui xẻo, cho nên đã cho tôi chi phiếu hơn một trăm vạn, đó là toàn bộ tài sản mà lúc trước mẹ anh ta và Tống Thanh Vân ly hôn để lại, mà tôi đã giao cho cảnh sát, trở thành tiền mà anh ta thu để chế ma túy, tôi nói cho anh ta như thế."

Ninh Vân Hoan vừa nghe xong, không cần nhìn sắc mặt Tống Mẫn Nhiên, đã biết vô cùng đặc sắc, cô sửng sờ một lát, mới thở dài: "Quả nhiên

độc nhất là lòng dạ đàn bà, người chọc đến cô thì sau này phải thế nào mới tốt?"

"Quá khen quá khen." Cố Doanh Nặc cười đến ngượng ngùng và ngọt ngào, hiển nhiên là vì sau khi báo thù tâm tình vô cùng tốt, hầu như cô ta tươi cười không ngừng: "Sau này cô là chủ tử của tôi, ai chọc đến cô thì không khác gì chọc tôi cả, sau này còn nhờ Ninh tiểu thư chiếu cố nhiều hơn."

"Chiếu cố hay không, còn phải xem biểu hiện của cô." Ninh Vân Hoan cười tiếp lời cô ta, đảo mắt: "Tôi đã hỏi chồng tôi, anh ấy nói chân này của cô, người khác không có cách nào, nhưng anh ấy có một số biện pháp."

Lan Cửu từng nói, chân chính muốn thu phục lòng một người, ngoại trừ thưởng tảo ngọt, dùng thủ đoạn cường thế tuyệt đối để trấn áp cô ta, Cố Doanh Nặc này có tâm cơ độc ác, nội tâm lại nhiều, người chọc đến cô ta có thể bị cô ta hận đến chết, Lan Cửu giúp cô ta đổi chân, cũng không phải đổi hết một lần, mà sau này hàng năm đều phải dùng phòng thí nghiệm của anh sản xuất ra một loại thuốc nước đặc chế để ngâm chân, cùng với uống thuốc hàng năm để ngăn không cho chân bị hoại tử, nhưng đồng thời, cả đời này của Cố Doanh Nặc cũng sẽ bị khống chế trong tay cô, vĩnh viễn để cô sử dụng, nếu cô ta muốn phản bội, nhưng lên thuyền thì dễ, rời thuyền thì khó thôi.

"Cái gì?" Thân thể Cố Doanh Nặc run rẩy, trên mặt lộ ra vài phần sợ hãi lẫn vui mừng, dường như có chút không dám tin: "Cô nói thật sao?" Cô ta là một thiếu nữ hoa quý, hiện giờ lại trở thành người tàn phế một chân, vì sao Cố Doanh Nặc hận hai người Tống Mẫn Nhiên như vậy, trong đó có một chút vì cái chân gãy này của cô ta, cô ta mất một chân, thì tương đương với việc hủy đi cuộc sống của cô ta, cho nên cô ta mới ra tay tàn nhẫn như vậy. Hoàn toàn không nể mặt.

Mất một chân sau này vĩnh viễn sẽ đổi mặt với ánh mắt khác thường của mọi người, chỉ có vĩ nhân thật sự mới có thể lạnh nhạt bình tĩnh chứ không phải một cô gái trẻ như cô ta.

Giọng nói Cố Doanh Nặc run rẩy vô cùng, hai tay nắm lấy tay Ninh Vân Hoan trong lòng bàn tay. Mắt lóng lánh lại hỏi một câu: "Cô nói thật không? Cầu xin cô nói lại với tôi, là thật đúng không?"

Bị đứt một chân là đả kích quá lớn, lúc này Ninh Vân Hoan còn không biết Lan Cửu đã tạo nghiệt, chỉ gật đầu với Cố Doanh Nặc: "Là thật, nhưng chồng tôi nói, có thể tạo ra một chân khác, bình thường đi không vấn đề gì, nhưng lúc trời mưa thì sẽ hơi đau, lúc già cũng sẽ hơi đau."

Nước mắt Cố Doanh Nặc như không cần tiền chảy ra ngoài, lúc này cô ta hít mũi. Vài lần muốn nói, lại nói không nên lời, sau một lúc lâu cô ta gặt gao cắn môi mình, cho đến khi cánh môi thấm ra tơ máu, cô ta mới thở một hơi ngửa đầu nhìn thoáng qua đỉnh xe, lau nước mắt: "Tôi muốn chân, đau là gì chứ, cho dù có thể sẽ chết, tôi cũng không sợ!" Có được một tia hi vọng thì Cố Doanh Nặc phải bắt lấy nó bằng mọi giá, bởi vậy một đường nắm tay Ninh Vân Hoan, không ngừng xác định: Đây là thật chứ? Đến khi Ninh Vân Hoan không ngừng trấn an cô ta, Cố Doanh Nặc xác định mọi việc đều là thật, mới hưng phấn vỗ về cái chân giả kia của mình, nở nụ cười.

Gần đây Lan Cửu bề bộn nhiều việc, trên thực tế tuy loại việc này không cần anh tự mình ra tay, nhưng anh vẫn phải sắp xếp máy bay đưa Cố Doanh Nặc xuất ngoại, cho nên vừa gặp Cố Doanh Nặc, đã ném một phần văn kiện cho cô ta ký. Cố Doanh Nặc vì chân của mình, nhìn cũng chưa từng nhìn nội dung là cái gì, đã ấn dấu tay ký tên xuống, cô ta vì chân của mình nên bất chấp mọi giá, sao còn có thể sợ người ta thiết kế cạm bẫy gì nữa?

Trước đó Cố Doanh Nặc gây ra một phen sóng gió ở tòa án rồi phải xông chạy ra nước ngoài. Mà cô ta để lại một đống cục diện rối rắm khiến Cố Doanh Tích suýt nữa hỏng mất. Nhân vật chính là phụ nữ có thai lại bị người đụng sinh non lúc trước, nhóm phóng viên truyền thông biểu hiện rất hứng thú với ả, nhân ngày đó Cố Doanh Nặc từng nói cô ta và Tống Mặc Nhiên hợp mưu đụng gãy chân Cố Doanh Nặc, cũng khiến cơ quan kiểm sát xem trọng ả, dù sao hiện giờ Tống Mặc Nhiên là tội phạm trọng điểm, những việc liên quan đến anh ta đều được nghiêm túc đối đãi, không chỉ ảnh hưởng đến vợ chồng sớm đã ly hôn, Tống Thanh Vân và Đoạn Linh, mỗi ngày đều bị phóng viên truyền thông đuổi đến dây dưa, thì càng khỏi nói đến Cố Doanh Tích.

Mỗi ngày trong phòng bệnh của ả đều lóng lánh đèn, thời gian lâu, không chỉ chính ả chịu không nổi, ngay cả bệnh viện của ả cũng không thoải mái, vì ả mang thai rồi bị tai nạn xe cộ, cho nên tầng phòng bệnh kia đương nhiên không cần nói cũng biết, mặc kệ sinh non hay có bệnh phụ khoa, toàn bộ đều ở trong này, vốn rất nhiều người sinh non hoặc làm phẫu thuật sẽ không bị cái gì sáng rọi, hiện giờ Cố Doanh Tích liên tục gặp mệt mỏi, người khác cũng xấu mặt theo, nên hận Cố Doanh Tích thấu xương, trách cứ bệnh viện, bệnh viện cũng không còn cách nào, chỉ đành phải mời Cố Doanh Tích xuất viện.

Lần này Cố Doanh Tích bị thương rất nghiêm trọng, hơn nữa còn bị hoảng sợ như vậy, bệnh tình càng nghiêm trọng, dưới thân không ngừng xuất huyết. Mà gặp xui xẻo giống ả, còn có vị Microblogging ở trên mạng kia, còn có Bạch Minh Ngọc từng được phỏng vấn nói Cố Doanh Tích vô cùng đáng thương trước mặt mọi người, Cố Doanh Tích là người chen chân vào tình cảm của em gái và em rể, mang thai đứa bé không thể lộ ra ngoài ánh sáng, Bạch Minh Ngọc lại nói giúp một phụ nữ như vậy, trước đây người thích Bạch Minh Ngọc đa số đều là các cô gái trẻ tuổi, thời đại này mọi người hận nhất chính là loại tiểu tam cả em rể cũng cướp đoạt như Cố

Doanh Tích, bởi vậy sau khi hậu thuẫn của Bạch Minh Ngọc trải qua một phen tranh chấp, đã bị ngâm nước nghiêm trọng.

Fan Microblogging của anh ta từ mười triệu lượt theo dõi, càng về sau càng rớt xuống 10%, rất nhiều lời mời Bạch Minh Ngọc hợp tác đều bắt đầu bị trì hoãn, trước kia nếu công việc của Bạch Minh Ngọc bận đến mức anh ta có chút buồn bực thì hiện giờ anh ta rảnh rỗi đến không có việc gì làm, sự việc càng nháo càng lớn, danh tiếng của Bạch Minh Ngọc cũng bắt đầu càng ngày càng thối, trước kia trên đường fan nhìn thấy anh ta đều sẽ xin chữ ký, điều này làm Bạch Minh Ngọc cảm thấy phiền phức, đồng thời, lúc này trên đường người nhìn thấy anh ta thì lại chỉ trỏ, công ty Bạch Minh Ngọc đã bắt đầu cố ý chuyển công việc của anh ta sang tay người khác, muốn đóng băng anh ta một khoảng thời gian, để chuyện này qua dần.

Tuy cuối cùng Cố Doanh Tích có đụng gậy chân em gái hay không vẫn chưa có chứng cứ rõ ràng nên không giải quyết được gì, nhưng đã tạo thành ảnh hưởng rất xấu, khiến cuối cùng ai dính vào quan hệ với ả thì không có kết quả gì tốt.

Lúc này nhà họ Cố bắt đầu đã đành chuyển ra khỏi tiểu khu biệt thự xa hoa, Âu Dương Chấn Thiên xuất ngoại rồi không thấy bóng dáng, tòa kim sơn anh ta để lại cũng sớm bị đào rỗng, hưởng chi anh ta chỉ để lại 50 vạn mà thôi, bên này tiền thuê nhà một tháng là ba vạn năm, thuê thời gian lâu như vậy, nếu không phải sau này vì Cố Doanh Tích cầm sổ trang sức có được khi ở cùng Bruce Green kia đi bán thì mọi người đã sớm chống đỡ không nổi nữa.

Người một nhà lại chen chúc trong một căn phòng nhỏ, Cố Nhàn thấy con gái lớn ngày càng gầy yếu thì lau nước mắt không ngừng, bên cạnh còn phải chăm sóc Cố Doanh Tích, Cố Doanh Ngữ. Cố Doanh Nặc xuất ngoại làm phẫu thuật một tháng rồi. Vì Cố Nhàn thiên vị Cố Doanh Tích, nên trong lòng cô ta hơi ngăn cách với mẹ mình, ra ngoài cũng không nói cho bà ta biết, bởi vậy Cố Nhàn đợi đến hơn một tuần lễ không thấy con gái trở

về, mới phát hoảng: "Tích Tích, lúc em gái con đi ra ngoài có nói gì với con không?" Bà ta vốn cho rằng Cố Doanh Nặc giống Cố Doanh Tích, nhiều nhất chỉ ra ngoài một tuần rồi sẽ gọi điện thoại về, hoặc lúc trở về sẽ dẫn theo bạn trai, nhưng lâu như vậy, lại không hề có tin tức gì. Chuyện Cố Doanh Tích và Tống Mẫn Nhiên ở cùng nhau bà ta cũng biết, nói trong lòng không oán trách là giả, nhưng Cố Nhàn không nỡ oán hận con gái mình, bà ta muốn trách cũng chỉ có mắng Tống Mẫn Nhiên không hiểu chuyện, hại con bà ta đến mức này. Thấy hiện giờ con gái gầy yếu nằm trên giường, như chim sợ cành cong, lòng đau như cắt: "Mẹ biết, chuyện là Mẫn Nhiên nó không đúng, không có quan hệ với con, tuổi Nặc Nặc còn nhỏ, lúc đó chỉ trách quá mức rồi. Con đừng trách nó."

"Mẹ, làm sao con có thể trách em ấy? Nặc Nặc là em ruột của con, dù em ấy đối xử với con thế nào con đều sẽ không trách em ấy." Cố Doanh Tích khóc, lau nước mắt nói: "Con sẽ không bao giờ trách em, em là em con, hơn nữa trong lòng con thật sự rất áy náy. Mẹ, con thật sự muốn chết, con thật sự muốn đền cho em cái chân này..."

Hiện giờ Cố Doanh Tích đắm chìm trong tự trách và sợ hãi, hối hận vì chuyện Tống Mẫn Nhiên và Cố Doanh Nặc như một ngọn núi đè nặng trong lòng ả làm ả không thở nổi, hai mẹ con ôm đầu khóc rống. Bên ngoài lại đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa: "Xin hỏi, đây là nhà họ Cố phải không?" Gần đây phóng viên rất nhiều, tuy Cố Nhàn đã chuyển đến đây, nhưng cảm giác bị truy vấn vẫn làm bà ta bị ám ảnh, lúc này bà ta vừa nghe ngoài cửa có người thì đã sợ hãi, bà ta còn chưa mở miệng, người bên ngoài tiếp tục nói: "Chúng tôi đến đưa bưu kiện, có người gửi đồ cho Cố tiểu thư."

Cố Nhàn nghĩ đến Âu Dương Chấn Thiên hoặc những người khác, ánh mắt không khỏi sáng ngời, chỉ nghĩ bạn trai Cố Doanh Tích đưa đồ gì đó, bà ta vội vàng đi mở cửa, ngoài cửa có ba người đàn ông đang đứng, quả thật trên tay cầm đồ gì đó, nhưng chẳng phải bưu kiện gì, ngược lại trong

tay người nào người nấy không cầm rìu chữa cháy thì chính là cầm dao bổ dưa hấu, Cố Nhân sợ đến mức sắc mặt đều thay đổi: "Các người muốn làm gì?"

"Làm gì?" Một người đàn ông cầm đầu mặc một chiếc áo jacket, lộ ra hình xăm ở lồng ngực, vô cùng bừa hãn, vừa nghe Cố Nhân nói, gã cười lạnh: "Dám cướp bạn trai của Lâm đại tiểu thư nhà chúng tao, mà muốn chết rồi!"

Nói xong, người đàn ông này vung tay lên, tất cả đám người đều đánh vào phòng, sắc mặt Cố Nhân biến đổi, sợ hãi la to: "Vì sao, vì sao các người dám làm như vậy? Không sợ luật pháp à? Các người dừng tay, tôi, tôi..." Bà ta không dám nói ra ba từ báo cảnh sát, bởi vì gần đây người nhà họ Cố đều bị nhìn chăm chăm, vừa ra ngoài chỉ cần gây động tĩnh thì nhóm phóng viên truyền thông sẽ như nghe thấy được mùi người chạy hết đến đây, Cố Nhân đã hơi sợ hãi rồi.

"Ninh [1] tiểu thư? Là, là Ninh tiểu thư kia sao?" Cố Doanh Tích ngồi trên sofa nghe nói thế, thì sững sờ một lát, mới nhẹ nhàng hỏi.

[1] Ninh (nính), Lâm (lín): cách đọc gần giống thôi nhưng bà Cố này bị ám ảnh quá rồi nên nghe thành Ninh.

"Mày quản Lâm tiểu thư nào làm gì, mày cướp bạn trai nhiều người như vậy, chắc đã sớm quên người này rồi." Người đàn ông cầm đầu vô cùng nóng nảy, tiện tay lấy rìu chữa cháy gõ xuống bàn trà thủy tinh, "loảng xoảng keng" truyền ra tiếng thủy tinh, dọa Cố Nhân nhảy dựng, đồng thời, người xung quanh gã mới như phục hồi tinh thần lại, bắt đầu đập bễ đồ xung quanh.

"Các người dừng tay, các người dừng tay!" Cố Nhân khóc, Cố Doanh Tích bên cạnh có vẻ mặt phức tạp, thỉnh thoảng ngọt ngào, đôi khi lại hơi

thất lạc: "Cướp bạn trai của cô ta sao? Nếu tôi thật sự có thể cướp thì thật tốt biết bao."

Trong nhà rối thành một đống, những người này đập xong rồi mới nghênh ngang rời đi, Cố Nhàn thấy căn phòng bị phá nát, rối cục nhìn không được khóc lên.

Cố Doanh Tích không chú ý đến mọi thứ trong phòng, toàn bộ suy nghĩ của ả đều đắm chìm trong câu bạn gái kia.

"Đây là thế nào?" Một giọng nam thanh lãnh truyền vào trong nhà, cửa lớn còn rộng mở, đám người Bạch Minh Ngọc vừa đến đã thấy tình cảnh trong phòng chật vật và Cố Nhàn ngồi dưới đất, còn vẻ mặt Cố Doanh Tích tái nhợt, khí sắc suy yếu dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào. Không biết sao, ba người đàn ông vừa mới vào cửa sửng sốt, tiếp theo trong lòng khẽ động, nhìn thấy thần sắc cô gái nhỏ ngồi trên ghế sofa trắng bệch, không biết thế nào, một cảm xúc khó hiểu bỗng trào dâng lên trong lòng bọn họ, làm bọn họ cảm thấy thương yêu cô gái suy yếu này.

"Ai ôi, hai vị Bạch thiếu gia và Đường thiếu gia đều đến đây à." Cố Nhàn lau nước mắt, khi thấy rõ người đứng trước mặt là ai, ánh mắt bỗng phát sáng lên, vội một bên lo lắng muốn thu dọn căn phòng hỗn loạn: "Chính là, chính là có người, xông đến mắng Tích nhi nhà chúng tôi, cho nên, cho nên đã đập phòng."

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Đối Lập

"Cái gì? Giữa ban ngày ban mặt, còn có người dám kiêu ngạo như vậy? Đối phương là ai bác Cố biết không? Cháu giúp bác báo cảnh sát, ở thành phố ông nội của cháu cũng xem như có chút quan hệ." Lúc này đám người Bạch Minh Xuân sớm đã quên dự tính ban đầu của bản thân, ngược lại sẵn sóc Cố Doanh Tích, Cố Nhàn vừa nghe xong, nhớ đến vừa nãy người ta nói con gái bà ta cướp bạn trai người khác, trong lòng hơi xấu hổ, đương nhiên không dám nói thẳng, chỉ qua loa: "Nghe nói đối phương là Ninh đại tiểu thư..."

"Quá kiêu ngạo rồi!" Bạch Minh Ngọc rống lên trước, tên Ninh đại tiểu thư kia bọn họ không xa lạ, nhất là Đường Tu Viễn, nhớ đến Ninh Vân Hoan lúc trước có mái tóc dài, mặc quần jeans áo khoác ngoài đơn giản, trông mộc mạc hơn rất nhiều sinh viên đại học khác, vốn có chút thật không dám tin cô lại làm ra chuyện như vậy, nhưng khi mọi người hỏi đến, Cố Nhàn hoàn toàn không dám nói ra, bởi vậy mấy người xúc động nhìn Cố Doanh Tích đáng thương nhu nhược, nên đều đổ hết lên đầu Ninh Vân Hoan.

"Anh, thôi đi, Cố tiểu thư đã đáng thương như vậy rồi." Tuy Bạch Minh Ngọc rất buồn bực, cũng không biết thế nào, anh ta không hề tức giận với Cố Doanh Tích, anh ta là thiên chi kiêu tử quen được người nâng niu trong tay, nhưng lúc này lại cam nguyện thân phục bên cạnh Cố Doanh Tích trước mặt, thấy dáng vẻ yếu ớt của ả, Bạch Minh Ngọc cảm thấy trái tim đau đớn.

Đôi mắt lạnh như băng của Bạch Minh Xuân nhìn chăm chăm Cố Doanh Tích, trong mắt hiện vẻ thương tiếc không muốn ai biết, trong lòng anh ta mặc niệm tên Cố Doanh Tích, quả nhiên người cũng như tên khiến người ta thương tiếc, ngay từ đầu anh ta vẫn chưa nghe rõ ràng lời em trai, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại mới gật đầu: "Không thể dễ dàng buông tha ả như vậy, Tu Viễn, cậu nói với ông nội nói một tiếng, sao lại có một kẻ hoành hành ngang ngược trong thành phố như thế? Thành phố này, đã đến lúc nên tu sửa lại rồi." Đương nhiên Đường Tu Viễn hận không thể giúp người đẹp nhỏ bé xả giận, nghe thế thì gật đầu đồng ý, ai ngờ trở về nói với ông nội Đường Quân, sau khi Đường Quân biết anh ta ám chỉ ai thì suýt nữa cầm dao đuổi theo chém anh ta!

Ninh Vân Hoan dễ nói chuyện nhưng không có nghĩa vị sau lưng cô cũng dễ nói chuyện, lúc trước vì chuyện Bạch Minh Ngọc ông đã phải dùng hết nhân tình mà gương mặt già này đã tích góp từng tí một, sau lưng ngoại trừ con trai lớn ra, mấy đứa con trai con dâu còn lại suýt nữa hận chết ông. Nếu không phải bây giờ Đường Quân còn chưa về hưu, e rằng đã sớm không như hiện giờ rồi.

"Mấy đứa có thể yên tĩnh một chút hay không, dùng não đi?" Đường Quân không khách khí răn dạy Đường Tu Viễn một chút, tuy ông nhắm vào Đường Tu Viễn, nhưng hai anh em Bạch Minh Xuân nghe vào, lại trở thành ông khinh thường bản thân hai người họ, chế nhạo hai anh em họ, bởi vậy hai anh em nhìn thoáng qua nhau, trong mắt đều lộ vẻ ác độc.

Bạch Minh Xuân vốn muốn để Đường Tu Viễn ra mặt giúp cô gái đáng thương kia xả giận, ai ngờ người nhà họ Đường vô tình vô nghĩa. Tiếp theo cũng chỉ có thể để anh ta tự mình ra tay!

Nghĩ vậy, Bạch Minh Xuân không muốn lại nghe Đường Quân nhiều lời, liếc mắt ra hiệu với em trai, hai anh em thừa dịp Đường Quân không chú ý, đã lặng lẽ chạy ra ngoài.

"Anh, bỏ qua như vậy à?" Bạch Minh Ngọc tức giận bất bình nói, nghe anh ta nói xong, ánh mắt Bạch Minh Xuân lóe lên: "Trước hết đừng hoảng hốt, nhà họ Đường đã không ra mặt giúp đỡ, như vậy nhà họ Đường cũng chẳng có gì đáng giá giữ lại. Ở nước ngoài anh đã giúp nghị viên Green làm giải phẫu, anh nghĩ em cũng biết gia tộc Green, Đường Quân già quá rồi. Nhà họ Đường nên cần một tân nhiệm, Minh Ngọc, anh chỉ có mình em là người thân, em cũng đừng làm anh thất vọng."

Ý trong lời của Bạch Minh Xuân, đương nhiên Bạch Minh Ngọc hiểu rõ, anh ta vui mừng nói: "Anh, anh chuẩn bị..."

"Không sai!" Bạch Minh Xuân hừ lạnh một tiếng, cười quỷ dị nói: "Nhà họ Đường thiếu chúng ta, sớm nên trả lại, nhưng chỉ là một vị trí gia chủ, tặng cho em chơi đấy, nhà họ Đường không muốn cho chúng ta gì đó thì tự anh đến lấy!"

Dứt lời, hai anh em nhìn thoáng qua nhau, đều cười to, dường như tất cả đều đã nằm hết trong túi bọn họ rồi.

Đường Tu Viễn không hoàn thành nhiệm vụ, ngược lại bị Đường Quân mắng một trận, đi ra lại không tìm thấy hai anh em kia, không khỏi thầm kêu xúi quẩy trong lòng, dứt khoát lái xe xuống núi chơi. Mà Bạch Minh Xuân bắt đầu liên hệ với nghị viên Green, nhưng anh ta không biết, điện thoại của anh ta vừa được kết nối, tin hiệu đã bị người nhà họ Lan bắt được.

Nghị viên Green trong lời nói của Bạch Minh Xuân thực ra cũng là một trong những thành viên trung tâm của nhà Green ở Anh quốc, nhưng vào lúc này dưới tình huống các quốc gia tạo thành Liên Hợp Quốc, vị này của gia tộc Green được tiền tài quyền thế và địa vị của nhà Green đưa lên vị trí nghị viên, sở dĩ ông ta có được địa vị như hôm nay, cũng giống như ba của Tạ Trác Doãn chỉ nhậm chức đồng sự trên danh nghĩa ở đại học Đ

Đô, giao số lượng lớn tiền tài vào một chỗ khác, nghị viên mà Bạch Minh Xuân nói chính là chú của Bruce Green.

Lan Cửu chỉ dùng một mối lừa thiêu sạch cả tổ trạch họ Green, có thể nói đã hủy đi gốc rễ của gia tộc Green, gia tộc Green cũng sớm đã hận Lan Cửu tận xương, tuy chuyện ngày đó cảnh sát không tìm được chứng cứ gì, nhưng trong lòng Bruce Green cũng rõ ràng, một khi kết thù, nhà họ Lan sẽ trừng mắt nhìn gia tộc Green đến chết, một khi bắt được điện thoại Bạch Minh Xuân xin nghị viên Green giúp đỡ, người nhà họ Lan lập tức chuyển tin này đến chỗ Lan Cửu.

"Bạch Minh Xuân?" Ninh Vân Hoan đang hẹn hò với Lan Lăng Yển, nghe thấy tên hai cô nhi Bạch Minh Xuân do nhà họ Đường nuôi dưỡng, nhất thời nhin không được nhượng mảy, Lan Lăng Yển bình tĩnh, gật đầu: "Bạch Minh Xuân, gã muốn tìm nghị viên Green hỗ trợ, giết Đường Quân."

"Ông Đường?" Ninh Vân Hoan cảm thấy đầu mình có chút không đủ dùng, "Không phải nhà họ Đường nuôi dưỡng anh em Bạch Minh Xuân sao?" Lần trước Bạch Minh Ngọc chọc Lan Bưu không vui bị anh ta trói lại buộc ký hợp đồng, sau này vẫn do ông Đường ra mặt nói giúp Bạch Minh Ngọc, Ninh Vân Hoan từng nghe Lan Lăng Yển đề cập đến chuyện này, biết ông Đường cũng phải trả một giá rất lớn, nhà họ Đường kỳ hoàng thế gia, nhưng chẳng phải quyền quý gì, lúc trước ông Đường có thể thấy được mùi vị trong lòng thế nào.

"Nuôi dưỡng, nhưng anh em nhà họ Bạch không chỉ muốn được nuôi dưỡng mà thôi." Bọn họ muốn giống Đường Tu Viễn, có năng lực kế thừa nhà họ Đường, nếu một khi vì nhà họ Đường đều không phải ruột thịt của bọn họ rồi bài xích bọn họ thì hai anh em này sẽ cảm thấy hành vi nhận nuôi của nhà họ Đường trước kia chỉ là mua danh chuộc tiếng, muốn lợi dụng bọn họ mà thôi.

"..." Sau khi Ninh Vân Hoan nghe rõ ý của Lan Cửu, thì biết anh em nhà họ Bạch vốn đã không muốn sửa thành họ Đường mà còn muốn thừa kế tài sản, thì có chút không nói thành lời. Bởi vì có tiểu thuyết và kiếp trước của mình, cô không rõ lắm về thân thế của hai anh em nhà họ Bạch, nên khi nghe người ta đề cập đến, nhà họ Bạch chỉ là một cấp dưới nhỏ nhỏ của Đường Thiên Hào, chính vì nhà họ Đường không phải hào môn gì, nên thái độ làm người của Đường Thiên Hào cũng không quá phách lối. Lúc đó quan hệ với cấp dưới khá hòa hợp, sau khi vợ chồng họ Bạch bị tai nạn xe cộ rồi qua đời, thì ông ta đã nhận nuôi hai anh em này.

Theo lý thuyết cho dù cha mẹ của hai anh em Bạch Minh Xuân không xảy ra việc gì, nhưng theo tình trạng gia đình của bọn họ, nhà họ Đường không sánh bằng gia tộc cao quý nhất Trung Hoa, nhưng tốt xấu gì cũng có thể xưng là ngy y thế gia (gia đình có nghề gia truyền là thầy thuốc), anh em nhà họ Bạch dựa vào cái gì mà đòi công bằng? Huống chi nhà họ Đường nhận nuôi bọn họ lâu như vậy, cho dù có yêu cầu bọn họ điều gì cũng không quá đáng, dù sao trên đời này không có bánh thịt tự nhiên rơi xuống, dù cha mẹ nuôi con không phải vì cháu thì cũng vì muốn hưởng thụ tình thân, anh em nhà họ Bạch dựa vào cái gì cho rằng người ta phải trả giá cho bọn họ?

Chẳng lẽ vì hào quang nam chủ, cho nên mọi thứ với bọn họ đều là đương nhiên sao?

"E rằng người nhà Green sẽ lại đến rồi." Bạch Minh Xuân yêu cầu ngoại trừ ám sát ông Đường ra, còn muốn tiện tay trừ khử Ninh Vân Hoan. Khi người họ Lan nghe tin tức này thì dở khóc dở cười, ngay cả Lan Cửu nhìn thấy cũng nhin không được muốn cười.

Chỉ là một bác sĩ giải phẫu ngoại khoa, dù là thiên tài, lại được người xưng là thần chi hữu thủ [1], nhưng thật sự tuổi vẫn còn rất trẻ đấy. Ngây thơ như thế làm Lan Cửu không biết nên đánh giá thế nào mới tốt, chỉ xem anh ta như trẻ trâu, vừa lúc dùng việc này để dỗ vợ vui vẻ thôi.

[1] thần chi hữu thủ: bàn tay phải của Chúa

Vốn đây là việc riêng của nhà họ Đường, Lan Lăng Yến không muốn quản, nhưng Bạch Minh Xuân đã tự chạm vào tay anh, không thu dọn anh ta thật sự rất không thể nào nói nổi. Sau khi người gia tộc Green nhận được sự ủy thác của Bạch Minh Xuân, đã nhanh chóng phái thể lực ra giúp, đám người này tiến vào quốc cảnh Trung Quốc thì lập tức bí mật bị bắt đi. Còn chưa kịp dùng nghiêm hình tra tấn gì, đã lôi Bạch Minh Xuân, bác sĩ ngoại khoa thiên tài nổi tiếng ở nước ngoài ra rồi.

Cuối cùng Đường Tu Viễn và Bạch Minh Ngọc phát hiện bản thân yêu thích Cố Doanh Tích, lúc định cạnh tranh công bằng thì Bạch Minh Xuân bị người mang đi mất.

Trong lòng Bạch Minh Ngọc, mặc kệ nhà họ Đường đối xử với anh ta thân thiết thế nào, nhưng anh ta vẫn chỉ xem trọng người anh Bạch Minh Xuân thôi. Mỗi lần người kia bị mang đi, cả người Bạch Minh Ngọc đều hoảng, đương nhiên vội đến trước mặt ông Đường cầu xin.

Đường Quân ngại nhưng vì thể diện, chỉ phải gọi điện thoại cho Lâm Mậu Sơn, ẩn ý nói ra chuyện này. Càng về sau, sắc mặt ông càng trắng, Bạch Minh Ngọc thấy ông không lên tiếng, đầu điện thoại kia như đã bị ngắt, di động Đường Quân rơi xuống bên chân, Bạch Minh Ngọc nhặt lên vừa thấy đã cúp, anh ta vội nói: "Ông nội Đường, đến cùng là sao vậy? Khi nào anh cháu trở về?"

"Anh cháu sẽ không về đâu." Trên mặt Đường Quân lộ ra mỗi một, lạnh lùng liếc nhìn Bạch Minh Ngọc, Đường Thiên Hào vội hỏi: "Ba, đứa bé Minh Ngọc này chỉ có một người anh là Minh Xuân thôi, cuối cùng nó đã xảy ra chuyện gì? Ông Lâm nói sao?"

Lúc này nhà họ Đường chỉ có Đường Thiên Hào và em trai, là người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế sofa bắt chéo hai chân, lạnh lùng

nói: "Anh cả, nói thế nào nữa, vì Bạch Minh Ngọc trước đây ba đã dùng nhân tình lớn thế nào? Nhà họ Đường chúng ta có thân phận gì? Ông Lâm là người thế nào, anh nghĩ ba có thể thật sự tùy ý cầu xin sao? Ba lần bốn lượt làm như vậy, không biết đến cùng anh muốn biến nhà họ Đường thành cái gì!"

"Sao chú lại nói thế..." Mẹ của Đường Tu Viễn vừa nghe vậy thì hơi không vui, vừa muốn nói, Đường Quân đã không kiên nhẫn hét lên một tiếng: "Giỏi lắm, cô câm miệng cho tôi!"

Mẹ của Đường Tu Viễn là dâu cả, tuy không nói rõ, nhưng mọi người đều rõ sau này con cả nhà họ Đường sẽ kế thừa, cho nên ngày thường Đường Quân vẫn luôn nể mặt bà ta, không ngờ lúc này lại quát bà ta trước mặt mọi người, Đường Thiên Hào ngậy ngấn cả người, Đường Quân đã lạnh lùng nói: "Bạch Minh Xuân bị bắt, vì tội bán nước."

"Làm sao có thể? Anh cháu không thể!" Bạch Minh Ngọc vừa nghe đã không ngừng phản bác, oán trách nói: "Đến cùng ông nội không hề nói giúp anh, sao anh tôi có thể phản quốc được? Ai dám nói hươu nói vượn như vậy."

"Lời này do chính ông Lâm nói, cậu ta gọi điện thoại triệu tập một người ngoại quốc vào Trung Hoa, mục đích để trừ khử người nhà họ Lâm ra, còn muốn giết tôi, người này đã khai khẩu cung như vậy, giết tôi rồi giao nhà họ Đường vào tay Bạch Minh Ngọc cậu." Đường Quân nói đến đó, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp: "Được, được, được, nhà họ Đường tôi lại nuôi ra một con sói mắt trắng như vậy, may thay ông Lâm không hoài nghi tấm lòng của tôi, nên lần này mới nói hết mọi việc cho tôi biết, nếu không e rằng nhà họ Đường này sẽ bị hủy trên tay hai anh em các người, thật sự để các người được như nguyện rồi."

Lời ông Đường nói làm tất cả mọi người trong phòng sợ đến ngu. Đường Tu Viễn vốn lười biếng cũng trừng lớn mắt, theo bản năng kêu to:

"Làm sao có thể?"

Anh ta và hai anh em Bạch Minh Ngọc cùng nhau lớn lên, cảm tình không phải bình thường, nghe Bạch Minh Xuân xảy ra chuyện thật ra anh ta cũng lo lắng. Nếu không làm sao có thể ở đây, gốc trong nhà chờ tin tức, lúc này nghe Bạch Minh Xuân thân như tay chân đó muốn giết ông nội còn muốn chiếm cả nhà họ Đường, anh ta theo bản năng phủ nhận.

Đường Thiên Hào cũng ngây người, ông ta và vợ nhìn nhau, hai người há to miệng nói không ra lời. Ánh mắt Bạch Minh Ngọc trốn tránh, trước kia người nhà họ Đường không hoài nghi anh ta thì thôi, lúc này trong lòng đã sinh ra hoài nghi, ông Đường càng nhìn Bạch Minh Ngọc càng cảm thấy anh ta không đúng, trong lòng phát lạnh. Cười khẽ hai tiếng, rốt cuộc không thèm liếc nhìn đám người Đường Thiên Hào nữa, xoay người trở về phòng.

"Anh cả, xem chuyện tốt mà anh làm kìa." Em trai Đường Thiên Hào cố nén vui mừng, lúc này xảy ra chuyện như vậy. Sau này nếu Đường Thiên Hào muốn kế thừa nhà họ Đường, đó là tuyệt đối không thể rồi.

Chuyện nhà họ Đường chấm dứt, Bạch Minh Xuân xuất sư chưa thành đã chết trước, lúc trước anh ta cho rằng thân phận nghị viên Green khác biệt, nên mới muốn tìm ông ta giúp đỡ, xuất thân của anh ta chẳng phải quyền quý chính thống của Trung Hoa, được nhà họ Đường nhận nuôi thì tính cách đã định hình. Anh ta luôn ôm hoài nghi và cảnh giác với nhà họ Đường, cho nên với những gì nhà họ Đường dạy đều cảm thấy là giả, nên xuất ngoại sớm, vì thế không hiểu rõ quyền thế gì đó, người bên nghị viên Green chỉ để làm cảnh, anh ta chỉ biết có người lấy lòng vị nghị viên này. Vì thế nghĩ rằng thân phận của ông ta cao lắm, ai ngờ một khi gia tộc xuống dốc thì tiền đồ của bản thân vị nghị viên Green này cũng hỗn loạn như vậy.

Dù Bạch Minh Xuân không ngồi tù một gông, nhưng lúc sống muốn dễ dàng thoát khỏi bàn tay Trung Hoa cũng không dễ dàng, anh ta có kỹ thuật chữa bệnh. Có lẽ chỉ có thể dùng để phục vụ cho Trung Hoa, mà không giống như trước kia, quang minh chính đại xuất hiện trên rất nhiều tạp chí y học, được người dùng số tiền lớn để nhờ anh ta làm phẫu thuật.

Khi Ninh Vân Hoan biết Bạch Minh Xuân bị bắt, quả thực có chút không dám tin vào hai mắt của mình, nhưng càng làm cô không thể tin được là Cố Doanh Tích, vì khoảng thời gian trước ả mang thai rồi sinh non, bây giờ lại hot. ả được ký hợp đồng với tập đoàn Hoa Tiêu, tập đoàn Hoa Tiêu này vốn là một công ty nhỏ không có danh tiếng gì ở Trung Hoa giống nhà họ Ninh trước kia, hoàn toàn không có ai biết đến, nhưng nhờ ký hợp đồng với Cố Doanh Tích, nên đã trở nên rất hot.

Cô xem TV nhìn thấy vẻ mặt Cố Doanh Tích tiều tụy được vệ sĩ dẫn vào cuộc họp báo, bày tỏ sự xin lỗi đến người dân Trung Hoa, nước vừa uống vào miệng thì đã suýt nữa phun ra. Quả thật Cố Doanh Tích cũng có cách, lời Cố Doanh Nặc nói lúc trước phải đập ả vào vũng bùn, nếu không ả vẫn có thể đứng lên một lần nữa, điều này không thể không làm Ninh Vân Hoan bắt đầu suy nghĩ có phải đời trước bản thân vẫn chưa thấy tiềm năng thật sự của Cố Doanh Tích không.

"Tôi thật sự rất xin lỗi mọi người, bởi vì chuyện của tôi, khiến rất nhiều người chịu tổn thương, trong lòng tôi rất áy náy." Tuy giữa trán còn mang theo vài phần mệt mỏi, nhưng gương mặt Cố Doanh Tích chính là loại rất thích hợp trang điểm trong truyền thuyết, nếu bình thường thì trông ả chẳng có vẻ gì lạ, nhưng khi ả trang điểm thì xinh đẹp lên rất nhiều, đặc biệt là vẻ diễm đạm đáng yêu này, nước mắt rưng rưng, đừng nói đàn ông, chỉ sợ cả phụ nữ cũng sẽ không phòng bị ả.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, trên mặt Cố Doanh Tích vẫn còn lộ ra vẻ ngây thơ khi phụ nữ nhìn thấy, còn đám đàn ông thì cảm thấy ả đáng yêu, ả vừa lên TV xin lỗi, rất nhiều người trên mạng đã cố gắng ủng hộ ả.

Không ít người cho rằng ả bị bắt buộc, ả không tự nguyện ở cùng Tống Mẫn Nhiên, dù sao Tống Mẫn Nhiên là kẻ tâm ngoan thủ lạt chế ma túy, người như vậy muốn ép phụ nữ không phải việc gì khó, mà đồng thời, có người ủng hộ Cố Doanh Tích, thì đương nhiên cũng có người bắt đầu chán ghét người bị mất một chân, Cố Doanh Nặc, trong đó có người ác độc cho rằng Cố Doanh Nặc cố ý gây ra dư luận về tai nạn xe cộ để mọi người bức tử Cố Doanh Tích mà thôi.

Ninh Vân Hoan xem mà buồn cười, trong lòng lại rất chờ mong ngày Cố Doanh Tích bị khai trừ.

Năm nay từng tin bùng nổ, sau khi khai giảng đã thay đổi hiệu trưởng của đại học Đế Đô. Mộ Thiệu Hoa không có được vị trí nguyên thủ, thật ra cũng thèm thường vị trí hiệu trưởng này, nhưng vì sau đó ông ta ra ngoài tìm phụ nữ nên Điền Ngọc Hình đã đâm ông ta một, đương nhiên Lâm Mậu Sơn muốn ngấm nước ông ta luôn, lúc này có lẽ Mộ Thiệu Hoa rất muốn bóp chết Điền Ngọc Hình rồi, cho dù thế nào, ông ta cũng đã vô duyên với vị trí hiệu trưởng đại học Đế Đô này rồi, mặt khác Lâm Mậu Sơn nhắc một tâm phúc lên nhậm chức hiệu trưởng, có thể thấy được chỉ cần người này không gây ra sai lầm gì lớn thì sẽ ngồi vững chắc trên vị trí tiền tài và danh lợi này thôi.

Sau khai giảng công ty Ninh Vân Hoan đã công bố tiết mục của Lý Phán Phán, mà công ty Hoa Tiêu đã bắt đầu tiết mục lăng xê Cố Doanh Tích từ một cô gái bình thường biến thành Phượng Hoàng, cũng đánh vào xuất thân của những cô gái bình thường sau quá trình cải tạo sẽ khiến hình tượng các cô thay đổi.

Tiết mục này khá giống với tiết mục của công ty Lan Ninh cho nhóm Lý Phán Phán, một người là thiên kim đại tiểu thư đi chịu khổ làm việc, cúi thấp gập thân làm những việc mà ngày thường bản thân không hề làm, còn một người khác là chim sẻ đáng yêu biến thành Phượng Hoàng.

Tiết mục giải trí của Hoa Tiêu công bố ra, khiến Lan Ninh nổi gió nổi lửa một phen, mà Cố Doanh Tích cũng diễn một vai trong đó, tạo ra rất nhiều tình huống hài hước, rất nhiều người thấy hành động của ả thì bật cười, nên ấn tượng với ả càng ngày càng đổi mới, trong lúc nhất thời trên mạng nhóm fan Cố cảm thấy ả vừa thân thiết vừa đáng yêu thiện lương, có thể thấy được rất nhiều bình luận tốt.

Lúc này đại bộ phận Trung Hoa, cô bé lọ lem vẫn chiếm đa số, chẳng phải từ nhỏ mỗi một đứa bé gái đều là công chúa như Lý Phán Phán, ban đầu thấy các cô diễn vô cùng đặc sắc, nhưng khi so sánh, mọi người khó tránh khỏi vẫn cảm thấy Cố Doanh Tích sát với dân chúng hơn, cho nên trong lúc nhất thời tiết mục của công ty Hoa Tiêu gần như muốn đè ép đài truyền hình Lan Ninh.

Tất cả mọi người vui vẻ, chỉ riêng Ninh Vân Hoan hơi không thoải mái, đừng nói Ninh Vân Hoan, ngay cả Lan Bưu cũng mang sắc mặt âm trầm khủng khiếp. Đến giờ này giây này, Lan Bưu cố chịu đựng cơn tức trong lòng, chuẩn bị đưa vở kịch cung đình nhà Thanh của Ninh Vân Hoan lên TV, từ đó đài truyền hình Lan Ninh vừa bắt đầu, nhưng vở kịch nhà Thanh còn chưa truyền ra được một tuần, Hoa Tiêu đã tuyên bố sắp bắt đầu quay bộ phim tên: Cung đấu triều Thanh!

Mà khi Hoa Tiêu công bố tên nhân vật chính, ngoại trừ nữ chính là Cố Doanh Tích nhu nhược kiên cường này ra, còn Hoàng đế đương nhiên là Bạch Minh Ngọc!

Tuy trước đây chuyện Cố Doanh Tích xảy ra tai nạn xe cộ vì Bạch Minh Ngọc đã giúp ả ra mặt nên bị ảnh hưởng một ít, nhưng hôm nay Cố Doanh Tích đã được fan tha thứ, thậm chí còn thích ả hơn, càng miễn bàn đại minh tinh Bạch Minh Ngọc này, fan club của anh ta đã rộng lượng bỏ qua sai lầm lúc trước của anh ta, ngược lại vì áy náy, cảm thấy bản thân đã hiểu lầm thần tượng, nên lấy tiền tiêu vặt ra không e dè mua một đồng gì đó của Bạch Minh Ngọc, Bạch Minh Ngọc không chỉ không xúi quẩy, ngược

lại nhờ việc này càng hot hơn, đương nhiên công ty muốn gom về lại, lại đưa Bạch Minh Ngọc lên con đường minh tinh.

Sau khi công ty Hoa Tiêu tuyên bố muốn quay bộ cung đấu, thì đã bắt đầu một loạt tuyên truyền, mà Cố Doanh Tích liên tiếp được tuyên truyền khắp cả nước, người phát ngôn của công ty Hoa Tiêu ba lần bốn lượt bắt đầu để lộ ý muốn cạnh tranh với Lan Ninh.

Ai chẳng biết đài truyền hình Lan Ninh có người sau lưng, không chỉ Lan Cửu vung tay mua đài truyền hình tiếp theo, càng chưa bao giờ đầu tư vào cái khác, cả quảng cáo cũng không nhiều, một năm này muốn hỏi trong cảm nhận của người Trung Hoa, đài truyền hình nào hot nhất, đương nhiên toàn bộ đều không do dự sẽ nói là đài truyền hình Lan Ninh, mà trước kia Hoa Tiêu chỉ là một công ty không có danh tiếng gì mà thôi, lúc này lại nói rõ đang lợi dụng Lan Ninh để tuyên truyền, Lan Bưu tức giận đến mức nhiều lần ném nát máy tính ở văn phòng, cuối cùng lộ ra tính côn đồ u ám trong xương, chuẩn bị dọn dẹp tên chủ kia rồi nói tiếp.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Dạy Đỡ

Lúc này trùng hợp năm nay cũng là lễ trao giải của Hiệp hội nghệ thuật quốc tế năm năm một lần, hơn nữa bảy năm trước Trung Hoa đã bắt đầu xin cử hành nghi thức trao giải này ở Trung Hoa, Hiệp hội nghệ thuật quốc tế cũng đã phê duyệt, đến lúc đó sẽ tổ chức vào tháng bảy, Lan Bưu nhin xuống, tạm thời không so đo với thể loại công ty như Hoa Tiêu này để tránh hạ thấp cấp bậc của bản thân, cho nên sau lưng đã bắt đầu chuẩn bị quay phim, đến lúc đó có tên trên bảng xếp hạng, cũng giúp Lan Ninh lấy lại danh tiếng.

Dù sao lần này không chỉ có minh tinh điện ảnh của Trung Hoa đến, hơn nữa rất nhiều đại minh tinh có tên tuổi của nước ngoài cũng sẽ xuất hiện, một số người cầm quyền xa hoa cũng sẽ tham gia, để đánh giá khả năng của minh tinh đại diện cho nước mình, đến lúc đó vô cùng náo nhiệt, thậm chí diễn viên không có danh tiếng gì có thể sẽ được những tên tuổi lớn nhìn trúng, rồi sẽ trở thành người phát ngôn, một lần là nổi tiếng.

Trong tình huống như vậy, Lan Bưu nhin, không để ý đến khiêu khích của Hoa Tiêu, Lan Ninh im lặng làm Hoa Tiêu càng nhảy nhót hơn, Lan Ninh vừa mới công bố bộ phim triều Thanh, Hoa Tiêu đã tiếp lấy, nếu Lan Ninh muốn chiếu phim võ hiệp, bọn họ lập tức tuyên bố quay một bộ phim cùng đề tài, thậm chí, phim nào Hoa Tiêu cũng mời Cổ Doanh Tích đóng vai chính, nói rõ muốn đối đầu với Lan Ninh.

Hai bên tranh đấu gay gắt, rất nhanh đã đến đại hội vào tháng bảy, là chủ phía sau công ty Lan Ninh, hiện giờ danh tiếng Lan Ninh cũng xem như không nhỏ, nên đương nhiên đại hội cũng gửi thiệp mời cho Ninh Vân

Hoan, mà Lan Lăng Yến không cần người ta nói, anh muốn thiệp mời, càng dễ dàng hơn Ninh Vân Hoan, loại náo nhiệt này Ninh Vân Hoan muốn đi nhất, bởi vậy đến ngày này, cô đã bắt đầu cho người chuẩn bị quần áo, Lâm Mẫn và ba Lan cũng muốn tham gia, nhưng Lâm Mẫn ngại người làm đẹp của nhà họ Lâm không giỏi, nên sáng sớm đã đi qua cùng ba Lan, mẹ chồng nàng dâu dẫn vật nửa ngày, đợi sau khi thay đồ ra khỏi nhà, không chỉ suýt nữa Ninh Vân Hoan không nhận ra mình trong gương, ngay cả Lan Cửu cũng suýt nữa không nhận ra cô.

Lâm Mẫn vẫn xinh đẹp như thế, trên người Ninh Vân Hoan lại toát ra loại cảm giác lạnh lùng trong trẻo, khi cô cười cũng làm người ta thấy vẻ đăm đăm xa cách. Có kinh nghiệm sống hai đời nên trên người cô có một loại hơi thở thần bí, tuy cô và Lâm Mẫn không phải minh tinh, nhưng lúc xuất hiện cùng chồng, hai đôi này vẫn làm người kinh sợ.

Đáng tiếc nơi người nhà họ Lan xuất hiện là lối đi dành cho khách quý, không cho phép chụp ảnh, cho dù là truyền thông ngoài nước hay trong nước, rất nhiều người khẽ chạm ngón tay vào máy ảnh đeo trước ngực, nhưng vẫn đành buông xuống.

Giờ phút này đã không còn là thời đại phóng viên không bị hạn chế mà Ninh Vân Hoan xuyên qua lần đầu, một khi vi phạm quy tắc đại hội, bọn họ có thể sẽ bị đuổi ra khỏi hội trường và bị kiện cáo. Từ đây cả đời sẽ bị tước mất tư cách làm phóng viên, hình phạt này khiến hầu như không phóng viên nào dám dễ dàng làm ẩu.

Ninh Vân Hoan vừa bước vào hội trường, xa xa ở một cửa lớn khác, phóng viên ào ạt tuôn ra, lối đi bị vài vệ sĩ lực lưỡng chen tách ra. Vài đại minh tinh nước ngoài mỉm cười vào hội trường, đèn flash bốn phía chớp lóe liên tục, khiến hàng loạt nhóm cảnh sát vũ trang xung quanh đều ghìm súng căng thẳng cả người.

Vì tính đặc thù của đại hội, là thời kì Lâm Mậu Sơn đang cầm quyền đương nhiên ông không cho phép xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hơn ba năm trước hội trường này đã được ông Tô chủ trì kiến tạo lại vì đại hội lần này, như mười sân bóng kết hợp lại thành một, lần này Lâm Mậu Sơn đã điều động gần như hơn phân nửa lực lượng cảnh sát của mình. Bởi vì không đủ người, ba Lan còn cho mượn thêm mấy ngàn người tinh nhuệ, ba Lan dám đứng trước công chúng hỗn loạn như thế còn dám nghênh ngang xuất hiện, có thể thấy hai người Lâm Mậu Sơn và ba Lan đã vây hội trường này như cái thùng sắt, người lòng dạ khó lường hoàn toàn không thể tiến vào.

"Nhìn kia, Lý Phán Phán đó." Có người hô một tiếng. Ninh Vân Hoan cũng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Lý Phán Phán và đoàn đại biểu thư cũng đang đi vào từ cửa chính, thân phận các cô khác biệt, nhưng vì nổi tiếng, cho nên lần này cũng tham gia đại hội. Nhưng không đi vào bằng lối đặc biệt như người nhà họ Lan, mà đi vào từ cửa chính thăm dò, lúc này sau khi bị điên cuồng chụp hình thì thấy người nhà họ Lan ngồi ở hàng đặc biệt, nhóm Lý Phán Phán cười nhìn qua, đi thẳng đến chỗ ngồi được công ty Lan Ninh đặt trước.

Đại hội lần này Lan Cửu đã bỏ tiền ra mua một số lượng lớn chỗ ngồi, ghế tựa đặc biệt đã được dán tên công ty Lan Ninh, như vậy, có thể nhìn ra tiền tài quyền thế sau lưng Lan Ninh. Lý Phán Phán vừa ngồi xuống, phía sau đã có một trận xô xao, ngoại trừ vài đại minh tinh và đạo diễn dũng mãnh bước vào ra, khoảng hơn nửa tiếng sau, người Hoa Tiêu cũng vào.

Đừng nghĩ đây chỉ là một buổi lễ, mà nó còn dựa trên danh tiếng và địa vị, công ty Hoa Tiêu vốn chỉ là công ty nhỏ, tuy lúc này đại hội mở màn đã hơn một tiếng rồi, nhưng dựa vào địa vị công ty Hoa Tiêu thì không có tư cách tham gia, nhưng vì gần đây Hoa Tiêu mượn việc tranh giành với Lan Ninh để nâng tên tuổi lên, nên bây giờ mới được tham dự.

"Bên kia có chỗ." Lúc này người vào đã ngồi hơn nửa, ngoại trừ một số minh tinh và diễn viên chưa đến ra, thì một số khác đã ngồi đầy vị trí rồi. Chỗ đám người Hoa Tiêu chỉ chính là vị trí mà Lan Cửu đã mua cho công ty Lan Ninh, hội trường có rất nhiều người, lời gã nói không ai nghe được, nhưng ý thì đã rõ ràng, người Hoa Tiêu vừa thấy, vội vui mừng đi qua bên đó.

Dù sao người Hoa Tiêu không ít, hội trường gần như đã ngồi đầy, người vào hội trường đều là những người được mời, còn lại nếu muốn vào, nhất định phải bỏ tiền ra mua vé, vì có nhiều người đến, khó tránh khỏi gặp người đầu cơ trục lợi, Ninh Vân Hoan vừa thấy hành vi của người Hoa Tiêu, sắc mặt nhất thời trầm xuống, vừa muốn đứng dậy Lan Cửu đã kéo cô lại, nhóm Lý Phán Phán bên cạnh thấy đám người này đến thì nhíu mày: "Thật xin lỗi, chỗ này đã có người, mời các vị tìm chỗ khác để ngồi."

Không biết có phải vì hai công ty cạnh tranh lẫn nhau không, nhóm Lý Phán Phán thấy đối phương có chút không vừa mắt, đặc biệt là Hoa Tiêu không biết xấu hổ bắt chước các cô, lại còn cạnh tranh khắp nơi, nói rõ muốn đấu với Lan Ninh, trong lúc đó hai bên đều nhin, lúc này nhóm Lý Phán Phán nói chuyện không khách khí nữa rồi.

"Có người? Đại tiểu thư, các người nghĩ đây là chỗ ngồi trên xe công cộng à, nghĩ rằng các người đã ngồi đây thì có thể chiếm hết cả chỗ sao?" Một người đàn ông trông hơn hai mươi tuổi dẫn đầu đám Hoa Tiêu, mặc áo tơ lụa loè loẹt, dáng vẻ lưu manh, lúc này sau khi gã nói xong thì một số người như nhân viên đi theo phía sau phá lên cười.

Xuất thân của nhóm Lý Phán Phán đặc biệt, nếu hiểu quy tắc thì các cô không cần tốn nước bọt, nhưng lúc này gặp phải hạng lưu manh, đương nhiên bị người cười đến nói không ra lời. Đám người này mở miệng so sánh lung tung, dùng mấy thứ mà nhóm Lý Phán Phán chưa từng gặp phải, tuy tính cách của nhóm Đỗ Hạ hướng ngoại, nhưng vì trong nhà rất được cưng chiều, còn chưa gặp qua hạng người như thế, Lan Bưu vẫn chưa vào

hội trường, đám người Hoa Tiêu đã kêu mọi người tìm chỗ ngồi, ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh đều nhìn qua vị trí công ty Lan Ninh.

Nếu hôm nay nhường thì xem như tôn nghiêm bị giảm nát xuống đất rồi. Lan Cửu vừa đứng dậy, Ninh Vân Hoan đã đi theo cạnh anh, anh cau mày, Ninh Vân Hoan đã chủ động kéo tay anh lại, Lan Lăng Yến không buông ra, đã chứng minh anh đồng ý cho Ninh Vân Hoan xuống cùng với mình rồi.

Một đường không bị ngăn cản đi đến vị trí của Lan Ninh, Ninh Vân Hoan đi thẳng đến chỗ Cố Doanh Tích vừa ngồi xuống, kéo cánh tay ả bắt ả đứng lên: "Nhường một chút."

Gần đây Cố Doanh Tích thật sự nổi tiếng, không ít người là của fan ả, vừa thấy ả bị người kéo ra, một số fan mua vé vào hội trường nhất thời phần nộ, nhìn về phía này hét lớn rồi đưa ngón giữa, một số người còn quơ cây gậy huỳnh quang, ý bảo Ninh Vân Hoan cút ngay, không được thương tổn đến thần tượng của bọn họ.

Cố Doanh Tích lại không để ý Ninh Vân Hoan kéo tay ả, ngược lại thấy Lan Cửu đứng một bên hai tay đút túi, vẻ mặt lạnh nhạt, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng giống ba Lan, trông anh có vẻ anh tuấn cao lớn, phong độ ngời ngời, thì vui mừng gọi:

"Anh Cửu..."

"Các người có ý gì? Hay muốn đánh người trước mặt người khác, cô có biết đây là ai không vậy?" Gã trẻ tuổi này vừa nói khiến sắc mặt nhóm Lý Phán Phán sung huyết đỏ bừng, lúc này lạnh lùng nhìn Ninh Vân Hoan, trong mắt lộ ra vài phần xấu xa, chứng minh gã biết Ninh Vân Hoan, hơn nữa xem ra còn cố ý muốn chĩa mũi nhọn vào cô.

Ninh Vân Hoan không hề quan tâm đến đám fan càng ngày càng hung hăng và gã đàn ông chửi bậy trông có vẻ hả hê trước mặt này, cô mặc bộ lễ

phục chẽ ngực kéo đất màu trắng, vạt áo được thiết kế như đuôi cá, hai bên lộ ra đôi chân, khi đi đôi chân thon dài trắng nõn như ẩn như hiện, vô cùng quyến rũ. Lúc này đi đến chỗ nhân viên mượn Microphone, hăng giọng rồi lớn tiếng nói:

"Câm miệng cho tôi!" Tuy tiếng nói của cô không kiều mị động lòng người như Cố Doanh Tích, nhưng có một loại cảm giác lạnh lạnh, bốn phía hội trường cũng đã lắp soundbox, cô vừa quát, bốn phía như vang lên giọng nói của cô, mọi người không hẹn mà cùng bị giật mình, quả nhiên đã ngừng lại, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nhóm quyền quý đang ngồi đều nhìn cô, thấy bóng dáng mảnh khảnh, mái tóc đen được vấn lên của cô, dù trang điểm không quá xinh đẹp, nhưng đủ làm nổi bật khí chất lạnh lùng và gương mặt tinh xảo của cô, lúc này cô nhẹ bước xuống đài, vẻ mặt trông lạnh nhạt mang theo vài phần không kiên nhẫn, nhưng lại toát ra vẻ kiêu ngạo.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Hội Trường

"Đầu tiên lên tiếng ủng hộ thần tượng, câm miệng cho tôi! Thần tượng các người dạy phải biết tùy ý chiếm vị trí à? So sánh với việc giành chỗ trên xe công cộng? Tôi lấy vợ của mấy người ra so sánh được không?" Tiếng nói của cô không nhanh không chậm vang lên, người xung quanh đều sửng sốt, đồng thời, gã đàn ông trẻ tuổi cũng ngần ngại, ngay sau đó giận tím mặt: "Cô nói hươu nói vượn gì đấy!" Nhóm fan nam xung quanh của Cố Doanh Tích cũng đồng tình với gã, vừa nghe lời này đã xông xáo, Ninh Vân Hoan lại quát: "Câm miệng! Tôi chưa nói xong, mời im lặng!"

Cô vừa quát đã dẹp yên sự xông xáo, lúc này máy chụp ảnh ở hội trường và không ít phóng viên đều đã nhắm vào cô, nhưng Ninh Vân Hoan không luống cuống, mấy đời làm người làm cô ngoài bình tĩnh ra còn có trấn định, lúc này cô mỉm cười, không khách khí nói: "Tất cả mọi người đều biết, muốn vào hội trường phải mua vé, vị trí này Lan Ninh chúng tôi đã mua toàn bộ, các người có tư cách gì vào ngồi? Dùng xe công cộng để so sánh, hay có thể chứng minh rằng trong lòng anh nghĩ người vợ anh cưới về, không hề bị ràng buộc với anh, ai muốn sử dụng cô ấy thì cứ sử dụng, giống như xe công cộng mà anh đã so sánh?"

Lúc cô kéo Cố Doanh Tích ra thì nhóm Lý Phán Phán đã nói chuyện đó với cô, lúc này lời của Ninh Vân Hoan khiến vẻ mặt nhóm Lý Phán Phán hưng phấn đỏ lên, thấy cô giúp nhóm họ xả giận, Lý Phán Phán càng đứng gần cô hơn. Ngược lại sắc mặt gã đàn ông trẻ bên cạnh sung huyết đỏ bừng, có một số người không phục nói: "Sao có thể so cái này với cưới vợ chứ."

"Sao lại không giống? Tôi đã mua vị trí chỉ có người của Lan Ninh chúng tôi mới có thể ngồi, tiền của tôi, dựa vào cái gì mà các người có thể ngồi? Nói với chúng tôi xe công cộng à, chúng tôi chưa từng ngồi xe công cộng đấy, thế nào?" Ninh Vân Hoan không khách khí đáp trả lời của gã đàn ông trẻ, lúc nghe nhóm Lý Phán Phán tường thuật lại, Ninh Vân Hoan rất tức giận, trong mắt những người này thì người có tiền như có tội đáng chết vạn lần vậy, Lý Phán Phán có tiền có thể không phải để trở thành lý do cho bọn họ cười nhạo. Dù sao thậm chí một số phú nhị đại thì từ nhỏ trường bối của bọn họ không phải đã giàu như vậy, người ta tự mình nỗ lực mà có.

"Nếu mấy người có nhiều thời gian gây chuyện như vậy, sao không tình nguyện đi chuyển thêm mấy viên gạch để kiếm ít tiền đi. Sao cứ dùng thời gian đó để cười nhạo người khác có tiền, đi xe riêng thì sao, anh có bản lĩnh thì sẽ không khoa môi múa mép ở đây rồi, người có bản lĩnh sẽ không cười nhạo người khác chưa từng ngồi xe công cộng, chỉ có người không có bản lĩnh mới có thể lấy cái này để sỉ nhục mà xem như là vinh quang, những người vừa cười kia, tôi chỉ dùng tiếng cười để trả lại các người thôi!"

Lời nói của Ninh Vân Hoan làm không ít người nóng bừng cả mặt, trong lúc nhất thời hội trường như yên tĩnh chết lặng, khóe môi Lan Lăng Yến chứa ý cười, dịu dàng ngắm nhìn Ninh Vân Hoan. Đột nhiên từ đằng xa chỗ nhóm quyền quý truyền ra tiếng vỗ tay, tiếp đó dường như lan tràn cả hội trường, bốn phương tám hướng đều có người bắt đầu chụp ảnh.

Nhóm Lý Phán Phán vừa kích động vừa sùng bái, cũng vỗ tay theo, Ninh Vân Hoan liếc nhìn sắc mặt gã đàn ông trẻ sung huyết đỏ bừng. Cười lạnh một tiếng ném Microphone vào tay nhân viên công tác, nâng váy chuẩn bị về chỗ ngồi của mình.

"Anh Cứu..." Lúc Lan Cứu đang muốn đi theo phía sau vợ, thì Cố Doanh Tích bên cạnh si ngốc gọi, thấy Lan Cứu hoàn toàn không để ý đến ả, không biết Cố Doanh Tích lấy sức từ đâu, bỗng nhiên hét to: "Anh Cứu,

anh có biết người phụ nữ bên cạnh anh ác độc thế nào không. Cô ta, cô ta, cô ta cho người ta đập phá nhà em, em luôn chịu đựng không nói cho anh biết, vì sao anh vẫn cứ thích cô ta?"

Vốn Ninh Vân Hoan chuẩn bị đi rồi, không ngờ nghe Cố Doanh Tích nói như vậy. Cô cau mày lại, xoay người: "Cố tiểu thư, có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung đâu."

Nhưng thái độ lạnh lùng của Lan Lăng Yến làm Cố Doanh Tích thương tâm tuyệt vọng. Lúc này ả vừa nghe giọng Ninh Vân Hoan thì nhin không được bộc phát, nhà ả bị Ninh Vân Hoan hủy, chủ nhà tìm đến tận cửa muốn Cố Nhàn bồi thường, ả vì nhà họ Cố, nên đành ký hợp đồng với Hoa Tiêu, xuất đầu lộ diện làm con hát! Bây giờ ả thành danh, nhưng ả lại không thấy vui mừng bao nhiêu, nhưng Cố Doanh Tích không hiểu, ả vào làng giải trí thế nào, người khác không biết chẳng lẽ Ninh Vân Hoan còn không biết sao? ả vì ai chứ? Nếu không phải vì nhà họ Cố bị cô tìm người đến đập nát thì sao ả phải làm việc này để kiếm tiền đây?

Ánh mắt nguy hiểm của Lan Lăng Yến nheo lên, vừa muốn nói chuyện, Ninh Vân Hoan đã ôm lấy tay anh, cao giọng nói: "Cố tiểu thư, nếu cô không có chứng cứ rõ ràng, muốn mở miệng nói bậy, đừng trách tôi không nể mặt."

Lần đầu tiên Cố Doanh Tích phát hiện Ninh Vân Hoan đã kiêu ngạo hơn trước rất nhiều làm ả có cảm giác khó có thể nhìn thẳng, lúc này ả bị Ninh Vân Hoan quát, trong lòng lại tức, nên kiên định nói với nhân viên muốn mượn Microphone mà Ninh Vân Hoan vừa dùng để nói chuyện, vốn mấy cái này người ta sẽ không tùy tiện đưa cho người khác, Ninh Vân Hoan có thể mượn được, đó là vì khi này cô từ trên đài xuống, người đàn độn cũng biết không thể làm phật lòng người trên đài? Mà lúc này một tiểu minh tinh cũng dám thò tay, nhân viên này nhìn Ninh Vân Hoan một chút.

"Đưa cho cô ta đi, cô ta muốn tự rước lấy nhục, thì không trách người khác được."

Vừa nghe vậy, Cố Doanh Tích càng cảm thấy bị sỉ nhục, hừ lạnh một tiếng, môi run rẩy, ánh mắt nhẹ nhàng như ngọc trên gương mặt trắng bệch càng làm người ta có ấn tượng sâu sắc. Ắ thờ ra một hơi, sống lưng ưỡn thẳng tắp, đôi tay run rẩy tiếp nhận Microphone, dường như bàn tay không có sức cầm lấy, hai tay ả nắm chặt, mới run giọng nói:

"Ninh tiểu thư cho người đập phá nhà tôi, đó là nhà tôi thuê, chủ nhà tìm đến cửa, tôi không còn cách nào mới vào làng giải trí, không giống với kẻ có tiền như Ninh tiểu thư vậy. Tôi vốn không muốn nói, nhưng mà, con thỏ nóng nảy, cũng sẽ cắn người..."

Giọng nói đáng thương tội nghiệp của ả, làm rất nhiều người bắt đầu đồng tình với ả, vừa rồi còn bị Ninh Vân Hoan kích động vốn thẹn quá hóa giận, lúc này như đã tìm được cơ hội phản kích. Ninh Vân Hoan còn chưa nói gì, trong khán phòng cách đó không xa có một người đứng lên liêu mang nhìn về bên này vẫy tay, người của Lan Cửu thấy được, lặng lẽ không tiếng động dẫn cô ta đến. Đôi mắt cô ta oán hận nhìn chăm chăm Cố Doanh Tích, một tay giật lấy Microphone trong tay Cố Doanh Tích, ánh mắt oán hận như muốn xé nát cơ thể Cố Doanh Tích.

Cô gái này khoảng 30 tuổi, mặc một chiếc váy ngắn màu rượu đỏ liền thân, trên người có một loại cảm giác nhẹ nhàng như khói, mọi người nhìn thấy cô ta dám cướp đồ của nữ thần Cố Doanh Tích trong lòng họ, rất nhiều người đều nổi giận, cùng nhau hô:

"Cút đi! Cút đi! Cút đi!"

Ánh mắt Ninh Vân Hoan híp lại, nhìn xem cô gái này là ai, cô nở nụ cười: "Câm miệng!" Cô lại hét lên một tiếng, đầu tiên nhóm fan điên cuồng trong hội trường này bị cô làm giật mình, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại

tức giận vừa muốn mở miệng mắng, thì người phụ nữ kia đã quynh rũ vén lọn tóc quăn dài lên: "Tôi không phải thứ gì tốt, nói tôi là ai, chỉ sợ rất nhiều người không biết, nhưng tôi nghĩ bạn trai tôi, mọi người nhất định sẽ biết."

Nói đến đây, cô gái này dừng một chút: "Họa sĩ nổi danh quốc tế, Âu Dương Chấn Thiên, có ai không biết không? Anh tuần tài năng, năm đó đã bán được một bộ tranh hiện giờ đã có giá trăm vạn Đô-la, mọi người biết anh ấy chứ?"

Khi nghe cô gái này nói xong, người không biết vẫn lắc đầu, còn có người khi nghe được tên Âu Dương Chấn Thiên thì ánh mắt cũng sáng lên.

Các phóng viên đã nghe thấy mùi không đúng, vội chạy đến.

"Tôi và bạn trai đã sống với nhau được 15 năm, từ nhỏ chúng tôi đã quen biết, tất cả mọi người biết đấy vẽ tranh là việc rất đắt tiền, nhà Âu Dương thật sự hoàn toàn không có tiền để anh ấy đến học viện nghệ thuật, nhưng từ nhỏ giấc mơ của anh ấy là trở thành một họa sĩ, để mọi người đều biết đến tranh của anh ấy." Cô gái váy đỏ xa lạ vừa nói đến đây, khóe môi nhếch lên: "Khi còn nhỏ hai chúng tôi đã xác định quan hệ, nhưng trong nhà không đồng ý, mà tôi lại không quan tâm nhà anh ấy nghèo, vì muốn để anh ấy được đến trường, tôi đã buông lỏng sách vở và bài tập của bản thân, lén lấy tiền trong nhà cho anh ấy đi học, vì cho anh ấy tiền sinh hoạt, tôi đã liều mạng làm 3 đến 4 việc, một ngày chỉ ngủ khoảng hai ba tiếng."

Mọi người nghe thế, dường như đã hiểu ra gì đó.

"Nhưng anh ấy vẫn chưa thỏa mãn, anh ấy nói với tôi, giấc mơ của anh ấy là muốn được đến Paris, vào cung điện Louvre, anh ấy muốn đi Italy, anh ấy muốn đến nơi có bầu không khí nghệ thuật nồng hậu để trau dồi kiến thức, anh ấy muốn xuất ngoại du học!" Nói đến đây, cô gái này khẽ cười, trên mặt lộ ra vẻ châm chọc, ở trên đài phát ra tiếng vỗ tay của ba

Lan, không biết thế nào, mặt cô ta bỗng xuất hiện trên màn hình lớn, giọng nói của cô gái đó cũng truyền khắp hội trường.

"Vì giúp anh ấy hoàn thành tâm nguyện, anh ấy đau khổ cầu xin tôi, anh ấy biết có một gã thích nhan sắc của tôi, bảo tôi đồng ý với anh ấy, chỉ cần ở cạnh gã này nửa năm, gã này sẽ giúp anh ấy lo liệu thủ tục xuất ngoại, cũng cho anh ấy học phí một năm. Tôi đã đồng ý." Dứt lời, cả phòng đột nhiên vang lên tiếng hít khí lạnh, một người đàn ông đeo kính đen ngồi ở vị trí của cô gái đó trên hội trường, thân thể bỗng vô cùng cứng ngắt.

"Từ đó về sau, vì thực hiện giấc mơ của anh ấy, tôi đã giao thiệp với một đám đàn ông, anh ấy nói với tôi, đợi khi anh ấy công thành danh toại, anh ấy sẽ lấy tôi làm vợ, tôi đã tin. Nhưng khi tôi phải trả giá cho anh ấy, vị Cố tiểu thư này lại quyến rũ anh ấy, không chỉ quyến rũ bạn trai tôi, còn lừa anh ấy cho cô ta chi phiếu 50 vạn." Cô gái thở ra một hơi, cười lạnh nói: "Người khác trồng cây, cô đến hái đào, Cố tiểu thư, cô nói xem trên đời này có chuyện tốt như vậy hay không? Âu Dương Chấn Thiên cô sẽ không quên chứ? Nhà họ Cố các người lấy của anh ta 50 vạn, cô đã quên rồi sao? Cô xài hết tiền của anh ta, sau đó còn muốn liên lạc với anh ta có phải không? Tôi nói cho cô biết, tôi họ Lâm, chính tôi cho người đập phá nhà cô! Tôi nuốt không trôi cơn tức này, dựa vào cái gì mà tôi phải bán đứng bản thân để nuôi một người đàn ông, còn cô chỉ ở trên giường rầm rì hai tiếng thì có thể lấy nhiều như vậy, nhà cô do chính tôi đập, bây giờ còn muốn đổ oan cho người khác sao?"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Đại Diện

"Ngọc nữ thanh thuần gì chứ, tôi khinh, thứ không biết xấu hổ, gặp đàn ông thì hận không thể cời hết năm xuống, tiện nhân như cô, sao không chết đi!" Nói xong, người phụ nữ trả lại Microphone, xé rách quần áo Cổ Doanh Tích rồi nắm lấy tóc ả tát ả mấy bạt tai.

Động tác của người phụ nữ họ Lâm này quá nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, đợi đến khi gã đàn ông trẻ kia phục hồi tinh thần lại thì quần áo Cổ Doanh Tích đều đã bị xé nát, lúc này đang bất lực nỉ non.

Trong nháy mắt, Cổ Doanh Tích cảm giác bản thân như bị người lột sạch quần áo ném trước công chúng, ả không biết, ả không biết Âu Dương có bạn gái, ả không biết việc đó, ả ở cùng với Âu Dương không phải vì tiền của anh ta, ả bị ép mà! Nhưng đã dùng hết 50 vạn của Âu Dương là thật, lúc này Cổ Doanh Tích nén nước mắt, ả không sợ người khác hiểu lầm bản thân, nhưng ả sợ sau khi anh Lan Cửu biết việc này thì sẽ không quan tâm ả nữa.

"Tôi, tôi, tôi sẽ trả tiền, tôi sẽ..." Cổ Doanh Tích run rẩy, trong mắt tràn nước, lúc này sau khi nghe người phụ nữ kia nói xong thì không còn ai tin ả nữa.

Vốn là lễ trao giải cho các đại minh tinh đạo diễn điện ảnh, nháy mắt đã trở thành tin tức Cổ Doanh Tích bị hành hung. Ninh Vân Hoan không bổ thêm đao nữa, không phải cô không muốn chà đạp Cổ Doanh Tích đến cùng, nhưng người như Cổ Doanh Tích cô đã nhìn ra, cứ như một gốc cây cỏ dại, càng giẫm đạp ả, sức sống của ả càng bộc phát dồi dào.

Cách tốt nhất đó là mỗi lần đã kích ả, thì chừa lại cho ả vài con đường lui, đợi đến khi cô chuẩn bị tốt, lại đã kích ả.

Cứ lặp lại như thế, dù trái tim ả mạnh mẽ và to lớn, cũng sẽ có ngày không chịu nổi, người như ả sẽ không chết được, chẳng bằng để ả sống, nhưng phải sống không thoải mái.

Người Hoa Tiêu che mặt nhanh chóng mang Cố Doanh Tích chạy ra ngoài, ở chỗ ngồi khách quý giống nhà họ Lan, một người đàn ông cao lớn tuấn tú có mái tóc và con người đen nhìn về phía bên này, ánh mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn khốc đến đáng thương tội nghiệp trên màn hình kia. Tiếp đó xoay chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt như sói lộ ra một tia hy vọng.

Ninh Vân Hoan trở về chỗ ngồi, nhưng không ít người nhớ cô trong lòng, đại hội vẫn chưa xong thì đã có người đến đưa danh thiếp, lúc cô đuổi người Hoa Tiêu đi, đã có người nhìn trúng cô, hiện giờ vài người nổi tiếng quốc tế không nhìn trúng các minh tinh trang điểm xinh đẹp, ngược lại nhìn trúng cô, hi vọng cô có thể làm người phát ngôn.

Ở nước ngoài có một số nhân vật tìm kiếm người phát ngôn cho sản phẩm đều lấy người mẫu có vẻ ngoài lãnh diễm là chính, bởi vì danh tiếng được truyền thừa mấy trăm năm đều không phải do cầu xin người tiêu thụ bỏ tiền, thậm chí bọn họ cũng không giống nhãn hiệu thông thường, xem khách hàng là Thượng Đế. Rất nhiều nhãn hiệu có ý nghĩa riêng, như sang trọng và kiêu ngạo. Lúc Ninh Vân Hoan trách cứ người thì lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo cao quý, cảm giác lạnh lùng này xuất ra từ trong lòng, khiến rất nhiều nhãn hiệu giật nảy mình, cảm thấy tuy dung mạo cô không xinh đẹp tinh xảo nhất, nhưng khí chất hiếm hoi này thì cô lại có. Rất nhiều nhãn hiệu lâu năm cũng muốn biểu đạt điều tương tự.

Dùng không ít thứ tốt, quan trọng nhất là phải tìm ra người đại diện riêng cho mình, không chỉ Ninh Vân Hoan được nhìn trúng, còn có Lâm Mẫn nóng bỏng như lửa cao quý và kiêu ngạo, cũng được một ít phu nhân

nhìn trúng, Lâm Mẫn không có hứng thú với đại diện gì đó, nhưng nếu cùng đại diện cho một nhãn hiệu với Ninh Vân Hoan thì bà có chút hứng thú.

Một nhãn hiệu vô cùng sang trọng tìm đến hai mẹ chồng nàng dâu này, sử dụng một câu: Bọn họ đại biểu cho sự quyến rũ của thiếu nữ ở các độ tuổi khác nhau và cả người phụ nữ thành thực, đã làm Lâm Mẫn dao động.

Thành thật mà nói nhan sắc Lâm Mẫn tuyệt đẹp, thậm chí dùng cái nhìn của người nước ngoài để đánh giá, ngũ quan lập thể của bà và sự gợi cảm đã tính trên người kết hợp với sự cao ngạo quý khí từ trong xương, mà vẻ kiêu ngạo này không giống Ninh Vân Hoan. Lâm Mẫn kiêu ngạo và lạnh nhạt như một ngọn lửa, còn sự lạnh nhạt của Ninh Vân Hoan mang theo vẻ thần bí, người ngoại quốc này nói một loạt thành ngữ Trung Hoa lưu loát, dùng câu khí chất không giống kia làm Lâm Mẫn động lòng.

Tuy chủ mẫu nhà họ Lan không cần xuất đầu lộ diện, nhưng cũng không quy định tuyệt đối không thể ra mặt. Tất cả chỉ phải dựa vào ý định của Lâm Mẫn mà thôi, tuy Lâm Mậu Sơn không quá đồng ý, nhưng thấy con gái không phải diễn gì đó trên TV, chỉ làm đại diện cho một nhãn hiệu, chụp vài tấm hình là xong, đương nhiên quan trọng nhất là, một khi hai người Lâm Mẫn làm đại diện cho nhãn hiệu này, sau này nhãn hiệu có sản phẩm mới nhất, không cần bỏ tiền, nhưng vẫn có thể đưa đến tay hai người.

Tuy ở Trung Hoa không thiếu nhãn hiệu nước ngoài, nhưng một số sản phẩm sang trọng vẫn không đồng ý tiến vào thị trường Trung Hoa, dù sao Trung Quốc quốc khởi vẫn trẻ hơn so với các quốc gia khác, bởi vậy có rất nhiều thứ lạc hậu, mà một khi hai người Lâm Mẫn và Ninh Vân Hoan ký kết hợp đồng với nhãn hiệu này, thì nhãn hiệu này sẽ nhập vào đế đô Trung Hoa, Lâm Mậu Sơn nhìn trúng điểm này, nên mới không phản đối con gái làm người đại diện cho họ, dù sao bất kể hình tượng hay địa vị của Trung Hoa đều sẽ tăng lên, là chuyện tốt.

Nhãn hiệu này trang rượu Green không thể so sánh, lịch sử của nó còn lâu đời hơn.

Trong lúc Ninh Vân Hoan bận rộn chụp ảnh thì cuộc sống của Cố Doanh Tích như nước sôi lửa bỏng, ả trở thành tiêu tam bị người người đuổi đánh, nhất là sau khi bạn gái của Âu Dương Chấn Thiên bùng nổ, thủ hạ của Lan Cửu lập tức tung ra vài chứng cứ nằm trong tay về Cố Doanh Tích, Cố Doanh Tích hoàn toàn hot, ả còn hot hơn trước kia, bởi vì mọi người đã biết ả không chỉ quyến rũ em rể, mang thai đứa bé của em rể, còn quan hệ với Âu Dương Chấn Thiên, càng có người to gan đoán, đại tiểu thư nhà họ Lý muốn giải trừ hôn ước với vị hôn phu, cũng vì Cố Doanh Tích này.

Trong lúc nhất thời rất nhiều người từ hồng phấn thành đen thui tức giận suýt nữa đập nát bảng hiệu của công ty Hoa Tiêu, nhưng dưới tình huống như vậy, ngoài dự kiến của mọi người, Hoa Tiêu vẫn không buông tha cho Cố Doanh Tích, ngược lại có một tập đoàn lớn ở nước ngoài cố ý muốn thu mua Hoa Tiêu, hơn nữa muốn Hoa Tiêu chuyển hết các minh tinh qua.

Tin tức truyền ra, không chỉ Hoa Tiêu không bị ảnh hưởng vì sự kiện ở hội trường, ngược lại vì chuyện này, Hoa Tiêu bước vào mắt của nhiều nhà đầu tư, có một số người bắt đầu lo lắng muốn đầu tư cho Hoa Tiêu, trong lúc nhất thời người phát ngôn đối ngoại của Hoa Tiêu không chỉ không uể oải như vài ngày trước, ngược lại luôn miệng hô một ngày nào đó công ty Hoa Tiêu sẽ bước ra thị trường quốc tế.

Ninh Vân Hoan đã không rảnh để chú ý đến Cố Doanh Tích, sau khi đồng ý làm đại diện thì cô và Lâm Mẫn đã bí mật xuất ngoại một chuyến, lúc trên máy bay trở về đã có thêm một Cố Doanh Nặc trang điểm nhẹ, vẻ mặt tao nhã tự tin.

Chân gậy của cô ta đã được phẫu thuật vô cùng thành công, bây giờ đã có thể mang giày cao gót, tuy khó tránh khỏi đau đớn, nhưng Ninh Vân Hoan thấy sắc mặt cô ta vẫn như bình thường, trong lòng càng kính nể cô gái này sâu hơn một ít.

Tuy tính tình Lâm Mẫn cao ngạo, nhưng thật ra là người ngoài lạnh trong nóng, bà vô cùng thẳng thắn, có việc thì nói, cũng không vòng vo, người như vậy khi hận sẽ hận bạn đến tận xương, nhưng khi thích một người thì sẽ tìm mọi cách để giữ gìn, Cố Doanh Nặc tâm ngoan thủ lạt rất được Lâm Mẫn xem trọng, cả đường nói giỡn, rất nhanh máy bay đã đáp xuống khu biệt thự của nhà họ Lan.

Trước khi lên phi cơ Ninh Vân Hoan đã gọi điện thoại, lúc này vừa xuống máy bay đã nhào vào lòng một người không biết đã đợi bao lâu, quần áo anh hơi nhiễm lạnh rồi.

"Em về rồi." Môi cô khẽ giật, nửa ngày mới nói được một câu như vậy, Lâm Mẫn bên cạnh nhìn cô cười, Ninh Vân Hoan khá xấu hổ lại lù vào lòng Lan Lăng Yến.

"Tôi đã chuẩn bị xe rồi, sẽ đưa mẹ thẳng về nhà họ Lâm." Lan Lăng Yến nhìn Lâm Mẫn phía sau, nhạt nhẽo nói một câu, ý cười trên mặt Lâm Mẫn bỗng chốc phai nhạt vài phần, cố ưỡn thẳng sống lưng, Ninh Vân Hoan vừa muốn nói chuyện, xe đã đến bên này, Lan Cửu cởi áo khoác của mình mặc vào cho cô, nhẹ giọng nói với cô: "Đừng kêu mẹ ở lại, chúng ta đã lâu rồi không gặp mặt đấy."

Hiếm khi Lan Lăng Yến dùng giọng nói dịu dàng mang theo một chút năn nỉ như vậy, Ninh Vân Hoan ngẩn ngơ, rốt cuộc không thể nói ra lời từ chối. Cố Doanh Nặc đã ký kế ước chung thân, Lan Lăng Yến có thể nhận cái chân gậy của cô ta, thì cũng có thể khống chế cô ta, không sợ cô ta mang đến nguy hiểm gì, cho nên cô ta cũng ở lại nhà họ Lan. Nhà trên núi

của Lan Lăng Yến không chỉ có tòa biệt thự mà hai người Ninh Vân Hoan sống mà thôi, chỗ của Cố Doanh Nặc sẽ có người khác sắp xếp.

Đám người vừa đi, Lan Lăng Yến đã chặn ngang ôm Ninh Vân Hoan vào lòng, bị người dùng kiêu ôm công chúa ôm vào lòng, Ninh Vân Hoan nghe tiếng bước chân không vội vàng như tản bộ trong sân vắng của Lan Lăng Yến, ôm cô đến xe, khi cửa xe đóng lại, tạo nên không gian nhỏ hẹp, ánh mắt Lan Lăng Yến dịu dàng không phòng bị: "Lần này ra ngoài em luôn nhớ đến điều gì?"

"Nhớ anh." Xuất ngoại chụp ảnh mười ngày, Ninh Vân Hoan ngoài nhớ con trai và cha mẹ ra, toàn bộ thời gian còn lại dùng để nhớ Lan Lăng Yến, trước kia không có cảm tình thì không biết sự đau khổ của chia ly, khi có tình cảm rồi mới biết được mùi vị chờ đợi này, mỗi ngày cô đều chờ điện thoại của Lan Lăng Yến, ôm di động cười ngây ngô, cũng vì vẻ mặt khi cô gọi điện thoại cho Lan Lăng Yến lúc trước, đã bị chụp lại còn dùng để làm hình đại diện cho chủ đề tình yêu ngọt ngào của nhãn hiệu, bản thân Ninh Vân Hoan đã xem qua, cô thấy trong mắt mình có loại ánh sáng như nước, như chờ mong lại có vài phần ngượng ngùng, nhiếp ảnh gia chụp vô cùng tinh diệu, trong nháy mắt biểu cảm đó bị ông chụp được, Ninh Vân Hoan rất thích, cũng muốn một tấm.

Cô đã nghĩ rõ ràng, người như Lan Lăng Yến chỉ cần anh đối bằng chân tình, ai cũng sẽ thương anh, cô cũng yêu, trước kia chỉ vì quá sợ hãi, cho nên theo bản năng xem nhẹ việc anh đối tốt với mình, hiện giờ Ninh Vân Hoan đã bỏ xuống tất cả, quyết định đặt chân vào lốc xoáy giữa hai người, cô mới phát hiện tâm ý này của bản thân thật khó diễn tả bằng lời.

Ban đầu cô sợ anh, vì sợ hãi nên đặc biệt chú ý, đôi khi chú ý quá mức, thật ra cũng đã chứng minh người này đã bước vào lòng bạn rồi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Thân Thích

Tiểu biệt thăng tân hôn, tắm rửa xong rồi trở về phòng, trong phòng chỉ còn ánh đèn tường, ánh sáng không quá mạnh, ngược lại mang theo một loại mờ ảo của đêm đen. Lan Lăng Yến đã tắm xong đang nằm trên giường xem tư liệu, nhìn thấy Ninh Vân Hoan chỉ quấn một chiếc khăn tắm đi ra, anh ném đồ trong tay đi, lập tức ôm người vào lòng.

Trên người cô mang theo hơi nước và hương dầu gội thơm ngát, trái tim như được lấp đầy, trước kia Lan Lăng Yến không tin vào loại cảm giác vô định này, nhưng lúc này sự thật bày ra trước mắt, anh không thể không tin.

"Sau này đừng xuất ngoại nữa, cũng đừng chụp ảnh nữa." Nếu không phải thấy Ninh Vân Hoan muốn tự mình làm gì đó, Lan Lăng Yến sẽ không đồng ý cho cô đi, tính từ lúc cô đi nước ngoài đến khi trở về đã tháng tám rồi, hơn nữa không đến vài ngày nữa thì đại học Đế Đô sắp đến kỳ nhập học, tuy hiện giờ Ninh Vân Hoan đã học năm tư, chương trình học cũng không nặng như trước kia, nhưng với tính cách của cô, nếu không có chuyện gì cô sẽ vẫn đến trường, lúc đó thời gian ở với anh càng ít hơn nữa.

Anh cầm máy sấy giúp cô sấy tóc, đầu ngón tay xuyên qua mái tóc cô, thoải mái làm Ninh Vân Hoan rầm rì thành tiếng, cô vẫn còn bị chênh lệch múi giờ, hơn nữa trên máy bay lại ngủ không nhiều, lúc này trở về nhà cả người đều thả lỏng, nằm trong lòng Lan Cửu buồn ngủ.

Nhưng tay Lan Lăng Yến vốn đang để ngay cổ cô đã dần dần thay đổi, từ cổ xuống vai, Ninh Vân Hoan sợ run cả người, một bóng đen trùm

xuống, môi bị người ngăn chặn, cô ngoan ngoãn hé môi tiếp nhận nụ hôn của anh, Lan Lăng Yến đã nhịn hơn mười ngày không thể nhịn nổi nữa, xoay người muốn đè cô xuống, lúc này trong lòng Ninh Vân Hoan có cảm giác rất khác biệt, nghĩ đến trước kia khi hai người làm loại chuyện thân mật này, cô không trốn thì cũng chịu đựng, lúc này biết được cảm nhận của Lan Cửu, ngược lại cô hơi đau lòng, liều mạng giãy dụa, cuối cùng Lan Lăng Yến sợ dùng sức làm cô bị thương, vẫn lui một bước.

Trong khi hai người giãy dụa, đều thở hổn hển, áo ngủ bị Lan Lăng Yến kéo hỗn loạn sang hai bên, ánh mắt anh nguy hiểm thấy hai luồng tuyết trắng mềm mại của Ninh Vân Hoan nửa lộ ra ngoài, theo hô hấp của cô như ẩn như hiện.

"Đừng cử động..." Ninh Vân Hoan run rẩy, một bên nhẹ giọng thở gấp nói, người dưới thân có cảm giác làm cô biết Lan Cửu đã bộc phát rồi.

Nhớ bản thân từng xem mấy cách thức trong tiểu thuyết và trên tivi, cô còn chưa vươn tay nhẹ nhàng sờ ngực Lan Lăng Yến, chỉ như thế này thôi, cũng đã làm Lan Cửu không nhẫn nại nổi: "Bảo bối, bắt đầu rồi, sẽ không thể lui về phía sau nữa đâu."

Ánh mắt anh nguy hiểm, lúc này biểu cảm đã không còn duy trì vẻ lạnh lùng như ngày thường, lời này như có ngụ ý. Nhưng Ninh Vân Hoan đã nghe không vào rồi, cô chỉ quan tâm muốn gần gũi với Lan Lăng Yến, nên gật đầu: "Sẽ không lui về phía sau đâu mà." Khi nói chuyện mặt cô đã nằm sấp trước ngực Lan Lăng Yến rồi dờ xuống, Lan Cửu vuốt tóc cô, hưởng thụ sự dịu ngoan hiếm có của cô và giờ khắc của hai người, cảm giác được cô không trốn tránh mà đang cố gắng muốn lấy lòng anh.

Môi dọc theo ngực đi xuống. Một đường đốt lửa, Ninh Vân Hoan hôn vùng bụng rắn chắc của anh, cuối cùng run rẩy bắt đầu kéo phần được che đậy cuối cùng của Lan Cửu ra, dục vọng đã nhẫn nại lâu ngày của Lan Lăng Yến nhanh chóng phóng ra, còn chưa đụng đến, Lan Cửu đã chịu

không nổi, ngồi dậy kéo cô ngồi phía trên xuống. Vừa đè cô xuống, vừa nói: "Lần sau thử lại." Lúc anh nói chuyện đã hơi nghiêng răng nghiêng lợi, Ninh Vân Hoan chỉ cảm thấy từng tắc của bản thân bị mở ra, trong thân thể căng ra làm cô hơi đau, nhưng tên đã lên cung thì không có đường quay về, hai người đã ở cùng nhau mấy năm nay, cô chưa bao giờ nhiệt tình thế này làm Lan Lăng Yến nhất thời quên mất kiềm chế.

Thân thể đau đớn và cảm giác chướng bụng kỳ diệu xen lẫn uất ức muốn bắt được cái gì đó khiến Ninh Vân Hoan nhịn không được khóc lên, tiếng thở khẽ và tiếng khóc của cô càng làm Lan Lăng Yến kích động.

Tiểu biệt thăng tâm hôn, Ninh Vân Hoan không còn áp lực và kháng cự khi hai người thân mật như trước kia, làm Lan Cửu muốn ngừng mà không được.

Vì sản phẩm chụp quảng cáo ở nước ngoài đã nhanh chóng nhập vào Trung Hoa, nên quảng cáo rất nhanh đã truyền khắp Trung Hoa. Trong lúc nhất thời hai người Lâm Mẫn và Ninh Vân Hoan nhanh chóng đánh ngã rất nhiều thần tượng minh tinh, trở thành người hot nhất hiện nay. Ninh Vân Hoan bắt đầu được người nhận ra khi đi trên đường, cũng xin ký tên, phải biết rằng tất cả những điều này trước kia đều là của nữ chủ Cố Doanh Tích!

Thời gian lâu dần Ninh Vân Hoan chợt thấy phiền, xế chiều đi đến công ty vì trời nắng nóng nên cô phải đeo mắt kính và dùng khăn lụa để che mặt, vào trong công ty mới bị người nhận ra.

Đến chỗ của mình Ninh Vân Hoan nhẹ nhàng thở ra, cô mở công ty giải trí, bên trong không thiếu đại minh tinh, mọi người đã quen với việc gặp nhiều minh tinh rồi, sẽ không giống người bình thường chuyện bé xé to, khi cô vào công ty, bảo vệ gật đầu với cô, trong mắt vẫn lộ ra vẻ kích động: "Ninh tiểu thư."

Ninh Vân Hoan gật đầu, lúc này có một bóng người cũng dùng khăn lụa che đầu giống Ninh Vân Hoan ngồi trên sofa trong góc hành lang, vừa nghe thấy giọng nói này, cái bóng này bỗng lao ra, vốn tay luôn để trong ngực bỗng nhiên duỗi ra, không biết ném cái gì vào Ninh Vân Hoan, mặt nhân viên đứng ở bàn tiếp tân trước sân đều tái xanh, một bóng dáng khác im lặng đi theo phía sau Ninh Vân Hoan hồi lâu, Cố Doanh Nặc thuận tay kéo bóng dáng nhỏ đó chắn trước mặt Ninh Vân Hoan.

"Á..." Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếp theo mọi người bỗng ngửi thấy một mùi gay mũi, bóng người kỳ lạ này kinh ngạc đến ngây người bị bảo vệ khống chế, Cố Doanh Nặc đưa tay lấy điện thoại di động ra để báo án và gọi bác sĩ.

"Đáng ghét!" Dường như thấy không làm Ninh Vân Hoan bị thương, khăn che mặt của bóng người kia bị kéo xuống, lộ ra một gương mặt đàn ông trẻ không đứng đắn, đôi mắt chứa đầy sự hung ác nham hiểm, dĩ nhiên gương mặt có chút âm trầm, dáng người vô cùng nhỏ gầy: "***, lúc này mà chạy được, lần sau mà chắc chắn sẽ chạy không thoát!"

Ninh Vân Hoan cười lạnh nhìn bóng dáng nhỏ chắn trước người mình đang ôm ngực kêu thảm thiết, đã được mọi người đỡ lên. Lúc này thấy gã đàn ông trẻ bị bắt còn muốn phun nước miếng, Ninh Vân Hoan đứng xa chút:

"Tôi có chạy trốn được không là một chuyện, nhưng hiện giờ anh ác ý đả thương người, đã chạy không thoát rồi, trong lao tù của đám đàn ông thiếu nhân viên miễn phí như anh vậy." Cô vừa dứt lời, trên mặt gã đàn ông trẻ càng lộ ra oán hận, vừa muốn giãy dụa, đã bị bảo vệ cầm thứ gì đó đánh cho hôn mê, bắt chéo hai tay gã sau lưng rồi lôi đi.

Ninh Vân Hoan mới phát hiện cô gái bị thương này là một nghệ sĩ tên Ninh Liên Liên trong công ty nhà mình, không chỉ khéo cùng họ với Ninh Vân Hoan, càng khéo, cô ta chính là người Ninh Vân Hoan bắt gặp đã an ủi

Cố Doanh Tích trong công ty cô lúc trước, trông rất thành thật thẳng thắn, cô gái đó có một gương mặt trẻ con.

"Cô còn có ý thức không?" Ninh Vân Hoan hỏi cô gái được người nâng cẳng một câu, Cố Doanh Nặc nhìn thoáng qua, không hề áy náy báo cáo: "Phu nhân, đây là Ninh Liên Liên, người phía nam ở Trung Hoa, năm nay mười chín tuổi, vừa học năm nhất ở đại học Để Đô hệ điện ảnh và truyền hình, trong nhà ngoài cha mẹ ra còn có hai người anh, càng quan trọng hơn." Cố Doanh Nặc nói đến đây, ghé sát vào tai Ninh Vân Hoan nói: "Hình như nhà cô ta có chút quan hệ với nhà mẹ đẻ của phu nhân."

Sau khi Cố Doanh Nặc giải phẫu xong sau đúng hẹn đi theo Ninh Vân Hoan, nhưng cô ta cũng phải trở thành người có năng lực, phải học này nọ đến khắc khổ, Lan Ninh là công ty của Ninh Vân Hoan, sau này cô ta đi theo bên cạnh Ninh Vân Hoan, Cố Doanh Nặc cũng biết phải giao thiệp với Lan Ninh, bởi vậy có một số người và việc cô ta phải cố gắng đưa tư liệu vào đầu.

Ninh Vân Hoan nghe được câu có thể có quan hệ với nhà mình, ánh mắt không thể không động: "Ai nói?"

"Chủ tử từng đề cập." Đã do Lan Cửu nói, Ninh Vân Hoan biết chuyện này sẽ không phải là giả, trong lòng cô nghi hoặc, sau khi lạnh mặt bảo mọi người đưa Ninh Liên Liên đến bệnh viện, bản thân mới đi thẳng lên lầu. Cô không nói thêm gì với bàn tiếp tân nữa, mọi người đều biết bản thân đã phạm sai, đang có chút không yên bất an, trên lầu đã cho người xuống, trực tiếp kết toán ba tháng tiền lương rồi sa thải những người này.

Ở trong công ty ngày người một lát, Ninh Vân Hoan ngồi không yên nhanh chóng đi đến nơi ba Ninh mẹ Ninh đang ở, lần trước vì nhà họ Ninh xảy ra chuyện, đến nay người của Bruce Green vẫn chưa bị nhà họ Lan nắm giữ, cho nên ba Ninh và mẹ Ninh tạm thời vẫn ở trang viên nhỏ của Lan Lăng Yến trong thành phố, bên này tuy không rộng bằng trên núi,

nhưng vì ở trung tâm thành phố, mọi thứ đều vô cùng tiện lợi, hơn nữa phòng của Lan Cửu không có người ở, trong trong trang viên này không có hộ gia đình khác, ngày thường ba Ninh ở đây có thể rèn luyện thân thể, câu cá, cũng thoải mái vui vẻ, thân thể thoát nhìn có tinh thần hơn trước.

Khi xe lái vào thì người canh giữ ở cửa nhận ra đây là xe của Ninh Vân Hoan, rất dễ dàng để cô đi vào, lúc này đã vào tháng tám, trong thành phố thời tiết khá tốt, tuy còn hơi nóng, nhưng vì trong trang viên không có người, hơn nữa cây xanh vô cùng xum xuê, nên khi Ninh Vân Hoan xuống xe đã không còn cảm giác nóng nực khó chịu.

Ba Ninh mẹ Ninh cũng không ở trong biệt thự, nhóm người hầu trong tiểu khu cách đó không xa chỉ về phía đình hóng mát, cung kính dẫn Ninh Vân Hoan qua, bên đình này có cái hồ nhỏ, ngày thường ở trong hóng mát, bốn phía gió nhẹ thổi qua vô cùng mát mẻ, Ninh Vân Hoan đi qua nhưng khi thấy được một bóng người không nên xuất hiện vào lúc này, sắc mặt cô lập tức trầm xuống:

"Ba mẹ." Gần đây cô xuất ngoại, hôm qua vừa trở về đã là buổi tối, nên không gọi điện cho ba mẹ Ninh, cô biết quy luật sinh hoạt gần đây của ba mẹ Ninh, buổi tối ngủ sớm, sợ tin mình trở về làm họ không ngủ được, nên tính ban ngày đến thăm.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Ba Ninh

"Hoan Hoan đến đây." Đầu tiên sắc mặt mẹ Ninh cứng đờ, Ninh Vân Thành ngồi bên cạnh, hừ lạnh một tiếng quay đầu không nói gì, một khoảng thời gian không gặp, tóc anh ta đã hơi dài, mặc chiếc áo sơ mi mới tinh, thoạt nhìn sắc mặt không thỏa mãn, không có dáng vẻ cao ngạo như trước.

"Mẹ, sao anh ta lại ở đây?" Ninh Vân Hoan thấy Ninh Vân Thành hừ lạnh, cũng không khách khí, chỉ thẳng anh ta hỏi, mẹ Ninh còn chưa nói gì, Ninh Vân Thành đã cười lạnh:

"Tao muốn ở đâu thì mặc mớ gì đến mày? Đây không phải nhà của mày, tao cũng là con của ba mẹ, tao muốn ở với bọn họ là thiên kinh địa nghĩa, hưởng chi mày là con gái đã gả ra ngoài, theo lý mà nói không còn liên quan đến người nhà họ Ninh, hiện giờ tao đã trở về, đã nhận sai với ba mẹ, công ty nhà họ Ninh không cần mày đến quản nữa rồi."

Ninh Vân Thành vừa nói xong làm sắc mặt ba Ninh hơi xấu hổ, đồng thời, vội nhìn thoáng qua mẹ Ninh, mẹ Ninh vừa định hoà giải, Ninh Vân Hoan đã nói thẳng: "Nhà họ Ninh giao cho anh cũng được, tôi có thể thu mua công ty nhà họ Ninh, nếu ba mẹ đồng ý, tôi có thể đổi thành tiền mặt cho anh." Nói xong, cô nhìn thấy vẻ vui sướng trên mặt Ninh Vân Thành, lại nói tiếp: "Nhưng mà phía bên tôi không chào đón anh, mời anh ra ngoài."

"Hoan Hoan, dù sao nó cũng là anh con..." Ba Ninh có chút khó xử nói, Ninh Vân Thành nhú mày lại: "Mày muốn tao đi? Tao nói cho mày

biết, tao không đi, trang viên này là của ba mẹ, công ty mà đừng mơ, nhà này mà cũng đừng mơ..." Tòa trang viên ở đế đô này của Lan Cửu rất phần hoa, chiếm diện tích không nhỏ, đừng nói một công ty nhỏ nhà họ Ninh bán được nhiều nhất ba triệu, trong thời điểm giá phòng tăng cao như vậy, nếu không có trên trăm vạn thì không thể mua được một phòng trọ nhỏ có vị trí tốt, có thể nói trang viên như vậy có giá trên trời, sau khi Ninh Vân Thành ở cùng Cổ Doanh Tích không có mùi tiền thì anh ta đã sợ rồi.

Bởi vậy đến cuối cùng vẫn không thể nhịn xuống, tình yêu đích thực cũng không chống lại được hiện thực, anh ta đã chịu không nổi rồi. Ninh Vân Thành nói to cần tình yêu không màng tiền tài đến cuối cùng mới biết được bản thân đã quá sai lầm. Đừng nói hiện giờ anh ta đã thiếu một quả thận, dựa vào thái độ của người nhà họ Cổ mà nói, lúc trước khi Âu Dương Chấn Thiên bỏ ra 50 vạn, rõ ràng Cổ Nhân muốn thân thiện với gã hơn. Nếu mình còn tiền, sao Cổ Doanh Ngữ dám ngay mặt chèn ép mình.

Hưởng qua mùi vị khổ cực, tiền tài mà trước kia Ninh Vân Thành chướng mắt thì bây giờ anh ta càng thêm xem trọng, sau vài ngày theo dõi ba mẹ Ninh, rốt cục anh ta đã tìm được đến đây, nắm cơ hội nhận sai với ba Ninh mẹ Ninh, quả nhiên ba Ninh mẹ Ninh dễ dàng tha thứ cho anh ta, khi Ninh Vân Thành thấy tòa trang viên này, trong lòng đã xem nó như của mình rồi.

"Nếu ba mẹ cho anh công ty, đương nhiên tôi không có ý kiến. Nhưng mà anh muốn trang viên này, chỉ sợ không dễ dàng như vậy." Ninh Vân Hoan cười lạnh nhìn Ninh Vân Thành, trước kia cô chỉ nghĩ Ninh Vân Thành đi theo Cổ Doanh Tích nên chỉ số thông minh mới thẳng tắp giảm xuống, nhưng không ngờ hiện giờ Cổ Doanh Tích không ở bên cạnh anh ta, nhưng anh ta ở với ả một khoảng thời gian, đã làm Ninh Vân Thành bị ảnh hưởng đến tình trạng này.

Trên mặt ba Ninh lộ ra giật mình, vừa muốn nói, Ninh Vân Thành đã tức giận: "Mày đừng mơ độc chiếm, tao cũng là con trai của ba mẹ, trong

lòng mà biết trang viên này ít nhất có giá trị bao nhiêu tiền, muốn cho tao công ty để độc chiếm trang viên này à, mà đừng có mơ..."

"Vân Thành. Trang viên này không phải của chúng ta." Ba Ninh vừa nghe ra có chút không thích hợp, vội nói: "Đây chỉ là nơi chúng ta ở tạm thôi."

Ninh Vân Thành đã có chút không tin, mặt âm trầm: "Ba, con đã nhận sai với ba rồi, chẳng lẽ ba vẫn không tha thứ cho con sao? Cái này có gì đáng giấu diếm? Nếu không phải là trang viên của hai người, sao người hầu bên trong lại cung kính với hai người như vậy?" Anh ta còn nêu ví dụ nữa. Ninh Vân Hoan ngắt lời anh ta: "Đầu tiên, tòa trang viên này là tài sản của chồng tôi, vì chỗ ở của ba mẹ có vấn đề nhỏ, cho nên tạm thời để họ ở đây." Khi Ninh Vân Hoan nói đến hai từ tạm thời thì nhấn mạnh. Sắc mặt mẹ Ninh hơi đỏ lên, biết trong lòng con gái hơi không thoải mái rồi.

Mấy ngày trước Ninh Vân Thành tìm bọn họ nhận sai, tuy ba Ninh mẹ Ninh tức giận với Ninh Vân Thành, nhưng thật ra trong lòng vẫn nhớ con trai, bây giờ thấy anh ta lạc đường biết quay lại, đương nhiên trong lòng thật sự vui mừng, Ninh Vân Thành nói anh ta không có chỗ ở, mẹ Ninh giận người nhà họ Cố đối xử với con trai mình như thế, đồng thời, cũng kêu anh ta dời qua đây rồi tính tiếp.

Nhân lúc Ninh Vân Hoan đang ở nước ngoài bận rộn chụp quảng cáo, nên bọn họ chưa kịp nói chuyện này với cô, hơn nữa bọn họ cũng biết con gái rất không thích con trai, ai ngờ không đợi bọn họ nói ra, Ninh Vân Hoan trở về đã gặp, dường như hai anh em này có thù oán, lập tức cãi nhau.

"Vân Thành, em con nói không sai, nhà này không phải của chúng ta, là của em rể con..." Ba Ninh hơi xấu hổ nói, ông cũng biết chuyện này do bản thân không đúng, bởi vậy vội chuẩn bị đứng dậy dọn đồ chuyển về, thật ra biệt thự nhà bọn họ đã sửa sang xong rồi, nhưng ở đây thuận tiện, hơn nữa đối với người lớn tuổi mà nói, so điểm nào cũng tốt hơn nhà ở của

mình trước kia, hoàn cảnh tốt không khí cũng tốt, ai ngờ Ninh Vân Hoan không thích Ninh Vân Thành ở đây.

"Không thể nào, ba mẹ, không phải hai người cố ý gạt con chứ, muốn chia nhiều tài sản cho nó sao?" Ninh Vân Thành thấy ba Ninh đã nói như vậy, trong lòng nhận định ba Ninh và mẹ Ninh bất công, cố ý muốn để lại cho con gái, anh ta nổi giận đứng lên: "Các người cũng khinh thường tôi? Tôi đã xin lỗi rồi!"

"Không phải..." Mẹ Ninh vừa xấu hổ nói một câu, Ninh Vân Hoan đã kêu một nữ giúp việc lại: "Đưa anh ta đi dọn đồ rồi tiễn ra cửa, trong nhà chúng ta không chứa anh ta."

"Vâng, phu nhân." Đương nhiên nữ giúp việc này tự biết ai mới là bà chủ thật sự, vội lên tiếng, mẹ Ninh giật mình nói: "Hoan Hoan, đó là anh hai của con, không phải là kẻ thù."

Ninh Vân Hoan không lên tiếng, sự tình kiếp trước không xảy ra, không có nghĩa là cô đã quên, Ninh Vân Thành sỉ nhục và đánh chửi cô, hiện giờ khi nhớ đến trong lòng cô càng thêm phiền chán Ninh Vân Thành, cô có thể tha thứ cho Lan Cửu, nhưng không thể tha thứ cho hạng người như Ninh Vân Thành, mẹ Ninh thấy cô không nói gì, không khỏi có chút thương tâm: "Lần này không nói cho con biết, quả thật do ba mẹ không đúng, nhưng tóm lại anh con là người thân của con..."

Sự việc kiếp trước Ninh Vân Hoan không thể nói, nhưng lúc này thấy mẹ Ninh khuyên như vậy, cô nhịn tức, sắc mặt bình thản nói: "Mẹ, mẹ và ba cần con chăm sóc nên có thể ở lại, nhưng Ninh Vân Thành thì con tuyệt đối không muốn có bất cứ liên hệ gì với anh ta, trước tiên ba mẹ cứ nghĩ kỹ công ty của ba mẹ nên để lại cho ai rồi bàn tiếp." Dứt lời, thấy ba Ninh thờ dãi, không nói nữa.

Bây giờ tiền trong tay cô không ít, lúc trước Lan Cửu không cho cô tiêu tiền mua công ty Lan Ninh, hiện giờ công ty Lan Ninh đã vào quỹ đạo, kiếm không ít tiền, huống chi tuy cô không dùng tiền thu nhập của đài truyền hình Lan Ninh, nhưng thật ra tiền lời của cô đã được người gửi tiết kiệm, thật ra công ty nhà họ Ninh không có gì đáng kể, chỉ tranh vậy thôi.

"Mày gạt người! Ai biết có phải công ty nhà họ Lan đã vét sạch rồi không, dù trả lại công ty cho tao cũng chẳng còn gì, trừ khi mày giao Lan Ninh cho tao!" Câu nói của Ninh Vân Thành làm người ta kinh ngạc, chỉ vào Ninh Vân Hoan yêu cầu Lan Ninh.

Từ lần trước ở hội trường Ninh Vân Hoan thắng tay đuổi đám người Hoa Tiêu đi, các cô bắt đầu có tiếng, đương nhiên bà chủ sau lưng Lan Ninh cũng không giấu được, Ninh Vân Thành cũng biết việc này, lúc này anh ta nói rõ muốn được chia một chén canh, đầu tiên Ninh Vân Hoan ngăn người, sau đó không thể nhịn xuống, che miệng nhin cười đến mức muốn chảy nước mắt:

"Anh muốn Lan Ninh?" Ba Ninh bên cạnh chỉ cảm thấy xấu hổ nói không thành lời, Ninh Vân Thành lại đúng lý hợp tình nói: "Đúng! Lan Ninh tuyệt đối do mày rút tiền Ninh thị mới mở được, hơn nữa nói không chừng người bên trong đều là công nhân kỳ cựu của công ty nhà họ Ninh, mày muốn kim thiên thoát xác, để lại cho tao cái vỏ rỗng, mày nghĩ hay lắm, trừ khi lấy Lan Ninh ra chia đều!"

Ninh Vân Hoan khẽ cười, nhìn Ninh Vân Thành nói: "Anh còn muốn đài truyền hình Lan Ninh này cơ à?"

Không biết có phải Ninh Vân Thành không nghe được sự châm chọc trong lời cô hay không, vừa nghe xong, ánh mắt tỏa sáng: "Đương nhiên muốn!"

"Tôi thấy cái gì anh cũng muốn, nhưng lại không muốn da mặt nhĩ." Ninh Vân Hoan cười nhạt, Ninh Vân Thành mới hồi phục thần trí rằng cô đang châm chọc anh ta, trong lòng nhất thời giận dữ, vừa muốn nói, ba Ninh đã nghe xong một hồi lâu rồi chợt nghe không vào nữa, nghiêm mặt nói: "Vân Thành, công ty nhà họ Ninh chúng ta thế nào thì trong lòng con rõ ràng, hiện tại công ty của Hoan Hoan không hề dựa vào chúng ta, mà là thu mua công ty của nhà họ Phó rồi mở ra, mà chồng của Hoan Hoan..."

Ninh Vân Thành hoàn toàn nghe không lọt những lời này của ba Ninh, lạnh lùng hét lớn: "Các người đừng mong sẽ gạt được tôi! Nếu không cho tôi công ty, ít nhất phải cho tôi một nửa, bằng không tôi sẽ không bỏ qua đâu!"

Nói xong, Ninh Vân Thành như phát điên, chửi ầm lên: "Tôi đã xin lỗi rồi, hiện giờ các người còn muốn gài bẫy cho tôi chui vào, cái gì mà nhà của người ta, ba nghĩ tôi sẽ tin sao? Mà nghĩ tao sẽ chấp tay nhường số tiền này cho mày à? Nếu không có tiền, thì sao Tích nhi sẽ rời khỏi tôi? Tôi trả giá nhiều cho cô ấy như vậy, trong lòng cô ấy yêu tôi, nếu không phải vì trong nhà còn có người thân cần cô ấy nuôi dưỡng, cô ấy cũng sẽ không rời khỏi tôi!" Nhắc đến đó thể hiện Ninh Vân Thành vẫn yêu Cố Doanh Tích vô cùng sâu sắc, nhưng chỉ sợ bản thân anh ta không tin thôi, anh ta không cam lòng, anh ta trả giá cho Cố Doanh Tích quá nhiều, lúc này nếu vứt bỏ chạy lấy người, Ninh Vân Thành cảm thấy bản thân nuốt không trôi cơn tức này.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Cái Chết

Mặc kệ vì cái gì, anh ta cũng sẽ không buông tay Cố Doanh Tích, bởi vì không gì có thể so được với cái giá mà anh ta đã phải trả trước kia, thật ra Ninh Vân Thành đã hối hận rồi, nhưng bây giờ hối hận còn có tác dụng gì? Anh ta đã rơi vào vũng nước bùn này rồi, nếu muốn bứt ra thì khó càng thêm khó, điều duy nhất có thể làm, chỉ có đời này bản thân phải có được tiền tài, vậy Cố Doanh Tích trong lòng mình.

Ba Ninh tức giận đến run cả người, chỉ vào Ninh Vân Thành mắng:

"Không phải nói mày đã nghĩ thông suốt rồi sao? Vì sao còn nhắc đến tên người phụ nữ đó? Căn nhà này không phải của nhà họ Ninh chúng ta, cho dù phải, tao cũng sẽ không cho mày!"

Ông vừa dứt lời, dường như Ninh Vân Thành đã hiểu ra cái gì, chỉ vào ba Ninh cười: "Cuối cùng cũng thừa nhận rồi hả? Trước kia các người không thừa nhận, bây giờ cuối cùng ba đã thừa nhận nhà này là của các người rồi à? Ba không cho tôi, chỉ cho Ninh Vân Hoan sao? Không có cửa đâu, tôi sẽ không bỏ qua cho nó!" Nói xong, Ninh Vân Thành lại nhìn ba Ninh, trên mặt lộ ra oán hận: "Ba, tôi cũng là con của ba, chẳng lẽ do ba nhặt về sao? Vì sao ba nhẫn tâm với tôi như vậy? Con ả đáng chết này thì có gì tốt? Nó có cái gì, nó có thể sinh ra một đứa trẻ mang họ Ninh của ba sao?"

Mẹ Ninh vừa nghe xong, nghĩ đến bây giờ Ninh Vân Hoan đã gả cho người, cô được gả cao, có lẽ nhà chồng cũng không thích lắm, lúc này mình còn ở chỗ của Lan Lăng Yến, trong lòng bà nghĩ nếu để Lan Lăng Yến

nghe được những lời này chỉ sợ càng bất lợi cho Ninh Vân Hoan, bởi vậy vội khuyên: "Vân Thành, con đừng nói như vậy, bây giờ em con đã gả cho người ta, chồng của em rất tốt..."

"Mẹ tránh ra! Mẹ cũng giống ba thôi, các người bắt tay để chia rẽ tôi với Tích nhi, hiện giờ tôi đã trở về, trong lòng các người rất vui phải không?" Hai mắt Ninh Vân Thành đỏ bừng, bây giờ anh ta không cam lòng buông tay Cố Doanh Tích, nhưng cũng không muốn buông tay thân tình của ba mẹ, anh ta càng nghĩ càng không cam lòng, vốn mấy ngày nay bản thân như con rùa rụt đầu ở nhà họ Cố, càng nói càng có cảm giác hình như ba Ninh mẹ Ninh không hiểu anh ta, muốn chia rẽ anh ta và Cố Doanh Tích.

Có đôi khi tình cảm mù quáng đến không lý trí, khi chuyện anh ta và Cố Doanh Tích ở cùng nhau bị cản trở thì cứ thề non hẹn biển, chỉ khi nào ba Ninh mẹ Ninh mặc kệ anh ta, thì Ninh Vân Thành lại cảm thấy tình cảm chẳng là gì. Hiện giờ anh ta đoán thật ra ba Ninh mẹ Ninh không phải mặc kệ anh ta, mà có lẽ dựng cái lồng cho anh ta chui vào, đợi anh ta rời khỏi Cố Doanh Tích, trong lòng Ninh Vân Thành lạnh lùng, lại cảm thấy bản thân đã tìm được sự thật, ngấm lại mấy ngày nay bản thân lạnh nhạt, trốn tránh và nhục mạ Cố Doanh Tích, trong nháy mắt dường như anh ta đã tìm được nguyên nhân, càng thêm oán hận ba mẹ, không chút nghĩ ngợi đã áp sát mẹ Ninh: "Mẹ, bây giờ được kết quả như mẹ muốn rồi. Có phải mẹ rất hả hê không?"

Mẹ Ninh nhìn ánh mắt đỏ bừng, biểu cảm dữ tợn của anh ta, trong lòng cũng có chút sợ hãi, vội vàng lắc đầu: "Làm sao có thể..."

"Tao muốn mày và người phụ nữ họ Cố cắt đứt quan hệ!" Giọng ba Ninh vang lên, gằn từng tiếng. Ánh mắt Ninh Vân Thành lập tức rơi xuống người ông, trong lòng ba Ninh bi thương và lạnh lẽo, vẻ mặt lại càng kiên định: "Mày phải cắt đứt với cô ta, nếu không tao sẽ không cho mày bước vào cửa lớn nhà họ Ninh!"

"Tôi liều mạng với các người!" Ở một khắc này, Ninh Vân Thành nghe ra lời của ba Ninh rằng không muốn cho anh ta cuộc sống như trước kia, muốn chia rẽ anh ta và Cố Doanh Tích mà thôi, Ninh Vân Thành nóng đầu lên, đẩy ba Ninh ra. Ba Ninh vốn mới giải phẫu, thân thể không còn tốt, tuy gần đây điều dưỡng cẩn thận, nhưng đột nhiên bị Ninh Vân Thành làm giật mình như vậy, cả người bị ép vào mép đình. Ninh Vân Thành còn đến gần ông, ba Ninh theo bản năng muốn tránh, trong khi mẹ Ninh đang lôi kéo Ninh Vân Thành, đột nhiên nghe Ninh Vân Hoan la to một câu: "Ba, ba..."

Ba Ninh thẳng tắp ngã xuống phía sau. Tuy phía dưới là nước, nhưng tuổi ông đã lớn, vội có bảo vệ nhảy xuống bơi về bên này, khi cứu ba Ninh lên thì ông đã uống chút nước, nên trong nháy mắt huyết áp ông lên cao, cả người há miệng thở dốc, tay rơi xuống.

Trong nhà có bác sĩ gia đình, sau khi chạy đến xem thì lập tức gọi xe cứu thương, rồi lắc đầu với Ninh Vân Hoan.

Bệnh tim của ba Ninh phát tác, kiếp trước ông bị Ninh Vân Thành tức chết, đời này vẫn không thể thoát được vận mệnh đã định. Mạch máu ông vốn dễ vỡ, hơn nữa vì rơi xuống nước nên hoảng sợ mà bệnh tim tái phát, còn chưa đến bệnh viện, đã ngừng thở rồi.

Biết được tin dữ này, quả thực mẹ Ninh đã khóc lóc như đứa trẻ, sau khi Ninh Vân Thành biết bản thân gây họa thì đã chạy trốn, đến nay còn không thấy bóng người, có lẽ tin ba Ninh chết anh ta cũng không biết, Ninh Vân Hoan vốn muốn hỏi chuyện Ninh Liên Liên, nhưng lúc này không giải quyết được gì.

Xong tang lễ của ba Ninh, mẹ Ninh cũng muốn dọn đồ trở về nhà lớn họ Ninh, đã xảy ra chuyện phía trước, trong trang viên Ninh Vân Hoan giúp bà thu dọn mọi thứ, đối với chuyện này thật ra Ninh Vân Hoan có chút

vướng mắc, tuy cô chán ghét Ninh Vân Thành, nếu biết trước sẽ làm ba Ninh mất mạng, lúc đó cô chắc chắn sẽ nhịn xuống.

"Mẹ..." Cô vừa há miệng thở dốc, mẹ Ninh đã lắc đầu với cô, không ai hiểu con gái bằng mẹ, mẹ Ninh đã nhìn ra trong khoảng thời gian này con gái có vướng bận, mẹ Ninh thở dài: "Sống chết có số, có lẽ kiếp trước ba con còn thiếu nợ Vân Thành, đời này phải trả cho nó, lúc này tránh không thoát, Vân Thành vẫn nhớ thương người phụ nữ kia, sau này ba con cũng sẽ bị nó làm tức chết thôi, đâu có liên quan gì đến con? Nhưng vì con đến, khiến Vân Thành mất bình tĩnh làm ba nó tức chết sớm hơn mà thôi."

Lúc này mẹ Ninh nói xong, nước mắt lại chảy ra: "Anh con điên rồi, không biết ả đó có gì tốt, nó bị cô ta hại ra nông nổi như bây giờ, nhưng vẫn không chịu từ bỏ ý định, chuyện ba con, con đừng trách anh con, từ đây chỉ cần xem như không biết nó thôi, mẹ phải xem khi nào thì nó mới hối hận."

Hiện giờ bản thân Ninh Vân Hoan cũng đã làm mẹ, đương nhiên biết cảm thụ trong lòng của mẹ Ninh, mũi cô cũng đau xót, hít sâu một hơi: "Mẹ, bây giờ ba đã qua đời, không bằng mẹ cứ ở đây đi, có chuyện gì, chúng ta cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

"Mẹ muốn trở về nhà họ Ninh, chúng ta đã ở đó nhiều năm, khắp nơi đều có bóng dáng của ba con, con cũng nghe rồi đó, trước khi chết ba con muốn giao mọi thứ cho con, hiện giờ nhà họ Ninh chúng ta không có gì tốt, cũng không sánh bằng tiền tiểu Cửu cho con, nhưng là tâm ý của ba cho con, nếu con không ghét bỏ, thì nhận đi, dù sao mẹ cũng không để lại cho Ninh Vân Thành đâu, chỉ tiện nghi cho ả kia thôi!" Bởi vì cha con họ Ninh, mẹ Ninh đã hoàn toàn cảm hận Cố Doanh Tích, lúc này nhắc đến Cố Doanh Tích đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Tuy Ninh Vân Hoan cũng không thích Cố Doanh Tích, nhưng về chuyện này thì suy nghĩ không giống mẹ Ninh, cùng lắm Cố Doanh Tích

chỉ không biết xấu hổ mà thôi, nhưng người thật sự hại chết ba Ninh không phải Cố Doanh Tích, mà là đứa trai ngoan mà ba Ninh vô cùng lo lắng. Ba Ninh đã chết, Ninh Vân Hoan cũng không hy vọng mẹ thương tâm hơn nữa, mẹ Ninh lại muốn cho con trai thêm một cơ hội cuối cùng. Tuy bà thể hiện ra ngoài rằng bà rất oán hận Ninh Vân Thành, nhưng ai cũng biết trong lòng bà vẫn ôm một tia hi vọng với con trai, nhưng không quan trọng, thù của ba Ninh, Ninh Vân Hoan sẽ báo giúp ông, tính cả phần của kiếp trước, muốn Ninh Vân Thành phải hoàn trả gấp bội!

Tiền mẹ Ninh về nhà họ Ninh, dường như căn nhà này chợt trở nên vắng vẻ hơn vì ba Ninh qua đời, Ninh Vân Hoan cũng có chút thương cảm, nghĩ đến ngày mình vừa mới xuyên qua, lúc này nhớ lại cứ như đang nằm mơ vậy. Ninh Vân Hoan ngồi ngẩn người trong phòng khách một hồi lâu, mẹ Ninh mang đồ trở về phòng, rồi xuống lầu thì thấy bóng lưng có vẻ cô đơn của con gái, trong lòng đau xót, vội nói:

"Thật ra ba con không có gì tiếc nuối, con đã kết hôn, lại sinh được con trai, tuy trễ vài năm mới biết được, nhưng cuối cùng ông ấy đã được bằng cháu ngoại rồi mới đi." Mẹ Ninh thở dài, ngồi xuống bên cạnh Ninh Vân Hoan: "Đáng tiếc nhà họ Ninh đã không còn ai, nếu không cũng có thể náo nhiệt thêm một chút..." Mẹ Ninh và nhà mẹ đẻ không thân thiết như trước kia, chồng vừa mất, phụ nữ đều có cuộc sống của bản thân, Ninh Vân Hoan đã kết hôn, không thể thường xuyên ở bên cạnh bà, mẹ Ninh không khỏi cảm thấy cô đơn vài phần.

Bà nhắc đến chuyện này, cũng làm Ninh Vân Hoan nhớ đến: "Mẹ, nhà họ Ninh chúng ta thật sự không còn ai sao?"

Lần trước vì Cố Doanh Nặc từng đề cập Ninh Liên Liên có thể liên quan đến nhà mẹ đẻ của mình nên cô mới đến trang viên thì gặp Ninh Vân Thành, rồi sau này vì ba Ninh xảy ra chuyện, trong lúc nhất thời Ninh Vân Hoan đã quên mất, lúc này mới nhớ đến, biểu cảm của mẹ Ninh mờ mịt nhìn cô, lắc đầu: "Không còn thân thích nào cả, ba con là con một, lúc

trước ông nội cũng không có anh chị em nào, ba đời nhà họ Ninh đơn truyền, thế hệ này mới sinh ra con, vì sao đột nhiên con hỏi như vậy?" Lúc mẹ Ninh gả đến nhà họ Ninh, thì không nghe nói nhà họ Ninh còn có thân nhân nào, ba Ninh cũng không biết, lúc này bà hơi tò mò vì sao con gái hỏi những lời này, Ninh Vân Hoan không giấu giếm bà:

"Mẹ, công ty chúng con có một người tên là Ninh Liên Liên." Nói đến đây, Ninh Vân Hoan nhớ đến kẻ muốn tạt gì đó vào cô, sau đó Cố Doanh Nặc nhanh chóng kéo người kia ra để cản giúp cô, cuối cùng nói: "Sau đó Cố Doanh Nặc nói người này có thể có liên quan đến nhà họ Ninh, lời này do chồng con nói." Cô vẫn chưa hỏi Lan Lăng Yến, dù sao gần đây đã xảy ra nhiều quá chuyện, cô hoàn toàn chẳng quan tâm chuyện này.

"Ninh Liên Liên? Chưa từng nghe đến người này, nhưng Cố Doanh Nặc kia cũng họ Cố, con giữ cô ta bên cạnh không sao chứ?" Thật ra lúc trước mẹ Ninh đã thấy Cố Doanh Nặc, còn chưa kịp hỏi Ninh Vân Hoan đã xảy ra chuyện gì, ai ngờ chồng mất, vì Cố Doanh Tích nên bà đều không có ấn tượng gì tốt với họ Cố, Ninh Vân Hoan biết suy nghĩ của bà, nên lúc này không nhắc đến Cố Doanh Nặc nữa.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Bồi Thường

"Bắt người đến cản nguy hiểm gì đó, thật sự quá thiếu đạo đức rồi." Mẹ Ninh không vừa mắt Cố Doanh Nặc, nên đương nhiên cảm thấy cô ta làm gì cũng không đúng, Ninh Vân Hoan chỉ cười: "Mẹ, nếu cô ta không thiếu đạo đức, thì người bị hủy dung chính là con đó." Quả thật Cố Doanh Nặc tâm ngoan thủ lạt, nhưng cô ta vì mình mới kéo người ra đỡ, Ninh Vân Hoan cũng không hy vọng mẹ Ninh nói về cô ta ở sau lưng như vậy: "Huống chi Doanh Nặc không giống Cố Doanh Tích, bạn trai cô ấy cũng bị Cố Doanh Tích đoạt mất, chân còn vì hai người bọn họ mà bị cắt mất." Nói xong, cô tóm lược chuyện giữa mình và Cố Doanh Tích.

Mẹ Ninh ngu ngơ hồi lâu rồi thần thờ, quả nhiên thế gian rộng lớn, không thiếu cái lạ, cả bạn trai của em mình mà Cố Doanh Tích cũng muốn cướp đoạt, không biết vì sao, mẹ Ninh chợt có chút thương cảm Cố Doanh Nặc, biết cô ta bị mất một chân, sau đó con rể đã giúp cô ta, mẹ Ninh lại thở dài, lắc đầu không nói.

Không có được tin tức của Ninh Liên Liên ở chỗ mẹ Ninh, Ninh Vân Hoan lại nhiều lần khuyên mẹ Ninh về biệt thự trên núi của mình, mẹ Ninh cứ một mực từ chối. Ra khỏi nhà họ Ninh, Cố Doanh Nặc đã gọi điện thoại đến, chuyện Ninh Liên Liên cô ta đã xử lý xong, tuy có cảm giác không từ thủ đoạn, nhưng sự tình đã được đè ép xuống, truyền thông náo loạn một trận, nhưng không liên lạc với Ninh Vân Hoan, ngược lại mơ hồ ám chỉ việc này do Cố Doanh Tích gây nên, lại khiến trên mạng điên cuồng thảo luận một trận.

Việc này Cố Doanh Nặc xử lý tương đối thỏa đáng, ngược lại Ninh Liên Liên trong bệnh viện thì khá phiền toái.

Tuy cô ta không bị hủy dung, nhưng cũng không khác biệt lắm, người kia hắt axit đậm đặc, ngực và cổ Ninh Liên Liên đều bị bỏng nặng, suýt nữa thương tổn đến dây thanh quản, trước mắt đừng nói ăn cơm, ngay cả nói chuyện cũng có vấn đề.

Người nhà của vị Ninh Liên Liên này chạy đến Đế Đô, lúc này Cố Doanh Nặc vốn muốn đi dàn xếp cha mẹ của cô ta, nhưng cha mẹ vị Ninh Liên Liên này lại đưa ra yêu cầu muốn gặp Ninh Vân Hoan. Cũng tỏ vẻ nếu Ninh Vân Hoan không xuất hiện, tất cả bọn họ sẽ không bàn bạc gì, tuy Ninh Vân Hoan và Cố Doanh Nặc ở chung không lâu, nhưng cũng biết tính cách của Cố Doanh Nặc. Nếu không phải đến cuối cùng không còn cách nào, cô ta tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại cho cô, nên đồng ý, bảo lái xe đưa đến bệnh viện.

Nửa đường Lan Lăng Yến gọi điện thoại đến, không nói thừa, hỏi ngay: "Ở đâu?"

Ngoan ngoãn nói mình sẽ đến bệnh viện, Ninh Vân Hoan vừa mới xuống xe trước cửa bệnh viện, lái xe cũng xuống theo rồi đưa chìa khóa cho nhân viên giữ xe, Lan Cửu cũng vừa xuống xe.

"Nhà họ Ninh này, đã thất lạc hơn mười năm trước. Là thời của ông cố em." Nói quan hệ mà mẹ Ninh cũng không biết ra cho Ninh Vân Hoan nghe, tuy đã nhiều năm, nhưng khoa học kỹ thuật của Trung Hoa đã phát triển xa hơn nhiều so với nơi mà trước khi Ninh Vân Hoan xuyên qua đây, hơn nữa nhà họ Lan có một số tai mắt mà người khác không biết, Lan Lăng Yến nói ra việc này, Ninh Vân Hoan không hề cảm thấy kỳ lạ.

Ông cố của Ninh Liên Liên chắc là anh em với ông cố của Ninh Vân Hoan, sau này hai người được phân chia tài sản, ông cố Ninh Vân Hoan

dùng phần tài sản đó, sáng lập rạp hát, sau này phát triển trở thành công ty giải trí, còn ông cố của Ninh Liên Liên cầm tiền làm một phú hộ, cưới bà cố của Ninh Liên Liên. Cả đời không có thành tựu gì to lớn, thế hệ này truyền qua thế hệ sau, nên trong nhà chỉ sinh ra những người bình thường, không có gì xuất sắc.

Lan Lăng Yến không nói những lời vô ích, anh đã nói như vậy, thì cũng nói luôn lý do. Khi Ninh Vân Hoan kéo tay anh vào bệnh viện, bởi vì cố Ninh Liên Liên bị bỏng, cho nên nằm ở lầu 17 khoa trị bỏng, khi hai người đi thang máy đến thì Cố Doanh Nặc đã chờ ở bên ngoài thang máy.

Hình tượng của cô ta không còn ngây ngô như ngày xưa, lúc này mặc một bộ com lê màu đen, đi giày cao gót, trang điểm trang nhã, trông rất có tinh thần.

"Ông chủ, phu nhân, mời đi bên này." Cô ta khom lưng xoay người, dẫn đường đi về phía trước, không hề tỏ vẻ mệt mỏi, Ninh Vân Hoan giúp cô ta vào học ở đại học Đế Đô một lần nữa, thật ra cô ta vừa tận dụng thời gian sau khi tan học rồi đến giúp Ninh Vân Hoan làm việc, vừa phải ghi nhớ một số tư liệu khổng lồ của công ty Lan Ninh, mỗi ngày đều phải gắng hết sức, nhưng Cố Doanh Nặc không chỉ không lùi bước, ngược lại thể hiện vô cùng nhiệt tình.

Trong phòng bệnh, lúc này Ninh Liên Liên đang nằm trên giường, nhắm mắt lại. Nhan sắc đơn thuần của cô ta không khác gì khi trang điểm, ngược lại vì sắc mặt trắng bệch, nên càng làm nổi bật đôi mắt bồ câu đen bóng, có dáng vẻ điềm đạm đáng yêu.

Bên cạnh cô ta là hai ông bà trung niên xa lạ đang ngồi, nam khoảng bốn mươi tuổi, tóc mai đã lốm đốm bạc, đeo một chiếc mắt kính viền vàng, mặc một bộ Âu phục màu xanh lá thẫm, trông có vài phần văn nhã. Mà người phụ nữ bên cạnh ông ta thì không thấy rõ gương mặt, bà ta đưa lưng về phía cửa, chỉ thấy được một chiếc áo khoác dệt màu quả quýt mà thôi.

Cố Doanh Nặc gõ cửa trước, sau đó đẩy cửa đi vào, người trong phòng bệnh nghe được tiếng động, vội quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy là Cố Doanh Nặc, người phụ nữ đứng lên đến, bà ta mặc váy dài hoa nhỏ, dáng vẻ còn khá trẻ, lúc này chỉ vào Cố Doanh Nặc tức giận nói: "Cô đến làm gì? Có phải cô hại con gái chúng tôi chưa đủ thảm không?"

Sau khi xảy ra sự việc, Ninh Liên Liên cũng không gạt ba mẹ cô ta chuyện mình bị thương thế nào, bởi vậy sau khi đôi vợ chồng này đến đây không hề khách khí với Cố Doanh Nặc.

"Ông Ninh, bà Ninh, đây là ông bà chủ của tôi." Cố Doanh Nặc không hề để ý đến sự rống giận của bà ta, ngược lại bình tĩnh chỉ vào hai người Lan Lăng Yến và Ninh Vân Hoan giới thiệu, thái độ bình tĩnh của cô ta làm cho người phụ nữ trung niên này càng nổi trận lôi đình, người đàn ông trông bình tĩnh hơn kéo bà ta lại, nhìn thoáng qua Lan Lăng Yến trước, thấy biểu cảm lạnh nhạt của anh, vội quay đầu đi, rồi dừng mắt trên người Ninh Vân Hoan, sau một lúc lâu, đến khi Lan Lăng Yến đã có chút không kiên nhẫn, mới dè dặt cẩn trọng hỏi:

"Cô họ Ninh?"

Ninh Vân Hoan gật đầu, trên đường đến đây cô cũng đã nghĩ rõ ràng, tuy hiện giờ mẹ Ninh hi vọng có thể tìm được một hai người thân thích của nhà họ Ninh để lui tới, nhưng thật ra cô chưa chuẩn bị nhận thân, kể cả Ninh Liên Liên này thật sự có quan hệ với cô thì cũng vậy thôi.

"Tôi cũng họ Ninh, tôi nhớ ông cố tôi từng nói, nguyên quán của ông là ở thành phố, có lẽ tổ tiên chúng ta có liên hệ gì đó." Người đàn ông trung niên này biết cũng không nhiều, chỉ cảm thấy dáng vẻ Ninh Vân Hoan có chút quen thuộc, nhưng không dám vội vàng nhận thân, tuy nhiên thần sắc trong mắt ông ta biểu hiện ra lúc này trong lòng ông ta đã có tính toán.

"Có lẽ, nhưng hơn nửa tháng trước ba tôi vừa mới qua đời, mẹ tôi đã nói nhà họ Ninh cũng không còn thân thích nào." Ninh Vân Hoan mỉm cười trả lời, ông ta ngấn người, trong mắt có vẻ ảo não, xong rồi nói tiếp: "Ninh Trị Trung, vị này là vợ của tôi, Ninh Liên Liên là con gái tôi." Ông ta tên Ninh Trị Trung, mà ba Ninh vừa qua đời tên là Ninh Trị Dân, mà Ninh Vân Hoan hơi cau lại, quyết định vẫn xem những người này có mục đích gì rồi nói tiếp.

"Chuyện của con gái tôi, bây giờ không biết Ninh tiểu thư chuẩn bị giải quyết thế nào?" Ninh Trị Trung vừa thấy không đặt được quan hệ với Ninh Vân Hoan, thì người phụ nữ trung niên bên cạnh đã nói ra vấn đề quan tâm nhất, trước mắt Ninh Liên Liên mới chỉ nhập viện, nằm ở phòng bệnh VIP, bác sĩ cũng đều là giáo sư, mỗi ngày tiền tiêu ở đây đã đến mấy vạn, tuy cô ta ký hợp đồng với Lan Ninh, nhưng thật ra chẳng phải là minh tinh nổi tiếng gì, Lan Ninh cho cô ta tất cả phúc lợi bao gồm cả thuốc men, nhưng vì Ninh Liên Liên dùng những loại thuốc nhập khẩu tốt nhất, hưởng hồ chuyên gia y sĩ ở Trung Hoa đều không bao hàm trong phúc lợi này, cần phải tự bỏ tiền, mỗi ngày cô ta tiêu phí đến mấy vạn.

"Ông Ninh muốn giải quyết thế nào?" Ninh Vân Hoan hỏi một câu, người phụ nữ trung niên bên cạnh Ninh Trị Trung không nhẫn nại được: "Chúng tôi tuyệt đối không thể đồng ý sử dụng lý do tai nạn lao động, dù sao hôm đó tôi nghĩ có rất nhiều người thấy, con gái tôi không phải bị tai nạn lao động, mà do vị họ Cố này kéo con bé ra để giúp Ninh tiểu thư đây cản tai họa."

"Tôi biết, cho nên mới hỏi phu nhân muốn giải quyết thế nào?" Ninh Vân Hoan lại hỏi thêm một câu, người phụ nữ trung niên này và con gái nằm trên giường trao đổi ánh mắt, lại nhìn thoáng qua Ninh Trị Trung, mới cắn chặt răng, nói: "Con tôi bị như vậy, đầu tiên ngoài việc phải phục hồi cơ thể cho con bé ra, còn phải được cấy da, tôi muốn con bé được làm giải phẫu tốt nhất, tuyệt đối không thể để lại bất kỳ một dấu vết nào."

"Có thể." Cố Doanh Nặc thấy Ninh Vân Hoan khẽ gật đầu thì cầm cặp hồ sơ ra.

Người phụ nữ trung niên này không ngờ Ninh Vân Hoan đồng ý sáng khoái như vậy, do dự một chút: "Tôi còn hi vọng ngoài tiền thuốc men ra Lan Ninh có thể chi thêm 50 vạn xem như bồi thương cơ thể cho Liên Liên sau khi bị thương." Cô gái trên giường bệnh nghe nói như thế, đã cau mày nhín thoáng qua bà ta, hơi há mồm muốn nói gì đó bằng khẩu hình miệng, nhưng người phụ nữ trung niên hoàn toàn không để ý đến cô ta, chỉ áy náy cười cười với Lan Lăng Yến và Ninh Vân Hoan, lộ ra vẻ ngỡ ngàng.

"Được." Ninh Vân Hoan cũng đồng ý luôn, hiện giờ 50 vạn không đáng kể với cô, người phụ nữ trung niên thấy cô đồng ý, thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, lộ ra vẻ tươi cười: "Tôi còn muốn nhờ Ninh tiểu thư mời hợp báo, làm sáng tỏ việc này không phải có người có ý định trả thù Liên Liên nhà chúng tôi, chuyện này sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của con bé." Ninh Vân Hoan nghe thế, mày hơi nhíu, cũng gật đầu đồng ý, dù sao việc này không cần cô phải ra mặt, có thể bảo Lan Bưu làm thay, vốn cho rằng nhà họ Ninh này chỉ yêu cầu vậy thôi, ai ngờ người phụ nữ trung niên kia lại nói tiếp: "Cuối cùng, tôi nghe Liên Liên nói công ty của Ninh tiểu thư chuẩn bị quay bộ phim, có thể nể mặt Liên Liên bị thương thay cho Ninh tiểu thư, mà giao vai nữ chính cho Liên Liên không?"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Mai Phục

Bộ phim trong lời người phụ nữ trung niên kia Ninh Vân Hoan biết là chỉ cái gì, đúng thật hiện nay Lan Bưu đang đẩy tài chính để bí mật chuẩn bị quay một bộ phim tiên hiệp nhiều tập. Thời đại này, khoa học kỹ thuật nhanh chóng phát triển, rất nhiều phản hồi sôi nổi về phim cổ trang, vì tiểu thuyết tu tiên khá thịnh hành, mọi người cũng bắt đầu ham mê thể loại này, chính vì kiếp trước Ninh Vân Hoan biết sau vài năm có một công ty nhỏ không có danh tiếng gì vì cải biên một trò chơi tiên hiệp thành phim truyền hình nhiều tập nên lần đầu mà đã thành danh, cô cũng động lòng suy tính.

Nhưng chuyện này thuộc về cơ mật của công ty, khi nhân viên nội bộ công ty vào Lan Ninh đều phải ký hợp đồng giữ bí mật tuyệt đối, đáng về Ninh Liên Liên không tệ, tiềm lực phát triển cũng tốt, không chừng cô ta có thể sẽ có một vai nhỏ trong đó, ai ngờ người phụ nữ trung niên này lại nói muốn cô ta được đóng vai chính, Ninh Vân Hoan luôn không thích bị người uy hiếp, nghe được yêu cầu này thì nở nụ cười.

"Ninh tiểu thư, tôi nhớ khi công ty ký hợp đồng với các cô, đều sẽ cho các cô ký một thỏa thuận giữ bí mật, không biết Ninh tiểu thư còn nhớ không?" Ninh Vân Hoan dứt lời, Ninh Liên Liên trên giường đầu tiên là ngần ngại, sau đó theo bản năng ánh mắt xin giúp đỡ chột rơi xuống Lan Lăng Yến – sau khi vào cửa vẫn chưa hề lên tiếng.

Cô ta biết đây cũng là ông chủ lớn của công ty, nhưng Lan Lăng Yến không thèm để ý đến cô ta, làm như không thấy ánh mắt của cô ta, ánh mắt chỉ dừng trên người Ninh Vân Hoan, yên tĩnh và dịu dàng.

"Thế nào? Tôi là mẹ con bé, chẳng lẽ chuyện này Liên Liên cũng không thể nói với tôi hả?" Người phụ nữ trung niên không ngờ Ninh Vân Hoan sẽ nói vậy, trước tiên hơi hốt hoảng, sau đó lại cuống quýt nói: "Do trong lúc vô ý Liên Liên đã nói ra..."

"Có một số việc, vốn không được nói lung tung, công ty muốn quay phim TV là chuyện cơ mật, nếu Ninh tiểu thư tùy ý truyền ra tạo thành tổn thất cho công ty, Ninh tiểu thư sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật." Cố Doanh Nặc cũng bổ sung, cô ta vừa nói xong, sắc mặt người phụ nữ trung niên chợt khó xem: "Cứ nói thẳng các người muốn nhân cơ hội này để quỵt nợ đi, không muốn bồi thường tổn thất tinh thần cho Liên Liên chứ gì."

Ninh Vân Hoan nhú mày lại, nhìn sắc mặt không vui của bà ta, không muốn nhiều lời nữa: "Chuyện bồi thường, có thể thương lượng với trợ lý của tôi, nếu cảm thấy không công bằng, ông Ninh có thể ra tòa kháng án, tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp được nữa rồi." Nói xong, Ninh Vân Hoan đang muốn đi, Ninh Liên Liên trên giường đột nhiên cử động, môi mở ra, khàn khàn kêu: "Tổng giám đốc Lan, em xin anh..."

Sau khi người trong công ty biết bà chủ Lan Ninh nhà mình họ Ninh thì không khó đoán ra Lan Lăng Yến thường xuyên xuất hiện mang họ gì, Ninh Vân Hoan nhướng mày liếc nhìn Ninh Liên Liên. Không lên tiếng, Lan Lăng Yến kéo tay cô đi thẳng ra cửa, để lại người phụ nữ trung niên phía sau có chút không cam lòng nói: "Để cô ta lại có ích lợi gì? Nếu không phải do cô ta Liên Liên nhà chúng tôi cũng sẽ không bị thế này..."

Nhưng Ninh Vân Hoan không muốn trả lời, vừa xuống lầu không lâu, hai người đang chờ xe thì Cố Doanh Nặc mới ôm tư liệu xuống, cô ta nhìn thấy Ninh Vân Hoan thì khoe môi khẽ giật: "Bọn họ nghĩ rằng ông chủ sẽ có tác dụng cho việc phục hồi vết thương của Ninh Liên Liên, vốn muốn nhờ ông chủ đến giúp đỡ cô ta, đến thăm cô ta nhiều hơn..." Nghe thế, Ninh Vân Hoan không khỏi nở nụ cười.

Vị Ninh Liên Liên này luôn kéo dài không chịu giải quyết dứt điểm, hơn một tháng qua, vết thương của cô ta đã khô phục từ lâu. Nhờ dùng các loại thuốc quý, bề ngoài làn da đã được làm phẫu thuật, đến đầu tháng mười một, sau khi tháo băng thì cơ thể cô ta trông như chưa từng chịu tổn thương, người nhà của vị Ninh Liên Liên này vẫn cứ cẩn không thả. Vốn Ninh Vân Hoan nghĩ chuyện này có thể kết thúc rất đơn giản, ai ngờ cuối cùng còn tốn thời gian lâu như vậy. Hơn nữa, đến đêm trước lễ Giáng Sinh, Ninh Vân Hoan đến nhà họ Ninh với Lan Cửu, thăm mẹ Ninh, nhưng bất ngờ phát hiện người nhà Ninh Liên Liên đang ở trong nhà họ Ninh.

"Mẹ, đây là có chuyện gì?" Mẹ Ninh thấy con gái và con rể trở về, đương nhiên vô cùng vui mừng, vừa giúp hai người lấy dép lê, nghe con gái hỏi, thì cười nói: "Hoan Hoan, đây là người nhà của anh em ông cố con, ban đầu ba con không biết còn có thân thích, nếu không chắc hẳn sẽ rất vui đấy." Khi mẹ Ninh nói những lời này, vô cùng cảm khái.

Thoạt nhìn người nhà Ninh Trị Trung không chỉ mới lần đầu tiếp xúc với mẹ Ninh, khi Ninh Vân Hoan đi vào nghe được rất rõ ràng bên trong phát ra tiếng cười vui, cô xoay người giữa đầu nhìn thoáng qua Lan Cửu, môi Lan Cửu khẽ chạm vào cái trán hơi lạnh của cô: "Có chuyện gì về rồi nói."

"Ninh tiểu thư." Ninh Liên Liên ngồi ở đầu kia trên ghế sofa vội đứng dậy chào Ninh Vân Hoan, khi nhìn Lan Lăng Yến, mặt ửng đỏ: "Anh Lan."

Mẹ Ninh vừa nghe, đã cười không khép miệng, vừa muốn kéo Ninh Liên Liên ngồi xuống, vừa nói: "Đâu phải người lạ, con cứ gọi chị và anh rể." Có thể thấy mẹ Ninh vô cùng thích cô bé Ninh Liên Liên này, ánh mắt khi nhìn cô ta tràn đầy yêu thương, Ninh Liên Liên vừa nghe vậy, vẻ mặt lộ ra hồn nhiên kinh ngạc: "Anh rể? Chẳng lẽ chị đã kết hôn rồi sao?"

Cô ta gọi rất tự nhiên, đáng tiếc Ninh Vân Hoan lại cảm thấy có chút kỳ lạ, nghe xong, mẹ Ninh lại vui mừng nói: "Không chỉ đã kết hôn, hơn

nữa còn có một đứa con, tên là Lâm Ý, bây giờ đang nuôi ở..."

"Mẹ." Ninh Vân Hoan cau mày, ngắt lời giới thiệu vui vẻ của mẹ Ninh, cô không hy vọng mẹ Ninh nói chuyện nhà họ Lâm cho người khác biết, dù sao hiện giờ thân phận Lâm Mậu Sơn khá đặc biệt, tuy mẹ Ninh có quan hệ không tệ với Lâm Mẫn, nhưng cũng chỉ không tệ mà thôi, nếu đến lúc đó xảy ra chuyện gì, người họ Lâm sẽ không bỏ qua cho người phạm sai, nếu mẹ Ninh vô ý nói gì đó bị người nhà Ninh Liên Liên truyền ra ngoài, tuy nhà họ Lâm sẽ nể tình cô mà không làm gì mẹ Ninh, nhưng chắc chắn trong lòng không thoải mái, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, việc trong công ty Ninh Liên Liên có thể tùy ý nói ra, cho thấy rõ ràng người này không biết giữ gìn lời nói.

Mẹ Ninh nhìn thấy sắc mặt con gái không vui vẻ khi tìm được người thân như mình tưởng tượng, ý cười trong mắt bà dừng lại: "Sao thế?" Lúc này bị con gái quát bảo dừng lại, mẹ Ninh mới nhớ đến địa vị của nhà họ Lâm, cũng hối hận bản thân quá vui suýt nữa nói lỡ, hai vợ chồng Ninh Trị Trung liếc nhau một, vẻ mặt hưng phấn, nhưng thức thời không hỏi tiếp.

"Ninh Liên Liên là nhân viên của công ty chúng con." Ninh Vân Hoan nhanh chóng làm rõ sự việc, nói tiếp: "Lần trước con đã nói với mẹ, có người trà trộn vào công ty hắt gì đó, kết quả vị bị thương kia chính là Ninh Liên Liên."

Nghe thế, mẹ Ninh mới nhớ đến lúc trước Ninh Vân Hoan hỏi mình nhà họ Ninh còn có thân thích nào không, lúc đó mẹ Ninh nhớ không có, ai ngờ qua một khoảng thời gian đã có người tìm đến cửa nói là muốn tìm người thân, ban đầu mẹ Ninh còn có chút không tin, chỉ sợ lừa đảo, nhưng Ninh Trị Trung nói rất có bài bản, bao gồm nhóm máu của con gái mình, cùng với tên chồng bà, lúc đầu mẹ Ninh còn hoài nghi, nhưng sau này thấy quả thật nhà Ninh Trị Trung không có ý muốn gạt mình, nên dần dần qua lại, bà cảm thấy có chút may mắn vì bây giờ còn có thân thích, xem Ninh

Liên Liên không khác gì con gái mình nên cũng yêu ai yêu cả đường đi, hoàn toàn không nghĩ đến việc khác.

Nhưng lúc này Ninh Vân Hoan nói, mẹ Ninh bỗng cảm thấy có chỗ không đúng.

"Là vậy à?" Trước đây mẹ Ninh cảm thấy họ hàng tự đưa đến cửa này vừa tri kỷ vừa thân thiết, nên không hỏi bà ta muốn cái gì, cũng không thấy cầu xin giúp đỡ, vốn cho rằng không phải người nhìn vào tiền của mình, nhưng lúc này nghe con gái nói vậy, trước kia mẹ Ninh không nghi ngờ bọn họ thì thôi, một khi đã nghi ngờ, lại cảm thấy người nhà Ninh Trị Trung không cố ý muốn lừa gạt bản thân, dù sao ông ta nói mình tìm thân thích có thể là vì con gái Ninh Liên Liên của ông ta làm trong công ty con mình, cho nên mới biết được.

Càng quan trọng hơn là, mẹ Ninh cảm thấy có phải nhà Ninh Trị Trung này cảm thấy Ninh Liên Liên bị thương vì con gái bà, cho nên mới muốn đến trả thù.

Giờ khắc này mẹ Ninh nghĩ rất nhiều, bà nghĩ vậy, thì thấy không còn hăm hở với nhà họ Ninh này nữa, bởi vậy khóe môi khẽ giật, nụ cười trở nên miễn cưỡng.

"Bác, sao chị kết hôn sớm vậy? Thật đáng tiếc." Khi cô ta nói thế thì nhìn chăm chăm Lan Lăng Yến, miệng còn ăn đồ ăn vặt, thoạt nhìn rất ngây thơ đáng yêu.

"Ninh tiểu thư." Ngược lại Ninh Trị Trung nhìn ra, Ninh Vân Hoan không có ý định nhận thân với bọn họ, nhưng Ninh Trị Trung đã cùng đường, bởi vậy ông ta tìm được nhà của mẹ Ninh, ai ngờ mẹ Ninh dễ nói chuyện hơn Ninh Vân Hoan, không biết thế nào đã nhanh chóng thân cận với bọn họ, vốn đã nắm chắc chuyện này, nhưng không ngờ lúc này Ninh Vân Hoan vừa trở về, thì đã hỏng hết rồi.

"Ông Ninh Trị Trung." Ninh Vân Hoan không gọi chú thím gì cả, chỉ cau mày gọi tên Ninh Trị Trung: "Ông hẳn nên biết, xét cho cùng có phải ông đến nhà họ Ninh chúng tôi để nhận thân thích hay không, nhưng ba tôi đã không còn nữa, hiện giờ cô Ninh Liên Liên đang nhậm chức ở công ty tôi, nếu các người muốn kéo quan hệ với nhà chúng tôi, thì tất cả công việc của cô Ninh Liên Liên đây chỉ đành phải tạm dừng thôi."

Vừa nghe lời này, người phụ nữ trung niên vốn ngồi bên cạnh Ninh Liên Liên vừa nghe đã có chút không vui: "Ninh tiểu thư, cô có ý gì, tất cả mọi người đều là người thân, chăm sóc lẫn nhau không phải rất tốt sao? Chúng tôi không cần tài sản của nhà họ Ninh các người, chẳng qua chỉ muốn qua lại với người thân thôi, Liên Liên nhà chúng tôi còn bị thương vì cô..."

"Việc bồi thường đã lo liệu thỏa đáng, 50 vạn các người yêu cầu cũng đã chuyển vào tài khoản, miệng vết thương và dung nhan của vị tiểu thư này công ty cũng đã trị liệu, tất cả đều đã bồi thường thỏa đáng, các người sẽ không nghĩ, vợ tôi còn nợ các người chứ?"

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Đánh Người

Lan Lăng Yến vốn không muốn nói chuyện với những người này, cũng không ngờ lúc này người phụ nữ trung niên kia còn mang danh người bị hại ra, cau mày lạnh lùng nói: "Nếu bà cảm thấy không ổn, có thể ra tòa khiếu nại, hiện giờ mời các người lập tức rời khỏi đây, nếu các người lại tiếp cận mẹ vợ của tôi, tôi sẽ lấy cái cớ mà các người dùng để uy hiếp mà bắt các người."

Lan Lăng Yến thẳng thắn đuổi người, làm người nhà Ninh Trị Trung hơi xấu hổ, đồ ăn vặt trong tay Ninh Liên Liên rớt xuống bàn, cô ta có chút xấu hổ liếc nhìn Ninh Vân Hoan: "Chị..."

"Cô Ninh Liên Liên, tôi không phải chị cô, về công về tư, tôi nhớ cô đều không thể gọi tôi như vậy. Quả thật vết thương của cô là do công ty xử trí không kịp nên tạo thành, nhưng tôi đã đáp ứng điều kiện các người đưa ra, tôi đều làm thỏa đáng, các người không nên đến quấy rầy mẹ tôi." Người nhà Ninh Trị Trung này không biết có mục đích gì, nhưng mẹ Ninh vừa mất chồng, Ninh Vân Hoan không muốn bà nghĩ rằng thân thích thật vất vả tìm được, cuối cùng người ta lại đến có chuẩn bị.

"Bác..." Ninh Liên Liên hoảng hốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vài phần bị thương khó chịu, mẹ Ninh quay mặt đi, không lên tiếng.

Gò má Ninh Trị Trung co rút, sau một lúc lâu nặng nề thở ra một hơi, gượng cười nói: "Đã như thế, tôi không quấy rầy nữa, Ninh tiểu thư, hi vọng cô cân nhắc công việc của Liên Liên nhà chúng tôi." Nói xong, ông ta liếc mắt ra hiệu với vợ và con, Ninh Liên Liên đành cúi thấp đầu, bước nhỏ

chạy về phía ông ta, khi họ ra khỏi cửa, Ninh Liên Liên lại nhỏ giọng: "Anh rể..."

Khóe môi Lan Lăng Yến khẽ giật, vờ như không nghe thấy, đám người đó mới mở cửa đi ra ngoài.

"Mẹ, mặc kệ Ninh Trị Trung này có phải thân thích của nhà họ Ninh không, cũng không thể qua lại với ông ta." Nói đến đây, Ninh Vân Hoan nói ra chuyện lúc trước bọn họ muốn 50 vạn phí bồi thường: "Cho dù bọn họ cho rằng con thiếu Ninh Liên Liên, Ninh Liên Liên vì con mà bị thương, nhưng cái nên làm con đều đã làm rồi." Tuy cô ta bị thương, nhưng sau khi thẩm mỹ lại đã không còn bị hủy dung nữa. Kỹ thuật khoa học hiện đại phát triển như vậy, không còn lạc hậu như lúc trước, cổ và ngực Ninh Liên Liên đều không còn dấu vết, dù từng chịu khổ nhưng 50 vạn bồi thường đã không quá tệ rồi.

Tuy 50 vạn không nhất định có thể mua được căn nhà nhỏ, nhưng ít nhất có thể mua được phòng trọ nhỏ ở thành phố, đủ để thanh toán tiền cọc rồi. Tuy Ninh Vân Hoan không lấy tiền để bịt miệng người, nhưng đã thành tâm mười phần, không ngờ Ninh Trị Trung còn chạy đến nhà mình để nhận thân, nhưng bất kể thế nào, Ninh Vân Hoan cũng không muốn biết mục đích của bọn họ, kéo quan hệ với bọn họ.

"Hai người Ninh Trị Trung ở quê lấy danh nghĩa đầu tư, tìm thân thích bạn bè mượn tổng cộng hơn bốn trăm vạn, đầu tư vào một hạng mục. Bị lừa hết vốn gốc, trong nhà người đuổi đòi nợ rất nhiều." Lan Lăng Yến ngồi xuống, nhận trà nóng mẹ vợ đưa đến nhấp một ngụm, mới chậm rãi nói ra chuyện của Ninh Trị Trung: "Bọn họ vào thành phố ngoài việc chăm sóc Ninh Liên Liên ra, còn muốn trốn nợ." Bất động sản của Ninh Trị Trung ở quê có thể bán nhiều lắm là hơn một trăm vạn. Mà còn thừa hơn hai trăm gần ba trăm vạn, trong lúc tình cờ Ninh Trị Trung biết mình còn có một thân thích ở thành phố, chuẩn bị đến nương nhờ người thân, muốn Đông Sơn tái khởi.

Mẹ Ninh vừa nghe xong, mặc dù lúc con gái nói ra thân phận của Ninh Trị Trung thì đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng thực tế nghe được Ninh Trị Trung qua lại với bản thân cũng không phải vô dục vô cầu như bọn họ thể hiện, trong lòng vẫn vô cùng thất vọng.

"Đầu năm nay sao mọi người đều phức tạp như vậy?" Nếu thẳng thắn thừa nhận với mẹ Ninh, bà sẽ nể mặt người chồng đã chết, nói không chừng sẽ đồng ý cho mượn gần trăm mười vạn, nhưng một nhà Ninh Trị Trung này lại dùng thủ đoạn như vậy, không khỏi quá tiểu nhân rồi. Mẹ Ninh có chút khó chịu, thở dài: "May mắn phát hiện sớm. Nếu không sau này thật đúng là..."

Thấy dáng vẻ mất mát của mẹ Ninh, lại thấy sắp đến năm mới, nhưng trong nhà họ Ninh lại lạnh lẽo im ắng như vậy, có lẽ là chỉ có một lý do, dường như mẹ Ninh không còn xem trọng lễ mừng năm mới nữa rồi. Trong lòng Ninh Vân Hoan hơi chua xót: "Mẹ, không bằng mẹ theo con trở về đi, chờ sau khi con tốt nghiệp, chúng ta sẽ xuất ngoại, Ninh Vân Thành bên kia mẹ đừng lo cho anh ta nữa, anh ta hết cứu rồi."

Mẹ Ninh vẫn ở lại đây, ngoài việc ở đây có dấu vết của ba Ninh ra, quan trọng nhất, thật ra bà còn muốn giữ lại chốn về cho Ninh Vân Thành, lúc này tuy bà thất vọng với con trai, nhưng vẫn không ngừng ôm hy vọng. Ninh Vân Hoan biết tuy bà nói lời cay độc, nhưng không để cô kiện Ninh Vân Thành, thì Ninh Vân Hoan nhìn ra được, trong lòng mẹ Ninh, thật ra vẫn có con trai.

"Hoan Hoan..." Vừa nghe đến tên con trai, nước mắt mẹ Ninh nhịn không được rơi xuống, bà rất cô đơn, lại thật sự rất muốn có người thân để gửi gắm tín nhiệm, nếu không người nhà Ninh Trị Trung sẽ không thể thoải mái đến gần mẹ Ninh như vậy, bà vẫn hơi nhớ con trai, dù sao Ninh Vân Thành cũng là thịt rơi xuống từ trên người bà, nuôi từ lúc còn nhỏ xíu đến bây giờ, thậm chí anh ta có ngàn sai vạn sai, nhưng mẹ Ninh lại không thể

bỏ mặc anh ta, về mặt tình cảm mẹ Ninh biết bản thân nên hận đứa con trai này, nhưng bà lại không thể quyết tâm được.

Hai mẹ con ôm đầu khóc rống một trận, lúc gần đi Ninh Vân Hoan vẫn khuyên mẹ Ninh một câu, nhưng bà không từ chối nữa, chỉ nói sẽ suy xét.

Trên bầu trời xuất hiện mưa phùn mang theo bông tuyết mềm, trên kính xe đã bị phủ một mảnh trắng xóa, mới ra khỏi cửa tiểu khu, khóe mắt Ninh Vân Hoan nhìn thấy một bóng dáng cao gầy mặc áo lông cũ màu xám, lúc này đang lý luận với bảo vệ ở cửa tiểu khu, ánh mắt cô khẽ híp, thì thầm: "Ninh Vân Thành!"

"Có muốn anh giúp em đánh gã một trận không?" Lan Lăng Yến thấy dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của cô, không khỏi nhẹ giọng cười, Ninh Vân Hoan không chút do dự gật đầu, ba Ninh bị anh ta làm tức chết cho đến bây giờ đã qua lâu như vậy, nhưng Ninh Vân Thành lại chưa bao giờ xuất hiện, nếu Ninh Vân Hoan có thời gian, đã thu dọn anh ta lâu rồi, bây giờ vừa lúc gặp được, sao không báo thù chứ, tuy đã đồng ý với mẹ Ninh không bỏ tù Ninh Vân Thành, nhưng Ninh Vân Hoan tức không chịu nổi.

"Muốn anh ta bị nội thương, không thể nhìn ra vết thương, trừ khi phải nhập viện." Hiện giờ Ninh Vân Thành đã không còn tiền, chắc hẳn tạm thời lại trở về nhà họ Cố, Ninh Vân Hoan còn không tin Cố Doanh Tích vẫn hồn nhiên và thiện lương, hiện giờ ả đã lâm vào loại tình cảnh này, khi biết Ninh Vân Thành bị thương, ả còn có thể lấy tiền ra đưa cho Ninh Vân Thành chạy chữa không.

Lan Lăng Yến cong môi, cầm điện thoại ra lệnh hai câu. Cửa xe đằng trước được mở ra, một người đàn ông răn chắc cường tráng nhảy xuống xe, đi đến chỗ Ninh Vân Thành, dù cách khá xa, nhưng Ninh Vân Hoan thấy lúc này người đó đã xem Ninh Vân Thành như bao cát, dẫm đá một trận. Trước mặt người đàn ông lực lưỡng thế này, dù Ninh Vân Thành khá cao

cũng không có sức đánh trả, khoảng vài phút sau, khi bảo vệ vẫn ngu ngơ phục hồi tinh thần lại, thì người đàn ông lực lưỡng này đã ném Ninh Vân Thành như lợn chết xuống đất, nhanh chóng trở lại xe.

Không thấy rõ bảng số xe vì bông tuyết đầy trời, chỉ biết rõ chiếc này xe này ra vào tiểu khu, nhưng có thể ở tiểu khu này thì không phú thì quý, Ninh Vân Thành như con chó nhà có tang, ai dám ngu ngốc phí tiền bạc và quần áo cha mẹ cho, mà chấp nhận rắc rối giúp anh ta kiện cáo chứ?

Ninh Vân Thành bị đánh một trận, nhưng xung quanh hoàn toàn không có ai quản anh ta, anh ta mắng một trận, bản thân vừa ôm ngực, vừa nghiêng ngả chao đảo đi đến nhà họ Cố, trời giá lạnh đất đóng băng, Ninh Vân Thành hùng hù hờ hờ, chạm mặt người nhà Ninh Liên Liên mới bị đuổi khỏi nhà họ Ninh không bao lâu, trong lúc nhất thời còn có chút không cam lòng.

"Ba, mẹ, vì sao chị không thích chúng ta?" Lúc này Ninh Liên Liên không muốn rời đi, cô ta không muốn trở lại căn phòng thuê nhỏ của mình, gần đây mẹ Ninh rất thích cô ta, cô ta tìm được loại cảm giác của người bề trên từ mẹ Ninh, làm cô ta có chút không muốn đi, huống chi bạn trai của chị Ninh Vân Hoan thật sự rất tuấn tú, trước kia khi còn là ông chủ lớn của công ty, cô ta cũng chỉ len lén xem Lan Lăng Yến thành tình nhân trong mộng thôi, không ngờ cũng có ngày bản thân cô ta được ở gần anh, muốn ở cùng với anh nhiều hơn nữa.

Mặt Ninh Trị Trung âm trầm, không trả lời con gái, chỉ trao đổi một ánh mắt với vợ, Ninh Liên Liên thấy cha mẹ không để ý đến cô ta, đành thương tâm cúi đầu, chân đá tuyết trên mặt đất.

Nhắc đến cũng do Ninh Vân Thành xúi quẩy, đường thành phố vốn sạch sẽ, trên đất có một tầng tuyết đọng mỏng manh vốn có thể nhìn thấy mặt đường, Ninh Liên Liên đá lên bông tuyết, không ngờ bên trong có một cục đá nhỏ, một cước đá ra, vừa lúc bay đến chỗ Ninh Vân Thành, tuyết

mang theo cục đá, 'bụp' một tiếng đã nện vào trán anh ta, thân thể Ninh Vân Thành đau muốn tê liệt, hơn nữa viên đá lạnh nện vào đầu, tảng đá bị tuyết đông lạnh nên lực sát thương không nhỏ, bỗng chốc đã tạo thành một lỗ trên trán anh ta, máu âm ỉ chảy ra.

"Á". Ninh Vân Thành bưng kín đầu, theo bản năng ngồi xuống đất, sau một lúc lâu Ninh Liên Liên mới hét lên: "Mẹ, mẹ, con đá trúng người rồi."

Ninh Trị Trung vừa thấy, đầu cũng có chút đau lên, ông ta nhìn quanh bốn phía, vừa định đi, Ninh Liên Liên đã chạy đến nâng Ninh Vân Thành lên: "Anh không sao chứ?"

Tuy quần áo người đàn ông này cũ nát, nhưng khi anh ta ngẩng đầu, Ninh Liên Liên lại thấy được một gương mặt đẹp trai, làm má cô ta hơi nóng lên: "Anh chảy máu rồi, tôi đưa anh đi bệnh viện nhé?"

Mẹ Ninh Liên Liên vừa nghe xong, trong lòng không vui lắm, ai có thể ngờ người này bị con gái mình làm bị thương, bà ta do dự một chút, đang muốn dùng cách gì đó để trốn, dù sao bốn phía không ai thấy, ai ngờ Ninh Liên Liên đã nhảy ra ven đường chặn xe taxi, trong lòng mừng đưa con gái ngu này vài câu, chờ sau khi đưa Ninh Vân Thành đến bệnh viện, bác sĩ nói trán anh ta phải khâu, mặt khác xương sườn của anh ta cũng bị gãy.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Bị Tông

Vừa nghe lời này, sắc mặt Ninh Trị Trung thối hoắc: "Xương sườn của cậu ta bị gãy không liên quan đến chúng ta, con gái tôi chỉ không cẩn thận đá trúng trán cậu ta thôi, không có đụng đến xương sườn của cậu ta."

Bác sĩ không lên tiếng, Ninh Vân Thành mở mắt, gương mặt tuần tú tràn đầy tối tăm: "Không liên quan đến các người, đây là chuyện riêng của tôi." Nói xong, Ninh Vân Thành cầm điện thoại gọi, đầu bên kia truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của Cố Doanh Ngữ, anh ta nói mình đang ở bệnh viện, Cố Doanh Ngữ đã trợn mắt, ngắt điện thoại rồi.

"Đáng chết!" Ninh Vân Thành vừa định ném điện thoại đi, nhưng lập tức nghĩ đến tình huống hiện giờ của bản thân, lại cố nhịn đặt di động xuống, nói với đám Ninh Trị Trung: "Cảm ơn các người đã đưa tôi đến bệnh viện, trước tiên các người cho tôi mượn tiền nôi xương, tôi quay về liên lạc với ba mẹ, rồi trả lại tiền cho các người." Vừa nghe xong, trên mặt Ninh Liên Liên lộ ra ý cười dịu dàng, Ninh Trị Trung vừa muốn từ chối, cô ta đã đồng ý: "Được, nhưng anh tên gì?"

Bác sĩ đứng bên cạnh cũng gật đầu theo: "Muốn biết thân phận của anh để làm thủ tục nhập viện."

Ninh Vân Thành đưa chứng minh thư ra, Ninh Liên Liên tiện tay lấy, thì hơi kinh ngạc vui mừng nói: "A, thật có duyên, không ngờ anh cũng họ Ninh." Ninh Vân Thành hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô bé đá viên đá trúng mình này, phát hiện cô ta vô cùng trẻ tuổi, gương mặt phấn nộn đỏ ửng, trên người mang theo sức sống mà Cố Doanh Tích không có.

Nghĩ đến Cố Doanh Tích, trong lòng Ninh Vân Thành đau như tê liệt, anh ta vì Cố Doanh Tích trả giá nhiều như vậy, nhưng lúc này bản thân anh ta ở bệnh viện, nhưng ả không đến thăm mình một lần, cũng không biết Cố Doanh Ngữ có nói tin anh ta nằm viện cho ả biết không, nếu ả biết mà vẫn không đến thăm anh ta, Ninh Vân Thành không tự chủ sinh ra vài phần oán hận.

"Đúng thế, tôi cũng họ Ninh, chẳng lẽ anh cũng họ Ninh sao?"

Trên đời này không phải họ Ninh không bị trùng. Nhưng như vậy cũng quá khéo rồi, thái độ Ninh Trị Trung vừa mới không kiên nhẫn, đã cẩn thận nói: "Cậu họ Ninh? Vậy cậu có biết gia đình họ Ninh ở phía đông thành phố không?" Ninh Trị Trung vừa nói địa chỉ của mẹ Ninh, ánh mắt Ninh Vân Thành đã trừng lớn: "Đó là nhà ba mẹ tôi. Các người là ai?"

Vừa nghe thế, ánh mắt Ninh Trị Trung chột sáng ngời, trong lòng nóng lên: "Chẳng lẽ vị chị dâu họ kia chính là mẹ cậu? Quả là lũ lụt cuốn trôi miếu Long vương [1], không ngờ hôm nay có duyên như vậy, may mắn Liên Liên nhà chúng ta đụng phải cậu, bằng không thật không biết, thì ra tất cả mọi người đều là người một nhà." Nói xong, đã tự nói rõ thân phận của mình, ông ta vốn đang sợ hãi công tử thế gia như Ninh Vân Thành sẽ không dễ dàng nhận thân, ai ngờ không biết có phải do Ninh Liên Liên đụng phải anh ta không. Ninh Vân Thành còn nhiệt tình hơn so với tưởng tượng của Ninh Trị Trung, bỗng chốc đã tiếp nhận thân phận chú họ của ông ta rồi.

[1] lũ lụt cuốn trôi miếu Long vương: Lũ lụt cuốn trôi miếu Long vương, tự người một nhà trộm của nhà mình là một câu nói lái từ câu: “Đại thủy trùng liễu Long Vương miếu, tự gia nhân đả tự gia nhân”, tạm dịch: lũ lụt lên trôi miếu Long Vương, người nhà mình đánh người nhà mình. So sánh cho tình cảnh người cùng một nhà, vì không quen biết nhau mà xảy ra hiểu lầm gây nên xích mích. Nguồn: <http://www.tieuhoangthu.com/2017/07/11/nguyen-thuy-tai-lai-chuong-122/>

Ninh Vân Thành cũng không ngờ mình dễ dàng tìm được một thân nhân như vậy, hiện giờ cuộc sống của anh ta đã đủ thảm, lúc này ba Ninh như rất quyết tâm, cả điện thoại cũng không nhận. Anh ta canh ở cửa tiểu khu hai ngày, cũng không thấy tung tích của ba Ninh, lúc này không khỏi hỏi thăm Ninh Trị Trung: "Chú họ, chú có biết gần đây ba cháu đang bận gì không? Sao ông không nhận điện thoại của cháu?"

Không ngờ Ninh Vân Thành không hoài nghi thân phận của Ninh Trị Trung, dễ dàng tiếp nhận ông ta, nhưng lúc này Ninh Vân Thành hỏi vậy, ngược lại Ninh Trị Trung cảm thấy hoài nghi: "Cái gì? Cậu không biết ba cậu đã qua đời rồi sao?" Ba mình chết mà Ninh Vân Thành cũng không biết. Lúc này Ninh Trị Trung bắt đầu hoài nghi đến cùng Ninh Vân Thành này có phải con trai của nhà họ Ninh hay không, nếu không sao ông ta đã đến nhà mẹ Ninh hai ngày, mà chưa hề nhìn thấy Ninh Vân Thành? Huống chi vừa rồi Ninh Trị Trung quá mức vui mừng kinh ngạc, không nghĩ cái khác, lúc này lại thấy Ninh Vân Thành ăn mặc cũ nát, đâu có khí phách của đại thiếu gia nhà họ Ninh?

Không lẽ bản thân ông ta bị lừa. Sắc mặt Ninh Trị Trung bỗng nghiêm túc: "Chẳng lẽ cậu không phải vị đại thiếu gia nhà họ Ninh kia?"

"Làm sao có thể?" Nói anh ta không phải là đại thiếu gia nhà họ Ninh, hiện giờ Ninh Vân Thành còn khó chấp nhận hơn việc người ta nói anh ta không phải đàn ông nữa, anh ta đã sắp hai bàn tay trắng, tình yêu trong mơ của anh ta hiện giờ đã không còn như trước nữa, bây giờ ba mẹ anh ta hoàn toàn không còn để ý đến anh ta. Trong tay không có tiền, trước mắt thứ anh ta có thể giữ, dường như chỉ có danh xưng đại thiếu gia nhà họ Ninh này mà thôi, nhất là ánh mắt mới vừa rồi của Ninh Trị Trung làm lòng hư vinh của Ninh Vân Thành được thăng hoa, càng khiến anh ta không muốn buông tha cho thứ duy nhất mà bản thân đang có hiện giờ.

Thấy Ninh Trị Trung không tin, Ninh Vân Thành còn miêu tả cách bày trí trong nhà mình, nhấn nại không được còn nói ra tên của Ninh Vân Hoan.

Gần đây Ninh Vân Hoan vô cùng nổi tiếng, nhưng gia đình cô luôn bảo vệ cô vô cùng chu đáo chặt chẽ, lúc này thấy quả nhiên Ninh Vân Thành này có thể là vị thiếu gia nhà họ Ninh, tuy không biết vì sao anh ta biến thành cái dạng này, nhưng thái độ Ninh Trị Trung vẫn nhiệt tình vài phần.

Tương tự, Ninh Vân Thành không ngờ bây giờ mình còn phải dựa vào tên tuổi Ninh Vân Hoan để chứng minh bản thân, trong lòng không biết có mùi vị gì.

Đợi khi Cố Doanh Tích biết Ninh Vân Thành bị thương nằm viện, đã là hai ngày sau đó, đây là do trong lúc vô ý Cố Doanh Ngữ lỡ miệng nói ra nên ả mới biết được, trước tiên ả gọi điện thoại cho Ninh Vân Thành, nhưng lúc này ả lo lắng trẻ vậy không chỉ không làm Ninh Vân Thành thoải mái, ngược lại khiến anh ta sinh ra vài phần oán hận, lúc này tâm tính Ninh Vân Thành đã như bị vây trong bình ma quỷ, ngày đầu tiên hi vọng Cố Doanh Tích đến thăm anh ta, ngày thứ hai anh ta thề chỉ cần Cố Doanh Tích có thể biết anh ta nằm viện, còn có thể xuất hiện trước mặt anh ta, anh ta thề sau này anh ta sẽ mãi mãi là nô lệ trung thành của Cố Doanh Tích, nhưng khát vọng không thành hiện thực, trong lòng anh ta sinh ra oán hận, Cố Doanh Tích lại đến thăm anh ta, Ninh Vân Thành nghĩ cũng chỉ là giả mù sa mưa thôi.

Bởi vậy khi Cố Doanh Tích vội chạy đến bệnh viện, nhìn thấy Ninh Vân Thành nói cười với một cô gái xinh đẹp khác trước giường, trong lòng chua xót nước mắt đã chảy ra.

"Vân Thành, anh không sao chứ?" Cố Doanh Tích vừa lấy mắt kính xuống, vừa dè dặt cẩn trọng hỏi, thấy trên đầu Ninh Vân Thành quần vết thương, ả lại khóc rồi. Cố Doanh Tích kích động, còn Ninh Vân Thành có vẻ vô cùng lạnh lùng, chỉ nói cười với Ninh Liên Liên bên cạnh, hoàn toàn không để ý đến Cố Doanh Tích.

Cố Doanh Tích có không ít đàn ông, nhưng đàn ông của ả có thể nhịn ghen tuông, đồng ý cho ả hòa hợp ở chung với gã khác, nhưng đối với đàn ông của chính mình, Cố Doanh Tích thấy anh ta và người phụ nữ nói chuyện thì Cố Doanh Tích có chút chịu không nổi, ả thấy Ninh Vân Thành dùng một loại thái độ dịu dàng trước kia chưa bao giờ có cười đùa với người phụ nữ khác, trong lòng Cố Doanh Tích như bị dao găm cắt, ả cắn môi, tức giận chạy ra ngoài.

Ánh mắt Ninh Vân Thành nghiêm túc, Ninh Liên Liên cũng khẩn trương theo. Cô ta chính là loại con gái làm việc tùy tiện, còn hơi mơ hồ, hai ngày nay Ninh Trị Trung vì lấy lòng Ninh Vân Thành, để có thể tiếp cận mẹ Ninh lần nữa, nên bảo con gái đến phục vụ Ninh Vân Thành, Ninh Liên Liên trông đáng yêu, nhưng tay chân vụng về, bất ngờ chọc họa, ngay từ đầu Ninh Vân Thành bị gãy xương sườn, trán lại bị thương mà thôi, hai ngày này vết thương lớn không có, nhưng vết thương nhỏ không ngừng tăng thêm, đồng thời cũng hiểu Ninh Liên Liên, biết cô ta không cố ý, ngược lại cho rằng cô ta ngây thơ như vậy rất đáng yêu, lúc này tuy Cố Doanh Tích chạy đi làm Ninh Vân Thành có chút khó chịu, nhưng thấy đáng vẻ sợ hãi của Ninh Liên Liên, Ninh Vân Thành vẫn an ủi cô ta trước.

Cố Doanh Tích cảm thấy gần đây mình bị mất mát và tổn thương, hiện giờ ả đã trở thành đối tượng người người muốn đánh, công ty cũng không nâng đỡ ả nữa, mà xung quanh còn có phóng viên truyền thông như chó điên muốn phỏng vấn ả, Tống Mặc Nhiên bị phán tử hình, em gái Cố Doanh Nặc đã biến mất khá lâu, ngay cả Vân Thành luôn đối xử tốt với ả, hiện giờ cũng có người khác.

Nghĩ vậy, sau khi Cố Doanh Tích thất hồn lạc phách chạy ra khỏi bệnh viện, quay đầu nhưng hoàn toàn không thấy Ninh Vân Thành đuổi theo, ả cười khổ hai tiếng, cả người chỉ cảm thấy mất hết sức lực. Mà lúc này chó điên không chỗ nào không có đã phát hiện ra ả, chỉ nghe "tách tách" vài

tiếng, cả người Cố Doanh Tích căng thẳng, tiếp theo có người kêu: "Ở bên kia!"

Tiếng bước chân gấp gáp liên tục vang lên, Cố Doanh Tích theo bản năng bắt đầu chạy, ả vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, nghe đã có còi xe vang lên, ả quá sợ hãi muốn trốn, nhưng đã quá chậm.

Cố Doanh Tích chỉ cảm thấy cơ thể của mình nhẹ bồng, trời đất hỗn loạn, ả ngã xuống đất, hình như nghe được giọng nam lạnh nhạt hỏi: "Cô không sao chứ?" Cố Doanh Tích đã không mở mắt nổi, lâm vào hôn mê.

"Thiếu gia, toàn thân cô ấy đều bị thương, miệng vết thương cũng không có gì nghiêm trọng, hôn mê có lẽ do cô ấy gặp phải hoảng sợ, nhiều nhất nửa tiếng, cô ấy nhất định sẽ tỉnh lại." Một giọng nam bình thản vang lên, ánh sáng chói mắt phía trước làm người ta không thể không mở to mắt, Cố Doanh Tích mơ màng mở to mắt, chỉ nhìn thấy trên đỉnh đầu có một chiếc đèn cốc to, bên cạnh hình như còn có hai bóng người, nhìn ra được dáng người vô cùng cao lớn, nhưng lại không thấy rõ mặt.

"Cô tỉnh rồi?" Giọng nam vừa nói ít nhất nửa tiếng nữa ả sẽ tỉnh lại, hỏi ả một câu, Cố Doanh Tích theo bản năng gật đầu, ả cảm thấy cả người vô cùng đau đớn, muốn ngồi dậy: "Đây là đâu?"

"Đây là nhà của thiếu gia chúng tôi, là cậu ấy cứu cô, khi cô chạy loạn tông vào xe của thiếu gia." Người đàn ông này trả lời một câu, Cố Doanh Tích đã cười khổ che mặt, bả vai hơi co rúm, giọng nói yếu ớt: "Vì sao các người cứu tôi, vì sao không để tôi chết để quên đi?" ả thật sự cảm thấy còn sống thì vô cùng thống khổ, hiện thực như một trọng trách nặng trĩu đè lên người ả, khiến ả có chút không thở nổi.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Mầm Tai Hoạ

Editor: Gà

"Không sai, ông chủ đã cho người thu hồi, nhưng lúc này cha nuôi của nó đang tìm nó, chắc nó đã trốn rồi, theo tôi đoán, chắc nó đã trốn vào nhà họ Cố, phu nhân, có muốn nhắc nhở vị kia một tiếng hay không?" Cố Doanh Nặc hé môi cười khẽ, không hề có ý sẽ buông tha cho Cố Thiếu Đào: "Nghe nói cha nuôi của nó đã phát ra lệnh truy sát, người bắt được nó sẽ lãnh 20 vạn, giết nó có thể có 50 vạn, cung cấp tin tức của nó, có thể lấy mười vạn đấy." Nói đến đây, trên mặt Cố Doanh Nặc lộ ra vài phần mong muốn: "Nhặt được tiền trắng, xài sao cũng thấy sáng khoái, hưởng chi bởi vì nó yêu chiều Cố Doanh Tích nên nhiệm vụ thất bại, hiện giờ công ty bị tập đoàn tài chính Tây Môn ác ý thu mua, nguyên nhân dĩ nhiên là vì nó luôn rất yêu chị ta, nếu nó biết rằng sau này kết quả bi thảm của bản thân là do Cố Doanh Tích, sẽ nhanh chóng có kịch hay rồi."

Tuy trước kia Cố Thiếu Đào xem như là em trai Cố Doanh Nặc, nhưng lúc này Cố Doanh Nặc tràn ngập oán hận với người nhà họ Cố, bây giờ cô ta giống như đang đắm chìm trong thế giới của bản thân, xem mỗi một người từng gây bất lợi cho cô ta, hoặc lúc quan trọng không đứng về phía cô ta thành kẻ địch.

Tuy Cố Thiếu Đào thật lòng yêu Cố Doanh Tích, nhưng thứ chân tình này, sau một lần trải qua, Cố Doanh Nặc đã xem nó như trò cười, thật chờ mong ngày Cố Thiếu Đào phát hiện sự thật. Tay chống cằm, Cố Doanh Nặc hơi tiếc nuối hỏi:

"Phu nhân, thật sự không cần tôi thêm một năm lửa nữa sao?"

Ninh Vân Hoan thấy dáng vẻ nóng lòng muốn thử của cô ta, khoe miệng cong lên: "Cái này tùy cô vậy." Có được câu trả lời thuyết phục như vậy, hiển nhiên Cố Doanh Nặc rất vừa lòng, cô ta nhanh chóng thu lại giấy tờ, trả thời gian trống lại cho Ninh Vân Hoan.

Mà Cố Doanh Nặc đoán quả nhiên không sai, sau khi Cố Thiếu Đào xảy ra chuyện bị cha nuôi của mình phát ra một cái lệnh truy sát, gã như chim sợ cành cong trốn vào nhà họ Cố. Lúc này không thể nghi ngờ rằng nhà họ Cố là nơi thích hợp nhất để tránh né của gã, ra ngoài lăn lộn một năm, hiển nhiên Cố Thiếu Đào khôn khéo hơn trước kia nhiều, gã biết nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Bởi vậy gã đoán trong lúc nhất thời e rằng cha nuôi sẽ không nghĩ ra gã ở nhà họ Cố, mà gần đây phóng viên truyền thông lại theo sát nhà họ Cố, nhà họ Cố trốn rất kín kẽ, gã nấp ở bên cạnh. Tuyệt đối trong một chỗ sẽ không ai biết.

Trong nhà họ Cố, Cố Nhàn thấy con trai trở về, nước mắt rơi đầy mặt, nóng lạnh hỏi gã mấy ngày qua đã ở đâu.

Gã kính trọng nhất là người mẹ Cố Nhàn này, tuy vì niên thiếu không hiểu chuyện gã từng hận Cố Nhàn, nhưng ra ngoài mấy ngày nay, Cố Thiếu Đào đã quên lúc trước bản thân hận Cố Doanh Tích từ lâu, thời gian lên men, hoàn toàn biến thành yêu, gã cũng không giấu diếm Cố Nhàn, chỉ đơn giản nói ra những gì tự mình trải qua trong một năm qua. Nhưng đối với vị cha nuôi kia, gã sửa miệng, biến thành gã tìm thấy cha ruột của mình, là nhân vật rất có thể lực và lợi hại.

"Trước đó vài ngày con giúp ba quản lý công ty, là Hoa Tiêu. Mẹ, mẹ sẽ không trách con không thừa nhận mọi người chứ?" Cố Thiếu Đào nói xong, Cố Nhàn mới bừng tỉnh, kinh ngạc nói: "Hoa Tiêu là công ty của con? Khó trách luôn chăm sóc Tích Tích như vậy, không ngờ lại là con."

"Dạ, con không thể công khai thân phận, sau lưng cha con có rất nhiều kẻ thù. Ông ấy chỉ có con là con trai, không hy vọng con gặp chuyện, bởi vậy con vẫn giấu kín trong bóng tối, hi vọng có thể giúp đỡ các người, nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn không thể nào giúp các người được. Ngược lại bởi vì hiện giờ có một kẻ thù rất lợi hại tìm đến ba con, ba con chỉ có đứa con trai này, rất sợ con xảy ra chuyện gì, bởi vậy bảo con trốn đi trước, mẹ đừng nói gì cho người khác biết đấy."

Cố Nhân nghe đến đây. Đương nhiên liên tục gật đầu, lại trao đổi một ánh mắt kích động với con gái út, bây giờ con trai của bà ta có tiền đồ, có bản lĩnh, nhưng còn biết nhận thức người mẹ này, dường như Cố Nhân cảm thấy trong lúc nhất thời bản thân có chỗ dựa, mở cờ trong bụng, đương nhiên liên tục cam đoan tuyệt đối sẽ không tiết lộ tin tức ra ngoài, ngay cả Cố Doanh Ngữ cũng vui mừng hỏi: "Anh ơi, sau này em có thể làm minh tinh không?"

Lúc này Cố Thiếu Đào đã thành chó nhà có tang, nhưng trước mặt mẹ con họ Cố, đương nhiên gã sẽ không ăn ngay nói thật, lúc trước Ninh Vân Thành cũng để gã trong mắt, bởi vậy Cố Doanh Ngữ vừa dứt lời, gã hơi do dự một chút, rồi gật đầu, gượng cười: "Đương nhiên, nhưng mẹ, chị đi đâu vậy? Máy ngày nay con trốn ở đây, nhưng đã quên mất chị." Nói đến đây, Cố Nhân cũng không rõ, bởi vậy ú ớ một trận, Cố Thiếu Đào vốn trời sinh tính đa nghi, nhìn thấy Cố Nhân thế này, hoài nghi có phải bà ta không muốn nói cho gã biết, trong lòng bỗng trầm xuống.

Lúc này Cố Doanh Tích mà Cố Thiếu Đào hỏi đang ở nước ngoài với Tây Môn Mục, đây là lần đầu tiên ả xuất ngoại, nhìn nước ngoài cao lớn cường tráng, ả thấy đẹp đến hoảng, phải biết rằng mỹ nữ gì đó cũng là cần hoa tươi phụ trợ, có năng lực mới tài giỏi.

Thật ra Tây Môn Mục không biết Cố Doanh Tích đẹp thế nào, nhưng trên người ả có một loại khí chất nhu nhược mà bản thân anh ta cần, ai ngờ vừa đến nước ngoài, thấy phụ nữ ngoại quốc rực rỡ phóng khoáng, khí chất

nhu nhược và đáng thương của Cố Doanh Tích có vẻ đặc biệt động lòng người, trong lúc nhất thời Tây Môn Mục cũng cảm thấy có chút kinh diễm rồi.

Sau khi đến tổ kịch cũng không quay phim ngay, ngược lại Tây Môn Mục muốn Cố Doanh Tích làm quen với người của tổ kịch, anh ta xuất thân từ gia tộc lánh đời, tiền tài tự đến nên không cần lo lắng, bởi vậy mời người của tổ kịch đi du lịch một tháng, trong lúc đó mọi người vô cùng thả lỏng, anh ta mới dẫn mọi người đến một thị trấn nhỏ, nơi bộ phim của anh ta cần lấy bối cảnh được xây dựng bởi tiền tài của nhà Tây Môn.

Mà lúc này Cố Doanh Nặc cũng có động tác, Tây Môn Mục muốn lặng lẽ quay phim truyền hình của anh ta, để đến lúc đó nhất minh kinh nhân [1], nhưng cô sẽ không để Tây Môn Mục được như ý, bởi vậy Lan Lăng Yến ra hiệu, vận dụng một ít tài nguyên của Lan Bưu, chụp một số ảnh liên quan đến Tây Môn Mục, quan trọng nhất, xác định chuyện Cố Doanh Tích sẽ là nữ chính, nhanh chóng liên hệ với các tạp chí lớn, lúc quảng cáo đài truyền hình Lan Ninh cũng tiết lộ chuyện này.

[1] nhất minh kinh nhân: bỗng nhiên nổi tiếng; gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc ("Sử ký, Hoạt kê liệt truyện": "thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên: bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân". Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc)

Trước kia Tây Môn Mục có thể lực nhà họ Tây Môn trợ giúp, bởi vậy có thể giấu đến không một khe hở, nhưng lúc này tin tức bị người tiết lộ, toàn bộ thế giới trở thành cái nồi chiên, ai cũng không ngờ vị đạo diễn thiếu niên thành danh này là người thừa kế của một gia tộc cổ ở Trung Hoa, có quyền thế như vậy, khó trách trước kia hoàn toàn không cần công ty tài trợ và quan hệ ngầm, có ai sẽ nghĩ đến vị thiếu gia xuất thân cao quý này, sẽ làm chuyện như vậy?

Nhà Tây Môn cũng vì con trai, mà nổi lên mặt nước, bị truyền thông đưa tin bốn phía, trong lúc nhất thời đội chó săn như phụ cốt chi thư [2], bắt đầu truy đuổi mọi hành động của nhà Tây Môn, bộ phim mới của Tây Môn Mụ, đương nhiên cũng giấu giếm không nổi nữa.

[2] phụ cốt chi thư: như giò bọ bám vào xương cốt

Vốn nhà Tây Môn ở Trung Hoa được xem như một gia tộc lánh đời, tuy bên ngoài thanh danh cũng không vang dội, thật ra mang theo một sự xa hoa khiêm tốn, nhưng lúc này một khi bị lộ diện, lại có liên quan với Cố Doanh Tích, cấp bậc nhà Tây Môn bỗng chốc rớt xuống vài bậc. Tục ngữ nói đúng, tên bản chim đầu đàn, trước kia nhà Tây Môn ẩn trong một nơi bí mật, sinh tồn nhiều năm, đều có cách sinh tồn của bản thân, ai ngờ bị đâm thủng, trước kia rất nhiều chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng nhưng ở trong mắt những người này đều cho rằng hợp pháp, đương nhiên không còn dễ dàng để sinh tồn nữa, đối với loại gia tộc lánh đời nhiều năm này, trong mắt Lan Lăng Yến chỉ đáng giá hai từ: Dê béo!

Lan Cửu theo dõi gia tộc này, biết dòng họ này tồn tại nhiều năm, trong nhà tích góp nông hậu, anh và Lâm Mậu Sơn thương lượng, bắt tay vào làm, lấy danh nghĩa lũng đoạn giải trí, kiện gia tộc Tây Môn lên tòa án liên hiệp quốc tế.

Người nào cũng biết mở công ty giải trí, nuôi một đám minh tinh, thì giống như trồng một mảnh lớn cây rừng tiền, từ lũng đoạn này phải được cân nhắc, tất cả đều xem người ta nói thế nào mà thôi, gia tộc Tây Môn dính vào hai từ này thì tiền tài quyền thế có lớn cũng không có tác dụng gì, loại quan tòa này không dễ đánh, dù đánh thắng thì cũng phải bỏ ra nhiều loại chi phí khổng lồ, nếu thua, chỉ sợ nhà Tây Môn còn phải giao ra hơn phân nửa tiền tài, chiêu này của Lan Cửu thật sự âm độc, người nhà Tây Môn chửi má nó sau lưng, cuối cùng bực bội muốn chết, nhưng vẫn không thể lay động thế giới, giao ra một số tiền vô cùng lớn đủ để phát triển nền kinh tế của một quốc gia, mới xem như bình ổn được sóng gió này.

Lần này Tây Môn Mịch quay phim vô cùng không thuận lợi, sau lưng toàn trắc trở. Hai người Lan Cửu và Lâm Mậu Sơn được chia một số tiền, vừa lòng nở nụ cười.

Lúc này tiền đào ra từ nhà Tây Môn có thể đủ bằng phân nửa sản nghiệp đứng tên Lan Cửu, sau khi chia đều với Lâm Mậu Sơn, Lan Cửu đã vừa lòng, những số tiền này do Liên Hợp Quốc chia ra rồi một ít rơi vào tay Trung Hoa, lần này gia tộc Tây Môn tổn thất, có lẽ phải bằng giá trên trời.

Ninh Vân Hoan thấy mưu kế lần này của Lan Cửu, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh, trong mắt những người này, tiền tài chính là một trò chơi chữ số mà thôi, khó trách trước kia Lan Cửu không thèm nháy mắt, tài đại khí thô [3] mua đài truyền hình, chỉ bằng phương pháp giật tiền này của anh, đừng nói một cái đài phát thanh, dù mua thêm cái nữa anh cũng sẽ không thèm nháy mắt.

[3] tài đại khí thô: có tài nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục

Kết quả của chuyện này, đã biến thành vốn Tây Môn Mịch muốn quay phim điện ảnh, bởi vì tài chính gia tộc Tây Môn không đủ mà phải gián đoạn. Nhà Tây Môn bỏ ra một số tiền lớn để bảo vệ đường tiền tài, nhưng vốn lưu động lại bị ảnh hưởng, trước đây Tây Môn Mịch là đại thiếu gia của gia tộc Tây Môn, anh ta muốn quay phim, nhà Tây Môn sẽ chi trợ to lớn, hầu như Tây Môn Mịch không vì vấn đề kinh phí mà phát sầu, ai có thể đoán lúc này nhà Tây Môn bị bắt làm chim đầu đàn, bỗng chốc bị lấy đi nhiều tiền như vậy, sao còn có thể duy trì được sự nghiệp của Tây Môn Mịch? Bởi vậy Cố Doanh Tích đang đóng phim đương nhiên cũng bị đưa về nước, lúc này Cố Doanh Tích đã không còn hoài nghi nữa, ả thật sự cảm giác bản thân chính là kẻ không may, đi đến đâu, thì có thể mang đến điềm gở cho người bên cạnh, khi ả bị người nhà Tây Môn đuổi về Trung Hoa, Cố Doanh Tích uể oải suýt nữa nhịn không được muốn khóc.

Trong TV, Cố Doanh Tích vừa xuống máy bay đã bị rất nhiều phóng viên truyền thông vây quanh, Ninh Vân Hoan không phúc hậu nở nụ cười. Kiếp trước vì Cố Doanh Tích có đủ loại vinh quang, đám đàn ông trở thành trợ lực cho ả, một đời này được Lan Cửu bày ra, biến Cố Doanh Tích trở thành một thể truyền nhiễm, đập tan những người này.

Hiện giờ đàn ông của Cố Doanh Tích đã bị làm cho tan tác hơn phân nửa, dù không rời khỏi ả, thì đa số cũng không được việc gì, hiện giờ Ninh Vân Thành đã trở thành một phế nhân, thù kiếp trước của Ninh Vân Hoan đã báo rồi. Chỉ cần xử lý uy hiếp từ Mộ Căn Ngôn, Ninh Vân Hoan sẽ không cần dồn tâm tư vào người Cố Doanh Tích nữa, đời trước của cô bị lãng phí, đời này muốn làm việc của bản thân, dù không thiếu tiền, nhưng bản thân cũng nên có hứng thú, bù lại thời gian lãng phí vô ích này.

Ở nhà họ Cố, lúc này Cố Thiếu Đào mới thấy được lúc đó Cố Doanh Tích có quan hệ với gia tộc Tây Môn trên truyền hình, trong nháy mắt sắc mặt Cố Thiếu Đào vô cùng vặn vẹo, ánh mắt gã âm u, hung hăng nhìn chằm chằm vào bóng dáng như vô tội đáng thương trên tivi kia, tim như bị dao cắt.

Tất cả sự nghiệp của gã, vì Cố Doanh Tích mà thất bại, gã luôn có ý đồ muốn nâng Cố Doanh Tích lên, ai ngờ cuối cùng nhà Tây Môn cấu kết đứng ra, làm hại bây giờ bản thân phải trốn đông trốn tây, người khiến gã có thể sẽ gặp phải cái chết, dĩ nhiên là chị Doanh Tích mà gã thích nhất.

Sự thật này đánh trúng chỗ yếu ớt nhất trong lòng Cố Thiếu Đào, uy hiếp của cái chết và cảm giác như bị phản bội này, giống như một tấm lưới dày chặt, che mất đi tình yêu còn sót lại trong gã, trong lòng gã sinh ra vô số oán hận, giờ khắc này nếu Cố Doanh Tích xuất hiện trước mặt gã, nếu trong tay gã có dao, gã tuyệt đối sẽ không chút do dự đâm vào ngực Cố Doanh Tích.

"A, chị em đã trở về, Thiếu Đào, anh thấy không?" Cố Doanh Ngữ đeo cặp sách về nhà, thấy vẻ phong quang của Cố Doanh Tích trên TV, trong mắt lộ ra ghen tị và vài phần hưng phấn, cô ta xinh đẹp hơn Cố Doanh Tích rất nhiều, làm mình tinh sẽ được nở mày nở mặt như vậy, Cố Doanh Ngữ cảm thấy Cố Thiếu Đào nên lãng xê cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ nổi tiếng hơn chị.

Lúc này hai mắt Cố Thiếu Đào đỏ bừng, điên cuồng trong mắt chuyển động, sao gã không thấy chứ? Gã thấy được chị Doanh Tích được gã nâng niu trong lòng bàn tay, thật ra chính là con tiện nhân làm hại gã. Gã yêu à như vậy, vì sợ nhiệm vụ của bản thân sẽ mang đến nguy hiểm cho ả, thậm chí gã luôn trốn sau lưng giúp Cố Doanh Tích bày mưu tính kế, không dám xuất hiện nói ra mọi chuyện gã đã làm vì ả, nhưng Cố Doanh Tích dám cấu kết với người nhà Tây Môn, hại gã ra nông nỗi như vậy, hiện giờ gã không thể không trốn đông trốn tây, hơn nữa còn liên quan đến mạng sống.

Càng nghĩ, biểu cảm của Cố Thiếu Đào càng dữ tợn, Cố Doanh Ngữ không nghe thấy gã trả lời, không khỏi có chút không kiên nhẫn đẩy gã một phen: "Thiếu Đào, anh có nghe em nói gì không?" Cái đẩy này, đã đẩy Cố Thiếu Đào vào hiện thực, như cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà, Cố Thiếu Đào không chút nghĩ ngợi đè Cố Doanh Ngữ xuống đất. Gã nghĩ đến người họ Cố bạc đãi gã và Cố Doanh Tích cô phụ gã, rốt cuộc Cố Thiếu Đào không thể nhịn xuống, xé nát quần áo của Cố Doanh Ngữ.

"Sự tình càng ngày càng thú vị rồi." Mọi chuyện xảy ra ở nhà họ Cố đều bị Cố Doanh Nặc biết rõ, không khỏi nở nụ cười với loại tình huống phức tạp này, hiện giờ gia tộc Tây Môn bị thua khiến Lan Lăng Yến nhanh chóng thu mua Hoa Tiêu, cái danh lũng đoạn của nhà Tây Môn, khiến bọn họ không thể không giao ra tất cả lợi nhuận liên quan đến giới giải trí, Lan Lăng Yến nhân cơ hội thu lại, hiện giờ tầng lầu của Lan Ninh đã cao hơn một bậc rồi, đương nhiên việc Cố Doanh Nặc phải làm cũng càng ngày

càng nhiều, cô ta đã xin vào đại học Đế Đô vừa học vừa làm, làm cô ta có thể có nhiều thời gian để dốc sức vào công việc hơn.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Lại Nữa

Editor: Gà

Ninh Vân Hoan nghe Cố Doanh Nặc nói, không lên tiếng, gần đây cô vội vàng viết luận văn tốt nghiệp, từ lúc đám đàn ông của Cố Doanh Tích rút ngựa, đã không còn tạo thành uy hiếp với cô nữa, trừ việc vẫn còn cảnh giác với Mộ Căn Ngôn ra, cô đã không còn quá chú ý đến Cố Doanh Tích. Sau khi cuộc sống được bảo đảm, Ninh Vân Hoan cũng muốn sống tốt đời này, ít nhất làm bản thân không còn giống trước đây, để lại tiếc nuối.

Ở nhà họ Cố, Cố Doanh Ngữ bị Cố Thiếu Đào bắt buộc, Cố Doanh Nặc cũng đã biết, cô biết loại chuyện này đả kích với con gái thế nào, cô nhìn thấy ánh mắt oán hận của em gái trong tấm ảnh, cô lặng lẽ vươn cành ô liu với Cố Doanh Ngữ, như cô đã làm trước đây, trong lúc vô ý đã để lộ ra Cố Thiếu Đào từng làm vậy với cô cho Cố Doanh Ngữ biết, quả nhiên, Cố Doanh Ngữ không hề tin, nhưng sau khi Cố Doanh Tích về nhà, trong lúc vô ý cô ta đã từng có lần nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa Cố Doanh Tích và Cố Thiếu Đào, trong nháy mắt cô ta hiểu ra sự thật, nên cũng oán hận Cố Doanh Tích.

Cô ta tìm Cố Doanh Nặc, muốn nhờ chị hai giúp cô ta báo thù, muốn hủy diệt một Cố Thiếu Đào thì dễ dàng bao nhiêu, hiện giờ Cố Doanh Nặc đã không còn như trước đây muốn tự mình ra tay, cô chọn mượn đao giết người, cô báo tin tức của Cố Thiếu Đào cho vị lão đại hắc bang đang ở thành phố kia biết, Cố Thiếu Đào nhanh chóng bị mang đi, có thể biết kết cục của gã sẽ như thế nào.

Cố Doanh Ngữ thấy bây giờ chị hai đã thay đổi, trong lòng cũng muốn đầu nhập vào bên cạnh Ninh Vân Hoan, ý tưởng của cô ta chỉ có một, phải giống Cố Doanh Nặc, cho dù phải trả giá bằng tính mạng, cô ta cũng muốn Cố Doanh Tích vì cô ta đã từng chịu tổn thương, mà phải trả giá thật nhiều!

Trong lúc vô thức, vốn người nhà là hậu thuẫn kiên cường nhất của Cố Doanh Tích, lại sụp đổ hết, luận văn tốt nghiệp của Ninh Vân Hoan đã thông qua rồi. Ở Trung Hoa ngây người vài năm, mảnh đất này từng cho cô quá nhiều tiếc nuối, oán hận và không cam lòng, tốt nghiệp xong Ninh Vân Hoan chuẩn bị giao công ty cho Cố Doanh Nặc quản lý, sau này cô sẽ đưa mẹ Ninh và Lan Lăng Yến xuất ngoại.

Vốn Lan Lăng Yến sẽ không bị vây trong mảnh đất Trung Hoa này. Bởi vì chờ Ninh Vân Hoan tốt nghiệp, anh như cánh chim ưng bị vây trong lồng, cố gắng ngây người ở đây bốn năm.

Tuy trước kia tự bản thân Ninh Vân Hoan đặt ra cho đời này không bao gồm đi theo Lan Cửu chạy ngược chạy xuôi, nhưng đã gả cho Lan Cửu, cô cũng đã chuẩn bị phiêu bạt như Lâm Mẫn vậy. Một ít hành lý quan trọng đã được vận chuyển ra nước ngoài từ lâu, còn lại chỉ là mấy thứ đơn giản, Ninh Vân Hoan đang gọi điện cho mẹ Ninh, gần đây cô luôn khuyên mẹ Ninh xuất ngoại với cô, nhưng dường như mẹ Ninh luôn do dự, còn chưa cúp điện thoại. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Ninh Vân Hoan giữ microphone nói: "Mời vào."

Cửa phòng không khóa, Cố Doanh Nặc mỉm cười, ôm một ít tư liệu vào phòng, đứng tại chỗ kiên nhẫn chờ cô gọi điện thoại xong. Nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn nói, Ninh Vân Hoan đã bảo cô ấy ngồi xuống, cô vén sợi tóc rơi xuống gò má, ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề: "Phu nhân, tôi muốn xuất ngoại với cô."

Gần đây Lan Cửu đang chuyển hết mấy vụ làm ăn ra khỏi Trung Hoa. Chuyển này Lan Bưu sẽ cùng đi theo, vốn Ninh Vân Hoan chuẩn bị giao

Lan Ninh cho Cố Doanh Nặc, không ngờ lúc này cô ấy lại đưa ra yêu cầu, Ninh Vân Hoan ngần người, hơi cau mày: "Nặc Nặc, cô đã nghĩ kỹ chưa? Lan Ninh sẽ giao vào tay cô. Nếu cô đồng ý, tôi sẽ chuyển 1% cổ phần công ty vào danh nghĩa của cô, sau này Lan Ninh có thể do cô quản lý."

Hiện giờ sau khi Lan Cửu chia cắt đa số thế lực nhà Tây Môn, đã sáp nhập một ít vào Lan Ninh, sau lưng có chính trị Trung Hoa giúp đỡ. Hầu như có thể nói không gặp quá nhiều khó khăn trong quá trình phát triển, hiện giờ cổ phiếu trừ hai người Lan Lăng Yến và Ninh Vân Hoan chiếm 70% ra, Lâm Mẫn và Lâm Mậu Sơn chiếm 10%, còn thừa một số cổ phiếu lẻ ở bên ngoài tuyệt đối không vượt quá 10%, quyền quyết sách của Lan Ninh nằm trên tay Ninh Vân Hoan, phía sau lại có cha con họ Lâm trợ giúp, có thể nói sau này sự phát triển của Lan Ninh rất tốt.

Cổ phần 1% nghe có vẻ không nhiều lắm, vốn dĩ hiện giờ tốc độ kiếm tiền của Lan Ninh rất hấp dẫn, hoa hồng hàng năm mà Cố Doanh Nặc được chia ít nhất có thể lên đến 7 con số, dựa vào bản lĩnh bây giờ của cô ấy, nếu muốn phát triển Lan Ninh tiến thêm một bước thì cũng không phải là việc gì khó, Ninh Vân Hoan cảm thấy rất kỳ lạ sao Cố Doanh Nặc sẽ bỏ đi quyền lợi trong tay, lựa chọn ở bên cạnh mình.

"Trong lòng tôi hiểu rõ, tôi biết đây là cơ hội tốt nhất, nhưng phu nhân, tuy Cố Doanh Nặc tôi không phải là người tốt đẹp gì, nhưng ít nhất tôi ân oán rõ ràng, cô giúp tôi tái sinh lần nữa, lúc trước cô giúp tôi báo thù thì tôi đã nói, cả đời Cố Doanh Nặc tôi đều sẽ giúp cô làm việc, trung thành với cô, đặc biệt phu nhân và chủ tử đã giúp cái chân gãy này của tôi, nếu không nhờ các người thì đời này của tôi đã bị phế từ lâu rồi, tôi muốn ở cạnh phu nhân, dù chỉ là một ít việc vặt vãnh, tôi cũng vui lòng."

Quả thật Cố Doanh Nặc không phải là người tốt gì, cô tâm ngoan thủ lạt làm việc ác độc, cả chính em ruột của mình cũng tính kế, nhưng cô lại hiểu được tri ân đồ báo, cô biết ai vớt cô ra từ vực sâu, cứu thoát cô khỏi sự tuyệt vọng, lúc trước cô đã đồng ý chuyện gì, lúc này đương nhiên sẽ làm

được, cho dù cô chỉ là một người phụ nữ, nhưng lời cô nói cũng đáng tin cậy hơn đàn ông nhiều.

Ninh Vân Hoan im lặng, tính cách này của Cố Doanh Nặc làm cô hơi cảm động, cảm thấy cũng có chút suy nghĩ, Cố Doanh Nặc có bản lĩnh, tâm tư tinh tế có thủ đoạn có mưu lược, nếu cô ấy theo bên cạnh mình thì sẽ thuận tiện rất nhiều, huống chi kiếp trước Ninh Vân Hoan không có bạn bè nào, trong lúc đó cô và Cố Doanh Nặc chỉ có quan hệ hợp tác lợi dụng lẫn nhau đến địa vị chủ tớ như bây giờ, nhưng thật ra tính cách làm việc tùy tâm sở dục [1] của Cố Doanh Nặc là điều Ninh Vân Hoan thiếu sót và rất hâm mộ, thật ra hai người có thể được xem như bạn bè, bạn của Ninh Vân Hoan không quá nhiều, sau này nhóm Lý Phán Phán ở lại Trung Hoa, nếu có thể có người theo bên cạnh làm bạn cả đời, thật sự Ninh Vân Hoan có chút dao động rồi.

[1] tùy tâm sở dục: thích làm gì thì làm

"Đã như vậy, trước cô không thể đi với tôi, cho đến khi cô tìm được người có thể tiếp nhận công việc của cô ở Lan Ninh, hơn nữa cô phải tín nhiệm, có thể đặt nó xuống."

Yêu cầu này Cố Doanh Nặc đã đoán trước, nghe thế, đương nhiên đồng ý ngay.

Ninh Vân Hoan muốn xuất ngoại, nhóm Lý Phán Phán cũng hơi luyến tiếc, mấy cô gái quyết định hẹn ra họp mặt, nói muốn tiễn Ninh Vân Hoan, bởi vậy tổ chức một cuộc gặp gỡ nhỏ, không biết có phải vì bị nhóm Lý Phán Phán rót cho vài ly rượu không, Ninh Vân Hoan đã nhanh chóng hồ hồ, say khướt không biết gì.

Sau khi tỉnh lại cơ thể khê động, nhưng dường như trước mắt tối đen, ánh mắt không mở ra được, ban đầu Ninh Vân Hoan còn tưởng rằng bản thân đang chơi với nhóm Lý Phán Phán ở nhà họ Lý, khéo môi cô khê giật,

đến khi cảm giác miệng đã không thể nhúc nhích, thì cảm thấy có chút không thích hợp. May mắn cô đã có kinh nghiệm từng bị bắt cóc, bởi vậy nhanh chóng tỉnh táo lại, đầu còn hơi hồ hồ, cô hung hăng cắn đầu lưỡi, đau nhức truyền đến, suy nghĩ cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Hình như cô bị người trói tay sau lưng ném ở chỗ nào đó, tuy bốn phía dưới chân dẫm xuống này nọ, nhưng hình như không gian cô đang ở hơi chuyển động, cô không biết bốn phía có người hay không, bởi vậy ngón tay trói sau lưng nhanh chóng tìm kiếm, trên đất bóng loáng và lạnh lẽo, hình như trên sàn còn có sắt thép gì đó, cô chỉ cố gắng đoán theo tình cảnh hiện tại.

Trên mắt bị bịt băng dán, ngoài miệng cũng bị quấn một vòng băng dán, cô nghe xung quanh, dường như không thể nghe được tiếng hít thở, yên tĩnh như chết.

Ninh Vân Hoan thẳng tắp trầm xuống, cô không dám nhúc nhích, chỉ phải thử nhúc nhích mày và mắt của mình, băng dán này dính sát vào da cô, lúc tỉnh dậy thì lông mày và mí mắt bị xé rách, có chút đau, không biết mất bao lâu để làm cái việc đơn giản và buồn tẻ này, băng dán ở mắt cô như buông lỏng ra một chút, gánh nặng trong lòng Ninh Vân Hoan đã được giải thoát, động tác trên tay cũng không ngừng lại. Lần trước sau khi bị Đông Phương Ngạo Thế bắt cóc, đối với việc bản thân bị trói tay ra sau lưng để đào thoát Ninh Vân Hoan đã tập luyện rất nhiều lần, Lan Cửu tìm người chỉ cô rất nhiều kiểu buộc, mỗi lần cô đều luyện tập cởi bỏ, bởi vậy lúc này cảm giác dây trói phía sau hình như làm từ gân bò, nhưng vì cô từng có kinh nghiệm cởi bỏ gân bò vài lần, ngay từ đầu nếu như đụng phải loại dây thừng này, càng bối rối càng giãy dụa thì càng bị trói chặt, nhưng nếu bình tĩnh một chút, gân bò cũng không phải không thoát được.

Cô không dám có động tác quá lớn, tuy lúc này bốn phía không nghe được tiếng người nói chuyện, nhưng cô vẫn cố gắng cẩn thận không biết bao lâu, rốt cục phía sau cũng buông lỏng ra một khe nhỏ, dần dần, sau khi

tay vung vẩy ra, cô thử vạch băng dán ra tìm tòi, ánh mắt Ninh Vân Hoan bỗng chốc trừng lớn.

Lần này khác với việc cô đoán rằng có thể đang ở trong xe, cô bị người trói ở trên máy bay, lúc này bốn phía dao động, chắc hẳn cô đang ở trong một chiếc máy bay chuyển động. Bên cạnh nhiều người nằm ngổn ngang lộn xộn, đều bị trói tay sau lưng và bị bịt mắt, trừ mấy cái này ra, thì bốn phía đều không có ai. Cô nhanh chóng cởi dây trói chân ra, lắc lắc tay chân, rồi di chuyển đến bóng dáng gần mình nhất.

Sau khi lật người này qua, cô thấy được gương mặt quen thuộc của Chu Viện, Ninh Vân Hoan chạm vào mũi Chu Viện, phát hiện còn thở, thì cảm thấy buông lỏng, rồi nhanh chóng xé bịt mắt của cô ấy, sau đó xé cả bịt miệng của cô ấy, có lẽ mấy thứ này dính trên người sau khi xé ra sẽ hơi đau, bỗng chốc Chu Viện đã tỉnh lại.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Phía Sau Màn

"Hoan Hoan, tớ, tớ đang ở đâu đây?" Trước khi các cô hôn mê đều đang ở trong nhà họ Lý, lúc đó chơi cùng nhau trừ Ninh Vân Hoan Lý Phán Phán ra, còn có khoảng sáu bảy cô gái, Ninh Vân Hoan lắc đầu trong cơn nặng trĩch, quả nhiên cô tìm thấy bóng dáng Lý Phán Phán trong đám người, thế này cũng thật có duyên, xem ra hai người, luôn bị bắt cóc cùng nhau, mà lần này trừ thiếu một Cố Doanh Tích ra, thì có thêm một số cô gái cùng chơi chung ở nhà họ Lý.

Vỗ cho mọi người tỉnh dậy, các cô gái còn có chút kích động, nhưng hai người Lý Phán Phán và Ninh Vân Hoan lại rất bình tĩnh, lúc này vừa nhìn thấy nhau, không khỏi đều cười khở, quả thật nên gọi là duyên phận đáng chết!

Lúc này trong lòng Lý Phán Phán nặng trĩch, do cô mời nhóm Ninh Vân Hoan đến nhà họ Lý để tụ họp, đầu gì nhà họ Lý cũng có địa vị không bình thường trong quân, nhưng lúc này ở đại bản doanh của nhà họ Lý lại bị người một lưới bắt hết, Lý Phán Phán nghĩ có thể khoảng mười ngày nữa, dù tự bản thân bình an trở về, cũng tuyệt đối sẽ phải đối mặt với sự trách cứ và oán trách của người trong nhà, thậm chí có thể nhà họ Lý sẽ bị cô liên lụy, các gia trưởng bị phẫn nộ mà vây đánh cô. Nghĩ đến hậu quả này, Lý Phán Phán đã không lạnh mà run, sắc mặt càng khó xem vài phần.

"Lúc này chúng ta đang ở trên máy bay." Đỗ Hạ khẳng định một câu, tuy trong cabin bốn phía đều dày đặc, nhưng từ đồ trang bị và cảm giác chuyển động của bản thân, tất cả mọi người đều có thể đoán được.

"Hiện giờ nên làm sao đây?" Chu Viện Viện theo bản năng nhìn thoáng qua Ninh Vân Hoan, cô vừa dứt lời, các cô gái không tự chủ đều dừng mắt trên người Ninh Vân Hoan, có lẽ vì mấy cô gái này đều đã ký hợp đồng với công ty Ninh Vân Hoan, bình thường vui đùa cũng từng gọi cô là bà chủ, lúc này vừa xảy ra chuyện, hơn nữa Ninh Vân Hoan còn tỉnh lại trước, nên theo bản năng ánh mắt của bọn họ đều dừng trên người cô.

"Đợi đáp xuống đất rồi nói tiếp." Ninh Vân Hoan nhìn xung quanh tìm kiếm, thấy không có dù để nhảy. Hơn nữa cửa cabin bị khóa chặt, cô cũng hơi bất đắc dĩ, cả cửa sổ bốn phía đều không với tới được, cũng không có dù để nhảy. Nếu lúc này ra chủ ý quý gì, muốn chết chỉ có bản thân thôi, cabin và khoang cơ trưởng bị một cánh cửa sắt ngăn cách, nhóm phụ nữ tay không tắc sắt, không thể chạy được.

Tạm thời chỉ có thể như vậy trước, cảm xúc mọi người hơi sa sút, cũng không biết trải qua bao lâu, khi các cô đã đói, bụng đã kêu "rì rầm", rốt cục máy bay đã bắt đầu đáp xuống.

Sau một trận lắc lư, thân máy bay nhanh chóng bắt đầu ngừng trên đường băng. Nhóm Ninh Vân Hoan đứng thẳng người, khi thật vất vả đứng thẳng sống lưng, thì máy bay dừng lại, mọi người như nghe được tiếng cửa máy bay được mở ra, cánh cửa sắt đóng chặt cũng chậm rãi được mở ra. Một người đàn ông mặc trang phục quân đội, trong tay ghim súng, dáng người cường tráng đang chia họng súng vào các cô, ý bảo các cô đi xuống.

"Hoan nghênh đã đến, các cô gái." Tiếp đó một người đàn ông mặc quần áo tác chiến bó sát, toàn bộ tóc được chải ra sau lộ ra cái trán sáng bóng, mi mắt anh tuấn sáng ngời, vẻ mặt âm ngoan lúc này một tay che ngực, nho nhã lễ độ khom lưng với các cô, khi nhóm Lý Phán Phán nhìn thấy anh ta thì đồng tử không tự chủ đều co rụt lại, thậm chí Lý Phán Phán không thể nhịn, kinh hô: "Mộ Cẩn Ngôn?"

"Làm sao có thể? Làm sao có thể là Mộ Căn Ngôn?" Đỗ Hạ che miệng lại, có chút không dám tin người đàn ông trước mắt này thoát nhìn có lực sát thương rất lớn lại có thể là tên mang tiếng ngu ngốc của nhà họ Mộ ở đế đô, tất cả mọi người đều không dám tin tưởng, Ninh Vân Hoan cũng yên tĩnh lại. Chỉ sợ không biết đối thủ là ai. Lúc này sau khi đã biết người bắt cóc mình là Mộ Căn Ngôn, ngược lại cô đã bình tĩnh hơn.

"Các cô gái, hoan nghênh các cô đã đến, trụ sở bí mật, của tôi!" Lúc này Mộ Căn Ngôn không giả ngốc nữa. Trên mặt bình tĩnh mỉm cười, trong đôi mắt kia lộ ra dã tâm và vẻ hung ác không hề che giấu, khóe mắt như lơ đãng liếc nhìn Ninh Vân Hoan, tiếp đó đảo qua các cô gái, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Ninh Vân Hoan: "Tôi biết các cô không thành thật, quá nhiên, còn có bản lĩnh xoay sở cởi dây thừng, thật sự làm tôi rất thất vọng." Mộ Căn Ngôn nói đến đây, mỉm cười với Ninh Vân Hoan: "Cô Ninh, hoặc là, tôi nên gọi cô là chị dâu họ? Chắc hẳn do cô giúp mọi người cởi dây thừng nhỉ?"

Ninh Vân Hoan không lên tiếng, chỉ cảnh giác nhìn chằm chằm Mộ Căn Ngôn, cả đồng hồ trên người cô cũng bị lấy xuống, đồ trang điểm hộp xoàng đều bị người ta lột sạch sẽ, trong tay không hề có vũ khí có thể đánh trả, làm cô thật sự hơi thất vọng, lúc đối mặt với Mộ Căn Ngôn, có vẻ cô không hề có năng lực phản kháng, làm trong lòng cô rất khẩn trương.

"Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, chị dâu họ, chị có thể nói cho tôi biết không, sao chị nhận ra tôi giả ngu? Đến cả thằng anh ngu xuẩn của tôi cũng không đoán được, vì sao chị dâu họ lại biết thế?" Mộ Căn Ngôn vừa nói, vừa hoang mang nhíu mày, anh ta như muốn bước qua, nhưng khi đi hai bước thì chiếc xe mà anh ta dựa vào lại truyền đến tiếng đập "thình thịch", làm Mộ Căn Ngôn có chút không kiên nhẫn nhíu mày, quay đầu gõ xe hai lần, vẻ mặt âm trầm quát: "Câm miệng! Đừng động nữa, nếu không anh trai thân ái của em à, chỉ sợ lúc này em không nhận được làm anh im lặng đấy."

Anh ta vừa nói xong, đã kéo cửa xe ra, bên trong là Mộ Căn Chi bị trói như xác ướp bằng chốc ngã nhào ra, sau khi chột vật lăn trên đất vài vòng, nằm trên mặt đất, oán hận trừng mắt nhìn Mộ Căn Ngôn. Lúc này trên người Mộ Căn Chi đã không còn phong độ và tiêu sái như ngày thường, tóc gã đã hỗn độn và dính không ít tro bụi, trên mặt đã bị trói đến biến dạng, khác với nhóm Ninh Vân Hoan bị dán băng, trong miệng gã bị nhét đầy mấy sợi dây gân bò, chẳng những làm vẻ mặt xem như anh tuấn của gã bị biến dạng, lúc này nước miếng còn không tự chủ chảy ra, trông vô cùng đáng thương.

Ninh Vân Hoan nhìn thấy Mộ Căn Chi thế này, nhin không được muốn cười, không biết cái này có phải như trong truyền thuyết không, không nghe lời dạy của người già chịu thiệt ngay trước mắt, rõ ràng trước đó cô đã luôn nhắc nhở Mộ Căn Chi, nhưng Mộ Căn Chi ngu xuẩn lại lơ đãnh, cho đến hôm nay, hại người hại mình, dù gã đã được nhắc nhở, nhưng cuối cùng cũng rơi vào kết cục như kiếp trước, nghĩ đến dù cho gã thêm vài cơ hội nữa, thì người như vậy mãi mãi vẫn sẽ không thể thành công.

"Anh trai, vì sao anh không an phận vậy, đừng ép em đấy?" Mộ Căn Ngôn lộ ra tươi cười, cười nhưng không đạt đến đáy mắt, anh ta kỳ quái như vậy làm người ta có cảm giác rất quý dị, hiển nhiên Mộ Căn Chi cũng ý thức được, giãy dụa càng mạnh, trong lỗ mũi phát ra tiếng "ngô ngô", thân thể như tấm bắt đầu vụn vẹo, nhưng hoàn toàn không có tác dụng, gã càng giãy dụa, dây thừng trên người thắt càng chặt, dường như đã thít chặt tóc gã, gã vốn mặc tây trang khá cầu kỳ, lúc này như đồ chua mốc trên người gã, càng hiện ra vài phần thê lương.

Mộ Căn Ngôn còn muốn nói nữa, trong xe đã truyền ra giọng run rẩy của Điền Ngọc Hinh: "Căn Ngôn, Căn Ngôn, nó là anh con mà, con muốn làm gì anh con, con mang mẹ đến chỗ này, đến cùng là muốn thế nào?"

Lúc này rất náo nhiệt, Ninh Vân Hoan cố gắng im lặng không lên tiếng xem kịch, để đám người nhà này có thể quây để kéo dài thời gian, biểu cảm của Mộ Cẩn Ngôn vô cùng không thích hợp, khi anh ta nghe được giọng của Điền Ngọc Hinh, thì ánh mắt đỏ bừng, chẳng phải muốn khóc mà hình như là sự yên tĩnh quý dị trước cơn điên, gân xanh trên mu bàn tay anh ta nổi lên, đưa bàn tay vào trong xe, không lâu sau, đã lôi Điền Ngọc Hinh đang thét chói tai bên trong ra, một tay ném bà ta vào người Mộ Cẩn Chi, Điền Ngọc Hinh bị ngã, đau không nhận được rên rỉ, Mộ Cẩn Ngôn cười lạnh: "Anh trai gì? Cũng vì tôi nhỏ hơn anh ta mấy tuổi, cho nên tất cả của nhà họ Mộ, tôi đều không có tư cách được nhận, mẹ, mẹ có biết lúc nhỏ trong lòng tôi không cam lòng bao nhiêu không? Anh ta ngu xuẩn như vậy, anh ta có chỗ nào hơn tôi? Dựa vào cái gì mà tất cả mọi thứ của nhà họ Mộ ba đều thầm nghĩ sẽ giao cho anh ta? Dựa vào cái gì?" Anh ta càng nói, thì tiếng quát càng lớn, biểu cảm dữ tợn, Điền Ngọc Hinh sợ đến mức thét chói tai, đâu thể nói thành lời.

"Loại vô dụng ngu xuẩn này lại có thể để tôi phải hai bàn tay trắng, tôi thông minh có tham vọng như vậy, mà cái gì tôi cũng không có, con cả, hừ hừ, buồn cười, bây giờ chẳng phải đang quỳ trước mặt tôi, tôi bảo anh ta đi hướng đông, anh ta không dám đi phía tây, để mặc tôi điều khiển không phải sao?" Mộ Cẩn Ngôn nói xong, nở nụ cười: "Đáng tiếc, hiện giờ tôi đã không còn muốn nhà họ Mộ nữa, bây giờ tôi đã có đồ tốt hơn, tôi muốn, không chỉ là nhà họ Mộ thôi, mẹ yên tâm đi, tôi sẽ không giết mẹ, tôi muốn mẹ sống không bằng chết, hối hận vì đã sinh ra loại ngu xuẩn như Mộ Cẩn Chi này, mẹ xem, mẹ nhìn xem những người trước mắt này là ai?"

Mộ Cẩn Ngôn vừa nói, ngón tay vừa chỉ nhóm Ninh Vân Hoan, thấy Điền Ngọc Hinh đầu tiên vừa sợ hãi vừa vui mừng, tiếp theo như nhớ đến cái gì, lộ ra hoảng sợ, đến cuối cùng thì răng nanh đập vào nhau "lạch cạch", Mộ Cẩn Ngôn cười càng thêm điên cuồng: "Suy nghĩ cẩn thận rồi à? Tôi bắt toàn bộ đám phụ nữ này, dùng danh nghĩa của mẹ đấy, mẹ nói xem, nếu tôi bán toàn bộ đám phụ nữ này ra nước ngoài, người của nhà họ Lý,

nhà họ Đỗ, nhà họ Chu..." Mỗi khi nhắc đến một tên, thân thể Điền Ngọc Hinh càng run mãnh liệt, đến cuối cùng Mộ Cẩn Ngôn đưa ngón tay chỉ Ninh Vân Hoan: "Còn có người vợ mà con của cô nhìn trúng, người phụ nữ của Lan Lăng Yến, cũng bán đi để ngàn người cười vạ người đê, mẹ, mẹ đoán đi, mẹ trở về Trung Hoa, những người này sẽ đối xử với mẹ thế nào?"

Cơ thể Điền Ngọc Hinh càng run rẩy hơn, nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của bà ta, Mộ Cẩn Ngôn thỏa mãn như chiếm được cái gì vĩ đại lắm, hưng phấn run lên.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR
www.dtv-ebook.com

Chương 191

Editor: Gà

Mí mắt Ninh Vân Hoan buông thông xuống, lúc này tay chân cô lạnh lẽo, nhưng sợ hãi cũng vô dụng, cô biết bây giờ sợ hãi chỉ sẽ làm mờ lý trí và bình tĩnh của bản thân, bởi vậy mạnh mẽ đè xuống, chỉ vờ như không nghe thấy lời của Mộ Căn Ngôn.

"Mày, có phải mày điên rồi không?" Điền Ngọc Hình run mãnh liệt, suýt nữa còn nói không rõ, lúc này bà ta đã nhanh chóng khóc lên, nước mũi đều chảy ra một ít, nhưng dường như bà ta không nhận ra, lúc này một vị phu nhân có tiếng trong đế đô Trung Hoa đã không còn giữ nổi hình tượng của mình: "Có phải mày điên rồi không? Căn Ngôn, là mẹ đây, con làm sao vậy? Mẹ có chỗ nào có lỗi với con, vì sao con đối xử với mẹ như vậy?"

Khóe miệng Mộ Căn Ngôn mỉm cười, thấy Điền Ngọc Hình điên cuồng kêu la, như nhìn thấy cảnh tượng gì rất thú vị, không nói không rằng.

"Vì sao vì sao vì sao?" Điền Ngọc Hình liên tục hỏi vì sao, Mộ Căn Ngôn như nghe được chuyện gì đó buồn cười, ôm vai nói: "Vì sao? Mẹ thân yêu của tôi, mẹ hỏi tôi vì sao?" Anh ta khoa trương giang tay ra, bả vai cũng rụt lại theo, ngay sau đó như không giữ nổi bình tĩnh, sắc mặt lập tức dữ tợn: "Làm gì có nhiều lý do như vậy, chỉ vì tôi thích thôi, vì tôi vui, ít nhất tôi còn giữ mạng lại cho mẹ, mẹ, mẹ nên cảm kích tôi đấy, tôi cũng sẽ không giết anh trai, chắc các người vui lắm nhỉ?"

Nói xong, Mộ Cẩn Ngôn lại ngửa đầu cười.

Kiếp trước Ninh Vân Hoan thấy khí thế cuồng ngạo lãnh khốc của anh ta, lúc này không biết có phải vì sau khi sống lại tâm tình thay đổi không, hay vì lúc này Ninh Vân Hoan có nhận thức mới với Mộ Cẩn Ngôn, cô nhìn lại Mộ Cẩn Ngôn cảm thấy không phải anh ta đang giả ngây giả dại, mà có thể do Mộ Cẩn Ngôn giả ngu nhiều năm, tuy anh ta tự nhận mình giả ngu, nhưng qua hơn hai mươi năm, có lẽ tâm lý đã trở nên không bình thường, Mộ Cẩn Ngôn đa mưu túc trí rất có tâm cơ có thể nhịn nhục so với anh ta của bây giờ là cái gì vậy, đừng nói anh ta giả ngu nhiều năm. Rất có thể đã hơi nổi điên rồi.

"Cút ngay, nói thêm một câu nữa, tôi sẽ cho người phế tay chân mấy người, tôi chỉ muốn các người sống để nhìn thấy tôi thành công. Về phần mẹ và anh trai muốn sống thế nào, tôi không quan tâm." Mộ Cẩn Ngôn nói xong, mới dừng ánh mắt trên nhóm Ninh Vân Hoan, ánh mắt anh ta âm lệ mang theo vài phần điên cuồng, trông rất nguy hiểm, tóc gáy mọi người đều dựng đứng, bỗng nhiên trong xe Mộ Cẩn Ngôn lại truyền đến tiếng chuông điện thoại.

Người vừa mới kéo Mộ Cẩn Chi và Điền Ngọc Hình ra khỏi xe cho Mộ Cẩn Ngôn mở cửa xe bước ra, lúc này truyền ra giọng nói vang dội, ánh mắt Mộ Cẩn Ngôn lạnh lùng, cúi người đi vào cầm điện thoại ra sau đó đặt bên tai.

"Lúc này người đã đến. Vừa đến..." Nói xong, anh ta dừng một lát: "Đều ở bên trong, bây giờ đưa đến cho anh? Không cần khách sáo, hợp tác vui vẻ, đáp ứng nhu cầu thôi."

Trong khi nhóm Ninh Vân Hoan căng thẳng trong lòng, Mộ Cẩn Ngôn đã ngắt điện thoại, nở nụ cười nhìn nhóm Ninh Vân Hoan, ánh mắt lướt qua từng người, làm mấy cô gái không tự chủ được đều nổi da gà.

"Đi thôi cô bé, đại tiệc còn chờ ở phía sau." Anh ta nói xong, vung tay lên, đám vệ sĩ này như đuổi vịt. Lùa nhóm Ninh Vân Hoan vào một cái xe tải lớn.

"Hoan Hoan, chúng ta sẽ không có chuyện gì đúng không?" Nói đến bị bán, trong lòng mọi người đều sợ hãi, gia tộc càng xuất thân cao quý, càng vô cùng xem trọng trinh tiết của phụ nữ, dù sao đối với thế gia đại tộc mà nói, muốn gả con gái, trong đó trinh tiết là của hồi môn quý giá nhất, không ai không nhìn trúng lớp màng này, huống chi đối với phụ nữ, chuyện có thể tàn phá thể xác và tinh thần nhất, e rằng cũng chỉ có khi bị bán sau đó bị người ta lãng nhịch thôi.

"Không sao đâu." Khi Ninh Vân Hoan nói lời này, trong lòng có chút không nắm chắc, xe tải một đường đi theo con đường nhỏ trên đảo, lướt qua phong cảnh xinh đẹp, ngoài song sắt, thứ gần như có thể nhìn thấy trừ biển ra, thì trên đảo lưới sắt giăng kín trùng điệp, vừa thấy sẽ không có nơi để nghỉ ngơi, ngược lại có mùi vị của nhà máy quân giới.

Xe nhanh chóng ngừng lại ở ngôi biệt thự phía trước, có thể nhìn thấy máy theo dõi xung quanh, Ninh Vân Hoan nhìn một chút, nhưng khi thấy loại hoa được trồng ở đây đều là hoa anh túc (hoa để chế ma túy), trong lòng cô trầm xuống, trước biệt thự này đã có người chờ ở đó, một đám người đàn ông mặc Tây phục chỉnh tề màu đen, cầm đầu là một người mặc áo tơ lụa vừa người, quần dài càng làm nổi bật đôi chân thon dài của gã.

Ninh Vân Hoan vừa thấy người này, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, Lý Phán Phán bên cạnh cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, nhỏ giọng hỏi: "Đông Phương Ngạo Thế? Sao anh ta lại ở đây?" Suýt nữa Lý Phán Phán đã thét chói tai, lần trước bị Đông Phương Ngạo Thế bắt cóc sau đó về nhà cô đã gặp ác mộng một khoảng thời gian dài, thật vất vả đi khám bác sĩ tâm lý hơn nửa năm mới miễn cưỡng thuyên giảm, nhưng không ngờ lúc này lại gặp lại người gây ra cơn ác mộng này.

Nhớ đến lần trước bản thân mạo phạm gã này, Ninh Vân Hoan cũng muốn bút tóc, lúc này rơi vào tay Đông Phương Ngạo Thế, tuyệt đối gã sẽ không bỏ qua cho cô, Ninh Vân Hoan lại bình tĩnh, nhưng cũng có chút run rẩy. Bên cạnh Đông Phương Ngạo Thế như có thêm một dáng người nhỏ nhắn, lúc này đang quay đầu nói gì đó với người phía sau, tóc dài xõa ra che nửa mặt bên của cô ta, Ninh Vân Hoan không thấy rõ, nhưng lúc này cô đã không còn sức để nghĩ tiếp nữa rồi.

Xe đằng trước bỗng chốc dừng lại, Mộ Cẩn Ngôn từ trong xe nhảy xuống, chỉ phía sau đầu: "Hàng đã mang đến, anh chỉ cần nghiệm thu, nhưng chúng ta đã nói trước, anh sẽ phải đưa súng ống đạn dược cho tôi."

Đông Phương Ngạo Thế không hề để ý đến lời của Mộ Cẩn Ngôn, gã híp đôi mắt hoa đào dài nhỏ, ánh mắt nhanh chóng rơi xuống Ninh Vân Hoan, lúc này ánh mắt híp lại, lộ ra một nụ cười âm ngoan, ánh mắt Mộ Cẩn Ngôn trầm xuống, vừa muốn nói chuyện, người phía sau Đông Phương Ngạo Thế đã lấy ra một khẩu súng để lên trán Mộ Cẩn Ngôn, sắc mặt Mộ Cẩn Ngôn tái mét: "Anh muốn đổi ý?" Anh ta không phải thứ gì tốt, tuy Mộ Cẩn Ngôn có mưu kế có nhãn nại, nhưng anh ta có vốn liếng, giả ngu nhiều năm thật vất vả tạo ra một thế lực sau lưng, trước đây khi bắt cóc Ninh Vân Hoan, đã bị hao tổn vài tâm phúc, hơn nữa anh ta không thuận lợi thu nhà họ Mộ vào lòng bàn tay, bởi vậy lúc này tài nguyên có thể sử dụng trên tay rất ít, dù biết rõ Đông Phương Ngạo Thế không dễ hợp tác như vậy, anh ta đã cố nắm cơ hội, nhưng vẫn mắc mưu.

Tuy thân là nam chủ của tiểu thuyết, Mộ Cẩn Ngôn chiếm hết tất cả thiên thời địa lợi, nhưng anh ta chỉ có thể, làm người chứ không phải thần, quá lắm anh ta làm việc thuận buồm xuôi gió, nhưng mấy thứ tiền tài thế lực này lại không phải thứ tự động rơi xuống trên tay anh ta, nên tảng anh ta kém, dù Mộ Cẩn Ngôn tự nhận bản thân không hề kém Đông Phương Ngạo Thế ở bất cứ điểm nào, nhưng vì hai người không có cùng điểm xuất

phát, lúc này anh ta đã hiểu là tự mình đưa vào tay Đông Phương Ngạo Thế rồi.

"Đặt điều kiện với tao? Mà mày là cái thá gì? Muốn tao cho là phải cho sao, không muốn thì câm miệng cho tao!" Sau khi Đông Phương Ngạo Thế nhận lấy đầu thủ hạ đưa đến, gõ đỉnh đầu Mộ Căn Ngôn, thấy Mộ Căn Ngôn không nhin nổi lộ ra ánh mắt bạo lực, gã mới cười lạnh: "Trùng tao? Tao thích hòn đảo này, nên đã tiếp thu rồi."

"Đông Phương thiếu gia, điều kiện của chúng ta, vốn không phải thế này." Mộ Căn Ngôn không ngờ Đông Phương Ngạo Thế trở mặt đen ăn đen nhanh như vậy, trong lòng anh ta giận dữ, ánh mắt đã hơi đỏ bừng, biểu cảm trông vô cùng dọa người: "Tôi đã đáp ứng đủ yêu cầu của anh, chắc Đông Phương thiếu gia sẽ không muốn làm mất uy tín của Long minh chứ?"

Đông Phương Ngạo Thế vừa nghe xong, nhin không được cười: "Mộ Căn Ngôn, mày đang đùa tao à? Mày cảm thấy mày còn có thể rời khỏi đảo này sao? Uy tín của Long minh chúng tao sẽ không hề thay đổi, mà chính Mộ Căn Ngôn mày, nên lo lắng cho bản thân nhiều một chút đi, bắt cóc nhiều phụ nữ như vậy, chỉ sợ nếu tao thả mày đi, không có nhà họ Mộ bảo vệ, lại không có đám thủ hạ mèo cào buồn cười đó của mày, mày cảm thấy mày có cái gì?"

"Mày đã làm gì hòn đảo này?" Mộ Căn Ngôn bố trí nhiều năm, vì muốn có một ngày có thể quang minh chính đại đứng trên đỉnh quyền lực Trung Hoa, nhưng lúc này thấy bản thân hai ba lần bị Đông Phương Ngạo Thế thu thập, trong lòng anh ta vừa sợ vừa giận: "Đông Phương Ngạo Thế, mày có ý gì?"

"Mộ Căn Ngôn, nếu mày là nhị thiếu gia nhà họ Mộ, đương nhiên tao sẽ luôn lo lắng hậu quả về sau, nhưng bây giờ cái gì cũng không phải, lại đắc tội nhiều người Trung Hoa như vậy, đợi đến khi tao xử lý nhóm phụ nữ

này xong, đương nhiên sẽ dẫn xác mày về Trung Hoa, tao tin tưởng phần lớn mọi người đều tuyệt đối sẽ nguyện ý nói lời cảm ơn tao, đến lúc đó phải cảm ơn sự phối hợp của mày rồi." Đông Phương Ngạo Thế nói xong, nở nụ cười, ngón trỏ và ngón giữa tay phải khép trên bờ môi nhẹ nhàng hôn một cái, tiếp theo lại thổi đến Mộ Cẩn Ngôn, làm ra dáng vẻ hôn gió, theo hành động của gã, súng vốn để ngay đỉnh đầu Mộ Cẩn Ngôn đột nhiên chấn động, "thùng" một tiếng vang rất nhỏ, Mộ Cẩn Ngôn trừng đôi mắt bồ câu, có chút không cam lòng ngã xuống.

"Một tên đồ bỏ của nhà họ Mộ, cũng dám bàn điều kiện với tao, không biết tự lượng sức mình, lúc này lão già nhà mày vẫn biết khôn, đào hố cái củ khác, loại phế vật như mày, giết thì ngại bẩn tay tao, đáng tiếc quần áo tao không tệ lắm." Đông Phương Ngạo Thế nói xong, phúi phúi quần áo đã dính chút máu của mình, rồi vỗ tay: "Được rồi, kế tiếp đến phiên các người." Gã nói xong, vẫy tay với đám vệ sĩ đang ghì súng: "Đưa các cô gái đó qua đây."

Mộ Cẩn Ngôn vẫn nghĩ đám vệ sĩ này là người của mình, Đông Phương Ngạo Thế có muốn uy hiếp anh ta nhưng sẽ không thật sự ra tay, nhưng anh ta lại không ngờ rằng đám người trung thành của mình có ngày sẽ phản bội mình. Đông Phương Ngạo Thế ra lệnh, nhóm vệ sĩ này đã cung kính gập đầu, Ninh Vân Hoan biết lần này tránh không khỏi, cô thấy lúc này gã đã sửa lại hình tượng, không còn là Đông Phương Ngạo Thế có mái tóc dài phất phới như trước, phía sau lưng cô xông ra từng tầng mồ hôi lạnh.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Giật Mình

Editor: Gà

"Ninh tiểu thư, đã lâu rồi." Đông Phương Ngạo Thế không nổi giận như Ninh Vân Hoan đoán, ngược lại giống Mộ Căn Ngôn vừa nãy, một tay ôm ngực, làm động tác cúi chào của thân sĩ: "Thật sự đã lâu không gặp, Ninh tiểu thư có nhớ tôi không?"

"Không." Ninh Vân Hoan thành thật lắc đầu, Đông Phương Ngạo Thế như có chút tiếc nuối thở dài: "Cô thật vô tình, nhưng lần trước từ biệt, không giống Ninh tiểu thư, ngược lại tôi rất nhớ cô, lần này hao hết tâm tư thầm nghĩ muốn gặp Ninh tiểu thư, muốn nói cho Ninh tiểu thư biết nỗi khổ tương tư của tôi, không ngờ cô lạnh nhạt như thế, thật sự làm tôi có chút thương tâm."

Đông Phương Ngạo Thế làm như bị tổn thương, ôm ngực kêu lên, gã không trở mặt như trong tưởng tượng của Ninh Vân Hoan nên làm Ninh Vân Hoan ngẩn người, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp cô nhíu mày lại: "Ngài Đông Phương, có gì muốn nói thì nói thẳng đi, anh cảm thấy đi vòng như vậy có ý gì?" Đông Phương Ngạo Thế này vô cùng biến thái, lần trước Ninh Vân Hoan đắc tội với gã, người này lòng dạ hẹp hòi cá tính nóng nảy hỉ nộ vô thường, Ninh Vân Hoan thật sự không tin gã sẽ nhớ mình, muốn giết chết mình thì đúng hơn.

Giờ phút này gã nói vậy, giống mèo vờn chuột, dù thân thể hay tâm lý, đều muốn hung hăng hành hạ cô mà thôi. Nghĩ vậy, đầu Ninh Vân Hoan không di chuyển, nhưng nảy ra một chủ ý.

Nhờ tiện lợi của việc trùng sinh và phúc lợi của tiểu thuyết, đối với Đông Phương Ngạo Thế này, Ninh Vân Hoan tuyệt đối hiểu hơn tất cả mọi người ở đây, Đông Phương Ngạo Thế muốn tôn thương cô, muốn tra tấn cô để xả giận, nếu cô giả vờ bị đánh trúng tâm lý, thì có lẽ gã sẽ có cảm giác như cô bị gã đùa bỡn trong bàn tay, nói không chừng trong lòng Đông Phương Ngạo Thế thích, sẽ thả đường sống cho cô một lát.

Cô chỉ cần chống đỡ một chút, đợi khi Lan Lăng Yến đến. Nhất định có thể được cứu.

Đã qua mấy đời, nếu không phải đến cuối cùng, Ninh Vân Hoan tuyệt đối không muốn dễ dàng buông tha, cho dù có thể sẽ chết ở đây. Cô cũng không muốn dễ dàng nhận thua, cuộc sống của cô không nên bị hủy trong tay những nam nữ chủ có liên quan đến Cố Doanh Tích!

"Ninh tiểu thư đang nghĩ gì thế? Chẳng lẽ đang nghĩ, phải trốn thế nào ư? Như vậy không được đâu nhé." Gã vừa bắt đầu làm, vừa ha ha thấp giọng cười, trong mắt đều là hung ác nham hiểm, mà người phụ nữ đứng bên cạnh gã cũng quay người lại, ban đầu Ninh Vân Hoan còn cảm thấy hình như bóng lưng này có chút quen thuộc, như đã gặp ở đâu rồi, lúc này xoay người lại cô mới nhìn rõ. Cô gái này đâu phải chỉ gặp qua thôi, cô đã gặp vài lần, không phải là người trong tưởng tượng của cô, mà đã lâu, từng ở bên cạnh Lâm Xuyên, Liễu Yên.

"Ninh tiểu thư. Đã lâu không gặp." Quả thật đã mấy ngày chưa gặp, từ khi Lâm Xuyên bị đưa ra nước ngoài, người luôn đi theo bên cạnh Lâm Xuyên được cô ta gọi là chị Liễu Yên bỗng biến mất không rõ, Ninh Vân Hoan còn từng ăn dấm chua của ả ta, đương nhiên có thể nhận ra ả, lúc này nhìn thấy là Liễu Yên, dự cảm không tốt trong lòng cô càng nồng đậm.

Ý cười trên mặt Đông Phương Ngạo Thế càng sâu. Dường như khá vui mừng: "Không nghĩ đến à? Chuyện ngoài dự đoán của cô còn rất nhiều, ví dụ, tôi quyết định cho cô một cơ hội để lựa chọn, chỉ cần cô đồng ý ly

hôn với Lan Cửu, tôi sẽ không để ý mà cưới cô." Nói đến đây, Đông Phương Ngạo Thế bĩu môi: "Vị trí phu nhân tương lai của Long minh này. Cô thích không? Tuy rằng tôi cũng không hài lòng về việc cô từng sống cùng Lan Cửu, nhưng không sao, đồ của Lan Cửu, ngấm lại vẫn có ý nghĩa."

Chẳng phải gã thích Ninh Vân Hoan, chỉ là muốn thưởng thức phụ nữ của Lan Lăng Yến thôi. Ninh Vân Hoan im lặng một lát, trên mặt Đông Phương Ngạo Thế đã lộ ra lệ khí, rõ ràng đã không kiên nhẫn, cô mới cười nói: "Không bằng anh để tôi nghĩ xem tôi nên muốn thế nào?"

Liễu Yên bên cạnh thùy mị liếc nhìn Ninh Vân Hoan, nhẹ nhàng cười: "Ninh tiểu thư nên cân nhắc, dù sao quả thật anh Lan Cửu không phải người bình thường, nếu buông tay anh ấy tôi nghĩ trong lòng Ninh tiểu thư sẽ cảm thấy tiếc nuối, Ngạo Thế có thể đợi câu trả lời thuyết phục của cô, nhưng Ninh tiểu thư sẽ không cho rằng cứ vậy là xong rồi chứ?"

Ánh mắt Ninh Vân Hoan chính thức rơi xuống Liễu Yên, Đông Phương Ngạo Thế cũng cười theo: "Không biết phụ nữ của Lan Cửu có mùi vị gì, lần trước lừa tôi chạm vào một ả đàn bà hạ lưu, Hoan Hoan, em thật sự quá nghịch ngợm!"

"Nhưng xem ra ngài Đông Phương đây, vô cùng hài lòng không phải sao?" Ninh Vân Hoan vừa cố gắng trấn định nói, vừa nhìn Đông Phương Ngạo Thế, cô thừa dịp nói chuyện để kéo dài thêm một chút thời gian, ai ngờ Liễu Yên lại ngắt lời cô vốn đang muốn nói tiếp, quay đầu nhìn Đông Phương Ngạo Thế nói: "Ngạo Thế, vì tránh cho đêm dài lắm mộng, không bằng anh đi vào nói chuyện với Ninh tiểu thư trước được không? Tôi rất hiểu anh Cửu, tính cách anh ấy cao ngạo, thứ bị người khác chạm qua, anh ấy sẽ tình nguyện hủy đi chứ tuyệt đối không cần nữa..." Nói đến đây, Liễu Yên nghiêng ánh mắt thùy mị lễ phép nhìn Ninh Vân Hoan, ả vốn thanh thuần xinh đẹp trên mặt còn lộ ra nụ cười chân thành, nhưng nói lời lại làm người ta không rét mà run.

"Xì, một đôi tiện nam cận bã nữ, Đông Phương Ngạo Thế, lần trước giới phân người vào anh, uống ngon không?" Lý Phán Phán im lặng hồi lâu bỗng run rẩy hai cái, trên mặt lộ ra quyết tuyệt, nhìn về phía Đông Phương Ngạo Thế đang biến sắc nói: "Tên đàn ông không biết xấu hổ, chỉ xứng với ả họ Cố thôi, chỉ bằng tên đàn ông bất lực như anh, không phải nam chẳng phải nữ, cũng muốn chạm vào chúng ta à? Nằm mơ đi!"

Ngày thường tính cách Lý Phán Phán vô cùng dịu dàng thiện lương, lúc này đột nhiên cô mở miệng, Ninh Vân Hoan lắp bắp kinh hãi, theo bản năng kéo cô ấy một phen, đầu ngón tay Lý Phán Phán lướt qua lòng bàn tay cô, nhanh chóng viết chữ gì đó, rồi lập tức đẩy Ninh Vân Hoan ra, lớn tiếng nói: "Các người có tư cách gì đứng cùng một chỗ với tôi, tôi là đại tiểu thư nhà họ Lý, Long Minh chỉ là một đám ô hợp, tên Đông Phương Ngạo Thế ẻo lả này, không biết xấu hổ chỉ biết gây phiền phức cho phụ nữ, lần nào cũng bắt cóc bản đại tiểu thư, rốt cuộc các người là cái thứ gì vậy!"

Lời cô nói làm sắc mặt Đông Phương Ngạo Thế từ đen chuyển sang xanh, sau đó trở nên u ám, Lý Phán Phán lại nói tiếp: "Tên đàn ông vô dụng, tâm lý biến thái, không dám tìm cha anh gây phiền toái chứ gì, chỉ biết tìm phụ nữ trút giận." Không biết có phải trong lúc vô ý Lý Phán Phán đã làm nội tâm Đông Phương Ngạo Thế kích động không, cô vừa nói tiếp: "Quả thực là tên phế vật..."

Còn chưa dứt lời, Đông Phương Ngạo Thế đã cho người đẩy cô lên, một phen giữ cằm cô: "Lý đại tiểu thư? Cô gái xuất thân cao quý?" Mỗi một chữ nói ra, trên mặt Lý Phán Phán lập tức lộ ra bất mãn và khinh thường, ánh mắt Đông Phương Ngạo Thế híp lại, Liễu Yên thầm cảm thấy không ổn, vừa muốn nói, Đông Phương Ngạo Thế đã dò tay vào quần áo của Lý Phán Phán: "Ngược lại tôi muốn xem, cô gái xuất thân cao quý xem thường tôi, khi bị tôi đè dưới thân, thì có biểu cảm thế nào!" Nói xong, gã kéo Lý Phán Phán vào trong nhà, không chút khách khí sờ loạn lên người cô ấy.

Võn muốn thuyết phục gã làm Ninh Vân Hoan, lúc này thấy Đông Phương Ngạo Thế nhanh chóng thay đổi chủ ý, vẻ mặt tươi cười hòa nhã của Liễu Yên cứng đờ, vội nói: "Ngạo Thế, không phải chúng ta đã nói trước..."

Không đợi ả nói xong, Đông Phương Ngạo Thế đã đưa một bàn tay ra, chỉ vào thi thể chưa nhắm mắt của Mộ Căn Ngôn: "Tôi cũng không nói không làm, lúc này tôi không muốn nói, Ninh Vân Hoan cô tạm thời đừng nhúc nhích, tôi muốn để vị đại tiểu thư nhà họ Lý này biết tôi có phải đàn ông hay không rồi nói tiếp..." Tính toán trong lòng Liễu Yên bị rơi vào khoảng không, có chút tức giận, Đông Phương Ngạo Thế đã kéo Lý Phán Phán đang tức tối mắng thét chói tai vào trong nhà, không bao lâu sau, bên trong truyền ra tiếng hét chói tai đầy đau đớn của phụ nữ.

Hai tay Ninh Vân Hoan nắm chặt thành đấm, cô biết tâm tư của Lý Phán Phán, toàn bộ đều vì cô, lúc này Liễu Yên phần nộ muốn đi về phía cô, bị vài vệ sĩ mà Đông Phương Ngạo Thế để lại chặn nói: "Liễu tiểu thư, thiếu chủ đã nói, bảo cô tạm thời đừng nhúc nhích!"

Liễu Yên không phải kẻ ngốc, đương nhiên không muốn rơi vào kết cục giống Mộ Căn Ngôn, ả oán hận nhìn thoáng qua Ninh Vân Hoan, vô cùng không cam lòng nói: "Ninh tiểu thư, cô thật sự rất may mắn, nhưng cô sẽ không may mắn mãi đâu, hòn đảo này, anh Cửu không biết, ai cũng không biết, dù anh ấy có thể tra ra địa chỉ, cũng ít nhất phải mấy tiếng sau mới có thể đuổi đến, đến lúc đó cô vẫn sẽ trở thành người đàn bà của Ngạo Thế thôi, anh Cửu sẽ không cần cô nữa đâu."

Nghĩ đến Lý Phán Phán vừa mới bị kéo vào, Ninh Vân Hoan như nhỏ máu, lúc này nghe Liễu Yên nói, cô không chút khách khí châm chọc lại: "Anh ấy không cần tôi, chắc thềm cô lắm đấy?"

Vừa dứt lời, sắc mặt Liễu Yên đã trở nên xanh mét, luống cuống nói: "Cô!"

Nhưng Ninh Vân Hoan không muốn nói nhiều với ả, khoảng hơn một tiếng sau, tất cả mọi người vẫn đứng bên ngoài, đám người Đỗ Hạ còn mang giày cao gót, các cô gái này đều đã quen được nuông chiều, chưa từng đứng lâu như vậy, người người đều trở nên lung lay, cửa sổ sát đất lầu hai trong gian phòng kia mở ra, tiếng động dần dần nhỏ lại, đầu Ninh Vân Hoan nhanh chóng co rút, khoảng nửa khắc (1 khắc = 15 phút) sau, Đông Phương Ngạo Thế đã rửa mặt đi ra một lần nữa, vẻ mặt thoải mái: "Mùi vị không tệ, đáng tiếc không còn nguyên." Gã vừa dứt lời, một đôi mắt hung ác nham hiểm lập tức rơi xuống Ninh Vân Hoan.

Đang lúc lòng bàn chân Ninh Vân Hoan đã rút gân, thì đột nhiên điện thoại của một vệ sĩ mặc tây trang màu đen vang lên, kẻ đó do dự một chút, liếc nhìn Đông Phương Ngạo Thế: "Là dãy số lạ."

Số điện thoại của bọn họ đều được giữ bí mật, đặc biệt là người theo bên cạnh Đông Phương Ngạo Thế, lúc này có số điện thoại lạ gọi vào, theo lý mà nói phải được che mới đúng, dù sao Long Minh cũng là hắc bang hải ngoại lớn nhất Trung Hoa, chuyện nhỏ như vậy rất dễ dàng, nhưng dãy số xa lạ này có thể gọi vào, người áo đen thâm nghĩ, vẫn kết nối, nhưng ẩn loa ngoài.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Ván Cờ Thua

"Đông Phương Ngạo Thế." Người này gọi bằng webcam điện thoại, vừa nghe giọng Lan Lăng Yến, Đông Phương Ngạo Thế nhanh chóng hứng thú, lấy điện thoại qua, vừa cầm trong tay, thấy phía trên xuất hiện khuôn mặt Lan Lăng Yến, gã phá lên cười ha ha: "Lan Cửu, hạnh ngộ hạnh ngộ, không ngờ anh chủ động gọi điện cho tôi!"

"Cô ấy đâu?" Lan Lăng Yến không nói nhiều lời vô nghĩa với gã, nhanh chóng hỏi, gò má Đông Phương Ngạo Thế co giật, nhưng mau chóng bình tĩnh lại, cố ý nói: "Trên giường tôi, vừa hưởng mùi vị của cô ta, cũng không tệ, Lan Cửu, anh thật biết cách chọn phụ nữ! Đáng tiếc không còn nguyên nữa!"

Gã vốn cho rằng nói vậy Lan Lăng Yến sẽ giận tím mặt, ai ngờ Lan Lăng Yến cười: "Ánh mắt mày, xác định không nhận sai người nữa chứ?"

Lan Lăng Yến vừa nói vậy, Đông Phương Ngạo Thế nhanh chóng nhớ đến lần trước đã nhầm Cổ Doanh Tích thành phụ nữ của Lan Lăng Yến, sau khi cưỡng hiếp xong mới biết bản thân nhận sai người, sau đó bị Đông Phương Long khiển trách, gã biết Lan Lăng Yến cố ý dùng chuyện này để châm chọc gã, bởi vậy đầu tiên sắc mặt biến đổi, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại:

"Lan Lăng Yến, anh không cần cho rằng cái gì cũng đều ở trong tầm khống chế của anh, anh đừng tưởng cái gì cũng có thể kiểm soát được, lần này anh chọc họa rồi biết không? Đông Phương, Tây Môn, Nam Cung, Bắc Đường chờ tứ đại gia tộc đồng khí liên chi (liên hợp với nhau), anh động

vào nhà họ Tây Môn, tương đương với động vào vảy ngược của tứ đại gia tộc, dù thế nào cha tôi cũng có giao hảo với chú Lan, anh cảm thấy cha tôi sẽ xem trọng nhà họ Lan hơn nhà Tây Môn sao? Anh thật ngây thơ! Anh cảm thấy vì sao lúc này tôi sẽ dễ dàng bắt được phụ nữ của anh, bởi vì anh không nên, không nên có ý đồ với nhà Tây Môn, anh chọc giận cha tôi, hiện giờ dù tôi có cưỡng phụ nữ của anh thì sao, anh không thể làm gì tôi, cha tôi sẽ không trách tôi!"

"Người chột dạ luôn nói đặc biệt nhiều!" Dù người phụ nữ của mình còn nằm trong tay Đông Phương Ngạo Thế, nhưng thái độ Lan Lăng Yến vẫn kiêu ngạo như trước làm Đông Phương Ngạo Thế nghiêng răng nghiêng lợi, gã hận thấu dáng vẻ vân đạm phong khinh này của Lan Lăng Yến. Đông Phương Ngạo Thế vừa muốn nói chuyện, Lan Lăng Yến đã không kiên nhẫn nhiều lời với gã: "Năm tiếng sau, tao muốn thấy vợ tao ở Italy."

"Lan Lăng Yến, bây giờ mày dựa vào cái gì mà thái độ còn kiêu ngạo như vậy? Tao đã ngủ với phụ nữ của..." Đông Phương Ngạo Thế tức giận cả người run cầm cập. Lớn tiếng kêu lên, nhưng gã càng kích động, thì ở đầu điện thoại bên kia Lan Lăng Yến có vẻ càng bình tĩnh dị thường, theo điểm này mà nói dù Đông Phương Ngạo Thế chiếm hết tiên cơ nhưng thật ra gã vẫn rơi xuống thế hạ phong.

Trên màn hình Lan Lăng Yến lộ ra nụ cười tao nhã lạnh nhạt, khí định thần nhàn giữa người ra sau, ánh sáng lạnh trong mắt lóe ra, anh đã lấy mắt kính tơ vàng thường xuyên che giấu ánh mắt của mình xuống, cả người trông lười nhác mà nguy hiểm.

"Vậy sao? Nếu thật sự mày đã cưỡng bức cô ấy, như vậy thật đáng tiếc cha mày sẽ không ổn rồi." Nói đến đây, màn hình lung lay hạ xuống. Đông Phương Ngạo Thế còn chưa lấy lại tinh thần, bóng dáng Đông Phương Long đã xuất hiện trên màn hình, trên mặt ông ta mang theo mỗi mệt, tuy vẻ mặt không thay đổi, nhưng Đông Phương Ngạo Thế vẫn có thể nhìn ra được ông không bình tĩnh như ngày thường.

"Ngạo Thế. Con thua." Đông Phương Long cười khở một tiếng, khi nói ra lời này, mặt Đông Phương Ngạo Thế đã vắn vẹo.

"Con mời vợ tiểu Cửu làm khách, tiểu Cửu đã mời cha làm khách." Khi Đông Phương Long nói lời này, ánh mắt cũng nhin không được híp lại, lộ ra vài phần sương mù, hiển nhiên lúc này trong lòng Đông Phương Long cũng không bình tĩnh như mặt ngoài.

Ánh mắt Đông Phương Ngạo Thế trầm xuống. Cơ bắp gò má run rẩy, như lâm vào giẫy dụa và do dự, ánh mắt Đông Phương Long ngưng lại: "Ngạo Thế, con nghe không! Lập tức dẫn Ninh tiểu thư qua!" Bị Đông Phương Long quát, sắc mặt Đông Phương Ngạo Thế không khỏi đan xen, sau một lúc lâu mới thở ra một hơi. Cắn răng nói: "Được."

Màn hình chớp lên, mặt Lan Lăng Yến lần nữa xuất hiện trên màn hình, lạnh lùng cười với Đông Phương Ngạo Thế, điện thoại mới đột nhiên cắt đứt.

"Đáng chết!" Ánh mắt hung ác nham hiểm của Đông Phương Ngạo Thế rơi xuống Ninh Vân Hoan, Liễu Yên đã đợi bên ngoài hơn một tiếng nhìn thấy tình cảnh như vậy. Biểu cảm hơi sốt ruột: "Ngạo Thế, chúng ta đã bố trí thời gian lâu như vậy, chẳng lẽ anh muốn buông tay sao?" Giọng nói của ả đã không duy trì được bình tĩnh nữa, lúc này hơi bén nhọn: "Anh cam tâm à?"

"Không cam lòng chẳng lẽ cô muốn tôi trơ mắt nhìn cha tôi đi tìm chết sao?" Biểu cảm của Đông Phương Ngạo Thế rất khó nhìn, hung hăng nắm tay: "Cha tôi nằm trong tay anh ta, tôi không có lựa chọn nào khác!"

"Nhưng ngài Đông Phương cũng không đối xử tốt với anh, anh suy nghĩ một chút, ông ấy luôn xem Lan Lăng Yến..." Liễu Yên vốn muốn nói gì đó, vệ sĩ áo đen đứng bên cạnh ả đã nhin không được cầm di động đập lên đầu ả: "Ả này, câm miệng!"

Liễu Yên mới nhớ đến bản thân vừa nói gì, ả dám nói xấu Đông Phương Long trước mặt người Long Minh, trong cảm nhận của người Long Minh, Đông Phương Long không khác gì thần thoại trong lòng bọn họ, Liễu Yên biết bản thân đã phạm vào sai lầm, nhưng ả đã không còn quan tâm gì nữa, Lan Lăng Yến nhanh hơn so với những gì ả nghĩ, còn có bản lĩnh, không những đã bắt được Đông Phương Long nhanh như vậy, còn thành công uy hiếp được Đông Phương Ngạo Thế, đến nỗi làm kế hoạch của ả thất bại trong gang tấc.

Nhưng Liễu Yên không cam lòng, một người đàn ông ưu tú như vậy, anh càng cường đại, Liễu Yên lại càng muốn có anh, hiện giờ Đông Phương Ngạo Thế đã bị Lan Lăng Yến nắm thóp, nếu Lan Cửu biết ả làm chuyện này sau lưng, anh nhất định không sẽ tha thứ cho ả, ả đã bố trí nhiều như vậy, nhưng vẫn không chiếm được Lan Lăng Yến, Liễu Yên không phục, hơn nữa có thể sau khi Lan Cửu biết ả làm chuyện này, sẽ không tha cho ả.

Ả không có địa vị và thế lực, trừ việc có thể ẩn nhẫn tính kế ra, nền tảng của Liễu Yên quá mỏng, một Đông Phương Ngạo Thế đã có thể hoàn toàn nắm ả trong tay, càng miễn bàn đối với Lan Lăng Yến không hề cố kỵ ả. Rơi vào tay Lan Cửu, có thể sẽ chết, chỉ bằng lúc này liều một chút, chỉ cần ả lay động được Đông Phương Ngạo Thế, chỉ cần ả làm gã dao động, gã nhất định sẽ không tổn thương ả, có thể kế hoạch còn tiến hành theo dự định!

"Ông ấy luôn khen Lan Lăng Yến không dứt, ông ta luôn khinh thường đứa con trai là anh, thậm chí hi vọng anh là phụ nữ..." Liễu Yên còn chưa dứt lời, Đông Phương Ngạo Thế đã dùng ánh mắt không rõ dừng lại ở trên người ả, Liễu Yên cảm thấy nguy hiểm, Đông Phương Ngạo Thế nhìn ả một lúc lâu, bỗng lắc đầu cười: "Theo như cô nói, cô cảm thấy tôi nên làm thế nào?"

"Thiếu chủ..." Vài vệ sĩ áo đen biến sắc, vừa muốn nói, Đông Phương Ngạo Thế đã phất tay, sắc mặt họ âm trầm xuống, ánh mắt Liễu Yên sáng lên:

"Phá hủy người phụ nữ của anh ấy!"

"**!" Đông Phương Ngạo Thế giơ tay lên, tát Liễu Yên một bạt tay, Liễu Yên không hề phòng bị quay hai vòng, bỗng chốc đụng vào vệ sĩ ngã xuống đất, che mặt có chút không dám tin nhìn chăm chăm Đông Phương Ngạo Thế.

"Cô tưởng tôi là thằng ngu à? Dù cha tôi xem trọng Lan Lăng Yến, nhưng ông vẫn là cha tôi, cô muốn châm ngòi cha con chúng tôi, cô còn non lắm." Đông Phương Ngạo Thế cười lạnh khẽ thối bàn tay, ánh mắt phượng nhỏ dài xé lộ vẻ châm chọc: "Huống chi cô nghĩ tôi thật sự ngu ngốc để cô tùy ý sắp xếp ư? Dù tôi hận Lan Lăng Yến, cũng chỉ làm tổn thương anh ta thôi, cô nghĩ rằng tôi không biết tâm tư của cô? Muốn lợi dụng tôi loại trừ Ninh tiểu thư, sau đó cô sẽ nương nhờ vào Lan Lăng Yến, đến đối phó với tôi, thuận tiện lấy lòng anh ta? Xem tôi là thằng ngu như Mộ Căn Ngôn, nghĩ tôi giống thằng đó, để cô tính kế sao?"

Đông Phương Ngạo Thế nói xong, lập tức chỉ vào Mộ Căn Ngôn đã chết nằm trên đất rồi nở nụ cười, Liễu Yên che mặt, con người bỗng chốc co rút: "Anh, anh..." Á nói xong, như hiểu ra cái gì, kinh hoàng nói:

"Cho nên anh cố ý kéo Lý Phán Phán vào nhà, chứ không phải Ninh Vân Hoan?"

Thấy ả nhanh chóng hiểu ra, Đông Phương Ngạo Thế cũng hơi ngoài ý muốn: "Quả nhiên khá thông minh."

Quả thật giả vờ trúng kế Lý Phán Phán, thuận tiện hưởng luôn một người phụ nữ, bằng không dựa vào phép khích tướng của Lý Phán Phán vẫn chưa thể kích thích được gã, thật ra tuy Đông Phương Ngạo Thế lợi

dụng Liễu Yên, lợi dụng Mộ Cẩn Ngôn, nhưng thật ra trong lòng gã vẫn kiêng kỵ Lan Lăng Yến, chuyện lần trước đã dạy gã phải luôn cẩn thận, không thể cứ đi theo một con đường, không để đường lui cho mình, thì có lẽ cái chờ đợi gã sẽ là tai họa ngập đầu.

Từ nhỏ Đông Phương Ngạo Thế gần như trưởng thành cùng với Lan Lăng Yến, gã vô cùng kiêng kỵ Lan Lăng Yến, lần trước ở trên đảo Long Minh, thật ra gã cũng cố ý cường bức Cố Doanh Tích, vì muốn đe dọa người phụ nữ của Lan Cửu, gã nhìn ra Lan Lăng Yến không hề thích kiểu người như Cố Doanh Tích, ả thật sự rất hèn mọn, hoàn toàn không xứng với Lan Lăng Yến, gã chỉ suy đoán trong Lý Phán Phán và Ninh Vân Hoan ai mới thật sự là người phụ nữ đó.

Thân phận đại tiểu thư nhà họ Lý xuất chúng, nhà họ Lý lại là tâm phúc của nhà Lâm, rất có khả năng biết Lan Lăng Yến, nhưng Đông Phương Ngạo Thế nghĩ Lan Lăng Yến và Lý Phán Phán không thể ở cùng nhau, cô gái này tao nhã cao quý, dịu dàng, từ nhỏ nhận được nền giáo dục tốt, mà xuất thân của Ninh Vân Hoan thì quá bình thường, tuy có chút tiền, nhưng nhà họ Ninh chỉ là một gia đình kiếm sống bình thường, Đông Phương Ngạo Thế nghĩ theo lý thuyết người như vậy không thể có liên hệ với hắc đạo thế gia như Lan thị, bởi vậy lúc đó gã không đoán ra, mới chọn người không có khả năng sẽ là phụ nữ của Lan Lăng Yến nhất, Cố Doanh Tích.

Thật ra, tuy Liễu Yên biết từ nhỏ gã hận Lan Lăng Yến, nhưng không ngờ gã cũng sợ Lan Cửu nổi điên, cho nên mỗi lần gã đều rất có chừng mực nắm chắc rằng sẽ làm Lan Cửu không vui, nhưng tuyệt đối sẽ không làm anh phát điên, lúc này gã muốn Lý Phán Phán, chẳng qua chỉ muốn cho bản thân một bậc thang thôi, thuận tiện có thể hù dọa Ninh Vân Hoan một chút, thuận tiện làm Lan Cửu căng thẳng một chút.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Được Cứu Giúp

Nói đến cùng, ba Lan và Đông Phương Long có giao tình bạn bè, mặc dù giữa bọn họ từ bạn bè này không đáng cân nhắc, nhưng nếu hai đứa con chỉ quậy nhỏ thì thôi, nếu làm lớn chuyện lên, hậu quả tuyệt đối là Long Minh và Lan thị sẽ sống mái với nhau, Long Minh không thể nhận loại tổn thất này, tương tự ba Lan cũng sẽ không thích nhìn thấy cục diện như vậy, cho nên gã và Lan Lăng Yến giao thủ đều rất có chừng mực.

Liễu Yên rất thông minh, suýt nữa nói trúng nỗi hận sâu trong lòng gã, ả cho rằng xúi giục gã phá hủy Ninh Vân Hoan, thuận tiện còn có thể hận luôn cha mình. Nhưng ả không ngờ, Đông Phương Long có uy tín rất cao ở Long Minh, hầu như cả Long Minh đều trung thành và tận tâm với Đông Phương Long, nếu gã cứ khư khư cố chấp mặc kệ sống chết của cha mình, chỉ sợ gã còn chưa xử lý Ninh Vân Hoan, người trung thành và tận tâm bên cạnh gã có thể thủ tiêu gã trước rồi.

Tuy Đông Phương Ngạo Thế thích quyền lực, nhưng mạng mình quan trọng hơn, Liễu Yên không hiểu điều này, ả có chút thông minh, nhưng vì xuất thân của ả, ánh mắt bị giới hạn, cho nên khi ả nói như vậy thì người gặp xui xẻo chỉ có mình ả mà thôi.

"Được rồi, tôi sẽ dùng Ninh tiểu thư đổi lấy cha tôi, Liễu Yên tiểu thư, xin lỗi, vì bình ổn lửa giận của Lan Cửu, tôi chỉ đành đưa cô cho anh ta để chuộc tội thôi. Tuy tôi không thích Lan Cửu, nhưng tôi không thể vì một người phụ nữ mà không chết không ngừng với anh ta, Long Minh và nhà họ Lan thật sự không thể trở mặt." Cho dù Đông Phương Long cũng không quen nhìn thủ đoạn làm việc của ba Lan, nếu cả hai bên đều chịu đựng

không nổi mà phải trở mặt, tổn thất và ích lợi đan xen trong đó, Liễu Yên sẽ không hiểu đâu.

"Cho nên nói, cuối cùng người buồn cười nhất thật ra là tôi sao?" Liễu Yên sững sờ một lúc lâu, rồi cười lạnh: "Ở trong mắt các người, thật ra chưa từng để tôi vào mắt đúng không?"

Ả hợp tác với Mộ Căn Ngôn, Mộ Căn Ngôn âm ngoan biến thái, cho đến bây giờ không xem ả là người, bởi vậy cuối cùng ả phải đầu quân cho Đông Phương Ngạo Thế, vốn cho rằng bản thân sẽ đùa bỡn Mộ Căn Ngôn trong lòng bàn tay, dù sao cuối cùng Mộ Căn Ngôn đã chết, hơn nữa còn không biết do ai bán đứng anh ta. Nhưng không ngờ vốn cho rằng Đông Phương Ngạo Thế cũng bị ả tính kế, sắp chết cũng không biết do ai bán đứng mình, ngược lại gã lấy ả ra đùa giỡn, quả nhiên suốt ngày bản nhận, không ngờ lại bị nhận mỗ mù mắt.

"Để mắt đến cô? Cô nghĩ cô là ai?" Sau khi Đông Phương Ngạo Thế nhận lấy quần áo do người làm đưa đến thì không chút để ý thay ngay tại chỗ. Nhìn thoáng qua Liễu Yên: "Chỉ là món đồ chơi thôi, Mộ Căn Ngôn chơi ngán cô rồi, cô cảm thấy Lan Lăng Yến sẽ cần thứ dâm nữ mà người ta đã dùng rồi sao?" Một câu nói làm sắc mặt Liễu Yên trắng bệch, cả người run lên: "Anh, sao anh biết?"

Lúc trước Liễu Yên ngoài việc lợi dụng nhà họ Lâm tạo quan hệ với Mộ Căn Ngôn ra, thật ra quan trọng nhất, vì trong lúc đó ả và Mộ Căn Ngôn phát sinh quan hệ, dù sao Lâm Xuyên đã bị nhà họ Lâm xoá tên rồi, ả chỉ là một người ngoài không có quan hệ gì với nhà họ Lâm, Mộ Căn Ngôn dựa vào cái gì sẽ nói ra bí mật lớn nhất của anh ta cho ả chứ?

Không có quan hệ hợp tác nào bền vững hơn so với thân thể nam nữ kết hợp. Đây là kết luận của hai kẻ tự cho mình là thông minh. Đến cuối cùng lập ra một hiệp nghị ăn ý.

"Cô cảm thấy phá hủy Ninh tiểu thư, Lan Cửu sẽ chướng mắt cô ta, nhưng cô dựa vào cái gì cho rằng một kẻ tàn hoa bại liễu như cô, Lan Cửu còn có thể để ý đến cô?" Đông Phương Ngạo Thế lại kích thích Liễu Yên, thấy sắc mặt ả trắng bệch. Sau đó mới dừng mắt trên người Ninh Vân Hoan:

"Ninh tiểu thư, nếu có chỗ nào không phải, mong cô thông cảm, máy bay đã chuẩn bị xong, mời cô theo tôi." Gã nói xong, vươn tay ra với Ninh Vân Hoan, Ninh Vân Hoan lại nhìn lướt qua cơ thể gã. Thấy Lý Phán Phán bị người nâng ra ở phía sau, sắc mặt cô ấy trắng bệch, tóc đã dính vào mặt, trông vô cùng chật vật.

Đông Phương Ngạo Thế theo ánh mắt Ninh Vân Hoan quay đầu nhìn thoáng qua, không khỏi cười: "Mùi vị không tệ." Ninh Vân Hoan lạnh lùng nhìn gã một, rồi đi đến chỗ Lý Phán Phán.

"Cô ta muốn ra mặt thay cô. Bù lại danh dự cho nhà họ Lý, chuyện này là cô tình tôi nguyện, tôi chỉ thừa dịp đáp ứng tâm nguyện của cô ta mà thôi, sao Ninh tiểu thư phải bất mãn chứ?" Đông Phương Ngạo Thế ăn mặc xong xuôi rồi nhìn Ninh Vân Hoan cười lạnh, lúc này thấy Ninh Vân Hoan không muốn diễn trò với gã. Thật ra tâm trạng của gã cũng hỏng bét rồi, bắt cóc Ninh Vân Hoan hai lần, lần nào cũng đều chấm dứt bằng kết quả như vậy, mỗi lần đều hao hết tâm cơ của mình, nhưng cuối cùng vẫn để Lan Lăng Yến chiếm hết thượng phong.

Lần này Đông Phương Ngạo Thế không cần nhìn sắc mặt Đông Phương Long, cũng biết lúc này bị Lan Lăng Yến bắt cóc chắc chắn trong lòng rất xấu hổ, cũng bị mất mặt, nhưng nhiều lắm, sau khi thấy được trò giỏi hơn thầy chắc sẽ rất vui mừng đấy? Đông Phương Long luôn thích Lan Lăng Yến này, Đông Phương Ngạo Thế biết. Mỗi lần bắt cóc đều không thể xúc phạm đến Lan Lăng Yến, càng hiển thị rõ sự vô năng của gã, lúc này Đông Phương Ngạo Thế chỉ muốn học máu, đâu còn tâm trạng vòng vèo với Ninh Vân Hoan, nói chuyện vô cùng chanh chua:

"Đáng tiếc tôi vốn không nghĩ sẽ chạm vào cô, phen này cô ta làm vậy, chỉ là người mù đốt đèn, tổn công." Nói xong, Đông Phương Ngạo Thế quay đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của Lý Phán Phán, cùng với vẻ mặt muốn hộc máu của Ninh Vân Hoan, thì tâm trạng mới trở nên sáng khoái rồi nở nụ cười.

"Anh không sợ nhà họ Lý tìm anh gây phiền toái sao?" Ninh Vân Hoan cũng đã đoán được Lý Phán Phán có lòng muốn thay thế cô, trừ bản tính thiện lương của cô ấy ra, quan trọng nhất là vì cô ấy muốn giúp nhà họ Lý cứu vớt lại chút gì đó, nhiều cô gái có thân phận không tầm thường xảy ra chuyện ở nhà họ Lý như vậy, người do cô ấy mời về, nếu Ninh Vân Hoan thật sự gặp rắc rối gì, lửa giận của Lan Lăng Yến có thể phá hủy toàn bộ nhà họ Lý, anh không phải người Trung Hoa, hơn nữa sống trong bóng tối, làm việc càng thêm tàn nhẫn cực đoan, cho dù anh nguy trang bề ngoài của mình rất nho nhã, nhưng Lý Phán Phán vẫn rất sợ.

Cô ấy sợ người nhà họ Lý hiểu lầm, cô ấy cũng sợ nhà họ Lý rơi vào tai hoạ ngập đầu, cô gái có xuất thân giống Lý Phán Phán, được hưởng tất cả những ưu việt mà gia tộc mang đến, vì thế trong lòng luôn lấy gia tộc làm trọng, bởi vậy dù biết rõ Đông Phương Ngạo Thế không dễ chọc, nhưng cô ấy vẫn quyết định vì gia tộc mà bảo vệ các cô gái khác. Lý Phán Phán chỉ hy vọng sau này khi chuyện đã rồi, Lan Cửu và đám người nhà họ Đỗ, nhà họ Chu có thể nể mặt cô đã từng hiến thân vì các cô ấy, đừng quá chèn ép nhà họ Lý!

Dù Lý Phán Phán vì cái gì, tất cả mọi người đều thừa nhận tấm lòng của cô ấy, dù sao quả thật cô ấy đã phải trả giá bằng sự tổn thương, nhưng lúc này lời nói của Đông Phương Ngạo Thế đều làm tất cả mọi người muốn phun máu, trong lòng oán hận mắng vài câu biến thái, các cô đều nói không thành lời. Suýt nữa Lý Phán Phán đã khóc thành tiếng, cắn chặt môi, một đôi mắt nén lệ oán hận nhìn chằm chằm Đông Phương Ngạo Thế.

Xe đã sắp xếp xong, máy bay cũng đã bay vòng trên đảo nhỏ từ lâu, Liễu Yên không cam lòng liếc nhìn Ninh Vân Hoan, trên mặt lộ vẻ thất vọng:

"Cô may mắn thật đấy."

Ninh Vân Hoan chưa từng nghĩ ở bên cạnh Đông Phương Ngạo Thế vì muốn nhắm vào cô, trên thực tế tuy dựa vào thân phận địa vị của Lan Cửu nhất định sẽ có phụ nữ thích anh, nhưng Ninh Vân Hoan có đoán một người, thậm chí cô đã đoán người đó là người phụ nữ không thể xuất hiện ở đây vào lúc này nhất, Cố Doanh Tích, nhưng không ngờ lại là Liễu Yên.

"Dựa vào cái gì là cô chứ?" Thấy Ninh Vân Hoan không hề để ý đến mình, Liễu Yên đuổi theo, nhưng rất nhanh đã có người áo đen giữ chặt ở, Đông Phương Ngạo Thế đã muốn trả Ninh Vân Hoan về tay Lan Lăng Yên rồi, đương nhiên không thể để cô bị thương được, bà Liễu Yên điên này muốn đàn ông đến khùng rồi, dĩ nhiên Đông Phương Ngạo Thế không thể không đề phòng ở ta.

"Tại sao là cô? Tôi có chỗ nào không bằng cô chứ? Cô có biết không, tôi đã thích anh Cửu rất nhiều năm? Tôi yên lặng quan tâm tất cả mọi thứ của anh ấy, cô có chỗ nào so được với tôi?" Ninh Vân Hoan hờ hững làm Liễu Yên càng thêm bị kích thích, ở bị người áo đen giữ chặt cánh tay, nhưng không quan tâm gào to với Ninh Vân Hoan: "Cô chẳng có chỗ nào xứng đôi với anh ấy, cô không xứng với anh ấy, chỉ có tôi mới yêu anh ấy nhất!"

"Cô yêu anh ấy nhất, vậy thì sao? Nhưng anh ấy lại yêu tôi nhất." Nhìn vết xanh tím trên người Lý Phán Phán, Ninh Vân Hoan quay đầu cười lạnh nhìn Liễu Yên, thấy sắc mặt ở hơi trắng bệch, tiếp theo lại điên cuồng giãy dụa, thì cô đi thẳng lên xe, không thèm nhìn ở nữa.

Máy bay đã đậu ở sân bay từ lâu, mọi người theo thứ tự lên máy bay, Lý Phán Phán được mọi người vây ở giữa, Đỗ Hạ nhìn vết thương trên người Lý Phán Phán, nước mắt chảy ròng:

"Phán Phán, cảm ơn cậu nhé." Tuy Đông Phương Ngạo Thế đã nói gã hoàn toàn không muốn tổn thương Ninh Vân Hoan, nhưng gã không nói sẽ không làm người khác bị thương, Lý Phán Phán chủ động hiến thân như vậy vẫn làm mọi người vô cùng cảm động, đều khóc thành một đoàn.

Ninh Vân Hoan kéo Lý Phán Phán qua, thấy xung quanh chỉ có phụ nữ, nên không kiêng kị gì, nhắc quần áo Lý Phán Phán lên nhìn vài lần, thấy trên người cô đầy vết xanh tím, nhưng không bị xước da xuất huyết, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, rồi thấp giọng hỏi: "Còn có chỗ nào bị thương không?"

Vì động tác của Đông Phương Ngạo Thế thô bạo làm Lý Phán Phán bị đau, nhưng thật ra so với việc ăn phân uống nước tiểu mà Lý Phán Phán tưởng tượng đã tốt hơn rất nhiều rồi, tuy bị Đông Phương Ngạo Thế cưỡng hiếp, nhưng Lý Phán Phán chỉ làm như bị chó cắn một, bởi vậy lắc đầu: "Không có gì, Đông Phương Ngạo Thế nói, nói anh ta..."

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người cô ấy, Lý Phán Phán do dự một chút: "Anh ta nói anh ta sẽ nói một tiếng với ngài Đông Phương, muốn đến nhà họ Lý cầu hôn."

Vừa nghe xong, tất cả mọi người suýt nữa phun ra, Ninh Vân Hoan càng nhịn không được sờ trán, có chút không dám tin hỏi: "Cậu nói lại xem? Vừa mới nói gì thế?"

Lúc này Lý Phán Phán hơi ngượng ngùng, sống chết không chịu nói lại.

Thấy dáng vẻ này của cô ấy, Ninh Vân Hoan chỉ biết bản thân không nghe lầm, một ngụm máu nghẹn ở ngực, quả thật không thể tin được mình

vừa nghe thấy chuyện gì.

Rõ ràng kiếp trước Đông Phương Ngạo Thế là một trong những người đàn ông của Cố Doanh Tích, là người cuồng vọng âm ngoan độc ác nhất không kềm chế được, tuy trong lúc đó gã và Cố Doanh Tích bắt đầu ngược luyến, nhưng cuối cùng vẫn có kết thúc thâm tình, thậm chí nguyện ý vì Cố Doanh Tích mà cùng dùng chung với những tên đàn ông khác, đủ thấy gã thích Cố Doanh Tích thế nào.

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Kết Thúc

Nhưng đời này không biết có phải vì hoàn cảnh hai người mở đầu cùng nhau không thích hợp hay không, sau này Đông Phương Ngạo Thế không tìm Cố Doanh Tích nữa, ngược lại lúc này muốn cầu hôn Lý Phán Phán.

Thế giới này thật sự quá huyền huyền, Ninh Vân Hoan đã nói không thành lời.

Thấy các cô gái đều đại ra, Lý Phán Phán mới hơi ngượng ngùng: "Hoan Hoan, thật ra tớ cũng không vĩ đại như vậy, tớ cũng sợ các cậu xảy ra chuyện sau đó..."

"Chúng tớ đều hiểu mà."

Không để Lý Phán Phán nói rõ ra, Ninh Vân Hoan và Chu Viện kéo tay Lý Phán Phán, các cô gái cũng trăm miệng một lời, tiếp theo liếc nhìn nhau, đều nở nụ cười.

Tuy Lý Phán Phán có tư tâm, nhưng ít nhất cô ấy dám đứng ra, nếu đổi thành rơi xuống đầu người khác, đều không chắc có thể quyết đoán như cô ấy, huống chi lúc này cô ấy thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng, đủ thấy cô ấy rất chân thành và tốt bụng với bạn bè, vốn quan hệ của bọn họ đã tốt, trải qua việc này, quan hệ giữa mọi người càng thân mật hơn nhiều.

Trước đó tuy Ninh Vân Hoan đã chính mắt nghe thấy Lan Cửu gọi điện thoại, nhưng cả đường đi vẫn lòng nóng như lửa đốt, đợi khi máy bay thật sự ngừng ở hòn đảo nhỏ của nhà họ Lan, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Cửa cabin vừa mở ra, cô nổi đuôi theo nhóm Lý Phán Phán đi ra, cô còn chưa xuống hết bậc thang, đã lọt vào một vòm ngực rắn chắc, Lan Lăng Yến ôm cô quá mạnh làm cô hơi đau, nhưng lúc này Ninh Vân Hoan không muốn giãy dụa, cô yên tĩnh dựa vào lòng Lan Lăng Yến, sau một lúc lâu không lên tiếng.

"Sau này anh chỉ muốn nhốt em bên cạnh, không cho em đi đâu hết, cũng không cho em gặp ai." Giọng nói Lan Cửu hơi âm trầm, mang theo vài phần lệ khí, làm người nghe toát mồ hôi lạnh, Ninh Vân Hoan quýnh lên, vừa muốn giãy dụa, Lan Lăng Yến lại gặt gao ôm chặt lấy cô.

Lúc này nhóm người nhà họ Lý và nhà họ Đỗ đã chia tay ở Italy, Lan Lăng Yến cũng không hỏi chuyện trên đảo của Ninh Vân Hoan, chỉ cho người tiền Lý Phán Phán, cuối cùng Đông Phương Ngạo Thế xuống máy bay, bên cạnh gã còn có hai người Điền Ngọc Hình và Mộ Căn Chi, nhìn thấy Lan Lăng Yến thì gã đã lạnh mặt hỏi: "Lan Cửu, tôi đã dẫn cô gái của anh về, cha tôi đâu?"

Không cần Lan Lăng Yến nhiều lời, quản gia Lan Tứ đã cúi người chào Đông Phương Ngạo Thế, làm tư thế mời.

"Chúng tôi..." Biểu cảm của Mộ Căn Chi có chút phức tạp liếc mắt nhìn Ninh Vân Hoan, rồi nhìn thoáng qua nhóm Lý Phán Phán, như muốn đi theo sau, bây giờ Điền Ngọc Hình đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, bị con trai bắt cóc còn bị con trai kích thích quá độ, hơn nữa cả đường đi bị vận chuyển như hàng hóa, đã khiến bà ta vô cùng không bình tĩnh, cả người trông như có chút không bình thường.

"Các người lập tức tự nghĩ cách rời đi, nếu không thì đừng bao giờ có ý nghĩ muốn rời đi nữa." Ánh mắt Lan Lăng Yến híp lại, ôm vai Ninh Vân Hoan, liếc mắt nhìn tên phế vật vô dụng Mộ Căn Chi này: "Đừng nghĩ tôi sẽ sắp xếp cho các người chạy lấy người, nếu trong vòng nửa tiếng sau còn không rời khỏi chỗ của tôi, các người sẽ không muốn biết hậu quả đâu."

Bốn phía của đảo này đều là biển, nhà họ Lan còn nuôi thêm mấy con cá mập ở dưới, người vô dụng cũng không xứng được chôn cất, chỉ có thể đưa vào miệng cá thối, đặc biệt chuyện lần này có liên quan đến nhà họ Mộ, dù Lan Cửu biết Mộ Căn Chi và Điền Ngọc Hình cũng là người bị hại, nhưng anh vẫn giận chó đánh mèo thối.

"Anh, anh không sợ luật pháp à..." Mộ Căn Chi vừa nghe anh không chuẩn bị để đưa hai mẹ con mình rời khỏi đây, hơn nữa hòn đảo này vừa thấy chỉ biết nếu không có người đưa qua, bọn họ sẽ hoàn toàn không ra được, mà Lan Lăng Yến còn uy hiếp anh ta như vậy, lúc trước mẹ con bọn họ bị Mộ Căn Ngôn bắt cóc thì đã bị lúc soát, lúc này trên người hoàn toàn không có thiết bị liên lạc, Mộ Căn Chi muốn tìm người đến đón cũng không có cách nào.

"Ở đây, tôi chính là luật pháp!" Lan Lăng Yến liếc mắt nhìn Mộ Căn Chi, lườm nhiều lời với loại phế vật này, lập tức kéo Ninh Vân Hoan rời đi, Mộ Căn Chi run như cây sậy nhìn hàng loạt mấy kẻ cao to xung quanh ghìm súng mặc nguy phục, thật không ngờ Lan Lăng Yến lén lút có số võ trang lớn như vậy, anh ta thấy Ninh Vân Hoan muốn lên xe, vội hô một tiếng: "Ninh tiểu thư, lúc trước cô đã nhắc nhở tôi có lẽ Căn Ngôn đang giả ngu, có thể thấy được tấm lòng cô thiện lương, chẳng lẽ không thể giúp người giúp cho trót sao?"

Lan Lăng Yến muốn nói gì đó, Ninh Vân Hoan đã kéo tay anh, quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Căn Chi:

"Mộ thiếu gia, tôi đã từng cho anh một cơ hội, nhưng anh đã không tin, tôi cũng hết cách. Tôi không phải Thượng đế, không có cách cứu anh đâu, kết quả hiện giờ, đều do tự anh tạo thành."

Mộ Căn Chi nghe cô nói như vậy, trong lòng vừa vội vừa giận: "Nhưng mà, lúc đó tôi cũng bị Mộ Căn Ngôn che mắt, tôi biết tôi không nghe lời cô là do tôi sai, nhưng tôi đã nhận sai rồi, cô giúp tôi một lần đi,

chắc chắn nhà họ Mộ sẽ báo đáp cô, chẳng lẽ cô đã quên địa vị của nhà họ Mộ chúng tôi ở Trung Hoa rồi sao?"

Nghe thế, Lan Lăng Yến nhin không được cười thành tiếng: "Mộ Căn Chi, anh không biết ba anh đã tuyên bố anh và mẹ anh đã chết vì bị Mộ Căn Chi bắt cóc sao?" Mộ Thiệu Hoa vội vã tuyên bố hai mẹ con này đã chết, rồi đưa vợ và con trai mới về thay thế, Lan Lăng Yến biết ông ta nháo như vậy sẽ có lợi cho nhóm Ninh Vân Hoan bị bắt cóc, ít nhất toàn bộ mọi người sẽ tập trung chú ý vào nhà họ Mộ, trong lúc nhất thời mọi người sẽ đuổi theo nhà họ Mộ, nên sẽ không chú ý đến vụ bắt cóc của nhóm Lý Phán Phán, bởi vậy anh không nhúng tay vào chuyện này.

Lúc này thấy Mộ Căn Chi đã bị gia tộc ruồng bỏ mà còn không tự biết, ngược lại còn muốn lấy nhà họ Mộ ra uy hiếp người khác, Lan Lăng Yến nhin không được, cười:

"Anh không xứng trở thành trò tiêu khiển cho tôi nữa là." Anh vừa dứt lời, Đông Phương Ngạo Thế vừa đi xuống bên cạnh đã không thể nhin, khó thở hỏi một câu: "Lan Cửu, cha tôi đâu?"

"Thiếu kiên nhẫn như vậy, khó trách thành sự không đủ, bại sự có thừa!" Một chiếc xe ở sân bay mở ra, Đông Phương Long âm trầm khí định thần nhàn đi xuống, không giống như người bị bắt cóc, mà như đến để nghỉ ngơi, ba Lan cũng đi theo phía sau ông ta, nghe thế, nhếch môi cười.

Mẹ Ninh cũng đi theo Lâm Mẫn đến, khi thấy con mình, trên mặt lộ ra nhẹ nhõm, nhìn chăm chăm Đông Phương Ngạo Thế, nhỏ giọng hỏi: "Hoan Hoan, con không sao chứ?"

"Vợ của tiểu Cửu là người hiền có trời phù hộ, sao có thể có việc được chứ?" Ba Lan khẽ nhếch môi, liếc nhìn sắc mặt xanh trắng biến đổi liên tục của Đông Phương Ngạo Thế: "Huống chi Ngạo Thế làm việc, cũng rất có chừng mực, bác thấy cô bé nhà họ Lý này bằng tuổi với cháu, lúc này Đông

Phương thế huynh có thể yên lòng rồi chứ?" Đông Phương Long tức giận nhìn con trai, chân tướng mọi chuyện đã được thủ hạ báo cáo với ông ta trước khi Đông Phương Ngạo Thế lên máy bay, tuy nhà họ Lý không bằng Đông Phương thế gia, nhưng tuổi của cô bé nhà họ Lý này xấp xỉ Đông Phương Ngạo Thế, tuy trước đây từng có vị hôn phu, nhưng được ở chỗ tính tình cô bé dịu dàng rất có giáo dưỡng.

Tuy Long Minh lớn, nhưng con đường không đứng đắn, xem như cũng xứng với nhà họ Lý, tuy trong lòng ông ta thầm phê bình lúc trước Lý Phán Phán từng có quan hệ với gã khác, dù sao người có tư tưởng bảo thủ như Đông Phương Long, thật ra rất không quen với trào lưu hiện nay. Nhưng ông ta ngẫm lại con trai mình cũng không phải mặt hàng gì tốt, huống chi nếu đàn ông cưới vợ rồi cũng không phải không thể có phụ nữ khác, bởi vậy đã nghĩ thông suốt, tuy kết hợp với nhà họ Lý ông ta không nghĩ có thể chiếm được chỗ tốt gì, nhưng có thể nếu có thể giữ chặt được con trai ông ta, để gã thành thật một chút, sớm sinh cháu trai, trong lòng Đông Phương Long vẫn rất vừa lòng, bởi vậy cam chịu bị ba Lan chế nhạo, không lên tiếng.

Nhìn thấy Đông Phương Long không có việc gì, Đông Phương Ngạo Thế thở dài nhẹ nhõm, thấy cha đập đổ mặt mình trước mặt Lan Cửu, tuy sắc mặt gã có chút khó nhìn, nhưng ngẫm lại quả thật bản thân đã làm chuyện dọa người, lúc này Lan Lăng Yến làm việc cao tay hơn gã một chút, nhưng vẫn không nói gì, dù sao lần này bản thân nghĩ mình sẽ thắng Lan Cửu, nhưng anh lại bắt được cha của gã, còn gã thì bắt ba Lan không nổi, đáng lẽ phải bắt Lâm Mẫn mới đúng, nhưng cuối cùng gã vẫn lựa chọn Ninh Vân Hoan, trừ việc gã không dám động vào hai vợ chồng ba Lan ra, còn vì trước đây Ninh Vân Hoan đắc tội với gã, lòng dạ gã hẹp hòi nên muốn trả thù thôi.

Chỉ việc này, đã đủ làm Đông Phương Long chướng mắt rồi. Dù sao hắc đạo có quy củ của hắc đạo, không cưỡng hiếp vợ con của bạn, không ra

tay với phụ nữ của đối phương, Đông Phương Long vô cùng kiên trì về điểm này, dù thân ông ta ở trong hắc đạo, nhưng vẫn không hề thông đồng làm bậy, Đông Phương Ngạo Thế biết cha không thích điểm này của gã, nên đương nhiên lúc này không dám phản bác.

Mọi người cùng lên xe rời khỏi sân bay, Ninh Vân Hoan được Lan Lăng Yến ôm vào lòng, cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, mềm yếu dựa vào người anh.

"Lúc đó nhờ có Phán Phán." Cô nhẹ giọng kể ra hành động của Lý Phán Phán cho Lan Lăng Yến nghe, vốn nghĩ Lan Cửu cũng sẽ cảm kích Lý Phán Phán và nhà họ Lý như cô, ai ngờ ánh mắt Lan Cửu lộ ra khói mù, lạnh giọng cười nói:

"Cô ta xứng đáng, nếu lúc đó cô ta không có biểu hiện gì, thì trong vòng mười năm anh sẽ diệt sạch hết người của nhà họ Lý!" Dù không thể danh chính ngôn thuận bắt gọn hết người nhà họ Lý, nhưng Lan Lăng Yến vốn là người trong hắc đạo, anh có rất nhiều nhẫn nại, vẫn có thể không dấu vết để toàn bộ nhà họ Lý biến mất ở Trung Hoa.

Ninh Vân Hoan thấy lúc này anh vẫn chưa hết giận, hơi ngạc nhiên:

"Chẳng lẽ anh không cảm động sao?"

Anh cảm động cái cọng lông ấy! Lan Lăng Yến tựa cằm vào đầu Ninh Vân Hoan cọ xát, không lên tiếng. Lúc này nhà họ Lý gặp chuyện lớn như vậy, dù Lý Phán Phán có hiến thân, nhưng đến cùng vẫn để lại bóng ma trong lòng những nhà khác, dù có lẽ cảm tình của những đứa trẻ đồng lứa sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng chắc chắn thế hệ trước sẽ ngầm sinh ra vài phần câu nệ.

"Lúc này Lý Phán Phán vì họa đặc phúc, gả vào Đông Phương thế gia, có lẽ lão già của nhà họ Lý còn có thể có vài phần kính trọng với cô ta." Nếu không dù thương yêu đứa cháu gái này, một khi có ảnh hưởng đến lợi

ích của gia tộc, vẫn sẽ không lưu tình xem như đồ bỏ, đây là thế gia đại tộc, hưởng thụ tất cả ưu việt, nhưng tương tự cũng phải trả giá rất nhiều.

Ninh Vân Hoan nghe anh nói Lý Phán Phán gả cho Đông Phương Ngạo Thế là cô ấy trèo cao, trong lòng có chút không vui, liều mạng đẩy Lan Cửu ra một chút, ngồi ngay ngắn lại:

"Sao có thể nói Lý Phán Phán gả cao cho tên cặn bã Đông Phương Ngạo Thế đó chứ? Rõ ràng Đông Phương Ngạo Thế không xứng với cô ấy!"

Lan Lăng Yến híp mắt lại, thấy cô nói giúp Lý Phán Phán, ánh mắt lộ ra sắc lạnh: "Mặc dù ở Trung Hoa nhà họ Lý có thế lực, nhưng chỉ giới hạn ở Trung Hoa, bảo bối, em không biết có câu ngạn ngữ, gọi là quan phi cấu kết (quan và cướp hợp tác) sao?" Thế lực của nhà họ Lý chỉ ở trong Trung Hoa, mà thế lực Long Minh của Đông Phương Long bao gồm toàn bộ Trung Hoa, thế lực lớn đến nỗi không chỉ gói gọn trong Trung Hoa, thế lực ở nước ngoài còn lớn hơn nữa, gia tộc họ Lý này nhìn như phong quang, thật ra nền tảng không vững, nếu sau lưng không có thế lực tương trợ, như vậy một ngày nào đó vẫn sẽ biến mất trong lốc xoáy chính trị.

Lúc trước hiển hách như nhà họ Lâm cũng phải dùng con gái Lâm Mẫn để kết thân với ba Lan, lúc đó mặt ngoài Lâm Mẫn và ba Lan trông có vẻ rất yêu thương nhau, nhưng làm gì có nhiều tình yêu như vậy? Lúc trước Lâm Mẫn cao ngạo bao nhiêu, nhưng thật ra bà hoàn toàn không được Lâm Mậu Sơn tạo điều kiện để tiếp xúc với thế giới bên ngoài, bởi vậy khi thấy ba Lan hoàn toàn khác hẳn với những người đàn ông mà bà đã gặp, đương nhiên bà sẽ rơi vào bẫy tình, nhưng nếu không có Lâm Mậu Sơn an bày, sợ rằng cả đời cô đều khó có thể thấy được người chồng trong tưởng tượng của Lâm Mẫn, cho nên nói về tình yêu trong đại gia tộc, thì chỉ đáng chê cười và châm chọc thôi.

Hiện giờ nhà họ Lý trông như hiển hách, nhưng bọn họ thân là người ngoài sáng, cần kết hợp với người trong tối, như vậy mới có thể phát triển lớn mạnh, một đen một trắng nhìn như không liên quan, nhưng sau khi kết hợp thành màu xám mới thật sự an toàn, từ xưa đến nay quan phi cấu kết mới là thuật làm giàu hiệu quả, hai từ tiền quyền này, người thật sự ở đỉnh cao, mới biết trong đó sâu bao nhiêu.

Đông Phương thế gia có thế lực Long Minh không nhỏ, hơn nữa thanh danh Đông Phương Long luôn không tụt, nhà họ Lý có thể kết thân với Đông Phương thế gia, đã mang đến ưu việt cho bọn họ, loại ưu việt này hầu như có thể triệt tiêu ảnh hưởng về việc lần này Lý Phán Phán mời bạn bè về nhà chơi rồi bị bắt cóc, đương nhiên là tin tức tốt với người nhà họ Lý.

Ninh Vân Hoan nghe Lan Cửu giải thích xong, biểu cảm vô cùng phức tạp: "Nhưng Đông Phương Ngạo Thế đâu có chỗ nào xứng đôi với Lý Phán Phán?" Một tên biến thái như vậy, Lý Phán Phán gả cho gã còn bị nói thành trò cao, Ninh Vân Hoan muốn phun máu, hoàn toàn không thể chấp nhận cách nói này.

Lan Lăng Yến thấy cô buồn bực, không khỏi mỉm cười vỗ đầu cô: "Tuy Đông Phương Ngạo Thế không tốt đẹp gì, nhưng mọi thứ lại tốt hơn nhà họ Tần." Không phải kẻ tốt đẹp, nhưng khi so sánh với Tần Dật, dù nhân phẩm của Đông Phương Ngạo Thế không ổn, nhưng xuất thân thì hoàn toàn thẳng Tần Dật.

Vẫn không thể chấp nhận Lý Phán Phán bị cưỡng hiếp rồi phát triển trở thành kết hợp vì lợi ích của gia tộc, Lan Cửu thấy cô rối rắm, nhin không được nâng mặt cô lên chạm môi vào trán cô: "Lý Phán Phán cũng biết chuyện này, cả cô ta cũng có thể nghĩ thông như vậy, huống chi việc này đối với cô ta là tốt nhất." Tuổi Lý Phán Phán không nhỏ, xuất thân không tụt lắm, người ở tuổi cô ấy đã được định hôn sự từ lâu, đừng nhìn bề ngoài nhóm Đỗ Hạ không nói gì, nhưng thật ra các cô sẽ gả đến những nhà nào đó, trong lòng tất cả đều đã có dự tính từ trước.

Vốn hôn sự của Lý Phán Phán cũng đã được định từ lâu, nhưng Tần Dật không được việc gì, lại tự mình tìm đường chết, lúc trước Lý Phán Phán rất sáng khoái nói muốn giải trừ hôn ước, nhưng sau đó lại có thể dẫn đến một loạt tình huống xấu hổ, lúc trước nhà họ Lý đau lòng con gái nên mặt ngoài không nói gì, nhưng thật ra sau lưng Lý Phán Phán chuyện kết hôn đã trở thành một chuyện vô cùng khó xử, đàn ông tốt xấp xỉ tuổi cô ấy đã được người khác chọn hết, thừa lại đều là dưa méo táo nứt, có khả năng cô ấy sẽ trở thành đồ bỏ của gia tộc, tựa như Lâm Xuyên lúc trước, bị trở thành phế vật tùy tiện gả ra nước ngoài, mặc kệ sống chết.

"Kết cục như thế còn thảm hơn rất nhiều, nhưng gả cho Đông Phương Ngạo Thế, ít nhất cần nhắc về quan hệ giữa hai nhà, Lý Phán Phán sẽ sống không quá tệ." Ít nhất Đông Phương Ngạo Thế sẽ tôn trọng cô ấy, đừng nhìn bây giờ Đông Phương Ngạo Thế điên khùng như vậy, cũng chỉ vì chưa kết hôn, người như bọn họ, tuyệt đối sẽ tôn trọng vợ mình, dù không có cảm tình, nhưng tốt hơn so với những tên đàn ông có vẻ ngoài đạo mạo nhưng thật ra một bụng xấu xa kia rất nhiều.

Sự tình phát triển đến giờ, Ninh Vân Hoan nhớ đến khi Lý Phán Phán nói muốn gả cho Đông Phương Ngạo Thế, cũng không quá kháng cự, ngược lại dường như ngầm mang theo giải thoát, trong lòng thờ dài, cũng không nói thêm gì nữa.

Đến khi xe lái vào nhà họ Lan, Ninh Vân Hoan mới nghĩ đến: "Đúng rồi, lần này Liễu Yên kia..."

"Tốt nhất em đừng nghĩ đến ả ta." Khi Lan Cửu nhếch khóe môi cười nói xong, Liễu Yên đã hét chói tai bị người ném vào biển, cá mập được nuôi gần đó nhanh chóng bơi đến ăn ả vào miệng, chỉ thấy một mảng máu huyết lan tỏa trong làn nước biển xanh nhạt, cả tiếng hét chói tai cũng không nghe thấy, chỉ thấy một chuỗi bọt nước nổi lên, bờ biển nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Mẹ con Mộ Căn Chi đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, nhất thời hai mắt trợn ngược, bất tỉnh nhân sự ngã xuống đất, bị mấy gã lực lưỡng bên cạnh không biểu cảm khiêng lên.

Tuy không bị đưa vào miệng cá như Liễu Yên, nhưng kết cục của hai mẹ con Mộ Căn Chi cũng không tốt lắm, trải qua đả kích bị con trai bắt cóc, lại tận mắt thấy con trai chết trước mặt mình, thêm cảnh Liễu Yên bị ăn làm trong lòng Điền Ngọc Hình tạo thành kích thích quá lớn, bà ta vẫn có kết cục giống kiếp trước, cả người đều phát điên rồi. Mộ Thiệu Hoa đã có vợ mới, cũng có con trai mới, nên đương nhiên buông tay với đứa con trai Mộ Căn Chi này, ông ta đẩy Mộ Căn Chi ra nước ngoài, lạng lẽ cho người trông giữ anh ta, rơi vào kết quả hết như kiếp trước.

Hôn sự giữa Lý Phán Phán và Đông Phương Ngạo Thế đã được định xong, khi Ninh Vân Hoan và nhóm bạn bè thân thích của cô ấy về nước tham gia hôn lễ của cô ấy, đã là nửa năm sau sự kiện bắt cóc rồi.

Thời gian nửa năm này không biết có phải do gả cho Đông Phương Ngạo Thế không, ngược lại Lý Phán Phán không còn sợ gã như lúc đầu nữa, vì chuyện bị bắt cóc lần trước, Lan Lăng Yến không cho Ninh Vân Hoan đến nhà họ Lý nữa, anh cho người đón nhóm Lý Phán Phán đến phía đông đế đô vào trang viên tư nhân của anh, Đông Phương Ngạo Thế cũng theo đến, vẫn mang dáng vẻ cũ, dù khi nhìn Lý Phán Phán không quá ấm áp và tĩnh lặng, nhưng hơn vài phần tôn trọng.

Không biết thế nào, Ninh Vân Hoan nghĩ kiếp trước khi Đông Phương Ngạo Thế ở cùng Cổ Doanh Tích, tuy đối với ả không tệ, nhưng loại cảm giác này không giống như là tôn trọng, ngược lại giống như đùa giỡn, không biết có phải vì có Lan Cửu nhắc nhở không, cô thấy rõ sự khác nhau, khi thấy Đông Phương Ngạo Thế luôn hỏi ý kiến Lý Phán Phán về một số chi tiết trong hôn lễ, ngay từ đầu cô vốn rất không xem trọng hôn sự này, nhưng cảm giác hoàn toàn đối lập với kiếp trước khi Đông Phương Ngạo Thế ở cùng Cổ Doanh Tích, thì cô đã nghĩ thông suốt rồi.

Dù sao bản thân Lý Phán Phán đã vừa lòng với mỗi hôn sự này rồi, hợp hay không hợp chỉ có chính cô ấy mới biết được, người ngoài cảm thấy bọn họ không xứng, nhưng cũng chỉ là lo lắng suông mà thôi.

Người nhà họ Lý và Đông Phương Long đều rất tôn trọng cổ lễ của Trung Hoa, đương nhiên hôn lễ được tổ chức theo kiểu Trung Quốc chứ không phải kiểu dáng Tây Âu đang thịnh hành ngày nay, xe từ nhà họ Lý chạy đến khu nhà của Đông Phương Long, Ninh Vân Hoan mỉm cười ngồi bên cạnh Lý Phán Phán đang mặc một thân sườn xám đỏ thẫm, khước mắt thấy được ngoài xe có bóng dáng quen thuộc, theo bản năng cô quay đầu nhìn, đã nửa năm không gặp, Cố Doanh Tích đã gầy hơn trước rất nhiều, tinh thần hoảng hốt đi ở ven đường, giống như u hồn.

Xe chạy như bay qua, hất tung mái tóc rối của ả, lộ ra khuôn mặt không còn sinh khí.

Ba năm sau đó, trong lúc vô ý khi Cố Doanh Nặc nói về Cố Doanh Tích, không khỏi nở nụ cười:

"Người chị này của tôi, hiện giờ cùng thuê phòng với đám đàn ông, mỗi ngày làm không ít việc." Cố Thiếu Đào bị chặt một tay một chân, gã không biết cha mẹ ruột của mình là ai, nên đành phải về nhà họ Cố, Cố Doanh Tích vẫn nuôi dưỡng gã, bên cạnh còn có một Ninh Vân Thành đã mất một quả thận, không khác gì phế vật, một ngày ả làm năm tiếng, làm vài công việc, để nuôi một mẹ và hai gã đàn ông.

Cuối cùng Cố Nhàn vẫn không thể sống quá vài năm, khi bà ta chết Cố Doanh Nặc từng qua nhìn một lần, thấy Cố Doanh Tích vô cùng nghèo túng, thì cô nở nụ cười.

Phụ nữ như hoa, là đóa hoa non mềm tươi đẹp cần người dụng tâm che chở và nuôi dưỡng, không có đám đàn ông giúp duy trì, dù ả có dáng người câu hồn nhiếp phách đến đâu, rốt cuộc cũng không thể phát huy được ưu

điểm của ả, mỗi ngày làm không hết chuyện, không xong công việc, mãi không đủ tiền hoa hồng, khiến khí sắc ả trông vô cùng nát, khi Cố Doanh Nặc quang vinh chói lọi xuất hiện trước mặt ả, quả thật Cố Doanh Tích đã sa sút trông cứ như mẹ Cố Doanh Nặc, xấu hổ bất an không dám ngẩng đầu lên.

Cố Doanh Nặc ném 1000 đồng cho ả, thấy ả gắt gao nắm trong tay đáng vẻ cảm kích dị thường, rồi sau đó không trở về nhà họ Cố nữa.

Sau mười năm, Lan Ninh đã trở thành đài truyền hình nổi tiếng trên toàn thế giới, những bộ phim chiếu trên TV nhanh chóng trở thành trào lưu mà khán giả theo đuổi, khi Lâm Ý mười tuổi, Ninh Vân Hoan lại mang thai lần nữa rồi sinh ra một bé gái, không giống Lâm Ý luôn bị lạnh nhạt, đứa bé gái vừa mới sinh ra này được các ông ngoại và tổ phụ rất yêu thương, thậm chí ngay cả Đông Phương Long vừa nhìn thấy cô nhóc mới sinh này, đã vội vã muốn định ra hôn sự với đứa cháu trai ba tuổi của mình.

Thấy ba Lan và Đông Phương Long bận tối mắt vì chuyện này, Ninh Vân Hoan ôm con gái đang tập kêu ba mẹ, cảm thấy thật mỹ mãn.

Cuộc sống của cô trải qua hai kiếp, cuối cùng đã viên mãn, cô không ngờ mình sẽ gả cho người trước kia mà mình chưa bao giờ dám tưởng tượng đến, cuộc sống bây giờ đã làm cho cô rất thỏa mãn rồi.

---Hoàn---

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Ngoại Truyện 1

Editor: Gà

Lần đầu tiên Lan Lăng Yến nhìn thấy người kia, là khi anh ở trước phòng thí nghiệm.

Cô yên tĩnh nằm trong phòng dịch thể, tựa như chỉ đang ngủ, nếu không phải do gương mặt hiện rõ giới tính nữ, thân thể đã hoàn toàn thay đổi không nhận ra dáng vẻ nguyên dạng từ lâu. Trên người cô cảm ống dẫn lớn nhỏ, máu trong thân thể đã thay thế bằng dưỡng dịch, nhưng mặt cô lại được nhóm khoa học gia bảo dưỡng vô cùng tốt, dường như đó là cái trân quý nhất vậy, nếu so sánh nữ giới là một cái gì đó vô cùng tục tũn trong lòng anh, nếu trên đời này nữ giới trong mắt anh như ly rượu đế, thì cô tuyệt đối là ly rượu được thêm vào hai miếng chanh.

Không biết thế nào, Lan Lăng Yến dùng một loại tâm trạng bản thân không hiểu nổi nhìn cô thật lâu.

Trên người cô có rất nhiều lỗ lớn nhỏ khác nhau, bên trong ống dẫn như nhánh cây rắc rối khó gỡ, trông sâu vào trong cơ thể cô, làn da cô trắng gần như xanh xao, bờ môi trắng bệch, tuy đã mất đi sắc máu, nhưng được bảo dưỡng rất khá, không mất đi sự ướt át mà cô nên có, ngược lại có vẻ vô cùng non mềm, mí mắt cô mỏng tang cơ gần như có thể xuyên thấu qua chúng nhìn thấy con người bên trong, hầu như cô đã không thể mắt mở ra, hô hấp mỏng manh như có như không, giáo sư Lôi Mông trong phòng thí nghiệm tiếc nuối nói với anh rằng vật thí nghiệm có thể chất yếu ớt, nhưng tính cách lại vô cùng mềm dẻo này đã sắp xong đời rồi.

Gần đây trong phòng thí nghiệm phát minh ra một loại thuốc kiểu mới, loại này có thể làm người ta nghiện nhưng sau đó sẽ giúp thân thể giảm đi tổn thương đến mức ít nhất, quan trọng hơn, sau khi cơ thể hấp thu thì không thể nào từ bỏ, Lan Lăng Yển đã thỏa thuận với người mình, sau khi khoản tiền này vào túi anh thì anh có thể phú khả địch quốc (vô cùng giàu có), quan trọng nhất là chỉ có phòng thí nghiệm của anh có thể sản xuất, có thể tưởng tượng được cơ hội trong đó sẽ thế nào, tuy anh vốn đã không thiếu tiền, nhưng vụ lần này khá đặc biệt, cũng có lợi cho nhà họ Lan, cho nên khiến anh hiếm khi sinh ra vài phần hứng thú như vậy.

Nhưng dù loại thuốc này ít tổn thương đến cơ thể của vật thí nghiệm, trong quá trình nghiên cứu, vẫn dần dần mài mòn sinh mạng của cô.

Không biết thế nào, trong lòng Lan Lăng Yển có chút không thoải mái.

Có không ít vật thí nghiệm trong phòng thí nghiệm, nữ cũng rất nhiều, không phải không có nhan sắc hơn cô, nhưng giống như cô, làm anh nhìn thấy thì trong lòng ngứa ngáy, ngón tay chậm rãi muốn làm gì đó nhưng không được, Lan Lăng Yển thấy thân thể cô khẽ động, đã bị dưỡng dịch bào đến hơi trắng bệch, tựa như con rối, nhưng lạ thay, trên người cô vẫn lộ ra một cảm giác yên tĩnh đến an bình.

"Tên gì, sao lại đưa đến?" Biểu cảm Lan Lăng Yển âm lãnh đặt câu hỏi, mắt anh lạnh nhạt như băng, như không có chút cảm xúc phập phồng nào, khóe môi lại mang theo một ý cười làm người ta phát hoảng, đây là phòng thí nghiệm của anh, đây là địa bàn của anh, nhóm khoa học gia trong này đều vô cùng trung thành với anh, anh không cần ngại ngùng, lúc này vẻ mặt anh cực kỳ nguy hiểm, làm giáo sư có dáng người cao gầy hơi dừng một chút:

"Xin đợi tôi kiểm tra một chút." Nói xong, giáo sư Lôi Mông bảo trợ lý mang laptop qua, ông ta chỉnh lại mắt kính, sau một lúc lâu trên gương

mặt lộ ra mỉm cười: "Do ông chủ đưa đến, tên là Ninh Vân Hoan."

Trong một khắc kia Lan Lăng Yến không biết có cảm giác gì, trong lòng anh hơi buồn bực nhưng không thể nào phát tiết, họ Ninh? Anh cảm thấy tên này có chút quen thuộc, giống như đã nghe thấy ở đâu, Lan Lăng Yến nhìn cơn phiền muộn này trong lòng, biểu cảm vẫn không thay đổi, một lúc sau anh nhớ đến, cô gái họ Ninh này, thì ra do ả đàn bà mà tên nhóc nhà họ Mộ mê luyện hiển cho anh.

"Cơ thể cô ấy đã đến cực hạn, nếu không phải cố chống, chỉ sợ vẫn chưa tỉnh lại." Dù tỉnh lại, cũng chỉ là hành vi vô thức mở to mắt mà thôi, hệ hô hấp của cô ấy đã bị máy tính khống chế từ lâu, có cần trái tim hay không đã không còn quan trọng nữa, chẳng qua bản năng cơ thể chỉ còn có mở miệng mà thôi, trên thực tế không khí cô hít vào cổ đã hoàn toàn không có ích gì với cô, tất cả bộ phận trong cơ thể của cô đều do máy tính vận hành, chỉ có điều khối túi da này đã không còn tác dụng, dần dần sắp mất đi khống chế, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành một phế phẩm, có chút đáng tiếc, dù sao sự nhẫn nại của cô gái này thật sự rất mạnh mẽ, rất nhiều người đàn ông cũng không sánh bằng cô, người vào phòng thí nghiệm cùng đợt với cô hiện giờ đã chết hết, hơn nữa nhiều người đến sau cô cũng đã chết gần hết, nhưng cô vẫn còn có thể sống.

Tuy tình cảnh này giáo sư Lôì Mông không biết còn có thể gọi là còn sống hay không, nhưng lúc này ông ta cũng có cảm giác tiếc hận cho vật thí nghiệm được đánh số A0743216 này, thật sự rất đáng tiếc.

Càng làm giáo sư có chút phiền não là, hình như ông chủ của ông ta khá hứng thú với thí nghiệm thể này, ông ta có chút hao tổn tâm trí, hiện giờ đã đến trình độ này, rõ ràng đã hết cách xoay chuyển, dù trong phòng thí nghiệm có rất nhiều nhân tài, tập hợp các loại quý tài ngoại khoa, trong đó bao gồm cả ông ta, trước khi vào phòng thí nghiệm thì y thuật là thứ ông ta am hiểu nhất, nhưng lúc này giáo sư Lôì Mông không thể không thừa

nhận dù Thượng Đế có hạ phàm, cũng không thể cứu được tính mạng của cô gái Trung Hoa này nữa.

Lan Lăng Yến không nói gì, thậm chí anh biết giáo sư Lôi Mông đã hao tổn tâm trí, nhưng anh không muốn nói chuyện, chỉ gật đầu, lại liếc nhìn vật thí nghiệm ngâm mình trong đường dịch này một cái, hình như là họ Ninh, anh vốn sẽ không nhớ kỹ, nhưng không biết thế nào, ma xui quỷ khiến, anh lại nhìn. Thậm chí khi anh nhắm mắt lại vẫn có thể nhìn thấy làn da non mềm và gương mặt điềm tĩnh say ngủ của cô, nếu bỏ qua thân thể đã vỡ nát của cô, anh nhìn mái tóc dài phiêu tán của cô trong đường dịch, giống như mỹ nhân ngủ say trong lâu đài, đang chờ đợi vương tử đến để đánh thức cô bằng một nụ hôn.

Đôi môi trở nên trắng bệch, tuy không mất đi vẻ ướt át, nhưng đã sớm không còn sự sáng bóng, không cần chạm vào cũng biết nó rất lạnh. Chỉ là một vật thí nghiệm mà thôi, Lan Lăng Yến cười lạnh, không nhìn cũng không nói thêm gì, hai tay đút vào túi rồi rời đi.

Anh có rất nhiều việc, nhà họ Lan cần anh tiếp quản, hiện giờ anh không có con nối dõi, đám lão già nhà họ Lan kia đã bắt đầu âm mưu muốn lấy vị trí người thừa kế của anh, hoặc muốn đưa cho anh một đứa bé họ Lan để làm con thừa tự, anh thật sự rất bận, muốn thu dọn hết đám già mà không chết này thì anh phải phí một tinh lực khá lớn, càng miễn bàn hiện nay ba Lan còn chưa có ý muốn ẩn lui, nhưng anh đã chờ không kịp rồi.

Bây giờ Lan Lăng Yến đã hai mươi chín tuổi, còn ba Lan lại đang tuổi tráng niên, cách cái chết, chỉ sợ còn phải đợi đến khoảng sau trăm tuổi, nhà họ Lan có rất nhiều phương thuốc dưỡng thân, là người cầm quyền của Lan thị rất ít người có thể sống thọ và chết tại nhà, hầu như đều khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đột nhiên bị bạo bệnh mà chết, Lan Lăng Yến cũng không muốn truyền thống này bị đoạn tuyệt khi đến thế hệ của anh, nhưng ba Lan rất đề phòng anh, bởi vì sinh sau ông hai mươi năm, nên hiện giờ anh chưa có cách thu dọn sạch ba Lan, nghe nói hai vợ chồng này đã bắt

đầu muốn thử sinh ra đứa con trai khác, gần đây ám sát nhằm vào anh cũng càng nhiều hơn.

Lan Lăng Yến về đến trụ sở, khi tắm thì trong đầu lại hiện ra gương mặt của cô gái họ Ninh đã chết kia, thật kỳ quái, tuy đáng vẻ cô vẫn có thể xem là thanh lệ, nhưng phụ nữ đẹp hơn cô thì có rất nhiều, hơn nữa người người còn rất tươi mát, môi hồng tươi tắn, bộ ngực no đủ, nhưng khi anh nhớ đến thì lại bình tĩnh không gợn sóng, ngược lại nghĩ đến khuôn mặt trắng gần như trong suốt ấy, ngón tay Lan Lăng Yến không tự chủ được nhẹ nhàng giật khê, hình như có cảm giác sắp chạm đến mặt cô vậy, nước lướt qua tay anh, tóc dính đầy hơi nước, một đôi mắt âm u lộ ra nguy hiểm hung ác.

"Răng rắc" tiếng vang nhỏ bị bao phủ trong tiếng nước chảy, nhưng Lan Lăng Yến đã đi một con đường dài đến tận bây giờ, tính cách rất cẩn thận, anh cười lạnh chạm vào cây súng được quấn trong khăn tắm, đèn vẫn mở, anh cũng không có ý sẽ mặc quần áo, thẳng tay mở cửa phòng tắm, đám người đang muốn đánh lén này đã không đợi được cơ hội, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau đớn, trong họng súng toát ra làn khói mỏng, giữa mi tâm và miệng của người mặc trang phục nữ kia nở rộ một mảng máu, theo gương mặt nghiêng của cô ta, chảy xuống từ mi tâm.

Ba Lan đã không đợi được, hi sinh luôn cả người nằm vùng, Lan Lăng Yến quấn súng vào trong khăn tắm lần nữa, chờ anh đánh răng xong ra khỏi toilet, thì cổ thi thể nọ đã sớm không thấy nữa, vết máu trên đất đã được lau sạch không còn một mảnh.

Cuộc sống như vậy thật sự rất nhàm chán, trừ việc ba Lan dồn ép mình để có thể chấp chưởng nhà họ Lan thì còn có chút ý tứ ra, Lan Lăng Yến tạm thời không nghĩ ra trước mắt bản thân còn có hứng thú với cái gì.

Thật ra là có! Trong đầu anh hiện lên hình ảnh một cô gái làm anh cảm thấy như có một loại phản ứng hóa học vi diệu được sinh ra, là họ Ninh, tên

Ninh Vân Hoan. Cô nằm ở đằng kia, ngủ say ngọt như vậy, trong yếu ớt lại mang theo vài phần an bình, làm người ta có cảm giác không đành lòng đánh thức cô, Lan Lăng Yển cau mày, anh cảm thấy bản thân đã xảy ra chuyện, nhưng trước mắt, thì anh không phản cảm lắm đối với phản ứng này của bản thân.

Đợi đến khuya khi một lần nữa xuất hiện ở trong phòng thí nghiệm, Lan Lăng Yển đã biết bản thân hơi cổ quái rồi, ban đêm ra cửa đối với người như anh có bao nhiêu nguy hiểm trong lòng anh biết rõ, con người anh rất giá trị, không biết có bao nhiêu kẻ đang chờ cơ hội như vậy, hiện giờ cánh chim của anh chưa cứng cáp, ba Lan luôn muốn gạt bỏ thế lực của anh, muốn khống chế anh trong phạm vi của ba Lan, tình huống hiện giờ không có lợi với anh, nhưng anh vẫn ra cửa, không biết thế nào, lúc này anh vô cùng muốn xem thử khi trong đầu mình không ngừng tính kế, thì cô gái mà anh bất chợt nhớ đến rồi làm anh cảm thấy không ổn kia có phải vẫn có thể hấp dẫn sự chú ý của anh hay không.

Nếu cô thực sự có bản lĩnh như vậy, Lan Lăng Yển quyết định bản thân phải làm một việc ngốc, anh có thể thuyết phục bản thân mình ngốc một lần, anh muốn nhìn xem cảm giác anh muốn chạm vào cô có phải là ảo giác của mình hay không, nếu thật sự là ảo giác, như vậy đương nhiên anh không cần phải lo lắng nữa rồi.

Cho đến bây giờ nhìn trước ngó sau không phải là tính cách của anh, có vấn đề thì giải quyết chứ không phải trốn tránh chính là phương pháp làm việc của Lan Lăng Yển, gặp vấn đề mà chỉ muốn chạy trốn thì rắc rối sẽ càng nhiều, chẳng bằng nhanh chóng giải quyết, giống như xử lý miệng vết thương, sinh mủ thì vết thương sẽ rất đau, muốn lau sạch mủ không dễ dàng, nhưng nếu không giải quyết, hậu quả càng thêm nghiêm trọng, lựa chọn phương pháp nào tốt hơn thì trong lòng Lan Lăng Yển luôn rõ ràng.

Anh luôn độc ác với người khác, đồng thời cũng hung ác với bản thân.

Đã nửa đêm, nhưng trong phòng thí nghiệm vẫn có không ít kẻ cuồng khoa học đang điên cuồng làm thí nghiệm, ở trong mắt một đám người như vậy, hầu như không có ban đêm hay ban ngày, chỉ có đủ tinh lực hay không mà thôi. Cô gái tên Ninh Vân Hoan kia đã mất giá trị lợi dụng rồi, tuy hơi đáng tiếc, nhưng những thiên tài này không quá chú ý đến cô, tất cả mọi người đều bận rộn việc của chính mình, khi nhìn thấy Lan Lăng Yển đến, bọn họ chỉ cúi chào Lan Lăng Yển, rồi lại yên tĩnh đều tự làm việc của mình, bên cạnh cô đã không còn ai, chỉ có hai ngọn đèn ở đỉnh đầu vẫn sáng, bên cạnh chỉ có đèn tín hiệu máy tính trung tâm khổng lồ chế cơ năng của cơ thể đang nhấp nháy, cho thấy cô vẫn chưa hoàn toàn mất đi sự sống mà thôi.

Ở góc như vậy, trong dịch dưỡng lộ ra vài phần cảm giác tê lạnh, nhưng cô vẫn nhắm mắt lại, như yên tĩnh không còn cảm giác với thế giới khắt khe bên ngoài, đột nhiên Lan Lăng Yển cảm thấy hơi không vui, lúc này anh không kiên nhẫn, ở trong phòng thí nghiệm anh tuyệt đối an toàn, bởi vậy bên người anh không có bảo vệ, theo suy nghĩ của mình anh đưa tay đến, chạm vào cái trán lạnh như băng của cô, cơ thể cô cần đông lạnh mới có thể kéo dài sinh mệnh của cô, thân thể cô lạnh như băng, da thịt có xúc cảm non mềm làm Lan Lăng Yển có chút lưu luyến dèi qua dèi lại.

Lông mi cô nhẹ nhàng chuyển động, trong nháy mắt Lan Lăng Yển ngừng thở, anh cảm giác như cô muốn tỉnh lại, trong lòng anh có chút chờ mong, muốn thấy cô mở to mắt, tưởng tượng khi cô mở to mắt nhìn thấy mình, Lan Lăng Yển không hiểu sao lại có chút không vui.

Nhưng anh vẫn ngồi không nhúc nhích, thấy lông mi vừa dài vừa cong của cô khẽ động hai lần, đôi mắt như luôn sa vào ngủ say đó mở ra, trong nháy mắt ấy, Lan Lăng Yển biết bản thân đã xong rồi.

Ánh mắt Ninh Vân Hoan đã không còn tiêu cự, trong ánh mắt thậm chí mất đi vẻ sáng ngời, hiện ra vài phần âm đạm, con người mang theo màu sắc đặc trưng của Trung Hoa, vì làn da cô quá tái nhợt, gần như trong

suốt, khi ánh mắt này mở ra, thì có một loại mỹ cảm nhu nhược, lúc ánh mắt trợn to hầu như anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cô tràn ngập sức sống, khi cười rộ lên ánh mắt nhất định sẽ rất xinh đẹp, nhìn thấy cô mở to mắt, Lan Lăng Yến chỉ biết lúc này bản thân đã yêu thích và muốn cất giữ.

"Ninh Vân Hoan?" Anh nhẹ giọng thì thầm, ở nơi khác một nhóm khoa học gia mặc áo dài trắng bên ngoài đang bận rộn đến nỗi không có thời gian đẩy kính mắt của mình, mà bên này lại yên tĩnh quý dị, xuyên thấu qua lớp thủy tinh trong suốt, khước mắt Lan Lăng Yến có thể nhìn thấy đám người kia như bận rộn đến mê muội, ánh mắt anh luôn chăm chú nhìn vào cô gái không thể gọi là còn sống này, thời gian của anh rất thưa thớt, nhưng lúc này anh lại lãng phí vào cái vật thí nghiệm đã sắp vứt đi, vì làm anh cảm thấy tiếc nuối, nên anh tạm thời không muốn ngừng lại.

Cô cũng không đáp lại Lan Lăng Yến, giọng nói cô thế nào Lan Lăng Yến không biết, trong đầu anh đã bắt đầu tưởng tượng, vội vã, Lan Lăng Yến muốn bắt được cái gì đó, nhưng anh hoàn toàn không thể làm gì.

Cô chỉ mở to đôi mắt bồ câu theo bản năng, làn môi tái nhợt trong suốt hé ra, như cá thiếu dưỡng khí, nhưng cô lại không hít khí vào. Bụng cô đã bị xé ra từ lâu, nội tạng bên trong đã đổi thành máy móc, cái mà cơ thể cô hấp thu vào chỉ còn là dịch dinh dưỡng, sẽ không sinh ra chất bài tiết của cơ thể, dưỡng dịch tuần hoàn trong cơ thể của cô, duy trì mạng sống của cô.

"Ninh Vân Hoan." Lan Lăng Yến kêu tên của cô càng ngày càng thuận lợi, nhưng anh lại càng ngày càng không kiên nhẫn, lúc anh gọi tên cô, cô không hề đáp lại, anh không thích cảm giác này.

Trong mắt Lan Lăng Yến bão táp nguy hiểm tụ tập càng ngày càng nhiều, trong đôi mắt phượng dài nhỏ kia càng nồng đậm cảm xúc quý dị âm trầm, anh thấy cô mở rộng môi lại hô hấp không được, bỗng nhiên cúi đầu, sợi tóc vụn trên trán anh lướt qua mặt cô, đôi môi ấm áp của anh cẩn thận dán vào bờ môi lạnh lẽo của cô, anh vuốt ve môi cô, theo hành động của

anh, không khí theo môi anh phả ra, nhưng cô không hề có phản ứng gì, nhưng khi hai người chạm vào nhau, môi của cô vẫn lây nhiễm hơi thở của anh.

Nhóm nhà khoa học trong phòng thí nghiệm có chút giật mình nhìn qua lớp thủy tinh thấy tình cảnh của anh, bọn họ bỗng nhiên quên mất chuyện mình đang làm trong tay, Lan Lăng Yến biết, đám người điên này tuyệt đối nghĩ anh phát rồ rồi.

Không sai, anh thật sự phát rồ rồi!

Anh thích nhìn thấy dáng vẻ mở to mắt của Ninh Vân Hoan, tuy hiện giờ thời gian cô mở to mắt càng ngày càng ít, gần đây anh thường xuyên xuất hiện ở trong phòng thí nghiệm, Ninh Vân Hoan đã được người đặt trong dịch dưỡng, cơ thể của cô đã được tu bổ xong, vì sinh mệnh của cô, cô tạm thời vẫn không thể bỏ đi số máy móc này, tuy rằng cô không thích.

Lan Lăng Yến biết cô không thích, anh bắt đầu sưu tập ảnh chụp của Ninh Vân Hoan, bắt đầu sưu tập các video clip cô từng có, lần đầu tiên có được video clip của cô, Lan Lăng Yến bắt đầu nghe được giọng nói của cô, từ đó như mê muội, càng không thể khống chế. Đám khoa học gia trong phòng thí nghiệm kia bắt đầu bồi dưỡng một trái tim phù hợp cho cô, muốn kéo một người kề cận cái chết trong tay Satan ra một lần nữa, không phải là chuyện dễ dàng, tuy Lan Lăng Yến thật sự đã điên rồi, nhưng đối với nhóm khoa học gia mà nói, không có gì có thể so được với thí nghiệm này, Lan Lăng Yến không thiếu tiền, tiền tài đều đầu tư vào phòng thí nghiệm, đám người điên này bắt đầu làm chuyện trong tay.

Từ lúc bắt đầu tìm tòi rồi sau đó bồi dưỡng ra một trái tim, can, phổi hoàn mỹ, Lan Lăng Yến không biết thế nào, trong lòng có chút không thoải mái, anh thừa dịp mấy ngày nay làm rất nhiều, Ninh Vân Hoan do ả đàn bà họ Cố đưa vào tay anh, anh rất không vui, họ Cố không đưa đến cho anh sớm một chút, đến nỗi làm anh bỏ lỡ nhiều như vậy, tâm trạng anh vô cùng

không thoải mái, mà vào lúc này, ba Lan còn muốn đến quấy rầy anh nên anh không có nhiều thời gian ở cạnh cô, Lan Lăng Yến quyết định thu dọn ba Lan trước, đến lúc đó không còn đám ruồi bọ đáng ghét cứ bay lượn trước mặt người khác như vậy nữa.

Anh dành nửa năm, lợi dụng mẹ Lâm Mẫn để hạ bệ ba Lan, ba Lan rất tự tin, cho rằng anh luôn chịu sự khống chế trong phạm vi của ba Lan, mỗi một ứng phó với sát thủ ông phái đến, cho rằng Lan Lăng Yến đã không còn sức lực để đối phó với ông, chính vì sự sơ suất này, đã khiến ba Lan trả giá bằng việc phải ngồi trên xe lăn.

Người cầm quyền nhà họ Lan không thể là phế vật, ba Lan đã bị phế, tuy cuối cùng Lan Lăng Yến để lại cho ông một cái mạng, nhưng hai chân ông đã không thể đi lại, đương nhiên chủ vị nhà họ Lan rơi xuống Lan Lăng Yến, anh đưa ba Lan và Lâm Mẫn đến hòn đảo biệt lập, trừ việc định kỳ phái người nhảy dù mang đồ ăn đến, anh cũng không cho ba Lan cách thức để liên lạc, để hai vợ chồng này tự sinh tự diệt.

Sau khi thu dọn cha mẹ xong, anh chuyên tâm tập trung vào Ninh Vân Hoan, giáo sư Lôi Mông trong phòng thí nghiệm nói, đã nghiên cứu ra một loại nội tạng thích hợp cho cô, giáo sư hưng phấn nói: Sự sống của cô ấy rất mạnh mẽ, còn trái tim bỏ vào trong cơ thể cô ấy, đã bắt đầu tạo ra máu, quả thật đây là một bước đột phá vượt thời đại. Lan Lăng Yến từng nhìn thấy, gương mặt cô đã bắt đầu xuất hiện sắc máu, cô đã thoát khỏi việc bị máy tính khống chế, cô đã bắt đầu có thể hô hấp mỏng manh, hệ hô hấp được chế tạo hoàn.

Gương mặt cô bắt đầu hiện lên vẻ nhàn nhạt đỏ ửng, môi cô không còn trong suốt, mọi thứ đều phát triển theo hướng tốt, chỉ cần tiến hành bước cuối cùng, cô sẽ có thể sống lại.

Thí nghiệm này làm cho mọi người trong phòng thí nghiệm hưng phấn khiếp sợ hoan hô, đây là niềm kiêu ngạo của toàn bộ những thiên tài trong

phòng thí nghiệm, bọn họ như Thượng Đế, chế tạo ra một con người!

Nhưng Lan Lăng Yến không vui, cô sống lại, anh biết, chính anh đã muốn thế, mặc kệ cảm giác này có phải là yêu hay không, hay chiếm giữ, nhưng người anh thích, là cô của trước đây, chứ không phải là kẻ sau khi tỉnh lại, có khả năng sẽ quên hết mọi thứ, được giáo sư Lôi Mông gọi là cô gái mới sinh.

Dù cô vẫn có trí nhớ trước đây, nhưng Lan Lăng Yến không muốn cô hận anh, nếu cô hận anh, anh tình nguyện để cô đi tìm chết!

Đưa ả họ Cố đến đảo quốc, ả đã thích đàn ông, không thể rời khỏi bọn họ như vậy, anh muốn để ả hưởng thụ đủ! Mỗi ngày mỗi đêm đủ loại kiểu dáng, thân thể Cố Doanh Tích nhanh chóng bị nhiễm AIDS, Lan Lăng Yến lại tổng ả vào đám đàn ông cũ, buồn cười nhìn đám đàn ông trước kia một lòng say mê ả lúc này bắt đầu vội vàng xa lánh ả, anh cũng đưa Ninh Vân Thành vào phòng thí nghiệm, để Ninh Vân Thành cũng hưởng qua khổ sở mà Ninh Vân Hoan phải chịu, mà còn đám người Mộ Căn Ngôn cũng bị anh áp dụng đạo lý gọi là của người nên trả lại cho người, Mộ Căn Ngôn đã đưa mẹ gã vào bệnh viện tâm thần, anh cũng dùng cách tương tự để đối xử với gã.

Sự tình đều xong xuôi, Cố Doanh Tích lê thân thể đổ nát, cuối cùng vô cùng thê lương chết đi, Lan Lăng Yến hoàn thành mọi thứ, nhưng trong nháy mắt có cảm giác vô vị tẻ nhạt.

Thân thể Ninh Vân Hoan đã dần khôi phục, giáo sư Lôi Mông nói cô đã bắt đầu hồi phục, thời gian cô mở mắt đã nhiều hơn, ánh mắt cô càng ngày càng sáng ngời, tóc cô bắt đầu bóng loáng, môi cô ngẫu nhiên sẽ mang theo ý cười.

Lan Lăng Yến thật sự rất thích, nhưng anh cũng không thể.

Sau khi cô tỉnh lại nếu không còn là cô của trước kia, thì Lan Lăng Yến không cần cô còn sống nữa, mà nếu cô vẫn như trước đây, nhưng cô hận anh, từ nay về sau không muốn mỉm cười với anh, sẽ không mở to đôi mắt hồn nhiên nhìn anh nữa, sẽ không còn đáng yêu như trong video clip kia, nếu kết quả cô còn sống là chán ghét anh hoặc hận anh, như vậy anh hi vọng Ninh Vân Hoan không cần sống lại nữa.

Nếu hận anh, anh tình nguyện để cô chết!

Tự tay cắt đứt mạng sống của cái mà nhóm khoa học gia gọi là cơ thể mới sinh, nhìn xác của cô dần dần chết đuối, Lan Lăng Yến không để ý đến sự ngăn cản của đám người Lôi Mông, bọn họ đã thành công về cơ quan nội tạng, cũng phục sinh một người sắp chết, thủ đoạn như vậy đủ để toàn bộ thế giới khiếp sợ, nhưng Lan Lăng Yến không hiểm lạ. Anh thấy hô hấp của Ninh Vân Hoan dần thoi thóp, màu máu trên mặt cô dần rút đi, mọi người tiếc nuối lắc đầu thở dài, mặt cô bắt đầu xanh xao, ánh mắt theo bản năng trừng lên, Lan Lăng Yến thấy trong mắt cô dần mất đi ánh ngược của anh, thì nở nụ cười.

Ninh Vân Hoan chết, nhà họ Lâm muốn nhét phụ nữ vào, nhưng Lan Lăng Yến lại chẳng phải kẻ để mặc người bài bố, anh không có con nối dòng, tạm thời cũng cảm thấy không một người phụ nữ nào có tư cách sinh con cho anh, anh mặc kệ sau này mấy lão già nhà họ Lan náo loạn thế nào, miễn là anh còn sống, anh có thể ngăn chặn ngư quý xà thần, còn khi chết rồi thì không cần quan tâm nữa.

Còn thừa nửa đời sau, anh dồn hết năng lực vào nghiên cứu cỗ máy thời gian, nhóm kẻ điên phòng thí nghiệm vì tư tưởng này, người người kích động, thân thể Ninh Vân Hoan luôn được anh bảo tồn, tươi trẻ như lúc ban đầu. Chẳng đến hai mươi mấy năm sau một đám khoa học gia đã chế ra một loại máy được xưng là có thể thay đổi lịch sử, Lan Lăng Yến không biết máy này có tác dụng hay không, nhưng anh vì chuyện này mà điên cuồng cả đời, mọi thứ bỗng kết thúc như thế.

Anh thấy thân thể Ninh Vân Hoan như các thí nghiệm trước đó biến mất ở trên đài, Lan Lăng Yến nở nụ cười, cả đời này anh điên rồi, nhưng nếu thật sự có thể bắt đầu lại, anh tuyệt đối sẽ thừa dịp khi mọi chuyện còn chưa phát sinh, mà giữ chặt người đã làm anh điên cuồng hơn phân nửa đời người, đến cuối cùng mới phát hiện mình yêu cô ấy ở trong tay, anh tuyệt đối sẽ không để cô biến mất nữa!

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng anh vẫn sẽ yêu cô gái này ngay từ cái nhìn đầu tiên, người từ đầu đến cuối chưa từng nói chuyện với anh.

Tạm biệt, công chúa của anh, tình yêu của anh! RS

NỮ PHỤ TRÙNG SINH

Mim cười WR

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Ngoại Truyện 2: Lâm Ý

Từ nhỏ con đường cậu đi vốn nhấp nhô tràn ngập bụi gai, cậu vốn nên giống chiến sĩ liều mạng tranh giành, dựa vào hai tay mình để đạt được cái mà cậu nên có, nhưng bởi vì một ý niệm của trưởng bối, cậu từ người thừa kế duy nhất của Lan thị, đồng thời cũng trở thành một trong những người thừa kế của nhà họ Lâm.

Ngày cậu sửa thành họ Lâm, Lâm Ý chỉ biết trên vai mình phải nhận cái gì, không chỉ đơn giản từ ông ngoại gọi là tổ phụ mà thôi, cậu còn cần phải khiêng trọn cái nhà họ Lâm lên vai mình, biến thành một trong những cái mà bản thân nên có được. Con đường trông có vẻ như từ nguy hiểm đổi thành an toàn, nhưng lại càng thêm gian khổ khó đi.

Ba từng nói với cậu, tổ phụ xem cậu như một sự chuyển tiếp của nhà họ Lâm, vừa vặn vì là con trai của Lan Lăng Yến, cậu hẳn nên biết thế nào mới có lợi nhất cho bản thân, thậm chí vẻ nhu nhược cần được nâng niu trong tay mẹ mới có thể bảo hộ cậu.

Từ khi Lâm Ý hiểu chuyện, chỉ biết bản thân có một vị trí xấu hổ ở nhà họ Lâm, đối với người nhà họ Lâm, cậu chỉ là một người ngoài, có thể sẽ đoạt hết tất cả của bọn họ, bởi vậy ngoài mặt người nhà Lâm lấy lòng cậu, thật ra người người đều hận không thể nuốt cậu vào bụng, trưởng bối xem cậu như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, hận không thể bóp nát cho thống khoái.

Thậm chí cậu biết tổ phụ như có vẻ yêu thương cậu nhất cũng xem cậu như một viên đá mài, để tôi luyện con cháu của ông, nếu đợi đến có một

ngày cậu không chịu nổi bị đứt đoạn, chỉ sợ cậu sẽ bị đào thải. Bởi vì cậu đã sửa thành họ Lâm, nên nếu sau này lại trở về nhà họ Lan, thì cậu đã mất đi tiên cơ, cho nên cậu không thể lui.

Lâm Mậu Sơn xem cậu như viên đá mài, tương tự cậu cũng xem người nhà họ Lâm trở thành cầu lót đường tạo tiền đề cho cậu qua sông.

Ba của cậu, Lan Lăng Yến từng nói với cậu, nếu sinh ra trong hoàn cảnh không thể lựa chọn, như vậy trước mắt phải biến điều kiện có ích lợi nhất thành lựa chọn của bản thân. Sau đó chọn cái có lợi nhất đó để thực hiện. Lâm Ý biết, nhà họ Lâm sẽ thuộc về cậu, đồng thời nhà họ Lan cũng nên là của cậu.

Con nhà người ta ở với ba mẹ, nhận hết mọi sự thương yêu, trong mắt người ngoài cậu là thiên chi kiêu tử rất được hâm mộ nhưng mỗi ngày lịch học đều kín hết, còn phải tham gia huấn luyện các môn dùng trí não và bộ nhớ, sau này lớn lên một chút thì cả súng lục cũng không rời tay, cái cậu phải học nhiều vô số, nhiều đến nỗi hình như cậu không có thời gian để nhớ về ba mẹ của mình.

Lúc con nhà người vừa mới bắt đầu đi học, thì hầu như cậu đã hoàn thành chương trình học của sơ trung trước thời hạn, đã bắt đầu có giáo viên dạy thêm cho cậu, Lâm Mậu Sơn thương cậu, che chở cậu nhưng đồng thời cũng hơi phòng bị cậu. Ở nhà họ Lâm cậu phải nơm nớp lo sợ, như bước trên băng mỏng, nếu hơi vô ý, để Lâm Mậu Sơn nhìn ra dã tâm của cậu, chưa đợi cậu thu nhà họ Lâm vào trong túi, thì cậu đã phải trả giá rất lớn rồi.

Lan Lăng Yến từng nói với cậu, chịu đựng được thì kẻ thắng làm vua thua làm giặc, nhịn không nổi thì tro cốt cũng không có tư cách được giữ lại. Người như bọn họ, từ khi sinh ra hưởng thụ rất nhiều, nhưng tương tự cũng phải trả giá nhiều hơn.

Cũng vì như thế, từ nhỏ Lâm Ý đã dưỡng thành tính cách nghĩ kỹ rồi mới làm, bởi vì cậu không có tư cách phạm sai lầm, nếu cậu sai một bước, kết quả có thể là sinh tử.

Khi lên mười ba tuổi, ba cậu chỉ dạy cho cậu nhiệm vụ đầu tiên để luyện tập, đó là đối phó với nhà họ Tạ.

Lan Lăng Yến không nói với cậu lý do, chỉ lặng lẽ giao chuyện này vào trong tay cậu, không làm kinh động Lâm Mậu Sơn, hiển nhiên vì muốn tránh gây bất ngờ cho người nhà họ Lâm, Lâm Ý biết đây là sự tôi luyện đầu tiên mà ba dành cho cậu, cậu phải hoàn thành nhiệm vụ Lâm Mậu Sơn bố trí cho cậu, lại lén lút ra tay xử lý nhà họ Tạ.

Cậu tra ra vì sao ba nhìn trúng nhà họ Tạ, sau khi dễ dàng dọn sạch gốc rễ của nhà họ Tạ, một đám kế tiếp, cha con nhà họ Tống, nhà họ Tần, mỗi một tên từng xuất hiện cùng với ả họ Cố kia, cậu đều lặng lẽ loại trừ, đợi đến chỉ còn lại ả họ Cố, cậu tiếp nhận vài lễ vật Lan Lăng Yến cho cậu, tên kia là Lưu Tấn Quân, cưới Cố Doanh Tích theo chỉ thị của cậu.

Từ nhỏ Lâm Ý đã học được một đạo lý, giày vò có đôi khi không phải là tra tấn ả, đối với một số người, e rằng đã kích thích tinh thần có thể càng làm họ thống khổ hơn.

Quả nhiên, cậu thấy đám đàn ông vờn quanh Cố Doanh Tích bỗng chốc biến thành chỉ còn lại một người, cuối cùng bị Lưu Tấn Quân trăm phương nghìn kế hành hạ đến nỗi ả phải thống khổ tự sát, thì cậu nhẹ nhàng nở nụ cười.

Một đường trưởng thành, Lâm Mậu Sơn dần già đi, cậu lại chậm rãi lớn lên, thân là người thân cận nhất bên cạnh Lâm Mậu Sơn, cậu có thể y vào thân phận để chạm vào một số thứ mà người khác không chạm đến được, cậu bắt đầu chậm rãi giúp Lâm Mậu Sơn xử lý một ít công việc, cậu được tin nhiệm, cậu như từ một đứa cháu đích tôn mà Lâm Mậu Sơn yêu

thương chuyển lên thành thư ký của Lâm Mậu Sơn, Lâm Mậu Sơn càng ngày càng tin nhiệm cậu, quyền lực cậu nắm giữ cũng càng ngày càng nhiều.

Dưới mí mắt của Lâm Mậu Sơn, Lâm Ý đấu tranh để sống, nếu nói ba cậu là loài lang sói hung ác, thì cậu chính là một con rắn độc âm lãnh, Lan Lăng Yến làm việc chưa từng cố kị, dùng bề ngoài tao nhã che giấu nội tâm tàn nhẫn của anh, còn Lâm Ý thì am hiểu nhẫn nại chờ đợi muốn nuốt trọn nhà họ Lâm không hề hơn cả bản thân cậu này vào trong miệng rắn, Lâm Mậu Sơn lợi dụng cậu tôi luyện người nhà họ Lâm, châm ngòi mọi người nhà Lâm tranh đấu lẫn nhau, nhìn đám con cháu không nên thân này dần ngã xuống, nhà họ Lâm chia năm xẻ bảy, sau đó con cháu đều không được việc gì.

Cậu thấy Lâm Mậu Sơn bị đám con cháu này tức chết, chỉ mỉm cười đứng bên cạnh ông, vẫn cung kính ông như ngày nào.

"Khá lắm Lâm Ý, được lắm nhà họ Lan." Hiện giờ Lâm Mậu Sơn đã 80 tuổi, dù được bảo dưỡng thích hợp, nhưng khớp mắt đuôi mày vẫn có vài nét mệt mỏi, ông không còn là người đàn ông nghĩa khí phẫn chấn như quân chủ của năm xưa, mà là trưởng bối luôn lo lắng vì nhà họ Lâm không còn ai có tài năng xuất sắc. Ánh mắt đa mưu túc trí của ông đã vì tuổi tác mà dần trở nên đục ngầu từ lâu, trên bàn bày ra những việc mà Lâm Ý đã làm gần hai năm nay, được đặt trước mặt Lâm Mậu Sơn, vốn nghĩ đứa trẻ mà một tay ông dạy dỗ từ nhỏ đến lớn này sẽ phải hoảng loạn khi nhìn thấy chúng.

Nhưng thậm chí ngay cả ánh mắt cậu cũng không hề thay đổi, dung mạo của cậu vì tuổi trẻ mà có vẻ non nớt, nhưng khớp mắt lại mang theo vài phần ấm áp, cậu khác với gương mặt dù nguy trang nhưng vẫn gây cảm giác vô cùng nguy hiểm cho người khác của ba mình, cậu không thể, cậu ấm áp như gió xuân, thậm chí ngay cả lão hồ ly như ông cũng dễ dàng bị lừa.

Là vì lớn tuổi rồi nên bất cần không nhìn thấy những việc đó sao? Lâm Mậu Sơn cười khổ, nhìn Lâm Ý, lúc này không biết nên hi vọng cậu sợ hãi hay hi vọng cậu đừng thừa nhận đây, nhưng dù thế nào, khi đứa nhỏ này nhìn thấy chứng cứ đặt trước mặt, cậu vẫn bình tĩnh như lúc đầu, thậm chí trên mặt còn mang theo ý cười như tắm gió xuân, trong lòng Lâm Mậu Sơn vẫn rất vui mừng, quả nhiên không hổ là đứa nhỏ mà ông đã nuôi dạy ra.

"Ông cố hi vọng cháu phải nói gì?" Ngón tay thon dài trắng nõn của Lâm Ý nhẹ nhàng giúp Lâm Mậu Sơn vén góc chăn. Động tác đơn giản nhưng cậu làm lại tao nhã vô cùng, khí chất cậu rất tốt, mang theo cảm giác dịu dàng làm người ta say mê không tự chủ được. Có lẽ đã lớn tuổi, biết rõ đứa trẻ do chính tay bản thân nuôi dưỡng ra không làm ông cảm thấy an tâm hài lòng giống như trong tưởng tượng của ông, nhưng Lâm Mậu Sơn vẫn tin, thậm chí bị cậu lừa. Đứa trẻ này không có trái tim. Thậm chí cậu cười càng nhiệt tình thì dao găm sau lưng sẽ càng tàn nhẫn, để Lâm Mậu Sơn sợ hãi, là cậu có sự nhẫn nại hơn người, ở nhà họ Lâm bấy nhiêu năm, cậu không phải không rõ thân phận ăn nhờ ở đậu của bản thân, nhưng cậu có thể nhịn được không kêu một tiếng, không nháo một lần, trước kia Lâm Mậu Sơn chỉ cảm thấy có một đứa trẻ như vậy để đốc thúc con cháu nhà họ Lâm trưởng thành là một chuyện tốt. Nhưng lúc này nghĩ lại, Lâm Ý không hề nổi giận lấy một lần. Tuy điều này làm người ta cảm thấy bất lo, nhưng đồng thời lại không thể không làm người ta nghĩ đến chỉ thấy sợ.

"Thôi đừng nên nói gì nữa." Tuy Lâm Mậu Sơn không muốn nghe được những đáp án đó, thấy Lâm Ý cũng không muốn giải thích, trong lòng vẫn nhịn không được phát lạnh, ông cười khổ hai tiếng:

"Tôi hi vọng sau này anh đối xử tử tế với nhà họ Lâm, đồng ý với tôi, nếu nhà họ Lâm giao vào tay anh, sau này phải chọn một người thừa kế mang họ Lâm, giao lại toàn bộ nhà họ Lâm."

Lúc trước muốn lợi dụng thế lực nhà họ Lan, không ngờ vốn cho là tiểu tốt nhưng lại biết băng sông, hiện giờ còn có năng lực bức nhà họ Lâm đến bước như vậy, trong lúc vô ý quyền thế nhà họ Lâm đã bị cậu phân tán một ít, hiện giờ con cháu nhà Lâm đã bị cậu đả kích người người không ai ra hồn, nếu muốn đợi đến khi giao nhà họ Lâm cho đời sau tiếp quản, Lâm Mậu Sơn chợt phát hiện không ai có thể dùng được.

Ông không khỏi cười khổ, tính kế hơn phân nửa đời người, không ngờ lúc sắp chết thì lại tiện nghi cho kẻ khác.

"Nhà họ Lâm sẽ giao vào tay người họ Lâm, nhưng không nhất định là cốt nhục của ông cố." Lâm Ý mỉm cười, trong mắt cậu mang theo vẻ ấm áp, lời nói ra lại như trời đông giá rét: "Nếu cháu có con, sẽ có người mang họ Lâm."

Lâm Mậu Sơn hiểu rõ ý tứ của cậu, trong lòng càng cười khổ: "Anh muốn ăn luôn cả nhà họ Lan, khẩu vị lớn thật, không sợ tiêu hóa không nổi à."

"Điều đầu tiên ông cố dạy cháu, chính là phải biết nhận rõ tình thế, để đạt được cái mà bản thân nên có." Cậu là người nhà họ Lan, hơn nữa là đứa con trai duy nhất của nhà họ Lan, nhà họ Lan vốn nên là của cậu, dù có một số người muốn tranh với cậu, nhưng cậu có thế lực nhà họ Lâm tương trợ, nhất định nhà họ Lan sẽ là của cậu.

Chuyện cho đến giờ, gạo nấu thành cơm, từ lúc ôm đứa nhỏ này vào cửa, tuy là vì tình thế bắt buộc, không thể không làm, nhưng hôm nay dẫn hổ vào nhà, lại muốn trục xuất cậu đi, thợ săn Lâm Mậu Sơn này đã quá già rồi. Ông ngầm yêu cầu Lâm Ý, lấy lực ảnh hưởng của bản thân ở Trung Hoa, đề cử Lâm Ý năm ấy đã hai mươi bảy tuổi vào vị trí nguyên thủ, Lâm Mậu Sơn biết, bản thân chỉ có thể làm vậy vì nhà họ Lâm mà thôi, ông hiểu rằng nếu dựa vào bản lĩnh của Lâm Ý, sau này nếu thật sự cậu nắm giữ vị trí này, cũng sẽ không khó làm cho nhà họ Lâm huy hoàng.

Ông đã mệt mỏi, hơn phân nửa cuộc đời, tuy cuối cùng ngã ngựa trên tay đám con cháu, nhưng chỉ cần một ngày Lâm Ý mang họ Lâm, ai dám nói cậu sẽ không mang đến ích lợi cho nhà họ Lâm? Xem người ta nghĩ thế nào mà thôi.

Đợi đến khi Lâm Ý thật sự ngồi trên vị trí nguyên thủ, đã là nửa năm sau Lâm Mậu Sơn qua đời, cậu lặng lẽ xuất ngoại đi tham gia hôn lễ của em gái Lan Ninh Ninh và thằng nhóc nhà Đông Phương, trên đảo cậu nhìn thấy cuộc sống của Lan Ninh Ninh hoàn toàn khác hẳn bản thân, khi cô được sinh đã định sẵn sẽ làm công chúa, sống đơn giản và vui vẻ, cô là bảo bối trong tay mẹ Ninh Vân Hoan, đồng thời cũng là người được nhà Đông Phương che chở, lão già Đông Phương Long này rất sợ cháu nội không tốt, tự mình mang theo bên cạnh để dạy dỗ, nhưng đã dạy ra một đứa cháu ngoan, từ nhỏ là thằng nhóc sợ vợ, Lâm Ý nhìn thấy Lan Ninh Ninh lôi kéo Đông Phương Minh chạy vòng quanh bụi hoa, khéo môi lộ ra một ý cười rất nhỏ.

Không ai biết, cậu cũng từng ghen tị với em gái của mình, cậu đã từng rất muốn giữ người mẹ mảnh khảnh của mình ở trong lòng bàn tay, để ai cũng không thể thấy bà, không chạm được vào bà.

Tính cách cha con Lan thị giống nhau, cậu và Lan Lăng Yến rất giống, nếu như có được thứ mà bản thân say mê thì sẽ muốn cất giữ, như một cậu nam sinh vậy, không muốn để người khác thấy cô ấy, chỉ có mình mới có thể độc chiếm.

Lúc niên thiếu cậu không hiểu chuyện, từng có ý định muốn xử lý Lan Ninh Ninh, muốn thay thế cô, muốn nhìn thấy người mẹ nâng niu là cậu chứ không phải cô.

Nếu không phải vì ba nói phế vật thì không tư cách được sống, càng không có tư cách được người bảo vệ, thì thật ra cuộc sống ở nhà Lâm đối với người còn nhỏ tuổi như cậu mà nói cũng khó thể nhẫn nại.

Khi còn bé vì trong lòng có một ý nguyện đơn giản mà bắt đầu trở nên phức tạp, trong lòng cậu tràn ngập tính kế, tràn ngập sát khí, thậm chí bao gồm cả với người thân, vì muốn có được những gì mình muốn, nhưng không thể đạt được mà thôi.

Nở nụ cười nhìn Lan Ninh Ninh làm nũng với Đông Phương Minh, thằng nhóc này hoàn toàn không giống với ba cậu ta, ngược lại khá giống Đông Phương Long khi còn trẻ, từ xa Lâm Ý nhìn thấy cha mẹ đi đến, trong mắt âm lãnh của cậu đổi thành vô cùng ấm áp, cậu nghe Lan Ninh Ninh làm nũng kéo tay Ninh Vân Hoan, nói không muốn lấy chồng.

Còn Đông Phương Minh thì sốt ruột nói muốn ở rể, làm cha con Đông Phương Long tức đến méo miệng...

Cậu như nhìn thấy ánh mặt trời khi mẹ kéo tay cậu, hỏi cậu khi nào mới để bà thấy cậu ổn định, cậu hiểu ý này, đôi khi cậu hơi ghen tị với ba, cậu ghen tị vì ông ấy có thể có được thứ mà ông cần, người như bọn họ nhất định phải thuộc về tối tăm, mãi mãi không thể ngừng tính kế, nhưng ông ấy lại có thể tìm được người mình yêu, hơn nữa còn là cả đời.

Thật ra cậu cũng có thể làm được, đáng tiếc cậu và Lan Lăng Yến đều thuộc kiểu người cố chấp, trong cảm nhận muốn hình mẫu nào muốn người nào thì trong lòng cậu rõ ràng, đời này đã định không thể nhận được loại ấm áp này, như vậy thứ cậu muốn đương nhiên chính là quyền thế và đã tâm đến tận cùng.

Dịu dàng trả lời mẹ sau khi trở về sẽ chọn ra một nàng dâu hợp ý bà, thấy bà vì lời cậu nói mà lộ ra ý cười nhẹ nhàng, khóe mắt đuôi mày đã có một ít nếp nhăn rất nhỏ, nhưng cậu thật sự rất thích.

Tham lam nhìn người mẹ bằng xương bằng thịt mà từ nhỏ đến lớn cậu chỉ có thể thấy qua ảnh chụp và video clip này, trong mắt cậu xuất hiện một ý cười rất nhỏ.

---Hoàn ngoại truyện---

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trùng Sinh

Chương 2: Anh Hai

Chương 3: Mỹ Nam

Chương 4: Tự Đầu

Chương 5: Lưới

Chương 6: Giao Dịch

Chương 7: Thay Đổi

Chương 8: Nữ Chính

Chương 9: Hữu Tình

Chương 10: Phiền Toái

Chương 11: Bắt

Chương 12: Thói Quen

Chương 13: Ở Cùng Nhau

Chương 14: Gặp Lại

Chương 15: Anh Hùng

Chương 16: Cứu Mỹ Nhân

Chương 17: Truy Hỏi

Chương 18: Bắt Gặp

Chương 19: Phát Hiện

Chương 20: Sau Đó

Chương 21: Không Mời

Chương 22: Người Tới

Chương 23: Gian Phu

Chương 24: Nam Phụ

Chương 25: Lại Chạm Mặt

Chương 26: Đuổi Người

Chương 27: Hãm Hại

Chương 28: Nhớ Lại

[Chương 29: Đón Người](#)
[Chương 30: Bức Thiết](#)
[Chương 31: Bạ Học](#)
[Chương 32: Xui Xẻo](#)
[Chương 33: Uy Hiếp](#)
[Chương 34: Dây Dừa](#)
[Chương 35: Sắc Lang](#)
[Chương 36: Mất Mặt](#)
[Chương 37: Kết Giao](#)
[Chương 38: Nam Phụ](#)
[Chương 39: Theo Dõi](#)
[Chương 40: Gặp Lại](#)
[Chương 41: Bị Bệnh](#)
[Chương 42: Trút Giận](#)
[Chương 43: Mang Thai](#)
[Chương 44: Trao Đổi](#)
[Chương 45: Máy Bay](#)
[Chương 46: Nguyên Nhân](#)
[Chương 47: Sinh Con](#)
[Chương 48: Đề Phòng](#)
[Chương 49: Kinh Ngạc](#)
[Chương 50: Là Cô](#)
[Chương 51: Kẻ Thù](#)
[Chương 52: Gia Giáo](#)
[Chương 53: Cửa Tôi](#)
[Chương 54: Hòa Bàn](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56: Đuổi Đi](#)
[Chương 57: Bất Bình](#)
[Chương 58: Phán Phán](#)
[Chương 59: Thanh Danh](#)
[Chương 60: Bữa Ca](#)

[Chương 61: Hạ Thuốc](#)
[Chương 62: Giáo Huấn](#)
[Chương 63: Đánh Nhau](#)
[Chương 64: Nam Phụ](#)
[Chương 65: Muốn Chết](#)
[Chương 66: Phế Đi](#)
[Chương 67: Bồi Thường Tiền](#)
[Chương 68: Giới Thiệu](#)
[Chương 69+68: Tần Gia](#)
[Chương 70: Thân Phận](#)
[Chương 71: Thịnh Tội](#)
[Chương 72: Tức Giận Hôn Mê](#)
[Chương 73: Trên Đường Đi Gặp](#)
[Chương 74: Ủng Hộ Giúp Đỡ](#)
[Chương 75: Đến Rồi](#)
[Chương 76: Chối Từ](#)
[Chương 77: Nhắc Nhớ](#)
[Chương 78: Thẳng Thắn](#)
[Chương 79: Cứu Người](#)
[Chương 80: Vận Khí](#)
[Chương 81: Hôn Lễ](#)
[Chương 82: Soi Mói](#)
[Chương 83: Bạn Bè](#)
[Chương 84: Người Quan Trọng](#)
[Chương 85: Đáp Trả](#)
[Chương 86: Báo Thù](#)
[Chương 87: Biểu Muội](#)
[Chương 88: Lan Gia](#)
[Chương 89: Lập Kế Hoạch](#)
[Chương 90: Cờ Bạc](#)
[Chương 91: Quỳ Xin](#)
[Chương 92: Quan Hệ](#)

[Chương 93: Không Chết](#)
[Chương 94: Thích](#)
[Chương 95: Cùng Chơi](#)
[Chương 96: Liễu Yên](#)
[Chương 97: Chặt Vắn](#)
[Chương 98: Tay Cầm](#)
[Chương 99: Bới Móc](#)
[Chương 100: Chê Cười](#)
[Chương 101: Vạch Trần](#)
[Chương 102: Ghen Ghét](#)
[Chương 103: Cha Mẹ Chồng](#)
[Chương 104: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 105: Chơi Cùng](#)
[Chương 106: Liễu Yên](#)
[Chương 107: Chặt Vắn](#)
[Chương 108: Nhược Điểm](#)
[Chương 109: Gây Hiềm Khích](#)
[Chương 110: Chuyện Cười](#)
[Chương 111: Vạch Trần](#)
[Chương 112: Ghen Ghét](#)
[Chương 113: Ba Mẹ Chồng](#)
[Chương 114: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 115: Nhắc Nhớ](#)
[Chương 116: Tính Toán](#)
[Chương 117: Đổi Họ](#)
[Chương 118: Gây Hấn](#)
[Chương 119: Nghĩa Khí](#)
[Chương 120: Trút Giận](#)
[Chương 121: Hiến Thận](#)
[Chương 122: Tự Tiến Cử](#)
[Chương 123: Bất Đặc Dĩ](#)
[Chương 124: Đại Nghĩa](#)

[Chương 125: Anh Hùng](#)
[Chương 126: Cứu Mỹ Nhân](#)
[Chương 127: Thay Đổi](#)
[Chương 128: Bề Mặt](#)
[Chương 129: Nuôi Tàn Phế](#)
[Chương 130: Vô Vọng](#)
[Chương 131: Tai Ương](#)
[Chương 132: Long Minh](#)
[Chương 133: Tìm Chết](#)
[Chương 134: Nghĩ Cách Cứu Viện](#)
[Chương 135: Chân Tình](#)
[Chương 136: Làm Chủ](#)
[Chương 137: Mầm Mống Oán Hận](#)
[Chương 138: Gây Chuyện](#)
[Chương 139: Ngu Xuân](#)
[Chương 140: Sắp Xếp](#)
[Chương 141: Cách Chơi](#)
[Chương 142: Thổ Huyết](#)
[Chương 143: Cường Thế](#)
[Chương 144: Bộc Phát](#)
[Chương 145: Hoài Nghi](#)
[Chương 146: Vai Phụ](#)
[Chương 147: Chuyện Xưa](#)
[Chương 148: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 149: Bắt Cóc](#)
[Chương 150: Sống Chết](#)
[Chương 151: Ác Mộng](#)
[Chương 152: Đoán Trúng](#)
[Chương 153: Tin Tức](#)
[Chương 154: Xăng Bậy](#)
[Chương 155: Oán Độc](#)
[Chương 156: Báo Thù](#)

[Chương 157: Hóa Đen](#)
[Chương 158: Hợp Tác](#)
[Chương 159: Suy Luận](#)
[Chương 160: Đối Phó](#)
[Chương 161: Tính Kế](#)
[Chương 162: Kịch Tình](#)
[Chương 163: Đụng Mặt](#)
[Chương 164: Yêu Cầu](#)
[Chương 165: Kinh Hi \(Kinh Ngạc + Vui Mừng\)](#)
[Chương 166: Tâm Tư](#)
[Chương 167: Hôn Lễ \(1\)](#)
[Chương 168: Hôn Lễ \(2\)](#)
[Chương 157](#)
[Chương 170: Nam Tước](#)
[Chương 171: Quảng Cáo](#)
[Chương 172: Buồn Bực](#)
[Chương 173: Lửa Lớn](#)
[Chương 174: Cảnh Cáo](#)
[Chương 175: Tin Tức](#)
[Chương 176: Ý Kiến](#)
[Chương 177: Lại Mạng Thai](#)
[Chương 178: Náo Loạn](#)
[Chương 179: Độc Nhất](#)
[Chương 180: Phụ Nữ Có Chồng](#)
[Chương 181: Tranh Đấu](#)
[Chương 182: Phụ Nữ](#)
[Chương 183: Sự Thật](#)
[Chương 184: Sóng Gió](#)
[Chương 185: Nữ Phụ Trùng Sinh](#)
[Chương 186: Thù Lớn](#)
[Chương 187: Quả Báo](#)
[Chương 188: Đối Lập](#)

[Chương 189: Dạy Dỗ](#)
[Chương 190: Hội Trường](#)
[Chương 191: Đại Diện](#)
[Chương 192: Thân Thích](#)
[Chương 193: Ba Ninh](#)
[Chương 194: Cái Chết](#)
[Chương 195: Bồi Thường](#)
[Chương 196: Mai Phục](#)
[Chương 197: Đánh Người](#)
[Chương 198: Bị Tông](#)
[Chương 199: Mãm Tai Hoạ](#)
[Chương 200: Lại Nữa](#)
[Chương 201: Phía Sau Màn](#)
[Chương 191](#)
[Chương 203: Giật Mình](#)
[Chương 204: Ván Cờ Thua](#)
[Chương 205: Được Cứu Giúp](#)
[Chương 206: Kết Thúc](#)
[Chương 207: Ngoại Truyện 1](#)
[Chương 208: Ngoại Truyện 2: Lâm Ý](#)